விநாயகபுராணம்

வசனம்

கிடைக்குமிடம்

T. கோவிந்தசாமி நாயுடு

புக்செல்லர்ஸ், மதுரை.

உ

பார்க்கவ புராணம் என்னும்

விநாயக புராணம்

ஸ்ரீகைலாயபரம்பரை திருவாவடுதுறை யாதீனம்

கச்சியப்ப சுவாமிகள் செய்தருளிய பாடலுக்கிணங்க

திருமழிசை — வயித்தியலிங்க முதலியார் குமாரர்

முத்துசாமி முதலியாரால்

வசனரூபமாகச் செய்யப்பட்டு

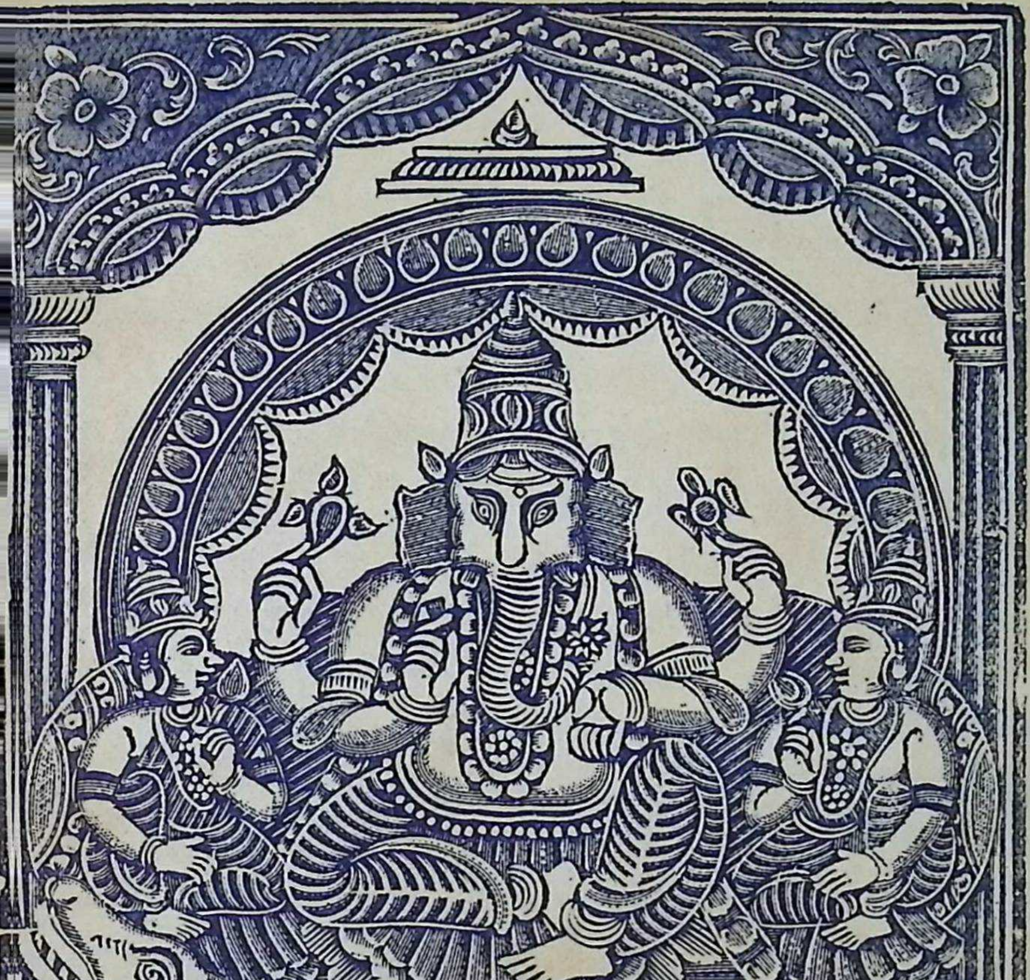
சென்னை : இட்டா - பார்த்தசாரதி நாயுடு குமாரர்

இட்டா - கோவிந்தராஜுலு நாயுடு

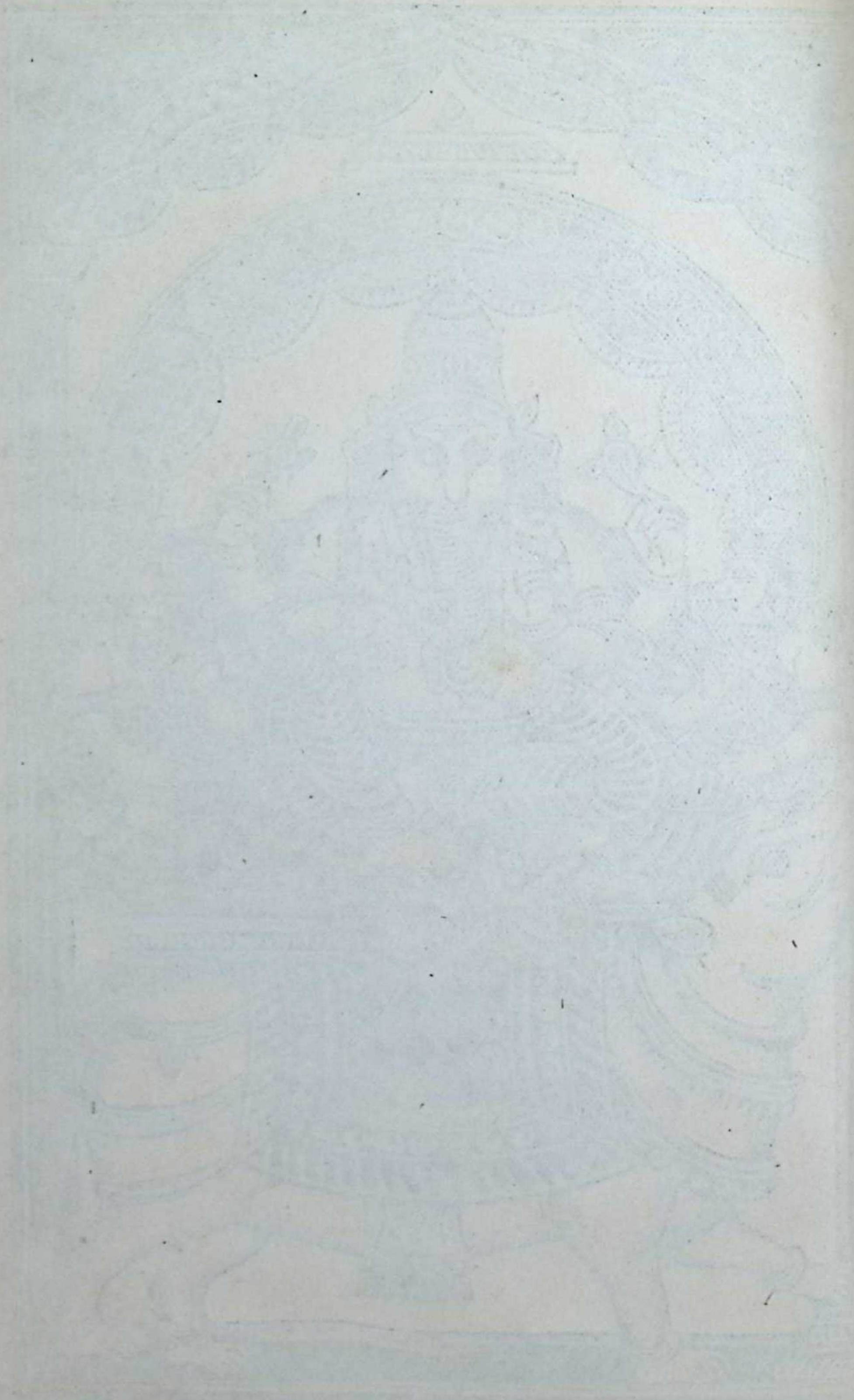
அவர்களால் வெளியிடப்பட்டது.

 1940 [விலை ரூபா 5.

Title Page Printed CHAKRAVARTHY PRESS, MADRAS.

முதல் பக்கம், விநாயகமூர்த்தி.

உ

விளம்பரம்

அன்புடையீர் !

"பார்க்கவ புராணம்" என்னும் இவ்விநாயக புராணத்தை **சென்னை, இட்டா. பார்த்தசாரதி நாயுடு & ஸன்ஸ்** அவர்களிடம் ஒரு முறை பதிப்பித்துக்கொள்ளும் உரிமைபெற்று வெளியிடத்துணிந்துள்ளேன். ஆயினும் தற்சமயம் மேனாட்டு யுத்த நெருக்கடியால் காகித விலை யேற்றத்தையும் எதிர்பாராது உயர்ந்த கிளேஸ் காகிதத்தில் அச்சிடப்பெற்று, சுத்தமாகவும், அழகாகவும், ஆப்டோன் படங்களுடன், சுமார் **1000** பக்கங்களுடையதாய் காலிகோ பைண்டு செய்து விற்பனைக்குத் தயாரிலிருக்கிறது.

இதன் விலை ரூ. **5**. தபால்சிலவு உள்நாடு **0-15-0**. வெளிநாடு **1-6-0**.

ஷை புத்தகம் வேண்டுவோர் கீழ்க்கண்ட விலாசத்திற்கு V.P. மூலம் முன்பணம் அனுப்பி பெற்றுக்கொள்ளவும்.

சொற்ப காப்பிகளே அச்சிட்டிருப்பதால் தேவையுள்ள புத்தகங்களுக்கு உடனே ஆர்டர் செய்யுமாறு கேட்டுக்கொள்கின்றேன்.

வியாபாரிகளுக்கு மொத்தமாகவும் சில்லரையாகவும் தரக்கூடும்.

மற்றும் சகல விதமான புராண இதிகாசங்களும் சகாய விலைக்குக் கிடைக்கும்.

T. கோவிந்தசாமி நாயுடு,
புக்ஸெல்லர் & பப்ளிஷர்,
புதுமண்டபம், மதுரை.

மதரூஸ், சி. வரதராஜுலு நாயுடு பிரஸ், மதுரை-40.

உ

கடவுள் துணை.

(இரண்டு ரூபா முத்திரை ஸ்டாம்பு.)

விநாயகபுராணமென்னுமிந்நூலின்

எடிட்டர்

பாத்திய விக்கிரயப் பத்திரத்தின் நகல்.

1903 - ஷு மேமீ 5உ சென்னபட்டணம் பெத்துநாயக்கன் பேட்டை ஆசாரப்பன் தெருவு 84-வது நெம்பர் வீட்டில் ஸ்தாபித்திருக்கும் ஸ்ரீபத்மநாபவிலாசம் பிரஸ் தலைவராகிய இட்டா பார்த்தசாரதி நாயுடு அவர்கட்கு ஷை யூர் ஷை பேட்டை குமரப்ப முதலி தெருவு 26-வது நெம்பர் வீட்டிலிருக்கும் திருமழிசை - வைத்திய லிங்க முதலியார் குமாரராகிய முத்துசாமி முதலியார் எழுதிக் கொடுத்த பார்க்கவ புராணமாகிய விநாயக புராண வசன மென்னும் புஸ்தகக் காபிரைட் விக்கிரயப்பத்திரம் என்னவென்றால், இப்பவும் என்னால் இயற்றப்பட்டு, என்பேராலேயே ரிஜிஸ்டர்செய்து யான் உபயோகித்துவந்த ஷை விநாயகபுராண வசனத்தின் காபிரைட் அவகாச முதலானவற்றை நாளது தேதியில் தங்களுக்கு விற்க விலை தீர்மானித்த ரூபா 200. இந்த ரூபா இருநூறும் தங்களிடத்தில் நாளது தேதியில் நான் பெற்றுக்கொண்டேனாகையால் இனி எனக்கும் அந்தப் புத்தகத்திற்கும் யாதொரு பாத்தியதையில்லை. ஆகையால் தாங்களே வேண்டுமான பதிப்புகளை 1905-ஷு அக்டோபர்மீ 1உ முதல் அச்சிட்டு அனுபவித்து மற்றும் உண்டான சுதந்தரங்களையும் பெறவேண்டியது. இதற்கு யாதொருகலனுமில்லை. கலனுளதாகத்தோற்றும் பக்ஷத்தில் நானே முன்னின்று தீர்த்துக்கொடுக்கக் கடவேன். இந்தப்படி என் மனோராசியில் சம்மதித்து எழுதிக் கொடுத்த விநாயக புராண வசன காபிரைட் சுதந்தரத்தின் விக்கிரயப் பத்திரம்.

இப்படிக்கு,

தி. முத்துசாமி முதலியார்.

சாக்ஷிகள்.

ஜெ. சேஷகிரி ராவ்.

சி. ராஜு முதலியார்.

போ. பார்த்தசாரதி நாயுடு.

3-2

உ

கணபதிதுணை.

திருச்சிற்றம்பலம்,

விநாயக புராண வசன

படல அட்டவணை.

முதலாவது

உபாசனகாண்டம்

சுபம்! சுபம்!! சுபம்!!!

உ

கணபதி துணை.

சிறப்புப்பாயிரம்

இஃது

இயற்றமி ழாசிரியராகிய

திருத்தணிகை

விசாகப்பெருமாளையர் அவர்களால்

இயற்றப்பட்டது.

நிலமண்டில வாசிரியப்பா

ஏர்தரு கமலக் கண்ணனென் கண்ணன்
பார்தனை யகழ்ந்தும் பறந்துங் காணாத்
திங்க ளணிந்த செஞ்சடைக் கடவுள்
புங்க மலர்க்கொடு பூசை யுஞற்றி
மும்மா திலு முருக்கிட நின்ற
பெம்மா னெங்கரன் பீடுறு சரிதையைப்
பூதர வில்லிதாள் போற்றுமன் பினுறு
மாதவப் பிருகு மாமுனி யென்போன்
பூமிகாந் தனைநிகர் சோம காந்தற்கு
நேமி சூழ்தரு நெடுநில வரைப்பில்
ஆரிய மொழியி லருளிய படியே
நாரியோர் பாக னற்றுா ளன்றிப்
பிறவோர் பற்றும் பேணிடா ஞானத்
துறவோர்வாழுந் துறைசையம் பதிவாழ்
கச்சி யப்பனுங் கவிஞர்கோன் புலவர்
உச்சிமேற் கொள்ள வுயர்தமிழ்ச் செய்யுளான்
மொழிபெயர்த் துரைத்த முதுநூ லதுதான்
வழியறிந் துணர வடுவிலெந் தியலுங்
கற்றோர் சிலர்க்கே யன்றிமற் றோர்க்குத்
தெற்றென வுணருந் திறத்ததன் றதனால்
வள்ளவாய்க் கமலத் தஞ்சிறை வண்டு
தெள்விளி முரன்று தேம்பிழி யூற்ற
முறுக்கவிழ்ந் தொழுகு நறப்பெரு வாரிக்
கருங்கழன் மள்ளர் செங்கா லன்னம்
இரங்குறப் பயிற்றிய வெழில்பெறு கழனிச்

7-வது பக்கம். சித்தி புத்திகளை விநாயகக் கடவுள் கல்லியாணம் செய்திடல்.

கட்டியைக் கரைப்பக் கரை வழுக்கல
மொட்டலர் துடவை முதிர்தா துகுக்குஞ்
சிரைக் காட்டுந் திருந்துறு செல்வக்
காரைக் காலிற் கலந்துவாழ் வுறுவோன்
வியனட் பெமக்கெமக் கென்னமே தினியோர்
நயநட்பு மீக்கொளு நயனப்ப வள்ளல்
தகைமை விளக்கிய தனிமைந்த ஞகிப்
புகரறு செந்நாப் போதார் புகன்ற
தக்கார் தகவில ரென்ப தவரவர்
எச்சத்தாற் காணப் படுமெனுந் தெய்வப்
பொய்யா மொழிக்குப் பொருந்திலக் கியமாய்
எய்யா வைய மின்புற வுதித்தோன்
மாற்றரு நிறப்பின் வருந்தியோர் போதுவந்
தேற்றவர் தமையவ ரேற்றநாட் டானென
வேற்பவர்க் காக்குறு மிசைபுக ழாளன்
நூலி னலனென நுண்ணிதிற் புணர்வோர்
பாலி னிசைந்த பண்புடைப் பெரியோன்
இகலறு சிவனடிக் கன்பருக் கினியனுந்
துகளறு குமாரச் சுவாமி வள்ளல்
பார்க்கவ புராணப் பனுவ லதனின்
யார்க்கு மிலமறை காயென வமைந்த
அறமுத னன்கு மையமுன் மூன்று
மறமுறை வெள்ளிடை மலையென வாங்கு
யாவருந் தேறி யெளிதுணர் வகையின்
மேவரச் செய்கென விளம்பின ணகத்
தொகுத்தன விரித்தும் விரித்தன தொகுத்தும்
வகுத்தனன் வசன காவிய மாகக்
காவியங் கண்ணினர் கவின்கவர் வுறுபாக்
கோவியந் திகழு மொளிர்மணி மாடமுஞ்
சிறையளி பாடு நறைகமழ் சோலையும்
முறையுளி வழாத மறையவ ராதி
நாற்பால் வருணமு நண்ணிவாழ் மறுகும்
நூற்பா வணைத்து நுவன்றிடு கழகமுந்
தெற்றியம் பலமுஞ் சித்திர கூடமும்
உற்றிடு மழிசை யொண்பதி யுடையான்
எங்கும் புகழ்பெறு செங்குந் தர்கடம்
பொங்கு மரபினன் பொறைநிறை வுடையோன்

பதிமுதன் முப்பொருட் பான்மை தேற்றுபு
சதிருறு தலமோ ராறினுந் தான்றரீஇ
இரும்புநீ ருண்டென வின்னுயி ரின்பப்
பெரும்பர லக்ரியிற் பெயரா விழுங்கிப்
பகைபெறு பவத்துயர் பாற்றிவீ டளிக்குந்
தகைபெறு வீர சைவ சிகாமணி
மூலவல் லிருட்கிடந் தெழுந்துயர் மும்மலத்
தூலபந் தத்திற் சுழலுறச் சுழற்றும்
ஒருமூ வினையையுந் திரிகடு கம்போன்
றொருசிவங் குருமுத லுயர்மூ வடிவாய்த்
தன்னரு ளியலான் மன்னுட லுயிர்பொருண்
மூன்றையும் வாங்க முத்துய ரொருவி
மூன்றியற் கதுவா மூவா முழுநிலை
யுறுமென வுணர்ந்தவ் வுறுதி நாடிய
மறுவறு மனத்தன் மலிநீர் வரைப்பிற்
சிவசா தனமே தவசா தனமெனக்
கொள்ளுத லதுவே குணமாண் டோர்கள்
தெள்ளிய நெறியெனத் தெரீஇத்தனை யுடையார்
சங்கம மெனவே தாவின் றுணர்ந்தச்
சங்கமந்தனக்குறு தனிப்பொரு ளென்போன்
சற்குணநிதியெனச் சாற் றுநர்சாற்றுக
கற்குணந் திரீஇப்பின் காட்டா வேதி
ஏருறு வயித்திய லிங்கவேள் தவத்திற்
சீருற வுதித்தோன் சிவன்ரு ளிணைமலர்
மறவா வுளத்தன் மாசறு மதிஞரோ
டுறவாயென்று மொழுகுறு பண்பினன்
உயர்ந்துபேர் மாற்றி னுயர்மக் கட்கு
முந்நூல் கிளந்த முறைப்படத் தொகுத்துப்
பொதுவற வளர்க்கு முதுநோன் புடையோன்
எப்பொருள் யாவர்வாய்க் கேட்பினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காணுறு மீக்கூர் மதியான்
இம்பரி னுரைவலா ரிலரெனு மிழுக்கற
உம்ப ரிம்பரி னுறவந் தெய்திய
உத்தமக் கவிஞனு மொளிர்குண மேரு
முத்துச் சாமியென் முதுபுக ழோனே.

சிறப்புப்பாயிரம்

முற்றிற்று.

உ

கணபதி துணை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பார்க்கவ புராணம்
என்னும்
விநாயக புராண வசனம்.

காப்பு.

திங்களணி சடைப்பெருமான் பூசை யாற்றித்
திரிமதிலுங் கடந்திடமுன் னின்றன் யாவன்
றங்குகடற் புவிவரைப்பி னெடியோ னாதி
சகலருக்கு முறுதவிர்க் கின்றன் யாவ
னங்கவன்மெய்ச் சரிதமொழி பெயர்ப்ப வேண்டி
யவனடியே சரணாக வடுத்து ளேற்கு
மங்கலசிந் மயமதுரத் தமிழ்ச்செம் பாடல்
வாரிமட மடையுடுத்து வளரு மன்றே.

கடவுள் வாழ்த்து.

விநாயகர்.

அகரமென வறிவாகி யுலக மெங்கு
மமர்ந்தகர வுகரமக ரங்க டம்மாற்
பகருமொரு முதலாகி வேறு மாகிப்
பலவேறு திருமேனி தரித்துக் கொண்டு
புகரில்பொரு ளுன்கினையு மிடர்தீர்ந் தெய்தப்
போற்றுநருக் கறக்கருணை புரிந்தல் லார்க்கு
நிகரின்மறக் கருணைபுரிந் தாண்டு கொள்ளு
நிருமலனைக் கணபதியை நினைந்து வாழ்வாம். (க)

சித்தி புத்தி.

வேறு.

கருணைமதம் பொழிமுகத்துக் கணேசரவர் தமக்கறிவுந் தொழிலு மான
வருளெனுமுண் மையையெவரு மறியவவ னுமையினவ தரித்த ஞான்று
மொருமுனியோம் பியதழலி னவதரித்த ஞான்றுமுட னுகித் தோன்றித்
திருவுளத்தின் வழிநிற்குஞ் சித்திபுத்தி யெனுமிவர்தாள் சென்னிசேர்ப்பாம்.

பரசிவம்.

பூமாது தனைமணந்த புயல்வண்ணப் பெருமாளும் புலவர் போற்று
நாமாது தனைமணந்த நான்முகனும் போர்மாது நயக்கு மெண்டோட்
கோமானுந் தானேயென் றுணர்ந்துதற்கே பிரணவகுஞ் சரமாய்த்தோன்றி
மாமாவின் முகத்தானை யுயிர்த்தரனை நினைந்திறைஞ்சி வழுத்து வாமே. (௩)

தேரேறி வரும்பரிதி மண்டிலத்துஞ் செழுமதிமண் டிலத்துஞ் சீர்கொண்
டேரேறி வருங்கனன்மண் டிலத்துஞ்சந்தி மண்டிலத்து மெண்க ணனு
நீரேறி வருமரியு முருத்திரனு மகேச்சுரனு நிலவச் செய்து
நாரேறி வருமவர்த முளத்தமரேன் துணைத்தானை நயந்து வாழ்வாம். (௪)

சிற்சத்தி.

வேறு.

சத்தியாய் விந்துவாய் மனோன்மணியாய்த் தயங்கிய மகேசையா யுமையாய்
நித்தில வடந்தாழ் முகிழ்முலைத் திருவாய் நெடும்புகழ் வாணியாய் வேறு
யெத்திற மிறைவ னின்றன னவனுக் கியைதர வத்திற நின்று
மெத்திய வுயிரின் மலவிருள் கெடுத்து விளங்குபூ ரணியையேத் தெடுப்பாம்,

நடேசர்.

வேறு.

முத்தமக ளிடத்தார்வ மீன்றெடுத்த பிதாம்கற்கு முதிரு மாற்றுப்
பூத்தபொழிற் சென்னைநகர்ப் புகுந்துபிர சன்னமுகப் புத்தேளன்ப
ரேத்தெடுப்பப் பிரசன்ன மாயிருக்கு மாலயத்து ளெய்தி மன்றுட்
கூத்தியற்று மிளைப்பாறுஞ் சிதம்பரே சுரர்மலர்த்தாள் குறித்து வாழ்வாம்.()

சிவகாமசுந்தரி.

சீதளசந் திரகலையுந் தினகரன்வெம் மையுங்கனலிற் செறிந்த தேசும்
போதளவு நறுமணமும் போலிறைவன் றுணையான புனிதை வேறுய்க்
கோதளவு முயிற்சிவத்தைக் காமுறவே சிவகாமங் கொண்டு நின்ற
காதளவுங் கருந்தடங்கட் சிவகாம சுந்தரியைக் கருத்துள் வைப்பாம். (எ)

குமரவேள்.

மாந்துளைத்த கணையானுஞ் சோவெறிந்த திறலானு மதிக்குந் தோறுஞ்
சிரந்துளக்க வலைக்கடலுஞ் சேணிகந்த பெருவரையுந் திறத்திற் றுன்றக்
கரந்துளக்குங் குறுமுனிக்குங் கருத்தின்மயல் பூட்டியகை தவஞ்சால்வெற்பி
னூரந்துளைத்த ரேயிலைவேல் வலனுயர்த்த விளையவனை யுளத்துள்வைப்பாம்

திருச்சேஞ்ஞலூர்ப் பிள்ளையார்.

மறைநெறியிற் பிறழாத வேதியரான் பால்கறந்து வேளவுந் தீங்கு
முறைபுரியத் தக்கதெனை வடுத்த டித்துப் பாற்கலத்தை முனிந்த தாதை
பொறையுடன்மண் ணிடைப்புரள விருதாளு மறவெறிந்த பொல்லாத் தீங்கு
மிறையவன்மெய்ப் பணியாக விரும்பதத்தை யடைந்தவரை யிறைஞ்சி
[வாழ்வாம்

திருநந்திதேவர்.

வேறு.

வெள்ளி மால்வரை விமலனூர் விளம்பிய வேதந்
தெள்ளு மாகம புராணங்கள் செழுங்கலை பிறவு
முள்ள வாறுதேர்ந் துலகெலாம் வழங்கமுன் னுரைத்த
வள்ள லாகிய நந்தியங் குரவனை மதிப்பாம். (க0)

சமயகுரவர்.

பருவ மேது மிலார்புகும் பரமதப் பொருள்கள்
கருதி யோம்பவோண் ணுதெனக் கண்ணுதற் பெருமா
னருளி னுற்பல வதிசயச் செந்தமிழ் பாடிப்
பொருளி தாமெனத் தெரித்தநால் வர்களையும் புகழ்வாம். (கக)

மெய்கண்ட தேவர்.

சிறிய வாடியிற் பெரிய மால்வரைப் பொருள் செறிந்தாங்
கறிவு நூல்களின் முடிவெலா மகப்படித் தவற்றி
னெறியே லாம்விளக் கியசிவ ஞானபோ தத்தைக்
குறிசெய் தீந்தமி ழாவுரை குரவனைப் பணிவாம். (கஉ)

நமச்சிவாயதேசிகர்.

வேறு.

இருவினை யநாதி நிற்றற் கேதுவு மிருளநாதி
மருவிய செயலு நீங்கும் வண்ணமு மற்றுந் தேற்றி
யருள்பதித் தெனையு மாட்கொண் டாவடு துறைக்கண் வாழுந்
திருவளர் நமச்சிவாய தேசிகன் மலர்த்தாள் போற்றி. (கங)

கடவுள் வாழ்த்து

முற்றிற்று.

நான்முகம்.

"தொகுத்தல் விரித்த றெகைவிரி மொழிபெயர்ப் பெனத்தகு நூல்யாப் பீரிரண் டென்ப" என்பது கொண்டு சைவசித்தாந்த வேதாந்த சமரச குணரத்ந ஞானதீபகராய், திருவாவடுதுறை யாதீனத்தின்கண் எழுந்தருளியிருந்த கச்சியப்பசுவாமிகள் பால், தயிர், நெய், தேன், கன்னல் என்னும் ஐங்கடலேயும் கடைந்து அமுதெடுத்தளித்ததுபோல எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி, என்னும் ஐந்திலக்கணமாகிய கடலேக்கடைந்து, முற்காலத்தில் வடமொழியிற் சொல்லப்பட்டிருந்த விநாயக மான்மியமென்கிற வமுதத்தையெடுத்து யாவரும் இன்போடு செவிமடுத் துண்ணத்தக்கதாகத் தமிழில் மொழிபெயர்த்தருளினர்.

அஃது மொழிபெயர்த்துச் சுமார் நூறுவருடமாகியும் இதுகாறும் அது பத்தியரூபமா யிருத்தலால், நிகண்டு கற்று இலக்கிய ஆராய்ச்சி செய்து, இலக்கண நூல்களிலே பயின்று அடி தொடை முதலிய சந்திகளேக்கூட்டியும் பிரித்தும் உணர வல்ல வித்துவான்களுக்கேயன்றி ஏனேயோர்க்குச் சிறிதும் பயன்படாதிருக்கின்றது. அவ்வித்துவான்களுக்கும் நோய், கவலே, மூப்பு முதலிய ஏதுக்களால் விவேகங் குறைந்த காலத்துப் பிரயோசனப்படாது.

கற்று வல்லோர் சிலரேனுங் கற்று வல்லோரல்லாதார் பலருக்குத் தாமே யுணர்த்தவும், அக்கற்றுவல்லோ ரல்லாதார் கற்று வல்லோரைத் தாமே யடைந்து உணரவும், அஃது பெருங்காவியமாகியும், அரியநடையாயும் இருத்தலினல் மிகுதியுங் காலத்தைநோக்கி மடிசெய்கின்றனர். அன்றியுமக் காவியத்தில் வியாச முனிவருக்குப் பிரமதேவ னுணர்த்தியவாறு பிருகு முனிவர் சோமகாந்தனென்னும் ஓரரையனுக் குணர்த்தியபடி சூத புராணிகர் நைமிசாரணிய முனிவர்கட்குச் சொல்வதாக முதலிலெடுத்து; முடிவில் அதனேப் பத்தியோடு கேட்ட மகத்துவத்தால் வியாசமுனிவர் வரம் பெற்றதையுஞ் சோமகாந்தரசன் முத்தியடைந்ததையுங் கூறியிருப்பதன்றி, அதற்கு வகுத்திருக்கின்ற காண்ட மிரண்டனுள் உபாசன காண்டத்திலுள்ள படலங்கள் பெரும்பாலும் ஒன்றுக்கொன்று தொடர்ச்சி பெற்றுச் சொல்வோரையுங் கேட்போரையும் பலாக

வருவிக்கின்றன. இவைகளையெல்லாம் புலமையின் மிக்கார் அறிந்து கொள்ளுவாரேயன்றி ஒழிந்தோர்கள் யாவரும் ஆங்காங்குச் சொல்வோரையுங் கேட்போரையுங் காணுது மயங்குவர்.

அதனால், "பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும், வழுவல காலவகையினானே." என்பது கொண்டு பத்திய ரூபமாயிருக்கின்ற அக்காவியத்தை நிறைந்த கல்வியையுடைய வித்துவான்களும், குறைந்த கல்வியையுடைய பிறரும் எக்காலத்துந் தாமே எளிதில் ஐயந்திரிபின்றி யுணர்ந்து, தன்மார்த்த காம மோக்ஷமாகிய நான்கு புருஷார்த்தங்களையு மடைந்து உஜ்ஜீவிக்குமாறும், ஒருவாற்றானுந் தமக்கு நிகரில்லாவராகிய விநாயகக்கடவுள் இன்ன தன்மையர், அவரை வழிபடத்தக்க நெறிகள் இவ்வகையின, அவர் செய்தருளிய திருவிளையாடல்கள் இத்தகைமைய, அவைகளை யுணர்தலால் வரும்பயன் இவ்வியல்பிற்று என்று அறியும் ஒள்ளறிவின்றிக் கல்வியின்மையையே கலனாகவுடைய வெள்ளறிவினராகிய ஆடவரும் ஸ்திரீகளும் பிறரைக் கொண்டேனும் வாசிப்பித்து உணருமாறும், முற்காலத்திற் பிரமதேவனாலும், பிருகுமுனிவராலுங்கேட்டுணர்ந்த முதலதிகாரிகள் இருவரையும் அந்தப் படலங்களின் முதலினுங் கடையினும் வருவிக்கின் வியர்த்தமாய்ப் பெருகுவதன்றி வாசிப்போருக்கும் வெறுப்பினை யுண்டாக்குமாதலால் அவர்களை இடையிற்றழுவா தொழிக்கும் வண்ணம் பன்னிரண்டு படலங்களாக விருக்கின்ற அவர்கள் சரித்திரங்களை நான்முகத் துறுப்புக்களுள் ஒன்றாகப் புராண மகத்துவமாக்கி அதனை நான்குவகைச் சரித்திரத்தினால் முடித்தும், அவைகளில் விரிந்து அமைந்து கிடக்கின்ற அலங்காரமுதலியவைகளையெல்லாம் அங்ஙனம் பெருகாதவண்ணந் தொகுத்தும், தொகுத்திருக்கின்ற ஏனையபடலங்களில் அவைகளை விரித்துப் பிற்காலத்திற் சூதபுராணிகரா லுணர்த்தப் பெற்ற சவுனகாதி முனிவர்களை மாத்திரந்தழுவி யொரோவிடங்களில் இன்றியமையாச் சிறப்பினரா வருகின்ற கிளையதிகாரிகளை ஆங்காங்கு முடிவினுங் கடையினும் வருவித்தும், உபாசனா காண்டத்திலுள்ள ஐம்பத்தொன்பது படலங்களினுற் காவியத்தலைவர் திருவுருக் கொள்கின்ற படலங்க ளொழிந்து ஏனையபடலங்களையும் அவ்வவற்றின் தொடர்பின்படி புணர்த்தி நாற்பது படலங்களாக்கியும், லீலாகாண்டத்திலுள்ள பன்னிரண்டு படலங்களையும் அவ்வாறே யமைத்தும் அவ்

வவ்வமையங்களிற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்ற தொகைப்பொருள் களையெல்லாம் பிரித்தும், பிரிக்கப்பட்ட பொருள்களினுடைய பயன்களையும் அவ்வவற்றினடியிற் காட்டியும், ஆங்காங்கு தோத்திர மாகவுஞ் சாத்திரமாகவுங் கூறியிருக்கின்ற செய்யுட்களையெல் லாம் யாவருந் துதிக்கவுஞ் சிந்திக்கவும் உபயோகமாதற்பொருட்டு வேறு படுத்தாது விடுத்தும், பெரும்பான்மை சந்தி விகாரங்களின் றிச் சிறுபான்மை ஆவசியமாகிய திரிசொற்களையும் வடசொற்களை யும் பிரயோகித்துங் கத்தியரூபமாக இயற்றப்பட்டது.

பிரணவப் பொருளாய்ப் பேதம பேதமே பேதாபேதம்
வரமலி பொருளா யொன்றுய் வரம்பிலா வின்ப மாகும்
பரவிய வைங்கைப் புத்தேன் மான்மியம் பகரு நீரால்
விரவிய பார்க்கவத்தை விநாயக புராண மேன்பார்.

நூற் பயன்.

நித்தியமாய் நிர்க்குணமாய் நின்மலமாய் நிரஞ்சனமாய் நினைவுக் கெட்டாச்
சத்தியமாய்த் தற்பரமாய்த் தத்துவமாய்ச் சச்சிதா னந்த மாகி
யத்துவிதப் பொருளாகி யகண்டபரி பூரணமா யமல னூர்ன [பார்.
மெத்தியவுள் ளகத்தமர்ந்த விநாயகமான் மியந்தவத்தோர் விரும்பிக் கேட்

விருந்திரனைக் கொன்றனு நான்முகனு மதுவுயிரை வீட்டினனு
முருந்திரனும் வழிபடுமா றேந்துமொரு தனிமுதலா யுலகுக் கெல்லாங்
சருந்தனுமாய் விளையாடுங் கணபதிமான் மியங்கணக்கில் பிறவிதோறும்
பொருந்தமுறத் தவம்புரியார் விரும்பினுமப்பவர்செவியிற்புகாதோர்நாளும்

எவனுடைய வாணையினுற் பிரமனுக்குச் சிருட்டியுமேவ் வுயிரும் வாழ
வுவணமுயர்த் தவற்களிப்பு முருந்திரனுக் குலகமெலா மொடுக்கும் வீறும்
பவனனுக்கு வீசுதலும் பாற்கரற்குச் சரித்தலும்பன் னுளும் வைத
மவனுடைய மான்மியத்தை நாத்திகர்பா தகர்முதலோ ரறியமாட்டார். (௩)

மறையிடத்துமரியயனிந் திரனுதி யமரர்மதி யிடத்துந் தோன்ற
துறையுமொரு பொருடன்னை வழிபடுவோர் தமக்கருளா லுருவு கொண்டு
நிறைபவரங் கொடுத்தசரித் திரமனைத்தும் விளக்கிநில பேறு செய்த
துறையறுமிப் புராணத்தைக் குறித்தவர்க்கு நாற்பயனுங் கூடுமன்றே. (௪)

அவையடக்கம்.

பிரணவ சொரூபியாகிய விநாயகக் கடவுளது மான்மியத்தை ஆரியபாடையினின்றுந் திராவிட பாடையின்கண் மொழி பெயர்த்திடுவான் புகுந்த புலவர் பெருமான் கச்சியப்ப சுவாமிகள், தம்மை வழிபடுவோர்க்கு எல்லாக் கலைஞானங்களையும் வரையா தளிக்கவல்லோரில் வள்ளற்றன்மையை யுடையாராகி யிருந்தும் அக்காவியத்திற்கு அவை யடக்கங் கூறுவான் றொடங்கினர்.

அறுசீர்க் கழிநெடி லடி யாசிரிய விருத்தம்.

சிற்பநூல் வழியிற்செய்த வுருவெனச் சிற்பஞ் சாராப்
புற்பொரு ளுருவு மைங்கைப் புண்ணியன் புணர்ந்து நிற்பி
னற்புதப் பூசை கொள்ளு மவன்புகழறைத லாலே
நற்பதம் புணர்த ராவென் பாட்லு நலத்த தாமே.

ஒருபொருண் முழுதுங் காணு ருபபொரு ளியல்பு கூறக்
கருதுவ ரல்லர் மேனட் கண்ணுதற் பெருமான் ருனு
மருவிடை யூறுகண்டு வணங்கின னென்ரு லந்தப்
பொருவிலி கதையான் கூறப் புகுந்தது நகைய தாமே.

என்றுராயின், அவர் மொழி பெயர்த்தருளிய அக்காவியத்தை யான் வசனமாக வரையத்துணிந்தமை அகரவருக்கமெழுத அறியாதானொருவன் அரிய திருமுறைக்கு உரை வரையக் கருதினமை போலும். ஆயினும், ஆவின் பால் அசுத்தமாகிய மட்கலத்திற்பெய்திருக்கினும் அப்பாலின் பெருமையினையறிந்தோர் மட்கலத்தினது சிறுமையை நோக்கியொழியார்கள். அதுபோல யான் கூறும் இவ்வசன காவியமானது பொருட்சோர்வு முதலிய குற்றங்களால் நிறைந்த புன்சொல்லாலாயினும் அஃது தம்மோடொப்பாருமிக்காருமில்லாத விநாயகக் கடவுளது பெரும் புகழோடு கலந்திருத்தலின், ஐவித விலக்கணங்களையுமுணர்ந்து, சிங்காரம், வீரியம், பெருநகை, கருணை. இரௌத்திரம், குற்சை, சாந்தம், அற்புதம், பயம் என்கின்ற நவரச வலங்காரங்களோடுஞ் செய்யுள் புனைய வல்ல கவிவாணர்களாயினோர் அக்குற்றற்றைநோக்கியொழியார்கள். குணத்தினையே பாராட்டுவார். ஒல்காப் பெரும்புகழ்த் தொல் காப்பியர் நூற்கும் ஓர் குற்றஞ் சாதிக்கத்துணிவரென்பதற்கு "உண்டு குணமிங்கொருவர்க் கெனினுங்கீழ்க்-கொண்டு புகல்வதற்குற்றமே-வண்டு மலர்ச், சேக்கை விரும்புஞ் செழும்பொழில்வாய் வேம்பன்றோ- காக்கை விரும்புங் கனி." என்று அவரை நோக்கிப் பழையாரும் எள்ளியிருத்தலே சான்றும்.

நைமிசாரணியப் படலம்.

திருத்தகு மார்பன் வேதன் சிவபிரான் மூவரோடு
விருத்திர னுவி யுண்டோன் விண்ணவர் பலரு மேவி
யிருத்தலின் முனிவர் வேள்வி யிலங்கு நைமிசமாங் கான
முருத்தகு மேரு வோக்கு முருவமாத் திரமே வேறு.

உலகங்களிற் சிறந்து கோடி சூரியோதயம் போல விளங்குஞ் சத்தியலோகத்தில் தவத்தர், தேவர், குமார வருக்கங்கள் சூழ, பொற்பிரகாசமாக விளங்குஞ் சபாமண்டபத்தின் முகப்பில் நவரத்தின மயமா யோங்கிய சிங்காதனத்தின்கண் கலைமகள் சமேதனய் வீற்றிருக்கின்ற பிரமதேவனை முன்னொரு நாள் இல்லறங்களை வழுவின்றி யோம்பிய முனிவர் கணங்கள் வந்து சேவித்துப் போற்றி விண்ணப்பஞ் செய்ததாவது, சுவாமீ! இதுகாறுங் கிருகத்தாச்சிரமத்தி னின்றனம். இனி யரிய தவங்களைச் செய்து, முத்தியினை யடைய விருப்புற்றன மாதலால், அதற்குச் சிரேட்டமாகிய தலமொன்றை யநுக்கிரகஞ் செய்ய வேண்டுமெனப்போற்ற, பிரமனதற் கிரங்கி ஒரு தருப்பையினை வட்டமாக்கி நிலத்தி லுருட்டி, மாதவரே! இதனைத் தொடர்ந்துபோவீரேல் இது நின்றவிடம் பவித்திரமாகும். அத்தலத்தில் வதிந்து தவங்களைச் செய்யக் கடவீர்களென்று சொல்ல, அத்தவத்தர் சேவித்து விடைபெற்று அத்தருப்பைச் சக்கரத்தின் பின்சென்று அது நின்றவிடத்தினையே முக்கியமாகக்கொண்டு, அரியதவங்கள் முதலானவற்றைச் செய்திருந்தார்கள். தருப்பை நேமியா லுண்டாயதாகலால் அவ்விடம் நைமிசாரணியம் (நைமிசம்-சக்கர மோய்ந்தவிடம்.) என்னுங் காரணப் பெயரை வகித்திருக்கின்றது.

அந்நைமிசாரணியமானது ஒரு சரீரத்தில் உபநயனத்திற்கு முன்னும் பின்னுமான இரு பிறவிகளையடைந்து, ஆகவனீயம்-தக்கிணாக்கினியம் - காருகபத்தியம் என்னு * முத்தீக்களை வளர்த்தி, இருக்கு, யசுர், சாமம்,அதர்வணம்என்னு நான்குவேதங்களையோதி, சத்தம்-பரிசம்-ரூபம்-ரசம்-கந்தம் என்னு மைம்புலன்களை வாட்டி,

* ஆகவனியம் - வேதத்தை வழங்கச்செய்வது. தக்கிணாக்கினியம்-தேவர்கட்குத் தக்கிணை கொடுக்கச்செய்வது. காருகபத்தியம்-பூலோகத்தை இரட்சிக்கச் செய்வது. இவைகளே யாகாக்கினிகளாம்.

ஓதல்-ஓதுவித்தல்-வேட்டல்-வேட்பித்தல்-ஈதல்-ஏற்றல்என்னுமறு தொழில்களையுஞ்செய்து, தேவர்-மக்கள்-விலங்கு-புள்-ஊர்வன-நீர் வாழ்வன-தாவரம் என்னு மெழுவகைப் பிறவிகளையுமோட்டி, இயமம்-நியமம்-ஆதனம்-பிராணயாமம்-பிரத்தியாகாரம்-தாரணை-தியானம்-சமாதி என்னும் அட்டாங்கயோகங்களையும் பூண்டிருக்கின்ற அந்தணர் குழுஉக்களும், சடைமுடியணிந்து, புலித்தோலுடுத்தி, இருவினைகளையு மதஞ்செய்யத்தக்க வெண்ணீறுபூசி, உருத்திராக்கவடந்தரித்து, அருளோடுங்கூடி நிட்டை செய்திருக்கின்ற முனிவர் சமூகங்களும் வசிக்குமிடமாயிருக்கின்றது. அன்றியும் வேதாத்தியயனஞ் செய்கின்றவர்கள், ஆகமநெறிகளையாராய்கின்றவர்கள், ஒரு நியமங் கடைப்பிடித்து அந்நியமத்தி னெறியே நிற்கின்றவர்கள், பதினெண்புராணங்களையும் வாசிக்கின்றவர்கள், அவைகளைக் கேட்கின்றவர்கள், வேள்விகளைச்செய்து முடிக்கின்றவர்களாகிய கூட்டங்களே அவ்வனமெங்கு நிறைந்திருக்கின்றன. இத்தன்மைய மேலான சிறப்புவாய்ந்த அவ்வனத்தின் பெருமையையும், அவ்வனத்தில் வசித்திருக்கின்ற முனிவர்கள் மாட்சிமையையும், அம்முனிவர்களாற் செய்து வருகின்ற யாகாதிகளின் தகைமையையும், எம்போலிகளால் அளவிட்டுரைக்கற் பாலதோ?அந்நைமிசாரணியத்திற் சவுனக முனியென்பவர் சத்திரவேள்வியென்னும் ஒரு வேள்வியைச்செய்யத்தொடங்கினர். அவ்வேள்வியைக் காணும் பொருட்டுத் திருநீறு பூசிய திருமேனியை யுடையவர்களாயும், மார்பில் உருத்திராக்கவடந் தரித்திருப்பவர்களாயும், கையிற் கமண்டல மேந்தினவர்களாயும், இன்னுமனந்த கோலங்களோடும் அளவற்ற முனிவர்கள் வந்து நெருங்கினார்கள். அச்சமயத்திற் பதினெண் புராணங்களையுங் குறைவறக் கற்றவராய், காலகால ராகிய பரமசிவத்தின் றிருவடிகளல்லது மற்றொரு கடவுளரையும் மதியாதவரா யிருக்கின்ற சூதமா முனிவரும் வந்து சேர்ந்தனர். அம்முனிவரை நைமிச வனத்தி லுள்ள முனிவர்களும் அயலிடங்களினின்றும் வந்திருக்கின்ற முனிவர்களுங் கண்டவுடன் மேகத்தைக் கண்ட மயில்போல அளவற்ற களிப்படைந்து, உள்ளம் பூரித்து, சிறந்த வாசனத்தி லிருக்கச் செய்து, பற்பல வுபசாரங்களோடு பூசித்து, மந்திர மலர்களா லருச்சித்து, சந்தனம்பூசி, அட்சதை சாத்தி, அமுதளித்து இளைப்பாற்றி இதனை விண்ணப்பஞ் செய்வாராயினர்.

சுவாமீ! பூர்வ சனனங்கடோறுஞ் செய்து முற்றிய புண்ணிய பலத்தினல் மகா தவசிரேஷ்டர்களெல்லாங் கண்டு கொண்டாடத் தக்க தேவரீரை இன்று யாங்களெல்லோரும் ஒருமிக்கக் கண்டு தரிசிக்கப்பெற்ஞேம். அத்தரிசன விசேடத்தால் எம்மைத்தொன்று தொட்டு வருத்தாநின்ற மாயை நீங்கிப்போயிற்று. அஃதன்றி வேதங்களாலோதப்படுகின்ற பயன்களை யெல்லாம் எளிதி லடையப்பெற்ஞேம். யாங்கள் நிற்கின்றநிலைகளுங் குற்றங்களினின்று நீங்கின. எம்முடைய பிதிரர்களுஞ் சீவன்முத்தரானர்கள். எம்மை யீன்ஞேர்களும் எம்மாற் பெறத்தக்க பயனை யடைந்தார்கள். கொடிய துன்பங்களை விளைவிக்கின்ற இச்சரீர வாதனையும் இன்ஞெழிந்து போயிற்று. இப்பூமியில் யாங்களடையக் கருதிய பயன்யாதோ அதனைத் தடையின்றி யடைந்தோம். எங்கட்குத் தேவரீரைப்போலப் பதினெண் புராணங்களை வழுவின்றிச் சாற்ற வல்லவர்கள் யாவரிருக்கின்றனர். அப்பதினெண் புராணங்களை முன்னரெங்கட்குத் திருவாய்மலர்ந்தருளி யிருக்கின்றீராயினும், இச்சவுனக முனிவர் செய்து வருகின்ற வேள்வி நிறைவேறுவதற்குப் பன்னிரண்டு வருடஞ் செல்லுமாதலால் அதுகாறும் மற்ஞெரு புராண கேள்வியாகிய வொப்பற்ற வமிர்தத்தைத் தேவரீராற் புசித்து அதனுலுண்டாகும் பயனை யடைவதே யல்லது சிற்றறிவினை யுடைய யாங்கள் செய்யுங் கடப்பாடு வேறென்ன விருக்கின்றதென்ருர்கள்.

இவ்வாறு மிகுந்த பத்தியோடும் பணிந்து விண்ணப்பஞ் செய்தவர்களைச் சூத முனிவர் நோக்கி, தவ சிரேஷ்டர்களே! வித்தினை விதைக்காமல் அவ்வித்தினு லுண்டாகும் பயனை யடையத் தக்கவர்கள் யாவரிருக்கின்ருர்கள். அதுபோலப் பிறப்பில்லாத பரமசிவத்தினுடைய பெருமைகளைத் துதிசெய்யாதவர்கள் தீவினைகளி னின்றும் நீங்கமாட்டார்கள். மேலும் நடுவுநிலைமை தவருத நல்லறிவினையுடையவர்களாகிக் கொடுஞ் செய்கைகளென்பன ஒன்றேனு மில்லாமல் நாளுக்கு நாட் கொழுந்து விட்டு விர்த்தியாகின்ற சிவபக்தியைக்கொண்டு எக்காலத்துந் திரிபின்றி விளங்கு மனவுறுதி பெற்றிருக்கின்ற நீங்களே ஒரு விசேடத்தினைக் கேட்கப்புகின், அதனை எவ்விதத்தேனுங் குறைவில்லாமற் கூறல்வேண்டும். அன்றியும் நீங்கள் குலாசார வொழுக்கங்களிற் குறைவில்லாமல் மிக்ககூர்மையான புத்தியினையுடையவர்களாகி நல்ல தவந்தான முதலானவைகளைக் கடைப்பிடித்து அம்பிகை பாகராகிய சிவபெருமானது பத்தி யென்

கிற மரக்கலத்திலேறி யிருக்கின்றீர்க ளாதலால், நீங்க ளம்மரக் கலத்தையே துணையாகக்கொண்டு, அப்புராண கேள்வியாகிய கடலை யுங் கடக்காமற் போவீர்களா? உறவென்றும் பகை யென்றும் பேதமில்லாமற் பல்லுயிர்க ளிடத்துங் கருணைவைத்திருக்கின்ற பரி சுத்தமான வுள்ளத்தை யுடையவர்கள் ஒருகாரியத்தில் விழைவார்க ளாயின், அக்காரியம் அவர்கட்கும் அவர்களை யடுத்துளோர்கட் கும் பழுதின்றி விளங்கி, மேலாகிய பயனையே தரும். அதுபோல நீங்களும் நல்ல விடயத்தையே மதித்துக் கேட்டீர்கள். கரும்புதின் பார்க்குக் கூலிகொடுப்பது போலப் புண்ணியப் பயனையே சொல்ல விழைவுற்றிருக்கின்ற வெனக்குப்பின்னும் அதிகவிழைவினை விர்த்தி செய்தீர்கள். நுங்களுடைய விருப்பம் நிறைவேறத் தக்க தாக வொரு புராண மிருக்கின்றது. அதனைச் சொல்வதன் முன் அப் புராணம் வந்த வரலாற்றினைச் சொல்வோங் கேட்பீராக என்றனர்.

நைமிசாரணியப்படலம் முற்றிற்று.

புராண வரலாற்றுப் படலம்.

சாற்றுசனற் குமாரமே நாரசிங்கந் தகுகாந்தஞ்
சிவதருமந் தழைதூர் வாசம்
போற்றியநா ரதமேகா பிலமேல் லோரும்
புகழுசனஞ் சவுமியமாம் பிரமாண் டஞ்சீர்
மாற்றரும்வா ருணங்காளி புராண மேத்தும்
வாசிட்ட மிலிங்கமோடு சவுரம் பாவம்
பாற்றியபா ராசரிய மாரீசம்பார் பகர்சாம்பம்
பார்க்கவமேன் றவற்றின் பேராம்.

வேறு

விலக்கரு முனிவர் தம்மால் விளங்கிய வுபபுராணந்
துலக்கிய கிரந்தமெல்லாந் தோகையோ ரிலக்கமாகும்
அலக்கணை யறுக்கு மந்தப் புராணமு வாறனுள்ளும்
நலக்கும்புார்க் கவபுராண நாயக மாகிநிற்கும்.

பிரமம், பதுமம், வைணவம், சைவம், பாகவதம், பவிடியம், நாரதீயம், மார்க்கண்டேயம், ஆக்கினேயம், பிரமைகைவர்த்தம், இலிங்கம், வராகம், காந்தம், வாமனம், கூர்மம், மற்சம், காருடம், பிரமாண்டம் என்னும் பதினெண் புராணங்களையும், அவைகளிற்

கூறப்பட்டிருக்கின்ற நாலிலக்கத் தெண்ணுயிரங் கிரந்தங்களோடு முன்பு யாம்சொல்லக் கேட்டிருக்கின்றீர்கள். அப்பதினெண் புரா ணங்களையும் முற்காலத்திற் கைலாசபதியாகிய சிவபெருமான் திரு வடிகளிற் பக்திசெய்து பெற்றுக்கொண்ட நந்திதேவரானவர், சனற் குமார முனிவருக்கு உபதேசிக்க, அதை யம்முனிவ ரிடத்தின் மிகுந்த அன்போடு வியாசமுனிவர்கேட்டுச் சுலோகங்களாக்கி இவ் வுலகெங்கணும் விளங்கி வழங்கத்தக்கதாகச் செய்தார். அதுபோ லவே இன்னுஞ் சிலமுனிவர்கள் வேறு வேறு பரம்பரைவழியாக வுபதேசம்பெற்று, அம் மகாபுராணங்கட்கு உபபுராணங்களாகத் தங்கள் தங்கள் அபிதானத்தாற் பதினெண் புராணங்கள் செய்தார் கள். அவைகள் சனற்குமார புராணமென்றும், நாரசிங்க புராண மென்றும், நந்திபுராண மென்றும், சிவதரும புராணமென்றும், துருவாச புராணமென்றும், நாரதீய புராணமென்றும், கபிலபுராண மென்றும், அவுசன புராணமென்றும், சௌமிய புராணமென்றும், வாருணபுராணமென்றும், காளிகபுராணமென்றும், வாசிட்டமிலிங்க புராணமென்றும், மானவ புராணமென்றும், சௌர புராணமென் றும், பராசரீய புராணமென்றும், மாரீச புராணமென்றும், சாம்பேச புராணமென்றும், பார்க்கவ புராணமென்றும் வழங்கப்படுகின்றன. இவைகளெல்லாம் ஆரியத்தில் இலக்கஞ்சுலோகங்களாகவிருக்கின் றன. இவ்வுபபுராணம் பதினெட்டினுட் பார்க்கவபுராணமென்பது நாயகமாகியிருக்கும். இப்பார்க்கவ புராணத்திற் பிரணவப்பொரு ளாகியும், அப்பிரணவத்தினின்றும் வேறுபட்ட பேதப்பொருளாகி யும், பேதாபேதப் பொருளாகியும், இவைகளனைத்தையுங் கடந்து நிற்கின்ற ஏகவஸ்துவாகியும், பிரமானந்த சொரூபியாகியுமிராநின்ற விநாயகமூர்த்தியினது மகத்துவத்தை விளங்கக் காட்டியிருக்கின் றமையால் விநாயகபுராணமென்று பெரியோர்கள் வழங்குவார்கள். இவ்விநாயக புராணத்தை முற்காலத்திற் பிரமதேவன் அநேக தவங் களைச் செய்து, அத் தவமுயற்சியினுற் கைலாயத்திற் றிரிநேத்திர தாரியாகிய சிவபிரானு லுபதேசிக்கப்பெற்று, தன்னை அன்போடு வழிபட்ட வியாசமுனிவருக் குபதேசித்தனர்.

அவ்வியாச முனிவரிடத்திற் பிருகுமுனிவர் கேட்டுத் திருப் பாற்கடலி லெழுந்த தேவாமிர்தம்போல யாவருக்கு முபயோகமா தற்பொருட்டு உபாசனு காண்டமென்றும், லீலாகாண்டமென்றும், இரண்டு காண்டங்களாகப் பிரித்து, அவ்விரண்டையும் இருநூற்

றைம்பது அத்தியாயங்களாக்கி அவைகட்குக் கூடியதொகை பன்னீராயிரஞ் சுலோகங்களாக முடித்து ஒரு புராணமாக்கினர். அப்புராணம் பிருகுமுனிவராற் கூறப்பட்டமையால்அக்கருத்தாப்பெயரைக்கொண்டே பார்க்கவபுராணமென்றும் வழங்கப்படுகின்றது.

இப் பார்க்கவபுராணத்திற்கு நாயகர் கணேசமூர்த்தியாதலால் அதனைக் காணுபத்திய மகத்துவமென்றும் யாவரு மநுட்டித்துப் பெறுதற்கரிய பேற்றினை யடைகின்றார்கள். சவுனகர்முதலிய முனிவர்களே! பார்க்கவபுராண மென்கின்ற விநாயகபுராணம் வந்த வரலாறிதுவே. இப்புராணத்தில் தேவர்கள் முதலிய அளவற்ற ஆன்மகோடிகள் விநாயகக் கடவுளைப் பலவாறுபூசிக்க அப் பூசனைகட்கு அவர் பிரசன்னமாகி நிறைந்த கிருபையோடு கூடியிருக்கும் அற்புத தரிசனங்களைக்காட்டி, அவ்வவர்களிட்ட காமியார்த்தங்களை யநுக்கிரகித்தருளிய சரித்திரங்க ளனைத்தும் விளங்கக் காட்டியிருக்கின்றமையால் இப்புராணத்தை மிகுந்த அன்புடன் கேட்போர்களுக்குத் தரும முதலிய நான்கு புருஷார்த்தங்களுங் கைகூடும். முன்னொருகாலத்தில் இப்புராணிகராகிய பிருகுமகாமுனிவரானவர் தம்மையடுத்த சோமகாந்தன் என்னு மகாராசனுக்குப் பிரமதேவன் வேதவியாசமுனிவருக் குபதேசித்த முறைப்படி திருவாய்மலர்ந்தருளினர். அதனை, அவ்வரசன் அன்போடுகேட்ட மகத்துவத்தால் தானடைந்திருந்த சகலவினைகளும் நீங்கப்பெற்றுக் கணேசமூர்த்தியினுடைய சாயுச்சியபதவியை யடைந்திருந்தான். அம்மகத்துவத்தைச் சொல்லுவேங் கேட்பீராக அவை வருமாறு:—

புராணவரலாறு முற்றிற்று,

உ

கணபதி துணை.

உபாசனகாண்டம்

சோமகாந்தன் வனம்புகத் துணிந்த படலம்

பன்னிய பிருகு தன்பாற் பார்க்கவ புராணங் கேட்ட
மன்னவன் சோம காந்தன் மழைமதக் களிற்றுத் தேவன்
றன்னுல கடுத்த வாறுஞ் சாற்றினன் சூத மேலோன்
அன்னவ னுரைத்த வாறே யவையெலாம் புகலப் புக்கேன்.

சிவஞானச் செல்வராய முனிவர்களே! மூவுலகத்தினுஞ்சிறந்த இப்பூவுலகத்திற் சகல செல்வங்களையும் பெற்றோங்கி மலர் பொது

ளிய தடாகங்களும், குடிவளப்பமும், வயற்செழுமையுஞ் சிறந்து விளங்கியிருக்கின்ற சௌராட்டிர மென்னும் ஒரு நாடுண்டு. அந்த நாட்டிற் பூமிதேவிக்குத் திலகம்போல விளங்கிச் சிறந்த தபதியர் களாற் செய்யப்பட்ட பொறிகள் நிறைந்துள்ள மதில்கள், அகழி கள், கோபுரங்கள், மண்டபங்கள், உத்தியானங்கள், சித்திரகூடங் கள் முதலிய அளவற்ற சிறப்புகள் வாய்ந்த தேவநகரமென்னும் ஒரு பட்டணமுண்டு. அப் பட்டணத்திற் கருணையிற் கடலைவென்றவனு கியும், அறிவிற் பிரகஸ்பதியை வென்றவனுகியும், பொறுமையிற் பூமிதேவியை வென்றவனுகியும், ஒளியிற் சூரியனைவென்றவனுகியும், கீர்த்தியிற் சந்திரனை வென்றவனுகியும், வீணுகானத்தில் மிதுன கின்னரத்தை வென்றவனுகியும், ஈகையில் மேகத்தை வென்றவனுகி யும், அழகில் மன்மதனை வென்றவனுகியும், நிதியில் அளகேசனை வென்றவனுகியும், போகத்தில் இந்திரனைவென்றவனுகியும், கலைஞா னத்தில் ஆதிசேடனை வென்றவனுகியுமிருந்து நான்கு வேதங்களையு மாராய்ந்துணர்ந்த திறத்தினுல் நடுவுநிலைமைகளை நன்ருய்த் தேர்ந்து தத்துவ ஞானத்தை யறிந்து தனது வலிமைபெற்ற புயத்திற் பூமி பாரத்தைச் சுமந்து சகல வேந்தர்களையும் திறைதரவென்று தனக்கு வேருெருவர் நிகரின்றி அரசாட்சி செய்துவருகின்ற இராஜாதி ராஜனுகிய சோமகாந்த மகாராஜனென்னும் ஓர் அரசனிருந்தான். அவ்வரசனுக்குத் தனது பஞ்சேந்திரியம்போ லிடைவிடாது வழி பட்டுவருகின்ற உருவவான், வித்தியாதீசன், கெமங்கரன், ஞான கம்மியன், சுப்லன் என்கின்ற ஐந்து மந்திரிகளோடு ஆருயிரந்தேர் களும், பதினுயிரம் யானைகளும், இருபதினுயிரம் குதிரைகளும். கணக்கற்ற பதாதிகளு மிருந்தன. அன்றியும், அவ்வரசனுக்கு எக் காலத்தும் உயிருக்குயிராகவிருந்து தருமாதிகளை வழுவாது நடத்திக் கற்பி லருந்ததியை நிகர்த்து, அழகில் இரதி, இந்திராணி, இலக்குமி, அரம்பை, திலோத்தமை என்கின்ற மாதர்களைப் பகைத்துச் சுதன்மையென்னும் பெயரினைப் படைத்த ஒரு மனைவியிருந்தனள். அம்மனைவி வயிற்றிற் பதினுயிரம் யானைக்குள்ள வலிமையையுடை யவனுகியும், தன்னைப் பகைத் தெதிர்க்கின்ற மன்னர்கள் நடுங்கி காணத்தக்கதாகக் கோபிக்கின்ற பராக்கிரமத்தினுல் இராஜகண்டீ ரவத்திற் கொப்பானவனுகியும், ஏமகண்டனென்னும் பெயரினை யுடைய ஒரு குமாரன் உதித்திருந்தான்.

இவ்வாறு மந்திரிமார் முதலிய சகல பரிசனங்களுந் தன்னைப் புடைசூழ்ந்திருக்க பொன்மயமான சிங்கங்களாற் சுமக்கப்பட்டிருக்

கின்ற இரத்திஞசனத்தின் மீதிருந்து நீதிசாஸ்திரவிதிப்படி தனது செங்கோலைத் திசையனைத்தினுஞ் செலுத்தி உறையிற் றங்கிய வாளொளியினுற் பகைவராகிய இருட்கூட்டங்கள் நெருங்காத வண்ணந் துரத்தி மனங்களித்துப் புயங்கள் பூரித்து, அளவற்ற மகிழ்ச்சியோடும் இராச்சிய பரிபாலனஞ் செய்துவருகின்ற காலத்தில், அவ்வரசனுக்கு முற்பிறவியிற்செய்த தீவினைப் பயனுற் சரீரத்திற் றெழுநோயுண்டாகி, கொழுப்புங் குருதியும் வழிந்து சீயுநோயுங்கொண்டு மணிமந்திர ஔடதங்களினுந் தீராமல் மிக்க துன்பத்தை விளைத்துக்கொண்டுவர, ஒருநாள் அவ்வியாதியின் வருத்தத்தைச் சகிக்க மாட்டாது மனத்தளர்ச்சியடைந்து கொலுச் சபையில்வந்து ஏவலாளர்களைக் கூவி, அமைச்சர்களை விரைவில் வருவிக்கக் கடவீரென்று கட்டளையிட்டான். உடனே அக் கட்டளையின்படி வந்த அமைச்சர்கள் அரசன்சமுகத்தில் வந்து பணிந்து தத்தமிருக்கையைச் சேர்ந்திருந்தார்கள். அரச னவ்வமைச்சர்களை நோக்கி மிகுந்த மனவருத்தத்துடன் இதனைச் சொல்லுவானுயினுன்.

அன்பிற்சிறந்த அமைச்சர்களே! இதுகாறு மென்னைப் பகைத்தெதிர்த்த சத்துருக்களை யெல்லாம் வென்றேன். உலகமுழுவதும் நீதிவழுவாது அரசுசெலுத்தினேன். தேவர்கட் கெல்லாந் திருப்தியாக அநந்த யாகங்கள் முடித்தேன். சுற்றத்தாரையெல்லாஞ் சுகம் பெறச் செய்தேன். யாவர்க்கும் இளைப்பாறத்தக்க சோலைகளுண்டாக்கினேன். இன்னு மித்தன்மையான அளவற்ற தருமங்களைச் செய்தும் ஆலைவாயிற்பட்ட கரும்பைப்போல என்னை இடைவிடாது வாதிக்கவந்த இந்நோயை நீக்கிக்கொள்ளும் ஏதுவினை யொருவிதத்தினுங் காணேன். முன்னர் எனது சரீரமானது சந்திரனெளியை நிகர்த்துப் பிரகாசித்திருந்த தன்மையினுலல்லவா சோமகாந்தனென்னும் பெயரையுடையனுயினேன். அத்தன்மையான சிறந்த சரீரத்தில் இத்தன்மையான கொடிய வியாதிவந்து வருத்துமாயின், அதனைவிட்டு நீங்குவதற்கான எண்ணமுருமல் இன்னுமவ் வியாதியினுல் வருகின்ற துன்பங்களை யநுபவித்துக்கொண் டிருக்கின்ற என்னுயிரை இனி வலாற்காரமாயாவது விடல்வேண்டும். அன்றியும் முன்பு இந்திரனுங்கண்டு நாணும்படி இலவம்பஞ்சு - செம்பஞ்சு-வெண்பஞ்சு - மயிர்ச்சேணம் - அன்னத்தூவி என்கிற பஞ்சசயனத்திலிருந்து பெண்-ஆடை-அணிகலன்-போசனம்-தாம்பூலம்-பரிமளம்-பாட்டு-பூவமளி என்கின்ற அஷ்டபோகங்களையு மநுபவித்து, இப்போதுதனதுகாந்தியெல்லாம் ஒருவியாதியினுல் மழுங்கி

யழியும்படியாக நேர்ந்தும் இன்னும் வாழவேண்டுமென்னும் எண்ண முற்றிருக்கின்ற இவ்வுடலை வாளுக்கிரையாகச் சின்னபின்னப்படுத் துவதே உத்தமமா யிருக்கின்றது. அமைச்சர்களே! இனிப் பற் பலவிதங்களைப் பேசுவதினால் ஒரு பிரயோசனத்தையுங் காணேன். யான் முன்படைத்திருந்த களிப்பும், இந்நோயினால் இப்போ தடைந்திருக்கின்ற வெறுப்பும் நீங்களே நன்று யோசித்துப் பாருங் கள். இனி யிவ் வரசைவிட்டு வனத்திற்சென்று வாசஞ் செய்வதே மிக்க நலமாக விருக்கின்றது. என் புதல்வனாகிய ஏமகண்டன் என் னிலுஞ்சிறந்த மேம்பாட்டினை யுடையவனாக விருக்கின்றானாதலால் அவனுக்கு உம்முடைய உத்தம மந்திராலோசனைப் பிரகாரம் இவ் வுலகத்தைப் பாதுகாத்து வரும்படியான மார்க்கத்தைப் போதித்து நமது அரசுரிமையையும் அவனுக் கொப்புவித்து விடுகின்றோம். அவனை யென்னிலுமதிகமாக மதித்து நடந்துகொள்ளக் கடவீர்க ளென்று சொன்னான்.

அவை யனைத்தையும் அவ்வமைச்சர் முதலாயினோர் கேட்டு மிக்க மனவருத்தங்கொண் டிருக்கின்ற சமயத்தில், அவ்வரசன் தனது உள்ளத்திலுண்டாகிய துக்கத்தினாலும், வியாதியினா லுண் டாகிய வருத்தத்தினாலுஞ் சோர்வுற்று மூர்ச்சையாயினான். உடனே அவ்வரசனைப் புடைசூழ்ந்திருந்த அமைச்சர் முதலாயினோர் திடுக் கிட்டுத் தாமு மத்துன்பத்தை யடைந்தவர்களாகி, சிலர் தங்களுள் ளங் கரைந்து கண்ணீர் சொரிந்தார்கள்; சிலர் நாசியின்மீது விரலை வைத்தார்கள்; சிலர் அவ்வரசனுடலில் நெருங்கி கையைவைத்தார் கள்; சிலர் தெய்வத்தை நொந்தார்கள்; சிலர் வயிற்றிலறைந்து கொண்டு மெய்வருந்தினார்கள்; சிலர் கைகளை நெரித்துக் கலங்கினார் கள்; சிலர் கல்வி கேள்வியிற் சிறந்து, இவ்வுலகத்தை நீதியோடுங் காக்கவல்லவராகிய இவ்வரசருக்கும் இவ்வினை வரலாமா வென்றார் கள்; சிலர் ஊழ்வினையால் வருந்துன்பத்தை யாவரொழிக்க வல்லவ ரென்றார்கள்; இவ்வாறு பற்பலவிதங்களாகத் துக்கித்துத் துயரங் கொண்டிருப்பவர்களை அமைச்சர்கள் கையமர்த்தித் தங்களுள்ளத் தையுந் தாமேதேற்றிக்கொண்டு அரசனருகில்வந்து செவியிற் சுக்கு வைத்துதி, குளிர்ந்த சாந்தாற்றி முதலியவைகளைக்கொண்டு சைத்தி யோபசாரங்கள் செய்தார்கள். அதனால் அவ்வரசன் மூர்ச்சை தெளிந்து சேஷசயனத்தினின்று மெழுந்த திருமாலைப்போல மெல் லெனவெழுந்து பரமேஸ்வரருடைய திருவடிகளைச் சிந்தனைசெய்து கொண்டிருந்தான். அவ்வரசன் கொண்டிருக்கின்ற மனோதிடத்தை

முன்னமே யறிந்திருக்கின்ற அமைச்சர்கள் மீளவும் அவனைப் பணிந்தெழுந்து மண்டலேஸ்வரா! இதுகாறுந் தேவேந்திரனைப்போலப் பல பகைவர்களையும் வென்று எங்களையெல்லாந் தாய் தந்தையரினு மிகுந்த அன்போடும் பாதுகாத்துவந்தீர். அத்தன்மையான தேவரீருக்கு வியாதி நேரிட்ட துன்பத்தினால் இனி வனத்திற் சென்று வாசஞ்செய்ய வேண்டுமென்றால் தேவரீரை மாத்திரம் போகவிட்டு யாங்களெங்கள் மனையிற் சென்று வாழ்தலுந் தகுமா? அவ்வாறே யிருப்போமாயின் யாங்களும் புத்தியின் மிகுந்தவர்க ளாகலாமா? அப்பால் தருமமும் நீதியும் நன்றாகத் தழைத்திருக்குமா? ஆ! ஆ! என்ன விசேடஞ் சொன்னீர். தேவரீர் குமாரராகிய ஏமகண்டரோ வெனில் தருமமும் அத்தருமத்திற்கேற்ற பொருளுமாகிய இரண்டையும் இடரின்றிச் சம்பாதித்துத் திசைகண் முழுவதுந் தமது செங்கோலைச் செலுத்தி மனுநீதி வழாமல் இவ்வுலகத்திற் கெல்லாந் தாம் ஒருவராகவே யிருந்து அரசியற்ற வல்லவராவர்; ஆதலால், அவர்செய்யும் அரசாட்சிக்கு மற்றொருவர் துணையும் வேண்டுமா? யாங்களுந் தேவரீரோடு வனத்திற்கு வருவதாக நிச்சயித்திருக்கின்றோம். இனித் தேவரீர் குமாரரை அரசுக் குரியவராக நியமிப்பீரென்று விண்ணப்பஞ் செய்துகொண்டார்கள்.

இவ்வாறு நடந்த விசேடங்களையெல்லாம் அந்தப்புரத்திலிருந்த மனைவியாகிய சுதன்மையானவள் கேள்வியுற்று மனஞ் சகிக்கமாட்டாது சரேலென் றெழுந்து, மேகலாபரணங்க ளசையவும் பாத சாலங்கள் கலீரென்று சத்திக்கவும் விரைந்து வந்து சோமகாந்த ராஜனை வணங்கி எதிர்நின்று, பகைத்த வேந்தர்களெல்லாங் கண்டு வணக்கங்கொள்ளத்தக்க கிருபாநோக்கத்தை யுடைய எனதுபிராண நாயகா! இருதலைப்புள்ளுக்கு உயிர் ஒன்றேபோல இதுவரையில் தேவரீர்க் குரியவளாகி இன்ப துன்பங்களையெல்லாம்வேறுபாடின்றி யனுபவித்துவந்த யான் இப்போது தேவரீரை மாத்திரம் வனத்திற் செல்லவிட்டு எவ்வாறு தனித்திருந்து உயிர்தரிக்கவல்லேன். ஒருமித்த மனத்தையுடைய மங்கையராயினோர் தங்கணவர் உயிர் பெற்றிருக்கும் வரையிற் றாங்க ளுயிர்பெற்றிருப்பதும், அவ ரிறக்குங் காலத்திற் றாங்க ளிறத்தலுமான கற்புநிலைமை யுள்ளவர்களாயின், அவர்கள் இம்மையிற் புகழடைவதன்றி மறுமையிற் சுவர்க்காதி போகங்களையு மடைவாரென்று சான்றோர்கள் சொல்லி

யிருக்கின்ருர்கள்; அந்நியமனப்படி யானுந் தேவரீரோடு வனத்திற் சஞ்சரிப்பதன்றி, ஒரு கணமேனுந் தனித்திரேனென்று சொல்லிச் சூறைக்காற்றினு லடியுண்ட இளங்கொடி போலவும், அம்புகள் தைத்துப் பதைக்கின்ற பெண்மான்போலவும்,உள்ளங்கலங்கி உணர் வழிந்து கண்களில் நீர்த்தாரைகளைப் பெருக்கித் தன்ளுற் ருங்க மாட்டாத துக்கத்தோடும் முறையிட்டனள். அதனை அவள் குமார ஞகிய ஏமகண்டன் கேட்டு மனம் வருந்தித் தானு மவ்வரசனெதி ரில் வணங்கி நின்று, என்னருமைத்தந்தையே! சந்திராதித்தர்களைப் பிரிந்த ஆகாயம் போலவும், அக்கினியும் பசுவுமில்லாத யாகம்போ லவும், புருடனையும் புத்திரனையும் பிரிந்த ஸ்திரீகள் போலவும், அமைச்சு மாசுமில்லாத நகரம் போலவும், என்னை அருமையாயீன்ற உம்மிருவரையும் பிரிந்த பின்பு யானெவ்வாறிருந்து அரசாள வல் லேன். புத்திரர்கட்குண்டாகிய கடமை யாதெனில் தம்மையீன்ற தாய் தந்தையர் இருக்குங்காலத்து அவர்களைத் தெய்வமாகப் பூசித் தும், இறந்த காலத்து அவர்களுக்காகப் பிதிரர் கடன்களைச்செய்தும் இருத்தலே யல்லது அவைகளை மறந்து நிலைமையற்ற போகங்களை யிச்சித்து அற்பமாகிய அரசாட்சியில் மூழ்கியிருத்த லல்லவே. ஆதலால் யான் செல்வத்தை யொருபொருளாக மதித்தவனல்லன். உம்மிருவரோடு யானும் வனத்திற்குவரத் துணிவுற் றிருக்கின்றே னென்றனன். இவ்வாறு குற்றமற்ற அமைச்சர்களும், உயிர்த் துணைவியாகிய சுதன்மையும், புத்திரராகிய ஏமகண்டனும் அவ்வவர் கள் தனித்தனியே விண்ணப்பஞ்செய்த வார்த்தைகளாகிய அமு தத்தை அரசன் செவியாரவுண்டு மனங்குளிர்ந்து குமாரனுகிய ஏம கண்டனைப்பார்த்து எனதருமை மைந்தனே! நீ சிறுபிள்ளையல்லவே! புத்தியிற் ருழ்வான வார்த்தைகளை யேன்பேசுகின்ருய். சாத்திர விதிப்படி தாய்தந்தைய ரிருக்கும்போது அவர்களைத் தெய்வமாகப் பூசித்து அவர்களுக்குப் பின்பு அளவற்ற தானுதிகளைச் செய்து, பலிபிண்ட முதலியவுங் கொடுத்து, மற்றுமுள்ள கருமாதிகளை முடிக் கின்றவனே யாவரும் புகழத்தக்க புத்திரனுயினும், அத்தாய் தந்தையர் சொல்லுகின்ற வார்த்தைகளைத் தடுக்காது நடந்துகொள் வதல்லவோ அப்புத்திரனுக்குரிய முதன்மையாகிய தருமம். இதனை யறிந்து நடந்துகொள்பவ னெவனே அவனே பெற்ருேர்கள் களிக்கத் தக்க அருமைப் புத்திரனுவன், ஆதலால் என் னுத்திரவின்படி அமைச்சரோடு கூடவிருந்து அவர்கள் மந்திராலோசனைப் பிரகாரம்

இராச்சிய பரிபாலனஞ்செய்துவரக் கடவை, அதுவே எனக்கு நீ நடத்துகின்ற முதன்மையாகிய தருமமென்று இன்னும் பலவாகிய தேறுதல்களைச் சொல்லி ஏமகண்டனை யழைத்துக் கொண்டு அரண்மனைக்குச் சென்றான்.

சோமகாந்தன் வனம்புகத் துணிந்த படலம் முற்றிற்று.

அரசியற்கைப் படலம்

அந்தப்புரஞ்சென்ற சோமகாந்தன் என்னும் அரசன் தனது குமாரனாகிய ஏமகண்டனைத் தன்முன்னாக உட்காரச் செய்து, அரசு செய்யவேண்டும் முறைமைகளைப் போதிக்கத் தொடங்கினன். என் உயிரினுஞ் சிறந்த மைந்தனே! உலகத்தவர்கள் யாவரும் ஒழுகி உய்தற்காக வருணாச்சிரமங்களும் தருமங்களும் விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகள் ஒவ்வொன்றும் அளவில்லாதனவா யிருக்கின்றன. ஆதலால் அவைகளை யிப்பொழுது சொல்லாது விடுத்து உனக்குரிய அரசியலாகிய தருமத்தை மாத்திரங் கூறுகின்றேன். குமாரனே! விடியுமுன் ஐந்து நாழிகை யளவுள்ள காலமாகிய பிராமீ முகூர்த்தத்திலே நித்திரைவிட் டெழுந்து, படுக்கையறையை நீங்கி, வேறோரிடத்திற் போயிருந்து, கொடிய பாவங்களையெல்லாம் நீறாக்கும் திருநீற்றினைத் தரித்து, குருவையும் கடவுளையும் மனத்திற் றியானிக்கக் கடவாய். அதன்பின்னர்ப் பரந்த பூமியை எதிராகப் பார்த்து, பூமிதேவியாகிய அன்னையே! அடியேன் துன்பமில்லாமல் நடக்குந்தோறும் எனது கால்கள் நினது வடிவத்திலே படுதலால் வருகின்ற குற்றங்களைப் பொறுத்தருள்வாயாக என்று மனவுருக்கத்தோடும் பிரார்த்தனை செய்தல்வேண்டும். பின்பு யானைமுகப் பெருமானைத் தியானிக்கக்கடவாய். அன்றியும் அளவில்லாத வேதாகமமுடிபுப்பொருளே! விட்டுணு முதலாய தேவர்களா யிருப்பவரே! மனவாக்குக் கெட்டாத பரம்பொருளே! அறமுதலிய நாற்பொருள்களையுஞ் சரணமென்று அடைந்தவர்க்கருளும் அருட்கடலே! அநாதிமலமுத்தரே! சகலலோக காரணரே! தத்துவப்பொருளே! எனக்குவருகின்ற நீங்காத பெரியவிக்கினங்களையெல்லாந் தீர்க்குமாறு இந்த விடியற்காலத்திற் றேவரீரைத் தோத்திரஞ் செய்கின்றேன் என்று அவரையே வேண்டக் கடவாய், நல்வழியில் நடத்தும்

படி சந்திரசேகரனாகிய பரமசிவத்தையும், சம்சாரத்தால் வருந் துன்பங்களைப் போக்கும்படி பார்வதியாரையும் வழிபட்டு, அரசியல் செவ்வே நடக்குமாறு பாற்கடலில் அறிதுயில் செய்கின்றவரும், சத்துருக்களைத் தேடித்தேடி யறுக்குஞ் சக்கராயுதரும், பூமகள் மணாளருமாகிய திருமாலையும், அறிவோடு கன்மமும் வந்து தோறு தற்குக் காரணமான சூரியபகவானையுந் தோத்திரஞ்செய்யவேண்டும். இவர்களையல்லாமல் மற்றைய தேவர்களையும், முனிவர்களையும், முறையாக வழிபட்டு நித்தியகருமத்தை முடித்துத் தருமநிலை தவறாமல் பிராமணர் அமைச்சர் முதலிய பெரியோரைத் துணைக் கொண்டு உலகத்தைப் பரிபாலிக்கவேண்டும். புத்திரனே! ஒருமைப் பட்ட தரும வொழுக்கத்தினாலே பொருளும் இன்பமும் மேரு மலைபோலவும், சமுத்திரம் போலவும் வந்து பெருகிப் பிரயோச னத்தைக் கொடுக்கும். அவ்வறம் யாதென்றால் விருப்பு வெறுப் பில்லாத சிவஞானியாவனோ அவனது பாதங்களைக் கதியாக அடை தலாம். அறமுதலிய நான்கு உறுதிப் பொருள்களையும் நிறுத்திக் காத்தற் கேதுவாயுள்ள மழைபெய்யும்படி யாகங்களைச் செய்தலும், செய்வித்தலும், வறுமை வாராமல் தருமங்களைச் செய்தலும் உறு திப்பொருள்க ளிவையெனத் தெளிவித்து ஐம்பொறிகளையும் அடக்கிநிற்கும் அறவரையும் அந்தணரையுங் கல்வியறி வுடையா ரையும் வழிபட்டு அவர்கள்மீது நீங்கா அன்புள்ளவனாயிருத்தலு மாம். துறவிகளாகிய பெரியோர் சிறிது கோபிப்பாராயின், அக் கோபாக்கினியினாலே காவற்கடவுளாகிய திருமாலுங் கலக்கமுறுவர், ஆதலால் அவர்களை வழிபடுவதன்றி பொருகாறு மிகழற்க. ஆசாரி யரையும் மற்றைய பெரியோர்களையும் அவ்வாறே மதித்து அடுக்கக் கடவை. பெறுதற்கரிய சுவர்க்க வின்பத்தையும், அழிதலில்லாத முத்தி யின்பத்தையும், இம்மை யின்பத்தையும் ஆக்கங்களையும் கொடுத்தலால் தருமவொழுக்கத்தைக் கைவிடல் தீதேயாம். அதனை யெப்பொழுதுஞ் செய்தல்வேண்டும். செய்யுங் காலத்து கடுஞ்சொல், பொறாமை, கோபம் முதலிய குற்றங்களில்லாமற் செய்க. அங்ஙனந் தருமத்தைக் கைக்கொண் டொழுகினால் அன்புதோன்றும். அதனால் வரும் இன்பமே யின்பமெனப்படும். மற்றவற்றான்வரு மின்பமெல் லாம் துன்பத்தையும் பழியையுந் தோற்றுவிக்கும். இன்னகாரணங் களாலே தருமத்தை விடலாகாது. மறந்துவிட்டால் உடனே கேடுண்டாகும்.

பிரமசாரி, வானப்பிரத்தன், சந்நியாசி, தென்புலத்தார், குரவர், தேவர், விருந்தினர், சுற்றத்தார், பசுக்கள், பிராமணர், இரந்தார், யாசகர், கூனர்-குருடர்-செவிடர்-மூடவர் முதலிய உறுப்பில்லாதவர், நோயாளர், வயோதிகர், பாலர், குழந்தைகள், தம்மையடுத்தார் என்னும் இவர்களைப் பாதுகாக்க வேண்டும். வருகிற பொருளுக்கு இயையச் செலவுசெய்துவாழுங் கற்புள்ளமனைவியைப் போல வேறு பொருள்களுளவா? இல்லை! இல்லை!! அவளாலே நாயகனுக்குப் புகழும், புண்ணியமும், சத்துருக்கள் முன்னிலையிற் சிங்கம்போல நடக்கும் வலிமையும், முத்திப்பயனும் வரும். ஆதலால் அப்படிப்பட்ட மனைவியோடு கூடியிருந்து ஒருவன் இல்லறத்தை நடத்தவேண்டும். அதுவே சிறந்த அறம். ஏழு பிறப்பினும் பாவங்களையடையாச் சிறப்பும், பிதிரர்கடன்களைச் செய்யும் மாட்சிமையும் இருத்தலால் எவ்விதத்திலாயினும் நற்குண நற்செய்கையினையுடைய மக்களைப் பெறுதலே செல்வமாகும். பெற்றகாலத்தும் அவர்களுக்கு நல்லறிவுவரச் செய்யக்கடவாய். இடம் பொருள் ஏவல் என்னுமிவைகளிருந்தாலும் அன்பில்லாவிடத்துஅவையாவும் எலும்பில்லாத வுடம்புபோல் இருத்தலால், ஒவ்வோருயிர்களிடத்தும் அன்புடைமை யாவசியகமே. அதிதிகள் வருவாராயின் முகத்தைக்கண்டு முகமலர்ந்து, அகமகிழ்ந்து, சிறிதும் வஞ்சகமின்றி இன்சொற்சொல்லி வேண்டியவைகளைச் செய்து நிற்பவரல்லவோ மானிடர் எனப்படுவர். காலத்தினாலே செய்தநன்றி தினையளவு சிறிதாயினும் வானகத்தினும் வையகத்தினும் பார்க்கப்பெரிதாகும். ஒருவன் செய்த நன்றியை மறக்கலாகாது. நன்றியுட் பிரயோசனங் கருதாது செய்தவைகளே மேலானவை. ஒருவன் துன்பப்படுங் காலத்திற் பிரயோசனங்கருதிச் செய்த நன்றியுஞ் சிறந்ததேயாம். நன்மையைச் செய்தவர்கள் பின் ஒரு காலத்துத் தீமையைச் செய்தாராயினும் தீமையைவிட்டு அவர்செய்த நன்மையையே நினைத்து நடக்கவேண்டும். எந்த நன்றியை மறந்தாலும் மறக்கலாம். செய்ந்நன்றியை மறந்தால் அப்பாவம் மலைபோல நாளுக்குநாள் வளரும். தாழ்ந்த வருணத்திற் பிறந்தவரும் ஒழுக்கத்தினால் உயர்ந்தவராவர். உயர்ந்த வருணத்திற் பிறந்தவரானாலும் ஒழுக்க மில்லாவழி யிழிந்தவரேயாவர். இங்ஙனமாய் ஒழுக்கத்தை யுயிரினும் பார்க்க அருமையுடைத்தென்றுகொண்டு ஒழுகல் முறையாகும். காமாசையின் காரணத்தினாலே பாவவழியிற் பிரவேசித்துப் பிறன்மனை

யாளைவிரும்பும் பேதையானவன் சிறிதுமின்ப முருமுகலின் தன் மனைவி தோளையே சேரத்தகும். பிறன் மனைவியை விரும்புவோனிடத்து பகை, பழி, பாவம், அச்சம் என்னும் நான்குங் குடிபுகும். தருமமும் பெருமையுந் திருவும் அகன்றுவிடும். இக் காரணங்களால் அதனைக் கனவிலாயினும் விரும்புதலாகாது. வெறுப்புவரும்படி ஒருவன் ஒரு காரணத்தினுலாயினும் அறியாமையினுலாயினுஞ்செய்த குற்றத்தைப் பொறுத்தலே தருமங்களுட் பெரிய தருமமாம். அதனுல் கீர்த்தியும் புண்ணியமும் வளராநிற்கும். இதனுல் பொறுமை யென்னுங் குணம் உயிர்க்குத் துணையா யிருக்கின்றது.

ஏமகண்ட! அறத்தையும் பொருளையும் இகபர வின்பங்களையும் அழித்து, அடுத்தார்க்குங் கேடுவிளைவித்து, நரகத்துன்பத்தையுங் கொடுக்கின்ற அழுக்காறு என்னும் பொருமைக் குணத்தை யொருவன் கொள்ளலாகாது. புதுவெள்ளம் பழைய நீரையும் உடைக்கச்செய்து வெளிப்போதல்போல முன்னிருந்தபொருட்கும் நாசத்தைச் செய்து, குடிகெடுத்துப் பெருந் துன்பத்தையும் பழியையும் உண்டாக்குகிற மன்ருேரஞ்சொல்லிப் பொன் வாங்குந் தொழிலையுடைய பாதகர் படும்பாடு பெரும்பாடாகலால் அதனை நினைத்தலுஞ் செய்யற்க. உறவினர், பகையாவர். சினேகிதர்களும் ஓர்காற் பிரிந்தும் வடுச்சொற்களைக் கூறியும் நிற்பா ராதலின், நாடோறும் அறத்தைக்கொன்று அளவில்லாக் குற்றங்களைச் செய்யினும் எதிரேநின்று ஒருவனுயிர்போகக் கடுஞ்சொற்பேசினும் மறந்தாயினும் புறங்கூறுதல் தகாது மைந்தனே! அறிவினர்க்கு வெறுப்பையுண்டாக்கி நகையும் விளைத்து வெளிற் றறிவையுணர்த்தி, நன்குமதிப்பையுங் கெடுத்துச் சிறப்பையுஞ் சிதைத்துத் தருமமுதலியவற்றின் பயன்களையுங் கொடுக்காது நிற்கும் பயனில்லாத சொல்லைச் சொல்லற்க. ஊர்க்குநடுவே நின்ற ஊருணிபோலவும், கனிகளையுடைய மரம்போலவும், பெரியோரிடத்துப் பொருந்தப்பெற்ற செல்வம் யாவர்க்கும் பயன்படும். யாசிப்போன் றன்னிடம் வந்து வறியேன் என்று சொல்லுமுன்னர்க் கொடுத்தலும், சொல்லிவருந்திய பின்னர்க் கொடுத்தலும் முறையே உத்தமம்-மத்திமம்-அதமம் எனப்படும். மரணம் வந்த காலத்தும் பூதவுடம்புக்கேயன்றி உயிருக் காகாமல் இருத்தல்போல, உலகமழியுமளவும் புகழுடம்பானது நிற்கும். இங்ஙனம் புகழுடம்பு அழியாதிருத்தலின் கொடையி

ணுலே அதனைப் படைத்தவரே தேவர்களுந் தொழப்படுந் தன்மை யுடையார். தருமநூலிற் சொல்லியபடி உலகத்தை யரசாளவேண்டு மாணுல் அமைச்சு, நாடு, அரண், பொருள், படை, நட்பு ஆகிய ஆறும் இன்றியமையாத அங்கமாம். அரசர்கள் ஒரு தொழிலைச் செய்யுங்காலத்துப் பயப்படாமையும், அதனைச் செய்வார்க்குப் பொருள் கொடுத்தலும், அதனில் மனஞ்செல்லுதலும், அறிவு கொண்டதனை முடித்தலும், ஆண்மையுடைமையும் ஆகிய இவைக ளோடு கொலை முதலிய பாவங்களை நீக்குதலும், மானம் முதலிய குணங்களையுடைமையும் அதற்கியல்பேயாம். பிரசைகள் வருத்த முற்றகாலத்து ஆறிலொருபங்கு இறையை வாங்காது விடுத்தும், தங்கள் குறையை வந்து முறையிடுவார்க்குத் தடையின்றி வெளிப் பட்டுத் தெளிவுறக்கேட்டு, இனிய சொற்களைச் சொல்லிக் குற்ற முள்ளவரைத் தண்டித்துத் தீர்ப்புச் சொல்லக்கடவாய். யுத்தகளத் தில் அரசரைக்கொன்றும், திறைவாங்கியும் நாட்டினைக் காத்தும் பொருள் சம்பாதித்து, திருடர்-ஈதி-குறும்பு முதலியவற்ருல் நாட் டுக்குக் கெடுதியுண்டாகாமற் காத்து உயிர்களை அற முதலிய உறு திப்பொருள்களை யடையும் வண்ணஞ் செலுத்த வேண்டும். இதுவே செங்கோலுக்குரிய மாக்ஷியாகும். அன்றியும் சந்தேகம், விபரீ தம், மயக்கம் என்பனவின்றித் தருமநூல் நீதிநூல் -யானையேற்றம் குதிரையேற்றம் படைக்கலப்பயிற்சி - தேர்கடாவல் முதலியவற்றை யும் தெளிவாகக்கற்றும், கற்ருரோடிணங்கியும், கற்றதின்படி நிற்க வும் வேண்டும். சாதியென்பது உடலைப்பற்றியதேயாம். அதனுல் வருகின்ற உயர்வுந் தாழ்வும் அவ்வுடலகன்றபோதே யொழியாநிற் கும். கல்வியாலாகும் பெருமையே உயிர் செல்லுந்தோறும் அத னைத் தொடர்ந்துசெல்லும். ஆதலால் அதனை முயன்று கற்கவேண் டும். வறுமையினுலும் அறியாமையினுலும் வருத்தமுற்று இரங் குங்காலத்து அவைகளொழியுமாறு உதவிச்சொல்லே துணையாக நிற்றலின், ஒழுக்கமுள்ளாரது வாய்ச்சொற்களைக் கேட்டல் வேண் டும். இழிந்தோன் உயர்ந்த உறுதிச் சொல்லைச் சொன்னுலும், உயர்ந்தவனென்றிருப்பவன் புன்மொழி கூறினுலும் அவை முக்கு ணவயத்தவாகலின் உள்ள இயல்பையறிந்து பொய் நீக்கி உண்மை யைக் காணுதலே அறிவுக்கழகாகும். உயர்ந்தார் எவ்வாறு நடக்கின் ருரோ அவ்வாறு நடந்து தீமைகள் வருமுன்னர்க்காத்துப்பழிபாவங் கட்கு அஞ்சி, நன்னெறியில் பொறிகளைச் செலுத்தக் கடவாயாக.

மைந்தனே! உயர்ந்தோரைப் பேதமில்லாமல் சிநேகிக்கக் கடவாய். கோட்டுப்பூவைப்போல அவ்வவர்களிடத்தும் முகமலர்ச்சியுடையனுய் செல்வம் வந்த காலத்து சந்தோஷப்படுதலும் வறுமை வந்தகாலத்துத் துக்கித்தலும் ஆகா. தவத்தர், ஆசாரியர், அந்தணர் உயர்ந்தோர் இவர்களிடத்து வணக்கமில்லாமையும், அகங்காரமும் செலவு செய்யவேண்டியவிடத்து செலவு செய்யாமையும், காமமும், கோபமும், கண்ணோட்டமும் ஆகிய இத்தீக்குணங்களைக் கொள்ளற்க. குற்றஞ் செய்யாமலிருந்து பிறர் குற்றங்களைக் கடியவேண்டும். சிறிதாயினுங் குற்றஞ்செய்யின் சிறு நெருப்பு மலைபோன்ற வைக்கோற் போர்களை யழிக்குமாறு போல பெருவாழ்வையு மழிக்கும். பகைவர்களுக்குச் செல்வத்தைக் கொடுக்கும். பெரு நோயில் வருந்தச்செய்யும். கோடமுறாத பெரியோரையும் கோபிக்கச் செய்யும். இனிமையுள்ள பொருள்கள் பலவற்றையும் உறவினரும் பகைவருஞ் சிறிதேனு மறியாது அநுபவிக்கவேண்டும். உன்னையொருகாலத்தும், ஓரிடத்தும் புகழ்ந்து பேசற்க. நன்மை பயக்காத தொழிலினை மறந்தாயினுஞ் செய்யலாகாது. மழைமிகுதியினாலும், மழைக்குறைவாலும், காற்றினாலும், நெருப்பினாலும், நோயினாலும், உலகிற்குவருந் துன்பங்களையெல்லாம் தேவர்களைக் குறித்தும் உயர்ந்தோரைக் குறித்துஞ் செய்யுஞ் சாந்திக் கிரியைகளினால் நீக்கியும், பகைவர்களாலும் கள்வராலும் தீவினைசெய்யுங் கூட்டத்தாராலும் வருகின்ற குற்றங்களைச் சதுர்வித உபாயங்களினால் நீக்கவேண்டும். உனக்கு வருகின்ற தீவினைகளை உற்பாதங்களினு லறிந்து அவற்றால் வருத்தப்படாது நடக்கவேண்டும். பகைவர்களுடைய வலியும், அவரை வெல்லுங் காலமும், வெல்லுதற்கு வேண்டிய வினையையும், அது தொடங்குந் தன்மையினையும், அவ்வினைக்கு வருகின்ற இடையூறுகளையும், அவைகளை விலக்கும் வழியையும், வெற்றிகொள்ளுந் தன்மையினையும், வெற்றியால் வரும் பிரயோசனத்தையும் இன்னும் உனக்கும் பகைவர்க்கும் உள்ள பல நிலைகளையும் முதலில் யோசித்துத் தெளிந்து வினை செய்யவேண்டும். வலியவர்களுக்கு ஒறுத்தலும், மெலியவர்க்குக் கொடுத்தலுமாக அவரவரிடத்து நடக்க வேண்டு முறையைத் தெளிந்து நடக்கக்கடவாய். நீ சம்பாதிக்குந் திரவியத்தில் உனக்கு வருந்துன்பத்தை நீக்குதற்காக காற்பாகமும், உண்ணுதற்காக அரைப்பாகமும், தருமத்திற்காக மற்றைக் காற்பாகமும் நியமிப்பது முறையாம். பகைவனை வெல்லுங்காலம்

வருமளவும் போர்க்குப்பின்வாங்கும் ஆட்டுக்கடாவைப்போல எண்ணியிருந்து வினைமுடிப்பாயாக. பகையரசன் செய்யத்தகாத குற்றங்களைச் செய்யினும் வெல்லுங்காலம் வரும் வரையும் அப்பகையை வெளியிற் காட்டாமல் நல்ல குணத்தோடு அளவளாவி சிரித்து உவகைகொள்ளுஞ் சுற்றத்தார்போல ஒழுகவேண்டும். காலம் வந்துவிட்டால் கருதிய வினை யவ்வளவையுஞ் சிறிதுந் தவறாது முடிக்கக்கடவை.

ஊக்கமில்லாதவனாயினும் இடத்துக்கேற்ற வினையைச் செய்வானாயின் ஊக்கமுடையவனு மழிவான். அவ்வாறு ஒன்றுசெய்யுங் காலத்துப் பிறப்பும், குணமும், அறிவும், நற்செயல்களும், பிரத்தியக்ஷ அநுமான அளவைகளும் கல்வி கேள்விகளி னாராய்ச்சியும் மிக்குள்ள மந்திரிமாரோடும் ஆராய்ந்து தெளிந்து செய்க. முனிவரையும் புரோகிதரையுந் தூதாக வனுப்பி இந்த அரசன் தரும வழியினிற்பவனல்லன்; இவனை நீக்கி அத்தரும வழியினிற்கும் வேறோரரசனை அரசாளும்படி நியமித்தற்கு நினைத்தனம்; இது எவர்க்குமொப்பாயுள்ளது; நும்முடைய கருத்தென்னை? என்று ஒவ்வோரரசரையும் வினவி அவருட் பலர் சம்மதப்படி அதனைச் செய்க. சேனாபதியையும் அவனைச்சேர்ந்த சேனைகளையும் தூதாக வனுப்பி இந்த அரசன் மிக்க பொருளாசை யுள்ளவன்; இவனைத் துரத்திக் கொடை யுரிமையுள்ள ஒருவனை நியமிக்க நினைந்தனம்; நுங்கருத்தென்ன என்று ஒவ்வொருவரையும் வினவி அவர் கருத்தையும் ஒட்டி தெளிந்து செய்யக்கடவாய். சுற்றத்தா ரல்லாதவரைத் துணையாகக்கொண்டு ஒரு காரியத்தை யாயினும் யோசிக்கலாகாது. பழிபாவங்கட்குப் பயப்படாதவர்களுடைய நட்பை விடுக. குணமுமறிவுமுள்ள பெரியோரோடு கூடுக. பெருமிதம், பெரிய செல்வம், பேரழகு, பெரும்யோகம், மிக்க களிப்பு இவைகளில் மூழ்கியிருக்கின், எமகண்டனே! பொச்சாப்பு சோம்பல் முதலியவற்றாலுன்னைக் காத்துப் பகையை வெல்லுதல் அரிதரிது. குற்றஞ் செய்தோர் யாவராயிருந்தாலும் கண்ணோட்டம் பாராது, நீதியையறிந்து தருமந் தப்பாமல் தண்டஞ் செய்தலே செங்கோ லெனப்படும்.

அச்செங்கோ லில்லாவிடின், மழையினாற் பிரயோசனத்தையடையினும் மக்கட்கு உய்தியில்லையாகும். ஆதலால் மழையினால் பயிர்விளைந் தோங்கும்படியும், தருமம் வளரவும், வேதநூல் விளங்க

வும், பொருள் சம்பாதிக்கவும், யுத்தத்தில் வெற்றிகொள்ளும்படியும், குற்றமில்லாமல் வாழும்படியும் செங்கோலையே நடத்தவேண்டும். களவெடுப்போர், ஆறலைப்போர், பிறன்மனையாளை இச்சிப்போர், உயிர்களைக் கொலை செய்வோர், பொய்யர் முதலிய பாதகர்களைக் கொலை செய்தல் பாவமன்று. அது செவ்விய பயிர் விளையும்படி அவைகட் கிடையூறாய் நிற்கின்ற களைகளைப் பிடுங்குதல்போலாகும். சேனைகளினாலும் பகைவர்களாலும் திருடர்களாலும் மற்ற உயிர் வருக்கங்களாலும் தன்னாலும் உலகிற்கு ஓர் துன்பமும் வராமற் காத்து, நியாயவழியினின்றுந் தவறி நடப்பவரைத் தண்டித்து அவரிடத்துள்ள பொருள்களையுங் கவர்ந்துகொள்ளுதல் அரசர்களுடைய தருமமாகும். இங்ஙனந் தருமவழியிற் றவறாது உலகத்தைக் காத்தால் அந்த அரசனை யவன் செங்கோலே காக்கும். குற்றத்தையுங் குணத்தையு மாராய்ந்து செங்கோல் முறைப்படி அரசு செய்யாதவனைப் பகைவர் இல்லையாயினும் அந்தப் பாவமே கெடுக்கும். கடுஞ்சொல், கண்ணோட்ட முடைமை, அளவுகடந்ததண்டனை, நடுநிலையில்லாமை, முகமலர்ச்சியின்மை, மந்திரி முதலாயினோரோடு ஆலோசித்துச் செய்யாமை முதலியவைகள் தீங்கேயாகும். வறுமை யிருக்குமாயின் தொழிலை முற்றவிடாமல் நீடவைக்கும்; சோம்பலையும் நித்திரையினையு முண்டாக்கும்; மூதேவியைக் குடிகொள்ளச் செய்யும், பகைவர்க்கும் அடிமையாக்கும்; குடிகெடுக்கும்; ஆதலால் அதனைப் பார்க்கவும் மானுடருக்குத் தீமையாயுள்ளது வேறொன்றுண்டோ? செல்வத்துடனே சோம்பலின்றிச் செய்யும் முயற்சியானது மேன்மேலும் பொருளைப் பெருகச் செய்யும். சுற்றத்தாரையும் உறவினரையும் காக்கும்; யாவர்க்கும் உபகாரத்தையுஞ் செய்யும்; சீதேவியையுஞ் சேர்க்கும்; தீவினை வந்தாலும் நன்மையையே கொடுக்கும். எனது கண்மணியை யொத்த மைந்தனே! அரசியற்குரிய இலக்கணங்கள் இவைபோல பல உள. அவற்றையெல்லாம் விரித்துரைப்பின் ஆதிசேடற்கு மாகாதாகலின் மநுஸ்மிருதிமுதலிய நூல்களிற் கண்டுதெளிக.

அரசியற்கைப் படலம் முற்றிற்று.

உ.

சிவமயம்.

பட்டாபிஷேகப் படலம்

காரினையொத்த களிற்றுச் சேனையையுடைய அரசன் அதன் பின்னர்க் கொலுச் சபையில் வந்து, கணித சாஸ்திரிகளைக்கூவி, நமது குமாரனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்யவேண்டு மாதலால், அதற்குரிய நாளை ஆராய்ந் துரைப்பீர்க ளென்றனன். அதற்கு அவர்கள் உத்தராயண புண்ணிய காலமாகிய தைமாதத்திற் பூச நட்சத்திரங்கூடிய சுபதினமே நன்முகூர்த்த மென்றார்கள். பின்னர்த் தனது குலகுருவை யடைந்து தனதெண்ணத்தை அவருக்கறி வித்து அவர் கட்டளையிட்டவாறே எல்லாப் பொருள்களையுஞ் சேகரித்து ஏமகண்டனுக்கும் அவன் மனைவிக்கும் அளவற்ற பெரு மகிழ்ச்சியோடு மகுடாபிஷேகஞ் செய்து முடித்தனன். பின்னர் ஏமகண்டன் சகல வைபவத்தோடும் உலாப்போந்து திசையனைத் தினுந் தனது செங்கோலைச் செலுத்தி அரசியற்றி வருகின்ற நாளை யில், சோமகாந்தராசன் நமது தோட்சுமையை யொழித்தோமென் னுங் களிப்படைந்தவனாகித் தனது புத்திரனாகிய ஏமகண்டராசனைப் பார்த்து மைந்தனே! யான் முன்பு சொல்லியிருக்கின்ற நீதியின்படி இராச்சிய பரிபாலனஞ்செய்து வருவது உனது கடமை. இனி என் னிஷ்டப்படி வனத்திற் செல்வது எனது கடமையென்று சொல்லி விரைவிலெழுந்து அங்கிருக்கின்ற அமைச்சர் முதலானவர்களைப் பார்த்து அவ்வவர்கட்குச் சொல்ல வேண்டிய கட்டளைகளைச் சொல்லிப் பிரயாணஞ் செய்வானாயினன்.

பட்டாபிஷேகப் படலம் முற்றிற்று.

வனம்புகு படலம்

அவ்வாறு பிரயாணப்பட்டுக் கடைவாயிலை நீங்குவதற்கு முன் னமே அமைச்சர், அந்தணர், நட்போர், நாகரிகர் முதலிய கூட்டங் களோடு சுதன்மையும் ஏமகண்ட ராஜனும் வெளிக்கொண்டு மிக்க மனவருத்தத்துடனே அவனை நெருங்கினார்கள். இவ்வாறு நெருங் கிய பேர்கள் யாவருந் தன்னைப் புடைசூழ்ந்து வர அரசன் நன்கு கூப்பிடுதூரம் (குரோசம்) சென்று, குளிர்ச்சியுள்ள ஒரு பொய் கையைக் கண்டு, அதனருகிற் றங்கித் தன்னோடு வந்திருக்கின்ற

முனிவர்கள், அந்தணர்கள் முதலான பெரியோர்களை வணங்கி, மற்றவர்களையுங் கிருபையோடும் பார்த்து அன்பர்களே! என்னுடன் நீங்கள் யாவரும் வீணாக இங்கிருக்கவேண்டும். உங்களுங்களிடங்களிற் சேர்ந்து சுபகரமாயிருங்களென்று சொன்னான். அதைக் கேட்ட அமைச்சர் முதலாயினோர் மனவருத்தங்கொண்டு விழிகளினின்று நீர்பெருக வீழ்ந்து தீர்க்க தண்டஞ்செய்து, சார்வபௌமா! தீயினிடத்தில் வெம்மைபோலவும், நீரினிடத்திற்றன்மைபோலவும், சூரியனிடத்தி லொளிபோலவும், மலரினிடத்து மணம்போலவும், உடலினிடத்தி லுயிர்போலவு மிருந்து எங்களையெல்லாம் பாதுகாத்தருளிய தேவரீரது கிருபா சமூகத்தை ஒரு கணப்போதேனும் யாங்கள் நீங்கியிருக்கத் துணிவோமா? அப்படி நீங்கியிருக்கினும் நிலவைவிட்டு இருளிற் கிடப்பவர்க் கொப்பாவோ மல்லவா? இனி நகரத்திற் சென்று எவ்வாறு யாங்கள் வாழ்ந்திருப்போம். முற்சனனத்திலன்றி இச்சனனத்திலும் அனந்த புண்ணியங்களை நடாத்தியிருக்கின்றீராதலால் எந்தத் தீர்த்தத்தினாலோ எந்த தவசிரேட்டர்களாலோ இப்போதுதேவரீருடலிற்சம்பவித்திருக்கின்ற இவ்வியாதி நீங்கப்போகின்றது. அதுகாறும் யாங்களும் வனத்திலிருந்து பின்பு தேவரீரோடுங் கூடி நகரத்திற்கு வந்து சேருகின்றோமென்று சொன்னார்கள்.

அவையனைத்தையுஞ் சோமகாந்தராசன் கேட்டு, அன்பர்களே! இவ்வுலகத்திற் பிறந்த பயனை வேண்டினோர் முதலில் இல்லறவொழுக்கங்களை வழுவாமற் காத்துப் பின்பு துறவறம் பூண்டு வனத்திற் செல்லவேண்டுமென்று வேதங்களிற் சொல்லியிருக்க அதனை இதுகாறுங் கருதாது மறந்திருந்ததினாலல்லவா இப்பொல்லாங்கான பிணி யெனக்குச் சம்பவித்தது. நீங்கள் இதனைச் சற்றும் ஆலோசியாம லிருக்கின்றீர்கள். அன்றியும் ஓர் ஆலமரத்திற்குப் பழுதுற்ற காலத்தில் அதனைத் தாங்க அதனடியிலிறங்கி யிருக்கின்ற விழுதைப்போல எனக்குத் துன்பம் நேரிட்ட காலத்தில் என்னைப் போலெனதரசுரிமையைக்காத்துவருவதற்கு என்மகனேற்பட்டிருக்கின்றான். அவனே என்னினு மதிகமாக வுங்களை யெல்லாம் பாதுகாத்து மேலான புகழை யடையத்தக்கவன். நீங்கள் ஒன்றுக்கு மஞ்சவேண்டாம். இனியான் வனஞ்செல்வதற்கு உத்தரவு கொடுத்து நீங்கள் யாவரும் நகரத்திற் போய்ச் சுகமாயிருங்களென்று சொன்னான். பின்னர் யாவரும் அரசனாணையை மறுப்

பதற் கஞ்சினவர்களாகி ஒன்றும் பேசாதிருந்தார்கள். அப்பால் குமாரனுகிய ஏமகண்டனுனவன் தனது தாய் தந்தையரிடத்தில் வைத்திருக்கின்ற ஆசைநோயானது தன்னைவருத்த, அதனுல் வருந்துகின்ற மனத்தோடு அருகிலிருப்பவர்கள் தனது கண்ணீரைத் துடைக்கும்படியாகத் துக்கித்து தந்தை யெதிரில் வந்து நின்றனன். அவனைச் சோமகாந்தராசன் பார்த்து, என் அருமைக் கண்மணியே! ஏன் கிலேசப்படுகின்ருய்? கிருகத்தாச்சிரமத்தி லிருக்கின்றபேர்கள் வயது முதிர்ந்தால் வனத்திற்குச் செல்வது முறைமையன்றோ? அந்த முறைப்படி யாமும் வனத்திற்குச் செல்லுகின்றோம். தாய் தந்தையருடைய உத்திரவைத் தடுக்காமல் நடந்துகொள்ளவேண்டுவது புத்திரர்கள் கடமை யாதலால் தசரத மகாராசனினுத்திரவின் படிஅவர்குமாரராகியஸ்ரீராமமூர்த்தி வனத்திற்குச்சென்ருரன்றோ? அவ்வாறு உன்னை யான் வனத்திற்குப் போகச் சொன்னேனே? இல்லையே? சுகமடுத்தாலுந் துன்பம் விளைந்தாலுந் தாய் தந்தையர் சொல்லுகின்ற முறைமைப்படி நிற்பதல்லவா புத்திரர்களுடைய கடமை. இஃதுனக்குத் தெரியாததா? நீ நமது உத்திரவின்படி நகரத்திற் போய்ச் சேர்ந்து சுகமாக இராச்சிய பரிபாலனஞ்செய்து கொண்டிருவென்று பல தேறுதல்களைச் சொல்லலும், ஏமகண்டராசன் தன் தந்தையின் பாதங்களிற் சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்து, பல ஆசீர்வசனங்களைப் பெற்றுத் தன்தாயினருகில் வந்து, அவள் பாதமானது தனது கண்ணீரினுல் நனையும்படியாக வீழ்ந்து பணிந்தனன்.

உடனே அத்தாயானவள் மிகுந்த துக்கத்தோடு புத்திரனையெடுத்துத் தனது கண்ணீரினுல் அவன் மார்பி லணிந்திருக்கின்ற சந்தனமெல்லாங் குழையும்படி யணைத்துப் பல தேறுதல்களைச் சொல்லி என்னருமைச் செல்வனே! எவ்வகைப்பட்ட தேவர்களாயினுந் தங்களை யடுத்திருக்கின்ற ஊழ்வினையை யொழிக்க வல்லவர்களோ? அவ்வூழை நினைத்துத் துக்கித்திருப்பதனு லென்ன பயன்? உன் மனதில் எங்களைக்குறித்து யாதொரு கவலையுங் கொள்ளவேண்டாம். சகல விக்கினங்களையு மொழித்து அவ்வவர்கட்குவேண்டிய வரங்களைத் தந்து இரட்சிப்பவர் விநாயகக்கடவு ளாதலால், நீ யுன்னரண்மனையைச் சேர்ந்து அவ்விநாயக மூர்த்தியை இடைவிடாமற் பூசித்து, சுவாமீ! எனது தந்தையும் தாயுஞ் சகல துன்பங்களும் ஒழியப்பெற்று விரைவில் இந்நகரத்தைச் சேரவேண்டுமென்று

பிரார்த்தனை செய்துகொண்டு, உனது அரசாட்சியைக் கிரமமாகச் செலுத்திச் சிரஞ்சீவியாய் மார்க்கண்டேயரைப் போலத் தீர்க்காயுளும், புகழ், கல்வி, வலி, வெற்றி, நன்மக்கள், பொன், நெல், நல்லூழ், நுகர்ச்சி, அறிவு, அழகு, பெருமை, இளமை, துணிவு, நோயின்மை, வாழ்நாள் என்கின்ற பதினாறு பேறுகளையும் பெற்று மறுமைப் பயனோடு மிக்க சுகமுற்றிருக்கக் கடவையென்று பல ஆசீர்வாதங்களைச் சொல்லி விடைகொடுத்தனள்.

பின்னர் ஏமகண்டராசன் தனது மனத்தைச் சிறிது தேற்றிக்கொண்டவனாய், அங்கிருக்கின்ற அமைச்சர் முதலிய யாவருந் தன்னைப் புடைசூழ்ந்து வர நகரத்தையடைந்து, சதாகாலமுங் கணபதிபூசையை நடாத்திக்கொண்டு இராச்சியபரிபாலனஞ் செய்து வந்தான். இப்பால் சோமகாந்த ராசனுஞ் சுதன்மையும் அவ்விடத்தினின்றும் நீங்கி வனத்தை நோக்கிச் செல்லுகையிற் சுபலன், ஞானகம்மியன் என்னும் இரண்டு மந்திரிகளும் பின் தொடர்ந்தார்கள். பின்னர் அவர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு நால்வர்களாக வழி நடந்து, வனவாசஞ் செய்து தேன், கிழங்கு, காய், கனி முதலானவைகளை இரண்டமைச்சர்களுந் தெரிந்து சேகரித்துக் கொடுக்கத் தாங்கள் அவற்றை வாங்கிப் புசித்துவருங் காலத்தில் அச்சோமகாந்தராசன் செய்திருக்கின்ற தவப்பயனானது நெருங்கி வந்தமையாலும், அவன் புத்திரனாகிய ஏமகண்ட ராசன் இடைவிடாது கணபதி பூசைசெய்து வருகின்ற மாட்சிமையாலும், தவசிரேஷ்டராகிய பிருகு முனிவராசிரமத்தி னருகில் வந்து நடந்த விளைப்பு நீங்கும் படியாகப் பல சோலைகளி னீழலாற் சூழப்பட்டிருக்கின்றவொரு தடாகக்கரையிற் றங்கினார்கள். அச்சோலையில் மயில்க ளாடுகின்றனவும், குயில்கள் கூவுகின்றனவும், வண்டுகள் பாடுகின்றனவும், நாகணவாய்ப் பக்ஷிகளோடு கிளிகள் பலவிஷயங்களைப் பேசி வாதாடுகின்றனவும், பூங்கொடிகளெல்லாம் பூவையர்களைப்போல் அசைகின்றனவும், மலர்க்கொத்துகளால் நிறைந்த கிளைகளெல்லாஞ் சூரியமண்டலத்தை யளாவி நெருங்கியிருக்கின்றனவுமாக நிகழும் பல விசித்திரங்களைக் கண்டு நமது அரண்மனையும், இச்சோலைக்கு நிகரல்லவென்று சந்தோஷித்து, அச்சோலையில் வீசுகின்ற தென்றற் காற்றினால் இளைப்பாறிச் சிறிது நித்திரை செய்வதாயினான். சுதன்மையானவள் அவ்வரச னருகிற் காவலாக விருந்தனள். இரண்டு அமைச்சர்களும் புசித்தற்கு வேண்டுவனவற்றைக்கொண்டு வருவதற்காகச் சென்றார்கள்.

அச்சமயத்தில் ஒரு பாலியன் இராசகுமாரனைப்போல அழகு வாய்ந்தவனுகி நீர் கொண்டுபோவதற்கு அத்தடாகத்தை நோக்கி வரச் சுதன்மையானவள் அவனைப் பார்த்து ஆச்சரியங்கொண்டு, அப்பா குழந்தாய்! சிங்கம், யானை, புலி, கரடி முதலான துஷ்ட மிருகங்கள் வாசஞ் செய்யத்தக்க இவ்வனத்தில் தேவர்களும் வருவதற் கஞ்சுவார்களே; நீ சிறுபிள்ளையா யிருக்கின்றனையே; இவ்வளவு துணிவோடும் ஒருவர் துணையுமின்றித் தனிமையாக வந்தனையே! நீ யார்? உன் பெயரென்ன? உன்னை யீன்ற தாய் தந்தையர் யார்? இவ்வனத்திற்கு வந்த காரணம் யாது? அவைகளை யெனக்கு முறைமையாகச் சொல்லுவாயெனக் கேட்டனள். அதற்கு அப்பாலியன் சொல்லுவான், தாயே! யான் முனிசிரேட்டருக்குப் பிறந்தவன், என்பெயர் சிவனன். என்னை யீன்றவள் புலோமை. என் தந்தை பிருகு முனிவர். யான் இங்கு ஜலங் கொண்டுபோவதற்கு வந்தேன். இதுதானெனது சரித்திரமென்று சொல்லி, அம்மா! உன்னுடைய சரித்திரம் யாது? இலக்குமியுங் கண்டு நாணத்தக்க அழகினைவாய்ந்த நீ இவ்வாரணியத்தில் இத்தன்மைத்தான பொல்லாப் பிணியாளனேடு வருவதற்குக் காரணமென்ன? இவைகளை எனக்குச் சொல்லவேண்டுமெனக் கேட்டனன். உடனே சுதன்மையானவள் அதற்கிசைந்து தனது விழிகளினின்றும் நீர் பெருகிவா மனமுருகித் துக்கித்து, தாங்களிருந்த நிலைமையையும், இப்போதிவ்வனத்திற்கு வந்திருக்கின்ற தன்மையையும், மற்றுந் தமதுள்ளத்திலிருக்கின்ற துயரங்கள் எவற்றையும் ஒன்றேனும் விடாது சொன்னுள். அதனைக் கேட்ட முனிகுமாரன் மிக்கத் துயரமடைந்து தனது சிறந்த பேரறிவினுற் பல தேறுதல்களைச் சொல்லிச் சலமெடுத்துக்கொண்டு தன்னுசிரமத்தைச் சேர்ந்தனன்.

வனம்புகு படலம் முற்றிற்று.

பிருகுமுனியை யடுத்த படலம்

வாய்ந்த புகழ் நைமிச வனத்துறவிற் சோம
காந்தன் வன மேயது கரைந்தன மறிந்தீர்
வேந்தனவ னற்பிருகு மெய்த்தவ னழைப்பப்
போந்தபடி கேண்மினென வேபுகலுஞ் சூதன்.

இப்பால் அம்முனி குமாரன் நெடுநேரஞ் சென்று வந்து சேர்தலும், அவனை அவன் தந்தையாகிய பிருகு முனிவர் நோக்கி, அப்பா! நீஇன்று இவ்வளவு காலதாமதப்பட்டு வருவதற்குக் காரணமென்ன? அன்றியும் உன் முகாரவிந்தமானது அந்நியர் துக்கத்திற் கழுங்கி வாட்டமுற்றிருக்கின்ற தாதலால், நீ சென்ற விடத்தில் நடந்த காரியங்களென்ன? அவைகளை எனக்கு விளங்கச்சொல்லுவாயென்று கேட்டனர். அதற்குச் சிவனருனவன் தனது தந்தையைப் பணிந்தெழுந்து, அண்ணலே! யான் தடாகம் நோக்கிச்செல்லுகையில் அத்தடாகக் கரையில் ஒரு மரத்தினிழலில் இரதி தேவியுங் கண்டு வணங்கத் தக்க பேரழகு வாய்ந்த ஒரு ராஜஸ்திரீயானவள் தன் புருடனோடுங்கூட விருந்தாள். அவள் என்னைப் பார்த்தவுடன் அருகிலழைத்து மிகுந்த அன்போடிருக்கவைத்து, அப்பா! நீ சிறு குழந்தையா யிருக்கின்றனையே; உன்னை இக்கொடிய காட்டிற் றனியாய் விட்டவர்கள் யார்? உன் பெயரென்ன? நீ இங்கு வந்த வரலாறென்னென்று கேட்டனள். அதற்குத் தக்கபடி விடை கொடுத்துப் பின்னர் அவள் வரலாற்றைக் கேட்டறிய லாயினேன். அக்காரணத்தாற் காலதாமதமாயிற்று. அன்றியும் அந்த ராஜஸ்திரீயானவள் தன்னோடிருக்கின்றவன் தன் புருடனென்றும், அவன் சௌராஷ்டிர தேயத்திற்கு அரசனென்றும், அவன் பெயர் சோமகாந்த ராஜனென்றும், அவன் தனது சரீரத்தி லிருக்கின்ற தொழுநோயினால் நரகவேதனையிலும் அதிக துன்பத்தை யடைந்திருக்கின்றானென்றும், அந்நோயின் காரணத்தால் அவனும் அவன் மனைவியாகிய சுதன்மை என்கின்ற தானும் அரசாட்சி முதலானவற்றைத் தங்கள் குமாரனாகிய ஏமகண்டராஜனுக் கொப்புவித்து, இவ்வனத்தில் வந்து வாசஞ் செய்கின்றோமென்றும், தங்களுடன் இரண்டு அமைச்சர்கள் வந்திருக்கின்றன ரென்றும், அவ்வமைச்சர்கள் கனி, கிழங்கு முதலானவற்றைக் கொண்டுவரச் சென்றிருக்கின்றார்களென்றுஞ் சொல்லி, மனங் கலங்கி நல்லுணர்ச்சியினைப் போக்கி, விழிகளில் நீர் பெருக்கித் தேகமுழுவதும் வியர்த்துத் துக்கசாகரத்தில் மூழ்கி, ஐயையோ! அறுசுவைப் பதார்த்தங்களோடுங்கூடி யுண்பதற்கு மகா யோக்கியகரமான உணவைப் பாகத்தோடு செய்து வைத்தாலும். அதனிலொரு இரசந் தப்பினால் மீட்டும் அதனையுண்ணச் சகியாதவர்க்குக் கனி, கிழங்கு, காய் முதலானவற்றை யுண்ணவும் நேரிட்டதேயென்றும், சப்பிரகூட மஞ்சத்தில் மல்லிகை,

முல்லை, இருவாட்சி முதலான மலர்களைப் பரப்பிக் குளிர்ந்து பரிமளிக்கின்ற பனிநீரைத் தெளித்த சயனத்தின்மீது இளந்தென்றலானது கவரிகளை நிகர்த்து மெல்ல வீச, நித்திரைசெய்கின்ற காலத்திலும் அச்சயனஞ் சரீரத்தை யுறுத்துமாயின் நித்திரை கொள்ளாது மற்றொரு சயனத்திற் பள்ளிகொள்பவர்க்கு இம்மணற்றரையிற் சயனிக்கவும் நேரிட்டதேயென்றும், சந்திர விம்பத்தினைப் போற் பிரகாசித்துக் குங்குமம், கஸ்தூரி, புனுகு, சவாது முதலான கலவைச் சேற்றினைப் பூசிக்கொண்டு பரிமள மிகுந்த புட்பமாலைகளைத் தரித்து, இந்திரனுங்கண் டேக்கங்கொள்ளத்தக்க போகங்களை யனுபவித்துவந்த இவ்வுடல், இப்போது இவ்வகைப் பொல்லாப் பெருநோயிற் பொருந்தியழியுமாறு நேரிட்டதேயென்றும் இதுகாறும் முனிவர், அந்தணர், பெரியோர், மன்னவர், சுற்றத்தார் முதலானவர்களோடு நால்வகைச் சேனைகளும் புடைசூழத் தகுதியான அளவற்ற செல்வங்களை ஐம்புலாதிகளுக்கும் விருந்தூட்டி இவ்வுலகத்தை அரசாட்சி செய்துவந்து, இக்காலத்தில் அவ்வரசாட்சி முதலான செல்வங்களை விடுத்து இக்காட்டில் வந்து வாசஞ் செய்ய நேரிட்டதேயென்றும், இன்னு மிவ்வாறு அநந்தவிதமாகச் சொல்லித் துக்கித்தனள். யானத் துக்கத்தினையெல்லாங் கேட்டிருந்தபடியால் எனது முக மதனுக்கிரங்கி வாட்டங் கொள்ளும்படி நேரிட்டதென்றனன்.

அதைக் கேட்ட பிருகுமுனிவர் மனமிரங்கி அருள் சுரந்து, புத்திரனே! அவர்க ளெங்ஙன மிருக்கின்றார்கள். நீ போ யிங்ஙன மழைத்து வரக்கடவையென்று கட்டளையிட்டனர். உடனே சிவனன் அதிவேகத்துடன் அவர்களிருக்கின்ற விடத்திற்சென்று அவர்களைக் கண்டு, என் தந்தை யுங்களைக் கிருபையோடும் அழைத்து வருமாறு கட்டளையிட்டா ராதலால், நீங்கள் விரைவி லெழுந்து வரக்கடவீர்களென்று மிகுந்த சந்தோஷத்துடன்கூவிப் பிரயாணப்படுத்தித் தான் முன்னதாக நடந்தான், அரசன், சுதன்மை, இரண்டு மந்திரிகள் ஆகிய நால்வரும் அவன் பின்னர் நடந்து அத்தியந்த சந்தோஷங்கொண்டு, அப்போதே வியாதி நீங்கிவிட்டதாக வெண்ணிப் பிருகுமுனிவருடைய ஆசிர்மத்திற்கு வந்து சேர்ந்தார்கள்.

அவ்வாசிர்மத்திற் புலியானது தன் பாலை மான் கன்றுகளுக்கூட்டுவிப்பதும், யானையானது சிங்கத்தின் முதுகிலிருக்கின்ற

மயிரைக்கோதிச் சிக்கறுப்பதும், பாம்புகளுக்கு மயில்கள் இரை தேடிவந்து கொடுப்பதுமாகச் சகல சீவராசிகளும் ஒன்றுக்கொன்று பகையில்லாமல் உறவாடிக்கொண்டிருந்தன. அன்றியும் மழைக் காலமென்று அதிக மழை பெய்வதும், அஃதில்லாத காலமென்று பெய்யாமலிருப்பது மின்றி, சூரிய னெக்காலத்தும் ஒரே விதமாகக் கிரணம் பரப்புவதும், தென்றற்காற்று மிதமிஞ்சி வீசா திருப்பதும், பனி அதிகரிக்காது சொரிவது - வசந்தருது - கிரீஷ்மருது - வருஷருது - சரருது, ஏமந்தருது - சசிருது - என்கின்ற * அறு வகை இருதுக்களுங் காலவேற்றுமை யில்லாமல் எக்காலத்தும் ஒரே படித்தாக விளங்குவது மாக விருத்தலால், சகலமான விரு க்ஷங்களுங் கொடிகளும் புற்களும் எக்காலத்துந் தளிர்த்தும் பூத் துங் காய்த்தும் பழுத்தும் வருகின்ற வளமையை யுடைத்தா யிருந்தன. இத்தன்மையான பெருமிதங்களை அரசன் முத லிய நால்வருங்கண்டு மிகவும் ஆச்சரியங்கொண்டு, அளவற்ற முனி புங்கவர்கள் பிரமதேவனுக்குச் சமானமாகவெண்ணிப் புடைசூழ்ந் திருக்கப் பிருகு மகாமுனிவர் புலித்தோலாசனத்தி லெழுந்தருளி யிருப்பதை நோக்கி, தத்தம் பெயர்களைச் சொல்லிச் சாஷ்டாங்க மாகப் பணிந்தெழுந்து இரு கரங்களையுஞ் சிரமேற்கூப்பி, அநந்த முறை துதிசெய்து நின்றார்கள். பிருகு முனிவர் அவ்வவர்கட்குத் தக்க ஆசிர் வசனங்கள் கூறித் தமது கிருபா நோக்கத்தினால் அர சனை அண்ணாந்து பார்த்தனர். உடனே அவ்வரசன் அளவளா விய அன்பினோடு மீளவும் பணிந்தெழுந்து கடலுண்டுவந்து பெய் கின்ற மேகம் போலக் கண்களி னின்றும் ஆனந்த நீர்த்தாரை களைச் சொரிந்து, சரீரமெங்கும் உரோமாஞ்சிதங்கொண்டு, நெட் டுயிர்ப்புற்று, வியர்த்து, வெங்கனற்பட்ட வெண்ணெய்போ லுருகி சுவாமி! அடியேன் பூர்வசன்மத்திற் செய்தன வெல்லாந் தீவினையே யென்றும், அத்தீவினையால் இவ்வுடலில் இத்தன்மைத்தான பொல் லாத துன்பத்தை யநுபவிக்கப் பெற்றே னென்றும் இதுகாறும் யோசித்திருந்தேன். இன்றுயோசிக்கு மிடத்தில் அடியேன் செய்த வெல்லாம் நல்வினையே யென்றும், இந்நோயானது தேவரீருடைய திவ்விய சரணார விந்தங்களைச் சேவிக்குமாறு எனது பிடரியைப் பிடித்துத் தள்ளுவதற்கான ஒரு முன்னிலை யென்றுந் தெரிந்து

---

* இவையே இளவேனில், முதுவேனில், கார், கூதிர், முன்பனி, பின் பனி எனச் சித்திரை முதல் இரண்டிரண்டு மாதம் ஒன்றாகி வரும்.

கொண்டேன். பின்னுந்தேவரீருடைய கிருபா தரிசனத்தை இத்தினத்திற் கிடைக்கப் பெற்றேனாதலால், அடியேனுடைய இம்மை மறுமை உம்மை என்னுமுச்சனனங்கட்குஞ் சுத்த பவித்திர முண்டாயது. அடியேன் செய்த தவங்களெல்லாஞ் சித்தியாய்விட்டன. அடியேனுடைய கல்வியுங் குலமும் அடையத்தக்க பயன்களை யடைந்தன. அடியேனை யீன்ற பிதிரர்களும் நல்லபேற்றினை யடைந்தார்கள். கற்பகவிருட்சத்தை யடைந்தோர்க்கு என்ன குறையிருக்கின்றது, அதுபோலத் தேவரீருடைய பாதாரவிந்தத்தை அடுத்துளேற்கு இனியொரு குறைவுண்டாகுமோ? இச்சனனத்தில் அடியேன் செய்த பாவங்களொன்றேனுங் காணேன், முற்சனனத்தில் என்ன பாவங்கள் விளைந்திருக்கின்றனவோ அவைகளை யறிந்திலேன், மறு சனனத்திற்கும் நற்கதியை யடையவொட்டாது இவ்வியாதி வந்து எனது சரீரத்திற் சம்பவத்திருக்கின்றது. இது நீங்குமாறு அளவிறந்த ஔஷதங்களைப் புசித்தேன், அளவிறந்த மந்திரங்களை யநுஷ்டித்தேன். அளவிறந்த தானங்களைச் செய்தேன், அளவிறந்த தவங்களை முடித்தேன், இது காறும் இவ்வியாதி யென்னை நீங்காமல் நாளுக்குநாள் அதிக உபத்திரவத்தையும் விசனத்தையும் விர்த்தி செய்து வருகின்றது, இனி இவ்வியாதியானது தேவரீருடைய கிருபையினாற் றீரவேண்டியதே யன்றி மற்ற மணி மந்திர ஔஷாதிகளாற் றீர்வதில்லை, மேலும் தேவரீருடைய ஆசிரமத்திற் பலவகைப்பட்ட மிருகாதி செந்துக்களெல்லாம் ஒன்றுக்கொன்று பகையின்றி உறவு கலந்திருத்தலினால் தேவரீரை யடுத்த அடியேனையும், இனி இவ்வியாதி துன்பப்படுத்தாமல் என்னைவிட்டு நீங்கு மென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை, என்றிவ்வாறு அளவிறந்த துதிகளைச் செய்து நின்றனன்.

அவையனைத்தையும் பிருகு முனிவர் கேட்டு மீளவும் அவ்வரசனைக் கிருபையோடும் பார்த்துச் சற்றுநேரந் தியானித்திருந்து, தமது ஞானதிருஷ்டியினால் அவன் அவ்வியாதியை யடைந்த காரணத்தைத் தெரிந்துகொண்டு அரசனே! நின்மல சொரூபியாகிய கடவுளனுக்கிரகத்தினால் உனதெண்ணம் நிறைவேறுகின்றது. இனி உனது மனத்தி லிருக்கின்ற வியாகூலத்தை யொழித்துவிட்டு நீ மிகவும் வழிநடந்த இளைப்பால் வாட்டமுற் றிருக்கின்றனை யாதலால், விரைவில் அதனை ஆற்றிக்கொள்ளுக வென்று திருவாய் மலர்ந்தனர். அவ்வாக்கினை யவரருகில் நின்ற சீடர்கள் குறிப்பால் அறிந்து

அரசன் முதலாயினேரை உள்ளே யழைத்துக்கொண்டு சென்று பல சுகந்த புஷ்பங்களா லூட்டப்பட்டிருக்கின்ற தைலங்களைக் கொண்டு ஸ்நானஞ் செய்வித்துக் கைப்பு - தித்திப்பு - புளிப்பு - உவர்ப்பு - துவர்ப்பு - கார்ப்பு - என்னும் அறுவகைச் சுவைகளோடு உண்டல்-தின்னல்-நக்கல்-பருகல்-என்னும் நால்வகை * உண்டிகளை யும் ஊட்டுதல்செய்து, அளவற்ற அன்போடும் உபசரித்தார்கள். அதனுல், அவ்வரசன் முதலிய நால்வரும் இளைப்பாறி யதிக மகிழ்ச்சியுற்றிருந்தார்கள்.

பிருகுமுனியை யடுத்தபடலம் முற்றிற்று.

இருவகைவினையு முரைத்த படலம்

என்றுமா தவர்கேட்ப விருந்தவத்துப் பிருகுவின்பா
லன்றுவேற் கரத்தரச னடுத்ததுரைத் தவனவற்குத்
துன்றுதீ வினைநன்மை சூழ்ந்துரைத்த வவ்விரண்டு
மின்றுகூ றுவன்முறையே யெனச்சூத முனியியம்பும்.

இவ்வாறு சனன வாதையினை வேரோடுங் களையவல்ல அப்பிருகு முனிவருடைய பேரருளைப்பெற்ற அரசனனவன் அன்றிரவெல்லாம் ஆனந்த நித்திரைசெய்து மறுநாள் உதய காலத்தி லெழுந்திருந்து, நித்திய நியமங்களை நிறைவேற்றி ஐம்புலன்களையு மொரு வழிப்படுத்தித் தவசிரேஷ்டராகிய பிருகு முனிவாருகில் வந்து சாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ் செய்து, இரு கரங்களையும் குவித்து அவரது அருணேக்கத்திற்கு நேராக அநந்த முறை துதித்து நின்றனன். அத்தருணத்தில் விநாயகக்கடவுளுடைய திருவடித் தாமரைகட்கு அன்பு செலுத்துகின்ற அப்பிருகு முனிவரானவர் அரசனை வருத்தி வாட்டுகின்ற நோயினை நீக்கி அவனை யாட்கொள்ளுமாறுலோசித்து ஓர் சிறந்த ஆசனத்தி லிருக்கச் செய்து, அவன் முற்பிறப்பிற் செய்திருக்கின்ற நல்வினை தீவினைகளை யெடுத்துணர்த்த எண்ண முற்றவராகி முன்னர் அவன் தீவினைகளை விளம்புவதாயினர். சோமகாந்த ராஜனே நீ முற் சனனத்தில் விந்த பர்வதத்தின் சமீபத்திற் கொல்லமென்னும் பட்டினத்திற் சித்துரூப

* அவை சோறுமுதலிய உண்டல் கறிமுதலிய தின்னல். தேன் முதலிய நக்கல். நீர் முதலிய பருகல் என வறிக.

னென்னும் வைசியனுக்கும், சுலோசனையென்னும் அவன் மனைவிக்கும் புத்திரனாகச் சனித்துக் காமந்தனென்னும் பெயரை வகித்து, நல்லயௌவன காலத்திற் குடும்பினி யென்பவளை விவாகஞ்செய்து ஏழுபிள்ளைகளையும், ஐந்து பெண்களையும் பெற்று வாழ்ந்திருக்கின்ற நாளையில், உனது தாதை விருத்தாப்பியத்தை யடைந்து இகலோக வாசையை யொழித்தனன். உனதுதாயும் உடனே அநுமரணஞ் செய்தனள்.

அப்பால் உனக்குப் புத்தி யுரைக்கத் தக்கவர்களில்லாமல் நீ வேசையர் மையலில் வீழ்ந்து, அவர்களுக்காகப் பெரியோர்களாற் சேகரித்து வைத்த பொருள்களை யெல்லா மழித்தனை. இது தருமமல்ல வென்று மனைவியானவள் பலவாறு சொல்வதையுங் கேளாமல், ஆபரணங்கள்-வீடுகள்-நிலங்கள் முதலானவைகளையும் அவர்கட்கு விற்றுக் கொடுத்தனை. பின்னர்க் கொடுத்தற்குப் பொருளில்லாமற் றரித்திரனாகிச் சிறிதுநாள் யாசகஞ்செய்து பொருள் சம்பாதித்துக் கொடுத்தனை, சிறிதுநாள் பொய்சாட்சி, கோள், அசத்திய முதலானவைகளைக் கூறி அவைகட்கேற்ற கூலிகளை வாங்கிக் கொடுத்தனை. சிறிதுநாள் சூதாட்டினாலுங் களவாட்டினாலுஞ் சில பொருள்களைச் சேகரித்துக் கொடுத்தனை. சிறிது நாள் ஸ்திரீகள் கைகளிலணிந்த சூடகங்களையும், கால்களி லணிந்த பாடகங்களையும், காதிலணிகின்ற குழைகள் முதலான ஆபரணங்களையும் வழியினின்று பறித்துக்கொடுத்தனை. பின்னும் பரஸ்திரீகளைப் பலாத்காரமாகப்பிடித்து அவர்கள் கற்பைக்கெடுத்தனை. இத்தன்மையவான அளவற்ற பொல்லாங்குகளைச் செய்து காமாந்த காரத்திற் சுழன்று, யாவருந் தூர்த்தனென்றுசொல்லி யஞ்சத் தக்கவனாகித் திரிகின்ற காரணத்தால் உனது மனைவியாகிய குடும்பினி யென்பவள் தன்னைப் பாது காப்பவ ரொருவருமின்றி, மனந் தளர்ந்து பசியால் வருந்திப் பலநாள் புசிப்பின்றிப் பட்டினி யிருக்கச் சகியாதவளாய், தனது தாய்வீட்டைச் சேர்ந்தனள்.

பின்னர் நீ அந்நகரிற்றானே இருந்து கள்ளுண்டு, களித்தாடித் தலைகால் தெரியாமல் உனதிஷ்டப்படிக் கெல்லாம் அளவற்ற தீங்குகளை நடத்திக்கொண்டு வந்தனை. இந்நடத்தைக ளனைத்தையும் அந்நகரத் தரசன் கேள்வியுற்று உன்னை யந்நகரத்தி னின்றுந் துரத்தி பின்னர்விட, நீ காட்டிற் சென்று, கள்ளர்களுடன் கூடிக்

கொண்டு, அவ்வழியிற் போகின்றவர்களையும் வருகின்றவர்களையுங் கொலைசெய்து கொள்ளையிட்டு மிருகங்கள்-பட்சிகள் முதலானவை களைப் படையினுற்கொன்று பசிதீரத் தின்று திரிகின்றகாலத்தில், ஒருநாள் அம்மார்க்கமாகக் கணவர்த்தனென்னும் ஒரு பிராமணன் வர அவனை நீ பார்த்தவுடன் பொருக்கென்றெழுந்து எதிர்சென்று மறித்து அவன் கைகளைச் சேரப்பிடித்துக் கொல்ல வெத்தனித் தனை. அப்பிராமணன் உன்னைக் காண்டலும் எமதூதனைக் கண் டாற்போல நடுங்கிப் பயந்து, பெருமூச்சுவிட்டு, அப்பா! நான் அந் தணன் என்னைக் கொல்லலாமா? நான் வைத்திருக்கின்ற பொருள் களையெல்லாம் ஒளிக்காமற் றருகின்றேன். என்னைக் கொல்லாமல் மாத்திரம் விட்டுவிடு. முன்பொரு கன்னிகையைக் கல்யாணஞ் செய் தேன். அவள் புத்திரப் பேறில்லாமல் இறந்துவிட்டாள். பிதிர் கரு மங்கட்குப் பிள்ளை வேண்டுமாதலால் இப்போது இரண்டாவது கல்யாணஞ் செய்திருக்கின்றேன். அவ்வனிதையோ இன்னும் புத் திரர்களைப் பெறமாட்டாத பருவத்தினளா யிருக்கின்றனள். அவ ளுக்கென்னைவிட ஆதரிக்கத்தக்கவர்கள் ஒருவருமில்லை. நண்பனே! எனது பிராணனை உனதடைக்கல மாக்கினேன். யான் தருகின்ற திரவியங்களை வாங்கிக்கொண்டு என்னைக் கொல்லாமல் உயிர்ப் பிச்சை தந்துவிடல்வேண்டுமென்று மேலும் மேலும் பிரார்த்தித் துக்கொண்டனன். அதற்கு நீ கொலை - களவு - கள் - காமம்-பொய் என்கின்ற பஞ்சமா பாதகங்களிலே ஒன்றையும் விடாது செய்கின் றவனுதலால் அப்பிராமணன் சொல்லைக் கற்பாறைமீது தாக்கிய கோடாலியெனத்தள்ளி, சற்றேனு மனதிரங்காமல் உனதிஷ்டத் தின்படி அவனைக் கொன்றுவிட்டனை. உடனே உன்னைப் பிரமகத்தி பிடித்துக் கொண்டு அனந்த வுபத்திரவங்களைச் செய்துவர, அத னுல் ஒருநிமிடம் ஒருகமாகக்கழித்துப் பல துன்பங்களையநுபவித்து வந்தனை. இத்தன்மைத்தான துன்பத்தோடு வருந்தி யிருக்கின்ற காலத்தில் ஒரு புண்ணியப் பலனுங் கிடைக்கப் பெற்றனை. அப்புண் ணிய பலத்தாலல்லவா? இச்சனனத்தில் இப்பூவுலகத்தை யாள்வ தான அரசுரிமையைப் பெற்றனை யென்றனர்.

இவ்வாறு சொல்லிய பிருகு முனிவரை மீளவும் அவ்வரசன் பணிந்தெழுந்து அப்புண்ணியத்தையுஞ் சொல்லவேண்டு மென்று விண்ணப்பஞ் செய்துகொண்டனன். அதற்குப் பிருகு முனிவ ரிசைந்து அரசனே! நீ முற்கூறியவண்ணம் அப்பிரமகத்தி பாவத்தி

ளுற் பல துன்பங்களை யநுபவித்து வனத்திற் சஞ்சரித் திருக்குங் காலையில் உனக்கு நடுக்கம், இளைப்பு, கபம், காச முதலான வியாதிகள் நேர்ந்து வயது முதிர்ந்து சவரட்சணை செய்வதற்கான துணைவர்கள் ஒருவரு மில்லாமல் மிக்க துன்பத்தினை யநுபவித் திருக்கின்ற தருணத்தில் நீ உன்மனைவியை நினைத்து அவளிடத்திற்கொரு தூதுவனையனுப்பினை. அத்தூதுவன் அவ்வாறே இராக்கொண்டு சென்று நீ தனியா யிருந்துபடுகின்ற துன்பங்க ளனைத்தையுஞ்சொல்லினன். அவற்றை உன்மனைவி முதலான மற்றை யாவர்களுங் கேட்டுப்பயந்து இக்காரணம் அபசனறிவானுயின் நம்மெல்லாரையும் ஒருசேர வதைசெய்யத் துணிகுவனென்று நடுங்கிஅத் தூதுவனைப் பார்த்து நீ இவ்வார்த்தைகளை யெங்கும் வெளிவிடாமல் விரைவிற் செல்லக்கடவை யென்று பயமுறுத்தியனுப்பினர்.

அதனை யத்தூதுவன்வந்து சொல்லக்கேட்டு இனி யாதுசெய்யக்கடவோ மென்று துன்பமுற்றிருக்குங்காலையில் முற்பிறப்பிற் செய்த நல்வினைப்பயனுனது உன்னை நெருங்கிவருங் காரணத்தால் அவ்வழியிற்செல்லுகின்ற ஒருவேதியன் உன்து வரலாறு இன்னதென்றறியாதவனுயுன்னைவந்து யாசித்தான், அவ்வேதியனுக்கு நீ ஆடையாபரணமுதலிய திரவியங்களைக் கொடுத்து மீட்டு மவனைப் பார்த்து இன்னும் பிராமணர்களை யழைத்துவருவையாயின் அவ்வவர்கட்கு வேண்டுமட்டுந் தானஞ்செய்கின்றேனென்று சொல்லின, அவ்வந்தணன் அவ்வாறே பல ஆசிரமங்களிற்சென்று ஆங்காங் கிருக்கின்ற பிராமணர்களைக்கூவி, ஆடையாபரண முதலான திரவியங்களை ஒருவன் தானஞ் செய்கின்றான், நீங்கள் யாவரும் விரைவில் வாருங்கள் வாருங்களென்று அழைக்க அவ் வேதியர்கள் நீயென்றறியாது அப் பிராமணன் வழிகாட்டியபடி உன்னிடத்திற்கு வந்தார்கள். நீயவர்களைக் கண்டவுடன் மிகவும் பயபத்தியோடு வணங்கிநின்றனையாயினும் அவ்வேதியர்க ளுன்னைப் பார்த்து உன்னை இன்னுனென் றறிந்துகொண்டு மனவருத்தமுற்று நகைத்து உன்னைப் பாவியென்றறியாமல் அப் பிராமணன் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டல்லவோ இங்குவரலாயினேம், ஐயோ! பாதகங்களனைத்தையும் விடாமற்செய்த மகாபாவியாகிய உன்னை அடுத்தவர்கள், கண்டவர்கள், உன்பெயரைக் கேட்டவர்கள், உன்பெயரைச் சொன்னவர்கள், உன்னை யாசிப்பவர்கள் முதலான யாவர்களும் தீவினைக்காட்டி லகப்பட்டுப் பின்பு நாகக்குழியி லழுந்தி வருந்துவார்களே, ஆயினும், உனக்குத் தருமஞ்செய்யக் கருத்திருக்குமாயின் இவ்வனத்தில் நிர்மல மூர்த்தியாகிய விநாயகக்

கடவுளாலய மொன்று அடிமுதல் முடிவரையிற் செடிகண் முதலான வைகளால் மூடப்பட்டுக் கிலமடைந்திருக்கின்றது. அவ்வாலயத் தைப் புதுக்கக்கடவையென்று சொல்லி, அவ்வவர்க ளாசிரமத்திற் சென்று உன்னைக்கண்ட பாவநீங்குமாறு ஸ்நானஞ்செய்து செப தபங்கள் முதலானவற்றையுஞ் செய்து பரிசுத்தரானார்கள்.

பின்னர் உன்னை மனைவி முதலாயினோர் வெறுத்துக் கைவிட்ட தையும் அப்பிராமணர்களுன்னைப் பாவியென்று கழித்ததன்றி நீ செய்யப்புகுந்த தருமத்தையு மேற்றுக்கொள்ளாமற் சென்றதையும், உன்னைப் பல துன்பங்கள் நேர்ந்து வாட்டுவதையும், நீயே எண்ணி யெண்ணி யேக்கமுற்றுச் சகல ஆபத்துக்களையும் விலக்கி இரட் சிப்பவர் விக்கின கருத்தராதலால், அக்கடவுளுடைய ஆலயத்தைக் கட்டுவிப்பதைவிட மேலான தருமம் ஒன்று மில்லையென்று நிச்ச யித்து, அதுவரையிற் பல துன்மார்க்க விஷயங்களாற் சேகரித்து வைத்திருந்த பொருள்களை யெல்லாம் எடுத்துக்கொண்டு பழுது பட்டிருக்கின்ற விநாயக ராலயத்திற்கு மிகுந்த பக்தியுடன் வந்து அவ்வாலயத்தில் அநாதியா யெழுந்தருளி யிருக்கின்ற கணேசமூர்த் தியைத் தரிசித்து உனது மனக்கவலை யெல்லாம் வாய் விட்டாரற்றி, அநந்தமுறை சாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ் செய்து, ஆனந்த பரவச முற்று, ஆடிப்பாடி, சிறந்த கம்மியர் முதலாயினோரை வரவழைத் துச் சொன்னத்தாற் கர்ப்பக்கிருகஞ் செய்வித்து, அதன்முகப்பில் மாணிக்கமுதலிய இரத்தினங்களை யிழைப்பித்து அர்த்த மண்ட பம், மகாமண்டபம், மடைப்பள்ளி, யாகசாலை, ஆகாயத்தை யளா யுயர்ந்தமதில் முதலானவைகளை வெள்ளிமுதலிய உலோகங்களாவி லும், கருங்கல் - செங்கல் முதலியவைகளாலும், மரங்களினாலும், தெய்வகம்மியர்களுங் கண்டு நாணத் தக்கதாகச் செய்வித்து, நாற் றிசைகளினும் நான்கு கோபுரங்களையு மெழுப்புவித்து மாடவீதிக ளேற்படுத்தி, வீடுகள் உப்பரிகைகள் முதலானவைகளை அணியணி யாகக் கட்டுவித்து, ஆலயத்தி னாற்றிசையினும் நான்கு தடாகங் களைத் தொடுவித்து பொன் வெள்ளி முதலானவைகளால் ஆலயத் திற்கு வேண்டிய பாத்திரங்களைச் செய்வித்து, ஆதிசைவப் பிராம ணர்களைக் குடியேற்றி, அவர்களால் விநாயகமூர்த்திக்கு அபிடேக முதலிய ஆராதனைகளைச் செய்வித்து நாடகசாலையுண்டாக்கி, அதிற் சகல வாத்தியங்களையு முழக்குவித்து, கணிகைமாதர்களை நடிப் பித்து, யாழ் முதலியவைகளை வாசிப்பித்து, சொன்னத்தாற் செய் யப்பட்டு நவரத்தினங்களா லிழைக்கப்பட்டிருக்கின்ற வாகனங்கள் குடைகள், பல்லக்குகள், இரதங்கள் முதலானவைகளை வரவழைத்து;

யாவருங் கண்டு அற்புதம்! அற்புத மென்று கொண்டாடத் தக்க திருவிழாக்களும் நடப்பித்தனை, அரசே! இவ்வாறு அளவற்ற சிறப்புடன் பூசனைகளுந் திருவிழாக்களும் இடைவிடாது நடாத்தி வருகின்ற நாளையில், உன்னுடைய வாழ்நாள் முடிவெய்து இறந்து விட்டனை.

பின்னர், யம தூதருன்னைக் கொண்டுபோய்த் தங்களரச னெதிரேவிட்டார்கள். அவ்வரசனுகிய யமதருமராசன் சித்திரகுப்த னைக் கூவி இவன் இதுகாறுஞ் செய்திருக்கின்ற பாவ புண்ணியங் களையெல்லாங் கிரமமாகச் சொல்லக்கடவையென்று ஆக்ஞாபிக்க, உடனே அவன் நீ செய்துவந்த துன்மார்க்கங்களையெல்லாந் தின வாலாறுக வெடுத்து மழை பெய்ததுபோல ஒன்றையும் விடாமற் சொல்லிப் பின்னுஞ் சொல்லுவான். தரும பூபதி! இவன் பிறந்த நாட்டொடங்கி இதுகாறுஞ் செய்துவந்ததெல்லாம் பாவமென்றும், அப்பாவத்தாற் சம்பாதித்த திரவியங்களைக்கொண்டு அந்தியகாலத் தில் விநாயகக் கடவுளுடைய ஆலயத் திருப்பணி செய்தானென்றுஞ் சொன்னன். இவையனைத்தையும் யமதருமராஜன் செவியுற்றுச் சற்று நேரமாலோசித்துப் பஞ்சு மலைகளில் ஓரழற்பொறிபட்டது போல, இவனிதுகாறுஞ் செய்துவந்த தீவினைகளனைத்தையும் விநாய கக்கடவுளின் ஆலயத்திருப்பணிசெய்து பெற்றபேற்றினுலொழிந்து போயின. ஆயினும் இவன் பூவுலகின்கண் மீளவும் உற்பவிக்க வேண்டுமென்று யோசித்து சரேலென்று திரும்பி, உனது முகத் தைப் பார்த்துச் சொல்லுவான். நீ அளவிறந்த பாவங்களைச்செய்து உன்னந்திய காலத்தில் ஓரற்பமான புண்ணியமொன்றைச் செய் திருக்கின்றுயாதலால், முன்னர் உனக்குப் பாவத்திற்கேற்ற பலனை யநுபவிக்கவேண்டுமாவென்று கேட்டான். அதற்கு நீ இளகிய நெஞ் சினுல் முன்னர்ப் புண்ணியப் பயனையநுபவிக்க வேண்டுமென்று சொல்லினை. அவ்வாறே யமதருமராஜன் சம்மதித்து உன்னைப் போகும்படி உத்தரவு செய்தான். ஆதலால் நீ இப்பூவுலகத்தில் அரசனுகப் பிறந்து நல்வினைப் பயனை முன்னரனுபவித்து, பின்னர் இவ்வியாதியாற் றீவினைப் பயனை யனுபவிக்கின்றனை. இத்தீவினைப் பயனு மொழியுமாறு நீ அவ்விநாயகக் கடவுளையே போற்றவேண்டு மென்று சொல்லினர்.

முற்றத் துறந்து நிற்கு முனிவர்களே! காமந்தனென்னும் பெய ரைப் படைத்தற்கேற்றபடி காமாந்தகாரனுகத் திரிந்து அளவற்ற

பாதகங்களை நாடோறுஞ் செய்துவந்து, இறக்குங் காலத்திற் செய்த வொரு புண்ணியத்தினால் அப்பாதகங்கள் குறைந்து பின்னிடப் பெற்றானாயின், விநாயகக் கடவுளைச் சதா காலமுஞ் சிந்திக்குந் தன்மையையுடையவர்கள் எவ்வளவு பேற்றைப் பெறமாட்டார்கள்.

இருவகை வினையுமுரைத்த படலம் முற்றிற்று.

சோமகாந்தன் நோய்தீர்ந்த படலம்.

இருவினை பிருகு வென்போ னெடுத்தியம் பியது சோற்றா
முருவவார் சடையீர் மன்ன னுருக்கிளர் குட்ட நோயை
யருளினான் முனிவன் சீறி யகற்றிய தறிக வென்னத்
தெருளுறு சூத மேலோன் சிந்தையின் மகிழ்ந்து கூறும்.

முனிவர்களே! இப்பால் இவ்வளவு கருணையோடும் பிருகு முனிவரருளிச் செய்த வுண்மையிற் சோமகாந்தராஜனுக்கு நிச்சயந் தோற்றாமல் சந்தேகங்கொண்டனன். உடனே அவன் சரீரத்தி லிருந்து ஆயிரம் வலியன் பட்சிகள் தோன்றி வச்சிரத்தால் வடித்து வைத்ததற் கொப்பா யிருக்கின்ற மூக்குகளினாற் றொழுநோய் கொண்ட சரீரத்தையெல்லாங் குத்தித்தசைகளையெல்லாம் பிடுங்கித் தின்றன. அதனால் அரசன் மிகவும் பயந்து அவ்வுபத்திரவத்தைச் சகிக்கமாட்டாது வருத்தங்கொண்டு பிருகு முனிவருடைய பாதத்தில் அடியற்ற மரம்போல் வீழ்ந்து, ஓ மேலான தவசிரேஷ்டரே! அபயமபயம்; அடியேனுக்குத் தேவரீரையன்றி வேறு கதியில்லை; அபயமபயம்; தேவரீரென்னைக் கைவிட்டாலும் உமது திருவடிகளை விட்டு நீங்கேன் அபயமபயம், மகாதவக்குன்றமே! குளிர்ந்த கிருபா சமுத்திரமே! ஓ தயாநிதியே! ஓ ஞானசூரியரே! ஓ புண்ணிய மூர்த்தியே தேவரீரைத் தியானஞ் செய்கின்றபேர்கள் எவ்வளவு தூரத்தி லிருக்கினும் அவர்களை யமனுமணுகமாட்டானே, அத்தன்மைத்தான தேவரீர் திவ்விய சமுகத்திற்கு எதிராக நிற்குமென்னை அவ் வலியன் கூட்டங்கள் சின்ன பின்னப் படுத்துவதைப் பார்க்கவில்லையோ? தேவரீருடைய ஆசிரமத்தில் எக்காலமும் பறவைகளு மிருகங்களும் பகையில்லாமல் உறவுபெற்று விளையாடுகின்றனவே, தேவரீருடைய திருவடிகளைச் சேர்ந்திருக்கின்ற அடியேன் மாத்திரம் இத் துன்பத்தை யடைந்திருப்பது நீதிதானோ? மகமேருவைச் சார்ந்த காகமும் பொன்னிறமாகின்றதே, அடியேன் படுகிற துன்பத்தை

நீக்கி யாட்கொள்ளாதிருப்பது தேவரீருடைய கிருபைக்குத்தக்கதா? என்றிவ்வாறு அனந்தமுறை ஓலமிட, அவ்வரசன் தேவியாகிய சுதன்மையானவள் திடுக்கிட்டுப் பிருகு முனிவரைச் சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்து தேக மத்தியந்தமும் நடுக்குற்று விழிகளினின்று நீர்த்தாரைகளைச் சொரிந்து இரண்டு கரங்களையுமேந்தி எங்கள் மனோரதங்களை ஈடேற்றவெழுந்தருளிய தயாநிதியே! அடியாட்கு மாங்கல்லிய பிச்சை தந்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனள். இரண்டமைச்சர்களுங் கீழே விழுந்து நமஸ்கரித்து, எமக்கு அன்னையும் பிதாவுமாயெழுந்தருளிய கருணானந்த மூர்த்தியே! அரசனை வலியன் பக்ஷிகளெல்லாங் கூடி வதைக்கின்றனவே, அவைகளை விலக்கியாட்கொள்ளவேண்டாவோவென்று அரற்றினார்கள். அருகிலிருக்கின்ற மற்ற முனிவர்களும் பயந்து, ஆ! ஆ!! சுவாமீ! இதென்ன பாவம். இப்பக்ஷிகள் செய்யுங் கொடுமையைப்பார்க்க இரண்டு கண்ணுங் கூசுகின்றதே! என்று மிகுந்த இரக்கத்தோடுந் துயருற்றுச் சொன்னார்கள். இவ்வாறு யாவரும் வருந்தி முறையிடப் பிருகு முனிவர் சோமகாந்த ராஜனைப் பார்த்து, அரசனே! யாம் சொன்ன வார்த்தைகளை உண்மையென்று நம்பாமற் போயினை யாதலால் உனக்கு இத்தன்மைத்தான துன்பங்கள் நேர்ந்தன. இனியாயினும் யாம் கூறிய வார்த்தைகளிற் சந்தேகமுறாமல் நம்பக்கடவாய். அதனால் நீயும் புனிதனாகலாமென்று மிகுந்த அன்புடன் அருளிச் செய்து, வலியன் பக்ஷிகளை நோக்கி ஒரு உங்காரஞ் செய்தனர். அவ்வோசையைக் கேட்டலும் பக்ஷிகளெல்லாம் ஆகாயத்திற் பறந்து போய்விட்டன.

பின்னர் அரசனானவன் பிருகு முனிவரருளிச் செய்த தனது பூர்வ வினைகளையெல்லாம் உண்மையென்று நம்பி ஆனந்தங் கொண்டனன். சுதன்மை முதலிய யாவருந் தங்கள் தங்கள் துயர் நீங்கிச் சந்தோஷமானார்கள். இப்பால் பிருகுமுனிவர் தமது கமண்டலத்திற் சலத்தை நிரப்பி, விநாயகக் கடவுளை மனதிற் றியானித்து, இவ்வரசன் படுகின்ற வியாதியை விலக்கியருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்து, அவரது மந்திரத்தை நூற்றெட்டுருச் செபித்து அக்கமண்டலசலத்தைக் காதில் வார்த்துக்கொண்டு அரசன் சரீரத்திற்றாவினார். உடனே அவ்வரசன் செய்த பூர்வஜன்ம பாதகங்களெல்லாம் ஒன்றாகச் சேர்ந்து வோருருவங்கொண்டு நின்றது போலச் சிவந்து திரண்டு நீண்டிருக்கின்ற கால்களும், நீண்டு நெருங்கிப் படர்ந்திருக்

கின்ற மயிர்சடைகளும், மேலெழும்பி வளைந்திருக்கின்ற கோரப்பற்களும், நீண்ட பாதங்களும், குழிபட்டிருக்கின்ற விழிகளும், இருளைப்போன்ற கறுத்த நிறமும், அகன்ற வயிறும், ஏழு பனைமரங்கொண்ட உயரமும், அவ்வுயர்வுக்குத் தக்க பருமையுமாக ஒரு பூதமானது அவன் சரீரத்தினின்றும் வெளிக்கொண்டு நெறநெறவென்று பற்களைக் கடித்துக் கண்கள் புருவத்தின்மேலேற நெறித்து, விழிகளிலிருந்து தீப்பொறிகளெழும்பிச் சிந்தத்தக்கதாகப் பார்த்துத் தோள்களைத் தட்டிக்கொண்டு இடி முழக்கம்போலக் குரலெடுத்துக் கூவி, அரசனே! முன்னாளிலே உன்னுடைய ஆயுத வல்லபங்களைக் காட்டினையே. அவ்வல்லபங்களையிப்போது காட்டுவாய். பார்ப்போமென்று அதிக வுக்கிரத்தோடு வாய்விட்டுத் தருக்கியெதிர்த்து நின்றது. இவ்வாறு அப்பூதம் அரசனைத் தொடர்ந்து எதிர்த்து நிற்பதைப் பிருகுமுனிவர் கண்டு உங்காரஞ் செய்து பயமுறுத்தி, அரசனருகிற் செல்லவொட்டாமற்றடுத்துக் கையமர்த்தி, பாரிடமே! நீ யார்? உன் வரலாறென்னவென்று கேட்டனர். அதற்கது சொன்னதாவது, சுவாமீ! நான் இவ்வரசனைப் பிடித்திருக்கின்ற பிரமகத்தி தேவரீர் கரங்கொண்டு தூவிய சலத்திலே யான் அவனை விட்டு வெளிப்பட்டு வந்தேன். எனக்கு மிகப்பசியாயிருக்கின்றது. தேவரீர் கிருபையுண்டாயின், இந்நிமிடத்தில் இவ்வரசனையும் இவன் மனைவியையும் இரண்டமைச்சர்களையுந் தின்று செல்கின்றேனென்று சொல்லி உத்தரவு தரும்படி பிரார்த்தித்தது. அதற்குப் பிருகு முனிவர் வியந்து வலிமையிற் சிறந்த கிருத்திமமே! நீ அவசரப்பட வேண்டாம், உனக்குஞ் சுகமுண்டாகுங் காரியத்தையே செய்கின்றோம். அதுகாறும் அம்மரத்தின் பொந்தினுட் புகுந்திருக்கக்கடவையென்று தம்மெதிரிலோங்கித் தழைத்திருக்கின்ற ஓர் மாத்தைக் கரத்தாற் சுட்டிக் காட்டினர். அவ்வாறே அப்பூதமானது பொந்தினுள் நுழைந்து புகுதலும் அப்பூதமும் மாமரமும் ஒன்றாகவெரிந்து சாம்பராயின.

பின்னர், அப்பூத சரீரத்தினுள்ளிருந்த ஆன்மாவானது மகாதிவ்விய சரீரத்தோடும் ஒரு தேவ ரூபமாகிப் பிருகுமுனிவருடைய சரணாரவிந்தங்களில் நமஸ்காரம் புரிந்து கிருபாமூர்த்தியே! இப்பாவி முற்காலத்தில் என்னை ஆயுதத்தால் மாய்த்துவிட்டான். அந்தத்துர் மரணத்தினால் ஒய்வில்லாமல் மிக்கதுயரத்தைப் பெற்றிருந்தவெனக்குத் தேவரீர் தரிசனவிசேடத்தால் நற்கதிகிடைத்ததென்று சொல்லி நிற்கும்போது, விநாயக மூர்த்தியினுடைய கட்டளையினால் ஆகாயத்தினின்றும் ஒரு தெய்வ விமானமிறங்க, உடனே அவ்விமானத்

தில் தேவசரீரம் பெற்றிருக்கின்ற அப்புருடனனவனேறிக்கொண்டு ஆகாயமார்க்கமாகப் போய்விட்டனன். அவ்வற்புதங்களையெல்லாங் கண்டு ஆனந்தபரவசராகித் தீவினைகளையெல்லாங் கடியவல்ல பிருகு முனிவருடைய திருவடிகளைப் பன்முறை பணிந்து துதித்திருந்தார்கள். இப்பால் பிருகுமுனிவர் சோமகாந்தராசனைப் பார்த்து அரசனே! இதுகாறும் உன்னைத்தொடர்ந்திருந்த பிரமகத்திவிலகிப்போனதைக்கண்டனை. இனி உனது சரீரத்தைத் தொடர்ந்திருக்கின்ற, தொழுநோய் நீங்குவதற்கான திறத்தையுஞ்சொல்லுவோங்கேட்கக் கடவாயென்று திருவாய்மலர்ந்தருளுவதாயினர். அரசனே! மூன்று நேத்திரங்களுள்ள வேழமுகப்பெருமானாகியும், என்னை முழுமையும் ஆட்கொள்ளத்தக்க இறைவனாகியுமிருக்கின்ற விநாயகக்கடவுளுடைய புராணத்தைக்கேட்பையாயின் சகலதுன்பங்களும் உன்னை விட்டொழியும். அன்றியும் யான் அப்புராணத்தைக் கேட்டிருக்கின்ற மகிமையினால் என்னையடுத்த உன்னுடையதீவினையும் விலகிப்போயது; இனி அவ்விநாயக புராணத்தைக் கேட்டாலன்றி யித்தொழு நோயுன்னைவிட்டு நீங்காது. அவ்வியாதிக்கு அதைவிட மேலாகிய ஔடதமொன்றுமில்லை. மகத்துவமுள்ள இப்புராணத்தை முற்காலத்திற் பிரமதேவர் சிவபெருமானா லுபதேசிக்கப் பெற்று, வேதவியாசமுனிவருக் கருளிச்செய்தனர்.

அவ்வேதவியாசர் நமக்குபதேசித் திருக்கின்றார். மேலும் பூர்வத்திற் கைலாசபதியாகிய சிவபிரானைநீக்கித் தக்கன் யாகம் செய்தபோது, அப்பரமசிவத்தினுடைய கோபாக்கினியினின்றுந் தோன்றிய வீரபத்திரமூர்த்தியினால் அவன் யாகமழிவுற்றுச்சகல துன்பங்களையுமடைந்தனன். பின்னர் அவை நீங்குமாறு அத்தக்கன் முற்கல முனிவரையடைந்து அவர் திருவடிகளைப் பணிந்து பத்திசெய்து வந்தனன். அதனால் அம்முனிவருக்கு மனமிரங்கி விநாயகருடைய மகத்துவங்களை யுபதேசித்தனர். அவைகளை அத்தக்கன் மிக்க பத்தியுடனேகேட்டு வந்த பலத்தினாலே சகல துன்பங்களுநீங்கிச் சந்திரசடாதரக்கடவுளாகிய சிவபெருமானது கிருபைக்குப் பாத்திரனாகி, அதிக மகிழ்ச்சியை யடைந்திருந்தான். ஏழு பிறவிகள் தோறுஞ் செய்து வந்த பாவங்களை யெல்லாம் ஏககாலத்தி லொழிப்பதும், சரீரத்தி லுண்டான வியாதிகளைப் போக்கி வேண்டியவரங்களை யளிப்பதும், நாளுக்குநாள் நூதனமான உயர்ந்த சுகங்களைத் தருவதும் இம்மையிற்றவங்கள் முதலியவைகளைச் செய்யும்படி கூட்டுவித்து மறுமையில் முத்தியைக் கொடுத்து இரட்சிப்பதும், அவ்விநாயக மகத்துவத்தின் கேள்வியேயன்றி அதனின் மிக்கது

வேறொன்றுண்டோ? அந்தணர், அரசர், வைசியர், சூத்திரர் என்னும் நால்வகை வருணங்களுக்குங் கூறியிருக்கின்ற * ஒழுக்கங்களிற்றாழ் வில்லாதவர்களாகியும், 'பிரமசாரி, இல்வாழ்வோன்-வானப்பிரத்தன் சந்நியாசி' என்னும் நால்வகையாச்சிரமங்களுக்கு முரியவாகச்சொல் லப்பட்டிருக்கின்ற நன்னிலைகளிற் † றவறுதவர்களாகியும் உள்ள சான்றோர்களே அவ்விநாயக மகத்துவத்தைப் பக்தியோடு கேட் பார்களன்றி மற்றையர்கள் கேட்கமாட்டார்கள். கேளாதவர் தங்கள் பிறப்பினும் வருணத்தினுஞ் சரியாக நின்று என்ன வொழுக்கத்தி லிருந்தாலும் அவர்கள் தாழ்ந்தவர்களேயன்றி உயர்ந்தவராகார்கள்.

ஆதலால் அநேக தவங்களைச் செய்து உயர்ந்த வருணத்திலும் நல்ல ஆச்சிரமத்திலுமிருந்து அவர்களுடைய தருமங்களிற் குறை வின்றி நடந்து விநாயக மூர்த்தியினுடைய திருவடிகளை மிகுந்த அன்போடு துதிசெய்யத் தக்கவர்களுக்கே அம் மான்மியத்தை யுப தேசிக்க வேண்டுவதல்லது, மற்றையோர்க்கு உபதேசிக்கத் தக்க தன்று. நீ யதனைக்கேட்டற்கு யோக்கியனுதலால் அதனை யுனக்குப தேசிக்கின்றோம். நீ ஸ்நானஞ்செய்து வரக்கடவையென்று ஆக்ஞா பித்தனர். இவையனைத்தையுஞ் சோமகாந்தராசன் செவிக்கமுத மாகக்கேட்டு, ஆனந்த பரவசங் கொண்டு, உடனே பிருகு தீர்த்தத் தையடைந்து அதை மும்முறை வலம் வந்து நமஸ்கரித்துப் பின் னர் ஸ்நானஞ்செய்து, நித்திய நியமாதிகளைக் கிரமப்படி முடித்து, விநாயக மகத்துவங் கேட்பதற்குச் சங்கற்ப மோதினன். அந்நிமி டத்தில் அவ்வரசன் சரீரத்திலிருந்த தொழுநோய் மாய்ந்து

---

* அந்தணரொழுக்கமாவது:—ஓதல், ஓதுவித்தல், வேட்டல், வேட்பித் தல், ஈதல், ஏற்றல் எனவாறும். அரசரொழுக்காவது.—ஓதல், வேட்டல், ஈதல், உலகோம்பல், படை பயிற்றல், பொருதல், எனவாறும். வைசிய ரொழுக்கமாவது:—ஓதல், வேட்டல், பொருளீட்டல், ஈதல், பசுக்காத்தல், ஏருழல் எனவாறும். சூத்திரரொழுக்கமாவது:—ஓதல், முன்னவர்க்கேவல் செய்தல், பொருளீட்டல், உழுதல், பசுக்காத்தல், வேட்டல் எனவாறும்-

† பிரமசரிய நிலையாவது;—ஆசிரியரிடத்தோதி, விரதங்காத்து விவாக மின்றியிருத்தலும், விவாகஞ்செய்துகொள்ளலுமென விருவகையாகும். அவர்முறையே நைட்டிகண், உவகுருவாணன் எனப்படுவர். கிருகத்த நிலை யாவது இல்லறத்தின் வழாது இல்லாளோடுங் கூடிவாழ்தல். வானப்பிரத்த நிலையாவது இல்லறந்துறந்து இல்லாளோடாயினுந் தனித்தாயினும் வனத் திற் றவஞ்செய்தல். சந்நியாசநிலையாவது முற்றத் துறத்தல், இவற்றின் விரிவுகளையெல்லாங் கூர்மபுராணத்திற் காண்க,

விட்டது. இவ்வாறு வியாதி மாய்ந்து போகலும், அரசன் தனது சரீரத்தைப் பலமுறை பார்த்து ஆனந்தித்து இரவெல்லாந் தீயசொப்பனங் கண்டவனுக்கு விழித்தபின்பு எவ்வளவு மகிழ்ச்சி யுண்டாமோ அவ்வளவு மகிழ்ச்சியை யடைந்து, பிருகு முனிவரிடத்தில் வந்து அவரைச் சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்தெழுந்து சுவாமீ! தேவரீர் கிருபை அடியேற்குக் கிடைத்ததினாலே அடைதற்கரிய பயன்களெல்லாம் எளிதிலடையப் பெற்றேன்.

அன்றியுஞ் சுவாமிகளிடத்திற் புராணங்கேட்பதற்குச் சங்கற்பமோதிய மாத்திரத்தில் அடியேனை வருத்தியிருந்த வியாதியொழிந்து போய்விட்டது. இவ்வற்புதத்தினை யான் என்னென்று சொல்ல மாட்டுவேன். கிருபாமூர்த்தியே, தேவரீரையடுத்தவர்கட்குக்கிடைக்காதபொருள் சுவர்க்கமத்திய பாதலமென்கின்ற மூவுலகங்களினுமில்லை. ஊரற்று, உறவற்று, மகனற்று, மனையற்று, நாடற்று, நகரற்று, அழகான தேகமற்று, அருமையான போகமற்று, தடாகக் கரையிற் றுன்புற்றிருந்த எளியேனை இங்ஙனம் வருமாறு கிருபை செய்து மகா அற்புதமான சுகத்தைக் கொடுத்தருளிய தேவரீருக்கு யானுதவத் தக்கபொருள் என்னுயிரே யன்றி வேறொன்றுமில்லை. இனிமேல் சுவாமிகள் அருள்சுரந்து விநாயக புராணத்தைத் திருவாய் மலரவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனன். அதனை யன்னைக்கொப்பாகிய பிருகுமுனிவர் கேட்டு மனமிரங்கி, அவனை யருகிலழைத்துத் தமது தாமரை மலர்போன்ற திருக்கரத்தினால் அவனுடைய சரீரத்தைத் தடவித் தமது சிறந்த ஆசனத்திலொன்றை யவனுக்குக் கொடுத்து அதில் வீற்றிருக்கச் செய்தனர். பின்னர் அப்பிருகு முனிவருடைய திருக்கரத்தாற் சரீரத்தைத்தடவிய மகத்துவத்தினாலும் அவராதனத்திலிருந்த மாட்சிமையினாலும், அவ்வரசன் சரீரமானது முன்னிருந்தகாந்தியினு மிகுந்த காந்தியை யுடைத்தாயது. அவ்வற்புதத்தைக் கண்டவர்களெல்லாம் அதிக ஆச்சரியம் அடைந்தார்கள். துக்கசாகரத்தின் மூழ்கியிருந்த சுதன்மையும் அமைச்சர்களும் தேவாமிர்தம் புசித்தவர்கட் கொப்பாக ஆனந்தித்தார்கள்.

சோமகாந்தன் நோய்தீர்ந்த படலம்.

முற்றிற்று.

வியாசமுனி

பிரமதேவனை யடுத்த படலம்

எழுசீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்

என்று சால மொழிந்த சூதன் வியாத னென்னு மிருந்தவற்
கன்று வேத னுரைத்த வாறறி வாயெ னப்பிரு குப்பெய
ரோன்று மாமுனி சோம காந்த னுவப்ப வோதிய வண்ணமே
நன்று றும்வர லாற்றி னேதுத னுடி னுனரு ணீடினுன்.

சௌனகாதி முனிவர்களே! இப்பால் பிருகு முனிவர் கிருபை கூர்ந்து அரசனே! முன்னொரு காலத்தில் சுவர்க்க மத்திய பாதலங் களில் அமர்ந்த பிராணிகள் செய்த பிராரத்துவ கன்மசம்பந்தத்தி னுல் அளவுபடாத வேதங்களனைத்தும் ஆதியந்த பதக்கிரமங்கள் தடுமாறிச் சிந்தின. அக்காரணத்தினுல் விண்ணவர், தவத்தர் மானிடர் முதலாயினோர்க்கு அறிவு விளங்காமல் வேதவாய்மைகளி னின்றும் மாறிப் பல துர்க்கிருத்தியங்களை யநுசரித்து அதற் கடுத்த சில மோகன சாத்திரங்களை யுண்டாக்கிப் பூவுலகத்தின்கண் முக்கியமாக வழங்குகின்ற தருமங்களனைத்துங் கொடிய பாசபந்த வினையென்று நீக்கிப் பாதகங்களுக் கேதுவாகிய மார்க்கங்களை உறுதியாக வெண்ணிச் சகலரு மவைகளைத் தொடர்ந்து செய்துவந்தனர். அதை விண்டுவும் பிரமனுங் கண்டு பரமசிவ கடாட்ச மில்லாது இந்த மாறுபாடு நீங்காதென்று நிச்சயித்து இந்திரன் முதலான தேவர்களுடன் திருக்கைலையைச் சேர்ந்து முதல் வாயிலிற் றமதாணையைச் செலுத்திக் கணங்கள் போற்ற வீற்றிருக்கின்ற நந்திதேவரைப் பணிந்து எங்கள் வரவைச் சிவபிரானுக் கறிவிக்க வேண்டுமெனப் போற்றினர். அதற்கவர், கிருபைகூர்ந்து அவர்களை யவ்விடத்தில் நிறுத்தி, கர்த்தன் றிருச்சந்நிதானத்திற் சென்று வணங்கிக் கேசவன் முதலாயினோர் வரவை விண்ணப்பஞ்செய்து அநுமதிபெற்றுவந்து, உங்களைச் சபைக்கு அழைத்து வருமாறு பரமசிவங் கட்டளையிட்டருளினரென்றனர். அவ்வுறுதிமொழியை அவர்கள் அமிர்தமாகக் கேட்டு ஆனந்த பரவசராய்ச் சிவகணங்கள் காவல்கொண்டிருக்கும் பலவாயில்களைக் கடந்து திரிநேத்திர தாரியாகிய சிவபெருமானைத் தரிசித்தவுடன் விழிகளில் ஆனந்தவாரி பெருக, திருவடிகளிற் கற்பகமலரைச் சொரிந்து தீர்க்கதண்டஞ் சமர்ப்பித்துப் பலமுறை போற்றிக் கரங்களைக் கூப்பிக் கர்த்தன் கிருபாநோக்கத்தைப்பெற்று, கட்டளையிட்டவாறே தத்தமக்குரிய விடங்களிலிருந்தனர்.

பின்பு சிவபிரா னவர்களைநோக்கி, நுங்கள் செய்கைகள் குறைவற நடந்துவருகின்றனவா வென்றுவினவ, கேசவன் எழுந்து துதித்துத் தேவரீர் திருவுளப்படிக்கு அடியேங்கள் விருத்திகள் சிதைவின்றி முற்றுகின்றனவாயினும் பூமியின்க ணிராநின்ற தபோதனர் முதலாயினோர் சில மோகனசாத்திரங்களிற் பட்டுத் தேவரீரைப் பரமென நினையாது தமது கட்டளையின்படி நடாத்திவருகின்ற என்னையும் பிரமனையுங் கடவுளாகக் கருதித் தொழுகின்றனர். சிலர் மற்றைய தேவர்களுடன் தேவரீரைச் சமமாகத் துணிவுற்றிருக்கின்றனர். சகல கருமங்களைக் கடந்த ஆதிமூர்த்தியு முண்டோ வெனச் சிலரவமதிக்கின்றனர். கடவுள் வேறில்லை, நாங்கற்ற சாத்திரவுணர்ச்சியே நித்தியமெனச் சிலர் பாவிக்கின்றனர். சிலர் ஆகமவிதிப்படி விபூதி உருத்திராக்கங்க ளணிவகை மறந்து தங்களுக் கிஷ்டமான குறிகளைத் தரிக்கின்றனர். சிலர் உண்ணல், உடுத்தல், புணர்தல், களித்தலென்னும் இவைகளன்றி வேறொருமுத்தியு மிருக்கின்றதென்பது அஞ்ஞானமெனவும் நினைக்கின்றனர். இவ்வாறு பற்பல விதங்களிற் சகலரு முயன்று பிறவிச்சாகரத்தைக் கடக்கு முண்மையினை யறியாது உழன்று வேதாகம வரம்பைக்கடந்து பல நெறிகளை முக்கியமாகத் தொடர்ந்து தீவினைகளிற் படர்ந்து அலைந்து மயங்குகின்றார்கள். இவைக ளனைத்துந் தேவரீர் திருவுள்ளத்திற்கு விளங்கியிருப்பனவாயினும் அடியேங்கள் அறிந்தவற்றை விண்ணப்பஞ் செய்தனம். இதனைத் திருவுளத்திற்கொண்டு எங்களுக்காக இரக்கமுற்றுச் சீவராசிகள் மையலைநீக்கி முமுட்சுக்களாய்த் தேவரீர் பாதகமலங்களைக் கருதி மோட்ச வீட்டினைச் சேருதற்கு கிருபை செய்யவேண்டு மென்றிரந்தனர்.

அவைக ளனைத்தையும் எமது கர்த்தன் செவிசாய்த்து விண்டுவே! உனது கலைகளில் ஒன்றைக்கொண்டு பூமியின்கணவதரித்துப் பலவாறு மாறுபட்டிருக்கின்ற வேதங்களைச் சேகரித்து அவைகளை நான்குவகைப்படுத்தித் தகுதியான இருடியர்களுக்கு அவைகளைப் போதித்து அவ்விருடியர்களால் ஆன்மகோடிகளது சிற்றுணர்வை மாற்றிப் புனிதராக்கக்கடவை. அன்றியும் அவைகளை யோதப்பெறாத சூத்திராதியர்கள் எளிதின் முத்திபெறத் தக்கதாகவே தங்கட்கு முந்தி விதிக்கப்பட்டதாய். * ஆகமமென்று பேருள்ள ஒரு

* சிவாகமம் இருபத்தெட்டாவன:—காமிகம், யோகசம், சிந்தியம், அசிதம், தீப்தம், சூக்குமம், சகச்சிரமம், அஞ்சுமான், சுப்பிரபேதம், நிச்சுவாசம், சுவாயம்புவம், ஆக்கினேயம், வீரம், இரௌரவம், மகுடம், விமலம், சர்வோத்தம், சந்தானம், சந்திரஞானம், புரோற்கீதம், இலளிதம், சித்தம், முகவிம்பம், பாரமேசுரம், கிரணம், காரணம், விசயம், வாதுளம், என்பனவாம்.

சாத்திரமிருக்கின்றது. அஃது நமது பெருமைகளையே முக்கியமாக விளக்கும். மேலும் வாசித்தவர்களைப் பவித்திரமாக்கவல்ல பதினெண் புராணங்களுள் அவைகளை நந்திக்கருளி யிருக்கின்றனம். அவன் சனற்குமாரனுக்கு வரன்முறையாகப்போதித்திருக்கின்றான். அவனிடத்து அப்புராணங்களை யுணர்ந்து சகலருக்கும் ஓதி அறிவு விளங்கச் செய்யக்கடவையென்று அநுக்கிரகஞ்செய்ய, அதற்கிசைந்த விண்டுவானவர் பிரமன் முதலானவர்களுடன் கர்த்தனை வணங்கி விடைபெற்று வைகுந்தத்திற்சென்று, யாவருக்கும் விடைகொடுத்தனுப்பிச் சிலகாலஞ்சென்றபின்பு பூமியின்கண் தவமகிமையையுடைய பராசரமுனிவர் ஒருதினம் பிராதக்காலையிற் கங்கையைக்கடக்க ஓடமேறினவராய், அதைச்செலுத்து மச்சகந்தியினது சுந்தரத்தைக்கண்டு மோகித்து அவளைச் சம்மதப்படுத்தி யோசனைகந்தியாக்கிப் புணர, அக்காலத்தில் அவளுடைய கருப்பத்திற்பிரவேசித்துத் தண்டகமண்டலத்துடன் அவதரித்து, அவர்களிடத்திற் செலவுபெற்றுச் சென்று வதரிகாச்சிர மென்னும் வனவாசமே யோக்கியமென் றெண்ணி அவ்விடத் தமர்ந்தார்.

அக்காரணத்தினு லவர் வாதராயணரென்னுந் திருநாமம்பெற்றுப் பரமசிவகடாக்ஷத்தினுல் வேதாகமங்களையொருவரிடத்தோதாதுணர்ந்து, அவ்வேதத்தை நான்குவகைப் படுத்தினர். அச்செய்கையினுல் * வேதவியாசரென்னு நாமமும்பெற்றுச் சனற்குமாரரிடத்திற் பதினெண் புராணங்களையும் வாசித்துணர்ந்து பின்னர் வேத சாத்திரங்களைப் போலவும் மிருதியைப் போலவும் பொருள்படத்தக்கதாக விளங்கியிருக்கின்ற அப்புராணங்களைச் சுலோகமாகச் சொல்லுவதற்கு ஆரம்பித்தனர். அப்போது முன்னர்ச் சிவபெருமான் சகலதேவர்களும் புடைசூழ்ந்துவரத் திரிபுரசங்காரஞ் செய்யப் பிரயாணமான காலத்தில் அவர் தம்மைப் பூசியாது பிரயாணங் கொண்டதனுல், அவரதுதேரை முரிந்துபோகும்படிசெய்த விநாயகமூர்த்தியை நினைக்காமலும் யாவரும் வழிபடத்தக்க கடவுள் அவரேயென்றும், ஒருவர் தம்மைக்கருதி யெடுத்துச் செய்கின்ற காரியங்களை விக்கினமின்றி நிறைவேற்றுவிக்குந் தெய்வ மவரேயென்றும், அழிவினுக் கழிவுசெய்யுங் கர்த்தர் யானைமுகத்தை

* வேதவியாசர்—வேதங்களை நான்காகப் பிரித்தவர். வியாசம்—பிரித்தல், வியாதர் பிரித்தற்கு முன்னர் தைத்திரீயம், தலவகாரம், சாமம், பௌடியம், எனப் பெயர்பெற்றிருந்தது.

யுடைய விக்கினேசுவரரே யென்றும், எவ்வளவுந் தன்மனத்திற் றெளியாமலும் ஆரம்பித்தார்.

அக்காரணத்தால் அவருத்தேசித்த காரியத்திற்கு அவ்விக்கின கர்த்தருடைய கிருபையில்லாமல் எண்ணியபொருள்க ளொன்றுந் தோன்றாமலும், நடக்கவேண்டுவது இன்னதென்று தெரியாமலும், ஊமைக்கொப்பாகி மயங்கி நமக்குச் சோகமுண்டாயதோ, பித்த முயர்ந்ததோ, அல்லது மற்றெதினாலாயினும் மயக்கம்வந்து நேர்ந்ததோ வென்று தெரியாமற் சத்தியலோகத்திற்சென்று பிரம தேவனை அட்டாங்கமாக வணங்கிப் பலமுறைவந்தித்து நின்றனர். பிரமன் அவ்வேதவியாசருக்கு ஓராதனந்தந்து நீரிங்கு வந்தகாரிய மென்னென்று வினவ, சுவாமி! பிரபஞ்சத்தின்கண் சிலர் கடவுளில்லையென்று சொல்லுகின்ற நாஸ்திகராகியும், சிலர் வேதங்களைப் பழிக்கின்றவர்களாகியு மிருந்து அவ்வவர்கட்குரிய வருணாச்சிரம தருமங்களைத் தள்ளி நிலைகுலைந் திருப்பதினாலே, அவைகளையொழித் துச் சீர்திருத்தவேண்டியது. இன்னபொருளாலென்று யோசித்து, அவ் வவர்செய்யுங் காரியங்களில் இது செய்யத் தக்கதென்று அறிந்து நடந்து நற்கதியினை யடையுமாறு உண்மையாய் விளக்கா நிற்கும் புராணங்களை உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல யாவர்க்குந் தெளிவாய்த் தெரியும்வண்ணஞ் சொல்லவேண்டு மென்று ஆரம்பித் தேன். நித்தியவிதி, நைமித்திகவிதி, விவாகவிதி முதலான சகல விதிகளும் நிறைந்திருக்கின்ற மகா வேதசாகைகளில் மேன்மேலும் வளர்ந்தேறி யிருக்கின்ற என்புத்தியானதுமழுங்கிப் பித்தங்கொண் டவனைப்போ லாயினேன். இதற்கென்ன செய்வேன். யாருக்கென்ன பிழைசெய்தேனோ? அதனையுந் தெரிகிலேன். என்னை மூடியிருக் கின்ற இவ்வறியாமை யென்னை யகலும் மார்க்கத்தைத் தேவரீர் சொல்லியருள வேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ் செய்தனர்.

அவை யனைத்தையும் பிரமன் கேட்டுச் சிறிது நேரந்தியானித் திருந்து, நடந்த விசேடங்களைத் தெரிந்துகொண்டு புன் சிரிப்போ டும் வேதவியாசரைப் பார்த்து இதனைச் சொல்லுவாராயினர். அநாதியாகியும் அமலமாகியும் அகண்டானந்த ரூபமாகியுமிருந்து, அழிவினுக் கழிவுசெய்யத்தக்க விநாயகக்கடவுளது கிருபை யில்லா விடில் எவ்வகைப்பட்ட புத்தியும் வல்லபமும் உடையவரானா லும் ஈடேற்றமாட்டாது, சோர்வுற்றுப் போவார்கள். விநாயகக் கட

வழி முதலிற் றுதிக்காமல் அளவற்றபேர்கள் தாங்களெடுத்த காரியங்களெல்லாங் கைகூடாமல் இகழ்வடைந்தார்கள். பறவைகளுக்கு அரசனாகிய கருடன் முற்காலத்தில் அமிர்தங் கொண்டு வருவதற்காகச் சென்று கோபத்தினாலும் அகங்காரத்தினாலும் ஐங்கரக்கடவுளை யகத்திற் றியானிக்காமையால், திருமால் ஒரு சொல்லைக் கொண்டு வாகனமாக்க அவரடிக்கீழ்நின்று இன்னமுஞ் சுமந்துதிரிகின்றான். உருத்திரக் குருசிலின் வீரியத்தினின்றுந் தோன்றிய அனுமனானவன் அவனை முதனினைக்காமையால் முத்தியடையாது, இராமனைச்சுமந்து திரிகின்றான். ஸ்ரீராமனும் முதலில் வாலியுடன் எதிர்த்து யுத்தஞ்செய்யச் சத்தியின்றி யொடுங்கி நின்றனன்.

பிரணவத்தை முதலாகவுடைய வேதங்கட்கு நீர் வரம்புசெய்த போது அப்பிரணவத்தை முன்னே உச்சரிக்காமல் வேதமோதுவது வழக்கின்மையாதலினால், பிரணவப் பொருளா யிருக்கின்ற விநாயகர் தம்மை அப்பிரணவத்தினால் நீர் தோத்திரஞ் செய்ததாகவுட்கொண்டு இடையூறுகள் சேரவொட்டாது காத்திரட்சித்தார். விநாயகமூர்த்தியினுடைய வுருவமே ஓமென்கிற சொல்லாகவிருந்து சகல இடர்களையுந் தீர்க்கத்தக்க தாகலால் ஆதியில் மகேஸ்வரர் வேதத்தைச் சொல்லுவதற்கு ஆரம்பித்த காலத்தில் தாமெடுத்த காரியம் முழுவதுங் கைகூடவேண்டு மென்றே அப்பிரணவத்தை முதலில்வைத்துப் பின்பு வேதங்களை யோதினார். இஃதன்றியும் சகலருந் தாங்கள் முயல்கின்ற எக்காரியங்கட்கும் இவ்வோங்கார ரூபியாயிருக்கின்ற விநாயகமூர்த்தியைமுதலிற்றானே தோத்திரஞ்செய்ய வேண்டிய நிமித்தமே யாவையுமுணர்ந்த பெரியோர்கள் முதலில் எல்லா மந்திரங்கட்கும் இவ்வோங்கார மந்திரத்தையே வைத்திருக்கின்றார்கள். அவன், அவள், அது என்னும் ஆண், பெண் அலியெனவிருந்து யாவையுஞ்செய்து முடிக்கின்றவரும், தம்மைதியானித்தவர்களுக்கெல்லாம் அநுக்கிரகஞ் செய்கின்றவரும், அவ்வவர்கள் மனத்திற்கெட்டாத அரும்பொருளா யிருக்கின்றவரும், வேதங்களாலும் அளவிட்டுரைக்கக் கூடாதவரும், இந்திரனும் பிரமனாகிய யானும் விண்டுவும் உருத்திரரும் மற்றுமுள்ள தேவர்களும் அக்கடவுளுடைய ஆக்கினையைக் கடக்கமாட்டாமல் அவருடைய பாததாமரையைத் தோத்திரஞ் செய்து தொழும்படியாகத் தலைமைபெற்ற தெய்வமாகி யிருக்கின்றவரும், ஒன்றைச் செய்பவரும், ஒன்றைவிலக்குபவரும், ஒன்றைவிட்டு மற்றொன்றை முடிப்பவரும், தம்மைக் கருதாதவர்

களுக்கு இடர்செய்பவரும் அவ்விநாயகக் கடவுளேயன்றி வேறொருவரில்லை. ஆதலால் அத்தன்மையான முதற்கடவுளை நீ மனத்தால் நினைக்காமலும், வாயால் வாழ்த்தாமலும், காயத்தால் வணங்காமலும், நமக்கொருவர் நிகரில்லை யென்கின்ற வித்தியாகர்வத்தினால் உனது சுயவதிகாரமாகப் புராணஞ் சொல்லுவதற் காரம்பித்தனை. அதனால் இவ்வளவு துன்பங்கள் வந்துசேர்ந்தன. இனியேனும் வேழமுகத்தையுடைய விநாயகக் கடவுளைத் தோத்திரஞ் செய்து, பரம கருணாநிதியே! சர்வஞ்ஞ மூர்த்தியே! பரமாநந்த சொரூபியே! யான்செய்த அபசாரத்தைப் பொறுத்தருளவேண்டுமென்று பூசை செய்யக்கடவாய். அவ்வாறு செய்யாமல் உனது சுயாபேட்சையால் ஒரு புராணத்தைச் செய்யத் தொடங்குவையாயின் ஆயிரங்கோடி கற்பகாலமாயினும் ஒரு பாயிரமேனுஞ் சொல்லி முடிக்கமாட்டாய் அன்றியும், அவருடைய மந்திரங்களாகிய,

சுமுகரே யேக தந்தரே கபிலர் சூழ்கச கன்னரே நாக
மிமிழ்தரு மிலம் போதர ரேழில் விகட ரிலகிய விக்கினராச
ரமைவர் சூழ்ந் தேத்துங் கணாதிபர் தூம கேது நன்றருள் கணாத்தியக்க
ருமிழொளிப் பாலசந்திரர் தான முற்றிருந் தெழுங்கசா னனரே.
வக்கிர துண்டர் வயங்கிய சூர்ப்ப கன்ன ரேரம்பர் வான் வரங்க
டொக்கருள் கந்த பூர்வச ரெனவே சொல்லிய பெயர்பதி னாறு [வேச
மிக்குரைத் திடினுங் கேட்பினும் வித்தைவிவாகம் வேட்டெழும் பிர
நிக்க மடுபோர் யாகமா திகளு நினைக்குமுன் முற்றுறும் பிள்ளாய்.

ஓம் சுமுகாயநம:, ஓம் ஏகதந்தாயநம:, ஓம் கபிலாயநம:, ஓம் கஜகர்ணிகாயநம:, ஓம் லம்போதராயநம:, ஓம் விகடாயநம:, ஓம் விக்கினராஜாயநம:, ஓம் கணாதிபதியேநம:, ஓம் தூமகேதுவேநம:, ஓம் கணாதியக்ஷாயநம:, ஓம் பாலசந்திராயநம:, ஓம் கஜானனாயநம:, ஓம் வக்கிரதுண்டாயநம:, ஓம் சூர்ப்பகன்னாயநம., ஓம் ஏரம்பாயநம:, ஓம் ஸ்கந்தபூர்வஜாயநம: என்கின்ற சோடநாமங்களை மாத்திரம் முதலில் வாக்கினால் வசனித்தாலும், செவியாற் கேட்டாலும் வித்தை, விவாகம், சுபம், சோபனம், யாகம், யுத்தம் இவை முதலான சகல காரியங்களும் நினைக்கு முன்னரே கைகூடும். ஆதலால் அவ்விநாயகக் கடவுளைப் பூசனைசெய்து உமதறிவை மறைத்திருக்கின்ற மயக்கத்தைத் தீர்த்துக்கொண்டு நீரெடுத்த காரியத்தை நிறைவேற்றிப் புகழடையக் கடவீரென்று சொற்றனர் என்று பிருகு முனிவர் சோமகாந்த ராஜனுக்கு உபதேசித்தனர்.

வியாசர் பிரமனை யடுத்த படலம் முற்றிற்று.

வியாசர்

உபதேசம் பெற்ற படலம்

எழுசீர்க்கழி நெடிலடி லாசிரிய விருத்தம்.

இதுமலர்த் தவிசன் வீற்றிருந் தருளு மிறைவனை வியாதமா முனிமுன்
கதுமென வடுத்த வாறிவிச் சோம காந்தனே யான்முனி தனக்கு
விதுவணி சடிலத் தைங்கரப் பெருமான் வியத்தது மந்திரஞ் செவியின்
வதிதரப் புகன்ற மாபுவே ளென்று வழங்குவன் பிரமமா தவனே.

சூதமுனிவர் சொல்லுகின்றார்: முனிவர்களே! பின்னு மவ்வாசனைப் பார்த்துப் பிருகுமுனிவர் கூறியவை யென்னவென்றால், வேந்தனே! வேதவியாசர் இவ்வளவும் உண்மையேயென்று மனமகிழ்ந்து மீட்டும் பிரமதேவரைப் பணிந்தெழுந்து சுவாமீ! பிரணவ ரூபமாயிருக்கின்ற அக்கணபதி மூர்த்தியைப் பூசனை செய்யத்தக்க முறைமை எவ்வாறென்று கேட்டனர். அதற்குப் பிரமனிசைந்து வியாசமுனியே! கணேசாகமத்திற் சத்தகோடி மகாமந்திரங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அந்தச் சத்தகோடி மகாமந்திரங்களினும் சடாக்கர மந்திரஞ் சிறந்ததாகும். அச் சடாக்கர மந்திரத்தினும் ஏகாக்ஷர மந்திர மேலாயதாகும். அவ்வேகாக்ஷர மந்திரத்தை உனது மையல் நோய் நீங்கும்படியாகச் சொல்லுவோம்; நீ தடாகத்திற் சென்று ஸ்நானஞ்செய்து வருவாயாக வென்றனர். அவ்வாறே ஸ்நானஞ் செய்து வந்தவுடன் பிராமணருக்கு ஆகமவிதிப்படி செய்யுந்தீட்சை முதலியவைகளைச் செய்து அவ்வேகாக்ஷர மனுவை யுபதேசித்து அம் மகாமந்திரத்தைத் தியானிக்கும்படி தியானமுறைமையுந் தெருட்டிப் பின்னுஞ்சொல்லுவார். பாராசரன் மைந்தனே! ஊறு பாடில்லாத உத்தமத்தானத்திலிருந்து மந்திரஜலத்தினாற் புரோக்ஷித்துப் *பூதசுத்தி முதலானவைகளைச் செய்து, அகம்புறமாகிய விரண்டினுள்ளும் †நியாசஞ்செய்து ‡பிராணயாமத்திலிருந்து இம் மந்திரத்தைத் தியானிக்கக் கடவாய். இம்மந்திரஞ் சித்தியாக வேண்டுமெனில், இதற்குரிய கணேசமூர்த்தியினது திருவுருவத்தை யெல்லாம் மனதிற் றியானித்து அந்தரியாக பூசைசெய்யக்கடவாய்.

---

*பூதசுத்தி, மந்திரசுத்தி, இலிங்கசுத்தி, திரவியசுத்தி, ஆன்மசுத்தி என்பனவாம். †நியாசம்-அங்கத்தைத் தொடுதல். ‡ பிராணயாமம்-பிராண பிராணவாயுவை, ஆயாமம்-தடுத்தல். ‖ நாத்திகராவார்-கடவுளும், புண்ணியபாவமுஞ், சுவர்க்கநரகமும் இல்லையென்போர்,

இவ்வாறு தினந்தோறும் பூசனைசெய்து மேற்சொன்ன மந்திரத்தை உமது சக்திக்குத்தக்க உருச்செபித்துக்கொண் டிருப்பிராயின் எங்கும் பரிபூரணமாயிருக்கின்ற விநாயகமூர்த்தியானவர் உன்னெதிரி லுருவங்கொண்டு அநந்தகோடி சூரிய ருதயமானதுபோலப் பிரத்தியக்ஷமாகிச் சோதிமயமா யிருக்கின்ற தமது தரிசனத்தைக் கொடுத்தருளுவர். நீ அப்போது மனவுறுதி பெற்று மிகுந்த அன்பு பொங்கத் துதித்து நமஸ்காரஞ் செய்து சுவாமீ! அடியேன் மீது கிருபை புரிந்து இரட்சிக்க வேண்டுமென்று பலமுறை வந்திப்பாயானுல் சேய்க்குத் தாயிரங்குவதுபோல உனது தோத்திரங்கட்கு மனமிரங்கி அருள்சுரந்து நீ கேட்ட வரங்களையெல்லாம் வரையாது கொடுத்தருள்வர். இவ்வாறு பூசனை செய்து இம்மந்திரசித்தி பெற்றவர்கள், சகல வியாதிகளும் நீங்கத் தாங்கள் முயன்ற கருமங்களெல்லாம் இடையூறின்றி நிறைவேறப்பெற்று அங்கை நெல்லிக்கனி போல அளவற்ற சித்திகளையடைந்து ஆணவமலசம்பந்தத்தை யொழித்து, அருள் வடிவாயிருந்து, சீவன்முத்தி யென்கின்ற மேலான பேற்றினையடைந்து, தேவர்களெல்லாம் புடைசூழ்ந்து வணங்கத்தக்க பரமானந்த சுகத்திற் கற்பகோடிகாலம் வாழ்ந்திருப்பார்கள். விநாயகக்கடவுளைப் பூசனை செய்கின்றாரை விருப்போடு காண்கின்றவர்களும், அவர்களுடைய குணங்களைக் குறித்து வசனிக்கின்றவர்களும், அவர்களுடன் அன்போடு கூடுகின்றவர்களுமாகிய யாவர்களும் இம்மைமுதலிய முப்பிறவிகளினும் நற்கதியடையப்பெறுவார்கள். கடவுளில்லையென்று சொல்லுகின்ற நாத்திகர்கள், ஒழுக்கமில்லாதவர்கள், துஷ்டர்கள், சோரர்கள் முதலானவர்களை நினைத்தவர்களுக்கும் இம்மகா மந்திரத்தை உபதேசிக்கத்தகாது. உபதேசிப்பாராயின் அவர்கள் இரௌரவம், கும்பிபாகம், கூடசாலம், செந்துத்தானம், பூதி, மாபூதி முதலிய கொடிய நரகங்களிற் சதாகாலமுமிருந்து வருந்துவார்கள்.

வணக்கம்-அன்பு-அருள்-ஆசாரம்-வேதாகம நெறிகளிற் றவருதவொழுக்கம்-நல்லோரிடத்திலிணக்கம், மந்திரமுபாசிக்கவேண்டுமென்னும் ஆசை இவை முதலான நன்னடைகளுள்ள * ஆத்திகர்களுக்கு உபதேசிக்கவேண்டுமாயின் கிரமப்படி தீக்ஷைசெய்து உப

---

* ஆத்திகர் = கடவுள் முதலிய யுண்டு என்பவர். அதனை, "பொன்னுலகம் வெந்நரகம் புண்ணியபாவம்புரிவார்-நின்மலனு முண்டென்று நிச்சயித்தா—ரிந்நிலைமை - யாத்திகரே யார் கண்டாரம்மைப் பலமென்பார் - நாத்திகரென் றேயுளத்து ணுடு." என்றதனு லறிக.

தேசித்தல் வேண்டும். இவ்வாறு பக்குவாபக்குவங்களை யறிந்து உபதேசித்தவர்களும், உபதேசிக்கப்பெற்றவர்களும். அளவற்றகாலம் பேரின்ப வீட்டைத் தமக்குக் காணியாக்ஷியாகக்கொண்டு வாழ்வார்கள். இப்பூசாவிதியை முன்பு சந்திரசடாதர மூர்த்தியாகிய சிவபெருமான் என்மீது கிருபைசுரந்து உபதேசித்த முறைமைப்படியே உமக்குபதேசஞ் செய்தோமென்றனன். இவைகளனைத்தையும் வியாசமுனிவர் செவிகுளிரக் கேட்டுச் சகலதுயரங்களையுநீக்கிப் பின்னும் பிரமதேவனைத் தோத்திரஞ்செய்து சுவாமீ! இதற்குமுன் இப் பூசனைசெய்து பேறு பெற்றவர்களுடைய சரித்திரங்களும் அடியேற்கருளிச்செய்ய வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனர். தாமரை மலர் ஆசனனாகிய பிரமதேவன் மனவிரக்கங்கொண்டு வியாசமுனிவரே! தேவர் - தானவர்-சித்தர்-முனிவர்-நாகர்-இயக்கர்-சாரணர்-விஞ்சையர்-கின்னரர்-மனிதர்-முதலான அநந்தம் பேர்கள் விநாயக பூசைசெய்து பேறுபெற்றிருக்கின்றார்கள். அவர்களுள் யாமறிந்த வரையிற் சிலரது சரித்திரங்களைச் சொல்லுவோம் கேளுமென்று கல்லுமிரும்புங் கசிந்துருகத் தக்கதாய் கரும்புந்தேனுங் கலந்தது போலக் கிருபையோடுஞ் சொல்லுவான்.

பின்னர்த் தங்கள் பரப்பிரம சொரூபியாகிய விநாயகமூர்த்தி யெமக்கு விசுவரூபங்காட்டியதும், பிரமதேவனாகிய நான் பின்னர் உலகசிருட்டிசெய்ததும், கணேசமூர்த்தி சித்திபுத்தியென்னு மிவர்களைத் திருமணஞ் செய்ததும், விட்டுணு சடாக்கர மந்திரமநுட்டித்து மது கைடவர்களைவென்றதும், புத்திரப்பேறு வேண்டி வனத்திற் சென்ற வீமராசன் விசுவாமித்திர முனிவரையடுத்ததும், முற்கலமுனிவரது வடிவினின்றும் படிந்துவந்த காற்றினால் தக்கன்பிணி நீங்கியதும், அத்தக்கனுக்கு முற்கல முனிவ ருபதேசித்ததும், விநாயகமூர்த்தி வல்லாளன் வேதனையை விலக்கியதும், அவ்வல்லாளன் முத்தியடைந்ததும், தக்கனரசாட்சிபெற்றதும் விசுவாமித்திரமுனிவர் வீமராசனுக்குபதேசித்ததும், உருக்குமாங்கதராசன் சாபம் பெற்றதும், நாரதமுனிவர் அவ்வுருக்குமாங்கதராசனுக்குச் சாபத் தீர்வு கூறியதும், கௌதமமுனிவரால் இந்திரன் பூசித்து வரம்பெற்றதும், வீமராசனும், அவன் குமாரனாகிய உருக்குமாங்கதராசனும் முத்தியடைந்ததும், கிருச்சமதமுனிவர் தமது தந்தையிடத்திலுபதேசம்பெற்றதும், அக்கிருச்சமதமுனிவர் உபாசித்து வரம்பெற்றதும், திரிபுரன்பூசித்து வரம்பெற்றதும், அத்திரிபுரன் மூவுலகத்

தினையும் அரசாட்சிசெய்ததும், அவனழியும்படியாகத் தேவர்கள் பூசித்ததும், அதனிமித்தஞ் சிவபிரான் வரம்பெற்றதும், அச்சிவ பிரான் திரிபுர தகனஞ் செய்ததும், உமையம்மை பார்வதராஜனிடத் திற் சதுர்த்தி விரதங் கேட்டதும், பின்னர் அவ்விரதத்தையநுஷ் டித்ததும், கர்த்த மகாராஜன் பிருகுவாகிய நம்மிடத்தில் அவ்விர தத்தைக் கேட்டு உபாசித்ததும், நளமகாராஜன் கௌதம முனிவ ரால் உபதேசிக்கப்பெற்றுப் பூசித்ததும், சந்திராங்கத மகாராஜன் அநுட்டித்து முத்தியடைந்ததும், சண்முகர் வந்தித்துத் தாருகா சுரனை வென்றதும், மன்மதனருச்சித்து உருவம் பெற்றதும், ஆதி சேடனாராதித்து வரம்பெற்றதும், சூரசேன மகாராசன் இந்திரனைக் கண்டு புருசுண்டி முனிவர் மகத்துவங் கேட்டதும், புருசுண்டி முனி வர் சங்கட சதுர்த்தி விரதத்தை யநுட்டித்ததும், கிருதவீரிய மகா ராசன் புத்திரப்பேறு வேண்டி வனத்திற் சென்று தவம் புரிந்ததும், அங்காரகன் சங்கட சதுர்த்தி விரதமநுட்டித்ததும், சந்திரனுபாசித் துச்சாபந்தீர்ந்ததும், தூர்வைமகத்துவத்தால் *விடை, கரம், புலைச்சி ஆகிய விம்மூன்றும் வீடுற்றதும், கணேசமூர்த்தி அனலாசுரனை விழுங்கிய வெப்பு நீங்கும்படி தேவர்கள் தூர்வையருச்சனை செய்த தும், விநாயகமூர்த்தி தூர்வை யாகஞ் செய்து பல வற்புதங்களை நடாத்தியதும், வன்னி மகத்துவத்தால் ஓரரக்கனுக்கிரதனுமுத்தி யடைந்ததும், விண்டு†வாமனவதாரத்தில் வன்னியருச்சனை செய்து மாவலியை வென்றதும், கீர்த்தியென்பவள் வன்னி மகத்துவத்தால் மகப்பேறு பெற்றதும், அந்தக் கீர்த்தியின் மகன் வன்னி மகிமை யால் விடம் நீங்கியதும், சமியென்பவளும் மந்தாரனென்பவனும் வன்னியு மந்தாரமுமாக வுற்பவித்ததும், தேவர்கட்குச் சாவித்திரி யிட்ட சாபத்தை அத்தேவ பத்தினிகள் வன்னியருச்சனையாலகற் றியதும், கிப்பிரசாத மகாராசன் வன்னியையருச்சித்து வரம் பெற் றதும், கிருதவீரிய மகாராசன் சங்கட சதுர்த்திவிரத மநுட்டித்து மகப்பேறு பெற்றதும், ஓர் புலைச்சியின் பார்வையால் இந்திர விமா னம் விண்ணி லெழுந்ததும், சூரசேன மகாராசன் சங்கடசதுர்த்தி விரதமனுட்டித்து முத்தி பெற்றதும், பாசுராமன் சிவபெருமா னிடத்திற் சடாக்கர மந்திரத்தை உபதேசம்பெற்றுப் பூசித்ததும் ‡

---

* விடை = இடபம். கரம் = கழுதை. †வாமனம் = இரண்டடிக்குறள் உருவம். ‡ இராவணன் = அழுதலைச் செய்பவன். அதனை "ஆயிரம் பருவ மிவ்வாறழுதலா லரக்கர் கோனுக்-கேய்வுறவியம்பு நாம மிராவணனென்று கூறி" எனப் புராண ரத்தினமாகிய கூர்ம புராணங் கூறுமாற்றானறிக.

இராவணன் உபாசித்துத் தான்செய்த அபசாரத்தை நீக்கிக்கொண்டதும், அகத்திய முனிவர் வந்தித்துத் தமது கமண்டலத்திற் காவேரி தீர்த்தத்தையடைந்ததும், காசிபர் முதலாயினோர் சகத்திர நாமத்தா லருச்சித்துப் பல வரங்களைப் பெற்றதும் ஆகிய இச்சரித்திரங்களையெல்லாம் விவரமாகச் சொல்ல வியாச முனிவர் சிரவணானந்தமாகக் கேட்டு மீளவும் பணிந்தெழுந்து சுவாமீ! இன்னுஞ் சில சரித்திரங்களை அடியேற்குத் திருவாய் மலர்ந்தருள வேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ் செய்தனர்.

அதற்குப் பிரமதேவனிசைந்து வியாச முனிவரே! பரம கருணாநிதியாகிய விநாயக மூர்த்தியானவர் அந்தந்த யுகங்கடோறும் உலகங்களில் வெவ்வேறு திரு வுருவங்கொண்டு, வேதாகம நெறிகளிற் பிறழ்ந்து நடக்கின்ற துட்டர்களையெல்லாம் மறக்கருணையாற் றண்டித்தும் தமது திருவடிகளை வழிபட்ட அன்பினர்க்கு அறக்கருணையால் அநுக்கிரகித்து மிருக்கின்ற திருவிளையாடல்கள் அளவற்றனவாகும். அவைகளுள் முன்னொரு காலத்திற் சிவபெருமான் சுப்பிரமணிய மூர்த்திக்குச் சில திருவிளையாடல்களைத் திருவாய் மலர்ந்தருளியிருக்கின்றனர். அவைகளையுஞ் சொல்லுவோங் கேட்பீராகவென்று பிரமதேவன் சொல்லுவான்.

வக்கிரதுண்ட விநாயகர் திருவவதாரஞ் செய்து உருத்திரர் முதலிய எங்கள் மூவர்களையுஞ் சிருட்டித்து அழித்தல், காத்தல், படைத்தல் ஆகிய முத்தொழில்களைத் தந்தருளியதும்,

சிந்தாமணி விநாயகர் திருவவதாரஞ் செய்து-கபில முனிவருடைய சிந்தாமணியைக் கவர்ந்த கனராசனை யுத்தகோலங்கொண்டு எழுந்தருளி வென்று அதனை மீட்டுமவர்க்களித்தருளியதும்,

கசானன விநாயகர் திருவவதாரஞ் செய்து-என்னுடைய கொட்டாவியினின்றுந் தோன்றிய சிந்தூரன் என்னும் அசுரனைக் கொன்று தேவர்களைக் காத்தருளியதும்,

விக்கினராச விநாயகர் திருவவதாரஞ் செய்து-காலரூபனென்கின்ற விக்கினனை யழைத்து உலகங்களை யெல்லாங் காத்தருளியதும்,

மயூரேச விநாயகர் திருவவதாரஞ் செய்து - வேத சாத்திரங்களைத் தேவர்களிடத்தினின்றுங் கவர்ந்த கமலாசுரனைச் சங்கரித்து

மீட்டுமவ் வேத சாத்திரங்களை யந்தத் தேவர்கட்குத் தந்தருளியதும்,

உபமயூரேசர் திருவவதாரஞ் செய்து-தேவர்களைச் சிறையில்வைத்த சிந்தாசுரனைக் கொன்று மற்றைய அவுணர்கள் செய்யு மாயையினை யொழித்ததும்,

பாலசந்திர விநாயகர் திருவவதாரஞ் செய்து - தவராசனுக்கும், அவன் மனைவி சுமுதைக்குந் தீங்கு செய்த தூம ராசனைக் கொன்று அவ்விருவரையும் பாதுகாத்ததும்,

கணேச விநாயகர் திருவவதாரஞ் செய்து-திரிபுராதிகளை வெல்லும் படியாகச் சிவபிரானுக்கு அநுக்கிரகித்ததும்,

கணபதி விநாயகர் திருவவதாரஞ் செய்து - தேவர்களை வருத்திய கயமுகாசுரனைக் கொன்று விண்டுவின் சாபந் தீர்த்ததும்,

மகோற்கட விநாயகர் திருவவதாரஞ் செய்து-நராந்தகனையுந் தேவாந்தகனையும் நாசஞ்செய்து காசிராசனுக்கு முத்தியளித்ததும்,

துண்டி விநாயகர் திருவவதாரஞ் செய்து-துராசதனைத் திவோதாதன் மனத்தைத் திரித்து விசுவநாத மூர்த்திக்குக் காசி நகரையளித்ததும்,

வல்லபை கணேசர் திருவவதாரஞ் செய்து-மரீசி யிருடி புத்திரியாகிய வல்லபையையும், விட்டுணுமூர்த்தியின் புத்திரிகள் பன்னிருவரையுந் திருமணஞ் செய்து அவ்விட்டுணுவுக்கு யோக ஞான தத்துவப் பொருள்களைப் போதிக்குங் கணேச கீதையை உபதேசித்ததும்,

ஆகிய இத்திருவிளையாடல்களையெல்லாம் விவரமாகச் சொல்லிப் பின்னரும் மனமிகமகிழ்ந்து முகமலர்ச்சி உற்றுச் சொல்லுகின்றார்.

வியாசமுனியே! வேத சாஸ்திரங்களாலும், மற்றெவ்வகைத்தாகிய பிரமாணங்களாலும் அறிதற்கரிய கர்த்தாவாகிய கணேசமூர்த்தியினுடைய இச்சரித்திரமானது தேவர்கள் முனிவர்கள் முதலியோரால் பாராயணஞ் செய்யத் தக்கதாயும், பாசபந்த முதலியவைகளை விலக்கத் தக்கதாயும் இருக்கின்றது. யாவரேனுந் தங்களிஷ்டசித்திபெற விரும்புவோர்கள் இப்புராணத்தை இடைவிடாது பாராயணஞ் செய்து அதனைத் தடையின்றியடையக் கடவார்களென்றனர். இவையனைத்தையும் வியாசமுனிவர் செவிக்கமுதாகப் பூரித்து மீளவும் பிரமதேவனைப் பணிந்தெழுந்து சுவாமீ! விண்டுவுக்கு

வல்லபை கணேசர் யோகஞானதத்துவத்தை யுபதேசித்தாரென்று பொதுப்படச்சொற்றீரே! அதனை விவரமாக அடியேற்கருள்செய்ய வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனர். அவ்வாறே அதனை மிகவுந் தெளிவுறக்கேட்ட வியாசமுனிவர் இக்கணேச கீதையை விநாயக மூர்த்தியால் உபதேசிக்கப் பெற்று மரீசி முனிவருக்குச் சொல்ல, அவர் மதுவுக்குப் போதிக்க, அம் மதுவினிடத்திலிருந்து பலமுனிவர்கள் கேட்டு அவ்வவர்கள் பரம்பரையினால் விளங்கவைத்தார்கள்.

இக்கணேச கீதையைத் துன்மார்க்க நடையினோர் கேட்பாராயின் அவர்கள் தீவினையாவு மொழிந்துபோய்ச் சன்மார்க்க நெறியினை யடைவார்கள். சன்மார்க்க நடையினோர் கேட்பாராயின் கணேச மூர்த்தியினுடைய பாதாரவிந்தத்தைச்சேர்ந்து பிரமானந்த சாகரத்தில் மூழ்கியிருப்பார்கள். அன்றியும் இனி வருகின்ற கலியுகத்தில் யாவரும் வருணாச்சிரமதருமங்களிற்றப்பிய பிறர்செய்தநன்றியைமறத்தல், எல்லாவுயிர்க்கும் இன்னாதனசெய்தல், கல்வியையும் ஒப்புரவையுங் கடத்தல், யாகம், தவம், தருமம், தானம் என்பவைகளைச் செய்யாதொழிதல், குருதக்ஷிணையைக் கொடாதிருத்தல்*முப்பாலொழுக்கங்களை முனிதல், † இணைவிழைச்சு, வாயில் விழைச்சு, மலம், மூத்திரம் என்னும் நால்வகை எச்சிலையுங் கருதாதிருத்தல், வணங்கப்படுந் தேவரை வழிபடுமிடத்தும், தூய்மையின்மையுண்டாயினவிடத்தும், மயிர் குறைந்தவிடத்தும், இணைவிழைச் சுண்டானவிடத்தும், கீழ்மக்களுடம்பு தீண்டியவிடத்தும், நீராடாதிருத்தல், நிலமுதலிய ஐம்பூதங்களையும், பார்ப்பார், பசுக்கள், திங்கள், ஞாயிறு என்னு மிவைகளையுந் தம்முடம்பு போலக் கருதிப் போற்றாதிருத்தல், அரசன், உபாத்தியாயர், தாய், தந்தை, மூத்தோன் என்னும் ஐங்குரவர்களையுங் கருதிப் பேணாதிருத்தல், உண்ணும் உணவைத் தொழாதுண்ணல், விருந்தினர், மூத்தோர், பசுக்கள், அடிமைகள், பிள்ளைகள் என்று சொல்லப்பட்ட இவர்கட்கு உணவு கொடாதிருத்தல், தம்மிற் பெரியார்தம் பந்தியிலிருந்துண்ணுமிடத்து அவருண்பதற்கு முன்னே தாமுண்டு முந்துற வெழுந்திருத்தல், குரவர் கொடுப்பனவற்றை ஒரு கையால் வாங்கல், அவர்க்குத் தாமொரு கையாற் கொடுத்தல், எவரையுஞ்சீறுதல், அந்திப்பொழுதில், விளக்கினைத் தொழாதிருத்தல், இருதேவர் நடுவும், பார்ப்பவர் பலர் நடு

---

* அதாவது அறநூல்விதி, பொருணூல்விதி. இன்பநூல்விதி என்னும் இம்மூன்றுமாம் † இணைவிழைச்சு = புணர்ச்சி வாயில் விழைச்சு = எச்சில்.

வும் ஊடறுத்துச்செல்லல், புல்விளைநிலம், *ஆப்பீ, சுடலைவழி, தீர்த்தம், தேவர்கோட்டம், நீழல், ஆனிரை நிற்குமிடம், சாம்பல் என்னும் இப்பத்தின்கண்ணும் உமிழ் நீரையும் மூத்திர †புரீடங்களையுஞ் சொரிதல், பரஸ்திரீ ‡கமனம், மதுபானம், களவு, சூது, கொலை என்னுமிவ்வைந்தினையுஞ் செய்யக் கருதல், பொய்குறளை பிறர் பொருளை வௌவவேண்டுங் காதல், பிறர் ஆக்கத்தின்கட் பொறாமை என்னுமிப்பெற்றியினை விழைதல், தமக்கென்று உலையேற்றல், தெய்வப் பொருட்டன்றித் தங்காரணத்தாற் கொன்றூனையருந்தல், அட்டிலின்கண் எச்சிற்படுத்தல், மனையுறை தெய்வங்கட்குப் பலியூட்டாதுண்ணல், நெருப்பைக் கடத்தல், சிரசில் வார்த்து வழிந்த எண்ணெயை உடம்பிற்றேய்த்தல், தம்முடைய குற்றத்தைப் பிறர்க்குச் சொல்லுதல், தம்மனைவியர் குணத்தைச் சொல்லுதல், தொடையில் வைத்து அன்னமருந்துதல், தம்முயிரை வாட்டுதல், நகத்தினுற் பூமியைக் கீறுதல், தரித்த வஸ்திரமில்லாமல் தடாகத்தில் இறங்குதல், புலால்புசித்தவரோடிணங்குதல், அவர் வீட்டிற்புசித்தல், பாம்பாட்டுதல், மந்திரங்களைத் தகாதவர்களுக்கு உபதேசித்தல், மெய்ஞ்ஞான உபதேசங்களைக் கேளாதிருத்தல், பெரியோர்கள் இருந்த ஆசனத்தைக் காலினுல் உதைத்தல், யாதோர் காரணமில்லாமற் சிரித்தல், நகங்களையும் உரோமங்களையும் பல்லினுற் கடித்தல், நீர்விளையாடல், பெரியோர் நித்திரை செய்யுங் காலத்தில் அவரை யெழுப்புதல், பொய்சொல்லுதல், அக்கினியில் இருகால்களையும் காய்ச்சுதல், நல்லவர்களைப் படுபாவியென்று கூறுதல், காலோடுகாலைத்தேய்த்துக் கழுவுதல், இடக்கையால் தலையினைத்தொடுதல், உண்ணும்பாத்திரத்தில் உமிழ்தல், பாழ்வீட்டில் நித்திரை செய்தல், சுடுகாட்டுப் புகையினிடத்தில் நிற்றல், வடுப்படாத மரங்களை வெட்டுதல், மயிர், கரி, எலும்பு, சாம்பல், முள் முதலியனவற்றை நீரிற்போடுதல், அக்கினியை உந்திக்குக் கீழே பிடித்தல், அக்கினியில் எச்சிலுமிழ்தல், ஓரிடத்து அக்கினியோடு வேறோரிடத்து அக்கினியைச் சேர்த்தல், நீர்வார்த்து அவித்தல், வஸ்திரத்தினுலும் முறத்தினுலும் வீசி மூட்டுதல், நின்றும், நடந்தும், கிடந்தும், நகைத்தும் உண்ணுதல். கரி, சாம்பர், செங்கல், விதிக்கப்படாத மரக்கொம்புகள் என்னுமிவைகளைக்கொண்டுபல்விளக்குதல், வெள்ளுள்ளி, முதனுட்சமைத்த அன்னம், பழங்கறி, முட்டை, சுரைக்காயருந்தல், கள்ளை விற்றல், கள்ளுண்ணுதற்குச் சம்மதித்தல், கள்ளுண்டவரோடு இணங்

* ஆப்பீ = சாணம். † புரீடம் = மலம். ‡ கமனம் = செல்லுதல்.

குதல், சிவனையும், சிவனடியாரையும், வேதம், சிவாகமம், மிருதி, புராணமுதலிய சுத்தவித்தைகளையும் விபூதி ருத்திராக்ஷங்களையும் தூஷித்தல், விடிய ஐந்து நாழிகைக்கு முன்னர் நித்திரைவிட்டெழா திருத்தல், வழிநடக்கும்போது பெரியவரோடு நேராக நடந்து செல்லல், தம் மனைவியர்க்கு பூப்பு நிகழ்ந்தால் மெய்யுறலாகாத *நாட்களினும், மற்றைய விலக்கப்பட்ட நாட்களினும் அவளை நோக்கல், புணர்தல், விதிக்கப்பட்ட நாட்களிற் புணராதுவிடுதல், தம்மனைவியரோடுடனுறைதல், கலியாணநாளினும், தேவர்க்குச் சிறப்பு நாளினும், பிதிரருக்குச் சிரார்த்த முதலியன செய்யும் நாளினும், திருவிழா நாளினும், யாகஞ் செய்யுநாளினும், அறஞ் செய்யாதிருத்தல், அந்நாட்களில் விருந்தினர்க்குச்சோறிடாதருந்தல், உடை, நடை, சொற்சோர்வு, வைதல் என இந்நான்கும் தம்மாண்மைக்குங் கல்விக்குங்

---

* புணர்ச்சிக்கு விதிக்கப்பட்ட தினங்களிலே தன் மனையாளோடு கூடுவோன் இல்வாழ்வானெனினும், வானப்பிரத்தன், சந்நியாசி, பிரமசாரியென்னு மூவர்களினின்றும் மேலாய பிரமசாரியெனப்படுவான். புணர்ச்சிக்கு விலக்கப்பட்ட ஐந்து பருவமாவது - நட்சத்திரங்களுள் மூலம், மகம், திருவாதிரை, திருவோணம், சென்மத்திரயம் என்னும் ஐந்தும், திதிகளுள் அட்டமி, ஏகாதசி, சதுர்த்தசி, அமாவாசி, பௌர்ணிமைஎன்னும்ஐந்துமாம். இவையன்றி சஷ்டி, திரயோதசி விதிபாதயோகம், மாசப்பிறப்பு, விரததினம், சிரார்த்ததினம், சந்தியா காலங்கள், அர்த்த ராத்திரி, பகற் காலம் என்பவைகளும், வீட்டுக்கு விலக்கானவள், முதலாநாட் சண்டாளிக்கும், இரண்டாநாட் பிரமக்கொலைசெய்தவளுக்கும் மூன்றாநாள் வண்ணாத்திக்கும் ஒப்பாளாதலின் அந்நாட்களும் விலக்கப்பட்டன. இக்காலங்களில் ஒருவன் புணர்வானாயின் அவன் பாவம், வறுமைநோய், அற்பாயுள் என்பவற்றையடைதலின்றி, கருச்சிதைத்த பாவத்தையும் அடைவான். அவன் செய்யுஞ் சந்திபாவந்தனம் பூசை முதலிய சற்கருமங்களும் பலனைக்கொடுக்காவாம். இறப்பினும் நரகத்திற் சேருவன். பிள்ளை பிறக்கினுங் கயரோக முதலிய நோய்களை யடைந்து வருந்தும். வீட்டுக்கு விலக்கான நாலாநாள் முதற் பன்னிரண்டு நாள் வரைக்கும் உள்ள காலமே விதிக்கப்பட்ட காலமாம். அவற்றுள்ளும் முற்கூறிய காலங்களை நீக்கிச்சேரக்கடவன். அதனை, "பூத்தகாலைப் புனைபிழை மனைவியை-நீராடியபின் னீராறுநாளுங்-கருவயிற் றுறூஉங் காலமாதலிற்-பிரியப் பெறாஅன் பரத்தையிற் பிரிவோன்." என நாற்கவிராச நம்பியகப்பொருளினும். தீண்டாநாண் முந்நாளு நோக்கார் நீராடியபின்-னீராறு நாளு மிவேற்கவென்பதே-பேரறிவாளர் துணிபு. என ஆசாரக்கோவையினுங் கூறுமாற்றா னறிக. அவ்வாறு சேர்வானாயின் சரீரசுகம் செல்வம், சற்புத்திரப்பேறு, தருமவிருத்தி முதலிய புண்ணியங்களை யடைவான். பிறக்கும் பிள்ளையும் பலமும், அழகும், அறிவும், நோயின்மையும், தீர்க்காயுளுமுடைத்தாகப் பிறக்கும் என்க. இவற்றை விரிவாய்க் கூர்மபுராணத்திற் காண்க.

குடிப்பிறப்பிற்குந் தகுதியில்லாது செய்தல், பலர் நடுவணிருந்து பிறரைப் பழித் துரைத்தல், அவரைக் காணுத வழி இழித்துரைத் தல், பலர் நடுவணுறங்கல், தமக்குச் செய்யப் பொருந்தாதவற்றைப் பிறர்க்குச் செய்யவுடன்படல், வறியாரையிகழ்ந்து முறைமை கடந் துரைத்தல், வஞ்சனையுரையும் பயன்படாதவுரையும் வாய் காவாது வேண்டியவுரைக்கு முரையும், பிறரைப் பழியுரைக்கு முரையுஞ் சொல்லல், ஒருவன் செய்கை, சொன் முதலானவற்றைத் தானும் அவ்வகையிகழ்ந்து செய்து காட்டல், பிறர்க்கு வெளிப்படக் கண் ணிடுதல், தம்மிடத்தை நோக்கி வந்தார்க்கு முறுவலோடு கூடிய வின்சொல்லும், கால்கழுவ நீரும், இருக்க மனையும் கிடக்கப்பாயும், உண்ண வுணவுங் கொடாதிருத்தல், தம்குடியொழுக்கத்தை நீங்கிய தொழில்களைச் செய்தல், பிறரெழுந்து போகத் தொடங்கின போது அவரைப் பின்னே நின்றழைத்தல், அப்பொழுது தும்முதல், அவரை யெங்கே போகின்றீ ரென்று கேட்டல், பிறரைப்பார்த்து உடம்பு நன்றாயிருக்கின்றதென்று சொல்லல், விளக்கினை வாயாலூதி யவித் தல், அருந்தவரைப் பாதுகாவாது வைதல், பழி நாணுதிருத்தல், தாங்கற்றவற்றைக் குரவர்முன் கூறல், தாய்-மகள்-உடன்பிறந்தாள்-பிறன்மனை என்னு மிவர்களோடு தனித்துறைதல், பெரியராயுள்ளார் உவந்தனவற்றைத் தாமுவத்தல், தம்மில்லத்தினிடத்தும், தேவ ராலயத்தினிடத்தும், பெரியார் சபையினிடத்தும் கீழ் மக்களைக் கொண்டு புகழ்தல், சிரிப்பு-கொட்டாவி-காரியுமிழ்தல்-தும்மல் என் னுமிவைகளைத் தம்மிற் பெரியாரிடத்துந் தேவர் கோட்டத்தினிடத் துஞ் செய்தல். கணவனது வடிவத்தையன்றி ஏனைய ஆடவரது வடி வத்தைப்பார்த்தல், கைந்நொடித்தன முதலியவற்றைச் செய்து ஆட வரை மயக்குதல், தங்குரவர் பெயரைச் சொல்லல், தம்மிற் பெரி யாரை முறைப்பெயர்கொண்டழைத்தல், பிறர்மனையின்கட் புழைக் கடை வாயிலாற் புகுதல், ஒருவர் பக்கத்தில் வரிசைபடப்போதல், ஒருவருடைய நிழலை மிதித்தல், முன்னர் ஆராயாமல் பேசும்போ தாராய்ந்து பேசல், ஊரிலுள்ளோர் வெறுக்கத் தக்கவைகளைச் செய் தல், அரசரது படையளவைப் பகைவர்க்குரைத்தல், தாமொருவ ருக்குச் செய்த நன்றியின் பயனைச் சொல்லல், தமக்கொருவ ரிட்ட வுணவையிகழ்ந்துரைத்தல், தாஞ்செய்த அறத்தையும் விரதத்தையுந் தாமே புகழ்தல், தமக்குக் கிடைத்தற்கரியவற்றைவிரும்பல், தம்மா லிழக்கப்பட்டனவற்றிற்கு வருந்தல், புலையருக்கெச்சிலைக் கொடுத் தல், மேலான நற்கருமஞ்செய்யப்போமிடத்துப் புலையரிடத்து நாட் கேட்டுச் செய்தல், சான்றோர் அவைக்களத்து அங்கச் சேட்டை

புரிதல், இருவராயிருந்து பேசுமிடத்துப்போகுதல், குரவர் கொடுப் பதை உட்கார்ந்தேற்றல், தம்மிடத்தில் அடைக்கலமாக வைத்த பொருளை அபகரித்தல் முதலான அளவற்ற தீமைகளைச் செய்து வியாதி தரித்திர முதலான துன்பங்களை யடைந்து வாழ்ந்திருப் பார்கள்.

அப்போது வேதாகம விதிகள் மூழ்கிப் போகும். நீதிநெறிகள் தவறிப்போகும். அதனாற் றேவர்களெல்லாந் துன்பமடைந்து அக் கலியுகமுடிவில் கணேசமூர்த்தியினுடைய திருவடிகளைத் தியானித்து மிகுந்த பத்தியினாலுபசரித்துப்பலமுறை தோத்திரஞ்செய்வார்கள். அதற்கு விநாயக மூர்த்தி அருள் சுரந்து தூமிரவர்ணராய் மகோற் கட விநாயகர் திருவவதாரங்கொண்டு இரண்டு திருக்கரங்களுடனே ஒரு திருக்கரத்திற் றாமரை மலரும், மற்றொரு திருக்கரத்தில் வாளாயுதமுமேந்திக் கறுத்தக் குதிரையின்மேலாரோகணித்து அள வற்ற படைக்கலங்களோடு நால்வகைச் சேனைகளும் புடைசூழ்ந்து வரப் பூவுலகத்திலுள்ள மிலேச்சர்கள் முதலாயினோர்கள் ஒருவரை யும் விடாமற் சங்கரிப்பார். அப்பால் தருமஸ்வரூபமாகிய கிரேதா யுகம் வரும். இந்தயுகத்தில் தருமதேவதை நான்கு பாதங்களோடும் உலாவலால் யாதோர் குறையுமின்றாம். இத்தன்மையராகிய விநாயக மூர்த்தி செய்தருளுந் திருவிளையாட்டுக்கு ஓரளவைகள் நமதாயுள் வரையிற் சொன்னாலு முடிவனவன்று. ஆதலால் இதுகாறும் உமக் குரைத்து வந்த மான்மியங்களைக் கொண்டே திருப்தியடையக் கடவீர். அன்றியும் இப்புராணத்திற்றானே ஓரிடத்தில் விநாயகப் பெருமானவர் உருத்திரர் முதலிய எங்கள் மூவரைச் சிருட்டித்தா ரென்றும், ஓரிடத்தில் உருத்திரமூர்த்தியினுடைய முகத்தினின்றும் அவர் வெளிக்கொண்டன ரென்றும், ஓரிடத்தில் சிவபெருமானை அவர் பணிந்தனரென்றும், ஓரிடத்தில் உமாதேவியார் வயிற்றி லுற்பவித்தனரென்றும், ஓரிடத்தில் அவ்வுமாதேவியார் முகத்திற் றோன்றினரென்றும், ஓரிடத்தில்உமாதேவியார் அவரைப்பணிந்தன ரென்றும், ஓரிடத்தில் அவ்வுமாதேவியை அவர் பணிந்தனரென்றும், இவ்வாறு நானாவிதங்களாகக் கூறியிருக்கினும் அவையனைத்தும் அந்தந்த யுகபேதங்களினாலும் அந்தந்தத் தேவர்கள் வல்லப விகற் பத்தினாலும் அடியார்களுடைய பரிபாக வேற்றுமையினாலும் உண் டாயினவேயன்றி விநாயகமூர்த்தி சகல தேவர்கட்கும் முதன்மையா யிருக்கின்ற அவரது சுபாவவியற்கை எக்காலத்து மாறுவதில்லை.

இத் தன்மையராகி விநாயக மூர்த்தியினுடைய சரித்திரத்தி னியல்பையறியுமிடத்து மத்திம குணத்தை யுடையவர்கள் இவை யனைத்தும் உண்மையோ அல்லவோவென்று மலைப்பார்கள். உத்தம குணத்தை யுடையவர்கள் உண்மை யென்றே தெரிந்துகொள்ளு வார்கள். உண்மையென் றெண்ணாதவர்கள் மிகவுங் கொடிய இருபத் தெட்டுக் கோடி நரகங்களில் வீழ்ந்து வீழ்ந்து பலமுறை வருந்து வார்கள். விநாயகக் கடவுளைத் தேவர்கள் முதலாயினோருபாசித்த சரித்திரங்களும் அக்கடவுள் பற்பல அவதாரங்களைக்கொண்டு செய் தருளிய திருவிளையாடல்களும் விவரமாக வுமக்குச் சொன்னோம். இனி நீவிரு மவ்விநாயக மூர்த்தியை உபாசிக்கக் கடவீரென்று வியாச முனிவருக்குப் பிரமதேவர் சொன்னதாகப் பிருகு முனிவர் சோமகாந்த ராசனுக்குத் தொகையாகத் தெரிவித்துப் பின்னர் அவைகளையெல்லாம் விரிவாகவுங் கூறினர்.

உபதேசம்பெற்ற படலம் முற்றிற்று.

வியாசர்
வரம் பெற்ற படலம்

இப்பால் பிருகு முனிவரை அவ்வரசன் மீளவும் பணிந்தெ ழுந்து கிருபாமூர்த்தியே! சுவாமிகளுடைய கருணா கடாட்சத்தினாற் றேவர்களாலும் அறிந்துணர்தற்கரிய விநாயகமகத்துவத்தை யெளி திற் கேட்டேன். யோகஞான தத்துவத்தையுமுணர்ந்தேன். இனி அடியேற்கென்ன குறையிருக்கின்றது. இனி அவ்வேதவியாசர் விநா யக மூர்த்தியை உபாசித்ததும், விநாயக மூர்த்தியால் அவரடைந்த பேறும், அடியேற்குத் திருவாய் மலர்ந்தருளவேண்டு மென்னப் பிருகுமுனிவர் அதற்கிசைந்து அரசனே! வியாசர் மீளவும் பிரம தேவனைத் தொழு தெழுந்து சுவாமீ! பரப்பிரம சொரூபியாகிய விநாயக மூர்த்தி மகிமையை எல்லாம் யான் தெளிவுற்றறியுமாறு திருவாய்மலர்ந்தருளிய தேவரீர்க்கு யானென்ன கைம்மாறுசெய்யத் தக்கவனென்று பலமுறை துதிசெய்து, அவருடைய உத்திரவு பெற்று விநாயகக் கடவுள் திருமந்திரத்தைச் செபித்துத் தவஞ்செய் வதாகச்சென்று கந்தமூலபலாதிகளுஞ் சமித்துக்களும்நல் லநீழலும்

எவ்விடத்துள்ளனவென்றுதேடிச் சிறிதும் இடையூறுக ளில்லாம லும் இதர சஞ்சாரமில்லாமல் இருக்கின்றவொரு வனத்திலிருந்து கணேச மூர்த்தியினுடைய ஏகாக்ஷர மந்திரத்தைச் செபித்துக் கொண்டு தவத்திலிருந்தனர். அவ்வாறு பன்னிரண்டுவருடஞ்சென்ற பின்னர் அத்தவத்திற்குக் கணேச மூர்த்தி கிருபைசுரந்து கோடி சூரியர்கள் ஒன்று யுதமானதுபோல மிகுந்தவொளியை வீசுகின்ற சிவந்த திருமேனியும், சிவந்த வஸ்திரமும், சிவந்த பூமாலையும், சிவந்த ஆபரணங்களும், செஞ்சாந்து முடையவராய் மதம் பொழி கின்ற யானை முகத்தோடு வியாச முனிவருக் கெதிரே தரிசன மாயினர்.

வியாச முனிவர் அத் திருமேனியின் உக்கிரத்தைப் பார்க்கக் கூடாமல் பயந்து ஏகாக்ஷர மந்திரத்தை மனத்திற் றியானித்து இரண்டு விழிகளையு மூடிக்கொண்டனர். அதனைக் கணேசமூர்த்தி, பராசரன் மைந்தனே! நீ அஞ்சற்க. நின் மனதில் யாவர் வேண்டு மென்று பரிபூரணமாக நினைத்தனையோ அவரேயாமாகும். உனக்கு வேண்டிய வரங்களைக்கேள், தருகின்றோமென்று திருவாய்மலர்ந்தரு ளினர். அதைக்கேட்ட வியாசமுனிவர் விரைவிலெழுந்து வணங்கித் துதித்துக் கர்த்தருடைய திவ்விய சொரூபத்தைக் கண்குளிரப் பார்த்துப் பலமுறை பிரதக்ஷிணம் வந்து, இருகரங்களையுஞ் சிரமேற் குவித்து எதிர் நின்று வாய்குளறி, விழிகளிலானந்தவாரி பெருக்கி, உடல் முழுவதும் உரோமாஞ்சிதங்கொண்டு, உள்ளமுருகிக் கணேச மூர்த்தியினுடைய பெருமைகளைப்பாடி அளவற்ற வேதாகமங்களாற் றோத்திரஞ் செய்து காரணகாரணமான கடவுளே! சச்சிதானந்தப் பொருளே! அகண்ட பரிபூரணரே! ஆதிமத்தியாந்தரகிதரே! இத் தினந்தேவரீருடைய பாதகமலசேவைதந்தருளியதனாலே அடியேன் பவித்திரனாயினேன். அடியேன் தவமுஞ்சுத்தமாயிற்று. இத்தேசம், இவ்வனம், இங்கிருக்குஞ் சராசரங்களெல்லாமும் மகத்தான பேறு களையடைந்தன. இனி அடியேன் குறைதீரும்படியாக எனதறிவிற் செழித்திருக்கின்ற மயக்கத்தை நீக்கி, மலபாசத்தையுமொழித்துச் சுவாமிகளுடைய பாதாரவிந்தத்திற் செலுத்தும்படியான பத்தியை நிரப்பி, மெய்ஞ்ஞான சுகத்தையுங்கொடுத்து எக்காலத்தும் அடியே னுள்ளத்திற்றேவரீர் வாசமாயிருத்தல்வேண்டும். அன்றியும் பதி னெண் புராணங்களை இடையூறின்றி நிறைவேற்றத்தக்க வல்லபத் தையும் அடியேற்கு அளித்தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனர்.

கணேசமூர்த்தி அதற்கிசைந்து மகா தவசீலனே! நீ கேட்ட வரங்கள் முழுவதும் உனக்குண்டாகும். நீயுன் பெயருக்குத் தக்க

பரிசுத்த வுத்தமனுகிமிக்க மேன்மைகளைப்பெற்று எல்லாக்குறைகளு மொழிந்து யாவர்க்குங் குரவனுகி மெய்ஞ்ஞானம் பெருகிச் சுகமா யிருப்பாய். பதினெண் புராணங்கட்கு நீ அதிகாரியானதுபோல உப புராணங்களுஞ் சொல்லத்தக்க வல்லபத்தையுடையவனுனுய். முன் னர் அகங்காரத்தினுலே நம்மைத் தியானித்துத் துதி செய்யாது புராணங்களைச் சொல்லத் தொடங்கினை! ஆதலால் நீ புன்னினைவினை யிழந்தாய்! அதனோடு வாக்கையும் இழக்கப்பெற்றுய். பின்னர் நமது மான்மியத்தைப் பத்தியோடுங் கேட்டு நம்மையு மருட்டித்தனை. ஆதலால் முன்னர் விளைந்திருந்த பாவங்களனைத்தையும் போக்கி ஞய். இனி உன் மனத்துள் யாமிருந்து எல்லாவற்றையுஞ் சொல்வி நிறைவேற்றுகின்றேமென்று அனுக்கிரகித்து அம்முனிவருடைய இருதயகமலத்தில் வாசமாயினர். அப்பால் வியாச முனிவர் மிக்க தேஜசுடையவராய் உலகத்தாரெல்லாங்கண்டு அதிசயிக்கும்படியாக அவ்வனத்தின் கண்ணேயிருந்து கணேசமூர்த்தி தனக்குக் காக்ஷி கொடுத் தருளியவிடத்தில் ஓராலயமுண்டாக்கி அதில் விநாயகக் கடவுளைப் பிரதிட்டை செய்து வேதாகம விதிப்படி பூசனை புரிந்து யாவருங் கொண்டாடத்தக்கபதினெண் புராணங்களையும் வழுவின்றி நிறைவேற்றினுர் என்று பிருகு முனிவர் சோமகாந்த ராசனுக்குச் சொற்றனர்.

வியாசர் வரம்பெற்ற படலம் — முற்றிற்று.

சோமகாந்தன் முத்தியடைந்த படலம்

முற்றத்துறக்கு முனிவர்களே! பின்னும் பிருகு முனிவர் அவ் வரசனை நோக்கிச் சொல்லுவார்; வேந்தனே இவ்வாறு வியாசமுனி வர் கணேச மூர்த்தியினுடைய பெருங் கருணையைக்கொண்டு நிறை வேற்றிய பதினெண் புராணங்களையும், தாம் பிரமதேவனுல் உபதே சிக்கப்பெற்ற விநாயக மகத்துவத்தையும், வைசம்பாயனர் முத லாகிய எங்கட்கு உபதேசித்து அவைகளை யாவர்க்கும் வரன்முறை யாகப் போதிக்கக் கட்டளையிட்டனர். யாங்களும் அவ்வாறே பரி பக்குவர்களுக்குணர்த்தினம். அவற்றுள் விநாயக மகத்துவத்தை உனக்குப் பாந்தமாக உபதேசித்தோம். ஆதலால் இனி நீயும் அக்

கணேச மூர்த்தியை யநுஷ்டித்து உனது இட்டகாமியார்த்தங்களை நிறைவேற்றிக்கொள்ளுகவென்று சொல்லினர். பின்னர் அவ்வரசன் அவ்வாசிர்மத்திற்றானேயிருந்து தான் கேட்ட கணேச மான்மியத்தையும் பிரதிதினம் பாராயணஞ் செய்து பிருகுமா முனிவருடைய பாதங்களைத் தினந்தோறும் பூசனை புரிந்துகொண்டிருந்தனன். இவ்வாறு ஒரு வருடஞ் சென்ற பின்னர் அவ்வரசன் செய்து வருகின்ற அநுட்டிப்புக்குக் கணேசமூர்த்தி கிருபைசுரந்து தேவ கணங்களைக் கூவி நமது திருவடிக் கன்பணுகிய சோமகாந்த ராசனை இங்ஙனம் அழைத்து வருவீர்களாகவென்று திருவாய் மலர்ந்தருளினர். அவ்வாறே தேவகணங்களிசைந்து அஷ்ட திசைகளினு நிறைந்து பிரகாசிக்கும்படியான சோதியை வீசுகின்ற ஒரு தெய்வ விமானத்தைக் கொண்டுவந்து பிருகு முனிவருடைய ஆசிர்மத்தி விறக்கினர்கள். அதனை யம்முனிவர் கண்டு சோமகாந்தராசனை நோக்கி, அரசனே! கணேச மூர்த்தி உனதன்புக்கிரங்கி விமானமனுப்பினர். அதில் நீ யாரோகணித்து அவருலகத்திற் சென்று நித்தியானந்த சுகத்தில் வாழ்ந்திருமென்றுசொல்லினர். அதையவ்வரசன் செவிக்கமுதமாகக் கேட்டுப் பிருகு முனிவரைப் பணிந்தெழுந்து இரு கரங்களையுஞ் சிரமேற்குவித்துத் தபோதன சிரேட்டரே! நித்தசுத்த நிர்மல நிராகார நிருபத்திரவ நிர்ச்சங்க நிர்விகார நிருவிகற்ப நிராலம்ப அகண்டானந்த சொரூபியாகிய கணேச மூர்த்தியானவர் நாயினுங்கடையாய நீயேனிடத்து வைத்த நிறைந்த கிருபைக்கு அற்பனேன் செய்யத் தக்க கைம்மாறு இவ்வுலகத்திலென்னவிருக்கின்றது? தேவரீருடைய கருணையினாலே அக்கர்த்தருடைய அநுக்கிரகத்தை யெளிதிற் பெற்றேன். என்னிற்படர்ந்திருந்தவியாதிமுன்னமே தீர்ந்தன. அடியேன் தேவரீர் வசத்தனல்லாமல் இப்பிரபஞ்சத்தில் எனக்குண்டாகிய பற்று வேறென்னவிருக்கின்றது. சுவாமிகளுடைய கட்டளையாதோ அவ்வாறே அடியேன் நடந்துகொள்ளுவனென்று பணிந்து தோத்திரஞ் செய்து அளவளாவிய அன்போடும் ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிந்துநின்றனன். அவனை யத்தேவகணங்கள் நோக்கி, அரசனே! நீ கணேச புராணங் கேட்ட மகத்துவத்தினாலே விநாயகக் கடவுள் கிருபை சுரந்து மகா யோக்கியர்கள் செய்யும் அநுட்டிப்பினுக்குங் கிடைத்தற்கரிய தமது உலகத்திற்கு உன்னையழைத்து வருமாறு கட்டளையிட்டருளினர்.

பாக்கியமுடையவர்க்குள்ளும் பெரும் பாக்கியமுடையவனீயே யாகும். ஆதலால் நீயுனது மனைவியோடும் இரண்டு மந்திரிகளோடும்

இவ்விமானத்தில் ஆரோகணித்து வரக்கடவாயென்று சொல்லினர். அதை அரசன்கேட்டு மீளவும் பிருகுமுனிவரைப் பணிந்தெழுந்து, பலமுறைதுதித்து, அம்முனி புங்கவருடைய சீடர்கட்கெல்லாம் வந்தனைசெய்து, விமானத்தைத் தொழுது, அவ் விமானத்தைக் கொணர்ந்துவந்த தேவகணங்களையும் நமஸ்காரஞ்செய்து, தனது பத்தினியோடும் இரண்டமைச்சர்களோடும் அவ் விமானத்தி லேறினான். உடனே அவ்விமானமானது ஆகாயமார்க்கத்திலெழுந்துசென்றது. அவ்வாறு செல்லுகையில் அவ்வரசனுடைய தேவநகரமானது சுதன்மைக்குத் தோன்ற அச்சுதன்மை தன் கொழுநனை நோக்கி, சுவாமி! எமகண்டன் நமது வரவுக்கு எதிர்பார்த்திருப்பானாதலால் அவனைக்காணுமற் செல்வோமாயின் அவன் மிக்கத்துயரத்திலழுந்தி வாடுவான். நாமவனைக் கண்டுகொண்டு பின்னர் நமதெண்ணத்தின் படி செல்வது உத்தமமாயிருக்கின்றதென்று சொல்லினள். அதையத் தேவகணங்கள் கேட்டு மனதிரங்கிச் சோமகாந்த ராசனையுஞ் சுதன்மையையும் பார்த்துச் சர்வசன மனோரதராகிய சத்திய சீலர்களே! உங்கள் குமாரனாகிய எமகண்டராசன் விநாயகமூர்த்தியைத் தினந்தோறும் வேதாகமவிதிப்படிமிகுந்த அன்புடன் பூசைசெய்து பரிபக்குவனாகி யிருக்கின்றானாதலாலும், நீங்களும் அவனைக்காணாது செல்லக் கருத்தாகாமையினாலும் உங்களெண்ணப்படி இவ்விமானத்தை அந்நகரின் புறத்து நிறுத்துகின்றோம். நீங்கள் அவனைக் கூவி அவன் மனதைத் திருப்திசெய்யுங்களென்று சொல்லி, அந்நகரத்தின் வடதிசைப்புறத்தில் விமானத்தைச் செலுத்திக்கொண்டு போய் நிறுத்தினார்கள். அரசன் அளவற்ற ஆனந்தங்கொண்டு, தன்னுடன் வந்திருக்கின்ற அவ்வமைச்சர் இருவரையும் எமகண்டராசனிடத்தனுப்பினான். பின்னர் அவ்வமைச்சர்கள்சென்று, இராசகுமாரனைக்கண்டு பணிந்துநின்றனர். அவனுந் தனது கரங்களைக் கூப்பிப் பிரதிவந்தனஞ்செய்து, அவர்களைத் தனதருகி லிருக்கவைத்து, இவர்கள் தனித்து வந்தமையால், நமது தாய்தந்தையர் இறந்தனரோ பிழைத்திருக்கின்றனரோ வென்னுங் கவலைகொண்ட மனத்தோடு, அமைச்சர்களே! என்னையீன்ற அருங்குரவர்கள் எவ்வாறாகி யிருக்கின்றனரென்று வினவினான். அதற்கு அவ்வமைச்சர் தன் முகமலர்ந்து, நரேந்திரசிகாமணியே! உமது மனத்திற் கிலேசங் கொள்ளவேண்டாம். உமது தாய் தந்தையர் இதுகாறும் வனத்திற் சுகசீவியராயிருந்து, இப்போது தேவரூபம் பெற்றிருக்கின்றார்கள்.

அஃதெவ்வாறெனில்,யாங்கள் இந்நகரத்தைவிட்டு நீங்கி, மிக்கத்துய ரத்தோடும் வனத்திற்சென்று, அவ்விடத்திற் சின்னாட்களைக் கழிவு செய்திருக்கையில், உமதுதந்தை தவசிரேட்டராகிய பிருகுமுனிவ ராலே தொழுநோய் முழுவதும் நீங்கப்பெற்று, அம் மகாநுபாவ ரிடத்தில் விநாயகபுராணங் கேட்டனர். அதனைக்கேட்ட மகத்துவத் தால் அவ்விநாயகமூர்த்திக்குக் கிருபைசுரந்து, சகல தேவகணங்க ளோடும் ஒரு தெய்வவிமானம் அனுப்பினர். அவ்விமானத்தில் யாங் கள் நால்வரும் ஆரோகணித்து ஆகாயமார்க்கமாகச் செல்லுகை யில், உமது குரவர் உம்மைக் காணவேண்டு மென்கின்ற ஆவலைக் கொண்டு, அவ்விமானத்தோடும் இந்நகரின் புறத்துவந்திருக்கின் றார்கள். ஆதலால், நீரங்ஙனம்வந்து, அவர்களுடைய மனக்கவலையை யொழிக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, உடனே ஏமகண்ட ராசன் பெருமகிழ்ச்சிகொண்டு, வந்த மந்திரிகளோடுந் தன்னிடத்தி லிருந்த மந்திரிகளும் புடைசூழ வெளிக்கொண்டனன். அந்நகரத் துள்ளவர்களும் அவனோடு புடைசூழ்ந்து யானைக்கூட்டங்கள்போல நெருங்கி வந்தனர். அதனை யவ்விமானத்தலைவர்கள் நோக்கிச் சோம காந்தராசனைப் பார்த்து, அரசனே! உனதருமைப் புத்திரன் வரு கின்றான், நீ அவனைக்கண்டு அளவளாவிச் சொல்லத்தக்க விடயங் களைச் சொல்லக்கடவை யென்றனர். அரசன் அவ்வுத்தரவைச் சிர சில்வகித்துத் தான் தனது பத்தினியோடும் அவ்விமானத்தினின்று மிறங்கினன்.

உடனே, அப்புத்திரன் விரைந்துவந்து, இருவர் பாதங்களையும் அட்டாங்கமாகப் பணிந்தனன். அவனைச் சோமகாந்தராசன் தழுவி யெடுத்து, தனது மார்பில் அணைத்துக் கொண்டு, அப்பா குழந் தாய்! சாதுசற்சன சம்மத சற்கர்ம சற்புருஷாகார பூசுரோத்தம ராகிய பிருகுமகாமுனிவருடைய கிருபாகடாக்ஷத்தினால், யான்முன் னர் அடைந்திருந்த தொழுநோய்முதலிய துன்பங்களை நீக்கி, இத் தன்மைத்தாகிய மேலான செல்வத்தைப்பெற்றேன். உனக்குத் தரி சனந்தந்து செல்லுவோமென்னு மாவலைக்கொண்டு, யாங்களெல் லாம் திருக்கோலத்தோடும் இங்கு வந்தனம். இப்போது கணேச மூர்த்தியினுடைய உலகத்திற்குச்செல்லுகின்றோம். இனியெங்களைக் குறித்து யாதொரு கவலையுங் கொள்ளாமல், நீதிசாத்திர முறை மைப்படி இராச்சிய பரிபாலனஞ் செய்துவரக்கடவை என்றனன். அதைக்கேட்ட ஏமகண்டராசன் மிக்கத் துயரங்கொண்டு, எனதரு மைத்தந்தையே! இதுகாறுந் தங்கள் வரவுக்கெதிர்நோக்கிக், கணேச

மூர்த்தியை இடைவிடாது பூசித்துவந்தேன். இப்போது எனதெண்ணத்தின்படியே தாங்கள் சகல வியாதிகளையுமொழித்து இத்தன்மைத்தாகிய தெய்வசரீரத்துடனே காணப்பெற்றேன். இனிஅரைக்கணமேனுந் தங்களை விட்டுப்பிரிந்திரேன். அடியேனையுந் தாங்கள் செல்கின்ற கதியிற் சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டுமென்று மிகுந்த உருக்கத்துடன் விண்ணப்பஞ்செய்தனன். அதனை அவனோடு அந்நகரத்தினின்றும் வந்த அமைச்சர் முதலாயினோர் கேட்டு, மிக்க கிலேசத்தை யடைந்து, சோமகாந்த ராசனைப் பணிந்தெழுந்து, சார்வபௌமா! யாங்களுங் கணேசமூர்த்தி யுலகத்திற்கு வருகின்றோம். இப்பிரபஞ்ச வாழ்க்கையால் வருவது துக்கமேயன்றி என்ன சுகமிருக்கின்றது! தேவரீர் எம்மையும் அழைத்துக்கொண்டு செல்லாமல் இங்கு நிறுத்திவிட்டால், ஓர் இமையளவும் யாங்களுயிரை வைத்திரோம். துன்பத்திற்கேதுவான பிரபஞ்ச வாழ்க்கையில் எமக்கு யாதொரு பற்றுமில்லையென்று வருந்தி முறையிட்டார்கள்.

இவ்வாறு புத்திரனும் அந்நகரத் துள்ளவர்களுஞ் செய்துகொண்ட பிரார்த்தனைகளைச் சோமகாந்த ராசன் கேட்டு அன்பிற் சிறந்த நண்பர்களே! உங்களையுங் கணேசலோகத்திற் கழைத்துக்கொண்டு செல்ல எனக்கோ ராதிபத்தியமில்லை. அவ்வவர்கள்செய்த தவப்பயன் கூட்டி முடிக்கின்றபோது, அக்கர்த்தாவின் கிருபையால் அந்த மேலான கதியை யடையவேண்டுவதேயல்லாமல், அஃது நினைத்தமாத்திரத்திற் கூடுவதான காரியமுமன்று. இதற்கு நம்மாற் செய்யக்கூடுமானது ஒன்றுமில்லையென்று சொல்லினன். இவ்வாறு ஒருவர்க்கொருவர் கிலேசங் கொண்டிருக்கின்ற காரணத்தைத் தேவகணங்கள் பார்த்து, அரசனே! உனது குமாரனாகிய ஏமகண்டராசன் விநாயகமூர்த்தியைப் பூசைசெய்து மகாயோக்கியனாகிப் பரிபக்குவப்பட்டிருக்கின்றான். அவன் இவ்விமானத்தி லேறத்தக்கவனென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை, இந்நகரத்தார்களோவெனில், தேவதேவராகிய விநாயகக்கடவுள் மகத்துவங்களைச் சிறிதுங் கேட்டவரல்லர். அவைகளைக் குறைவில்லாமற் சொல்லவுங் காலமில்லை. ஆயினும், அவ்விநாயகமூர்த்தி மகத்துவங்களை முழுவதுங்கேட்ட மேலாகிய பயனைத் தானே கொடுக்கத்தக்கதாகியும், தீவினையனைத்தும் நீக்கிச் சுகத்தைத் தரவல்லதாகியும் ஒரு சூட்சம மிருக்கின்றது. அஃதியாதெனில், காசித்தலத்திற் சத்தாவரணத்தில், ஐம்பத்தாறு விநாயக மூர்த்தங்களைப் பிரதிட்டை செய்யப்பட் டிருக்கின்றன. அந்தந்த மூர்த்திகளினுடைய திருநாமங்களைச் சொல்லுகின்றோம். அவைகளை இந்நகரத்தார் கேட்பார்களாயின், உடனே சுத்தபவித்

திரத்தை யடைந்து, அந்த மேலான கதிக்குப் பாத்திரராவார்கள் என்று அவைகளைச் சொல்வாராயினர்.

அதாவது சற்சனர்களே! முதலாம் ஆவரணத்தில் துண்டி விநாயகர், தூர்க்கைவிநாயகர், அர்க்கவிநாயகர், பிரசன்ன விநாயகர், வீம விநாயகர், சந்திர விநாயகர், என்று ஆறு மூர்த்தங்கள். இரண்டாம் ஆவரணத்தில், சித்தரூப விநாயகர், இலம்போதர விநாயகர், கூபதந்தவிநாயகர், சலாடகவிநாயகர், குலப்பிரியவிநாயகர், சதுர்த்தி விநாயகர், பஞ்சமிவிநாயகர் முண்டவிநாயகர், சமுசிக விநாயகர், விடங்கவிநாயகர், நிசவிநாயகர், இராசபுத்திர விநாயகர், பிரணவ விநாயகர், உபதாபவிநாயகர் என்று பதினான்குமூர்த்தங்கள். மூன்றும் ஆவரணத்தில், வக்கிரதுண்டவிநாயகர், ஏகதந்தவிநாயகர், திரிமுக விநாயகர், பஞ்சமுகவிநாயகர், ஏரம்பவிநாயகர், விக்கினராச விநாயகர், வரதவிநாயகர், மோதகப்பிரிய விநாயகர் என்று எட்டு மூர்த்தங்கள். நான்காம் ஆவரணத்தில், ஏகோபயப்பிரத விநாயகர், சிங்கமுக விநாயகர், கூர்நிதாக்ஷ விநாயகர், நிப்பிரப்பிரசாத விநாயகர், சிந்தாமணி விநாயகர், தந்தவக்கிர விநாயகர், அபிசண்டி விநாயகர், ஊர்த்துவாண்டமுண்டவிநாயகர் என்று எட்டு மூர்த்தங்கள். ஐந்தாம் ஆவரணத்தில், மணிகன்ன விநாயகர், ஆசரசிருட்டி விநாயகர், கசகன்ன விநாயகர், கண்டாவிநாயகர், சுமங்கள விநாயகர், மந்திர விநாயகர் என்று ஆறு மூர்த்தங்கள். ஆறும் ஆவரணத்தில் மோதக விநாயகர், சுமுக விநாயகர், துன்முக விநாயகர், கணப விநாயகர், அபர விநாயகர், ஆக்கினை விநாயகர், துவார விநாயகர், அவிமுத்த விநாயகர் என்று எட்டு மூர்த்தங்கள். ஏழாம் ஆவரணத்தில் ஆமோத விநாயகர், பாகீரத விநாயகர், அரிச்சந்திர விநாயகர், கபர்த்தி விநாயகர், பந்து விநாயகர், கனக விநாயகர், என்று ஆறு மூர்த்தங்கள். இவ்வாறு ஐம்பத்தாறு மூர்த்தங்களென்று தேவகணங்கள் சொல்ல இத்திருநாமங்களைக் கேட்டமாத்திரத்தில் ஏமகண்டராசன் முதலிய யாவர்க்குந் தெய்வசரீரமுண்டாகிச் சோமகாந்த ராசனுடனே விமானத்திலேறி, விநாயக லோகத்தைச் சேர்ந்து, கணேச மூர்த்தியினுடைய சாமீப பதவியைப் பெற்று வாழ்ந்திருந்தார்கள்.

சோமகாந்தராசன் அகண்டாகார பரிபூரணசோதிமயமாகிய விநாயகக் கடவுளுடைய சாரூபபதவியைப்பெற்றுப் பரமானந்த சாகரத்தின்மூழ்கியிருந்தனன். ஆதலால்இந்த மேலானபுராணத்தை

யாவராயினுஞ் சிரத்தையோடும் பத்தியோடுங் கேட்பாராயின், அவர்கட்குச் சனனம், மரணம், இடர், வறுமை, வியாதி, துக்கம், சோகம், மோகம், பாவம், அரிட்டம், பகை, பயம், இடையூறு, மதம், பசி, கோபம், ஊக்கம், நரை, திரை முதலிய துன்பங்களில் ஒன்றேனு நெருங்காது. அன்றியும், சூரியகிரணமுஞ் சந்திரகிரணமு மாகின்ற காலத்தில், உருத்திர பூமியிற் சென்று, ஆயிரம் பாரம் பொன்னைக் கிரமப்படி சற்பாத்திர மறிந்து தானஞ்செய்த பயனும், போர்முகத்தினின்றுஞ் சயம்பெற்று வெற்றிமாலை சூடி வந்தவர்கள் பெறத்தக்க பயனுமடைவார்கள். வேள்வி முன்னிலையில் யானை முதலிய சகல பொருள்களையுந் தக்ஷிணையோடு தானங் கொடுத்தவர் கள் அடையும்பயன், இப்புராணத்தை ஒருதரம் வாசிக்கின்றவர்கள் அடையும் பயனுக்குச் சரியாகாது. மேலும் இப்புராணத்தைத் தன் கரத்தாலெழுதினவனும், ஒருவனுக்குத் திரவியந் தந்து எழுது வித்தவனும், கோடி கன்னிகாதானங்களையும், கோடி கோதானங் களையும் நல்ல நியமத்தோடு செய்தவன் அடையும் பயன் யாதோ, அதனைத் தடையின்றியடைவன். இப்புராணத்தை யெழுதிவைத் திருக்கின்ற வீட்டில் அஷ்ட பாக்கியமும் வந்து குதிகொள்ளும். அன்றியும், பூதங்கள் பிரேதங்கள் பாலக்கிரகங்கள் முதலானவை நெருங்காவண்ணங் கணேச மூர்த்தியானவர் சதா காலமுங் குடியா யிருந்து, அவ்வீட்டிலுள்ளோர்கட்கெல்லாம் எத்துன்பமும் அணுக வொட்டாமற் பாதுகாத்து வருவார். இப்புராணத்தைப் பூசிக்கின்ற வர்களையும், புந்தியிற் சிந்திக்கின்றவர்களையுங் கண்டு தரிசித்த பேர் கள், தங்கள் குலாசார வொழுக்கங்களிற் றவறிய அசுத்தர்களானு லும், உடனே சுத்தபவித்திரராகி நற்கதியிற் சேருவாரென்றால், அதை நேரிற் பூசிப்பவர் முதலாயினோர் அடையும் பயனை எவ்வள விற்றென் றுரைக்கப்படும்.

அந்தப் புண்ணிய சீலர்களே பிரமனாதி தேவர்களானும் அகத் தியராதி முனிவர்களானுந் தொழற்குரியவர்கள். அவர்கட்கே, * அணிமா, மகிமா, கரிமா, இலகிமா, பிராப்தி, பிராகாமியம், ஈசத்துவம்,

---

* அணிமா-மிகவுஞ் சிறியவுயிர்தோறும் பரமகாஷ்டையாய்ச் சென் றிருத்தல். மகிமா- மிகவுமுயர்ந்த மகமேருவைப் போலாகவேண்டுமெனி லாதல். இலகிமா-மேருபாரத்தையொத்த யோகியையெடுத்தால் இலேசா யிருத்தல். கரிமா-அணுப்போலிருக்கு மியோகியையெடுத்தால் மேருபாரம் போலிருத்தல். பிராப்தி- எவ்வுலகத்தினுந் தடையறச் சஞ்சரித்தல். பிரா

வசித்துவம் என்கின்ற அட்டமாசித்திகளுங் கைகூடும். அவர் கட்கே, கற்பகவிருக்ஷம், காமதேனு, சங்கநிதி, பதுமநிதி, சிந்தா மணி முதலானவைகள் எதிர்நின்றேவல்புரியும். அவர்களே, அக்கர விலக்கணம், இலிகிதம், கணிதம், வேதபுராணம், வியாகரணம், நீதிசாத்திரம், சோதிட சாத்திரம், தர்க்கசாத்திரம், யோகசாத் திரம், மந்திரசாத்திரம், சகுணசாத்திரம், சிற்பசாத்திரம், வைத் திய சாத்திரம், உருவசாத்திரம், இதிகாசம், காவியம், அலங்காரம். மதுரபாடனம், நாடகம், நிருத்தம், சத்தப்பிரமம், வீணை, வேணு, மிருதங்கம், தாளம், அத்திரபரீக்ஷை,கனகபரீக்ஷை, இரதபரீக்ஷை,கஜ பரீக்ஷை, அசுவபரீக்ஷை, இரத்தினபரீக்ஷை, பூமிபரீக்ஷை, சங்கிராம விலக்கணம், மல்யுத்தம், ஆகருடணம், உச்சாடனம், வித்துவேட னம், மதனசாத்திரம், மோகனம், வசிகரணம், இரசவாதம், காந்தருவவாதம், பைபீலாவாதம், கவுத்துகவாதம், தாதுவாதம், காரு டம், நட்டம், முட்டி, ஆகாயப்பிரவேசம், ஆகாயகமனம், பரகாயப் பிரவேசம், அதிரிசியம், இந்திரஜாலம், மகேந்திரஜாலம், அக்கினித் தம்பம், சலத்தம்பம், வாயுத்தம்பம், திட்டித்தம்பம், வாக்குத்தம் பம், சுக்கிலத்தம்பம், கன்னத்தம்பம், கட்கத்தம்பம், அவத்தைப் பிரயோகம் என்கின்ற அறுபத்து நான்கு கலைஞானங்களினும், மநுஸ் மிருதி, அத்திரிஸ்மிருதி, விட்டுணுஸ்மிருதி, வாசிட்டஸ்மிருதி, யம ஸ்மிருதி, ஆபத்தம்பஸ்மிருதி, யாஞ்ஞவற்கியஸ்மிருதி, பராசரஸ் மிருதி, ஆங்கிரசஸ்மிருதி, உசனஸ்மிருதி, காத்தியாயனஸ்மிருதி, சமவர்த்தஸ்மிருதி, வியாசஸ்மிருதி, பிரகற்பதிஸ்மிருதி, சங்கலித ஸ்மிருதி, சாதான்மஸ்மிருதி, கௌதமஸ்மிருதி, தக்கஸ்மிருதி என் னும் பதினெண் ஸ்மிருதிகளினும், தத்துவப்பிரகாசிகை, தத்துவசங் கிரகம், தத்துவத்திரய நிர்ணயம், போக காரிகை, மோக்ஷ காரிகை, நாதகாரிகை, பரமோக்ஷ நிராசகாரிகை, இரத்தினத்திரயம் என் னும் அட்டப்பிரகரணங்களையும், லௌகிகம், வைதிகம், அத்தியான் மிகம், அதிமார்க்கம், மிந்திரம் என்னும் ஞானநூல்களினும், வல்லவ

காமியம்-பரகாயப்பிரவேசம் பண்ணுதல். அந்தரசஞ்சாரஞ் செய்தல், பிராயச்சித்தபோக மனுபவித்தல்,மண்ணில் விண்ணில் உள்ளபொருள்கள், முக்காலங்களையுந் தனது தேககாந்தியாலறிதல், ஈசத்துவம்- சிவபெரு மானைப்போலத் தன்னிச்சைவழியில் முத்தொழிலுஞ் செய்து சூரியன் முதலிய கோள்கள் தன்னேவல்கேட்க விளங்குதல். வசித்துவம்-தேவர் முதலிய உயிர்களையும் எல்லா வுலகங்களையுந் தன்வசமாகக்கொள்ளுதல்.

ராவார்கள். அவர்கள் ஒரு காலத்தில்கோபிப்பார்களாயின், சுவர்க்க முதலாகிய சகலபுவனங்களும் வெந்து நீருய்விடும். அன்றியும், இப் புராணத்தைக் கணபதிமூர்த்தி சந்நிதியின் முன்னிருந்து அன்புடன் கேட்பார்களாயின், அவர்கள் கொலை, களவு, கள், குருநிந்தை, பொய் ஆகிய பஞ்சமா பாதகங்களும் ஸ்திரீ ஹத்தி, கோ ஹத்தி, சிசு ஹத்தி முதலாகிய அளவற்ற தீவினைகளும் நீங்கப்பெற்று, அழகு, குணம், ஆயுள், குலம், சம்பத்து, வித்தை, விவேகம், தனம் என்கின்ற அட்டபாக்கியங்களையும் புகழ், கல்வி, வலி, வெற்றி, நன்மக்கள், பொன், நெல், நல்லூழ், நுகர்ச்சி, அறிவு, அழகு, பெருமை, இளமை, துணிவு, நோயின்மை, வாழ்நாள் என்னும் பதினாறுபேற்றினையும் அடைந்து கிடைத்தற்கரிய இந்திரபதவியைப் பெற்று வாழ்வார்கள்.

மேலும் இப்புராணத்தை இம்மையிற் சூத்திரர் கேட்டால் மறுமையில் வைசியராவார்கள். வைசியர் கேட்பாராயின் க்ஷத்திரியராவார்கள். க்ஷத்திரியர் கேட்பாராயின் பிராமணராவார்கள். பிராமணர்கேட்பாராயின் தேவராவார்கள். தேவர் கேட்பாராயின் கணேசமூர்த்தியினுடைய சாரூபத்தை யடைவார்கள். ஆசாரவீனர்களாயினும் இப்புராணத்தை ஆவலோடுங் கேட்பார்களாயின் பின்னர் தமக்கொருவர் நிகரில்லாத ஆசார பூசிதராவார்கள். கணேசமூர்த்திக்குரிய சதுர்த்தியிற் கேட்டவர்கள் இம்மையிற் சகல காமியார்த்தங்களையும் பெற்று மறுமையில் மோட்சார்த்தத்தை யடைவார்கள். இப்புராணத்தில் ஆங்காங்கறையப்பட்டிருக்கின்ற தோத்திரங்களெவ்வளவோ அவ்வளவுந் தினந்தோறும் பாராயணஞ் செய்து வருகின்றவர்கள் ஆணவம், மாயை, கன்மம் என்கின்ற * மும்மலங்களினின்று நீங்கிக் கணேசமூர்த்தியினுடைய மெய்ஞ்ஞான சொரூபத்தை யடைவார்கள். மேலும்இவ்வுலகத்தில் அவர்களால் வெல்லக்கூடாத காரியமென்னவிருக்கின்றது? இப்புராணத்தை ஆதி தொட்டு அந்தம்வரையில் அன்போடு படித்து, அல்லது ஒருவர் படிக்கக்கேட்டுத்தானதிகளைச்செய்து, யாகாதிகளைமுடித்து, புராணத்திருமுறையை யலங்கரித்து அருக்கியம், பாத்தியம், ஆசமனீயம், கந்தம், புட்பம், நைவேத்தியம், தூபம், தீபம், ஆலத்தி, கண்

* அவை செம்பிற் காளிதம் போலவும், தண்டுலத்தைப்பற்றிய தவிடு, உமி, முளை போலவும், ஆன்மாவைப்பந்தித்து நின்று வினைகளை யூட்டுவிக்கும். இவற்றுள் தண்டுலப்-(அரிசி) ஆன்மா, தவிடு- ஆணவமலம், உமி-மாயா மலம், முளை-கன்ம மலமாம்.

ணுடி, குடை, சாமரம், ஆலவட்டம், நிருத்தம், கீதம், வாத்தியம் என்கிற சோடச வுபசாரங்களோடு பூப்பிரதக்கிணமாகத்திருவிழா வைச் செய்தவர்கள் விண்டு முதலாயினோர் வணங்கத்தக்க கணேச மூர்த்தியினுடைய சாரூப்பியத்தை யடைவார்கள். இப்புராணத் தைக் கன்னிகை கேட்பாளாயின் நல்லகணவனைச்சேருவள். மலடி கேட்பாளாயின் அழகிய மக்களைப்பெறுவள். தரித்திரன் கேட்பா ணுயின் மிக்கபாக்கியமுடையவனுவான். வித்தையில்லாதவன் கேட் பானுயின் சிறந்தவித்துவானுவான். அன்றியும் எவனெவன் எந்தெந் தப்பொருள்களையடைய விச்சைகொண்டிருக்கின்றனே அவனவன் அந்தந்தப் பொருளையடைந்து கணேசமூர்த்தியினுடைய கிருபை யைப்பெற்று வாழ்ந்திருப்பன். இப்புராணகேள்வி மகத்துவத்தி ணுலே குறள், கூன், ஊமை, செவிடு, குருடு, முடம், உறுப்பு மயக் கம், உறுப்பில் பிண்டம் ஆகிய எண்வகை யுடற்குறைகளும் நீங்கும். பதினெண் புராணங்களை முழுவதுங்கேட்ட பயனும், சகல தீர்த்தங் களில் அன்போடாடியபயனும், இவ்வொரு புராணத்தைக் கேட் பதினுலுண்டாகும். பதினுயிரம்வருடம் அக்கினி நடுவில் ஒற்றைக் கால் அங்குட்ட விரலையூன்றித் தவஞ்செய்வதினு லடையும்பேறு இப்புராணத்திற் பத்தத்தியாயத்தைப் பயபக்தியோடும் கேட்ப தினுல் அடையலாம். அந்தியகால வரையில் இப்புராணத்தைக்கேட் டுப் பலதானங்களைச் செய்வாராயின், மறுமையிற் சக்ரவர்த்திகளா யிருப்பதன்றிப் பிறந்த நாட்டொடங்கி மரணகாலம்வரையிற் காசி நகரில் வாசஞ்செய்தவர்கட்குண்டான பயனையுமடைவார்கள்.

இப்புராணத்தைப்படித்தல், அதன்பயனைக்கேட்டல், அதைப் பூசித்தல், தங்கள் கையாலெழுதல், எழுதி யேற்போருக்குக்கொடுத் தல், ஒருவரைப் படிப்பித்தல், ஒருவரைக்கேட்பித்தல், ஒருவ ரைப் பூசிப்பித்தல், ஒருவரைக்கொண் டெழுதுவித்தல் என்கின்ற புண்ணியங்களில் ஒரு புண்ணியத்தைக் கைவிடாது காக்கின்றவ னெவனே அவனைக் கண்டவுடன் தவிசளித்தல், கைகழுவநீர்தால், கால்கழுவநீர்தால், ஆசமன நீர்தால், நீராட்டல், ஆடைசாத்தல், முப்புரிநூல்தால், தேய்வைபூசல், மலர்சாத்தல், மஞ்சளரிசிதூவல், நறும்புகை காட்டல், விளக்கிடல், கருப்பூரமேற்றல், அமுதேந்தல், அடைக்காய்தால், மந்திரமலரா லருச்சித்தல் என்கின்றசோடசவுப சாரங்களுள் ஒன்றைச் செய்தாலும் அவர்கள் சிவபெருமானுடைய சூலாயுதத்திற்கும், விண்டுவினுடைய சக்கராயுதத்திற்கும், இயம

னுடையபாசத்திற்கும், மற்றொருவனுடைய தண்டத்திற்கு மஞ்சார்கள். சகல புவன கர்த்தராகிய கணேசமூர்த்திக்கொப்பான மற்றொருமூர்த்தியும், அவர் மகிமையைக்காட்டுகின்ற இப்புராணத்தைப் போல மற்றொரு புராணமும், அதை வாசித்தவர்கள் அடையும் பயனைப்போல மற்றொருபயனும் சுவர்க்க மத்திய பாதலமென்கின்ற திரிலோகங்களினுமில்லை. இதுசத்தியமேயென்று சகல சுருதிகளுங் கூறுமாயின் இதன் மகத்துவம் என்போலிகளால் அளவிட்டுரைக்கும் பான்மையை யுடையதோ? பொற்கொன்றை சூடிய சடாமகுடத்தினையுடைய கணேச மூர்த்தியின் மகத்துவத்தை யோதுகின்ற இப்புராணமானது தன்மார்த்த காம மோக்ஷ மென்கின்ற நான்கு புருஷார்த்தங்களையுஞ்சேமித்து வைத்திருக்கின்ற பொக்கிஷமென்றெண்ணக் கடவீர்கள்! என்று சூதமுனிவர் நைமிசாரணிய முனிவர்க்குக் கூறினர்.

சோமகாந்தன் முத்தியடைந்த படலம் முற்றிற்று.

மூவர் உபாசித்த படலம்

கோற்ற வெண் குடையி னீழற் குவலய முழுதுங் காத்த
வெற்றி வேன் மன்ன வேதன் வியாதனுக் குபதே சித்த
திற்றென லாகு மூவ ரினிதுபா சித்த வாறு
தெற்றெனத் தெளிக வென்று செப்புவன் பிருகு மேலோன்.

ஐம்புலன்களை நிக்கிரகித்து அரிய தவங்களைச் செய்து சிறப்பெய்திய சௌநகாதி முனிவர்களே! விநாயக மூர்த்தியினுடைய புராணகேள்வி மகத்துவத்தால் வேதவியாசமுனிவரும், சோமகாந்தராசனுமடைந்த பேற்றினைச் சொன்னோம், இப்பால் *அத்தன்மைத்தாகிய மேலான புராணத்தைப் பிருகுமகா முனிவர் திருவாய் மலர்ந்தருளி யிருக்கின்ற முறைமைப்படி மூவருபாசித்த வரலாற்றினைச் சொல்வோங் கேட்பீராக. பூர்வத்தில் ஒரு பிரமப் பிரளயமுண்டான போது * பன்னிரண்டு சூரியர்களும் உதயமாய் நூறுவருடம் மழையில்லாமல் எரித்துப் பஞ்சபூத பௌதிகாத் மகமாயுள்ள சகங்களை

---

* பன்னிருசூரியர்களாவன—தாத்துரு, சக்கரன், அரியமன், மித்திரன், விட்டுனு, அஞ்சுமான், இரணியன், பகவான், விவச்சுவான், பூடா, சவித்திரு, துவட்டன் என்பவராம்.

யெல்லாம் பஸ்மஞ்செய்து பூமியைத்தாங்கிக்கொண்டிருக்கின்ற ஆதி சேடனுடைய பணாமகுடங்களைத் தகிக்க, அவனுடைய முகங்களி னின்றுங் காளகூடவிஷாக்கினி பிறந்தது. அந்த விஷாக்கினியுஞ் சூரியாக்கினியும் ஒன்றாகக்கூடி ஆதிசேடன் முதற்றுவாதசாதித்தர் களையும் எரித்து நீறாக்கும், அவ்வாறு நீறாக்கிய அக்கினிகளினின்றுஞ் சத்த மேகங்கள் பிறந்து நூறுவருட பரியந்தம் யானைத் துதிக்கை போல நீர்த் தாரைகளை வருஷிக்க, அது எங்கும் நிறையும். அவ் வருஷ ஜலமும் பஸ்பமும் ஒன்றாகக்கலந்து வாயுவினால் ஸ்தம்பிக்கப் பட்டு நிற்க, அதினின்றும் வடவாமுகாக்கினி பிறந்து ஜலத்தையெல் லாங்கிரகித்துப் பின்னர் அவ்வடவாக்கினி பிரசண்டவாயுவிலொடுங் கும். அவ்வாயு ஆகாயத்திலொடுங்க, ஆகாயம் ஆன்மாவிலொடுங்க, ஆன்மாப் பிரமாவிலொடுங்க, பிரமாவிண்டுவிலொடுங்க, விண்டுஉருத் திரனிலொடுங்க, உருத்திரன் மகேச்சுரனிலொடுங்குவர். மகேச்சு ரன் சதாசிவனிலொடுங்க சதாசிவன் விந்துவிலொடுங்க, விந்து நாதத் திலொடுங்கும், நாதஞ்சத்தியிலொடுங்க, சத்தி சிவத்திலொடுங்க, சிவம் பரத்திலொடுங்கும். பரம் பராபத்திலொடுங்காநிற்கும், அப் பராபரமொன்றுமே எல்லாங்கடந்த தத்துவ முடிவிலே பரப்பிரம சொரூபமாகி விளங்காநிற்கும். அப்பிரம சொரூபியாகிய பரமான்மா வானவர் * நால்வகைத்தோற்றம், எழுவகைப் பிறப்பு, எண்பத்து நான்குநூறாயிரம் யோனி பேதங்களாயுள்ள ஆன்மாக்களை யெல் லாம் கன்மங்கட்கிடான சரீரங்களை யெடுத்து † ஆதிதைவிகம், ஆதி பௌதிகம், ஆதியாத்மிகம் என்கின்ற தபாத்திராயக்கினிகளாற் றகிக்கப்படுந் துயரங்களை நீக்கிச் சிறிது இளைப்பாறும்படியாகத் தம் மிடத்திலொடுக்கி வைத்துக்கொண்டிருந்து பிரளயம் நீங்கியவுடன்

---

* நால்வகைத்தோற்றமாவன:—பை - முட்டை-வித்து-வியர்வையாம். எழுவகைப் பிறவியாவன:—தேவர்-மக்கள்-விலங்கு-புள்-ஊர்வன-நீர்வாழ் வன-தாவரமாம், எண்பத்துநான்குநூறாயிரம் யோனி பேதங்களாவன;— தேவர் பதினான்கு நூறாயிரம், மக்கள் ஒன்பது நூறாயிரம், விலங்கு பத்து நூறாயிரம், புள் பத்து நூறாயிரம், ஊர்வன பதினொரு நூறாயிரம், நீர்வாழ் வன பத்துநூறாயிரம், தாவரம் இருபதுநூறாயிரமாம், † ஆதிதைவிகமாவது:- மாதாவின் கருப்பத்திலிருக்கும்போது உண்டாகின்ற விசனமும், சனன மரணத்திலுண்டாகின்ற விசனமும், இயமதண்டனையினாலும், நரகத்தினா லும் வருகின்ற விசனமுமாம், ஆதிபௌதிகமாவது:-குளிர், வெப்பம், மழை, காற்று, மின்னல், இடி, சுவர் விழுதல், கல்விழுதல் முதலியவற்றால் வருந் துன்பமாம். ஆதியாத்மிகமாவது சரீரத்தினாலும் மனதினாலும் வருந் துக்க மாம், அதனை, "ஆதிதைவிக மாதிபௌதிக-மாதியத்தி யான்மிகமென்ன- வோதிய-துக்க மூன்றிலத்தி யான்மிக-மெய்யின் மனத்திலையமிலிரண்டே-

முன்போலவே அவைகட்குத் * தனுகரணபுவனபோகங்களைத்தந்து கன்மங்களைப் புசிப்பித்து அக்கன்மவொப்பில் மலசம்பந்தமாயிரா நின்ற பாசபந்தங்களைப் போக்கி முத்தியிற் சேர்க்குநிமித்தம் மீள வுஞ் சிருட்டி-திதி-சங்காரம் என்கிற முத்தொழில்களை நடப்பிப்ப தற்குத் திருவுளங்கொண்டு வக்கிரதுண்ட விநாயகராகச் சகளீக ரித்து இராசதம்-சாத்துவிகம்-தாமதம் என்கின்ற தமதுமுக்குணங் களினின்றும் பிரமன்-விண்டு-உருத்திரன் என்னுமூவர்களுதித்து வருமாறு அவர்கட்கு உருவையும் அறிவையு முண்டாக்கியருளினர். அவ்வாறவர்களுற்பத்தியாகிய பின்னர்த் தங்களைப் படைத்தருளிப் பரப்பிரமசொரூப மின்னதென்றறியவேண்டுமென்று வெறுவெளிக ளெங்குந் தேடிக்காணுமல் † ஆயிரந் தேவ வருடந் தவஞ் செய்தார் கள். அத் தவத்திற்குப் பரப்பிரம சொரூபியாகிய வக்கிரதுண்ட மூர்த்திக்குக் கிருபை சுரந்து கோடிசூரியப் பிரகாசத்தினும் அதிக சோதியை வீசுகின்றதிருவுருவமும் நவரத்நகிரீடம், குண்டலம், புஜ கவசம், சரப்பளி, பதக்கம், பாதச்சிலம்பு முதலாகியஆபரணங்களும் துதிக்கையும், நீண்டு வளர்ந்திருக்கின்ற தந்தங்களும், மதத்தைப் பொழிகின்ற யானை முகமும், கத்தி, கேடகம், வேல், வில் என்னு

வளியிற்பித்தில் விளையும்விளையி-லூனுகுதொழிநோயிலுதிப்பிற் கொட்பில். வெப்பிற் சூலையின் மக்களில் விலங்கி-லலகையிற் கள்வரிற் பறவையி-னிருதரின்-மைந்தரின் மகளிரின்மனத்திடைத்தணப்பிற்-பேரறம் வளப்பிற் பெருந்திரு நுகர்விற்-சீரியயாக்கை மாதுயர்மாசு-மனத்துறுதுர நினைப் பருகுசோக-மறிவுருவாக்க மடைஉனல் பொருமை-மானமாக்கலம் பூணுது மறுத்தல்-இச்சையை நினை தவிருஞ்சினமிகுத-வினையவை முதலாநினைவருந் திறத்த-வாதிபௌதிகஞ் சீதயாமலே-யுருப்பவிர் வேனிலுட் குவரு கடுங்கா-லிருள் கிழிடுமின்பெருவிறலசனி மன்னுயிர்க்குறுகண் டுன்னிய வருந்த-லாதியாய வீவருந்திறத்த-வாதிதைவிகம் பேதையாள்வயின் - கருக்குழி யழுங்கல் பிறப்புறும்போது-திரைவருந் தீமை வரைவில்பேதமை - மடங்க லாருயிர்தொடங்கின வவ்வழி-யாவரும் விழையாக் கோள்வாய் நிரயத்து-வீழ்ந்தனவெழா அவர்ன்கழிதுன்ப-மினைய மாலைய" என்னும் ஞானமிர்தச் செய்யுளானறிக,

* தனு=உடம்பு. கரணம்=மன முதலிய கருவி. புவனம்=இடம் போகம்=அனுபவிக்கப்படும்பொருள். † மானுடவருடம் ஒன்று கழிந்தால் தேவர்கட்கு ஒருநாளாகும். இப்படி மூந்நூற்றறுபத்தைந்து தினங்கொண் டது ஒரு வருடம்.

மாயுதங்களைத் தரித்திருக்கின்ற நான்கு திருக்கரங்களும், தாமரை மலர்போன்றஇரண்டுதிருவடிகளும், சந்திரஆரத்தினையுங்கொன்றை மாலையினையுந்தரித்திருக்கின்ற அழகிய மார்பும் சகலலோகங்களையும் ஓர்நொடிப்போதிற் பஸ்மபடலமாக்க வல்ல நுதல்விழியுங்கொண்டு அவர்களெதிற் பிரத்தியக்ஷமாக, உடனே அம்மூவருக்கும் அச்சமும் அன்புமுண்டாகிச் சரீரந்தடுமாற நெக்குவிட்டு நெஞ்சமுருகிக் கரங்களைச்சிரமேற் குவித்தவண்ணஞ் சரேலென் றெழுந்து அவர்களிச்சையிற் றோன்றியபடியெல்லாம் ஆடிப்பாடி அநந்தமுறை வலம்வந்து பூமியில் வீழ்ந்து அட்டாங்கமாக நமஸ்கரித்து ஆனந்த பரவசங்கொண்டு தோத்திரஞ் செய்வாராயினர்.

நிருவி கற்பமாய் நிறைந்தவா நந்தபூ ரணமாய்
நிருவி காரமாய் நிர்க்குண மாயத்து விதமாய்
நிருவி சேடமாய் நிரஞ்சன மாகியோன் றுரு
நிருமி தப்படாக் கணேசநின் னீள்கழ றொழுதாம். (க)

பிரம மாயொளி யாய்நிரா காரமாய்ப் பெரிதாய்த்
தரணி யாதிதத் துவமெலாங் கடந்ததத் துவமாய்
வரமெ லாந்தரும் வள்ளலா யேகமாய் வதியும்
பரம னாகிய கணேசநின் பதமலர் தொழுதாம். (உ)

என்று நீங்குறாத் திருவுரு வுடையதா யெங்கு
மொன்றி நின்றுணர்ந் திடுமெறி வானந்த வுருவாய்த்
துன்றும் யோகியர் தியானிக்கப் படுஞ்சுக மாகிச்
சென்று சேர்தராக் கணேசநின் றிருவடி தொழுதாம். (ங)

உலக காரண காரண மாயுயிர்க் குயிரா
யிலகு ஞானியர் தமையிழந் தெய்துநற் பேறாய்ப்
பலவு மாய்ப்பரப் பிரமமாய்ப் பரேசமாய்ப் பரமாய்த்
திலக மாகிய கணேசநின் சேவடி தொழுதாம். (ச)

சகல லோகமும் படைத்தளித் தழிக்குந்தற் பரமா
யகில லோகத்தும் புகலிடந் தனக்கிலா வமைவாய்ப்
புகலு லோகங்க ளனைத்திற்கும் புகலிடந் தானாய்ப்
பகவ னாகிய கணேசநின் பதமலர் தொழுதாம். (ரு)

உகத்துக் காதியாய்த் தேவருக் காதியா யுலவாச்
சுகத்துக் காதியாய்ச் சுரர்களுக் கீசராய்ச் சுடரும்
மகத்துக் கீசராய்க் கணங்களுக் கீசராய் மதிப்போ
ரகத்துக் கூடிய கணேசநின் னடியிணை தொழுதாம். (சு)

இராச தத்தொழி லாகிய சிருட்டியை யியற்ற
விராவி ராசதத் துருக்கொடு பிரமனுய் மேலாய்ப்
பராவு வித்தைக ளனைத்திற்கும் பயில்பிறப் பிடமா
யொராது நின்றருள் கணேசநின் ஞெளிர்பதந் தொழுதாம். (எ)

சோர்வி லாதசாத் துவிதநற் றேழிலெனுந் திதிக்குச்
சார்வ தானதா மதந்தனி லுருவுகொண் டரியாய்த்
தீர்வி லாப்பகை யசுரரைச் செகுத்திடுந் தேவர்க்
கார்வ மேயருள் கணேசநின் னருட்பதந் தொழுதாம். (அ)

தாம தத்தொழி லானசங் காரமாற் றுதற்குத்
தோம கற்றுசாத் துவிகத்திற் றேன்றுருத் திரனு
யேம முற்றிமை யோர்முனி வோரெலா மிறைஞ்சச்
சேம வைப்பதாங் கணேசநின் சீரடி தொழுதாம். (கூ)

கிரண பந்தியாற் பயிரையுங் கிளர்சுதைப் பெருக்காற்
பரவு தேவர்க டம்மையு மகிழ்வித்துப் பார்ப்பார்க்
கரச ஞுபுல கத்துவெப் பறுத்திடுந் திங்கட்
சொருவ மாகிய கணேசநின் றுணையடி தொழுதாம். (ய)

ஒளிப்பி ழம்பதா யோகவா யுவினுரு வாகி
விளிப்பில் காலங்க டெரிப்பதாய்த் தொழிலெலாம் விளைத்துக்
களிப்ப தாய்ப்பல சத்திய தானசெங் கதிராய்த்
தெளிப்ப நின்றருள் கணேசநின் சேவடி தொழுதாம். (கக)

நிரப்பி றன்மமாய்த் துறக்கமாய் நிறைந்ததத் துவமாய்த்
தரைச்சொ ரூபமாய்ச் சமுத்திர மாய்த்திசைச் சுரராய்க்
கரப்பி லாவுல கனைத்துமாய்க் கலந்துநின் றருளும்
பரப்பி ரமமாங் கணேசநின் பாதங்க டொழுதாம். (கஉ)

இவ்வாறு தோத்திரங்கள் செய்து சகலபுவனுதார கர்த்தனே! தேவரீருடைய பாதாரவிந்தங்களைத் தரிசித்தபேர்களெல்லாஞ் சகல துன்பங்களும் நீங்கிப் பேரின்ப சுகத்தை யடையத் தக்கவர்களா

(ச) தமை=பசுபோதங்களை, நற்பேறு=முத்தி (ரு) தற்பரம் - தன்-ஆன்மாவுக்கு, பரம்=மேலானவன், புகலிடம்=பற்றுக்கோடு, ஆதாரம். பகவன்=ஐசுவரியம், வீரியம், புகழ்-திரு-ஞானம்-வைராக்கியம்-என்னும் குணங்களையு முடையவன். (சு) மகத்து=மகத்துவம். ஈசர்-மகேசுரர். கணங்கள்=பதினெண் கணங்கள், (அ) சாத்து விகத்தில் தாமதகுண வுருவினர் விட்டுணு வென்க' (கூ) தாமதத்திற் சத்துவ குணவடிவர் உருத்திரர் என்க. ஈண்டுக் கூறிய உருத்திரர் சிகண்ட ருத்திரராம். தோம்=முக்குற்றங்கள்,

வார்கள். அடியேங்களுந் தேவரீரைச் சரணுக வடைந்தோம், யாங்கள் கிருதார்த்தர்க ளாகும்படி இரக்ஷிக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார்கள்.

மூவருபாசித்த படலம் முற்றிற்று.

மூவர் வரம்பெறு படலம்

என்று மூவ ருபாசித்த வியல்பிது வாமேன்
றன்று நான்முகன் வியாதனுக் கருளிய தாக
நன்று தேர்ந்தனை யினியவர் பெற்றநல் வரமு
நின்று கேளென நிகழ்த்துவன் பிருகுமா தவனே.

கணேசபாத சேவிதராய முனிவர்களே! மூவர்கள்மீது சர்வாநுக்கிரகராய், அநாதிமலமுத்தராய்—சர்வவியாபகராய்-நித்தியராய்-நித்தியாநந்தராய்-சுவதந்திரராய்-சர்வஞ்ஞராய்-சர்வ கர்த்தாவாய்-அசலராய்-சின்மாத்திரமூர்த்தியாய், அதுலராய், அதிசூக்குமராய், அதிமகானுய், சாந்தராய், சர்வதோமுகராய், நிருபாதிகராய், சுவபாவப்பிரகாசராய் - அதிபரமாப்தசதியாயுள்ள விநாயகக்கடவுள் கிருபைவைத்து, திருநோக்கஞ்செய்தருளித் திருவாய்மலர்ந்தருளுகின்ருர். அன்பர்களே! நீங்கள் செய்த தோத்திரங்கட்கு மகிழ்வுற்ருேம். நீங்கள்கருதிய வரங்களைக்கேட்பீராக வென்று திருவாய் மலர்ந்தருளலும், பரப்பிரமசொரூபியே! தேவரீருடைய திவ்யசரணுரவிந்தங்களில் அடியேங்களுக்குத் திரமான பத்தி யுண்டாகும்படி வரங்கொடுத்து, யாங்கள் நடந்துகொள்ளவேண்டிய பணியினையும் அருள்செய்தால், அதை அடியேங்கள் நன்முடிக்குப் பொன்முடியாக வணிந்து, நடாத்திவரக் கடவோ மென்ருர்கள். அதற்கு விநாயகக்கடவுள் சந்தோஷித்து நமதுமுக்குணங்களினின்று முண்டானவர்களே, நம்மிடத் துங்கட்கு அளவற்ற பத்திகள் பெருக்கத் தக்கதான வரத்தைத்தந்தோம், நீங்கள் நடந்துகொள்ளவேண்டிய பணியுஞ் சொல்லுகின்ருேம். அதாவது இராசதவடிவிற்ருேன்றிய பிரமனே! நீ இராசததாமத நீழலிலிருந்து சகல சீவராசிகளையுஞ்

(கக) கிரணபந்தி=சூரியகிரணவரிசை. சுதை=(சந்திரனது) அமிர்தகிரணம். சொருவம் =ஸ்வரூபம் என்னும் வடமொழித் திரிபு. வடிவம் என்பதுபொருள். (கஉ) தத்துவம்=உண்மைப்பொருள், திசைச்சுரர்=திக்குப்பாலகர், தரை=பூமி.

சிருட்டிசெய்யக்கடவை. தாமதவழியிற்றோன்றியவிண்டுவே! நீ சாத்மீகத்தொழிலிலிருந்து யாவையுமிரட்சித்து வரக்கடவை. சாத்விக வடிவிற் றோன்றிய உருத்திரனே! நீ தாமதத் தொழிலிலிருந்து யாவையுஞ்சங்காரஞ் செய்து வரக்கடவை யென்றருளிச்செய்து, வேதாகமபுராண கலைகளைக்கொண்டு யாவையுஞ் சிருட்டி செய்யத்தக்க சத்தியைப்பிரமனுக்கும் யோகத்தினால்வேண்டியவடிவங்களைக் கொண்டு யாவையும் இரக்ஷிக்கத்தக்க சத்தியை விண்டுவுக்கும், ஏகாக்ஷர சடாக்ஷர மந்திரங்களைக்கொண்டு எங்குந்தானாகவிருந்து யாவையுஞ் சங்காரஞ் செய்யத்தக்க சக்தியை உருத்திரருக்குங் கொடுத்தருளினார்.

மூவர் வரம்பெறு படலம் முற்றிற்று.

விசுவரூபங் காட்டிய படலம்

இன்ன வாவர மூவரும் பெற்றதேன் றேறிவேன்
மன்னர் மன்னவன் மகிழ்கோள வுரைத்தருள் வரதன்
றன்னுளேயுல கனைத்தையுங் காட்டுதன் மையையு
முன்னி யோதுத றொடங்கினன் முதிர்புகழ்ப் பிருகு.

சௌநகாதி முனிவர்களே! விநாயகமூர்த்தியைப் பிரமன்முதலிய மூவரும் அநுட்டித்து வரம்பெற்ற வரலாற்றினைச் சொன்னோம். இப்பால் அம்மூவருக்கும் தமது விசுவரூபங்காட்டியருளிய திருவிளையாடலைச் சொல்லுவோங் கேட்பீராக. இவ்வாறு கணேசமூர்த்தியானவர் அம்மூவருக்கும் வரங்களை யளித்தபின்னர், பிரமதேவன்மீளவும் வணங்கித்துதித்து தேவதேவோத்தமராகிய கிருபாகரமூர்த்தியே! உலகங்களையெல்லாம் அடியேனைச் சிருட்டிசெய்யும்படியாகத் தேவரீர் கிருபைசெய்தால், அவைகளை எவ்வாறு சிருட்டிசெய்வதோ அதனையுங் கடாக்ஷித்தருள வேண்டுமென்று இரந்தனன். அதற்குக் கருணாகரமூர்த்தியாகிய வக்கிரதுண்டசுவாமிகள் அவன்மீது கடைக்கண்புரிந்து, பிரமனே! நீ நமது உதரத்துள்ளேபுகுந்து, அங்கிருக்கின்ற சகல லோகங்களையும் பார்த்து, அவ்வாறே சிருட்டி செய்யக் கடவையென்று திருவாய் மலர்ந்து, தமது துதிக்கையிலிருக்கின்ற புழையின் வழியாக அப்பிரமனை யெடுத்து விழுங்கினர். அதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த விண்டு

வும் உருத்திரரும் அவ்விநாயகக்கடவுளைத் தீர்க்கதண்டன் செய்து கைகூப்பிநிற்க, அவர்களையும் அப்புழையின் வழியாகவேயெடுத்து விழுங்கினர். பின்னர் அம்மூவரும் அவர்வயிற்றினுளிருந்து பார்க்குமளவில், அதில் அளவிறந்த அண்டங்கள் அடங்கியிருப்பக் கண்டார்கள்.

அகட்டிடையே யளவிறந்த வண்டங்க ளூறக்கிடந்த
பகட்டெழில்சே ரவற்றேன்ற னுட்புகுந்து பார்ப்பளவிற்
றகட்வேரா லுவர்க்கடல்சூழ் தரைநடுவு மதன்கீழ்மேன்
முகட்டளவும் பலவுலகு முதிர்வளத்தி னிறைதனவால். (௧)

நாதங்க ளோரிரண்டாய் நலமருளுஞ் சதாசிவமாய்ப்
பாதங்க ளோருநான்கும் பதநான்கும் பயில்வித்த
வேதங்க ளறியாத விநாயகர்தந் திருவருளாற்
பூதங்க ளோரைந்தும் புரையின்றி யெதிர்கண்டாம். (௨)

பண்டையூ ழிகடோறும் படைத்தவரும் பரித்தவரு
மண்டுபே ருலகனைத்தும் வருத்தமறத் துடைத்தவருங்
கொண்டபே ரதிகாரங் கொள்ளாது விடுத்தருளே
கண்டுபே ரானந்தக் கடன்முழுக வெதிர்கண்டாம். (௩)

அதிகாரம் புரிகின்ற மலரவனு மாயவனு
நதிபாயுஞ் சடைமவுலி நாயகனு மேண்டிசையின்
வதிவோரு மருக்கருருத் திரர்வசுக்கண் மருத்துவருங்
கதிசேரு நவகோளுங் காதலிப்ப வெதிர்கண்டாம். (௪)

கின்னரர்கந் திருவர்கரு டரியக்கர் கிம்புருடர்
தங்கிகர்விஞ் சையர்சித்தர் சாத்தியர்பன் னகருரகர்
துன்னியமற் றமரரையுந் தொகுமசுர ரரக்கரையு
மன்னியவன் னவர்க்குரிய மாதரையு மெதிர்கண்டாம். (௫)

ஓவிலருட் சனகாதி யோகியர்நா ரதராதி
தேவர்முனி வரர்வசிட்டர் முதலாகச் செப்பவுறும்
பாவுபுகழ் பிரமமுனி வரர்பயின்மா னிடர்தமையுந்
தாவின்மலை கடலாறு தடமிவையு மெதிர்கண்டாம். (௬)

சிங்கமுதன் மிருகங்க டிகழ்கவுழன் முதற்பறவை
தங்கியகற் பகமாதி வருகாம வல்லிமுதற்
கொங்கிணர்ப்பூம் பசுங்கொடியம் புயமாதி பலமலரும்
பங்கமறு சராசரமாம் பரப்பனைத்து மெதிர்கண்டாம். (௭)

அவ்வண்டங்களோ எண்ணிறந்தன. ஒவ்வொரு அண்டங்களி லும் எண்ணில்பேதமான விசித்திர சிருட்டிகள் காணப்பட்டன. அவையாவன:—

மேலுலகங்களாகிய-பூலோகம்-புவலோகம் - சுவலோகம் - சனலோகம்-தபோலோகம் - மகாலோகம் - சத்தியலோகம் என்பவற்றையும்,

கீழுலகங்களாகிய-அதலம்-விதலம்-சுதலம்-தராதலம் - இரசாதலம்-மகாதலம்-பாதலம் என்பவற்றையும்,

நவவடிவங்களாகிய - சிவம் - சத்தி-நாதம்-விந்து-சதாசிவன்-மகேசுரன்-உருத்திரன்-விஷ்ணு-பிரமன் என்பவற்றையும்,

நான்குபாதங்களாகிய - சரியை - கிரியை-யோகம்-ஞானம் என்பவற்றையும்,

நான்குமுத்திகளாகிய-சாலோகம்-சாமீபம்-சாரூபம்-சாயுச்சியம்என்பவற்றையும்,

பூதங்களாகிய-பிருதிவி-அப்பு-தேயு-வாயு-ஆகாயம்என்பவற்றையும்,

நிலங்களாகிய-குறிஞ்சி-பாலை-முல்லை-மருதம்-நெய்தல் என்பவற்றையும்,

உலோகங்களாகிய-பொன்-வெள்ளி-செம்பு-இரும்பு-ஈயம் என்பவற்றையும்,

மணிகளாகிய—கோமேதகம்-நீலம்-பவளம்-புஷ்பராகம்-மாகதம்—மாணிக்கம்-முத்து-வைடூரியம்-வைரம் என்பனவற்றையும்,

தீவுகளாகிய - நாவல் -இறலி-குசை-கிரௌஞ்சம்-புஷ்காம்-தெங்கு-கமுகு என்பவற்றையும்,

வேதங்களாகிய-இருக்கு-யசுர்-சாமம்-அதர்வணம் என்பவற்றையும்,

உபவேதங்களாகிய —ஆயுள்வேதம் — அருத்தவேதம் — தநுர்வேதம்-காந்தருவவேதம் என்பவற்றையும்,

வேதாங்கங்களாகிய-மந்திரம்-வியாகரணம்- நிகண்டு-சந்தோவிசிதி - நிருத்தம்-சோதிடம் என்பவற்றையும்,

சாத்திரங்களாகிய - வேதாந்தம்-வைசேஷிகம்-பாட்டம்-பிரபாகரம்-பூர்வமீமாஞ்சை-உத்திரமீமாஞ்சை என்பவற்றையும்,

சாதிகளாகிய - பிராமணசாதி - க்ஷத்திரியசாதி-வைசியசாதி-சூத்திரசாதி என்பவற்றையும்,

ஆச்சிரமங்களாகிய - பிரமசரியம் - கிருகத்தம்-வானப்பிரத்தம்-சந்நியாசம் என்பவற்றையும்,

திக்குப்பாலகர்களாகிய - இந்திரன்-அக்கினி-யமன்-நிருதி-வருணன்-வாயு-குபேரன்-ஈசானன் என்பவர்களையும்,

சூரியர்களாகிய-தாத்துரு-சக்ரன்-யமன்-மித்திரன்-வருணன்-அஞ்சுமான்-இரணியன்-பகவான்-விவச்சுவான்-பூடணன்-சவித்துரு-துவஷ்டா என்பவர்களையும்,

உருத்திரர்களாகிய-மகாதேவன் - அரன் - உருத்திரன்-சங்கரன்-நீலலோகிதன் - ஈசானன் - விசயன்-வீமன்-பவன்-கபாலி-சௌமியன் என்பவர்களையும்,

வசுக்களாகிய - அனலன் - அணிலன்-ஆபற்சைவன்-சோமன்-தரன்-துருவன், பிரத்தியூசன்-பிரபாசன் என்பவர்களையும்,

வாயுக்களாகிய - பிராணன்-அபானன் - சமானன் - உதானன்-வியானன்-நாகன்-கூர்மன்-கிருகரன்-தேவதத்தன்-தனஞ்சயன் என்பவர்களையும்,

கிரகங்களாகிய - சூரியன் - சந்திரன்-அங்காரகன்-புதன்-பிருகற்பதி-சுக்கிரன்-சனி-இராகு-கேது என்பவற்றையும்,

புறப்புறச்சமயங்களாகிய - உலோகாயதம் - நால்வகைப்பௌத்தம் - ஆருகதம் என்பவற்றையும், அவற்றுள் - சௌத்திராந்திகம், யோகாசாரம், மாத்மீகம்; வைபாஷிகம் என்பன பௌத்த மதப் பிரிவாம்.

புறச்சமயங்களாகிய- தார்க்கிகம்-மீமாஞ்சை-மாயாவாதம்-சாங்கியம் யோகம்-பாஞ்சராத்திரம் என்பவற்றையும்,

அகப்புறச்சமயங்களாகிய - சைவம் - பாசுபத சைவம் - மகா விரத சைவம்-காளாமுக சைவம்-வாம சைவம்-பைரவ சைவம் என்பவற்றையும்,

அகச்சமயங்களாகிய-பாஷாணவாதசைவம்-சங்கிராந்தவாத சைவம்-அவிகார வாத சைவம் - பரிணாமவாத சைவம்-சுத்த சைவம்-பேத வாத சைவம் என்பவற்றையும்,

கணங்களாகிய-தேவர்-சித்தர்-அசுரர்-தைத்தியர்-கருடர்-கின்னரர்-நிருதர்-கிம்புருடர்-காந்தருவர்-இயக்கர்-விஞ்சையர்-பூதர்-பைசாசர்-அந்தரர், முனிவர்-உரகர்-ஆகாயவாசிகள்-போக பூமியர் என்பவர்களையும்,

குலமலைகளாகிய-கயிலை-இமயம்-மந்தரம்-விந்தம்-நிடதம் -ஏமகூடம் நீலம் என்பவற்றையும்

மேகங்களாகிய-சம்வர்த்தம்-ஆவர்த்தம்-புஷ்கலாவர்த்தம்-சங்காரித்தம்-துரோணம்-காளமுகி-நீலவருணம் என்பவற்றையும்,

சமுத்திரங்களாகிய-உப்புச் சமுத்திரம்-சுத்தோதக சமுத்திரம்-பாற் சமுத்திரம் - தயிர்ச்சமுத்திரம் - நெய்ச்சமுத்திரம் - கருப்பஞ் சாற்றுச் சமுத்திரம்-தேன் சமுத்திரம் என்பவற்றையும்,

நதிகளாகிய - கங்கை-யமுனை - சரசுவதி - நருமதை-காவேரி-குமரி - கோதாவரி என்பவற்றையும்,

அந்தந்த அண்டங்கள்தோறுஞ் சென்று அளவிறந்த யோனிகளில் அநந்தம் பேர்களாக விளங்கி யிருக்கின்ற சகல சீவராசிகளையுங் கண்டார்கள். கடற்கரையின்கணுள்ள நுண்ணிய மணல்களையெண்ணி அளவிட்டாலும் அவ் வக்கிரதுண்ட மூர்த்தி வயிற்றினுளிருந்து அம்மூவர்கள் கண்ட சராசரப் பிரபஞ்சங்களையெல்லாம் என்போலிகளால் அளவிட்டுரைக்கற் பாலவோ? இவ்வாறு அளவற்றகால மங்ஙனே யிருந்து சகல காரியங்களையும் பார்த்து மீளவும் வெளியில் வரவேண்டுமென்று யத்தனித்தார்கள். அதற்கு அவர்களாலாகாமல் அவருதரத்திலிருந்த வண்ணமே அவர் திருவடிகளைச் சிந்தித்து வேதாகமங்களாற் பலவாறு துதித்தார்கள். அத்துதிகளைக் கேட்டவுடன் வக்கிரதுண்ட சுவாமிகளுக்குக் கிருபை சுரந்து பிரமனைத் துதிக்கரத்தி னின்றும், விண்டுவையும் உருத்திரரையும் இரண்டு செவிகளினின்றும் வெளியில் வரவிடுத்துத் தமது திருவுருவைக் கரந்தருளினர்.

விசுவரூபங்காட்டிய படலம் முற்றிற்று.

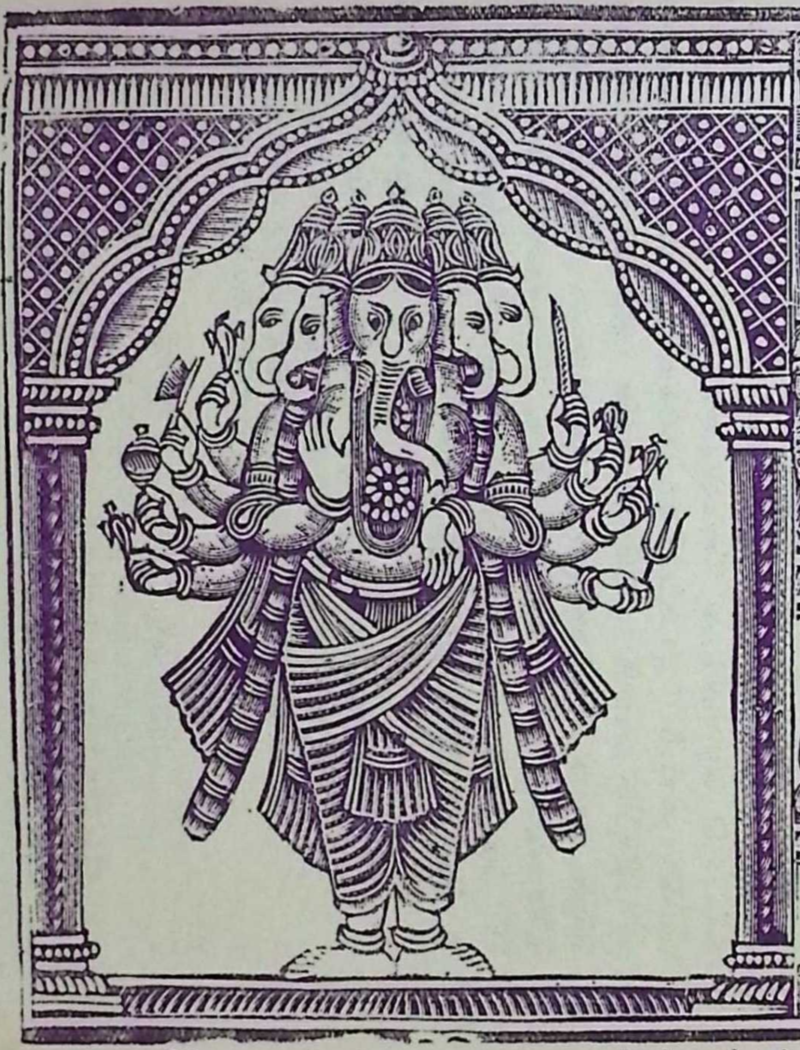
பிரம சிருட்டிப் படலம்

புகுந்தவழி யேயென்னைப் புறத்துப் போக்கிப்
　போலங்குழைசே ரிருகாதின் வழியே பைங்தேன்
றேகிழ்ந் தோழுகு மலர்த்துளவ விதழி மாலைத்
　தேவரையும் புறம்விடுத்தா னென்றுவேத
னேகிழ்ந்தவுள வியாதனுக்குப் புகன்று னென்று
　நெடியதவப் பிருகுமுனி சோமகாந்த
னகந்தழைய வுரைத்தயனு ருலக மீளா
　வருந்தவஞ்செய் தாக்கியது மறையப் புக்கான்.

சிவஞான சாதனச் செல்வர்களே! விநாயக மூர்த்தியானவர் பிரமன் முதலிய மூவர்கட்குந் தமது விசுவரூபங்காட்டியருளிய திருவிளையாடலைச்சொன்னோம். இப்பால் பிரமனுலகங்களைச் சிருட்டித்த முறைமையைச் சொல்வோங் கேட்பீராக, இவ்வாறு கணேசமூர்த்தியானவர் தமது விசுவரூபத்தைக் கரந்தருளிய பின்னர்ப் பிரமன் உலகங்களைச் சிருட்டிசெய்வதற்காரம்பித்தான். அப்போது நான்கு வேதங்களாலும் அளவிட் டுரைத்தற்கரிய அவ்வக்கிரதுண்ட மூர்த்தியினுடைய சொரூபத்தை மனதிற்றியானித்து, சுவாமி! யானெடுத்த காரியத்தை விக்கினமின்றிநிறைவேற்றவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்துத் தொடங்க வேண்டுமென்பது சற்றுந் தோன்றாமல் நாமே செய்யலாமென்னு மமதைகொண்டு செய்வதாயினன். அக்காரணத்தால் அவன் நினைத்த ரூபங்க ளுண்டாகாமல் ஒரு தலையும் இரண்டு முகங்களும் மூன்று கண்களும் நான்கு சிகைகளும் ஐந்து காதுகளும் ஆறுகால்களும் ஏழுகைகளுமாக உயர்ந்த சரீரங்களைக் கண்டு அப்பிரமன் பயந்து நடுங்கத்தக்கதான அளவற்ற விகாரவுருவங்களுண்டாயின. பின்னர் இவ்வுருவங்களெல்லாம் அவனைக்கண்டு சில ஆர்ப்பரிக்கின்றனவும், சில பெருநகை செய்கின்றனவும், சில அடிப்பதற்கு எழுந்திருக்கின்றனவும், சில பேசுகின்றனவும், சில கண்களையுருட்டிப் பார்க்கின்றனவும், சில அலைந்து விழத்தள்ளுகின்றனவும், சில பிடிக்கின்றனவும், சில நடிக்கின்றனவுமான பற்பல துன்பங்களைச் செய்தன. இக்காரணத்தால் அப்பிரமனானவன் புந்தி கலங்கி இவ்வாறான விக்கினங்கள் வருவதற்கென்ன வேது? என்று ஒன்றுந் தோற்றாமல் மனத்தளர்ச்சி யடைந்திருக்கையில் திரிநேத்திரங்களோடும் பிரகாசிக்கின்ற யானை முகத்தினையுடைய வக்கிரதுண்டமூர்த்தி நமக்கு அங்கை நெல்லிக் கனிபோல விருந்து ஆட்கொண்டருளியிருக்க, அவரைக் கருதாது நமது சுயாதிகாரத்தாற் சிருட்டி செய்யத் தொடங்கிய காரணத்தாலல்லவா இவ்வித விக்கினங்கள் வரலாயிற்றென்னுமோரெண்ணம் அக்கடவுள் அநுக்கிரகத்தாலவனுக்குண்டாகலும், இனி அவ்விக்கின கர்த்தரைப் பணியாது இவ்விடையூறுகள் நீங்காவென்று மனந்தெளிந்து உடனே ஸ்நானஞ் செய்து திருவெண்ணீறு தரித்துக் கிருபாமூர்த்தியாகிய விநாயகக் கடவுள் ஸ்வரூபத்தை மனதிற்றியானித்து யோகத்திலிருந்தான்.

அவ் வியோகத்திற் சத்த சாகரங்களும் ஒன்றாய்க் கலந்து போகின்ற சலப்பிரவாகத்தில் ஓர் ஆலிலையும், அவ்வாலிலையில் ஓர்

வல்லபை கணேசர்.

உமை சதுர்த்தி விரதம்.

குழந்தை சயனித்து நித்திரை செய்வதாகவும், அக்குழந்தையருகில் தான் சென்று கையோச்சி அந்நித்திரையைத் தெளிவித்த தாகவும், அப்போ தக்குழந்தை யானை வதனத்தையுடைய விநாயக ஸ்வரூப மாகித் தரிசனங் கொடுத்ததாகவுங் கண்டு, உடனே அக்கடவுள் திருவடிகளைப் பணிந்து தேவரீர் அடியேனைச் சிருட்டி செய்ய ஆக்கியாபித்தவண்ணம் யான் செய்யத் தொடங்குகையில் அநேக விடையூறுகளுந் துன்பங்களும் உண்டாயின. இனி அவைகளின்றிச் சிருட்டி செய்யுமாறு அநுக்கிரகிக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்த தாகவும், அதற்கவ் விநாயகமூர்த்தி பிரமனே! நமது கிருபையினாற் சகலமுமாகவேண்டுவதென்றெண்ணமல் உன்னுடைய நிருவாகங் கொண்டே செய்து முடிக்கலாமென்றெண்ணி யாரம்பித்தனை, ஆதலால், இத்தனை இடையூறுகளுனக்குண்டாயின. இனி இடையூறின்றிச் சிருட்டி செய்வதற்கு நமது ஏகாக்ஷர மந்திரத்தைப் பத்து லக்ஷ முருச்செபித்தால் அச்செப முடிவில் யாம் வந்து மற்ற விபரங் களையும் அனுக்கிரகிக்கின்றோமென்று திருவாய் மலர்ந்தருளி, அவ் வேகாக்ஷர மந்திரத்தைத் தனக்குபதேசித்ததாகவுங் கண்டான். பின்னர் யோகத்தைவிட்டு மனவுறுதிபெற்றுத் தாமரை மலரிலொரு காலையூன்றி அவ்வேகாக்ஷர மந்திரத்தைப் பன்னிரண்டு வருடஞ் செபஞ் செய்தான். அச்செப முடிவில் தமக்கொருவ ரொப்பில் லாதவராகியும் நான்கு வேதங்கட்கு மெட்டாத பரிபூரணராகியும், அரையிற் சர்ப்பக்கச்சினை வீக்கியிருக்கின்ற விநாயக மூர்த்தியான வர் ஒரு கரத்தில் மழுவாயுதமும் ஒரு கரத்திற் கமண்டலமும் மற்றவிரண்டு கரங்களாகிய அபயவரதமுங்கொண்டு அவனெதிரிற் பிரத்தியக்ஷமாகித் தரிசனங்கொடுத்தருளினர். உடனே அப் பிர மன் நமஸ்காரஞ் செய்து அளவற்ற ஆனந்தத்தோடுந் தோத்திரஞ் செய்வானாயினன்.

தோற்றுமே யுலகனைத்துந் தோற்றியளி யாதளித்துப்
பாற்றுமே பாற்றியிடும் பண்ணவநின் பதம்போற்றி
தேற்றுமே யுயிரனைத்துந் தேற்றிமல மாயைகன்ம
நீற்றுமே நீற்றியரு ணின்மலநின் பதம்போற்றி.

உரையானு முணர்வானு முடலானு மறிவரியாய்
வரைமார்புந் திணிதோளுமதிமுடியு மலர்ப்பதமும்
விரையார் குங்குமக் கலவை மெய்யணிந்த கோலமுமாய்க்
கரையா நெஞ்சமுங் கரையக் கண்ணெதிர்நின் றனைபோற்றி.

இவ்வாறு செய்த தோத்திரங்கட்கு விநாயகக்கடவுள் கிருபை புரிந்து நீ கருதிய வரங்களைக்கேளென்று திருவாய்மலர்ந்தருளினர். அதற்குப் பிரமதேவன் மீளவுஞ் சேவித்தெழுந்து தேவதேவே! தேவரீருடைய பாதாரவிந்தங்களை எக்காலத்து மறவாதிருக்கத்தக்க வரமும், இவ்வுலகத்தை விக்கினமில்லாமற் சிருட்டி செய்யத்தக்க சத்தியும், அடியேனுக் கநுக்கிரகிக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தான். அவ்வாறே யநுக்கிரகஞ்செய்து பிரமனே! நம்மிடத்திருக்கின்ற அநந்த சத்திகளிற் கிரியாசத்தி ஞானசத்தியென் றிரண்டு சத்திகளுண்டு. அந்தச் சத்திகளை நீ தியானித்து உன் சிருட்டித்தொழிலை நடத்தக்கடவையென்று கிருபைசெய்து தமது திருவுருவத்தைக் கரந்தருளினர். இவ்வாறவ் விநாயகக்கடவுள் கொடுத்தருளிய வரங்களைப் பிரமன் சிரமேற்கொண்டு அவ்விரண்டு சத்திகளும் வரவேண்டித்தியானித்தவுடன் அவர்கள் தங்கட்கு வேறொருவர் நிகரில்லாத பேரழகை வாய்ந்து சித்திபுத்தியென்னும் பெயரோடும் அவனெதிரிற் றோன்றினர்கள். அவ்விருவர்களையும் பிரமன் தீர்க்கதண்டஞ்செய்து, என்றவக்கொழுந்தாகிவந்த அன்னையர்களே! அடியேனுக்கு எக்காலத்துமிடையூறுவராமற்காத்துக்கிருபைபுரிந்தருளு நிமித்தம் நீங்களிருவரும் அடியேன் அருமைப் புத்திரிகளாகவிருக்கும்படியான வரங்கொடுத்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தான். அவ்வாறே அவ்விரண்டு சத்திகளுமிசைந்து வரங்கொடுத்தார்கள். பின்னரெளிதின் முத்தியடைந்தவர்கட் கொப்பாகப் பிரமன்றன் முகமலர்ந்து ஆநந்தித்து விநாயக்கடவுள் இச்சித்திபுத்திகளோடும் வீற்றிருப்பதாகப் பாவித்துத் தியானஞ்செய்து மீளவுஞ் சிருட்டிசெய்வதற் காரம்பித்தான்.

அப்போது ஓரிடையூறுமில்லாமல் தன் மனத்தினல் ஏழு புத்திரர்களைச் சிருட்டி செய்து, அவர்களை நோக்கி, நீங்கள் இவ்வுலகத்தைப் பழுதில்லாமற் படைக்கக் கடவீர்களென்று கட்டளையிட்டான். அதற்கவர்களொவ்வாமல் துறவிகளாய்ச் சென்று தவத்தினைச் செய்து முத்தியடைந்தார்கள். மீளவும் ஏழு புத்திரர்களைச் சிருட்டிசெய்தனுப்பினன். அவர்களும் அவ்வாறேசென்று முத்தியடைந்தார்கள். அதன் பின்னர்ச் சனகர் - சனந்தனர் - சனாதனர் - சனற்குமாரர் என்கின்ற நால்வரோடு நாரதரையுஞ் சிருட்டித்துப் பிராமணர்களையும் அக்கினியையுந் தனது முகத்தினின்றும், க்ஷத்திரியர்களைப் புயத்தினின்றும், வைசியர்களைத் தொடையினின்றும்,

சூத்திரர்களைப் பாதத்தினின்றும், சந்திரனைச் சித்தத்தினின்றும், சூரியனை விழியினின்றும், இந்திரனை வதனத்தினின்றும், பிராணன் முதலாகிய மருத்துக்களைச் செவியினின்றும், ஆகாயத்தை உந்தியினின்றும், தேவலோக முதலான மேலுலகங்களை முடியினின்றும், பாதலம் முதலான கீழுலகங்களைத் திருவடியினின்றும், கிழக்காதி திசைகளைக்கரத்தினின்றும் இவ்வாறே பருவதங்கள் முதலான சகல சராசரங்களையுஞ் சிருட்டி செய்தான். அதுமுதல் இவ்வுலகமானது உருத்திரன் - விண்டு - பிரமன் - அக்கினி-சலம்-பூமி-ஆகாயம்-வாயு திக்குப்பாலகர் - மநுக்கள் - முனிவர்கள்-வசுக்கள்-இயக்கர்கள்-மிருகங்கள்-மற்றவுயிர்வர்க்கங்கள் என்னும் இருபத்தொருவகுப்புடனே பொருந்தியிருக்கின்றது.

பிரமசிருட்டிப் படலம் முற்றிற்று.

திருமணப் படலம்

தொழுகுல மாகி முன்னர்த் தோன்றிய மகளிர் பின்னர்
பழுதறு தேவ யாங்குப் படர்ந்தனர் தெரிக்க வென்ன
விழுமிய வியாதன் கேட்ப வேதனுண் மகிழ்ந்தன் னோர்தஞ்
செழுவிய திருக்கல் யாணத் திறத்தினைச் செப்ப லுற்றான்.

முனிவர்களே! கணேச மூர்த்தியினுடைய கிருபையாற் பிரமனுலகங்களைச்சிருட்டித்த வரலாற்றைச்சொன்னோம். இப்பால் அப்பிரமன் புத்திரிகளாகிய சித்தி புத்திகளைக் கணேச மூர்த்தி திருமணஞ் செய்துகொண்ட வைபவங்களைச் சொல்வோங் கேட்பீராக. பிரமதேவன் மேற்கூறிய முறைமைப்படி சகலவண்டங்களையும் படைத்தவுடன் ஆன்மகோடிகள் பலவுமோங்கி நிலைபெற்று வாழ்ந்தன. பின்னர் ஒரு காரணமாக விநாயக மூர்த்தியானவர் கைலாய கிரியிலே சிவபெருமானுக்குப் புத்திரராக அவதரித்திருந்தார். அக்காலத்தில் மகா தவசிரேஷ்டராகிய நாரத முனிவர் அந் நிர்மல சொரூபியாகிய கணேச மூர்த்தியின் பாத பதுமங்களைப் போற்றுதற்குக் கைலாய பர்வதத்தை நோக்கி மிக்க ஆவலோடுஞ் சென்று அப்பர்வதத்தின்கண் பொன்மயமாக விளங்குஞ் சபாமண்டபத்தின் முகப்பில் இரத்தினமயமோங்கிய சிங்காதனத்தின்மீது தேவ கணங்கள் புடைசூழ்ந்து போற்றுதல்செய்யவீற்றிருக்கின்ற விநாயகமூர்த்தியைக்கண்டு, அவரது திருவடிக் கமலங்களிற் பணிந்து களிப்புடன் றுதித்து வீணையிற் கட்டுண்டிருக்கிற நாம்புகளைத் தடவி, இசை

யாகிய புதியவமுதத்தை நிறைத்துக் கர்த்தன் புகழைப்பாடி அவர் திருவருளைப் பெற்று இதனை விண்ணப்பஞ் செய்வாராயினர்.

சர்வபரிபூரண கருணுசாகர மூர்த்தியே! தேவரீரிடத்தில் அடியேன் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுவதொன் றிருக்கின்றது. அதனை விண்ணப்பஞ் செய்யச் செவிகொடுத் தருளவேண்டும். அதாவது தாமரை மலரை யாசனமாகக்கொண்ட பிரமதேவர் முன்னர் தமது தியான சிந்தையினின்றும் உதித்தவர்களாகிய இரண்டு கன்னியரைத் தேவரீர்க்குத் திருக்கல்யாணஞ் செய்வதான வோரெண்ணத்தை யுடையராயிருக்கின்றார். அன்றியும் அப்பிரமதேவரே * இலக்கணம் அமைந்த மைந்தர்களை இனிமையாகப் படைக்குங் காலத்தில் மும்மலக்குறும்புகளை நீக்கவல்ல தேவரீர் திருவுருவங்களையெண்ணுவார். மாட்சிமை பெற்ற மங்கையரைப் படைக்குங் காலத்தில் யாவருந் துதித்தற்குரிய அம்மாதர்கள் வடிவங்களை முற்றுங் கருதுவராயின், சுவாமிகள் வனப்பினுக்கேற்ற அவர்கள் பேரழகின் பெருமைகள் இவ்வளவினவென்று அடியேனுலளவிட்டுரைக்கற் பாலவோ? ஆயினும் எனதறிவிற் புலப்பட்டவாறு அவர்கள் பாதாதிகேச முதலிய அவயவ விலக்கணங்களைச் சிறிது கேட்டருள வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்துச் சொல்வதாவது:—

பருத்திடலுஞ் சுருங்குதலுமில்லாது மிருதுவாகி அனிச்ச மலரின்மேல் வைத்தாலுங் குழைந்து வெப்பமடைந்து, கொடிரேகை-மச்சரேகை-கவிகைரேகை-சங்கரேகை-சக்கரரேகை முதலான பல ரேகைகளைப் பொருந்தி, அழகிய செந்தாமரை மலரை வென்று சிவந்திருக்கின்ற உள்ளங் கால்களையும், நீளல்-குறுகல்-நேர்தல் முதலிய குற்றங்களின்றிச் சகல விலக்கணங்களையும் வாய்ந்தனவாகி, மிக்கவொளிபொருந்திய பவளத்துண்டங்களைச் சிறுமையுற்றழியச்செய்து விளங்கியிருக்கின்ற பாத விரல்களையும், செங்கழுநீர் மலரைக்

---

* இலக்கணமமைந்த மைந்தராவார்-வயிறு-தோள்-நெற்றி-நாசி-மார்பு கையடி இவ்வாறும் உயர்ந்து செல்வத்தைப்பெற்றோரும்,கண்-கை-தன்னம் மூக்கு-மார்பு-இவ்வைந்தும்-நீண்டுநன்மையையுற்றோரும், உரோமம்-உடல்-விரற்கண்-நகம்-பல்-இவ்வைந்துஞ் சிறுத்து ஆயுள் விருத்தியை யடைந்தோரும், கோசம்-கை-நா-முதுகு இந்நான்குங் குறுகிப் பாக்கியமுடையோரும், தலை-நெற்றி- இவ்விரண்டும் அகலமுற்று நன்மையையுடையோரும்,உள்ளங்கால் - உள்ளங்கை-கண்கடை-உதடு-மேல்வாய் - நகம் இவ்வேழுஞ் சிவந்து இன்பமுடையோரும், வலி-ஓசை-நாபி இம்மூன்றும் ஆழ்ந்து யாவர்க்கு மேலாயினோரும் எனவறிக.

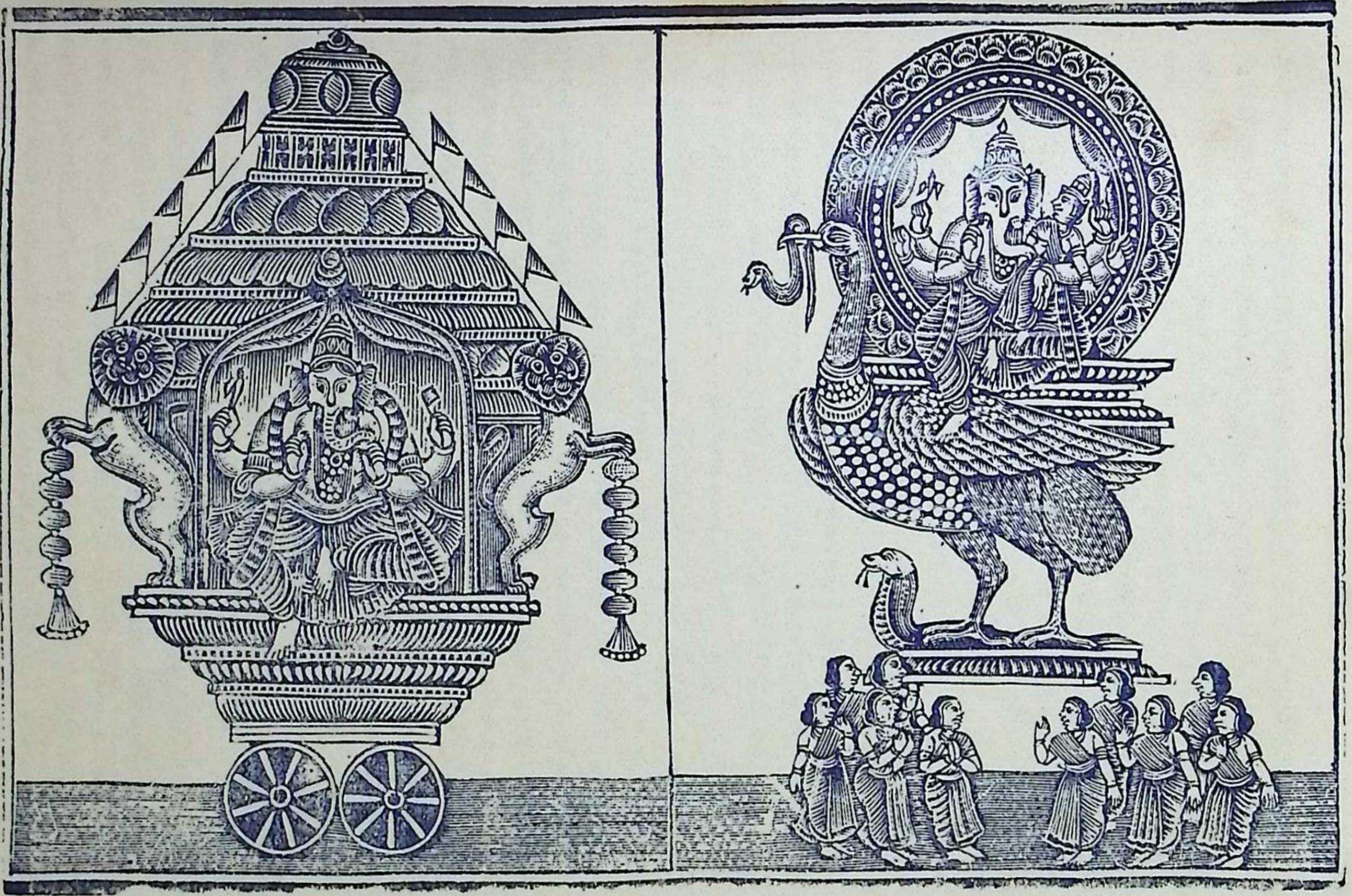
கோபித்து தாளத்தைப் பங்கப்படுத்திச் சந்திரனைப்பயமுறப் பணித்துச் சிறிது சிவந்த நிறமுடையனவாய் வெளுத்து வட்டமாகிக் குற்றமற மிக்கவொளிவீசுகின்ற பாதவிரல்களினது நகக்கூட்டங்களையும், களிப்பையுற்ற கூர்மமானது தன்னுறுப்புக்களை யடக்கிக் கொள்ளவும் புலவர்கள் தங்கள் புத்தகங்களைச் சேமத்தின் மறைத்துவைக்கவுஞ்செய்து இலக்கணவளவின் மேற்பட்டு மிருதுவாகி நரம்புகள் உரோமங்கள் இல்லாமற் கோல்போல் வளர்தல் - மிக்குயர்தல்- கோணல்என்கின்ற குற்றங்களகன்று பிரகாசிக்கின்றபுறவடிகளையும், கைப்பந்துக்கொப்பாகி மிகப்பருத்திடலும் உயர்தலும் இல்லாது விளங்குகின்ற குதிக்கால்களையும், நரம்பு தோற்றலும் உயர்ந்திருத்தலும் இல்லாது அழகு பொருந்தத்தசைந்து செம்பொனிறுக்குஞ் சிறுதாரசின் றட்டையொத்து வட்டமாயிருக்கின்ற பாடுகளையும், கன்னிக்கதலியை யொத்து நரம்புமுரோமமுந்தோற்றாது சிறந்திருக்கின்ற தொடைகளையும், வருந்திச் செய்த அம்பு பெய்தூணியை யொத்து நரம்பு முரோமமுங் கலவாது விளங்குகின்ற கணைக்கால்களையும், வற்றுதலில்லாமல் வட்டமாகிய தாளத்தையொத்துத் தசையைப் பொருந்தி ஞெண்டினை முழுதுஞ் சினந்து மிக்க அழகு வாய்ந்திருக்கின்ற முழந்தாட்களையும், மெல்லிய தொடையைச் சேர்ந்து துணையாக நெருங்கி மதம் பொழிகின்ற யானையினது பிடரியையும் ஆமையையும் வென்று இருபத்துநான்கு அங்குலவளவு வாய்ந்திருக்கின்ற நிதம்பத்தையும், தாமரை மலர் வாய்ந்த குளப்படிகளை மருட்டிச் சிற்றெலியுரோமம்போன்ற நெருங்கிய மிருதுவான மயிர்கள் உள்ளோங்கி நெடுமையற்று இடப்பக்கத்திற் பவளமான சுழிகளில்லாது எழில் வாய்ந்திருக்கின்ற செவ்விதாகிய வயிற்று மடிப்புக்களையும், பருத்து உயர்ந்து மிக்க மேன்மை பொருந்தியிருக்கின்ற சகனத்தையும், கொங்கைகளால் வருத்தமெய்தி மெலிவுற்றிருக்கின்ற மருங்கினையும், தக்க வடிவத்தோடும் அகன்று தாழ்ந்து வலஞ்சுழித்து நரம்புமுரோமங்களும் நீங்கி மிக்க வொளிபெற்றிருக்கின்ற உந்தியையும், பலவகைப்பட்ட சுழிகளும் உரோமங்களும் நீண்ட மடிப்புகளும் இல்லாமல் மூன்று நல்ல ரேகைகளைப் பொருந்திச் சிறந்தவாலிலைபோலவாய்ந்து சொல்லுக்கடங்காத வனப்பில் விளங்கும் வயிற்று மயிரொழுங்கினையும், என்பு-நரம்பு-உரோமம் ஆகிய இவைகள் தோற்றுமல் நடுவுமாழாமல் மிருதுவாகி இன்புறத்தக்க தசையைப் பொருந்திப் பதினெட்டங்குலவளவையுடையதாய்ச் சீர்

கொண்டிருப்பனவாகிய விலாப்புறங்களையும், புடைபாந்து மேலெழுந்து நீலமணி சேர்த்ததற்கொப்பான சிலீமுகம் வாய்ந்து இடை தோன்றாமல் நெருங்கிப் பெருமைபொருந்திய மார்பினிட முழுவது நிறைந்து தடையில்லாமற்பருத்துப்பூரித்துத்தம்முளிரண்டுமொத்து இடையினை வருத்தி நிமிர்ந்திருக்கின்ற ஸ்தனங்களையும், பருத்தல்-நீளல்-நுதியாழ்தல் - உருநேர்தல்-நீங்குதல் - நலமறல்-ஒவ்வாதிருத்தல்-கடினமுறல் ஆகிய விக்குற்றங்கள் பொருந்தாமல் வன்மையாகிய சக்கரம்போலப் பிரகாசித்து அடிகனத்துத் தனக்குத்தானே யொப்பாகியிருக்கின்ற சூசுகங்களையும், நீளுதலும் குறுகுதலும் - என்பு தோன்றுதலும் இல்லாத கழுத்தடியினையும், என்பு-நரம்பு-உரோமம் ஆகிய இவைகள் தோன்றாமல் பெருக்காமல் அழகு நிறைந்து திரண்டிருக்கின்ற வேய்போற் பிரகாசிக்குந்தோள்களையும், தசை தோன்றுதனவாகிய மூட்டுக்களையும், நீண்ட நரம்புகளும் உரோமங்களுந் தோன்றாது வன்மை பொருந்திய மகரவீணையையொத்த முன்னங்கைகளையும், வரிசையாகிய பலரேகைகள் தம்முணெருங்குதலும்-மிகவு நீங்குதலும் - பரந்து தோன்றுகின்ற நரம்புகள் மிகுதலும் - உரோமங்கள் பொருந்துதலும், ஒட்டகம்-தவளை-செந்நாய்-பாம்பு-தேள்-கழுகு,பூனை-கர்த்தபம்-நரி-ஈட்டி இவைகளைப்போலிருக்கின்ற வெறுக்கப்பட்ட இரேகைகளுமில்லாமற் கவிகை-கூர்மம்-வலம்புரிச் சங்கு-மச்சம்-பதுமம்-நவக்கிரக சக்கரம்-நுகத்தடி - துலாக்கோல் - வண்டி-இடபம் - யானை - குதிரை-தோட்டி-சாமரம்-வச்சிராயுதம் - நேமி என்னும் இவ்வகை ரேகைகளைப்பொருந்தி வனத்திற்றிரிகின்ற முயல்வயிற்றினு மிருதுவாகிச் செவ்வாம்பல் மலரைப்போலப் பிரகாசிக்கின்ற உள்ளங் கைகளையும், சிவத்தலின்றி வளைந்திருத்தலும், இடைவிட்டு நீங்குதலும்-நரம்புமுரோமமும் பொருந்துதலும்-நேர்ந்திருத்தலும்-மிருதுவில்லாமல்மிக்கவன்மையாதலும் இன்றிநீலோற்பலமுகையைவென்று சிவந்த நல்ல ரேகைகள்வாய்ந்த கைவிரல்களையும், பள்ளமாதலும்-வெண்மை யாதலும்-குணமில்லாமல் சரசத்திருத்தலும் - புள்ளியாகிய வெண்மை தோன்றலும் - பொன்னிறமாதலுமில்லாது கிளியின்வாயினையொத்துச் சிவந்து பிரகாசிக்கின்ற கைவிரல்களினது நகக் கூட்டங்களையும், என்புதோன்றல் - நரம்புமுரோமமுமருவல்-உயர்தல்-கூனியிருத்தல் முதலியனவகன்று-மிருதுவாகிய தசையினால் மறையப்பட்டு எழுதற்கரிய வனப்பின் மிகுந்திருக்கின்ற முதுகினையும், கோணுதல்-நரம்பு தோற்றல்-மயிர் கிளைத்

தல்-நீளல்-வற்றல் என்னுமிக் குற்றங்களின்றி எழில் வாய்ந்திருக்கின்ற பிடரியினையும், குறுகலும் - நீளலும் - பருத்தலும்-உரோமங்களையுடைத்தாதலும் - நேர்ந்திருத்தலும் - மடிப்புறலும் இல்லாமற் கமுகமரத்தினை நாணச்செய்து நான்கு அங்குலத்தோடு மூன்று ரேகைகள் பொருந்திஅழகு நிறைந்திருக்கின்ற கண்டத்தையும், இரு பகுப்பாதலும்-பள்ள மிசைதலும் - நரம்பு முரோமமு மருவுதலும்-குறுகுதலும்-நீண்டிருத்தலும் - வளைந்திருத்தலும் - வற்றி யிருத்தலும் இல்லாமல் இருவிரலளவில் வட்டமாய்த் தசையை யுடைத்தாய் எழில்கொண்டு இன்பந்தருவனவாகியமோவாயினையும், சிறந்த பவளத் துண்டுபோற்றிரண்டு இருபக்கமூங்குவிந்து அழகிய ரேகை யொன்று பொருந்திப் பிரகாசிக்கின்ற கீழதரமும், அதற்குமேற் சற்றுயர்ந்து வனப்பு வாய்ந்திருக்கின்ற மேலதரமும், மத்தியில் இரேகையாழ்ந்திருத்தல்- வீங்கல்- மதரறக்கருகியிருத்தல்-வெளுத்திருத்தல்-மருவுறல்-தொங்கல்-உரோமமுறல்மேலும்கீழும்ஒவ்வாது இடைவிட்டிருத்தல் முதலியன்வகன்று பவளத்தையொத்துச் சிறந்திருக்கின்றவாயினையும், பரவியும் உயர்ந்தும் அகன்றும் நீண்டும் பசுமையுற்றும் பொன்னிறமாகியுங் கறுத்தும் துன்புறுத்துகின்ற குற்றங்களில்லாமல் மயிலிறகி னடிகளையும், வெளுத்த தரளங்களையும் முல்லையரும்புகளையு மொத்து வெண்மையாகவுந் திருத்தமாகவு மிருக்கின்ற முப்பத்திரண்டு பற்களையும், கடினமும் வெண்ணிற முங்கருமையும் நீட்சியும் பருத்தலும் விலகலும் இல்லாமற் சிவந்த வண்ணமாய் மிருதுவா யிருக்கின்ற நாவினையும், வெண்மையும் கருமையும் வன்மையும் உயர்வும் நீட்சியும் பொருந்தி யிருத்தலாகிய குற்றங்களின்றி வெண்ணெயென்று சொல்லும்படி மிருதுவெய்திச் சாதிலிங்கத்தினுஞ்சிவந்து செழுமைபொருந்தியிருக்கின்ற உண்ணு வினையும், கண்கள் இடுகாமலும் கபோலஞ் சுழியாமலும் பற்க டோன்றாமலும் வறிது நகைபுரியாமலும் மிகு நகைசெய்யாமலும் விளங்குகின்ற மூரலையும், வளைதல் கறுத்தல் சிவத்தல் நுனியினும் இடையினும் பள்ளமுறல் இலக்கணவளவிற் குறுகுதல் முதலான குற்றங்களின்றித்துளைகள் சிறுத்து இருபக்கங்களுஞ் சற்றுயர்ந்து எள்ளின் மலரை யொத்து இரண்டு மூன்றுதரம் அதிசயமுற மெல்லெனத்தும்மலின்றிக் கல்லெனப் பலகால் தும்முதலில்லாத நாசியினையும், வன்மை யுறலும் பள்ளமாதலும் உரோமம்பொருந்துதலும் இல்லாமல், கண்ணாடி யொன்றேயன்றி மற்றவைகட் கொப்பாகாது வட்டமாய்த் தசையையுடைத்தாய்மைந்திருக்கின்ற கபோலங்களையும், யானை, ஆடு எருமை இவைகளினுடைய கண்ணைப்போ

லிருத்தலும் வட்டமாதலுங் குற்றமுற வலஞ்சுழலுதலும் உயர்ந் திருத்தலும் மாறுதலையுடைத்தாதலும் புறவினதுகண்ணிறமொத்த லும் இல்லாமல் தெளிந்த நீலமணிபோலச் சிறப்புறக் கறுத்து வெண்மை யொளிகொண்டு கடையிற் செவ்வரி பரந்து நெருங்கிய கருமைவாய்ந்த மெல்லிய வுரோமங்களைப் பொருந்தி விளங்குகின்ற நீண்ட விழிகளையும், உரோமம் இடை விட்டிருத்தலும் பொன்னிற மெய்தலும், பருத்தலும் நீளலும் இல்லாத கண்ணிமைகளையும், உரோமம்பருத்திருத்தலும் நீண்டிருத்தலும், பொன்னிற முற்றிருத் தலும் வண்மையின்றி வனப்பகன்று இடைவிட்டிருத்தலும் இல்லா மல், ஒன்றோடொன்று நெருங்காமல் போர் செய்யும் வில்லைப் போன்று விளங்குகின்ற புருவங்களையும், இகழத்தக்கநரம்பும் உரோமமுமுண்டாகி மேல்வளைந்து உயர்ந்திருக்கின்ற குற்றங்களில் லாமல், வள்ளைத்தண்டினைப்போல நீட்சியுற்று, மலரிதழை யொத்து, நற்சுழிகளையுடையனவாய் விளங்கியிருக்கின்ற செவிகளையும் ,நரம்பு முரோமங்களு மில்லாமல் நவக்கிரக சக்கரரேகையைப் பொருந்தி மூவிரலகலமாய் அர்த்தசந்திர வடிவங் கொண்டு பிரகாசிக்கின்ற நுதலினையும், பூரணசந்திரனைப் பழித்துக் குளிர்ச்சிபொருந்திய ஆகாய கங்கையிற்பூத்த தாமரை மலரை யொத்துச் சீமந்த ரேகை களை வாய்ந்து, நீண்டு விளங்குகின்ற முகத்தினையும், வீங்கலும்- நீளலும்- விரிதலுமுறாமல்இளம்பூவரும்புபோலச் சீமந்தரேகைகளை வாய்ந்து முட்டற உயர்ந்து, வட்டமாய் அழகு நிறைந்திருக்கின்ற பிடரி- மத்தகம்- சென்னி ஆகிய மூன்றினையும்,இடையிடை வெளிக டோற்றுதல்-மிகக்குறுகுதல்-நீளல் - நுனியிற் பிளப்புற்றிருத்தல்- சிவந்தபொன்னிறமாதல் - வன்மையணுகுதல் -வாட்டமில்லாதிருத் தல்-சடைபற்றியிருத்தல் முதலிய குற்றங்களில்லாமல் வண்டினந் தொடர்ந்ததுபோன்றும் கருமை கொண்டிழைத்தது போன்றும் மேகங்கள் கண்படுத் திருப்பனபோன்றும் கூந்தற் பனையினைப் போன்று மிருந்து கண்டவர்கள் வியப்பெய்த நீண்டு - பரிமளித்து - நெய்த்து- திரண்டு-தாழ்ந்து-பூங்கொத்துகளைப்பொருந்தி இதனின் மிக்ககறுப்பில்லையென்று சொல்லத்தக்கதாக விளங்குகின்ற கூந்த லினையும் உடையவர்களா யிருக்கின்றார்கள்.

இஃதன்றி புருவமத்தியிலும், நாசி நுனியிலும், நிதம்பப்புறத் திலும், கைகளினிடத்திலும், கழுத்தினிடத்திலும், செவிகளிடத்தி லும், கபோலத்தினிடத்திலும், இடப்பக்கத்திலும், கொங்கைகள் வலப்பக்கத்திலும், சிவந்தமறுவைப்பெற்றிருக்கின்றோரும், திரண்டு அழகு பொருந்திய நெற்றியிலே வடித்தெடுத்த முத்தலைச் சூல

96-வது பக்கம் இலீலா காண்டம். மயூரேச விநாயகர் திருவவதாரப் படலம்

விசேகையைப் பெற்றோரும், கைகளிலும் மார்பிலுங் கொப்பூழிலும் நாசியிலும் முதுகு வலப்புறத்திலும் அல்குலடிப்புறத்திலும் வலசுழியைப் பொருந்தியிருக்கின்றோரும், பிடரி வலப்புறத்தில் இரண்டு வல சுழியைப் பெற்றோரும், அல்குலடிப்புறத்தில் வண்டியைப் போலும் நற்சுழிகளையுற்றோரும், பிரமதேவனால் வளர்க்கலுற்ற அவ்விரண்டு மங்கையரது பாதபதுமங்களை முன்னர் வணங்கி யருள் பெற்றோராவர். நாசி நுனியிற் கறுத்த மறுவைவுடையோரும், புறங்காலிலும் அல்குலந்தத்திலும் சிறு மச்சங்களைப்போன்ற வடுவைப் பெற்றோரும். நிதம்பந் தொடங்கி யல்குல்வரையில் ஒரு சுழியை நிறைந்திருக்கப்படைத்தோரும், அல்குல் முதல் வயிறளவும் ஒரு சுழியைப் பொருந்தினோரும், நிதம்பமுதல் வயிறளவும் இருசுழிகளை யடைந்தோரும், விழிகளிற் சுழி மருவினோரும், நீண்ட நெற்றியில் வலச்சுழியையுடையோரும், கூந்தலில்வலமும் இடமுமான சுழிகளை வாய்ந்தோரும், அரையின் மத்தியிலும் செவிகளிலும் கண்டத்திலும் குழல் வளர்ச்சியினுச்சியிலும் சுழிகளைப் பெற்றோரும், நித்திரை புரியுங்காலத்திற் பற்களைக்கடிக்கின்றோரும், பகருமித்தன்மைத்தாகிய குற்றங்களையுடையோரெல்லாம் பிரமதேவனுடைய நற்றவப் பயனைத்தோன்றிச் சிறந்த அவயவங்களை வாய்ந்திருக்கின்ற அம்மங்கையரது வடிவங்களைக்கண்டு தரிசனஞ் செய்தோரல்லர். மனவாக்குக்காயங்கட்களவுபடாத பரிபூரண சொரூபராகிய கணேசமூர்த்தியே! ஒப்பற்ற அம்மங்கையருடைய வழகின் சாயல்கள் இத்தன்மையவென்றுரைத்தேனன்றி உள்ள விதத்தை யாவர் சொல்ல வல்லவர்களென்று நாரதமுனிவர் சொன்னமாத்திரத்தில் கொன்றை மாலையணிந்த பரமேஸ்வரர் புத்திரராகிய கணேசமூர்த்தி அங்கீகாரங்கொண்டு அம்முனிவருக்கு அருள் வழங்கினர். அவ்வருளைப் பெற்ற நாரத முனிவர் பின்னுந் திருவடிகளில் வணங்கித் துதித்து விடைகொண்டு அம் மங்கையரிடத்திற் சென்று பலமுறை துதித்து அவர்கள் இன்புறத் தக்கதாகவும் இவ்வையக முய்யத் தக்கதாகவும் இதனைச் சொல்வாராயினர்.

புண்ணிய பூமியில் முளைத்து அறமுதலிய நாற்பொருள்களையும் பூத்து யாவர்க்கும் இம்மை மறுமைப்பயனை விளைவிக்க வல்ல கொடிபோன்று விளங்கிய அன்னைமீரே! யான் விநாயகக் கடவுளுடைய திருவடிகளை அன்போடுபணிந்து அவரது சமுகத்தின்முன்னர் உங்கள் வனப்புக்களனைத்தையு மெடுத்துரைத்தேன். அவைகளைய்க்

கடவுள் அங்கீகரித்து உம்மைத் திருக்கலியாணஞ் செய்துகொள்ளத் திருவுளங்கொண் டிருக்கின்றனர். இது நடந்தவிதந் தாங்களறிய வேண்டியதென்ன, அக்கன்னியரும் மனமகிழ்ந்து கணேச மூர்த்தியை விவாகஞ் செய்துகொள்ள மிக்க ஆவல்கொண்டிருந்தார்கள். அப்பால் நாரதமுனிவர் பிரமதேவனிடத்திற் சென்று தாம் நடத்தி வந்த காரியங்களனைத்தையுமறிவிக்க, பிரமன் மனக்களிப்படைந்து இனி நமது புத்திரிகட்கு விரைவில் விவாகத்தினைச் செய்துமுடிக்க வேண்டுமென்று தன்னுள்ளத்தின்மதித் தெழுந்தவனாய், உடனே கைலாய வரையிற் சென்று சோமன் சூரியன் அக்கினி என்கின்ற மூன்று விழிகளையுடையவராயும், ஈசானம் தற்புருடம் அகோரம் வாமதேவம் சத்தியோசாதம் என்கின்ற * ஐந்து முகங்களையுடையவராயும், மூவர்க்கு முதல்வராயும் வீற்றிருக்கின்ற சிவபெருமானைப் பணிந்து பலமுறை துதித்து நின்றான். உமாபதியாகிய பரமேஸ்வரர் பிரமனை நோக்கி, நீ இங்கு வந்த காரணமென்னென்று வினவியருள, அதற்குப் பிரமன் சொல்லுவான். எந்தையே! பிரமன் விண்டு உருத்திராகிய எங்கண் மூவரையும் ஈன்று ஆக்கல் முதலிய முத்தொழில் களைத் தந்து ஆட்கொண்டருளிய கணேசமூர்த்திக்கு இலக்குமியுங் கண்டு நாணத்தக்க வனப்பினை வாய்ந்த எனது புத்திரிகளை மணஞ் செய்து கொடுக்க ஆவலுற்றிருக்கின்றேன். அதற்குத் தேவரீரநுமதியைப் பெறுமாறு வந்தேனென்றான். அதனைச் சந்திரசேகர மூர்த்தியாகிய சிவபெருமான் செவியுற்றுக் கிருபையோடும் உமா பரமேசுவரியினுடைய திருமுகத்தை நோக்க, அவர் பிரமன் முகத்தைப்பார்த்து விநாயக மூர்த்திக்குத் திருக்கலியாணஞ் செய்வதால் யாவர்க்கு நன்மையுண்டாகுமாதலின் அதனை விரைவின் முடிக்கக் கடவையென் றருள் சுரந்தார்.

இவ்வாறு தாய் தந்தைய ரிசைதலும் பிரமன் மனமகிழ்ந்து விடைபெற்றுவந்து கருணைமதத்தைப் பொழிகின்ற யானைமுகத்தையுடைய கணேச மூர்த்தியையடைந்து நமஸ்காரஞ்செய்து சமான ரகித நிகில சககாரணகர்த்தராகிய விநாயகமூர்த்தியே! அடியேனிவ் வுலகங்களைச் சிருட்டிக்குமாறு தேவரீர் முன்னர் இரண்டு சத்திகளையளித்தருளினீர். அச்சத்திகளைத் தேவரீர் திருமணஞ் செய்தருள வேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ் செய்துகொண்டான். பூத பௌஷிய

* அவற்றுள் ஈசானம்-அனைத்தும் ஆளுதல். தற்புருடம்-காத்தல் அகோரம்-அழித்தல். வாமதேவம்-விளக்கல்-சத்தியோசாதம் - தோற்றுவித்தல்.

வர்த்தமானுத்மகமாகிய காலத்திரயத்திலும், பிருதிவியாதி பஞ்ச பூதாத்மகமாகிய காரணத்திரயத்திலும், உள்ளும் புறம்பும் வியாபித்து, அந்தரியாமியாகிய பரமாத்மாவாகியும், சர்வ சாக்ஷியாகியுமிருக்கின்ற சுவாமிகள் எவ்வாறு நடாத்திக் காட்டுகின்றீரோ, அவ்வாறன்றி, இப்பிரபஞ்சங்களிற் சுகங்காணமாட்டாது. அஃதன்றியும், ஆண்களோடு பெண்கள் மனங்கலந்து கூடினலல்லது, சுவாமிகளடியேற்குக் கற்பித்தருளிய சிருட்டித்தொழில் பிரகாசமுருறாதலாற் சுவாமிகள் தயவுசெய்தெழுந்தருளி, அடியேனை முற்றினுமாட் கொள்ள வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தான்.

அதற்கு-நிலம்-நீர்-தீ-கால்-வெளி-சூரியன்-சந்திரன்-இயமானன் என்கின்ற அஷ்டமூர்த்தவடிவாகிய விநாயகக் கடவுளிசைந்து, பிரமனே! நீயுரைத்த கலியாணத்திற்கு வேண்டிய முயற்சிகளை நடாத்திக்கொண்டிரு. யாம் அவ்விடத்திற்கு யாவர்களோடும் இட்டமாக வருகின்றேமென்று விடைகொடுத்தருளப் பின்னரப் பிரமதேவன் கருணைநாயகராகிய விநாயகமூர்த்தியினது கிருபா நோக்கம் பெற்றுக்கொண்டுபோய், வைகுந்தத்தையடைந்து, திருமகள் கணவராகிய திருமாலை வணங்கித் தன்புத்திரிகளது திருக்கல்யாணத்தையுரைத்து,அவ்விடத்தினின்றும் நீங்கித் தனது சத்தியலோகத்தைச் சேர்ந்து தேவதூதுவரைக் கூவி, அவர்களிடத்திற் சகல ரிஷிகளும்-சகல வேந்தர்களும் சகல தேவர்களும்-அத்தேவர்கட்கரசனாகிய விந்திரனும்-மற்றுமுள்ள யாவருந் தங்கள் தங்கள் குடும்பசமேதர்களாக விரைந்து வரவேண்டுமென்று திருமணப் பத்திரிகையை வரைந்தனுப்பிப் பின்னர் விசுவகர்மாவையழைப்பித்து, எமது கர்த்தராகிய கணேசமூர்த்தியினது திருக்கல்யாண மகோற்சவத்தைத் தரிசிக்க வருகின்ற விண்ணாட்டினர் பூமண்டலவாசிகள்-பாதலத்தினர் முதலானவர்கள் வீற்றிருப்பதற்கு யோக்கியகரமான கோயில்கண் முதலியவைகளையுங் கல்யாண மண்டபத்தையுஞ் சாத்திர விதிப்படிக்குத் தீவிரமாய் முடிக்கக் கடவையென்று ஆக்கியாபித்தான். அதற்கவ் விசுவகர்மா அதிக மகிழ்ச்சியை யடைந்தவனாய், இப்பணிவிடை செய்தற்கு யானென்ன தவஞ் செய்தேனோவென்று ஆனந்தமுற்று, இங்ஙிமிடத்திற்றுனே தமதிட்டப்படி செய்வேனென்று விடைபெற்றுச்சென்று ஒரு நகரமுண்டாக்கி, அதனைச் சூழப் பருத்தோங்கியிருக்கின்ற மதில்களெழுப்பி, நாற்புறங்களினும் விசித்திரமுற்று விளங்குகின்ற கோபுரங்களைத் தூக்கி, அதனுட்புறத்தில் கல்யாண

மகோற்சவத்தில் வசிக்க வருபவர்கள் மனவெழுச்சியுடன் வாசஞ் செய்யத்தக்க கூடங்களும் உப்பரிகைகளு மேற்படுத்தி, விசாலமுற்றிருக்கும் வீதிகளையும், இடைஇடையிற் சித்திரகூடங்கள்-பளிங்கு மண்டபங்கள்-சந்திரகாந்தத் திண்ணைகள் முதலியவைகளை வரிசை வரிசையாக வகுத்துக் கல்யாணத்திற்குரிய பண்டங்களை வைக்கத் தக்க பண்டாரவறைகளை முடித்துத் தாமரை அல்லி முதலிய புட்பங்கள் மலிந்திருக்கின்ற தடாகங்கள்-ஓடைகள்-கேணிகள் முதலியவைகளைத் தக்கவிடங்களிற்றொட்டு, வானையளாவத் தழைத்தோங்கிக் குளிர்ந்தநிழலைப்பரப்பிக்-கனிவருக்கங்களைக்கொண்டிருக்குஞ்சோலைகளுந் தோப்புகளுமுண்டாக்கிப் பரிமளமிகுந்த பல புட்பசாதிகள் மலிந்திருக்கின்ற நந்தனவனங்களையும்-பூங்காவுகளையுஞ்-சிருட்டித்து முடித்தவுடன் அந்நகரத்தினடுவில் மணச் சடங்குகள் முடித்ததற்கோர் கல்யாண மண்டபத்தை விசாலமாகப் படைத்து, அதன் மத்தியில் நவரத்நமயமாகிய சிங்காதன மொன்றைப் பல விசித்திரங்களோடுமமைத்து அதைச் சூழ்வரத்திருமாலாகிய தேவர்களும்-முனிவர்களுங் களித்திருக்கத்தக்க பீடங்களை அணியணியாக வகுத்துப் பல நிறப் பட்டுகளாற் சோடித்திருக்கின்ற விதானங்களினுஞ் சொர்ன மயமாய்த் தோற்றுகின்ற மண்டபத்தின் மேற் பரப்புகளினும், முத்து மாலைகள்-புட்பச்சரங்கள்-மயிற் பிஞ்சங்கள் முதலியவைகளைத் தொங்கவிட்டு, நவரத்னங்களிழைத்திருக்குஞ் சுவர்ப்புறங்களினும், பருத்தோங்கி நிற்கும் பலவிதத் தூண்களினும், பொற்பாவைகள்-சித்திரப் பிரதமைகள் - நிலைக்கண்ணாடிகள் முதலியவைகளைப்பதித்து, ஓமகுண்டத்தையும் விசாலமாகப் படைத்தும் பிரமதேவனைக்கண்டு அறிக்கையிட்டான்.

உடனே பிரமதேவன் விரைந்து வந்து அவ்வவற்றின் சிறப்புகளைக் கண்டு, அதிக சந்தோஷங் கொண்டவனாய், மேருவுங் கண்டு நாணத்தக்க பிரகாசத்தோடுமிருக்கின்ற இந்நகரத்தினழகைக் காண்பதற்குத் தேவேந்திரனைப்போல ஆயிரங் கண்களைப் பெற்றிலேனே யென்று ஆசையோடு வருத்தமுற்றானாயின் அத்தேவதச்சனால் நிருமித்த நகரத்தின் சிறப்புகள், என்போலிகளால் அளவிட்டுரைக்கப் படுவனவோ? பின்னர்ப் பிரமனானவன் சில காரியகாரரைத் தூண்டி, ஆகாய கங்கையைத் தருவித்து, தருப்பை-மாவிலை-சமித்து முதலிய ஓமத்திரவியங்களைச் சேகரித்து-வாழை-கமுகு-தெங்கின் குலை முதலிய சிறப்புகளை வேண்டுமிடங்களில் அணிபெற நாட்டி, வீதிகடோறும் பனிநீரை யிறைத்துப், புழுதியையடக்கி, முற்றமெங்கணுஞ்

சந்தனக் குழம்பினுன் மெழுகிப் பல விசித்திரங்களான கோலங் களையு மிடுவித்து, பாலிகை-கரகமாதிய பல மங்கல வரிசைகளையும் வருவித்து, திருவிளக்கு-பலவிளக்கு-குடத்தீப முதலிய சோதிகளை யமைத்து, இன்னும் இத் தன்மையவாகிய எல்லாச் சிறப்புகளையுஞ் சர்வ சாக்கிரதையோடு நிறைவேற்றிக்கொண்டிருந்தான்.

அச்சமயத்தில்தான் முன்னர் வரைந்தனுப்பிய திருமணப் பத் திரிகையைக் கொண்டுபோன தேவ தூதர்கள் வாயு வேகமு மனோ வேகமுந் தங்கட்குப் பிற்படத்தக்கதாக வோடி அவ்வவர்கட் கறி விக்க, உடனே அம்மணவோலையைவாங்கி யாவரு நிமிர்ந்து வாசித் துச் சந்திரர்-சூரியர் முதலிய நவக்கிரகங்கள் முப்பத்து முக்கோடி தேவர்கள், நாற்பத்தெண்ணுயிரம் ரிஷிகள், கருடர், கந்தருவர், சித்தர், வித்தியாதரர், போகபூமியர், ஆகாயவாசிகள், பாதலவாசி கள், சேடனுதிநாகராசர்கள் முதல் மற்றைத்தீவாந்தரங்களி லிருப்ப வர்களுந் தங்கள் தங்கண் மனைமக்கள் சுற்றத்தினர் முதலிய கூட்டங் களோடு ஏகமாகத் திரண்டுகடையுகத்திற் சத்த சாகரங்களுங் கரை புரண்டு மேருவைச் சூழ்வது போலத் தேவ தேவோத்தமராகிய கணேசமூர்த்தியினுடைய திருக்கல்யாண சம்பிரமத்தைத் தரிசித்து ஈடேறுங்களிப்பினராய்ச் சயவுற்சாகங்களுடன் ஒவென்னுஞ் சத்த மெழ நாற்புறங்களினுமிருந்து தேவதச்சனல் நிருமித்திருக்கின்ற நகரமெங்கணும் வந்து நெருங்கினுர்கள். பின்னர்ப் பிரமதேவனுன வன் வந்த பரிசனங்கட்கெல்லாஞ் சகலவாபரணம் உணவு முதலிய வைகளை அவ்வவர்கட்கு வேண்டுமட்டும் அளித்துவரும்படி * சங்க நிதி-பதுமநிதி - சிந்தாமணி-பஞ்சதரு-காமதேனு முதவானவைகட் காஞ்ஞாபித்துத் தான் பின்னர் நடத்தவேண்டிய முயற்சிகளிற் பிர வேசித்தான். இப்பால் அக்காமதேனு முதலியவைகள் பிரமனிட்ட கட்டளையின்படி சகலசெல்வங்களையும் வந்தவர்க்கெல்லாந் தந்துவர, அவைகளை இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் பெற்றுக்கொண்டு மனக் களிப்படைந்து வேறொரு தெய்வலோகத்தி லடைந்தவர்களைப்போல அளவில்லாத ஆனந்தக்கடலுண்மூழ்கினுர்கள். அந்நகரத்துள்ளோர் களும் எந்தையாகிய கணேசமூர்த்தியினது திருக்கல்யாணத்திற்குச் செய்துவைத்த நூதனவலங்காரங்களைக் கண்டு முன்னர் காணக் கூடாத வுயர்ந்த பரகதியைப் பின்னரடைந்தவரையொத்துக் களிப் படைந்தார்கள்.

அந்நகரத்தின்கண் பன்னிரண்டுகோடி சூரியர்களுஞ் சந்திரர்க ளும் உடுக்கூட்டங்களும் ஒருமித்துக்கூடியிருக்கின்றமையால் அங்கு

இராப்பகலென்னுங் காலவேற்றுமைகள் இல்லாது ஓரே தன்மை யாகியிருந்தது. காமதேனு கொடுக்காநின்ற வுண்டிகளையுங் கற்பகத் தருவளிக்கின்ற ஆபரணங்களையும் அங்கராத்து வந்திருக்கின்ற ஆட வர்களும் மங்கையர்களும் பெற்றுக்கொள்வதனால் அவர்கள் தங்கள் பெயரின்மாத்திரம் வேறுபட்டிருந்தார்களேயன்றி உருவத்தில் ஒரு வரையொருவர் ஒத்தவராகி இருந்தார்கள். பஞ்சதருக்கள் நெருங் கிய சோலைகளானவை தம்முட் பலவதிசயங்களையுண்டாக்கச் சிலர், அவ்வற்புதங்களைப் பார்த்து அவ்விடங்களைவிட்டு நீங்காதவர்களா யிருந்தார்கள். இளமைப் பருவத்தையுடைய மங்கையரும் பெருமை பொருந்திய மைந்தர்களுந் தாங்களிச்சித்தவண்ணங் கற்பக முதலிய வைகளாற் றரப்பெற்று மலர் பொதுளிய சோலைகளிற் சென்று விளையாடல் செய்தார்கள். இரத்தினுபரணங்களை யணிந்த † குயார விந்தங்களையுடைய மங்கையர் கூட்டங்களிற் சிலர் அம்மானையாடு வார்களும், சிலர் பந்தாடுவார்களும், சிலர் புனல்விளையாடுவார்களும், சிலர் ஊசலாடுவார்களும், சிலர் தங்கள்தங்க ளன்பினரை யுவந்து தேடுவார்களும், சிலர் அவ்வன்பினரைக் கலந்து களிப்படைவார் களும், சிலர் கிளிப்பிள்ளைகளினுடைய மெல்லிய சொற்களால் நாகணவாய்ப் புட்களினுடைய மொழிகளைக்கீழ்ப்படுத்துவார்களும், சிலர் இந்நாகணவாய்ப் புட்களினுடைய சொற்களால் அக்கிளிப் பிள்ளைகளின் மொழிகளைத் தாழ்வு செய்வார்களுமாகிச் சோலைக ளெங்கு மனங்களித் துலாவியிருந்தார்கள்.

கரும்பு வில்லையேந்திய மதனுங்கண்டு நாணத்தக்க வனப்பினை வாய்ந்த ஆடவர்களிற் சிலர் யானைகளோடு யானைகளையும், குதிரைக ளோடு குதிரைகளையும், ஆடுகளோடு ஆடுகளையும், கவுதாரிகளோடு கவுதாரிகளையும், காடைகளோடு காடைகளையும், கோழிகளோடு கோழிகளையும் பொருவித்துச் சயங்கூறிக் களிப்படைந்தார்கள். வேதாகம முதலியவைகளைத் துரிசற வாராய்ந்துணர்ந்து இருவினை களினின்று நீங்கிய மகாதவத்தையுடைய வசிட்டர் முதலான ரிஷி புங்கவர்களிற் சிலர் தருமவாதஞ் செய்கின்றவர்களும் சிலர் அருத்த வாதஞ் செய்கின்றவர்களும், சிலர் காமவாதஞ் செய்கின்றவர்களும், சிலர் மோக்ஷவாதஞ் செய்கின்றவர்களுமாகி யிருந்தார்கள். சனகர் முதலியயோகீஸ்வரர்கள் பரதத்துவசொரூபியாகியசிவபெருமானது

---

* சங்கநிதி = சங்குபோன்றவடிவுடையது. பதுமநிதி = தாமரைபோன்ற வடிவுடையது. பஞ்சதருக்களாவன:—சந்தானம், அரிசந்தானம், மந்தாரம், பாரிசாதம், கற்பகம் என்பனவாம். † குமாரவிந்தப் —குயம் = தனம், அர விந்தம் = தாமரை மொக்கு. தாமரையரும்புபோன்ற தனங்களாம்.

ஆகமம் பிரமாணத்தினுலுங் காட்சிப் பிரமாணத்தினுலுஞ் சிரேஷ்டமாகிய பதிபசு பாசங்களின் றன்மைகளைப் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

அணிமாவாதி யட்டமாசித்திகளினும் வல்லசித்தர்கள் தம்மை வணங்காரையெல்லாம் வணங்குவித்துப் பலவற்புத விளையாடல்களை நடாத்திக்கொண்டிருந்தார்கள். தேவர்கள் தங்களினத்தினருடன் பற்பல தர்க்கங்களைப்பேசி அவ்வவர்கள் ஆண்மைகளை யாதரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இங்கரவாடம்பரங்கள் இவ்வாறிருக்கப் பதுமநிதி-சங்கநிதி-கற்பகதரு முதலியவைகளாற்றந்த ஆடையாபரணுதிகள் அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கின்ற கல்யாண மண்டபத்திற் பொன்னுற் செய்து நவரத்தினங்கள் பதித்திருக்கின்ற தூண்கள் தோறு நாட்டியிருக்கும் மரகத வாழைகளும், கமுக மரங்களும், கன்னற்றண்டுகளும், கண்டவர்கள் அதிசயிக்கும்படி பொன்னுபரணங்கள் பட்டாடைகள் அமுதுகள் சிற்றுண்டிகள் முதலானவைகளையளவில்லாமற் கொடுத்துவந்தன. சுவர்த்தலங்களின் முறைமையாகத்தீட்டியிருக்கின்ற சித்திரங்களெல்லாஞ் சுவர்க்கமத்தியபாதல முதற் சகல உலகங்களிலுள்ள வேறுவேறுன பொருள்களை வந்தவர்கட்கெல்லாம் வரையாது கொடுத்து ஏவல் செய்துகொண்டிருந்தன. அம்மண்டபத்தைப் புடைசூழ்ந்த சோலைகளிலமைந் திருக்கின்ற பல விசித்திரங்களான பிரதமைகளெல்லாங் கற்பகாதிகளைப் போல அவ்வவர்க்கு வேண்டுவனவற்றை ஆவல்தீரவளிப்பதன்றி, அக்கற்பகாதிகளையுங் கண்டு ஆலசியஞ் செய்து அளவற்ற அற்புதங்களை நடாத்திவந்தன. சாயை தோற்ருத தன்மையராகிய தேவர்கள் வடிவங்களை அம்மண்டபத்திற் பதித்திருக்கின்ற இரத்தினங்கள் காட்டுவதனுல் அத்தேவர்கள் அச்சாயைகளைப் பார்த்து ஈதென்ன காரணமெனச் சந்தேகித்தார்கள். இவ்வாறு அளவற்ற பெருமிதங்களோடுந் தேவதச்சனுல் நிருமித்த அம்மண்டபத்தின் சிறப்புகள் யாவராலளவிட்டுறைக்கற்பாலன?

இப்பால் நாரத மகா முனிவர் சகல சம்பிரமங்களையுங் குறைவின்றி நிறைவேற்றியிருப்பதைப் பார்த்து மனங்களித்து விரைந்தெழுந்து வெள்ளியங்கிரியைச் சேர்ந்து சிவபெருமான் சந்நிதானத்தையடைந்து மும்முறை வலம் வந்து வணங்கித் தயாநிதியே! விநாயகப் பெருமான் திருக்கல்யாண மகோற்சவத்திற்குரிய சகலவலங்காரங்களுஞ் செய்து நிறைவேறின. அரசர்கள் தேவர்கள்

முனிவர்கள் முதலாயினோர் வந்து நெருங்கியிருக்கின்றனர். தேவரீர் அடியேங்கண்மீது கிருபை புரிந்து எழுந்தருள வேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ் செய்துகொள்ளலுஞ் சிவபெருமான் கிருபைகூர்ந்து விநாயக மூர்த்தியை யழைத்து, ஐயனே! பிரமனால் வளர்க்கலுற்ற சித்திபுத்திகளைத் திருமணஞ் செய்வதற்கான கோலத்தைக் கொள்ளுகவென்று திருவாய் மலர்ந்தனர். அதுகேட்ட சுத்த சத்துவ மூர்த்தியாகிய விநாயகக் கடவுளானவர் தெய்வ கங்கையிலாடித் தேவர்களுடைய இமையாவிழிகளை யிடைவிடாது இமைக்கச் செய்யும் வனப்பினை வாய்ந்த தமது திருமேனியினொளியைச் சிறிது தணியச் செய்பவர்போலப் பீதாம்பரத்தை யெடுத்து அரையிற் சாத்தி வாசனை வீசுகின்ற கூட்டு வருக்கச் சந்தனத்தை மார்பினிடத்துந் தோள்களினிடத்தும் பூசிக்கொண்டார்.

சந்திரனை முடியிலணிந்ததைத் தெரிந்துகொண்ட மற்றைய கோள்களானவை தாமும் அம்முடிமேலேறியிருப்பதற் கெண்ணி அரிய தவங்களைச் செய்ய அவைகளையுந் தமது நன்முடியிற் சூட்டிக் கொண்டதற்கொப்பாக மிக்க வொளி பொருந்திய நவ மணிகளை வரிசையாகப்பதித்த பொன்முடியினைச் சூட்டிக்கொண்டார். சடைமீதிருக்கின்ற சந்திரன் அச்சடையை மறைத்திருக்கின்ற முடிமீதிருந்து திருமணச்சேவை செய்யானாயின் அவனுள்ளம் வருந்துமென்றெண்ணினர்போல அச்சந்திரனை அப்பொன்முடியின்மீது பொருந்தவமைத்து அதனைச் சூழ்வரக் கொன்றை மாலிகையினை யணிந்து கொண்டார். பல்லாயிரங்கோடி யண்டங்களிலுள்ள ஆன்மகோடிகளனைத்தையும் அரை நொடியிற்றகித்து நீறாக்கவல்ல தமது நுதல் விழியின் வெப்பத்தை அக்கல்யாண சடையிற் காட்டாதவண்ணம் அதனைத் தணிவிப்பவர்போல அதன் முன்னர்க் கண்டவர் வியப்படையத்தக்க பிரகாசத்தினையுடைய இரத்தினப் பட்டத்தை யணிந்தருளினர். பொன்முடியிலணிந்த மூன்றாம் பிறையினது நிலவென்று சொல்லும்படி ஒப்பற்ற நெற்றியில் வெண்டிரு நீற்றை யணிந்து அதனடுவின் மிக்க வாசனை கலந்திழைத்திருக்கின்ற சிவந்த திலகமிட்டுக் கொண்டார். திருக்கரத்தி லிருக்கின்ற கொடியாகிய மீனும் ஆகாயத்தி லிருக்கின்ற அருந்ததியாகிய மீனுந் தமது திருமுகமாகிய கருணைக்கடலில் இன்புற்றிருக்க வெண்ணிப் பக்கங்களில் வந்து பொருந்தியிருப்பனபோல அழகு நிறைந்த மணிகளாற் செய்யப்பட்ட மகர குண்டலங்களைக் காதிலழகுற வணிந்தனர்.

முகமாகிய பதும நிதியைத் தாங்குகின்ற சங்க நிதியாகிய கண்டத்திற் சிந்தாமணியைப்போலத் தாளமாலைகளையும் பொன்னுபரணங்களையும் அணிந்து, இடையில் உதரபந்தனந் தரித்துக் கைகளிற் கடகங்களைப் பூண்டு, விரல்களின் மோதிரங்களையணிந்து, திருவடிகளிற் சிலம்புகளை யார்த்து, இன்னும் அளவற்ற ஆபரணங்களைச் சிறப்பெய்த வணிந்தருளினர்.

இவ்வாறு விநாயகக் கடவுள் திருமணக்கோலங்கொண்ட சிறப்பைச் சிவபெருமான் கண்களிக்கப் பார்த்து ஈராயிர மருப்பினேடு மலைபோன்று பாரித்திருக்கின்ற அயிராவணத்தை அவருக்குத்தந்து தாமும் உமாபரமேஸ்வரியும் இடப வாகனத்தி லெழுந்தருளினர். வேலாயுதத்தையேந்திய முருகக்கடவுள் மயில்வாகனத்திலேறி யருளினர். துவாதசாதித்தர், ஏகாதசருத்திரர் * அட்டவித்தியேஸ்வரர், அஷ்டவசுக்கள், அஷ்டதிக்குப்பாலகர் முதலிய எல்லாத்தேவர்களுஞ் சர்வாலங்கார சோபிதராய் அவ்வவர் வாகனங்களிலேறிப் புடை சூழ்ந்தார்கள். நிகும்பன், கும்பன், சங்கபாலன், குமுதன், பானு, தனஞ்சயன், தசமுகன், காலபாசன், விசயன் முதலிய பூதகணத் தலைவர்களோடு, நந்தியீசுவரரும் மற்றுமுள்ள கணநாதர்களும் நெருங்கினர்கள். யாவருந்துதித்தற்குரிய முதன்மை பெற்றிருக்கின்ற பிரணவ மந்திரம், வேதங்கள், கலைகள், காலங்கள் இராசிகள், சத்தகோடி மகா மந்திரங்கள் முதலியவைகளோடு, காமிகம், யோகசம், சிந்தியம், காரணம், அசிதம், தீப்தம், சூக்குமம், சகத்திரம், அஞ்சுமான், சுப்பிரபேதம், விஜயம், நிச்சுவாசம், சுவாயம்புவம், ஆக்கினேயம், வீரம், இரௌரவம், மகுடம், விமலம், சந்திரஞானம், முகவிம்பம், புரோற்கீதம், இலளிதம், சித்தம், சந்தானம், சர்வோத்தமம், பாரமேச்சுரம், கிரணம், பேதம், வாதுளம், என்கின்ற இருபத்தெட்டாகமங்களும் ஒவ்வொரு தேவ வடிவங்களாகித் திரண்டு வந்தன.

இவ்வாறு சகல சம்பிரமத்தோடு யாவரும் புடை சூழ்ந்து நெருங்கிய சமையத்தில் விநாயக மூர்த்தியானவர் அயிராவணத்தி

---

* அட்டவித்தி யேசுரராவார்: புத்தியட்டகர் எனப்படுஞ்சூக்கும புவனமெட்டின் அதிபதிகளாம். அவர்கள்-அனந்தர், சூட்சுமர், சிவோத்தமர் ஏகநேத்திரர், ஏகருத்திரர், திரிமூர்த்தி, ஸ்ரீகண்டர், சிகண்டி எனப் பெயர் பெறுவர். சூக்கும புவனமெட்டாவன:—பைசாகம், இராக்ஷசம், யாக்ஷம், காந்தர்வம், மகேந்திரம், சௌமியம், பிராசேசுவரம், பிராமம் என்பனவாம்.

லாரோகணித்துப் பூதகணங்கள் புகழ் பாடி வரவும், மாதவர் வேத மோதிவரவும், சந்திரவட்டக் குடைகள் ஆகாய வெளியை மறைக்கவும், பலவித பட்டுக்கொடிகள் இருமருங்கினு நெருங்கவும், சிலர் ஆலவட்டங்கள் வீசவும், சிலர் சாமரைகளிரட்டவும், * தோற்கருவி, மிடற்றுக்கருவி என்கின்ற பஞ்ச வாத்தியங்கள் நாற்றிசைகளினு முழங்கவும், இன்னும் அளவற்ற ஆடம்பரங்களோடு கடல் பெருகு மாறுபோல எள்ளிட விடமில்லாமல் ஒருவரோடொருவர் அடர்ந்து கிரீடங்கள், புயங்களுடன் புயங்கள் ஊடுதாக்க ஆகாய மார்க்கமாகச் செல்லுமளவில் அஷ்டபுயா சலங்களையுடைய சிவபெருமானோடு கணேசமூர்த்தி திருமணக்கோலங் கொண்டெழுந்தருளி வருவதைப் பிரமன் விண்டு முதலிய தேவகணங்களாதியர்கண்டு அளவளாவிய வானந்தத்தோடும் எதிர்கொண்டு சென்று கற்பக மலர்களைத் தூவி யருச்சித்து அட்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ் செய்து அந்நகரத்துள்ள இராசவீதியில் வலமாகவழைத்துக் கொண்டுபோய்த் திருக்கல்யாண மண்டபத்திலெழுந்தருளச் செய்தார்கள்.

உடனே சரசுவதியானவள் பொன்கரகத்திற் றெய்வகங்கையை ஏந்தி வந்து கணேசமூர்த்தியினுடைய திருவடிகளில் அபிஷேகிக்க, பிரமதேவன் மிகுந்த வணக்கத்தோடும் அத்திருவடிகளை விளக்கி மெல்லிய ஆடைகொண் டொற்றினான். பின்னர்ச் சிவபிரானும் உமாதேவியும் ஓராதனத்திலிருந்தனர். சுப்பிரமணியர் முதலிய மற்றைத் தேவர்களெல்லாம் வெவ்வேறாதனங்களில் அமைந்தனர். விநாயகக் கடவுள் அம்மண்டபத்தி னடுவில் அமைத்திருக்கின்ற மாணிக்கச் சிங்காதனத்தில் ஆரோகணித்துத் தேவ மாதர்கள் நடிக்கின்ற ஆடலினும் பாடலினுந் தமது திருக்கண்ணோக்கினைச் சாத்தியிருந்தனர். அளவற்ற தேவப்பெண்கள் வெள்ளடை, பாகு, வாழைக்கனி, தெங்கின்கனி, மற்றுமுள்ள பலாதிகள், இரத்தினாபரணங்கள், பூமாலைகள், சித்திரப்பட்டுகள் முதலான மங்கலவரிசைகளைத் தனித்தனி பொற்றாம்பாளங்களில் நிரப்பித் தங்கள் தங்கள் கைகளி லேந்திக்கொண்டு, சாமரை, பூரண கும்பம், கண்ணாடி, தோட்டிமுரசு, மணிவிளக்கு, கொடி, இணைக்கயல் என்கின்ற அட்ட மங்கலத்துடன் பல வாத்தியங்களு முழங்க அந்நகர வீதியை வலமாக வந்து விநாயகப் பெருமான் வீற்றிருக்கின்ற திருக்கல்யாண

* தோற்கருவி-பேரிகை முதலியன. துளைக்கருவி-வேய்ங்குழல் முதலியன, நரம்புக்கருவி-வீணை முதலியன. கஞ்சக்கருவி-தாளம் முதலியன. மிடற்றுக்கருவி-கண்டத்தாற் பாடும் இசைகள்.

மண்டபத்திற் றெருகுப்பாக வைத்து வணங்கினர்கள். இப்பால் அந்தப்புரத்தி லிருக்கின்ற சித்தி புத்தியென்னுங் கன்னியர்களைச் சரசுவதி, இந்திராணி, இலக்குமி, அதிதி, அநசூயை, அருந்ததி என்கிற மாதர்களறுவரும் வணங்கி வாழ்த்துதல் செய்து, சிரோரத்தினங்களால் இழைத்திருக்கின்ற ஆதனத்தி லெழுந்தருளப் பண்ணி அங்கு வந்திருக்கின்ற தேவமாதர்கட்கெல்லாம் வேறுவேறு கனிவர்க்கங்களையும், வெள்ளடை பாக்குகளையுந் தங்கள் கை மிதப் பத்தந்து பின்னர் யாவரும் புடைசூழ்ந்து பற்பல ஏவல்களை இயற்றிவர, அக்கன்னியர்க்குத் திருமஞ்சன மாட்டுவாராயினர்.

புனுகுசட்டம்-கோட்டம், நாகப்பூ, முத்தக்காசு, சயிலேகம், இலாமிச்சம், இருவேரி, ஆரியக்கோட்டம், மாஞ்சில், மலையிருவேரி, பச்சிலை, கச்சோலம், அதிமதுரம், தக்கோலம், வாழைப்பூ, நன்னாரிப்பூ, கண்டில்வெண்ணெய், மகிழம்பூ, தாவரிசி, ஏலம், சாதிக்காய் வெண்குங்கிலியம்,இலவங்கம்,நாகணம், மஞ்சட்டி, சண்பகமொக்கு, அரத்தை, சாம்பிராணி, தகரம், கருங்குங்கிலியம், வெட்டிவேர், மாலிகை என்கின்ற முப்பத்திரண்டு பொருள்களோடு, கஸ்தூரி, குங்குமம், கர்ப்பூரம், அகில், சந்தனம் என்கின்ற ஐவகை வாசனைத்திரவியங்களும், நாவல், கடுக்காய், நெல்லிக்காய், தான்றிக்காய், ஆல், அரசு, அத்தி, இத்தி, கோரைக் கிழங்கு, மாந்தளிர் என்கிற பத்துவகைத் துவர்ப்புஞ் சேர்த்து வெள்ளி லோத்திரப் பட்டையையும் அரைத்த சந்தன வண்டலையுங் கலந்து மிக்க பக்குவத்தோடு காய்ச்சப்பட்டிருக்கின்ற பரிமளமிகுந்த தயிலத்தை அம்மங்கையர் கூந்தலிற்றிமிர்ந்து மிக்க அன்பும் உவகையும் அதிகரிக்கப் பல மாதர்கள் மங்கல வாழ்த்துகளைச் சொல்ல நலங்கிட்டு யானையின் பிடரியிற் கொணர்ந்து வந்த கங்காசலத்தினுற் றிருமஞ்சனமாட்டிப் பனியைப் போன்ற மெல்லிய ஒற்றுடைகளினல் இருவர் திருமேனிகளிலும் ஈரம் புலர்த்திப் பிறந்தபோதே பெண்ணென்று சொல்லுதற்கு ஓரடையாளமாகவந்த உறுப்பினுக்குப் பல உபசாரத்தோடு முன்னதாக சிறப்புச் செய்வதுபோலப் பட்டாடையினைச் சாத்தி அதன் பின்னருண்டான மற்ருேரடையாளமாகிய தனங்கட்கு உபசரிக்கத் தக்கதென்று இயற்கையிற் குளிர்ச்சியும் வெம்மையும் பொருந்திய அவைகட்குச் செய்கையிற் றண்மையுங் கடுமையுஞ் செய்பவர் போல மணமிகுந்த சந்தனச் சேற்றை யருவருப்புண்டாக வப்பி மேருமலையிற் படர்ந்த மேகக் கூட்டங்கட் கொப்ப அகிற்புகை

முதலிய வாசனைப் புகைகளை யூட்டினார்கள். பற்பல மலர்கள் நெருங்கிப் பூத்திருக்கின்ற கானகத்தை போலவும், ஆகாய முழுவதிலும் உடுக்கூட்டங்களை நிரப்பி வருகின்ற இருளை நிகர்ப்பவும், சீப்பினால் வாரிப் பரவியிருக்கின்ற கூந்தலிற் பலவித ரத்ன மாலைகளையொத்த பன்னிறமலர் மாலிகைகளைச் சேர்த்து எருத்தின் * முரிப்பினையொப்பக் கொண்டையிட்டார்கள்.

மதம்பொழிகின்ற யானையானது தன் மருப்பிற் றுதிக்கையைச் சுற்றிக் கொண்டாற்போலக் கஸ்தூரி மணங் கமழ்கின்ற உச்சிக் கொண்டையில் முல்லைமாலைகளைச் சூழவணிந்து, மேகமானது வெள்ளிய நீர்த்தாரைகளைச் சொரிவதுபோல அவ்வுச்சிக் கொண்டையிற் பிரகாசிக்கின்ற முத்து மாலைகளைத் தொங்கவிட்டார்கள். இந்திரன் தனது வில்லைத் தன் வாகனமாகிய மேகத்தில் வைத்ததுபோலக் கரியகூந்தன் மருங்கடைந்திருக்கின்ற நுதலின்மீது அவ்விந்திரதனு சிலம்பு தொடுத்ததையொப்ப நுதலணி மாலையினை யணிந்தார்கள். விநாயகப் பெருமான் திருமுடியின்மீது விளங்கியிருக்கின்ற இளந் திங்களையுந் திருகரத்தி லேந்தியிருக்கின்ற மயிற் கொடியையும், அவர் காதலியராகிய சித்தி புத்திகளும் அணிந்துகொள்வது முறைமையென்று சந்திரப் பிறையையும் மயிலணியையும் முடியின்மீதணிந்தார்கள். இராகு என்னும் கோளானது இக்கூந்தல் முகிலன்று * சைவலமென்றும், முகம் பூரண சந்திரனன்று தாமரை மலரென்றும், கருதியகலுமாறு மகரத்தினது பேழ்வாயையொத்த சிவந்த நிறத்தையுடைய மணிகளை யழகுண்டாக நெற்றியி லணிந்தார்கள். நாணின்றி வளைத்து அம்புதொடுத்திருக்கின்ற அழகிய விற்போன்ற நெற்றியில் † அத்திரஞ் சத்திர முதலிய எவ்வித ஆயுதங்களாலும் வெல்லப்படாத விநாயகக் கடவுளுடைய பிரதாபத்தைப் பொதிந்து வைத்ததுபோலச் சிவந்த திலகப் பொட்டினையிட்டார்கள். அமுதபானராகிய தேவர்கள் விழிகளைப் பாற்கடலென்றுங் கொங்கைகளை மந்தரகிரியென்றுங் கருதி யேக்கமுறாத வண்ணம் அவ்விழிகளைக் காத்தற் கோரடையாளமாக அஞ்சனந் தீட்டினார்கள்.

இம்மங்கையர் கண்கள் ஆலத்தையும் அமுதத்தையும் அளிப்பனவன்று சுத்தமாகிய திருப்பாற்கடலேயென்றும், அவைகளிற் றீட்டப்பட்டது அஞ்சனமன்று அதனையுண்பான் வந்தமேகமென்

---

* முரிப்பு:-இது இக்காலத்து கும்பம் எனவும், முகப்பு எனவும் வழங்கப்படுகின்றது.

*சைவலம்=பாசி. † அத்திரம்=கைவிடுபடை, சத்திரம்=கைவிடாப்படை.

றுங் கருதி மயங்குதற் கேற்பனவாக அக்கடலினிடத் துண்டாகிய சங்கநிதியாலீன்ற நீண்ட தரள மணியினை நாசியின்மீ தணிந்தார்கள். அம்மங்கையர் முகாரவிந்தமாகிய நெற்றியைச் சகோரபக்ஷியானது சந்திரவிம்பமெனக் கருதி அமுதுண்ண வந்திருப்பதைப் போல அம்முகாரவிந்தத்தில் விளங்கியிருக்கின்ற கண்ணினைகளாகிய நீலோற்பல மலர்களின் அழகை மற்றைய நீலோற்பல மலர்கள் கிரகித்துக்கொள்ளுமாறு இடந்தேடிக்கொள்கின்றனவென்று சொல்லும்படி மிக்க வொளி விளங்குஞ் செவிகளின்மேல் அன்றலர்ந்த நீலோற்பல மலர்களை யணிந்தார்கள். தாய் தந்தையரைப் போல அம்மங்கையர்கள் வளர்த்த அன்னப் புட்களானவை அவர்கட்கு இரகசியஞ் சொல்லச் செவிகளினடுத்திருப்பனபோல ஒளிமிகுந்த மணிகளை வரிசையுறச் சேர்த்துப் பதித்த அன்னக் கொப்புகளை யணிந்தார்கள். உரோகணிமாது இம் மங்கையருடைய வொளி மிகுந்த வனப்பினைத் தன் காதலனாகிய சந்திரனென்று கருதி விருப்புற்றடுத்திருப்பதுபோலக் குளிர்ச்சியுமழகும் வாய்ந்த தரளத்தினாற் செய்த கன்னப்பூவென்னும் ஆபரணத்தினையணிந்தார்கள்.

இம்மங்கையர் முகமானது தேனையுமிழ்கின்ற தாமரை மலர் போல மலர்ந்து, அமிர்தமொழுகுகின்ற சந்திரனைப் போலக் குளிர்ந்து நம்மைப்போலவுங் கிரணங்களை வீசிப் பிரகாசிக்கின்றதெனக் கருதிச் சூரியனானவன் வணங்க வந்திருப்பதுபோலப் பதுமராகத்திற் செய்த பசியகுண்டலத்தினை யணிந்தார்கள். கன்னிக் கமுகினையொத்த கண்டத்திற் கண்டோர்களது கண்ணெச்சிலடையா திருக்கக் காப்புச் செய்தாற்போலக் கிரணங்களையுடைய பல மணிகளாற் செய்த கட்டுவடத்தினை அக்கண்டத்தின்மீ தணிந்தார்கள். கல்யாண மகிழ்ச்சியினால் அம்மங்கையர்க்குக் கொங்கைகள் பூரிப்பதனாலுந் தோள்கள் பெருத்திடலாலும் இப்பூமியின்கண் இடமில்லாமற் போமென்றுகருதி அவைகள் பருத்தலைத் தடைசெய்பவர்போல ஒளி மிகுந்த தனங்கட்குக் கச்சினையுந், தோள்கட்கு வாகுவாலயத்தினையுங் கைகட்கு வளையினையும். விரல்கட்கு மோதிரத்தினையு மணிந்தார்கள். மிக்க மதர்ப்பினையுடைய கொங்கைகட்குப் பல வரிசைகளை யளிப்பவர்போல அக்கொங்கைகளின் மருங்கெல்லாங் கிரணங்களை வீசுகின்ற மாணிக்க மாலை, பவள மாலை, முத்து மாலை, வச்சிர மாலை, கோமேதக மாலை முதலியவைகளோடு அணிபெறக் கோத்த பூமாலைகளையு மணிந்தார்கள். கொங்கைகளினின்றும் பலமணிவடங்களாகிய நதிகள் ஒளிவிட்டு வீழ்கின்ற நிதம்பமென்னுங் கடலுக்கு நாணை நிருமிப்பவர்போலப் பற்பல மணிகளாற்றெரிந்து கோத்த

முப்பத்திரண்டு கோவையாகிய மணிவடத்தினையும் அரைப்பட்டிகை முதலான ஆபரணங்களையுமணிந்தார்கள். அளவற்ற நாள் தேடியுங் காண்டற் கருமையனவாயிருந்த திருவடிகளை இன்று கண்டோ மென்று நான்கு வேதங்களு மனங்களித்துவிடாமற் பற்றிக்கொண் டதுபோல அம் மங்கையருடைய பாதபதுமங்களிற் பாடகஞ் சதங்கை தண்டை நூபுரம் பாதசாலம் பொன் மோதிரம் என்னும் ஆபரணங்களையணிந்து செம்பஞ்சுக் குழம்புந் தீட்டினார்கள். அம் மங்கையர் ஆபரண முதலியவைகளாற் செயற்கை யழகுவாய்ந்திருக் கும் ஏனைய மாதர்கள்போலுருக் கொண்டிருப்பினும் இயற்கையிற் றானேயளவற்ற வனப்புக்களை வாய்ந்தவர்களென்று இதுகாறுஞ் செய்த செயற்கையழகை மறைத்துக் காட்டுவார்கள்போல, அரை தொடுத்துத் தோள்வரையில் மெல்லிய ஆடையினையணிந்தார்கள்.

இவ்வாறு சித்தி என்னுந் தேவியார்க்கு இலக்குமி அதிதி இந் திராணி என்னு மூவர்களும், புத்தி என்னுந் தேவியார்க்கு அநு சூயை அருந்ததி இரதிதேவி என்னு மூவர்களுமாக மணக்கோலத் திற்குரிய வலங்காரங்களையெல்லாஞ் சிறக்கச் செய்து முடித்து அவ் விடத்தினின்று நீங்கிச் சிவபிரான் இடப்பாகத்தமர்ந்த பார்வதி தேவியாருடைய கடைக்கணோக்கின் நேராக நின்று, அன்னையே! முன்னம் அடியேங்கள் செய்த தவப்பயனைத் தேவரீர் ஆக்கியாபித்த பணிவிடைகளைக் குறைவின்றி நடாத்தி வந்தனமென் றறிவித்து வணங்கி, அத்தேவியாருடைய வாஞ்ஞை பெற்று, பின்னரவ்விரு வகையினரும் அம்மங்கையரை நவரத்தினச்சிவிகைகளிலேற்றிப் பல விண்ணின் மாதர்களுந் தோழியர்களும் புடைசூழ்ந்துவரவும், வெண் பட்டுக்குடைகள் மயிற்பிஞ்சங்கள் முதலிய வலங்காரங்களோடு பல வகைக் கொடி சின்னங்கள் விளங்கவும், குடமுழா முதலிய பலவாத் தியங்கண் முழங்கவுமாக அளவற்ற வைபவங்களோடு வீதியிலெழுந் தருளச் செய்த மாத்திரத்தில் மூனை முதலியவெல்லாம் முறைமை யாகச் சேர்த்து வைத்திருக்கின்ற கல்யாண மண்டபத்திற் சனக மகா முனிவர் ஆசிரியராக வந்து தருப்பை வெண்பொரி முதலிய பலவகைப் பொருள்களையுஞ் சேகரித்து முகூர்த்த காலம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். அச்சமயத்தில் ஒருவர்க்கொருவ ரொப்பாவ தன்றி மற்றொருவரொப்பில்லாத அம்மணப்பெண்களிருவரும் வீதி யை வலமாக வந்து திருக்கல்யாண மண்டபத்தி லிறங்கிக் கற்பக தருவின் இரு மருங்கினும் படர்ந்திருக்கின்ற காமவல்லிக் கொடி போலக் கணேச மூர்த்தியினுடைய பக்கத்திற் கலந்திருந்தார்கள்.

உடனே மண்ணில் வழுக்கி வீழ்ந்த தேவர்கள் மீட்டும் விண்ணிற் புக்கி மகிழ்வையடைந்தது போல, இதுகாறுங் கணேச மூர்த்தியை நீங்கியிருந்த அம்மங்கையர் மீட்டும் அவர் சமீபத்திற் கலத்தலும், முன்னர் வேறுபட்டு விளர்த்திருந்த நிறத்தினைப் போக்கித் தங்கள் சுபாவ வடிவத்தினை யடைந்தார்கள். இப்பால் சகல கலை வல்லவராகிய சனக மகாமுனிவர் சங்கற்பஞ்செய்து புண்ணியாவசனம் புரிந்து, அம்மணப் பந்தரிலுள்ள பொருள்களையெல்லாந் தூய்மையாக்கிக் கணேச மூர்த்தியை வேதாகமங்களாற்றுதித்துத் தேன் கலந்த பாலும் பழமுமளித்து அருக்கியம் பாத்தியம் ஆசமனம் என்கின்ற மூன்று மந்திரசலங்களையுந் தந்து, மணப்பெண்களுக்குக் கூறை முதலியவைகளை யணிவித்துப் பிரமதேவனைக் கூவினர். உடனே அப்பிரமதேவன் விரைந்துவந்து தம்பதி சமேதராயெழுந்தருளியிருக்கின்ற விநாயகக் கடவுளுடைய மணவணிக் கோலத்தை மனங்களிக்கக்கண்டு கரங்களைச் சிரமேற்கூப்பித் தொழுது துதித்துத் தன்னருகில் நிற்கின்ற சரசுவதியைப் பார்க்க, அவள் பல தெய்வப் பெண்களுடன் துரிதமாகச் சென்று திருமஞ்சனங் கற்பக மலர் தூபதீப முதலாகிய பொருள்களைப் பொற்பள்ளயங்களிலேந்தித் தன் கணவன் சமீபத்தில் வந்து நின்றனள்.

அக்காலத்திற் சனகமகாமுனிவர் பணித்தருளியபடிக்குப் பிரமனானவன் வேதாகம விதிப்படி பாதபூசை செய்யத்தனித்தவனாய்ப் பொற்றட்டினிடத்தில் விநாயக மூர்த்தியினுடைய திருவடிகளைச் சேர்த்துத் தன் தேவியானவள் தங்கக்குடத்தில் நிரப்பி வைத்திருக்கின்ற கங்காசலத்தை யெடுத்து, மெல்லமெல்ல வார்த்துவாத் தான் சுத்திசெய்து திருவொற்றுடையால் ஈரத்தைப் புலர்த்திக் களப கஸ்தூரி முதலியவைகளைச் சேர்த்திருக்கின்ற சந்தனக் குழம்பை யப்பிப் பஞ்ச தருக்களினது புதிய மலர்களைக் கொண்டருச்சித்துச் சாம்பிராணித் தூபத்தைக் காட்டி, கர்ப்பூராஞ்சனங் கொடுத்து, சோடசவுபசாரங்களோடும் பூசனைகளை நிறைவேற்றியவுடன் உடல் பொருள் ஆவி என்கிற மூன்றையும் அநாதியிற்றானே தமக்கு அடிமையாகவுடைய கடவுளுக்குப் பரிபக்குவ ராயினோர் தங்கள் போத வொழிவினிமித்தமீட்டுமவைகளைச் * சமர்ப்பிக்கு முறைமைபோல விநாயகமூர்த்தியை அநாதிதொட்டு நீங்காத அச்சத்திகளைப் பிரம

* உடல் பொருள் ஆவி மூன்றினையுஞ் சமர்ப்பித்தலாவது-உடலைத்தன்னதென் றபிமானித்தலின்றி யிருத்தல், பொருள்களின்மேற் பற்றுதலின்றியிருத்தல், ஆவி அருளையன்றி வேறொன்றைச் சுட்டுதலின்றியிருத்தல்.

தேவனனவன் மீட்டும் பழமை பாராட்டி யளிப்பவனைக் கணேச மூர்த்தியினுடையதிருக்கரங்களிற்றனது புத்திரிகளாகிய சித்திபுத்தி களின் திருக்கரங்களைச் சேர்த்துச் சுவாமீ! அடியேன் அருமையாக வளர்த்தெடுத்த இம்மங்கையரைத் தேவரீர் அங்கீகரித்து, என்னை யாட்கொள்ளவேண்டுமென்று சரசுவதிவிட்ட தெய்வ தீர்த்தத்தால் தாராதத்தஞ் செய்து வணங்கினன். அவ்வாறே அத்திருக்கலியாண மகோற்சவத்தில் வந்திருந்த நவக்கோள்கள் முதலிய சகலவுயிர் களுந் தாமாகவிருந்தும் அக்கன்னியரை ஏற்றுக்கொள்ளு நிமித்தம் அவைகளினின்றும் வேறாகி வீற்றிருக்கின்ற கணேச மூர்த்தியான வர் அவ்விண்ணப்பத்திற்கு அருள் சுரந்து, ஓர் தந்தை தன் கையி லிருக்கின்ற வெள்ளடையைச் சிறிய மதலை கையிற்றந்து மீட்டும் அதைத் தன் வாயாற் கிரகித்துக் கொள்ளுமாறுபோல முன்னர் அப்பிரமன் கடைத்தேறுமாறு கடாட்சித்தருளிய அம்மங்கையரை மீட்டுமவனிடத்தினின்றுந் தாம் ஏற்றுக்கொண்டனர்.

இப்பாற் பிரமதேவன் தன் னிஷ்டசித்தியைப்பெற்றுக் களித்த வனய்ச் சில காரியகாரரைத் துரத்தி, வாழைக்கனி-மாங்கனி-பலாக் கனி முதலிய கனிவர்க்கங்களையும், மதுரமிகுந்த கருப்பஞ்சாறு-ஆவின்பால்-தேன்-கற்கண்டு முதலிய சிறந்த வஸ்துக்களையும், பொலி வாகத் தருவித்துத் தங்கப்பள்ளயங்களினும் கிண்ணங்களினு நிரப் பிக்கொண்டு வந்து, கர்த்தனே! தேவரீர் இவற்றினைப் புசித்தருளி அடியேனை யிரட்சிக்க வேண்டுமென்று நிவேதித்தனன். பின்னர் மங்களபேரி-முரசம்-மத்தளம்-டமா-குடமுழா - தக்கை -வலம்புரிச் சங்கம் - வேய்ங்குழல் - திருச்சின்னம் - பூரி-எக்காளம் - துத்தாரி-சயகண்டைமுதலிய பல மங்கள வாத்தியங்கள் அண்டங்களதிர்ந்து திசைகள் செவிடுபடத்தக்கதாகத் தாம் தாமென்று முழங்கவும், தேவர்கள்-முனிவர்கள்-கின்னரர்-கிம்புருடர்-சித்தர் -வித்தியாதரர்-கருடர்-காந்தருவர் முதலிய சகல சனங்களும் மனவெழுச்சியுடன் தங்கள்தங்கள் கரங்களைக்கொட்டிச்சயசயவென்று போற்றவும், ஏகா தச ருத்திரர்-துவாதசாதித்தர்-அஷ்டதிக்குப்பாலகர் முதலிய யாவ ருஞ் சந்தோஷசாகரத்தின் மூழ்கி இத்தினஞ் சன்மசாபல்லியராய் முத்திக்காளாயினோ மென்று பலவிதங்களிற் றுதித்து மங்கலவாழ்த் துக் கூறவும், அத்திரி ஆங்கிரசர், கௌதமர், சமதக்கினி, பாரத்து வாசர் முதலிய ரிஷிபுங்கவர்கள் வேதாகமங்களாற் றுதித்து வாழ்த் தவும், சமுத்திர கோஷமும் அஞ்சும்படியாக ஆகாயத்தி னின்று தேவதுந்துபிகள் கணகணவென்று சத்திக்கவுமான இவ்விதவாடம் பரங்களோடு சனகமகாமுனிவர் ஓமகுண்டத்தைச் சேர்ந்து சுற்றி

லும் அந்தணர்களை யிருத்தித் தருப்பைகளைப் பரப்பி, அக்ஷதைகளை யிறைத்து, மந்திர மலர்களாற் பிரணவ முதலிய பிரதம தேவதைகளை வழிபட்டு, பூரண கும்பம் குடவிளக்கு முதலியவைகளை யாங்காங்கு விதிப்படி தாபித்து வைத்து முத்தீக்களையு மந்திர பூர்வகமாக வோமகுண்டத்தி லெழுப்பி, விநாயகக்கடவுளையுஞ் சித்திபுத்திகளையும் அதனருகில் எழுந்தருளச் செய்து, இருடிபுங்கவர்களும் அந்தணர் குழுஉக்களும் வேத சாகைகளைச் சொல்லிச் சமித்துக்களைக் கிரமப்படி ஓமகுண்டத்திற் போட்டுவர பசு நெய்யையூற்றி இடையிடையிற் பொரியையும் பாலையுமிறைத்து நவக்கிரக வோம முதலிய கருமங்களை வேதாகம விதிப்படி விநாயகப் பெருமான் முன்னிலையில் நிறைவேற்றிப் பூரணாகுதியுங் கொடுத்தவுடன் அத் தீயினிடத்தெடுத்த மைக்குழம்பை மாப்பிள்ளையினுடைய திருநுதலி லிட்டுப் பின்னர் அவ்வரைக்கொண்டு கலியாணப்பெண்களுக்கிடுவித்து நாரதமுனிவர் மும்முறை பொரியிட அவைகளை ஓமாக்கினிக்காகுதி செய்து மற்றைச் சடங்குகளையும் வரன் முறையாக முடித்தனர். பின்னர்க் கல்யாணப் பிள்ளைக்கு மகா விஷ்ணு தோழராகவிருந்து கைலாகு கொடுத்துப் பீடத்திலிருந் தெழுப்பலும், இலக்குமி முதலிய அறுவர்களுந் தங்கள் நாயகியராகிய சித்தி புத்திகளைத் தழுவி யெடுத்து அவர்கள் கனிட்ட விரல்களை எமதுகர்த்தராகிய விநாயகப் பெருமானுடைய கனிட்ட விரல்களாற் பற்றச் செய்தார்கள். உடனே சகலரும் புடைசூழ்ந்து போற்றி வரும்படியாகக் கணேச மூர்த்தியானவர் அத்தீக்குண்டத்தை மும்முறை வலம் வந்து வட பாரிசத்திற் சேர்ந்து கல்யாணப் பெண்களின் றிருவடிகளைத் தமது திருக் கரத்தாற் றாக்கித் தூக்கி நிலத்திலிட்டு முடிவில் அம்மியின் மீது வைத்துப் பதிவிரதா சிரோமணியாகிய வதிஷ்ட முனிவர் பத்தினியை எதிரிலழைத்து அவள்மீது தமது திருக்கண் சாத்தினர்.

இவ்விதமாக அக்கினிதேவன்-தவத்தர்-தேவர்-வேதப் பிராமணர் முதலிய யாவர் முன்னிலையினுஞ் சாட்சியாகத் திருக்கல்யாண சம்பிரமங்களனைத்துங் கிரமமாக முடிந்தவுடன் விநாயகக் கடவுள் தமது தேவியரோடுந் தாய் தந்தையர் திருவடிகளில் வணங்க, அத் தாய் தந்தையர் ஆசிர்வதித்து மனப் பூரிப்படைந்து நவரத்தின மயமா யிருக்கின்ற ஆதனத்தி லிருத்தித் திருமாலை நோக்க, அத் திருமால் சிவபிரானை வணங்கித் தேவேந்திர னெடுத்து நீட்டுகின்ற தாம்பூலாதிகளை அநந்தர்முதல் உருத்திர கணமீறாயுள்ள எல்லாத் தேவர்கட்கும் வரன்முறையாகக் கொடுத்து வந்தனர். அவ்வாறே கற்பக விருட்சமும் முனிவர் முதலாயுள்ள பரிசனங்கட்கு வேண்டு

வனவற்றை வரையாது கொடுத்துவந்தது. இவையன்றி அவ்வவர்கள் குறித்துக் கேட்ட வரங்களையுஞ் சிவபெருமான் தமது பூரண கடாட்சத்தால் அநுக்கிரகித்துப் பார்வதி தேவியோடுஞ் சென்று மற்றோரிடத்திற் றனியாக வீற்றிருந்தனர். இப்பால் சித்திபுத்திகளிருவரும் அழகிய மணிகளிழைத்த சிவிகைகளிலேறிவர எம்மை யடிமையாக வுடைய விநாயக மூர்த்தியானவர் ஈராயிர மருப்பினை யேந்திய அயிராவண மென்னும் பொருப்பில் ஆரோகணித்து அடைத்த கடலை யுடைத்ததுபோல அளவற்றவாத்தியங்கள் முழங்கவும் மடைதிறந்து விடுத்ததுபோல மங்கல வாழ்த்துக்கள் சத்திக்கவும், தேவர்கள் புட்பவருடம் பொழியவும், சந்திர வட்டக் குடைகள் ஆகாயத்தைக் கவிக்கவும், பல விருதுக்கொடிகள் அண்டமுகட்டை நெருக்கவும், இருமருங்கினும் வரிசை வரிசையாகக் கவரிகளிரட்டவும், ஒப்பற்ற ஆலவட்டங்களை நாற்புறங்களினுமசைக்கவும், கின்னரர் இசை பாடவும், அரம்பையர் நடமாடவும், மற்றும் இவை முதலிய சகலவாடம்பரங்களோடும் நந்திதேவர் தமது வெள்ளிவேத்திரத்தால் நெருங்கியிருக்கின்ற சனங்களை விலக்கி வரும்படியாகப் பையப் பைய அயிராவணத்தை நடாத்திக்கொண்டு வீதியிற் பவனிவருகின்ற சமயத்தில் சில மாதர்கள் நீராஞ்சனம் பூரணகும்பம்-மணிவிளக்கு-முளைப்பாலிகைமுதலிய மங்கலப் பொருள்களையேந்தியும் சில மாதர்கள் கன்னற்றுண்டு-கதலிக்கனி-மாங்கனி-பலாக்கனி முதலிய வர்க்கங்களை வீசியும், சில மாதர்கள் புட்பம்-சந்தனம் கதம்பம்-பனிநீர் முதலிய பரிமளத் திரவியங்களைச் சொரிந்தும், சில மாதர்கள்-வச்சிரம்-வைடூரியம்-கோமேதகம்-புட்பராகம் முதலிய ரத்தினங்களை எறிந்தும் இவ்வாறு யாவரும் மிகுந்த பத்தி விசுவாசத்துடன் பற்பல சம்பிரமங்களைச் செய்து கரங்களைக் கூப்பித்தொழுது வாயார வாழ்த்தினவர்களாயிருந்தார்கள்.

அவருட் சிலதருண மங்கையர் தேவதேவோத்தமராகிய விநாயகக்கடவுளது அற்புதமாகிய ரூபலாவண்ணியங்களை நேத்திரோற்சவமாகக்கண்டு தங்கள் தங்கள் சரீரமெல்லாம் பூமியிற் பொருந்தச் சேவித்த மாத்திரத்தில் வேறொரு செயல்களு மற்றவர்களாய் அளவற்ற ஆசைப்பெருக்கென்னுஞ் சமுத்திரத்தின் மூழ்கியிருந்தார்கள். அவருள் ஒருத்தி தன் மையலைச் சற்றே தணித்தெழுந்து இவ்வாடவரை யொப்பவர் யாவரிருக்கின்றார்களென்று தென்றற்காற்றினலசைகின்ற இளங்கொடியைப் போலத் துவண்டுரைப்ப, அதனைக்

கேட்ட மற்ருெருத்தி யான் தழுவ நினைத்திருக்கின்ற ஆடவர்க்கு நீ துன்பமுற நோக்கினையோவென்று கோபித்தனள். ஒருத்தி சகல ஆபரணங்களும் இந்நாயகர் திருமேனியி லணிந்ததனு லல்லவா அவைகட்கழகுண்டாயதென்று வியக்க அதனைக் கேட்ட மற்ருெருத்தி அவளையெதிர்த்துச்சீறி நீ உயிர்வாழ்தல் விரும்புவையாயின் இந்தவொப்பற்ற அழகருடைய நினைப்பையொழித்துவிடக் கடவை. முன்னரே அவரிடத்து என் மனந் தூதுபோயிருக்கின்றதென்றனள். ஒருத்தி தன் முகத்தை நோக்கி நிமிர்ந்திருக்கின்ற கொங்கைகளைப்பார்த்து, ஓ தனங்களே! இச்சித்திபுத்திகள் தங்கள் முகத்தை நோக்கியிருக்கின்ற கொங்கைகளை விநாயக மூர்த்தியாற்றழுவும்படி அரிய தவத்தைச் செய்தார்கள். அத்தனங்களைப்போல நீங்களும் என் முகத்தை நோக்குவதிலென்ன பயன்? முற்பிறப்பில் அவரைக் கூடுமாறு நற்றவஞ் செய்திலோமேயென்று ஏக்கமுற்றுரைத்தனள். ஒருத்தி விநாயகக் கடவுண்மீது கொண்ட பெருங் காதலால் தானேக்குமிடமெல்லாம் அவரைப்போல உருவெளித் தோற்றமுண்டாகக்கண்டு, இவ்வயிராவணத்தில் வருகின்ற கட்டழகர் ஒருவரோ பலரோவென்று ஐயமுற்றுத் தன்கலை சோர்வதையு மதியாதவளாகி நின்றனர்.

இவ்வாறு ஆங்காங்கு காமுற்று வருந்துகின்ற மங்கையர் கூட்டத்துள் விநாயக மூர்த்தியைக் கைகுவித்துத் தொழுகின்றவருடைய கரங்களுங்கொழுகொம்பற்ற கொடிபோலத்தாழ்ந்து வணங்கி மீளவும் எழுதலில்லாதவர்களுடைய நிதம்பங்களுமே தத்தம் வளைகளோடுங் கலைகளோடு நிறைந்து விளங்கியிருந்தன. அன்றி, மற்றையர்கரங்களும், நிதம்பங்களும், அவ்வளைகள் சேர்ந்தனவாகவும், கலைகள் வீழ்ந்தனவாகவு மிருந்தன. சில மங்கையர் கைகளிலணிந்திருக்கின்ற வளைகளெல்லாம் விநாயகப் பெருமானுடைய மார்பைப் புல்லாத கைகளில் நாமிருப்பதனுலென்ன பயன் என்ன பயனென்று நழுவி வீழ்ந்தன. சில நங்கையர் முடித்திருக்கின்ற கூந்தல்களெல்லாம் அவர்கள் உள்ளநெகிழ்ச்சியை அக்கணேசமூர்த்திக்கறிவிப்பது போல அவிழ்ந்து சோர்ந்தன. சில கோதையர் ஆனந்தக்கூத்தாடினுர்கள், சில பேதையர் நயக்தெரிந்து பாடினுர்கள், சில அரிவையர் குறிஞ்சி முதலிய பண்களைப் பாடினுர்கள். சில தெரிவையர் பாவனையிற் கலந்தாடினுர்கள். இவ்வாறு பேதை, பெதும்பை, மங்கை, மடந்தை, அரிவை, தெரிவை, பேரிளம்பெண் என்னும் எழுவகைப்

பருவங்களையும் பெற்றிருக்கின்ற * ஸ்திரீ சாதிகளெல்லாந் தெருக்களில் நிறைந்து நின்று காதல் கொள்ளத் தக்கதாக என்னையாட்கொள்பவராகிய விநாயகமூர்த்தியானவர் அலங்கரித்திருக்கிற வீதிகளை வலமாகவந்து, மீட்டும் அரண்மனையிற் பிரவேசித்தனர். அத்தருணத்திற் காமதேனு, சிந்தாமணி, பஞ்சதரு, சங்கநிதி பதுமநிதி என்னும் இவைகள் வேறுவேறுருவங்கொண்டு வந்தவர்கட்கெல்லாம் பெருமைபெற்ற பலதிரவியங்களை அவ்வவர்கள் வெறுக்கும்படியாக மழைபோற் சொரிந்தன.

இவ்வண்ணந் திருக்கல்யாண சம்பிரமங்கண் முழுவதும் நிறைவேறிப்பின்னர்த் தேவர்கள்-முனிவர்கள்-திக்குப் பாலகர்-கணநாதர்கள்-பூமண்டலவாசிகள்-பாதலவாசிகள் முதலிய மற்றைய தீவாந்தரங்களிலிருந்து வந்தவர்கள் யாவருஞ் சிவபெருமான் பார்வதி தேவியாரோடும் வீற்றிருக்கின்ற சபையைச் சேர்ந்து தீர்க்கதண்டஞ் செய்து விடைபெற்று, தம்பதி சமேதரா யெழுந்தருளியிருக்கின்ற விநாயகமூர்த்தியைக்கண்டு பலமுறை துதித்து அடியற்ற மரம்போல் வீழ்ந்து நமஸ்காரஞ்செய்து அவரது திருவருளைப்பெற்றுத் தங்கள் தங்கள் பதவிகளிற் சேர்ந்தனர். இப்பாற் சிவபெருமான் தம்மோடு வந்த கந்தவேள் முதலிய காரணர்களெல்லாம் புடைசூழ்ந்து வரும்படியாகச் சித்திபுத்தி மணாளராகிய கணேசமூர்த்தியை யழைத்துக் கொண்டு பார்வதி தேவியாரோடுங் கைலைக்கெழுந்தருளித் தமது பஞ்ச கிருத்தியங்களை நடாத்தியிருந்தனர். விநாயகக் கடவுளுந் தமது உலகத்திற் சென்று எமதன்னையராகிய சித்திபுத்திகளோடுங் கலந்து சகலபோகங்களையும் அநுபவித்திருந்தனர்.

திருமணப் படலம் முற்றிற்று.

---

* அவர்க்குமுறையே வயதெல்லையாவது ஐந்துமுதல் ஏழளவும்பேதை. எட்டுமுதற் பதினொன்றளவும் பெதும்பை, பன்னிரண்டுமுதற் பதின்மூன்றளவும் மங்கை. பதினான்கு முதற் பத்தொன்பதளவும் மடந்தை. இருபது முதல் இருபத்தைந்தளவும் அரிவை. இருபத்தாறு முதல் முப்பத்தொன்றளவும் தெரிவை, முப்பத்திரண்டு முதல் நாற்பதளவும் பேரிளம் பெண்.

*விண்டு சடாக்கரம்

அநுட்டித்த படலம்

சித்தி புத்திக டிருமணஞ் சேப்பினும் வியாத
பைத்த பன்னகப் பள்ளியான் கணேசனைப் பரவி
மெத்து வண்டிறன் மதுகயி டவருயிர் வீத்த
வத்திறத் தினைக்கே ளெனவறை குவன்மலரோன்.

சௌநகாதி முனிவர்களே! எமது சற்குரு மூர்த்திகளாகிய வியாதர்க்குப் பிரமதேவர் கூறியபடி விநாயக மூர்த்தி சித்திபுத்திகளைத் திருமணஞ் செய்த சிறப்புகளைச் சொன்னோம். இப்பால் அவ் விநாயகமூர்த்தியை விண்டு உபாசித்த வரலாற்றினையுஞ்சொல்வோங் கேட்பீராக. முன்னொரு காலத்தில் மகாவிஷ்ணுவானவர் திருப் பாற்கடலிற் சேஷ சயனத்தின்மீது நித்திரை செய்துகொண்டிருக் கையில், அவர் செவிகளினின்றும் மிக்க வலிமை பொருந்திய மது கைடவர் என்னும் இரண்டசுரர்கள் நெருப்பைச் சொரிகின்ற விழி களும், இடியையொத்துச் சத்திக்கின்ற குரல்களும், யாவருங்கண் டஞ்சத்தக்க உருவங்களும், பிறைபோல வளைந்திருக்கின்ற கோரப் பற்களும், சுருட்டிவிட்டிருக்கின்ற முகமயிரும், சிவந்திருக்கின்ற முடிமயிரும் உடையவர்களாய்த் தேவர்களெல்லாந் துன்புறும்படி யாக உற்பவித்து, அம்மகாவிஷ்ணுவையுமதியாது அரிய தவங்களைச் செய்திருக்கின்ற முனிவர்கள் பெரியோர்கள் முதலானவர்களை நிந்தித்து வேதாகம வொழுக்கங்கள் சிறிது மின்றிப் பூலோகத்துள் ளோரையெல்லாம் வதை செய்து பின்னர்த் தெய்வலோகத்தையும் அதஞ்செய்யக் கருதிப் பிரமதேவனைப் பிடிக்கச் சென்றார்கள். அதற்கப் பிரமதேவன் அஞ்சித் தன்னுருவத்தை அவ்வசுரர்க்குத் தோற்ற வொட்டாமல் மறைத்துக்கொண்டு கணேச மூர்த்தியை மனதிற்றியானித்து அவர் திருவருளையே துணையாகப்பெற்று இதனை யோசிக்கலாயினன்.

கறுத்த கடல் போன்ற நிறத்தினையுடைய இவ்வசுரரை மேக வண்ணராகிய மகாவிஷ்ணு அழிக்கவேண்டுவதே யன்றி மற்றொரு வரால் ஆகாதென்று நிச்சயித்து உடனே விரைந்து சென்று திருப்பாற்கடலையடுத்தனன். அங்கு அத்திருமாலானவர் சேஷசய

---

* விண்டு=வியாபகமுடையவர். விஷ்ணு என்னும் வடமொழித்திரிபு விட்டுணு எனவும் வரும். சடாக்கரம்=ஆறெழுத்து. சடாக்கரம் என்னும் வடமொழித்திரிபு.

னத்தின்மீது கண்படுத்திருப்பக் கண்டு யாவபாயினும் நித்திரை செய்யுங்காலத்தில் அந்நித்திரையைப் பங்கப்படுத்துதல் தகாத காரியமாக வேதாகமங்கள் சொல்லுகின்றமையால் நாமிவரையெழுப் புதல் கூடாதென்று யோசித்து அவர் கண் படுவதற்குக் காரணமாக விருக்கின்ற நித்திரா தேவியைக்கூவி, அம்மையே!

சாவித் திரியாய்ச் சத்தியாய்த் தக்கசுவா காசுவ தாவாய்ப்
பாவித் திடுமுத் தொழிலாகிப் பண்ணு வோராய்ப் பார்ப்பதியாய்
மேவுற் றிடுநற் கலையாதி வெவ்வே றுன காலமா
யாவித் தபரும் பசிதாக மாகிப் பரையா மாமாயி.

இருளு மிருளு மிரவாதி யிருக்கா திகளா மறையாதி
மருவு மலகி லுயிர்கடோறும் வளர்சத்திகளும் பலவாதி
பருகு மமுத மயமாதி பாவாய் நின்சீர் பகர்வாரியார்
பொருவி லாதாய்க் கினிதடியேன் புகலப் படுவே தொன்றுளதால்

என்றநந்தமுறை தோத்திரஞ்செய்து தேவியே! உனக்கடியேன் செய்து கொள்வதான விண்ணப்பமொன்றுண்டு. அதாவது அரக்கர் அவுணர் முதலாயினோருடைய முடிகளனைத்தையும் போர்செய் தருட்டித் தேவர்களையெல்லாங் காக்கின்றவராகியும், அன்பினர் கலியை யகற்ற வல்லவராயு மிருக்கின்ற இம்மகா விஷ்ணுவானவர் நெடுநாள் உனது வயத்தராகித் துயிலுற் றிருக்கின்றனராதலால், அவர் விழித்தருளுமாறு அடியேன்மீது கிருபைவைத்து நீயப்பாற் செல்லவேண்டும். ஏனெனில் மதுகைடவரென்னும் இரண்டசுரர்கள் பூர்வசன்மத்தில் அரிய தவங்களைச் செய்து என்னிடத்திநின்றுங் கெடாத வரங்களைப் பெற்று இச்சனனத்தில் இம்மகாவிஷ்ணுவி னுடைய செவிகளி லுற்பவித்து மனிதர்களையுந்தேவர்களையும் நடுங்கி யொடுங்கத்தக்கதாக வாட்டி, பின்னர் என்னையும் பிடிக்க வந்தார் கள். அதற்கஞ்சி யான் இங்கு வரலாயினேன், அப்பொல்லாப் பாவி யர் இம் மாயனு லொழியவேண்டுவதேயன்றி மற்றையரால் ஒழிபவ ரன்று. ஆதலால் இவ்விண்டு எழுந்தருளவும், அவ்வசுரர் மடிந் தருளவும் நீயநுக்கிரகஞ் செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள் ளுதலும், அந்நித்திராதேவி விண்டுவை விட்டு நீங்கினள். உடனே அவரும் எழுந்தருளினர். அத்தருணத்தில் அவ்வசுரர்களாற் றுன் பப்படுகின்ற தேவர்கள் முதலாயினோர் ஒருமிக்கத் துதித்துத் தங்க ளிடும்பைகளைக் கூறி முறையிட்டார்கள். அவை யனைத்தையும் விண்டுவானவர் கேட்டுப்பிரமனைப்பார்த்து, பிரமனே! நீங்கள்இங்கு

வந்த காரிய மெற்றினுக்கென்று வினவப் பிரமன் சொல்லுவான். அனந்தசயன! வஞ்சகத்திற் சிறந்த மதுகைடவரென்னு மிரண்டசுரர்கள் தேவரீர் செவியழுக்கினின்றுந் தோன்றி யாவரையும் அதஞ் செய்கின்றார்கள். அப்பாதகர்கட்குத் தாய் தந்தை தேவரீரென்று பிறர்கள் பேசாதவண்ணம் அவர்களை மடித்து எங்களைக் காத்தருள வேண்டி இங்கு வந்தோமென்று விண்ணப்பஞ்செய்துகொண்டனன்.

இப்பால் அத்திருமாலானவர் விடத்திற்கொப்பாகிய அவ்வசுரர்கள் செய்யு மாயைகளனைத்தையுங் கேட்டு யோசித்துப் பிரமனை தியரைப்பார்த்து, அஞ்சவேண்டாமென்று திடஞ்சொல்லித் துண்ணென்றெழுந்து, பற்பல ஆயுதங்களை யேந்தி ஊழிக் காலத்திற் சலப்பிரளயத்தினால் எழுகின்ற பேரொலியைப்போலச் சங்கநாதஞ் செய்தார். அவ்வோசையை மதுகைடவர்கள் கேட்டு உடனே சீறி வந்து, ஒரு மலைக்கெதிரில் இரண்டு மலைகள் வந்து நிற்பதுபோல ஆர்ப்பரித்து நின்று, விண்டுவே! எங்கள் தோள்களிற் றினவெடுக்கின்றதால் விரைவில் வந்து யுத்தஞ்செய்யக்கடவையென்று அறைகூவினார்கள். அதற்குத் திருமாலானவர் மிகவுங் கோபங்கொண்டு அசுரர்களே! உங்கள் தோட்டினவை நாமே யடக்குகின்றோம் பயப்படவேண்டாமென்று சொன்னார். பின்னர் இருதிறத்தாரும் நெருங்கிப் பூதகணங்கள் வந்து குதிகொள்ளத் தக்கதாகப் பல பாணங்களை ஒருவர்மேலொருவர் பிரயோகித்தார்கள். மீட்டுந்திரும்பி வச்சிராயுதங்களை விட்டெறிந்தார்கள், இராசகண்டீரவத்தை யொப்பவார்ப்பரித்து எதிருக்கெதிர் வேலாயுதங்களை எடுத்து விடுத்தார்கள், பூமியிற் றுகளெழும்பும்படியாக வொருவரை யொருவர் வலமிடமாகச் சுற்றி வாளாயுதங்களைக்கொண்டு வீசினார்கள். அண்டங்களெல்லாம் வாய்விட்டு வெடிக்கும்படியாகவும், மேகங்கள் தமது கர்ப்பங் கலங்கி விழும்படியாகவும், கடலானது கரைபுரண்டு பெருகும்படியாகவும் கர்ச்சித்து எதிருக்கெதிர் தண்டாயுதங்களைக் கொண்டு மோதினார்கள். ஒருவர்க்கொருவர் பாசங்களை யெடுத்து வீசினார்கள். கண்களிலிருந்து வடவாக்கினிக் கொப்பான தீப்பொறிகள் சிதறும்படி நோக்கிக் கோபித்து முடியை முடியினாலுந் தோளைத் தோளினாலும், மார்பை மார்பினாலுந் தொடையைத் தொடையினாலும், அடியை அடியினாலும் கையைக்கையினாலுந்தாக்கி, ஒருவர்க்கொருவர் வெற்றி தோல்வியின்றி அளவற்ற மல் யுத்தங்களைச் செய்தார்கள்.

இவ்வாறு நெடுநாள் யுத்தஞ் செய்தும் விஷ்ணுவானவர் அவ்வசுரர்களை வெல்வதற்குச் சத்தியில்லாமற் றளர்ச்சி யடைந்து

கந்தர்வவடிவங்கொண்டுமறைந்து கைலாயபர்வதத்திற்சென்ருெளித்துக்கொண்டு அவ்வரையில் ஓர் பூங்காவனத்திலிருந்து * சிறந்த யாழினையேந்தித் தண்டு-பத்தர்-நரம்பு, முறுக்காணி, கொழுவாணி என்னும் உறுப்புகளைத் திருத்தி, பண்ணல்-பரிவட்டணை-ஆராய்தல் தைவரல்-செலவு - கையூழ் - விளையாட்டு - குறும்போக்கு என்னும் † எண்வகைக் கலைத்தொழில்களையுஞ் செய்து, வார்தல்-வடித்தல்-உந்தல்-உறழ்தல்-உருட்டல்-தெருட்டல்-எள்ளல்-பட்டடை என்னும் எண்வகை இசைக்கரணங்களைக்கொண்டு, கண்ணிமைத்தல் - கண்டந் துடித்தல்-கொடிறசைத்தல்-வாயங்காத்தல்-எயிறுகாட்டல்-வயிறுகுழியவாங்கல்-அழுமுகங் காட்டல்-தலைநடுக்கல் முதலிய உடற்குற்றங்களும், வெடிகுரல்-சிழோசை-காகுளி முதலிய யாழ்க்குற்றங்களும், துள்ளல்-பெருமூச்சுவிடல் முதலிய பாடற் குற்றங்களும், இல்லாது, எழுதப்பட்ட சித்திரம்போலவிருந்து, பைரவி-தேவக்கிரியை-மேகவிரஞ்சி-குறிஞ்சி-பூபாளம்-வேளாவளி-மலகரி- பௌளி-சிராகம்-இந்தோளம்-பல்லதி-சாவேரி-படமஞ்சரி-தேசி-இலலிதை - தோடி - வசந்தம் - இராமக்கிரியை-வராளி-கைசிகம்-மாளவி - நாராயணி-குண்டக்கிரியை-கூர்ச்சரி-பங்காளம் - தங்கியாசி - காம்போதி-கௌளி-நாட்டை - தேசாக்ஷி - காந்தாரி-சாரங்கம் என்கின்ற முப்பத்திரண்டுஇராகங்களால் இசையோசை,செய்யுளோசைவழுவாமல்

---

* சிறந்த யாழென்றது பேரியாழ், மகரயாழ், சகோடயாழ், செங்கோட்டி யாழென்னும் இந்நான்கிற் பேரியாழெனப் பெற்ரும். இவற்றுள் பேரியாழிற்கு நரம்பு இருபத்தொன்று, மகரயாழிற்கு நரம்பு பதினேழு. சகோடயாழிற்கு நரம்பு பதினுறு. செங்கோட்டியாழிற்கு நரம்பு ஏழு. அதனை "ஒன்று மிருபதுமோரேழ்மேற் பத்துடனே-நின்ற பதினுரேழு நேடுங்காற்-குன்ருத, நால்வகை யாழிற்கு நன்னரம்பு சொன்முறையே-மேல்வகை நூலோர்விதி" என்ருர் இசை நூலார் கூறியதனு னறிக.

† பண்ணலென்பது பாட நினைத்த பண்ணுக்கு இணை, கிளை, பகை. நட்பான நரம்புகள் பெயருந்தன்மை, மாத்திரைகள் அறிந்து கட்டுதல், பரிவட்டணை யென்பது அக்கட்டப்பட்ட நரம்பைஅகவிரலாலும்புறவிரலாலும் அனுகரணஞ்செய்து தடவிப்பார்த்தல், ஆராய்தலென்பதுஆரோகண அவரோகண வகையால் இசையைத்தெரிதல். தைவரலென்பது அதுசுருதி, ஏற்றுதல்,செலவென்பது ஆளத்தியிலே, நிரம்பப்பாடுதல், கையூழென்பது பாட நினைக்கப்பட்டவண்ணத்திலே சந்தத்தைவிடுதல், விளையாட்டென்பது வண்ணத்திற் செய்யப்பட்ட பாடலெல்லாம் இன்பம் பிறக்கப் பாடுதல். குறும்போக்கென்பது குடகச்செலவுந் துள்ளற்செலவும் பாடுதல்.

வாசித்துக்கொண்டிருந்தார். அவ்வோசையானது சாமவேதப் பிரியராகிய சிவபெருமான் திருச்செவிகளிலேறலும் பிருட்டதந்தன், நிகும்பனென்கின்ற பூதகணத்தலைவர்களைக்கூவி, நமது பர்வதச் சாரலில் யாழ் வாசிக்கின்றவன் திருமாலாகும், நீங்களவனிடத்திற்சென்று இங்ஙனமழைத்துவரக்கடவீர்களென்று திருவாய்மலர்ந்தருளினர். அவ்வாறே அவர்கள் சென்று விண்டுவைக்கண்டு திரிபுர தகனராகிய சிவபிரான் உம்மையழைத்துவரக் கட்டளையிட்டன ரென்று சொல்ல, அதனைப் பெரு மகிழ்ச்சியுடன்கேட்டு முதல்வாயிலிற் றமதாணையைச் செலுத்தி வீற்றிருக்கின்ற நந்திதேவரைப் பணிந்து விடைபெற்றுக் கர்த்தன் சந்நிதானத்தையடைந்து, பரம கருணாநிதியாகிய உமாபதி சமுகத்தில் நின்று தீர்க்க தண்டஞ் செய்து, அவர் கடைக்கண்ணோக்கம் பெற்றவராய் ஒரு பாரிசத்தி லிருந்து தமது கையிலிருக்கின்ற யாழினையெடுத்து அதிற் கட்டுண்ட நரம்புகளைத்தடவி இசையாகிய வமுதத்தை நிறைத்து எல்லா உயிர்களும் ஆனந்த வாரியிற்றிளைத்து உய்யும்படியாக மீளவும் வாசிப்பாராயினர்.

பிள்ளை மதியணிந்த பெம்மான் றிருவடியை
யுள்ளு மவர்கட் குறுத பொருளுண்டோ
மெள்ள நறுநெய் விழைந்து விளக்குந்துங்
கள்ள வெலியுங் கடலுலகங் காத்ததே. (க)

ஆத்தி யணிந்த வமலன் றிருவடியை
யேத்து பவர்கட் கிசையாப் பொருளுண்டோ
சாத்திய வில்வந் தனக்குத் தளர்முசுவு
மூத்த வறிவின முசுகுந் தனுயதே. (உ)

பேயினத்தோ டாடும் பெருமான் றிருவடியைக்
காயமுயத் தாழ்வோர்கள் காணாப் பொருளுண்டோ
வாயிழையாற் கோயில் வகுத்த சிலம்பியு மோர்
தூயகுலச் சோழனாய்த் தொல் லுலகங் காத்ததே. (ங)

(க) பெம்மான்-பெருமான் என்பதன் மரூஉ. உண்டோ=உண்டோ (இல்லையென்றபடி) விளக்குந்தும்=தீபத்தைத் தூண்டும். கள்ளவெலி கடலுலகங்காத்ததைப் பதினெண் புராணங்களுளொன்ருய் கூர்ம மகா புராணத்தில் மாவலி மூவடி மண்ணளித்த வத்தியாயத்திற் காண்க.

(உ) முசு=வண்டு. அதுமுசுகுந்தனுய் அரசாண்டதாவது, திருக்கைலாச மலையின்கணுள்ள சோலையிலே, சிவபிரானுந் தேவியுமாக வீற்றிருந்தருளும்போது, வண்டுக்கூட்டங்கள் வில்வமரங்களிற்சேர்ந்திசைபாடிநிற்க, அவற்றுள் ஓர் வண்டு வில்வ இலைகள் பலவற்றை, அன்புடனருச்சிப்பார்

இவ்வாறு கர்த்தன் பெருமைகளைப் பாடி யாழ் வாசித்தலுஞ் சிவபெருமான் அவ்விண்டுவை நோக்கி, நீ இங்கு வந்த காரியம் யாதென்று வினவத் திருமாலானவர் மனமகிழ்ந்து இதனைச் சொல்லுவார். சர்வ பரிபூரணராகிய கர்த்தவ்வியரே! அடியேன் செவிகளினின்றும் இரண்டு தானவர்களுற்பவித்து என்னைத் தந்தையென்று சற்றுங் கருதாது யுத்தஞ்செய்வாராயினர். அவர்களோடு அளவற்ற காலம் யுத்தஞ் செய்தும் யானவர்களை வெல்லமாட்டாது இளைத்து என்னுருவைக் கரந்து இங்ஙனமோடிவந்து தேவரீரது சரணாரவிந்தங்களை யடுத்தேன். இனி அவர்களைச் சங்கரிக்கும்படியான வலியினைத் தந்து அடியேனை யாதரிக்கவேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்தார். சிவபெருமான் அவ்விண்டுவை நோக்கிக் கருடகேதனனே! அவ்வவுணர்களுடனே நீ யுத்தத்திற்குச்சென்றபோது விக்கினேசுவரரைப் பூசனை செய்யாமற் சென்றனையாதலால் உனக்

போல அவர்கள் திருமேனியிற்றூர்த்தது. அதுகண்ட சுந்தரியாகிய பிராட்டியார் பொருளராய்ச் சிறிது முனிவு செய்ய வுன்னும்போது, பெருமானார் அறிந்து நங்காய்! அந்த வண்டு நம்மைவழிபடச் செய்ததன்றி வேறொன்றன்று. ஆகலிற் சினமுறற்க எனத்திருவாய்மலர்ந்தருளலும், அம்பிகையது தணிந்தாராய் அருள்புரிதலும், ஐயனும் அம்முசுவின் அகவிருளகற்றி மெய்யுணர்வுதவ வண்டு வந்து அவர்களைத்தாழ்ந்து, அம்மையேயப்பா! பொய்யடியனேன் பிழையைப் பொறுத்தருளவேண்டுமென்று குறையிரக்கவவர் திருநோக்கஞ்செய்து, நீ வில்வவிலையால் அர்ச்சித்தமையால் மநுகுலத்திற் பிறந்து உலக முழுதையும் ஒரு குடையிலாளுகவென்றனர். அதற்கு வண்டு எம் ஐயரே! அரசசெல்வமாயினும் பொய்ப்பிரபஞ்சவாழ்க்கையிற் புகுந்து வருந்தல் அடியேற்கு நன்றன்றே? செல்வவலையிற்பட்டுத்தேவரீரை மறந்து சிறுமையுற்றலேவேனே யென்ன, நீ பின் நம்மிடம் வருதியென்று அருள்புரிந்து விடைகொடுத்தனர். வண்டு கருவூரிலே அரிச்சந்திர மகாராசன், வழித்தோன்றலாய்ப் பிறந்து முசுகுந்தனென்னும் பெயருடன் புவன முழுவதையும் பொதுவறப் புரந்து, வேண்டிய போகமுற்றிப் பின்னர் பொருவிலின்பமுத்தியிற் புக்கது என்க. அதனை "ஆரவர் மூழ்கியு மாக்கமிழந்தும்-வாரிசுருங்கியும்-வாய்மை நிறுத்தித்-தாரணியாளரிச்சந்திர னென்போனோர்மரு மானென வேயுதித்தன்றே மாமுகமேமுசு மற்றுளவெல்லாங்-காமரிலேர்தரு காட்சியதாகிக் கோமுறை சேர்முசு குந்த னெனவோர்-நாமவியற்பெயர் நண்ணியதன்றே. ஆயவழிப்படு மம்முசு குந்தன்-றூயபொலன்முடி தொன் முறை சூடி-மாயிருஞால வளாகம துள்ள தேயமெலாமொர் செகிற்கொடுகாத்தான்." எனவருங் கந்தபுராணத் திருச்செய்யுளானுணர்க.

(௩) சிலந்தி சோழனு யதனைச் சிகாளத்திப் புராணத்தாற்றெளிக.

கபசயம் வரலாயிற்று. இனியேனும் அவ்விநாயக மூர்த்தியை வழிபட்டுப் பின்னர்ச் சத்துருக்களைக் கொன்று வெற்றியுடன் வாழக்கடவை. அன்றியும் அவ்விநாயகக் கடவுளை யநுட்டிக்கும்படியான மந்திரங்கள் பலவாகவிருக்கின்றன. அவைகளில் உனக்கேற்ற மந்திரமொன்றுண்டு. அஃது சடாக்கர மந்திரமாகும். அம்மந்திரத்தை யுனக்குபதேசிக்கின்றோம். நீ ஸ்நானஞ் செய்து விரைவில் வருதியென்று கட்டளையிட்டு அவ்வாறே ஸ்நானஞ் செய்து வந்தவுடன் ஆகம விதியோடு தீட்சை செய்து வக்கிரதுண்ட மூர்த்திக்கு உவப்புண்டாகத்தக்க சடாக்கர மந்திரத்தை யுபதேசித்து, அதை யநுட்டிக்கு முறைமையினையுந் திருவாய் மலர்ந்தருளினர். அப்பால் விண்டுவானவர் அவ்வருளைச் சிரமேற்கொண்டு அட்டாங்க நமஸ்காரஞ் செய்து, விடைபெற்றுப் பூவுலகத்தின்கண் வந்து ஓர் தடாகத்தில் ஸ்நானஞ் செய்து திருவெண்ணீறு தரித்து மந்திரசலம் புரோட்சித்துப் பூமியைச் சுத்திசெய்து புலித்தோலாசனத்தின் மீது வெள்ளை வஸ்திரமிட்டு, வடகிழக்காகிய ஈசான முகமாயிருந்து யானையை நிலமறிந்து செலுத்தும் * ஆதோரணன்போல இந்திரியங்களை அறிவின் வழிச் செலுத்தி, சிரசாதிபாதவரையில் அம்முதலக்கரம் ஈறுயுள்ள ஐம்பத்தோரக்கரங்களை விதிப்படி பகிர்நியாசஞ் செய்து அவ்வக்கரங்களில் வம் முதலாயுள்ள நான்கக்கரங்களை மூலாதாரத்திலும், பம் முதலாயுள்ள ஆறக்கரங்களைச் சுவாதிட்டானத்திலும், டம் முதலாயுள்ள பத்தக்கரங்களை மணிபூரகத்திலும், கம் முதலாயுள்ள பன்னிரண்டக்கரங்களை அநாகதத்திலும், அம் முதலாயுள்ள பதினாறுயிர் அக்கரங்களை விசுத்தியிலும், ஹ-ள-க்ஷ வென்னும் இம் மூன்றக்கரங்களை ஆக்கினையிலுமாக ஆறுதாரத்திலும் அந்தர் நியாசஞ் செய்து, ஆத்மசுத்தி - பூதசுத்தி - திரவியசுத்தி - மந்திரசுத்தி-இலிங்கசுத்தி என்கிற பஞ்ச சுத்திகளையுஞ் செய்து மூலமந்திரத்தைச் செபித்து பிராணாயாமத்திலிருந்து ஆவாகனம், ஆஸ்தானம் - சந்நிதானம் - சந்திரோதனம் சகளீகரணம், பரிமீகரணம், அவகுண்டனம், தேனு, யோனி, முந்திகாணம் என்கின்ற திக்குபந்தினுதி மந்திரகிரியா பாவனைகளைக்கொண்டு விநாயகமூர்த்தியைக் குறைவில்லாமற் பூசித்து, சடாக்ஷர மந்திரத்தை முறைப்படி நூறுவருடம்வரையிற்றியானித்து வந்தார், அப்பால் வக்கிரதுண்ட

---

* ஆதோரணன் = யானைப்பாகன். அவற்றிற்கு முறையே இடம்-குதம்-குய்யம்-நாபி-மார்பு-அடிநா-நெற்றி-நடு-என்பனவாம்.

மூர்த்திக்கு அருள்சுரந்து அத்திருமாலுக் கெதிரிற் பிரத்தியட்ச மாகித் தரிசனந் தந்தார். உடனே விஷ்ணுவானவரெழுந்து தாழ்ந்து இருகரங்களையுஞ் சிரமேற் குவித்துப் பலமுறை வேதாகமங்களாற் றுதித்துத் தொழுது நிற்க, விநாயகக்கடவுளவரை நோக்கிக் கேசவனே! நிர்மல மூர்த்தியாகிய சிவபெருமானுனவர் நம்மைப் பூசை செய்ய உனக்கநுக்கிரகிக்கு முன்னரே நீ சுதாவிற் செய்து அப்போர் முகத்திற் சென்றிருப்பையாயின், இவ்வாறு சத்துருக்களாற்றோல்வி யடையமாட்டாயல்லவா? ஆயினும் இப்போதுனக்கென்ன வேண்டுவது கேள். அதனைத் தருகின்றோமென்று திருவாய்மலர்ந்தருளினர். அதைக்கேட்ட திருமாலானவர் மிக்க ஆனந்தக்களிப்பின் மூழ்கினவராய் மீளவும் பணிந்தெழுந்து கைகட்டி வாய் புதைத்துக் கிருபா மூர்த்தியே! கற்பக விருட்சத்தையடைந்தோரை வறுமை வந்தணுகவல்லதோ? என் தந்தையாகிய தேவரீரை என் திருவிழிகளுங் குளிரக்கண்டு தரிசிக்கப் பெற்ற பின்பும் ஓர் குறைவுண்டாகுமோ. அடியேன் செய்துகொள்ளத்தக்க ஒரு விண்ணப்பமிருக்கின்றது? அதாவது யான் நித்திரையிலிருக்குமளவில் என் செவிகளினின்றும் இரண்டசுரர்கள் சகல புவனங்களுங் கலங்கி நடுங்கத்தக்கதாக வுற்பவித்தனர். அவர்களைக் கொல்லும்படியான வலியை அடியேற்குத் தந்தருளவேண்டும். அப்பாதகர்களேயன்றி மற்றெவ்வகைப்பட்ட துஷ்டர்களாயினும் அவர்களெல்லாம் என் கையிலழியத்தக்க வரமுங் கொடுத்தருளவேண்டும். தேவரீர் திருவடிகளை யெக்காலத்துங் கைவிடாத பத்தியையு மளிக்கவேண்டும். அடியேன் தெரியாமற் செய்யுங் குற்றங்களையெல்லாங் குணமாகக்கொண்டு பொறுத்திரட்சிக்க வேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தவுடன் அவ்வாறே விநாயகக் கடவுளநுக்கிரகஞ் செய்து, நாரணனே! சத்துருக்களை வெல்லும் படியான வலியும் யாவரானு மதிக்கத்தக்க புகழும், நினைத்த வண்ணம் நிறைவேற்றத்தக்க சத்தியும், உனக்குக் குறைவில்லாமற் கொடுத்தோம், உன்னை முன்னரெதிர்த்த அவ்வசுரர்கள் இப்போது வஞ்சங்கொண்டு மறைந்திருக்கின்றனர். ஆதலால், நீ நமது சடாக்ஷர மந்திரத்தைத் தியானஞ் செய்துகொண்டு யுத்தத்திற்குச் செல்வையாயின் அவர்களுன்விழிக்கு வெளிப்படுவரென்று திருவாய்மலர்ந்து தமது திருவுருவத்தைக் கரந்தருளினர்.

இப்பால் விஷ்ணுவானவர் பேரானந்தமடைந்து பகைவரைச் சயித்துவிட்டோ மென்னுங் களிப்பினை யுடையவராய்த் தன்னை

யாட்கொண்டருளிய பெருங்கருணையை நினைந்து நினைந்து பலவாறு வந்தித்துத் தரிசனந் தந்து இரட்சித்தவிடத்தில் ஒளிவீசுகின்ற ப்ளிங்குக் கற்களினால் நான்கு கோபுர வாயில்களுள்ள ஓராலய மெழுப்பி அவ்வாலயத்திற் கண்டதியினாலாகிய விநாயகக் கடவுளைப் பிரதிட்டை செய்து, சந்தனம்-புட்பம் தூபம்-தீபம்-நைவேத்தியம்-கோசலம் - கோமயம் - பால்- தயிர் - நெய்-தேன்-வாழைப்பழம்-எலுமிச்சம்பழம்-நாரத்தம்பழம், நெல்லிப்பருப்பு, செவ்விளநீர் முதலிய திரவியங்களைச் சேகரித்துச் சிறந்த பூசனைகளை நடாத்தித் தாம் கொண்ட இஷ்டத்தைச் சித்தியாக்கியபடியால், அம்மூர்த்திக்குச் சித்திக்கணபதியென்று திருநாமமிட்டு வந்தித்து வழிபாடுசெய்து ஆனந்தக் கடலின் மூழ்கியிருந்தார். அதுமுதல் அத்தலமானது சித்திகேத்திரமென்று வழங்கிவருகின்றது. பின்னர் மகாவிஷ்ணுவானவர் அச்சித்தி கணபதி மூர்த்தியை மனத்திற் றியானித்துக் கொண்டு அவ்விடத்தினின்று நீங்கி உருவை மறைத்து ஒளித்திருக்கின்ற மதுகைடவர்களைக் கணேசரநுக்கிரகத்தாற் கண்டுபிடித்தனர். அவ்வசுரர்கள் இவரைப்பார்த்து எதிரில் வந்து உடல் குலுங்க நகைத்து மாயவனே! முன்னமெங்களையெதிர்த்து யுத்தஞ் செய்த போது. யாங்களொரு சிறிய முட்டியை யுதவப்பெற்று ஓடிப்போயினை! மீளவும் நாணமில்லாமற் றிரும்பி வந்தனை. இப்போது பெரிய முட்டியைத்தருகின்றோம்வாங்கிக்கொள்ளென்றுபரிகாசஞ்செய்தார்கள். அதைக்கேட்ட விண்டுவானவர் கோபித்து, ஏடா மூடர்களே! பின்னே போய் முன்னே பாய்கின்ற ஆட்டுக்கடாவைப்போலென்று சற்றுந் தெளியீர்களோ? புலி பதுங்குவதெல்லாம் பாய்ச்சலுக்கிடமென்று நம்பக் கடவீர்களெனச் சொல்லலும், அவ்வசுரர்கள் அதனைக்கேட்டு அக்கினியைப்போல ஆக்கிரமித் தெழுந்து கோபாவேசங்கொண்டு, மாயனே! நீ ஒருவர் துணையின்றித் தனியாயிருக்கின்றனையே யென்றும், இரண்டுபேர்கள் ஒருவனுடன் போர் செய்யத்தகாதென்ற நீதியைக் கொண்டும் முன்னர் இலகுவாய் ஓடிப்போம்படி விடுத்தோம். மீளவும் நீயே அகங்கரித்து எம்மோடெதிர்க்க வந்திருக்கின்றமையாலும், உன்னொருவனுக்கே எம்மிருவருக்கு முள்ள நான்கு தோள்க ளிருக்கின்றமையாலும் யாவருந் தோடஞ் சொல்வதற்கிடமில்லை. ஆதலால் விரைவிற் சண்டை செய்யக் கடவையென் றெதிர்த்தார்கள். விண்டுவும் அதிகவுக்கிரங் கொண்டு எதிர்த்தார்.

பின்னர் இருதிறத்தாரும் ஒன்றாகக் கலந்து ஒருவர்க் கொருவர் ஆயுதங்களைக் கொண்டு புடைத்தார்கள், வேலாயுதங்களைக்

கொண் டெறிந்தார்கள். வாளாயுதங்களை யெடுத்து வீசினார்கள். நேருக்குநேர் பாசங்களை ஏவிப் பிடித்தார்கள். சர்ப்பங்களைப் போன்ற அளவற்ற அம்புமாரிகளை எதிருக்கெதிராக நின்று சொரிந்தார்கள். ஒருவரையொருவர் வளைத்துக் கீழேதள்ளிப் புரட்டிப் பல வகைப்பட்ட மல் யுத்தங்களைச் செய்து வீரகர்ச்சனையிட்டார்கள். இவ்விதமாக அளவற்ற யுத்தங்களைச் செய்து வருகின்ற தருணத்தில் விஷ்ணுவானவர் அதிக கோபங்கொண்டு, நாம் இந்த அற்பர்களோடு நீடித்து யுத்தஞ் செய்வது மிகவு நன்று! நன்று!! என்று மானம் வாதிக்கப்பட்டவராய்க் கடலுடைந்தது போலத் தமது பஞ்ச சன்னியத்தையெடுத்து முழக்கஞ் செய்து சாரங்கமென்கின்ற வில்லினை வளைத்து, அளவற்ற திவ்வியசரமாரிகளைத் தூவி அப்பாதகர் விடுக்கின்ற பாண வருஷங்களைச் சின்னபின்னப்படுத்திச் சிவபிரானநுக்கிரகத்தாற் பெற்ற சக்கராயுதத்தை யெடுத்து விநாயகமூர்த்தியினுடைய திருவடிகளைத் தியானித்து, அப்பாதகர் நிற்கின்ற குறி பார்த்துப் பிரயோகித்த மாத்திரத்திற் செங்கரும்பைத் துண்டித்ததுபோலப் பல துண்டங்களாக விழுந்திறந்தார்கள். * இவ்வாறு விண்டுவானவர் அவ்வசுரர்களாவியை யுண்ட காட்சியைத் தேவர்களெல்லாங் கண்டு மனமகிழ்ச்சி யடைந்து ஆகாயத்தினின்றும் புஷ்ப வருஷங்களைப் பொழிந்தார்கள். முன்னர் அந்த வசுரர்கட்காகப் பயந்து உருவத்தை மறைத்துக் கொண்டிருந்த பிரமதேவன் அதிக சந்தோஷங்கொண்டு விண்டுவைக்கண்டு சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்து அவர் பெருமைகளைப் புகழ்ந்து கொண்டாடி நிற்கையில், அவ்விண்டுவானவர் பிரமனை நோக்கிச் சொல்லுவார். அரவிந்தவாசனே! யான் முன்னர் அவ்வசுரர்களோடு நெடுநாள் யுத்தஞ் செய்தும் அவர்களை வெல்லமாட்டாது பங்கப்பட்டு, என துருவத்தை மறைத்தோடிப் போய் வெள்ளியங்கிரிச் சாரலை யடைந்து யாழ் வாசித்த முன்னிலையிற் சிவபிரான் அநுக்கிரகத்தால் விநாயகக் கடவுளுடைய சடாக்ஷர மந்திரத்தைப் பெற்று, பூலோகத்திற் சென்று சித்திகேத்திரமென்னுந் தலத்திலிருந்து அம்மந்திரத்தை வேதாகம விதிப்படி யநுட்டித்துக் கணேச மூர்த்தியினுடைய திருவருளைப் பெற்று, மீளவும் அவ்வசுரரோடெதிர்த்து

* திருமாலானவர் விட்டுணுவென்றுஞ்சிட்டுணுவென்றும் பெயருள்ள இரண்டு வீரர்களையுண்டாக்கியேவ, அவர்கள் கொன்றனர் என்று கூர்ம புராணத்திற் கூறப்பட்டது.

வெற்றியையடைந்தேன். ஆதலால் நீயும் அத்தலத்தையடைந்து பூசிக்கக் கடவையென்னப் பிரமதேவன் அவ்வாறே சென்று விநாயகக் கடவுளைப்பேரன்போடு பூசித்துப் பல வரங்களைப் பெற்றனன். அவனேயன்றிச் சிவபெருமான் உமாதேவி சிவகணங்கள் தேவர்கள் முதலாயினோரும் ஒவ்வொரு காலத்திற் பூசித்துப் பல வரங்களைப் பெற்றார்கள் என்று வியாசருக்குப் பிரமதேவர் சொற்றதாகச் சூதமுனிவர் நைமிசாரணிய முனிவர்க்குக்கூறினர்.

விண்டு சடாக்கரமநுட்டித்த படலம் முற்றிற்று.

விசுவாமித்திரனை
வீமனடுத்த படலம்

ஆறெழுத் தாழி யேந்தி யநுட்டித்த வாறு தேர்ந்தே
னீறிலி காதை யின்னு மியம்பென வியாதன் வேண்ட
வீறுயர் விச்சு வாமித் திரனைவேல் வீமன் சார்ந்து
பேறுபெற் றதனை முற்றப் பேசுவன் வாசக் கஞ்சன்.

பசுபாச ஞானத்தைவிட்டுத் தத்துவ ஞானமாகிய பதிஞானத்தைப்பற்றும் முனிவர்களே! விண்டு விநாயக மூர்த்தியை யநுட்டித்து மதுகைடவரை வென்ற வரலாற்றைச் சொன்னேன். இப்பால் தக்கனுபாசித்த திறத்தினைச் சொல்வோங் கேட்பீராக. சமுத்திரஞ் சூழ்ந்த பூமண்டலத்திற் சகலராலும் புகழத்தக்கதான வயற்செழுமையுங் குடிவளப்பமுஞ் சிறந்தோங்கிய விதர்ப்ப நாட்டிலே தேவருலகையளாவிய மாடமாளிகைகள் கூடகோபுரங்கள் முதலிய வலங்காரங்களோடு விளங்கியிருக்கின்ற கவுண்டியமென்னும் ஓர் நகரமுண்டு. அந்நகரத்தில் தவசீலனாகியும், வேதவொழுக்கங்களிற்றவறுதவனாகியும், தானமாரி சொரிகின்ற கரத்தையுடையவனாகியும் வலிமிகுந்த புயங்களையுடையவனாகியும், எக்காலத்து மாறாத தரும சிந்தையையுடையவனாகியும், சிவபெருமானுடைய நுதல் விழித் தீயாலெரிந்த மன்மதனுக்குப் பதிலாய்வந்த மன்மதனென்றுசொல்லத் தக்க பேரழகனாகியும், ஆயிரம் பிராமணர்களும் பத்துக்கோடி சேனைகளும் புடைசூழ்ந்து வரும்படி எங்கணுந்தனது பராக்கிரமத்தைச்செலுத்தியுலாவுகின்ற சூரனாகியும், தாயத்தார்களும் பலதேயங்

களையாள்கின்ற வேற்றரசர்களுங் கண்டவுடன் பயந்து வணங்கத் தக்க பாதங்களையுடையவனாகியும், தன்னை வணங்காத சத்துருக்கள் வலியை வேரோடும் அகற்ற வல்ல கோபாக்கினியை யுடையவனாகி யும் வீமனென்னும் இயற் பெயரினையுடையவனாயும் ஓரரசனிருந்த னன். அவனுக்குக் கற்பிலருந்ததியை நிகர்த்து இல்லறவொழுக்கங் களிற்றவறின்றி நடந்துவருகின்ற சாருகாசினி என்னும் ஓர் மனைவி யிருந்தனள். அம்மனைவியோடு சகல செல்வங்களையுமநுபவித்துக் கொண்டு பெரியோர் சொல்கின்ற நெறிகளிற் பிழையாமற் பெருமை பொருந்திய மண்டலத்தைப் புயத்திற் சுமந்து நீதி முறைமைப்படி அரசாட்சி செய்து வருகின்ற காலத்தில், நெடுநாள் ஒரு புத்திரப் பேரில்லாமல் மிகுந்த பத்தியினாற் பலதெய்வங்களை வழிபட்டும், வேதாகம விதியோடு பல தானங்களைச் செய்தும் அளவற்ற தருமங் களை அன்போடியற்றியும், மாசற்ற வேள்விகளை மனந்தளராமல் முடித்தும், இன்னும் இத்தன்மையவான பல நல்லொழுக்கங்களைப் பூண்டுந் தனது கவலையொழியாதவனாகி மன மெலிந்து தன் மனை வியை யழைத்து, என் மனதுக்கினிய காதலியே! புத்திரப்பேறில்லா தார் இவ்வுலகத்தையரசாளினும் இம்மை மறுமைப் பயனையடையார் களாயின் நாம் வாழ்கின்ற இல்வாழ்க்கையையும் நமக்கொரு பயனைத் தரவல்லதோ? புத்திரப்பேறில்லார்க்கு நற்கதி கிடைக்குமென்ற சாத்திரங்களுமுண்டோ? ஐயோ! நமது கட்டழகும், நாமடைந்தி ருக்கின்ற பெருஞ்சிறப்பும், நாம் நடத்துகின்ற அரசாட்சியும், நாம் செலுத்துகின்ற பராக்கிரமமும், நாம் செய்திருக்கின்ற நூற்பயிற்சி களும், ஒரு புத்திரப்பேறில்லாமல் வீணிற் போகின்றதே! இனியா யினும் வனத்திற் சென்று பெரியோர்களையடுத்துத் தவஞ் செய்வோ மாயின் பின்னர்ப் புத்திரப்பேறு தவறாமற் கிடைக்கும். அஃதில்லா விடினும் அப்பெரியோர்கள் அநுக்கிரகத்தாற் சுவர்க்காதி போகங் களை யநுபவிக்கும்படியான பேறேனுங் கிடைக்கும். இவையிரண்டி னுள் ஒன்றேனுங்கிடைக்காமற்போவதில்லை. இதுவே நாமினி நடந்து கொள்ளவேண்டிய முடிவென்று சொல்லித் தீர்மானித்து, சுமந்து, மனோரஞ்சிதனென்கிற தன்னுடைய இரண்டமைச்சர்களைப் பார்த்து, அமைச்சர்களே! யான் பூர்வத்திற் செய்திருக்கின்ற ஊழின் பயனோ? என் மனையாள் செய்த தீவினையின் பயனோ? மற் றியாது கொலோ இது காறும் ஒரு புத்திரப்பேறில்லாமல் சகல வளங்களுங்குன்றி யிருக்கின்றோம். இனியேனும் ஓர் புதல்வனைப்

பெற்று யாங்கள் கடைத்தேறுமாறு வனத்திற்குச் செல்ல நினைத்தோம் எனக்குள்ள பூமி முதலிய பொருள்களனைத்தையும் நீங்கள் இருவருமாகப் பகுத்து யான் வருமளவுங் காத்துவரக் கடவீர்கள். மீட்டும் வாராமற்போவேனாயின் நீங்களே சுதந்தரமாக ஆண்டுகொள்ளலாமென்று சொல்லித் தன் மனைவியுடன் எழுந்து பிரயாணமானான். அதனையவ்வமைச்சர்கள் கண்டு கவலையுற்றுக் கண்களில் நீர்த்தாரைகளைச் சொரிந்து மனமெலிந்து அரசன் சொல்லிய ஆணையைத் தடுக்கக்கூடாதவர்களாகி யிருந்தார்கள். பின்னர் அவ்வரசன் தன் மனைவியோடு வனத்திற்சென்று வசித்திருக்குங்காலையிற் பூர்வத்திற் செய்த நல்வினைப் பயனானது அவர்களை விசுவாமித்திர முனிவர் ஆசிரமத்தினருகிற் கொண்டுபோய்விட்டது.

அவ்விடத்தில் வண்டுகள் இசைபாடி மொய்க்கின்ற தாமரை முதலிய பல புட்பங்களை வாய்ந்து கண்டவர் உள்ளதைக் கவர்ந்து கொள்ளத் தக்க வனப்பினோடு மிக்க குளிர்ச்சி பொருந்தியிருக்கின்ற ஒரு தடாகத்தைக் கண்டார்கள். அதில் அடுத்தவர்களை அன்போடு தழுவி என்பைக்கேட்கினும் இளையாது தந்து பல இன்சொற்களோடு நல்ல பயன்களை விளைவிக்கின்ற சான்றோரைப்போலத் தன்னையடைந்தவர்க்கு மணமுங் குளிர்ச்சியும் இளங் காற்றுந் தந்து சகல துன்பங்களையுமொழிக்க வல்ல நிரம்பிய சலத்தைக் கண்டார்கள். சகலமுந் தெளிந்து மனங்குளிர்ந்து இனிய வாய்மை பெற்று நல்ல பயனை விளைத்து அளத்தற்கரிய நன்னெறிகளை யுடைய அறிஞர்களிடத்தில் யாவரும் பல வுபகாரங்களை யேற்றுச் செல்வரென்னு முதுரையின்படி தெளிந்துங் குளிர்ந்தும் இனிமையுற்றும் நல்ல பயன்களை விளைவித்தும் அளத்தற்கரிய ஆழத்தோ டிருக்கின்ற அத் தடாகத்திற் சகல பட்சிகளும் நீரருந்திச் செல்வதைக் கண்டார்கள். சில முனிவர்கள் அதிலுள்ள தாமரைகளைப் பிடுங்கி அவைகளின் கிழங்குகளைத் தங்கள் பசிதீர உண்டு மற்ற மலர் முதலியவைகளைக் கரையிலெறிந்துசெல்ல "நிலையற்றோரெல்லாம் உலைவுற்றோராவார்" என்னும் பழமொழியின்படி அம்மலர்கள் சூரிய வெப்பத்தால் வாடியிருப்பதைக் கண்டார்கள். சேற்கூட்டங்கள் திரண்டு அதன் கரையில் வருகின்றவரையில் தாமுயிரற்றதுபோலிருந்து, பின்னர்க்கண்டவுடன் மூக்கினாற் கொத்தி மேலெழுகின்ற கொக்குகளும், சமயம் பார்த்து நீரின் மூழ்கி மேற்கொண்டு வருகின்ற நீர்க் காக்கைகள் பாவ புண்ணியமறியாத பாதகர்களாயினோர் தங்களுக்குக் கிடைத்த

பொருளைப் பிறர்க்குதவி யுண்ணு ரென்னும் பழமொழியின்படி அவைகளைத் தம்மினங்கட்குச் சிறிதும் உதவாதுண்ணுவதைக் கண்டார்கள். அன்றியும் அதிலுள்ள சிறு மீன்களையெல்லாம் பெரு மீன்கள் வயிறு நிரம்பவுண்டு நீந்தச் சத்தியின்றிக் கரையி லொதுங்க, "எளியாரை வலியார் வருத்தின் வலியாரைத் தெய்வம் வருத்து" மென்னும் வாக்கியத்தின்படி அவைகளைப் பறவைகள் கொத்தி மேலெழும்புவதைக் கண்டார்கள். அன்னம், சக்கரவாகம், குருகு, தாரா, சிச்சிலி, வானம்பாடி, நாரை, பெருநாரை முதலான சகல பட்சிகட்கும் அடுத்தவர்களை யாதரிக்கின்ற பரமசிவத்தைப்போலத் தான் இடைவிடாது இரைகொடுத்து வரவுங் கண்டார்கள். இவ்வாறளவற்ற அற்புதங்களை யத்தடாகத்தினிடத்திற் கண்டு அப்பாற் செல்லுகையில் அதன் சமீபத்தில் ஓர் பொழிலைக்கண்டார்கள். அப்பொழிலின்கண் பகலிலே சூரியனைக்கண்டு வாட்டமுறுகின்ற குமுத மலர்போலவும் இரவிற் சந்திரனைக்கண்டு வாட்டமுறுகின்ற தாமரை மலர்போலவும் இல்லாமல், யாவரிடத்தும் உறவு பகையில்லாத முனிவர்களைப்போல அச்சூரிய சந்திரர்களுடைய உறவு பகையில்லாமல் எக்காலத்தும் ஒரே சீராய் மலர்ந்திருக்கின்ற அனிச்ச மலர்களைக் கண்டார்கள். காதல் முதிர்ந்த காமுகர்களைப்போல ஆணன்றிலும் பெட்டையன்றிலும் ஒன்றேடொன்று பிரியாது சிறகோடு சிறகினைச் சேர்த்துக் கொண்டு அவ்வாறே யிரைகளையுந் தேடியுண்டு பல பூங்கிளைகளிற் புணர்ந்திருப்பதைக் கண்டார்கள். கட்டவிழ்ந்த மலர்களினின்றுந் துளிக்கின்ற தேனைச் சாதகப்புள்ளானது மழைத் துளியெனக் கருதித் தன் வாயைத் திறந்து பருக அதனை மற்ற மலர்களின் மொய்க்கின்ற வண்டினங்கண்டு பாரியைவிட்டுப் பரத்தையை விழைகின்ற காமுகரைப்போல அவைகளை விடுத்து அப்புள்ளினது இரண்டு கடைவாய்களினு மொழுகுகின்ற தேனைச் சூழ்ந்து பருகுவதைக் கண்டார்கள். அப்பொழிலானது வெளுத்த மணன்மேட்டின் மீது வெள்ளங் கொழிக்கின்ற தூறுகளைப்போலத் தேனையும் மலர்களையும் பூந்தாதுக்களையுந் தளிர்களையுஞ் சொரிவதனுல் அவைகள் தாழ்ந்த புட்பச்செடிகளையுடைய நந்தவனத்தையொத்திருப்பக் கண்டார்கள்.

இவ்வாறு அளவற்ற மாட்சிமைகளை யப்பொழிலி னிடத்திற் கண்டு அப்பாற் செல்லுகையில் முனி புங்கவர்கள் வசிக்கின்ற பல ஆசிரமங்களைக் கண்டார்கள். அவ்வாச்சிரமங்களானவை திருமால், அயன், தேவேந்திரன் முதலிய தேவர்கள் வசிக்கப்பெற்றிருக்கின்

றமையால் மகாமேருவுக்கொப்பாகி இருக்கவும் அங்கு வசிக்கின்ற முனிவர்கள் அணிந்திருப்பது சடைமுடி, மரவுரி, திருநீறு, உருத்திராக்கங்களாயினும் அவைகள் இரத்தின கிரீடந் தரித்த தேவர்கள் வணங்கத் தக்கனவாகவும், கற்பகமுங்கண்டு சூழத்தக்கனவாகவும் சகல வினைகளையும் நீக்கத்தக்கனவாகவும், அருட்கண்களென்று சொல்லத்தக்கனவாகவுமிருப்பக்கண்டார்கள். மேலும் அம் முனிவர்கள் சதா காலமும் வேள்வித்தீயை வளர்த்து அதன் முன்னிலையில் தேவர்கட்கெல்லாம் அவிப்பாகந் தந்து வருவதையும், மேகமானது மாத மும்மாரி சொரிந்து இப்பூவுலகத்துள்ள உயிர்களை யாதரிக்கச் செய்கின்ற முறைமையையுங் கண்டு இதனாலல்லவா திருமாலானவர் தமது காத்தற்றொழிலைக் கைவிட்டவராய்ப் பகலெல்லாம் இரவு போலக் கருதித் திருப்பாற் கடலில் இடைவிடாது கண்டுயில்வதானுரென்றும்,சிவபெருமான் பலதிருவிளையாடல்களை நடாத்தி வருவதும், திருமால் கண்ணுறங்குவதும், பிரமன் வேதங்களையோதுவதும், இந்திரன் அவுணருயிரைத் தாக்கப் போர்க்குச் செல்வதும், சந்திராதித்தர்கள் ஆகாய மார்க்கத்திற்றிரிவதும், இம்முனிவர்கள் தருகின்ற அவிப்பாகங்களை நாடோறு மேற்றுவரும் ஆதரவைக் கொண்டல்லவாவென்று அதிசயித்தார்கள். பின்னும் அம்முனிவர்கள் வசிக்குமிடங்கடோறும் ஒரு பக்கம் யாகத்திற்குரிய பசுக்களும், ஒரு புடை பால் கறந்துவிடுகின்ற பசுக்களும், ஒருபால் யாக முடித்தவுன் தானஞ் செய்யவிட்டிருக்கின்ற பசுக்களும், ஒரு புறங் கன்னியர் வதுவைக்குக் கட்டி வைத்திருக்கின்ற பசுக்களுமாகச் சூழ்ந்திருப்பதைக் கண்டார்கள். அங்கிருக்கின்ற தடாகங்களிலுள்ள நீலோற்பல மலரும், சகத்திரதளத்தோடுங்கூடி விரிந்திருக்கின்ற தாமரை மலரும், யாம் முன்னர்க் காமன் கைக்குக் கணையாக விருந்ததனால் அல்லவா, அக்காமன் பரமசிவத்தினது நெற்றிக் கண்ணினாலெரிந்தபோது அவனோடு யாமும் அவ்வெரிக் கிரையாயினோம். இனி அவ்வாறு சொல்லாமல் அடுத்தவர்க்கிதமே செய்பவராகிய இம்முனிவரிடத்திலிருந்தால் நம்மை யப்பரமசிவத்திற்குவப்புண்டாக, அவர் திருவடிகளில் அருச்சிப்பார்களென்றடைந்து தவஞ் செய்வதுபோலிருக்கக் கண்டார்கள். அங்கிருக்கின்ற கொடி-செடி-விருட்ச முதலியவைகளெல்லாம் முனிவர்களுக்குக் கிழங்கு-கனி-காய்-மது-மலர்-தளிர்-இலை-சமித்து என்கின்ற பொருள்களை நாடோறும் வழங்கி அவர்கட்கு உவப்பைத் தருகின்ற குற்றமற்ற பெருந்தவத்தினால் அவைகள் சிறிது மெலிவின்றிச் சதாகாலமுந் தங் கிளைகளொடு நிறைந்து தழைத்திருப்பதைக்கண்டார்கள். முன்னர்ப்

பாற்கடலிலுண்டாகிய அமுதத்தையுஞ் சிவபெருமானார் புசித்திருக்கின்ற தேவர்கட்கும் அம்முனிவராற் றருகின்ற அவியமுதத்தையும் அவரே கொடுப்பினல்லாமல் யாவர் கொடுப்பார்கள். ஆனால், அவர் வடிவாயிருக்கின்ற அக்கினியானது அம்முனிவர்கள் கொடுக்க வாங்கித் தானும் புசித்து அத்தேவர்கட்கும் வழங்கி வருவதையுங் கண்டார்கள். மேலுந் தங்களுடல் வருந்தச் செய்கின்ற தவத்தினாலும், வேள்வியினாலும், சகலவுலகங்களுமழியாமற் காத்துவந்த அம்முனிவர்கள் மலபாகங்களையொழித்து முத்தியிற் சேர்ந்து வாழ்வதையன்றி ஒன்றுக்கொன்று தொந்தப்பட்டு மயங்குகின்ற தேவர்கதியையடையச் சற்றுங் கருதாதவர்களா யிருப்பதையுங் கண்டார்கள்.

இத்தன்மையாகிய மேலான சிறப்புகள் வாய்ந்த முனிவர்களையும், அம்முனிவர்கள் வசித்திருக்கின்ற ஆசிரமங்களையும் வீமராசனும் அவன் மனைவியாகிய சாருகாசினியுங் கண்டு நமது அரண்மனையும் இவ்வாசிரமங்கட்கு நிகரல்லவென்று சந்தோஷித்து அப்பாற் செல்லுகையில், சகல முனிபுங்கவர்களும் புடைசூழ்ந்து வணங்கும்படியாகப் பிரமதேவனை தடாகத்திலிருக்கின்ற புண்டரீக வாதனத்தை விடுத்து வனத்திலிருக்கின்ற புலியாதனத்திற்றங்கியிருப்பதுபோல வேங்கைத் தோலாதனத்தின்மீது வீற்றிருந்து, வேதாகமப்பொருளை விரித்துரைக்கின்ற விசுவாமித்திர முனிவரைக்கண்டு அட்டாங்கமாக வணங்கினார்கள். அவர்களை யம்முனிவர் தழுவி உங்கட்குப் புத்திரனுண்டாகக் கடவதென் றாசீர்வதித்துத் தமது கரங்களைக்கொண்டெழுப்ப உடனேஇருவருமெழுந்து கைகூப்பி நின்றார்கள். பின்னரவ்விசுவாமித்திரமுனிவர்வீமராசனைப்பார்த்துஅரசனே நீயார்? நம்மாசிரமத்தை நோக்கி வந்தவர்கள் யாதேனும் ஓர் பயனையடையாமற்போவதில்லை, ஆதலால் உனது கோரிக்கையைச் சொல்வையாயின் அதனைத் தடையின்றி யாந்தருவோமென்று சொல்லலும், அதனையவ்வரசன் செவிக்கமுதாகக் கொண்டு அப்போதே புத்திரப் பேறுண்டானது போல முகமலர்ந்து, சுவாமி! யான் கவுண்டினிய தேயத்திற்கரசன். என் பெயர் வீமன். இவள் சாருகாசினியென்னும் பெயரினையுடைய எனது மனையாள். யாங்களிருவோரும் அளவற்ற தருமாதிகளைச் செய்தும் ஒரு புத்திரப்பேறில்லாமையால் மனமெலிந்து அவமானத்துடன் வாழ்கின்ற இல்லறத்தைத் துறந்து இவ்வனத்திற்கு வந்தோம். இதுகாறும் இயற்றி வந்த தவமுதிர்ச்சியோ அல்லது பூர்வ சன்மத்திற் செய்த நல்வினைப் பயனோ

சகலரும் போற்றத் தக்க இவ்வாசிரமத்தில் வந்து தேவரீரைத் தரிசிக்கப் பெற்றோம். மகமேருவையடுத்தவர்களுங் கற்பக விருட்சத்தைச்சார்ந்தவர்களும் அவ்வவர்கள்கொண்ட விழைவையடையாமற் போவதுமுண்டோ ? கிருபாமூர்த்தியே! தேவரீரைக் கண்டபோதே இனிப் புத்திரப்பேறுண்டாகுமென்று துணிவுற்றேன், அஃதன்றித் தேவரீர் செய்தருளிய ஆசிர்வாதத்தால் அத்தினமே அப்புத்திரப் பேறடைந்தவனுயினேன்.

மேலான தவத்திலும், வேத சாத்திர விசாரணையிலும், சிறந்த கருணையிலும், சீலமான விரதத்திலும், மகத்தான வேள்வியிலும், பெருமையுற்ற கலைஞானங்களிலும் பெருமை பொருந்திய தரும தானத்திலும், தேவரீருக்கொப்பாக யாவரிருக்கின்றூர்கள். தேவரீர் செய்தருளிய ஆசிர்வாதம் வீணிற்போகுமா? சுவாமி! பூர்வத்திலடியேன் செய்திருக்கின்ற தீவினைகள் இன்னவையென்றுணர்த்தி மீளவும் அவைகளைத் தீர்த்து யான் பவித்திரனுகும்படியான உபாயமுமருளிச் செய்ய வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தான். உடனே விசுவாமித்திர முனிவர் மனதிரங்கி அவ்வரசன் செய்திருக்கின்ற பூர்வவினைகளையெல்லாந் தமது ஞான நோக்கினுலறிந்து, நராதிபனே! உனது வம்சத்திலிருந்த முன்னோர்கள் நித்தமும் விநாயக பூசை செய்து மிகுந்த நன்மைகளைப்பெற்று வாழ்ந்திருந்தார்கள். நீயுன் மனைவிமீது வைத்திருக்கின்ற விழைவினுல் அப்பூசையைச் செய்யாமற் கைவிட்டாய்! அதனுற் புத்திரப் பேறடையாமற்போயினை ! இனியாயினும் அவ்விநாயகமூர்த்தியை நீங்களிருவோரும்பத்தியோடுபூசனைசெய்து வருவீர்களாயின் உங்களுக்குப் புத்திர சம்பத்துண்டாகுமென்றூர்.

விசுவாமித்திரனை வீமனடுத்த படலம்முற்றிற்று.

தக்கன் பிணி நீங்கு படலம்

விதர்ப்பமெனு நாடாளும் வீமவினி விநாயகரை
மதர்ப்பின்விழி மாதோடு மகிழ்விமக வேனுமணியைக்
கதிர்ப்பவுயிர்ப் பாய் நமக்குக் கணேசர்குல தெய்வமதா
யதிர்ப்புளத்திற் றுயரகற்றி டாண்டதுங்கே ளெனமொழிவான்.

சரியை முதலிய மெய்த்தவங்கொண்ட முனிவீர்! இவ்வாறு விசுவாமித்திரர் சொல்லிப் பின்னுஞ் சொல்லுவார். பார்த்திபனே !

விநாயகமூர்த்தி உனது குடிக்குக் குலதெய்வமாயிருந்து சகல துன்பங்களை நீக்கி யிரட்சித்தருளிய கதைகளையுஞ் சொல்வோங் கேட்பாயாக:- பூர்வத்தில் உனது பெரியோர்கள் கருநாடதேயத்திற் காசராகிப் பானுவென்கின்ற பட்டணத்திலிருந்து இராச்சியபாரஞ் செய்து வருங்காலத்தில், உனக்கேழாவது தலைமுறைச்சந்ததியாரில் வல்லவனென்னும் ஓர் அரசனிருந்தான். அவனுக்கும் அவன் மனைவியாகிய கமலை யென்பவட்கும் ஒரு புதல்வன் பிறந்தான். அப்புதல்வன் பிறந்தபோதே குருடாகியும், செவிடாகியும், ஊமையாகியும், சரீரமெங்குந் தொழுநோய் கொண்டு சீயுஞ் செந்நீரு மொழுகும்படியான விரணத்துடனே யிருந்தான். இத்தன்மையவாகிய துன்பத்துடன் பிறந்த பிள்ளையைத் தாய் பார்த்து மிகுந்த துயரங்கொண்டு கண்கள் நீர்சொரியப் புலம்பித் தெய்வமே! மறுதேயத்து மன்னர்கள் பழிக்கும்படியான இத் தொழுநோய்கண்ட பிள்ளையை வருந்திப் பெற்றதைவிடப் பிள்ளையில்லாமையா யிருப்பது மிகவு நலமாயிற்றே! ஐயோ! இத்துன்பமுடைய பிள்ளையைப் பார்க்கும்படியாகப் பிரமதேவரெனக் கேன்விதித்தார். இப்பிள்ளை பிழைத்திருப்பதைவிட இறந்துபோனாலுஞ் சுகுணமாச்சுதேயென்று பலவாறு துயரப்பட்டிருப்பதை அரசனறிந்து மனைவியிடத்தில் வந்து குமாரனைப் பார்த்துத் தானும் மிக்க கிலேசத்தையடைந்து, ஆ! ஆ!! நாம் செய்த தவப்பயன் நன்றாயிருக்கின்றதென்றரற்றி ஊழ்வினையால் வந்து உற்பவிக்குங் காரியத்திற்கு யாம் துன்பப்படுவதால் ஆவதென்னென்று தன் மனதைத் தானே தேற்றித் தன் மனைவி படுகின்ற துன்பத்தினையு மாற்றவேண்டி, அவள் சரீரத்தைத் தனது கரத்தால் வருடிக் கொடுத்துக்காதலியே! நீ துயரப்படவேண்டாம். இப்பிரபஞ்சத்துள் ஓர் காலத்திற் றுன்ப மநுபவிக்கின்றவர்களே மற்றொரு காலத்தில் இன்பத்தையு மெளிதிலனுபவிக்கின்றார்கள்.

பொறியிழந்திருக்கின்ற விப்புதல்வனே நாளைச் சகலமாட்சிமையினுஞ் சிறந்த மன்னவனாவன். ஆதலால் மணிமந்திர ஔஷதாதிகளாற் பரிகாரஞ் செய்வோம். அவைகளாலுங் குணமாகாவிட்டால் தவம், தானம், விரத முதலானவைகளைச் செய்து எல்லாத் துன்பங்களையு மொழித்துக்கொள்வோம். சின்னாள் மாத்திரம் மனம் பொறுத்திருவென்று சொன்னான். அதனாலவன் மனைவியானவள் தன் துயரத்தைத் தன்னாலடக்கக் கூடும்வரையிலடக்கி, அப்பொறியிழந்த புதல்வனைத் தனது கண்ணீருடன் தண்ணீரும் விட்டுக்

குளிப்பாட்டினுள். பின்னர், அரசன் தன் புத்திரனுக்குச் சாதகருமாதிகளைச் சாத்திரவிதிப்படி சிறப்பாக நடப்பித்துச் சோதிடர்களைக் கூவி அவர்கள் சொற்படியே தக்கனென்று நாமதேயம் வைத்து அப் புத்திரன் பிறந்தநாட் டொடுத்துப் பன்னிரண்டு வயதுவரையிற் பிணியொழிய வேண்டிச்சகல விதத்திலும் அளவற்ற திரவியங்களைச் செலவுசெய்து எண்ணிறந்த பரிகாரங்களையும் பண்ணுவித்தனன். பின்னர் எவ்வித காரியங்களாலும் பிணி நீங்காமையால் அரசன் மனவெறுப் படைந்து ஓர் தினம் தன்மனையாளை யழைத்துப் பெண்ணே ! இதுகாறு மிப்புதல்வற்காக அளவிறந்த திரவியங்களைச் செலவுசெய்தும் இரவுர் பகலுமாகப் பலதவங்களை முயன்றும் அவைகளால் நமது சரீரம் வாடியும் பிணி நீங்குவ தில்லாமையால் இனி இவனிங்கிருக்கலாகாது. இருக்கின் மற்றுமுள்ள திரவியங்களும் வீணிற் செலவழிந்துபோகும். ஆதலால் சற்றுந்தாமதஞ் செய்யாமல் உன்மகனைக்கொண்டு இந்நிமிஷத்தில் வெளியிற் செல்லக்கடவையென்று அழைத்து ஆஞ்ஞாபித்தான்.

அவ்வார்த்தையைக் கமலையானவள்கேட்டு நடுநடுங்கிப் பதைபதைத்துப் பயந்து, அப்புதல்வனைப்பெற்றகாலத்திலுண்டான துயரத்தைப்பார்க்கினும் அதிக துயரங்கொண்டு, ஐயையோ வென்று துக்கித்து அரசன் மனதிற் கொதிப்புண்டாகி என்மீதிற்கோபஞ் செய்தால் இனி என்னசெய்வேனென்று மனம்நொந்து, கொடுமையான பிணிகொண்டிருக்கின்ற மைந்தனை உடனே யெடுத்துக் கொண்டு வெளிவந்து புலம்புவாள்.

அன்னோ வன்னோ மன்னவ னெஞ்சத் தழலாகி
யென்னோ வானே லென்னினிச் செய்வே னெனநொந்து
கொன்னேய் கொண்ட மைந்தனை வல்லே கொண்டோவா
மின்னே யன்ன நுண்ணிடை வாட வெளிக்கொண்டாள்.

பற்றார் யாரே பண்டு செய் நல்லூழ் படர்காலை
யுற்றார் யாரே யோங்கிய தீயூ முறுகாலை
யெற்றே வென்ன விரங்கலி னென்னு மிடமாதைப்
பெற்றே னல்லாற் காப்பிலை யென்றே பெயர்குற்றாள்.

ஐயகோவிதியே! என்செய்வோம்! "நல்லகாலத்திற்குப் பகையில்லை; பொல்லாதகாலத்திற் குறவில்லை" யென்றுபெரியோர்கள் சொல்லுகின்றாராதலால் இனி என்ன செய்யப்போகின்றோமென்று இடுக்கண் ணுற்றிருப்பதில் ஆகத்தக்க பயன்யாது மில்லையென்று தன்னுள்ளத்தைத் தானே தேற்றிக்கொண்டு, இனிநமக்குப் பரம

சிவத்தைவிட வேறொருதுணையில்லை யென்கின்ற உறுதியுடன் வழி நடந்து வனத்திற் சஞ்சரித்திருந்தனள். அக்காலத்தில் ஒருநாள் கள்ளர்கள் அவளைப்புடைசூழ்ந்து பூண்டிருக்கின்ற ஆபரணங்க ளனைத்தையுங் கொள்ளையிட்டுத்துரத்திவிட அதனுன் மிகவும் வாட்ட முற்றுப் பயந்து ஒரூரினுட்சென்று எக்காலத்தும் பசிதாகத்தால் வருத்த முருதிருந்தவள் அப்பசியாலுந் தாகத்தாலு மிளைப்புற்று இத்துன்பங்களிற் பட்டு வருந்துவதைவிட உயிர்விட்டிறக்கலா மென்று நினைத்து, மீளவும் புத்திரனிமித்தஞ் சகலசெல்வங்களையுங் கைவிட்டு வந்து இங்கு நம்முயிரைவிடுத்தால் இவனைப்பாதுகாப்பவ ரின்றி இறப்பானே யென்று நிதானித்து, அப்புத்திரனை யோர் கோயிலுள் இருக்கவைத்து அக்கோயிலுக்கடுத்த கிராமங்களில் ஐயமெடுத்து வந்து தன் புதல்வனுக்கூட்டியும் பின்னர்த் தானும் புசித்து இவ்வாறு காலங்கழித்து வருகையில் தான் நாடோறும் பிச்சை யெடுத்தற்குச்செல்கின்ற குண்டினபுரத்திற்கு ஒருநாள் நல்வினைப் பயனுனது தன்னை நெருங்கிவருந் தன்மையளாய்த் தன் புத்திரனையுமழைத்துக்கொண்டு வீதியிற்சென்றனள். அப்போது அக்குண்டினபுரத்திற்குச் சமீபமானஓர்வனத்திற்சகலஜீவராசிகளும் பகையின்றியுலவுகின்ற ஆச்சிரமத்திலுள்ள முற்கலமுனிவர் எதிரே வந்தார். கணேசமூர்த்திக்கன்பராகிய அம் முற்கலமுனிவர் மீது படிந்து வந்த காற்றுனது அத்தக்கனுடைய சரீரத்திற் பட்டமாத் திரத்தில் அவனுக்குண்டாயிருந்த பிணி முழுவதும் நீங்கி, வாய் பேசிச் செவிகேட்டுக் கண்டெரிந்து புநிதபவித்திரனுகி நடந்தனன்.

பின்னர் அத்தக்கனுடைய வடிவத்தைப் பார்க்கின்றவர்கள் இவன் மன்மதனே! முருகக்கடவுளோ! அல்லது மகாவிஷ்ணு தானேவென்று நினைக்கத்தக்க பேரழகும் பிரகாசமும் வாய்ந்து விளங்கினுன். இப்படி விளங்கியிருக்கின்ற புத்திரனைத் தாய்பார்த்து அகமகிழ்ச்சி பொங்கிக் கையிலெடுத் தணைத்துக்கொண்டு உச்சி மோந்து, உள்ளம்பூரித்து முத்தமிட்டு, ஆனந்தக்கண்ணீர்சொரிந்து, நமது காதலன் கோபித்த நன்மையாலல்லவா நாமிங்கு வரப் பெற்றுப் பெரியோர்கள் மீதிற் படிந்து வந்த காற்றினுல் நமது புத் திரன் பிணி நீங்கிப் பிரகாசமாயினனென்று சந்தோஷித்து இதற்கு முன் தன்றலைவன் மீது வைத்திருந்த வெறுப்பை விடுத்து விருப் புற்றவளாயினுள். இவ்வற்புதத்தை அந்நகரத்துள்ளோர்க ளறிந்து இவ்விருவர்மீதுங் கிருபையுண்டாகி நல்ல போனகமும் ஆடைகளுந் தந்து பாதுகாத்துவர, அதை யவர்க ளேற்றுச் சீவித்திருக்குங்

காலத்தில் அரவக்கச்சினைவீக்கி அஷ்டபுயாசலங்களையும் பெற்றுத் திரிநேத்திர தாரியாய் வீற்றிருக்கின்ற சிவபிரானைச் சதாகாலமும் பூஜிக்கும் பேற்றினைவாய்ந்த ஓர்ஆதிசைவப் பிராமணர் தங்களெதிரில் வரக்கண்டு அவரைத் தானுந் தன் புத்திரனுமாக நமஸ்காரஞ் செய்தார்கள். அவ்வேதியர் அவர்கண்மீது கிருபை வைத்து இருவருக்குந் தீட்சை செய்து கணேசமூர்த்தியினுடைய சடாட்சர மந்திரத்தை யுபதேசித்து அதைச்செபிக்கின்ற முறைமையுங் கூறினர். அவ்வாறே யவர்க ளிருவருஞ் செபஞ் செய்து வருகையில் கணேசமூர்த்திக்குக் கிருபை சுரந்து அவர்கள் வேண்டியவரங்களை அநுக்கிரகிக்கும்படியாக வெழுந்தருளி முன்னர்க் கமலைக்குத் தரிசனந் தந்து அவள் கோரிய வரங்களை யளித்து, பின்னர்த் தக்கனுக்கெதிரில்வந்து ஒரு முழந்தாள் மீது மற்றொரு திருவடியை வைத்துக் கொண்டு ஒரு கொம்பும் இரண்டு செவிகளும் மூன்று விழிகளும் நான்கு தோள்களுமாகப் பொன்னுடை யுடுத்திப் பலவிரத்தினபரணங்களை யுத்தரித்த திருக்கோலத்துடன் தரிசனமானர். இவ்வாறு தரிசனந் தந்தருளிய கர்த்தனைத் தக்க னனவன் கண்டு மனதில் அச்சமும் அன்புமுண்டாகி வணக்கஞ் செய்து பலமுறை வலம் வந்து கரங்களைச் சிரமீது கூப்பி இரு விழிகளினும் ஆனந்த பாஷ்பஞ் சொரிந்து விசுவரூபங்கொண்டெழுந்தருளியிருக்கின்ற விநாயகமூர்த்தியைத் தோத்திரஞ் செய்வானயினன்.

அறுசீர் விருத்தம்

அச்சமு மன்புந் தோன்ற வடியிணை பணிந்து சூழ்போந்
துச்சியிற் கரங்களேற வொளிவிழி யருவிதாழ
விச்சுவ ரூபனான விநாயகப் பெருமான் றன்னை
முச்சக முழுதும் போற்று முதல்வனைத் துதிக்கின்றானல். (௧)

வேறு விருத்தம்

வேதகா ரணமுநீ வேதமோர் நான்குநீ
பாதமோர் நான்குநீ பதங்களோர் நான்குநீ
போதலை மலையமார் புவனகா ரணருநீ
நாதநின் பெருமையை நவிலவல் லாரேவர். (௨)

(௨) போதலை மலையமார் புவனகா ரணருநீ—போ = தாமரைப் பூவிலும், அலை = திருப்பாற் கடலினிடத்தும், அம்மலை = அழகிய கயிலாய மலையினிடத்தும், ஆர் = இருக்கின்ற, புவன காரணரும் நீ = உலக காரணராகிய மும்மூர்த்திகளும் நீயே! இவரை முறையே பிரமன், திருமால், உருத்திரன், எனக்கொள்க.

புராதனப் பொருளுநீ புறம்பினு முள்ளினும்
விராவுமெய்க் கரியுநீ மிகுமுப நிடதநீ
சராசர குருவுநீ தத்துவ முழுதுநீ
பராபர நினதியல் பகரவல் லாரேவர். (ங)

(ங) புராதனப் பொருள் = பழம்பொருள். விராவும் மெய்க் கரியும் நீ = கலந்திருக்கின்ற தத்துவ சாட்சியும் நீயே குரு = அஞ்ஞான விருளைப்போக்குவோன். தத்துவ முழுதுநீ = அகம்புறமென்னுங் கருவிகளாகிய தொண்ணூற்றாறும் நீயே. இவை தத்துவதாத்துவிக மெனப்படும்.

மூவர்கா ரணருநீ மூன்றுகா ரணமுநீ
மூவவை யுலகுநீ மொழியுமுச் சுடருநீ
மூவகை யுயிருநீ மூவகை யுருவுநீ
தேவனே நினதரு டெளியவல் லாரேவர். (ச)

(ச) மூன்றுகாரணம் - உலகத்திற்கு முதற்காரணமாகிய சுத்த மாயை, அசுத்தமாயை, பிரகிருதி மாயைகளும், துணைக்காரணமாகிய சிவசத்தியும், நிமித்த காரணமாகிய சிவமும் என்க. மூவகை யுலகு-சுவர்க்க-மத்திய-பாதலம். மூவகையுயிர்-விஞ்ஞானகலர், பிரளயாகலர், சகலர் என்பவராம். விஞ்ஞானகலர் = விஞ்ஞானத் தாற் கலையற்றவர். பிரளயாகலர் = பிரளயத்திற்கலையற்றவர். சகலர் = கலையோடு கூடினவர். மூவகை உரு-அருவம், அருவுருவம், உருவம் என்பனவாம். இவை நிட்களம், சகள நிட்களம். சகளம் என வடநூலாராற் கூறப்படும்.

இந்திரி யங்களி னிசையதி தெய்வநீ
யிந்திரன் முதலிய வெண்டிசைத் தேவர்நீ
யந்திநண் பகலுநீ யறுவகைப் பருவநீ
யெந்தைநின் னுருவினை யியம்பவல் லாரேவர். (ரு)

ஏகனீ யநேகனீ யிருளுநீ யொளியுநீ
போகிநீ யோகிநீ புலவரெல் லாருநீ
சாகர மேழுநீ தடவரைக் குலமுநீ
மாகநின் னடிமலர் மருவவல் லாரேவர். (சு)

(சு) போகி = போகத்தையுடையவன்; இல்லறத்தான், யோகி = யோகத்தை யுடையவன்; துறவறத்தான். சாகரம் = கடல். சகரர்களால் தோண்டப்பட்டதனால் இப்பெயர் பெற்றது. மாக = சிதாகாய சொரூபியே, வியோமரூபியே.

அறைபிர மேயநீ யப்பிர மேயநீ
பறையும்பா வனையுநீ பாவனா தீதநீ
நிறைபரப் பிரமநீ நிலமுத லைந்துநீ
யிறைவநின் னருளினை யெய்தவல் லாரேவர். (எ)

(எ) பிரமேயம்=அளவிடப் படுவது, அறியப் படுவது, அப்பிரமேயம்=அளவிடப் படாதது. அறியப் படாதது, பறையும் பாவனை=சொல்லப்பட்ட பாவனைகளும்; பாவனை=தியானம். நிலமுதலைந்து=பஞ்சபூதம்.

மிருதிநீ புராணநீ வேறுபல் கலையுநீ
வருணமோர் நான்குநீ வனமுப வனமுநீ
தருவொரு கோடியுநீ சகலசெந் துக்கணீ
யொருவநின் றன்னிய லுணரவல் லாரேவர். (அ)

(அ) வருணமோர் நான்கு=பிரம, க்ஷத்திரிய, வைசிய, சூத்திர சாதிகள். வனம்=காடு, உபவனம்=பூங்கா, ஒருவ=ஒப்புயர்வில்லாதவனே! நின்றன் இயல்=தேவரீருடைய சொரூபதடத்திலக்கணங்களை.

காமமா திகளுநீ கடும்பசி தாகநீ
நாமநித் திரையுநீ நகுவினோ தங்கணீ
யேமமார் பொறையுநீ யின்பநீ துன்பநீ
வாமனே நின்கழன் மதிக்கவல் லாரேவர். (கூ)

அருளுநீ மறமுநீ யன்புநீ வன்புநீ
தெருளுநீ மருளுநீ செல்வநீ வறுமைநீ
வெருளுநீ தேற்றநீ வேறுநீ யொன்றுநீ
குருவநின் குணங்களைக் குறிக்கவல் லாரேவர். (கo)

(கo) அருள்=திருவருட்சத்தி, மறம்=கொலை முதலியதீமை இவற்றால் வள்ளலாகிய விநாயகப் பெருமானது அறக்கருணை மறக்கருணையாகிய தொழில்கள் அறையப்பட்டன. அன்பு=பற்று. வன்பு=பற்றின்மை. தெருள்=ஞானபோதம். மருள்=அஞ்ஞான மயக்கம். வெருள்=பயம். தேற்றம்=அபயம்

புண்ணிய தலங்கணீ பொருவிறீர்த் தங்கணீ
வண்ணமூர்த் திகளுநீ வரந்தரும் வள்ளனீ
பண்ணியம் பலவுநீ பரமதப் பொருளுநீ
யுண்ணலே நின்செய லறியவல் லாரேவர். (கக)

செய்வினை முதலுநீ செயப்படு போருளுநீ
செய்வினைத் தொழிலுநீ செய்கரு மப்பய
னுய்வகை யவரவர்க் குதவவல் லவனுநீ
மேய்வலாய் நினதியல் விளக்கவல் லாரேவர். (கஉ)

(கஉ) செய்வினை முதல் = கருத்தாப்பொருள். செயப்படுபொருள் = கருமப்பொருள். செய்வினைத் தொழில் = கிரியைப்பொருள். இது எழுவாய் செயப்படுபொருள் பயனிலை யெனத் திராவிடத்தில் வழங்கும்.

குணமோடு குறிபல கோள்கைகோள் ளாயேனி
னனிமலர் மணமேன வாக்கையி னுயிரேனப்
பணியுயி ரறிவேனப் பயிலுமத் துவிதமாங்
கணபதி நினதியல் காணவல் லாரேவர். (கங)

(கங) குணம் = சத்துவ, ராசத, தாமத மென்னு முக்குணங்கள். மலர் மணம் போலவும், உடலுயிர் போலவும், ஆன்மபோதமுங் கண்ணறிவும் போலவும், பதியத்துவிதமாய் நிற்குநிலை பகரப்பட்டது. அத்துவிதம் = இரண்டன்மை இரண்டின்மையெனப் பொருள் கூறுவர் மாயாவாதிகள்.

இவ்வாறு தோத்திரங்கள் செய்து நிற்கின்ற தக்கனுக் கெதிரில் யானைமுகத்தோடுங் கூடியிருந்த விநாயகமூர்த்தியானவர் அவ்வுருவத்தை மாற்றி முற்கல முனிவருடைய வுருவத்தைத் தரித்துத் தக்கனைப் பார்த்து, அன்பனே! நீ செய்த தோத்திரங்கட்கு மனமுவந்தோம். உனக்கு வேண்டிய வரங்களைக்கேள் தருகின்றோமென்று திருவாய் மலர்ந்தனர். தக்கன் மீளவும் நமஸ்காரஞ்செய்து தேவாதி தேவனே! அடியேன் மனையில் அஷ்டபாக்கியங்களுண்டாகவும், மிக்க புகழுடனே அடியேன் வாழ்ந்திருக்கவும், அநுக்கிரகிக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தான். அதற்குக் கர்த்தன் கிருபை சுரந்து தக்கனே! முன்பு நம்மால் முற்கலனென்னும் பெயரைப்பெற்றிருக்கின்ற ஓர் தவசிரேஷ்டனுடைய உருவத்தையே இப்போது யாம் பெற்றிருக்கின்றோம். அவனே நமது பாததாமரைக் கன்டன். அவனுயிரே நமதுருவமானதால் அவனுருவே நமதுருவமென்பதை யுனக் கறிவிக்குமாறு அவன்போலவே யிருந்து உனக்குத் தரிசனந் தந்தோம். அவனுருவத்திற் படிந்து வந்தகாற்றினால் உன்னரிட்டத்தை முன்பு நிவர்த்தி செய்வித்தோம். இனி நீ அவனைச் சரணடைவையாயின் உன் கோரிக்கையெல்லாம் அவனே நிறைவேற்றி வைப்பான். பின்னர் நீ தேவேந்திரனைப்போலச் சகல போகங்களையும் பெற்று வாழ்ந்திருப்பாயென்று திருவாய்மலர்ந்து தமது திருவுருவத்தைக் கரந்தருளினர்.

தக்கன் பிணிநீங்கு படலம் முற்றிற்று.

முற்கல முனிவர் தக்கனுக் குபதேசித்த படலம்

எண்சீர் விருத்தம்

கற்றைச் சடிலத் தேரம்பன் காட்சி கொடுத்து மறைதலோடும்
பெற்றம் பிரிந்த கன்றெனவும் பெருந்தாய் பிரிந்த மகவெனவும்
பற்றும் பொருள்கைப் பெற்றிழந்த படர்கூர் வறுமை யானெனவுஞ்
சற்றுந் தரியா துளங்கரையத் தக்க னிலமேல் வீழ்ந்தெழுந்தான்.

ஒன்றாகி இரண்டுருவாகியும், ஓரைந்தாய் ஐயைந்தாகியும், நிற்கும் விநாயகக்கடவுளது திருவடிக்கன்புள்ள முனிவீர்! சந்திர சடாதர மூர்த்தியாகிய விநாயகக்கடவுள் இவ்வாறு கரந்தருளலுந் தக்கனானவன் பசுவைப் பிரிந்த கன்றுபோலவும், தாயைப் பிரிந்த சேய் போலவும், கைப்பொரு ளிழந்த வறுமையாளன்போலவும் எவ்வளவேனு மனஞ் சகிக்க மாட்டாமல் தரையில் வீழ்ந்தெழுந்து கர்த்தன் கரந்தருளிய திசையை நோக்கி அநந்தமுறை வணங்கிப் பல திக்குகளனைத்துந் தேடித் திரிந்து மீட்டுந் தனக்குக் காட்சி கொடுத்தருளிய நிலத்தில் வந்து வீழ்ந்து வீழ்ந்து புரண்டு புரண்டு அலறியலறிச் சரக்கொன்றை மரத்திற் பூத்திருக்கின்ற மலர்ச் சயங்களை நோக்கி, சுவாமிகள் திருமுடியி லணிந்திருந்த மாலையென்றெண்ணி அம் மரத்தைத் தழுவி முகந்து வணங்கியதன்றி, தடாகங்களே! பறவைகளே! கயங்களே! மாளிகைகளே! யானைகளே! கமுகமரங்களே! பனைமரங்களே! அன்றில்களே! என்னை யாட்கொண்டருளிய கிருபா மூர்த்தியைக் கண்டீர்களோ வென்று புலம்புவான். யானைகளைப் பார்த்து என தாண்டவருடைய திருமுகத்திற் கொப்பாகவிருக்கின்றீர்களேயென்று நமஸ்காரஞ் செய்து, அழலிற்பட்ட மெழுகினைப்போலச் சரீரமிளகி உருமாறி ஆனந்தக் கூத்தாடி யற்புதங்கொண்டு, முற்கல முனிவருடைய ஆசிரமத்தை யடைந்தான். அவ்வாசிரமத்தில் அருளென்னுங் கடலைக் கடந்து ஆனந்த வமுதுண்டு பூரித்திருக்கின்ற மாணுக்கர்கள் தம்மைப் புடை சூழ்ந்து போற்றத் தக்கதாக வேதாகம முதலிய சகல பொருள்களையுந் தெளிந் துணர்த்தி, தேவ தேவராகிய விநாயக மூர்த்தியினுடைய திருவடிகளைச் சதாகாலமுஞ் சிந்தித்திருக்கின்ற அருந்தவத்தினுலும் யோக வலியினுலும் வேண்டிய வண்ணம் வேறுவேறு வடிவங்களைக்கொள்ளத்தக்க சத்தியையுடையவராய், ஞானசூரியனைப்போல விளங்கியிருக்கின்ற முற்கல முனிவரையும் அவர் கருணை பொழிகின்ற திரிநேத்திரங்கள் சதுர்ப் புயங்கள் முதலிய உறுப்புக்களோடு

சிற்ப சாஸ்திர விதிப்படி பொன்னினாலும் மணியினாலுங் கணேச மூர்த்தியினுடைய திருவுருவங்களைச் சமைத்துச் சதாகாலமுந் தரிசித்து வருகின்ற பெருமையுங் கண்டு பணிந்து நெடுநேரம் அவ்வண்ணமே யிருந்து பின்னரெழுந்து, மேகத்தைப்போல ஆனந்தக்கண்ணீர் சொரிந்து பெருமூச்செறிந்து பரவசனாகிக் கரங்களைச் சிரமேற் கூப்பி அளவற்ற தோத்திரங்களைச் செய்து நிற்றலும், அத் தக்கனை முற்கல முனிவர் கிருபையோடும் பார்த்து, அவன் பேரன்புக்கதிசயங்கொண்டு, அன்பனே! உன் பெயரென்ன? நீ வசித்திருக்கும் ஊர் யாது? உன் மனதிற் கருதிவந்த விருப்பங்கள் எவை? சொல்லென்று திருவாய் மலர்ந்தனர்.

உடனே தக்கன் தேவாமிர்த முண்டவனை யொத்துக் களித்தவனாய்க் கரங்களைக் கூப்பித் தொழுது இதனை விண்ணப்பஞ் செய்வானாயினன். சுவாமி! என் தந்தை கருநாடதேயத்திலே பாநுவென்கின்ற புரத்தில் அரசாட்சிசெய்கின்ற வல்லவராசன். என் தாய் கமலை யென்பவள். என்பெயர் தக்கன். மேற்சொன்ன அவ்விருவருக்கும் யான் புதல்வனாய் உற்பவித்தபோதே என்சரீரமானது தொழுநோய் முதலிய பிணிகளோடு மிருந்ததனால் அவர்கள் மன வருத்தமுற்றுப் பன்னிரண்டு வயது வரையிற் பற்பல முயற்சிகளைச் செய்து வந்தார்கள். பின்னர் எவ்வாற்றாலும் என் பிணி நீங்காமை கண்டு தந்தை மனவெறுப்படைந்து தாயையும் என்னையுங் கோபித்து விலக்க யாங்கள் அவ்வாணையைத்தடுக்கக்கூடாமல் வெளிக்கொண்டு இந்நகரத்தையடைந்து பிச்சை யெடுத்துச் சீவிக்கின்ற நாளையில் ஒருநாள் சுவாமிகள் திருமேனியிற்றுதைந்து வந்த காற்றினால் என் பிணியனைத்தும் நீங்கப் பெற்றதுமன்றி ஓர் மறையவ ருபதேசித்த மந்திரத்தை யநுட்டித்து அதன் முன்னிலையிற் கணேச மூர்த்தியினுடைய தரிசனங்கண்டு அவரிட்டருளிய கட்டளையின்படித் தேவரீரைச் சரணடைந்தேன். இஃதன்றியும் யானை முகத்தோடும் என்னெதிர்வந்து காட்சி தந்த கணேச மூர்த்தியானவர் பின்னர் இவ்வுருவத்தை மாற்றித் தேவரீர் திருவுருவத்தினைக்கொண்டு தரிசனந் தந்தருளியதால் சுவாமிகட்குந் தேவரீர்க்குந் திருவுருவ மொன்றாகவிருக்கின்றது. தேவரீர் அநுக்கிரகத்தால் அடியேற்கு இப்பிரபஞ்ச வாழ்க்கை மிகுதியுண்டாக வேண்டுமென்று கோரியிருக்கின்றேன். அவ்வண்ணமே தேவரீர் கருணைகடாட்சம் வைத்து நிரந்தரபத்தியும் அடியேற்கருளவேண்டுமென்று பணிந்து பிரார்த்தித்தான். இவை

யனைத்தும் முற்கலமுனிவர் கேட்டு அதிக ஆச்சரியங்கொண்டு மைந்தனே! நீ பெரிய பாக்கியமுடையவன். நீயே இவ்வுடம்பின் பயனைப் பெற்றவன். நீயே நினைத்த காரியத்தை நிறைவேற்றிக்கொள்ளத் தக்க மகா தவத்தையுடையவன். நீயே விநாயகக்கடவுளுடைய திருவடிகளில் நிறைந்த பக்தியுடையவன், நீயே முற்றத்துறந்தவன். நீயே சீவன்முத்தன். யான்தேவவருடத்தில் ஆயிரம்வருடம்அருமையான தவங்கள் செய்தும், அவ்வாறே அளவற்றகாலந் தியானித்திருந்தும் பல தருமங்களில் முயன்றும், எண்ணிறந்ததானங்களை நடாத்தியும், அதுகாறும் எனக்குக் கணேச மூர்த்தியானவர் தரிசனந்தந்தருளியதேயில்லை, பிரமன் விண்டு உருத்திரனென்கிற மூவருள்ளத்தினின்று சிருட்டி - திதி - சங்காரமென்கிற முத்தொழில்களை நடாத்தி அம்முத்தொழில்களை அம்மூவர் முன்னிலையில் இம்மூவகை யுலகத்தினுமியற்றுதல் செய்து அம்மூவர்க்கும் முதல்வனாக விருக்கின்ற ஓர் முதல்வனுக்குந் தாமே முதல்வராயிருக்கின்றவர் அக்கணேசமூர்த்தியே! அவரையுன் * மூவகைக் கரணத்தாலு முயங்கியிருக்கின்றனையாயின், இப்புவியிலுனக் கொப்பாக யாவரிருக்கின்றார்கள். அந்தணர்க் கழல்வண்ண மாகவும், யோகியர்க்கு மந்திர சொரூபமாகவுமிருந்து அவ்வவர்களுக்குத் தரிசனந்தந்து ஆட்கொள்ளத் தக்க அக்கணேசமூர்த்தியானவர் என்னெதிரிற் காட்சிதந்த தெவ்வாறோ அவ்வாறே நீயுங் கண்டதாக மொழிந்தனை. யானவனுக்குதவத்தக்க கைம்மாறு என்னவிருக்கின்றதென்று சொல்லி ஆலிங்கனஞ் செய்து தமது கரத்தாற் சரீரத்தை † தைவந்து அளவில்லாத அற்புதங் கொண்டு பற்பல சந்தோஷ வார்த்தைகளாடிச் சகல பாக்கியங்களையுந் தரத்தக்க விநாயக மூர்த்தியினுடைய ஏகாட்சர மந்திரத்தையுபதேசித்து அதைத் தியானிக்கு முறைமையும் அருளிச்செய்தார். இப்பால் அத் தக்கனுடைய தாயாகிய கமலை யானவள் நெடுநேரந் தன் புத்திரனைக் காணமற் றேடினவளாய்ப் பின்னர் ஞான சொரூபியாய் வீற்றிருக்கின்ற முற்கல முனிவரிடத்திலிருக்கக்கண்டு தானும் அவரைத் தீர்க்கதெண்டன் செய்து நின்றனள். அவளை யம் முனிபுங்கவர் பார்த்து மகா வுத்தமியே! நீயும் உன் புத்திரனும் வேதங்களாலுமறியக்கூடாத குணங்குறிகடந்த கொள்கையராகிய கணேசமூர்த்தியினுடைய கிருபைக்குப் பாத்திரரானீர்கள். சகல வினை

---

* மூவகைக் கரணம் — மனம், வாக்கு, காயம் என்பனவாம். † தைவந்து — தடவி.

களையும் வென்றீர்கள். இன்னும் நீங்கள் பெறத்தக்க தென்னவிருக்கின்றது. உன் குமாரனுக்கு அவ்விநாயகக்கடவுளுடைய ‡ ஏகாட்சர மந்திரத்தை யுபதேசித்திருக்கின்றேன். § அம்மனுவைச் செபஞ் செய்து சித்தி பெற்ற முடிவிலே இவ்வுலகத்தில் அவன் சக்கிராதிபதியாயிருந்து தேவேந்திரன் முதலாயினோர் கண்டு மதிக்கத் தக்க அரசாக்ஷியைப் பெற்று வாழ்ந்திருப்பான். இனி யொன்றற்கும் அஞ்சலை யென்று சொல்லி விடை கொடுத்தனர் என்று விசுவாமித்திரர் வீமராசனை நோக்கிச் சொன்னார்.

தக்கனுக் குபதேசித்த படலம் முற்றிற்று.

வல்லாளன் வேதனை நீங்கு படலம்

அறுசீர் விருத்தம்

என்றுரை யாடும் வேலை யிலங்குவேல் வீமன் றாழ்ந்து
கன்றுநோய் முனிவன் மெய்யிற் காற்றினுன் முழுதுந் தீர
வன்றுவல் விரைந்தே ரம்ப னவனெதிர் தோன்ற வன்னுன்
றென்றுசெய் தவம்யா தென்னச் சொல்லுவான் காதி மைந்தன்.

சிவ சத்திநிபாதம் வாய்ந்த முனிவர்களே! விநாயகமூர்த்தியைத் தக்கனுபாசித்துப் பிணி நீங்கிய சரித்திரத்தைச் சொன்னோம். இப்பால் வல்லாளனுபாசித்த திறத்தைச் சொல்வோங்கேட்பீராக. வீமராசன் விசுவாமித்திர முனிவரை மீளவும் பணிந்தெழுந்து சுவாமீ! முக்கல முனிவர் மீது படிந்து வந்த காற்றானது தக்கன் சரீரத்திற் பட்டவுடன் அக்கொடிய வியாதி அவனை விட்டு நீங்கவும், உடனே கணேசமூர்த்தி தரிசனமாகவும். பூர்வத்தில் அவன் என்ன தவத்தினைச் செய்திருக்கின்றான். இதனையும் அருளல் வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தான். அதற்கு விசுவாமித்திர முனிவர் கிருபைசுரந்து அரசனே! சகல வளமுஞ் சிறந்த சிந்து தேயத்திலே, பல்லியென்கின்ற பட்டணத்திலே, வைசிய குலத்திலே, கலியாணனென்பவனுக்குங் கற்பிற் சிறந்த அவன் மனைவியாகிய இந்துமதியென்பவட்கும் முன்செய்துவிட்ட தவக்குறைவை நிறைவேற்ற வந்தவனென்று சொல்லும்படி ஒரு புத்திரன் அவதரித்தான். அதனாற் கலியாணன் மனமகிழ்ச்சிகொண்டு சகல சடங்குகளையுஞ் சிறக்கச் செய்து அநேக தானதருமங்களியற்றிப் புத்திரன்பிறந்த பன்னிரண்டாநாள் வீட்டை யலங்கரிக்கச்செய்து சோதிடர்களைக்கூவி, அவர்களால்

‡ ஏகாட்சரம்=பிரணவம். § அம்மனு=அந்தமந்திரம்.

அப்புத்திரனுடைய திதி நிலை முதலிய எல்லாக் கலைகளையும் நன்குணர்ந்து அவர்கள் சொற்படியே வல்லாளனென்கின்ற நாமகரணஞ்செய்து அன்போடு வளர்த்துவர, அவ்வல்லாளனென்னும் புத்திரன் நாளுக்குநாள் இருந்தும் தவழ்ந்தும் நடந்தும் அறிவு தெரிந்துந் தினமொரு மேனிகொண்டு வளர்பிறைபோல வளர்ந்து விளையாடிக்கொண்டிருக்கும் நாளையில், தன் வீட்டை விட்டுச் சிறுபிள்ளைகளுடன் கூடித் தோப்புகளிற் சென்று விளையாடிக்கொண்டிருப்பான். அவ்வாறு நாடோறும் விளையாடல் செய்யுங்காலத்தில் ஒரு நாள் அவனுக்கும் பூர்வ நல்வினைப் பயனுனது நெருங்கி வரவும் அத்தோப்பி லொரு கல்லை யெடுத்துவைத்து அக்கல்லை விநாயக மூர்த்தியாகப் பாவனைசெய்து சலத்தால் அபிடேகித்துப் புட்பத்தாலருச்சித்துப் பத்தியுடன் பூசித்து மீட்டுந் தன் வீட்டிற்கு அச்சிறு பிள்ளைகளோடு கூடிச் செல்வான். மறுதினம் அவ்வாறே சென்று தான் பாவனையா லருச்சித்த அவ்விநாயக மூர்த்தியைக் கண்டு தரிசித்து முன்னை நாளினு மிகுந்த சிறப்புகளை நடாத்தி ஆராதித்து வருவான்.

இவ்வாறு நாளுக்கு நாள் தனது பூசனைகளை விருத்தி செய்து விளையாடி வருங் காலத்தில் ஒருநாள் பிராதக் காலையிலெழுந்து அச்சிறு பிள்ளைகளை யழைத்துக்கொண்டு தோப்பின்கட் சென்று மிகுந்த விசுவாசத்துடன் தான் பூசைசெய்யுங் கணேசமூர்த்திக்குச் சில பிள்ளைகள் உயரமாகப் பூப்பந்தரிடவும், சில பிள்ளைகள் பல வாத்தியங்களிசைக்கவும், சில பிள்ளைகள் கனிவர்க்கங்களைச் சேகரித்து வரவும், சில பிள்ளைகள் பூச்சரங்கள் கட்டித் தொங்கவிடவும், சில பிள்ளைகள் திருமஞ்சனங் கொண்டுவந்து வைக்கவும், சில பிள்ளைகள் பஞ்சாமிர்தங் கூட்டவும், சில பிள்ளைகள் சந்தனமிழைக்கவும், இவ்வாறு எல்லாப்பிள்ளைகளும் ஒவ்வொரு திருப்பணிகளை நடாத்திவரக் கட்டளையிட்டு வல்லாளன் ஸ்நானஞ்செய்து அநுட்டான முடித்துப் புட்பங்களால் அலங்கரித்திருக்கின்ற ஆலயத்தில் நுழைந்து மிகுந்த பக்தியுடனே விநாயக மூர்த்திக் கபிடேகஞ் செய்து, பூச்சரங்களைச் சாத்திப் பற்பல நைவேத்தியங்களைக் குறைவில்லாமற் கொடுத்து நமஸ்காரஞ்செய்து இருகரங்களையுஞ் சிரமேற் குவித்துப் பலமுறை வந்தனை செய்துகொண்டிருந்தான். அக்காரணத்தால் தன்னோடுவந்த எல்லாப் பிள்ளைகளுங் காலைப் போசனம் மத்தியான போசனமில்லாமலும் அத்தமிக்கின்ற வரையில் தங்கள் வீட்டிற்சென்று சேராமலுமிருந்தார்கள்.

இப்பால், அப்பிள்ளைகளை யீன்றோர்கள் வல்லாளன்மீது கோபங் கொண்டு அவன் தந்தையாகிய கலியாணனிடத்திற் சென்று உன் பிள்ளை எங்கள் சிறுவர்களை ஆதிகாலையில் அழைத்துக்கொண்டு போய் இன்னும் அவர்களை வீட்டிற்கனுப்பாமல் விளையாடிக்கொண் டிருக்கின்றான். அவனை நீ தண்டித்து அடக்காவிட்டால் யாங்களிக் கொடுமை அரசனுக்கறிவித்து உன்னை இந்நகரத்தினின்றுந் துரத்தி விடச் செய்வோம். இதனை யுண்மையாக நம்பக் கடவையென்று சொல்லி அவன் மனத்தைக் கலைத்தார்கள். இவ்வாறு யாவருந் தனக்கு மனவருத்தமுண்டாகும்படிக் கூச்சலிட்டுரைத்தலுங் கலி யாணனுக்கு மிகுந்த கோபமுண்டாகித் தடியையெடுத்துக்கொண்டு போய்த் தன் குமாரன் விநாயக பூசை செய்து விளையாடிக்கொண் டிருக்கின்ற தோப்பையடைந்து பூவாற் சமைத்து வைத்திருக்கின்ற பூப்பந்தரைப் பிரித்துத்தள்ளி அதிற் கணேசரை ஆவாகனஞ்செய்து வைத்திருக்கின்ற மூர்த்தியை யெடுத்தெறிந்து வல்லாளனையும் உதிரமொழுகவடித்துப் பின்னுங் கோபம் ஆறாமையால் அவனை மரத்துடனே சேர்த்து இறுகக் கட்டினான். அப்போது அக்குற்ற மற்ற குமாரன் பயந்து தந்தையே! என்று கும்பிட்டுக் கட்டை யவிழ்த்து விடும்படியாகப் பலமுறை பிரார்த்தித்துக் கொள்ள, அதற்கு அப்பாவி சற்றும் மனதிரங்காமல் உதட்டினை மடித்துக் கடித்துக் கொடிய வார்த்தைகளாற் பேசி, நீ விநாயகரைக் குறை வில்லாமற் பூசை செய்திருப்பையாயின் அவரே வந்து யான் கட்டிய கட்டை அவிழ்த்து விடுவார். அன்னபானாதிகளை உன் கையிற் றந்து நீ வேண்டியபடி அநுக்கிரகித்து உன்னுயிரையும் பாது காப்பார். நீ மீட்டும் வீட்டிற்கு வராதிருந்தாற் பிழைத்தாய். வருவை யாயின் மாண்டுபோவா யென்று பகைவரைப் போலப் பேசித் தன்னிருக்கையை யடைந்தனன்.

இப்பால் வல்லாளனுக்கு வேறொரு துணையில்லாமல் மிக்கத் துயரத்தையடைந்து துதிக்கின்றான்.

முக்கண் யானை முகத்த வாநினை முற்ற நம்பிய நாயினேன்
றுக்க மாந்திடின் விக்கினங்க றேக்குநாத னெனும்பெயர்
தக்க தோசுடர் கால மாறினுஞ் சார்ந்த வன்பர் தமக்கெலாந்
தோக்க பேரருண் மாறி லாயெனச் சொல்லிமைந்தனி தோதுவான்.

திரிநேத்திர தாரியாயிருக்கின்ற கணேசமூர்த்தியே! யான்படுந் துன்பங்களைத் தேவரீர் பார்க்கவில்லையோ? எவ்வெவற்றிற்குந் தேவ

ரீரையே நம்பியிருக்கின்ற அடியேற்கு இத்தன்மைத்தாகிய துன்பம் வரலாமா? இது தகுதியா? தேவரீர் திருவடித் தாமரைகளை ஆராதிக்கின்ற வெனக்கும் இவ்விடர் நேர்ந்ததே! தேவதேவே! அஃது தேவரீரது கிருபாசமுகத்திற்கு எதிர்ப்பட வில்லையாவென்று முறையிட்டு ஐயனே! யானுனக்கடிமையென்ப துண்மையாயின் யான் சமைத்துவைத்த ஆலயத்தை எவன் பிரித்துத் தள்ளினனே! யான் பிரதிட்டை செய்த மூர்த்தியை எவனெடுத்தெறிந்தானே! எனது சரீரத்தில் உதிரமுண்டாகும்படி எவன் அடித்து இம்மரத்திற் கட்டினனே! தேவரீரை எவ்வளவேனு மதியாமல் எவன் நிந்தித்தானே! அப்பாதகன் இந்நிமிடத்திற் குருடாகியும் ஊமையாகியும் செவிடாகியும் அழுகிய தொழுநோய்கொண்டு அதிற் சீயுஞ் செந்நீருமொழுகத் தக்கதாய்ச் சரீரமாதியந்தமும் விரணங்களுண்டாகித் துன்பப்படக் கடவனென்று சபித்துத் திடசித்தங்கொண்டு நமது உடல் மாத்திரமே கயிற்ருற் கட்டுண்டதன்றி உள்ளத்திற்கு என்ன குறையிருக்கின்றதென்று தன் மனதிலுள்ள விநாயகக் கடவுளை யிறுகப்பிடித்துத் தியானித்து உயிரை விடுவதற்குத் துணிந்தான். உடனே விநாயகமூர்த்திக்கு மனந்தளர்ந்து பிராமணச் சிறுவன் போல மாறுவடிவங்கொண்டு அவ்வல்லாளனுக் கெதிராக வந்தார். சூரியோதயத்திற்கு முன்னர் இருளும் பனியும் எவ்வாறு நீங்குமோ அவ்வாறு விநாயகமூர்த்தி பிராமணச் சிறுவனுகி வரவும், அவ்வல்லாளனை இறுகக் கட்டியிருந்த கட்டும், அடிகளாலுண்டான விரணங்களும், ஒரு நொடிப்போதில் விலகிப்போய்விட்டன. பின்னர் வல்லாளன் அற்புதங்கொண்டு இவரே நம்மை ஆட்கொள்ள வந்த விநாயகப் பெருமானென்று நிச்சயித்து நமஸ்காரஞ் செய்து உலக ரட்சகனே! எளியேற்குத்தந்தை தாய் சுற்றமுதலியயாவருஞ் சுவாமிகளேயன்றி இப்பிரபஞ்சத்தில் வேறொருவ ரில்லையென்பது இத்தினத்திற் கண்டுணர்ந்தேனென்று பலவாறு தோத்திரஞ்செய்தனன்.

தந்தைதாய் சுற்றமுற்றுந் தமியனேற் கடிக ளன்றி
யிந்தவை யகத்தில் வேறே யிலேயென்ப தின்று கண்டேன்
முந்துல கனைத்துந் தோற்றி முடித்தருண் முதல்வ மூவா
வந்தன மேன்றுன் மைந்த னந்தணன் றழுவிச் சொல்வான்.

அதற்கு அப்பிராமணப் பிள்ளை வடிவங்கொண்டு வந்த கணேசமூர்த்தியானவர் வல்லாளனைத் தழுவிக்கொண்டு அன்பிற் சிறந்த குழந்தாய்! நமக் கபராதஞ் செய்த பாவிகளும் நமது பத்தருக்கு

இடுக்கண் செய்த சண்டாளர்களும் அந்நிமிடத்திற் கொடிய நரக வேதனைகளிலழுந்தி இம்மை மறுமையினும் முடிவு காணாத பொல்லாத வியாதிகளாற் றுன்பப்படுவார்களாதலால், இப்போது நம்மிருவரிடத்துங் குற்றஞ்செய்த கலியாணனுக்கு நீயிட்ட சாபத்தின் பயனை அனுபவிக்கச் செய்தோம். நீயுன் துயரத்தை நீங்கி உனக்கு வேண்டிய வரங்களைக் கேள் தருகின்றோமென் றருளிச் செய்தார். வல்லாளன் அம்மொழியை யமுதாகக் கேட்டு ஆனந்த பரவசனாகி அடியேற்குத் தேவரீருடைய திருவடிகளில் நீங்காத பக்தியைத் தந்து இவ்விடத்தில் எக்காலமும் சுவாமிகள் வாசமாயிருந்து அவ்வவர்கள் இச்சித்த வரங்களை யநுக்கிரகிக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, அதற்கு அக்கணேசமூர்த்தியிசைந்து மைந்தனே! உனக்கெமது திருவடிகளிலென்றைக்கும் அழியாத பேரன்பினைத் தந்தோம். அன்றியும் உனதுபெயரை நமது பெயர்க்கு முன்னர் வைத்து வல்லாள கணபதியென்று உலகத்தாரெல்லாந் துதிசெய்யும்படியாக அவ்வவர்களிச்சித்த வரங்களைத் தந்து இங்ஙனே வசித்திருப்போம். சுவர்க்க மத்திய பாதலமென்கின்ற மூவுலகத்தாரும் இங்கு வந்தெம்மைப் பூசனை செய்யக் கடவர். இங்குண்டாயிருக்கின்ற நமது சொரூபத்தை யாவர் தரிசித்தாலும் அவ்வவர்கள் பெறக் கருதிய அரிய பொருள்களையெல்லாம் எளிதிலடையக்கடவர்கள். இனித் தினவுற்சவம், மாதவுற்சவம், வருடவுற்சவம் முதலான வைபவங்கள் இங்குச் சிறப்பாக நடக்கும். இதனை நீ யுண்மையாக நம்பக் கடவையென்று திருவாய்மலர்ந்து, பிராமணப்பிள்ளை வடிவங்கொண்டிருந்த கணேச மூர்த்தியானவர் சகல வுலகத்தாரும் பூசிக்கத்தக்க விக்கிரக வடிவங்கொண்டிருந்தனர்.

வேதிய னாகப்போந்த விநாயகர் மூர்த்தி யாகி
முதுல கனைத்தும் போற்ற முகிழ்பெருங் கருணை யோடு
மேதக விருந்தா ரங்கு விளம்புமிக் காதை கேட்டோர்
கோதறப் படித்தோ ரேல்லாங் குறைவில்செல் வத்த ராவர்.

வல்லாளன் வேதனை நீங்கு படலம் முற்றிற்று.

வல்லாளன் முத்தியடைந்த படலம்

அறுசீர் விருத்தம்

வெற்றிவேன் வீம தக்கன் மேவுமுற் பிறவி சொற்ற
முற்றவப் பிறப்பின் மைந்த னேங்கும்வல் லாள னென்போன்
முற்றிய கணேசர் தம்மான் முத்திசேர்ந் ததுவுங் கேளேன்
றற்றமில் விச்சு வாமித் திரனவற் கறைய லுற்றான்.

இவ்வாறு சொல்லினும் பொருளினுந் தொடர்ந் தறிதற்கரிய கணேசமூர்த்தியானவர் விக்கிரக வடிவங்கொண்டு வீற்றிருப்பதை வல்லாளன் பார்த்து மிகுந்த பக்தியுடனே பணிந்தெழுந்து முன் போலவே பூப்பந்தர் புதுக்கி ஸ்நானஞ்செய்து பூசை முடித்தற்கு வேண்டிய திரவியங்களையும், வாசனையூட்டிய திருமஞ்சனத்தையும், பரிமளமிகுந்த புட்பவகைகளையும், இனிமையாகிய காய் கனிவர்க்கங் களையுஞ் சேர்த்து அளவற்ற வுவகையோடும் ஆராதித்துக்கொண் டிருந்தான். இங்கிவ்வாறிருக்க இவனை முன்னர் வருத்திச் சென்ற கலியாணன் தன் வீட்டையடைவதன்முன் இவனோடும் விளையாடிக் கொண்டிருந்த பிள்ளைகள் விரைவிலோடி இவன் தாயாகிய இந்து மதியிடத்திற் சென்று கலியாணன் றன்புத்திரனையலையக் கண்டதும் சரீரமெங்கும் உதிரப் பிரவாக முண்டாகும்படி எவ்வளவுமிரக்க மின்றி யடித்து மாத்திற் கட்டித் தனியே விட்டு வந்ததும் விபர மாகச் சொன்னார்கள். அதனை இந்துமதி கேட்டு மிகுந்த துயரப் பட்டு மனவாட்டமுற்றிருக்கையில், வீட்டை நோக்கி வருகின்ற கலியாணனானவன் தன் குமாரனிட்ட சாபத்தினாற் கண் தெரியாம லும், வாய் பேசாமலும், செவி கேளாமலும், சரீரமெங்குந் தொழு நோய் கொண்டு திகை தப்பி மதிமயங்கிய நிலையுடன் தன் வீட்டில் வந்து வீழ்ந்தான். அவனை இந்துமதி கண்டு ஈதென்ன பாவமென்று திடுக்கிட்டு, நடுநடுங்கி உளம் வருந்தி, ஐயையோ! நமது நாயகனுக் கிவ்வித விடுக்கண் வந்த காரணம் யாதினாலென்று நினைத்து மன முருகிக் கண்ணீர்சொரிந்து நெருப்பின்மீது மற்றோர் நெருப்பு வீழ்ந் தது போலவும், நோயின்மீது வேறோர் நோயுண்டானது போலவுந் தன் புத்திரனாற் படுகின்ற துன்பத்தின் மீது புருடனாற் படுகின்ற துன்பத்தையு மேற்றவளாய் மனஞ் சகிக்கமாட்டாது, தெய்வமே! சிறந்த செல்வத்தோடு நல்ல இளமைப் பருவத்தைச் சேர்ந்திருந்த காலத்தினும் ஒருவருக்குந் தீங்கென்பதை நினையாமல் தருமத்தை யே நடாத்திவந்த இருவருக்கும் இவ்வினைவருமாயின் இது முற்சன னத்திற்செய்த தீவினையின்பயனோ புத்திரனைத் துன்பப்படுத்திவந்த கொடுமையோ வென்று துக்கித்து வீட்டிலிருக்கின்ற மற்றைய

மாதர்களோடுங்கூடித் தன் புத்திரனிருக்குமிடத்திற்சென்று அவன் மிகுந்த பத்தியோடு விநாயக பூசை செய்துகொண்டிருப்பதைக் கண்டு சந்தோஷங்கொண்டு இவனை மரத்திற் கட்டியிருக்கின்ற தென்றுஞ் சரீர முழுதும் அடிபட்டு உதிரமொழுகிக்கொண்டிருக் கின்றதென்றுங் கேள்விப்பட்டோமே! அவ்வாறொன்றையுங் காணோமே? ஈதென்ன ஆச்சரியமென்று தன்னுடனே வந்த மாதர்களோடுஞ்சொல்ல, அவர்களும் வல்லாளனைமகிழ்ச்சியுடனே பார்த்து, இச் சிறுவன் கணேச மூர்த்தியை அன்போடும் ஆராதித்து வருகின்ற மகிமையினாலே இவன் சரீரத்தி லெவ்வளவேனுந்துன்பமணுகவில்லை யென்று நிச்சயித்து அவன் தாயாகிய இந்துமதியைப் பார்த்து விநாயகமூர்த்தியைப் பக்தியோடு பூசை செய்பவரில் உன் மகனுக் கொப்பானவர்கள் இப்பிரபஞ்சத்தி லெங்கணுமில்லை. ஆதலால், அவன் சரீரத்தில் யாதொரு துன்பமும் நெருங்காம லிருக்கின்ற தென்று சொன்னார்கள்.

அதை இந்துமதிகேட்டு, அக்குமாரனருகிற் சென்று தன்னுள் ளத்துண்டான அன்பின் பெருக்கினாற் குயங்களினின்றும் அமுதம் பெருகத் தழுவி முகத்தோடு முகத்தையணைத்து முத்தமிட்டு அப்பா! என்னருமைச் செல்வனே! நீ இப்பிள்ளைமைப் பருவத்திற் றானே விநாயகமூர்த்தியை யன்போடு அருச்சித்து அவரைவிட்டு மாறாதிருக்கின்ற அற்புதத்தாலே யானும் உன் தந்தையுஞ் சன்ம சாபல்லியரானோம். ஆயினும், நீ கணேசமூர்த்தியைப் பூசைசெய்யுங் காலம் போக மற்றைக் காலங்களில் உலகநடைக் குரித்தாக மீளவும் வீட்டில் வந்து சேரலாகாதா? அல்லவெனில் வீட்டிற்றானே அக் கடவுளை வைத்துப் பூசிக்கலாகாதா? ஏதுமின்றி எங்களை முழுது மறந்துவிட்டுப் பட்டணத்திற்கு வெளியிற்றானே ஒருவர் துணை யின்றித் தனியே வாசமாயிருப்பது உனக்குத் தகுமா? இப்போ துன் தந்தையானவர் யாதோர் காரணமுமின்றி யாவரும் அதிசயிக் கும்படி சரீரமெங்கணும் புண்கள் கொண்டு, ஊமையாகியுங் குரு டாகியுஞ் செவிடாகியுமிருந்து மதிமயங்கித் தடுமாறி வீட்டில்வந்து வீழ்ந்தார். அதை யான் கண்டவுடன் முடிவற்ற துயரத்தை யடைந்து உனக்குத் தெரிவிக்கலாமென் றிங்குவந்தேன். தப்புவழி யிற் செல்கின்ற பிள்ளைகளைத் தாய் தந்தையராயினோர் கோபித்தும் அடித்தும் அவர்களை நல் வழிக்குக் கொண்டுவர வேண்டுமென்று வேத சாத்திரங்களாற் கூறப்பட்டிருக்கின்ற முறையின்படியல்லவா

உன் தந்தை யுன்னைத் தண்டித்தார். அது நீதிதானே? தந்தை யாது செய்யினும் புத்திரர்கள் பொறுக்க வேண்டுவது சுபாவமல்லவோ? அப்பா! இனியேனும் புத்திரனுவோர்கட் குரிய தருமத்தை நன்கு யோசித்து உன்கோபத்தை தணித்து, உன் தந்தைபடுகின்ற கொடிய வியாதிகளைப் போக்குவதற்கான உபாயமும் மந்திரங்களினுலோ மற்றெவ்வகையாலோ அதனை நீயேயறிந்து தீர்க்கவேண்டும். விவேகத்திற் சிறந்த பிள்ளைகளாயினோர் தங்கள் தாய் தந்தையர் சொல்லுகின்ற வார்த்தையைக் கீழ்ப்படுத்தாமல் மேன்மையாகக் கொள்வரென்று சகல நூல்களையும் ஆராய்ந்துணர்ந்த பெரியோர்கள் சொல்கின்றார்கள். "அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வம், தந்தை சொன்மிக்க மந்திரமில்லை, தாயிற் சிறந்தொரு கோயிலுமில்லை" என்னு முதுமொழிகளைத் தானும் நீ கேட்டதின்றோ? ஆதலால், எனது துயரந்தீரும்படியாக யான் சொல்லுகின்ற புத்தியைக் கேளென்று பலவாறு துக்கித்துக் குறையிரந்து நின்றனள்.

அவளை வல்லாளன் பார்த்து, அம்மையே! கருப்பத்திற் கருவாகி வளர்கின்ற காலத்திலும், அதனின்றும் வெளிக்கொண்டு உருவாகி வளர்கின்ற காலத்திலும், சகல வான்மகோடிகட்கும் உயிர்க்குயிராகி இருவினையின்படி அவ்வவர்கட்குள்ள போகங்களை யூட்டித் தந்தையுந் தாயுமாயிருந்து பாதுகாக்கவல்ல கர்த்தரெவரோ, அவரே இவ்வுலகத்தில் எனக்குரிய தாய்தந்தையன்றி, மற்றைய நீங்களா என் பொருட்டு இரக்கங்கொண்டாளத்தக்கவர்கள்? ஒருவர்க்கொருவர் இடையூறு நீக்குவதும். ஒருவர்க்கொருவர் நன்மை செய்வதும் அக்கடவுள் கிருபையைக் கொண்டன்றித் தங்கள் தங்கள் வல்லபத்தாலு மாவதுண்டோ? அவ்வவர்கள்செய்த பாவ புண்ணியங்களை அவ்வவர்களே அனுபவிக்க வேண்டுவதன்றி மற்றையராற் போக்கவுங் காக்கவுங் கூடுமோ? புத்திரர்கள் தங்கள் தாய் தந்தையர் அனுமதியின்றித் தரையாளும் அரசனுக் கேவல்புரிவாராயின் அவர்கள் அத் தாய்தந்தையர் ஒறுக்கவல்லரோ? அவ்வா றொறுத்துத் தாங்களுயிர்பெற்று வாழினும் அரசன் பணிக்கு மெலிவுசெய்தமையால் அவனாணையிற் றப்பிப்பிழைப்பதுண்டோ? சிவபெருமானே கடைக்கண் பார்வை கிடைக்கப் போகின்றதாவென்று சமயம்பார்த்திருக்கத்தக்க பேரருளையுடைய விநாயகமூர்த்தி யாலயத்தைத் தள்ளி என்னையுந் துன்பப்படுத்தி, என் சுவாமியினுடைய திருவுருவத்தையுந் தன் கையாலெடுத் தெறிந்ததனாலே அவனுக்கு நீங்காத தொழுநோய் வந்து நேர்ந்தது. இவ்வியாதியை இச்சன்மத்தி லநுபவிப்பதல்லாமல் மறுசன்மத்தினுஞ் சிறிதுநாள் அநுபவித்திருப்பான்.

அஃதெவ்வாறெனில், நீ மறுசன்மத்தில் வல்லவராஜனுடைய மனைவியாகிக் கமலையென்னும் பெயரை வகித்திருப்பாய். அப்போது உன் புருடனாகிய கல்யாணன் இவ்வியாதியோடும் உன் புத்திரனாக அவதரித்துத் தக்கனென்னும் பெயர் பெற்றுத் துன்பப்படுவான். அக்காலத்து அவன் தந்தையாகிய வல்லவராசன் மன வருத்தங் கொண்டு பன்னிரண்டு வயது வரையில் அவ்வியாதி தீரத்தக்க பரிகாரங்கள் அளவற்றதாகச் செய்வான். அவ்வாறு செய்தும் அது தீராமையை நோக்கிப் பின்னர் அவ்வரசனுக்குக் கோபமுண்டாகும். அப்போது உன்னையு மவனையுந் துரத்திவிடுவான். பின்னர் நீங்கள் முற்கல முனிவராலே நன்மை பெறுவீர்கள் போவென்று சொல்லியனுப்பிவிட்டான். இந்துமதி இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்டு, அவன் மனோதிடங்கொண்டு பேசுவதைத் தடுக்கக்கூடாமல் தன் வீட்டிற்சென்று சேர்ந்தனள். இப்பால் வல்லாளன் மீளவும் குறைவற்ற அன்போடு விநாயக மூர்த்தியைப் பூசை செய்துகொண்டிருந்தான். அவனுறுதிக்கு விநாயக்கடவுள் சந்தோஷங்கொண்டு தேவகணங்களைக்கூவி நமதன்பனாகிய வல்லாளனை இங்ஙனமழைத்துவரக் கடவீர்களென்ன, அவ்வாறே தேவகணங்கள் விமானத்தைக் கொண்டுபோய் வல்லாள னிருக்குமிடத்தில் நிறுத்தினார்கள். அவ் விமானத்தையவன்பார்த்துக் கணேசமூர்த்தியினுடையதிருவருட்கு யான் பாத்திரனாவனோ வென்று துதித்துச் சாஷ்டாங்கமாகச் சேவித்து இருகரங்களையுஞ் சிரமேற்கூப்பி நின்றான். தேவகணங்கள் அவ் வல்லாளனைப் பார்த்துச் சர்வ வல்லமையுள்ள மகா தவ சிரேஷ்டனே! விநாயகக் கடவுளுடைய கட்டளையின்படி விமானங் கொண்டு வந்தோம். நீ இதன்மேல் ஆரோகணஞ் செய்யவேண்டு மென்று சொல்ல, அவ்வாறே வல்லாளன் ஆனந்த பரவசனாகி யேறினான். தேவகணங்கள் அந்தர துந்துபி முழங்கினார்கள். சித்தர்கள் சந்திரவட்டக் குடைபிடித்தார்கள். கருடர்கள் வெண்சாமரை வீசினார்கள். கின்னரர் ஆலவட்ட மெடுத்தார்கள். தேவர்கள் புட்ப வருடம்பொழிந்தார்கள். அரம்பையர் நாட்டியமாடினார்கள். கந்தருவர் சங்கீதம் பாடினார்கள். முனிவர்கள் இருபக்கங்களினும் நெருங்கினார்கள். அந்தணர்கள் வேதாகமங்களாற் றுதித்தார்கள்.

இவ்வாறு வரிசைவரிசையாகப் பலபரிசனங்கள் புடைசூழ்ந்து வரச் சகல சம்பிரமத்துடன் வல்லாளன் ஆகாய மார்க்கமாகச் சென்று, விநாயக லோகத்திற் சென்று, இகலோக பரலோகவிச்சை

களை வெறுத்து, இந்திரன் முதலிய தேவர்கட்குங் கிடைத்தற்கு அருமையதாகி, எக்காலத்தும் இராப்பகலென்பதின்றி ஆதியந்த மத்தியம் அளவிடப்படாதோங்கிய நிரந்தர போகத்தைப் புசித்து, போத வாதனையை யொழித்து, கணேசமூர்த்தியினுடைய திவ்விய சரணாரவிந்தங்களில் இரண்டறக் கலந்து வாழ்ந்தனன். இவ் வற்பு தங்களனைத்தையும் அந் நகரத்துள்ளோர்கள் கண்டு மனங்களித்து அங்கு மூர்த்திகரித்திருக்கின்ற விநாயகக் கடவுளுக்குச் சிறந்த சிற்பியரைக் கொண்டு ஆலயங் கட்டுவித்து அந்தணர்களைக்கொண்டு காலங் கடவாமல் பூசனை செய்வித்து, திருவிழாக்கள் முதலியவை களுஞ் சிறக்கச்செய்தார்கள். விநாயக சதுர்த்திதோறுஞ் சகல சனங் களும் வந்து பூசனை செய்து வேண்டிய வரங்களைப் பெற்று வாழ்ந் திருந்தார்கள். வல்லாளனுக்கு எல்லா வேதனைகளும் நீக்கி அத்தி னமே முத்திகொடுத்தருளிய விநாயகமூர்த்திக்குச் சகலமான பெரி யோர்களும் வல்லாள கணேசரென்று திருநாமந் தரித்துத் துதித் தார்கள். பின்னர்த் தொழுநோய் கொண்டு துன்பப்படுகின்ற கல் யாணன் அச்சனன முழுவது மிக்க துன்பத்தையடைந்து, சில நாட் சென்ற பின்பு அவன் மனைவியாகிய இந்துமதியானவள் அவனுக்கு முன்னமே மற்றொரு சனனமெடுத்துக் கமலையென்னும் பெயரை வகித்து வல்லவராசனுக்கு மனைவியாயிருக்க, அவளிடத்தில் அந் நோயுடன் புத்திரனுயவதரித்துத் தக்கனென்னும் பெயர்பெற்றுத் துன்புற்றிருக்குங்காலையில் தன் தாயாகிய கமலை முற்சனனத்தில் மனைவியாகவிருந்து அளவற்ற தருமாதிகளைச் செய்தபலத்தினுலும், அப்போது தன் குமாரனுயிருந்த வல்லாளன் விநாயக பூசை செய்து முத்தியடைந்த மகிமையினுலும், முற்கல முனிவர்மீது படிந்து வந்த காற்றினுல் அவன் தொழுநோய் முதலியனவுந் தீர்ந்து, ஒரு பிராமணனுல் விநாயக மூர்த்தியினுடைய அட்டாக்ஷர மந்திரத்தை உபதேசிக்கப்பெற்றுக் கணேசமூர்த்தியைத் தரிசித்து அவர் பெருங் கருணையாற் பின்னர் முற்கல முனிவருடைய திருவடிகளையடைந்து அவரால் ஏகாக்ஷர மந்திரத்தையு முபதேசிக்கப்பெற்றுச் சுகமுற் றிருந்தானென்று விசுவாமித்திரமுனிவர் வீமராசனுக்குத் திருவாய் மலர்ந்தருளினர்.

வல்லாளன் முத்தியடைந்த படலம் முற்றிற்று.

தக்கன் அரசாட்சி பெற்ற படலம்

அறுசீர் விருத்தம்

அவர்பெருங் கருணைப் பேற்றா லத்தகு தக்க னென்பான்
றவநிறை முனிவன் பாதஞ் சார்ந்துபல் பவமுந் தீர்க்குஞ்
சிவமலி மனுவும் பெற்றான் றெவ்வடு வேலோ யன்னா
னவனிகா வலனாய் வாழ்ந்த வடைவுமீங் குரைத்துங் கேண்மோ.

அழகிய தண்ணளியையுடைய குணக்குன்றீர்! விநாயக மூர்த்தியை வல்லாளனுபாசித்து முத்தியடைந்த வரலாற்றைச் சொன்னோம். இப்பால் வீமராசனுபாசித்த திறத்தையுஞ் சொல்லுவோங் கேட்பீராக. அவ்வீமராசன் விசுவாமித்திர முனிவரைப் பணிந்தெழுந்து சுவாமீ! தக்கன் முற்கலமுனிவரால் உபதேசம் பெற்ற பின்னர் எவ்வாறாயினன்? அதனையுந் திருவாய் மலர்ந்தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க விசுவாமித்திரர் சொல்லுவார். அரசனே! எல்லாப் பாக்கியங்களையுந் தரத்தக்க ஏகாக்ஷர மந்திரத்தை யுபதேசிக்க முற்கல முனிவரைத் தக்கன் மிக்க அன்புடனே பூசை செய்து விடைபெற்றுத் தானும் தனது தாயும் அவ்விடத்தினின்று நீங்கிக் கவுண்டினிய நகரத்தின் சமீபமான ஓர் குளிர்ந்த நந்தவனத்தின் கணுள்ள தடாகக்கரையில் திவ்வியமாகியும் புராதனமாகியும் ஓர் விநாயகராலயமிருக்கக் கண்டு அவ்வாலயத்தை யடைந்து கணேச மூர்த்தியினுடைய திருவடிகளைத் தியானித்து முற்கலமுனிவரானுபதேசிக்கப்பெற்ற ஏகாக்ஷர மந்திரத்தைப் பன்னிரண்டு வருடம்வரையிற் செபித்து, பின்னர்த் திருமஞ்சனம், புட்பம், சந்தனம், தூப தீப நைவேத்தியமுதலிய திரவியங்களைச் சேகரித்து, அவ்வாலயத்திலெழுந்தருளியிருக்கின்ற விநாயகமூர்த்தியை இருபத்தொரு நாள் பூசித்தான். இருபத்தோராநாளிரவில் நாலாஞ் சாமத்தில், அத்தக்கனுடைய சொப்பனத்தில் ஒரு மதயானையானது அதன் றுதிக்கையாற் பூமாலை கொண்டுவந்து, தன் கழுத்திலிட்டு, மீளவுந் தன்னை யெடுத்துத் தனது முதுகில் வைத்துக்கொண்டு, ஒரு பட்டணத்துட் கொண்டுபோவதாகக்கண்டு நித்திரைவிட்டு நீங்கி, மறுநாளுதயத்திற் றனது நித்திய நியமங்களை நிறைவேற்றிக்கொண்டு, தன் தாயாகிய கமலையைச் சேவித்துத் தான் கண்ட சொப்பனத்தைச் சொன்னான். அவளதைக் கேட்டுச் சந்தோஷித்து அப்பா! நமது சிறுமை யாவும் இன்றொழிந்தது. நீ இப்போதே அவனியாளத் தக்க அரசனாவை

யென்று சொல்லி, இருவரு மனமகிழ்ச்சியடைந்து முன்போலவே விநாயக மந்திரத்தைத் தியானித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். இவர்களிவ்வாறிருக்க அக்கவுண்டினிய நகரை அரசாக்ஷி செய்துவந்த சந்திரசேன மகாராசன் அற்றைத்தினம் ஓர் காரணமுமின்றி இறந்துபோயினன்.

என்னுருயி ரனையாயொளி ரிருகண்மணி யனையாய்
மன்னுபுவி தாங்கும்பொறை மாற்றிச் சுரருலகம்
பொன்னார்திணி தோள்வெஃகிய புக்காயெனை நீத்தா
யன்னுவிது தகுமோவிது தகுமோவமிழ் தனையாய்.

கொழுகொம்பறு கொடிபோன்மிகு குளிர்நீரறு கயல்போ
லிழுதங்கறு சுடர்போலொளி யெல்லேயறு நாள்போன்
முழுதுந்துயர் பெருகுங்கடன் முழுகும்படி யெனைநீத்
தொழுகுங்குழ லரமாதரை யுற்றுயிது தகுமோ.

வேள்வித்தழ லெதிரோம்படை மெய்யேயிது காறும்
வாழ்வித்தனை யிப்போதுநல் வழிபாட்டினுள் யாது
தாழ்வித்தனெ னடியேனது தகவுண்டெனி லுரையாய்
சூழ்வித்தக வென்பாலிடர் சூழ்வித்தனை தகுமோ.

அந்நாளுறு மன்போடலர் மனதோவகல் வுற்ற
திந்நாளது போலேயய லேகுற்றிலை நின்று
யென்னேதுயர் வேனென்னுட லின்பார்தர வருடா
யொன்றிடை யுறுபாவனை யுற்றுயுரு காமே.

ஆவாவினி யென்செய்குது மந்தோவென விவ்வா
றேவாதுரை மொழிவாள்விழி யுறைசிந்திட வுருகித்
தீவாய்விழு தளிர்போலொளி தீரத்தனு வேறுய்க்
காவாதுள மானம்படு கணவன்மிசை விழுவாள்.

முகமேற்றுவ டலையேற்றுவண் முருகார்கர மலராற்
றகவேற்றுவள் கனிவாயிரு தனமுங்குழை வெய்த
மிகவேற்றுவள் வயிறேற்றுவண் மின்னைப்பொதி முகிலி
லுகுமைக்குழல் பொதியத்தளி ருருவந்துவ ளுற்றுள்.

உடனே அவன் மனைவியாகிய சுலபையென்பவள் மிகுந்த துயரங்கொண்டு புலம்புவாள். என்னுயிருக்கொப்பானவரே! என் கண்மணிகட் கிணையானவரே! அரசர்க்கரசரே! இப்பூவுலகத்தை யாள்வதைவிட்டுச் சுவர்க்கவுலகத்தை யாளுநிமித்தம் என்னைக் கைவிட்

டீரோ? தேவாமிர்தத்தினுஞ் சிறந்த என் பிராண நாயகா! இது உமக்குத் தருமமா? கொழு கொம்பற்ற கொடிபோலவும், குளிர்ந்த சலத்தினின்று நீங்கிய கயல்போலவும், தைலமில்லாத தீபம்போலவும், சூரிய வொளியில்லாத நாள்போலவும் என்னை முழுமையுந் துக்க சாகரத்தின் மூழ்கும்படி விடுத்து நீர் தெய்வ மகளிரோடுஞ் சேர்ந்தீரோ? இது நீதிதானே? நானும்மை வேள்வித் தீயின் முன்னர் மாலையிட்ட நாள்முதல் இதுகாறும் எனக்கொரு குறைவு வாராமற் காத்துவந்த உமக்கு யான் செய்துவந்த வழிபாடுகளில் இப்போ தென்ன தாழ்ச்சியினைச் செய்தேன்? அப்படி யேதேனுமுண்டாயின் அதனை வாய்விட்டுப் பேசாமல் என்னைப் பலவிடர்கள் சூழும்படி விடுத்தீரே! இஃதுமக்குத் தக்கதா? ஐயையோ! இனி என்ன செய்யப் போகின்றேன். தெய்வமேயென்று தீயில்வீழ்ந்த செந்தளிர் போல வேற்றுருவாகி விழிகளினின்றும் நீர்த்தாரைகள் பெருகத் தக்கதாய்ப் புலம்பிப் புருடன்மேல் விழுந்து முகத்தை மோதிக் கொண்டும், தலையையிடித்துக் கொண்டும், வாயிலறைந்துகொண்டும், தனங்கள் குழையும்படி மார்பிலடித்துக் கொண்டும், கைகளை நெரித்துக்கொண்டும், வயிற்றைப் பிசைந்து கொண்டும், இவ்வாறு பதைபதைத்துப் பூமியில்வீழ்ந்து புரண்டுபுரண்டு அலறியலறி, என் புருஷசிகாமணியே! அருவமாயாவது தோற்றி விசனப்படவேண்டா மென்று ஓராறுதல் சொல்லீரோ? என்னுசைக் கணவரே! என் பிராண வல்லபா வென்று கதறிக்கொண்டிருந்தாள். அவளோடு அமைச்சர் முதலான சகல சனங்களும் மிகுந்த துயரத்துடன் நெடுநேரம் அழுதுகொண்டிருக்கையில், புரோகிதன் அவர்களையெல்லாங் கையமர்த்திப் புத்தி கூறுகின்றனன்.

கலங்கவிழ்த்த நாயகன்போற் கையற்று மிகத்தளர்ந்து
புலம்புநரை யெதிர்நோக்கிப் புரோகிதன்மற் றிதுசொன்னான்
புலம்புவதேல் லாநுமக்குப் புணர்சுகத்தைக் குறித்தன்றே
யுலந்தவனுக் குறுசுகத்தை யுன்னலீர் புலம்போழிமின்.

காவலனுக் கினிச்செய்யுங் காரியத்தைப் புரிமின்கள்
பூவுலகிற் பிறந்தவருட் போன்றுதா ருளரேயோ
வாவியிறந் தவருடனே யாவியிறந் தவர்யாரே
மேவியவா ளுளலப்பின் விண்ணவரும் வீடுநரே.

செய்தக்க காரியத்தைச் செய்துதனு விறந்தவரை
யுய்தக்க நற்கதியி லுறுத்துநரே யவர்க்காத்தார்
போய்தக்க பொருட்கிரங்கிப் புலம்புநர்க ளேஞ்ஞான்று
மெய்தக்க பொருளறியார் வீணரேன விளம்புதலும்.

உங்கள் சுகத்தைக் குறித்து அழுகின்றீர்களேயன்றி, இறந்தவனடையவேண்டிய சுகத்தை யாவரும் நினையாதிருக்கின்றீர்களே! ஏன் வீணிற் புலம்புகின்றீர்கள்? இனி நமதரசனுக்குச் செய்ய வேண்டிய கருமாதிகளைச் செய்து முடியுங்கள். இப்பூமியிற் பிறந்தவர்களில் யாவரிறவாதிருந்தவர்கள்? அப்படி இறந்தவர்களோடு கூட இறப்பவரொருவருமில்லையே! வாழ்நாள் முடிவானால் வானுடருமிறப்பதை யறியீர்களோ? இறந்தவர்களுக்குச் செய்யத்தக்க கருமங்களைச் செய்து அவர்களை நற்கதியிற் சேர்க்கின்றவர்களே நல்ல அன்பினராவார். அதை நடத்தாமற் பொய்ப் பொருளை யிச்சித்துப் புலம்புகின்றவர்கள் மெய்ப்பொருளை யறியாத வீணர்களேயாகும். விரைவில் காரியத்தை நடத்துவதைப் பாருங்கள். நீங்கள் விசனப்படுவதினால் ஆகத்தக்க தொன்றுமில்லையென்று சொல்லித் தேற்ற, அதனால் சிறிது துயரத்தையாற்றி யிருந்தார்கள்.

இப்பால் இறந்திருக்கின்ற வரசனுக்குப் புத்திரனில்லாமையால் உன்னமைச்சர்களாகிய மனோரஞ்சனன் சுமந்து வென்னுமிருவருள், சுமந்தென்பவன் உங்கள் குலமாயிருத்தலினாலே அக்காதலன் சந்ததியிலிருந்த ஒருவனைக்கொண்டு சகலகருமங்களையு நடப்பித்துத் தகனஞ் செய்தார்கள். பின்னர்ச் சுலபை ஸ்நானஞ்செய்து வேப்பிலையருந்தி அரண்மனைக்குட் சென்று, தர்ப்பணாதிகளை முடித்துத் தினக்கிரியைகளைப் பதின்மூன்றுநாள் வரையிற் செய்து சகல காரியங்களையு முடித்த பின்பு அமைச்சர், புரோகிதர், சோதிடர், பிராமணர் மற்று மந்நகரத்துள்ள காரியகாரர் முதலியோரை ஒற்றைவிட்டு வரவழைத்து, நம்மைச் சத்துருக்கள் நெருங்காத வண்ணம் இனி இப்பூமியைத் தாங்கும் புயபல பராக்கிரமத்தையுடைய ஓரரசனை ஏற்படுத்தக் கடவீர்களென் றுக்கியாபித்தாள். அதை யமைச்சர் முதலாயினோர் கேட்டு ஆலோசித்திருக்கின்ற சமயத்தில் முற்கல முனிவர் அவ்விடத்தில் வந்து அச்சபையிலிருக்கின்றவர்களை நோக்கிப் பட்டத்துயானையை அலங்கரித்து அதன் றுதிக்கரத்திற் பூமாலை தந்து தளைவிழ்த்தனுப்புங்கள். அஃது எவனை மாலையிட் டெடுத்துக்கொண்டு வருகின்றதோ அவனையே இவ்வுல காள்வதற்கான அரசாக்கிக் கொள்வோமென்று கிருபையோடுந் திருவாய்மலர்ந் தெழுந்தருளினர். அதனைச் செவியுற்ற யாவரும் வியப்படைந்து ககனமென்கின்ற பட்டத்து யானையை

அலங்கரித்து சுலபைக் கெதிராக நடத்திவந்து நிறுத்த, அவள் தன் கணவன்மார்பிற் றரித்திருந்த பொற்றாமரை மாலையை யெடுத்துவந்து அந்த யானையின் றுதிக்காத்திற் றந்து இவ்விராச்சி யத்தை யாளத்தக்க ஓரரசனைக் கொண்டுவருவையென் றாக்கியாபித் தனள். அதனை யம்மதயானை செவியுற்று மலைநடப்பதுபோலத் தான் முன்னதாக நடப்ப, அதன் பின்னர் அமைச்சர் முதலான சகல சனங்களும் முன்னர்த் தவஞ்செய்தற்குரிய தான மொன்றைக் காணுமாறு பிரமதேவனால் விட்ட தருப்பைச் சக்காத்தின் பின் சென்ற முனிவர் கூட்டம்போலத் தம்மையாளற்குரிய வோரரசனைக் காணுமாறு அதிக விழைவோடுந் தொடர்ந்து சென்றார்கள்.

அந்த யானையுந் தங்கள் கணவனையன்றி மற்றைய ரெவ்வகைப் பட்ட பேரழகுள்ளோராய் எதிர்வந்திருக்கினும் அவர்கள் மேற் சிறிதேனுங் கண்ணோக்கஞ் செலுத்தாத கற்பின் மாதர்களைப் போல அரசாள்வதைவிழைந்து, பற்பலர் தன்னெதிரில் வந்து நிற் கினும் அவர்களையெல்லாஞ் சர்ப்பத்தை யொத்துச் சீறி விலக்கிக் கொண்டு நடந்தது. அவ்வற்புதத்தை யாவருங்கண் டதிசயித்து இந்த யானை மஹா பராக்கிரமசாலியாகிய மன்னவனையே தேடிக் கொண்டுவருமென்று நிச்சயித்துச் சந்தோஷங்கொண்டு வீதிக டோறுந் தண்ணீர்தெளித்துத் துகளடக்கிப் பரிமளமிகுந்த புட்பச் சாங்களாற் றோரண முதலியவைகளைக் கட்டி அலங்கரித்தார்கள். இப்பாலந்த யானையானது கோட்டை வாயிலி னின்று நீங்கி வீதி யெல்லாங் கடந்து, பட்டணத்திற்கு வெளியிற் சென்று வனத்திற் புகுந்து மூற்கல முனிவருடைய ஆசிரமத்திற்குச் சமீபமாக வசித் திருக்கின்ற தக்கனருகிற் சென்று, அவன் கழுத்திற் பொற்றாமரை மாலையைத் தரித்தது.

மூவர் பெருமா னெனையாண்ட முக்கட் பெருமா னரியாதி
தேவர் பெருமா னொருகோட்டுச் செல்வப் பெருமா னடியார்கட்
கியாவை யரிய விருந்தாங்கே யிருந்து தக்க னரசுரிமை
மேவு மெனின்வேல் கரத்தேந்தும் வீம மேலும் விளம்புதுங்கேள்.

வீமராசனே! இத்தக்கன் தானிருந்த விடத்தேயிருந்து இத் தன்மைத்தாகிய அரசுரிமையைப் பெற்றானயின், மூவர் பெருமா னுகியும், என்னையாட்கொண்ட முக்கட்பெருமானுகியும், திருமான் முதலிய தேவர்பெருமானுகியும் ஒற்றைக்கொம்பேந்திய செல்வப்

பெருமானுகிய மிருக்கின்ற விநாயகப்பெருமானைப் பூசைசெய்கின்ற அடியார்க்குக் கிடைத்தற்கரிய பாக்கியங்க ளெவ்வுலகத்தி லிருக்கின்றன! இப்பால் அத்தக்கனுக்கு மாலையிட்டவுடனே தேவர்கள் அந்தர துந்துபி முழங்கினுர்கள். ஆகாயத்தில் புட்பவருஷம் வருஷித்தது. யானையின் பின்னர் வந்த சகல பரிசனங்களும் அவ்வவர் கண் மனத்திருந்தகவலைகளையொழித்து ஆனந்தங்கொண்டார்கள். அமைச்சர் முதலாயினோர் இராசயோக்கியமான ஆடையாபரணுதிகளை யெடுத்தணிந்தார்கள். அந்தணர்களெல்லாம் ஆசிர்வாதஞ் செய்து இருபுறத்திலுமிருந்தார்கள். சேனுபதிகள் தூதர், சாரணர் முதலாயினோர் வீரகண்டாமணியைத் தரித்திருக்கின்ற பாதங்களில் வணங்கி ஏவலுக் கெதிர் பார்த்தார்கள். இவ்வித சம்பிரமங்களோடும் தக்கனெழுந்து அங்குத் திருக்கோயில்கொண்டு வீற்றிருக்கின்ற கணேச மூர்த்தியை அட்டாங்கமாகச் சேவித்து, அருகிருக்கின்ற அந்தணர்கட் கெல்லாம் பற்பல திரவியங்களைத் தானஞ் செய்து தன்னருமைத் தாயை நவரத்தின கசிதமாயுள்ள சொர்னச் சிவிகையிலேற்றி, தான் பட்டத்து யானையின்மேல் உதயகால சூரியன்போல ஆரோகணித்து,அமைச்சர்களிருமருங்கினும் அசுவங்களிலேறிவரவும், தாசிகள் நாட்டியஞ் செய்து நடக்கவும், சமுத்திர கோஷ்டம்போலப் பேரிகை முதலான வாத்தியங்கள் முழங்கவும் இன்னுமிவை முதலான சகல ஆடம்பரங்களோடு மலையினுச்சியிலுதயமாகின்ற பூரண சந்திரனைப்போல யானைமேலோங்கியிருக்கின்ற வெண்குடை நீழலிலிருந்து அதனை மெல்ல மெல்ல நடாத்தப் பட்டணத்துள் நுழைந்து பவனிவந்து, அரண்மனையிற் சென்று சொர்னத்தினுற் செய்து சிரோரத்தினங்களா லிழைத்திருக்கின்ற சிங்காதனத்தின் மீதிருந்து, மந்திரத்தலைவர்களை நோக்கிக் குளிர்ந்த சொற்களால் அருகிலழைத்து, என்னை யாட்கொண்டருளிய முற்கல முனிவரைச் சகல சிறப்போடும் இங்ஙன மழைத்து வரக்கடவீர்களென்று கட்டளையிட்டான்.

அவர்கள் அவ்வாறே விரைந்துசென்று தவசிரேஷ்டராகிய முற்கலமுனிவரைத் தேரிலேற்றி, ஆடல்பாடல் வாத்திய முதலிய பல முழக்கங்களுடனே அந்நகரத்துள்ளயாவரும் ஆனந்தங் கொள்ளத் தக்கதாக அரண்மனைக்குள்ளாக எழுந்தருளச் செய்தார்கள். உடனே தக்கனெதிர்சென்றழைத்து அளவளாவிய அன்போடுஞ் சிறந்த ஆசனத்தின் மீதிருத்தித் தேய்வைபூசி, அக்ஷதைசாத்தி,

மந்திரமலரா லருச்சித்துத் தூபதீப நைவேத்திய சோடச வுபசாரங்களைச்செய்து, நவரத்தினங்களிழைத்த பொற்றட்டில் ஆடையாபரணங்களை நிறைத்து கனிவர்க்கங்களைப் பரப்பி, முனிபுங்கவர்க் கெதிரில்வைத்து அஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ்செய்து, பலபரிசனங்கள் தன்னைப் புடைசூழ்ந்திருக்க நின்று முற்கலமுனிவரைப்பார்த்து, அருட் கடலே! தேவரீருடைய கருணுகடாட்சத்தினுல் அடியேன் இராஜரீகத்தினைப் பெற்றேன்! சுவாமிகளுடைய அத்தத்தை அடியேன் முடிமீது வைத்து ஆசீர்வதிக்க வேண்டுமென்று மிகுந்த அன்போடு இருகரங்களையுங்கூப்பிச் சிரங்கவிழ்த்து நின்றனன். அதற்கு கிருபாமூர்த்தியாகிய முற்கலமுனிவர் சந்தோஷித்து, அவ்வாறே தமது கரங்களை அவன் முடிமீதுவைத்து, உனது நற்குணத்திற்கு யாவரும் பகையாக மாட்டார்களென்று திருவாய்மலர்ந்து சகல திரவியங்களும் உன் கைவசத்தாகி, நீ அளவற்ற சந்தோஷத்தோடு வாழ்ந்திருக்கக் கடவையென்று ஆசீர்வதித்து, ஓராதனத்தி லிருக்கச் செய்து, மிக்க பேருவகையோடும் இதனைப் போதிப்பா ராயினர். அன்பனே! இக்கடல்சூழ்ந்தஉலகத்துள்ள மன்னுயிர்களுக்குணர்த்தியிருக்கின்ற வருணச் சிரம தருமங்கள் பலவாக விருக்கின்றன. அவைகளுள் உனக்கு முக்கியமாக உணர்த்த வேண்டுவனவாகிய அரசநீதிகளைச் சொல்வோங் கேட்பாயாக. அருணோதயமாக ஐந்துநாழிகைக்கு முன்னதாக துயிலொழித்து, அமளியைவிட்டு நீங்கி, மற்றோரிடத்திலிருந்து சரீரத்தைச் சுத்திசெய்து, கொடிதாகிய வல்வினைக்கூட்டங்களைப் பொடிபடுத்தவல்ல அழகியதிருவெண்ணீறு தரிக்கக்கடவை.

எண்ணி லாகம மறைக்கெலா முடிவென விருந்திடு மிறைதன்னைக்
கண்ண ணுதிவிண் ணவர்களா யிருந்திடுங் கணேசனை மனமாதி
நண்ணே ணுதநா யகனைநாற் பொருளை நண்ணுநர்க் கருள்வானை
யண்ண லாகிய வநாதியை யனந்தரூ பியையருட் கடலானை.

சகல லோகமு மளித்திடுங் காரணமான தத்துவன் றன்னை
யகலு ருதவிக் கினங்களே யாயினு மடுத்தவர்க் கறுப்பானைப்
புகல்வி நாயகக் கடவுளைப் புலரியின் வணங்குகின்றே னென்று
மிகல்செய் காதலின் வழுத்திமற் றமரரை வேறுவே றுறநோக்கி.

உரக மாலையான் சந்திர சேகர னுழுவையி னுரிசூழ்ந்த
பரமன் பேரழ கினன்பெருங் கருணையன் பண்ணவ ரனைவோர்க்கும்
வரமேலாங்கொடுத் தருள்பவன் பார்ப்பதி மணாளனல் வழிவாராப்
புரநி லாவகை யழித்தபுண் ணியன்றனைப் புலரியிற் றொழுகின்றேன்.

பெத்த முத்தியும் பரப்புபெண் ணரசியைப் பிறழுமுக் கண்ணுளைத்
தத்து வத்தினுக் காதிகா ரணியைத் தத்துவங் கடந்தாளைச்
சித்தர் தேவர்க டுதிகொளு மிறைவியைத் திகழ்சமு சாரத்தின்
புத்தி நீங்குமா றருளும்பார்ப் பதிதனைப் புலரியிற் றொழுகின்றேன்.

தொக்கபாவத்தைச்சத்துருக்குழாத்தினைத் தொடர்ந்துசென்றிருப்பானைத்
தக்க பூமகண் மணாளனைப் பாற்கடற் றனித்துயி லமர்வானை
மிக்க வீரனைய் வேதிய ரிடர்தப வேறுவே றுருக்கொண்டு
புக்க மாயனை யிந்திர னிளவலைப் புலரியிற் றொழுகின்றேன்.

பெருமை தங்குமேண் ணத்தினை யுடையவன் பேணறி வோடுகன்ம
மருவு தற்குறு காரண மானவன் மறையுரு வினளித்த
மிருளுந் தானவர் மாயையுந் துரப்பவ னியாவருந் தொழுதேத்தும்
பொருவி லாதபே ரொளிவளர் பரிதியைப் புலரியிற் றொழுகின்றேன்

முறையினிவ்வகை வழுத்தியேயேனையமுடிகொள்வானவர்தம்மைக்
கறையி லாமுனி வோர்களை யன்பினுற் கருத்துறத் தொழுதேத்தி
யறையு நாட்கடன் விதிப்படி முடித்தபி னறங்களின் வழுவாமே
நிறையும் வேதிய ரமைச்சரா தியரோடு நிலம்புரப் பதுமாண்பால்.

அதன் பின்னர்க் குருசுவாமியையும், வழிபடுகடவுளையும் மன திற்றியானித்துப் பூமிதேவியைப்பார்த்து, என்தாயே! யானுலாவுகின்றபோதெல்லாம் உனது திருமேனியிலெனதுபாதம் படுகின்ற பிழைகளைப் பொறுத்தருள்வேண்டுமென்று இரந்து துதிசெய்து, பின்னர் விநாயகமூர்த்தியைத் தியானித்து அளவற்ற வேதாகமங்கட்கெல்லா முடிவா யிருக்கின்ற கணேசனே! மனோவாக்குங்காயங்கட் கெட்டாதவனே! உனது திருவடித் தாமரைகட்கு உதயகால வந்தனஞ்செய்கின்றே னென்றும், அரவாபரணனே! சந்திரசேகரனே! திரிபுர தகனனே! உமாபரமேஸ்வரிமணாளனே! உனது பாதாம்புயங்கட்கு உதயகால வந்தனஞ்செய்கின்றேனென்றும், திரிநேத்திர தாரியே! சகல தத்துவங்கட்கும் ஆதி காரணியே! பந்த முத்தியாகிய விரண்டினையும் விளங்க வைத்திருக்கின்ற பார்வதி தேவியே! உனதுசாரா விந்தங்கட்கு உதயகால வந்தனஞ்செய்கின்றேனென்றும், இலக்குமி மணாளனே திருப்பாற்கடலின்கண் அறிதுயில்செய்பவனே! தேவேந்திரனுக்குச் சகோதரனாகிய உபேந்திரனே! உனது சரோருகத் தாள்களுக்கு உதயகாலவந்தனஞ்செய்கின்றேனென்றும், சகல கருமங்களையும் வழுவின்றி முடிப்பதற்குக்

காரணமாகி யிருக்கின்றவனே! உலகவிருளினையுந் தானவர் செய்கின்ற மாயையினையும் நாசஞ்செய்ய வல்லவனே ! யாவருங்கண்டு தொழும்படியான சூரியபகவானே ! உனது உபய பாத மலர்களுக்கு உதயகால வந்தனஞ் செய்கின்றேனென்றும், இவ்வாறு, கிரமமாக மற்றைத் தேவர்களையும் முனிவர்களையும் மிகுந்த அன்போடு துதித்துப் பின்னர் நாடோறுஞ் செய்துவருகின்ற நித்திய கருமங்களை விதிப்படி முடித்து, அமைச்சர் வேதியர் முதலானவர்களோடு மிருந்து அரசாட்சி செய்வதே மாட்சிமையாகும். இன்னும் நீயறிந்து கொள்ளவேண்டியவற்றைப்போதிக்கின்றோம். மைந்தனே! இந்திரன் முதலிய இறையவர் பதங்களும் அந்தமில் இன்பத்து அழிவில் வீடும் நெறியறிந்து எய்துதற்குரிய மாந்தர்க்கு உறுதியென உயர்ந்தோரால் எடுக்கப்பட்டபொருள் நான்கு. அவை. அறம்-பொருள்-இன்பம்-வீடு என்பனவாம்.

அவற்றுள் ஒருகாலத்து ஒருபொருளால் ஐம்புல னுகர்தற் சிறப்புடைத்தாகிய இன்பத்தினையும், சிந்தையு மொழியுஞ் செல்லா நிருமைத்தாகிய வீட்டினையுந் தருவது அறமும் பொருளுமாகும். அவற்றுள் அறத்துப்பால்-மநு முதலிய நூல்களில் கடவுள்வாழ்த்து-வான்சிறப்பு-நீத்தார்பெருமை-அறன்வலி யுறுத்தல்-இல்வாழ்க்கை-வாழ்க்கைத் துணைநலம் - புதல்வரைப்பெறுதல், அன்புடைமை-விருந்தோம்பல்-செய்ந்நன்றியறிதல்-நடுவுநிலைமை-அடக்கமுடைமை -ஒழுக்கமுடைமை - பிறனில்விழையாமை - பொறையுடைமை-அழுக்காறாமை - வெஃகாமை - புறங்கூறாமை- பயனிலசொல்லாமை தீவினையச்சம்-ஒப்புரவறிதல்-ஈகை-புகழ்என்னும் இருபத்துமூன்று வகுப்பினவாகச்சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. பொருட்பால் இறைமாட்சி - கல்வி - கல்லாமை-கேள்வி-அறிவுடைமை- குற்றங்கடிதல்-பெரியாரைத்துணைக்கோடல்-சிற்றினஞ்சேராமை - தெரிந்து செயல்வகை-வலியறிதல் - காலமறிதல்-இடனறிதல் - தெரிந்துதெளிதல்-தெரிந்துவினையாடல்-சுற்றந்தழால்-பொச்சாவாமை-செங்கோன்மை கொடுங்கோன்மை-வெருவந்தசெய்யாமை-கண்ணோட்டம்-ஒற்றாடல் ஊக்கமுடைமை - மடியின்மை - ஆள்வினையுடைமை - இடுக்கணழியாமை-அமைச்சு-சொல்வன்மை, வினைத்தூய்மை, வினைத்திட்பம், வினைசெயல்வகை-தூது மன்னரைச் சேர்ந்தொழுகல் -குறிப்பறிதல்-அவையறிதல்-அவையஞ்சாமை-நாடு, அரண்-பொருள்-செயல்வகை-படைமாட்சி-படைச்செருக்கு-நட்பு-நட்பாராய்தல்-பழமை-தீநட்பு

கூடாநட்பு-பேதைமை-புல்லறிவாண்மை-இகல்-பகைமாட்சி-பகைத் திறந்தெளிதல்-உட்பகை பெரியாரைப் பிழையாமை - பெண்வழிச் சேறல்-வரைவின் மகளிர்-கள்ளுண்ணாமை-சூது-மருந்து - குடிமை-மானம்-பெருமை-சான்றாண்மை-பண்புடைமை-நன்றியில்செல்வம்-நாணுடைமை-குடிசெயல்வகை-உழவு-நல்குரவு-இரவு - இரவச்சம்-கயமை என்னும் எழுபது வகுப்பினவாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

இவற்றுள், கடவுள் வாழ்த்துஎன்பது,''ஒருப்படு மறத்தினாலே யொண்பொரு ளின்பஞ் செம்பொற்-பருப்பதம் கடல்போல் வந்து பயப்படு மதனைக்கேண்மோ-விருப்பொடு வெறுப்பிலாதமிக்கவெண் குணத்தோடொன்றா-யிருப்பவன் யாவனன்னா னிணையடி வணங்கல் வேண்டும்'' என்றருளியபடி, மூவர்க்கு முதலாயுள்ள மூர்த்தியை வாழ்த்துதலாம். அஃதாவது, விருப்பு, வெறுப்பு அகன்று தன் வயத்தனாதல், தூயவுடம்பினனாதல், இயற்கை யுணர்வினனாதல், முற்றுமுணர்தல், இயல்பாகவே பாசங்களி னீங்குதல், பேரருளுடைமை, முடிவிலாற்றலுடைமை, வரம்பிலின்பமுடைமை என்னும் எண்குணத்தோடு தனக் கொப்புயர்வற்றிருக்கின்ற கடவுள் யாதோ அதன் திருவடிகளை வணங்குவதாம். இத்தலையாய வறத்தினால் மற்றைப்பொருளும் இன்பமும் மலைபோலவும், கடல்போலவும் பெருகி வளரும்.

வான் சிறப்பு என்பது, ' அறமுதற்பொருளுலகமலனைய்யா - னிறுவுதற் கேதுவாய் நிகழு மாமழை - வறுமை யெய்தாவகை வயங்கு வேள்வியை-யுறுதருமங்களை யுஞற்றல் வேண்டுமால்'' என்றருளியபடி அக்கடவுளது ஆணையால் உலகமும் அதற் குறுதியாகிய அறம் பொரு ளின்பங்களும் நடத்தற் 'கேதுவாகிய மழையினது சிறப்பாம். அஃதாவது, வானம் வழங்காதாயின் அறநெறியால் வந்த பொருள்களைத் தக்கார்க்கு உவகையோடு தானங்கொடுத்தலாகிய இல்லறமும், மனம் பொறி வழிப் போகாதுநிற்றற்பொருட்டுத் தவஞ்செய்தலாகிய துறவறமுங் கெடுமாதலால், அவ்வானம் வறுமையெய்தாத வண்ணம் வேள்விகளையுந் தருமங்களையுஞ் செய்துவரல் வேண்டும்.

நீத்தார் பெருமை என்பது, ''விழுப்பொருணன்கையும் விளங்கத்தெள்ளுபு-முழுப்படவைம் பொறியையு முனிந்து நீத்தவர்-வழுப்படாமறையவர்மற்றைக்கல்வியோர் - குழுப்புறத் தாதமங் கூர்தல்

வேண்டுமால்'' —''நீத்தவராகியோர் நெருப் புயிர்த்திடிற்-காத்திடுங் கடவுளுங் கலங்கு மாதலா - லேத்துவதேகடனென்று மைந்தனே-யார்த்தர்கள் பொறுப்பரென் றவமதித்திடேல்''— ''குரவரைப் பெரியரைக் கூறு மாகம-விரவுறு மறைகளைமேதகும்படி- பரவுதலலதவர் பாங்கர்நிந்தனை -கரவுறவுளத்தினுங் கருதொணுததே'' என்றருளியபடி, முற்றுந்துறந்த முனிவரது பெருமையாம். அஃதாவது, அறமாதி நான்குபொருள்களையுந் தெரிந்து பஞ்சேந்திரியங்களை நிக்கிரகித்த முனிவர்கள் வேதியர், புலமையோர் என்னும் இக்கூட்டத்தினரிடத்து அன்புகூர்ந்திருத்தல்வேண்டும். இவர்கள் ஒருகாற் கோபித்து ஓரழற்பொறி யுதிர்ப்பாராயின் காத்தருளுகின்ற கடவுளுங் கலக்கமெய்தும். ஆதலால், அப் பெரியோர்களை ஏத்துவதே கடன். அவர்கள் பொறுப்பரென்று அவமதிக்கத்தகாது. குரவர்களையும், பெரியோர்களையும்,வேதாகமங்களையும் மேலாகவெண்ணிப் பரவத்தக்கதேயன்றி ஒளித்தேனும் ஓர் நிந்தனையைக் கருதலாகாது.

அறன் வலியுறுத்தல் என்பது, "தேங்குவிண் போகமுஞ்சிறந்த முத்தியு-மீங்குறு மாக்கமு மினிதுநல்கலா - லோங்கியவறத்தினையுளமுன் மூன்றினும்-பாங்குற நித்தலும் பரிந்து செய்தியால்.''— 'வழுக்கறு மறத்தினை மற்றுச்செய்தமென்-றெழுக்கிடா தொல்லுறும் வகையினுச்சொலு-மழுக்கெனு முளத்தழுக் காறவாமுத-விழுக்கொடு வெகுளியு மின்றிற் செய்கலே''—''அன்புறு மறத்தினு லடுக்குமின்பமே-யின்பெனத் தக்கதா லேனையின்பெலாந்-துன்பமும் பழியையுந் தோற்று மாதலால்-வன்புறுமறத்தினை மறப்பிற்கேடுறும்.'' என்றருளியபடி, அம்மேலோரால் உணர்த்தப்பட்ட உறுதிப்பொருள் நான்கனுள் அறமானது பொருள், இன்பம், வீடு என்னு மூன்றினையுந் தருவதற்கேதுவாதலால் அதனை வலியுறுத்திக் கூறுதலாம். அஃதாவது, செல்வப்பொருளும் சுவர்க்கலோக வின்பமும் முத்திவீடும் ஆகிய மூன்றினையுந் தருவதான அறத்தினை மனம் வாக்குக் காயமென்கின்ற முக்காரணத்தானும் ஒன்றுபட்டுநாடோறும் பரிந்துநடாத்திவரவேண்டும். அதனை நேர்ந்தபோது செய்யாது பின்னுற் செய்துமெனக் கருதி நழுவ விடலாகாது. அவ்வாறு விடாமல் உனக்கியன்றமட்டுஞ் செய்துவருகின்ற காலத்திலும், பிறராக்கமும் பொறாமையும் புலன்கண்மேற் செல்லுகின்ற அவாவும், அவையேதுவாகப் பிறர்பால் வரும் வெகுளியும், அதுபற்றிவருங் கடுஞ்சொல்லும் ஆகிய நான்கினையுங்கடிந்து செய்தல்வேண்டும். அறத்தா

லடுக்கும் இன்பமே இன்பமன்றி, மற்றை யின்பங்களெல்லாந் துன் பத்தினையும் பழியையுந் தோற்றுவிக்கும். அதனை மறந்தோர்க்கு உடனே எல்லாக் கேடும் வந்து உற்பவிக்கும்.

இல் வாழ்க்கை என்பது, "பிரமசாரி வனத்து றைவோன் பேணுந்துறவி தென்புலத்தார்-குரவர் தேவர் விருந்தொக்கல் கோக் கண் மறையோரிறந்தோர்க-ளிரவலா ளருறுப்பிலர்களெய்தும் பிணி யாளர்கண் முதியோர்-விரவு பாலர் சிசுதமது மிசையாரிவரையோம் புகவே"—"வருவாய்க் கியையவாழ்தலுறு மறுவில் கற்பின் மனையாள் போற்-பொருள்யா வுளவாமதுவன்றிப் புகழும் பயனு மிகவுண் டாங்-கருதாரெதிரே யிமிலேற்றுக்காமர்நடையு முறுமதனு-லொரு வாதவளோ டுவப்புறவே யுற்று வாழ்த லறனுகும்" என்றருளிய படி, இல்வாழ்க்கை இல்லறத்தோடுங் கூடிவாழ்தலாம். அஃதாவது, பிரமசாரி - வானப்பிரத்தன் - சந்நியாசி * பிதிர் - குரவர் - தேவர் விருந்து-ஒக்கல்-பெரியோர் - மறையோர் - இறந்தோர் - ஏற்போர் - உறுப்பில்லார்-பிணியாளர் - விருத்தர்-பாலர் - சிசுக்கள் - மூத்தோர் என்னு மிவர்களை யோம்பி இல்லற நெறியை வழுவாமற் செய்வதாம்.

வாழ்க்கைத்துணை நலம் என்பது, அவ் வில்வாழ்க்கைக்குத் துணையாகிய இல்லாளது நன்மையாம். அஃதாவது, ஒருவன் எய்தும் பொருள்களுள் மனையறத்திற்குத்தக்க நற்குண நற்செய்கைகளை † உடையவளாயும், தன்னைக்கொண்டவனது வருவாய்க்குத் தக்க வாழ்க்கையையுடையவளாயுமிருக்கின்ற இல்லாளின் மேம்பட்ட பொருள்கள் யாவையுள? அவளால் மேலானபிரயோசனமும் புகழும் உண்டாவதன்றிப் பகைவரெதிரில் இடபத்தைப் போல மனக் கோட்டமின்றி நடக்கத்தக்க பெருமித நடையும் உண்டாகும். ஆத லால், அத்தன்மைத்தாகிய மனைவியோடு உவப்புற்று வாழ்வதாம்.

புதல்வரைப் பெறுதல் என்பது, "எழுமைப் பிறப்புந் தீவினை வந்தெய்தாச் சிறப்புந் தென்புலத்தார்-முழுது முவக்குங் கடன்

---

*பிதிராவார்:—படைப்புக் காலத்து அயனுற் படைக்கப்பட்டதோர் கடவுட் சாதியார். அவர்க்கிடந் தென்றிசையாகலின் தென்புலத்தா ரென்றுங் கூறுப- †நற்குணங்களாவன::துறந்தார்ப் பேணலும், விருந்தயர்தலும் வறியார்மாட்டருளுடைமையு முதலாயின- நற்செய்கைகளாவன வாழ்க் கைக்கு வேண்டும் பொருள்கள் அறிந்து கடைப்பிடித்தலும், அட்டிற் ருெழில் வன்மையும், ஒப்புரவு செய்தலு முதலாயின,

சால முடிக்குமாண்பும் பெறுதலினுற்-பழுதி றவங்கண் மிகப் புரிந்தும் பயந்து மைந்தர் தமையவர்க்குக் - குழுமு மவையின் முந்திருப்ப வறிவுகொளுத்தல் வேண்டுமால்.'' என்றருளியபடி, அந்தணர் முதலிய மூவராலும் இயல்பாக இறுக்கப்படுங் கடன் மூன்றனுள் முனிவர் கடனைக் கேள்வியானும், தேவர் கடனை வேள்வியானும், தென்புலத்தார் கடனைப் புதல்வரைப் பெறுதலானும் அல்லது இறுக்கப்படாமையின், அக்கடன் இறுத்தற்பொருட்டு நன்மக்களைப் பெறுதலாம். அஃதாவது, புதல்வரானவர் பிறப்பேழின் கண்ணும் பெற்றோர்க்குத் தீவினைவளராது தேய்த்தற்குக் காரணமாகிய நல்வினைகளையுந் தென்புலத்தார்க்குரிய கடன்களைச் சாலமுடிக்குமாண்பினையும் உடையோ ராதலால் குற்றமற்ற தவங்களைச் செய்தேனும் புதல்வரைப் பெறவேண்டும். பின்னர், அப் புதல்வரைப் பெற்றோர் அவையத்தின்கண் அவரினுமிக்கிருக்குமாறு கல்வியுடையராக்கல் வேண்டும்.

அன்புடைமை என்பது, "இடனும் பொருளு மேவலரு மிருந்தும் பயனென்னேவந்த - வுடலின் பயனாகிய வன்பை யுறுதவிடத்து நொதுமலரும்-படர்செய் பகையு முறவாக்கும் பற்று மளிக்கு மனைமைந்தர்-தொடர்பின் வளர்க்குமன்பதனுற் சோர்ந்து மன்பின் வழுவற்க.'' என்றருளியபடி இல்லறம் இனிது நடாத்தலும் பிறவுயிர் கண்மேல் அருள் பிறத்தலுமாம். அஃதாவது, யாக்கையகத்தின்கணின்று இல்லறத்திற்குறுப்பாகிய அன்புடைய ரல்லாதார்க்குப் புறத்தின்கண் இடமும் பொருளும் ஏவல் செய்வாருமான உறுப்புக்களெல்லாம் அவ்வறஞ் செய்வதற்கண் என்ன உதவியைச் செய்யும், ஒருவன் சோர்வுற்ற காலத்தும் அவ்வன்பின் வழுவாதிருத்தல் வேண்டும். அவ்வாறிருந்தால் நொதுமலும் பகையும் உறவாகும். அளவிறந்த சிறப்பெய்தும். மேற்கூறிய வாழ்க்கைத் துணையையும் மைந்தரையுந் தொடர்பின் வளர்த்து வரும்.

விருந்தோம்பல்,என்பது, "வந்தவிருந்துமலராத வதனநோக்கு முன்குழையு - மந்தவடைவா லகத்தன்பை யலர்ந்த முகத்தால் வெளிப்படுத்திச்-சந்த மணிவாயினில் தோன்றச் சற்றும் வஞ்சங் கலவாமே-யுந்துஞ் சுவையு மொழியென்று முரைத்தல்வேண்டும் பயன் வேண்டின்.'' என்றருளியபடி, இருவகை * விருந்தினரையும்

---

* விருந்தினர் என்பது புதியராய்வந்தவர்- அவர் பண்டறிவுண்மையிற் குறித்து வந்தாரும், அஃதின்மை சிற்குறியாது வந்தவரும் என இருவகையர்.

பேணிஅவர்க்குபசாரஞ்செய்தலாம். அஃதாவது, பயன்வேண்டினுர் விருந்தினரைச் சேய்மையிற்கண்டுழி, இன்முகமும் அவர்பற்றி நண்ணியவழி இன்சொல்லும்,பின்னர் உடன்பட்டவழி வஞ்சங்கலவாத நன்ருற்றலும், இன்றியமையாத இம்மூன்றனுள், முதற்கண் இன்முகம் வேண்டும். அஃது இல்லாவிடின் மோந்துழியல்லது வாடாத அனிச்சம் பூவினும் விருந்தினர் மெலியராதலால் அவர் சேய்மைக் கண்ணே வாடி நீங்குவார்.

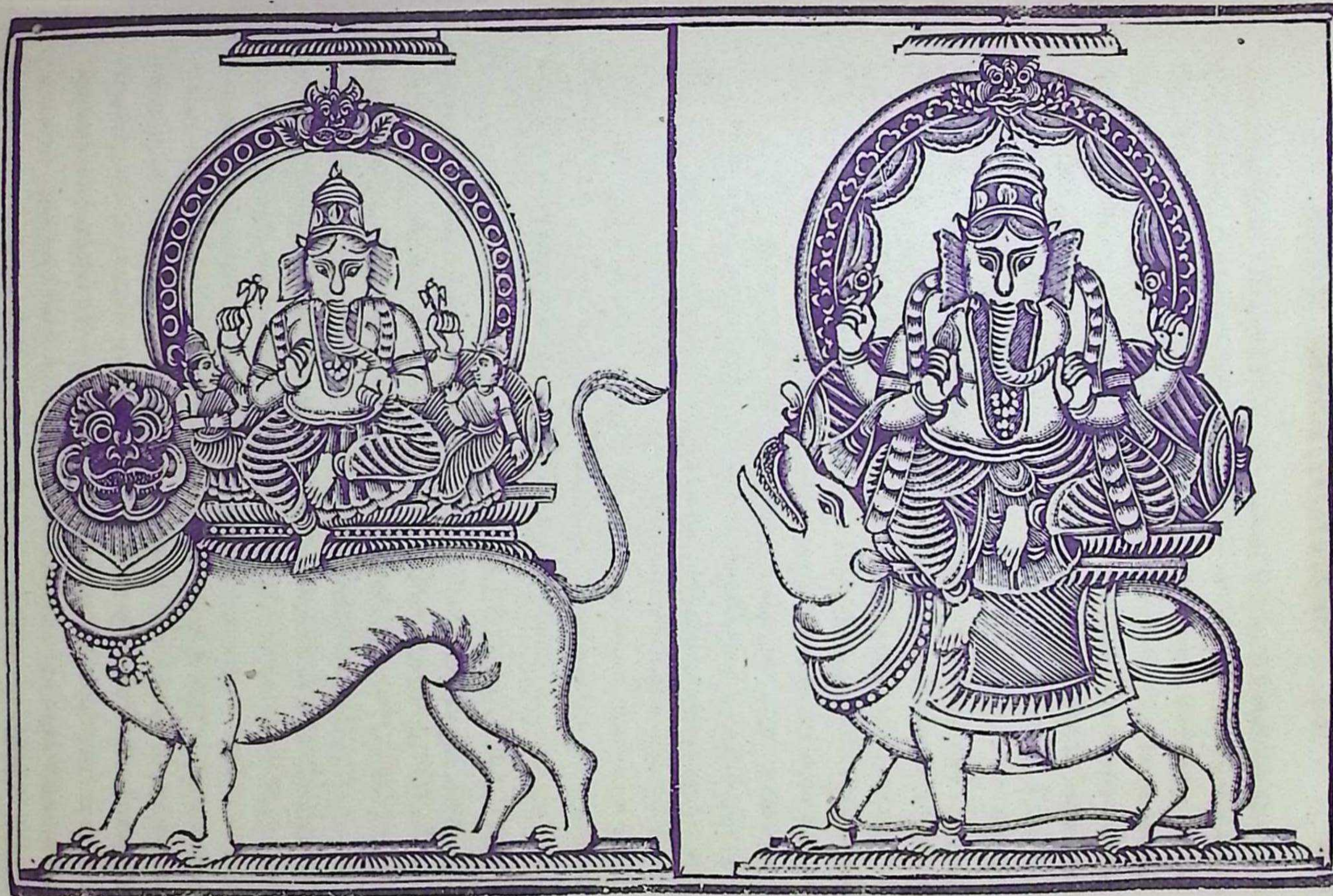
செய்ந்நன்றி யறிதல் என்பது, "பயன் காரணத்தைக் குறியாமற் பரிந்து காலத்திற்செய்த - நயஞ்சேர்நன்றி சிறிதேனும் நாடினதற்கோ ரளவில்லைப் - பயன்காரணத்தைக் குறித்தினையும் பதத்திற் புரிந்த நன்றியையும் - வியன்பூதலத்திற் பெரிதாக விரும்பி மதித்தல் வேண்டுமால்" — "நன்றிபுரிந்தோர் மற்ருெருகா னவைகள் புரிந்தாராயிடினு- மொன்றுமுதலி யேமதித்திட் டோம்பாநவையை மறந்தவரை - யென்று மறவா திருந்திடுக விகப்பிற் கருவான் மறையோரைக் -கொன்று திரிவோர் பிழை சிறுகக் குன்றமெனவே பிழை பெருகும்" என்றருளியபடி, தனக்குப் பிறர்செய்த நன்றியை மறவாமையாம்.அஃதாவது, இவர்க்கு இது செய்யின் இன்னது பயக்குமென்று ஆராய்தலில்லாமல் ஒருவனுக்கு இறுதிவந்த எல்லைக்கண் செய்த உபகாரந் தன்னை நோக்கச் சிறிதாயிருந்ததாயினும் அக்காலத்தை நோக்க அதற்கோரளவில்லை. அல்லது பயனுலேனுங் காரணத்தாலேனும் வருந்தும் பதத்திற்செய்த உதவியாயின்,அதனை உலகத்தினும் பெரியதாகவிரும்பி மதித்தல் ஏற்போரது கடமையாம். மேலும் தமக்கு முன்னெரு நன்மை செய்தவர் பின் கொன்ருலொத்த இன்னுதவற்றைச் செய்தாராயினும், அவர் முன் செய்த நன்மையை மதித்துப் பின்செய்த தீமையைச் செய்தபொழுதே மறத்தல்வேண்டும். இல்லையாயின். அந்தணரைக் கொன்ற பிழையினும் மேலானபிழை மலைபோலப் பெருகும்.

நடுவு நிலைமை என்பது, "ஆக்க மொடுமைந் தரையளிக்கு மவற்றை மருமான்வழிக்கு நிலை-யாக்குமனைய நடுநிலையை யடுத்தோர் முதன்மூவரினெப்ப-னேக்குமதுசெய் யாதிகப்பி னுனித்துக் கருவினமைத்தபயன்-போக்கியிடையே பயன்வேறு பொருந்தா பொருந்தும் பெரும்பிழையே" என்றருளியபடி, அறத்தின் வழுவாது ஒப்ப நிற்கு நிலைமையாம். அஃதாவது, பகை, நொதுமல், நண்பு என்னும்

இம்மூன்று பகுதியினுஞ்சமனாக நின்று நோக்கும் நிலைமையுடையார்க்குச்செல்வப்பேறும் மக்கட்பேறும் உண்டாகும். இவ்விரண்டு பேறும் அம்மக்கள் வழியுள்ளார்க்கும் அழிவின்றி நிலைத்திருக்கும். அந்நிலைமையினை யடையாராயின், அஃது அவர்க்குத் தீவினையாற் கேடும், நல்வினையாற் பெருக்கமுமாக முன்னர் அமைத்திருக்கின்ற பயன்களைப்போக்கி இடையில்வேறுவேறான பெரும்பிழைகள் வந்து பொருந்தும்.

அடக்க முடைமை என்பது, "இல்லினிருந்தே யைம்பொறியு மெல்ல நுகருங்காலத்துஞ்-செல்லும் வழிமெய் மொழி மனத்தைச் செல்லா தடக்கி னெழுபிறப்பு - நல்ல பயனே யாமேனை நல்ல வினை தீவினையாகா-வல்ல லறுக்கு மறக் கடவு ளடுக்குமமரருலகுறுமே." என்றருளியபடி, முக்காரணங்களுந் தீநெறிக்கட் செல்லாது அடங்குதலுடையனாதலாம். அஃதாவது, இல்லறத்தி லிருந்து எல்லாப் போகங்களையும் பஞ்சேந்திரியங்கட்கு விருந்தூட்டி வாழ்கின்ற காலத்தினும், மெய், மொழி, மனம் ஆகிய மூன்றினையும் அவ்விந்திரியங்களின் வழிச் செல்லவிடாமல் அடக்கினார் எழுவகைப் பிறவியினும் நல்லபயனை யடைவர். அவர் அப்பிறவிதோறுஞ் செய்து வருகின்ற வினைகளெல்லாம் நல்வினையேயாகும். எல்லாத் துன்பங்களும் ஒழியும். தரும தேவதையும் அடுக்கும். சுவர்க்கலோகத்தினையும் அடைவர்.

ஒழுக்க முடைமை என்பது, "தாழ்ந்தவருணத் துதித்தவருந் தக்கோராவ ரொழுக்கத்தால் - வீழ்ந்த வொழுக்கத் தாரிழிவர் மேலாம் வருணத் துதித்திடினுஞ்-சூழ்ந்து துணையாஞ்சிறப்பின்பஞ் சுரக்குமதனானுயிர்தனினும் - வாழ்ந்த வொழுக்க மோப்பிடுக வழுக்கி னிடும்பை யேதருமே" என்றருளியபடி, தத்தம் வருணத்திற்கும் நிலைமைக்கும் ஓதப்பட்ட ஒழுக்கத்தினை யுடையராதலாம். அஃதாவது, தாழ்ந்தவருணத் துதித்தவராயினும் ஒழுக்கமுடையராயின் உயர்ந்தவராவர். உயர்ந்த குலத்திற் பிறந்தாராயினும் ஒழுக்கமில்லாராயின் இழிந்தவராவர். ஆதலால், அவ்வொழுக்கத்தினைப் பாதுகாத்தல் வேண்டும். அஃது தன்னை யடுத்தோர்க்குத் துணையாகச் சூழ்ந்து எல்லாச் சிறப்பினையும் இன்பத்தினையுஞ் சுரப்பிக்கும் தன்னை வழுக்கிவிட்டோர்க்கு இழுக்கினைத்தரும்.

168-வது பக்கம். தக்கனரசாட்சி பெற்ற படலம்.

பிறனில் விழையாமை என்பது, ''காமங்குறித்துப் பாவத்திற் கலந்த பேதையாருள்ளும் - வாமங்கனிந்த பிறன்மனையை மதிக்கும் பேதை யோர்பயத்தாற் - றூமங்கிழிக்கு மறன்பொருள்போற் சற்று மின்ப முறுரா தனுற்-றேமங்குறிப்பப் பிறன்மனைவி தோள் காமுறு தல் சூழவே.''—''பகையே பழியே பாவமே பயமே நான்குந் தினங் கொடுக்குந் - தகையார் பெருமை முழுதழிக்குஞ் சூழ்ந்த் பிறனில் விழைவொழிந்தோர் - தொகையா ரறமே பொருளின்பந் தோலாப் பெருமையொடும் வாழ்வர் - நகையாலதனைக் கனவிடத்து நவிற்றி யிடினுந் தீங்காமே.'' என்றருளியபடி, காமமயக்கத்தாற் - பிறனு டைய இல்லாளை விரும்பாமையாம். அஃதாவது, பிறனுக்குப்பொரு ளாயுள்ள தன்மையை யுடையாளைக் காதலித்தொழுகுகின்ற அறிவி னர்களும், வரைவின் மகளிரோடும் இழிகுல மகளிரோடுங் கூடி இன்பத்தினை நுகர்வாரும், அறமும் பொருளும் இழத்தலேயன்றி அச்சத்தாற் றுங்கருதிய இன்பத்தையும் இழக்கின்று ராதலால், பிறனில்லாளைக் காதலிக்குந் தீங்கினைக் கைவிடல்வேண்டும். இல்லா விடின், பகை-பாவம்-அச்சம்-குடிப்பழி என்னும் நான்கு குற்றமும் ஒருக்காலும் நீங்காவாம். எல்லாப் பெருமைகளுமழியும். அத்தீமை யினை யொழிந்தோர்கள் அறம் பொருள் இன்பம் என்னு மூன்றி னேடுங் கூடிவாழ்வார். ஓர் விளையாட்டால் அதனைக் கனவின்கண் கருதுவாராயினும் எல்லாத் தீங்கும் வந்தெய்தும்.

போறை யுடைமை என்பது, ''வெறுப்ப வொருவன் காரணத் தான் மிக்க மடத்தாற் புரிபிழையைப் - பொறுப்பினதுவே பேரற மாம் புகழு நிறையு மிகவளருங்- கறுப்பொன் றறியா வறிவினர்கள் கருத்தின் மகிழ்ச்சி யுளவாகு - மொறுப்பின்வருவ தொன்றில்லை யதனுற்பொறுமை யுயிர்த்துணையாம்.'' என்றருளியபடி, ஒருவன் தமக்கு மிகை செய்யின் அதனைத் தாமும் அவன்கட் செய்யாது பொறுத்தலை யுடையராதலாம். அஃதாவது, ஒருவன் காரணத்தா லேனும் மடமையாலேனுந் தாம் வெறுக்கும்படியாகச் செய்த பிழை யைப் பொறுப்பதே பேரறமாம். தமக்குத் தீங்கு செய்தவனை யொறுத்தார்க்கு உண்டாவது கருதியது முடித்தே மெனத்தருக்கி யிருக்கும் பொய்யின்பமாகிய அவ்வொருநாளை யின்பமே யன்றி, அதனைப் பொறுத்தார்க்கு உலகமழியுமளவும் உண்டாகும் புகழும் நிறைவும் அவருக்கில்லை. அறிவுடையாரும் மகிழ்ச்சிகொண்டு பொறையுடையாரைப் பொன்போலப் பொதிந்துகொள்வர். மிகை

செய்தவனைப் பகைசெய்வதால் வருவதொன்றுமில்லை. ஆதலால் பொறுமையை உயிர்த்துணையாக எண்ணல்வேண்டும்.

* அழுக்காறுமை என்பது, "ஒழுக்கா றெழிக்கும் பொருளனைத்து மொழிக்கு மிம்மை மறுமையினும்-வழுக்காறனைத்து முறுவிக்கு மருங்குளார்க்குங் கேடுறுக்கு-மிழுக்காறுடைய வெரிநிரயத் தேய்க்கு மிதனை லேமகண்டா-வழுக்காருய பெரும்பகையை யமரரிடத்தும் புரியற்க." என்றருளியபடி, பொறாமை செய்யாமையாம். அஃதாவது, ஒருவன் தனது நெஞ்சத்தின்கண் அழுக்காறென்னும் பெரும்பிழையை யுடையானாயின், அது அவனுக்குரியவொழுக்க நெறிகளைக்கெடுக்கும். எல்லாப் பொருள்களையும்ஒழிக்கும். இம்மைக்கட் செல்வத்தைக் கெடுப்பதன்றி அவன் சுற்றத்தினர்க்கும் உண்ணப்படுவன வின்றிக் கெடுத்து, மறுமைக்கண் நரகத்திற் செலுத்திவிடும். ஆதலால், அவ்வழுக்காறென்னும் பெரும் பகையைத் தேவர்களிடத்துஞ் செலுத்தாதிருத்தல் வேண்டும்.

வெஃகாமை என்பது, "படுமுன் பொருட்குப் புதுவெள்ளம் பழைய நீரை யுடைப்பதுபோற் - கெடுதி பயக்குங் குடிகெடுக்குங் கெடாத பெருந்துன்பமும் விளைக்கும் - வடுமிக் கியன்ற பழியென்றும் வளர்க்கு மதனுன் மறுமையினு - நடுவு நிலையிற் றிரிந்தொருவர் நன்பொன் கவரக் கருத்தெண்ணேல்." என்றருளியபடி, பிறர்க்குரிய பொருளை வெளவக் கருதாமையாம். அஃதாவது, பிறர்க்குரியனகோடல் நமக்கு அறன் அன்றென்று நடுவுநிலைமையின்றி அவர் நன்பொருளை ஒருவன் கவரக் கருத்துறுவனாயின், அக்கருத்து அப்பொழுதே அவனுக்குப் பல குற்றங்களைக் கொடுத்து அவன் குடியையுங் கெடச்செய்யும். என்றும் அழியாத பெருந் துன்பத்தினை விளைக்கும். வசையுற்ற பழிச்சொற்களையும் வளர்க்கும். பழமையாயுள்ள நீரைப் புதிய வெள்ளங்கொண்டு போவதுபோல அவனுக்கு முன்னுள்ள பொருள்களும் அழிந்துபோம்.

புறங் கூறுமை என்பது, "கேளிர் பிரிவர் நட்பினராய்க் கெழுமுவாரு மிலராவர்-மூளும் வடுச்சொ னேராக மொழிவ ரெவருமாதலின, னுளுமறத்தைக் கொன்றனந்த நவைகள் செயினு மெதிர்

---

* அழுக்காறு என்பதொரு சொல். அச்சொல் பின்னழுக்காற்றைச் செய்யாமை யென்னும் பொருள்பட எதிர்மறை யாகார இடைநிலையும் மகரவகார விகுதிகளும் பெற்று அழுக்காறுமை யென நின்றது.

நின்று-மாள வுரைசெய்யினுஞ் செய்யேன் மைந்தா மறந்தும் புறங் கூறல்,'' என்றருளியபடி, காணுதவழிப்பிறரை இகழ்ந்துரையாமை யாம். அஃதாவது, ஒருவன் எந்நாளும் அறமென்பதைக்கொன்று பாவங்களைச் செய்வானாயினுந் தம்மெதிர் நின்று மாள வுரைத்தானா யினும் அவனைக்காணுதவழி இகழ்ந்துரைப்பதை மறந்துஞ் செய்வா ராயின், சுற்றத்தினர் பிரிவார். நட்பினர் நாடார். யாவரும் நேர் நின்று வசைகூறுவர்.

பயனில சொல்லாமை என்பது, "தகைமையுடைய வறிவினர் கள் சாலவெறுப்பச் செயுமன்றி-நகையும் விளக்கும் வெளிற்றறி வை நவிற்று நன்கு மதிப்பொழிக்கு-மிகைசெய் விழுப்பந் தபுமத னல் விழையுமறமாதிகள் பயவா-வகையினுரைக்கும் பயனிலசொன் மைந்தா வுரையே லுரையேலே'' என்றருளியபடி, தமக்கும் பிறர்க் கும் அறம்பொரு ளின்பங்களாகிய பயன்களுள் ஒன்றும் பயவாத சொற்களைச் சொல்லாமையாம். அஃதாவது,பயனிலவாகிய பொருள் களை ஒருவன் விரித் துரைப்பானாயின், அஃது அறிவுடையார்க்கு வெறுப்பைச் செய்வதன்றி எல்லாராலும் இகழ்ந்து நகைக்கப்படும். வெளிற் றறிவன் என்னும் பெயரையுண்டாக்கும். விழுப்பத்தினை யும் மதிப்பினையும் நீக்கிவிடும். அறமுதலிய நான்கு உறுதிப் பொருள் களும் பயக்காது. ஆதலால் யாவரிடத்தும் பயனில சொல்லாமை வேண்டும்.

தீவினை யச்சம் என்பது, "பாயபல் பகைக்குந் தப்பிப் பாரிடை யுய்யலாகு-மேயவெக் கதிசென்றாலும் விளிதரா துடங்கு சென்றே-யாயநன்றனைத்துங் கொன்றங் கருந்துயர் பலவு நல்குந்- தீயவல்வினையின் யாதுஞ் செய்யற்க வேமகண்டா.'' என்றருளிய படி, பாவங்களாயின செய்தற்கு அஞ்சுதலாம். அஃதாவது, இப் பூவுலகத்தின்கண் பல பகைகட்குந் தப்பிப்பிழைத்தல் எளிதாகும். தீவினைப் பகையானது, எக்கதியிற் செல்லினும் பின்றொடர்ந்து நன் றென்பன வனைத்தையுங் கொன்று அருந்துயரைப்பலவாறளிக்கும். ஆதலால், கொடிய தீவினையில் யாதொன்றுஞ் செய்யாதிருத்தல் வேண்டும்.

ஒப்புர வறிதல் என்பது, "ஊருணி நடுவூர் நின்ற வொண்பழத் தருவும்போலப்-பேருறு முயற்சி தன்னாற் பெருக்கிய பொருள்க ளெல்லாஞ்-சீருற யாவர் மாட்டுஞ் செலுத்தியொப் புரவினிற்றி-யாரு மொப் புரவாற்கேடுண் டாயினு மதுவுநன்றே.'' என்றருளியபடி

உலக நடையினை யறிந்து செய்தலாம். அஃதாவது, ஒருவன் தனது முயற்சியாற் பெருக்கிய பொருள்களையெல்லாம் ஊரின் வாழ்வார் தண்ணீ ருண்ணுங் குளம் நீர் நிறைந்தாற்போலும் பயன்படுத்துவதாம். ஊர் நடுவேயுள்ள மரம் பழுத்தாற்போலும் யாவர் மாட்டுஞ் செலுத்தி ஒப்புரவினிற்றல் வேண்டும். அவ்வொப்புரவு செய்தலால் அவனுக்குப் பொருட்கேடு வருமாயினும் அக்கேடு தன்னை விற்றாயினுங் கொள்ளுந் தகுதியையுடையது.

ஈகை என்பது, "இரப்பவன் வாளா தேக விலனெனு மெவ்வங் கூறா-திரப்பினை நிரப்ப னன்றா மிதனினன் றூவ தாகு-மிரப்பவனில னென்றூர வியம்பிய வெவ்வஞ் செல்லென்-றிரப்பினும் பிறர்பாற் கூறா திரக்கமொடீதன் மைந்தா." — "அருத்தியு னிலனென்னுமுனளித்தலு மிலனென்றப்பா-லுரைத்தில னுகச்சால வுதவலு மேற்கின்றுனும்-வருத்துற விலனென்னுமை வழங்கிட வரைவில் செல்வம்-பொருத்தலு மொன்றி னென்று புகழ்மிக விளங்கி நிற்கும்" — "நலமிகு செல்வம் பேறு நல்குரவினரைக் காத்த-லிலனறமாதி சீர்த்தியிலனெனப் பிறர்சொலெவ்வ-வலனுரைக் கஞ்சி யேனும் வறியனையிலனென் றெள்ளா-தலர்புகழ் பயனும் வேண்டி னுக்கையு மளிக்க மைந்தா." என்றருளியபடி, வறியரா யேற்றார்க்கு மாற்றாது கொடுத்தலாம். அஃதாவது, ஒருவன் தன்னிடத்தில் இரக்க வந்தானுயின் அவன்வீணிற்செல்ல, யான் இதுபொழுது பொருளுடையேனல்லேன் எனக் கரப்பாற் சொல்லுஞ் சொல்லையுரையாது அவன் இரப்பினை நிரப்புதலும், யான் வறியேனென்று சொல்லும் இழிவரவைப் பிறர்பாற் கூறுகவென்று இரப்பினும் அதனை யவ்வாறுறாது இரக்கமோடீதலும், இரப்பான் இவனென்று சொல்வதன்முன் குறிப்பறிந் தீதலும், அது போதாமை பற்றிப் பின்னும் பிறனொருவன்பாற் சென்று அவனுரையாவகை கொடுத்தலும், எக்காலத்தும் வறியனென்னுவகை அளவின்றி யளித்தலும் ஆகிய இவ்வகை ஈகையும் ஒன்றுக்கொன்று மேலான புகழோடு விளங்கி நிற்கும். அன்றியும் இவன் நலமிகுத்த செல்வத்தைப் பெற்றுந் தரித்திரரைக் காக்குந் தன்மையிலன்; அறமாதி புருஷார்த்தங்களு மிலனென்று பிறர் கூறும் பழியுரைக் கஞ்சியேனும் புகழும் பிரயோசனமும் வேண்டினேன் இரப்பானை வறியானென்று அவமதிக்காது தனது யாக்கையையு மளித்தல் வேண்டும்.

புகழ் என்பது, "சாதல்வந்தடுத்தகாலுந் தனக்கொரு சாத வின்றிப்-பூதல மிறக்குங் காறும் புகழுடம் பிருக்கு மந்தக்-கோதறு புகழின் யாக்கை கொடையினற் செல்வங் கூர-வாழ்தலே யுடையா ரன்றே வானமும் வணக்கு நீரார்" என்றருளியபடி, இல்வாழ்க்கை முதல் ஈகையீருகச் சொல்லப்பட்ட இல்லறத்தின் வழுவாதார்க்கு இம்மைப் பயனுகி இவ்வுலகத்தின்கண் நிகழ்ந்து இறவாது நிற்குங் கீர்த்தியாம். அஃதாவது, பூதவுடம் பிறக்கினும் பூதலமழியுங் காறும் புகழுடம் பிருக்கு மாதலால், அப்புகழுடம்போடு வறியார்க்கு வரையாது கொடுக்குங் கொடையால் உண்டாகின்ற செல்வத்தைப் பெற்று வாழும் பேற்றினையுடையவரே வான் செல்வத்தையுந் தமக்குக் கீழாக்கு நீர்மையை யுடையார் என்பதாம்.

இறைமாட்சி என்பது, "உரைசெயு மறத்தினுற்று லொருகுடை நிழற்ற முந்நீர்த்-தரைமுழு தாளவேண்டிற் றகைபெறு மமைச்சு நாடு, புரையறு மரணே மிக்க பொருள்படை நட்பென்றுலும்-வரை செயப் படாத யாக்கை யுறுப்பென மதித்துக்கோடி"—"வினையினஞ் சாமை நிற்றல் வினைஞருக்களித்தல் செய்யும்-வினையிடை மனமேற் சேறல் விளங்கிய வறிவுவல்லே-வினையினை முடித்த லாண்மை வெங் கொலை யாதி நீக்கல் - வினைவளர் மானமற்றும் வேந்தருக்கியல்பு மைந்தா"—"குடிதளர்வுற்ற காலைக் கொள்பொரு ளாறிலொன்றும்-விடுவதுசெய்து தங்கள் விழுக்குறை முறைசொல் வார்க்குத் -தடையறக்காட்சி நல்கித் தண்ணிய வின்சொல் காட்டி -வடுவற விடித்துச் சொல்வார் வன்மொழி பொறுத்தல் வேண்டும்" — "செருவினெற்றல ரைக் கொன்று திறைகொண்டு நாடு காத்துப்-பொருளினை யீட்டிக் கள்வர் புல்லவர் சுற்றமாதி - பருகுத விலாமைக் காத்துப் பயிலற மாதிமூன்றின் - மருவுற விடுத்துச் செங்கோல் வளர்ப்பது மாட்சி யாமே." என்றருளியபடி, அரசனது நற்குண நற்செய்கைகளாம். அஃதாவது, மேற்கூறிய அறத்தின் வழியால் தனது வொருகுடையின்கண் கடல்சூழ்ந்த உலகமுழுவதும் ஆளவேண்டிய அரசன் அமைச்சு-நாடு-அரண்-பொருள்-படை-நட்புஎன்னும் இவ்வாறங்கங்களையும் அவன் யாக்கைக்குற்ற உறுப்புக்களை யொப்ப மதிக்கக் கடவன். அன்றியும் ஓர் வினையின்கண் அஞ்சாமை நிற்றல் அவ்வினை செய்வோர்க் களித்தல், அவ்வினை செய்தற்கண் மனவெழுச்சியுறல், அவ்வினையினை விரைவின் முடித்தல், ஆண்மையுறல், கொலையாதிகளை நீக்கல், வீரத்தின் வழுவாத மானமுடைமை முதலிய குணங்க

ளெல்லாம் அவ்வரசனுக்கு இயல்பா யிருத்தல்வேண்டும். குடிகள் தளர்வுற்ற காலத்தில் அவர்களிடத்தி லிருந்து தான் கொள்கின்ற ஆறிலொன்ருகிய பொருளைக் கொள்ளாது விடுத்து, முறை சொல்வார்க்கும் * குறைசொல்வார்க்குந் தடையற்ற தனது காட்சியை யளித்து, யாவரிடத்துங் குளிர்ந்த இன்சொற்களைக் காட்டி, தீயன கண்டால் நெருங்கி இடித்துச் சொல்லுந் துணையாந் தன்மையை யுடையார் கூறும் வன்சொற்களையும் பொறுத்துத் தனக்கோதிய † அறத்தின்கண் வழுவா தொழுகி நிற்றல்வேண்டும். மேலும் அவ்வரசன் போர்முகத்திற் பகைவரைவென்று திறைகொண்டு தன்னுட்டினை யளித்து, மணி - பொன் - நெல் முதலிய பொருள்களை யீட்டி அப்பொருளைப் பகைவர்-கள்ளர்-சுற்றத்தார் - வினைசெய்வார் முதலாயினோர் கொள்ளாமற் காத்து ‡ அறமாதி மூன்றின் பொருட்டாக விடுத்துத் தனது செங்கோலை வளர்ப்பது மாட்சிமையாகும்.

கல்வி என்பது, "ஐயமே திரிவேயென்னு மவையறவறநூல் நீதிவையமால் யானைபாய்மா வன்படைத் தொழிநூலாதி-பையவே கற்றுக் கற்றபண்பினரோடு நாளு-முய்யவே யளவளாவி யுரைத்தவா நிற்றல் வேண்டும்." என்றருளியபடி, அவ்வரசன் தான் கற்றற்குரிய நூல்களைக் கற்றலாம், அஃதாவது, அறநூலையும்-தேர், கரி, பரி, படைக்கலம் என்னு மிவற்றினூல்களையும், ஐயந் திரிவறக் கற்று அவைகளைக் கற்றிருக்கின்ற பண்பினரோடு நாளும் அளவளாவிச் சொல்லுகின்ற நெறிக்கண்ணே நிற்றல் வேண்டும்.

கல்லாமை என்பது, "உடல்வயத் தாகுஞ் சாதி யுயர்ந்தவர் சாதி தாழ்ந்தோர்-திடமுற வுயிரினோடு செல்லுறுங் கல்வி தம்மா-

* முறை சொல்வார் வலியரான் மெலிவெய்தினர். குறை சொல்வார் வறுமையுற்றிரப்பவர் எனக்கொள்க.

† அவ்வறமாவது:— ஓதல்-வேட்டல்-ஈதல் என்னும் பொதுத் தொழிலினும், படைக்கலம் பயிறல், பல்லுயிரோம்பல், பகைத்திறந் தெரிதல் என்னுஞ் சிறப்புத் தொழிலினும் வழுவாது நிற்றலாம்.

‡ கடவுளர், அந்தணர், வறியோர் என்னுமிவர்க்கும் புகழிற்குங்கொடுத்தலை அறப்பொருட்டாகவும், யானை, குதிரை, படை, நாடு, அரண் என்னு மிவற்றிற்கும். பகையோடு கூடலிற் பிரிக்கப் படுவார்க்குங் கொடுத்தலைப் பொருட் பொருட்டாகவும், மண்டபம்-வாவி-செய்குன்று-இளமரக்கா முதலிய செய்தற்கும், ஐம்புலன்களா னுகர்வனவற்றிற்குங் கொடுத்தலை இன்பப் பொருட்டாகவுங் கொள்க.

லடர்தரும் பெருமை யெய்தா ராதலா லகக்கண் ணுகித்-தொடர் புறுங் கல்வி கல்லாத் தொழிலினைவிடவே வேண்டும்.'' என்றருளிய படி, கற்றலைச் செய்யாமையாம். அஃதாவது, உடலோடொழியுஞ் சாதியின்கண் உயர்ந்தா ராயினுந் தாழ்ந்தா ராயினும் ‡ உயிரோ டொழியுங் கல்வியுயர்ச்சியாற் சிறப்பினை யடையார் மற்றெவ்வகைக் கல்வியாற் சிறப்படைவாரெனில், தமக்கோ ரகக்கண்ணுகித் தாம் புகும் எக்கதியின்கண்ணுந்தொடருந் தன்மையனவாகிய கல்வியினுற் சிறப்படைவாராதலால் இத்தன்மைத்தாகிய பெருங்கல்வியைக் கல் லாமையென்னுந் தொழிலினை ஒருவன் பற்றற விடல் வேண்டும்.

கேள்வி என்பது, ''வறுமையான் மடமை தன்னுல் வருந்தி நெஞ்சழியுங்காலை-யுறுதிசெய் துணையாங் கற்றவுணர்வினை வளர்க்கு மென்று - மிறுதியில்லாத வின்ப மீட்டுமாதலினுற் கற்று-மறுவறு மொழுக்கமுள்ளார் வாய்மொழி கேட்டல் வேண்டும்'' என்றருளிய படி, கேட்கப்படு நூற்பொருள்களைக்கற்றறிந்தார்கூறக்கேட்டலாம். அஃதாவது, கசடறக்கற்ற கல்வியோடுங் குற்றமற்ற * ஒழுக்கம் உடையார் வாய்ச்சொல்லானது ஒருவன் வறுமையாலேனுந் தளர் வெய்தி நெஞ்சழியுங்காலத்து உறுதிபயத்தற்கு உற்ற துணையாயும் எக்காலத்துங் கற்ற வுணர்வினை வளர்ப்பதாயும் இறுதியற்ற இன் பத்தையீட்டுவதாயு மிருக்கின்றதால் அதனைக் கேட்டல் வேண்டும்.

அறிவு வுடைமை என்பது, ''இழிந்தவ னுயர்ந்த தொன்றை யியம்பினு முயர்ந்தோர் வாயி-னிழிந்ததொன் றுறினுமுள்ள வியல் பறிந் தோம்பி நீக்கிப்-பொழிந்தெனப் பிறர் தாங்கூறு புலப்படாப் பொருளுந்தெள்ளி-வழிந்தெனத்தெளியக் கேட்போர் மனங்கொளப் புகறல்வேண்டும்'' —''எவ்வகை யுலகத்துள்ளா ரியல்புட னெழுகி நின்று-ரவ்வகை யொழுக்கி னின்றே யழிவன வருமுன் காத்துத்-தவ் வெனும்பழி பாவங்க டபுதியெய்தாமை யஞ்சிச்-செவ்விய நெறியினு ளுஞ் செலுத்துக பொறிகளைந்தும்''—''நலமிகவுயர்ந்தோர் தம்மை

‡ உயிரோடொழியுங் கல்வியாவது, அறமுதலாயுள்ள உறுதிப் பொருள்களை யுணர்த்தாது பிறபொருள்களை யுணர்த்துவதாம். உயிரோ டொழியாக் கல்வியாவது, அவ்வுறுதிப் பொருள்களை யுணர்த்திப் பிற பொருள்களை யொழிப்பதாம்.

* கல்வியுடையா ரேனும் ஒழுக்கமில்லாதார் அறிவிலராதலின், அவர் வாய்ச்சொற் கேட்கப்படா தென்பது தோன்ற ஒழுக்க முடையார் வாய்ச் சொல்லென்றார்.

நண்புறத் தழுவிக்கொள்க-நிலவிய கயத்துப்பீவை நிகர்தராதுயர்ந்த கோட்டி-னலரெனவவர்பானிற்க வாக்கமிக்கடுத்த காலே-மலர்வதும் வறங்கூர்காலக் கூம்பலு மொழிகைமைந்தா'' என்றருளியபடி, கல்வி கேள்விகளினுய அறிவோடு உண்மை யறிவுடையனுதலாம். அஃதாவது, யாவர்க்குங் † குணங்கள்மூன்றும் மாறிமாறி வருதல் உண்மையாதலின் இழிந்தவன் உயர்ந்த பொருளே விரும்பினுனயினும், உயர்ந்தவன் இழிந்த பொருளே உரைத்தா ஞயினும், அப்பொருளின்கணுள்ள பயனே ஆராய்ந்து கொள்ள வேண்டுவனவற்றைக் கண்டு ஒழிக்கவேண்டுவனவற்றை யொழித்தல்வேண்டும். பிறராற் கூறப்படுஞ் சொற்கள் வழுவுள்ளன வாயினும், இனிது விளங்காதனவாயினும், உள்ள பயனேக்கொண்டொழித்துத் தான் சொல்லுஞ் சொற்கள் அரிய பொருளினவாயினுங் கேட்போர்க்கு எளிதாய் விளங்குமாறு அவர் மனங்கொளச் சொல்லல் வேண்டும். அன்றியும் உலகத்தையெல்லாம் யான் நியமித்தலால் என்னே நியமிப்பார் இல்லேயெனக் கருதித் தானினேத்தவாறே யொழுகிற்பாவமும் பழியுமாதலால், உலகம் யாதொரு வகையால் ஒழுகுகின்றதோ அவ்வுலகத்தோடு மேவித் தானு மவ்வாறெழுகிப் பின்னர் வரத்தக்கதாகிய அளவினேமுன்னரறிந்து காத்துப்பழிபாவ முதலானவைகட் கஞ்சிக் குதிரையை நிலமறிந்து செலுத்தும் வாதுவன்போல. மனத்தைப் புலமறிந்து செலுத்துவது அறிவாதலின், அவ்வறிவால் மனத்தை அது சென்ற புலத்தின்கட் செல்லவிடாது அப்புலத்தினது நன்மை தீமைகளே ஆராய்ந்து தீயதனினின்று நீக்கி நல்லதன்கட் செலுத்தல் வேண்டும். உலகத்துள் உயர்ந்தவ ராயினுரைத் தழுவிக்கொள்ளுங் காலத்து அவரோடு ஒரு நிலைமையாயிருக்கின்ற கோட்டுப் பூவைப் போல விருப்பதன்றி முன்னர் மலர்தலும், பின்னர்க்கூம்புதலுமான வேறுபாட்டினேயுடைய கயப்பூப்போலச் செல்வ மிகுந்த காலத்து மலர்தலும் வறுமை யெய்திய காலத்துக் கூம்புதலுமான அறிவின்மையை யொழித்தல் வேண்டும்.

---

† குணங்கள்-சாத்துவிகம்-இராசதம்-தாமதம் என மூன்ரும். அவற்றுள் ஞானம் - அருள் - தவம் - பொறை - வாய்மை-மேன்மை-மோனம்-ஐம்பொறியடக்கல் என வெட்டுஞ் சாத்துவிகம். மனவூக்கம்-ஞானம்-வீரம்-தவம்-தருமம்-தானம்-கல்வி-கேள்வி என வெட்டும் இராசதம். பேருண்டி-நெடுந்துயில் - சோம்பு-நீதிவழு-ஒழுக்க வழு-வஞ்சம்-மறதி-பொய்-கோபம்-காமம்-கொலே இவைகள் தாமதம்.

குற்றங் கடிதல் என்பது, ''அருந்தவர் குரவர் முன்னோரந்தணருயர்ந்தோர்தம்பாற்-றிருந்திய வணக்கமின்மை செருக்கவேண்டிய பக்கத்தும்-பொருந்திய பொருள் கொடாமை பொங்கிய வெகுளி காமம்-விருந்துசெய் கருகண்ணோட்ட மிவையெலாம் விடுகமைந்தா', ''குற்றம் பிரியாதிருந்து பிறர் குற்றங்களைச் சிறிதேனுங்-குற்றம் புரியிற் சிற்றெரிவைக் குவையையழிக்குமாறேபோற்-பற்றும் பெருவாழ்வினையழிக்கும் பகைவர்க் காக்கமிகப் பெருக்கு-முற்றும் பெருநோயுழப்பிக்குமுனியாராநுமுனிவிக்கும்''-''கன்றுமினிய பொருள் பலவுங் காதல் பகைவரறியாமே-நன்று நுகர்க தனையென்று நன்கு மதித்து வியவற்க-நன்றி பயவா வினையினையு நண்ணு மதத்தான் முடியற்க - வென்றிவிளங்கப் புகழ் விளங்க விழுப்பம் விழுங்க வேண்டிடினே.'' என்றருளியபடி, எல்லாக் குற்றங்களையும் அரசன் தன்கணிகழாமற்கடிதலாம். அஃதாவது, அருந்தவர்-தாய்-தந்தை-முன்னோர்-அந்தணர்-சான்றோர் என்னுமிவர்களிடத்தில் வணக்கமின்மையும், செருக்கும், வேண்டும் வழிப்பொருள் கொடாமையும், வெகுளியும் - காமமும் - கடும்பற்றுள்ளமும் ஆகிய இக்குணங்களையெல்லாங் கடிதல் வேண்டும். ஒருவன் தன் குற்றங் கடியாதவழிப் பிறர் குற்றங்கடிதல் பெருங்குற்ற மாதலால் முன்னர்த் தன்குற்றத்தினைக்கண்டு கடிந்து பின்னர்ப் பிறர்குற்றங்களைக் களைதல்வேண்டும். சிறிதேனுங் குற்றம் புரிவானாயின் அதனால் அவன் பெரியசெல்வமானது எரிமுகத்து நின்ற வைக்குவைபோல அழிந்து விடுவதன்றி அது பகைவர்க்கு இலாபத்தை யுண்டாக்கும். முனியாதவராயினு முனிவிக்கும். முற்றும் பெருநோயை யுழப்பிக்கும். அன்றியும் ஒருவன் தான் காதலித்த பொருள்களை யநுபவிக்கும் அக்காதல் பகைவரறியாத வண்ணம் அநுபவித்து எஞ்ஞான்றுந் தன்னை நன்கு மதித்து வியவாது தனக்கு நன்மை பயவாத வினைகளை மதத்தான் முடிக்காதிருக்கின் * அவனுக்கு வென்றியும் புகழும் விழுப்பமும் உண்டாகும்.

---

* அறிந்தவழி அவைவாயிலாகப் புகுந்து வஞ்சிப்பார்களின் அறியாத வண்ணம் அநுபவித்தென்றும், தன்னைவியந்துழி இடமும் காலமும் வலியும் அறியப்படாமை யானும், அறனும் பொருளும் இகழப்படுதலானும், எஞ்ஞான்றும் வியவற்க வென்றும், கருதியது முடித்தே விடுவலென்று அறம் பொருளின்பங்கள் பயவாவினைகளை நயப்பின், அவற்றாற் பாவமும் பழியுங் கேடும் வருமாகலின், அவற்றை மதத்தான் முடியற்கவென்றுங் கூறினர்.

பெரியாரைத் துணைக்கோடல் என்பது, "நுண்மை யறனு மிகத் தெளிந்து நூலினியல்புமுலகியல்பும்-வண்மையுறத் தேற்றிடுமாற்றல் வல்லராகி வளர்சீலந்-திண்மை யறிவா யுளிமுதிர்ந்தோர் சேர நன்கு மதித்திடுக-வெண்மையுரியா துயர்த்திடுக வியம்பும் வழியே நின் றிடுக." —"மழையின் மிகுதி மழையின்மை வளிதீப் பிணியால் வந்த துயர்-குழைவி லமரர் தக்கோரைக் குறித்துச் சாந்தி யாற்கடியா-விழைவில் பகைவர் கள்வர் வினைசெய்வார் சுற்றமிவர்களினும்-பிழை யையுபாய நான்கானும் பெயர்க்கும் பெரியபெ னுந் துணையே."—"நற் பான்மையினுற் றேவர்களா னண்ணலாகு மெதிர்வினையை-யுற்பா தங்க ளானறிந்தே யொழிப்பர் மனிதரால் வருவ-பொற்பாரவரிங் கிதங்குணமா சாரஞ் செயலாற்புக்கறிந்து - பிற்பாலுறச் செய்குவ ரதனுற் பெரியோர் துணையே துணையாகும்." என்றருளியபடி, அரசன் தீநெறிவிலக்கி நன்னெறி செலுத்தும் பேரறிவுடையாரைத் தனக்குத்துணையாகக்கோடலாம் அஃதாவது,அறத்தினது நுண்மை யையறிந்து நூலினியல்பும் உலகினியல்புமாகிய விரண்டனையுந் தெரி விக்க வல்லராகி, சீலம்-உறுதி-ஆயுள் என்னு மிவைகளின் முதிர்ந் தோரை அரசன் தனக்குத் துணையாகக்கொண்டு, அவரைத் தன்னி னுஞ் சிறந்தவராக வெண்ணி அவர் இயம்பு நெறியே நிற்றல் வேண் டும். மழையின் மிகுதி, மழையின்மை, காற்று, தீ, பிணியென்னுந் தெய்வத்தால் வருந்துன்பங்களை உற்பாதங்களால் அறிந்து கடவுள ரையுந்தக்கோரையும் நோக்கிச் செய்யுஞ் சாந்திகளால் நீக்கிவைப்பா ரும், பகைவர்-கள்வர்-சுற்றத்தார்-வினை செய்வார் என்னு மக்களால் வருந்துன்பங்களை, குணம்-இங்கிதம்- † ஆகாரம்-செயல் என்பன வற்று லறிந்து சாம, பேத, தான, தண்டங்களாகிய நால்வகை யுபா யத்தால் விலக்கிவைப்பாரும், அப்பெரியோராதலால் அவரது துணையே சிறந்த துணையாகும்.

சிற்றினஞ் சேராமை என்பது, "நல்லவினைக்கு நற்பயனுந் தீய வினைக்குத் தீப்பயனு-மில்லையெனும்வல் விழுதையரு மெள்ளும்விட ருந் தூர்த்தர்களுஞ் - சொல்லுநடருமுதலாகத் தொக்ககுழுவைச் சேர்ந்தொழுகின்-புல்லுமறிவைத் திரித்திருமைப் பொருளுங் கெடுக் கும் புகழோடே." என்றருளியபடி, சிறிய வினத்தைப் பொருந்தா மையாம். அஃதாவது, ஒருவன்நல்வினைக்கு நற்பயனுந் தீவினைக்குத்

---

† இங்கிதம் குறிப்பால் நிகழும் உறுப்பின் றொழில். ஆகாரம் குறிப் பின்றி நிகழும் வேறுபாடு.

தீப்பயனும் இல்லையென்கிற அறிவிலார்களையும், விடர்-தூர்த்தர் நடர் முதலிய குழுவினரையுஞ் சேர்ந் தொழுகுவனாயின், இம்மை மறுமைப் பயனோடு புகழையு மிழப்பனாதலால் எஞ்ஞான்றுஞ் சிற்றினத்தைச் சேராதிருத்தல் வேண்டும் என்பதாம்.

தெரிந்து செயல்வகை என்பது, "செய்யும்பொழுதே யழிபொருளிற் சிறப்ப தொப்ப திரண்டினுளொன் - றுய்யவுதவி வழி பயக்கு மொண்மை வினையைத் தேர்ந்துளத்தி - னைய மகன்ற வினத்தோடு மாய்ந்து தனித்தும் புரிந்திடுக-வெய்ய வாக்கங் கருதி முதல் விளிக்கும் வினையைப்புரியற்க." - "வலியே காலம் வினையிவற்றான் மாற்றான் றனக்குமுனக்குமுள-பலவாநிலையும் வினைதொடங்கும்பண்புமதற்கா மிடையூறும்-விலகாததனை விலக்குவதும்வெல்லுமாறும் வென்றதனா -லுலவாப் பயனு முதலனைத்து மோர்ந்து தெளிந்தே வினைசெய்க." "பெரிய முயற்சிவினைப்பயனைப் பேணாவினையேபயன்சிறிதா - மரியவினையே பின்றுயர மாக்குவினையே புரிந்தாலும்-பெரிய முயற்சி முதலாகப் பேசும் வினைக்கு மறுதலையா-மூரிய வினையை விடுத்தாலு முலவாப்பெருமை யொழியுமே" - "கொடுத்தல் பொருள் வேட்கைய னிடத்துங் குளிர்சொற் செவ்வியான்மடிய-னடுத்துப் பிறரோ டமராற்றி யயர்ந்தா னிவர்பாங்கினும் வேறு-படுத்த றுணையாம் படையினனின் பகுதியொடு சேரானிவர்க-ளிடத்து மொறுத்தலிவற்றின் வரா விவர் கீழ்மக்களிடத்தினுமாம்." என்றருளியபடி, அரசன் தான் செய்யும் வினைகளை ஆராய்ந்து செய்யுந் திறமாம். அஃதாவது, ஓர் வினையைச் செய்யும்பொழுதே அவ்வினைக்கு அழிக்கும் பொருளுக்குப் பின்வரும் ஆக்கம் மேலாதலும், அவ்வழி பொருளுக்கு அவ்வாக்கம் ஒத்திருத்தலும் ஆகிய இரண்டிலொன்று உறுவதாயின், அவ்வினையைத் தெரிந்த வினத்தோடுப் ஆராய்ந்து பின்னர்த் தானுந் தனித்தெண்ணிச் செய்தல்வேண்டும். வலியாங்காலமும் இடனுமறியாது பிறர் மண்கொள்வான் சென்று தன் மண்ணுமிழத்தல்போ லெய்தக்கடவ வூதியத்தினை நோக்கி முன்னெய்தி நின்ற முதலையும் இழத்தற் கேதுவாய வினையைச் செய்யாதிருத்தல் வேண்டும். அன்றியும். பகைவர்மேற் செல்லுங்கால் வலி, காலம், இடம் என்னு மிவைகளால் தனக்கும் அப்பகைவர்க்கும் உள்ள நிலைமைகளும், வினை தொடங்கும் பண்பும், அதற்கு வரும் இடையூறுகளும்,அவற்றை விலக்குவதும், பின்னர் வெல்லுவதும், அதனாற் பெறும் பயனும் ஆகிய இவையனைத்தையுந் தேர்ந்துணர்ந்து

ஓர் வினையைச் செய்தல் வேண்டும். தன் வினைகளுட் செய்யத்தகா தனவாகிய பெரிய முயற்சி யானவும், செய்தாற் பயனில்லனவும், அது சிறிதாயினவும், ஐயமாயினவும், பின்னர்த் துயர் விளைப்பன வும் ஆகிய இவைகளைச் செய்தாலும் செய்யத்தகுந்தனவாகிய அவற் றின் மறுதலை யாயினவைகளைச் செய்யா தொழிந்தாலும் எல்லாப் பெருமைகளுங் கெடும். இவ்வாறு தேர்ந்து செய்யத்தக்க கரும முடிக்கு முபாயத்தை யெண்ணி முயறல் வேண்டும். அவ்வுபாயம் தானம், சாமம், பேதம், தண்டம் என நால்வகைப்படும். அவற்றுள் தானமாகிய கொடுத்தலைப் பொருள் நசையாளன்கண்ணும், சாம மாகிய இன்சொல்லைச் செப்பமுடையான் மடியாளன் முன்னே பிற ரோடு பொருது அயர்ந்தவன் என்னும் இவர்கண்ணும், பேதமாகிய வேறுபடுத்தலைத் துணைப்படையாளன் தன் பகுதியோடு பொருந்தா தான் என்னும் இவர் கண்ணும், தண்டமாகிய ஒறுத்தலை இம்மூவித வுபாயத்தினும் வாராதவர்-கீழ் மக்கள் என இவர் கண்ணுஞ் செய்து வெல்லுமாற்றால் முயறல் வேண்டும். மேலும் தான் வலியனாயுள்ள காலத்துத் தான சாம பேதமாகிய மூன்றினை மெலியாரிடத்திற் செய்தாலும் நலிவினை யுண்டாக்கு மாதலால், எக்காலத்து எவ்வெவ ரிடத்தில் எவ்வாறு செய்ய வேண்டுவதோ அக்காலத்து அவ்வவ ரிடத்தில் அவ்வாறு செய்தல் வேண்டும்.

வலியறிதல் என்பது, "வலியாரான காலத்து வழங்கலாதி மூன் றனையு-மெலியாரிடத்துச் செய்திடலு மெலியாரான காலத்து-வலி யாரிடத்தினொறுத்தலையும் வகுக்கின் வேந்தர்க் கவைனமந்தா-நலி வாமதனா லவரவர்பானடத்து மூறைதேர்ந் தியற்றிடுக."-"வினையின் வலியா திகணான்கும் வேறுவேறு சீர்தூக்கி-நினது வலிமிக் குழிவி னையை நிகழ்த்து நிகர்த்த காலத்துப்-புனையும் வென்றி யுருவிழுக் கும் பொருந்துமதனா லவ்விடத்து-வினையுந் தோல்வியுறுங் குறைந்த விடத்தும் வினையை யெண்ணற்க."—"குறைந்த வலியாராயிடினுங் கொற்ற மைந்தர் பலர் கூடி-னிறைந்த வலியென்னுமதனா னேரா தொழிக பலரொடுளத்-துறைந்த வூக்கந் தனைக்கொண்டே யுற்ற நினது வலியளவி-னிறந்தும் வினைமேனடவற்க விகவாவென்றி வேண்டினேனே."-"வந்த பொருளிற் காற்கூறு வருமேலிடர் நீக்கு தற்கமைத்து-மைந்த விருகானினக்காக்கி மற்றைக்காலே வழங்கிடுக-சிந்து நெறிக ளகலாமற் சேரு நெறிகள் சுருங்கிடினு-நந்த விலதா மொப்பினுமா நாடினதிகச் செலவிழுக்காம்." என்றருளியபடி அவ் வுபாயங்களுள் ஒறுத்தல் குறித்த அரசன் நால்வகை வலியையும்

அளந்தறிதலாம். அஃதாவது தான் செய்யக்கருதிய வினைவலியும், அதனைச் செய்துமுடிக்குந் தன்வலியும், அதனை விலக்கலுறும் மாற்ருன்வலியும், இருவர்க்குந் துணையாவார் வலியும் ஆகிய இந்நான்கு வலியினையும் அறிந்துசீர்தூக்கித் தன்வலி மிகுமாயின் அவ்வினையைச் செய்தல் வேண்டுமன்றி, இருவர் வலியு மொப்பாயிருத்தலின் கண்ணும் தன்வலி குறைந்தவிடத்தின் கண்ணும் ஓர் வினையை எண்ணத்தகாது. அதனுற்ருேல்வியும் இழுக்கும் உண்டாகும். நிறைந்த வலியினன் ஒருவனுக் கிணையாகக் குறைந்த வலியார் பலர் கூடினும் அது என்ன பயனைத் தரும்? ஆதலால், அத்தன்மைத்தாகிய வலியினரைத் துணைகொள்ளுதலும் பலர் கூடினுரென்னும் மனவெழுச்சியாற் றம்மின் வலியாரோடு வினைசெய்யத் தொடங்குதலும் வென்றியைத் தரமாட்டாது. ஈயு நெறியின்கண் தனக்குள்ள பொருளின் எல்லையையறிந்து அவ்வெல்லையை நான்குகூருக்கி அதில் ஒரு பாகத்தை மேல்வரும் இடர்களை நீக்குதற்கும், இரண்டு பாகத்தைத் தன் செலவிற்கும் வைப்பாக்கி நின்றவொன்றினை யீதல்வேண்டும். அவ்வாறீயுமிடத்து அதனுற் சுருங்கக் கூடாதாயின் சிறிது நெறிகளிற் செலவிடாமல் முதலுஞ் செலவுந் தம்முள் ஒப்பினுங் கேடில்லை.

காலமறிதல் என்பது, “ஆற்றன் மூன்று முபாயங்க ணுன்கு மிடத்தோடமைந்திடினும்-போற்றிநினக்கு வென்றியுறும் பொழுது தேர்ந்தே வினைபுரிக-வேற்ற காலம் வருமளவு மெண்ணியிருக்க வதுமைந்தா-வீற்றுச்சமர்க்குப்பின்வாங்கும் வெற்றித்தகரே யாகுமால்” “மிகைமிக்கியற்றித் திரிந்திடினும் வெல்லுங் காலம் வருமளவும்-பகைமைபுறத்திற் ருேற்ருமற் பகைவர் தம்மைப் பண்போடு-நகைசெய் தமர்போற் சுமந்திடுக நாடுங் காலம் வந்துவிடின்-றகை செய் வினையை யவ்வளவிற் றப்பாவண்ண முடித்திடுக” என்றருளியபடி, வலியான் மிகுதி யுடையனுய்ப் பகைவர்மேற் சேறலுற்ற அரசன் அச்செலவிற்கேற்ற காலமறிதலாம். அஃதாவது, தூங்காமை-கல்வி-துணிவுடைமை என்று மூன்ருற்றலும், சாமம்-பேதம்-தானம்-தண்டம் என்னு நான்குபாயங்களும், நல்ல இடனும் ஆகிய கருவிகளையடைந்திருந்தானுயினும் பகைவரை வெல்லுங் காலமறிந்து அக்காலத்தை-எதிர்ப்பார்த்திருத்தல் வேண்டும். அவ்வாறிருத்தல் பொருகின்ற தகர் (ஆட்டுக்கிடா) தன் பகைகெடப் பாய்தற்பொருட்டுப் பின்னேகால்வாங்குந் தன்மைத்து. அன்றியும் பகைவர் தன்பால் மிக்க குற்றங்களைச்செய்து திரியினுந் தானவரைவெல்லத்தக்க காலம்

வருமளவுந் தன் பகையை அவர் புறத்திற் காட்டாது அவ்வரைக் கண்டவுடன் பண்போடுபசரித்துத் தனது உறவினரைப் போலப் பணிதல் வேண்டும். பின்னர் அப்பகைவரை வெல்லுங்காலம் வந்து கூடியவுடன் அது கழிவதன்முன்னர்ச் செய்யவேண்டிய வினைகளைத் தான் கருதிய வழியே தப்பாமே செய்து முடித்தல் வேண்டும்.

இடனறிதல் என்பது, "வாயி னூழில் வழக்கமற மதிலை வளைத் தொன்றற்கொன்று-மேய துணையாய்ப் பலபடையு மெலிவற்றிருப்ப மதிலகழி-யேயவியற்றி யரசிருக்க லேற்ற கிடக்கை நிலத்தோடு-பாய புனலுமுடையதுவே பகையை யழிக்கு மிடனாகும்."—"ஊக்க மிலனாயினுமிடத்தோடுற்ற வினை செய்குவனாயி-னூக்க முடையார்க் கிடனின்று யொழியு மூக்க மிலாதவனுக்-கூக்கமுடையா னாயினு முற்றபடையும் பலவேனு-மூக்கமழிவனிடத்தோடு முற்றுவினைசெய் யாவிடினே." என்றருளியபடி, வலியுங்காலமுமறிந்து பகைவர்மேற் செல்லும் அரசன் தான் வெல்லுதற்கேற்ற நிலத்தினையறியலாம். அஃதாவது, பகைவராயினோர் வாயில்களானும் நூழைகளானும் புகலோடு போக்கொழியும் வகை அரணை வளைத்து, ஒன்றற்கொன்று துணையாகப் பல படைகளும் மெலிவற்றிருப்பதற்கு மதில், அகழிமுத லியவைகளைச் செய்து அரசிருப்பிற்கேற்ற நிலக்கிடக்கையும் நீரை யும் உடையதுவே அவரை வெல்லக் கருதுவோனுக்கு இடமாகும். ஊக்க மில்லாதானாயினும் அத்தன்மைத்தாகிய இடமறிந்து வினை செய்குவானாயின், அவனை வெல்வதாக எண்ணியிருந்த பகைவர் அவ்வெண்ணத்தினை யிழப்பார். ஊக்கமில்லாத பகைவரை வெல்லு வதற்கு அவ்வூக்கமும் படைகளும் உள்ளானேனும் இடமறிந்து வினை செய்யானாயின் அவ்விரண்டும் பயனின்றி விளங்கும்.

தெரிந்து தெளிதல் என்பது, "பிறப்புங் குணமு மறிவுமெனப் பேணுமிவையுஞ் செயல்களையுஞ்-சிறக்குங் காட்சியொடு கருத்தே செயிரி னூலென்றிவைதம்மா—னிறுக்கு மமைச்சர் முதலோரை நின்றாராய்ந்து தெளிந்திடுக - வறுக்கும் வினையாற்றுதற்பொருட்டு மறை போகாமைப் பொருட்டுமே"—அறவோர் புரோகிதரை விடுத் திட்டவராலிந்த வரசன்று-னறவோனல்ல னிவற்போக்கி யறனேடுரி மையுடையானை-புறவே வைத்ததற்கெண்ணினமீதொத்த தெவர்க்கு நின் கருத்தென்-றுறவோ தெனச்சூ ளுறவோடு போர்ந்தேயொரு வன்றனைத் தெளிக"—"சேனைத்தலைவனெடு மவனைச் சேர்ந்தாரையும்

விட்டிவ்வாச-னீனப் பொருளாசைய னிவனை யிழுக்கிக் கொடையோ டுரிமையுடை - யானைப் புரத்தற் கெண்ணினமீ தமைந்தவெர்க்கு நின் கருத்தென்-னுானப்படாமை யுரைத்தியெனச் சூளொடுரைப் பித்தேதெளிக."—"தொன்று தொட்ட வுரிமையொடு சூழ்ந்த தவமூ தாட்டியை விட்-டொன்று முரிமை தனிலிங்கா னூனைக்கண்டுயங்கி யெனை விடுத்தாள்-சென்றங் கவளைக் கூடுதியேற் சிறந்த பொருளுங் கூடுநினக் - கென்று தெளியச் சூளுறவோ டிசைப்பித்திதனு னுந்தெ ளிக." "ஒருநிமித்த மேலிட்டே யோரமச்சா லவன்மனையி லேனை யோரை-யொருமையுற வழைப்பித்திங் கிவர்பிழைப்பக் குழீஇயின ரென் றுறுத்திக் காவ-லொருவனிலிவ் வரசனமை யொறுக்க முயன் முனிவனை யொறுத்துவேறே-யொருவனை வைப்பதற்கிசைந்தே முன் கருத்தென் னெனச்சூளொடுரைப்பித்தோர்க."-"நல்ல குடியிற்பிறந் தாறு நவையுமறப்பு மடிபிழைப்பென்-றல்லலுறுக்கு மிவைமுதலா மனைத்துநீங்கிப்பழிக்கஞ்சி-யொல்லலுறு நாணுடையானேயோர்ந்து தெளியப் படுமைந்தா-வல்ல கலைதேர்ந் தாசற்றூர் மாட்டும் வெளிறு மருவிடுமே."—"சுற்ற மிலரா னவர் தம்மைச் சூழல்பழிபா வமுநா ணூர்-பற்றுமிலரா குவர்விடுக பண்பார் தரு நற்குணங்களே-முற்று முடையாரிலதனுன் முனியுங் குற்றங் குணமிவற்றைத்-தெற்றென் றுணர்ந்து குணமிகுந்த செம்மையுடையோர்தமைத் தெளிக"— "பெருமைசிறுமையளந்துகொளப் பேணுங்கருவி தத்தமது - கரும மதுபோற் பிறக்கருவிக ழியச்சிறந்த வலவறிக-மருவ காதலாலறியார் மாட்டுவினையை வையற்க-வொருவர்தமையுந்தேராமே யொருகாலத் துந்தெளியற்க."-"தேர்ந்து தெளியப்பட்டவன்பாற் றேர்ந்தே வினை யுந்தகவிடுக - தேர்ந்து தெளியப்பட்டவனைத் தீதுகாணுதயாற்க- தேர்ந்துதெளியப்பட்டவவன் றீரவினையை விடுமதனைத் - தேர்ந்து பகைவர் பிரித்திடுவர் தேரான் றெளிவே போற்கேடாம்." என்றரு ளியபடி அரசன் தன்குழுவினரை யாராய்ந்து தெளிதலாம் அஃதா வது, பகைமேற் செல்லும் அரசன் தன்வினை செய்தற்பொருட்டும், அறைபோகாமற் பொருட்டும், அமைச்சர் முதலாயினேருடைய பிறப்பு-குணம்-அறிவு என்னுமிவைகளையுஞ்செயல்களையும், காட்சி- கருத்து-ஆகமம் என்னு மளவைகளால் ஆராய்ந்து பின்னர் அறவு- பதை -பொருளுபதை-இன்பவுபதை-அச்சவுபதை என்னுநான்கின் திறத்தால் அவர் மனவியல்பையோர்ந்து தெளிதல் வேண்டும். அஃதெவ்வாறெனில்:—

முதலாவது:—புரோகிதரையும் அறவோரையும் விட்டு அவ ரால் இவ்வரசன் அறவோனல்லாமையின் இவனைப்போக்கி யறனும் உரிமையு முடையா னொருவனை வைத்தற்கெண்ணினம். இதுதான் யாவர்க்கும் இயைந்தது. நின்கருத் தென்னையெனச் சூளுறவோடு சொல்லுவித்தல் வேண்டும்.

இரண்டாவது:—சேனைத் தலைவனையும் அவனோடியைந்தாரை யும் விட்டு அவரால் இவ்வரசன் பொருளாசை யுள்ளவனாகலின், இவனைப் போக்கிக் கொடையும் உரிமையு முடையவன் ஒருவனை வைத்தற் கெண்ணினம். இதுதான் யாவர்க்கு மியைந்தது. நின் கருத்தென்னையெனச் சூளுறவோடு சொல்லுவித்தல் வேண்டும்.

மூன்றாவது —தொன்று தொட்டு உரிமையோடும் பயின்றவ ளாகிய ஓர் தவமூதாட்டியை விட்டு அவளால் உரிமையுள இன்னாள் நின்னைக்கண்டு வருத்தமுற்றுக் கூடுவிக்க வேண்டுமென்று என்னை விடுத்தாள். அவளைக் கூடுவையாயின் நினக்குப் பேரின்பமேயன்றிப் பெரும்பொருளுங் கைகூடுமெனச் சூளுறவோடு சொல்லுவித்தல் வேண்டும்.

நான்காவது:-ஒரு நிமித்தத்தின் மேலிட்டு ஓரமைச்சனால் ஏனை யோரை யவனில்லின்கண் அழைப்பித்து இவர் அறை போவான்எண் ணற்குச் சூழீஇயினரென்று தான் காவல்செய்து, ஒருவனால் இவ் வரசன் நம்மைக்கொல்லச் சூழ்கின்றமையால் அதனை நாம் முற்படச் செய்து நமக்கினிய அரசனொருவனை வைத்தல் யாவர்க்குமியைந்தது. நின் கருத்தென்னையெனச் சூளுறவோடும் வினவுவித்தல் வேண்டும்.

இந்நான்கு உபதைகளினுந் திரிபிலராயின், அவர் எதிர்காலத் துந் திரிபிலரென்று தெளியப்படும். மேலும் நல்ல குடியிற் பிறந்து காம முதலிய அறுவகைக் குற்றங்களோடு மடி, மறப்பு முதலியவை களையும்நீக்கி, நமக்கு வடுவருங்கொல் என்றஞ்சா நிற்கு நாணுடைய வனையே ஓர்ந்தறிதல் வேண்டும். கற்றற்குரிய நூல்களைக் கற்று மேற் சொல்லிய குற்றங்களைக் களைந்தாரிடத்தும் அறிவின்மை விளங்கி நிற்குமாதலால், அதனை நுண்ணிதாக ஆராய்தல் வேண்டும். இவ் வாறு ஆராய்ந்து தெளியப்பட்டவருஞ் சுற்றமில்லாதராயின் அவர் களித்துப் பழிப்பன ஒழிதற்கும், புகழ்வன செய்தற்கும், ஏதுவா கிய உலக நடையியல்பு இன்மையின், அவர்கள் பழிபாவத்திற் கஞ்சார்கள். ஆதலால் சுற்றமாயினாரைச் சூழ்தல்வேண்டும். குணங்

குற்றங்களுள் ஒன்றேயுடையார் உலகத்தின்மையின் பின்னர் அச் சுற்றத்தினரிடத்தில் அவ்விரு பகுதிகளையும் ஆராய்ந்து குற்றமின்றிக் குணமே மிக்கதாயின் அவரை வினைக்குரியவராக்கிக்கொள்ளல் வேண்டும்.

ஒருவனது பெருமையுஞ் சிறுமையுந் தப்பாமல் அறியவேண்டில் அவனவன் செய்யுங் கருமமே உரைகல்லாவதன்றிப் பிறிதொன்றின்மையால், அதனால் அவனைத்தேர்ந்தறிதல்வேண்டும். அன்புடைமையே பற்றுக்கோடாகத் தமக்கறிய வேண்டுவன அறியாதாரிடத்தில் ஓர் வினையளித்தலை யொழித்தல் வேண்டும். தன்னேடியையுடைய ரல்லாதாரைப் பிறப்பு முதலியவற்றானுஞ் செயலானும் ஆராய்ந்தறிதல் வேண்டும். அவ்வாறு ஆராய்ந்து தெளியப்பட்ட பின்னர், அவரை அவர் ஆற்றலுக் கேற்ற வினைகளில் விடுத்தல்வேண்டும். அவ்வாறு விடுத்த பின்னர் அவரிடத்து ஒரு தீது காணாது அரசன் ஐயுறுவனாயின் அதனை அவரறிந்து இனி இது நில்லாதென்னுங் கருத்தால் அவ்வினையினின்று நீங்குவர். அதனைப் பகைவரறிந்தால் எளிதிற் பிரித்துவிடுவர். பின்னர்த் தேரான் தெளிவினைப்போலக் கேடுவருமாதலால் வினைசெய்வார்பால் தீது கண்டவழி ஐயுறல் வேண்டும்.

தேரிந்து வினையாடல் என்பது, "முன்னர்ப் பொதுவாகிய வினையின் மூளவிடுத்துத்தீதகற்றி-நன்மை புரிந்து வருமாயி னுடியவனைச் சிறந்தவினை-தன்னில் விடுக்க சிறந்தவினை சார்ந்து புரிவா னிடைதிரியின்-பின்ன ரவனைப் பொதுவினையிற் பெயர்த்துத் தழுவவிட்டிடுக." "ஆளுமரசன் பாலன்பு மவனுக்காவ தறியறிவு-நாளு மவற்றைக் கலங்காம னன்றுமுடிக்கு முளத்துணிவு-மூளும் வினைக்குத் தன்காரத்தின் மொய்த்த பொருளின் விழையாத-கோளுமுடையான் புரிவினையிற் குற்றமுறாது குணமேயாம்" என்றருளியபடி, அத்தெளியப்பட்டாரை அரசன் அவர் செய்யவல்ல வினைகளையறிந்து அவற்றின் கண்ணே யாளுந் திறமாம். அஃதாவது, மேற்கூறிய எல்லாவகையானும் ஆராய்ந்து தன்னால் தெளியப்பட்டவரை முன்னர்ப் பொதுவாகிய வினையில் விடுத்தல்வேண்டும். அவர் அவ்வினையின்கண் ஆவனவும், ஆகாதனவு மாயசெயல்களை யாராய்ந்தறிந்து, அவற்றுள் ஆவனவற்றையே விரும்பி நடாத்தி வருவராயின், பின்னர் அவரைச் சிறந்தவினையின்கண் விடுத்தல் வேண்டும். இவ்வாறு விடுத்தபின்னர்

வேறுபடுவாராயின் மீட்டும் மேற்கூறிய பொது வினையின்கண் விடுத்து ஒழித்துவிடவேண்டும். அன்றியும் அரசன் மாட்டன்பும், அவனுக்கு ஆவனவற்றை யறியும் அறிவும், அவை செய்தலின்கண் கலக்கமின்றி இனிது முடிக்கத்தக்க மனத்துணிவும், அவ்வினையாற் பொருள் தமது கையுற்றவழி அதன்மேல் அவாவின்மையும் ஆகிய செய்கைகளை யுடையாரே தம்மரசனது வினையைக் குற்றமற முடிக்குங் குணத்தையுள்ளவர். இவ்வாறு செய்பவரது இலக்கணத்தை முன்னர் ஆராய்ந்து, பின்னர் செய்யப்படும் வினையினது இயல்பை யாராய்ந்து இக்காலத்து இவ்விலக்கண முடையான் செய்யின் இவ்வியல்பிற்றாய வினைமுடியுமென்று அறிந்து விடுத்தல்வேண்டும். ஒருவன் தன்னினத்தின் மிக்கவுரிமையனாகிய சுற்றத்தினானும் செய்யு முபாயங்களை யறிந்து செயலாலும் இடையூறுகளாலும் வருந் துன்பங்களைப் பொறுத்து முடிவுசெய்ய வல்ல அறிவும் ஆற்றலும் இலனாயின்; இவ்வினையை இப்பொருளாலும் இத்துணைவராலும் இவன் முடிக்கவல்லனெனக் கூறுபடுத்து ஆராய்ந்து மூன்றுந் தன்னுளியைந்தவழி அவ்வினையை யவன்கண்ணே விடுத்துப்பின்னர் அதனைத்தானே செய்துமுடிக்கும் ஆற்றலுடையான் ஆக்கல்வேண்டும். ஒருவன் எப்பொழுதுந் தன் வினையின்கண்ணே முயற்சி தவறாது பிறனாயு நில்லாது கேளிர் செய்யும் உரிமையெல்லாஞ் செய்தொழுக அதுபொறாதார் கூறுஞ்சொற்களை அரசன்கேட்டு அவனை அவமதிப்பாகக் கொண்டு பகைப்பனாயின், அவன் அவ்வினையினின்று நீங்குவன். பின்னொருவரும் அவ்வினைக்கு உட்பட்டு முயல்வாரில்லையாம். ஆகவே தன் செல்வத்திற்குக் கேடுறும் வினைசெய்வாரைக் கோடாதிருப்பராயின் உலகங் கோடாதிருக்கு மாதலால், அரசன் அவர்செயலை நாடோறும் ஆராய்தல்வேண்டும்.

சுற்றந்தாழல் என்பது, "பற்றும் வெறுக்கை யொழிந்துழியும் பழமையெடுத்துப் பாராட்டுஞ் - சுற்றமதனைப் பெருங்கொடையாற் றாயமொழியாற்றழுவனுறி-னற்றமவனுக் கொருகாலுமணுகாதாக்க மிகப்பெருகு-முற்றநினைக்கும் பகைவர் தொழின் முற்றுதேம கண்டனே." என்றருளியபடி, அரசன் தன்கிளைஞரைத் தன்னினீங்காமல் அணைத்தலாம். அஃதாவது, ஒருவன் செல்வந்தொலைந்து வறியனாய காலத்தும் பிறரைப் போலவிடாது தம்மோடு அவனிடைப்பழமையெடுத்துப் பாராட்டு மியல்புகள் சுற்றத்தாரிடத் துளவாகலால்

அவரைப் பெருங்கொடையாலும் இன்சொற்களாலும் அரசன் தழுவுவனாயின், அவனுக்கு எக்காலத்துஞ் சோர்வணுகாது. செல்வம் மேலுமேலும் விர்த்தியாகும். தன்னை வெல்ல நினைக்கும் பகைவர் தொழிலும் பயன்பெறாது.

போச்சாவாமை என்பது, "பெருமிதம் பெரியசெல்வம் பேரெழில் பெரியவின்பந் - தருமிகு களிப்பின் மூழ்கித் தங்குறி னேமகண்டா - வருமிகு பொச்சாப்பந்த மறிவியா னின்னைக்காத்துப் பொருமிகு பகையை வெல்லும் பொருளெலா மிழப்பதாகும்." "உற்றிடு மாற்றன் மூன்று முபாயங்க ணான்கு நன்மை - பற்றிய தொழில்களைந்தும் பண்புறு குணங்களாறும் - மற்றையவனைத்துங் கேடாம் வளர்பிறப்பேழன்காறும்-பற்றிடு நன்மை யின்றும் பாழ்த்த பொச்சாப்புச் சாரின்." "நெகிழ்ச்சியொன் றின்றிச் செய்ய நினைத்த காரியத்திற்சென்று - புகழ்ச்சிசெய் முயற்சி செய்யிற் பொருள்பய வாமையில்லை-யிகழ்ச்சியிற் கெட்டார் தம்மை யெண்ணுதல் செய்வையாயின் - மகிழ்ச்சியின் மைந்துறாத வண்மைவந் தடுக்குமைந்தா." என்றருளியபடி, உருவுந் திருவும் ஆற்றலுமுதலியவைகளினுஞ் சோர்வுதலைச் செய்யாமையாம். அஃதாவது, அரசனாயினான்பெருமிதம்-பெருஞ்செல்வம்-பேரெழில்- பேரின்பம் என்னுமிவைகளால் வருங்களிப்பின் மூழ்கினனாயின் உடனே பொச்சாப்பு உண்டாகும். அதனால் அவன் பகைவரைவென்று பாதுகாக்க வல்ல எல்லாப் பொருளும் அழிவெய்தும். தூங்காமை முதலிய மூவகையாற்றலும், தானமுதலிய நால்வகையுபாயங்களும், ஈட்டல் முதலிய ஐவகைத்தொழில்களும், நட்பாக்கல் முதலிய அறுவகைக் குணங்களும், மற்றுமுள்ள யாவுங்கெடுவதன்றித் தேவர் முதலிய எழுவகைப்பிறவிகட்கும் நன்மையுறாது. ஆதலால் தான் செய்யக் கருதிய காரியத்தின்கண் நெகிழ்ச்சியுறாமற் சென்று முயற்சிசெய்வானாயின், அவனுக்குக் கிடைக்காத பொருள் ஒன்றுமில்லை. முற்காலத்தில் அந்நெகிழ்ச்சியினாற் கெட்டவர்களை நினைத்து நாமும் அவ்வாறிருக்கின் நம்மைக் கேடுறுமென்று கருதி அதனைக் கைவிடல் வேண்டும்.

செங்கோன்மை என்பது, "எய்திய குற்றத்தோர்கள் யாவராயினுங்கண்ணோடா-தைதென நாடிநீதியறந்தலைப்பிழையாத்தண்டஞ்-செய்தமேல செங்கோலாகுஞ் செய்யகோலின்றேலென்னா - முய்திசெய் மழையான்மக்களுறு பயனுற்றபோதும்" "மழைவளஞ் சுரக்கு

மாறும் வயனிலம் விளையு மாறும்-விழையறம் வளரு மாறும் வேத நூல் விளங்கு மாறுந்-தழைபொரு ளீட்டுமாறுஞ் சமரிடைவெல்லு மாறும்-பிழைதப வாழுமாறும் பிறழ்தராக் கோலினுகும்''-''கருவி நஞ் சாதிதம்மாற் காமராருயிரைக்கொல்வோர் - வெருவரச்சூறை கொள்வோர் மேவியா றலைப்போர் கள்வ-ருருவளர் பிறனில் வேட் போ ருவர்முத லோரைக்கோறல்-பருவருபாவமன்று பயிர்க்களைக் களை தல் போலாம்''—''பரிசனம் பகைவர் கள்வர் படைதரு முயிர்க டாமென்-றுரைசெயைந் திடத்தினுலு முலகிடை யிடையூறெய்தா-வரிசையிற் காத்துநீதி வழுக்கினர்தம்மை மொத்திக்-கரிசறப்பொரு ளுங்கோடல் காவலர் தருமமைந்தா.'' என்றருளியபடி, அரசனுற் செய்யப்படு * முறையினது தன்மையாம். அஃதாவது, மழைவளத் தாற் குடிகட்கு உணவு முதலிய உளவாயினுந் தம்மையாளு மரசன் † ஒழுக்கம்-வழக்கு-தண்டம் என்னு மூவகை அறத்தின்வழித் தனது செங்கோலைச் செலுத்தில னுயின் அவைகளால் அக்குடிகட்கு என்ன பயன்? ஆதலால் செங்கோல் செலுத்தும் வெண்குடை வேந் தன் தீயார்மாட்டு மூவகை யொறுப்பும் உடையனுதல் வேண்டும். அம்மூவகையொறுப்பு துன்பஞ்செய்தலும், பொருட்கோடலும் கோறலும் ஆம். அவற்றுள் துன்பஞ் செய்தலாவது குற்றஞ்செய்த வர்கள் உயிரினுஞ்சிறந்தவராயினும் அவர்பாற் கண்ணோடாது, அக் குற்றத்தையே நாடி நடுவுநிலைமையைப்பொருந்தி அக்குற்றத்திற்குச்

---

* அம்முறை ஒருபாற் கோடாது செவ்வியகோல் போறலிற் செங்கோ லெனப்பட்டது.

† ஒழுக்கம்-என்பது அந்தணர் முதலிய வருணத்தார். தத்தமக்கு விதிக் கப்பட்ட பிரமசரிய முதலிய நிலைகளினின்று அவ்வவற்றிற் கோதிய அறங் களில் வழுவாதொழுகல். வழக்கென்பது ஒருபொருளைத் தனித்தனியே எனதென தென்றிருப்பார். அதுகாரணமாகத் தம்முண் மாறுபட்டு அப் பொருள் மேற்செல்வது. அது கடன், கோடல், உபநிதி, கூடிமேம்படல், நல்கியதை நல்காமை, ஒப்பிப்பணிசெய்யாமை, கூலிகொடாமை, உடையா னல்லான் விற்றல், விற்றுக்கொடாமை, கொண்டுள்ள மொப்பாமை, கட் டுப்பாடு கடத்தல், நிலவழக்கு, மாதராவர் தருமம், தாயபாகம், வன்செய் கை, சொற் கொடுமை, தண்டக்கொடுமை, சூது, ஒழிபு எனப் பதினெட் டாம். தண்டமென்பது அவ்வொழுக்க நெறியினும் வழக்கு நெறியினும் வழீஇயினரை அந்நெறி நிறுத்தற்பொருட்டு ஒப்பநாடி அதற்குத் தக் வொறுத்தல்.

சொல்லிய தண்டத்தை நூலோரோடும் ஆராய்ந்து அவ்வளவிற்றாகச் செய்வதாம். பொருள்கோடலென்பது சுற்றத்தாராலும்பகைவராலுங் கள்வராலும் உயிர்வர்க்கங்களாலுந் தன்னாலுங் குடிகட்கு ஓரிடையூறெய்தாவண்ணங்காத்து, நீதியின்கண்வழுக்கினோர்களைப் புடைத்தூப் பொருள் சம்பாதித்தலாம். கோறலென்பது தீக்கொளுவுவார், நஞ்சிடுவார், கருவியிற் கொல்வார், கள்வர், ஆறலைப்பார், சூறைகொள்வார், பிறனில்விழையார் என்னுமிவர் முதலாயினாரை உழவன் களையைக் களைந்து பைங்கூழைக் காப்பது போலக் கொலையானொறுத்துத் தக்கோரைக் காத்தலாம். மழைவளஞ் சுரப்பதும், வயனிலம்விளைவதும், அறம்வளர்வதும், வேதநூல் விளங்குவதும், பொருளீட்டுவதும், சமரில்வெல்வதும், குற்றமறவாழ்வதும், அரசனாற் செலுத்தப்படுகின்ற செங்கோலினாகும். ஆதலால் இத்தன்மைத்தாகிய செங்கோலைத் தனக்கு முட்டுவந்த வழியும் முட்டாமற் செலுத்துவனாயின் அவனை அச்செங்கோலேகாக்கும். முறைவேண்டினோர்க்கு எளிய செவ்வியையுடையவனாய் அவர் சொல்லியவற்றை நூலோர் பலரோடும் ஆராய்ந்து நின்ற உண்மைக்கொப்ப முறை செய்யானாயின் தனக்குப் பகையின்றாமேனும் பழியும் பாவமுந் தேய்த்துவிடும்.

கோடுங்கோன்மை என்பது, ''முறைமைமுட்டாதுசெய்துமுழு நிலங்காப்பினந்த-விறைவனைச் செங்கோல் காக்கு மெளியசெவ் வியனுமாகான் - குறைவளர் குற்றமோரான் குணத்தொடு முறைசெய்யானை-நிறைதரு பாவந்தேய்க்கு நெடும்பகையின்று மேனும்.''-''அறுதொழிலாளர் நூல்க ளயர்ப்பரான்பயனின்றாகு-முறைபெய லொழியுங் கூழுங் குடிகளு மொருங்கு நீங்கும் - பெறுபய னாட்டிற் குன்றும் பிறங்கொளி நிலைபெறாது - கறையின்மேற் பொருள் கைக்கொண்டு காவலை விடுப்பின்மைந்தா.'' என்றருளியபடி, அம்முறையினது கோடுற்ற தன்மையாம். அஃதாவது,அரசன் பொருளை வெஃகிக் குடிகளை அலைத்தற்றொழிலைத் தன்மேற்கொண்டு முறையல்லவற்றைச் செய்தொழுகுவனாயின் அந்தணர் நூல்களை மறந்து விடுவர். அவ்னாட்டுப் பசுக்களும் பால்குன்றும். பருவமழை யின்றாம் வகைமேகமும் பொழிதலைச் செய்யாது. முன்னீட்டிய பொருளும் பின்னீட்டுதற்கேதுவாகிய குடிகளும் ஒருங்கு நீங்கும். அவனாட்டின்கணுள்ள பெரும்பயனாங் குன்றும். அவன் புகழும் நிலைபெறாது.

வெருவந்த செய்யாமை என்பது, "கடுமொழி கண்ணோடாமை கையிகந்திட்டதண்ட - நடுநிலை யின்மைசெவ்வி யின்மைநன் மூக முருமை-யுடனுறச் சூழ்ந்துசெய்யா துறுபிழை யமைச்சர்க் கேற்றல்- படுசமர்ச் சிறைசெய்யாமை பலவுந்தீங் காக்குமைந்தா." என்றருளியபடி, குடிகளஞ்சுவதும் பகுதியஞ்சுவதுந் தானஞ்சுவது மாய தொழில்களைச் செய்யாமையாம். அஃதாவது, அரசனுயின் கடிய சொல்லுங் கண்ணோட்ட மின்மையுங், குற்றத்தின் மிக்க தண்டமும், நடுவுநிலை யின்மையும், தன்னைக் காணவேண்டுவார்க்குச் செவ்வி யின்மையுங், கண்டால் இன்னு முகத்தினையுடைமையும், காரியத்தைப்பற்றி வந்த எண்ணத்தை அமைச்சர் மேல் வைத்து அவரோடு தானும் எண்ணிச் செய்யாமையும், அப்பிழையாற் றன்காரியந் தப்பிய வழி சினந்து அவ் வமைச்சரை வெகுளுதலுஞ், செருவருதற்கு முன்னே தனக்குப் புகலாவதோர் அரண்செய்து கொள்ளாமையும் ஆகிய இவைகளெல்லாந் தீங்காக எண்ணி விடல் வேண்டும்.

கண்ணோட்டம் என்பது, "பயின்றவர் தம்மாற்கூறப் பட்டன மறுக்கமாட்டா-வியன்றநற் குணங்கண்ணோட்ட மித்தகு கண்ணோட்டந்தா - முயன்று செய் முறைக்குக்கேடு முன்னுநர் மாட்டுக் கூடா - நயந்தப நினக்குத் தீங்கு நாட்டினர் தம்பா னாட்டல்." என்றருளியபடி, பட்சமாம். அஃதாவது, அரசன் தன்னோடு பயின்றுரைக்கண்டால் அவர் கூறின மறுக்கப்படாமையாகிய கண்ணோட்டத்தைத் தான் முயன்று செய்யு முறைக்குக் கேடு நினைப்பார் மாட்டும், தனக்கு நன்மை கெடத் தீங்கு நாட்டினர் மாட்டும் கொள்ளாதிருத்தல் வேண்டும்.

ஒற்றுடல் என்பது, "உளக்க ணீதி நூலாக வொற்றேவெளிக் கண் ணெனவிடுத்து - விளக்குஞ் செயலான் மொழி தன்னால் வேண்டா சுற்றம் விளைஞரையு - மளக்க மைந்த வொற்றுவ தையுறுத வுருவோடு - துளக்க மின்றி யென்செயினுஞ் சோர்விலாத தெனவறிக."-"ஒருவரொருவர் தமையறியா தொருமை வினைக்கண் மூவர்தமை - மருவ விடுக்க மூவர்களும் வந்து மொழிவதோர்ந்து விடிற்-கருமமதனை மிகத்தெழிக கரும மறைப்ப வேண்டுதியேற்-பொருவி லவர்தம் பாற்சிறப்புப் புரந்தோன்றுமற் செய்திடுக." என்றருளியபடி, பகை, நொதுமல், நட்பு என்னு மூன்று திறத்தார் மாட்டு நிகழ்ந்தன வறிதற்கு ஒற்றரை யாளுதலாம், அஃதாவது,

அரசன் நீதிநூலைத் தனது உளக்கண்ணாகவும், ஒற்றை வெளிக் கண்ணாகவும் *விடுத்துத் தன் காரியஞ் செய்வார் சுற்றத்தார் பகைவர் என்று சொல்லப்பட்ட அனைவரையும் சொல்லானுஞ் செயலாலும் ஆராய்தல் வேண்டும். அவ்வாறு ஆராயத்தக்க ஒற்றன் எவ்வாறிருக்க வேண்டுமெனில், ஏனையோர் கண்டால் ஐயுறாத வடிவோடு பொருந்தி அஞ்சாது நின்று யாவரேனும் ஐயுற்றுப் பிடித்து என்செய்து கேட்டாலுந் தன்னை வெளிப்படுத்தாதவனாயிருத்தல் வேண்டும். அத்தன்மையாகிய ஒற்றையாளுமிடத்து ஒருவனை யொருவனறியாத வண்ணம் ஆளல் வேண்டும். அங்ஙனமாண்ட ஒற்றர் மூவரை ஒரு பொருண்மேல் வேறுவேறு விடுத்தல் வேண்டும். பின்னர் அம் மூவர்கள் வந்து சொல்லு மொழிகள் ஒன்றுக்கொன்றொத்திருக்கின் அக்கருமத்தை மெய்யென்று தெளிதல் வேண்டும். அக்கருமத்தைப் பின்பு மறைக்க வேண்டுமாயின், அவ்வொற்றர்கட்குச் செய்புஞ் சிறப்பினைப் பிறரறியாமற் செய்தல் வேண்டும்.

ஊக்க முடைமை என்பது, "ஊக்கமுடையார் கைப்பொருளை யொழிந்தாரேது மொழிவில்லா - வாக்கமுடைய ரேயாவ ராக்க மிருந்து மசைவில்லா - வூக்கமிலரே லேதுமில ருளுற்று முயற்சி பொருள் கொடைக—டேக்கும் புகழ்நற் செருக்கின்வைபின் சேராவேம கண்டனே." என்றருளியபடி, மனமெலிதலின்றி வினைசெய்தற்கட் கிளர்ச்சியுடைத்தாதலாம். அஃதாவது, ஊக்கமுடையவர்கள் கைப்பொருளை யிழந்தார்களேனும் அவர்கள் அழிவில்லாத ஆக்கத்தை யுடையவரே யாவார். அவ்வாக்க மிருந்தும் அசைவற்ற ஊக்கமிலராயின் ஏதுமிலராவார். அவர்கள் முயலுகின்ற முயற்சியும், பொருளுங், கொடையுஞ், செருக்கும் முறையைச் சேராது.

மடியின்மை என்பது, "மடியொன் றுளதேல் வல்விரைந்து வருக்குந் தொழிலை நீட்டிக்குங்-கடியு மறவி துயில் விளைக்குங் கலதி தனைச்சேர்ந் திடும் பகைவர்க் - கடிமை புகுத்துங் குடிகெடுக்கு மதனைவிடுப்பி னுண்மையினுங் - குடிமை யிடத்தும் வேறுளவாங்

---

* ஒற்றானது தன் கண்செல்லமாட்டாத பரப்பெல்லாஞ் சென்றுகண்டு ஆண்டுநிகழ்ந்தன வெல்லா முணர்த்தலானும், நூலானது அங்கிகழ்ந்தவற்றிற்குத் தன்னுணர்வுசெல்லமாட்டாத வினைகளையெல்லாஞ் சொல்லியுணர்த்தலானும், இவ்விரண்டனையுமே தனக்கு ஊனக்கண்ணும் ஞானக்கண்ணுமாகத் துணிந்துகொண்டு ஒழுகவேண்டு மென்பதாம்.

குற்றம் பலவு மொழிக்குமே." என்றருளியபடி, கருதியன செய்யுங்காற் சோம்புதலில்லாமையாம். அஃதாவது, ஒருவரிடத்தில் மடியென்ப தொன்றிருக்குமாயின், அவன் விரைந்துசெய்யுந் தொழிலை நீட்டிக்கும். ஐயமறதி துயில் இவைகளை விளைவிக்கும். கலதியைச் சேர்ப்பிக்கும், பகைவர்க்கு அடிமை புகச் செய்யும். தான் பிறந்த குடியைக் கெடுக்கும். ஆதலால், அதனை விடுக்கின் அவன் குடியுள்ளும் ஆண்மையுள்ளும் வந்த குற்றங்கள் ஒழியும்.

ஆள்வினை யுடைமை என்பது, "விடாது தனுவிற் செயு முயற்சி மென்மேற் பொருளை மிகவளர்க்கும்—கெடாது சுற்ற நட்பினர்தங் கிளையுந் தாங்கும் யாவர்க்குந் - தடாத வுபகா ரமும் புரியுந் தடந்தா மரையா ளையுஞ்சேர்க்கும் - படாத வூழ்வந் திடுகானும் பயனே விளக்கும் பழியின்றும்." என்றருளியபடி, இடைவிடாத மெய்முயற்சி யுடையனுதலாம். அஃதாவது, ஒருவன் தனுவினால் விடாது செய்கின்ற முயற்சியானது பொருளை மேலுமேலும் வளர்க்கும். சுற்றம், நட்பு, கிளை யென்னுமிவைகளைக் கெடாதவண்ணந் தாங்கும். யாவர்க்குந் தடையிலாத உபகாரத்தைச் செய்விக்கும். இலக்குமி விலாச முண்டாக்கும். பயனை விலக்குவதாய் ஊழ்வந்த காலத்தும் அப்பயனையே கெடாதவண்ணம் விர்த்தியாக்கும். பழிகளை நீக்கும்.

இடுக்க ணழியாமை என்பது, "எடுத்த கரும முடிவதன்முனெய்துந் தெய்வந் தானுகத்-தொடுத்த முயற்சி யானுடலிற் றோன்றும் வருத்தத் தானுக - மடுத்த பொருளின் ஊமையினுக மைந்தா வடுக்கி வந்திடினும் — மிடுக் கண் டனக்கு ளழியற்க வின்பமதுவே யெனத் தெளிக." என்றருளியபடி, வினையின்கண் முயல்வான் இடுக்கண் வந்துழி அதற்கு மனங்கலங்காமையாம். அஃதாவது, ஒருவனுக்குத்தெய்வத்தாலேனும், பொருளின்மையாலேனும், மெய்வருத்தத்தாலேனும் இடுக்கண் வருமாயின் அதற்கழிவுறாது தேவகதி, மக்கட்கதி, விலங்கின்கதி, நரககதி என்னு நாற்கதியினுமுள்ள உடம்புகள் இடும்பை யென்னும் வாளுக்கு இலக்காவது சுபாவமென்று தெளிந்து தன்மேல் வந்த இடும்பையை இன்பமாகக் கொள்ளுதலாம்.

அமைச்சு என்பது, "நனிபயன் பயப்பச் சிறு முயற்சியினு னலத்தகு வினையு மற்றனைய - வினையினைத் தொடங்குங் காலது

தனக்கு வேண்டிய பொருள்களும் படையு - மினிதுறு பொழுது முபாயமுஞ் செயலு மிடைப்படு மூறுக ணீக்கித் - துனிவற முடிவு போக்கிடுமாறுஞ் சூழ்தர வல்லவ னமைச்சன்"—"மிகைவினை வரினு மசைவுறு வன்கண் விழுக்குடி காத்தலான் வினைநூல் - வகையுறச் சூழ்ந்து விடுவென விடுத்து வகுப்பன வகுத்திடல் வேண்டிற்-பகைவர்தந் துணையைப் பிரித்தறம் மிடத்துப் பயின்றவர் பகைவர்பாற் புகாமற்-றகையுறச் செய்தல் பிரிந்தவர் தம்மைத் தம்மொடுபொருத் தலு மமைச்சாம்" — "அறிவதுஞ் செயலு மொழிவது மாசர்க் காக்கமே குறித்தனவாகுந் - திறனு நன்றறியா வரசருக்குறுதி செப்பலுஞ் செய்வன வேனு - முறுமுல கியற்கைக் கொத்திடச் செயலு மொருவினைக்கியைந்தபல் செயலு - நிறுவுவதென்றால் வாய்ப்பவெஞ் ஞான்று நிகழ்த்தலு மமைச்சருக் கியல்பாம்," என் றருளியபடி, அமைச்சனது தன்மையாம். அஃதாவது, சிறிய முயற்சி யினாற் பெரிய பயனைத் தருவதான வினையும், அவ்வினை செய்யுங் கால் அதற்குவேண்டிய பொருளும், அதற்கியைந்தபடையும், அதற் கேற்ற காலமும், அது தொடங்கும் உபாயமும், அது செய்யுமா றும், அதை இடையூறுநீக்கி முடிவு போக்குமாறும் ஆகிய இவைக ளோடு தமக்குத் துன்பம் நேரிட்ட காலத்தும் வினை செய்தற்கண் அசைவின்மையும், குடிகளைக் காத்தலும், முயற்சியும், நீதி நூல் களைக் கற்றுச் செய்வன தவிர்வன அறிதலும், வினை வந்துழிப் பகைவர்க்குத்துணையாயினரை அவரிற் பிரிக்கவேண்டிற்பிரித்தலும், தன்பாலாரை அவர் பிரியாமற் கொடை இன்சொற்களாற் பேணிக் கொள்ளுதலும், முன்னே தம்மினுந் தம்பாலாரினும் பிரிந்தாரை மீண்டும் பொருத்த வேண்டிற் பொருத்தலும் என ஒரு காரியச் செய்கை பலவாற்றோன்றின. அவற்றுள் அமைச்சு ஆவது ஆராய்ந் தறிதலும் அது செய்யுங்கால் வாய்க்குந் திறநாடிச் செய்தலும், சிலரைப் பிரித்தல் பொருத்தல் செயற்கண் அவர்க்கு இதுவே செயற்பாலதென்று துணிவுபிறக்கும் வகை சொல்லுதலும், அரச னுக்கு ஆக்கமே குறித்தனவாகுந் திறலும், அறிந்து சொல்லியாரது அறிவையும் அழித்து அரசன் தானும் அறியானே யாயினும் அக் குற்றம் நோக்கி யொழியாது அவனுக்கு உறுதியாயின கூறுதலும், நூனெறியான் வினைசெய்யுந் திறங்களை யறிந்த விடத்தும் அப்பொ ழுது நடக்கின்ற உலக வியற்கையை யறிந்து அதனோடு பொருந்தச் செய்தலும், தன்னரசன் சுருங்கிய காலத்தும் பெருகிய காலத்தும்,

இடைநிகராய காலத்தும் அவன் செய்யப்படும் அறங்களை யறிந்து தனக்கேற்ற கல்வியால் நிறைந்த சொல்லை யுடையவனுய் வினை செய் யுந் திறங்களை யறிவதும் ஆகிய இவ்வியல்புகளையு முடையவனே அமைச்சனுவான். செய்யப்படும் வினைகளை முன்னர் அளவுபட எண்ணல் மாத்திரமன்றிச் செய்யுங்கால் அவைகளை முடிக்கமாட் டாத அமைச்சனுந் தன்னரசனுக்கு அகிதமெண்ணும் அமைச்ச னும் எழுதப்பட்ட சித்திரங்களினுமாகா.

சொல்வன்மை என்பது, "சுருக்கிமெய் விளக்கி யினிமையும் பயனுந் தொகுத்தய லார்மொழி கிடையாத்-திருக்கிளர்மொழியைச் சோர்வற வவைக்கட் செல்லுமா றஞ்சுத லின்றி-யுரைக்கவல்லவரே யமைச்சர்களாவ ருறுமுறை பிறழ்தரப் பலவாய்-விரிக்கவல் லவருங் கற்றது விளங்க விரிக்கமாட் டாருமெல் லியரே." என்றருளியபடி, தான் கருதியவினை முடிக்குமாற்ருல் அமைச்சியல் நடத்துதற் கேது வாய சொற்களைச் சொல்ல வல்லவனுதலாம். அஃதாவது, தன்னிற் பிரிக்கப்பட்டவரும் பகைவருமாகிய இவர்கள் பின்னர்க்கூடி வேறு படாமலிருக்கும் அப்பகைமை யொழிந்து நட்பினை விரும்புமாறும், அவருள்ளத்தைப் பிரிக்கத்தக்க சொற்களைத் தன்காரிய முடிவெய் தும் வண்ணங் குடிப்பிறப்பிலுங் கல்வியிலும் ஒழுக்கத்திலும் உரு வத்திலும் பருவத்திலுந் தனக்கும் அவர்க்கும் உளவாய ஏற்றத் தாழ்வுகளை யறிந்து சொல்லல்வேண்டும். அவ்வாறு சொல்லுமிடத் துச் சுருக்கி மெய்விளக்கி இனிமையையும் பயனையுந் தொகுத்து அயலார் கூறுமொழிக்கு இடையாத மொழியாக வழுவின்றி அவை சொல்லுமா றஞ்சுதலின்றி யுரைக்க வல்லவனே அமைச்சனுவன். அவ்வாறின்றி மேற்கூறிய சுருக்கன் முதலிய குணங்கட்கு மறு தலையாகப் பலவாய வார்த்தைகளை வீணே விரித்துரைக்க வல்லவ னுங் கற்றுவைத்த நூலைப் பிறரறியும் வண்ணம் விரித்துரைக்கமாட் டாதவனும் மெல்லியனே யாவன்.

வினைத்தூய்மை என்பது, "பொருள் பயந்திடினு மறப்புகழ் பயவாப் புரைபடு வினையென்றும் புரிவார்-மருளின்மற் றொருகாற் புரியினு மிரங்கார் வையகத் தேனையோர் போல-விருமுது குரவர் கற்புடை மகளி ரிளமக விவர்பசித் திடினும் - பெருமிதப் படாத வினைசெய்யா ருலகு பேணுநர்க் கேமஞ்செ யமைச்சர்." என்

றருளியபடி, செய்யப்படும் வினைகள் நல்லவாதலாம். அஃதாவது, தன்னரசனுக்கு ஆக்கத்தை யுண்டாக்க வல்லஅமைச்சன் பொருளே யன்றி அறமும் இன்பமும் பயவாத வினையை எஞ்ஞான்றும் புரியான். ஒருகால் மயங்கி அவற்றைச் செய்தானாயினும் அது செய்தற்குப் *பின்னிருந்திரங்கான். தாய்தந்தையர், கற்புடைய மனைவியர், இளமக்கள் என்னு மிவர்கள் பசியால் வருந்தினும் உலகத்தின்கண் ஏனையோர்போல அறிவுடையார் பழிக்கும் வினைகளைச் செய்வான்.

வினைத்திட்பம் என்பது, "ஊறுசேர் வினையைப் புரிதரா ரூழாலூறுவந் தடுப்பினுங்கலங்கார்-தேறுகாரியத்தை முடிப்புழியன்றிச் செயன்மொழி யாதியா லிடையே-வேறுபோ மாறு விளக்குறார் துணிந்த வினைதுளங் காதுவல் விரைவார்-வீறுசே ரிவரை யுருவுகண் டெள்ளா வேந்தனே வேந்தனு மைந்தா." என்றருளி யாங்கு அத்தூயவினை முடிப்பானுக்கு வேண்டுவதாய மனத்திண்மையாம். அஃதாவது, பழுதுபடும் தீவினைகளைச் செய்யானும், ஊழால் ஊறுவந் தடுப்பினுங் கலங்கானும், செய்யப்படும் வினையை முடிவின்கண்ணன்றி, இடையில் தனது இங்கிதம், வடிவு, செயல், மொழி என்னு மிவைகளால் வேறுபடுமாறு செய்யானும் மனந்தெளிந்து செய்வதாகத் துணிந்த வினையின்கண் பின்ன ரசைவின்றி முடிக்க விரைவானுமே அமைச்சனாவன். இத்தன்மையனாகிய அமைச்சனை அவனது வடிவின் சிறுமை நோக்கி இகழ்தலைச் செய்யாத அரசனே அரசனெனப்படுவான்.

வினைசெயல்வகை என்பது, "துணிவுறு மளவுஞ் சூழ்ந்துபினிராது சூழ்வினை பொருந்தும்வா யெல்லாந்-தணிவற முடித்த லதுதகாதாயிற் றருபொருள் வினையிடங் கால-மணியுறுகருவி யைந்துமாய்ந்திகலை யடர்த்தலொட் டார்க்கழி வுறுங்காற்-பணிவுசெய்தேனுங் காத்தன் முத்தொழிலும் பண்புடை யமைச்சர்தந் தொழிலே." என்றருளியபடி,அத்திட்பமுடைய அமைச்சன் பகையிற்றான் வலியனாய காலத்தும், ஒப்பானாயகாலத்தும், மெலியனாய காலத்தும், அவ்வினையைச் செய்யுந்திறமாம். அஃதாவது, தான் வலியனாய

---

*பின்னிருந் திரங்குவனாயின் அது தீரும் வாயிலறிந்திலனெனவுந், திட்பமிலனெனவும் பயனில்லனசெய் கின்றானெனவும், தன்பழியைத்தானே தூற்றுகின்றானெனவும், எல்லாருமிகழ்தலிற் பின்னிரங்காமை நன்றென்றார்.

காலத்து இனி இவ்வினை தப்பாதென்னுந் துணிவினைப் பெறுமளவும் விசாரித்தும், அங்ஙனம் விசாரித்துத் துணிவுபெற்ற வினையின்கண் நீடித்தலை யொழித்துத் தன் டகையோடு நேரிற் செய்தலும் அப் பகையிற்ரு ளெப்பானுயகாலத்து அழிபொருளும், ஆகுபொரு ளும், தன்ருனையும், மாற்ருன்ருனையும், தனக் காங்காலமும், அவற் காங்காலமும், தான் வல்வினையும், அவன்வல்வினையும், தான் வெல்லு மிடமும் அவன் வெல்லு மிடமும் ஆகிய இவ்வைந்தையு மாராய்ந்து தான் வென்றி யெய்துந் திறத்திற் பிழையாமல் எண் ணிப் படர்தலும், தானுளுகின்ற நாடும் அரணும் அற்பமாகித் தன் னின் வலியனு யெதிர்வழித் தன் பகுதி நடுங்கலுக் கஞ்சி மெலியா னுய காலத்து அந்நிலைக்கு வேண்டுவதாய சந்துகூடுமாயின், அவ னைத் தாழ்ந்து அதனை ஏற்றுக்கொள்ளலும் ஆகிய இம்மூவகைத் தொழிலும் பண்பின் மிக்க அவ்வமைச்சர் தொழிலாகும்.

தூது என்பது, "குடிப்பிறந் திருநூல் கற்றறிந்தமைச்சர் குணங் களுமுடையனுய்ச் சுற்றங் - கடப்படு மரச னிடத்துறு மன்புங் கருதுவேற் றரசரைப் பண்பும் - விடப்படா வின்சொல் வன்மையு முருவும் வெருவுறுத் திண்மையு மருவி-யிடத்தொடு செவ்வியறிந்து காலத்துக் கேற்றவு முரைப்பவன் றூதன்."-"உறுபொருள் காமம் விரும்புறுக் தூய்மை யுயிர்கழி வுறினு மஞ்சாமை-மறுபுலத்தமைச் சர் துணைமையாந் தன்மை வாய்மைசொற் சோர்வுறுத் துணிவு-மறுவற வுடைய னுய்வழி யுரைப்பான் மத்திமத்தூதனு முடங்கல்-குறுகுபுகொடுப்பான் கடைப்படுந்தூதன் கூறிய விவரையுந் தழீ இக் கொள்." என்றருளியபடி * சந்தி விக்கிரகங்கட்கு வேற்று வேந்த ரிடைச் செல்வாரது தன்மையாம். அஃதாவது, தூதருள் தலை, இடை, கடை என மூவகையாருளர். அவருள் அமைச்சு பூணற்கமைந்த குடியின்கட் பிறந்து நீதிநூலை யுணர்ந்த அமைச்சரிடைத் தான் அந் நூலைக் கற்றறிந்து அவ்வமைச்சரது குணங்களையு முடையனுய்த் தான் சுற்றத்தார் மாட்டுந் தன்னரசன் மாட்டும் அன்புடைமை யும், அவர்மாட்டாராய்ந்து கூறுஞ் சொல்வன்மையும், கண்டார் விரும்புந் தோற்றப் பொலிவும், இயற்கை யறிவும் ஆகிய இவையனைத் தையு மருவி வேற்றரசரிடத்துச் செல்லுங்கால் அவரிடத்துத்

*இவற்றுள் பொருந்தலுக்குச் சந்தியென்றும், பிரித்தலுக்கு விக்கிரக மென்றும் பெயர்.

தான்செய்பு முறைமை யறிந்து பின்சென்ற கருமஞ் சொல்லுதற் கேற்ற இடமறிந்து அவர்செவ்விபார்த்துக் காலத்தோடு பொருந்த அதை முடிக்கத்தக்க உபாயத்தை யறிந்து சொல்ல வல்லவன் தலையாய தூதனும். பொருள் காமங்களைப்பற்றி வேற்றரசரிடத்து வேறுபடக்கூறாத தூய்மையும், அவ்வார்த்தை தன்னுயிருக்கு இறுதிதருமாயினும் அதற்கஞ்சி யொழியாமையுந் தனக்கு அவ்வமைச்சர் துணையாந் தன்மையும் ஆகிய இம்மூன்றோடு கூடிய மெய்ம்மையுந் தனக்குவரும் ஏதத்திற்கஞ்சி அவனுக்குத் தாழ்வான வார்த்தையை வாய்சோர்ந்துஞ் சொல்லாத திண்மையு முடையவன் இடையாய தூதனும். வேற்றரசரைக் குறுகி ஓலைகொடுத்து நிற்பான் கடையாய தூதனும்.

மன்னரைச் சேர்ந்தொழுகல் என்பது, "இறைசிறப்பாக வணிவன நுகர்வ வினிதுறு மேன்மையா திகடா - முறலறை போத லுரிமையின் மருவ லொண்பொருள் வெளவன்மன் னவன்முன் - பிறர்செவி மொழிதல் பிறரொடு நகைத்தல் பேணுறாப் பண்புவேந் திளமை-முறைமதித் திகழ்தல் விரும்புறு வினையை முடித்தலுஞ்சேர்ந்தவர்க் காகா."—'குறிப்பொடு காலமறிந்திறை விரும்பக் கோதறு பயன் மிகப் பயக்கும்-வெறுப்பில வினையை விளம்பி வேண்டாத வினையினைக்கேட்பினும் விளம்பார்-சிறப்புறவோர்வ தாயினுமவை தான் செப்பிடிற் கேட்பினல் லாது-மறப்பினுந் தொடரா மோர்தரா ரனுகார் மருங்ககலார்வினை வலித்தார்." என்றருளியபடி, அமைச்சர் அரசனைப் பொருந்தி யொழுகுதலாம். அஃதாவது, அமைச்சனயின் தன்னாற் சேரப்பட்ட அரசன் அணியப்படுவன, நுகரப்படுவன, மேன்மைப்படுவன முதலானவைகளைத் தான் விரும்புதலும், அதனாற்பொறுத்தற்கரிய அறைபோதலும், உரிமையோடு மருவலும், அரும்பொருள் வெளவலும், அரசன் அருகிருந்த காலத்து அவன் காண ஒருவன் செவிக்கட் சொல்லுதலும் ஒருவன் முகநோக்கி நகுதலும், அரசனுக்கு யாம் பழையமெனக் கருதித் தனக்கியல் பல்லாதவற்றைச் செய்தலும், அரசனை எனக்கிளையவனென்றும், எனக்கின்ன முறையினையுடையனென்றும் கருதி அவமதித்தலும், அரசனல் யாம் நன்கு மதிக்கப்பட்டே மெனக்கருதி அவன் விரும்பாதவற்றைச் செய்தலும் ஆகிய இக்கொடுஞ் செய்கைகளைக் கூடாதிருத்தல்வேண்டும். அன்றியும் தன்னரசனுக்குக்

காரியஞ் சொல்லுங்கால் அப்பொழுது நிகழ்கின்ற அவன் குறிப்பினையறிந்து சொல்லுதற்கேற்ற காலத்தையும் நோக்கி அவன் மனம் விரும்பும் வகை வெறுப்பிலவுமாய் வேண்டுவனவு மாய காரியங்களை விளம்புதல்வேண்டும். எஞ்ஞான்றும் பயனிலவாய வற்றை அவனே கேட்டாலும் விளம்பாதிருத்தல்வேண்டும். தன் னரசனுக்குப் பிறரோடு மறை நிகழ்வுழித் தான் ஓர்தற்கேற்கும் பொருளாயினும், அம்மறைப் பொருளை அவன்றானே யடக்காது சொல்லியக்காற் கேட்பதல்லாது அவனை முடுகி வினவுவதும், செவி கொடுத்துக் கேட்பதும், அவனிடத்தை விட்டகல்வதும் ஒழித்தல் வேண்டும்.

குறிப்பறிதல் என்பது, "அகத்திடைக் குறித்த காரியமதனை யையுறுதவரவர் விழியான்-முகத்தினு லறிய வல்லவனுகி முகம்விழி யிரண்டினு மன்றி-யகத்திடைத் தனக்கு நிகழ்ந்திடுங் குறிப்பா லவ ரவ ரகக்குறிப் பறிந்து-மிகத்தெளி பவனைக் கரிமுத லுறுப்புள் விளைவன கொடுத்துங்கொண் மைந்தா." என்றருளியபடி, அரசன் கருதியவதனை அவன் கூறுமலறிதலாம். அஃதாவது, அரசன் தன் மனத்தின்கண் குறித்த கருமத்தைத் தன்னுடன் கூறவேண் டாவகை ஐயப்படாது அவன் முகத்தானுங் கண்ணானு நோக்கி ஒருதலையாக வுணரவல்ல தன்மையையும், முகம் விழி இரண்டினு மன்றித் தன் குறிப்பு நிகழுமாறறிந்து அதனாற் பிறர் குறிப்பறியுந் தன்மையையும் உடையானை அரசன் தனது கரி-பரி-பொருள்-நாடு முதலிய புறத்துறுப்புக்களில் அவன் விளைவனவற்றைக் கொடுத்தா யினுந் தனக்குத் துணையாகக் கொள்ளல் வேண்டும்.

அவையறியதல் என்பது, "தொகைபடு செஞ்சொ லிலக்க ணச் சொல்லே சூழ்ந்திடுங் குறிப்புச்சொன் மூன்றின் - வகையறிந் துயர்ந்தோ ரொத்தவர் தாழ்ந்தோர் மருவுமூன் றவையு மாராய்ந்து- தகையுற வுயர்ந்தோ ரவையின்முந் துரையார் சமத்தினெவ் வாற் றினுங் கிளப்பார்-நகைபடுதாழ்வி ளென்றையு மொழியார் நவை படாச் சொற்பொரு ளாய்ந்தோர்." என்றருளியபடி, அரசனோ டிருந்த அவையின தியல்பை யறிதலாம். அஃதாவது, அமைச்சனுயி னுன் செஞ்சொல், இலக்கணச்சொல், குறிப்புச்சொல் என்னு மூவ கைச் சொற்களையும் செம்பொருள், இலக்கணப்பொருள், குறிப் புப் பொருள் என்னு மூவகைப் பொருள்களோடு விளங்கச்

சொல்ல வல்லவனாய், உயர்ந்தோர், ஒத்தோர், தாழ்ந்தோர் என்னு மூவகைத்தாகிய அவைகளையு மாராய்ந்து உயர்ந்தோ ரவையின்கண் ஒன்றனை முற்படச் சொல்லாமையும், ஒத்தோ ரவையின்கண் எவ்வழியுஞ் சொல்லுதலும், தாழ்ந்தோ ரவையின்கண் ஒருவழியுஞ் சொல்லாமையும் ஆன நற்குணங்களை யுடையனாதல் வேண்டும்.

அவையஞ்சாமை என்பது, "வல்லவ ரவையுட் கற்றதஞ் சாது வகுத்துரைத் தவருண் மிக்கான - நல்லவை கேட்பார் கற்றவர் தம்மு ணன்குற மதித்திடப் படுவார்-சொல்லவை யஞ்சிக் கற்றன செலுத்தாச் சோர்வினர் கற்றுங் கல்லாத-புல்லியரிருந்தும் பொன்றின ரதனாற் போற்றுக வவையஞ்சா தவரை." என்றருளியபடி, சொல்லுதற்குரிய அவையினை யறிந்து சொல்லுங்கால் அதற்கஞ்சாமையாம். அஃதாவது, கற்றாரெல்லாரினும் இவன் நன்கு கற்றானென்று உலகத்தாராற் சொல்லப்படும் அமைச்சன் பல நூல்களையுங் கற்றாரவைக்கண் தான் கற்றவற்றை யஞ்சாது அவர் மனங்கொள்ளுமாற்றாற் சொல்லி, அவற்றின் மிக்க பொருள்களை மிக்க கற்றாரிடத்தறிந்து கொள்ளும் நூல்களைக் கற்றுவைத்தும், அவற்றாற் பயனறிந்து வைத்தும், நல்லாரிருந்த அவைக்கண் நல்ல சொற் பொருள்களைத் தன்னச்சத்தால் அவர்க் கேற்பச் சொல்ல மாட்டாதான் கற்றுங் கல்லாத புல்லியனாவன். அவன் உயிர் வாழ்கின்றானாயினும் உலகத்தாரால் எண்ணப்படாமையின் இறந்தானேடொப்பன்.

நாடு என்பது, "இருபுனல் வாய்ந்த மலைவருபுனலு மிடவிய நகர்களு முடைத்தாய்ப்-பெருகவெப் பொருளு மொழிவற விளைக்கும் பெருங்குடிகளுங் கலங்காலாற்-பொருள் பல வீட்டுஞ் செல்வரு மறையோர் புரையறு தவத்தினர் துறவோர்-மருளறு கலைஞராதியோர் பலரு மன்னிவாழ்ந் திருப்பது நாடு."—"பழுதுசேர் நாட்டுக் கமரார்கள் சாதி பற்றுசங்கேதத்தி னீண்டுங்-குழுவுமா றலைக்குங் கள்வர் பொய் குறளை கூறுவோர் பன்றிமான் முதலாய்க்-கெழுவுமுட் பகையு மளவுபார்த் தரசைக் கெடுக்குங் கொல் குறும்பரு மிக்க-மழைமழை யின்மை யெலிகிளி விட்டின் மன்னராங் கோளுமாமைந்தா."—"ஆதலிற் குடிகளாதியோர் தொகவு மழிவுசெய் குழுமுத லகன்று-போதவுங் காவல் புரிபிணி யின்மை புகழ்திரு விளைவின்ப மனைத்தும்-கோதற நாளு மிகவுள தாகுங் குலைந்தயனுடைக

ளூறினு-மேதகத் தாங்கும் வருந்துறுதெவையும் வேண்டுழி யழித்திடு மைந்தா." என்றருளியபடி, அவ்வரசனாலும் அமைச்சனாலுந் தாம் கொண்டுய்க்கப்படுவதாய் விளங்குவதாம். அஃதாவது, கீழ்நீர் மேனீர் எனப்பட்ட இருவகை நீரும், மலையினின்றும் வருவதாய நீரும், நகர்களுமுடையதாய், எல்லாப்பொருள்களையும் ஒழிவற விளைவு செய்யும் பெருங் குடிகளும், கலத்தானுங் காலானும் அறம் பொருளீட்டும் வணிகச் செல்வரும், அந்தணர், தவத்தர், துறந்தோர், கலைஞர் என்னுமிவர்களும் பிறவுமுள்ள பலரும் வாழ்ந்திருக்கத் தக்கதே நாடாகும். இத்தன்மைத் தாகிய நாட்டுக்குற்றமாவது கடவுள் பற்றியும், சாதி பற்றியும் மாறுபட்டுக் கூடும் பல கூட்டமும், ஆறலைப்பார், கள்வர், குறளை கூறுவார் முதலிய மக்களோடு, பன்றி, மான், காடி, புலி முதலிய விலங்குகளுமான உட்பகைகளும், பொருளினது அளவு பார்த்து அதனைக் கெடுக்க வருங் குறும்பரும், மிக்க பெயல் பெயலின்மை எலி, கிளி, விட்டில், அரசண்மை என்னு மிவைகளுமாம். ஆதலால் முற்கூறிய குடிகள் முதலாயினோர் கூடவும், சங்கேதர் முதலாயினோர் ஒழியவும் அந்நாட்டை அரசன் காவல் புரிபவனாயின், அது பிணியின்மை, புகழ், செல்வம், விளைவு, இன்பம் முதலியவனைத்தும் எஞ்ஞான்றும் உளவாகும். பிறதேயங்களினுள்ளார் குலைந்துவரினும் அவர்களைத் தாங்கும். தங்கண்வாழ்வார் தேடி வருந்தாமல் அவர்கள் வேண்டுழி யாவையு மளிக்கும்.

அரண் என்பது, "மருங்குநீர்க் கிடங்கு வெள்ளிடை கான மலையுற வகன்றுயர்ந் துரங்கொண்-டொருங்குபல் பொறியு மணிந்து பேரிடத்தா யுறுசிறு காப்பினல் வீரர்-நெருங்குபல் பொருளுந் தழுவி யெத்திறத்து நேரலர் கொளப்படாதாகிச்—சுருங்கையா திகளும் பொதிந்தகத் துறைவோர் தொழிலினி தாற்றுவ தரணே" என்றருளியபடி, அந்நாட்டிற் குறிப்பா யடங்கியதாம். அஃதாவது, நீர்க்கிடங்கு, வெள்ளிடை, நிலம், கானம், மலை என்னு மிவைகளைக் கொண்டு, புறத்தோர்க்கு அகழலாகாத அடி அகலமும், ஏணி எய்தாத வுயர்வும், கல் ஈட்டிகளாற் குத்தப்படாத திண்மையும் உடைத்தாய்ப் பலவகை எந்திரப் பாவைகளையும் அணிந்து அகன்ற விடத்தை யுடைத்தாய், நல்ல படை வீரர்களோடு பல பொருள்களையுந் தழுவிக் காக்க வேண்டுமிடஞ் சிறிதாய், எத்திறத்தினும் புறத்தாற் கோடற்கரிதாய், சுருங்கையாதிகளு மமைந்து அகத்தார்

விட்ட ஆயுத முதலியன புறத்தாரின்மேல் எளிதிற்சேறலும் அவர் விட்டன அகத்தார்மேற் செல்லாமையுமான போர்நிலைக் கெளிதாய நீர்மையை யுடையதே அரணெனப்படும்.

பொருள் செயல் வகை என்பது, "அருள்கொடு புறக்கப் படுங் குடியன்போ டளித்திடு மாறினிலொன்று-மிருநிலத்தெடுத்த பழம் பொருளுரிமை யின்றியே யிறந்தவர் பொருளு-மருவிய சுங்கப் பொருளு மொட்டலரை மாட்டிய பொருளுமீட்டுகவிப் -பொருளறமின்பம் புகழ்தரும் பகையைப் புரட்டுமெவ் வினைகளு முடிக்கும்." என்றருளியபடி, பெரும்பான்மையும் நாட்டானும் அரணானும் ஆக்கவும் காக்கவும் படுவதாய், பொருளைச் செய்தலின் திறமாம். அஃதாவது, அரசன்-தன் குடிகண் மாட்டுச் செய்யும் அருளோடும் அவர் தன் மாட்டுச்செய்யும் அன்போடுங் கூடி வருகின்ற ஆறிலொன்றாகிய பொருளும், வைத்தார் இறந்துபோக நெடுங்காலம் நிலத்தின்கட் கிடந்து பின்னர் கண்டெடுத்த பொருளும், உடையாரின்மையிற்றானே வந்துற்ற பொருளும், கலத்தினுங் காலினும் வரும் பண்டங்கட்கு இறையாய பொருளும், தன் பகைவரைத் திறையாகக் கொள்ளும் பொருளும் ஆகிய இவ்வகைப் பொருள்களை ஈட்டல் வேண்டும். இவ்வாறு ஈட்டிய பொருளானது அவனுக்கு அறத்தையும் இன்பத்தையும் புகழையுங் கொடுக்கும். மேலும் பெரும் படையையும் நட்பையும் உண்டாக்கும். ஆகவே பகைவருந் தருக்கொழிந்து தாமே யடங்குவர். எல்லா வினைகளையும் அவனுக் கச்சமில்லாதபடி வல்லாரை யேவித் தானினிதிருந்து முடிக்கும்.

படை மாட்சி என்பது, "கரிபரி யிரதந் தானையு மமைந்து கருதுமூ றஞ்சுறு திகல்வேங் - திரிதரப் பொருது வெல்வதே படைதானெய்து கூலிப்படை நாட்டுப்-பரிபடை காட்டுப்படை துணைப்படை கைப் படை மூலப் படையென வாறுத் - தெரிபடை யிவற்றுட் சிறந்தது மூலப் படையிதிற் சிறந்தவர் வீரர்."—"விரையவன் பகையை வெல்லும் வன்கண்மை வேந்துதா ழாவகை காக்கும்-புரையறுமானம் போரினஞ் சினரைப் பொருதடா வொளியறை போகா-வரையறுதேற்ற முடையரேயானும் வறுமையுஞ் சிறுமையும் வெறுப்பு-நிரைதரின் வெல்லார் தலைவரில் வழியு நேர்ந்திரும் பகைவரை வெல்லார்." என்றருளியபடி, அப்பொருளினால் ஆவதாய் வெல்வதாய் படையினது நன்மையாம். அஃதாவது

யானை முதலிய நான்குறுப்பானும் நிறைந்து, போரின்கண் ஊறு படுத்தற் கஞ்சாது நின்று, பகையிற் செல்வதாகிய படையே படையாகும். அப்படை கூலிப்படை, நாட்டுப்படை, காட்டுப்படை, துணைப்படை, கைப்படை, மூலப்படை என அறுவகைப்படும். இவற்றுட் சிறந்தது மூலப்படையாகும். இதிற் சிறந்தவரே வீரரெனப்படுவர். இத்தன்மைத்தாகிய படை வீரராயினோர் பகைவரைக் கடிதிற் கொன்றுநீக்குந் தறுகண்மையும், அரசனுக்குத் தாழ்வு வராமற் காக்கும் மானமும், போரின்கண் அஞ்சினரை எதிர்த்துக் கொல்லும் ஆண்மையும், பகைவராற் கிழறுக்கப்படாத தோற்றமும் ஆகிய இக்குணங்களை யுடையரேயாயினும், அரசன் பொருள் கொடாமையால் வறுமையுஞ் சிறுமையும் வெறுப்பும் உளராயின் பகைவரை வெல்லார். அப்பொருளைக் கொடுத்த காலத்தும் அவர் வினை செய்தற்கண் தமக்குத் தலைவரில்லாத வழியும் வெல்லார்.

படைச் செருக்கு என்பது, "வேலெதிர் வரினும் விழித்த கண்ணிமையா வீறுமெய் யூறுகாணுமே-யாலிய சினத்தி னூழிலாட் டயரு மாண்மையு மழியினல்லாது-சீலவஞ் சினஞ்செய் யாதமையாத தீரமும் வேந்து சிறினுஞ்செல் - வாலியமறமு மன்கணீருகுப்ப மடிதலும் படைச் செருக்காகும்." என்றருளியபடி, அப்படையினது தகுதியாம். அஃதாவது, தமக்கெதிரில் வேல்வருங்காலத்தும் விழித்த கண்ணை இமையாதிருக்கின்ற வீறுப்பும், தமது மெய்யின் கண் ஊறுபடாத நாள்களை யெல்லாம் பயன்படாது கழிந்த நாளாகச் சினந்து * நூழிலாட் டயர்கின்ற ஆண்மையும், அவரைக் கொல்லேனாயின் யான் இன்னனாகுவனென்று கூறிய †ஓர் வஞ்சினத்தைத் தப்பாது முடிக்கவல்ல திறமும் தம்மிறைவன் அது வேண்டாமென்று முனியினுந் தமது வீரமிகுதியிற்குன்றாத மறமும், தம்மை யாண்ட அரசன் தனக்குச் செய்தநன்றிகளை நினைந்து கண்களில் நீர் மல்கும்வகை போரிடை மடியப்பெறும் பெருமையும் ஆகிய இவையனைத்தும் மேற்கூறிய படையினது செருக்காகும்.

நட்பாராய்தல் என்பது, "நன்மதி யுடைமை குடிகுணங் குற்ற நல்லினத்தானு மெத்திறத்தும் - பன்முறை யாய்ந்து நட்பினைக்

---

* நூழிலாட்டென்பது, தன்மெய்யைப் புதைக்கும் மாற்றார் படையைப் பறித்து அவர் மீதெறிந்து ஓடச்செய்வது. † வஞ்சினம் சபத மொழி.

கொள்க பாம்பொடும் பழகினும் பிரிய - லின்மையா மதனு லாய்ந் தலாலொருவ ரிடத்துநட் புறலுறி னவர்செய்-புன்மையும் பழியும் புணர்ந்திரு பயனும் போக்குவ துண்மை புத்திரனே.'' என்றருளிய படி, மேற்சொல்லிய விலக்கணத்தாரை ஆராய்ந்தறிந்தே நடக்க வேண்டுதலின் அவரை ஆராயுந் திறமாம். அஃதாவது, ஒருவன் மற் றொருவனது மதியுடைமையையும், குடிப்பிறப்பினையும், குணத்தினை யும், குற்றத்தினையும், குறைவற்ற சுற்றத்தினையும் எல்லாத் திறத்தி னும் பலவாற்றா னாராய்ந்து நட்புசெய்வானாயின், அந்நட்பு பின் பாம் பொடு பழகிய காலத்தும் பிரிபடாத நிலைமைத்தாம். அவ்வாறு ஆராயாது கொள்ளும் நட்பு புன்மையையும் பழியையுந் தந்து இருமைப் பயனையும் போக்கும்.

பழமை என்பது, ''கெடுதியி னுதவ வல்லவர் நட்பாற் கிளந்திடா தொன்றனைச் செயினுங் - கெடும்வகை செய்தல் வேண்டினதாமே கெழுவுதல் பணிவச்ச மின்மை - படுதரு மூழிற் புரியினு மவற்றைப் பழமையென் றறிந்துள மூவப்பி - னெடுநில முழுதுங் கேண்மையா மைந்தா நேரலார் தாமுங் கேளாவார்.'' என்றருளியபடி, நட்டாரது பழையாந் தன்மைபற்றி அவர் பிழைத்தன பொறுத்தலாம். அஃ தாவது, கெடுங்காலத்து உரிமையோடும் உதவ வல்லவராகிய நட்பி னர் தஞ்செய்யு முதவியைக் கேளாது செய்யினுங் கெடும் வகை செய்தல் தமக்கு வேண்டியன தாமே கோடல், பணி வின்மை, அச்ச மின்மை என்றிவை முதலாயின ஊழ்வகையாற் புரியினும், அவற் றைப் பழையதாய்வந்த நட்பென் றறிந்து அவர் பிழையை நோக்கி விடுதல் செய்யாது விழைந்திருப்பாரை நம்மாட்டும் இவரித்தன்மை யாவரென்று யாவரும் தாமே வந்து நட்பாவார். அன்றியும் அத் திரிபின்மை நோக்கிப் பகைவரும் நட்டாராவர்.

தீநட்பு என்பது, காதலரேனும் விடுவிலைமாதர் கள்வரிற் றமக் குறல் குறிப்போர்-பேதையர் கெடுதி யுற்றுழி யுதவார் பெரும் பொருணகுவித்துப் பறிப்பா-ராதருகருமந் தம்மினாகாத தாகவே நடிப்பவ ருளமே-மோதலுமொவ்வார் மனக்கெழீஇ மன்றி னுறப் பழிப்பாரிவர் தமையே.'' என்றருளியபடி, தீக்குணத்தாரோடு உள தாயநட்பாம். அஃதாவது, கொடுப்பாரைக் கொள்ளாது விலையைக் கொள்ளும் பொதுமகளிரைப்போலவும், பிறர்கேடு நோக்காது அவர் சோர்வு நோக்குங் கள்வரைப்போலவும், நட்பளவு பாராது அதனால்

வரும் பயனளவு பார்ப்போரும்,எல்லாத்தீங்கினையும் பயப்பவராகிய பேதையரும், அமர்வாராத போதெல்லாந் தாங்குவதுபோன்று அது வந்துழிவிட்டு நீங்குவோரும், விடர்-தூர்த்தர் - வேழம்பர் என்னு மிவர்களைப் போன்று பலவகையால் நகுவித்துத் தாம் பயன் கொண்டொழிவாரும், தம்மான் முடியுங்கருமத்தை முடியாதாக்கிச் செய்யாதாரும், உள்ளமுஞ் சொல்லு மொவ்வாது வேறுவேறா யிருப் பாரும், தனியே மனைக்கணிருந்துழி நட்பாடிப் பலரோடு மன்றின்க ணிருந்துழிப் பழிகூறுவாரும், ஆகிய விவர்கள் காதன் மிகுதியாற் பருகுவர் போன்றாராயினும் அவரைச் சிறிதாயினும் நணுகுதலைப் பறிக்கவேண்டும்.

கூடாநட்பு என்பது, "நல்லன பலநூல் கற்பினுங்கூடா நட்பி னர் மனநல னெய்தார் - சொல்லின்முன் வணங்கும் வணக்கமுந் தொழலுஞ் சொரிந்தகண் ணீருந்தப் பாது-கொல்லும்வன் படையா மாதலிற் பகையுட் கொண்டவர்க் கவரென நீயு-மொல்லுக வதுவு நீக்குறாக் கால முற்றிழி யல்லது வேண்ட." என்றருளியபடி, பகை மையால் அகத்தாற் கூடாதிருந்தே தமக்கு வாய்க்கும் இடம்பெருந் துணையும் புறத்தாற்கூடி யொழுகுவார் நட்பாம். அஃதாவது, நல் லனவாகிய பலநூல்களைக் கற்றவிடத்தும் அதனால் மனந்திருந்தி நட் பாத வில்லாது கண்டபொழுது முகத்தாலினியவாகச் சிரித்து, எப் பொழுதும் மனத்தால் இன்னாதனசெய்யும் பகைவரது சொல் வணக்கமும், அவரது தொழுகையும், அவரழுத கண்ணீரும் சொல் லானும் கையானும் கண்ணானுந் தேற்றிப் பின்னர்த் தப்பாதுகொல் கின்றவன் பகையாகும். ஆதலால், பகைமை தோன்றாமற் புறத்தின் கண் நட்பினை மிகச்செய்து அகத்தின்கட் டன்னையிகழும் பகை வரைத் தானும் அந்நட்பின் கண்ணே யிருந்து, புறத்தின்கண் அவர் மகிழும் வண்ணஞ் செய்து, * அகத்தின்கண் அதுசாம் வண்ணம் பொருந்தி நிற்றல் வேண்டும். அப்பகைவர் தனக்கு நட்டாரா யொழுகுங்காலம் வந்தால் தானும் அவரோடு முகத்தால் நட்பு செய்து அகத்தால் அதனைவிட்டுப் பின்னதுவுந் தவிர்தல் வேண்டும்.

பேதமை என்பது, "பழிமுத ஞானர் செய்வன தவிர்வ பார்த் திடார் குடிப்பிறப் பொழுக்க-மெழில்வளர் கல்வி யாதிகள் பேணா

* உள்ளொன்று புறமொன்றாதல்-ஒருவருக்குத் தகாதாயினும் பகைவ ரிடத்தானால் தகுமென்பது நீதிநூலது துணிவென்பதற்கு அதன் மேல் வைத்துச் சொல்லினர்.

ரெவரையு முறிக்குஞ்சொற் செயலார்-கழிமகிழ் வுடையார் கெடுதி கொண் டாக்கங் கைவிடு வார்செல்வ முறினுங் -கொழிபய னெய்தார் பிறர்க்கலாற் றமர்க்குக் கொடாரிவர் பேதைய ரொழிக.'' என்றரு ளியபடி, யாதுமறியாமையாம். அஃதாவது, பழி, பாவம், வறுமை யென்பனவற்றிற்கு நாணாமையும், செய்வன தவிர்வன அறியாமை யும், குடிப்பிறப்பு ஒழுக்கங் கல்வி முதலானவைகளைப் பேணாமையும், யாவர் மாட்டும் முறிந்த சொல்லாடுஞ் செயலுடைமையும், ஆகாத வொழுக்கத்தின்கட் காதன்மையும், கேடு பயப்பனவற்றைக்கொண்டு ஆக்கம் பயப்பனவற்றைக் கைவிடுக்குந் தன்மையும், பெரியசெல்வத் தைத்தெய்வத்தாலெய்திய வழியும் பயனெய்தாமையும், மனமொழி மெய்கள் அடங்குதற் கேதுவாய நூல்களையோதியும், அவ்வடக்கத் தான் வரும் பயன்களை யுணர்ந்தும் அதனை யறிய லுறப் பிறர்க் குரைத்தும், தானவை யடங்கி யொழுகாமையும் ஆகிய இப்பெற்றி களை யுடையோரைப் பேதைய ரென்று சொல்லுக.

புல்லறிவாண்மை என்பது, '' தன்னை யெப்பொருளு மறிந்தவ னாகத் தான்மிக மதிக்கும்புல் லறிவின் - வன்மையை யுடையா னறிதிச் சொற் கேளான் வல்லவல் லாதுங்கொண் டுரைத்துப்- புன்மையைத் தெரிப்பா னவைபுரிந் துலகோர் போனடிப் பான்றனை யுணர்த்து-நன்மதி யினரை யறிவிலராக நாட்டுவ னிவனையு நண் ணேல்.'' என்றருளியவாறு, புல்லியவறிவினையாடற் றன்மையாம். அஃதாவது, தாஞ் சிற்றறிவினராக விருந்தே தம்மைப் பேரறிவின ராக மதிக்கும் புல்லறிவினையுடையார் தமக்குறுதியாயவற்றை அறி வுடையார் கூறினுங்கேளார். தாங்கல்லாத நூல்களையுங் கற்றாராக வுரைத்துத் தம் புன்மையை வெளிப்படுத்துவர். தங்கணிகழுங் குற்றங்களை யறிந்து கடியாது மறைத்து அவ்வளவாற்றும் உலகத் தினரைப்போல நடிப்பர். தமக்கு நல்லுணர்ச்சியை யறிவிக்கப் புகும் ஆன்றோரை யறிவிலராக நாட்டுவர். ஆகலால் இத்தன்மைய ரோடு நண்ணாதிருத்தல்வேண்டும்.

இகல் என்பது, '' இகலை மதித்தின் னாமைபிழை யியற்றினார்க் கும் புரியாயேற்-பகையு முறவாம் டெருஞ்செல்வம் டவிக்குங் கெடாத புகழுண்டா-மிகலின் மிகுந்தின் னாங்கியற்றி னினிய தரும மேதிலராய்ப்-பகைமை வளரும் வலிதொலையும் டாழ்க்கும் பாழா வாழ்க்கையுமே.'' என்றருளியபடி, இருவர் தம்முட் பொருதுவலி தொலைத்தற் கேதுவாய மாறுபாடாம். அஃதாவது, ஒருவன்

தனக்கு வெறுப்பன செய்தானுயினும் அவனேடு மாறுபடுதலைக் குறித்துத் தான் அவனுக்கு இன்னுதவற்றைச் செய்யாதிருப்பனு யின், அவனுக்குப் பகைவரும் உறவாவர். எல்லாச் செல்வமும் பலிக்கும். கொடை முதலிய காரணங்களாற் புகழும் பெறுவன். பிறரோடு மாறுபடுதற்கண் மிகுதல் எனக்கு இனிதென்று இன்னு தன செய்வானுயின் உடனே தமரும் எதிலராவர். பகைமை வள ரும். வலி தொலையும். பொருட்கேடும் உயிர்க்கேடும் அப்பொழுதே யுண்டாகும்.

பகைமாட்சி என்பது, "வலியார் பகைகொள் ளேல்சுற்றம் வலி கள் பொருணட் பேபடையின்-மெலியா ரச்ச மறியாமை மேவாத் தன்மை கொடையின்மை-நலியா வெகுளி மறையின்மை நனியாங் காமங் கல்லாமை-யொலியார் பழிநோக் காமைமறு வுடையா ரிவர் மேற் பகையுறுக." என்ருங்கு, அறிவின்மை முதலிய குற்றங்க ளுடைமையாற் பகையை மாட்சிப்படுத்தலாம். அஃதாவது, படை பொருள் முதலிய ஒற்றுமைத்துணையும் ஆகிய இருவகைத்துணையு முள்ள வலியர்மேற் பகையா யெதிர்த்தலை யொழித்தல் வேண்டும். அவ்விருவகைத் துணையினும் சுற்றம், பொருள், நட்பு, படை என்னு மிவைகளினும் மெலியராயுள்ளார், அஞ்சவேண்டாதவற்றிற் கஞ்சு வோர், அறியவேண்டுமவற்றை அறியாதார், பிறரோடு பொருத்த மில்லாதார், யாவர் மாட்டும் ஈகையில்லாதார், நலியாத வெகுளியை யுடையார், நிறையின்மையை யுடையார், மிக்கத்தாமதத்தையுடை யார், நீதிநூலைக் கல்லாதார், தமக்குவரும் பழியை யாராயாதார், பண்பிலாதார் என்னு மிவர்களோடு பகையாதலை யொழியாது விரும்பல் வேண்டும்.

பகைத்திறந் தெரிதல் என்பது, "பாரம்பரிக்க வேண்டினுறு பகை நட்பாகக் கொண்டொழுகல் - வீரந் தணியா ரொடுபொரினும் விதி நூலினரோ டிகலாமை-சாருந் துணைநிற் பினும்பலரைப் பகையாக் காமைத் தனிமையுறி-னேருந் துணையா விருவகையு ணீக்கியொன்றை யுறவாக்கல்."—"மெலிய தெனமே வியபகையே மிகுந்து கெடுக்கு மிகுந்திடுமு-னலிக வினைதாழ் வுறிற்றெளிந்த நல்லா ரெனவுந் தெளி யாத-மலின ரெனவு நொதுமலரே மருவலொழுதல்புரியற்க-வலிசெய் படையா திகள்பெருக்க வகையாய்ந் திருக்க பகைமையற." என் றருளியபடி, பகையதுதிறமும் பகையிடத்தாக்குந் திறமுமாராய்த லாம். அஃதாவது, தனக்குவேண்டிய வழிப்பகையை வேறுபடுத்து

நட்பாகச் செய்துகொண்டொழுகலும், வீரமேயுடையாரோடு பகை கொள்ளாமையும், சுற்றம்-நட்பு-படை முதலிய துணையில்லாத வழியும் இருந்தவழியும் பலரோடு பகை கொள்ளாமையும், தனக்குதவிசெய்யுந் துணையில்லாத காலத்தும் பகையிரண்டாயின் அதிலொன்றை வெல்லுமாறு மற்றொன்றை யுறவாக்கிக் கொள்ளுதலும் ஆகிய வித்திறங்களை அரசன் இயல்பாக வுடைய னாதல்வேண்டும். அன்றியும், தான் மெலியதென்று இகழ்ந்த பகையே பின்னர் வலியதாய்த் தன்னைக் களையலுறுமாதலால், அவ்வாறாகா முன்னம் அது மெலியதாய காலத்தே களைதல்வேண்டும். தனக்குப் புறத்தொரு வினையாற் றொழுவுவந்துழித் தன்பகைவனை முன் தெளிந்தானாயினும் தெளிந்திலனாயினும் அவனை நொதுமலாக்கி அவனோடு கூடுதலையும் பிரிதலையும் ஒழித்தல்வேண்டும். *பின்னர் அப்பகையைக் களைய வேண்டின் பொருள் படையாதிகளைப் பெருக்கித் தான் அப்பகைக்கெதிரே பொருதாற்றினை யாராய்ந்து, தான் வலியனாய வளவிற் களைதல் வேண்டும்.

உட்பகை என்பது, "தமரா யிருந்து புறப்பகையைச் சார்பாங் காலம் வருமளவு-மமரா நிற்கு முட்பகையை யஞ்சிக் காக்க வுறிற் கடிக-நமரா மெனவே கண்ணோடி னல்ல வமைச்சா தியைத்தேய்க்கு-நுமரா மினத்தைத் தணைப்பிக்கு நுன்னைக் குடியோ டெளிதழிக்கும்." என்றருளியபடி, புறப்பகைக்கு இடனாக்கிக்கொடுத்து அது வெல்லுந்துணையும் உள்ளாய்நிற்கும்பகையாம், அஃதாவது, புறத்து உறவுமுறைத் தன்மையோடுங்கூடி அமைச்சர் முதலிய உறுப்புகளைத் தேய்ப்பாரும், சுற்றத்தாரை உள்ளாய் நின்று வேறுபடுத்து வாரும், தன்குடிக்குத் தீங்காற்றி யழிப்பாரும், உட்பகையாராதலால் அவரையஞ்சி அவரணையாமலும், அவர்க்குடம்படாமலும் தன்னைக் காத்துக்கொண்டொழுகல் வேண்டும். ஒருகாற் கூடுவராயின் உடனே அவரைக் கடிதல் வேண்டும்.

பெரியாரைப் பிழையாமை-என்பது, "ஆற்றன் மிகுந்த வேந்தரையு மரியதவத்து முனிவரையும் - போற்றி யொழுகி னெப்பொருளும் போற்றலாகு மவமதிப்பிற்-றேற்ற மிகுஞ்சார் பினரேனுஞ்

---

* முன் தெளிந்தானாயினும் அப்பொழுது கூடாதொழிகவென்றது-உள்ளாய்நின்று கெடுத்தலனோக்கி, தெளிந்திலனாயினும் அப்பொழுது பிரியாதொழிகவென்றது-அவ்வழுவிற்குத் துணையாதலனோக்கி ஒழித்தல் வேண்டுமென்றார்.

சிதைவர் திகழ்முப் புரச்சூரன்-சாற்றிந் திரன்மாலாதியருந் தளர்ந்தா ரெனிற்சாற் றுவதென்னே." என்றருளியபடி, பெரியாரயினுரை அவமதித் தொழுகாமையாம். அஃதாவது, பெருமை, அறிவு, முயற்சி என்னு மூவகை யாற்றல்களுமுடைய வேந்தரையும் தவத் திற்சிறந்த முனிவரையும் போற்றியொழுக வல்லார்க்கு, அவரீட்டி வைத்த எல்லாப் பொருள்களும் விருத்தியடையும். அவமதிப் பார்க்கு அரண், படை, பொருள், நட்பு, என்னும் இச்சார்புக ளிருந்தும் அழித்துவிடுவர். இப்பிழையொன்றனுல் திரிபுரன், சூர பன்மன் முதலிய அசுரர்களும், இந்திரன், திருமான் முதலிய தேவர் களுந் தளர்ந்தனரென்னில் இன்னு மெவ்வா றுரைக்கற்பாலது?

பெண்வழிச் சேறல் என்பது, "தன்னு லாளப் படுமனைவி தன்னு லாளப் படுவானே-லன்னுற் கறனும் பொருளுமுள வாகா தொல்லைப் பொருளானு-மன்னு பயன்கள் வினைமுடியா மறுமை யணுகா தெப் பிழையு-முன்னும் பின்னும் பெருநாணு மூவாப் பழியு மறிமைந்தா." என்றருளியபடி, தன்வழி யொழுகற் பாலதாய இல்லாள்வழியே தானெழுகலாம். அஃதாவது, ஒருவன் இன்பங்காரணமாகத் தன் மனையாளை விழைந்து அவள் தன்மையனு யொழுகுவானெனில், தனக்கின்றுணையாய அறம்பொருளை யெய்தான். செல்வமிகுந்த காலத்தும் ஈதல், துய்த்தல் முதலிய பயன்களைக் கொள்ளான். மறு மைப் பயனையும் அணுகப்படான். எல்லாப் பிழையும் அவனுக்கு முன்னிற்கும். பின்னர் அஃது பெரியனுயினும் அழியாப்பழியும் அவனுக் குண்டாக்கும்.

வரைவின் மகளிர் என்பது, "எழிலாற் பாட லாடலினு லிச்சை பெருக்கி யுளமொவ்வா-மொழியிற் செயலால் வயமாக்கி முற்றும் பொருளைப் பறித்துவிடும் -பழிநா ணுத பரத்தையரைப் பற்றுராய்ந்த பண்புடையா-ரொழியா ரவரைப் பேதைமயி லொழியா ரேம கண் டனே." என்றருளியபடி, தங்நலம் விலைகொடுப்பார் யாவர்க்கும் விற்பதல்லது, அதற்கு ஆவார் ஆகாதார் என்னும் வரைவில்லாத மக ளிரது இயல்பாம். அஃதாவது, ஆடல், பாடல், அழகு என்பன வற்றுல் ஆடவர்க்கு இச்சையைப்பெருக்கி உளமொவ்வாத சொற் செயல்களாற் றம்வசமாக்கி முற்றினும் பொருளைப் பறித்துவிடு கின்ற பழிநாணுத பரத்தையர் மயக்கத்தை யொழியாதவரை ஆய்ந்து செய்யும் அறிவினையுடையார் தீண்டார்.

கள்ளுண்ணுமை என்பது, "அறிவை யழிக்குஞ் செயலழிக்கு மழியா மானந் தனையழிக்குஞ்-செறியு மறிஞர் மதியாத செருக்கை விளக்கு மீன்றாளு-முறியும் வெறுப்பு மிகவிளக்கு முனிவு விளக்கும் பகையஞ்சாக்-குறிகள் விளக்கு நகைவிளக்குங் கொள்ளேல் கள்ளுண் டலைமைந்தா." என்றருளியபடி, கள்ளினையுண்ணுமையினது சிறப்பாம். அஃதாவது, ஒருவன் கள்ளின்மேற் காதல் செய்தொழுகுவனுயின், அது அவனது அறிவையுஞ் செயலையும் மானத்தையும் அழிப்பதன்றிச் சான்றோரால் மதிக்கப்படாத செருக்கினை விளக்கும். யாது செய்யினும் உவக்க வல்ல ஈன்றாளும் மனமுறிவள். யாவர்க்கும் வெறுப்பையுங் கோபத்தையும் உண்டாக்கும். பொருள் படை முதலியவற்றாற் பெரியனுய காலத்தும் அறிவின்மையாற் பகைவர் அஞ்சார். உள்ளூர் வாழ்பவரால் எஞ்ஞான்றும் நகுதல் செய்யப்படுவதென்க.

சூது என்பது, "வென்றி வரினு மதனுன்முன் மேவு மொன்றற் காயிரம்பின் - மன்ற விழக்கு மதுவன்றி வைத்த பொருளும் வருவாயு - மன்றி யனைத்தும் பகைகொள்ளு மமைச்ச ராதி யுறுப்பொழியு- மொன்று மொளிகல் விகண் மறுமை யுறுதி யிலையாஞ் சூதாடேல்." என்றருளியபடி, அக்களுண்ணல்போல அறம்பொருளின்பங்கட்கு இடையீடாகிய சூதினையாடலாம். அஃதாவது, சூதினையாடுவான் தான் வெல்லுமாற்ற லுடையானுயினும் அவ்வென்றபொருள் ஒன்றுக்கும் பின் தானெய்திய பொருள் ஆயிரமாக அழியும். அதுவன்றித் தானீட்டிய பொருளுந் தன்பொருள் வருவாயுங் கெடும். அதுகண்டு யாவரும் பகையாவார். அமைச்சர் முதலிய உறுப்புக்களும் ஒழியும். ஒளி, கல்வி, செல்வம், ஊண், உடை என்னு மிவைகளோடு மறுமைப்பயனு முண்டாகாது.

* மருந்து என்பது, "மனமெய்ம் மொழிகள் வருந்தாமல் வகுத்துத் தொழிலை மாறுபடா - வினிய வுணவை மிகப்பசித்த விடத்தி

---

* மருந்தாவது-பிணியுற்றவன், அதனைத் தீர்க்கு மருத்துவன், அவனுக்குக் கருவியாகிய மருந்து, அதனைப் பிழையாமையியற்றுவான் என நான்கு பகுதியை யுடைய நான்கு திறத்ததாம். அவற்றுள் உற்றவன் வகை நான்காவன:—பொருளுடைமை, மருத்துவன் வழி நிற்றல், நோய்நிலையுரைத்தல் வன்மை, வருந்துன்பம் பொறுத்தல் என விவை. தீர்ப்பான் வகை நான்காவன:—பல நோய் காண்டற் கஞ்சாமை, ஆசிரியனைவழிபட்டோதிய கல்வியு நுண்ணறிவு முடைமை, பலகாலுந் தீர்த்து வருதல், மன

னுடற்குப் பொருந்தவுணுன்-முனிசெய் பிணிகட் கிடனின்ரு முறைகள் பிறழ்ந்து வந்துவிடிற்-புனித முடைய வயித்தியரால் வழி நின்றவற்றைப் போக்குகவே." என்றருளியபடி, பழவினையானுங் காரணங்களானும் மக்கட்கு வாத முதலிய பிணிகள் வரும். அவற்றுள் பழவினையால் வருவன அதன் கழிவின்கணல்லது தீராமையின் அவையொழித்து ஏனைக்காரணங்களால் வருவனவற்றைத் தீர்க்கும் மருந்தின் நால்வகைத்திறமாம். அஃதாவது, †உணவுஞ் செயல்களும் ஒருவன் பகுதிக்கொத்த அளவினவன்றி அதனின் மிகுமாயினுங் குறையுமாயினும் ஆயுள்வேத முடையோரால் வாத நோய், பித்த நோய், ஐயநோய்என்று சொல்லப்பட்ட மூன்றுநோயும் அவனுக்குத் துன்பஞ்செயுமாதலால் மனமொழி மெய்களாலாய தொழில்களைச் செய்யுங்கால், அவைகள் வருந்தாமல் முன்னுண்டது அற்ருற் பின்னுண்பதனை அறுமளவறிந்து ‡மாறுகொள்ளாத இனியவுணவை மிகப் பசித்தவிடத்துத் தன்னுள்ளம்வேண்டிய வளவினுனன்றிப் பிணிவாரா வளவினல் உண்ணல் வேண்டும். அவ்வா றுண்ணிற் பிணிகளாற்றுன்பம் விளைத லுண்டாகாது. ஒருகால் அம்

மொழி மெய்கள் தூயவாதல் என விவை. மருந்தின் வகை நான்காவன:—பலபிணிகட்கு மேற்றல், சுவை-வீரியம்-விளை வாற்றல்களான் மேம்படுதல். எளிதினெய்தப்படுதல், பகுதியோடு பொருந்துதல் என விவை. இயற்றுவான் வகைநன்காவன:- ஆதுலன்மாட் டன்புடைமை, மனமொழி மெய்கடுயவாதல், சொல்லியன அவ்வாறே செய்தல் வன்மை, அறிவுடைமை எனவிவை. இவையெல்லாங் கூடிய வழியல்லது பிணி தீராமையின் இத் தொகுதியையும் மருந்தென்ருர்.

† அவைகட்கு உணவொத்தலாவது:—சுவை-வீரியங்களானும், அளவானும் பொருந்துதல். செயல்களொத்தலாவது:—மனமொழி மெய்களாற் செய்யுந் தொழில்களை அதை வருந்துவதற்கு முன்னே யொழிதல்

‡ மாறு கொள்ளாமை யாவது:—உண்பான் பகுதியோடு மாறுகொள்ளாமையும், காலவியல்போடு மாறு கொள்ளாமையும், சுவை வீரியங்களாற் றம்முண் மாறுகொள்ளாமையுமாம், அவையாவன:—முறையே வாதபித்த ஐயங்களினுய பகுதிக்கு அடாதவற்றைச் செய்வன வாதலும், பெரும்பொழுது சிறுபொழுது என்னுங் காலவேறுபாடுகளுள் ஒன்றற்காவன பிறிதொன்றற் காகாமையும், தேனு நெய்புந் தம்மு ளொத்து நஞ்சாதல் போல்வனவுமாம்.

முறைகள் பிறழப் பிணிநேருமாயின் * ஆதுலனளவினையும், அவன் பால் நிகழ்கின்ற நோயினளவினையும், தன்செயற்கேற்ற காலத்தி னளவினையும், நூனெறியானும் உணர்வு மிகுதியானும் ஆராய்ந்து செய்யவல்ல வைத்தியன் வழிநின்று அப்பிணியை யொழிக்க வேண்டும்.

குடிமை என்பது, "உன்னன் மொழிதல் செயன் மூன்றுந் தொடுக்கம் வாய்மை நாணிழுக்கார்-மன்னு மனையிற் பிறந்தார்கண் மலர்த லீகை யிகழாமை - நன்னர் மொழியு மவர்க்கேயா நன்மை பயவா வினைவறுமை-யின்னவிடத்தும் புரியார்க ளேம கண்டாவினி யறிமோ." என்றருளியபடி, உயர்ந்த குடியின்கட் பிறந்தாரது தன்மையாம். அஃதாவது, எக்காலத்துந் திரிபில்லாத குடியின்கட் பிறந்தார் கருத்துஞ் சொல்லுஞ் செயலுந் தம்முண்மாறாகாது ஒத்திருக்கின்ற வொழுக்கம், மெய்ம்மொழி, நாண் எனப்பட்ட இம் மூன்றன்கண்ணுங் கல்வியா னன்றித் தாமாகவே வழுவார். அவரே தம்மை வறியா ரடைந்தவழி முகமலர்ச்சியும், உள்ளன கொடுத்தலும், இகழாமையும், இன்சொற்சொல்லுதலும் ஆகிய இந்நான்கு முடையார். அவர்கள் வறுமையுற்ற வழியுந் தம் மொழுக்கங் குன்றுந் தொழில்களைச் செய்யார்.

மானம் என்பது, "பெருக்கத் துயர்வாம் பணிவொழியல் பேணூப்பணிவு சுருக்கத்திற்-செருக்கலின்றி யமையாத சிறப்பிற்றேனு முயர்மான - முருக்கும் வினையைச் செயநினையன் மொய்ம்பார் மானங்கெடவூழ்வர் - துருக்குமெனிற் சாமரைமானே யுன்னலேம கண்டனே." என்றருளியபடி, எஞ்ஞான்றுந் தன்னிலைமையிற் றாழாமையுந் தெய்வத்தாற் றாழ்வு வந்துழி உயிர்வாழாமையுமாம். அஃதாவது, குடியிற் பிறந்தார்க்கு நிறைந்த செல்வமுளதாயவழி யாவர் மாட்டும் பணிவு வேண்டும். குறைந்த நல்குரவு உளதாய வழிப் பணியாமை வேண்டும். தங் குடிப் பிறப்புத் தாழவருஞ் செய்கைகளைச் செய்யாதவழி அவைதாம் அமையாத சிறப்பினை யுடையவே

* ஆதுலன் அளவாவது-பகுதி, பருவம் வேதனை, வலிகளினளவாம். பிணியளவாவது சாத்தியம், அசாத்தியம், யாப்பியம் என்னுஞ் சாதி வேறுபாடும், தொடக்கம்-நடு-ஈறு என்னும் அதன்பருவ வேறுபாடும், வன்மை-மென்மைகளுமுதலாயின வாம். இவற்றுள் சாத்தியம்-தீர்க்கத் தக்கது. அசாத்தியம் தீர்க்கத்தகாதது, யாப்பியம் பெரும் பான்மை தீர்க்கத் தக்கதும் சிறுபான்மை தீர்க்கத் தகாததுமெனக் கொள்ளத்தக்கது. காலவளவாவது-மேற் சொல்லியனவாம்.

யெனினுந் தமது மானத்தை முருக்கவல்ல அச் செயல்களை யொழித் தல்வேண்டும். தமது வலியாகிய அம்மானம் ஊழின் வலியால் அழியு மெனில் தன் மயிர்த்திரளின் ஒரு மயிர் நீங்கினும் உயிர்வாழாத கவரிமாவை யொத்திருத்தல் வேண்டும்.

பெருமை என்பது, ''ஐது குடியிற் பிறந்தருநூ லாய்ந்துசெல் வத் துயர்ந்ததனு-லெய்த லரிது பெருமையஃதெய்துங் கொடை யொப் புரவாதி - செய்தற்கரிய செய்துபிறர் செயிற்கூறுமற் றருக் காம-லுய்து நெறியிற் பிறழாம லொழுகுவார்க்குள் ளுதிமைந்தா.'' என்றருளியபடி, பெரியாரது தன்மையாம். அஃதாவது, ஒருவன் உயர்ந்த குடியின்கட் பிறந்து அருநூல்களையாராய்ந்து செல்வத்திற் சிறந்தானேனும் அளவிறந்த ஈகை ஒப்புரவு முதலியவைகளாற் பிற ராற் செயற்கரிய செய்து, பிறர் குற்றங் கூறுமலுந் தருக்காமலு மிருந்து தனது நெறியிற் பிறழாமல் தன்னைத்தான் காத்துக்கொண் டொழுகானெனில் அவனுக்குப் பெருமை யில்லையாம்.

சான்றாண்மை என்பது,''அன்பொப்புரவுகண்ணோட்டமழியா வாய்மை நாணுதி-யின்பம் பெருக்கு நற்குணங்க ளெல்லா நிறைந்த சான்றோர்க-டுன்புற் றவர்க்கு மினியனவே சூழ்வர் துணையின் வினை முடிப்பர்-வன்பிற் றளரார் நட்டார்க்குமடங்கித்தோற்ற னுணுரே.'' என்றருளியபடி, பலகுணங்களானு நிறைந்து அவற்றை யாளற் றன்மையாம். அஃதாவது, சுற்றத்தார் மேலேயன்றிப் பிறர் மேலு முளதாய அன்பு யாவர் மாட்டும் ஒப்புரவு செய்தல், பழையார் மேற் கண்ணோடல், பழிபாவங்களி னுணல் முதலிய நற்குணங்களால் நிறைந்த சான்றோர்கள் தமக் கின்னுதனவற்றைச் செய்தார்க்கும் இனியவற்றையே செய்வர். ஒரு கருமத்தைச் செய்துமுடிக்கப் புகின் அதற்குத்துணையாவாரைத் தாழ்ந்து கூட்டிக்கொள்ளுவர். கடலுங் கரையு மில்லாமற் காலந்திரிந்தாலுந் தாந்திரியார். தம்மினுயர்ந்தார் மாட்டுக் கொள்ளுந் தோல்வியை இழிந்தார் மாட்டுக் கொள்ளுவர்.

பண்புடைமை என்பது,''ஆன்ற குடியன் பெண்பதநல் லறநீதி களின் வழுவாமை-சான்ற மக்கட் பண்பாகுந் தன்னை யுடையார் நகையானு-மான்று மிகழார் பகையிடித்து மதியா ரவர்த நற்குணமே -யேன்ற வுலகம் பாராட்டு மெல்லாப் பயனு மவர்மாட்டாம்.'' என்றருளியபடி, பெருமை சான்றாண்மைகளிற் றாம் வழுவாது நின்றே எல்லா ரியல்புகளு மறிந்து ஒத்தொழுகலாம். அஃதாவது,

உலகத்தோடமைந்த குடியின்கண் பிறத்தலும், பிறர்மேலன்புடைய ராதலும், யாவர்மாட்டும் எளிய செவ்விய ராதலும், அறத்தினும் நீதியினும் வழுவாதிருத்தலும் ஆகிய இப்பண்புகள் சான்ற மக்களது பண்பாகும். இதனையுடையவர் ஒருவரை விளையாட்டின் கண்ணு மிகழார். பகையிடத்தும் அதனைப் புரியார். அத்தன்மையாது நற் குணத்தையே உலகத்தார் கொண்டாடா நிற்பர்.

நன்றியில் செல்வம் என்பது, "வைத்துப் பொருளைத் தானுக ரான் வழங்கா னிருந்துஞ் செத்தானே - செத்தபின்ன ரென்செய் வான் றீயார்கொள்வ ரீட்டுதலான் – மெத்தும் வருத்தமேயன்றி வேறொன்றில்லை யாதலினற் - பொத்தும் வெறுக்கை நன்றியுறல் புசித்து வழங்கலே யாகும்." என்றருளியபடி, ஈட்டியார்க்கும் பிறர்க் கும் பயன்படுதலில்லாத * செல்வத்தினியல்பாம். அஃதாவது, தன் மனையெல்லாம் நிறைதற்கேதுவாய பெரும்பொருளை ஈட்டிவைத்தும் உலோபத்தால் அதனை யுண்ணுதவனும், பிறர்க்கீயாதவனும், உயி ரோடிருந்தானுயினும் இறந்தவனே டொப்பான். அன்றியும் அவன் செத்த பின்பு அதனைத் தீயார் கொண்டுபோய்ப் பயன் பெறுவ ரல்லது அக்காலத்து அவனென் செய்ய வல்லன்? ஆதலால் அறனும் இன்பமுஞ் செய்துகொள்ளானுக்குப் பொருளினை ஈட்டலுந் துன்ப மேயாம்.

நாணுடைமை என்பது, "இழிந்த தொழிலி னுணுவதே யெய் தற்கரிய நாணெனப்ப-ரொழிந்த மனவாக் குடலொடுக்க மொளிவா ணுதலார் நாணேயாங்-கழிந்து விடநாண் மண்கோடல் கருதார் நல மெல்லாம்வளர்ப்பா-ரழிந்து நாண்மற் றுயிர்வாழா ராவி யழிந்து நாணுள்வார்." என்றருளியபடி, மேற்சொல்லிய சார்பு பண்பு முத லிய குணங்களா னுயர்ந்தோர் தமக்கொவ்வாதகருமங்களில் நாணுத லுடையராந் தன்மையாம். அஃதாவது, இழிந்த கருமங் காரண மாக நாணுவதே எய்தற்கரிய நாணென்று சொல்லப்படும். அஃதன்றி மன மொழி மெய்கள் ஒடுக்கத்தான் வருவனவெல்லாம் அழகிய நுதலினையுடைய குலமகளிர் நாண்களாம். ஆதலால் நன்மக்களாயி னோர் தமக்கேமமாக நாணினைக் கொள்வதன்றி, அகன்ற ஞாலத் தைக் கொள்ளவும் விரும்பார். அந்நாணென்றினால் தமது பிறப்பு- கல்வி-குணம்-செயல்-இன்பம்-என்பவைகளை வளர்ப்பார். மேலும்,

* செல்வக்காலை அஃதுயர்ச்சி செய்பத் தாந்தாழ்தலும், அல்லற்காலை அது தாழ்வுசெய்யத் தாமுயர்தலும் வேண்டு மென்பதாம்.

அவர் நாண் சிதையாமற்பொருட்டு உயிரை நீப்பரேயன்றி உயிர் சிதையாமற்பொருட்டு நாணினை நீக்கார்.

குடிசெயல்வகை என்பது, "எடுத்த கருமமுற்றுமை யெய்தின் முடித்தே விடுவலெனத்-தொடுத்த முயற்சி யறிவி ரண்டிற் றேலா துயர்வார் குடிசெய்வா-ரடுத்த பருவங் குறித்து மடியாக்கி மானங் கருதுவார்-கெடுத்தல் புரிந்தா லாதலினற் கிளரக் குடியூன்றலின் மைந்தா." என்றருளியபடி, ஒருவன் தான்பிறந்த குடியை உயரச் செய்தலின் திறமாம். அஃதாவது, தன்குடி செழித்தற் பொருட்டுத் தொடங்கிய கருமமுற்றுதாயின், யானெண்ணியகருத்தை முடித்தே விடுவேனென்று முயற்சியும், அறிவும் என்று சொல்லப்பட்ட இரண்டினுள்ளுங் கெடாது உயர்ந்தவனே தன்குடியினை உயரச் செய்வானவன். அச்செயலை நோக்காது † காலத்தை நோக்கி மடியினைச் செய்துகொண்டு மானத்தையுங் கருதுவனயின் அதனைக் கெடுத்தோனவன். ஆதலால், தன்குடி ஒருபற்றின்றி வீழாநிற்குங் காலத்துப் பற்றுவன கொடுத்து அதைத் தாங்கவல்லவனே நல்ல ஆண்மகனாகும்.

உழவு என்பது, "உழுவித்திருவ ரிருவருழுவித்து முழுதுமுண லாகு-முழுதுண்பவரே தமக்குரிய ருபகாரியரென் பாரவரே-தொழுதுண் பவரே பிறர்க்குரியார் தொழின்முற்றுழந்து முழவினர்பான்-முழுது மடுப்ப வேண்டுதலின் முதன்மைத் துழவென் றறிமைந்தா." என்றருளியபடி, சிறுபான்மை வாணிகர்க்கும் பெரும்பான்மை வேளாளர்க்கும் உரித்தாய உழுதற்றொழிலாம். அஃதாவது, அந்தணர்-அரசர்-வணிகர்-வேளாளர்-என்னுநால்வகை வருணத்தாருள் முன்னிருவரும் உழுவித் துண்ணலாகும். பின்னிருவர் உழுவித்தும்உழுதும் உண்ணலாகும். ஆதலால், யாவரும் உண்ணும்வகை உழுதலை செய்து அதனாற்றும் உண்டு வாழ்கின்றாரே தமக்குரியராய் வாழ்கின்றவர். அவரே தம்மை இரப்பார்க்கு அவர்வேண்டிய தொன்றனைக் கரவாது கொடுப்பவர். மற்றையரெல்லாம்தாமும் மக்கட்பிறப்பினரா யிருந்தும் பிறரைத்தொழுது அவர் சிலகொடுப்பத் தம்முயி

† காலத்தை நோக்கி மடிசெய்தலாவது-வெயில்-மழை-பனி என்பன உடைமை நோக்கிப்பின்னர்ச்செய்துமென்றொழிந்திருத்தல், மானங் கருதுதலாவது இக்குடியிலுள்ளார் யாவரு மின்பமுற இக்காலத்துத் துன்பமுறுவேன் யானேவென்று உட்கோடல்.

ரோம்பி அவர் பின்செல்லற் குரியர். அன்றியும் உழுதலால்வரும் மெய்வருத்தநோக்கிப் பிற தொழில்களைச்செய்து திரிந்து பொரு ளெய்தினும் முடிவில் தம்முணவின் பொருட்டு உழுவார்கட் செல்லவேண்டுதலின் எத்தொழிலினும் முதற் றன்மைத்தாயது உழவேயாம்.

நல் குரவு என்பது, "வறுமை போல வின்னாது வறுவை யன்றி வேறில்லை-மறுவின் மொழிகள் சோர்வுபடும் வாய்த்த குடிநற்செயன் மொழிக-ளிறுதிபடுமற் றிரப்பாதி யெல்லாத் துயருமுடனாகும்-பிற னிணேக்கு மீன்றாரும் பிள்ளா யதுவந் திடினிறத்தல்." என்றருளிய படி, நுகரப் படுவன யாவுமில்லாமையாம். அஃதாவது, ஒருவ னுக்கு வறுமைபோல இன்னாதது வறுமையே யன்றிப் பிறிதில்லை. அவ்வறுமையானது இழிந்த சொல் பிறவாத குடிப்பிறந்தார் மாட் டேயும் அதுபிறத்தற்கேதுவாகிய சோர்வினை யுண்டாக்கும். தன் னாற் பற்றப்பட்டாருடைய பழைய குடிவரவினையுஞ் செயலினையும் அதற்கேற்ற சொல்லினையும் ஒருங்கேகெடுக்கும். இரத்தல் முதலிய எல்லாத்துன்பங்களையும் * விளைவிக்கும். அதனாற் றன்னை யீன்ற தாயானும் பிறனைக் கருதுமாறுபோலக் கருதி நோக்கப்படும். ஆத லால் அது வந்தவழி இறத்தலே நன்றாம்.

இரவு என்பது, "குறிப்பி னுணர்ந்து மொழியாமுன் கொடுப் பார்முன்னின் றிரந்துயிரைத் - துறப்பதின்றிச் சிலர்வாழ்வர் தூய் மை மானங் கெடாமையினா - விறப்ப வுயர்ந்த கொடைமையரே யெனினுமிரப்பா ரில்லாக்காற்-சிறப்பென் பெறுவரவரானே சிறப்பர் கரவா தவர்மைந்தா." என்றருளியபடி, மேற்கூறிய இரத்தலை விலக் குவதாய மானந்தீரா விரவாம். அஃதாவது, இவ்வுலகத்துள் இரத்தற் கேற்புடையராய சிலர் தம்மைக் குறிப்பினுணர்ந்து மொழியா முன் னங் கொடுக்க வல்ல ஈவார் மாட்டிரத்தலால் தங்கள் ஒழுக்கமும் மானமுங் குன்றாதவகை தங்களுயிரைத் துறத்தலின்றி வாழ்ந்திருக் கின்றனர். மேலும் ஒருவன் தானியற்றுங் கொடையின்கண் அள விற் சிறந்தானாயினும் அவன்பாற்சென்று ஒன்றனை இரந்து கோடலை

---

* எல்லாத் துன்பங்களையு மென்றது, செல்வர்களை நோக்கிச் சொற் றுன்பமும் அவரைக் கண்டாற் றுன்பமும், கண்டான் மறுத்துழி நிகழுந் துன்பமும் மறாதவழி அவர் கொடுத்தது வாங்கற் றுன்பமும், அது கொடு வந்து நுகர்வன கூட்டற் றுன்பமு முதலாயின.

விரும்புவாரில் வழி அவன் மாட்டு என்ன புகழுண்டாம்? ஆதலால், ஈவாருக்கு இரப்பா ரில்லாது புகழில்லை.

இரவச்சம் என்பது "கண்ணிற்சிறந்தார் தம்மிடத்துங்காழ்த்த மானங்கெடநாவாற் - பண்ணற்குரிய வறங்குறித்தும் படர்ந்தொன் றிரவார் பெருமையினு-லெண்ணிற் சிறந்தார் முயற்சியினு லேவாவுப் பில் வறும்புற்கை-யுண்ணற் கமைந்த தமைத்ததென வுவப்பரேம கண்டனே." என்றருளியபடி, மானந்தீர வருமிரவிற் கஞ்சுதலாம். அஃதாவது, தமக்குள்ளதுகரவாது இவர்வரப்பெற்றேமென்று உண் மகிழ்ந்து கொடுக்குங் கண்போலச் சிறந்தாரேனும் அவர்மாட்டு ஒரு வன் மானங்கெடத் தன்னுவினுல் அறத்தைக்குறித்தேனு மிரவாது நிற்றல் அவ்வறந்தான் பயனெய்தலிற் கோடிமடங்கு நன்றும். ஆத லால் நுகரவெண்டுவன வின்றி நல்கூர்ந்த வழியும் பிறர்பாற் சென் றிரத்தலை யுடம்படாத அமைதி எல்லாவுலகும் ஒருங்கியைந்தாலுங் கொள்ளாத பெருமையுடைத்தென்பர். அறிந்தவர்கள் தமது நெறி யாய முயற்சி கொடுவந்து தந்தது செறிவின்றித் தெளிந்தநீர்போ லும் அடுபுற்கை யாயினும் அதனை அமிழ்தத்தோடொக்க நினைத்து மனமுவப்பர்.

கயமை என்பது, "அழுக்கற்றெவர்க்கும் வடுக்கண்பா ரச்ச மாசையாலன்றி-யொழுக்கம் புரியார் மறைபிறர்பா லுய்த்துமொழி வார் தம்போல-விழுக்குக் கேதுங் கவலார்மு னேற்றமாகிச் செம் மாப்பார்-மழுக்கு ளார்க்கே பயன்படுவார் வறிதும் வறியார்க்கிடார் கயவர்." என்றருளியபடி, அறம் பொருளிரண்டனுள்ளும் இதுகா றுங் கூறப்பட்ட குணங்களுள் யாதுமிலராய கீழாரது தன்மையாம். அஃதாவது, ஒருவன் தனதுசெல்வத்தாற்பட்டுந் துகிலுமுடுத்தலையும் பாலோடடிசினுண்டலையுங்கண்டு அவற்றைப்பொறுது அவன்மாட்டு வடுவில்லையாகவும் உண்டாக்க வல்லவன்கயவனும். அவன் அரசனல் ஏதம்வருமென் றஞ்சு மச்சத்தானும் தன்னல் அவாவப்படும் பொரு ளதனுனுண்டாகு மென்னு மாசையானுமே யன்றித் தன்னியல்பின் ஓர் ஆசாரம் புரியான். ஒருவனுற்றான் கேட்ட மறைச் சொற்களை இடந்தோறுந் தாங்கிக்கொண்டு சென்று பிறர்க்குச் சொல்லுவான். தன்னிற் சுருங்கிப் பட்டியா யொழுகுவாரைக் கண்டானுயின் அவ் வொழுக்கத்தின் கண் அவரிற்றான் மேற்பட்டு அதனுற் றன்மிகுதி காட்டி இறுமாப்பன். தானுண்டு பூசிக் கையைத்தெளித்தல்வேண்டு

மென்று மெலியராயுள்ளார் இரந்தாலுந் தெளியான். இவ்வுலகத்துள் அவன் எற்றிற்குரியனென்னில் உணவின்மை முதலிய எவற்றாலேனுந் தன்னை யொருதுன்பமுற்றக்கால் அதுவே பற்றுக்கோடாக விரைந்து தன்னைப் பிறர்க்கு விற்றற்குரியனே யன்றி வேறெத் தொழிற்கும் உரியானல்லன்.

இவ்வாறு அரசநீதியை அறத்தாற்றினுற் செய்து அகிலத்தைக் காத்துப் பொருளீட்டவல்ல திறத்தினை யெல்லாம் தக்கனுக்கு முற்கலமுனிவர் உபதேசித்தபின்னர், அத்தக்கன் அவையனைத்தையுஞ் செவிக்கமுதமாகக் கேட்டு வாசனையூட்டிய தாம்பூலாதிகளை வைத்து அஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்தெழுந்து பிராமணர் முதலான பெரியோர்கட்கு அளவற்ற தானங்களை நடாத்தி ஆதுலர்க்குச்சாலை-ஓதுவார்க்குணவு-அறுசமயத்தார்க்குண்டி-பசுவுக்குவாயுறை-சிறைச்சோறு-ஐயம்-தின்பண்டநல்கல் - அறவைச்சோறு - மகப்பெறுவித்தல்-மகவு வளர்த்தல்-மகப்பால் வார்த்தல். அறவைப்பிணஞ்சுடுதல்-அறவைத் தூரியம்-சுண்ணம்-நோய்மருந்து - வண்ணார் - நாவிதர் - கண்ணாடி-காதோலை-கண்மருந்து-தலைக்கெண்ணெய்-பெண்போகம்-பிறர் துயர் காத்தல்-தண்ணீர்ப்பந்தல்-மடம்-தடம்-சோலை-ஆவுரிஞ்சுதறி-விலங்கிற்குணவு-ஏறு விடுத்தல்-விலைகொடுத்துயிர் காத்தல்-கன்னிகாதானம் என்கின்ற முப்பா னிரண்டறங்களையுமியற்றி அளவற்ற தேவாலயங்கட்குத் திருப்பணிமுதலியவைகளை நடப்பித்து, உமாதேவி, சரஸ்வதி, இலக்குமி முதலிய சத்தியாலயங்கட்கு மங்கிலியம் ஆடையாபரணாதிகளை வரிசை தந்து ஆதிசைவப் பிராமணர்கட்கெல்லாம் ஆகமவிதிப்படி பூசனைபுரிந்து, அமைச்சர் முதலாயினோர்க்குத் தேர்,கரி,பதாதி நிலம்முதலியவைகளை வெகுமதிசெய்து சிவாலயங்கட்கெல்லாந் திருவிழாக்கள் நடப்பித்து, ஆகாயமுகட்டையளாவத்தக்க கோபுரங்களோடும் ஓராலயமெழுப்பி, அதில் கணேசமூர்த்தியைப் பிரதிட்டைசெய்து முற்கலமுனிவரால் விதித்த விதியின்படி தினந்தோறும் பூசனைகளை நடாத்தி, வயிற்றிற் சுமக்காது பெற்ற தாயாகிய சுலபையின் பாதத்தையுஞ்சுமந்து பெற்றதாயாகிய கமலையின் பாதத்தையும் இடைவிடாது பணிந்து, எத்திக்கினுஞ் சத்துருக்களில்லாதபடி இவ்வுலகத்தையெல்லாந் தனதொருகுடைநீழலி லிருத்தி, நீதிநெறி தவறாமல் தேவேந்திரனைப்போலச் சகல போகங்களையு மனுபவித்து, அரசாட்சிசெய்து எல்லா வுயிர்களையு

மாதரித்து வந்தான். அக்காலத்தில் அத் தக்கனுடைய தந்தையாகி யுங் கருநாட தேயத்திற்கரசனுகியு மிருக்கின்ற வல்லவராசனுனவன் தனது குமாரன் சகலவியாதிகளு நீங்கப் பெற்று நல்ல கீர்த்தியோ டும் விதர்ப்ப தேயத்தை யாண்டுகொண் டிருக்கிருனென்று கேள்வி யுற்றுத் தனது சேனுசமுகத்தோடும் அங்குவந்து புதல்வனேக்கண்டு, அளவளாவி மிகுந்த மகிழ்ச்சியோடுங் கலந்திருந்தான். மற்றைய ருஞ் சந்தோஷமாகச் சேர்ந்து வாழ்ந்திருந்தார்கள்.

பின்னர் வீரசேனனென்னும் ஓரரசன் சொப்பனத்தில் விநா யகக்கடவுளெழுந்தருளி, அன்பனே! உனதுகுமாரத்தி முன்சனனத் திற் செய்திருக்கின்ற பூஜாபலத்தினுல் அவளேத் தக்கன் விவாகஞ் செய்து கொள்ளுவான். அவ்வாறே நீ நடந்துகொள்ளக் கடவ தென்று திருவாய் மலர்ந்தருள, அவ்வரசன் கண்விழித்து ஆனந்த மடைந்து, கணேச மூர்த்தியினுடைய உத்தரவின்படி தன் குமா ரத்தியை அத் தக்கனுக்கு விவாகஞ்செய்து கொடுத்தான். அதன் பின்னர் விநாயகமூர்த்தினுடைய திருவருளினுல் அவனுக்குப் பிர கற்பானு பிறந்தான். அவனுக்குக் கட்கதரன் பிறந்தான். அவனுக் குச் சுபாலன்பிறந்தான். அவனுக்கு எதாகரன் பிறந்தான். அவ னுக்கு வபுத்திரன் பிறந்தான். அவனுக்குச் சித்திரசேனன் பிறந் தான். அவனுக்கு வீமனுகிய நீபிறந்தாய். தக்கன்முதலாக உன் தந்தைவரையி லிருந்த யாவர்களும் விநாயகக் கடவுளுடைய பாதார விந்தங்களிற் குறைவற்ற அன்போடும் பூசைசெய்து வந்தார்க ளாத லால், இனி நீயும் அவ்வாறே பூசைசெய்து வந்தால் உனதிட்ட மெல்லாம் உடனே சித்தியாகுமென்று சொல்லினர்.

தக்கன் அரசாட்சி பெற்ற படலம் முற்றிற்று.

வீமனுபதேசம் பெற்ற படலம்

விச்சுவா மித்திரன் வீமனே நோக்கிநின்
றிச்சையா னுரைசெய்வா னேரிந்திலங் கேஃகினுய்
மச்சமா ஞனெடு மலரயன் காண்கிலா
வச்சனுண் மலரடிக் கன்புசெய் மரபுகேள்.

பிரமனுதியராலுங் காண்டற்கரிய அவ்விநாயக மூர்த்தியைப் பூசனை செய்யவேண்டிய விதியையுங் கேளென்று விசுவாமித்திர

முனிவர் சொல்வாராயினர். அரசனே! விநாயகமூர்த்தியினுடைய கருணை யுண்டாகத்தக்க ஏகாட்சர மந்திரமே பாவங்களனைத்தையும் விலக்கி அவ்வவர்கள் கருதிய வரங்களை இம்மையிற்றானே தந்து காக்கத்தக்கது. அம்மேலான மனுவை யுனக்குபதேசிக்கின்றேம். நீ ஸ்நானஞ்செய்து விரைவில் வரக்கடவையென்ன, அவ்வாறே வீமராசன் ஸ்நானஞ்செய்துவர விசுவாமித்திரமுனிவர் ஓமாதி கிரியைகளைச் செய்து கணேச மூர்த்தியினுடைய ஏகாக்ஷர மந்திரத்தை யுபதேசித்து, அதை யநுட்டிக்கு முறைமையுஞ்சொல்லி உனது பட்டணத்தைச் சேர்ந்து முன்னர்த் தக்கனுற் பிரதிட்டை செய்துவைத்த விநாயகராலயத்திலிருந்து தினந்தோறும் செபஞ் செய்துவருவாயென்று மிகுந்த கருணையோடுஞ் சொல்ல, வீமராசன் அவ்விசுவாமித்திர முனிவரிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு தன் மனைவியோடும் அவ்வனத்தைப் பிரிந்து நகரத் தெல்லையைச் சார்ந்தான்.

இப்பால் மீளவும் அரசன் வருகின்றதை அவன் அமைச்சர்களறிந்து, பட்டத்து யானையையுஞ் சொர்னச் சிவிகையினையு மலங்கரித்துச் சகல பரிசனங்களும் புடைசூழ்ந்துவரும்படி எதிர்கொண்டு சென்று அரசனைக் கண்டு தீர்க்க தண்டன் செய்து பிரிந்திருந்த தாய் தந்தையரைக் கண்ட இளம்பிள்ளைகள்போல அதிக மகிழ்ச்சி பொங்க விருந்தார்கள். பின்னர் அரசன் தனது பட்டத்து யானை மீது ஆரோகணித்துத் தன் மனைவியைச் சிவிகையிலிருக்கச்செய்து, சகல வாத்தியங்களுங் கோஷ்டிக்கும்படியாகப் பற்பல வரிசைகளோடும் பட்டணத்துள் வந்து, அரண்மனைக்குட் பிரவேசித்து, அந்தணர் முதலாயினேர்க்கு அளவற்ற திரவியங்களைத் தானஞ் செய்து, தன்னைத் தரிசிக்கவந்த சகல சனங்கட்குந் தனது கிருபையைவழங்கி அமைச்சர்களை நோக்கி, மந்திரிகாள்! நீங்கள் முன்போலவே அரசுரிமையை நடாத்திவாருங்களென்று கட்டளையிட்டுத் தக்கனுற் பிரதிட்டை செய்திருக்கின்ற ஆலயத்திற்சென்று, அங்கு மூர்த்திகரித்திருக்கின்ற விநாயகக் கடவுளைத் தியானித்துவேதாகம விதிப்படி பூசனைசெய்து, சகலமும் விநாயக ஸ்வரூபமாக மனதிலெண்ணி விசுவாமித்திர முனிவரா லுபதேசிக்கப்பெற்ற ஏகாக்ஷர மந்திரத்தை இடைவிடாமற் செபித்துவருகின்ற நாளையில் விநாயக மூர்த்திக்குக் கருணைசுரந்து, வீமராசன் கண்டு தரிசிக்கும்படியாக அவனெதிரிற் பிரத்தியக்ஷமாகத் தோன்றியருளினர்.

விநாயகர் தமையும் பூசை விதியுளி யியற்றி யெல்லாம்
விநாயக ருருவமேன்றே மெய்யுறக் கண்டோ வாமை
விநாயகர் மனுவை யெண்ணி வீமனேற் றிருக்கு நாளில்
விநாயகர் கருணை கூர்ந்து விழியெதிர் தோன்றி நின்றார்.

அப்பொழுது வீமராசன் சுவாமியைக்கண்டு அஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ்செய்து கர்த்தனே! தேவரீருடைய பாதாரவிந்தங்களில் இடைவிடாத பத்தியும், ஒரு சிறந்த புத்திரனும், முடிவில்முத்தியும், அடியேற் கருளவேண்டுமென்று தோத்திரஞ் செய்தனன்.

பூரண ரவனை நோக்கிப் பொருவினம் பாதத் தன்பு
மேரணி கனக மேனி யெச்சமு நினக்குத் தந்தாஞ்
சீரணி முத்தி பின்னர்ச் சேர்த்துது மில்லிற் செல்லேன்
றூரண முரைத்த வாயா லறைந்தனர் மறைந்து போந்தார்.

விநாயகமூர்த்தி வீமராசனைப் பார்த்து. அன்பனே! நீ கருதிய வாறே உனக்கு நம்மிடத்தன்பையும், சொன்னரூபம் பெற்றிருக்கின்ற புத்திரனையுந் தந்தோம். இனி எனது அந்தியநாளில் முத்தியினையுங் கொடுப்போமென்று திருவாய் மலர்ந்து, நீ உன்னரண்மனைக்குச் செல்லக்கடவையென்று விடைகொடுத்துத் தமது திருவுருவத்தைக் கரந்தருளினார்.

இப்பால் வீமராசன் அரண்மனைக்கு வந்து சிவபெருமானையும் விநாயகமூர்த்தியையும் இடைவிடாமற் பூசனை புரிந்து, அந்தணர் முதலாயினோர்க்கு ஆடையாபரணாதிகளைத் தானஞ்செய்து ஆனந்த சாகரத்தின் மூழ்கியிருந்தான். உடனே கணேசமூர்த்தியினுடைய பெருங்கருணையால் அவ்வரசன் மனைவியாகிய சாருகாசினி வயிற்றிற் கருப்பமுண்டாகிச் சொர்னமலையே ஒருருவங் கொண்டுவந்தது போலச் சகலரும் அற்புதங்கொள்ளத்தக்க புத்திரன் உற்பவித்தான். அதனால் வீமராசன் அகமகிழ்ச்சிகொண்டு புத்திரனுண்டானதற்கு நடத்தவேண்டிய சடங்குகளைக் கிரமப்படி நடப்பித்து அப்புத்திரன் உருக்குமம் போன்ற ஒளியுள்ள சரீரத்தினனாதலால் பெரியோர்கள் வாக்கியத்தின்படி உருக்குமாங்கதனென்னு நாமகரணந்தரித்து, அவனுக்குப் பிள்ளைமைப் பருவஞ்சென்ற பின்னர், அவனைக் கபிலமுனிவர் சமுகத்திற் கொண்டுபோய் விட்டான். அது முதல் உருக்குமாங்கதனைவன் கபில முனிவருடைய திருவடிகளுக்குப்

பத்திசெய்து வந்தான். அதனல் சகல வித்தைகளும் அவனுக்கு விருத்தியாகிவரத் தந்தை ஆனந்தங்கொண்டு விநாயகமூர்த்தியினுடைய ஏகாக்ஷர மந்திரத்தை உபதேசஞ் செய்து அதை யநுட்டிக்குமுறைமையையுஞ் சொன்னன். பின்னர் அவ்வுருக்குமாங்கதன் அதைச் செபஞ்செய்து கணேசமூர்த்தியிடத்தில் தனது தந்தையிலும் மிக்க அன்புடையவனுகிச் சதாகாலமும் அவரை ஆராதித்துக் கொண்டிருந்தான்.

வீமனுபதேசம் பெற்ற படலம் முற்றிற்று.

உருக்குமாங்கதன்
பட்டாபிஷேகப் படலம்

கருக்குவங் திடும்பை பூண்டு கலங்குறு முயிர்க்குப் பந்தங்
கருக்குவந் தருள்க ணேசப் பெருமனின் னருட்கா லன்பிற்
றருக்குள வுருக்கு மாங்கன் றனிமுடி யபிடே கத்தைச்
சுருக்கியா முரைக்க வெங்க யேனைத் துதித்து வாழ்வாம்.

அதை வீமராசன் தெரிந்து தனது அரசுரிமையை அவன்பால் ஒப்புவித்தற்கு எண்ணமுற்று, கொலுச்சபையில் வந்து சிங்காதனத்திலிருந்து கணிதசாஸ்திரிகளைக் கூவி நமது குமாரனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்யத்தக்க நாளை ஆராய்ந்துரைப்பீர்களென்ன, அவர்கள் அவ்வரசகுமாரனுக்கேற்ற திதி, வார, நக்ஷத்திர, யோக, காரண, கிரக, ஓரை முதலான நிலைகளை நன்ருகச் சோதித்துணர்ந்து ஓர் சுபதினத்தை நியமித்து அதுவே நன்முகூர்த்தமென் றறிக்கையிட்டார்கள். பின்னர் அரசன் அமைச்சர்களை நோக்கிப் பட்டாபிஷேகத்திற்குரிய பதார்த்தங்களையெல்லாம்இமைக்குமுன்சேகரிக்கக் கடவீர்களென்று கட்டளையிட்டுத் தனது குலகுருவை யடைந்து, இருகரங்களையுங் கூப்பி, சுவாமீ! நமது குமாரனுக்கு மகுடாபிஷேகஞ் செய்யத் தனித்திருக்கின்றேனுதலால் அதற்குரியபொருள்களை அடியேற்கு உணர்த்தியருள வேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ் செய்தான். அவ்வாசிரியர் மனமகிழ்ந்து அதற்குரிய எல்லாப்பொருள்களையும் ஓர் நறுக்கோலையிற் பொத்தளித்து இதனையுஞ் சொல்லுவார். அரசனே! மகுடாபிஷேகஞ்செய்யத்தக்க தானம் புண்ணிய பூமி-சிவசந்நிதானம்-நதி-தீரம்-நந்தவனம்-தன்னில் என்னும் இவ்

வைந்தில் ஒன்றாகியிருத்தல் வேண்டும். அதிலுங் கீழ்த்திசை-வடதிசை-ஈசானதிசை என்னும் இம்முத்திசைகளில் ஒன்றாகி யிருத்தல்வேண்டும். அவ்விடத்தில் ஐந்து முதல் ஐம்பந்தைந்து முழம் அகற்சியுள்ளதாய் முப்பத்தாறு தூண்களோடு ஓர் பூஜாமண்டபமும் ஓர் அலங்கார மண்டபமுஞ் சமைத்தல்வேண்டும். அன்றியும் மணி-பொன் - வெள்ளி - தாம்பிரம் - தருப்பை - யாகத்திற்குரிய மரங்கள் பாலுள்ள மரங்கள் என்னுமிவைகளின் ஒன்றால் அரசுவீற்றிருத்தற் கோர்பீடமும் அபிஷேகஞ் செய்தற் கோர்பீடமும் அமைத்தல் வேண்டும். அப்பீடங்கள் ஒருமுழம் உயர்ந்து ஒன்றரை முழம் அகன்று முன்னும் பின்னும் இரண்டு படிகளைக்கொண்டு நான்கு பாதங்களோடும் இருத்தல்வேண்டும். மேற்கூறிய அலங்காரமண்டபத்தில் ஆறுமுழம் அகன்று, இரண்டு முழம் உயர்ந்திருக்கின்ற இரண்டு வேதிகைகள் செய்தல்வேண்டும். ஆதலால் இந்தக் கிரமத்தின்படி மேற்கூறிய மண்டபங்களைத் தகுதியான நிலத்திலுந் திக்கிலும் பொருந்த முடிப்பித்து, இரண்டு பீடங்களையும் வேதிகைகளையும் விரைவில் நிறைவேற்றக் கடவையென்றார்.

இவ்வாறு ஆசிரியர் கூறிய மொழிகளை வீமராசன் கேட்டுக் கம்மியர்களைக் கூவி, அவர்கட்கு நவரத்தினங்களையும் பொன்களையுந் தந்து இரண்டு பீடங்கள் செய்துகொண்டு வரக்கடவீர்களென்று கட்டளையிட்டு, அவற்றைச் செய்யத்தக்க முறைமையையுங் கூறிப் பின்னுஞ் சொல்லுவான். நமது நகரத்தினது மதிலுக் குட்பட்ட நிலத்தில் கிழக்குத் திக்கில் ஐம்பத்தைந்து முழம் எல்லையுள்ளதாய் முப்பத்தாறு தூண்களோடு ஓர் பூஜாமண்டபமும் அலங்காரமண்டபமுஞ் சமைத்து, அவ்வலங்கார மண்டபத்தில் இரண்டு வேதிகைகளைச் செய்து முடிக்கக் கடவீர்களென்று கட்டளையிட்டான். உடனே அக்கம்மியர்கள் நல்லதென்று விடைபெற்றுச் செம்பொன்னையுருக்கி, இரண்டு பீடங்கள் வார்த்து அவைகளில் இரத்தினங்களைப்பதித்துப் படிகளைச் சேர்த்து வெள்ளியாற் சிங்கக் கற்களையியற்றிப் பின்னர், அரசன் கட்டளையிட்ட விடத்திற்சென்று நிலந் தோண்டி, அதில் இடிவுகொள்ளாதபடி மணல்சொரிந்து, அடியில் நீலக் கற்களைப் பரப்பி, இடையிற் பவளங்களைச்சேர்த்து அதன் மேல் மாகத ரத்தினங்களைப் பதித்துக் குறடுகளாக்கி, அக்குறட்டுகளின்மேல் கோமேதகத்தாலாகிய போதிகைக் கட்டைகளைத்

தாங்கும் பதுமராகத் தூண்களை நிறுத்தி, புட்பராகத்தால் உத்திர மிட்டு, அதன்மேல் வச்சிரப் பலகைகளைப் பரப்பி, வைடூரியத்தினற் கொடுங்கைகளை யிருத்தி, அதிற் சந்திரகாந்தத்தினல் யாளிமுகங்கள் சமைத்து முத்துமாலைகளைத் தொங்கவிட்டு, பளிங்குக் கற்களினற் சுவரெழுப்பி, நாற்றிசைகளினும் நான்குவாயில்களை விடுத்து ஆகா யத்தை யளாவியிருக்கத் தக்கதான மண்டபங்களாக்கித் தூண்க டோறுங் குலைவாழை மரங்களையும் கமுகுமரங்களையும் நிறுத்தி, கன்னற்சோலைகளை நட்டு, விதானங்களைத்தூக்கி இடை இடையிற் றூண்டாவிளக்குகளைத் தொங்கவிட்டு, அரும்புமாலைகளையும் மலர் மாலைகளையுங் கட்டி, ஒளிமிகுந்த கண்ணாடி வகைகளைப்பூட்டி, நாரத் தை முதலிய கனிவர்க்கங்களைக் கோத்து, நாட்டிப் பற்பல விசித் திரங்களான ஓவியங்களைத் தீட்டி, நவரத்தின மயமாயிராநின்ற தோரணங்களைச் சூட்டி, அம்மண்டபங்களைச்சூழச் சந்திரமண்ட லத்தை யளாவத்தக்க பந்தர்களைச் சமைத்து, இரண்டு வேதிகை களையும் முடித்தவுடன் முன்னியற்றப்பட்டிருக்கின்ற பீடங்களைக் கொண்டு அரசன் சமுகத்தில் வைத்து தேவரீர் அடியேங்கட் காக் கியாபித்த வண்ணஞ் சிவபிரானுங் கண்டுகளிக்கத் தக்க இரண்டு மண்டபங்களைக் குறைவற முடித்திருக்கின்றன மென்று அறிக்கை யிட்டார்கள்.

அதனை யரசன் கேட்டு மனமகிழ்ந்து சொர்னம் வஸ்திராபர ணமுதலிய திரவியங்களை அவர்கள் வேண்டுமட்டும் வெகுமானஞ் செய்து விடைகொடுத்தவுடன் அச்செய்தியை ஆசாரியர்தெரிந்து பூஜாமண்டபத்தை யடைந்து அதிற் பதின்மூன்றுவீதிக ளுண்டா கும்படி குறுக்கினும் நெடுக்கினும் பதினன்கு நூல்களை விடுத்து, நூற்றறுபத்தொன்பது வீடுகளாக்கி அவைகளினடுவே இருக்கின்ற வீட்டிற் சிவபிரானை உமாதேவியாரோடும் எழுந்தருளத் தக்கதாக நான்கு முழமுள்ள ஓர் இரத்தின வேதிகையை யிருத்தி அதைச் சூழவிருக்கின்ற எட்டு வீதிகளில் அந்தணர்-சூக்ஷ்மர்-சிவோத்தமர்-ஏகநேத்திரர் - ஏகருத்திரர் - திரிமூர்த்தி-ஸ்ரீகண்டர் - சிகண்டி-என் கின்ற அஷ்டவித்தியேஸ்வரர்க்கும், அதைச்சூழ விருக்கின்ற பதி னறுவீடுகளில், நந்தி-மாகாளர்-பிருங்கி-விநாயகர்-விருபர்-ஸ்கந்தர்-தேவி-சண்டேஸ்வரர்-இந்திரன்- அக்கினி-யமன் - நிருதி-வருணன்-வாயு-குபேரன்-ஈசானன் என்கின்ற சோடச தாதுக்களுக்குமாகத்

தனித்தனிவேதிகைகளையமைத்து அதையடுத்திருக்கின்ற இருபத்து நான்கு வீடுகளை யாவரும் உலாவும்படியான வீதியாக விடுத்து-நாற்புறங்களினும் நடுவேயிருக்கின்ற மும்மூன்று வீடுகளை வாயில்களாக்கி, மற்ற நூற்றெட்டு வீடுகளில் சம்புருத்திரர்-விபூதிருத்திரர்-கணருத்திரர் - ஆத்தியாட்சருத்திரர்-தரியாட்சருத்திரர்- திரிதீசவந்திதருத்திரர்-பிரபஞ்சருத்திரர் - விட்சணருத்திரர்-அனந்தருத்திரர் பாலருத்திரர்-வீரருத்திரர்-பாதாளருத்திரர் -விருஷபத்துவசருத்திரர்-சௌந்தரிய ருத்திரர்-கிராசனருத்திரர்-சர்வருத்திரர்- ஸ்மயானருத்திரர்-நீலலோகிதருத்திரர் - வைலோகிதருத்திரர் - கபாலீசருத்திரர்-அஜருத்திரர் - ஈசானருத்திரர்-விஜயருத்திரர்-புத்திருத்திரர்-பவோற்பவருத்திரர் - வச்சிரதேகருத்திரர் - பரமார்த்தனருத்திரர்-தனருத்திரர்-விபுவுருத்திரர்-சஹஸ்ரருத்திரர்-பிநாகருத்திரர் - திரிதசாதிபருத்திரர்- அக்கினிருத்திரர் - உதாதிசிருத்திரர் - பிங்கலருத்திரர்-கண்டருத்திரர்-ஆதிருத்திரர்-ஹாருத்திரர் - சுவால ருத்திரர்-தஹனருத்திரர்- ஹவ்வியருத்திரர் - பப்ருருத்திரர் - பஸ்மாந்தகருத்திரர்-க்ஷயாந்தகருத்திரர்-விதாத்ருருத்திரர் - தாத்ருருத்திரர்-கர்த்ருருத்திரர் - ஸ்ரிதகாமருத்திரர் - சர்வவியோக்திருத்திரர் - வியோமருத்திரர் - தர்மருத்திரர்-விசாலருத்திரர்-சமயுத்தருத்திரர் - நைருதிருத்திரர்-வருணருத்திரர்- ஹதருத்திரர்-த்ரவத்திருஷ்ட ருத்திரர்-மயானருத்திரர்-ஊர்த்துவசேஷருத்திரர்-விரூபாக்ஷருத்திரர்—தூமருத்திரர்- லோகிதருத்திரர் - தௌஷ்டராகருத்திரர் - பாலருத்திரர் அதிபாலருத்திரர்-பாசஹஸ்தருத்திரர் - ஜ்யபதருத்திரர் - தீர்க்கபாகுருத்திரர்-த்யாணுத்மகருத்திரர்- சுணமுகருத்திரர் - அப்தவருத்திரர்-சீக்ருத்திரர் - இலயருத்திரர்-வரயோகருத்திரர் - சூக்ஷ்மருத்திரர் - தீட்சணிய ருத்திரர்-பயாந்தகருத்திரர் - பஞ்சசிகா ருத்திரர்-கபர்த்தருத்திரர்-நிதீசருத்திரர்-உருபவந்திய ருத்திரர்-தானயருத்திரர் - சௌமியருத்திரர்-சதருத்திரர் - சடாதருத்திரர் - காமருத்திரர்-பரசாக ருத்திரர்- இலக்ஷ்மீசருத்திரர் - பிரகாசருத்திரர்-வீரியேசருத்திரர்-எக்கியேசருத்திரர் - ஜேஷ்டருத்திரர் - வேதாபருத்திரர் - வித்தியாதசருத்திரர் - பூதவேசருத்திரர் - உலோகருத்திரர்-பார்வதீருத்திரர்-பரமேஸ்வர ருத்திரர்-உமாபதி ருத்திரர்-ஈஸ்வர ருத்திரர் - சதாசிவ ருத்திரர் - மஹாவீர ருத்திரர்-கிராதருத் திரர்-அர்த்தநாரீஸ்வரருத்திரர் - ஜலவிகருணருத்திரர்-சாஸ்வதருத்திரர்-

மஹேஸ்வர ருத்திரர்-மஹாருத்திரர் என்கின்ற அஷ்டாதசருத்திரர்கட்கும் வெவ்வேறு வேதிகைகளை நிறுத்தி, மேல்விடுக்கப்பட்ட வீதிமுற்றினும் முறையே நவகண்டங்களையு மமைத்தனர்.

அச்சமயத்தில் வீமராசன் அவரை யடைந்து சுவாமி! தேவரீர் முன்னர்ப் பொறித்தருளிய பத்திரிகையின்படி எல்லாப்பொருள்களையும் இங்ஙனம் அழைப்பித்திருக்கின்றேனென்று அறிக்கையிட அவர் அப்பொருள்களையெல்லாம் பார்வையிட்டு, அங்கிருக்கின்றவர்களை நோக்கிச் சிவபிரான் கும்பத்திற்கு மூன்றிழையும், உமாதேவி கும்பத்திற்கு இரண்டிழையும், ஏனையோர் கும்பங்கட்கெல்லாம் ஒவ்வோர் இழையுமாக நூல்சுற்றிச் சமிதை முதலானவைகளை வேறு வேறு ஆராய்ந்துவைக்கக் கட்டளையிட்டு, தாமுந் தருப்பை முதலானவைகளை ஆராய்ந்து பாலிகைகளில் மணல் சொரிந்து முளைவிதைத்து, மற்றுமுள்ள கருமங்களை முடித்துக்கொண்டிருந்தனர். அவர் அவ்வாறிருக்க முன்னர் அரசனுலேவப்பட்ட அமைச்சர்கள் மற்றப் பரிசனங்களை நோக்கி அவ்வவர்கட்குரிய பணிகளைக் கட்டளையிட, அவ்வாறே யவர்களெல்லாந் தங்கள் தங்கள் தொழில்களை நிறைவேற்றுவா ரானார்கள். உடனே வள்ளுவனானவன் உண்ணல் உடுத்தலாதிகளை முடித்துத் தனது முரசினோடு யானைமீதேறி எங்கும் நீக்கமற்று நிறைந்திருக்கின்ற தேவதேவோத்தமர் வாழ்க! சகல வேதாகமங்களும்வாழ்க! வீமராசரும் அவர்கிளைகளும் வாழ்க! அவரது நீதிதவறாத செங்கோல் வாழ்க! எல்லாவுலகங்களுங் குறைவின்றி வாழ்க! இந்நகர முழுவதுந்தழைத்தோங்கி வாழ்க! என்று முரசறைந்து பின்னுஞ் சொல்லுவான். இந்நகரத்துள்ள எல்லாச்சனங்கட்கும் அறிவிப்பது யாதெனில்:—கலைமகள் சயமகள் என்னு மிரண்டு மங்கையர் முன்னரே காணியாட்சியாக் கொண்டிருக்கின்ற உருக்குமாங்கத ராசருடைய புயங்களின்மீது நிலமகள் திருமகள்என்னு மிவ்விருவர்களையும் நாளையதினத்திற் புணர்த்தப் போகின்றனர். ஆதலால்யாவரும் நகரத்தை அலங்கரிக்கவேண்டியது. முன்னையைப்பார்க்கிலும் விசேடமான தருமங்களை யாவரும் நடாத்த வேண்டியது.

பொருளில்லாதவர்கட் கெல்லாம் மகாராசாவினுடைய நிதிப் பொக்கிஷத்தைத் திறந்து விட்டிருக்கின்றது. அதில்அவ்வவர்கட்கு

29

வேண்டுமட்டு மெடுத்துக்கொண்டு நிறைவேற்ற வேண்டியது. பொருளுள்ளவர்களாயின் அதனைத் தங்களால் வெறுக்கப்பட்ட தெய்வத்தினை யொப்பமதித்துஒழித்துவிடவேண்டியது. யாவரும் இனிய போசனாதிகளை நுகர்ந்து, குளிர்ந்த சந்தனாதிகளைப்பூசி, ஆடையாபரணாதிகளைத் தரித்து, ஒருவரோ டொருவர் இனிய வார்த்தைகளோடு அளவளாவி எல்லாத் தேவர்கட்கும் பூசனைகளைச் செய்ய வேண்டும் என்றிவ்வாறு சொல்லித் தன்னிருக்கையைச்சேர்ந்தனன். அவையனைத்தையும் அந்நகரத்தார் மிக்க அன்போடு கேட்டு அளவற்ற தருமங்களைச் செய்து நகர முழுவதும் அலங்கரித்துத் தங்கள் தங்கள் குமாரர்கட்கே அரசுரிமை வந்ததுபோல உள்ளமும் உடலும் பூரித்திருந்தார்கள். இப்பால் சேனைத் தலைவனுடைய ஏவலினால் யானைப்பாகர்கட் கெல்லாம் இறைவனான ஆதோரணனானவன் அரசனுடைய பட்டத்துயானையைக்குளிப்பாட்டித்திருமுகமெழுதி நெற்றிப்பட்ட மணிந்து அளவற்ற ஒப்பனைகளைச்செய்து முடித்தனன். இரத சாரதிகட் கெல்லாந் தலைவனான வல்லவனானவன் அரசனுடைய இரதத்திற் கொடிகளை யுயர்த்தி ஆடை யாபரணாதிகளை யணிந்து, பல லக்ஷணங்கள்வாய்ந்த அசுவங்களைப்பூட்டி,வாளாயுதம், கொடுமரம், பகழி முதலான பல வாயுதங்களையும் நிரப்பினன். குதிரைப் பாகர்கட்கெல்லாம் முதன்மையான வாதுவனானவன் எல்லாக் குற்றங்களு மகன்று பல நற்குணங்களை வாய்ந்து,பகைவரது உள்ளங்களைப் பேதிக்க வல்ல அரசனது பட்டத்துக் குதிரையைக் குளிப்பாட்டி ஒளிமிகுந்த ஆபரணங்களைப் பூட்டிக் காதடியி லிருக்கின்ற கேசங்களைப் பின்னிப் பலவித சிங்காரங்களைச் செய்து நிறைவேற்றினன்.

சாரணர் கொண்டுசென்ற திருமுகத்தைப் பிறதேயங்களிலுள்ள அரசர் முதலாயினோர் வாங்கி வாசித்து அளவற்ற அலங்காரங்களோடு தங்கள் தங்கள் மனைமக்கள் சுற்றத்தினருடன் வந்து சேர்ந்தனர். தோரணங்களாற் புனைதல்செய்யப்பட்டிருக்கின்ற மாடவீதிகளில் ஓர்பால் வாரண முழக்கமும், ஓர்பால் தேரணி முழக்கமும், ஓர்பால் சேனைகள் முழக்கமும், ஓர்பால் ஆரணமுழக்கமும், ஓர்பால் ஆடலின் முழக்கமுமாகி யிருந்தன. சிலர் புனலிற் குளித்து விளையாடுவார்களும், சிலர் மதுவுண்டு களிப்பார்களும், சிலர் வாதாடிக் கெலிப்பார்களும், சிலர் வீதியழகை நோக்குவார்களும், சிலர் வேறு பணிகளாக்குவார்களுமாகி யிருந்தார்கள். இவ்வாறு அந்நகரத் துள்

ளோரும் பிற நகரிலிருந்து வந்திருக்கின்றவர்களும், அளவற்ற ஆனந்தத்தில் மூழ்கினவர்களாயிருக்க முன்னர்க் கணிதர்களால் ஏற்படுத்தி யிருக்கின்ற நாள் சமீபித்தலும் ஆசிரியர் பூசாமண்டபத்திற்கெழுந்து, சந்தனம் புஷ்பம்-அக்ஷதை பால்-தயிர் - முதலியவைகளாற் சகல தேவர்களையும்பூசித்து, அவர்கட்குப் பலிபிண்ட முதலியவைகளைக் கொடுத்து யாவரும் இப்பூசாமுகத்தில் எழுந்தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்து, முன்பு பாகரால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கின்ற கரி, பரி, தேர், படைக்கலம் என்னு மிவைகட்கு முறைமைப்படி பூசனைசெய்து, அந்தணர், முனிவர், இரவலர் முதலாயினோர்க்கு அன்னமளித்து, அன்றிரவில் உருக்குமாங்கதனை யழைத்து அவன் கரத்திற் பொற்கங்கணம் புனைந்து நூதனமாக இயற்றப்பட்டிருக்கின்ற வஸ்திராபரணங்களை யணிவித்து, பூசைசெய்ய யத்தனித்தவராய் பலவகை வாத்தியங்கள் முழங்க, பாவையர்கள் நிர்த்தனஞ்செய்ய, முனிவர்கள் மந்திரங் கணிக்க, அந்தணர் வேதங்களையோத, கேட்டபொருள்களைச் சிலர் எடுத்து நீட்ட, இவ்வித ஆடம்பரங்களோடு முன்னர்ச் சுவர்த்தலத்திற் சிற்பியர்களாற் சமைக்கப்பட்டிருக்கின்ற சித்திரவுருவாகிய விநாயகமூர்த்தியைப் பத்தியோடு பூசனைசெய்து, பலவித உணவுகளை நிவேதித்து, பரமகருணாநிதியாகிய கணேசமூர்த்தியே! யானியற்றப்போகின்ற வினைகளை இடையூறின்றி நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்து,முன் சிவபிரானுக்கமைத்திருக்கின்ற வேதிகையின்மீது ஆறுமரக்கால் நெல்பரப்பி அதிற்பாதியளவு அரிசியும், அதிற்பாதியளவு எள்ளும், அதிற் காற்கூறு கலந்திருக்கின்ற நவதானியங்களும் பெய்து. அதன்மீது சிவகும்பத்தைத் தாபித்துச் சகல மங்கலவாத்தியங்களோடு பொற்குடங்களில் யானையின்மீது கொண்டுவந்த தீர்த்தங்களை ஆடையில் வடித்து, அதில் முப்பத்திரண்டுபடி ஜலத்தைக் கும்பத்திற்பூரித்து சொன்னம்-நவரத்தினம்-கோட்டம்-கற்பூரம்-அகில்-சந்தனம்-பஞ்சகௌவியம்-வெட்டிவேர்-விரைகள் - மலர்-கனிகள் - கொடிகள் என்னும் இவைகளை உள்ளே சொரிந்து, அதன்மீது மாவிலை - நாரிகேளம் - தருப்பைமுடி முதலானவைகளை வைத்து, மேற்கூறிய நெல் முதலிய அடிப்பரப் பளவிலும் நீரளவிலும் பாதிபாதியளவு அதற்கு வாமபாகத்தி லிருக்கின்ற சத்தி கும்பத்திற்கும் அவைகளிற் பாதியளவு மற்றைக் கும்பங்கட்கு மமைத்து எல்லாக் கும்பங்களையும், அவ்வவ் விடங்களிற் ரூபித்து மேற்கூறிய பொன்முதலிய வஸ்துக்

களைச் சொரிந்து, மாவிலை முதலியவைகளையும் வைத்து, கும்பங்கட்கெல்லாம் இரண்டிரண்டு கலைகளைவெவ்வேருக உடுத்தி வித்தியேஸ்வரர்கும்பங்களெட்டினுள் பொன்-வெள்ளி-செம்பு-இரும்பு-காரீயம் வெள்ளீயம்-பித்தளை-வெண்கலம் என்கின்ற இவ்வெண்வகைப் பொருள்களையும் ஒவ்வொன்ருகச் சேர்த்து அவற்றைச் சூழவிருக்கின்ற பதினறு கும்பங்களுள் அகில்-கந்தம்-அதாரம்- மாட்சிதம்-மனசிலை இரதம்-வெள்ளை அப்பிரகமஞ்சள் - அப்பிரகம்- கௌரி-காஞ்சனம்-சாதிலிங்கம்-சிந்தூரம்-துத்தம்-பொன் விமலை - வெள்ளிவிமலை-காந்தம் என்னும் இப்பதினறு பொருள்களோடு, சோதிமரம் - சோதிக்கொடி-சோதித்திரணம்-பாரசிதை-பயை-சீவை-வினச்சரி-சமங்கை-விசயை-சபை-சகதேவை - பூரணை-கேசை- அஷ்டை - சதாவரி-சிவபத்திரி என்னும் இப்பதினறையுமிட்டு, இந்திரதிசைத்துவாரத்தின் இருமங்கினுக்கடுத்த பன்னிரண்டு கும்பங்களுள் பலாசு-கருங்காலி-ஆம்பிரம்-கல்லால்-ஆல்-கூவிளம் -வன்னி-வாகை- பிப்பிலம்-அத்தி-நாரத்தை-மாதுளை என்னும் இப்பன்னிரண்டு பொருகளின் பட்டைகளைச் சொரிந்து அக்கினிதிசையிலிருக்கின்ற ஒன்பது கும்பங்களுள் ஆற்றுமண்-ஆனிலைமண் - புற்றுமண் - இபக்கோடு பட்டமண்-கடல்மண்-மடுமண்-புண்ணியதலத்துமண்-மலைமண் அரசடிமண் என்னும் இவ்வொன்பதினையுந் தனித்தனி ஆராய்ந்து பெய்து, யமதிசைத்துவாரத்தின் இருமருங்கினு மடுத்த பன்னிரண்டு கும்பங்களுள் கழுநீர்-நீலம்-வெண்டாமரை - செந்தாமரை - மகிழ் - அலரி-பாதிரி-குரவலம்-மல்லிகை-பலாசு - நந்தியாவர்த்தம் - சண்பகம் என்னும் இப்பன்னிரண்டு மலர்களையுமிட்டு, நிருதி திசையி லிருக்கின்ற ஒன்பது கும்பங்களுள் அரைத்த சந்தனம்-வெட்டிவேர் - புனுகு-குங்குமம்-கஸ்தூரி - தக்கோலம் - அகில் - சாபத்திரி - இலவங்கம்-என்னும் இவ்வொன்பது விரைப் பொருள்களையும் பெய்து, வருண திசைத் துவாரத்தின் இருமருங்கினுமுள்ள பன்னிரண்டு கும்பங்களுள் மூங்கிலரிசி-கோதுமையரிசி-சவையரிசி-நாயுருவியரிசி, தினையரிசி, சாமையரிசி, வரகரிசி, உளுந்து-குளநெல்-எள்-பயறு-கடுகு என்னும் இப்பன்னிரண்டையுஞ் சுத்தி செய்திட்டு, வாயுதிசையிலிருக்கின்ற ஒன்பது கும்பங்களுள் இலக்குமி-சங்கபுட்பி-விட்டுணுகாந்தி-அஞ்சினி - துளசி-சகதேவி - இந்திரவல்லி - சூரியகாந்தி-பன்மினி என்னும் இவ்வொன்பதினையும் பெய்து, குபேர திசைத்துவாரம் இருமருங்கினுமுள்ள பன்னிரண்டு கும்பங்களுள் பால்-தயிர்-

நெய்-கோசலம்-கோமயம்-இளநீர்-மாதுளங்கனிரசம்-நாரத்தங்கனி ரசம்-வில்வக்கனிரசம்-மாங்கனிரசம் - தாடிமக்கனிரசம்- பலாக்கனி ரசம் என்னும் இப்பன்னிரண்டையும் விடுத்து, ஈசான திசையிலிருக்கின்ற கும்பங்களினும் எண்டிசையினும் இடை இடை மும்மூன்றாக வைத்திருக்கின்ற இருபத்து நான்கு கும்பங்களிலும் வேறுபடுவன வில்லையாதலால், அவைகளுள் முன்னர் விட்டிருக்கின்ற கந்தநீரோடு நிறுத்திச் சிவகும்பம் அமைத்திருக்கின்ற நடுப்பதத்தை மகமேருவாகவும், அஃதோடு அதனைச் சூழ்ந்திருக்கின்ற இருபத்தைந்து பதங்களை இளாவிருத கண்டமாகவும், வீதியை வானமாகவும், மற்றப் பதவரிசைகளை யெல்லாம் ஏனையபர்வதங்கள், அவற்றின் பதங்கள், அவைகளைச் சூழ்ந்த கண்டங்களாகவுங் கொண்டு, அம்மண்டபத்தை நாவலந்தீவாகத் தியானித்து, முன்னர் மேருவாகத் தியானித்த பதத்தை அம்மேருவின் அடிநடுமுடியாகவும், அதனருகில் இரண்டுவரிசையாகச் சூழ்ந்திருக்கின்ற பதங்களை அம்மேருவின் கொடுமுடிகளாகவும் பாவித்து, சிவம்-சத்தி-வித்தியேஸ்வரார்-தாதுக்கள்-உருத்திரர் முதலிய எல்லாத்தேவர்களையும் புட்பமுதலியவைகளைக்கொண்டு வரிசைக்கிரமமாகப் பூசித்து, சிவத்தையும் சத்தியையும் ஏகாதசம், மிருத்தியஞ்சம், மூலம்என்னும் இம்மந்திரங்களாலருச்சித்து, ஏனையோரை யெல்லாம் அவ்வவர்கட்குரிய மந்திரங்களால் வழிபட்டு, உணவாதிகளை யூட்டித் தூபதீபாதிகளைக்காட்டி, ஆடல் பாடலாதிகளைக் கிரமமாக நடப்பித்துப் பின்னர் நவகுண்டங்களமைத்திருக்கின்ற வீதிக்கெழுந்து, மதியுருவம்போன்ற குண்டத்தையெடுத்து சுத்தி முதலானவைகளைச் செய்து அதில் அக்கினியைத் தாபித்து, பலாச்சமிதை முதலிய உபகரணங்களைக் கொண்டு ஓமஞ்செய்யத் தொடங்கினவராய் மற்றைக்கிழக்காகித் திசைகளிலிருக்கின்ற எட்டுக் குண்டங்கட்குந் தம்மையொத்த ஆசிரியர்களைக் கூவி அவர்கட்குக் காதணி முதலியவைகளைத் தந்து, மந்திராக்கினியையுமளித்துச் செலுத்தினர். அவர்களும் அக்கிழக்காதி குண்டங்களில் தனித்தனி சென்று அத்தி-வன்னி-ஆல்-கருங்காலி-அரசு மாயூரம்-கல்லால்-கூவிளம் என்னுமிவைகளின் சமித்துக்களை முறையே கொண்டு மந்திர பூர்வகமாக அக்கினிகளை யெழுப்பி ஓமாதிகளை நடாத்தி ஆகுதி கொடுத்தனர்.

இப்பால் முதலாசிரியரானவர் வலஞ்சுழித்தெழுகின்ற தீயினையுடைய தமது குண்டத்திலிருந்து மூலமந்திரத்தால் நூறும் ஏனைய

மந்திரங்களால் டப்பத்துமாகக் கணித்து, அடிக்கடி அவிசொரிந்து முடிவில் அனைத்தையு மெடுத்துஆகுதிகொடுத்து உருக்குமாங்கதனை நோக்கி, நீ அரண்மனையிற் சென்று சித்தசுத்தியோடும் உறங்குவா யென்றுகட்டளை யிட்டனுப்பி, விடிந்த பின்னர் நித்தியநியமாதிகளை முடித்துப் பூசாமண்டபத்திற் சென்று, இராசகுமாரனை யழைப் பித்து அவனது நற்கனவினைக் கேட்டுமனமகிழ்ந்து இப்பால் முடிக்க வேண்டிய தீக்ஷையைக் குறித்து எல்லாக் குண்டங்கட்கும் நூறு நூறு ஆகுதிகள் கொடுத்துச் சகல வாத்தியங்களையு முழக்குவித்து அவன் செவியில் மந்திர உபதேசஞ்செய்து கரத்திற் புட்பங்களைத் தந்து, கும்பங்கட்குங் கிரமமாக அருச்சனை புரிவித்து வலம்வரச் சொல்லி, சாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ் செய்வித்து, அலங்கார மண்ட பத்தி லழைத்துக்கொண்டு சென்று, முன்னர் கம்மியர்களாலியற்றப் பட்டிருக்கின்ற பீடங்கட்கும் வேதிகைகட்கும் மிருத்தஞ்சய மந்திரத்தால் அருச்சனை புரிந்து, அம்மண் மண்டபத்தினடுவே ஓர் வேதிகையையிருத்தி அதன்மேற் செந்நெல் முதலானவைகளைப் பர ப்பி, அதன்மேல் வெள்ளேறு, சிங்கம், புலி, கலை என்னும்இவற்றின் தோல்களை விரித்துஅதன்மேல் ஓர்பீடத்தை வைத்து, அதன்மேல் சகத்திர தளத்தோடுங்கூடி விரிந்திருக்கின்ற சொர்ன கமலத்தை யிணக்கி, அதன்மேல் வத்திரம் விரித்து மற்றொருபீடத்தை அதற்கு வலப்புறத்தி லிருத்தி, அதனை மந்திரபூர்வமாகச் சுத்திசெய்து சில மங்கையர் மகுடம்-ஆரம்-வஸ்திரம் முதலிய அரச வுறுப்புகளைப் படலிகையிலேந்திவர, அவைகளை அப்பீடத்தின்மேல்வைத்து கும்ப சலத்தினுற் புரோக்ஷித்து, எதிரிற் றிரையிட்டுஅத்திரைக் கப்பால் மற்றொரு வேதிகையை வைத்து அதன்மீது கனகமுதலிய பொருள் களை நிறைத்து வைத்திருக்கின்ற சுவர்னகும்பங்களையும் சகல தானி யங்களையும் அளவற்ற ஆபரணங்களையும் நிரப்பி, அதர்வணம் உருத் திர மென்று சொல்லப்பட்ட வேறு வேறுயுள்ள பல மந்திரங்களை யகற்றி மகாரோகினி, குபேரவிருதயம், இரணியவருணம்,கூர்மாண் டம் முதலிய மந்திரங்களை முன்னதாகக் கணித்து முடிவில் மூலமா கிய மிருத்தஞ்சய மந்திரத்தையோதி இப்பால் அபிஷேகஞ் செய்ய வெழுந்து, உருக்குமாங்கதனைக் கீழ்த்திசைமுகமாகப் பீடத்திலிருத் திப் பலவகைவாத்தியங்கள் சத்திக்க வேதவோசைமுழங்க மங்கல வாழ்த்து விம்ம, அவர்காட்டிய கும்பங்களைச் சிலரெடுத்து நீட்ட, வீமராசனுக்கும் சாருகாசினிக்கும் அளவற்ற மகிழ்ச்சி பொங்க,

சகலதேயத்து மன்னர்களுங் களிப்பெய்தி யார்ப்பரிக்க, இவ்வித ஆடம்பரங்களோடு சகத்திர தாரைகள் விட்டிருக்கின்ற பொன் வட்டிலைக் கரத்திலேந்தி, எண்ணிறந்த தேவர்களையும் முனிவர்களையும் அவ்வவர்கட்குரிய மாதர்களையும் மனதிற்றியானித்து, அவர்களே நேரில் வந்து அபிஷேகஞ் செய்வதாகப் பாவித்து எல்லாக் கும்பங்களையும் மந்திர பூர்வமாக வெடுத்து மகுடாபிஷேகஞ் செய்தனர்.

தேவர்கள் முதலாயினோர் வந்து அபஷேகித்ததாக மனதிற் பாவித்தபடியால் திரிமூர்த்திகள்-அச்சுவினி தேவர்-மருத்துவர்-வசுக்கள்-உருத்திரர் முதலிய தேவர்களும், உமாதேவி, திருமகள்-சரஸ்வதி-அதிதி-சுவாகாதேவி முதலிய இவர்களோடு கணமுதல் ஆண்டுருகச் சொல்லப்பட்ட தெய்வ மாதர்களும், தடாகம்-நதி-சமுத்திரம் முதலிய உருவங்களாயிருக்கின்ற ஸ்திரீகளும், தூருவாசன்-புலன்-புலத்தியன்-சாபாலி-மார்க்கண்டன் - கண்ணுவன்- கவுதமன்-பிருகு-பரத்துவாசன்-கபிலன் முதலாயுள்ள முனிவர்களும், அருந்ததி முதலாயுள்ள் இருடியர் பத்தினிகளும் அவ்வரசகுமாரனுக்கு அபிஷேகஞ் செய்தவராகி யிருந்தார்கள். பின்னர் உருக்குமாங்கதன் ஈரம் புலத்தி இடையிற் கிழிபடாது இரண்டிரண்டாகியிருக்கின்ற ஆடையினை யுடுத்தி மகுட முதலிய கலன்களை யணிந்து சந்தனக் கலவைபூசி, மாலை முதலிய வணிகளைத் தரித்து, சிங்காதனத்தின்மீ தாரோகணித்தனன். உடனே சிலர் ஆலவட்டமசைத்தார்கள்; சிலர் கீதங்களிசைத்தார்கள்; சிலர் சந்திரவட்டக் குடை பிடித்தார்கள்; சிலர் விருதுகள் படித்தார்கள் ; சிலர் மங்கல வாழ்த்துப் பேசினார்கள்; சிலர் கவரிகளெடுத்து வீசினார்கள்; அச்சமயத்தில் அங்கிருந்தவர்கள் சரேலென்று திரையை நீக்க உருக்குமாங்கதனவன் தனக்கெதிரிலுள்ள வேதிகையின்மீது பரப்பி யிருக்கின்ற எல்லாப் பொருள்களையுங் கன்றோடிருக்கின்ற பசுவினையும் வெள்ளேற்றினையும் இரதமுதலிய மங்கல வஸ்துக்களையுங் கண்டு தரிசித்தனன். தமர்களாயினோர் பொன்னாழி முதலிய ஆபரணங்களைக் கையுறை தந்தார்கள். பிறதேயத் தரசர்களெல்லாந் திறைதந்து வணங்கி நின்றார்கள்.

இப்பால் உருக்குமாங்கதன் ஆசிரியரிடத்தில் விடைபெற்று அவ்விடத்தி னின்றுமெழுந்து ஆதோரணன் கொண்டுவந்த ஆனையின் மீதாரோகணித்து ஓர்பால் கவிகை-கவரி-கொடி முதலிய சின்னங்கள் நெருங்கிவர, ஓர்பால் குடமுழா பேரிகை முதலிய வாத்தி

யங்கள் அண்டங்களதிர முழங்க, ஓர்பால் இரத கச துரக பதாதிகளாகிய நால்வகைச் சேனைகளு மார்ப்பரிக்க, இவ்வித சம்பிரமங்களோடு தேவேந்திரனைப் போல உலாப்போந்து தனது அரண்மனை வாயிலுக்கெதிரில் இறங்கி அங்கமைந்திருக்கின்ற பொற்பலகையின் மீது நின்றனன். உடனே அங்கிருந்த மாதர்கள் அவன் பாதத்திற் பாலைச்சொரிந்து நீராற்கழுவி மெல்லியஆடையாற்றுடைத்து,பூரண கும்பம்-நீராஞ்சனம்-மணிவிளக்கு - முளைப்பாலிகை முதலிய மங்கலப் பொருள்களைக் கரத்திலேந்தி நீர்த்தாரை யொழுக்கி, மும்முறை வலம்வந்து பல ரத்தினங்களால் இழைத்திருக்கின்ற பாதுகையை எதிரில் வைத்தார்கள். அதனை உருக்குமாங்கதன் பாதத்திற் சூடி அரண்மனை புகுந்தனன். பின்பு ஆசிரியர் அவனைப் பூசாமண்டபத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டு சென்று முடிவிற் செய்யத்தக்க சாந்திகளையுஞ் செய்து எல்லாத் தேவர்களையும் மனதிற்றியானித்து எதிரே பயபக்தியோடும் நின்று புட்பாஞ்சலிகொண்டு தூவி, மகுடாபிஷேகஞ்செய்ய வந்திருந்த தேவர்கள் முதலிய யாவர்க்கும் விடைகொடுத்தனர். இப்பால் உருக்குமாங்கத னெழுந்து அரண்மனை புகுந்து ஓமாதிகளைச்செய்த அவ்வாசிரியரைப் பூசித்து அவரவர்க்கு நிரம்பத்தக்க தட்சிணை கொடுத்து,முனிவர்கள் அந்தணர் வறியோர் முதலியவர்க்கும் பலதானங்களைச் செய்து, ஞாதியர்-குரவர்-வேற்றரசர்-அமைச்சர் - பாவலர்-நாவலர் - படைவீரர் முதலாயினோர்க்குத்—துகில்-பூண்-துரகம்-வேழம்-இரதம் முதலானவைகளை மேகங்களுங்கண்டு நாணத்தக்கதாகப் பொழிந்து, உலகமுழுவதுந் திங்கள் மும்மாரிபெய்து தழைக்கும்படியாகத் தனதராசாட்சியை நடாத்தி வந்தனன். பின்னர் வீமராசன் தனது புயச்சுமை யொழிந்ததென்று மனமகிழ்ந்து சதாகாலமுங் கணேச மூர்த்தியை ஆராதித்துக் கொண்டிருந்தான்.

உருக்குமாங்கதன் பட்டாபிஷேகப் படலம் முற்றிற்று.

உருக்குமாங்கதன்
சாபம் பெற்ற படலம்

அருக்கன்வேறுமண் ணிருந்தென வவிரொளி யாதனத் தினிலேறி
யுருக்குமாங்கத னுலகுயிர்க் குளத்திரு ளுருவகை முறைசெய்தங்
கிருக்குநாளையின் மிருகங்கள் வனத்திடை யீண்டிவண் பயிராதி
முருக்குகின்றன வெனச்சில ரடுத்தெதிர் முடிபணிந் துரைசெய்தார்.

முனிவர்களே! இங்ஙனம் மகுடாபிஷேகஞ் செய்துகொண்ட உருக்குமாங்கத ராசனானவன் தன்தந்தை யுபதேசித்த ஏகாக்ஷர மந்திரத்தை இடவிடாது செபஞ்செய்து வருந்தோறுங் கணேச மூர்த்தியினுடைய பாத திருவடிகளில் மிக்க பேரன்புடையவனுகிச் சதாகாலமும் அவரைப் பூசை செய்து கொண்டு சத்துருக்களை யெல்லாஞ் செயஞ்செய்து, இலக்குமி—சரஸ்வதி-பூமிதேவி என்னு மிவர்கள் களிக்கும்படியாகத் தன்னுணையைப் பல திக்குகளினுஞ் செலுத்திப் பழமையாயுள்ள வேதப்பிராமணர்கள், உயர்ந்தராசர்கள் நீதியையுடைய அநேக நிருபர்கள், சகல கலைக்கியானங்களினும் வல்லவர்கள் ஆகிய இவர்களெல்லாம், இருமருங்கினுஞ் சூழ்ந்திருக் கப் பூமியை யாளுகின்ற சிற்றரசர்களெல்லாந் திறைகொணர்ந்து நிற்க, அதிதிகள், முனிவர்கள், தபோதனர்கள், பெரியோர்கள் முத லாயினோர் ஆசிர்வதிக்க, மந்திரிமார்-புரோகிதர்-சேனுதிபர்-தூதர்-சாரணர் முதலான துணைவர்கள் பக்கங்களில் நெருங்க, குற்றமற்ற சேனைகள் கூட்டங்கூட்டமாய் வளை-தடி-வாள்-உடைவாள் முதலிய படைகளைக்கொண்டு தலைவாயிலி னுலாவ, சில மகளிர் வெள்ளிய சாமரைகள் வீச, சிலமகளிர் கட்டியங்கூற இத்தன்மையாகிய வலங் காரத்தோடு சிறந்த சிங்காதனத்தில் வீற்றிருந்து செங்கோல்முறை வழுவாமல் சகல சீவராசிகட்கும் இன்பமுண்டாகத் தக்கதாய் இராச்சிய பரிபாலனஞ்செய்து வருகின்ற காலத்தில், சில ஜனங்கள் அவ்வுருக்குமாங்கதராசன் சமுகத்தில் வந்துபணிந்து ஓ சர்வஜனோப கரா! சக்கிரேஸ்வரரே! காட்டுமிருகங்கள் கூட்டமாய்வந்து நாட்டுப் பயிர்களை வீட்டி யழிக்கிறதென்று முறையிட்டார்கள். அதை யவ்வரசன் கேட்டு மனதிரங்கி வேட்டையாடி வருவோமென் றெழுந்து, பலபடைக் கூட்டங்களையும் வலைஞர்களையுமழைத்துக்கொண்டு சகல பரிசனங்களோடுங் காட்டிற்சென்று சிங்கம், புலி, யானை, கரடி முதலிய மிருகங்களைக் கொன்று, பின்னர்த் தான் தனியே சென்று தனக்கெதிர்ப்பட்டு வருகின்ற செந்நாய், கலைமான், புள்ளிமான் முதலியவைகளை அதஞ்செய்து வருகையில் அதிக தாகங்கொண்ட வனுகி இளைப்புற்று, ஓர் கானகத்துள் நுழைந்து அங்கு, கவி மகா முனிவர் வாசஞ்செய்கின்ற ஆச்சிரமத்தை யடைந்து அவ்விடத்தில் அவர் பத்தினியாகிய முகுந்தை யென்பவள் உல்லாசமாய்த்தனியே உலாவல் செய்திருக்கக்கண்டு, அவளருகிற் சென்று, அன்னையே; அடியேன் தாகநீங்குமாறு நீர்தரல் வேண்டுமென்று மிகுந்த வணக்

கத்தோடும் பிரார்த்தித்தான். இவ்வாறு பிரார்த்தித்த அரசனை முகுந்தை கண்டவுடன் அவன் பேரழகினுக் காதலுற்று அதிக விரகதாபங்கொண்டு மிக்க விளைப்போடு நீர் தேடிவந்த மெலிவை யுங் கருதாது தன்மனதிலுண்டான விரகத்தினை யவ்வரசனுக்கு அறிவிப்பவளாகி இதனைச் சொல்வதாயினள்.

சர்வாலங்கார சோபிதனாகிய மகாராசனே! உன்னைப்போலழ கின்மிகுத்தவர்களைத் தேவர் கூட்டத்தினுங் கண்டதில்லை. உன்திரு மேனியில் சகல லட்சணங்களு நிறைந்திருக்கின்றமையால் உன்னைக் கண்ட பாவையர்களில் யாவர் மோகத்தாற் சோர்வுறார்கள்? ஓர் காரிகையானவள் மற்றொருவனை புருடனைக்கண்டு ஆவல் கொள் ளுவாளாயின் உடனே யவனோடு கூடினாலல்லது அவள் விரகமொழி யுமோ? முன்னர் யாவரையும் வதைக்கும்படி ஆலகாலவிடத்தைத் தன்னிடத் துண்டாகிய திருப்பாற் கடலானது மீட்டு நல்ல வமு தத்தை யீன்று யாவரையும் பிழைப்பித்ததுபோல உனதுபேரழகினா லுண்டாகிய விரகத்தீயானது எனது தனங்கள் குழையும்படி உன்றோள்களைக்கூடிச் சுகித்தாலல்லது தீர்வதில்லை யென்று சொல் லித் தனது துகில் சோரவும், கூந்தல் விழவும், முத்தாரங்கள் பொறி யவும், கைவளைகள் நழுவவுமான அலங்கோலத்தோடு அவ்வரச னுக்கெதிரில் நின்றாள். இவ்வாறு இலக்குமியுங்கண்டு மயங்கத்தக்க மிக்க அழகினை வாய்ந்த அம் முகுந்தையானவள் தானே வலாற்கார மாய்க் கூடவேண்டுமென்றிரந்தும், உருக்குமாங்கதராசன் மனங் கலங்காதவனாகி அம்முகுந்தையை நோக்கித் தாயே! நீ அந்தணர் குலத்திற்பிறந்து ஓர் அருந்தவருக்கு வாழ்க்கைப்பட்டவள். யானோ அரச குலத்திற் பிறந்து இவ்வுலகத்தை யரசாட்சி செய்திருப்பவன். அன்றியும் யான் விநாயகமூர்த்தியைத் தொழுகின்ற அன்பனாகும். என் மனது எக்காலத்தும் பரஸ்திரீகமனஞ் செய்வதில்லை. பெண்க ளாயினோர் தங்கள்தங்கள் கணவரோடு சற்றுநேரங் கூடியிருக்கினும் அதுவே மேலான பெருஞ்சுகத்தைக் கொடுக்கும். அவ்வாறின்றி அந்நிய புருடரோடு கூடுவாராயின், அஃது உடனே அச்சத்தை யுண் டாக்குவதினால் அவர்கட் கென்னசுகமுண்டாகும்? மேலும் இம் மையிற் சொல்லுக்கடங்காத் துயரங்களைப் பெற்று மறுமையில் அளவற்ற நரகவேதனையி லழுந்தி வருந்துவார்கள்.

இறந்தபின்பல்லவோ நரகவேதனை காணப்போகின்றோமெனக் கருதுவாயின் நீ கொண்ட நெறிதப்பிய காரியத்தால் இப்போதே

எங்கும் அவதூறுச்சொற்க ளுண்டாவதன்றி, உன் கணவனுக்குரிய பெருமிதத்திற்குங் குறைவுவரு மாதலால், இனி யுன்மனதையடக்கி உனக்குண்டாயிருக்கின்ற விரகதாபத்தை யொழித்து விடுவை யென்று பரிவாகச் சொல்லினன். அவைகளனைத்தையும் அம் முகுந்தைகேட்டு இவ்வரசன் மனமானது எவ்வளவேனுங் கலங்குத லில்லாமற் கல்லுக்கொப்பாக விருப்பதன்றி, உறுதியான சொற்களை யும் பேசுகின்றானென்று மனம் வருந்திச் சரேலென்று அவ்வரச னது முன்கையை நெருக்கிப் பிடித்து அன்பனே! ஸ்திரீகளாயினோ ர்க்கு இக் கிரேதாயுகத்திலுந் திரேதாயுகத்திலுந் தாங்களே வலுவிற் சென்று புருடர்களைக் கூடுவதாய் சுதந்தரத்தைப் பிரமதேவனளித் திருக்கின்றானாதலால், ஓர் கணவனைப் பெற்றிருக்கின்ற மங்கையர் மற்றொரு கணவனையுங் கூடவேண்டுமென்று உடன்படுவாராயின், அவர்கட்கென்ன பாவமிருக்கின்றது. மேற்கூறிய யுகதர்மத்திற்கு விலக்காக நீயே வலுவிலென்னைக்கூட வருமாயின் இவ்வித பழி பாதகங்களை நினைக்கவேண்டுவதேயன்றிக் கிரமப்படி யானே யுன் னைக்கூடவேண்டுமென்று இச்சையுற்றால் அதனாலுனக்கென்ன பழி பாதகங்கள் நேரும்? இனிமேலுந் தடைசொல்லி யென்னைக் கூடா மற் போவையாயின், நீருகும்படி யுன்னை யெரித்துவிடுவேன். அல் லது உன்னழகனைத்துங் குலைத்து நகரத்தை விட்டுக் காட்டிற்றிரியும் படிச் சபித்துவிடுவேன். இதனைத் தீர்க்காலோசனை செய்யக்கட வையென்று சொல்லி, அவ்வரசன் மேலேவிழுந்து மார்பைத் தழு வினாள். உடனே அவ்வரசன் பயந்து, இம்மாதின் செயல் நன்று நன்றென்று நகைத்துத் தனது புயங்களால் அவளை நிலத்தில் விழ வுதறி துன்மார்க்கியே! பெருகி வருகின்ற வெள்ளமும் ஓரணைக்கட ங்கி நிற்கும். அக்கினி சர்ப்ப முதலிய தீய செந்துக்களும் ஓர்தடைக் கஞ்சியிருக்கும். அறிவில்லார்க் குண்டான காமமானது அவரு ளடங்காது. பள்ளங்கண்டு பாய்கின்ற புனலுக் கொப்பாமென்று சான்றோர்கள் சொல்லுவர். அதுபோலவே நீயும் இத்துர்க்கிருத் தியத்திற்கு அஞ்சாது உடன்பட்டனை. உன்செய்கை இத்தன்மைய தென்று முன்னறிந்திருப்பேனாயின் யானிங்கொருபோதும் வரத் துணியேன். நீ மகா தவசிரேட்டருடைய பத்தினியென்று என் தாகந்தணியுமாறு தண்ணீர்கேட்ட வெனக்கு நரகத்தில் வீழ்த்த வல்ல மகாபாதகமானகாரியங்களை நடாத்தினை. உன்னை யிப்போதே யெனது வாளுக்கிரையாக்கி விடுவேன். ஆனால் இருடி பத்தினி

யென்றஞ்சி விட்டுவிட்டேனென்று சொல்லி, அவ்விடத்தைவிட்டுத் திரும்பினன். பின்னர் முகுந்தையானவள் கோபங்கொண்டு அரசனே! என் கற்புக் குலையும்படி யிங்கு வந்தனை! வந்த நீ எனக் கொரு சுகமுங் கொடுத்தாயில்லை, யாதலால் உன் சரீரத்திற் குட்ட ரோக முண்டாகக் கடவதென்று சபித்தனள். அதனை யவ்வுருக்கு மாங்கதராசன் கேட்டு இவளிச்சித்தது கிடையாமற் கோபங்கொண் டிருக்கிறாள். இவளிட்ட சாபத்திற்குத் தீர்வு கேட்கினுஞ் சொல் லாள். ஆயினும் நிலைகெட்ட மனத்தையுடைய அப்பாதகி முகத் தை மீளவும் பார்க்கலாகாதென்று திரும்பாமற் போய்விட்டான். உடனே அவளிட்ட சாபத்தினற் சரீரமெங்கும் வெண்குட்டரோக முண்டாக அதனை யவ்வரசன்கண்டு மிகுந்த துயரடைந்து சொல்வான்.

பெண்ணிருங் கொலையே போலப் பெண்ணிடுஞ் சாபந் தானு
மண்ணிடைக் கொடிது போலு மாதவ ளிடுசாபத்தால்
வெண்ணிறக் குட்ட மெய்யில் விரவிய தரச னேக்கிக்
கண்ணிய கருத்துண் மாழ்கிக் கணேசரை நினைத்துச் சொல்வான்.

அறிந்துநின் றேழும்பிற் சற்று மடியனேன் பிழைத்ததில்லைச்
சிறந்தவன் புடையார் மாட்டுன் றிருவரு டீர்வதில்லைச்
சிறந்தநின் னருளுண்டாயிற் றீதேனை யடர்வ தில்லை
யறிந்திடாப் பிழையுண் டாயி னதுபொறுத் தருளல் வேண்டும்.

சிட்டரைக் காப்பா யென்றுந் துட்டரைத் தெறுப்பா யென்று
முட்டறு வேதமெல்லா மொழிவது மெய்யே யானற்
பெட்டவம் முகுந்தை மாழ்கப் பிரிந்ததுந் தரும மாக
விட்டவன் சாபத் தாலே யெனக்குநோ யடுப்ப தாமே.

தூயவிஞ் சையரு நாணுஞ் சுடரொளி வகைப்பு நீங்கித்
தாயரு மிகழக் குட்டஞ் சார்ந்தவென் னுடலை யிந்தக்
காயழற் கடத்தின் மாய்ப்ப தல்லது கைக்கொண் டேரிற்
போயர சாட்சி செய்யேன் புனிதனே யென்று நைந்தான்.

விநாயக மூர்த்தியை மனதில் நினைத்து கர்த்தனே! தேவரீர் பணிவிடைகளில் அடியேன் மனதறிந்து யாதொரு குற்றமுஞ் செய்ததில்லையே! தேவரீர் பாதபதுமங்களை யடைந்த அடியார்க ளிடத்திற் கணப்போதேனுந் திருவருள் நீங்குவதுண்டோ? தேவரீர் கிருபை யடியேனிடத்தும் உண்டாயிருக்குமாயின் இவ்வித பொல் லாத் தீங்கும் என்னைச் சேரவல்லதோ? அடியே னறியாமற் செய்த

வினைகள் யாதாயினுமிருந்தால் அவைகளைத் தேவரீர் பொறுத்தரு ளல் கடமையன்றோ? துஷ்டஜன பரிபாலகரென்று வேதங்களெல் லாந் தேவரீரைத் துதிப்பது மெய்ம்மையல்லவோ? யான் முகுந்தை கொண்ட மோகத்தை நிராகரித்து வந்தது தருமமாயிருக்க, அப் பாதகியிட்ட கொடுஞ்சாபத்தால் அடியேற்கு இத்தன்மைத்தான வியாதி யுண்டாகலாமா? தேவர்களுங் கண்டு நாணத்தக்க பேரொளி வாய்ந்த எனது சரீரமானது பெற்றவளு மிகழத்தக்க வெண்குட்ட நோய் கொண்டதே! இனி இவ்வுடலை இக்காட்டிற்றானே மாய்த்து விடுவதல்லது இவ்வியாதியோடு மெனது நகரத்திற் சென்று எவ் வாறு அரசாக்ஷி செய்யவல்லவன்? ஐயோ! ஈதென்னகொடுமை யென்று துயரப்பட்டு இளைப்பாகி,அவ்வனத்திற்றானே ஓராலமரத்து நீழலிருந்தான். இவ்வரசனோடு வேட்டைக்குவந்த பரிசனங்க ளெல்லாந் தங்களரசனைத்தேடி எங்குங் காணாதவர்களாகிமதிமயங்கி மீளவு நகரத்திற்போய்ச் சேர்ந்தார்கள். இப்பால் உருக்குமாங்கத ராசனடைந்த வெண்குட்ட ரோகத்தைப் பார்க்கச் சகியாதவனைப் போலச் சூரியனானவன் தன்தேரைச்செலுத்தி மேற்றிசைக்கடலில் மறைந்துபோயினான். உடனே அவ்வரசனை நகரத்துள்ளோர்வந்து காண்பாராயின் மிக்கநாணமுற்று வருந்துவனென் றிரங்கியதுபோல எங்கும் இருட்கூட்டங்கள் பரந்துசெறிந்தன. இதுகாறும் நம்மை யெளியோரிடத்தும் வாசஞ்செய்யாதபடி வஞ்சித்துவந்தஇவ்வரசனை இன்று நமது பகைதீர வெல்வோமெனக் கருதினாற்போலப் பசி, தாகம், இளைப்பு என்கிற மூன்று துன்பங்களும் அவனை நெருக்கி வருந்தச் செய்தன.

உருக்குமாங்கதன் சாபம் பெற்ற படலம் முற்றிற்று.

நாரதர்
சாப நிவாரண முரைத்த படலம்

உண்டி யின்றி யுறங்குத லின்றிமுன்
கொண்டி டாத்துயர் கொண்டிடு மன்னவன்
மண்டு மின்னலை மாற்றவுந் தானெனத்
தெண்டி ரைக்கடற் செங்கதிர் பூத்ததே.

காலை முற்றுங் கடன்முடித் துள்ளமேன்
ஞாலை யத்தி னருட்கண நாதனை
மாலை யன்பின் மதித்து வழிபடும்
வேலை விண்ணிடை நாரதன் மேயினான்.

அருக்கன் வேறகன் வானியங் குற்றெனப்
பொருக்கெ னச்செல்புத் தேளிர் முனிவனை
யுருக்கு மாங்கத னெய்யென நோக்கின
னுருக்க மோடுமங் கோலிடு வானரோ.

இவ்வாறு உண்டியில்லாமலும் உறக்கமில்லாமலும் என்று மடையாத துயரங்களை யடைந்திருக்கின்ற அவ்வரசன் றுன்பத்தை இன்று யாம் நீக்கி யிரக்ஷிப்போ மென்றுவந்தவன்போல முன்னர் மேற்றிசைக் கடலில் வருந்தி மறைந்த சூரியனனவன் மீளவுங்கீழ்த் திசைக்கடலி லுதயமாகினன். பின்னர் அவ்வுருக்குமாங்கத ராசன் காலைக்கடனை முடித்துத் தன்னிதய தலத்திற் கணேசமூர்த்தியைத் தியானித்துப் பூசை செய்துகொண்டிருந்தான். அச்சமயத்தில் ஆகாய மார்க்கமாக நாரதமுனிவர் செல்லக்கண்டு துதிக்கின்றான்.

அடிகளே யோல மோல மமரர்கண் முனிவா வோலம்
வடியிசை யமுதந் தேக்கு மகதியாழ்த் தலைவ வோல
நெடியவன் முதலோர் துன்ப நீக்குவா யோல மோலம்
படிமிசை யடியேன் றுன்பும் பாற்றுவா யோல மோலம்.

அருட்பெருங் கடலே யுன்ற னடைக்கல நாயேன் கண்டாய்
மருங்கடல் கடந்தோய் வீமன் மகனடி யேனேன் னுமை
முருக்குமாங் கதனீங் கெய்தி யுன்னருள் வழங்கு கென்னு
வெருக்கொளு மம்மர் நீங்கி விளித்தெதிர் தொழுது நின்றான்.

தெய்வமுனியே! *மகதியாழ்த் தலைவரே! திருமான் முதலாயினோர் துன்பத்தை நீக்குகின்றவரே! தேவரீர் திருவடிகட் கடியேன்

---

* மகதி என்றது பேரியாழ் எனக்கொள்க. அருங்கலம், பெருங்கலமென்பவுமது- அஃதாவது கோட்டினதளவு பன்னிரு சாணும், வணரளவு சாணும், பத்தரளவு பன்னிரு சாணும், இப்பெற்றிக்கேற்ற ஆணிகளும்,திவவும், உந்தியும் பெற்று ஆயிர நரம்பு தொடுத்து நடப்பது அது! "ஆயிர நரம்பிற் றறியா மாகு-மேனை யுறுப்பு மொப்பன கொளலே-பத்தர தளவுங் கோட்டினதளவு-மொத்த வென்ப விருமூன் றிரட்டி வணர்சாணெளித்தென வைத்தனர் புலவர்" என்ற நாடகத் தமிழ்நூற் சூத்திரத்தாற்கண்டது. இசையிற் பெரியோன் நாரதமுனி யாகலானும், "தலமுதலூழியிற் றானவர்தருக் கறப்-புலமகளாளர் புரிநரம் பாயிரம்-வலிபெறத் தொடுத்த வாக்கமை பேரியாழ்ச் செவ்வு முறையெல்லாஞ் செல்கையிற்றெரிந்து-நாரத கீதக் கேள்வி நுனிதது" எனப் பெருங் கதையென்னும் உதயணகாவியத் துரைத்துளாராகலானும், பேரியாழ்முனிவரனர்க்கே பொருந்தியதா மென்க, இதுகூர்ம புராண விருத்தி யுரையிற் கண்டது.

அடைக்கல மடைக்கலம். கிருபா மூர்த்தியே! அடியேன் வீமராச னுடையபுத்திரன். என்பெயர் உருக்குமாங்கதன். சுவாமிகள் இங் ஙன மெழுந்தருளி அடியேன் படுகிறதுன்பங்களை நீக்கி யிரக்ஷிக்க வேண்டுமென்று மிக்க வுருக்கத்தோடும் பலமுறை துதித்து ஒல மிடலுந் தமது ஞானநோக்கினுற் சகலமு மறியவல்ல நாரதமுனிவ ரானவர் தாம் கருதிச் செய்கின்ற காரியத்தை விடுத்துக் களைக்கின்ற கன்றை நோக்கிக் கதறி வருகின்ற பசுவைப்போல ஞெரேலென்று நிலத்தில் அரச னெதிரில் வந்தருளினர்.

அவ்வரச னவரை அஷ்டாங்கமாக விழுந்து வணங்கி, சுவாமீ! அடியேன் இக்கானகத்தை நோக்கி வேட்டையாட வந்த விடத்தில் மிக்க தாகமுண்டாயது. அதனல் இளைப்பாகி நீரிருக்குமிடத்தைத் தேடிச் செல்லுகையில் அங்கோ ராச்சிரமத்தில் இருடி பத்தினியா கிய முகுந்தையென்பவள் எனக் கெதிர்ப்பட, தண்ணீர் தருமாறு கேட்டேன். உடனே அவள் விரகநோய் கொண்டு என்னை வலுவிற் பற்ற யானதற்கிணங்காமையால் என்னைச் சபித்து இக்கொடிய நோயையானடையச்செய்தனள். இப்பாலிந்நோயுடன் எனது நகரத் திற்குச் செல்ல மனமில்லாமல் உயிரை விடவும் நினைத்தேன். அரிய தவங்களைச் செய்து அடியேனைப் பெற்ற தாய்தந்தையர் நிமித்தம் எனதுயிரைக் காத்துவைத்திருக்கின்றேன். அடியேன் தினந்தோ றும் ஆராதித்துவந்த கணேச மூர்த்தியினது கிருபையினுலே இத் தருணத்தில் தேவரீரெனது கண்ணெதிரில் வரப்பெற்றேன். அன் றியும் என்னைத் துன்பப் படுத்துகின்ற இந் நோயைச் சுவாமிகளால் நீக்கிக் கொள்ளத்தக்க பாக்கியத்தையுமடைந்தேனுதலால், இத்தின மே வீமராசனுக்கும் புத்திரசந்தான முண்டான தினமாயது. இனி யடியேற்கு இவ்வியாதி நீங்கும்படியான மார்க்கத்தையருளி இரட் சிக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தலும், அவ்வரசனை நாரதமுனிவர் கிருபையோடும்பார்த்து, அன்பனே! உனதுகுடைநீழலிற்றங்கியிருக் கின்ற விதர்ப்ப தேயத்தில் யான் வரும்போது கந்தர்ப்பமென்னு நகரத்தில்ஓரற்புதத்தைக்கண்டேன். அஃது யாதெனில்அந்நகரத்தில் விநாயகமூர்த்தி ஆலயமொன்றிருக்கின்றது. அவ்வாலயத்தெதிரில் கணேசகுண்டமென்றும்ஒருதீர்த்தம்விளங்கும். அதன் மகிமையைத் தெய்வலோகத்தாரும் அறிந்திருக்கின்றனர். அன்றியும் ஒரு சூத்திரன் குஷ்ட நோயினுற் றுன்புற்றுத் தீர்த்த யாத்திரையாகச்

செல்லுகையில் அத்தடாகத்தை யடைந்து ஸ்நானஞ் செய்தெழுந் தான். உடனே அவனுடைய குஷ்டநோய் நீங்கியதன்றிச் சகல வினைகளும் நீங்கப்பெற்று விநாயகமூர்த்தியினுடைய சாரூபத்தை யடைந்து அவரருளாற் றேவகணங்கள் கொண்டுவந்த விமானத்தி லேறிக் கணேச லோகத்திற் போய்ச்சேர்ந்தான். ஆதலால் நீயு மவ் விடத்திற்சென்று அக்கணேச குண்டத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து அங் கெழுந்தருளி யிருக்கின்ற விநாயகமூர்த்தியைப் பூசித்துத் தான தருமங்களை இயற்றுவை யாயின் இக்குஷ்டவியாதி யுன்னைவிட் டொழிந்து போகும். இவ்வியாதி அவ்விநாயகமூர்த்தியாற் றீரவேண் டுவதல்லதுஇப்பிரபஞ்சத்துள்ள ஔடதங்களெல்லாம் புசித்தாலும், யானை-குதிரை-தேர் முதலிய பல தானங்களைச் செய்தாலுந் தீர்வ தில்லை என்றனர்.

நாரதர் சாப நிவாரண முரைத்த படலம் முற்றிற்று.

இந்திரன் சாபம் பெற்ற படலம்

மாடக முறுக்கியிசை பாடுமுனி நீடுபிணி மாற்று முறைமை
நாடியுரை செய்தலு மகிழ்ந்துகழன் மன்னவ னயந்து பணியாக்
கூடியநல் லன்பினிது கூறுவ னருந்தவ கதம்ப நகரிற்
பீடுற விருந்தபெரு மானையெவர் பூசனைகள் பேணினர்களோ.

வீறுமழை வெய்யசுடர் வீசுவளி யென்றிவை தமக்குதவுகை
மாறுமுள தோபுவியின் மன்னுயிர்க ளுய்யவரு மாதவநினக்
கேறிடுகை மாறுமடி யேன்புரிவ தென்னுள திரங்கியருள்க
சீரியரு ளேலென விரந்திட மகிழ்ந்துமுனி செப்ப லுறுவான்.

இவ்வாறு நாரதமுனிவர் சொல்லியவற்றை யெல்லாம் உருக்கு மாங்கதராசன் செவிகுளிரக் கேட்டு, ஆனந்தங் கொண்டு மீளவும் பணிந்தெழுந்து சுவாமீ! பெய்கின்ற மழைக்கும், காய்கின்ற சுடர்க் கும், வீசுகின்ற காற்றுக்குங், கைம்மாறு செய்யவல்லவர்கள் யாவ ரிருக்கின்றார்கள்? அதுபோல இப்பிரபஞ்சத்துள்ள உயிர்களையெல் லாம் பிழைக்கும்படியெழுந்தருளிய தேவரீர்க்கு யான் செய்யத்தக்க கைம்மாறென்னவிருக்கின்றது. என்று கூறிப் பின்னருங் கூறுவான்.

முனிவரே! கதம்பவனத்திலெழுந்தருளி யிருக்கின்ற விநாயக மூர்த்தியை யாவர் பிரதிட்டை செய்து பூசித்தவர்கள்? அந்த விவரத்தையும் அடியேன்மீது கிருபைபுரிந்து கோபஞ்செய்யாமற் றிருவாய் மலர்ந்தருள வேண்டுமென்று இரத்தலும் நாரதமுனிவர் மனதிரங்கி இதனைச் சொல்லுவாராயினர்.

அரசனே! முன்னொரு காலத்தில் இந்திரனானவன் தேவர்களெல்லாந் தொழும்படியாக இரத்தின சிங்காதனத்திலிருந்து அரசு செய்துவருகின்ற சமயத்தில் நாமங்குச் சென்றோம், நம்மை யவ்விந்திரன் எதிர்கொண்டு பணிந்து ஓராதனத்திலிருத்திப் பற்பல உபசாரங்களைச் செய்து சுவாமி! தேவரீர் சகல புவனங்களிலுஞ் சஞ்சரிக்கின்றமையால் யாதாயினும் ஓதிசய முண்டாயின் அதனைக் கிருபைசெய்ய வேண்டுமென்று கேட்டான்.

அதற்கு யாம் சொன்னதாவது, இந்திரனே! யான் பூவுலகத்திற்குப் போயிருந்தேன். அங்குக் கௌதமமுனிவர் பத்தினியாகிய அகலிகையைக் கண்டேன், அவளழகினுக் கொப்பாக இவ்வுலகத்தில் யாவரையுங் காணேன், இலக்குமி, இந்திராணி, இரதி, அநுசூயை, திதி, திலோத்தமை, அதிதி என்கின்ற இம்மாதர்களுடைய அழகும் அவளழகுக்கு எதிர்நிற்க மாட்டாது. திரிபுர சங்கார மூர்த்தியாகிய சிவபெருமானுடைய திவ்விய சரணாரவிந்தங்களையே இடைவிடாது தியானிக்கின்ற என் மனமும் அவளைக் கண்டவுடன் விருப்பங் கொள்ளுமாயின், இப்பிரபஞ்சத்தில் அவளைக் கண்டு விரும்பாதவர்கள் ஒருவருமிருக்க மாட்டார்களென்று சொல்லி அவ்விடத்தினின்றும் நீங்கினோம். பின்னர் அவ்விந்திரனுக்கு அகலிகையின்மீது விரகமுண்டாகி அழலிற்பட்ட மெழுகுபோல மனமுருகி, உடனே அவள் கணவராகிய கௌதம முனிவர் வடிவங் கொண்டு அவர் ஆதிகாலையில் ஸ்நானஞ் செய்யச் செல்கின்ற சமயம் பார்த்து அகலிகை யிடத்திற்கு வந்து என் பிராணநாயகியே! விரைவிற் கலவிசெய்ய அமளியிடக் கடவையென்று சொன்னான். அதை யவ்வகலிகை கேட்டுச் சுவாமி! எக்காலத்துந் தவறாத வொழுக்கத்தினையுடைய மகா தவசிரேட்டராகிய தேவரீர் இத்தினம் இவ்வகைத்தான அற்ப காரித்திற்கு உடன்பட்ட தென்ன காரணம்? ஸ்நானஞ்செய்து நித்திய நியமங்களை முடித்து முறைமைப்படி சிவ பூசை செய்யுங் காலத்தில் மிக்கப் பழுதான காமப்பொருளை யிச்சிப்பதுந் தக்கதுதானோ? அப்படித் தகாத காரியத்தைத் தக்கதாக

இத்தினந்தேவரீர் கொண்டு இவ்விடம் வந்தது எந்தக்காரணத்தால்? அதை அடியாட்கு விளம்பியருள வேண்டுமென்னலும், முனிவர் வடிவங்கொண்டுவந்த தேவேந்திரன் சொல்லுவான், எனதன்பிற் குரிய வனிதா ரத்தினமே! யான் காலையில் நீராடச் செல்லுகையில் அங்கோர் மாது வஸ்திரமில்லாமல் ஸ்நானஞ் செய்துகொண்டிருந் தனள். யானவளழகைக் கண்டவுடனே எனது மனம் பேதித்தது உடனே மிகுந்த விரகதாபங்கொண்டு செய்யவேண்டியநியமங்களில் மனதைச் செலுத்தச் சத்தியில்லாமல் வந்துவிட்டேன். இனி எனது உயிர்வாழ்வதும் அரிதாக இருக்கின்றது, விரைவில் என் னுடன் கலவிசெய்து சுகந்தருவாயாக, இதைத் தடுத்திடுவையாயின் உனது உயிரழியுமாறு சபித்துவிடுவேனென்றான். இவையனைத் தையு மகலிகைகேட்டு மாறுவடிவங்கொண்டு வந்திருக்கின்ற மாபாத கனைத் தன் கணவனென்றே நினைத்து, அக்கினி சாட்சியாகத் தங் கள் கரத்தைப்பற்றிய காதலன் கருத்தெவ்வாறோ அவ்வாறே நடந்துகொள்வது பெண்களுக்குரிய கடமையாதலால் அத்தருமத் தின்படி யவளிசைந்து அமளியைச் சமீபித்தனள்.

இப்பால் இந்திரன் மனமகிழ்ந்து பெண்ணரசியே! உனது கடைக்கண் பார்வையால் என்னுயிர் பிழைத்திருக்கப் பெற்றேனெ ன்று குலாவி அருகிற் சென்று சொர்னத்தாற்செய்து நவரத்தினங் கள் பதித்திருக்கின்ற சப்பிரகூட மஞ்சத்தின் மீதேறிப் பூங்கொத் தினையொத்த அம்மெல்லியலைத் தனது கரத்தாற் பற்றிச் சமீபத்தி லிருக்கவைத்து, அவள் முகாரவிந்தத்திற் புன்னகை யரும்பவும், மேகலாபரணங்கள் பிரகாசிக்கவும், பவளத்துண்டத்தை யொத்த கனிவாயிதழ் துடிக்கவும், தேமல் நிரம்பியதனங்கள் வளர்ந்தோங்கி விம்மவும், மேலணிந்திருக்கின்ற கச்சானது நெகிழ்ந்து கிழியவும், இடைதுவண்டு வருந்தவுமாகப் பலவித சரசசல்லாபங்களைச் செய்து தனது கரங்களால் இரண்டு பயோதரங்களையும் வருடி, ஆடையை நெகிழ்த்தெரிந்து, பொலிவுற் றிருக்கின்ற நிதம்பத்தைத் தடவிப் பூமாலைகளணிந்திருக்கின்ற கூந்தலானது அவிழ்ந்து சோரும்படி யாக லதாவேஷ்டிதம் - விருக்ஷாதிருடம் - திலதண்டுலம்-க்ஷீரநீரம்- ஊருப்பிரகூடம்- சகனோபசிலேஷம்-ஆதனம்-லலாடிகம் என்கின்ற *எண்வகை யாலிங்கனங்களை நடாத்தி நுதலை நீவி, முகத்தின் முத்த

---

*இவை முறையே கொடிபோலச் சுற்றித் தழுவுதல், மரத்தை போ லேறித் தழுவுதல், எள்ளும் அரிசியும்போலக்கலந்து தழுவுதல், பாலுநீரும் போல ஒன்றுபடத் தழுவுதல், தொடையால் நெருக்கித் தழுவுதல், குறிகள் சேரத் தழுவுதல் எனக் கொள்க.

மிட்டு, உச்சி-கொங்கைகளின் நடு-சகனம்-முதுகு - கன்னம் - பிடர் நெற்றி-தொடை என்னும் இவ்வெட்டிடத்திலும் சங்கோசம் - பக்கத்தம்-பிரசுரிதகம்-முஷ்டி-கீலம்-கத்திரிகை-சந்தங்கிசம் - வித்தை என்கின்ற †எண்வகைத் தாடனங்களையுஞ்செய்து, கண்-கபோலம் கொங்கை-நெற்றி- கைமூலம்-நிதம்பம்-வாயிதழ் - உந்தி என்கின்ற எட்டிடத்தினுஞ் சும்பனமியற்றி, அர்த்த சந்திரன்-மண்டலம்-புலிநகம்-மயூரபதம் - முயலடி-உற்பலம் என்கின்ற அறுவகை *நகக் குறிகளையுமிட்டு, மூஷகம்-அநுச்சூநகம்-பிரவாளமணி - பிந்துமணி-பிந்துமாலை-கோலசர்விதம் என்கின்ற அறுவகைத் தந்தக் †குறிகளை யமைத்து பெருவிரல்-புறந்தாள்-பாடு-முழந்தாள் - அல்குல் - நாபி-மார்பு-முலை-கைமூலம்-கழுத்து-கபோலம்-வாய்-கண்-நெற்றி - உச்சி யென்னும் பதினைந்திடங்களிலும் அமுதநிலை யாராய்ந்து தேகபரவசனுகிக் கிரீடிக்கு முன்னிலையில் அவ்வகலிகையுஞ் சரீரபுளகாங்கித முற்றவளாய், அவனிரண்டு தோள்களினுந் தனது கொங்கைகளழுந்தத் தழுவி மனமுருகி இன்பவமுதத்தினைத் தருவதுபோல அடிக்கடி தனது கொவ்வைக்கனியை யொத்த செவ்விதழூறலைத் தந்து சங்கவளையல்கள் நெறியவும், பாதசாலங்கள் கலீகலீரென்று சத்திக்கவும், கண்கள் சிவப்பேறவும், அதரம் வெளுப்புறவும், நெற்றியில்

---

†இவை முறையே கைவிரல் குவித்துத் தட்டல், குட்டுதல், அகங்கையாற் றட்டல், பையக்குத்துதல், தர்ச்சனியாலூன்றல், தர்ச்சனியாலும் மத்திமையாலும் நெருக்கல், மேற்படி விரல்களை மடக்கிப் பற்றுக்குறடுபோலப்பிடித்தல், தர்ச்சனிபாற் றுருவுதல் எனக் கொள்க.

*இவைமுறையே கழுத்தினிடத்துங் கொங்கையினிடத்தும் வளைவாகப் பதித்தல், கடிதடத்தில் எதிர்க்கெதிராகச் சேர்த்துப் பதித்தல், மேற்கூறிய மூன்றிடத்தும் நுனிவளைவாகப் பதித்தல், கொங்கையி னடிப்புறத்திலொன்றும் மேற்புறத்தில் மற்றைய நாலுமாக ரேகைகள் பொருந்தப் பதித்தல் கொங்கைளின் முகட்டிடத்து ஐந்தும் விளங்கும்படி பதித்தல், கொங்கையின் மீதும் அல்குலினும் பின்புறத்தினும் மூங்கிலிலைபைப்போலப் பதித்தல் எனக்கொள்க.

†இவைமுறையே அதரத்திற் சிவப்புறப்பதித்தல், கபோலத்தினிடத்தும் அதரத்தினிடத்தும் வடுப்படாமற் பதித்தல், கபோலத்தினிடத்துப் பல்லு மிதழும் பொருந்தப்பதித்தல், அதரத்தில் பல்தைக்கும்படிபதித்தல், கைம்மூலம்-நெற்றி-மார்பு-தொடை இவ்விடங்களில்அழுந்தும்படி பதித்தல், தனங்களின்மேல் மன்மதன் வெற்றியை யெழுதிவைத்ததுபோல ஒழுங்காகப் பதித்தல் எனக்கொள்க,

வியர்வை யரும்பவும், கண்டத்தில் மயில்-புறா - அன்னம் - காடை-வண்டு-குயில்-கோழி-செம்போத்து என்கின்ற எண்விதப் புட்குரல்களையுங் காட்டி, கற்பகத்தருவைப் பின்னிக்கொண்டிருக்கின்ற காமவல்லிக்கொடிபோல அவ்விந்திரனைச் சரீரத்தோடு சரீரமாக வணைத்துக் காம நீரூற்றெடுக்கத் தக்கதாகப் பலசுரத கலைகளை நடாத்திவந்தனள்.

உடனே இந்திரன் பேரானந்தக் களிப்பின் மூழ்கி உத்தானியம்-திரியக்கு-ஆசிதகம்-ஸ்திதம்-ஆனதுதம் என்கின்ற ‡ ஐவகைக் கரணங்களோடு கந்துகநிலை-பன்னகநிலை- குக்குடநிலை -வெருகுநிலை, வியாக்கிரநிலை * முதலிய பல நிலைகளையும் மற்றைய கலவித்தொழில்களையும் † புரிந்து சிந்தையோடு சிந்தையும், ஆகத்தோடு ஆகமும், ஆவியோடு ஆவியும் ஒன்றுபடக் கலந்து எக்காலத்து மறியாத பெரும்போக வாரிதியின் மூழ்கித் தனது எண்ணத்தின்படி நிறைவேற்றியவனாய், அளவளாவிய மனக் களிப்பினோடும் அவ்வகவிகையைப் பார்த்து,

கடலிற் பிறவாச் சுவையமிழ்தே கரும்பிற் பிறவாக் கொழும்பாகே
மடன்மேன் மலரிற் பிறவாத வாசங் கமழுஞ் செந்தேனே
யுடல மிரண்டே யலதெனக்கு முனக்கு முயிரொன் றேயன்றே
யடர்மெய்த் தவத்தா லுனைப்பெற்றேற் காவதினியேன் னெனப்
புகழ்ந்தான்.

கடலிற் றோன்றாதுள்ள அமிர்தமே! கரும்பிற் பிறவா துதித்த சர்க்கரையே! புட்பத்திற் பிறவாதெழுந்த செந்தேனே! உனக்கும் எனக்கும் உடல மொன்றானதன்றி உயிருமொன்றாய் விட்டது. மகா தபோபலங்களால் உன்னைக் கிடைக்கப்பெற்ற வெனக்கு இனிமேற் பெறத்தக்க தென்ன விருக்கின்றதென்று புகழ்தலும், அவ்விந்திரனோடு முறுவலரும்பவும் விழிகள் முகுளிப்பவுந் தேக பரவசங்கொண்டு பற்பல லீலாவிநோதங்களை நடாத்திய விளைப்

---

‡ இவை முறையே மல்லாத்தல், குறுக்கு அல்லது ஒருக்கணித்தல். உட்காரவைத்தல், நிற்றல். குனிதல் எனக்கொள்க.

* இவைமுறையே குதிரை - பாம்பு - கோழி-பூனை-புலி எனப்படும், இவற்றைச் சித்திரகரண மென்றுங் கூறுவர். † கலவித் தொழில்களை "ஆலிங்கனமைந்தும் மிதழ்ப்பானம் பதினொன் றும்மமிர்தப் பதினாறும் முகிரெழுதுங்குறி யெட்டுங்-கோலம்புனைதந்தக் குறியெட்டுங் குரலெட்டுங்குவிதாடன மிருநான்கொடு கூடுங்கலவிக்கே" என்னுஞ் செய்யுளாலறிக,

போடு சப்பிரகூடமஞ்சத்திற் சிறிது தலைசாய்ந்திருந்த அகலிகையா னவள் அவ்வசனங்களைக் கேட்டு மின்னற்கொடிபோல நுடங்கி இடை தளர்ந்து மெல்லென வெழுந்து, துகிலையுடுத்து மஞ்சத்தி னின்றுமிறங்கி மிகவு மச்சங்கொண்டு இவனது வடிவமாத்திரம் தம் முனிவரைப்போலிருப்பதன்றி,இவன் சரீரத்துண்டானவாசனையும், இவன் செய்த கலவித் தொழில்களும் இவன் பேசுகின்ற வார்த்தை களும் வேறுபட்டிருக்கின்ற வாதலால், இவன் நம்மோடு கலவிசெய் யும் பொருட்டுக் கள்ளவேடங் கொண்டுவந்த தேவேந்திரனேயென்று நிச்சயித்துப் புருவத்தை நெறித்துக் கோபித்து எனது முனிபுங்க வரைப்போல மாறுவேடங் கொண்டுவந்த நீ யார்? உண்மையைப் பேசாவிடிற் சபித்துவிடுவேனென்று சொன்னாள். அதனைத்தேவேந் திரன் கேட்டு, நாமின்னவனென்று அறிவிப்போமாயின் இவள் மிகவுஞ் சந்தோஷங்கொண்டு நமக்கிச்சையுண்டாகுங் காலத்தெல் லாந் தடையின்றிக் கூடுவளெனக் கருதிப் பின்னர் நேர்ந்திடுந் துன் பத்தை யெண்ணாமல் மிக்க அன்போடு தனது நிசவடிவைக்கொண்டு அவளெதிராக நின்று பெண்ணரசியே! யான் உம்பருலகத்திற் கதி பதியாகிய தேவேந்திரன். யான் உனதழகின் வளமைகளைக் கேட்டு அத்தெய்வலோக வரசினையும் இந்திராணி போகத்தினையும் வெறு த்து, இலக்குமி சரசுவதி முதலாயினோர் வனப்பினையு மதியாமல் உன்னையே யிச்சித்துவந்தேன். எனதெண்ணத்தின்படியே நீயு மிசைந்தனை யாதலால், இத்தினம் நாமிருவரும்புணர்ந்து போகசாக ரத்தின் மூழ்கினோம். நம்முயிரு முடலும் இரண்டறக் கலந்து விட்டன, இனிமேலென்னை வேறாக நினைப்பையேற் குற்றமாகும், இத்தினத்தில் * பஞ்சபுட்ப பாணங்களை யென்மீது பிரயோகித்த மன்மதனானவன் இன்னும் பிரயோகிக்கின்ற போதெல்லாம் உனது கிருபாநோக்கம் பாலித்தருளி என்னை முற்றினும் பாதுகாக்க வேண்டுமென்று இரந்தான்.

இவையனைத்தையும் அகலிகைகேட்டுக்கோபங்கொண்டு எனது பிராணநாயகரைப்போல் வஞ்ச வடிவங்கொண்டு இந்தப்பாவி சந்திர னுக்குற்ற களங்கத்தினைப்போல என் மரபுக்கு எக்காலமும் மாறாக்

* " நினைக்கு மரவிந்த நீள்பசலை மாம்பூ-வனைத்துணவுமேக்கு மசோகு வனத்திலுறு, முல்லைக் கிடைகாட்டு மாதே முழுநீலங்-கொல்லு மதனம் பின்குணம்" என்ற செய்யுளா னறிக.

களங்கத்தை யுண்டாக்கி, எனது கற்பையுமழித்து, என் கணவருடைய உள்ளத்தையுங் கொதிக்கச்செய்து, என்னைப் பலவிதத்தினுங் கெடுத்தானே, இதற்கென்ன செய்வேனென்று சொல்லிப் பயந்து பரிதாபித்திருக்கின்ற சமயத்தில் சூரியோதயத்திற்கு முன்னதாகவெழுந்து ஸ்நானஞ் செய்யப்போயிருந்த கௌதம முனிவரானவர் சகல நியமாதிகளையு முடித்துக்கொண்டு மீளவுந் தமதாச்சிரமத்தில் வந்து தலைவாய்தலினின்றும் மனைவியைக்கூவித் தண்ணீர் கொண்டுவரும்படியாகக் கட்டளையிட்டார். உடனே அகலிகையானவள் நடுநடுங்கிப் பழைய வொழுக்கங்களில்லாமலுஞ் சுசிகரமில்லாமலுந் தண்ணீர் கொண்டு வந்து கொடுத்தலும் கௌதம முனிவர் அவளிருக்கும் அசுத்தகோலங்களைப் பார்த்துப் பெண்ணே! உன் வதனம் வேறுபட்டிருக்கின்ற காரணமென்ன? இத்தினத்தில் வழக்கம்போலஆதனமிடவில்லை! விரைவிற் சலங்கொண்டுவரவில்லை! இனிய வசனங்களைப் பேசவில்லை! உன்சரீரம் சுசியில்லை! நீ முன்னிருந்த மாதாகவுந் தோற்றவில்லை! ஆதலால், நடந்தவிசேடங்களை உண்மையாகச் சொல்லக் கடவையென்றார். அதற்கவ்வகலிகை உள்ளங்கலங்கி உடலம் நடுங்கித் தன்காதலரைப் பஞ்சாங்கமாகப் பணிந்தெழுந்து, நாணங்கொண்டு தலைகுனித்து முகங்கோட்டி, நிலங்கீறி, மதிமயங்கி, உரைகுழறி, சுவாமி! தேவேந்திரன் தேவரீருடைய வடிவங் கொண்டுவந்து மாறுபாடுபேசி என்னைக் கலவிசெய்ய வழைத்தலும் அடியேன் தேவரீர் என்று நினைத்துக் கலந்துவிட்டேனென்றனள்.

இப்பாற் கௌதம முனிவர் வந்தது முதல் நடந்த காரியங்களனைத்தையும் மறைவிலிருந்து கேட்ட தேவேந்திரனனவன் மனங்கலங்கி முட்டையிற் கட்டுண்டிருக்கிற கருவைப்போலப் போக்கிடங் காணமல் ஐயோ! கடலின் மூழ்கினுலும் மலையிலொளித்தாலுங் காமத்தீயானது உடலைப்பற்றியிருக்கின்ற உயிரை அங்கும் வந்து சுடுவதுபோல நாமெங்கோடி யொளித்தாலும் இந்த முனிபுங்கவருடைய கோபம் நீறாக்கி விடுமே! ஆ! ஆ!! என்ன காரியத்தினைச் செய்தோம்! இனி என்ன பழி சம்பவிக்கின்றதோ வென்று பயந்து, ஈனவுடலங்கொண்ட பூனை வடிவங்கொண்டு வெளியிற் செல்லப் புறப்படலும், மதிமயங்கிச் செல்கின்ற அப்பூனையைக் கௌதமமுனிவர் கண்டு இவ்வுருவங்கொண்டவன் தேவேந்திரனேயென்று நிச்சயித்து, இற்புலியே! நீ யார்? போகாதேயென்று தடுத்தனர். உடனே தேவேந்திரன் தனது நிசவுருவத்தைக் காட்டி

மேலான தன் பராக்கிரமமெல்லாம் இழந்து நின்றான். அவ்வாறு நிற்பவனைக் கௌதமமுனிவர் கண்டு, அடா தூர்த்தனே! உன்னை இப்போதே நீறாக்கி விடுவேன்! நீ தேவர்கட்கெல்லாம் அரசனாகை யாலே அத்தேவர் முகத்தைப் பார்த்து உன்னை விட்டுவிட்டேன்! ஆயினும் ஒரு பெண்குறியை இச்சித்துவந்த வுனக்கு உடல் முழு வதும் பெண்குறியாகக் கடவதென்று சபித்தனர். உடனே அழிந்த கனியிற்பட்ட கடுங்காற்றைப்போலக் கௌதம முனிவரிட்ட சாப மானது தேவேந்திரனை நெருங்கலும், செத்த சவத்திற் கொப்பான வனாகிக் கீழேவிழுந்து தனக்கு நேரிட்ட ஆபத்தை நினைக்குந்தோறு மனந்துவண்டு தாங்கற்கரிய துயரத்தை யடைந்து, ஐயையோ! இதுவரையிற் கற்ற கல்வியும், அரக்கர் குலங்களைச் சயித்தடைந்த செல்வமுந், தேவலோகத்தை யாள்கின்ற அரசாட்சியும், மற்று முண்டான சகல சம்பத்துக்களுங் காமமென்னுங் கடுந்தீயிற்பட்டு எரிந்துவிட்டன போலாயினவே யென்று மனம் வருந்தி, உடலுரு கிக் கதறிக்கதறி ஓவென்றழுது, தெய்வமே! பெண்களாயினோர் தங்கட்கிருக்கின்ற ஒரு குறியை மறைக்கு நிமித்தம் மிகவு நீட்சி யுள்ள ஆடையினை யுடுத்திருந்தும் ஓர்காலத்து ஆடவர் கூட்டத்துள் வருவதற் கிலச்சையுறுவார்களே! அத்தன்மைத்தான பெண்குறிகள் என்னுடல் முழுவதும் அளவற்றனவாக நிறைந்துவிட்டனவே; அவற்றையெல்லாம் எவ்வாறு மறைத்து ஒருவரெதிரில் உலாவப் போகின்றேனென்று கலங்கி அவ்விடத்தினின்று நீங்கி ஓர் மடுவிற் புகுந்து அதிலிருக்கின்ற தாமரை நாளத்தி லொளித்துக் கொண்டனன்.

அளவில் பாதகத் தாலொரு பெண்ணுரு வாமே
லளவில் பெண்ணுரு வாவதற் காக்குபா தகமே
யளவில் காதலிற் பிறன்மனை யணிநல நுகர்த
லளவில் யோனிமெய் யமரர்கோ னடுத்தலி னம்மா.

உருக்குமாங்கத ராசனே! இத்தேவந்திரன் செய்த குற்றத் தாற் றன் சரீர முழுவதும் அளவற்ற யோனிகளை யடைந்திருப்ப தைப் பார்க்கின், இப்பூவுலகத்தில் அனந்த பாதகங்களைச் செய்து ஒரு பெண்சனன மெடுப்பதென்றும், அளவற்ற பெண்சனனமெடுப் பது ஒரு பிறன் மனையை யிச்சித்த பாதகத்தாலென்றும் பெரி யோர்கள் சொல்லுவார்கள். அஃதுண்மையாகவே நம்பத்தக்கதா யிருக்கின்றது. எழில்வாய்ந்த இந்திராணி முதலிய தேவஸ்திரீகள்

அனந்தம் பெயர்கள் இருக்கவும், இவ்வோர் இருடி பத்தினியா லல்லவா! அவ்விந்திரன் தன் மாட்சிமை யனைத்து மழியப் பெற்று, ஒளித்துக்கொள்ள நேர்ந்தது! பெற்றதைச் சிறிதாக வெறுத்துப் பெறுததைப் பெரிதாக வெண்ணி விரும்புகின்ற ஆணவத்தின் வலியை யாவர் சொல்ல வல்லவர்கள்?

இன்ப மாதரார் போகமேன் றியம்புவ ரறியார்
துன்ப மாக்குமோ வின்பமுஞ் சுரர்பிரா னுருமா
தன்பி னுலழி யாதுய ருழந்தனன் கணேசன்
றன்ப தாம்புய மலதுவே றின்பெனத் தகுமோ.

மங்கையரைக் கூடுவதா லுண்டாகிய போகத்தையுஞ் சில அறிவீனர்கள் இன்பமெனச் சொல்லுகின்றார்கள். அஃதின்பமேயாயின் தேவர்கட்கெல்லாந் தலைமைபெற்ற இந்திரனுக்கும்ஒருபெண்ணிச்சையால் இத்தன்மைத்தான துன்பத்தினைக் கொடுக்குமோ? கணேச மூர்த்தியினுடைய சரணாரவிந்தங்களைத் தியானிக்கின்ற இன்பமே யின்பமல்லது வேறொன்றையு மின்பமெனக் கருதப்படுவதோ என்றுசொல்லி முடித்தனர்.

இந்திரன் சாபம் பெற்ற படலம் முற்றிற்று.

அகலிகை

சாப நிவாரண முரைத்த படலம்

கங்கையும் பிறையுங் கடுக்கையும் புனைந்த கண்ணுதலண்ணலாரீன்ற
வைங்கரக் களிற்றி னடியிணை பரவி யவனருள் பெறீஇய ராமன்
பங்கமி றவைத்துக் கவுதமன் சூளிற் பாறையிற் கிடந்திடு மகல்யை
துங்கநல்வடிவமடைத்த தங்கவனுற் சோற்றிடு முறைப்படி கிளப்பாம்.

மனத்தை ஒருமைப்படுத்தி, இருவினை கடிந்து, முப்போது நான்கு யதார்த்த புருடார்த்தங்களுள் மேலாய வீட்டின்பத்தை அடைவான் ஐங்கரக் கடவுளது அடிமலர்பரவு மந்தணர்களே! கௌதமர் கூறியபடி யாமுங் கூறுகின்றோம். கௌதமர் அகலிகையைப் பார்த்து, மாதே! நீ கலவித்தொழில் முதலியவற்றால் நாமல்லவென்று தெரிந்தும் மதிமயக்கத்தாலிணைந்து கூடினமையால் கருங்கல்லாகக் கிடக்கக்கடவாய் என்று சபிக்க, அவள்கேட்டு வருந்தியதை யவர் வரையறுத்துக் கூறுவார். சங்கணிந்த கையும், சரம்

போன்றவிழியும், குதலைமொழியும்,கோங்கமுகைபோன்ற கொங்கைகளையுமுடைய அகலிகை யானவள் குறை இரந்து வேண்ட, கௌதம முனிவர் கூறுகின்றார்: பாவாய்! சாபநிவாரணங் கூறுகின்றோம். மாதேவி பாகராகிய சிவபெருமா னெழுந்தருளி யிருக்கின்ற திருக்கைலாய மலையின்கண் விளரி யிராகத்தைப் பாடி யருள்பெறும் இலங்கை மன்னனாகிய இராவணன் செய்கின்ற துன்பத்தைச்சகிக்காத இந்திரன் முதலிய தேவர்களெல்லாம் ஒருங்குகூடித் திருமாலிடஞ் சென்று தங்குறைகளை முறையிடுவர். அப்போது திருமால் அவர்களை நோக்கி, இந்திராதி தேவர்களே! எம்முடைய வடிவத்தில் நான்கு கூறாகத் தசரதச் சக்கிரவர்த்தியின் புத்திரராய்ப் பூமியின் கணவதரிப்போம்; நீவிர் வனங்களிலும் மலைகளினும் வசிக்கின்ற குரங்குகளாயும் பிறக்கக்கடவீர் என்று பணிப்பர். அவ்வாறாகத் தசரத ராஜன், புதல்வரின்றி வருத்தமுற்றுக் கலைக்கோட்டு மகாமுனிவரைக் கொண்டு புத்திர காமேட்டியாகஞ் செய்விப்பான். அவ்வியாகாக்கினியினின்றும் ஓர் தெய்வபுருடன் தோன்றி அவிர்ப்பாகத்தைக் கொடுக்க, அதனை நான்கு கூறாக்கித் தன்மனைவியர்க்குக் கொடுப்பான். அவர்கள் உண்டு கருப்பந்தரிக்கப்பெறுவர்கள். அவர்களுட் கௌசலை இராமனையும், கைகேயி இலக்குவனாகிய குணசாகரத்தையும், சுமித்திரை பரதசத்துருக்கரையும் பெறுவர். இவர்கட்குச் சாதகரும முதலாகிய கிரியைகளையெல்லாஞ் செய்து வேத முதலிய கலைகளையும் பயிற்றுவிப்பான். அவர்கள் அங்ஙனம் வளர்ந்துவருங் காலத்தில் காதிராஜனின், புத்திரராகிய விசுவாமித்திர முனிவர் தசரதன் சபைக்குப் போவார். அப்போது அரசன் எதிர்கொண்டு வணங்கி ஆசனத்தி லிருத்தி அடிகளே! தேவரீர்இவ்விடத்திற்கு எழுந்தருளியதைத் தெரிவிக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்து கேட்க விசுவாமித்திரர் சொல்லுவார்: அரசனே! நானோர் யாகஞ் செய்யத் தொடங்கி யிருக்கின்றேன். அதற்குப் பல இராக்ஷதர்களாலும் வருமிடையூறுகளைத் தவிர்த்துக்காப்பதற்கு உனது குமாரனாகிய இராமனை என்னுட னனுப்பக்கடவாயென்பார். அதனைக்கேட்ட அரசன் இடிகேட்ட சர்ப்பம்போலவும், கருமுகில் கண்ட கோகிலம்போலவும் வருத்தமுற்று முனிவர் பெருமானே! என்குமாரனோ மிகவும் பான்மணமறாச் சிறுகுழவியாயிருக்கின்றான், இராக்ஷதர்களோ மாயையில் வல்லவர்கள். அவர்களை யிவன் வெல்லுதல் கூடுமோ? ஆதலால் அவனை அனுப்பும்படி கேட்குதல்

தேவரீர்க்குத் தருமமாகுமோ? என்று பலவாறு வேண்டவும் விசுவாமித்திரர் ஒப்பாதவராய் அனுப்பும்படியாகவே வற்புறுத்திக் கூறுவர். அப்போது தசரதச் சக்கிரவர்த்தி உடலைவிட்டுப் பிரியும் உயிர் போல வருத்தமுற்று ஒன்றுந் தெரியாதவனாய் மூர்ச்சையாகுவன். அதனைக் கண்ட இராமச்சந்திரன் தந்தையைத்தேற்றிக் கூறுவான்.

எந்தையே! இராக்ஷதர்களால் எனக்குத் தீங்குநேரிடுமென்று வருந்துகின்றாய்! சர்வதோமுகராய், அதுலராய், அசலராய், சின்மாத்திர மூர்த்தியாய், சர்வானுக்கிரகராய், எள்ளுக்குளெண்ணெய் போலவும், மணியினொளிபோலவும், மலரின் மணம்போலவும் உலகமெங்கணும் வியாபித்து விளங்காநின்ற பரப்பிரம பரஞ்சோதிப் பிழம்பாய், அடைந்தார்க்கு வேண்டியவருளு மண்ணலாய் இலங்கும் விநாயகப் பெருமானது கிருபையினாலும், இம்முனிவரது பலத்தினாலும், அவ்வசுரர் மாயங்க ளெல்லாவற்றையுங் கடந்து நன்மையுடன் வந்துசேருவேன். தேவரீர் ஒன்றற்கும் பயப்படவேண்டாமென் றிவ்வாறு தேற்றி, வசிட்ட முனிவரது உபதேசத்தால் விநாயகரைப் பூசிக்கத் தொடங்குவன். அவ்வாறு அன்புடன் வழிபடுவதைக் கண்ட விநாயகப்பெருமான் தோன்றி என்ன வரம் வேண்டுமென்று வினவியருள இராமபிரான் சொல்வான்: எங்குல தெய்வமே! இராக்ஷதர்களால் வரும் மாயங்களையெல்லாங் கடந்து அவர்களையுங்கொன்று விசுவாமித்திரருடைய யாகத்திற்கு மொரு இடையூறு வராதபடி வரந் தந்தருள வேண்டுமென்பான், அதற்கு விநாயகப்பெருமான் இராமபிரானைப் பார்த்து, இராம! நீவேண்டிய வரங்களை யாதரித்தோம். நீ நம்மை யன்புடன் பூசித்தமையால் நின்னைக் கண்டார்கள் எண்ணியவற்றை யடையக் கடவார்கள். உன்னுடைய திருநீறு பரவப் பூசிய சரீரத்தின் பரிசம்பட்ட காலத்தும் அவர்கள் தீவினைகளெல்லாம் நீங்கப்பெற்று நற்கதியடைவாராக வென்று திருவாய்மலர்ந்தருளி அந்தர்த்தான மாகுவர். அவ்வாறு வரம்பெற்ற இராமன், நீ பாறையாய்க் கிடக்கின்ற இடத்தில் வரும்போது ஐங்கரக்கடவுளுக் கடியவனாய் அவ்விராமனது பாததூளி பட்டமாத்திரத்தில் நின் சாபம் நிவாரணமாகும். அதனால் நீ முந்தியவடிவங்கொண்டு நம்மைச் சேர்ந்து வாழ்ந்திருப்பா யென்று சாபத்தீர்வு கூறினர். அகலிகையுஞ் சந்தோஷத்துடன் கேட்டுச் சிலையுருவேற்றிருந்தாள்.

அகலிகை சாப நிவாரண முரைத்த படலம் முற்றிற்று.

கௌதமர் உபதேசித்த படலம்

இந்திர னெய்திய செயலிது
வந்தர ரவனடி வழிபட
முந்தையி னரசவை முற்றினர்
கந்தணை கரியனைக் கண்டிலார்.

இந்திரன் செய விவ்வாறிருக்கத் தேவர்களெல்லாம் வழக்கப் படி யவ்விந்திரனைத் தொழுவதற்கு அவன் கொலுச்சபையிற் சென்றார்கள். அங்கு அத்தேவர்கள் அவனைக் காணாதவர்களாகி அந்தப் புரத்தில் இந்திராணியோடு மிருக்கின்றானென்று தங்களுக்குள்ளே யோசித்து நெடுநேரங் காத்திருந்தார்கள். பின்னும் அவன் வாராமையால் அவ்விந்திராணியை நேரிற் சென்று கண்டு அவனங்கில்லை யென்பதை அவளாலறிந்துகொண்டு, மிகவும் அச்சமுற்றுப் பூவுலகத்திற் சென்று கடல்-மலை-காடு-நாடு முதலிய பல விடங்களிலுந் தேடிக்காணாமல் சத்தியலோக முதலிய விடங்களிற் றேடியுங்காணாதவர்களாகி, மிகுந்த துயரங்கொண்டிருக்கின்ற காலத்தில், ஒருநாள் அவர்களெல்லாம் பொன்னுலகத்திற் சென்று அங்கு வீற்றிருக்கின்ற பிரகஸ்பதி தேவரை யழைத்துக்கொண்டு நம்மிடத்து வந்து நமக்குச் சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரம் செய்து சுவாமீ! தேவேந்திரனை எவ்வுலகத்தினுஞ் சென்று தேடினோம். அவனெங்கு எவ்வாறாயினனோ அதனை யறிகிலேம். அவன் வரலாற்றைச் சர்வஞ்ஞமூர்த்தியாகிய தேவரீரே திருவாய் மலர்ந்தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தலும், யாமத் தேவேந்திரன் படுகின்ற துன்பங்களனைத்தையும் விவரமாகச் சொன்னோம், அவைகளை யத்தேவர்கள் கேட்டவுடன் மனவருத்தங்கொண்டு, ஓ-ஓ! இனி அவ்வரசாட்சியை யாவரேற்றுக்கொண்டு இந்திராணியைக் காக்கவல்லவர்கள்? யாவரும் வழிபடத்தக்க கீர்த்தியினைப் பெற்ற இந்திரனுக்கு இது தக்க நடத்தைதானோ? இதற்கினி யென்ன செய்வோமென்று கிலேசித்து யாவர் சாபங்கொடுத்தவரோ அவரே அச் சாபத்தைக் கிருபை சுரந்து தீர்க்கவேண்டுவ தல்லது மற்றையர் ஏதேது செய்யினுந் தீர்த்தலரிதாகும். அக்கௌதம முனிவரோ தம்முடைய பத்தினியையுஞ் சிலையுருவாகச் சபித்தனர். பின்னர் அவள் பட்டதுன்பத்திற் கிரங்கிச் சாபத் தீர்வுங் கூறியருளினர். இந்திரனை மாத்திரம் இன்னுஞ் சாபத்தோடு வதையவிட்டிருக்கின்றனர். ஆதலால் நாமனைவரும் அவராச்சிரமத்தை யடைந்து அந்த முனிபுங்கவரைக்

கண்டு மிக்க வந்தனைகள் செய்து இரந்து பிரார்த்திப்போம் வாருங்களென்று நம்மையு மழைத்தார்கள், யாமும் பிரகஸ்பதிதேவரும் அவர்களோடு சென்றோம். பின்னரத்தேவர்கள் கௌதமமுனிவரைக் கண்டு, அவர் பாதாரவிந்தங்களை வேதாகம விதிப்படி பூசனை புரிந்து புஷ்பங்களா லருச்சித்து அஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ்செய்து எதிர்நின்று உள்ளமு முடலும் உருகும்படியாக ஓவென்றலறி ஓலமிட்டு அளவற்ற தோத்திரங்களைச் செய்வாராயினர்.

செம்போன் மால்வரை யிமயமேண் சிலம்புடைக் கனமு
மம்பு ராசியி னடைகரை மணலும்வா னுடுவும்
பம்பு வான்மழைத் தாரையும் பார்த்தள விடினும்
வம்பி லாய்குணப் பெருமையா ரளவிட வல்லார்.

எங்கும் வற்கட மெய்திய பொழுதிளங் காலைத்
தங்க வித்திய துச்சிமுன் விளைத்தேவர் தமக்கும்
பொங்கி ருஞ்சுவை யடிசில்க ணித்தமும் பொழிந்த
செங்கை யானநின் பெருமையார் தெரிக்கவல் லுநரே.

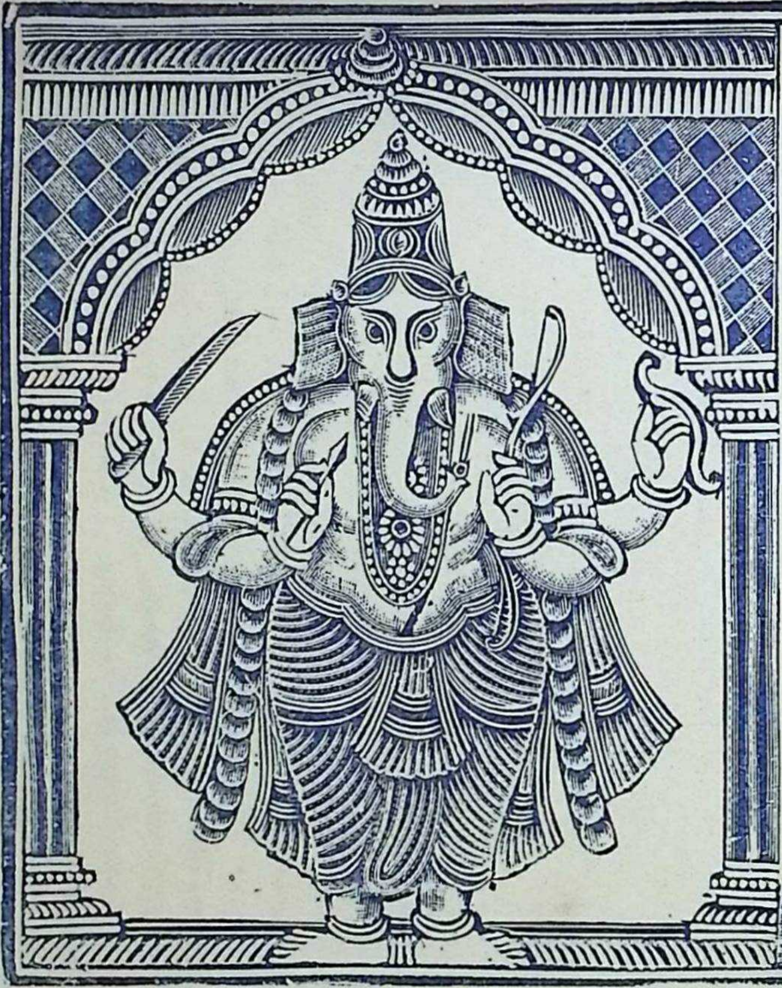
வேலை யுண்டனன் குறுமுனி யுலகமும் வேறே
சால விச்சுவா மித்திரன் சமைத்தனன் சிவனர்
கோல விந்திர ஞேச்சிய கோலைபழுத் தொழுகுஞ்
சீல வச்சிரத் தோடுகைத் தம்பனஞ் செய்தா.

வால கில்லியர் வலாரியை வேறுற வகுத்தா
ரேவு முத்தம வாகையா லிருந்தவ மிகுத்த
சீல மல்குறுந் தெரிசனம் பரிசனம் வச்ன
ஞால வைப்பிடைப் பாவங்க ணலிவன வன்றே.

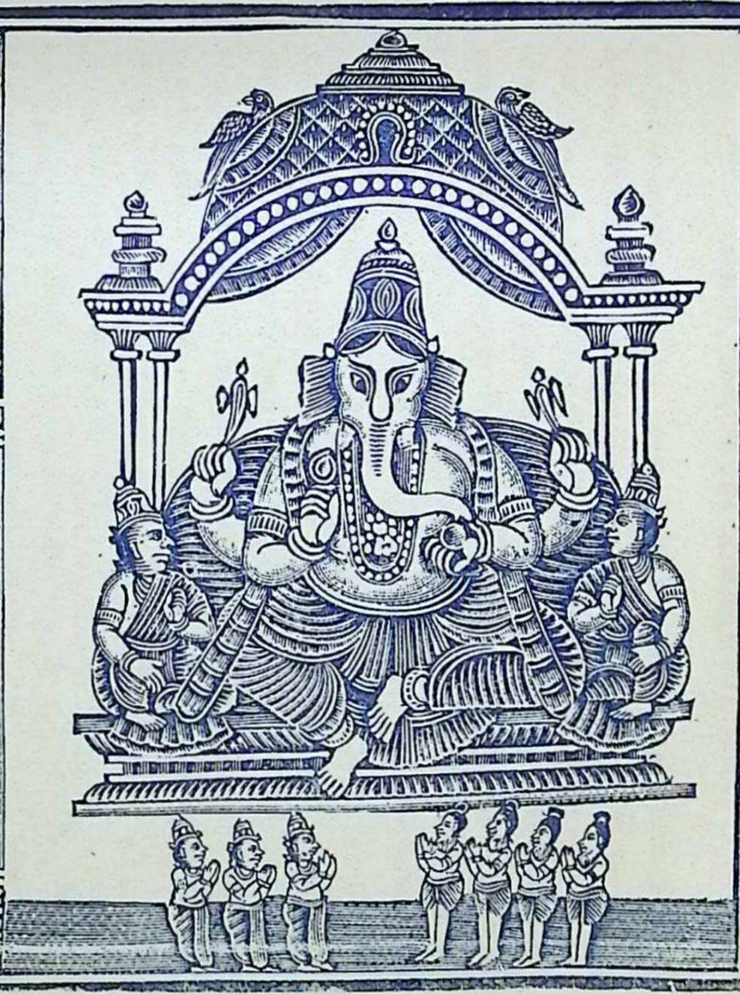
பரர்த மக்குப காரமே செய்வது பயின்றீர்
சரண டைந்தவர் தமைமிகத் தாங்குவீ ரேன்று
புரவ லன்பொருட் டேமைச்சர ணடைந்தனம் புகல்வே
றேருவ ரில்லென வுவப்புறு மின்சொலா லிரந்தார்.

சர்வஞ்ஞமூர்த்தியே! மேருஇமய முதலான அஷ்டகுலாசலங்களுடைய கனங்களை யளவிட்டாலும், கடற்கரையிலுள்ள நுண்ணிய மணலையளவிட்டாலும், ஆகாயத்தி லிருக்கின்ற உடுக்கூட்டங்களை யளவிட்டாலும், வானிலிருந் தொழுகின்ற வருஷ தாரைகளை யளவிட்டாலும், சுத்த சாத்துவ்விய சொரூபியாகிய தேவரீர் பெருமையினை யாவரால் அளவிடக்கூடும்? அகத்தியமுனிவர் சமுத்

பாலசுந்திரர்..

கஜானனர்.

252-வது பக்கம். இந்திரன் உபதேசம் பெற்ற படலம்.

திரத்தை யுண்டருளினர். விசுவாமித்திர முனிவர் வெவ்வேறுலகங் களைச் சிருட்டித் தருளினர். சிவனமுனிவர் இந்திரனை வச்சிரா யுதத்தோ டசைவற்றிருக்கத் தம்பித்தருளினர். வாலகில்லியர் வேறோரிந்திரனைப் படைத்தருளினர். இத்தன்மையாகிய அளவற்ற வல்லபங்களைத் தவமுயற்சியினாற் பெறத்தக்க முனிபுங்கவர்களாகிய உங்களைத் தரிசித்தாலும், பரிசித்தாலும், உங்களோடு வசனித்தா லும் சகல தீவினைகளுமொழியு மென்பதற்கு என்ன சந்தேகமிருக் கின்றது? சுவாமீ! பிறருக்குபகாரஞ் செய்கின்றதே தேவரீர்க்குச் சுபாவகுணமாக விருக்கின்ற தாதலால், தேவரீரை யடுத்தவர்கள் யாவராயினும் அவர்களைத் தடையின்றிப் பாதுகாப்பீரெனக்கருதி எங்களரசன்பொருட்டுத் தேவரீர் திருவடிகளில் அடைக்கலம் புகுந்தோம். அடியேங்கட்குத் தேவரீரையன்றி வேறொரு கதி யில்லையென்று அம்முனிவருக்கு இரக்கமுண்டாக்கத்தக்க இன் சொற்களா லிரந்து துதித்தார்கள்.

இவ்வாறு விண்ணப்பஞ் செய்துகொண்ட தேவர்களைக் கௌ தம முனிவர் பார்த்து, ஞானநோக்கினாற் சகல காரியங்களையும் அறியவல்ல தேவசமுகங்களே! நீங்கள் மிக்க மனவாட்டத்துடனே இங்குவந்த காரணமென்னை? உங்கட்கு நம்மாலாகத்தக்க காரியங் கள் ஏதேனு முண்டாயிருக்குமாயிற் சொல்லுங்களென்று கிருபை செய்தலுந் தேவர்களெல்லா மனக்களிப்படைந்து, நம்முடைய துய ரங்கள் முழுவது நீங்கப் பெற்றோமென்று ஆனந்தித்து, ஓ! சர்வ வல்லமையுள்ள புண்ணிய மூர்த்தியே! பூரண சந்திரனைக் கண்ட கடல்போலத் தேவரீர் திருமுக விலாசத்தைக் கண்டு களிப்புற்ற அடியேங்கட்கு இனியொரு குறைவுண்டாமோ? முன்னொருபோது மகதேவர் மன்மதனை எரித்தவாறுபோலத் தேவரீர்க்குத் தீங்கிழைச் செய்த தேவேந்திரனை யமனுக்கிரையாகும்படி சாம்பராக்காது விட்டது அடியேங்கள் பொருட்டாலல்லவா? ஆதலால் சுவாமிக ளெவ்வாறு நினைத்ததோ அவ்வாறே அடியேங்கண்மீது இன்னுங் கிருபைவைத்து இந்திரன் தேவலோகத்திலிருந்து குறும்பினையடக்கி அரசாளும்படியாக அவன் ஏற்றிருக்கின்ற சாபத்தை நீக்கியருள வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார்கள். அவையனைத்தையுங் கௌதம முனிவர் கேட்டு விபுதர்களே! அறிவில்லாதவன், வஞ்சகன், துஷ்டன், ஆசாரவீனன், தன்னுயிரைப்போலமன்னுயிர்களையு நினைத் தாதரிக்காதவன், கொடிய நெஞ்சையுடையவன் இவர் முதலாய

மகா பாவிகளை வாக்கால் வசனித்தலு மாகாது; மனத்தால் நினைத்தலுங் கூடாது; ஆயினும் ஒரு காதகன்மீது பலபேர்கூடித் தயவு வைத்தாராயின் அவன் உடனே புனிதனுகுவன். அதுபோல நீங்களெல்லோரும் பெரும்பாதகனுகிய தேவேந்திரன்மீது கிருபை வைத்திருப்பதினுலே அவனும் இனிப் புனிதனே யாகுவனென்று சொல்லிப் பிரகஸ்பதி தேவரைப் பார்த்து, தெய்வ மந்திரியே! சிருட்டி முதலிய முத்தொழில்களையும் பிரமன் முதலிய முத்தேவர் களாயிருந்து நடாத்துகின்ற விநாயக மூர்த்தியினுடைய சடாக்ஷர மந்திரத்தை உமது வல்வினைகளை வாட்டுமாறு உபதேசிக்கின்றேம். நீர் அம்மனுவைத் தேவேந்திரனுக்கு உபதேசஞ் செய்யும். அதனுல் அவன் சரீரத்திலுண்டாயிருக்கின்ற குறிகள் மாறிக் கண்களாகும். பின்னும் அவன் செய்திருக்கின்ற பாதகங்கள் அனைத்தும் நீங்கு மென்று அச்சடாக்ஷர மந்திரத்தைத் தீட்சைமுடியோடும் உபதே சித்து, அதை யநுட்டிக்கு முறைமையையு மருளிச் செய்தார். பின்னர்ப் பிரகஸ்பதி தேவ ரானந்தங்கொண்டு கௌதமமுனிவரை மற்றைய தேவர்களோடும் அஷ்டாங்கமாகப் பணிந்து விடைபெற்று அவ்விடத்தினின்றும் நீங்கினர்.

கௌதம ருபதேசித்த படலம் முற்றிற்று.

இந்திரன் உபதேசம் பெற்ற படலம்

கவுதம னருள்பெறுங் கடவு ளார்களுஞ்
சவலையின் மதிமிகு தமனி யப்பெய
ரவனுமேன் மொழிப்படி யடுத்து மேருவைத்
தவழ்திரை மாமடேச் சார்ந்து கூவுவார்.

வாராய் உருக்குமாங்கதராசனே! தன்னை விழைந்தோர்க் கெல்லாம் பல வரங்களைத் தந்து பாதுகார்க்கவல்ல தேவேந்திரன் செய்த ஒரு தீமையை இவ்வாறளவற்ற தேவர்களொருமித்துப் பல முயற்சிகளைக்கொண்டு வாடுவார்களாயின், இப்பூவுலகத் துள்ளவர் களால் நாடோறு மிடைவிடாது செய்து வருகின்ற பாவங்கள் எழுவகைப் பிறவிகளினும் விடாது வருத்துமேயன்றி, எவ்வாறு நீங்கப்போகின்றது? இப்பால் கௌதம முனிவருடைய அருள் பெற்ற பிரகஸ்பதி தேவரும் மற்றைத் தேவர்களும் முன்னர் யான்

அறிவித்திருக்கின்ற வண்ணமே தேவேந்திரன் ஒளித்திருக்கின்ற விடத்தைக் காணுங் கருத்துடையவர்களாய் மகமேருச் சாரலை யடுத்த மடுக்கரையிற்சென்று கூவுகின்றார்.

ஓவோ சதக்கிருது வேயும்பர் வேந்தனே
யோவோ வயிராணி யின்னுயிர்க்குத் தோழனே
யோவோ தயித்தியர் குலமோறுக்கும் வீரனே
யோவோ மகவான் வெளியுறுதல் வேண்டுமே.

ஓ தைத்தியகுலகாலரே! மருதநிலத்தலைவரே! வெளியில் வாரும்! வெளியில் வாரும்! உம்மைச்சயித்த முனிபுங்கவரிடத்து யாங்கள் அனைவருஞ் சென்று பணிந்து உமக்கவர் கருணையைப்பெற்று வந்தோம். நாரத மகா முனிவரும் எம்மோடு வந்திருக்கின்றனர். அவ்வவர்கள் செய்த குற்றங்களை உள்ளத்திலொளிக்காமல் வெளியிட்டால், அவைகளால் வருகின்ற துன்பங்களைப் பெரியோர்கள் விலக்கி வைப்பார்கள்; அவைகளை வெளிவிடாமல் மறைத்தால் மாறாத துன்பத்தினை யடைவார்கள். ஓ மேகவாகனரே! இங்குவந்திருப்பவருள் நாரதமுனிவர் மகாபெரியவர்; நீர் செய்த குற்றத்தை யவரிடத்தில் விண்ணப்பஞ் செய்வீராயின் அது தீரத்தக்க மார்க்கத்தை அவரே சொல்லுவார். முன்னர்ச் சிவபிரானுடைய திருக்கல்யாண மகோற்சவத்தில் உமாதேவியினுடைய காற்பெருவிரன் மீதிச்சை வைத்துப் பாவத்தையும் நாணத்தையும் பரித்துழன்ற பிரமனானவன் மீட்டுமவைகள் நீங்குமாறு அச்சிவபிரானுடைய திருவருளையே பெற்று நீக்கிக்கொண்டது உமக்குத் தெரியாததா? ஆதலால் நீர் உமது மனக்கவலையை விட்டு வெளியில் வருவீரென்று கூவினார்கள். இவையனைத்தையுந் தேவேந்திரன் கேட்டுத் தாமரை நாளத்தினின்றும் வெளிப்பட்டான். உடனே தேவர்கள் அவன் சரீரத்திலிருக்கின்ற பெண்குறிகளைப் பார்த்துச் சிலர் இவைகளை யாம் பார்ப்பது மகா பாவமென்று நினைத்துக் கண்களை மூடிக்கொண்டார்கள். சிலர் தலைகளைக் கவித்துக்கொண்டார்கள். சிலர் நாசியைப் பிடித்துக்கொண்டார்கள். பின்னர்த் தேவேந்திரனானவன் தான் செய்த குற்றங்களை யெல்லாம் வெளிவிட்டும் பிரகஸ்பதி தேவராற் சடாக்ஷர மந்திரத்தை முறைமையோடும் உபதேசிக்கப் பெற்றுஞ் சந்திரனைக்கண்ட செவ்வாம்பன் மலரைப்போல முக மலர்ந்து ஆனந்தமாயினான். அச் சடாக்ஷர மந்திரந் தன் செவியிலேறியவுடன் முன்னர்க் கௌதமமுனியிட்ட சாபமானது உடனே

எவ்வாறு பற்றிக்கொண்டதோ அவ்வாறே மகா தீவிரத்தோடும் அப் பெண்குறிகளெல்லாங் கண்களாய்விட்டன. யாமும் மற்ற முனீஸ்வரர்களும் பல ஆசீர்வசனங்களைச் சொன்னோம். தேவர்கள் புட்பவருஷம் பொழிந்தார்கள். அரம்பையர் நிருத்தஞ் செய்தார்கள். கின்னரர் கீதம் பாடினர்கள். ஆகாயத்தில் அந்தர துந்துபி முழங்கியது.

இப்பால் அவ்விந்திரனை மற்றைத் தேவர்களெல்லாந் தீர்க்க தண்டன்செய்து இதுகாறும் உம்மைப் பிரிந்ததனாற் சந்திரனில்லாத இரவு போலவும் தாயில்லாத சேய்போலவு மானோமென்று துதித்தார்கள். பின்னர்த் தேவேந்திரன் மிக்க மனக்களிப்போடு வந்திருக்கின்ற முனிவர்களையெல்லாம் பார்த்து, ஓ தவசிரேஷ்டர்களே! உங்கள் மகத்துவங்களைச் சுத்த பவித்திரர்கள் அறியவேண்டுவதல்லது மற்றென்போலிகளால் அறியப் படுவனவோ? அளவற்ற தேவர்களொன்றாய்க் கூடினும் உங்களில் ஒருவருக் கொப்பாவார்களோ? சகல பெருமைகளும் வாய்ந்திருக்கின்ற மகான்கள் நீங்களேயென்று துதித்து அஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ் செய்து, பின்பு தேவர்களைப்பார்த்து, அன்பிற் சிறந்த மித்திரர்களே! மகா மகத்துவமுள்ள கௌதமமுனிவிட்ட சாபம் என்னைவிட்டு நீங்கும் படியாக ஏதேது முயற்சி செய்தீர்களோ ஒன்றுந் தேர்ந்திலேன். முன்னர் எனக் கியல்பாகவிருந்த இரண்டு கண்களும் இருளடையும் படியாக மிக்க வொளிபொருந்திய ஆயிரங் கண்களைத் தந்தீர்கள். உங்களாற் சகல நன்மைகளையும் பெற்றேன். நீங்களென்பொருட்டாகச்செய்த வுதவிக்கு யான் செய்யத்தக்க கைம்மாறென்ன விருக்கின்றது! இனி விநாயகமூர்த்தியை யநுட்டித்து அவர் கிருபை பெற்று உய்யுமாறு ஓர் திவ்விய க்ஷேத்திரத்திலிருந்து சிறந்த தவங்களைச் செய்து பின்னர் இச்சைப் பிரகாரம் எனது சுவர்க்க லோகத்தையடைந்து அரசாக்ஷி செய்வதே யன்றி யானிப்போது வருவதில்லை. நீங்கள் யாவரும் அங்குச்சென்று வாசம் செய்திருங்கள். சிலர் மாத்திரங் கற்பகவிருக்ஷத்தினிடத்திருந்து நமது தவத்திற்கு வேண்டிய திரவியங்களை யெல்லாங் கொண்டு வந்து கொடுக்கக் கடவீர்களென்று கட்டளையிட்டு யாவர்க்கும் விடைகொடுத்து அனுப்பினன்.

இந்திரன் உபதேசம் பெற்ற படலம் முற்றிற்று.

இந்திரன் உபாசித்த படலம்

இதம்புரியுந் தேவர்களு மிருடியரு நீங்கியபின்
கதம்பவனத் திடையேகிக் காவல்புரி விண்ணவர்கோ
னதம்பலவுந் தீபலவு மொன்றுனுற் போனவையின்
சிதம்புதேறு மொருதீர்த்தந் திகழ்தரக்கண் டதையடுத்தான்.

அவ்வாறே யாவருஞ் சென்ற பின்னர்த் தேவேந்திரமகாராசன் கதம்ப வனத்திற் சென்று அங்கோர் தடாகக்கரையிலிருந்து அதிற் றேவர்களால் கொணர்ந்து தருகின்ற ஆகாய கங்கையைக் கலந்து அதன் கரையின்மீது மிக்க வொளிபொருந்திய பளிங்குக் கற்களினல் ஓராலயமெழுப்பி அவ்வாலயத்தில் வேதாகம விதிப்படி விநாயக மூர்த்தியைப் பிரதிட்டைசெய்து, சகல பதார்த்தங்களுடன் பிரதி தினம் பூசனை புரிந்து ஐம்புலாதிகளையும் அடக்கி ஓராதனத்தி விருந்து, இருவிழிகளையும் நாசிநுனியில் நிறுத்திக் கணேசமூர்த்தியி னுடைய திருவடிகளைச் சிந்தித்துப் பத்தியோடு சடாக்ஷர மந்தி ரத்தைத் தியானித்துச் சுத்த பவித்திரமான உள்ளத்தையுடைய வனாய் ஆகாரமில்லாமல் ஆயிரம்வருடந் தவஞ்செய்தான். இவ்வாறு செய்துவருகின்ற தவத்திற்கு விநாயகமூர்த்தி அருள்சுரந்து வெள் ளிய திருமேனியும், திசை முழுவதும் விழுங்கத்தக்க பிரகாசமும், யானை வதனமும் உருத்திராக்க மாலிகையேந்தியிருக்கின்ற துதிக் கரமும், நான்கு புயங்களும், தண்டை சதங்கை சிலம்பு முதலியவை யணிந்திருக்கின்ற இரண்டு பாதபதுமங்களும், அரைஞாணும், புய கவசமும், மார்பில் முப்புரிநூலும் முத்துமாலை - இரத்தினமாலை- குண்டலம் -கிரீட முதலான அளவற்ற அலங்காரத்துடன் சிங்க வாகனமூர்ந்து தேவேந்திர னெதிரிற் பிரத்தியக்ஷமாயினர்.

உடனே இந்திரனவன் அன்பு மச்சமுங்கொண்டு இருகரங் களையுஞ் சிரமேற்குவித்துத் துண்ணென்று ஆசனம் விட்டெழுந்து இரண்டு கால், இரண்டுகை, இரண்டுதோள், நெற்றி மார்பு என் கின்ற அட்டாங்கங்களும் பூமியிற் பொருந்த வீழ்ந்து, மீட்டு மெழுந்து சரீரமுழுவதும் புளகாங்கிதங்கொண்டு கூத்தாடி வலம் வந்து ஆனந்தக்கண்ணீர் சொரிந்து துதிப்பானயினன்.

அறிவாய் விளங்கு மொளியாகி யெங்கு மசைவற்று நின்ற நிறைவாய்க்
குறியாதி யின்ப முதலீ றிலாத குறைவற்ற வின்ப மய மாய்ச்
செறிவான நீரி னிழல்போலநின்ற திறலோயை யானும் வனைவேன்
வெறுஞான மான திருமேனிகொண்டேன் விழிகாண முன்னர் வாலால். (க)

இருண்மூழ்கு கண்ணின் மலகேவலத்தி னிதமின்றி நின்றவுயிர்கட்
குருவாதி மூன்று முனமுய்த் தவற்றி னுளதாம் விகார வகையா
லிருவேறு கன்ம மிசைவித்தருத்து மிறையோயையானுமொழிவேன்
வெருண்மாயை நீத்த திருமேனி கொண்டேன் விழிகாண முன்னர்
வரலால். (உ)

வாதங்கடந்து பலமாயை கன்ம வகையுங் கடந்து வவைசெய்
யேதங்கடந்து பொருளொன்று மின்றி யெழுகின்ற மம்மருயிரின்
போதங்கடந்து துரியங்கடந்த பொருளோயை யானு முணர்வேன்
வேதங்கடந்த திருமேனி கொண்டேன்விழிகாண முன்னர் வரலால்.

வெங்கட் களிற்றின் மகவான் றுதித்து விழிநீ ருகுத்துள் ளுருகா
சிங்கஞ் செலுத்தி யெதிர்வந்து நின்ற திகழ்முக்கண் வேழ முகவ
னிங்குற்று நீ செய் செபமா தியான மிதயங் களித்த னமினிப்
பொங்குற்றகாதல் வரம்வேட்டதின்று புகலென்ன வோதுமவனே.

யோகத்தினலு முணரப் படாமை யுயர்ஞான யோக நிலையோர்
பாகத்தி னென்று படுகின்ற பாத பதுமங் கெடாது புரியும்
யாகத்தினன பயனுந் துறக்க மேளியேற் களித்தி யதுவும்
போகத்தின் மல்க விடரின்றி நின்று புகழோடு மாளும் வகையில். ()

முன்னேயெனக்கு மறையோனுமிந்த மொழியாறெழுத்து மனுவைத்
தன்னு தரத்தி னுரைசெய்து நீயித் தனிமந் திரத்தை யொழியின்
மன்னுது விண்ணி னரசாட்சி யென்று வழிவற் புறுத்து மதனைப்
பின்னே மறந்து பிழையிற் படர்ந்து பெரிதான துன்ப ணவினேன்.

பொன்னே னுரைப்ப விடர்முற் றகன்று புகழா யிரங்க ணுடையே
னின்னு றெழுத்தை யுரைசெய்து பூசை நெடிதாற் றிவந்த பரிசா
லுன்னுத தாகி யுரையாத தாகி யுடலிற் படாத பொருணீ
முன்னுகி நின்ற வருளா லெனக்கு முடியாமை யாவ துளதோ. (எ)

கேடா மேவைக்கு முறுகா ரணங்கள் கிழவோய் பதத்தி னிறையன்
பாடா மையாகு மதனு லெனக்கு னடிவா ரிசத்தி லுழுவல்
வீடா மைவேண்டு மதுவன்றி யுள்ள விழைவுய்க்கு,மிங்குன் வடிவுக்
கோடாதசிந்தா மணியென்னு நாம முறல்வேண்டு மூர்க்கு முறுக.

தீர்த்தந் தனக்கு மிடுபேர் சிறக்க திகழூர்க் கதன்றி யெவரு
மோர்க்குங் கதம்ப நகரேன்ற பேரு முறுகிற்க வூரில் வதிவோ
ரார்க்குந் தடத்தி னறலாடு வோருன் னடியிங் கிறைஞ்ச லுறுவோர்
பார்க்கட் சிறந்த பயனுன்கு மார்க பகவா வெனப்ப கர்தலும். (கூ)

இறைவன் புகன்ற வரமுந் துறக்க மிடரின்றி யாளும் வரமு
நிறையக் கோடுத்து மறையக் கதிர்க்கு நெடுவச் சிரக்கைம் மகவான்
குறையற் றுமீட்டு முயர்பூசை யாதி குலவிப் புரிந்து விடைபெற்
றறையுந் துறக்க நகரேய்தி யன்போ டரசாட்சி செய்த ருளினன்.

இவ்வாறு தோத்திரங்களைச் செய்து மனமுருகி நிற்கின்ற தேவேந்திரனை விநாயகக் கடவுள் கிருபையோடு பார்த்து, ஓ சுராதிபனே! நீ இங்கிருந்து செய்த செபதப முதலானவைகட்கு யாஞ் சந்தோஷித்தோம். உனக்கு வேண்டிய வரங்களைக் கேளென்று திருவாய் மலர்ந்தருளலும், தேவேந்திரனனவன் ஆனந்தபரவசங் கொண்டு, ஓ சகல புவனுதார கர்த்தனே! உயர்ந்த ஞானயோகத்தை யநுட்டிக்கத் தக்க பரிபக்குவ ரெவர்களோ அவர்கள் இதயத்தி லொன்றுபட் டிருப்பது தேவரீருடைய பாதபங்கயம். அதனை அடியேற்கருளாது வேள்விப்பயனுகிய சுவர்க்கலோக வரசாட்சியை யருள்செய்தீர். அந்தச் சுவர்க்கலோக வரசாக்ஷியை ஓரிடையூறில் லாமற் சகல போகங்களோடும் புகழ்பெற் றுள்வதற்கு முன்னெரு காலத்திற் பிரமதேவன் சடாக்ஷர மந்திரத்தை யுபதேசித்து அதை யநுட்டிக்கு முறைமையுங் கூறி இதை மறப்பையாயின் உனது சுவர்க்கலோகவரசாட்சி நிலைபெற்றிராதென்று வற்புறுத்திக் கூறி னன். பின்ன ரதனைமறந்து அளவற்ற பிழைகளைச்செய்த காரணத் தால் மிக்க துன்பங்களையெல்லா மநுபவித்தேன். மீளவுமதைப் பிரகஸ்பதி தேவராலும் உபதேசிக்கப்பெற்று அத்துன்பங்க ளனைத் தினும் நீங்கி ஆயிரங்கண்களை யுடையவனுயினேன். அன்றியும் அம் மந்திரத்தை இடைவிடாதநுட்டித்த பேற்றினல் மனவாக்குக் காய மென்று முக்காரணத்தாலும் அரிதற்கரிய தேவரீரை அடியேன் முன்பு பிரத்தியக்ஷமாக வரப்பெற்றேன்! இனிமுடியாத காரியம் அடியேற் கென்னவிருக்கின்றது? தேவரீர் திருவடிகளுக்கன்பியற்று திருப்பதே சகல காரியங்கட்கும் இடையூறு வருவதற்குக் காரண மாதலால், தேவரீர் திருவடிகளில் அடியேற்கு மாறுத பத்தியை யருளல்வேண்டும். இத்தலத்தில் அடியேன் பூசித்த தேவரீர் திருவுரு

வத்திற்குச் சிந்தாமணி விநாயகரென்றும், இத்தலத்திற்குச் சகரமென்றும், இத் தடாகத்திற்குச் சிந்தாமணி தீர்த்தமென்றுந் திருநாம மிருக்கவேண்டும். மேலும் இவ்வூரைக் கதம்பநகரமென்றும் வழங்கவேண்டும். இக்கதம்ப நகரத்தில் வசிக்கின்ற யாவருஞ் சிந்தாமணி தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து தேவரீர் திருவுருவமாகிய சிந்தாமணி விநாயகரைத் தரிசிப்பார்களாயின் அவர்கட்குக்கிடைத்தற்கரிய நான்கு புருஷார்த்தங்களுங் கிடைத்தல் வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, கணேச மூர்த்தியு மவ்வாறே அநுக்கிரகஞ் செய்து, தமது திருவுருவத்தைக் கரந்தருளினர். தேவேந்திரன் தன்மனக் குறைவுகளற்றுச் சிந்தாமணி விநாயகரை மீளவும் பூசித்துச் சடாக்ஷர மந்திரத்தை விடைபெற்றுத் தனது சுவர்க்க லோகத்திற் சென்று ஓரிடையூறுமின்றி அரசாட்சியை நடாத்திவந்தனன். நீயும் அவ் விநாயகமூர்த்தியைச் சரணடைந்து பூசிப்பையாயின் இப்பிணியொன்றுமே நீங்குவதன்றிப் பலவரங்களையும் பெறுவாய் போவென்று நாரதமுனிவர் உருக்குமாங்கத ராசனுக்குச் சொன்னர்.

இந்திரன் உபாசித்த படலம் முற்றிற்று.

உருக்குமாங்கதன்
முத்தியடைந்த படலம்

திருக்கி லாமுனி செல்லுமுன்
றருக்கி வாழ்தம ராயினர்
தருக்கமாதி தூர் இத் தூர் இ
யுருக்கு மாங்கனை யுற்றனர்.

சவுனகர்முதலிய முனிவர்களே! விநாயகமூர்த்தியைத் தேவேந்திரன் பூசித்துப் பலவரங்களைப் பெற்ற சரித்திரத்தைச் சொன்னேம். இப்பால் உருக்குமாங்கத ராசன் அநுட்டித்த திறத்தைச் சொல்லுவோங் கேட்பீராக. இவ்வாறு நாரதமுனிவர் சொல்லி அங்கிருந்து நீங்குவதற்கு முன்னமே முன்னர் உருக்குமாங்கத ராசனைக் காணுமல் நகரத்திற்குச் சென்ற பரிசனங்களெல்லாம் மலை காடு முதலியவிடங்கள்தோறுந் தேடிக் காணுதவர்களாகி அவன் நாரதமுனிவரோடுஞ் சம்பாஷித்திருந்த வனத்திற்கு வந்து, தங்கள்

அரசன் குட்டநோயுடனிருக்கக்கண்டு மனமெலிந்து, சார்வபௌமா! மானோடு வேட்டையாடிச் சென்ற வுமக்கு இந்நோய்வந்த காரண மென்னவென்று கேட்டார்கள். அவர்கட்கு அவ்வரசன் நடந்த காரியங்களனைத்தையும் விவரமாகச் சொல்லி அவ்விடத்தினின்று நீங்கிக் கதம்பநகரஞ்சேர்ந்து, சிந்தாமணி விநாயகரைத் தரிசித்துச் சகலவினைகளையு மொழிக்கத்தக்க சிந்தாமணி தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ் செய்தான். உடனே அவன் சரீரத்தைப்பற்றிய குட்டநோய் நீங்கி முன்னரிருந்த உருக்குமரூபம் உண்டாயது. பின்னரவ்வரசன் அள வற்ற ஆனந்தங்கொண்டு மீளவுஞ் சிந்தாமணி விநாயகரை யடைந்து பூசித்து, அந்தணர்களைக் கூவி அளவற்ற திரவியங்களைத் தானஞ் செய்துகொண்டிருக்கையில், சில தேவகணங்கள் அந்தரமார்க்கமாக வொரு தெய்வ விமானங்கொண்டுவந்து அவ் வரசனுக்கெதிரில் நிறுத்தி, புண்ணியசீலனே! நீ இக்கணேசகுண்டமாகிய சிந்தாமணி தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து சிந்தாமணி விநாயகரைப் பூசனை செய்த பேற்றினால் உனக்குண்டாகிய மேன்மையை யாவராலுரைக் கப்படும். நீ இவ் விமானத்தின்மீ தாரோகணித்து எம்மோடுங் கணேச லோகத்திற்கு வருவையென்று சொன்னார்கள்.

சின்மயசிற் குணவகண்டா காரசச்சி தானந்தன் சேர்ந்தோர் தம்மைத்
தன்மயமாக் கிடுமுதல்வன் காரண தீதனவன் றலைமை சான்ற
நன்மைதரு மருளெங்கே நானெங்கே நான்புரிந்த தவங்க ளெங்கே
யென்மனமெங் கேயெனது பிறப்பெங்கே யென்னுடைய பத்தியெங்கே.

பண்டுபுரி தவத்தானு மித்தடத்தி னீராடும் பலத்தினானு
மண்டர்தொழும் பெருங்கணத்தீர் நுங்கடேரி சனமடியேற் காயிற்றே
மண்டுபெருந் தவமாற்றிச் சாருகா சினியோடு மருவிவீம [ன்னை
னேண்டரையி லுயிர்த்தனன்வே றிலையவரை யொழித்தேவ்வா
றுறுவேனென்றான்.

அதை யவ்வரசன் கேட்டு அத்தேவகணத்தலைவரை அஷ்டாங்க மாக வணங்கி, சின்மய சிற்குண அகண்டாகார சச்சிதானந்த ராகியும், தம்மையடைந்தோர்களைத் தன்மயமாக்குகின்ற முதல்வ ராகியும், காரண தீதராகியு மிருக்கின்ற விநாயகக் கடவுளுடைய பெருங்கருணைக்கு யானெவ்வளவுபாத்திரன்! யானென்ன தவங்க ளைச்செய்தேன்! என்மன மெவ்வளவு பக்குவமாயிற்று! என்பிறவி எவ்வளவு யோக்கியம்! என்பத்தியெவ்வளவு! அச்சோ! யான் முன்பு செய்திருக்கின்ற தபோபலத்தினாலும் இத் திவ்விய தீர்த்தத்

தில் ஸ்நானஞ்செய்த மகிமையினாலும் அடியேன் உம்முடையதரிச னத்தை யெளிதிற் கிடைக்கப்பெற்றேன்! ஆயினும் வீமராசனுஞ் சாருகாசினியும் அளவற்ற தவங்களைச்செய்து என்னை யீன்றார்களாத லால் அவர்களை விடுத்து யான்மாத்திர மெவ்வாறு வருவதென்று சொன்னான். அவையனைத்தையுந் தேவகணத்தலைவர்கேட்டு மிக்க சந்தோஷங்கொண்டு சுசனபரிபாலகனே! நீயுனது தாய்தந்தையரை நினைத்து இத்தீர்த்தத்தில்ஸ்நானஞ்செய்து தர்ப்பனம்புரிவையாயின் அவர்களுமுன்னுடன் வருவார்களென்றுசொல்ல, அதை யுருக்கு மாங்கதராசன் கேட்டு மனக்களிப்படைந்து ஓர் தருப்பையை முடிந்து அம்முடிந்த தருப்பையைத் தாய்தந்தை முதலாயினோரை நினைத்து ஸ்நானஞ்செய்துவித்துத் தானு மடுக்கரைமீதேறி வந்து, தனக்கு வழிகாட்டியாட்கொண்டருளிய நாரதமுனிவரைப் பணிந்து தன்னையைப் போக்கியருள அத்தீர்த்தத்தையுந் துதித்து, நின்மல சொரூபத்தையடைந்தான். அவ்வரசனுடனிருந்த மற்றையர்களும் ஸ்நானஞ்செய்து தெய்வரூபம் பெற்றார்கள். அரசன் மீளவுஞ் சிந்தாமணிவிநாயகரைப் பூசித்துத் தன் சேனைகளோடும் விமானத்தி லேறித்தனது கவுண்டின்னிய நகரிற்சென்று தான் ஸ்நானஞ்செய்த பலனைத் தாய் தந்தைமுதலாயினோர்க்குத் தத்தஞ்செய்தான். மற் றையசேனைகளும்அவ்வாறே தங்கள் தங்கள் சுற்றத்தினர்கட்குத் தத் தஞ்செய்தார்கள். விநாயகமூர்த்தியினுடைய திருவருளால் உடனே அவர்கட்கு வெவ்வேறு விமானங்கள் வந்தன. பின்னர் வீமராசன் முதலாயினோர் அவ் விமானங்களைப் பணிந்து, அவைகளி லேறிக் கொண்டு உருக்குமாங்கத ராசனோடும் விநாயகலோகத்திற் போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

உருக்குமாங்கதன் முத்தியடைந்த படலம் முற்றிற்று.

கிருச்சமதர் உபதேசம் பெற்ற படலம்

அருந்தவத்து விச்சுவா மித்திரனை வீமனுற லாதி யாகத்
திருந்துமக னேமுத்தி சேர்ந்திடுத லீறாகத் திகழாநின்ற
பொருந்துபல சரிதமுங்கேட் டனைசோம காந்தவினிப் புகலக்கேளாய்
பெருந்தவத்து கிருச்சமத னுபாசனையென் றுரைசெய்வான் பிருகு
மேலோன்.

சவுனகர் முதலிய முனிவர்களே! விநாயகமூர்த்தியை உருக்குமாங்கதராசன் பூசித்து முத்தியடைந்த திறத்தினைச் சொன்னோம். இப்பால் கிருச்சமதமுனிவர் உபாசித்த வரலாற்றினைச் சொல்லுவோங் கேட்பீராக. முன்னர் முகுந்தை யிட்ட சாபத்தோடு உருக்குமாங்கதராசன் அவ்விடம் விட்டு நீங்கிய பின்னர் அம்முகுந்தைக்கு விரகதாப மேலிட்டு அவ்வரசனையே நினைந்து நினைந்து அனலிற் பட்ட மெழுகையொத்தவளாகி உள்ளங்கரைந்து, உடல்நெகிழ்ந்து, காமாக்கினியைச் சகிக்கமாட்டாது நந்தவனங்களிற் சென்றுஉலாவுவாள்; குளிர்ந்த தடாகங்களில் மேய்கின்ற மீன்கூட்டங்களைக்கண்டு வாடுவாள்; வேய்ங்குழலோசையைக்கேட்டு ஊடுவாள்; மந்தமாருதம் வீச நடுநடுங்கித் தென்றலே! நீ தீயோடு கலந்துவந்த காரணமென்னென்று கோபிப்பாள்; பசுவின் கழுத்திலசைகின்ற மணியோசையைக்கேட்டு ஐயோ! என்னுயிர்சிந்துகின்றதே! ஈதென்ன காலன்வருகின்ற ஓசைதானோவென்று கலங்குவாள்; கடலோசையைக்கேட்டு, பயோததியே! பிறர்க்குத் தீமை செய்கின்ற சிறியர்களைப்போல என்னை வருத்துகின்ற ஆயக்குழலோசையோடு நீயுமெனக்குப் பெருந்துன்பத்தை மூட்டுகின்றனையே! இஃதுனக்கு முறைதானோ? உன்னுண்மையை யழிக்கவல்லகுறுமுனிவர்குன்றிவிருப்பதை யறிந்திலையோவென்றுகுழறுவாள்; ஓர்வட்டமாகியட லகையின்மீது உருக்குமாங்கதராசன் உருவத்தை யெல்லாம் வரைந்து தன்கரங்களைக் கொண்டணைவாள்; இரண்டுதனங்களையு மதன்மீதுபொருந்தமுயங்குவாள்; முகத்தோடு முகத்தை வைத்து முத்தமிடுவாள்; மீளவும் வருந்தி மாலையைப்போலத் துவளுவாள்; இனி யென்ன செய்வேனென்று மெலிந்து பெருமூச்சு விடுவாள்; பூஞ்சோலையிலுள்ள தளிர்களெல்லாந் தன்சரீர வெம்மையாற் றீய்ந்துமேல் விழுவதினால் அவைகள்பட்ட விடமெங்கும் கொப்புளங் கொண்டு தன்னிரு விழிகளி னின்றும் நீரைச் சொரிவாள்; சரீரவெம்மையைச் சகிக்கமாட்டாது விழுந்ததுபோல் மேகலை யொதுங்கும்படியாகவீழ்வாள். இவ்வித அலங்கோலத்துடன் முகுந்தை யானவள் தன்னாலுஞ் சொல்லுதற்கரிய பெருந்துன்பத்தின் மூழ்கி வலிகுறைந்து அறிவிழந்து நிலத்தின் முடியைச் சாய்த்துச் சோர்வுற்றுத் தன்வசமற்றவளாகி இருந்தனள். இவையனைத்தையுந் தேவேந்திரன் அறிந்து தானவளைச்சேர வெண்ணினவனாகி அடியிற்பாதக்காப்பும், கணைக்காலில் வீரகண்டாமணியும், விரலிற் கவசமும், கரத்தில் நாணேற்றி யிருக்

கின்ற வில்லும், மார்பில் மலர்மாலையும், தோளில்அம்புபெய்தூணியு முடையவனுய்ப் பொற்சரடாற் கட்டப்பட்டிருக்கின்ற மயிர்முடி யோடு மன்மத சரங்களான் மருண்டிருக்கின்ற முகுந்தையினது கொங்கையி லணியப்பட்ட கச்சும், அவளது நெஞ்சமுங் கழலும் படியாக உருக்குமாங்கத ராசனேயென்று சொல்லும்படி அவன்சரீ ரத்துள்ள கோலத்தையெல்லாங் கொண்டு பொருக்கென்றெழுந்து அவளருகிற் சென்றான். அவனைக் கண்டவுடனே முகுந்தை யான வள் மனமகிழ்ந்து முன்னர்த் தடுத்துச்சென்ற உருக்குமாங்கதனே மீட்டும் வந்தானென்று கருதித்தானும் பொருக்கென்றெழுந்தாள். உடனே வஞ்சவடிவணுகிய தேவேந்திரன் மனங்களித்து அவளோடு நயவார்த்தைகளைப்பேசித் தனது மார்பிலணிந்திருக்கின்ற சந்தன மெல்லாம் அவளிரண்டு தனங்களாற் கலையும்படியாகத்தழுவி அடிக் கடி யவளது செவ்விதழூறலையுண்டு பலவித சுரதகலைகளை நடாத்தி வருகின்றசமயத்தில் முகுந்தை யென்பவள் தன்னறிவுமயங்கிஅவன் மார்பிற் றனது கொங்கைச் சுவடு பொருந்தும்படியாக வணைத்துத் தேக பரவசங்கொண்டு காமவாரியைக் கரைகாண மாட்டாதவளாய் யானுனக்கு என்ன கைம்மாறு செய்ய வல்லேனென்று பலமுறை யவனைப்புகழ்ந்து சரசசல்லாபமாய்க் கலந்தனள். தேவேந்திரன் அவ ளன்பிற்கு மனப் பூரிப்படைந்து நகக்குறி-பற்குறி-தம்பனம்-சும்ப னம் முதலியபலலீலைகளை மாறிமாறி நடாத்தி, அவள்மிடற்றிலெண் வகைப் புட்குரலோசைகளையு முண்டாக்கி, மன்மதன் பொழிகின்ற பாணவருஷங்களை மடக்கி, அவன் கருப்பு வில்லையு மொடித்து, இன்னுமவளோடு போர்செய்யாதவண்ணம் அவனைத் துரத்திவிட் டான். பின்னர் முகுந்தையானவள் தனதெண்ணத்தின்படி நிறை வேறிய கலவிக்கு மனமகிழ்ந்து கணவராகிய கவிமுனிவருக்குப் பழையபடி ஏவல்செய்யச் சென்றனள். இந்திரனுந் தனது பொய் வேடத்தைப் போக்கிச் சுவர்க்கலோகத்தைச் சேர்ந்தனன்.

உடனே முகுந்தைவயிற்றிற் கருவுண்டாகிக் கருங்கடலுச்சியி லுதயமாகின்ற சூரியனைப்போல அண்டங்களெல்லாம் நடுங்கும்படி யான பேரொலியோடும் ஒருபுத்திரன் பிறந்தனன். அப்புத்திரனைக் கவிமுனிவர்கண்டு மன மகிழ்ச்சியடைந்து இந்திரனுக்குப் பிறந்த புத்திரனென் றறியாமல் தமது கரத்திலேந்தித் தேவர்கட்கெல்லாம் அவிப்பாக முதலியவைகளைக் கொடுத்துச் சாதகருமாதிகளையுஞ்

சிறப்பெய்த நடாத்தினர். இப்பால் அப் புதல்வனுக்குத் தயிலாதிகளைத் திமிர்ந்து பரிமளமிகுந்த கஸ்தூரி மஞ்சள் முதலியவைகளாற் புனலாட்டி, அகில் சந்தனப் புகைகளையூட்டி, இரத்தினாபரணங்களைப்பூட்டி, நுதலிற் றிலதந்தீட்டி, முலைப்பாலூட்டிப் பெண்கள் கிரீடியான முகுந்தையானவள் சகல செல்வத்துடன் போற்றி வருகின்ற நாளையில் கவிமுனிவர் அப்புதல்வன் பிறந்த பன்னிரண்டாநாள் கிருச்சமதரென்னு நாமகரணந்தரித்து, ஆறுவதுவயதில் உபநயனச் சடங்கினை முடித்து, வேதாகமாதிகளையுங் கற்பித்தனர். அவ்வாறே கிருச்சமதர் சகல வித்தைகளையுந் தந்தைபாற் றெளிந்து ஒருகாற் சொன்னவுடன் ஒருங்குணரு முத்தியினராகி, வினையென்னும் விருக்கத்தை வேருடன் கொல்லவல்ல வெற்றிப் படைக் கொப்பாகி யிருந்தனர். பின்னர்க் கவிமுனிவரானவர் அப் புதல்வன் ஒழுக்கமுதலிய நன்னெறிகளிற் பிறழாதிருக்கின்ற பெற்றியினைக்கண்டு மிக்க மனமகிழ்ச்சி யடைந்து, கணநாதுவாவென்னு மந்திரத்தை யுபதேசித்துக் குழந்தாய்! இம்மனுவை யனுட்டிப்போடு செபித்து வருவையாயின் உனக்குக் கணேசமூர்த்தியினுடைய திருவருளுண்டாகுமென்றுசொன்னார். கிருச்சமதரும் மனமகிழ்ந்து பிரதிதினம் நித்திய நியமாதிகளைமுடித்து விநாயகக்கடவுளை மனதிற்றியானித்து அம்மந்திரத்தை யன்போடு செபித்துச் சாபாநுக்கிரக சாமார்த்தியராகிச் சகப்பிரசித்தியாய் விளங்கி யிருக்கின்ற நாளையில், மகதநாட்டிற் சகலருக்குந் தாய்க்கொப்பானவனாகியும், கொடையிற்கொண்டலை வென்றவனாகியு மிருக்கின்ற சூரனென்னும் பெயரினையுடைய ஓர் அரசனிருந்தான். அவ்வரசனானவன் தனக்கு உடலுமுயிரும்போலிருந்து வழிபடத்தக்க அம்பிகையென்னு மனைவியோடும் பிரகற்பதி தேவனுஞ் சுக்கிர பகவானுங் கண்டு நாணத்தக்க யுத்தியினையுடைய அமைச்சர்களோடு மிருந்து அரசாட்சி செய்துவருங்காலத்தில் அவ் வரசனுடைய பிதாவுக்குச் சிரார்த்த தினம்வர, அதைக்குறித்து வசிட்டர் அத்திரிமுதலான முனிவர்களை வரவழைத்தான். அம்முனிவர்களோடு கிருச்சமத முனிவருஞ் சென்றார்.

பின்னர் அம்முனிவர் கூட்டத்துள் அத்திரி முனிவருக்குங் கிருச்சமத முனிவருக்குங் கலைஞானப் பிரசங்கங்களில் ஒருவர்க் கொருவர் விவாதம்நேரிட்டுப்போர்செய்வாராயினர். அவருள் கிருச்சமதமுனிவரை அத்திரிமுனிவர்வெல்லமாட்டாதிளைத்துக்கொல்லத்

தக்க கோபத்தோடு நெருப்பெழுந்து பறக்கும்படியாகக் கண் களை நெரித்துக் கிருச்சமத முனிவரைப் பார்த்து, நீ மகாயோக்கி யனைப்போற் பேசுகின்றாய்! உன் பிறப்பையும் பெருமையையும் நெருப்பிற் கொண்டுபோய்ச் சுடு. எங்களைப்போல நீயுமோர் முனி புத்திரனாகி வாதாடவந்தாய்! நீ உருக்குமாங்கத ராசனுக்குப்பிறந்த கதை யொருவருக்குந் தெரியாதோ? நீ இச்சபையி லிருக்கத் தகாது. உனக்கு எங்களோடு சேர்த்துச் சரியான மரியாதையு நடக்கக்கூடாது. இங்கிமிடத்தெழுந்து வெளியிற் செல்லக்கடவை யென்று கையால் மறித்து மறித்துச் சொல்லுகின்றதைக் கிருச்ச மத முனிவர் கேட்டு மிகுந்த கோபங்கொண்டு, கண்சிவந்து, இதழ் துடித்துப் புருவநெறித்து, அங்கிருப்போரெல்லாம் அஞ்சி நடுங் கும்படியாகத் திரிலோகத்தையு மெரிப்பார்போலக் கொதித் தெழுந்து, வசிட்டர் முதலான முனிவர் கூட்டங்களுக் கெதிராக நின்று என்னோடு சரியாகப் பிரசங்கித்து வெல்வதற்குச் சத்தியற்ற அவமானத்தால் என்னை உருக்குமாங்கதராசன் புத்திரனென்று அவமதிப்பாகப் பேசினீர்கள். யான் தவசிரேஷ்டராகிய கவிமுனிவ ருடைய புத்திரனேயானால் இச்சபையிற் கூடியிருக்கின்ற உங்களை யெல்லாம் இமைப்பொழுதிற் சாம்பராக்கித் தேவர்களெல்லாங் கொண்டாடத்தக்க புகழை யடையக்கடவேனென்று சொல்லி, அவ்விடத்தினின்றுந் தனிச்சென்றகன்று, அதிக வேகத்துடன் சென்று தணியாத கோபத்தோடுந் தன் தாயாகிய முகுந்தையை யடுத்து, ஏ மங்காய்! என்முன்னர்வா! என் தந்தை யார்? நடந்த காரியத்தை எனக்குள்ளபடி சொல்லக்கடவையென்றார். உடனே முகுந்தையானவள் நடுநடுங்கி, மகனே! யானுன்னிட்டப்படி நடந்த உண்மையைச் சொல்லுகிறேன்; நீ அவசியப்படாமற் கேள். ஓர்நாள் உருக்குமாங்கதராசன் மிருகவேட்டையாடி வருகையில் மிக்க தாகத் தோடும் இங்குவந் தென்னைத் தண்ணீர் கேட்டான். இவ்வுலக மெங்கணும் காணற்கரிய அவன்பேரழகை யான் கண்டவுடன் என் மனமுருகியது. பெண்பிள்ளைகட்கு விரகமுண்டானபோது தங்க ளிச்சையின் வண்ணம் நடந்துகொள்ளும்படி சாஸ்திரங்களில் விதித் திருக்கின்றமையால் அவனுடன் கூடி யுன்னைப்பெற்றேன். இதுவே நடந்த உண்மையென்று சொல்லவும், தவத்திலே மலைக்கொப் பானவராகிய கிருச்சமத முனிவர் முன்னரடைந்த கோபாக்கினி யின்மீது மற்றொரு கோபாக்கினியைச் சொரிந்ததுபோல மனம்

வெந்து நீ வனத்திலே பறவைகளுண்ணுத இலந்தை மரமாகக் கடவையென்று சபித்தனர். பின்ன ரொடுங்கினின்ற முகுந்தையானவள் தன்னைச் சபித்த புத்திரனைப் பார்த்து, நீ சகல சாஸ்திரங்களினும் வல்லவனுகியிருந்தும் பெற்ற தாயென்று சற்றுங் கருதாமல் என்னை நடுங்கச்செய்தாய். ஆதலால் இனி உனது மனமும் நடுங்கும்படியாகக் கொடிய குணத்தோடும் ஓர் புத்திரன் உனக்குண்டாகக்கடவதென்று சபித்து, உடனே காட்டினிடத்தே யிலந்தைமரமாய் நின்ருள்,

இப்பால் கிருச்சமத முனிவர் இராசபுத்திர னென்பதைக் குறித்து மனம் வெட்கி இவ்வித அவமானத்துடன் உயிரை வைத்திருப்பதைவிட இச்சரீரத்தை யொடுக்கி மாய்வதே நன்மையென்றெண்ணமுற் றிருக்கையில், அவர் மனங்குளிரும்படியாக "நீ தேவேந்திரனுடைய புத்திரன்" என்று ஒரு அசரீரி வாக்கு ஆகாயத்தி லுண்டாயது. அவ்வாக்கினைக் கிருச்சமத முனிவர் கேட்டுத் தமது சிந்தையைச் சிறிது தேற்றஞ்செய்து, மூன்னர் நம்மை யவமானஞ் செய்த முனிவராதியர் இப்போது நம்மை வணங்கத்தக்க வரங்களைப் பெற்று வருவோமென் றெண்ணமுற்று, அவ்வனத்தை விட்டு நீங்கி மற்றெரு வனத்தை யடைந்தனர்.

கிருச்சமதர் உபதேசம் பெற்ற படலம் முற்றிற்று.

கிருச்சமதர் வரம்பெறு படலம்

எந்தை யைங்கரற் கினியமந் திரவுப தேசந்
தந்தை தந்திட முகுந்தைதன் மகன்பெற்ற துரைத்தா
மந்த மெய்த்தவன் வரம்பெற லறிகெனப் பிருகு
சுந்த ரம்பெறு சோமகாந் தனுக்குரை தோகுப்பான்.

சோமகாந்தனே! அதில் மல்லிகை முல்லை முதலிய பலபுட்பக் கொடிகளாற் பந்தலிடப்பட்டிருக்கின்ற பொழிலையும், தாமரை, அல்லி, நீலோற்பல முதலிய பலபுட்ப வருக்கங்களணிந்த தடாகங்களையுங்கண்டு, வேதவோசைகளோடு பல வேள்விகளை நடாத்துகின்ற முனிவர் கூட்டங்களையும் கிரீடாதிபதிகளாகிய தேவர் சமூகங்களையு மடைந்து தீர்க்கதண்டன் செய்தனர். அவர்கள் இக்கிருச்சமத முனிவருடைய நல்வரவை யேற்று இங்ஙன மிருவென்று

கட்டளையிட, அதற்கவர் மனமகிழ்ந்து அவ்வனத்தில் ஓர்பக்கத்தி லிருந்து வலத்தாட் பெருவிரலை நிலத்திலூன்றி ஐம்புலன்களையு மடக்கிக் கணேசமூர்த்தியினுடைய திருவுருவத்தை மனதிற் றியானித்துத் தமது தந்தை யுபதேசித்த மந்திரத்தைச் செபித்து, தேவ வருடத்தில் ஆயிரம்வருடத்திற் கொருகால் கண்களை விழித்துமீளவு மூடிக்கொள்ளுவார். இவ்வாறு பதினாயிரம் வருடம் வரையிற் றவஞ்செய்தலும் அந்தத் தவாக்கினியானது திரிலோகத்திலுஞ் சென்று சகலரையுந் தீய்த்துவருத்தியது. பின்னர் மனவாக்குக் காயங்களா லெட்டுதற்கரிய பேரொளியாகியும் பரிபூரணமாகியும் யானெனதென்னும் பேதத்தை யொழித்த மெய்ஞ்ஞானிய ருள்ளத்தில் எக்காலத்தும் பிரியாவிடையா யிருக்கின்ற விநாயக மூர்த்தியானவர் கோடி சூரியோதயத்திற் கொப்பான காந்தியுடைய திருமேனியும், தாமரைப்பூ மாலிகையைத் தரித்திருக்கின்ற மார்பும், பரிமளமிகுந்த குங்குமம் கர்ப்பூர முதலியவைகளைச் சேர்த்துப் பனிநீர்விட்டரைத்த சந்தனம் பூசியிருக்கின்ற பத்துப் புயங்களும், இடைவிடாது அசைகின்ற செவிகளும், மதம்பொழிகின்ற யானை வதனமும், இளம் பிறையை யொத்த ஒற்றைக்கோடும் விளங்க இருமருங்கினுஞ் சித்திபுத்திகள் வாசஞ் செய்யுந் திருக்கோலத்தோடு வெள்ளைநிறமுள்ள சிங்கவாகன மூர்ந்து, சந்திரனொளியெல்லாஞ் சூரியனொளியில் மாய்வதுபோலக் கிருச்சமதருடைய தவாக்கினி யொளியெல்லாந் தமது திருமேனி யாளியின் மழுங்கும்படியாக அவரெதிரிற் பிரத்தியட்சமாயினர். உடனே கிருச்சமதமுனிவர் கண்டு மிரண்டு சுவாமியினுடைய பேரொளியாற் றிருமேனி யெழில் தோற்றுமற் கண்கூசி, மதிமயங்கி, நமதுதவத்திற்கு ஈதேதோ ஒரு விக்கினம் வந்ததென்றெண்ணி விநாயக மூர்த்தியை மனதிற் றியானித்து சுவாமீ! இவ்விக்கினத்தை விலக்கி அடியேன் றவ மீடேறும்படி யநுக்கிரகிக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார். முகக்கண் கூசும்படி எழுந்தருளிய கணேசமூர்த்தியானவர் அதற்குக் கருணை கூர்ந்து ஞானமென்னும் அகக்கண்ணை யளித்தருளினர். பின்னர்க் கவலையுற்றிருந்த கிருச்சமத முனிவர் மனமகிழ்ந்து மிக்க பயபக்தி யோடு மெழுந்து சுவாமியைக் கண்குளிரப் பார்த்துச் சாஷ்டாங்கமாக வணங்கி, விநாயகக் கடவுளே! நம்மீது கிருபைசுரந்து வேதங்களுநங் காணுதற்கரிய தமது திருமேனியோடு மெழுந்தருளினரென்று தேர்ந்து உள்ளமுருகி, ஆனந்தக்கண்ணீர் சொரிந்து துதிப்பாராயினர்.

நித்தியமாய் நின்மலமாய் நிர்க்குணமாய் நீடொளியாய்த்
தத்துவமாய்த் தத்துவத்துக் கப்பாலா யப்பாலு
மத்துவித மான வரும்பொருளே நீயடியேன்
சித்த முவப்பத் திருக்காட்சி தந்தனையே.

தண்ணார் மதியந் தயங்குஞ் சடாதாரி
யுண்ணா ரமுதே யுலவாச் சுகக்கடலே
விண்ணோ ரறியாத வித்தகா நீயடியேன்
கண்ணாரக் காணுமா காட்சி கொடுத்தனையே.

ஆக்காமே யாக்கி யளியா தளித்தேவையும்
போக்காமே போக்கிமலம் போன்றுவித்து மென்றானுந்
தாக்காது நின்ற தனிமுதலே நீயடியேன்
வாக்காரக் கூறுமா வந்தெதிரே நின்றனையே.

இவ்வாறு தோத்திரஞ் செய்த கிருச்சமதமுனிவர்மீது கணேச மூர்த்தி கிருபாநோக்கம்பாலித்துச் சிரக்கம்பஞ்செய்து, அன்பனே! உன் தவத்தை மெச்சினோம். உனக்குவேண்டிய வரங்களைக் கேட்பாயாக. அவைகளைத் தருகின்றோமென்று திருவாய் மலர்ந் தருளினர்.

காண்டல் கருத லுரைவற்றாற் காணுயைக்
காண்டல் கருத லுரையானுங் கண்டேற்கு
வேண்டும் பொருளின்னு முண்டே விமலாநீ
வேண்டுகே னும்மருளைத் தள்ளாது வேண்டுகேன்.

எண்பத்து நான்குநூ றாயிரமா யியல்பிறப்பிற்
பண்புற்ற மானுடமாம் பவமரிது மானுடத்து
மெண்பெற்ற நால்வருணத் தியைந்திடு லரிதவற்று
ணண்புற்ற வந்தணராய் நண்ணுவது மரிதாமால்

அந்தணரு ளறிவுடைய ராதலரி தறிவருளுஞ்
சிந்தைமகி ழநுட்டானஞ் செய்குநரா குவதரிது
சிந்தைமகி ழநுட்டானஞ் செய்பவருட் டிரிவிதமாம்
பந்தமறச் சிவஞானப் பற்றுடையா ரரியர்களே.

அத்தகைய சிவஞான மடிகடிரு வடியினுநும்
பத்தியினு வதையன்றிப் பயில்வேள்வி தவந்தான
மேத்திரத்து முயற்சியினு மெய்துவதில் லாமையினல்
வித்தகநின் மலர்ப்பதத்தில் வீடாத வன்பருள்க.

எம்பெருமா னித்தலத்தி லெழுந்தருளி யெஞ்ஞான்று
மும்பர்முத லனைவோர்க்கு முவப்பவரம் வழங்கிடுக
நம்பியபுட் பகவனமும் புட்பகமா னகருமென
விம்பரினில் வனந்தனக்கு மிந்நகர்க்கும் பெயருறுக.

உடனே கிருச்சமத முனிவர் இருகரங்கூப்பி, சுவாமீ! யாவர்க்குங் காண்டல், கருதல், உரை என்னு இம்மூன்றளவைக்கும் அரிதாயிருக்கின்ற தேவரீரை அடியேன் காணவுங் கருதவுந் துதிக்கவும் எளிதிற் கிடைக்கப்பெற்றேன். இன்னு மிதைவிட வேண்டத்தக்கதென்னவிருக்கின்றது? ஆயினும், சுவாமிகளே! அடியேனைக்கொள்ளுமாறு அருளிச் செய்தலால் இனி அடியேன் வேண்டத்தக்கதியாதெனில், எண்பத்துநான்கு நூறாயிரம் யோனிபேதங்களாயுள்ள பிறவிகளுள் மானுடப் பிறவி யரிது; அம்மானுடத்துள்ள நால்வகை வருணங்களிற் பிறந்திடுவதரிது; அந்நால்வகை வருணங்களுள் அந்தணராயுதித்தல் அரிது; அவ்வந்தணருள் அறிவுடையவராகயிருத்தலரிது; அவ்வறிவுடையோரினுஞ் சித்த சுத்தி பெற்றிருத்தலரிது; அச் சித்த சுத்தி யுடையோரில் பொன், மண், பெண் என்கின்ற மூவாசைகளையு மொழித்துச் சிவஞான சித்தியைப் பெற்றிருப்பதரிது. அத்தன்மைத்தான சித்தியானது தேவரீர் திருவடிகளிற் செய்கின்ற நிரந்தர பத்தியால் வரவேண்டுவதல்லது வேள்வி, தவம், தானமாதிய எவ்வகைத்திறத்தினுலும் மற்றெவ்வகை முயற்சியாலும் வருவதன்று. ஆதலால் தேவரீர் திருவடிகளில் அடியேற்கு மாறாத பத்தியை யருளல்வேண்டும். இத்தலத்தில் எக்காலத்துந் தேவரீ ரெழுந்தருளியிருந்து தேவர்கள் முதலிய யாவர்கட்கும் அவ்வவர்கள் கருதிய வரங்களை யளித்தருளவேண்டும். இவ்வனத்திற்கும் புட்பகவனமென்றும், இந்நகரத்திற்கும் புட்பநகரமென்றும் பெயருண்டாகவேண்டும்.

இவைக ளன்றியும் அடியேனைத் தேவர்கள்—முனிவர்கள் - சித்தர்கள் - தைத்தியர்கள் - அரக்கர்கள் முதலான யாவர்களும் வழிபட்டு அடியே னுணையைக் கடவாமல் நடந்துகொள்ளும்படியான வரமுங் கொடுத்தருள வேண்டுமென்றார். அதற்குக் கணேசமூர்த்தி கருணைபுரிந்து, அன்பனே! இந்நகரமானது இக்கிரேதயுகத்திற் புட்பக நகரமென்றும், திரேதயுகத்தில் மணிபூரக நகரமென்றும், துவாபர யுகத்தில் பானக நகரமென்றும், கலியுகத்தில் பத்திரிக நகர

மென்றும் பெயர் பெற்றிருக்கும். நீ கருதிய மற்ற வரங்களு முனக் களித்தோம். இனி நமதநுக்கிரகத்தால் நினக்கொருவர் நிகரில்லாத பராக்கிரமசாலியாகிச் சிவபிரான் தவிர மற்ற யாவராலு மழியாத வரத்தையுடையவனுகியும் நமது திருவடிகட்கன்பனுகியு மிராநின்ற ஒரு புத்திரனுனக்குண்டாவான். உனக்கு மூவுலகத்தாரும் புகழத் தக்க சீர்த்தியுண்டாகும். இன்னுமுனக்கு வேண்டுங் காரியங்கள் கைகூடவெனில் நம்மை முன்னராகப் பூசித்து அவைகளைப் பெறக் கடவையாக. ஒரு காரியத்தைச் சித்திபெறக் கருதுகின்றவர்கள் முதலில் நம்மைக் கருதிப் பூசிப்பார்களாயின் உடனே அவர்கள் தீவினைகளினின்று நீங்கி அதனையெளிதில் அடைவார்கள்; நம்மைத் தொழாதபேர்கட்கு எல்லா விடையூறுகளும் பொல்லாவினைகளு முண்டாகுமென்றருளிச்செய்து தமது திருவுருவைக்கரந்தருளினர்.

இப்பால் கிருச்சமத முனிவர் அவ்விடத்திலோ ராலயஞ் சமைத்து அதில் விநாயக மூர்த்தியைப் பிரதிட்டைசெய்து அம்மூர்த்திக்கு வரதகணபதி யென்னுந் திருநாமம் தரித்து ஓர் தீர்த்தமுண்டாக்கி, அத்தீர்த்தத்தால் அவ்வரதகணபதிக்குத் திருமஞ்சனமாட்டிச் சதாகாலமும் பூசனை செய்துகொண்டிருந்தார். கணேசமூர்த்திக்கு அபிடேகித்ததினுல் அத்தீர்த்தத்திற்குக் கணேச தீர்த்தமென்னும் பெயருண்டாயது. அந்நகரங் கணேசமூர்த்தியினுடைய கிருபையை விளக்கியதாற் கணேச நகரமென்றும், யாவர்க்கும் பல சித்திகளைத் தருவதால் சித்திநகரமென்றும் பெயர்பெற்றது. இஃதன்றியும் அளவற்ற சித்தர்கள் முனிவர்கள் தேவர்கள் முதலாயினோர் அச்சித்திநகரத்தை யடைந்து அங்கெழுந்தருளியிருக்கின்ற சித்தி விநாயகரைத் தரிசித்து அவ்வவர்கள் இஷ்ட காமியார்த்தங்களைப் பெற்றிருக்கின்ருர்கள் என்று பிருகுமுனிவர் சோமகாந்தனுக்கு சொற்றனரெனச் சூதர் கூறினர்.

கிருச்சமதர் வரம்பெறு படலம் முற்றிற்று.

திரிபுரன் வரம்பெறு படலம்

சோம காந்தனே தூத்தகு கவிமகன் பெற்ற
சேம வான்வர மறிந்தனை யினியவன் சிறுவன்
வாம மாரோரு மருப்பினன் மந்திரங் கணித்த
தேம மார்தர வறிதியென் றியம்புவன் பிருகு.

பிருகுமுனிவர் அதிக மகிழ்வுடன் விநாயகரைத் துதித்துச் சொல்கின்றார். சோமகாந்தனே! விநாயகமூர்த்தியைக் கிருச்சமத முனிவ ருபாசித்துப் பல வரங்களைப் பெற்ற பேற்றினைச் சொன்னோம். இப்பால் திரிபுரனுபாசித்த திறத்தினைச் சொல்லுவோங் கேட்பாயாக. கணேசமூர்த்தி கொடுத்தருளிய வரத்தினாற் கிருச்சமத முனிவர் சகல முனிவர்களுந் தேவர்களுந் தம்மைத் தொழுதெழுந்து ஏவல் செய்யத்தக்க மாட்சிமையோடு யாகாதிகட்கெல்லாம் உபாத்தியாயராகித் தினந்தோறும் வரத கணபதியைப் பூசனை செய்து தமது தந்தையா லுபதேசிக்கப்பெற்ற மந்திரத்தை இடைவிடாது செபித்துப் பஞ்சேந்திரியங்களையு மடக்கித் தவஞ்செய்து வருகின்ற நாளையில், ஒருநாள் நெடுநேரம் யோகத்திலிருந்து கண்களை விழித்துப் பார்த்தனர். அந்த வேகமுள்ள பார்வையினின்றுஞ் சுவர்க்க மத்திய பாதல முதலிய சகலலோகங்களு நடுங்கும்படியாகப் பிரளயகாலத்தி லுண்டாகின்ற இடியைப்போல வார்ப்பரித்து பராக்கிரமத்தோடு முன்னர் விநாயகமூர்த்தி தந்தருளியிருக்கின்ற வரத்தின்படி பலியென்னும் பெயரினையுடைய ஓரவுண னுதித்தனன். அவன் சிவந்த நிறமும், மிகுந்த அழகும், ஒளிவீசுகின்ற கிரீடமும், நவரத்தின குண்டலமும், புயகவசமும், அரைநாணும் இன்னுமிவை முதலான அளவற்றஅலங்காரங்களோடு சூரியகாந்தியு மழுங்கத்தக்க பிரகாசத்தினை யுடையவனுயிருப்பதைத் தவசிரேட்டராகிய கிருச்சமத முனிவர் கண்டு நடுநடுங்கிப் பயந்து, இவன் யாவனென்று மயங்கி மீளவுங் கணேச மூர்த்தியினுடைய பெருங் கருணையால் நமக்குப்புதல்வனாக வந்தவனென்றுதெளிந்து அவனைப் பார்த்து, அப்பா! நீயார்? எங்கிருந்து வந்தனையென்று வினவினர்.

பாவ னிவனேன் றலமந்தே யிறைவ னருளால் வருமைந்த
னுவ னெனப்பின் றேளிந்துமுனி யார்நீ யென்னப் பலிசோல்வான்
மேவு தவத்தே யறியாமை வியப்பிற் றேநின் விழிபார்த்த
வோவில் பார்வை யிடையுதித்தே னுனக்கு மகனா னேனப்பா.

அன்னை நீயே பிதாநீயே யனைத்து நீயே யெனைச் சிலநாண்
மன்ன வளர்ப்பின் யான்மும்மை வையமோருங்கு தாட்படுப்பேன்
பின்ன ரறிதி யென்வலியை யென்றுபேசப் பெருமுனிவன்
தன்னு ணடுங்கி யதுமறைத்துத் தனயற் கிதனைச் சாற்றுவான்.

அதற்கு அப்பலியென்பவன் சொல்லுவான், அண்ணலே! தாங்களென்னை இன்னவனென் றறியாதிருப்பது மிகவும் ஆச்சரியமாக விருக்கின்றது. தேவரீர் விழித்தருளிய பார்வையின் மகிமையாலல்லவா யானுண்டாயினேன். யான் தேவரீர் புத்திரன். எனக்குத் தாய்தந்தை முதலிய யாவருந் தேவரீரேயாகும். என்னைச் சில நாள் வரையிற் பாதுகாத்துவிடல்வேண்டும். பின்னர் இம்மூவுலகங்களையும் வென்று சயங்கொள்ளுவேன். அப்போதெனது பராக்கிரமங்களை யெல்லாந் தேவரீரே அறியப்போகின்றீரென்று சொன்னான். அவையனைத்தையுங் கிருச்சமதமுனிவர் கேட்டு நடுக்கமுற்று இதனை வெளிவிட லாகாதென்று தம்முள் மறைத்துக்கொண்டு அவனைப் பார்த்துச் சொல்லுவார்.

ஆதி யந்த நடுவின்றி யகண்டா கார மாயோன்றுஞ்
சோதி யான விநாயகர்தந் தோன்மை மனுநா னெஞ்ஞான்று
நீதி யாகக் கணித் துவரு நிகரி லதனை யுரை செய்கேன்
றீதி லாது கணியுனக்குச் சித்தி யனைத்தும் வருமென்று.

தந்தை தானே மகனாகிச் சாருமென்னு முறையானு
மேந்தை பெருமா னருள் செய்த வியல்பி னானுங் கிருச்சமதன்
மைந்தன் றனக்குக் கணானந்து வாவென் மனுவை யுபதேசித்
தந்தண் மறைநூல் விதியானே யனுட்டிப் பனைத்தும் புகன்
றேழித்தான்.

மைந்தனே! ஆதிமத்தியாந்த ரகிதமாகியும், அகண்டகார வஸ்துவாகியுமிருந்து எங்குந் தானாகவிளங்குகின்ற சோதிசொரூபராகிய விநாயகமூர்த்தியினுடைய மந்திரத்தை யுனக்குபதேசிக்கின்றோம். அந்தப் புராதன மந்திரத்தைச் செபித்து வருவையாயின் உனக்குச் சகல சித்திகளுங் கைகூடுமென்றுசொல்லி, கணானந்துவா வென்னுமந்திரத்தை ஆகம விதிப்படி உபதேசித்து அதை யனுட்டிக்கு முறைமையயுஞ் சொன்னார்.

இப்பால் பலியென்பவன் பேருவகையில் மூழ்கினவனாய்க் கிருச்சமத முனிவருடைய திருவடிகளைப் பணிந்து துதிசெய்து, அவ்

வனத்திற்றூனே மற்றொருபுறத்திலிருந்து அவரைப்போலவே தானு மொருகாலைநிலத்திலூன்றிப்பஞ்சேந்திரியங்களையு மொருவழிப்படுத்திச் சுழுமுனை, இடை, பிங்கலை, காந்தாரி, அத்தி, சிங்குவை, அலம்புடை, புருடன், குரு, சங்கினி *என்னுந் தசநாடிகட்கும் உற்பத்திஸ்தானமாகிய மூலாதாரத்தினின்றுந் தேகமத்தியமாகிய இதய கமலத்தில் பிருதிவி தத்துவமுதல் நாதத்துவ மீறாக ஓராதனங் கற்பித்து, அவ்வாதனத்தில் சோதிமயமான கணேசசொரூபத்தைப் பிரதிட்டைசெய்து, அந்தச் சொரூபத்தில் விநாயகமூர்த்தியை ஆவாகனஞ்செய்து, அம்மூர்த்திக்கு அருளென்னுந் திருமஞ்சனத்தையாட்டி, சாந்த மென்னுஞ் சந்தனத்தைச் சாத்தி, ஞானம், மோனம்-தவம்-தருமம்-மனவூக்கம்-கல்வி, கேள்வி என்கின்ற அட்ட புட்பங்களைக் கொண்டருச்சித்து, அன்னமயம், புராணமயம், மனோமயம், விஞ்ஞானமயம், *ஆனந்தமயம் என்கின்ற பஞ்சவிதான்னங்களையும் நிவேதித்து, அகங்கார மென்கின்ற தூபங்கொடுத்து, அபிமானமென்கின்ற தீபங்காட்டி, †சிற்சத்தி-பராசத்தி-இச்சாசத்தி-ஞானசத்தி-கிரியாசத்தியென்னும் பஞ்சாலாத்திதீபங்காட்டி, ஆன்ம சொரூபமாகிய ஒப்பில்லா மாலையைச் சாத்தி, ஆன்மாவானது விநாயகப் பெருமானுடைய மேலான பரிபூரணஞானப்பிரகாசத்தை விநாயகப் பிரசாதமாகிய திருவருளால் அறிந்து அந்நிலையில் அழுந்துவதாகிய ‡ஆவாகனத்தை மேனையவற்றையுஞ் செய்து விநாயக

---

*அவையாவன சுழுமுனை-ஆதாரமாறினு மூடுருவி நிற்பது. இடைபிங்கலை-இரண்டுங் கத்திரிக் கால்போற் பின்னி நிற்பன- காந்தாரி-நாபியிற்றோன்றிச் சத்த மேழுக்கு மேழு நாடியாய்க் கண்டத்துறுவது. அத்திசிங்குவை-இரண்டும் பத்துநாடியுற்றுக் கண்ணினிற்பன. அலம்புடை புருடன்-இரண்டுஞ் செவியினூற்றிருபது நரம்புற்றிருப்பன. குரு-நாபியுறைந்து குய்யம்பற்றி நிற்பது. சங்கினி உபத்தத்தைப் பற்றியிருப்பது.

*அவையாவன:—உடல் அன்னமயம். கருமேந்திரியமும் பிராணனும் பிராணமயம், கருமேந்திரியமும் மனமும் மனோமயம், ஞானேந்திரியமும் புத்தியும் விஞ்ஞானமயம். அவித்தை யானந்தமயம். இவையேபஞ்சகோசம்

† அவையாவன:—உயிர்க்கொளியாக நிற்பது சிற்சத்தி. பிராணன்முதலிய வாயுவாக நிற்பது ஞானசத்தி. மற்றை வினைத்துணையாக நிற்பதுகிரியாசத்தி ‡ தானம், சந்நிதானம் முதலியசோடசோபசாரங்களின் தத்துவார்த்தங்களை யெல்லாம்சிவக்ஷேத்திராலய மகோற்சவ உண்மைவிளக்க மென்னு நூலிற் கண்டு தெளிக

வியாபகம் ஆன்மாவில் விளங்குதல் காரணமாகச் செய்யப்படும் பிரதக்கிணத்தையும், தற்போதம் என்னும் அதிகாரத்தை நடாத்தும் பிரம விட்டுணுக்களாலே சூக்குமஞானக் கிரியைகளை நீங்கிப் பரமபதியாகிய விநாயக்கடவுளது அடிமையால்நின்று அவருடன் அத்துவிதமுற்று நிற்றலைக்குறிப்பதாகிய நமஸ்காரத்தையும் அந்தர் முகத்திற்செய்து, கேவல சகலாவத்தைகளினும், அவைநீங்க விளங் கும் அகம்பிரம ஞானத்திலும் பொருந்தாமல் பரமஞானுசாரிய மூர்த்திகளது அநுக்கிரக ஞானத்திலே தற்பூரணமெல்லாம் அடங் கப்பெற்று, தற்செய்தி யெல்லாம் அவரது அநுக்கிரகஞானசத்தி யின் செய்தியாய் அரிதற்கரிய பரமானந்தத்தை யெவ்விடத்துங் கண்டநுபவிப்பதாகிய விநாயக தரிசனஞ்செய்து தவத்தையியற்றி னன். இங்ஙனம் பலியென்பவன் பதினையாயிரவருடங் தவஞ்செய்த லைக் கண்ணுற்ற விநாயகப்பெருமான் மிக்க கிருபைகூர்ந்து,அவனுக் கருள் செய்யுமாறு உதையகால சூரியர் கோடிக்கணக்காக ஒருங்கு கூடியுதயஞ் செய்தாற்போலத் தோன்றியருளினர். சூரிய சந்திரர்க ளொளியு மழுங்க வீரக்கழலையணிந்த அழகிய திருவடிக்கமலத்தை யுடைய விநாயக்கடவுளது ஒளியைக் காலுகின்ற திருமேனியி னின் றுந் தோன்றிப் பரக்கின்ற சோதிக்குப் பயப்படாதவனாய், அக்கினி மிகுத்துக் காலுங் கொடிய தவத்தையுடைய பலியென்பவன் பார்த் தான். வலியஅழகிய நான்கு திருப்புயங்களும், செந்தாமரையும், சூலாயுதமும், மழுப்படையும், மோதகமுங் கொண்ட நான்கு திருக் கைகளுமுள்ள கணேசமூர்த்தியின் திருவுருவங்கள் முழுவதையுந் தரிசித்து, எழுதப்பட்ட சித்திரம் போலநின்று,அடியற்றமரம்போல எதிரே விழுந்து, தேவாதிதேவனே! சர்ப்பாபரணனே! அங்குசபாச மேந்தும் அருணமூர்த்தியே! முன்னைப் பழம்பொருட்கு முன்னைப் பழம்பொருளே! பின்னைப் புதுமைக்கும் பேர்த்துமப் பெற்றியனே! உன்னைப் பிராணகப்போற்றிய அடியேற்கு வேண்டுவன அளித்தி யென்று பலவாறு துதித்து நின்றனன்.

அவைகளை யெல்லாங் திருச் செவிக்கணேற்று நின்ற ஏரம்ப மூர்த்தி யருட்கடைக்கணோக்கஞ் செய்தருளி, பலியே! நின்றவத் திற்கு மெச்சினேம். இலங்கா புரிக்கண் தென்றிசையில் விளங்குவ தாய், அடைந்தார்க்கு வேண்டுவனவற்றை யருள்வதாய் விளங்கும் கதிரை நகர் எனப் பேர்பெற்ற கதிர்காமப்பதியில் அகத்தியன் நந் துணைவனை வேண்டிச் சொல்லுதற்கரிய கடுந்தவத்தைச் செய்தாற்

போல நீயுஞ்செய்தனை. நீவேண்டிய வரங்களைக்கேள் தருகின்றோம் என்றுதிருவாய் மலர்ந்தருளுதலும், பலி சொல்கின்றான்.அண்டபகிரண்டங்களை யெல்லாம் ஓரிமைப்பொழுதினில் உண்டாக்கிக் காத்துச் சங்கரிக்கவல்ல பெருமானே! அடியார் வேண்டுவனவற்றை யெல்லாம் குறையாதளிக்க வல்ல கிருபா மூர்த்தியே! அமரர் துன்பமெல்லாம் ஓடும்படியாகப் படையுட னடந்து கதிரையம்பதியெனும் ஏமகூடத்தில் பாடிவீடுகொண்டு, சமர்புரிந்து, சூரபன்மன் முதலிய அசுரர்களது வலிதொலைத்து, விண்குடியேற்றிய வெற்றிவேலாயுதத்தையேந்தியருளிய குமரக்கடவுளைத் துணைவனாக்கொண்ட குரிசிலே! சித்திபுத்தி என்னுஞ்சத்திகளைக் கொண்டருளிய அநாதி மலமுத்த நித்தபதியே! தேவரீரைக்குறித்து அடியேன் அன்புடன் தவம்புரிந்தது மெய்யேயானால் மூவுலகங்களு மடியேன் வசமாக வேண்டும். இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் கைகட்டி வாய்புதைத்து, அடியேன் வாயிலிற் காத்திருந்து யானிடுகின்ற ஏவல்களைத் தட்டாமல் நடத்தி வருகின்ற அரசாட்சிவேண்டும். எந்தப்பொருளை எங்கெந்த வேளையில் நினைத்தாலும் அந்தப்பொருள்கள் அந்தந்த வேளையில் அடியேற்கு எளிதிற்கிடைக்கவேண்டும். தேவரீர்திருவடிகளில் அடியேற்கு மாறாத பத்திவேண்டும். என்சரீரவந்தத்தில் அடியேற்கு முத்தியுண்டாக வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தான். இவையனைத்தையுங் கணேசமூர்த்திகேட்டுச் சிறியவனே! நீகருதியவரங்களனைத்தையுங் கொடுத்தோம். மூவுலகத்தாரு முன்னேவல்புரிந்து சேவிப்பார்கள். இவைகளன்றியும் கரும்பொன், வெண் பொன் பசும்பொன் என்கின்ற மூன்று லோகத்தாலாகியமூவிதக்கோட்டைகளையும் உனக்களித்தோம். அவைகட்குப் பெயர் திரிபுரமென்று சொல்லப்படும். உன்னை யுலகத்தாரெல்லாந் திரிபுரனென்றழைக்கக் கடவர்கள். காம தகனராகிய கங்காசடாதர மூர்த்தியின் கணையாலன்றி மற்றையாவராலும் உனக்குமுடிவில்லை. நீ நினைத்தவிடத்தினுனக்கு முன்னதாகவே அத்திரிபுரங்கள் கூடநடக்கும். பின்னர்ச் சகலமுஞ் சிவபெருமான் விடுகின்ற கணையாலழிந்து விடும். உடனே உனக்கு முத்தியுண்டாகுமென்று திருவாய்மலர்ந்து தமது திருவுருவைக்கரந்தருளினர். இவ்வாறுவிநாயகக்கடவுள் அவனுக்குக் கொடுத்தருளிய வரங்களையெல்லாந் தேவர்கள் கேட்டு நடுநடுங்கித் துக்க சாகரத்தின் மூழ்கினார்கள். இப்பால் பலி யென்பவன் தன்தந்தையாகிய கிருச்சமத முனிவரைக்கண்டு பணிந்து, தான் பெற்றுவந்த

வரங்களனைத்தையுஞ் சொல்லி மூவுலகத்தினுஞ் சென்று போர் செய்வதான எண்ணத்தோடுஅப்புட்பகவனத்தில் வாசஞ்செய்திருந் தான். சோமகாந்தனே! அவன் திரிபுரனென்னும் பெயருடன் விளங் கினன். அவன்றவமியற்றிய விடத்தைப் பெரியோர்கள் வங்காள மென்பர். மற்றைச்சரிதங் கூறுகின்றேங் கேள்.

திரிபுரன் வரம்பெறு படலம் முற்றிற்று.

திரிபுரன் அரசாட்சிப் படலம்

அரியுகைத் தருளுநால்வா யைங்கையா ரனையதானக்
கரிமுகன் கருணைபெற்றுக் களித்தபி னுற்றல் சான்ற
திரிபுரன் யாது செய்தான் செப்பின வியாதன் கேட்பப்
பெரியகுண் டிகைசே ரங்கைப் பிரமன்மே லுரைக்கப் புக்கான்.

சவுனகாதி முனிவர்களே! பின்னர் எமது ஆசிரியராகிய வியா தர் பிரமனைநோக்கி, அண்ணலே! திரிபுரன், பின்னர் யாது செய்த தனன், அதனைக் கூறுகவென்று கேட்க கூறுவார். பின்னர் அப்பலி யென்பவன் புட்பகவனத்திலிருக்கின்ற கணேச புரத்தில் யாவரும் அதிசயிக்கத் தக்கதாகக் கண்டகற்சிலைகளினல் ஓராலயஞ்சமைத்து, அவ்வாலயத்தை யலங்கரித்துத் தானெவ்வாறு கணேசமூர்த்தியைத் தரிசித்தானே அவ்வாறே அக்கண்டகச்சிலையினல் ஒரு திருவுருவங் கொண்டு அத்திருவுருவத்தை யவ்வாலயத்திற் பிரதிட்டை செய்து தினந்தோறு மாராதித்துக்கொண்டிருந்தான். இவ்வாறு சிலநாட் கழிந்தபின்னர்ப் பூலோகத்துள்ளவாசர்களையெல்லாம் வெல்வதற்கு வெளிக்கொண்டுசென்று அளவற்ற யுத்தங்களை நடத்திச் சகல வேந் தர்களையும் வென்று, அவர்கட்கெல்லாந் தன்னைக் கீழ்ப்பணிந்து ஏவல்செய்து வரும்படியாகக் கட்டளையிட்டு, தன்னை வணங்காரை யெல்லாம் விண்குடியேற்றி, பாதலலோகத்திற் சென்று அங்கரசாள் கின்ற நாகேந்திரன் முதலான சகல வீரர்களையுஞ்செயித்து அவ்வி டத்துள்ள மாணிக்க முதலிய செல்வங்களை யெல்லாங் கைக்கொண்டு மீட்டும் பூலோகத்திற்கு வந்தான். உடனே அந்தத் தீபாந்தரங்களி லுள்ள அவுணர்களெல்லாம் வந்து தீர்க்கதண்டஞ்செய்து துதிக்க, அவர்கட்கெல்லாம் கிருபைபுரிந்து அவ்வவர்கட்கு வேண்டிய செல் வங்களையுங்கொடுத்துப் பின்னர் அவர்களோடு பூலோகத்தினின்

றும் பாதல லோகத்தினின்றும் வந்திருக்கின்ற சேனைகளையுமழைத்துக்கொண்டு செயபேரிகை முழக்குவித்து, வேல்-மழு-வாள்-கேடயமுதலான அளவற்ற ஆயுதங்களைச் சேகரஞ் செய்து, அவுண சேனைகளெல்லாம் அமாவாசை இருளைப்போலத் தன்னைப் புடைசூழ்ந்துவர, சரேலென்று சுவர்க்கலோகத்திற் சென்று கற்பகச் சோலையிற் புகுந்து அங்கிருக்கின்ற தேவர்களை யெல்லாமொடுக்கி அச்சோலையினையு நாசஞ்செய்தான். இப்பால் இவன் வரவைத் தேவதூதர்களறிந்து இந்திரனுக் கறிக்கை யிட்டார்கள்.

உடனே அப்பலி யென்பவனுந் தனதுவரவை இந்திரனுக்கறிவிக்குமாறு தூதர்களை யனுப்ப, அவர்களவ்வாறே சென்று, இந்திரனைக்கண்டு, சுராதிபரே! எங்களரசராகிய பலி யென்பவர் இங்கு வந்திருக்கின்றனர். நீ ரவரிடத்திற்கு விரைந்து வந்து அவரைப் பத்தியோடும் பணிதல் செய்யக் கடவீர் அப்படி வராதிருப்பீராயின் உம்மை இப்பொன்னுலக வரசாட்சியினின்று நீக்கி யமலோகத்திற் சேர்ப்பதாக யோசித்திருக்கின்றார். உமக்கவரோடு யுத்தஞ் செய்ய வலியிருக்குமாயின் இங்நிமிடத்திலுமக்குள்ள சேனைகளோடு வெளிக்கொண்டு வாரும். இல்லாவிட்டால் யாங்கள் முற்கூறியபடி அவரிடத்தில் வந்து சரணடையும். இதற்கென்ன உத்தரவு சொல்கின்றீரென்று கேட்டார்கள். இதனைக்கேட்டலுந் தேவேந்திரன் அதிக கோபாவேசங்கொண்டு தனது கரத்தைத் தூணிற்றாக்கி நீங்கள் சொன்ன வார்த்தை நன்றா யிருக்கின்றதென்று நகைத்துத் தாமரை மலர் பூத்த காடுபோலக் கண்களெல்லாஞ் சிவப்புற்று இனி முடிவெய்துங் காரண மறியாதவனாகி, இதோ வந்து யுத்தஞ்செய்து யாவரையும் அதப்படுத்துகிறே னென்றெழுந்து, வந்தவர்கட்கு விடை கொடுத்துத் தனது சேனைகளெல்லாம் யுத்தத்திற்கு ஆயத்தமாகிவர, நகரமுழுவது முரசறைவித்தான். முன்னர் பலிவிடுத்ததூதர்கள் மீட்டுந் திரும்பிவந்து தங்களரசனைப் பணிந்து, ஒ சக்கிரேஸ்வரா! யாங்கள் தேவேந்திரனிடத்திற்சென்று அவன்கருத்தை யாராயுமளவில் அவன் யுத்தத்திற்கே எதிர் பார்த்திருக்கின்றனனென்றலும், அழலில் நெய் சொரிந்ததுபோலப் பலியானவன் கோபங்கொண்டு இந்திரன் வரவை எதிர் பார்த்திருந்தனன். இப்பால் தேவேந்திரனானவன் முடி-குடை-கவரி-தோட்டி-முரசு-சக்கரம்-யானை-கொடி - மதில்-தோரணம் - நீர்க்குடம்-பூமாலை-சங்கு-கடல்-மகரம்-

ஆமை-இணைக்கயல்-சிங்கம்-தீபம்-இடபம் -ஆசனம் என்கின்ற இருபத்தொரு சின்னங்களோடு *பதாதி-சேனாமுகம், குமுதம், கணகம், வாகினி, பிரளயம், சமுத்திரம், சங்கம், அனீகம், அக்குரோணி, ஏகம், கோடி, சங்கம், விந்தம், குமுதம், பதுமம், நாடு, சமுத்திரம், வெள்ளம் என்கின்ற பத்தொன்பதுவகைச் சேனைத் தொகைகளுங் கிரமப்படி விளங்க மந்திரிமார், கருமாதிகாரர், சுற்றத்தார், கடைகாப்பாளர், நகரமாக்கள், படைத்தலைவர், இவுளிமறவர், யானைவீரர் என்கின்ற எண்வகைத் துணைவர்களும் அவ்வவர்களாயுதங்களோடும் புடைசூழ்ந்து வரவும், சத்தசாகரங்களுமுடைந்து நெருங்கியது போன்ற பேரொலியோடு அரண்மனை வாயிலைவிட்டு நீங்கித் தனது ஐராவதத்தி லாரோகணித்து, ஒளிவீசுகின்ற வச்சிராயுதத்தைத் தாங்கி அளவற்ற தேவர் கூட்டங்களாசிகூறி வரவும், செயபேரிகை முதலிய வாத்தியங்கள் முழங்கி வரவும், பகைவனாகிய பலியென்பவனைத்தேடிச் சென்றனன். பலியானவன் தேவேந்திரன் வரவைப் பார்த்து, அவனை யோர்திரணமாக மதித்துத் தானுந் தன் சேனைகளோடு அவனெதிரிற்சென்றான். பின்னர்ப் புண்ணியமும் பாவமும் ஒன்றாய்க் கலந்தது போலத் தேவசேனைகளோடு அவுணசேனைகளொன்றாய்க் கலந்து போர் செய்யும்போது அவுண சேனைகட்குச் சிறிது வலிகுன்றியது. அதனைப் பலியென்பவன் பார்த்துப் புண்ணில் வேல் பாய்ந்ததுபோலப் பொங்கி மனம் பொறாதவனாகி விழிகளில்

---

* பதாதி யென்பது—ஓரியானையும் ஓர்தேரும், மூன்றுபரியும். ஐந்து காலாளுங் கொண்டது. சேனாமுகமென்பது—பதாதிமூன்றுபங்கு கொண்டன குமுதமென்பது—சேனாமுக மூன்றுபங்கு கொண்டது. கணகமென்பது—குமுதமூன்றுபங்குகொண்டது. வாகினியென்பது-கணகமூன்றுபங்கு கொண்டது. பிரளயமென்பது—வாகினிமூன்றுபங்குகொண்டது, சமுத்திரமென்பது—பிரளய மூன்றுபங்கு கொண்டது. சங்கமென்பது சமுத்திர மூன்றுபங்குகொண்டது, அநீகமென்பது—சங்க மூன்று ப்ங்குகொண்டது. அக்குரோணி யென்பது—அநீகமூன்றுபங்குகொண்டது. அக்குரோணிஎட்டுப்பங்குகொண்டதஏகம். ஏகம்-எட்டுப்பங்குகொண்டது—கோடி. கோடி எட்டுப்பங்குகொண்டது-சங்கம். சங்கம்-எட்டுப்பங்கு கொண்டது—விந்தம். விந்தம் எட்டுப்பங்குகொண்டது—குமுதம். குமுதம் எட்டுப்பங்கு கொண்டது—பதுமம். பதுமம் எட்டுப்பங்கு கொண்டது—நாடு, நாடு எட்டுப்பங்கு கொண்டது— சமுத்திரம் சமுத்திரம் எட்டுப் பங்கு கொண்டது—வெள்ளம்.

அனற்பொறிக ளெழும்பத் தக்கதாகக் கொதித்துப் புகையுண்டா கும்படி பெருமூச்செறிந்து திசைகளெல்லா மதிரநகைத்து, புருவ நெற்றியிலேறக் கோபித்து வடவாமுகாக்கினி போலச்சீறிக் குதிரை மீதேறித் தேவர்களுடைய படைக்கூட்டங்களிற் புகுந்து யாவ ரையுஞ் சின்னுபின்னமாக வெட்டுவனுயினன். உடனே தேவர் சேனைகளெல்லாந் திகைத்துப் பலகாயங்களோடு வருந்தி மனந் தாப ரிக்க மாட்டாது, நாற்றிசைகளினு மோடிப் பதுங்கினர்கள். சிலர் ஆயுதத்தோடு கையறுபட்டவர்களும், சிலர் மாலையோடு மார்புபிளக் கப்பட்டவர்களும், சிலர் கழலோடு கால் முறியப்பட்டவர்களும், சிலர் மகுடத்தோடு சிரமுருளப்பட்டவர்களும், சிலர்குடரோடுஈரல் சரியப்பட்டவர்களும்; சிலர் வலியோடு வாகழியப் பட்டவர்களுமா னுர்கள். இவ்வாறு தேவசேனைகளெல்லாம் அவுணராசனுல் மடிந்து போவதை இந்திரன் பார்த்து மனம்பொருமல் அழற்பொறி பறக் கும்படியாக விழித்து, ஆலகாலவிடத்தைப்போலச் சீறிமதம்பொழி கின்ற தனது அயிராவதத்தைச் சண்டமாருதத்தினும் அதிகவேக மாகச் செலுத்தி அவுணசேனைகளை யெல்லாங் கண்டதுண்டமாக வெட்டி எறிவானுயினன். அதனைப் பலியென்பவன் கண்டு அண்ட கடாகங்க ளெல்லாம் நடுங்கும்படியாக நெற நெறென்று பற்களைக் கடித்து விடநாகத்தினைப்போற் சீறி வீராவேசங்கொண்டு கரத்தி லிருக்கின்ற வில்லைவளைத்துக் குணத்தொனிசெய்து குரூரமாகிய பாணவருஷங்களைப் பொழிந்து தோமரம்-குந்தம்-நேமி-பாசம்-வாள் முசலம்-தண்டம் முதலான ஆயுதங்களை நேருக்கு நேராக விடுத்து ஆகாயத்திலிருக்கின்ற உடுக்கூட்டங்களெல்லா முதிரும்படியாகச் சந்தித்துத் தேவசேனைகளை யெல்லாம் அதப்படுத்திக் கொண்டிருக் கின்ற சமயத்தில், இந்திரனுனவன் தனது அயிராவதத்தை அதிக வேகத்துடன் நடாத்திவந்து அதன் மத்தகத்தைப் பலியென்பவன் ஏறி நடத்துகின்ற குதிரையின் முன்னங்காலானது மடிந்தொடியும் படியாகத் தாக்கினுன்.

உடனே பலியானவன் தன் வாளயுதத்தை வீசி இந்திரனை யவ்வயிராவதத்தினின்றுங் கீழே விழும்படியாகத் தள்ளி, தன் குதி ரையைத் தாழ்த்தி அவன் வச்சிராயுதத்தைக் கைக்கொண்டு, அத னுல் அயிராவதத்தினுடைய மத்தகத்தில் மோதி அதன் வீரத்தை யெல்லாங் குன்றச் செய்தனன். பின்னர்த் தேவேந்திர னிமைக்கு முன்னரெழுந்து நெடுமூச்செறிந்து மிகுந்த கோபாவேசத்துடன்

அப்பலியின்மேற் பாய்ந்து அவன் தலை பிளவுபடும்படியாகத் தன் கையால் பலங்கொண்டமட்டும் மோதுதலும், பலியானவன் மூர்ச்சையாக வீழ்ந்து மீளவுந் தெளிந்தெழுந்து இந்திரனுடைய மார்பிற் பாய்ந்து மோதினான். உடனே இந்திரனு மூர்ச்சித்தவனாகிச் சிறிது தெளிவுற்றெழுந்து பலியைப் பார்த்து உன்னாயுதங்களை விடுத்து என்னோடு மல்யுத்தஞ் செய்து பிழைக்கவல்லையோ வென்று சொல்ல, அதற்கு அவ்வவுணராசன் சொல்லுவான். இந்திரனே! விட்டிற்பூச்சியினுடைய சிறகின் காற்றினாலேயா வடவாமுகாக்கினியும், மதயானையைப்போன்ற வெனக்கு நீதோற்றனை, ஆயினும்அஞ்ச வேண்டாம்! உனது பெருமை கெடாது. இன்னுஞ் சிறிது காலம் வாழ வேண்டுவையாயின், உனக்குப் பூலோக வரசாட்சியைத் தந்தேன். அங்ஙனஞ்சென்று உன்னகங்காரத்தை யெல்லா மொடுக்கி உன் கிளைஞர்களோடிருந்து வாழக்கடவை யென்றனன். அதனை இந்திரன் கேட்டுச் சரீரங் குலுங்க நகைத்து, பலியே! இன்னும் யுத்தஞ்செய்ய அழைக்கின்றேனென்று பயந்து நீ இவ்வார்த்தையைப் பேசித் தப்பித்துக் கொள்கின்றாய். இந்நிமிடத்தி லுன் சரீரத்தைச் சின்னபின்னமாக்கிப் பருந்துகட் கிரையாக்குகின்றேனென்று தன் புயங்களைத் தட்டினான். அதனைக் கேட்ட பலியானவன் அதிக உருத்திராவேசங்கொண்டு தன் குதிரையை விட்டிறங்கி உதிரவெள்ளம் ஓடும்படியாக அவ்விந்திரனோடு அளவற்ற மல்யுத்தங்களைச் செய்து, இமைப்போதில் அவன் கால்களைப் பிடித்து ஆகாயத்திற் றூக்கிக் கிறுகிறென்று சுழற்றி வீசினான். அவ்வேகத்தோடு இந்திரனானவன் மெலிந்து இமயவரைச் சாரலில் வீழ்ந்து மூர்ச்சித்து, உயிர்போனவனை யொப்பக் கிடந்தனன். இக்காரணத்தை இந்திராணி கேள்வியுற்று நிலத்தில் வீழ்ந்து புரண்டு, அம்மாவோ! என்றழுது சோர்வுற்று மற்றைத் தேவர்களோடுங் கூடித் தன் காதலன் மூர்ச்சையாய் வீழ்ந்து கிடக்கின்ற பர்வதச் சாரலையடைந்து பற்பல சைத்தியோபசாரங்களால் அவன் மூர்ச்சையைத் தெளிவித்து, சஞ்சிதம்-பிராரத்துவம்-ஆகாமியம்* என்னு மிம்மூன்றினால் வருகின்ற காரியங்களை யார் தடுக்க வல்லவரென்று பலதேறுதல்களைச் சொல்லி அவ்விமயகிரியினுடைய குகைகளிலே அத்தேவேந்திரனோடு தானும் ஒளித்துக்கொண்டிருந்தாள்.

*அவையாவன:—முன்சனனத்தி லனுபவித்து மிகுந்த வினைக்குறை சஞ்சிதம். அதனை இந்தச் சனனத்தி லனுபவிப்பது பிராரத்துவம். இந்தச் சனனத்தி லேறுகின்ற வினைகள் ஆகாமியம்.

இப்பால் பலியென்பவன் யுத்தகளத்தை விடுத்து இந்திரனுடைய அயிராவதத்திலேறிச் சயபேரிகை முழக்குவித்து அவனரண்மனையிற் சென்று மிகுந்த ஆனந்தத்தோடு சிங்காதனத்தி லிருந்து சுவர்க்கலோகத்திலிருக்கின்ற குடிகளெல்லாந் தனதாணைக் கடங்கி நடந்துகொள்ளக் கடவரென்று எங்கு முரசறைவித்து, அரம்பை மாதரை நாட்டியஞ் செய்வித்துக், கின்னரர்களை வீணைவாசிப்பித்துச் சகல போகங்களையுந் தனது பஞ்சேந்திரியங்கட்கு விருந்தூட்டி அரசாட்சி செய்துகொண்டிருந்தான். இவ்வாறு சின்னாட் கழிந்தபின்னர்த் திரிபுரனென்பான் பிரமன் வாழ்கின்ற சத்திய லோகத்திற்செல்ல பிரமன் அவன் வரவை யறிந்து பயந்து அவ்வுலகத்தை விடுத்து வைகுண்டத்திற்குச் சென்றான். அவ்வைகுண்டத்தில் வாழ்கின்ற விண்டுவும் அவ்வவுணன் கொடுமைகளைக்கேட்டு நடுநடுங்கி அப்பிரமனைத் தன்னுட னழைத்துக்கொண்டு இந்திரன் முதலாயினோ ரொளித்திருக்கின்ற இமயபர்வதச் சாரலை யடைந்தார். பின்னர்ச் சத்திய லோகத்திற் சென்ற பலியானவன் அங்கு பிரமனில்லாததைக் கண்டு அவ்வுலகத்தைத் தன்வசமாக்கி அவ்விடத்தினின்று நீங்கி வைகுந்தத்திற் சென்று, அங்கு விண்டு வில்லாததைக் கண்டு அதனையுந் தன் வயப்படுத்தி, மீளவும் பூவுலகத்திற்கு வந்து தனக்கு அளவற்ற வரங்களைத் தந்தருளிய விநாயக மூர்த்தியைப் பூசித்து, சுவாமீ! முன்னாடியேற்குத் தேவரீர் வரமாகத் தந்த மூன்றுகோட்டைகளாகிய திரிபுரங்களை இப்போ தனுக்கிரகிக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தான். உடனே கரும்பொன், வெண்பொன், பசும்பொன் என்னும் இம்மூன்றினாலாகிய திரிபுரங்கள் ஒவ்வொன்று நூறுயோசனை யுயரமும் நூறுயோசனை விசாலமுமாக அளவற்ற செல்வங்களோடும் ஆகாயத்திற் றோன்றின.

அத்திரிபுரங்களில் கற்பகவிருக்ஷம்-காமதேனு-சங்கநிதி-பதுமநிதி முதலாகிய பொருள்களோடு அளவற்ற அற்புத சம்பத்துகளு நிரம்பியிருந்தன. சுவர்க்கம், சத்தியம், வைகுண்டம் என்னும் இம்மூன்றுலகங்கள் அப்பலியின் வசமாயினபோது அவைகட்குத் தாழ்ந்த மற்ற லோகங்களெல்லாம் அவன் வசமாய் விட்டன. அப்பலியானவன் சிவபெருமானால் முத்தியடையுங் காலத்தன்றி மற்றெக்காலத்தினு மழிவின்மையா யிருக்கின்ற மூன்றெயில்களும் அவன் செல்லுமிடங்கடோறுஞ் செல்லுதலால் நடைசெய்யும்படியான சீவதேகங்கட் கொப்பாயிருந்தன. அத்திரிபுரங்க ளானவை

யாவரும் விரும்பிய போகங்களை வரையாது கொடுத்து வருவதி ஞற் காமதேனு-கற்பகம்-சிந்தாமணி யென்னும் இம்மூன்று நிதி களை யொத்திருந்தன. இப்பாற் பலியென்பவன் திரிபுரனென்னு நாமம் பெற்றவனுய், அளவற்ற ஆனந்தத்தில் மூழ்கித் தானடைந்த அத்திரிபுரங்களில் இரும்பாலாகிய புரத்திற்குச் சுக்கிலமென்றும், வெள்ளியாலாகிய புரத்திற்குச் சுபிலமென்றும், பொன்னுலாகிய புரத்திற்குச் சுவர்த்தியென்றும் நாமங்களிட்டுச் சுக்கிலம் பாதல லோகமாகவும், சுபிலம் மத்திய லோகமாகவும், சுவிர்த்தி சுவர்க்க லோகமாகவும் ஏற்படுத்தி விநாயகக் கடவுளை அன்புடன் றியானித் துத் தன்மனத்தால் மூன்று புத்திரர்களை யுண்டாக்கி அம்மூவ ருக்கு வச்சிரதமிட்டிரன், வீமகாயன், காளகூடன் என்று நாமகர ணந்தரித்து, சுக்கிலமென்னு மிரும்புக் கோட்டையை வச்சிரதமிட் டிர னென்பவனுக்கும், சுபிலமென்னும் வெள்ளிக் கோட்டையை வீமகாயனென்பவனுக்கும், சுவிர்த்தியென்னும் பொன்கோட்டை யைக் காளகூடனென்பவனுக்குங் கொடுத்து, இம்மூவர்கட்குந் தானதிகாரியாயிருந்து தன்னுணையின்படி யவர்களை நடாத்திவந் தான். மேற்கூறிய முப்புரங்களானவை ஆயிரம் வருடத்திற்கொரு கால் அவ்விடம் விட்டு மற்ருேரிடத்திற் பெயர்வதும், தனக்குள் ளிருந்து அரசுசெய்கின்றவர்கள் ஏதேது வேண்டினும் அவைகளை யெல்லாந் தடையில்லாமற் கொடுத்து வருவதும், அவர்க ளெவ் வெவ் விடங்களிற் செல்ல நினைக்கினும் அவ்வவ் விடங்களிற் சென் றிறங்குவதும், தம்மடிபணி லகப்பட்ட உலகங்களையெல்லா மழித்து வெற்றிகொள்வதுமாகி யிருந்தன. இப்பால் திரிபுரன் வங்காள மென்னு நகரைச் சேர்ந்து தன்மனத்தால் மீளவும் இரண்டு புத் திரர்களை யுண்டாக்கி அவர்கட்குச் சண்டனென்றும் பிரசண்ட னென்றும் நாமகரணந் தரித்து, சண்டனென்பவனைச் சத்தியலோ கத்தையும், பிரசண்ட னென்பவனை வைகுண்டத்தையும் அரசாக்ஷி செய்ய விடுத்துப் பின்னர் ஒரு மனைவியைக்கூடி அவளால் மத னென்னும் பெயரினையுடைய ஒரு புத்திரனைப் பெற்றுச் சகல லோகங்களினுந் தன தாணையைச் செலுத்தி அளவற்ற போகபாக்கி யங்களை யநுபவித்துத் தனது கீர்த்தியானது அட்டதிசைகளினும் பரவத்தக்கதாக நல்ல நீதியைச் செலுத்தி, இடைவிடாமல் விநா யகபூசையுஞ் சிவபூசையுஞ்செய்துகொண்டு அநேககாலம் அரசாட்சி செய்து வந்தான்.

திரிபுர னரசாட்சிப் படலம் முற்றிற்று.

தேவர்கள் வரம்பெறு படலம்

தேக்குபுகழ்த் திரிபுரன்முன் னரசாட்சி புரிந்ததிது தேளிக நீயேன்
றூக்குமிகு வியாதமுனிக் குரைத்தனனுன் முகனதனை யுனக்குச்
சொன்னோம்
வீக்கியபூங் கழழ்சோம காந்தவினி விண்ணோர்கள் விமலர் போற்றிப்
பாக்கியஞ்சேர் வரம்பெற்ற தறிகவெனைப் பிருகுமுனி பகரலுற்றான்.

சோமகாந்தனே! விநாயகமூர்த்தியைத் திரிபுரன் பூசித்து வரங்களைப் பெற்ற வரலாற்றினைச் சொன்னோம். இப்பால் அத்திரிபுரனழியுமாறு தேவர்களெல்லாம் பூசித்து வரம்பெற்ற சரித்திரத்தைச் சொல்லுவோங் கேட்பீராக. இவ்வாறு திரிபுரனனவன் சகல லோகங்களினுங் தனதாணையைச் செலுத்தி அரசுசெய்து வருகின்ற காலத்தில் இமயகிரியின் குகைகளி லொளித்து வேறொரு புகலிடமில்லாமல் துயரமுற்றிருக்கின்ற தேவர்களிடத்தில் ஒருநாள் நாரத மகாமுனிவர் சென்றார். அவரைத் தேவர்களெல்லாங்கண்டு சேவித்துப் போற்றி விண்ணப்பஞ் செய்ததாவது:—சுவாமி! கொடியவனகிய திரிபுரன் சகலவெற்றிகளையு மடைந்து மூவுலகங்களையுந் தன் வசமாக்கிக்கொண்டான். அவனால் யாங்களனைவரும் அலைப்புண்டு மனநொந்து நாளுக்குநாள் மெலிவினை யடைந்தோம்! அவன் யாவரால் வரம்பெற்றனன்? இப்பால் அவன் யாவரால் அழிவான்? இனி அடியேங்கள் செய்யவேண்டிய கடப்பாடு யாது? அதனைத் தேவரீர் கிருபைபுரிந்து திருவாய் மலர்ந்தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார்கள். அதற்குச் சகல காரியங்களையுங் தமது ஞானநோக்கினால் அறியத்தக்க நாரதமகாமுனிவர் சொல்லுவார்.'தேவர்களே! அத்திரிபுரன் விநாயகக் கடவுளைப் பூசனைசெய்து அவரால் அளவற்ற வரங்களைப் பெற்றுச் சகல மகிமைகளையும் அடைந்திருக்கிறான். அவனும், அவனரசு செய்கின்ற திரிபுரங்களும், சிவபெருமானுடைய பாணத்தாலழியவேண்டும். அப்படியவரால்அழிவதற்கும் விநாயகக் கடவுளுடைய அநுக்கிரகம் வேண்டும். ஆதலால் நீங்கள் யாவரும் விநாயகக் கடவுளைப் பூசைசெய்யக் கடவீர்களென்று சொல்ல அதற்கு அத்தேவர்கள் மனமகிழ்ந்து மீளவும் பணிந்தெழுந்து, சுவாமீ! கணேசமூர்த்தியை யாராதிக்கத்தக்க முறைமை இவ்வாறென்று அடியேங்க ளறிந்திலேம். அதனையுந் தேவரீரே யநுக்கிரகிக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார்கள். நாரத முனிவர் அதனைக் கேட்டுக் கிருபை சுரந்து நீங்கள் கருதிய வண்ணமே

செய்கின்றோம். யாவரும் ஸ்நானஞ்செய்து அனுட்டான முதலிய வைகளைமுடித்து வரக் கடவீர்களென்று கட்டளை யிட்டார். அவ் வாறே அவ்வவர்கள் முடித்துக்கொண்டு வந்த பின்னர் விநாயகக் கடவுளுடைய ஏகாக்கரத்தை யுபதேசித்து அதை யனுட்டிக்கு முறைமையுஞ் சொல்லி அவர்களை விட்டுப் பிரிந்தனர். இப்பால் தேவர்களனைவரும் ஒருதாளை நிலத்தி லூன்றி விநாயகமூர்த்தியி னுடைய திருவுருவத்தை மனதிற்றியானித்து ஏகாக்ஷரமந்திரத்தைச் செபித்து, அளவற்ற நாள் தவஞ்செய்து கொண்டிருக்கையில் ஒரு நாள் தம்மை யடைந்த அன்பினரை அவரினுஞ் சிறந்த அன்போடு ஆதரிக்கின்றவராயும் யான் செய்யுங் குற்றங்களையெல்லாங் குண மாகக் கொண்டு காப்பவராயும், வன்மையான நெஞ்சினர் முன்பு ஒருகாலத்தும் வராத உத்தமராகியுமிராநின்ற கணேசமூர்த்தியான வர் கிருபை சுரந்து சொன்னகிரீடமும் அதில் மூன்றும்பிறையும் நவரத்தின குண்டலமும், புயகவசமும், அரைநாணும், மருப்பிற் சுற்றி யிருக்கின்ற துதிக்காமும், பாசமும் அங்குசமு மழுவுந் தாம ரைப் பூவென்னுமிவைகளைத்தரித்திருக்கின்ற நான்கு திருக்காமும், அளவற்ற பேரொளியோடு நிறைந்த திருமேனியுமான கோலத் துடன் அவர்களெதிரிற் பிரத்தியக்ஷமாயினர். உடனே அத்தேவர்க ளெல்லாம் எதிரிற் காக்ஷி தந்தருளிய சுவாமிகளைக்கண்டு சூரியனை எதிர்வரக்கண்ட தாமரைமலர்போல முகமலர்ந்து அன்பும் அச்ச முங்கொண்டு அஷ்டாங்கமாகச் சேவித் தெழுந்து இருகாங்களை யுஞ் சிரமேற்கூப்பி விழிகளி லானந்த நீர்த்தாரைகளைச் சொரிந்து தோத்திரஞ்செய்வா ராயினர்.

தத்துவா தீத போற்றி தத்துவப் பொருளே போற்றி
தத்துவ முதலே போற்றி தத்துவ சொரூப போற்றி
தத்துவத் தியன்ற தாத்து விகங்களு மானாய் போற்றி
தத்துவ வறிவுக் கெட்டாத் தயங்குபே ரறிவே போற்றி.

உடலினுக் குயிரே போல வுயிர்க்குயி ரானாய் போற்றி
யுடலுயிர்க் கறிவு நல்கி யுடலினைக் கழிப்பாய் போற்றி
யுடலுயி ரெனப்பி னீங்கா வொற்றுமைப் பொருளே போற்றி
யுடனுறை யுயிர்க்கு மெட்டா வொளிர்பெருஞ் சோதி போற்றி.

விரவுதத் துவத்தி னீங்கி மேலென நின்ற வாவி
வரமுற வுருவு கொண்டு வந்தருள் குரவ போற்றி
பரவுமைந் தொழிலை நீக்கி யுயிரினைப் பணிப்பாய் போற்றி
துரியத்தி னுயிரை வாங்குஞ் சுடர்பெருங் கடலே போற்றி.

பத்தர்கள் வழங்கா நின்ற பலவுங்கைக் கோள்வாய் போற்றி
புத்திகள் போகத் தார்க்குப் புணர்த்தருள் போகி போற்றி
முத்தியை யோகத் தார்க்கு முடித்தருள் யோகி போற்றி
யெத்தொழி லவர்க்கு மந்தப் பயனரு ளிறைவ போற்றி.

வேண்டிய வடியார்க் கெல்லாம் விக்கினங் கெடுப்பாய் போற்றி
வேண்டிவந் தனைசெய் யார்க்கு விக்கினங் கொடுப்பாய் போற்றி
வேண்டுவோர் வேண்டிற் றெல்லாம் விளைத்தருள் விமல போற்றி
மாண்டதுட் டர்களைக் கோல்லு மறமிகு மள்ள போற்றி.

செவிகொடுத் தருளிய அத்தேவர்களைக் கிருபையோடும்பார்த்து நீங்கள் கருதிய வரங்களைக் கேளுங்க ளென்று திருவாய் மலர்ந்தரு ளலும், தேவர்கள் மீட்டும் பணிந்தெழுந்து சகல புவனுதார ஸ்வ ரூபியே! அடியேங்கள் படுகிறதுயரங்க ளனைத்துந்தேவரீர்க்குத்தெரி யாதனவல்லவே. திரிபுரனுக்குத் தேவரீர் கொடுத்தருளிய வரத் தால் திரிலோகங்களையுந் தன்வயப்படுத்தி எங்களையெல்லாம் பல துன்பங்களில் மூழ்கச் செய்தனன். ஆதலால் அத்திரிபுரனை யழித்து அடியேங்களை யெல்லாங் காத்து ரட்சிக்க வேண்டுமென்று பிரார்த் தித்தார்கள். அதற்குக் கணேசமூர்த்தி கிருபை கூர்ந்து அமரர்களே! உங்கள் சிறுமைகளையுந் திரிபுரன் பெருமைகளையும் அழிப்பதற்கு ஒருபாயஞ்செய்கின்றோம். அதுகாறும் நீங்களனைவரும் விரைந்து சென்று சிவபெருமானையடையக் கடவீர்க ளென்று திருவாய் மலர்ந்து, அத் தேவர்கட் கெல்லாம் விடைகொடுத்து, பின்னர்ப் பிராமண வடிவங்கொண்டு தமது தேவியோடும் பல முனிபுங்கவர் கள் புடை சூழ்ந்து வரும்படியாகத் திரிபுரன் வாழ்கின்ற வங்காள மென்னு நகரத்தினை யடைந்து அவனரண்மனையிற் சென்றார். திரிபு ரன் அவ்வேதியரைக் கண்டவுடனே சிங்காதனத்தை விட்டிறங்கி, எதிர் சென்று அட்டாங்கமாகச் சேவித்து மிக்க அன்புட னழைத் துக் கொண்டுவந்து, ஓர் சிறந்த ஆதனத்தி லிருக்கச்செய்து, சுவாமி! தேவரீர் யாவர்? அடியேனால் தேவரீர்க் காகவேண்டிய காரியம் யாது? அதனைத் திருவாய் மலர்ந்தருளல் வேண்டும். திரிலோகங் களும் என தாணையிற் கட்டுண்டிருக்கின்றமையால் எனக்கெய்தாத காரியம் ஒன்றுமில்லை. தேவரீர்க்கு யாதுவேண்டினும் இங்கிமிடத் திற் றருவே னென்று சொன்னான். அதற்கு அந்தணராகி வந்த கணேசமூர்த்தி சொல்லுவார். திரிபுரனே! நம்மையாவருங் கலாதா

ரென்றுசொல்லுவார்கள். யாமோ விண்டுலோக முதலிய சகல லோகங்களின் அலங்காரங்களை யெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டு திரிகின்ற சித்தராகும். நீ தியாகம்-புகழ்-செல்வம்-அழகு-ஆயுத வல்லபம்-பராக்கிரமம்-தேசு முதலிய சிறப்புகளினாலும் விநாயகக் கடவுளைத் தினந்தோறும் ஆராதித்து வருகின்ற பத்தியினாலும் சத்துருக்களாயினோர் கண்டு நடுங்கி வணக்கங் கொள்ளத்தக்க வீரத் தன்மையையுடையவனாதலால் உன்னைக் காணவேண்டி இங்ஙன மெழுந்தருளினேம். நீ மூவருலகங்களை யளிக்கினும் வேண்டேம். உனதராசாட்சியை யளிக்கினும்வேண்டேம். நீ ஒருவர் கருதி வந்த பொருளைக் கரவாதளிக்குங் கடப்பாட்டினை யுடையனாயின் கைலாயத்திலொரு விநாயகமூர்த்தி யிருக்கின்றது. அம்மூர்த்திக்குரிய திருநாமஞ் சிந்தாமணி விநாயக ரென்பர். அவ்விநாயகரை உமாபரமேசுவரி மணாளராகிய சிவபெருமானனவர் நாடோறும் ஆகமவிதிப்படி யாராதித்து வருகின்றனர். அத்தன்மைத் தான மேலான மூர்த்தியை நமக்கெவ்விதத்தேனும் வருவித்துத் தரல்வேண்டுமென்றார். அதற்குத் திரிபுரன் மனமகிழ்ந்து வேதபாரகரே! தேவரீர் இச்சித்த மூர்த்திகைலாசபதியிடத்தி லிருப்பதாக மனந்தளரவேண்டாம். அக்கைலாசபதியே விண்டுமுதலிய சகல தேவர்களுந் தம்மைப் புடைசூழ்ந்து வரும்படியாக அம்மூர்த்தியை இந் நிமிடத்திற் கொண்டு வந்து தேவரீர் முன்பு வைக்கும்படி செய்கிறேன். அடியேன் பராக்கிரமத்தைத் தேவரீர் பார்த்தருளுமென்றுசொல்லி ஆடையாபரண முதலான திரவியங்களைக் கொடுத்து, அஷ்டாங்கமாகப் பணிந்தெழுந்து, சுவாமி! அச்சிந்தாமணி விநாயக மூர்த்தியை யானழைப்பித்துத் தருகிற பரியந்தம் தேவரீரிங்ஙனந் தயைகூர்ந்து வசித்தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தான். இவை யனைத்தையுங் கணேச மூர்த்தி கேட்டருளிப் புன்னகைகொண்டு திரிபுரனே! நீ அம்மூர்த்தியை வரவழைக்கின்ற பரியந்தம் இந்நகரத்தின் சமீபத்தில் வாசஞ் செய்கின்றோம். நீயதற்குரிய முயற்சிகளை விரைவில் நடத்தக்கடவையென்று திருவாய்மலர்ந்து ஆசீர்வாதஞ் செய்து எழுந்தருளினர்.

இப்பால் திரிபுர னனவன் ஒற்றர்களை வரவழைத்து, நீங்கள் கைலாயத்திற்சென்று பரமசிவனைப் பணிந்து எங்க ளரசனாகிய திரிபுரன் தேவரீர்பூசிக்கின்ற சிந்தாமணி விநாயகரை வாங்கிவருவதாகக் கட்டளையிட்டான். அதனை யெம்மிடத்திற்றரல் வேண்டும். தாமற்றடைசெய்வீராயின் அவனே நேரில்வந்து வலாற்காரமாய் வாங்கிக்

கொண்டு போவான். அக்காலத்தில் நீர்துயரப்பட நேருமென்று உறுதியாகச் சொல்லி அம்மூர்த்தியை விரைவில்வாங்கிவரக்கடவீர்க ளென்று கட்டளை யிட்டான். அவ்வொற்றர்களும் அவ்வாறே சென்றார்கள்.

தேவர்கள் வரம்பெறு படலம் முற்றிற்று.

விமலன் வரம்பெறு படலம்

கருங்கழல் புனைந்த சோம காந்தனே வரங்கள் விண்ணே
ரோருங்கருட் கணேசர் பாங்க ருற்றமை யுணர்ந்தா யன்னோர்
மருங்குசென் றிரப்பச் சூல வள்ளலும் வரங்கள் பெற்ற
பெருங்கதை யினிக்கே ளென்று பேசுவன் பிருகு வென்பான்.

முனிவர்களே! திரிபுரனையழிக்குமாறு தேவர்கள் கணேசமூர்த்தியைப் பூசித்து வரம்பெற்ற வரலாற்றினைச் சொன்னோம். இப்பால் அத் திரிபுரனழிவின் பொருட்டுச் சிவபெருமா னுபாசித்து வரம் பெற்ற திறத்தினைச் சொல்லுவோங் கேட்பீராக. முன்னர் விநாயக மூர்த்தியால்வரம்பெற்றகன்ற தேவர்களெல்லாம் பின்னர்ச்சிவபெருமானுடைய திருவருளைப் பெறவேண்டினவர்களாய் நாம் அவரைச் சரணடைந்தவுடன் நம்மீ திரக்க முண்டாகத்தக்க வது எதனெலென் றாலோசித்துச் சூரியசந்திரர்களைத் திகிரிகளாகவும் இருதுக்களை உட்பரப்புக்களாகவும், சமயங்களை உள்ளிடமாகவும், பிரகிருதி யென்கின்ற மாயையை மூகப்பாகவும், காஷ்டை முகூர்த்த முதலிய காலங்களை மச்சாகவும், பூவுலகத்தைத் தட்டாகவும், சுவர்க்க லோகத்தை ஆதன மாகவும், கலைகளை முளைகளாகவும், மந்திர கிரியைகளை மேல்வட்டமாகவும், இமயகிரியை கொடிஞ்சியாகவும், உதய கிரியைக் கூம்புகளாகவும், மற்றைய பர்வதங்களை யெல்லாம் தூண்களாகவும், தத்துவங்களைக் குடமாகவும், மேகங்களைச் சுற்றுமரங்களாகவும், கன்மேந்திரிய ஞானேந்திரியங்களை ஆபரணங்களாகவும், அண்டங்களை மாலைகளாகவும், புராண சாத்திரங்களை மணிவடங்களாகவும், நட்சத்திரங்களை விதானங்க ளாகவும், சமுத்திரங்களை யலங்காரவஸ்திரங்களாகவும், மருத்துவர்களைப்படிகளாகவும்,கங்கை முதலிய தெய்வ நதிகளைச் சாமரைகளாகவும், மற்றைய நதிகளை

யெல்லாம் பதாகைகளாகவும், திதிவார முதலியநாட்களை நடக்கின்ற வேகமாகவுஞ் சோடித்து சந்திரசடாதர மூர்த்தியாகிய சிவபெருமானுள்ளங் களிக்கத்தக்க ஓரிரதத்தை யுண்டாக்கி, அந்த விரதத்திற்கு வேதங்களைக் குதிரைகளாக்கி, வசுக்களை யக்குதிரைகட்கு வடிகயிறுகளாகத் தொடுத்து, கன்மகாண்டம் ஞானகாண்ட மென்னும் இரண்டு வேத மார்க்கங்களையும் நுகத்தடியாகப் பூட்டி, உபநிடதங்களை யெல்லாங் குதிரைகட்கு ஆபரணமாகத் தரித்து, பிரணவ மென்னும் மத்திகையைக் கொண்டு, பிரமனைச் சாரதித்தியஞ் செய்வித்து, மகமேருவை வில்லாகவும், வாசுகியை நாணாகவும், விண்டுவைப் பாணமாகவும், யமனை அலகாகவும், வாயுவை இறகாகவும், வடவாமுகாக்கினியைக் கூராகவும் புரிந்து, முன்னர் தாங்கள் செய்திருக்கின்ற இரதத்தோடு இவ்வில் முதலிய வாயுதங்களைக் கொண்டு கைலாய பர்வதத்தைச் சேர்ந்து இரதத்தை வெளியில் நிறுத்தித் தாங்களனைவருஞ் சிவபிரான் சந்நிதானத்திற் சென்று, அவர் திருவடிகளிற் பல புட்பங்களா லருச்சித்து அஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ்செய்து பலமுறை துதித்து இதனை விண்ணப்பஞ் செய்வாராயினர்.

ஊரு மூர்தியு மூவர்களே யாகிய வொருத்தற்
காரு மாழ்கினே மடிகளா ரவனுயி ரடர்ப்பச்
சேரும் வையமே வையமாத் திணிசிலை சிலையாச்
சாரு மாறுசெய் தாமவை தழுவுக வென்றார்.

ஆணவ மலத்திற் கட்டுண்டிருந்த சகல ஆன்ம கோடிகட்குந் தநுகரண புவன போகங்களைத் தந்து முடிவில் முத்தியிற் சேர்க்க வல்ல தயாபர மூர்த்தியே! திரிபுர னென்பவனால் யாங்க ளெல்லோரு மிக்கத் துன்பத்தினை யநுபவிக்கின்றோம். சுவாமிக ளவனை யழிக்க வேண்டு நிமித்த மெழுந்தருளுவதற்கு ஓரிரதஞ் செய்துகொண்டு வந்தோம். அதன்மீது தேவரீர் கிருபா நோக்கஞ் சாதித்தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தலும், அதற்குச் சிவபெருமான் செவி கொடுத்துப் பார்வதி தேவியாரோடு மெழுந்தருளிக் கோபுர வாயிலுக்கு வெளியில்வந்து, அந்த ரதத்தைத் தமது கண்களிக்கநோக்கி, அதிகச் சந்தோஷங்கொண்டு அத்தேவர்களைப் பார்த்து, இனியுங்கள் துயரத்தினை நீக்கி ஆனந்த முற்றிருங்கள். உங்கட்குத் தீமை விளைவிக்கின்ற திரிபுரனை அரைக்கணப்போதிலெரித்து யாவர்க்குஞ்

சுகத்தினைத் தருவோமென்று திருவாய்மலர்ந்து மீளவுங்கோயிலுட் புகுந்தருளினர். அச்சமயத்தில் முன்னர்த் திரிபுரனுலேவிய தூதர்கள் வந்து தீர்க்கதண்டன் செய்து அவன் சொல்ல வாக்கியாபித்த வண்ணஞ் சொன்னார்கள். அவை யனைத்தையுஞ் சிவபெருமான் கேட்டுப் புன்னகை கொண்டு உங்களரசனை யுத்தத்திற்கு வரச் சொல்லுங்களென்று விடை கொடுத்தனுப்பி, பின்னர்த் தனித்திருந்து திரிபுரனை நாசஞ் செய்யு முபாயத்தினைக் கருதி விழிகளை மூடிக்கொண்டு விநாயக மூர்த்தியை மனதிற் றியானித்து, ஏகாக்ஷர மந்திரத்தைச் செபித்துத் தவத்திலிருந்து இதனைத் துதிப்பாராயினர்.

சயசர் வேசனே சகலமு மறியுந் தத்துவனே
யயர்விலாப் படைப்பளிப் பழிப்பருளுங் காரணனே
மயரிலாதவ வானவ ரனைவர்க்கு மிறைவ
வுயரளுந்நீ யாதலா லுன்னையா னிரக்கேன் (க)

எம்பிரானுன தியற்கை யாகிய வெழிலுருவ
நம்பி னேற்கெதிர் காட்டுக நாரணன் முதலா
வும்ப ரார்திரி புரன்றனக் குடைந்துபோய்க் கரந்து
செம்பொன் மேருவிற் றெருமந்தா ரிற்றைநாள் காறும் (உ)

தெளிக்கத் தக்கவர்க் கருள்செயுந் தேவநின் னருளா
லளிக்கத் தக்கவ ரவரிட ரகன்றுபோய்த் தத்தங்
களிக்கத் தக்கவாழ் பதவிகள் கைக்கொளப் புரத்தை
விளிக்கத் தக்கசூழ்ச் சியுமெனக் கருளுதல் வேண்டும் (ங)

ஐந்து பூதமு மடிக ளாணையி னசை கின்ற
விந்த வையக மிலகுகின் றதுநின திடத்திற்
சிந்தை யாதியி னகிலமுஞ் செய்வினைக் கெல்லா
மைந்து வேவுமுட் சாட்சியாய் வயங்குகின் றனையால் (ச)

மாயை யாகிய படலத்தி னுன்மறைப் புண்டு
தீய தாஞ்சமு சாரமா கியசெறி வனத்து
மேயி னரெலாந் தனுத்தோறு மிகுதவம் விளைத்துத்
தூயஞா னத்தி னுலனைத் தொடர்ந்துவக் கின்றார். (ரு)

உரிய மாதவம் புரிந்தியோ குழப்பவர்க் குளத்தின்
விரியும் வானொளி யேயகம் வெளியிவை விலக்கித்
தெரியு ஞானியர்க் கெங்குமாய்ச் செறிந்தபே ரொளியே
யரிய வான்பொரு ளேயெனப் பராயகத் திரந்தார். (சு)

சர்வேஸ்வரராகியும் சகலமுமறியவல்ல தத்துவராகியும் மகா தவத்தினையுடைய தேவர்கட்கெல்லாம் அநுக்கிரகஞ் செய்யவல்ல இறைவராகியும், எக்காலத்தும் அநாதியாகியு மிருக்கின்ற கணேச மூர்த்தியே! உம்மை நம்பி யிருக்கின்ற வெனக்கு உனது சுயரூபத்தைக்காட்டி யருளல்வேண்டும். விண்டு முதலிய தேவர்களெல்லாந் திரிபுரனுக்குப் பயந்து இதுவரையிற் பல துன்பங்களோடு மகமேருச் சாரலிலுள்ள பல குகைகளி லொளித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அடைந்தோரை யாதரிக்கவல்ல ஐங்கரக்கடவுளே! உமது திருவருளாற் சகலத்தையு மளிக்கத் தக்கவராகிய அத்தேவர்களெல்லாந் தங்கள் தங்கள் பதவிகளையடையுமாறு யான் திரிபுரங்களை யழிக்கத் தக்க உபாயத்தினை யருளவேண்டும். பஞ்சபூதங்களு முமதாணையால் அசைகின்றன. சகல லோகங்களும் உம்மிடத்தில் அடங்கியிருக்கின்றன. மேலும் இவ்வுலகத்தார் தங்கள் தங்கள் கன்மாதிகளாற் செய்கின்ற வெல்லாக் காரியங்கட்கும் அகச்சாக்ஷியாயிருந்து பிரகாசிக்கின்ற கர்த்தர் நீரே யாதலால், மாயை யென்னும் படலத்தால் மறைப்புண்டு சம்சார மென்னுங் காட்டிற் சிக்கியிருக்கின்ற வான்மாக்களெல்லாஞ் சரீரங்கள்தோறு மிகுந்த தவங்கள் செய்து பரிசுத்த ஞானத்தால் உம்மைத் தியானித்து ஆனந்தமடைகின்றார்கள். மகா தவங்களைச் செய்து யோகத்திலிருப்பவர்களுடைய வுள்ளத்திற் பிரகாசிக்கின்ற சோதியும், அகப்பற்று புறப்பற்றென்னு மிரண்டினையும் விலக்கி உம்மைச் சதாகாலமுந் தியானித்துத் தரிசனஞ்செய்யவல்ல ஞானிகட்கு எங்கும் பரிபூரணமாகி யிருக்கின்ற பேரொளியும் நீரேயன்றி மற்றை யாவரிருக்கின்றார்களென்று துதித்துப் பிரார்த்தித்தனர்.

உடனே விநாயகமூர்த்திக்குக் கிருபை சுரந்து அச்சிவபிரான் முகத்தினின்று ஐந்துமுகங்களுந் தரித்த திருமேனியோடு தோன்றி எதிராக நின்றனர். உடனே சிவபிரான் அவரைப் பார்த்து மனங்களித்து, ஐயனே! நீ ரெங்ஙனமிருந் தெழுந்தருளினீர்? உமது திருநாமம் யாது? அதனைத் திருவாய் மலரவேண்டுமென்று கேட்டருளினர். அதற் கவ்விநாயகர் கிருபைசுரந்து நீலகண்ட மூர்த்தியே! இரவும் பகலு முக்குணங்களோடும் விளையாடுகின்ற என்னை நீரன்புடன் கருதி அளவற்றநாள் தவஞ்செய்தீ ராதலால், மூவுலகத்துள்ள உயிர்களையெல்லாங் காத்தற்பொருட்டு உமது முகாரவிந்தத்தினின்றுந் தோன்றி வந்தனம். நமது நாமங் கணேசராகும். உமக்கு வேண்டிய வரங்களைக் கேட்பீராயின் அவைகளை இங்கிமிடத்திற் றருகின்றேமென்று திருவாய் மலர்ந்தருளினர். பின்னர்ச்

சிவபெருமான் மனக்களிப்படைந்து கணேச மூர்த்தியே! தேவர்களெல்லாந் திரிபுரனுடைய ஆக்கினைகட் கஞ்சி வருகின்றார்க ளாதலால் அவர்கள் வருத்தங்களை நீக்குமாறு யான் அத்திரிபுரனைச் சங்கரிக்கவேண்டும். அதற்கேற்றசக்தி யெனக்குண்டாகும்படி நான்கு வேதங்கட்கு முதன்மையாயிருக்கின்ற உமது மந்திரத்தைப் பீஜாக்ஷரத்துடன் உபதேசித் தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார். அதற்குக் கணேசமூர்த்தியானவர் கிருபை சுரந்து தமது மந்திரத்தையும் அதன் பீஜாக்ஷரத்தையும் விவரமாக உபதேசித்து, காலகாலரே! நீர் அத்திரிபுரனை யழிக்கும்படியாகக் கணைவிடுகின்றபோது யானுரைத்த மந்திரத்தை நூறுருச் செபிக்கவேண்டும். மீளவும் அக்கணையை ஆக்கிரஷிக்கும்போது மூன்றுருச் செபிக்கவேண்டுமென்று திருவாய் மலர்ந்தனர். இவை யனைத்தையுஞ் சிவபெருமான் செவிகுளிரக்கேட்டு ஆனந்தமாகிப் பலவாறு துதித்துக் கிருபாமூர்த்தியே! இம்மகா மந்திரத்தையுடையவ ராதலால் சகலதேவ கணங்கட்கும் முதல்வராயினீர். உமக்குக் கணேச மூர்த்தியென்னுந் திருநாமமுண்டாயது. யாவரும் வேதாகமபுராணங்களை யோதுதற் காரம்பிக்கின்றபோது முதலிலும்மைத் துதி செய்யக் கடவர்கள். வைதிகநெறி சைவநெறி யென்னும் இவைகளிலுள்ளோர்க்கும் உம்மையே முதலில் அநுட்டிக்கக் கடவர்கள். விண்டுமுதல் மனிதரீறாகவுள்ள சகல சீவர்களும் உம்மையே முதலில் அநுட்டித்து வசிய முதலிய சகல காரியங்களையும் அடையக் கடவர்கள். உம்மைக் கருதாது ஆரம்பிக்கின்ற காரிய மற்பமாயினும் அஃது சற்றுங் கைகூடாமற் போகக் கடவது. சைவர்களாயினும் வைணவர்களாயினும் உம்மைப் பணியார்களாயின் அவர்கள் மகாபாவிகளாகக் கடவரென்று சொல்லி அங்கு வந்திருக்கின்ற தேவர்களை யழைப்பித்து, விண்ணுலகவாசிகளே! பாவனைக் கெட்டாத பரிபூரணராகிய கணேசமூர்த்தியானர் நமது பாவனைக் கருள்சுரந்து இதோ எழுந்தருளியிருக்கின்றனர். அவரை நீங்க ளனைவரும் பூசித்துப் பரிமளமிகுந்த புட்பமாலைகளைச் சாத்திச் சகஸ்திர நாமங்களாலருச்சிப்பீர்களாயின் உங்கள் துயரங்களை யெல்லாம் ஒரு நொடிப்போதிற் பொடிபடுத்தி ரட்சிப்பாரென்று திருவாய் மலர்ந்தனர். அதை விண்டுமுதலிய சகலதேவர்களுஞ் செவிக் கமுதாகக் கேட்டு அவ்வாறே கணேச மூர்த்தியை யாகமவிதிப்படி பூசித்து சகஸ்திர நாமங்களா லருச்சித்தார்கள். அவர்கட்கு விநாயகக்கடவு ளனுக்கிரகஞ் செய்து தமது திருவுருவத்தைக் கரந்தருளினர்.

விமலன் வரம்பெறு படலம் முற்றிற்று.

திரிபுர தகனப் படலம்

படையே லாம்பணிப் பவர்க்கருள் பரனுமைங் கரன்பாற்
படைகோள் வான்கதை கேட்டனை பார்த்திப வினிமே
லடைய லார்ப்புர மவ்வர னழித்ததுங் கேளேன்
றிடைய ருதுரைப் பானெழின் மாதவப் பிருகு.

இப்பால் சிவபெருமானிடத்தில் விடைபெற்றகன்ற தூதர்கள் திரிபுரனிடத்திற் சென்று தீர்க்கதெண்டன்செய்து இராஜராஜேஸ்வரா! தேவரீரிட்ட கட்டளையின்படி யாங்கள் கைலாசபதியி னிடத்திற்சென்று சிந்தாமணிவிநாயகரைக் கேட்டோம். அதற்கவர் சிம்புள்போலக் கோபித்துத் தேவரீரை யுத்தத்திற்கு வரச்சொல்லி விடைகொடுத்தன ரென்றார்கள்.

அதனைத் திரிபுரன்கேட்டு நகைசெய்து, தன்றவப்பயனுக்கு முடிவெய்துங்கால நேரிட்டவனாகிச் சிவபிரானோடு யுத்தஞ்செய்யக் கருதிச் சண்டன் பிரசண்டன் முதலிய அவுணவீரர்களையுந் திரிபுராதிகளையும் வருவதாக வுத்தரவு செய்தான். அவ்வாறே அவர்கள் வருதலும் நீங்களனைவரும் விரைவில் யுத்தத்திற்கு ஆயத்தமாயிருங்களென்று சொல்லி, அவ்வவர்கட்குச் செய்யத்தக்க சிறப்புகளையுநடாத்தினான். இவ்வாறு திரிபுரன் படையெடுப்பதைச்சிவபெருமான் கேள்வியுற்று நந்திதேவரை யழைத்து நமது சேனைகளையெல்லாம் விரைவில் வரவழைக்கக் கடவையென்று கட்டளையிட்டனர். அவ்வாறே நந்திதேவ ரெங்கு முரசறைவிக்க அதனைச் சகல சேனைகளுங்கேட்டுச் சர்வாயுத பாணிகளாய் வந்து சயவுற்சாகத்துடன் கோபுரவாயிலுக்கெதிரே நின்றார்கள். திரிபுரனுந் தன்னவுண சேனைகளோடு வந்து சேர்ந்தனன். பின்னர் நந்திதேவர் சிவபிரானிடத்திற் சென்று வணங்கிச் சுவாமி! சகலசேனைகளுந் தங்கள்தங்கள் படைகளோடு கோபுரவாயிலுக் கெதிரில் வந்திருக்கின்றார்கள்.

பிரமதேவனுந் தேரை நடாத்திக்கொண்டு வந்திருக்கின்றானென்று விண்ணப்பஞ்செய்தலும், சிவபிரான் தேவர்கள்துயரத்தை நீக்கி யாட்கொள்ளுங் கருத்தினராய் நீண்டு நெய்த்திருண்டகூந்தலையுடைய தேவியாரோடும் ஒருரேலென்றெழுந்து, திருவடித் தாமரைகளிற் பாதுகைகளைச் சூட்டி, சகல கணங்களுஞ் சயசயவென்று போற்றிவரக் கோபுர வாயிலுக்கு வெளியில்வந்து தேவர்கள் அலங்கரித் திருக்கின்ற இரதத்தி லாரோகணித்தனர். உடனே வெற்றிச்

சங்க முழங்கின. தேவர்களெல்லாந் தேவகுருவாகி வந்த மாட்சி மைக்கொப்பச் சோடசகலைகளோடுநிறைந்த சந்திரனைமேலே முடித் ததுபோலச் சிவகணங்கள் கிரணக்கறைகளை வீசுகின்ற வெள்ளைக் குடைபிடித்தார்கள். இதுகாறும் கலைமான் பின்னர்க் கிடந்தலைந்தி ருந்தோம். இப்போது சிவபெருமா னெதிரிலிருக்கப் பெற்றேமே யென்கின்ற களிப்பினோடுமெழுந் தாடுவதைப்போலச் சிவகணங்கள் வெஞ்சாமரைகளை வீசினார்கள். நமது கர்த்தர் சத்தசாகரங்கட்கும் ஒப்புச்சொல்லக் கூடாத பெருங்கருணை யுடையவராதலால் ஒரு வேளை திரிபுரன்மீ திரங்கிக் கொல்லாமல் விட்டுவிடுவரென்று கரு திக் கோபத்தீயைச் சிறுகச்சிறுக மூட்டுவிப்பவர்போலச் சிலகணங் கள் சாந்தாற்றிகளை எடுத்தசைத்தார்கள். சிவபெருமானுடைய தேரில் அலங்காரவஸ்திரங்களாகக் கட்டியிருக்கின்ற சமுத்திரங் களினின்றும் அலைகளெழுந்து வீசுகின்றதைப்போலச் சிலகணங்கள் வெள்ளைப்பாவாடைகளை வீசினார்கள். திரிபுரனை நாசஞ் செய்யுமாறு நமது சிவபிரா னெழுந்தருளியதால் இனிநமது பாதலலோகத்தைத் தடையின்றி யடையலா மென்னுங்களிப்பினோடு நாகராசர்களெழுந் தாடுவதைப் போலச் சிலகணங்கள் ஆலவட்டங்களையசைத்தார்கள்.

சிவபிரானுடைய ஒரேகணையால் திரிபுரங்களுமழியப்போகின் றமையால் நாமிப்போதே அவைகளி னெழிலைக் காணுவோ மென்று மேலெழுந்ததுபோலச் சிலகணங்கள் இடப முத்திரையிட்ட பல வெற்றிக்கொடிகளை ஆகாயமளாவ வெடுத்தார்கள். சிலகணங்கள் படகம்-ஆகுளி-சல்லரி-பணை-கிணை-குடமுழா-குடப்பறை-காடிகை முரசம்-துடி-தடாரி-தண்ணுமை-துந்துபி-தக்கை-மொந்தை-தொண் டகம்-இடக்கை-தகுணிதம்-பம்பை-தூரிபம்-பாண்டில்-படவிகை- பணிலம்-யாழ்-வங்கியம்-காகளம்-பீலி முதலிய அளவற்றவாத்தியங் களை முழக்கினார்கள். சிலகணங்கள் கழுக்கடை-முசுண்டி-சக்கரம்- பிண்டி-பாலம்-கம்பம்-கொடுவாள்-முசலம்-கப்பணம்-வேல்-மழு-வச் சிரம்-கேடகம்-வாள்-வில்-அம்பு-கலப்பை-ஈர்வாள்-கணை-குளிரி-சலா கை-பாசம்-அங்குசம்-சூலம்-குந்தம்-சுரிகை-புள்ளம்-ஈட்டி-தண்டம் முதலாகிய அளவற்ற ஆயுதங்களைத்தாங்கி ஆரவாரித்தார்கள். எழு பத்தெண்ணாயிரங்கோடி பூதவெள்ளங்கள் புடைசூழும்படி இலக்க வீரர் விநாயகக்கடவுளை மனதிற் றியானித்துத் தமது ரதத்தின்மீ தேறினர். எண்ணாயிரங்கோடி பூதவெள்ளங்கள் புடைசூழும்படி

வீரபத்திரக் கடவுளானவர் மற்றொரு இரதத்திலேறினர். நாலாயிரங்கோடி தேவசாரதவெள்ளங்கள் புடைசூழும்படி பன்னிருபுயாசலங்களையுடைய சண்முகக் கடவுளானவர் மயில்வாகனத்திலேறினர். முப்பத்துமுக்கோடி தேவர்களோடு அளவற்றவிஞ்சையர் முதலாயினோர்கள் புடைசூழும்படி தேவேந்திரன் வெள்ளையானையின்மீதேறினன். சண்டன்-நந்தி* மாகாளன் - குண்டோதரன் - கோகன்னன்-கஜகன்னன் முதலிய அளவற்ற சேனைத்தலைவர்கள் தங்கள் தங்களுடைய பூதவெள்ளங்களோடுஞ்சென்று சிவபெருமானுடைய தேரைப் புடைசூழ்ந்தார்கள். உடனே தூளிபடலங்க ளாகாய வெளியைமறைக்கும்படி யெழுந்தன. அவை யெப்படிக்கிருந்ததென்றால், சிவபெருமானுடைய தேருருளைகளும், புநிதசீலர்களாகிய பூதகணங்களுடைய பாதங்களும் பூமியின்மீது சார்ந்த புண்ணியபலத்தால்அப்பூமியானது அணுவடிவங்களாகச் சென்று சுவர்க்கமேறுவதுபோலவும், சகலதேவர்களும் இரதமாகத் திரண்டு நம்மிடத்து வந்தனராதலால் நாமும்அவரிடத்திற் செல்லலாமெனக் கருதி ஆவலோடெழுவதுபோலவு மிருந்தன.

மேலும் இத்தன்மையாகிய அளவற்ற சேனைகளெல்லாஞ் சத்தசாகரங்களையொத்தும், இச் சேனைகள் செய்கின்ற வாத்தியமுழக்கமெல்லாம் அக்கடல்களிலுண்டாகின்ற ஓசையையொத்தும், இச்சேனைகளில் விளங்குகின்ற குடைகளும் பீலிக்குஞ்சங்களும் அக்கடல்களிலுண்டாகின்ற நுரைகளையும் பாசடையையுமொத்தும், இச்சேனைகளேந்தியிருக்கின்ற வாளாயுதங்களும் வேலாயுதங்களும் அக்கடல்களில் மேய்கின்ற மீன்களையொத்தும், இச்சேனைகள் பிடித்திருக்கின்ற கேடகங்களெல்லாம் அக்கடல்களிலுலாவுகின்ற ஆமைகளை யொத்தும், இச் சேனைகளினடுவே விளங்குகின்ற பதாகைகளெல்லாம் அக்கடல்களிலெழுகின்ற அலைகளையொத்தும், இச்சேனைகளாலெழுகின்ற தூளிபடலங்களெல்லாம் அக் கடல்களை யுண்ணவந்த மேகங்களை யொத்தும், தேவர்கள் சொரிகின்ற புட்ப வருஷங்களெல்லாம் அம்மேகங்கள் சொரிகின்ற சகல வருஷங்களை

---

*மாகாளர்=ஐயனர். இவர் சிவபெருமானுக்கும் விட்டுணுவாகிய மோகினிக்கும் பிறந்தவர். அதனல்அரிகரபுத்திரன் என்றுகூறுப. கோகன்னன்=பசுவின் செவியுடையவன். கஜகன்னன் யானைபோலுஞ் செவியுடையவன்.

யொத்துமிருந்தன. அன்றியும் சிவபெருமா னுரோகணித் திருக்கின்ற ரதமானது கடலிற் செல்கின்ற மரக்கலத்தைப் போலவும், அந்த ரதத்தின் கொடிஞ்சிகளி லுயர்த்தி யிருக்கின்ற கொடிகளிலுள்ள இடபமுத்திரைகளெல்லாம் அம்மரக்கலத்தை யோட்டுகின்ற மாலுமிகளைப்போலவும், பக்கங்களிற் புடைசூழ்ந்திருக்கின்ற சிறு இரதங்களெல்லாம் அம்மரக்கலத்தை நெருங்கி யிருக்கின்ற தெப்பங்களைப்போலவு மிருந்தன. இவ்வாறு சகல சேனைகளும் புடைசூழ்ந்து நெருங்கியபின்னர்ப் பிரமதேவனனவன் அத்தேரிற் கட்டியிருக்கின்ற வேதப்பரிகளைத் தூண்டி இமய மலையானது மற்றை மலைகளெல்லாந் தன்னைப் புடைசூழவெழுந்து செல்வதுபோல மற்ற வீரர்களுடைய பரிகளும் இரதங்களும் பின்னிடத்தக்கதாக மனோவேகத்தினும் அதிக வேகமாகச் செலுத்தித் திரிபுரனுடைய சேனைகட்கெதிரே கொண்டுவந்து நிறுத்தினன். திரிபுரன் அச்சேனைகளினடம்பரங்களைக் கண்டு சற்று நடுங்காதவனுகி மேகத்தைப் போலக் கர்ச்சித்துத் தனது அவுணசேனைகளையெல்லா மழைத்துக்கொண்டு குமாரர்கட்குந் திரிபுராதிகட்குந் தங்கள் தங்கள் படைகளோடு தனித்தனியே யுத்தஞ்செய்யக் கட்டளையிட்டுத் தானுந் தேரிலேறி அதனை வாயுவேகத்தினும் விரைவாக நடத்திச் சிவபிரானுடைய இரதத்திற் கெதிராகக்கொண்டு வந்து நிறுத்தினன். அதைக் கர்த்தன் பார்த்துத் தம்மிடத்திருக்கின்ற சுத்த வீரர்களுடைய கர்வத்தை யழிக்கு நிமித்தமோ மற்றை யாதுகாரணமோ ஓர் நிமைப்போதிற் றிரிபுரன் முதலிய சகலரையு நீறுக்கத்தக்க தெய்வப்படைகள் தம்மிடத்திலிருந்தும் அவனோடு யுத்தஞ் செய்யுங் கருத்தினராய்க் கணேசமூர்த்தியை மனதிற்றியானித்து மேருவில்லைத் தமது திருக்கரத்திற் பிடித்தருளினர். அவுணர்பெருமானுகிய திரிபுரனும் அக்கணேச மூர்த்தியைத் தியானித்துத் தனது வில்லைக் கையிலேந்தினன். பின்னரிருவருந் தும்பைமாலை சூடிக்கொண்டு விற்களில் நாணேற்றி உடல்குழைய வளைத்து விரலாற்றெறித்துத் தொனிசெய்தார்கள். தொனிசெய்தமாத்திரத்தில்அஷ்டகுலாசலங்களுநடுங்கின. சத்த சாகரங்களுந் ததும்பின. பூமிகளெல்லாம் பிளந்தன. அண்டங்களெல்லாங் கிழிந்தன. விருக்ஷங்களெல்லா மடிந்தன. சர்ப்பங்களெல்லாங் கலங்கின. உடுக்களெல்லாமுதிர்ந்தன. அஷ்டதிசைகளுமழிந்தன. தெய்வலோக மனைத்துந் திடுக்குற்றன. நாகலோக மனைத்து நடுக்குற்றன.

இவ்வாறு மாறிமாறி நாணைத்தெறித்துத் தொனிசெய்து இருவர் கைகளு மோயாமல் அளவற்ற அம்புமாரிகளை ஒருவர்மீதொருவர் சொரிந்தார்கள். சுப்பிரமணியரோடு பிரசண்டனெதிர்த்தான்; நந்திதேவரோடு சண்டனெதிர்த்தான்; இந்திரனேடு திரிபுரன் மந்திரி யெதிர்த்தான்; சயந்தனேடு மதனென்பவனெதிர்த்தான்; புட்பதந்தனேடு காலகூட னென்பவன் தனது பொன்கோட்டையைச் செலுத்திக்கொண்டு வந்தெதிர்த்தான்; வீரபத்திரருடனே வச்சிரதமிஷ்டிர னென்பவன் தனது இரும்புக்கோட்டையைச் செலுத்திக்கொண்டு வந்தெதிர்த்தான்; இலக்கவீரருடனே வீமகாயனென்பவன் தனது வெள்ளிக் கோட்டையைச் செலுத்திக் கொண்டு வந்து எதிர்த்தான்; புருசுண்டி யுடனே மற்ற வீரர்களெல்லா மெதிர்த்தார்கள்; கண்டன் முதலிய படைத் தலைவர்களோடு திரிபுரன் படைத்தலைவர்க ளெதிர்த்தார்கள். இவ்வாறு ஒருவரோ டொருவர் கைகலந்து போர்செய்யுஞ் சமயத்தில் பூதவீரர்களெல்லாம் அவுண வீரர்களோ டெதிர்த்து வாள்களை வீசுவார்களும், கணைகளை விடுவார்களும், வேலாயுதங்களை யெறிவார்களும், யானைக்கூட்டங்களை யெல்லாம் அவைகளை நடத்துகின்ற பாகரோடு விழும்படியாக வெதிர்ப்பார்களும், இரதங்களையெல்லா முரிப்பார்களும், குதிரைகளையெல்லா மடிப்பார்களும், பதாதிகளையெல்லாங் கண்டதுண்டமாகச் சிதைப்பார்களுமாகியிருந்தார்கள். அவுண வீரர்களும் அப்பூதவீரர்கள் செய்யும் போரினைப் பார்த்து விழிகளில் தீப்பொறிகள் சிதறத் தக்கதாகக் கோபித்து அளவற்ற தேர்ப்பாகர்களையுஞ் சின்ன பின்னமாகிச் சயவுற்சாகத்துடன் ஆர்ப்பரித்துக் கொடி தூக்குவார்களும், பல பாணவருஷங்களைப் பிரயோகித்து அவ்வவர்கள் விற்களை ஒடித்துத் தள்ளுவார்களும், தங்களைத் தாங்கள் புகழ்ந்து வெஞ்சினத்தோடு பேசுவார்களுமாகி யிருந்தார்கள். இவ்வண்ணமாக இருதிறப்படைகளும் ஒருவரோடொருவர் கலந்து போர்புரியுங் காலையில் சிலர் தாளறுந்தவரானார்கள்; சிலர் இடையொடிந்தவரானார்கள்; சிலர் குடல்சரிந்தவரானார்கள்; சிலர் வலியற்றவரானார்கள்; சிலர் கையற்றவரானார்கள்; சிலர் கைகுறைந்தவரானார்கள்; சிலர் தோள் முறிந்தவரானார்கள்; சிலர் முடிவிழுந்தவரானார்கள்; சிலர் மொழியிழந்தவரானார்கள். சிலருக்கு நிணங்கள் சொரிந்தன; சிலருக்கு தசைகள் சரிந்தன; சிலருக்குக் கண்டமொழிந்தன; சிலருக்குச் செவிகளறுந்தன; சிலருக்கு விழிகள்பிதுங்

கின; சிலருக்கு ஈரலொதுங்கின; சிலருக்கு வீரமொழிந்தன; அளவற்ற கவந்தங்களாடல் செய்தன; அளவற்ற பேய்கள் பாடல்செய்தன; அளவற்ற பருந்துகள் கூட்டங்கூடின; அளவற்ற நாய்நரிகள் ஓட்டஞ் செய்தன; இவ்வாறு எங்கும் உதிரவெள்ளத்தோடு நிறைந்திருக்கின்ற யுத்தகளமானது எவ்வாறிருந்ததெனில் பூமிதேவியானவள் அளவற்ற பிணங்களையேந்திக்கொண்டு நிருத்த மாடுவதைப் போலிருந்தது.

இவ்வண்ணம் பூதப்படைகள் அவுணப் படைகளையெல்லாம் அதப்படுத்துகையில் தாருகன், சிங்கமுகன், சூரபன்ம னென்னு மூவருமே ஒருருவாகத் தடித்து வந்தாற் போன்ற மகா பராக்கிரம சாலியாகிய பிரசண்டனுனவன் தன் படைவீரர்களை யெல்லாம் கூட்டிக்கொண்டு சுப்பிரமணியக் கடவுளை யெதிர்க்க, உடனே சுப்பிரமணியக் கடவுளானவர் தமது மயில்வாகனத்தை வட்டமாயோட்டி வில்லில் நாணேற்றி வளைத்துக் கடையுகத்திற் பெய்கின்ற மேகம்போல அளவற்ற பாணவருஷங்களைப் பொழிந்து அரைக்கணப் போதில் அப் பாதகனுடைய சேனைகளையெல்லா மடித்து, அவன் விடுகின்ற கணைகளை யெல்லாம் நிலத்துக் கிரையாக்கி அவன் வில்முதலிய படைகளையுந் தேரையும் பொடியாகச் செய்து, தேவர்களெல்லாரும் நடுங்கச்செய்கின்ற அவன் மாயைகளனைத்தையு நாசஞ் செய்து, தமது ஐந்துபாணங்களால் அவனுயிரை நாசமாக்கினர். பிரளயகாலத்தி லுண்டாகின்ற பிரசண்டமாருதத்திற் கொப்பான சண்டனென்பவனை நந்திதேவரெதிர்த்து, அவன் படைகளை யெல்லாங் கண்டதுண்டமாக்கி, ஓர் நொடிப்போதில் அவன் செய்கின்ற போரையெல்லாங் குன்றச்செய்து தமது மூன்று பாணங்களைவிட்டு அவனுயிரைக்கொன்றுர். பறவையைப்போலத்தனது பொன் கோட்டையோடு மெழுந்து ஆகாய மார்க்கமாய்ப் பறந்து போர்செய்கின்ற காலகூடனைப் புட்பதந்த ரெதிர்த்து அவன் விடுகின்ற பாணங்களை யெல்லாம் விலக்கித்தமது தேரையும் அந்தரமார்க்கமாகச் செலுத்தி ஐந்து பாணத்தால் அவனுயிரையும் பொடிபடுத்தினர். வெள்ளிக் கோட்டையோடு விரைந்துவந்து போர் செய்கின்ற வீமகாயனை இலக்கவீரர் எதிர்த்து அவனோடும் அளவற்ற யுத்தங்களைச்செய்து அவன் படைகளையெல்லாம் அதப்படுத்திப் பின்னர் அவனுடலிலிருந்து உதிரவெள்ளம் பெருகும்படியாகத் தமது நாலுபாணங்களை விட்டு நாசமாக்கினர். இரும்புக்கோட்டையைச் செலுத்திப் போர்

செய்யவந்த வச்சிரதமிட்டிரனை வீரபத்திரக்கடவுளெதிர்த்து இனி நமது யுத்தமில்லையென்று அவுணசேனைகளெல்லாம் கலங்கும்படியாகத் தமது தேரை அவனுக்கு நேராகச் செலுத்தி நாலு பாணங்களை விடுத்து அவனுயிரைப் பானஞ்செய்தனர். இந்திரனனவன் திரிபுரன் மந்திரியோ டெதிர்த்து அளவற்ற போர்களைச்செய்து, அவன் படைகளை யெல்லாங் கொன்று தனது வச்சிராயுதத்தால் அவன் சிரத்தை யறுத்தெறிந்து வெற்றிமாலை சூடிக்கொண்டனர். சயந்தனனவன் மதனென்பவனையெதிர்த்து அவன் விடுகின்ற படைகளை யெல்லா முரித்துச் சேனைகளனைத்தையுஞ் சின்னபின்னப்படுத்தித் தனது வாளினலவன் சிரமுருளும்படி வெட்டினன். புருசுண்டியென்பவர் மற்றைய வீரர்களையும் கண்டன்முதலிய சேனைத்தலைவர்கள் திரிபுரன் சேனைத்தலைவர்களையு மெதிர்த்துப் போர்செய்து அவர் சரீரங்களையெல்லாம் கழுகு பருந்து முதலானவைகட்கு விருந்தூட்டினர்கள்.

இப்பால் மகமேருவை வில்லாகவுடைய எமது கர்த்தரானவர் திரிபுரனேந்தியிருக்கின்ற வில்லைக் கண்டதுண்டமாக்கி, அவனைப் புடைசூழ்ந்திருந்த அவுணவீரர்களையெல்லாம் அரைக்கணத்தில் நாசஞ்செய்தனர். உடனே திரிபுரன் மற்றொருவில்லை யெடுத்து வளைத்து அண்டகடாகங்களு மதிரும்படியாகச் சத்தித்துத் திருமாலை இடபமாக வூர்ந்தருளிய சிவபெருமானுடைய ரதத்தின்மீது ஒரு நொடிப்போதில் நூறு-ஆயிரம்-பதினயிரம்-கோடி யென்னுங் கணக்கினு மளவுபடாத அளவற்ற பாணங்களைப் பொழிந்தனன். அவைகளை யெல்லா மெமது கடவுளானவர் இமைப்போதில் விலக்கித் தமது மேருவில்லி லளவற்ற கணைகளைத்தொடுத்து அப்பாதகனுடைய கிரீடம்-கவசம்-வில்-தூணி-தேர்-உதவித்தேர் முதலான எல்லாச் செருக்கையும் பொடியாக்கித் தும்சப்படுத்தினர். பின்னர்த் திரிபுரனனவன் வேனிற்காலத்து ஒதிய மரம்போல ஆயுத முதலான சகல வாதரவுகளுமற்று மிக்க நாணத்தோடு நின்ருன். இப்படி நிற்கின்றவனை எம்மை யடிமையாகவுடைய சிவபெருமான் பார்த்துத் திரிபுரனே! இன்னும் எம்மோடு செய்யத்தக்க யுத்தங்கள் யாதேனு மிருக்குமாயின், அதனை அப்பாற் சென்று யோசித்து விரைவில் வந்து செய்யக்கடவையென்று திருவாய்மலர்ந்தனர். அச்சமயத்தில் திரிபுரனனவன் தனது மைந்தர் முதலிய அளவற்ற சேனைகள் மடிந்தார்களென்று கேள்விப்பட்டு ஊழிக்காலத்திலுண்

டாகின்ற வடவானலத்தைப்போலக்கொதித்துப் பெருமூச்செறிந்து தனது கிலேசங்களையெல்லாம் போக்கி வீராவேசங்கொண்டு மூப் புரங்களையும் வரும்படி நினைத்தனன். அப்படி நினைக்கு முன்னமே அவைகள் விரைந்துவர அம்மூன்றினு மூன்று வடிவெடுத்துப் புகுந்து, சிவபெருமானுக்கெதிராகச் செலுத்திக்கொண்டுபோவான்; மீட்டும் அவைகளோடெழுந்து ஆகாயத்திற் பறப்பான்; அங் கிருந்து சமுத்திரங்களிற் குதிப்பான்; அவ்விடம் விட்டு அட்டதிசை கள்தோறும் பாய்வான்; அவைகளினின்று பூமியிற் பாய்வான்; பூமி யிலிருந்து பாதலத்திற் பாய்வான்; மீளவு மெழுந்துவந்து மற்று ருடைய மனத்திலுங் கண்ணிலும் பாய்வான்; இவ்வாறு எங்கும் பாய்ந்து வருகின்ற கொடுமையினுலே பதினுலுலோகங்களும் பயந் தன. அண்டகடாகங்களெல்லாம் கலங்கின. சுவர்க்கலோக நாக லோக முதலிய அளவற்றலோகங்களெல்லா மதிர்ந்தன. சிவபெரு மானுந் தமது தேரை நடாத்திக்கொண்டு அவன் பாய்கின்றவிடங் கள் தோறும் தாமும் பாய்ந்து அவன் செய்கின்ற மாயைகளை யெல்லாமாய்த்து அளவற்ற நாள் யுத்தஞ்செய்துகொண்டிருந்தனர்.

இவ்வண்ணம் நெடுநாள்வரையி லெமது கர்த்தன் போர்புரிந் திருப்பதைத் தேவர்களெல்லாம் பார்த்து மனந் துவண்டு யாவரு மொன்ருகக் கூடி, ஐயோ! நமது சிவபெருமான் தம்மை வணங்கிப் பிரார்த்தித்தவர்கட்கு இமைப்போதிற் றமது திருமேனியைக் கேட்கினுங் கொடுத்தருளுகின்றவராதலால் ஒருவேளை இத்திரிபுரன் பணிந்து இன்னும் பலவரங்களைக் கேட்பானுயின், அவைகளைக் கொடுத்தாலுங் கொடுப்பாரேயென்று பயந்து, யாவருங்கர்த்தனிடத் தில் வந்து அஷ்டாங்கமாகச் சேவித்து தீனதயாளுவே! நொடிக்கு முன்னே சகல லோகங்களையு நீறுசெய்யத்தக்க சுவாமிகள் இத் திரிபுரனுடனே நெடுநாள் தமதருமைத் திருக்கரத்தி லாயுதங்களைச் சுமந்து யுத்தஞ்செய்யத் திருவுளங்கொண்டிருப்பதைப் பார்க்கின், ஈதொரு விளையாட்டேயன்றி வேறில்லை; சுவாமிகள் திருமேனியை யிடைவிடாது தரிசிப்பதனுலே அவனும் மகாதவத்தினை யுடையவ னுயினுன். சுவாமிகளவனேடு நீடித்து யுத்தஞ் செய்வதைப்பார்த்து யாங்கள் சகித்திரோம். தேவரீர் அடியேங்கண்மீது கிருபைவைத்து விரைவில் அவனைச் சங்கரித்து யாங்களெல்லாங் கண்டு தரிசிக்கும் படியாகத் தமது திருமேனியில் வாகைமாலை தரித்தருளவேண்டு மென்று பிரார்த்தித்தார்கள். இடப்பாகத் தமர்ந்திருக்கின்ற உமா

தேவியாரும் அவ்வாறே விண்ணப்பஞ் செய்துகொண்டனர். அதற்குச் சிவபெருமான் ஈஸ்வரியைப்பார்த்து, பெண்ணே! முன்னொரு காலத்தில் நீ காணும்படியாகக் காளியோடு வாதுக்காடினதுபோல இத்திரிபுரனுடைய பராக்கிரமத்தினை நீ காணும்பொருட்டு இதுகாறு மவனோடு யுத்தஞ்செய்தனம். இனி அவனையும் அவன் திரிபுரங்களையும் யாமழிக்கின்றதைப் பார்க்கக் கடவையென்று திருவாய்மலர்ந்து, கணேச மந்திரத்தை உச்சரித்து தமது திருக்கரத்தில் முத்தலைச் சூலத்தை யெடுத்தனர். உடனே யாவருந் திரிபுரமும் பலியும் வெந்து நீறுனதைக் கண்டார்களேயன்றி அச்சூல மிவ்வாறு சென்றதென்று ஒருவருங் கண்டதில்லை.

இப்பால் சிவபிரான் செய்த யுத்தவலங்காரத்தை அந்தரவாசிகளாயிருந்து தரிசித்த மூவனிர்கண் முதலாயினோர் அளவற்ற களிப்படைந்து, இத்திரிபுரன் தேவர்களைவென்று வெற்றிகொள்ள வல்ல பராக்கிரமசாலியாயினும் தன்னின் மிக்காரோடு மெதிர்க்கச் செல்வது முறைமைதானோ? ஆயினும் யோகியர்க்கு யோகியாகியும், போகியற்குப் போகியாகியுமிருந்து சகல சீவராசிகளையு நடிப்பிக்கவல்ல ஏகனுகிய நமது சிவபெருமானே இத்தன்மைத்தான போரினைச் செய்துகாட்டாராயின் போர்முகத்தினின்று யூகமாதிகளைக் கிரமப்படி வகுத்து விதியோடு யுத்தஞ் செய்வதற்கு யாவர்க்கும் விளங்காதாகையால் அவற்றினை நமது கர்த்தனல் விளக்கிக் காட்டுமாறு இத்திரிபுர னொருமுன்னிலையாக விருந்தனனென்று துதித்தார்கள். சிவகணங்களெல்லா மாரவாரித்துச் சந்தோஷித்தார்கள். தேவர்கள் மலர்மாரி சொரிந்தார்கள். பிரமன் விண்டு முதலாயினோர் நமது துன்பமின்று நீங்கியதென்று ஆனந்த சாகரத்தின் மூழ்கினார்கள். சிவபெருமான் விட்ட சூலமானது மீட்டுந் திரும்புவதன் முன்னர்த் திரிபுரன் கர்த்தன் திருவடிகளில் வந்து ஐக்கியமாயினன். அன்று முதல் எமது கர்த்தனைத் திரிபுராரியென்னு நாமத்தால் யாவருந் துதிப்பாராயினர். அமர்க்களத்தில் மடிந்த பூதகணங்கள் மீது சிவபிரான் கடைக்கண் பார்வை செய்தலும் அவைகளனைத்து மெழுந்து வந்து கர்த்தன் திருவடிகளில்வீழ்ந்து வணங்கின. பின்னர்க் கர்த்தன் மீட்டுங் கைலாயவரையைச் சேர்த்து தம்மைத் தொழுகின்ற அடியவர்கட் கெல்லாந் திருவருள் சுரந்துகொண்டிருந்தனர். திரிபுரனைத் தகனஞ்செய்த தினத்தில் விண்டு முதலிய தேவர்களெல்லாஞ் சிவபெருமானுக்குத் திருவிழா நடத்தித் தங்கள் தங்கள் பதவிகளைச்

சேர்ந்தார்கள். திரிபுரன் முத்தியடைந்தது புரட்டாதிமாதம் பூரணை யாதலால் அத்தினத்தை யாவரும் பாகுளி யென்று வழங்குகின்றார்கள். வருடந்தோறு மத்தினத்தில் யாவரேனுஞ் சிவபிரானுக்குத் திருவிழாச் செய்தாலும், அவ்வவர்கள் சத்திக்கேற்ற வண்ணம் அருச்சனை முதலானவைகளை நடாத்தினாலும், நெய்யாலாயினுந் தைலத்தாலாயினுந் திருவிளக் கேற்றிவைத்தாலும் அவர்களை எக்காலத்தினுந் தீவினையணுகாது. இவ்வாறு ஒரு சிவ புண்ணியமேனுஞ் செய்யாராயின் திரிபுரனால் தேவர்களெவ்வளவு துன்பமடைந்தார்களோ அவ்வளவு துன்பத்தை யடைவார்கள். இதனைச் சத்தியமாக எண்ணக்கடவீர்கள். அன்றியும் அத்தினத்திற் பிராதக்காலையி லெழுந்து நித்திய நியமங்களை முடித்துச் சிவபெருமானை யன்போடு பூசிப்பார்களாயின் அவர்கட்கு முற்பிறவியிற் செய்த பாவங்களெல்லா மொழியும். உச்சிக்காலத்தி லாராதிப்பார்களாயின் அம் முற்பிறவியினோடு இம்மையிற் செய்த பாவங்களெல்லா மொழியும். மாலைக்காலத்தில் வந்திப்பார்களாயின் எழுபிறவிகள் தோறுஞ் செய்து முற்றிய பாவங்களெல்லா மொழிவதன்றி அவ்வவர்க ளிச்சித்த சகல பொருள்களும் வந்து கைகூடும்.

திரிபுர தகனப் படலம் முற்றிற்று.

விநாயக விரதங் கேட்ட படலம்

அமைவன் முப்புரம் பலியோடு மழித்தவா றிதுவாங்
குமை யயிற்படைச் சோமகாந் தப்பெயர்க் கோவே
யுமை விநாயகா சதுர்த்தியின் விரதங்கேட் டுனேர
யிமைய மன்னவ னிசைத்ததோ ரெனச்சொலும் பிருகு.

காதலின் விநாயகர் கதைக ளின்னுநீ
யோதுதல் வேண்டுமேன் றுயர் வியாதனு
மாதவ னிரத்தலு மகிழ்ந்து தாமரைப்
போதமர் நான்முகப் புனித னோதுவான்.

முனிவர்களே! சிவபெருமான் விநாயகமூர்த்தியை வந்தித்துத் திரிபுர தகனஞ் செய்த வரலாற்றினைச் சொன்னோம். இப்பால் உமையம்மை யுபாசித்த திறத்தினைச் சொல்லுவோங் கேட்பீராக! முன்னொரு காலத்திற் பிரமன் குமாரர்களில் ஒருவனாகிய தக்கனென்

பவன் அரிய தவங்களைச் செய்து சகல லோகநாயகியாகிய உமா தேவி தனக்குப் புத்திரியாகி வரவும், தேவர்கண் முதலாயினோர் தனதாணையைக் கடவாமல் நடந்து கொள்ளவும், இன்னுமிவை முதலிய அளவற்ற வரங்களைப் பெற்றுச் சகல செல்வங்களையும் அநுபவித்து மிகவும் பிரசித்தனுகி வாழ்கின்ற நாளையில், உமா தேவி தனக்குப் * புத்திரியாகிவர அவ்வம்மையைச் சிவபிரானுக் குத் திருக்கல்யாணஞ் செய்துகொடுத்துப் பின்னரொரு நாள் கைலாயத்திற் சென்று கர்த்தன் சந்நிதானத்தை யடைந்தபோது மருமகனுகிய சிவபெருமான் தன்னைக் கண்டவுடனெழுந்து மரி யாதை செய்யவில்லை யென்னுங் கோபத்தோடு அவ்விடத்தினின்று நீங்கித் தன்னரண்மனையைச் சேர்ந்து கர்த்தனை நிந்தித்து அவரினுந் தானுயர்வடைய வேண்டுமென்னுங் கருத்தினோடு விண்டுவாதி சகல தேவர்களையும் வரவழைத்து அவர்கள்முன்னிலையில் ஒரு யாகத்தை நடத்துவானுயினன். அதனை யெமதன்னையாகிய பார்வதி தேவியார் கேட்டுச் சிவபிரானிடத்தில் விடைபெற்றுச் சென்று தம் குர வர்களாகிய தக்கனையும் வேதவல்லியையுங் கண்டு வந்திக்க அதற் கவர்கள் சற்றும் போற்றுதல் செய்யாது நிந்தனை செய்தார்கள். உடனே உமாதேவிக்கு அதிக கோபமுண்டாகி இந்த யாகசாலை பேய் விளையாடுஞ் சுடலையாகக் கடவதென்று சபித்து மீட்டும் கைலாயவரையைச் சேர்ந்து, தக்கன் செய்துவருங் கொடுமையிவ்வா றென்று சிவபிரானுக் கறிவித்தலும், அவருக்குக் கோபமுண்டாகி அக்கோபாக்கினியினின்றும் வீரபத்திரக்கடவுள் தோன்ற அவரைக் கர்த்தன் பார்த்தருளி நீர் இங்கிமிடத்திற் சென்று, தக்கன் யாகத்தை யழித்து வருவீரென்று கட்டளையிட, அவர் அவ்வாறே சென்று அங்கு வந்திருக்கின்ற சகலரையு நாசஞ்செய்து மீட்டுந் திரும்பிய மாத்திரத்தில் சிவபிரானுக்குக் கிருபைசுரந்து யாகத்தி லிறந்தவர் களையெல்லாம் பிழைப்பித்து, இனி துர்க்கிருத்தியங்கட் குடன் படாதீர்களென்று கட்டளையிட்டு, அவ்வவர்கள் பதவிகளிற் செல்ல விடைகொடுத்துப் பின்னர்த் தக்கனருகில் வந்து அவன் தம்மை நிந்தைசெய்தவ னுதலால், அதற்கோர் அபராத அடையாளமாக ஆட்டுத் தலையை யவனுடலிற் பொருத்தி யெழுந்திருக்கும்படிச்

---

*தக்கனுக்கு புத்திரியாய்த் தாக்ஷாயிணி யென்னும் பெயர் பெற்றனர் என்று கந்தபுராணமும், சதி என்னும் பெயருற்றனர் என்று கூர்மபுராண முங் கூறுமென்க.

செய்தார். இப்பால் பார்வதிதேவியார் அவையனைத்தையும் பார்த்துச் சிறிது கோபந்தணிந்து நமது நாயகரை நிந்தித்த தக்கனுக்கு நாம் புத்திரியானேமென்று உலகம் பழிக்குமாதலால், அப்பாதகனல் வளர்க்கலுற்ற சரீரத்தை வைத்திருத்த லாகாதென்று மனவருத்த முற்று, தமது யோகாக்கினியினுற் றேகத்தைவிடுத்துப் பர்வத ராசனுடைய தபோபலத்தினுலும், மேனைசெய்த தருமவிருத்தியினுலும் அவர்கட்குக் குமாரியாகத் திருவவதாரஞ் செய்து நாளுக்கு நாள் வளர்பிறைபோல வளர்ந்து, பந்து-கழங்கு-ஊஞ்சல் முதலிய திருவிளையாடல்களைச் செய்து பற்பல வேதாகம சாஸ்திரங்களைப் பயின்று வருங்காலத்திற் சிவபெருமான் கங்கையைக் கல்யாணஞ் செய்துகொள்வதன் முன்னர்த் தம்மைச் செய்துகொள்ளவேண்டுமென்னுங் கருத்தினேடு, தந்தையாகிய பர்வதராசனை யடைந்து தமதெண்ணத்தை யறிவித்து இது நிறைவேறத்தக்க ஓர் விரதத்தை யுணர்த்தவேண்டுமென்று வினவ, அதனை யம்மலையாசன் கேட்டலு மனமகிழ்ந்து அதற்குத் தக்கபடி ஓர் விரதத்தை யாராய்ந்துணர்ந்து இதனைச் சொல்லுவானுயினன்.

தன்மக ளிரத்தலுந் தயங்கு பேரொளிப்
பொன்மலை மன்னவன் புந்தி நாடியே
வின்மையேன் ஞுதரு ளீயு மைங்கர
னன்மைகோள் விரதத்தை நயந்து கூறுவான்.

மந்தண மாவது வல்லை நாற்பயன்
றந்திட வல்லது சாபந் தீர்தர
விந்திர னுற்றிய திறைமை மூவரு
மைந்துற வாற்றியே மருவு நீரது.

அரும்பிய விடரெலா மறுக்கத் தக்கது
பெரும்பிணி முழுவதும் பெயர்க்கத் தக்கது
பொரும்பகை வலிகளும் போக்கத் தக்கது
விரும்பிய பொருளெலாம் விளைக்கத் தக்கது.

தேவர்க டேவன் சிந்துர முகத்தவன்
மூவர்கண் முதல்வன் முத்தொழிற்குங் காரணன்
மேவர மகிழ்வது விளம்பு நாமமுந்
தாவறு விநாயக சதுர்த்தி யென்பரால்.

தாயே! மிகச்சிறப்பை யுடையதும், விரைவில் நற்பயன்களை யளிப்பதும், இந்திரன் சாபத்தை நீக்கியதும், பிரமனுதியர்க்குஞ் சிருட்டியாதி தொழில்களைத் தந்ததும், சகல விடர்களையு நீக்கத் தக்கதும், சகல பொருள்களையு மளிக்கத்தக்கதும், இன்னு மிவை முதலான அளவற்ற மகிமைகளையுடைய ஒரு விரத மிருக்கின்றது. அவ்விரதம் தேவதேவோத்தமராகியும், மூவர் முதல்வராகியும், முத்தொழிற்குக் காரணராகியு மிருக்கின்ற யானைமுகக் கடவுளுடைய சதுர்த்தி விரதமாகும். இத்தன்மைத்தாகிய மேலான விரதத்தை யனுட்டிப்பீராயின் நீர் கருதிய வண்ணம் உடனே சித்திக்கு மாதலால் அதனை யனுட்டிக்கு முறைமையையுஞ் சொல்லுவேன் கேட்பீராக.

ஆவணிமாதம் பூர்வபக்கத்தில் வருகின்ற சதுர்த்தி தினத்தில் அவ்விரதத்தை யாரம்பிக்கவேண்டும். அவ்வண்ண மாரம்பிப்பவர்கள் அத்தினம் அதிகாலையி லெழுந்து, ஸ்நானஞ்செய்து நித்திய வனுட்டானங்களை நிறைவேற்றி, அபிடேகத்திற்குரிய திரவியங்களையும்அருச்சித்தற்கேற்றமலர்களையும் நிவேதனத்திற்குத்தக்க பதார்த்தங்களையும் தூபதீபங்கட்கு வேண்டும் பொருள்களையுஞ் சேகரித்து, ஓர் பூசாமண்டபத்தை யழகுபொருந்தச் சமைத்து, பரிசுத்தமான விடத்தில் மிருத்திகையெடுத்து வந்து அதில் வேர்கள், செல்லு முதலிய செந்துக்கள், கல்லுகள் என்னு மிக்குற்றங்க ளில்லாமற் சோதித்து, அதனைப் பிசைந்து சிற்பசாத்திரத்திற் கூறியிருக்கின்ற முறைமைப்படி விநாயக மூர்த்தியினுடைய திருவுருவுஞ் சமைக்க வேண்டும். இதுவன்றியும் பொன்னிலொரு திருவுருவமுஞ் சமைக்க வேண்டும். செய்யச் சக்தியில்லாதவர்களாயின் ஒரு பலம் அரைப் பலம் காற்பலம் என்னு மிவ்வித அளவிலேனும் சமைத்தல் வேண்டும். பின்னர் ஆசிரிய ருத்தரவின்படி சுத்த கங்கையில் ஸ்நானஞ் செய்து திருவெண்ணீறணிந்து சிரம், கண்டம், கரம், செவி என்னு மிவ்விடங்களில் உருத்திராக்ஷ கண்டிகை தரித்து, மேற்சொன்ன பூசாமண்டபத்திற்கு வந்து தண்டுலம் பரப்பி அதன்மேல் இழை சுற்றி நீர் நிரப்பியிருக்கின்ற பொற்கும்பத்தை வைத்து, முன்னர்ச் சமைத்திருக்கின்ற மிருத்திகை மூர்த்தியையும், பொன்மூர்த்தியையும் அதனருகி லெழுந்தருளச்செய்து, ஆகமவிதிப்படி பூசித்து ஒன்று-இரண்டு-நான்கு - ஐந்து-ஆறு - எட்டு-பத்து - பன்னிரண்டு-

இருபத்தெட்டென்னு மெழுத்துக்களுள்ள மந்திரங்களுள் ஒரு மந்திரத்தைச் செபிக்கவேண்டும். இவற்றுள் ஒன்று - இரண்டு - நான்கு என்னு மெழுத்துக்களுள்ள மந்திரங்களை இலக்க உருச் செபிக்கவேண்டும். அதற்குக் கூடாமையின் அவ்வெண்ணிற் பாதி யுருவேனுஞ் செபிக்கவேண்டும். ஐந்து-ஆறு-எட்டு-பத்து-பன்னிரண்டு என்னு மெழுத்துக்களுள்ள மந்திரங்களை நூறுயிர முருச் செபிக்கவேண்டும். அதற்குக் கூடாமையின் பதினுயிரமுருவேனுஞ் செபிக்கவேண்டும். இருபத்தெட் டெழுத்துள்ள மந்திரத்தைக் குறைவில்லாமற் பதினுயிரம் உருச் செபிக்கவேண்டும். இவ்வாறு செபிக்குங்காலையில் பத்துக்கொருகால் தருப்பணஞ் செய்யவேண்டும். பத்துத் தருப்பணத்திற் கொருகால் ஒரு ஓமஞ் செய்யவேண்டும். பத்து ஓமத்திற்கொருகால் அறுசுவை பதார்த்தங்களோடு அன்னதானஞ் செய்யவேண்டும். இந்தக் கிரமமாகப் பூசைசெய்து நிறைவேற்றுங்காலத்தில் பொன் பூமி முதலானவைகளைத் தானஞ் செய்யவேண்டும். அடுத்தமாதஞ் சுக்கிலபக்ஷ சதுர்த்தி வரையில் நாள்தோறு மேற்சொல்லிய முறைமைப்படி பூசைசெய்து மிருத்திகையினுல் செய்யப்பட்ட விநாயக மூர்த்தியை நிருத்த கீதவாத்தியங்களோடு மெழுந்தருளச்செய்து மடுவிலாவது தடாகத்திலாவது நதியிலாவது வைத்துவிடவேண்டும்.

இவ்வாறு பூசைசெய்கின்ற முப்பதுநாளும் ஆகாரநித்திரையில்லாமல் சத்தாதி விஷயங்களை நிக்கிரகித்து முப்பத்தோராநாள் விருந்து, ஒக்கல், அதிதிகள் பரதேசிகள் முதலானவர்களோடு போசனஞ் செய்யவேண்டும். முப்பதுநாளும் ஆகாரமின்றி யிருக்கச் சக்தியில்லாதவர்கள் இவ்விரதத்தை யாரம்பிக்கு முதல்நாளிலாவது அவ்வாறிருந்து மறுநாள் தொட்டு அவிசு, பழம், பால் இவைகளி லொன்றைப் புசித்துக்கொண்டு விரத மனுட்டிக்கவேண்டும். முப்பதுநாள் அநுட்டிக்க மாட்டாதவர்கள் ஆரம்பித்த ஒரு நாள் மாத்திரமாவது ஆகார முதலியவைகளை நிக்கிரகித்து மேற்சொன்ன முறைப்படி யநுட்டிக்கவேண்டும். தானஞ்செய்யு முறைமையில் அவ்வவர்கள் செல்வத்திற்குத் தக்கபடி செய்யவேண்டும். எவ்விதத்தேனும் இருபத்தொருபேருக்கு அன்னதானஞ் செய்துவரல்வேண்டும். அன்றியும் ஒருருவத்திற் பூசிப்பவர்கள் தனதானிய புத்திரசம்பத்துண்டாகி அநேக பந்துவர்க்கங்களோடும் வாழ்ந்திருப்பார்கள். இரண்டுருவங்களிற் பூசிப்பவர்கள் தங்கள் கருத்தின்படி

அளவற்ற காரியங்களெல்லாஞ் சித்தியாகப் பெறுவார்கள். மூன்றுருவங்களிற் பூசிப்பவர்கள் நவரத்தினங்களு மலைபோலக் குவித்திருக்கப் பெறுவார்கள். நான்குருவங்களிற் பூசிப்பவர்கள் தரும முதலிய நான்கு புருஷார்த்தங்களுங் கிடைக்கப்பெறுவார்கள். ஐந்துருவங்களிற் பூசிப்பவர்கள் சார்வ பௌமராக வாழ்வார்கள். ஆறுருவங்களிற் பூசிப்பவர்கள் சிருட்டியாதி முத்தொழில்கட்குந் தலைவராவார்கள். ஏழு-எட்டு-ஒன்பது என்னு மிவ்வுருவங்களிற் பூசிப்பவர்கள் சர்வஞ்ஞத்துவமுடையவ ராவார்கள். பத்துவடிவங்களிற் பூசிப்பவர்கள் நிகழ்காலம், இறந்தகாலம், எதிர்காலம் என்னுந் திரிகால ஞானத்தை யுடையவராவார்கள். இந்தப் பத்துருவங்களிற் செய்யும் பூசாபலத்தினல் சனகராதி முனிவர்களும் விண்டுவாதி தேவர்களும் அளவற்ற அதிகாரங்களைப் பெற்றார்கள். பதினேருருவங்களிற் பூசிப்பவர்கள் சகல துன்பங்களுந் தொலையப்பெறுவார்கள். பன்னிரண்டு முதல் நூற்றெட்டுருவங்கள் வரையிற் பூசிப்பவர்கள் ஒன்றுக்கொன்று மேலான பயன்களையெல்லாங் கிடைக்கப்பெறுவார்கள். ஆயிர வுருவங்களிற் பூசிப்பவர்கள் இம்மையில் மலவிருளினின்று நீங்கி மெஞ்ஞான சுகத்தைப் பெற்று வாழ்வதன்றி, மறுமையில் மோக்ஷ சாம்பிராச்சியத்தை யடைந்து, தங்களிருபத்தொரு தலைமுறைகளிலுள்ளவர்களையு முத்தியிற்சேர்ப்பார்கள்.

மேலும் ஏழுமூர்த்திகளை மூன்றுநாள் பூசைசெய்தால் சகல பிணிகளும் இடர்களுந் தொலையும்; ஒன்பதுநாள் பூசைசெய்தால் அனந்தசித்திகளுமுண்டாகும்; ஐந்துவருடம் வரையிற் பூசித்தால் எல்லாப் பாதகங்களுந் தீரும். இடைவிடாது அந்தியகாலம் வரையில் பூசித்தால் விநாயக மூர்த்தியினுடைய சாயுச்சிய பதவியை யடைவார்கள். இவ்வாறு அவ்வவர்கள் சத்திற்கேற்றபடி எத்தனை மூர்த்திகளிற் பூசித்தாலும் அப்பூசனையில் மூலமந்திரம், ஏகாட்சர மந்திரம், சடாக்கரமந்திரம் என்னும் இம்மூன்றிலொன்றைச் செபித்து முடிவில் தருப்பணுதிகளை முடித்துத் தம்பதி பூசையுஞ் செய்ய வேண்டுமென்றுஞ் சொல்ல, அவையனைத்தையும் பார்வதி தேவியார்கேட்டு மனமகிழ்ந்து இவ்விரதத்தை முன்னர் யாவரனுட்டித்திருக்கின்றார்களென்று கேட்கப் பர்வதராசன் சொல்லுவான்.

தாயே! முன்னொருநாள் சகலதேவர்களும் புடைசூழ்ந்துவணங்கத்தக்கதாகச் சிவபெருமான் கைலாயத்திலெழுந்தருளியிருக்கின்ற

போது சுப்பிரமணியக் கடவுள் அச்சந்நிதானத்திற்கு வந்து கர்த்தனைப் பலமுறை வந்தித்து விண்ணப்பஞ் செய்ததாவது:— சுவாமி! அளவற்ற விரதங்களுள் மேலான விரதமாகவும், விரைவில் சகலபயன்களையு மளிக்க வல்லதாகவும், மிகவுஞ் செவ்வையானதா கவு மிருக்கின்ற ஓர்விரதத்தை அடியேற்குத் திருவாய் மலர்ந்தருள வேண்டுமென்ன, அதற்குக் கர்த்தன் கிருபைசுரந்து மைந்தனே! சகலவிரதங்கட்கு மேலானது விநாயகமூர்த்தியினுடைய சதுர்த்தி விரதமாகும். அதுவே நினைத்த காரியங்களை விரைவில் முடிக்கத் தக்கது. அதுவே யாதினும் செவ்வையா யிருப்பதென்று சொற் றருளினர்.

முதலி லாமுத லாகிய முதல்வநீ நினது
பதம்வி ராவுறும் விரதங்கள் பலவுள வவற்று
ளிதமே லாந்தரும் விரதமோன் றனைவியம் பாது
மதம்வி ராவிய முகத்தவன் விரதத்தை வகுத்தாய். (க)

எனக்கு முன்னவ னுயினு மிறைவவெம் பெருமான்
றனக்கு மைந்தனே தானவன் றம்பிரா னுன
நினக்கு மேலென நிற்பினன் றேயவன் விரதந்
தனக்கு மேன்மைமெய் துறும்பல விரதங்க டம்முள் (உ)

அமர நாயக வடியனே னகத்துறு மல்லற்
றிமிரந் தீர்தரச் செய்யவாய் மலர்த்துக வென்று
குமர வேள்பணிந் திரத்தலுங் குழகனு ருரைப்பார்
சமர வேலவ சரதமே நினக்குரைத் தனமால். (ங)

அதனைச் சண்முகக் கடவுள் கேட்டு, சுவாமி! ஒன்றிருக்க மற் றொன்றைத் தேவரீர் திருவாய்மலர்ந்தருளியது அடியேன் சிறுபிள்ளை யென்று நினைத்தோ? அல்லது அதுவே சத்தியந்தானோ? ஆதிமத் தியாந்த ரகிதமாயிருக்கின்ற தேவரீரது விரதங்கள் அளவற்றதாக விருக்கின்றன. அவற்றுளொன்றனை யநுக்கிரகஞ் செய்யாமல் விநா யக மூர்த்தியினுடைய விரதத்தையே மேலானதாகத் தெரிவித்தீர். அவ்விநாயகமூர்த்தி அடியேனுக்கு மூத்தவராயினும் தேவரீர்க்கவர் புத்திர ரல்லரோ? சகல புவனகார சொரூபியாகிய தேவரீரினும் அவர் மேலானவரா யிருக்கின் சுவாமிக ளனுக்கிரகித்தவாறு அவர் விரதமும் மேலானதாகவே யிருக்கும். ஆதலால் அடியேன் மனதிற் கொண்ட சந்தேகத்தை நிவர்த்தி செய்தருளுமென்று பணிந்து

பிரார்த்தித்துக்கொண்டார். அதற்குச் சிவபெருமான் சந்தோஷித்துக் குழந்தாய்! யாம் சொன்னது சத்தியமே யாகும். அஃதெவ்வாறெனிற் சொல்லுதுங்கேள்.

ஒன்ற தாய்ப்பல வாயரு வாயுரு வாகி
நின்றே லாவுல கத்தினு நீக்கமி லாத
துன்று சோதியே கணபதி யெனச்சொலு நாம
நன்று தாங்கிய தறிமதி நாமேலா முய்ய. (க)

பிரண வத்தினின் றுருக்கோடு பிரபஞ்சந் தனது
சரண பங்கயந் தொழவரு டந்திமா முகத்தோ
னரண மட்டநா ணமக்குமந் திரமறைந் தனன்முன் [தான்.
முரணு முத்தொழின் முகிழ்த்தெம்மோ டிருவர்க்குங் கொடுத்

கலதி செய்திடுங் காழக மனத்தவர் தம்மைக்
குலனெ டுங்கெடுத் தடியவர்க் கருள்செயக் குறித்தே
யுலக மீதுபல் வேறவ தாரங்கொண் டுற்றான்
புலவு வேலவ னமக்குமோர் மகனெனப் புகுந்தான். (௩)

உருவு முள்ளுறு முயிருமே யெனவிரு வேமு
மருவி நிற்றலின் மற்றிரு வெங்களை வேறுய்ச்
சுருதி யாகம புராணங்கள் சொலாதொன்றே யென்னுங்
கருதும் யோகியர் தாங்களு மன்னதே கரைவார். (௪)

ஆத லாலவ னனைவர்க்கு மேலவ னவன்மெய்ப்
பாத நாடிய விரதமு மேலெனப் படுமா
லோத லாகுமவ் விரதமே யன்றியு மொன்றுண்
டேத நீத்திடுஞ் சங்கட சதுர்த்தியென் றினையோய். (௫)

எந்த நன்மையு மிணக்குவ விரதங்க ளானு
மந்த நம்பனே காக்கர மந்திர மாதி
மந்திரங்களி னானும்வந் தருளவ தாரச்
சுந்தி ரந்திகழ் மூர்த்திபூ சனைத்தொழி லானும் (௬)

வணக்கஞ் செய்தலி னானுமற் றவனுரு மனத்தி
லிணக்கஞ் செய்தலி னானுமேத் தெடுத்தலி னானும்
பிணக்கஞ் செய்தபல் லிடரெலாம் பெயர்த்திருண் மலமு
முணக்கஞ் செய்துநாற் பயனையு முற்றவர் பலரே. (எ)

என்று முத்தலை வேலவ னிலைகோள்வே லவனுக்
கன்று ரைத்தன னைங்கரன் விரதமா திகளை
யின்று னக்கவை யியம்பின மேனவரை யரையன்
மன்ற லங்குழற் குமரிக்கு வகுத்துரைத் திட்டான். (அ)

ஒன்றாகியும், பலவாகியும், அருவாகியும், உருவாகியும், எல்லாவுலகத்தினும் நீக்கமற்றுநிறைந்திருக்கின்ற சுயஞ்சோதி சுவரூபமே உலகமெலாம் உய்யும்படியாகவும், சகலபுவனங்களுந் தமது சரண பங்கயங்களைத் தொழுது முத்தியடையும்படியாகவும், பிரணவத்தினின்றுஞ் சகளீகரித்துக் கணபதியென்னுந் திருநாமத்தை வகித்திருக்கின்றது. மேலும் அக்கணபதி மூர்த்தியே முன்னர் யாம் திரிபுரத்தை யெரிக்கத்தக்க மந்திரத்தை யெமக்குபதேசித்தவர். அவரே சிருட்டி, திதி, சங்காரமென்கிற முத்தொழில்களைப் பிரமன், விண்டு, உருத்திரனாகிய எங்கண் மூவருக்கும் அருளிச்செய்தவர். இவ்வுலகத்தில் துஷ்ட சன நிக்கிரகஞ் சிஷ்டசன பரிபாலனஞ்செய்யும் பொருட்டு அனந்த முறை வேறு வேறு திருவவதாரங்களைக் கொண்டிருக்கின்றனர். மற்றோ ரவதாரத்தில் நமக்குப்புத்திரராக அவதரித்திருக்கின்றனர். யாங்களிருவரும் உடலுமுயிரும்போல மருவியிருத்தலினால் சகல வேதாகம புராணங்கள் எங்களிருவோரையும் ஒன்றாகச்சொல்லுமேயன்றி வேறுபடுத்தாது. எங்களைத் தியானிக்கின்ற பெரியோர்களும் அவ்வாறே தியானிப்பார்கள். ஆதலால், அவ்விநாயகமூர்த்தியே மேலானமூர்த்தி; அவரது சதுர்த்தி விரதமே மேலானவிரதம்; அவ்விரதத்தை யனுட்டிப்பவர்கள் யாவரேயாயினும் அவர்கட்கு மாயாசம்பிரதம் — தத்துவசம்பிரதம் - யோகினிசாலம்-மாலினிவித்தை-மகாசம்மோகனம்-மனோபேதம் - தந்திரபேதம்-குய்யதந்திரம்-கலாவாதம்-கலாசாரம்-குண்டிகாமதம்- அஞ்சனவித்தை-பாதுகை-வானபாத்திரம்-பரகாயப்பிரவேசம்- இரசவாதம் பைபீலவாதம்-சங்கிராம விலக்கணம் * முதலிய எல்லா வித்தை

* மாயா சம்பிரதம் ஓரிடத்தில்ஊர்போலவும், வனம்போலவும், மலைபோலவும், நதிபோலவும் தோற்றுவித்தல்-தத்துவ சம்பிரதம்-ஒரு பூதத்தில் ஒருபூதத்தைத் தோற்றுவித்தல். யோகினி சாலம் மயானத்தில் உபாசித்து யோகினிகளைக் காண்பித்தல். மாலினி வித்தை-சமுத்திரங்கடக்கச் செய்தல் மகா சம்மோகனம்-விழித்திருக்கின்றவர்களை மெய்மறந்த நித்திரைகொள்ளச் செய்தல். மனோ பேதம்-மனத்தைப் பேதிக்கச் செய்தல். தந்திரபேதம்-ஓரிடத்தும்வெளிப்படாத மந்திரத்தை வெளிப்படச்செய்தல் குய்யதந்திரம்-

களுங் கைகூடிவரும். அச்சதுர்த்தி விரதமின்றிச் சங்கட சதுர்த்தி யென்று மற்றொரு விரதமுண்டு. அஃதெல்லா நன்மைகளையும் எளிதிற்றர வல்லதாகும். மைந்தனே! விநாயகக் கடவுளுடைய மகத்துவம் இத்தன்மைத்தாகும். மேலும் அவருடைய சிறந்த விரதங்களையநுட்டிப்பதினாலும், அவருடைய திருவவதார மூர்த்திகளைப் பூசிப்பதினாலும், அவரது திருவுருவங்களை மனதிற் றியானிப்பதினாலும், அவர் திருவடிகளைத் துதி செய்வதினாலும், அளவற்றபேர்கள் இருவினைகளினின்று நீங்கி மும்மலங்களையு மொழித்து நான்கு பயன்களையு மடைந்திருக்கின்றார்கள். என்று சிவபிரான் சுப்பிரமணியருக் குபதேசித்ததாக உமாதேவிக்குப் பார்வதராசன் சொன்னான்.

விநாயக விரதங் கேட்ட படலம் முற்றிற்று.

விநாயக சதுர்த்தி
அநுட்டித்த படலம்

விரதங் கேட்ட விளங்கிழை யென்செய்தாள்
குரவ வோதெனக் கோதில் வியாதனுக்
குரவுத் தேன்கம ழொள்ளிய கஞ்சமேல்
வரதன் கூற வலித்தன னென்பவே.

இப்பால் உமா பரமேஸ்வரியார் அவை யனைத்தையுஞ் செவி குளிரக்கேட்டுத் தந்தையாகிய பார்வத ராசனைப் பார்த்து, யானிவ் விரதத்தை அநுட்டிக்குமாறு வேண்டியதிரவியங்களை யெல்லாஞ் சேகரிக்க வேண்டுமென்று திருவாய் மலர்ந்தருள, அதனைப் பார்வத ராசன் கேட்டு மனமகிழ்ந்து ஏவலாளர்களைக் கூவி அவ்வவர்கட்கு

வெளிப் பட்டதை மறைப்பித்தல். கலாவாதம் - மன்மத வித்தை. கலாசாரம்-வருணத்தை அதிகரிக்கப் பரித்துதல். குண்டி காமதம்-குளிகையினாலே இளமை அடைதல். அஞ்சன வித்தை-மறைபட்ட பொருளைக் காண்பித்தல். பாதுகை-செருப்பைத்தொட்டு நினைக்கில் நினைத்த இடத்தில் விடுத்தல். பானபாத்திரம்-ஒரு நகரத்தில் நினைத்தபானமெல்லாந் தருதல். பரகாயப்பிரவேசம்-பிராணனில்லாத உடம்பிலே புகுதல். இரசவாதம்-உலோகத்தைப் பேதிக்கச் செய்தல் பைபீலவாதம் எறும்புகளின் பேச்சறிதல். சங்கிராம விலக்கணம்-போர் வித்தையென வறிக.

வேறு வேறு பணிகளை யிட்டனன். உடனே அப்பணிகளைச் சிர மேற்கொண்டு சிலர் தெய்வலோகத்திற் சென்று கற்பகமலர்களும், பலவிதத் தளிர்களும் உண்டிகளுங் கொண்டுவந்தார்கள். சிலர் பற் பல தீபங்களிற் சென்று ஆங்காங்கிருக்கின்ற அளவற்ற அற்புதப் பொருள்களைக் கொண்டுவந்தார்கள்.

சிலர் பூவுலகத்திற் சென்று அனந்த புதுமையான வஸ்துக் களைக் கொண்டுவந்தார்கள்; சிலர் பாதலத்திற் சென்று அங்கிருக் கின்ற மாணிக்க முதலிய திரவியங்களைக் கொண்டுவந்தார்கள்; சிலர் உவர்க்கடல் நீரொன்று தவிர மற்ற எல்லாக்கடல் நீரோடு சக்கிர வாளகிரிக்கு அப்பாலிருக்கின்ற பெரும்புறக்கடல் நீரையும் பரிசுத் தத்தோடு கொண்டுவந்தார்கள்; சிலர் கங்கை காவிரிமுதலிய அள வற்ற தீர்த்தங்களை மங்கல வாத்தியங்களோடும் கொண்டுவந்தார் கள்; சிலர் பரிமளம் வீசுகின்ற மலர் மொக்குகளும், இளந் தளிர் களும், அறுகுகளும், வன்னி முதலிய பத்திரங்களும் கொண்டுவந்து ஆராய்ந்து வைத்தார்கள்; சிலர் கோத்தமாலை, கொத்துமாலை, தொ டுத்தமாலை, சுருக்குமாலை, கட்டுமாலை, அரும்புமாலை முதலாகிய மாலைகளைச்செய்து பூக்குடலைகளில் நிரப்பினார்கள்; சிலர் சொர்னத் தினால் ஓர் மண்டபஞ் சமைத்து அதில் நவரத்தினங்களை யிழைத்த பற்பல மணிமாலைகளாலும், மலர் மாலைகளாலும் அலங்கரித்தார் கள்; சிலர் தூண்கள் தோறும் தாழை, கமுகு, கன்னல் இவைகளை நாட்டிஅவைகளினுச்சியில் தாழை, நாரத்தை, தாதுமாதுளை என்னு மிவற்றின் குலைகளோடு பற்பல பழ வருக்கங்களையு மாலையாகக் கோத்துத்தொங்கவிட்டார்கள் ; சிலர் விதானங்களை உயரத்தூக்கி அழகிய தூண்கடோறும் நவரத்தினங்கள் நிறைத்திருப்பன போல கொடிகளைக் கட்டினார்கள்; சிலர் அக்கினிதேவனுக் குறைவிடமா கிய ஓமகுண்டத்தை யமைத்தார்கள்; சிலர் புனுகு, சந்தனம், பனி நீராதிகளைக் கலந்து மெழுகிப் பரிமளப் புகைகளை யூட்டினார்கள்; சிலர் சுவர்கள் தோறும் எண்ணிறந்த சித்திரங்களை யெழுதினார்கள்; சிலர் அறுகு முதலியவைகளை நிரப்பினார்கள்; சிலர் முத்து, நீலம், பச்சை, பொன் முதலியவைகளைப் பொடிசெய்தெடுத்துக் கோலங்க ளிட்டார்கள்; சிலர் சொர்னாதி பாத்திரங்களைச் சுத்தி செய்து பரிசுத்தப்படுத்தி யிருக்கின்ற இடங்கள் தோறும் விதிப்படி வைத் தார்கள்.

இவ்வாறு எவர்களும் பணிசெய்திருக்கச் சகல புவனேஸ்வரி யாகிய பார்வதி தெய்வ கங்கையிலாடிப் பூசா மண்டபத்தில் வந்து திருவெண்ணீறு உருத்திராக்க முதலியவைகளை யணிந்துச் சிரசாதி பாதம் வரையில் நியாசஞ் செய்து ஆசமனம் புரிந்து பிராணயாமத் திலிருந்து பூதசுத்தி முதலானவைகளை நடாத்தி,

ஏவங்குண விசேஷண வசிஷ்டா யாம் சுபதிதௌ ஆஸ்மா கம்ஸ குடும்பானும் க்ஷேமஸ் தெய்ர்ய விஜயா புரா ரோக்கி யைஸ் வர்யாணு முத்தரோத்தரா பிவ்ருத்யர்த்தம தர்மார்த்த காமமோக்ஷ சதுர்வித பலபுருஷார்த்த சித்யர்த்தம் ஸ்ரீசித்தி விநாயக தேவதா முத்தியஸ்ய ஸ்ரீசித்தி விநாயக ப்ரீத்யார்த்தம் கல்போக்த ப்ரகா ரேணத்யாணு வாஹனதி சோட சோபசார பூஜாங்கரிஷ்யே.

என்று சங்கற்பங்கூறி சந்தன மரத்தாலாகிய ஓர் வேதிகை வைத்து அதன் மீது தண்டுலம் பரப்பி சொர்னவஸ்திர மொன்றை விரித்து, அதன்மீது இழை சுற்றி நீர்நிரப்பி யிருக்கின்ற பொற்கும் பத்தை ஸ்தாபித்து அதில் அத்தித்தளிர், ஆலந்தளிர், அரசந்தளிர், மாந்தளிர், நாவற்றளிற் என்னும் ஐவகைத் தளிர்களோடு சுகந்தி-பொன்-மரகதம்-மாணிக்கம்-முத்து என்னும் பஞ்ச ரத்தினங்களை யும் பெய்து அதற்குச் சந்தனம்-புஷ்பம் - அக்ஷதை முதலானவை களைத் தரித்து,

கலசஸ்யமுகே விஷ்ணு கண்டே ருத்ரஸாமாஸ்ரத மூலே தத் ரஸ்திதோப்ரம்ஹ மத்யே மக்ர-கணுஸ் மிரதா குக்ஷோது சாகரா ஸர்வே ஸப்தத்வீபாவ சுந்தரா - ருக்வேதோ யசுர்வேத சாமவேத அதர்வண அங்கைல்ஸச இதாசர்வே கலசாம்புஸமாஸ்ரித ஆயேந்து கணேச பூஜார்த்தம் துரிதக்ஷயகாரக, கங்கேசய முனேசைவ கோதா வரி ஸரஸ்வதி - நர்மதே சிந்து காவேரி-சலேஸ்மின் ஸந்நி திங்குரு,

என்று கும்பபூசை செய்து அக்கும்பத்திற்கு மேற்றிசையில் யந்திரமிட்டு அதன்மீது தெய்வ கம்மியர்களால் சொர்னத்தினுலும் பிருதிவியினுலும் செய்து வைத்திருக்கின்ற இரண்டு மூர்த்திகளிற் சொர்ன மூர்த்தியை யெழுந்தருளச் செய்து நவரத்தினங்களா லாகிய மற்றொருவேதிகையின்மீது பிருதுவிமூர்த்தியை யெழுந்தரு ளச் செய்து, சங்கு முதலிய பூசாகருவிகளைச் சுத்திசெய்து கங்கை முதலிய தீர்த்தங்களை வைத்திருக்கின்ற பாத்திரங்களில் குங்குமம்-பச்சைக்கற்பூரம் - புட்பம் - அறுகு முதலியவைகளோடு பற்பல

பரிமளத் திரவியங்களையும் பெய்து, மணி வட்டிகைகளைப் பரப்பி, அவைகளில் ஜலம் - அரிசி - பால் - தருப்பை நுனி - மலர் - வெண் கடுகு - நெல் - எள் முதலிய திரவியங்களை விதிப்படியமைத்து, அருக்கியம் - பாத்தியம் - ஆசமனம் என்னும் மூவகை நீர்களையும் மந்திர பூர்வகமாக உண்டாக்கி, கரத்திற் புஷ்பமும் அக்ஷதையுங் கொண்டு,

த்யாயேத்கஜானனம் தேவம்-தப்தகாஞ்சன ஸந்நிபம்-சதுர்ப் புஜம் மஹாகாயம் ஸர்வாபரண பூஷிதம் தண்டாக்ஷ மாலாபரசு பூர்ணமோதக தாரிணம் பாசாங்கு சதரம் தேவம்-த்யாயேத் சித்தி விநாயகம், ஸ்ரீசித்தி விநாயகாய நம-தியானம் ஸமர்ப்பயாமி!

என்று சிந்தித்து,

விநாயக நமஸ்தேஸ்து கௌரீபல ஸமுத்பவ - இமாம் க்ரு தாம்மயாம் பூஜாம் க்ருஹாணகணநாயக, ஸ்ரீகணநாயகாயநம-ஆவா ஹனம் ஸமர்ப்பயாமி!

என்று ஆவாகனத்துடனே ஸ்தாபனஞ்செய்து,

மௌக்திகை புஷ்யராகஸ்ய நாநாரத்ன விராசிதம் திவ்ய ஸிம் ஹாசனம் சாரு-ப்ரீதியர்த்தம் ப்ரதிக்ருய் ஹதாம், ஸ்ரீவிநாயகாய நம:— ஆசனம் ஸமர்ப்பயாமி!

என்று பீடமிட்டு,

அர்க்யம்க்ருஹாணதேவேச-கணதி பகஜானன - கந்ததூர்வா க்ஷதையர் யுக்தம்-கங்காஜல மிதம் சுபம் ஸ்ரீகஜான னாயநம-அர்க்யம் ஸமர்ப்பயாமி, கௌரி புத்ரநமஸ்தேஸ்து - சங்கரப்ரியநந்தன - பக்த யாபாத்தியம் மயாதத்தம் க்ருஹாணசுரசத்தம, ஸ்ரீகௌரீ புத்ராய நம-பாத்யம் சமர்ப்பயாமி, அநாதநாத சர்வேச-கீர்வாண சுரபூசித நிர்மலம் கந்தஸம்யுக்தம்-க்ருஹாண சமனம் விபோ ஸ்ரீஸர்வேஸ் ராயநம-ஆசமனீயம் சமர்ப்பயாமி!

என்று அருக்கியம் பாத்தியம் ஆசமனங் கொடுத்து,

ததிக்ஷீ ரஸயுக்தம்-மத்வாஜயேனஸமந்விதம் மதுவர்க்கம் க்ரு ஹாணேதம் - கஜவக்த்ர நமோஸ்துதே, ஸ்ரீகஜவக்த்ராய நம - மது வர்க்க நைவேத்தியம் ஸமர்ப்பயாமி!

என்று தேன்கலந்த பால்பழ முதலியவைகளைக் கொடுத்து,

ஸ்நானம் பஞ்சாமருதேர் திவ்ய குருஷ்வசுர ஸத்தம பக்த்யா துய்யம் மயா தத்தம், விக்நராஜ நமோஸ்துதே, ஸ்ரீவிக்நராஜாயநம-பஞ்சாம்ருத ஸ்நானம் ஸமர்ப்பயாமி, கங்காதி ஸர்வதீர்த்தேஸ்து-ஆனீத்யைர் நிர்மலைஸ் சுபை-வாசிதைருத கைர்தேவ ஸனுட யாமிக ஜானன, ஸ்ரீகஜானனுய நமசுத்தோதகஸ் நானம் ஸமர்ப்பயாமி!

என்று ஐந்தமிர்தத்தையும் கங்கைமுதலிய திவ்விய தீர்த்தங்களையும் ஸ்நானஞ் செய்வித்து,

ரக்தவஸத்ரம்த்வயம்தேவ கௌரீபவ பவப்ரபோ க்ருஹாணே தம் மயமாதத்தம்-விக்னராஜ நமோஸ்துதே ஸ்ரீவிக்ன ராஜாயநமா வஸ்திரயுக்மம் ஸமர்ப்ப யாமி!

என்று இரண்டு பீதாம்பரங்களை யுடுத்தி,

உபவீதம் ப்ரம்ம சூத்திரம் பிரம்ஹணு நிர்மிதம்புரா -நாக யக்ஞோப வீதேதம்-க்ருஹாணகணநாயகம், ஸ்ரீகணநாய நாயகம் யக்ஞோபவீதம் ஸமர்ப்பயாமி!

என்று பூணூல் தரித்து,

சந்தனு கருகற்பூரம் ருக்நாத ஸமன்விதம் - கந்தம் தாஸ்யாமி விக்னேஸ ஸர்வாபீஷ் டப்ரதாய ஸ்ரீவிக்னேஸாயநமகந்தாந்தாரையாமி (என்று திருமேனி முழுவதுஞ் சந்தனத்தையப்பி) அக்ஷதான் தவளாம் சுப்ரான்-ஹரித்ரா மிஸ்ரிதானபி மஸானமர்ப்பிதான்தேவ க்ருஹாணத் விரதானன ஸ்ரீஸர்வாபீஷ்டப்ர தாயகாயநம அட்சதாம் ஸமர்ப்பயாமி!

என்று மஞ்சளரிசி-பொற்சுண்ணம் பூந்தாது முதலியவைகளை அதன்மீதுதட்டி,

சுகந்தினி-சபுஷ்பாணிஜாசீகுந்த முகார்னிஸ ஏகவிம்சதி புஷ்பாணிக்குஹாணத்வம் விநாயகஸ்ரீ விநாயகாயநமபுஷ்பாணிபூசையாமி!

என்று மலர்களைச் சாத்தி,

ஓம் கணேசாயநம:	...	பாதௌ பூசையாமி.
ஓம் விக்னராஜாயநம:	...	ஜானுநீபூசையாமி.
ஓம் ஆகுவாஹனுய நம:	...	ஊரும் பூசையாமி.
ஓம் ஏரம்பாய நம:	...	கடிம் பூசையாமி.
ஓம் தேவதேவாயநம:	...	நாபிம் பூசையாமி.
ஓம் லம்போதராய நம:	...	உதரம் பூசையாமி.

ஓம் கணநாயகாய நம:	...	ஹிர்தயம் பூஜையாமி.
ஓம் ஸ்தூலகண்டாயநம:	...	கண்டம் பூஜையாமி.
ஓம் ஸ்கந்தாக்ரஜாயநம:	...	ஸ்கந்தௌ பூஜையாமி.
ஓம் சதுர்ப்புஜாயநம:	...	புஜௌ பூஜையாமி.
ஓம் பரசுஹஸ்தாய நம:	...	அஸ்தான் பூஜையாமி.
ஓம் கஜவக்திராய நம:	...	வக்த்ரம் பூஜையாமி
ஓம் விக்ன அந்திரே நம:	...	நேத்திரே பூஜையாமி.
ஓம் சூர்ப்பகர்ணய நம:	...	கர்ணௌ பூஜையாமி.
ஓம் ஏகதந்தாய நம:	...	தந்தம் பூஜையாமி.
ஓம் குமாரகுருவே நம:	...	சிரம் பூஜையாமி.
ஓம் சர்வேஸ்வராய நம:	...	சர்வாங்காநீ பூஜையாமி.

என்று பாதம், முழந்தாள், தொடை, நிதம்பம், நாபி, வயிர், இதயம், கண்டம், கழுத்தடி, தோள், உள்ளங்கை, நாசி, கண், காது, தந்தம், சிரம், சர்வாங்கம்-என்னு மிப்பதினாறிடங்களிலும் அங்கபூசை செய்து,

ஓம் சுமுகாயநம:	...	மாசிபத்ரம் பூஜையாமி.
ஓம் கணாதிபதியே நம:	...	பிர்ங்கராஜபத்ரம் பூஜையாமி.
ஓம் உமாபுத்ராயநம:	...	வில்வபத்ரம் பூஜையாமி.
ஓம் கஜானனாய நம:	...	தூர்வபத்ரம் பூஜையாமி.
ஓம் லம்போதராய நம:	...	பத்ரீபத்ரம் பூஜையாமி.
ஓம் அரசூனுவேநம:	...	துத்தூரபத்ரம் பூஜையாமி.
ஓம் கஜகர்ணய நம:	...	துளசிபத்ரம் பூஜையாமி.
ஓம் குகாக்கிரசாய நம:	...	கரமஞ்சரிபத்ரம் பூஜையாமி.
ஓம் ஏகதந்தாய நம:	...	புரஹதீபத்ரம் பூஜையாமி.
ஓம் கஜவத்திராய நம:	...	சமிபத்ரம் பூஜையாமி.
ஓம் சுராக்ரகண்யாய நம:	...	தேவாதாரபத்ரம் பூஜையாமி.
ஓம் பாலசந்த்ராய நம:	...	மருவபத்ரம் பூஜையாமி.
ஓம் விகடாய நம:	...	கரவீரபத்ரம் பூஜையாமி.
ஓம் விநாயகாய நம:	...	துருமோற்பலபத்ரம்பூஜையாமி.
ஓம் கபிலாய நம:	...	அர்க்கபத்ரம் பூஜையாமி.
ஓம் பின்னதந்தாய நம:	...	அர்ச்சுனபத்ரம் பூஜையாமி.
ஓம் பத்நிஹினய நம:	...	விஷ்ணுகிராந்திபத்ரம்பூஜையாமி
ஓம் வடவே நம:	...	தாடிமபத்ரம் பூஜையாமி.
ஓம் சூர்ப்பகர்ணய நம:	...	ஜாசீபத்ரம் பூஜையாமி.
ஓம் மூஷிகவாகனய நம:	...	கண்டலேபத்ரம்பூஜையாமி.
ஓம் சர்வசித்திப்ரதாயகாய நம	...	ஏகவிம்சதிபத்ராணிபூஜையாமி

என்று மாசிப் பத்திரம், கரசராங்கனி, வில்வம் அறுகு, இலந்தை, ஊமத்தை, துளசி, நாயுருவி, சிறுவழுதலை, வன்னி, மந்தாரை, மருவு, அலரி, கோங்கு, வெள்ளெருக்கு, மருதம், விஷ்ணுகிராந்தி, மாதுளை, சாதிமல்லி, தாழை என்னுமிவ்விருபத்தொரு பத்திரங்களால் அருச்சித்து,

ஓம் விநாயகாய நம:
ஓம் விக்னராஜாய நம:
ஓம் கணநாதாய நம:
ஓம் கஜானனாய நம:
ஓம் மகோதராய நம:
ஓம் மகாதேவாய நம: [யே நம:
ஓம் ஸ்தனித்காஞ் சனஸமத்துய்
ஓம் ஏசதமஷ்டோத்கடாய நம:
ஓம் தேவாய நம:
ஓம் கஜவக்த்ராய நம: (௧0)
ஓம் மகாபலாய நம:
ஓம் நாகயக்ஞோபவீதினே நம:
ஓம் நாகாபரணபூஷிதாய நம:
ஓம் ஸர்வார்த்த ஸம்பதாதாராய
ஓம் கணுத்யக்ஷாய நம: [நம:
ஓம் வரப்ரதாய நம:
ஓம் ருத்ரஸ்ய தன்யாய நம:
ஓம் உதாராய நம:
ஓம் நாயகாய நம
ஓம் ப்ரமதாதிபாய நம: (௨0)
ஓம் பத்மராகத்வதயே நம:
ஓம் ஸோமாய நம:
ஓம் ரக்தமால்யானுலேபனாய நம:
ஓம் அபலாய நம:
ஓம் பாலரூபிணே நம:
ஓம் சுமுகாய நம:
ஓம் சுப்ரயாய நம:
ஓம் ப்ரபவே நம:
ஓம் புண்யாய நம:
ஓம் பூர்ணாய நம: (௩0)
ஓம் பூர்ணோதராய நம:
ஓம் புண்ணியகீர்த்தியே நம:
ஓம் புராதனாய நம:

ஓம் பர்த்ரே நம:
ஓம் சிவாய நம:
ஓம் சாந்தாய நம:
ஓம் ஜகந்நாதாய நம:
ஓம் சாஸ்வதாய நம:
ஓம் ஸ்வேதபரிதாநாய நம:
ஓம் த்ரயக்ஷாய நம: (௪0)
ஓம் கணகசுப்ரபாய நம:
ஓம் சிவஸாம்யாய நம:
ஓம் மகாதேஜஸே நம:
ஓம் மகாபலபராக்ரமாய நம:
ஓம் ஸர்வக்ஞாய நம:
ஓம் க்ஞானசம்பன்னாய நம:
ஓம் ஸர்வாபரணபூஷீதாய நம:
ஓம் பாபாபஹேதனாய நம:
ஓம் சண்டவிக்ரமாய நம:
ஓம் அலக்ஷ்மீமல நாசனாய நம: ()
ஓம் குமராய நம:
ஓம் காரணாய நம:
ஓம் காரிதாய நம:
ஓம் சர்வசித்திப்ரதாயகாயநம:
ஓம் விபவே நம:
ஓம் ஈசாய நம:
ஓம் ஈசபுத்ராய நம:
ஓம் ஈப்சிதார்த்தப்ரதாபகாயநம
ஓம் ஸ்ரீதாய நம:
ஓம் சுபாய நம: (௫0)
ஓம் ஏகதந்தாய நம:
ஓம் ஏகவீராயநம:
ஓம் அநேகதாய நம:
ஓம் ஏகஸ்மை நம:
ஓம் ஏகப்ரதே நம:
ஓம் விஸ்வப்ரதே நம:

ஓம் விஸ்வபூஜே நம:
ஓம் விஸ்வஸ்மை நம:
ஓம் விஸ்வகிஞாய நம:
ஓம ஸர்வபாதனுய நம: (எ०)
ஓம் பாக்யதாய நம:
ஓம் பவதாய நம:
ஓம் பாகினே நம:
ஓம் போக்தாய நம:
ஓம் போகபாவினுய நம:
ஓம் கவமே நம:
ஓம் கார்யாய நம:
ஓம் கனீனுய நம:
ஓம் கர்த்தரேய நம:
ஓம் க்ரதவே நம: (அ०)
ஓம் க்ருதினே நம:
ஓம் க்ருத்யவிதேய நம:
ஓம் அத்யுக்ராய நம:
ஓம் காந்ததர்சினே நம:
ஓம் க்ருதாந்தகாய நம:
ஓம் ஸ்துத்யாய நம:
ஓம் ஸ்தோத்ரே நம:
ஓம் ஸ்தோகாய நம:
ஓம் ஸ்தோத்ராய நம:
ஓம் த்ரயீமயாய நம: (கூ०)
ஓம் வேதாய நம:
ஓம் வேதாந்தக்ருதே நம:
ஓம் வேத்யாய நம:
ஓம் விதுஷாம்புத்திதாய நம:
ஓம் புதாய நம:
ஓம் ஓங்காராய நம:
ஓம் ப்ரம் ஹவிதே நம:
ஓம் ப்ராமஹணுய நம:
ஓம் ப்ரம்ஹணே நம:
ஓம் ப்ரம்ஹபராய நம: (ாா)
ஓம் பராய நம:
ஓம் ஸர்வக்ஞாய நம:
ஓம் ஸக்த்தயே நம:
ஓம் ஸர்வலோகவேத்யாய நம:
ஓம் ஸர்வதாய நம:
ஓம் சுபகாய நம:
ஓம் அவ்யயாய நம:
ஓம் சித்திவிநாயகாய நம: (ாாஅ)

என்று அஷ்டோத்தர சததிவ்ய நாமபூசை செய்து.

தசாங்கம் குங்குளம் தூபமுத்தமம் கணநாயக, க்ரு ஹாணகண ராஜேந்த்ர விக்ன ஹாரின்னமோஸ்துதே, ஸ்ரீகணநாயகாயநம: தூப மாக்ராபயாமி - ஸர்வக்ஞசர்வலோகேச ஸர்வபூத ஹிதோதா-க்ரு ஹாண மங்களம்தீபம் ருத்ரப்ரியநமோஸ்துதே, ஸ்ரீ சர்வக்ஞாய நம: தீபம்தர்சயாமி-நைவேத்யம் ஸட்ரசோபேதம் பலலட்டுகசம் யுதம்-மோதகம் பரமான்யம்ச-நமஸ்தே விக்னநாசனு-ஸ்ரீவிக்னநாச னுயநம:நைவேத்யம் ஸமர்ப்பயாமி, தாம்பூல முத்தமங் தேவக்ரு ஹாண சுரபூஜித கற்பூர சூர்ணசம்ரக்தம் மயா.தத்தமி தம்விபோ- ஸ்ரீருத்ரப்ரபாயநம: தாம்பூலம் ஸமர்ப்பயாமி, ஸதாந்தன விக்னேச புஷ்டலானிதனுநிச - பூம்யாஸ்திதானி பகவன், ஸ்வீகுருஷ்வவிநா யக ஸ்ரீவிக்னேசாயநம: ஸ்வர்ண புஷ்பம் சமர்ப்பயாமி!

என்று தூபங்கொடுத்துத் தீபங்காட்டி நைவேத்தியஞ்செய்து, தாம்பூலமும் ஸ்வர்ண புட்பமுங்கொடுத்து,

விக்னராஜ நமஸ்துப்யம் - பாபக்ஞான, பஞ்சன புனக்யம் ப்ர தாஸ்யாமிக்ருஹாண சுரசத்தம ஸ்ரீவிக்ன ராஜாயநம: புனர்க்யம் ஸமர்ப்பயாமி!

என்று அர்க்கியங்கொடுத்து,

ஓம் கணுதிபாய நம: ... தூர்வாயுக்மம்ஸமர்ப்பயாமி.
ஓம் உமாபுத்ராய நம: ... ,,
ஓம் அகநாசாய நம: ... ,,
ஓம் விநாயகாய நம: ... ,,
ஓம் ஈஸ்வரபுத்ராய நம: ... ,,
ஓம் விக்னராஜாய நம: ... ,,
ஓம் ஏகதந்தாய நம: ... ,,
ஓம் இபவக்திராய நம: ... ,,
ஓம் ஆகுவாகனுய நம: ... ,,
ஓம் குமாரகுருவே நம: ... ,,
ஓம் சுமுகாய நம: ... ,,
ஓம் சுராக்கிரகண்யாய நம: ... ,,
ஓம் ஸ்தூலகண்டாய நம: ... ,,
ஓம் குகாக்ரசாய நம: ... ,,
ஓம் லம்போதராய நம: ... ,,
ஓம் பின்னதந்தாய நம: ... ,,
ஓம் விசாலாக்கினே நம: ... ,,
ஓம் காமரூபியே நம: ... ,,
ஓம் பாலசந்த்ராய நம: ... ,,
ஓம்சர்சித்திப்ரதாயகாயநம: ஏகவிம்சதிதூர்வாயுக்மம் ஸமர்ப்பயாமி!

என்று சந்தனத்திற் ருேய்த்த இரண்டிரண்டு அறுகினுல் இந்த இருபத்தொரு திருநாமங்களையுஞ் சொல்லி அருச்சித்து,

நமஸ்தே தேவதேவேச-நமஸ்தே கணநாயக, நீராஞ்சனம் ப்ர யஸ்சாமி-ப்ரஸன்னுேபவ மேப்ரபோ, ஸ்ரீதேவதேவாய நம:-நீராஞ் சனம் ஸமர்ப்பயாமி!

என்று ஆலத்தி சுத்தி,

ஆகுவாகன தேவேச-விஸ்வவ் யாபின்கஜானன-ப்ரதக்ஷிணம்- கரோமித்வாம்-மமத்வம் ஸங்கிதம்குரு ஸ்ரீ ஆகுவாஹனுய நம: ப்ர தக்ஷணம் சமர்ப்பயாமி!

என்று வலம் வந்து,

நமஸ்தே கஜவக்தராய நமஸ்தே கணநாயக-நமஸ்தே தேவதே வேசகௌரீபுத்ர நமோஸ்துதே, ஸ்ரீ கௌரீபுத்ராய நம: நமஸ்காரம் ஸமர்ப்பயாமி!

என்று தீர்க்கதண்டன் செய்து,

தேவதான வகோடீர-மணிரஞ்சித பாதக-ஷமன்தேவதேவே சபுத்ராக்னீர்த்திஞ்சதேஹிமெ, ஸ்ரீ கஜவக்த்ராயநம - ப்ராத்தனம் ஸமர்ப்பயாமி!

என்று பிரார்த்தித்து,

க்ருதவர்த்தி ஸஹாஸ்த்ரேஸ்ச-கற்பூர சகலஸ்ததா - நீராஞ் சனம் மயாதத்தம் - க்ருஹாண வரதோபவ ஸ்ரீ கணுதிபாய நம:- நீராஞ்சனம் ஸமர்ப்பயாமி!

என்று ஆலத்தி சுத்தி,

தேவதேவகணுத்யட்ச-சுராசுரவரார்சிதா-அவிக்னம் குருமே தேவ-ஸர்வகார்யேஸ்து ஸர்வதா-விநாயக நமஸ்தேஸ்து ஸத்தம மோது கப்ரய-அவிக்னம்குருமேதேவ-ஸர்வகார்யேஸ்துஸர்வதா,

என்று க்ஷமாபந்தனஞ்செய்து,

எவங்குண விசேஷண வசிட்டாயாம்-சுபதிதௌ - ஸ்திரீசித்தி விநாயகமுததிஸ்ய-ஸ்திரீ சித்திவிநாயக ப்ரீர்த்யர்த்தம், ஸ்திரீசித்தி விநாயக பூஜாஞ்சோபா யனதானங் கரிஷ்யே,

என்று சங்கற்பங்கூறி, சந்தன புஷ்பாக்ஷதைகளைக் கொண்டு ப்ராமணபூசைசெய்து,

கணேசா பரதிக் ருண்ஹாத் கணேசாவைத தானிகம்-கணே சஸ்தார கோபாப்யாம்-கணேசாய நமோநம:

என்று வாயன தானஞ்செய்து, இவ்வாறு எல்லாப் பூசனைகளை யுங் குறைவற நடாத்திய பின்னர் ஒருபக்கத்திலிருந்து விதிப்படி நியாயஞ்செய்து தியாணுதிகளை முடித்துக்கொண்டு ஓர் மாதமளவும் ஊணுறக்கங்களை நீத்து, அநுட்டிப்பீ னீற்றுநாளில் முன்போலவே எல்லாப்பூசனைகளையு நிறைவேற்றித் தருப்பண ஓமாதிகளைக் கிரமப் படி நடாத்தி.

சில சேடியர்கள் முத்து மாலைகளால் அலங்கரித் திருக்கின்ற பந்தலின்கீழ் கவரி-குடைமுதலிய சின்னங்கள்விளங்கப்பலவிதவாத் தியவொலியோடு நெய்ப்பொங்கல்-சுத்தப் பொங்கல்-தயிர்ச்சோறு-

பாற்சோறு-மிளகோதனம்-கடுகோதனம்- இலவங்கோதனம் - எள்ளோதனம்-சர்க்கரைப் பொங்கல் முதலாகிய சித்திரான்னங்களும் உழுந்து, சீரகம், பெருங்காய முதலியவைகளைக் கூட்டிப் பாகப் படுத்தியிருக்கின்ற பூசினிக்காய்க்குழம்பு, மற்றையகாய்கனி, பூண்டு இலை, கிழங்கு இவைகளினால் வெவ்வேறாகச் செய்திருக்கின்ற குழம்புகளும், பலவித பொரிக்கறிகளும், பலவித துவட்டுக் கறிகளும், பலவித ஊறுகாய்களும், பலவித துவையல்களும், பலவித வறையல்களும், பருப்பு-பிட்டு-மா-பொரி முதலாகிய பண்டங்களும், பலவித சுண்டல்களும், வெல்லப் பச்சரிசியும், வறுத்த பருப்பும், சர்க்கரை, பயறு, எள்ளு, தேங்காய் முதலியவைகளோடு ஏல முதலிய வாசனை வஸ்துக்களையுங் கலந்து செய்திருக்கின்ற உண்டைகளும், வெவ்வேறு மோதகங்களும். அடை, முறுக்கு, பணிகாரம்,அப்பம்,தேன் குழல், பிட்டு, வடை, இலட்டுகம், தோசை முதலிய சிற்றுண்டிகளும், மற்ற வுணவுகளும், வெள்ளரிக்காய் முதலிய காய் வருக்கங்களும், தெங்கின் கனி-பலாக்கனி-மாங்கனி - வாழைக்கனி முதலிய கனிவர்க்கங்களும் தேன்-நெய்-பால்-தயிர்-மோர்-நீர்மோர் முதலிய அமுதங்களும், இளநீர்-வெந்நீர்-தண்ணீர்-சர்க்கரைநீர் - கரும்புநீர்-பழநீர் முதலிய நீர்வகைகளும் ஆகிய இவைகளை யெல்லாம் வேறு வேறு தட்டுகள்-தாம்பாளங்கள் - கிண்ணங்கள்-கரகங்கள் முதலிய பலவகைப் பாத்திரங்களில் அமைத்துக் கொண்டுவர, அவைகளை யெல்லாம் மந்திரபூர்வமாக நிவேதனஞ்செய்து நீர்விளாவிப்பாத்திய நீராதிகளையுந் தந்து, வாசனைத் திரவியங்கள் சேர்ந்த பாகடை நுகர்வித்து, அகில்-சந்தனம்-கருங்காலி-வில்வம்-அரிச்சுனம் என்கின்ற பஞ்ச தூபங்களைக் கொடுத்து, நட்சத்திரதீபம்-குடதீப முதலிய பலதீபங்களைக்காட்டி, கண்ணடி-குடை-சாமரை - கொடி - ஆலவட்டம்-விசிறி முதலிய சின்னங்களை வழங்கி, கணுணுந்துவாவென்னு மனுவைச் சொல்லி மந்திர புட்பஞ்சாத்தி, சீயசாத மந்திரத்தால் கற்பூர நீராஞ்சனஞ் சுழற்றி, வலம்வந்து, திருவடிகளில் வணங்கி, அன்னதானம்-வஸ்திரதானம்-கன்னிகாதானம்-கோதானம்.- பூதானம்-இரணியதானம்-உபயமுகிதானம்-மகிஷதானம்-அஸ்வதானம்-சுவேதஸ்வதானம்-காலதானம்-காளாமுகிதானம்- மகமேருதானம்-கற்பகவிருட்சதானம்-வித்தியாதானம்-மகாதானம் என்கின்ற சோடச தானங்களையும் வழங்கி, கணேச மூர்த்தியைத் தமது இதயகமலத்தி லிருத்தி பொன்னாற் செய்த மூர்த்தியையுங் கும்பத்தையும்

பல திரவியங்களோடு புரோகிதருக் களித்து, பிருதிவி மூர்த்தியைப் பல மங்கல வாத்தியங்களோடு மெழுந்தருளச்செய்து, நதியிற் சல வாசமாக வைத்து, மீட்டுந் தமது அரண்மனையைச்சேர்ந்து, சுற்றத் தினரோடு மிருந்து போசனஞ்செய்து, விநாயக மூர்த்தியினுடைய பேரருளைக்கொண்டு சிவபெருமான் கங்கைக்கு முன்னர்த் தம்மை விவாகஞ் செய்துகொள்ளப் பெற்று தமது மனக்கவலைகளை யொழித் திருந்தனர். குறைவற்ற கிருபாநிதியாகிய விநாயகமூர்த்தியி னுடைய சதுர்த்தி விரத மகத்துவத்தை ஆன்மாக்கள் கேட்டறிவீ ராக.

இச்சரித்திரத்தைச் சகலருங்கேட்டு மனமகிழும்படி பிரசங் கித்த புண்ணியசீலர்களும், இச்சரித்திர முழுவதும் ஆராய்ந்து ஆனந்தபரவசத்தராய்க் களித்த குண சம்பன்னரும், இதனைவழு வின்றி வாசித்து இதன்பயன்களைத் தெரிந்து மனப்பூரிப்புடனிருக் கின்ற மேன்மக்களும், இப்பூவுலகின்கணிருக்கின்ற பரியந்தம் இலக் குமியை யொத்த வனப்பும், அருந்ததியை நிகர்த்த கற்பும், பூமிதே வியை எதிர்த்த பொறுமையும் வாய்ந்த கன்னிகையை மணந் தின் புற்று நன்னெறிகளை யநுசரித்து, அரும் புதல்வர்களையும் பயந்து தனதானிய முதலிய செல்வங்களை யடைந்து, அந்திய காலத்தில் மோட்சமுங் கிடைக்கப்பெற்று, நீடூழி காலம் விநாயகமூர்த்தியி னுடைய திருவடிநீழலில் குடிகொண்டிருப்பார்கள்.

விநாயக சதுர்த்தி யநுட்டித்த படலம் முற்றிற்று.

கர்த்தமன்
விநாயக சதுர்த்தி யநுட்டித்த படலம்

துன்னலருக் குருமனைய சோம காந்தா விமய
மன்னவனுர் மகஞேற்ற மரபறிந்தா யவ்விரதந்
தன்னையா தரித்தோர்கள் தம்முளே சிலர்தம்மைப்
பன்னுவாங் கேளென்று பகர்தருமாற் பிருகுமுனி.

சோமகாந்தனே! உமையம்மை விநாயக மூர்த்தியினுடைய சதுர்த்தி விரதத்தை யநுட்டித்துச் சிவபிரானைத் திருமணஞ் செய்

தருளிய முறைமையைச் சொன்னேம். இப்பால் கர்த்தமராசன் அநுட்டித்த திறத்தையுஞ் சொல்லுவோங் கேட்பாயாக. இப்பூவுலக முழுவதும் ஒரே நீழலிலிருத்தித் தனது ஆஞ்ஞாசக்கரத்தைத் திசையெங்கணு முருட்டிச் சத்துருக்களை யெல்லாஞ் செயிக்கத்தக்க புஜபல பராக்கிரமத்தோடு சகல சீவராசிகளுக்கும் ஒரு துன்பமும் நேராத வண்ணம் அரசாட்சியை நடாத்திவருகின்ற கர்த்தமனென்னும் ஓரரசனிருந்தான். அவ்வரசனிடத்தில் ஒருநாள் தவத்தின் மிகுத்த பிருகு மகாமுனிவ ரெழுந்தருளிவர அவரை யவ்வரசன் பெருமகிழ்ச்சியோ டெதிர்கொண்டுவரவழைத்து, ஆதனத்திலிருத்தி அன்புடன் பூசித்து, கைபுறைதந்து, விசிறி கொண்டு வியர்வையை மாற்றி, குளிர்ந்த வுபசார வார்த்தைகளைப் பேசி, இளைப்பாறி பின்னர் மிக்க முகமலர்ச்சியோடும் இதனைப் பேசுவானாயினன். எல்லாத் தேவர்களும் ஏவலுக் கெதிர்பார்த் திருக்கத்தக்க மகா பெருமையினையுடைய தவசிரேஷ்டரே! அடியேன் யாதொரு வருத்தமுமின்றி இவ்வுலக முழுமையும் எனதொரு குடையில் நிறுத்திப் பகைவர்கள் எல்லாரும் பகுதி தரவென்று அளவற்ற செல்வத்தை அநுபவிக்கின்றே னாதலால், இத்தன்மைத்தாகியசெல்வம் ஆடியேற்குண்டானது எந்த ஏதுவினாலோ? அதனைத் தெரியச்சொல்ல வேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்து கொண்டான். அதனை அத்தவராஜ சிகாமணியாகிய பிருகு முனிவர் கேட்டு அரசனே! நீ முற்சனனத்தில் வைசிய குலத்திற் பிறந்திருந்தனை, ஆயினும் அக்காலத்து நீ அதிக செல்வத்தை யுடையவனாயிராததால் உனது குலதருமங்களைக் கைவிட்டனை. அதனால் உனது சுற்றத்தா ரெல்லாம் உன்னை வெறுத்துப் பலவாறு தூஷித்தார்கள். அத்தூஷண வார்த்தைகளை நீகேட்ட மாத்திரத்தில் உனக்கு இரு செவிகளுங் கைத்துக் கொடிய காட்டிலேனுஞ் சென்று உயிரை நீக்கிக்கொள்ளுவோமென் றெண்ணி மனம் வெறுத்து வீட்டைத் துறந்து காட்டிற் செல்கின்றபோது, அங்கோ ராச்சிரமத்தினைக் கண்டனை. அவ்வாச்சிரமத்தில் வேதாகம புராணங்களை வாசிக்கின்றவர்களும் அவைகளைக் கேட்கின்றவர்களும், பல தவமாதிகளைச் செய்து முடிக்கின்றவர்களுமான அளவற்ற முனிபுங்கவர்கள் புடைசூழச் சவுபரி மகாமுனிவ ரெழுந்தருளி யிருப்பதைக் கண்டு, அவரருகிற் சென்று அஷ்டாங்கமாகப் பணிந்தெழுந்து நின்றனை. அக்கால் அம்முனிவர் உன் வதனத்தை நோக்கி நீ மிக்க மனவருத்தத்துடன் இங்கு வந்த காரிய மென்ன

வென்று வினவ, அதற்கு நீ சென்னதாவது: சுவாமி! அடியேற்கு வறுமை நேர்ந்த காரணத்தால் சுற்றத்தா ரெல்லாம் வெறுத்தனர். அதற்கு மனஞ் சகியாதவனாகி, நமது உயிரைக் காட்டிற் சென்று கைவிடுவதே உத்தமமென் றெண்ணி வெளிக்கொண்டு வந்தேன். அவ்வாறு வந்த என்னை முற்பிறவியிற்செய்திருக்கின்ற எனது தவப் பயனானது தேவரீருடைய திவ்விய சமுகத்திற் கொண்டு வந்து விட்டது. இனி அடியேற்கென்னகுறை யிருக்கின்ற தென்று சொல் லலும், அவை யனைத்தையும் சவுபரிமுனிவர் கேட்டு மிகவுமிரக்க முற்று, உனக்குத் தீட்சை செய்து விநாயகக்கடவுளுடைய மந்திரத் தை யுபதேசித்து, அதை அநுட்டிக்கும் முறைமையினையுஞ் சொன் னார். அதை நீ அவ்வாறே அநுட்டித்து வருங்காலத்தில், விநாயக சதுர்த்தி வந்தது. அத்தினத்தில் சதுர்த்தி விரதத்தை உன்னு டன் கூடவிருந்து ஆகம விதிப்படி முடிப்பித்தார். பின்னர் அவ் விரதமநுட்டித்த மகிமையினாலே விநாயகக் கடவுளுக்குக் கிருபை சுரந்து உனது வீடு முழுவதும் பொன்மணிமுதலான சகலபொருள் களும் அளவற்ற செல்வங்களும் நிறையும்படியாகச் செய்தார்.

அதனைத் தவசிரேஷ்டராகிய சவுபரிமுனிவர் தெரிந்துகொண்டு உனக்கறிவித்து நீ வீட்டிற்குச் செல்லும்படியாகக் கட்டளை யிட்ட னர். உடனே அவருடைய திருவடிகளை வணங்கி வந்தித்து விடை பெற்றுக்கொண்டு உனது நகரத்திற் சேர்ந்து அளவற்ற பாக்கியங்க ளோடு நிறைந்துள்ள வீட்டினை யடைந்து முன்னர் வெறுத்த சுற் றத்தின ரெல்லாம் எதிர்கொள்ளப் பெருமகிழ்ச்சியை யுடையவனாகி யளவளாவிய போகங்களை யனுபவித்திறந்தனை. இச்சனனத்திலும் அவ்வாறே அனுபவிக்கின்றாய். இத்தனை ஐசுவரியமும் நினைக்குமுன் னமே சகல சித்திகளையு மளித்தவை சதுர்த்தி விரதத்தின் மகிமை யாதலால், அதனை எக்காலத்துங் கைவிடாது அநுட்டித்து வரக் கடவை யென்று திருவாய்மலர்ந்து விடைபெற்றுத் தமது ஆச்சிர மத்தை யடைந்தனர். பின்னர் கர்த்தமராசன் அளவற்ற ஆனந் தத்தில் மூழ்கி வருடந்தோறும் அவ்விநாயக சதுர்த்தி விரதத்தை இடைவிடா தநுட்டித்துத் தனது புத்திரன் புயத்திற் பூபாரத்தைச் சுமத்திக் கணேசமூர்த்தியினுடைய கருணையால் எவர்க்குங் கிடைத் தற்கரிய பேரின்ப முத்தியை யடைந்தான்.

கர்த்தமன் விநாயக சதுர்த்தி யநுட்டித்த படலம் முற்றிற்று.

நளன்

விநாயக சதுர்த்தி யநுட்டித்த படலம்

அளிபரந் திசைகள் பாடவகநெகிழ்ந் தலர்க ளெல்லாங்
களிமதுப் பழையர் போலக் காலங்க டோறும் வாக்குந்
தளிரியல் சோலை சூழ்ந்து தயங்கிய நிடத நாட்டில்
வளியதா மாட மேடை மாவிந்த நகராண் மன்னன்.

சோமகாந்தனே! விநாயகக்கடவுளுடைய சதுர்த்திவிரதத்தைக் கார்த்தமராசனநுஷ்டித்து இம்மையிற் செல்வத்தையும் மறுமையில் முத்தியையுமடைந்த பேற்றினைச் சொன்னோம். இப்பால் நளராசனனுஷ்டித்த திறத்தை சொல்லுவோங் கேட்பாயாக. வண்டினங்கள் இசைபாடி மொய்க்கின்ற பூஞ்சோலைகள் சூழ்ந்த நிடதநாட்டில் நவரத்தின சொர்னமயமா யிருக்கின்ற மாடமாளிகைகள் நிறைந்த மாவிந்த நகரமென்னும் ஒரு பட்டணமுண்டு. அப்பட்டணத்தில் தன்னைக் கண்ட மாதர்களை யெல்லாம் உடனே மன்மதபாணங்கட் கிரையாக்கத்தக்க பேரழகுடையவனாகியும், இரந்தோர்க்கிளையா தளிக்கின்ற*வள்ளலாகியும், அளகேசனை மருட்டும்படியான ஐசுவரியத்தையுடையவனாகியும் எதிர்த்து வருகின்ற சத்துருக்களுக்கு இடியேறொத்தவனாகியும், தருமசாத்திரங்களில் ஆங்கிரசமுனிக்கொப்பானவனாகியும், நளனென்னுமியற் பெயரையுடைய ஓரரசனிருந்தான். அவ்வரசன், †பதுமவத்தனென்கின்ற அமைச்சனோடு திசையனைத்தினும் தனது செங்கோலைச் செலுத்திச் சகல உயிர்களையும் பாதுகாத்துத் தமயந்தி யென்னும் மனைவியுடன் வாழ்ந்திருக்கின்ற நாளையில், அவனிடத்தில் வச்சிராயுதத்தை யேந்திய இந்திரனுக்கு இமைப்போதில் ஆயிரங்கண்களைத் தந்த கௌதம முனிவரெழுந்தருளினர். அம்முனிவரை அவ்வரசன், எதிர்கொண்டழைத்துவந்து ஓராதனத்திலிருத்தி பலவித உபசாரங்களுடன்பூசித்து அஷ்டாங்க வந்தனஞ்செய்து இருகரங்களையுஞ் சிரமேற் கூப்பிநின்று சுவாமி! அடியேனுய்யுமாறு ஓர்விரதத்தைத் தேவரீர் திருவாய்மலர்ந்தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தலும், அம்முனிவர் கிருபைசுரந்து இதனைச் சொல்லுவாராயினர்.

---

* இவ்வரசன் முதல்வள்ள லெழுவருள் ஒருவன். அதனை, "மிக்க செம்பியனேகாரி விராடனே நிருதிதானுந், தக்கதுந் துமாரி தானுஞ்சகரனு நளனுந்தாமுன்." என்ற நிகண்டுச் செய்யுளானு மறிக.

† பதுமவத்தன்-தாமரை மலர்போன்ற கையையுடையவன்.

அரசனே! நீ முற்சனனத்தில் கற்றவர்களால் புகழத்தக்க கவுட தேசத்திற்கரசனுகிப் பலவின்பங்களையுங் குறைவின்றி யநுபவித்து அரசியற்றிவருங் காலத்திற் சத்துருக்களையெல்லாஞ் செயித்து, அவர்கள் தேசங்களைக் கைவசமாக்கிக்கொள்ளு நிமித்தம் சகலசேனை களோடும் வெளிக்கொண்டு செல்கின்றபோது ஓர் வனத்தின்வழியா யிருக்கின்ற கௌசிப முனிவரை யடைந்து தேவர்களெல்லாம்வணங் கத்தக்க அவரது திருவடிகளைப் பணிந்தெழுந்து பலவாறு துதித்து நின்றனை. அம்முனிவர் கன்றைக்கண்ட டசுவைப்போல உன்மீது கிருபாநோக்கஞ்செய்து தமது ஞானதிருஷ்டியினுல் உனதுவரவை யறிந்துகொண்டு விரைவில் முத்தியளிக்கவல்ல விநாயகக்கடவு ளுடைய சதுர்த்திவிரதத்தை உனக்குபதேசித்து,அதைஆகமவிதிப் படி அநுட்டிப்பித்தார். பின்ன ரம்முனிவரிடத்தில் விடைபெற்று உனது நகரத்தை யடைந்து சத்துருக்களையெல்லாம் வென்று சகல தேசங்களையுங் கைவசமாக்கி, அளவற்ற சிறப்போடும் வாழ்ந்திருந் தனை. அந்தப் புண்ணிய பலத்தினுல் இச்சனனத்திலும் அளவற்ற போகங்களை யநுபவிக்கின்றுய். ஆதலால் பொற்கொன்றை சூடிய விநாயகக்கடவுளுடைய சதுர்த்தி விரதமே எல்லா விரதத்தினு மேலான விரதமாகும். அவ்விரதத்தையே சதாகாலமு மநுட்டித்து வருவையென்றுசொல்லித் தெய்வலோகத்திற் கொப்பான தமதாச் சிரமத்துக் கெழுந்தருளினர். பின்னர் நளமகாராசன் வருடந் தோறும் அவ்விரதத்தை யநுட்டித்து மெய்ஞ்ஞான சுகத்தை யடைந்து பரமானந்த வெள்ளத்தில் மூழ்கினுன்.

நளன் விநாயக சதுர்த்தி யநுட்டித்த படலம் முற்றிற்று.

சந்திராங்கதன்
விநாயக சதுர்த்தி யநுட்டித்த படலம்

மகரநீ ரோடை சூழ்ந்த மாளவ தேயந்தன்னி
னகரினுட் சிறந்தகன்ன நகரேனும் பட்டினத்து
ளிகல்கடந் திலகுவைவே லிறையவன் சந்தி ராங்க
னகமகிழ் சிறப்பவிந்து மதியோடு மமர்ந்து வாழ்நாள்.

அகங்கார மமகாரங்களாலாய பிறவிவேரை யறவெறியு முனிவர் களே! விநாயக மூர்த்தியினுடைய சதுர்த்தி விரதத்தை நளராச

னநுட்டித்துச் சகல வேந்தர்கட்குஞ் சக்கிரேஸ்வரனுன திறத்தைச் சொன்னேம். இப்பால் சந்திராங்கதராசன் அநுட்டித்த திறத்தினைச் சொல்லுவோங் கேட்பீராக: சகல வளப்பமும் பொருந்திய மாளவதேசத்தில்; எல்லா நகரத்தினுஞ் சிறந்த கன்ன நகரத்திற் சத்துருக்களை நாசஞ்செய்யத்தக்க வேலாயுதத்தைத்தாங்கிச் சகல வுயிர்கட்கும் இதஞ்செய்து வருகின்ற சந்திராங்கதனென்னும் ஓரரசனிருந்தான். அவ்வரசனுனவன் இந்துமதியென்கின்ற தனது மனைவியோடு அளவற்ற போக பாக்கியங்களைக் குறைவின்றியநுபவித்து வருகின்றநாளையில், ஒருநாள்அவ்வரசனை மந்திரித்தலைவர்கள் வணங்கி மண்டலேஸ்வரா! காட்டில் மிருகங்கள் மிகுத்திருக்கின்றதால் வேட்டையாடுவதற் கெழுந்தருள் வேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்தார்கள். வேந்தர்க்கு வேட்டையாட விதித்திருக்கின்ற வேதமுறைப்படி தானதற்கிசைந்தெழுந்து, மள்ளர்கள் முதலான சேனைகளோடு மலைச்சாரல்களிலுள்ள வனங்களிற் புகுந்து, புலி-மான்-காட்டெருமை-கரடி-பன்றி-காட்டானை-முட்பன்றி முதலான மிருகங்களையெல்லாம் கொலைமுகத்தி லிராநின்ற யமனைப்போலச் சாடிக்கொண்டிருக்கின்ற சமயத்தில் சில இராக்கதர்கள் வந்து அவனோ டெதிர்க்க, அவர்களுடைய தாள்களையுந் தோள்களையுங் கண்டதுண்டமாகச் சேதித்து நிலத்தி லுதிரவெள்ள மோடும்படியாகச் செய்தான். இவ்வாறு அரசன் அரக்கராவியை யுண்ட செய்தியை ஓரரக்கி கேள்விப்பட்டு வந்து அரசனையெதிர்த்துப்போர் செய்து அவன் கரத்தைப் பற்றுமாறு நெருங்கி வருதலும், அரசன் வலியிழந்து அவ்வனத்திலிருக்கின்ற ஓர் மடுவிற் பாய்ந்தான். அம்மடுவில் ஸ்நானஞ் செய்ய வந்திருந்த நாகலோக ஸ்திரீகள் அவ்வரசனைக் கண்டவுடன் இன்று நமக்குப் பெருஞ்செல்வம் வந்ததென்று மனங்களித்து அவனை யழைத்துக்கொண்டு தங்க ளுலகத்தைச் சேர்ந்து ஆடையாபரண முதலானவைகளைக் கொடுத்து இனிய அமுதங்களை யூட்டித் தம்மைப் புணர்ந்து இன்புற்றிருக்குமாறு அவனை வேண்டினர்கள். அதற்கவன் சம்மதியாது நான் ஏமகாந்தராசனுடைய புத்திரன்; எனது சுயஸ்திரீயையன்றிப் பரஸ்திரீகளை யான் கவனிக்கின்ற தில்லையென்று மறுத்து விட்டான். இவ்வாறு அரசன் மறுத்துரைத்தும் அந் நாகலோகஸ்திரீகள் அவன்மீது வைத்த ஆசையை வெறுக்காதவர்களாய் அவனை எவ்விதத்தேனுந் தங்கள் வசமாக்கத்தக்க இனிமைகளைப் பலவாறு

காட்டிச் சற்றுங் கோபியாமல் அவ்விடத்திற்றனே நிறுத்தி, அளவற்ற வுபசாரங்களைச் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். இப்பால் அவ்வரசனோடு வேட்டைக்கு வந்த பரிசனங்களெல்லாந் தங்கள் நாயகனை எங்குந் தேடிக்காணுமல் மடுவில் வீழ்ந்திறந்தானென்று நிச்சயித்து அவன் மனைவியாகிய இந்துமதிக்குச் சொல்ல, அவளதனைக்கேட்டலும் விடந் தலைக்கேறினவளைப்போல மிகுந்த துயரமுற்று, மார்பிலணிந்திருக்கின்ற முத்தாரங்களெல்லாஞ் சிதறும்படியாகச் சோர்ந்து வீழ்ந்து வேறொரு தேறுதல் காணுமல் கரையில்லாத துக்கக்கடலில் மூழ்கி மங்கிலிய விர்ச்சனஞ் செய்து செய்யத்தக்க கருமாதிகளையுஞ் செய்து முடித்து மிக்கக் கவலையுற்றிருக்கின்ற நாளையில், பன்னிரண்டு வருடஞ் சென்ற பின்பு திரிலோக சஞ்சாரியாகிய நாரதமுனிவரங்கெழுந்தருள அவரை அவ்விந்துமதி கண்டு சாஷ்டாங்க வந்தனஞ் செய்து எதிர் நின்றனள்.

நாரத முனிவர் அவளைப்பார்த்து வனிதாரத்தினமே! உன்னை வருத்துகின்ற மனக்கிலேசத்தையொழித்துவிடு.மன்மதனைவெல்லத்தக்க பேரழகினை வாய்ந்த உன்கணவன் நாகலோகத்தி லிருக்கிறுன். அவனவ்விடத்தை யகன்று விரைவில் இங்ஙனம் வருவதற்கு ஒருபாயமுண்டு. அஃது சந்திரசடாதர மூர்த்தியாகிய விநாயகக் கடவுளின் சதுர்த்தி விரதமேயாம். அவ் விரதத்தை யன்போடு நடாத்தக்கடவை யென்று சொல்லி அதனை யநுட்டிக்கு முறைமையுந் தெரிவித்து ஏகாக்ஷர மந்திரத்தை யுபதேசஞ்செய்து எழுந்தருளினர். அத்தினமே தன்துணைவன் புயங்களைச்சேரப் பெற்றவள் போல மனங்களித்து ஆனந்தமாகிச் சதுர்த்தி வரவை எதிர் நோக்கியிருந்தனள். பின்னர் அது வந்தவுடன் அவ்விரதத்தை ஆகம விதிப்படி அனுஷ்டித்தாள். உடனே கணேச மூர்த்திக்குக் கிருபையுண்டாக, அக்கிருபையினுல் நாகலோக ஸ்திரீகளுக்கு மனமிரங்கிக் கற்பின் மகளிரை யொத்துச் சற்றேனு மனங் கலையாதிருந்த சந்திராங்கத ராசனைக் குதிரையின்மீதேறி ஆபரணமுதலிய அளவற்ற திவ்வியங்களைத் தந்து முன்னர்த் தாங்கள் கண்டழைத்துவந்த மடுக்கரையிற் கொண்டுவந்து விடுத்துத் தாங்கள் அவன்மீது வைத்திருந்த பல நாள் இச்சைகளையும் ஒருநாளி லொழித்து, மீட்டுந் தங்களுலகத்திற்குச் சென்றூர்கள். இப்பால் அரசன் குதிரைமீதேறி வருகின்ற சேதியை நகரத்தாரறிந்து அமைச்சர்களுக் கறிவிக்க, அவ்வமைச்சர்கள் பொருக்கென் றெழுந்து எதிர் கொண்டோடித்

தங்களரசனைக் கண்டு முத்தியின்பத்தை யடைந்தவர்களைப்போல ஆனந்தமாகி அலங்காரஞ் செய்த பட்டத்துயானையைக் கொண்டு வந்து நிறுத்தினர்கள். பின்னர் அரசனனவன் மேகவாகனனாகிய தேவேந்திரனைப்போல் அளவற்ற மகிழ்ச்சியடைந்து அந்த யானைமீ தாரோகணித்து நகரத்தை வலமாகவந்து தனது அரண்மனையைச் சேர்ந்து நவரத்தின மயமாயிராநின்ற சிங்காதனத்தில் வீற்றிருந்து புரோகிதர் முதலிய பெரியோர்களைக் கூவித் தலைவனைப்பிரிந்த ஸ்திரீகளும்,ஸ்திரீகளைப்பிரிந்த தலைவனும் பின்னரொன்றுபடுங் காலத்தில் நடத்தவேண்டிய விதிகளென்னென்று வினவ, அவ்வேதியர் வேதாகமங்களை யாராய்ந் துணர்ந்து அறிவிக்க அவ்வாறே சகல சடங்குகளையு நிறைவேற்றி ஆடையா பரணாதிகளைத் தானஞ்செய்து தன் மனைவியோடும் இன்புற்று வாழ்ந்திருந்தான். பின்னர் இந்து மதியானவள் மணவறையிற் றன்புருடனோடு கலந்திருக்கின்ற சமயத்தில் முன்னர் தன்னிடத்தில் நாரதமுனிவரெழுந்தருளி அரசன் க்ஷேமத்தையறிவித்ததும், அவனை மீட்டுமடையுமாறு கணேசமூர்த்தியினுடைய சதுர்த்தி விரதத்தை யுபதேசித்ததும், அவ்வாறே அவ்விரதத்தைத் தானனுட்டித்ததும் விவரமாகச்சொல்ல அவைகளனைத்தையுஞ் சந்திராங்கதராசன் கேட்டு மிக்க மனக்களிப் படைந்து விநாயகமூர்த்தியைப் பலவாறுதுதித்து அவரது சதுர்த்தி விரதத்தைத் தன் மனைவியோடும் இடைவிடாது அநுட்டித்து அந்தத்தில் பேரின்பவீடடைந்து ஆனந்தசாகரத்தில் மூழ்கினன்.

சந்திராங்கதன் விநாயக சதுர்த்தி யநுட்டித்த படலம் முற்றிற்று.

சண்முக ரநுட்டித்த படலம்

நீருக ளுங்கய லோவெனும் வாட்கண் ணெடுங்கூந்தல்
வாருக வீங்கு தனத்துமை மாதும ணாளன்பாற்
சேருக நூற்றினெ டெட்டரசாளுந் திறனுற்றன்
றூருக னென்றொரு தானவன் முன்பு தழைத்துள்ளான்.

முனிவர்களே! விநாயக மூர்த்தியினுடைய சதுர்த்தி விரதத்தால் சந்திராங்கதராசன் தானிழந்த நகரத்தினை மீட்டும் அடையப் பெற்று முடிவில் முத்தியடைந்த வரலாற்றினைச் சொன்னோம்.

இப்பால் சண்முகதேவர் அநுட்டித்த திறத்தினைச் சொல்லுவோங் கேட்பீராக! முன்னொருகாலத்தில் உமாபரமேஸ்வரி மணாளராகிய சிவபெருமானிடத்தில் நூற்றெட்டு யுகம்வரையில் அரசாளுந்திறத்தைப்பெற்ற தாருகாசுரனென்னும் ஓர் அசுரனிருந்தான். அவ்வசுரனனவன் தேவேந்திரன் ஆயிரத்தெட் டண்டங்களையும் ஆண்டு வருவதைநோக்கி மனஞ்சகியாது அவைக ளனைத்தையுந் தன்னொரு குடைநீழலின் கீழிருத்தித் தேவர்களையெல்லாம் வெளிவிடாமற் சிறையில் வைத்து துன்பப்படுத்தினன். அச்சிறையி லகப்படாத இந்திரன் பிரமன், விண்டு முதலிய சில தேவர்கள் மாத்திரம் அப் பாதகன் விழிக்குத் தப்பிமகமேருகிரியைச் சார்ந்து மெலிவெய்தி யானையுரி போர்த்தருளிய சிவபெருமான் திருவடிகளைச் சிந்தித் திருந்தார்கள். அப்போது அக்கடவுளுடைய கிருபையினால், விண்டு வாதியரே! நீங்கள் தேவர்கட்குவந்த இடுக்கண்களை நீக்கக் கருதுவீராயின் சிவபெருமான் சுப்பிரமணிய தேவரைத் தருவதான ஏதுக்கள் யாதோ அதனை யறிந்து விரைவில் முயலக் கடவீர்கள்! என்று ஆகாயத்தில் ஒரு தெய்வ வாக்குண்டாயது. அத்திருவாக்கை யவர்கள் செவிகுளிரக் கேட்டு ஆனந்தங்கொண்டு வெள்ளியங் கிரியையடைந்து சிவபெருமானைத் தரிசிக்கச் செல்லுகையில், சிவ பெருமான் சந்நிதானத்திலிராததை நோக்கி மிக்க ஏக்கங்கொண்டு துன்புற்று வாடினார்கள். அச்சமயத்தில் அவர்கள் மனத்தளர்ச்சி நீங்குமாறு பார்வதி தேவியார் எதிரே வர, உடனே அத்தேவர்களெல்லாம் ஆனந்தக் களிப்படைந்து சாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ் செய்து, துதிப்பாராயினர்.

ஆரணி காரணி பூரணி நாரணி யரனார்தஞ்
சீரணி தாரணி நாயகி தீயோன் சிலர்தம்மை
யோரணு வுங்கழ லாதசி றைக்க ணுறுவித்தான்
றூரணி மீதுறும் யாங்கள் கரந்தே தளர்கின்றோம்.

எங்க ளிடும்பையை முற்று மகற்றி யெமைவிண்மேற்
றங்கவி ருத்துத னின்கட னுகுந் தளர்சேய்க்குப்
போங்கரு டாயே யல்லது வேறும் புகலுண்டோ
நங்கையி ரங்கா யென்றுப ணிந்து நவின்றேமால்.

சகல புவனேஸ்வரியே! தத்துவகாரணியே! சதுர்வேதநாயகியே! அவுணபாதகனாகிய தாருகனனவன் தேவர்களை யெல்லாம் பிடித்து அணுவளவேனும் அப்பால் அகலக்கூடாத சிறையில் வைத்து வருத்துகின்றனன். அடியேங்கள் மாத்திரம் அக்கொடியவன் விழி

களில் அகப்படாதவண்ணம் இப்பூலோகத்தி லொளித்துக் காலங் கழிக்கின்றோம். தாயே யாங்கள் படுகின்ற துன்பங்களை நீக்கி விண் குடி யேற்றுவித்தல் உமதுகடமையாகும். தளர்வுற்ற பிள்ளைகட்குத் தாயையன்றி வேறென்னகதியிருக்கின்றது?என்றுபலமுறை பிரார்த் தித்தார்கள். இவையனைத்தையும் உமாதேவி கேட்டுக் கிருபைசுரந்து தேவர்களே! இக்கைலாய பர்வதத்தைச்சூழ்ந்த நான்குபர்வதத்தில் மதகிரியினிடத்தில் விஷ்ணுவுக்கும், புட்பகிரியினிடத்தில்பிரமனுக் கும், சந்தானகிரியினிடத்தில் தேவர்களுக்கும் முற்காலத்திற் சிவ பெருமான் யோகத்திலிருந்து தத்துவஞானத்தை யுபதேசஞ் செய் தருளியதுபோலவே இக்காலத்திற் கோளகிரியிலெழுந்தருளி முனி வர்களுக்கு உபதேசிக்கின்றனர். ஆதலால் நீங்களனைவரும் அவ்வி டத்திற் சென்று உங்கள் கவலைகளை யொழிக்கக் கடவீர்களென்று திருவாய் மலர்ந்து சென்றனள். அவ்வாறே விண்டுவாதி தேவர்கள் அக்கோளகிரியருகிற் சென்று சிவபெருமான் யோகத்தை நீங்கு மாறு ஓராலோசனை செய்து மன்மதனை யழைத்து இதனைச் சொல் லுவாராயினர். அனங்கனே! உனது பெருமைகளைப் பேசுவதற்கு யாவராலாகும். கரும்பு வில்லைக்கொண்டு திரிலோகங்களையும் வென்று உனது கீர்த்தியை எங்கும் நாட்டியிருக்கின்றனை. ஆதலால், எங்களுக்குநேர்ந்த மனவருத்தங்களைப் போக்குவது உனக்குப்பெரி தல்ல. யாங்கள் தாருகாசுரனால்மிகவுங் கலக்கப்படுகின்றனம். அதை நீக்கும் பொருட்டு நீ தயைசெய்து அக்கோளகிரியில் மோனத்தி லிருக்கின்ற பரமசிவத்தின்மீது உன் பாணங்களைச் செலுத்தி விரக முண்டாக்கி அவர் உமாதேவியோடுங் கூடச் செய்வையாயின் யாங்களனைவருஞ் சிலகாலஞ் சவுக்கியத்தி லிருப்போமென்று சொல் லலும், இவையனைத்தையு மன்மதன் கேட்டு, நடுநடுங்கி ஒருகாலத் திலுந் தீரவரிதாய பாதகங்களுக் கேதுவாகிய வார்த்தைகளைக் கேட்கவுமாச்சுதே! ஈதென்ன அநியாயமென்றேசித்து, அத்தேவர்க ளாணையைக் கடக்கக்கூடாமல் தன் படைவீடாகிய வனசம், சூதம், அசோகு, முல்லை, நீலம் என்கின்ற பஞ்சபுட்பச் சோலையிற் புகு ந்து உன்மத்தம், மதனம், சம்மோகம், சந்தாபம், வசிகரணம் என் கின்ற *பஞ்ச பாணங்களையும் அம்புபெய்குதையி னிரப்பி முதுகி

---

*அவை செய்யு மவத்தை: சுப்பிரயோகம், விப்பிரயோகம், சோகம், மோகம்,மரணம் அவையாவன:சுப்பிரயோகம்-சொல்லும்நினைவும், விப்பிர யோகம்-வெய்துயிர்த் திரங்கலும், சோகம்-வெதுப்புந் துய்ப்பன தெவிட் டலும், மோகம் - அழுங்கலும் மொழிபல பிதற்றலும், மரணம்-அயர்ப்பும் மயக்கமும்,

விருக்கி ரீங்காரத் தொனிகளை விளைக்கும் வண்டுகளை நாரியாக வுடைய கரும்புவில்லைச்சேவித்தெடுத்து, புயத்தில் மாட்டிக்கொண்டு தங்கத் தகட்டினைப்போலப் பிரகாசிக்கின்ற தாழம்பூவாகியவாளினை இடையிற்சொருகி, மகிழம்பூமாலையைத்தரித்து கிரீடம், குண்டலம், வாகுவலயம், மதாணிப் பதக்க முதலான ஆபரணங்களை யணிந்து, கிளிப்பரி பூண்ட தென்றற்றேரின் மீது ஆரோகணித்து, சமுத்திர மாகிய செயபேரிகை முழங்கவும், குயின்முழக்காகிய காளமூதவும் கமுகம்பாளைகளாகிய வெண்சாமரைகள் வீசவும், கங்குலாகிய யானைக்கூட்டங்கள் நெருங்கவும், மங்கையராகிய சேனைகள் புடை சூழவும், மீன கேதனம் படபடென்றசையவும், வெண்மதியாகிய குடை நிழற்றவும், இவ்வித ஆடம்பரங்களுடன் கோளகிரியை யடைந்து புலியினையெழுப்பச் சொல்லும் மானைப்போல சிவபெருமா னெதிரிற்சென்று தனது கரத்தில் வில்லையெடுத்து நாணேறிட்டுப் பஞ்சபுட்பபாணங்களையும்அதிற்பூட்டிக் கர்த்தன் இதயகமலத்திற்கு நேராகக் குறிபார்த்துப் பிரயோகித்தான். அவைகள் அதிக வேக மாகச்சென்று சிவபெருமான் திருமேனியிற்றுக்கிய மாத்திரத்தில் தமது அனல் விழியினைச் சிறிது திறந்து மன்மதனைப் பார்த்தனர். உடனே அவ்விழியினின்றும் பெருகிய சுவாலையால் மன்மதன் உடலங்கரிந்து எரிந்து சாம்பராயிற்று.

இவ்வற்புதத்தை உமாதேவி நோக்கிக் கர்த்தனருகில் வந்து அஷ்டாங்க வந்தனஞ் செய்து அவர் கோபந் தணியும்படியாகக் குளிர்ந்த வசனங்களைக் கொண்டு சுவாமி! சற்றேனு மிரக்கமில்லாத தாருகனெனவன் யமனும் அஞ்சத்தக்கதாக வியற்றுங் கொடுமைக் குத் தேவர்களெல்லா மஞ்சித் தங்கள்தங்கள் பதவிகளைத் துறந்து, இதுகாறும் மேருவரைச் சாரலி லொளித்திருந்து, இப்போது சகல சீவராசிகளுடைய அகங்காரங்களை யழிக்கவல்ல தேவரீர் திவ்விய சரணாரவிந்தங்களையே தஞ்சமாக இங்கு வந்தடைந்திருக்கின்றனர். அவர்கள் சுவாமிகளுடைய ஞானத்தைப்பெறாத மடமைத் தன்மை யினல் தேவரீரையும் எங்களைப்போலக் கருதி புட்ப பாணங்களைப் பிரயோகிக்கும்படியாக மன்மதனை யேவினர்கள். அவனுந் தேவரீர் நுதல்விழிக்குஇரையாயினன்.இனித் தேவரீர் அத்தனலைத்தணித்து இங்ஙனஞ் சரண்புகுந் திருக்கின்ற தேவர்கட்குத் திருவருள் பாலிக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, கர்த்தன்கருணைகூர்ந்து தமது நுதற்கட்டீயைத் தணிவித்து யோகத்தை யொழித்து கோளகிரியை

யகன்று கைலாய வரையைச் சேர்ந்து உமாதேவியோடும் அந்தப் புரத்திற் சென்று * தேவவருடத்தில் அறுபதிஞயிரவருடங் கலவியி லிருந்தனர். இப்பால் விண்டுவாதி தேவர்கள் மனம் வருந்தி சிவபெருமான் எக்காலத்து சுப்பிரமணியக்கடவுளைத் தந்து நமது துன்பங்களை யொழித்தருளுவரோவென்று கலங்கி மீட்டும்அக்கினி தேவர்களை யேவினர்கள். அவன் துறவியைப்போலவேடங்கொண்டு கைலாய வரையிற் சென்று கர்த்த னெழுந்தருளி யிருக்கின்ற சந்நி தானத்தின் புறம்பினின்று சகல சீவராசிகளையும் படைத்தளித் தழிக்கவல்ல ஜகதீஸ்வரியே! அடியேற்குப் பிச்சை தந்தருளவேண்டு மென்று மூன்றுதரங் கூவினன். அதனை எனது அப்பனும், அன்னை யுங் கேட்டு, வந்தவன் அக்கினிதேவனென்றறிந்துகொண்டு கலவியை விட்டுநீங்கினர்கள். உடனேஉமாதேவி சிவபிரானைப்பார்த்துசுவாமீ! தேவர்கள் துன்பத்தினின்று நீங்குமாறு கிருபைபுரிய வேண்டு மென்று பிரார்த்தித்தலும், கர்த்தன் தமது வீரியத்தைப் பரமேஸ் வரிகரத்திற் பெய்ய, அதனை எமதன்னை கையேற்று அக்கினிதேவ னருகில் வந்து உங்கட்குக் கிடைத்த பாக்கியமிதுவாகும். இதனை உனது வயிற்றிற் பூரிக்கக் கடவை! சிறிதேனு நிலத்திற் சிந்துமா யின் திரிபுவனங்களையும் பொடியாக்கிவிடுமென்று திருவாய்மலர்ந்து அவன் கரத்திற் கொடுக்க அவனும் அவ்வாறே சாக்கிரதையோடும் வாங்கிப் புசித்துவிட்டனன். இப்பால் ஒப்பற்ற பரமேஸ்வருடைய வீரியமானது, அக்கினி தேவனுடைய வயிற்றிற்றங்கிய மாத்திரத் தில்பொல்லாத வெப்பமுண்டாக அவ்வெப்பத்தை அவனுற்ற மாட் டாது இமயகிரிச் சாரலுக்கோடி அங்கிருக்கின்ற கங்கையாற்றில் சரவணப்புற்கள் வளர்ந்து மூடப்பட்டிருக்கின்ற ஒரு பொய்கை யில் அவ்வீரியத்தை விடுத்தனன். பின்ன ரவ்வீரியமானது குழந் தையாக, அதற்கு நட்சத்திர ஸ்திரீகள் பால் கொடுத்து வளர்த்து வந்தனர்.

இவ்வாறு கர்த்தன் வீரியமானது சரவணப் பொய்கையில் குழந்தையாகி வளர்ந்து வருவதை மகாவிஷ்ணுகண்டு கைலாயவரை யிற் சென்று சிவபெருமான் சந்நிதானத்தை யடைந்து சாஷ்டாங்க மாக நமஸ்காரஞ்செய்து, சுவாமீ! தேவரீர் கிருபை சுரந்தருளிய

---

* தக்ஷிணாயநமே தேவர்களுக்கு இரவும், உத்தராயணமே பகலும், இத்திவாராத்திரி கூடியது ஒருதினமுமாம். அத்தினம் முந்நூற்றறுபது கூடினது ஒரு தேவ வருஷமாம்.

குமாரதேவர் சரவணப் பொய்கையி லெழுந்தருளி யிருக்கக் கண் டேனென்று சொல்லலும், அதனைக்கேட்ட பார்வதியார் கர்த்தன் திருவடிகளைப்பணிந்து விடைபெற்று விண்டு, பிரமன், இந்திரன் முத லிய தேவர்கள் அதி தீவிரமாக வந்து பாரிசாத புட்பங்களை வாரி வாரி இறைத்துச் சுபங்களைக் கொண்டாடிக்கொண்டு பின்பற்றி வர வும், ஜெயபேரி, வெற்றிமுரசமுதலிய மங்கல வாத்தியங்களைப் பூத வீரர்கள் அதிக வோசையெழ முழக்கிக்கொண்டு போகவும், இவ் வித ஆடம்பரங்களோடு அச்சரவணப் பொய்கைக்குச் சென்று குமாரதேவரைத் தமது கரங்களாற்றழுவி யெடுத்துவந்து கொங்கை களிற் சுரந்த பாலையூட்டிச் சிவபெருமானது திருக்கரத்திற்கொடுக்க, உடனே சிவபெருமான் மனங்களித்து வெட்சிப்பூ நிறத்தை யொத்த சிறந்த திருமேனியுடைய அக்குமாரதேவரை அன்போடு வாங்கி உச்சிமோந்து உள்ளம்பூரித்து அளவளாவிய அன்போடும் ஆதரித்து வந்தனர். இப்பால் பாலசுப்பிரமணிய மூர்த்தியானவர் தந்தையாகிய சிவபெருமானால் கார்த்திகைத் திங்களினுற்பவித்ததி னால் கார்த்திகேயனென்றும் நக்ஷத்திரஸ்திரீகள் பால்கொடுத்து வளர்த்ததினால் அறுமீன் காதலனென்றும், விசாக நக்ஷத்திரத்திற் பிறந்தமையால் விசாகனென்றும், அக்கினிதேவனுதரத்திற் றங்கி யிருந்தமையால் பாவகியென்றும், சங்கரியினது கரத்திலும்அக்கினி தேவன் வயிற்றினுங் கங்கையினுந் தங்கியிருந்ததன்றி,அக்கங்கையை யுறிஞ்சி மீளவும் விட்டமையால் கந்தனென்றும்,ஆறுமுகத்தையுடை யவராதலால் சண்முகனென்றும் சகலருக்கும் சுவாமியாயிருக்கின்ற சிவபெருமானுக்கு நாதராயிருந்தமையால் சுவாமிநாதனென்றும், தேவர்களுடைய இஷ்டத்தை நிறைவேற்றுதற்குச் சேனாதிபதியா யிருத்தலினாற்றேவசேனாதிபதியென்றும், மாசேனனென்றும்,ஞான சத்தியாகிய வேலாயுதத்தைத் தாங்கியிருக்கின்றமையால் ஞான சத்திதரனென்றும், அசுரர்குலத்தை வேரோடுங் களையவல்லராத லால் அசுரர்குல காலனென்றும், மயில்வாகன முடையவராதலால் மயூரேசனென்றும், சேவற்கொடியை யுடையவராதலால் சேவற் கொடியோனென்றும், சகல ஆன்மாக்களின் உள்ளத்திலும், மலை முழைகளினும்,வாசஞ் செய்கின்றதால் குகனென்றும், கட்டிளமை மாறாதிருத்தலினால், முருகனென்றும், தமக்குஅருமைப்புத்திராரா லாற் குமரனென்றும், சேயென்றும், நாமகரணஞ்செய்யப் பெற்றுத் திரிலோகங்களும் உய்யும்படித் திருவிளையாடல் செய்திருந்தனர்.

இக்காரணத்தை திருமான் முதலிய தேவர்களறிந்து விரைவில் சண்முகக்கடவுளை யடைந்து, தங்கள் மகுடங்களெல்லாம் அவரது திருவடிகளிற் பொருந்தும்படியாகப் பணிந்தெழுந்து, ஐயனே! அவுணபாதகனுகிய தாருகனுடைய வலிமையையும் அடியேங்க ளடைந்திருக்கின்ற எளிமையையும் நீக்கி வையக முழுதும் உய்யும்படியாகக் கிருபைபுரிய வேண்டுமென்று இரந்து பிரார்த்தித்து அபிஷேக முதலிய ஆராதனைகளை நடத்தினுர்கள். இவ்வாறு பிரார்த்தித்த விண்டுவாதி தேவர்களை எமது சண்முகப்பெருமான் நோக்கி, இனியகிருபாவசனங்களால் அவ்வவர்கட்குத் தக்க ஆதரவுகளைச் சொல்லிப் பல திருவிளையாடல்களைச் செய்துவருங்காலத்தில், கிருஷ்ணாநதிக்கு வடபாரிசத்திலிருக்கின்ற ஓர் வனத்திற்சென்று கணேசமூர்த்தியை மனதிற்றியானித்து அவரது சடாக்ஷரமந்திரத்தைச் செபஞ்செய்துகொண்டிருந்தனர். அவ்வாறு சிலநாள் கழிந்தபின்னர், அண்ணலாராகிய விநாயகமூர்த்திக்கு அருள்சுரந்து, அவரெதிரிற் பிரத்தியட்சமாகத்தோன்றிப் பலவரங்களோடு, தாமேறி நடாத்துகின்ற மயில்வாகனத்தையுந் தந்து உனக்கு மயிற்றுவசனென்னும் பெயருண்டாகுகவென்று திருவாய்மலர்ந்து, தமது தேவகணங்களோடு மாகாயவெளியிற் கரந்தருளினர். பின்னர், முருகக் கடவுளானவர் தமக்கெதிரிற் றரிசனந் தந்தவிடத்தில் விநாயகமூர்த்தியினுடைய திருவுருவத்தைப் பிரதிட்டைசெய்து இலட்சம் அறுகுகளையும், புட்பங்களையுங் கொண்டருச்சித்து மோதக முதலியவைகளை நிவேதனஞ் செய்து, சகல விலக்கினங்களோடும் பூசித்து அவ்விநாயக மூர்த்திக்கு இலக்கவிநாயகரென்று திருநாமந்தரித்து, மீட்டுங் கைலாயவரையைச் சேர்ந்து, தமது தந்தையாகிய சிவபெருமானைப் பணிந்து, அவர் பேரருளைப்பெற்று, வேலாயுத முதலிய ஆயுதங்களையேந்தி தேவர்களெல்லாம் புடைசூழும்படியாக மயில்வாகனத்தின் மீதாரோகணித்து, எதிர்த்துவந்த தாருகாசுரனுடைய ஆவியையெளிதிலுண்டு சகலலோகங்கட்கும் ஓரிடையூறும் நெருங்காதவண்ணம் பாதுகாத்தருளினர். சண்முகதேவரால் பிரதிட்டை செய்த இலக்கவிநாயகரை ஆராதிக்கின்றவர்களுக்குச் சகல இடர்களும் துன்பங்களும் பகைகளும் நீங்கி, அவ்வவர்களிட்டசித்திகளெல்லாம் ஒன்று இலட்சமாகிவளரும். இலக்க விநாயகரெழுந்தருளிய அந்தத் தலமானது மயூரேசமென்னும் பெயரினுல் வழங்கிவருகின்றது.

சண்முக ரநுட்டித்த படலம் முற்றிற்று

மன்மதன் உருவம்பெற்ற படலம்

அரத்தக மணிந்த பாதத் தணங்குமை பாகர் கண்ணுற்
சரத்தினிற் சிறந்த மாரன் றவளநீருன பின்னர்ப்
பரத்தினிற் றணந்த வாவிப் பண்பென விரதி மாழ்கி
வரத்தினிற் சிறந்த வெண்டோள் வள்ளலைச் சரணஞ்சார்ந்தான்

முனிவர்களே! விநாயகமூர்த்தியை சண்முகக்கடவுளுபாசித்து தாருகாசுரனை வென்ற திறத்தினைச் சொன்னோம். இப்பால் மன்மதன் உருவம்பெற்ற வரலாற்றினைச் சொல்லுகின்றோம் கேட்பீர்களாக: பார்ப்பதிபாகராகிய சிவபெருமானது நெற்றி விழியினால் முன்னர் மன்மதன் நீறாகிவிடவும், இரதிதேவியானவள் உடலினின்று நீங்கிய உயிர்போன்றவளாய்ப் பதைபதைத்து, தேகமாதியந்தமும் வெயர்த்து, பூமியில்விழுந்து,புரண்டுபுரண்டு, அலறியலறி, தாமரை வாசியாகிய மகாலட்சுமியினது மனதுக் கினிய மகனே! அடியாள் பிராணனுக்குப் பிராணனைப்போன்ற இறைவனே! பசிய கரும்பினை வில்லாகக்கொண்டு திரிலோகங்களையும் வென்று செயங் கொண்ட தீரனே! என்று அளவற்ற துக்கசாகரத்துள் மூழ்கி, தனக்குப் புகலிடம் பிறிதின்றி வரத்திற் சிறந்த வள்ளலாராகிய கைலாசபதியைச் சரணகவடைந்து, பலமுறையும் சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்தெழுந்து, விழிகளில் நீர்த்தாரைகளைச் சொரிந்து உடலையொடுக்கி யொருபுறமாக நின்று தீனரட்சண்ணியரே! சர்வபரிபூரணரே! ஏழை பங்காளரே! காளகண்டமூர்த்தியே! பக்தவச்சலரே! எனது காதலர், பிரமன் முதலினோர் செய்த வஞ்சகத்தினால் தேவரீருடைய நுதல்விழி அனலுக் கிரையாகி மாண்டனர். இக்காரியம் அவர் சுதந்தர புத்தியினால் நேர்ந்ததன்று. ஆதலால் அவர் செய்த அபராதத்தினைப் பொறுத்தருளிப் பழயபடியே உயிர்தந்தெழுப்பி சுமங்கலிகளாயிருக்கும் மற்றைய மாதர்கள் முன்னிலையில் யான்மாத்திரம் கைம்மையாகி வருந்தாதபடி மாங்கல்யப் பிச்சை தந்தருள வேண்டுமென்று கையேந்தி நின்றனள். உடனே பூமியைத் தேராக வூர்ந்துத் திரிபுரங்களை யெரித்தருளிய தேவதேவோத்தமருக்குக் கிருபைசுரந்து, ஏ சிறுமியே! நம்மாலிறந்த மன்மதனானவன் உனக்கு மாத்திரம் எக்காலத்தும் உருவமாகத் தோற்றி யிருப்பன். மற்றையர்க்கெல்லாம் அருவமாகி யிருப்பன். நீ ஒன்றுக்கும் அஞ்சலை யென்று திருவாய்மலர்ந்து, அம்மன்மதன் உயிர்பெற்றெழுந்துவருமாறு தமது திருவுளத்தில் நினைத்தனர். உடனே அவனெழுந்து

கர்த்தன் திருவடிகளில் வீழ்ந்து, சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்தெழுந்து அளவளாவிய பேரன்பினேடும் ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிந்து, உள்ளம் நெகிழ்ந்து உரோமாஞ்சிதமுற்று தோத்திரஞ் செய்வதாயினன்.

ஆரு டியவே ணியனே சரணம் அரவா டியவா பரஞ சரணம்
ஏரு டியவர் கோடியாய் சரணம் எரியா டியபா ணியினய் சரணம்
கூரு டியமா துடையாய் சரணங் குரையா டியபூங் கழலாய் சரணம்
நீரு டியமே னியனே சரணம் நிகரா ருமிலா தவனே சரணம்.

கன்றல் விளவீழ் கணையாய் சரணங் கதழ்வா சுகிநா ரியினய் சரணம்
குன்று கியவார் சிலையாய் சரணங் குரைமா மறைவா சியினய் சரணம்
ஒன்றார் புரநீ றுசெய்தாய் சரணம் உற்றார் தமைவீ றுசெய்தாய் சரணம்
நின்று டுபோன்மன் றுடையாய் சரணம் நிகரா ருமிலாதவனே சரணம்

வடிவார் தலைமா லையனே சரணம் வாரு டர்களென் பணிவாய் சரணம்
கடியேன் வெண்கோ டுடையாய் சரணங் கடலா மையினேடு டையாய் சரணம்
துடிமின் விழியா ழியினய் சரணஞ் சுடர்கே சரியீ ருரியாய் சரணம்
நெடியோன் விழிசே ரடியாய் சரணம் நிகரா ருமிலா தவனே சரணம்.

இவ்வாறு தோத்திரஞ்செய்துசொல்லுவான். சுவாமி! தேவரீர் உலக மாதாவாகிய விமலையைச் சேரும்வண்ணம் தேவர்களெல்லாம் என்னைத் தூண்டிப் புட்பபாணங்களைப் பிரயோகிக்கும்படியாக ஆக்கியாபித்தனர். அவ்வாறே அவர்கள் ஆணையைத் தடுப்பதற்கு அஞ்சினவனய் தேவரீர் கிருபாசமுகத்தின் முன்னர் இத்தன்மைத்தான பொல்லாத்தீங்கினைச் செய்வதற்கு உடன்படலாயினேன். இவ்வபராதத்தைத் தேவரீர் பொறுத்தருளி பழையபடி கரும்பு வில்லினல் சகலரையும் வெல்லும்படியான அதிகாரத்தை எனக்குக் கொடுத்து இரட்சிக்க வேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ் செய்து கொள்ளவும், சிவபெருமான் அவனைப் பார்த்து, அனங்கனே! சகல தேவர்கட்குந் தலைவராகியும், ஐந்து திருக்கரங்களை யுடையவராகியு மிருக்கின்ற கணேச மூர்த்தியானவர், உனக்கவ் வதிகாரத்தைக் கொடுத்தருளுவர். நீ அக்கடவுளை வந்திக்கக்கடவை யென்று திருவாய் மலர்ந்து ஏகாட்சர * மனுவை அவனுக் குபதேசித்து, அதை அனுட்டிக்கும்

* மனு-மந்திரம்.

முறைமையையுங் கிருபை சுரந்து, விடை கொடுத்தனர். பின்னர் மன்மதன் பேரானந்தக் கடலின் மூழ்கி கர்த்தன் திருவடிகளிற் பணிந்தெழுந்து, விடைபெற்று இரதிதேவியோடுஞ் சென்று முன்னர் சண்முகப் பெருமானனுட்டித்த மயூரேசமெனுந் தலத்தையடைந்து, அத்தலத்தில் ஆயிரவருடமிருந்து கணேசமூர்த்தியினுடைய பாத பதுமங்களைப் பேரன்பினோடுந் தியானித்து ஏகாட்சர மந்திரத்தை இடைவிடாதனுட்டித்து வந்தான். இவ்வாறு மன்மதன் செய்து வருகின்ற அனுட்டிப்பினுக்கு விநாயக மூர்த்தி கிருபைசுரந்து, அவனெதிரிற் பிரத்தியட்சமாகி, அங்கசனே! உனதன்புக்கு வியந்தோம்! நீ இச்சித்தவை யெல்லாங் கேள் தருகின்றோம். என்று திருவாய் மலர்தலும், சர்வ சங்கார காலத்தில் அண்டகடாகங்களை யெல்லாம் ஆகாரமாகக் கொள்கின்ற சிவபெருமானுடைய நுதல் விழிக்குத் தனதுடலையு முணவாகக் கொடுத்து இளைப்பாற்றிய மன்மதனனவன், அளவற்ற மகிழ்ச்சியையடைந்து சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்தெழுந்து பலமுறை தோத்திரஞ்செய்து, தேவர்கணாயகமே! அரசர்களும் படையெடுத்தற் கஞ்சும்படியான ஸ்திரீகள் மீது யான் படையெடுத்து வென்று உடனே இன்பந் தருவதான எனததிகாரத்தை முன்போலச் செலுத்தவும், நல்ல வுருவத்தை யடையவும் தேவரீர் கிருபைபாலித்தருளவேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ் செய்தனன். அதற்கு விநாயகக் கடவுள் மனதிரங்கி அன்பனே! இனி நெடுமால் கண்ணனாக அவதாரஞ் செய்யப்போகின்றனன். அக்காலத்து நீ அவன் மகவாகுவை. உடனே உனக்கு நல்ல உருவமு முண்டாகுமென்று திருவாய் மலர்ந்து தமது திருவுருவைக் கரந்தருளினர். பின்னர் அம்மன்மதன், தனக்குக் காட்சிதந்தருளிய விடத்தில் ஓராலயஞ் சமைத்து, அதிற் கணேச மூர்த்தியைப் பிரதிட்டை செய்து, அம்மூர்த்திக்கு மகோற்கட விநாயகரென்று திருநாமமிட்டு காலையினுங் மாலையினுங் திருமஞ்சனத்தாலாட்டிப் பரிமளமிகுந்த புட்பவகைகளா லருச்சித்து தினைமாஅப்ப வருக்க முதலியவைகளால் நைவேத்தியங்கள் செய்து, அளவற்ற பேரானந்தத்தில் மூழ்கியிருந்தான். இவ்வாறு இடைவிடாது பூசித்து வருகின்ற நாளையில் மகோற்கட விநாயகருடைய பெருங்கருணையினால் முன்போலவே தனது கரும்பு வில்லையும், பஞ்சபாணங்களையும் பெற்று, சத்தலோகங்களினுந் தன் ஆக்ஞா சக்கரத்தையுருட்டி இரதி தேவியோடும் கூடி சுகமாக வாழ்ந்திருந்தான்.

இப்பால் விண்டுவானவர், கண்ணராகத் திருவவதாரஞ் செய்ய அவருக்கு அம்மன்மதனனவன் புதல்வனகப் பிறந்து பிரத்தியும்ன னென்கிற பெயரை வகித்து நல்ல வுருவத்தைத் தாங்கிச் சகல சாஸ் திரங்களையும் ஆராய்ந்துணர்ந்து மகா பராக்கிரமத்தோடு யாவரும் புகழும்படியாக வாழ்ந்திருந்தான்.

அக்காலையில் வலிவிற்சிறந்த சம்பனென்கின்ற ஓர் தானவன், இவ்வுலகத்தில் இரதி, மன்மதனை நீங்கி யிருப்பதைக் கண்டு தெய்வ லோகத்திற் சென்று அவ்விரதியை நடுங்கும் படியாகக் கைக் கொண்டு ஆகாயமார்க்கமாகச் சென்றான். அவ்வாறு செல்லுகையில் அப்பாதகனுடைய கரத்தினின்றும் இரதி தேவியானவள் நழுவிக் கடலில் வீழ, அக்கடலில் ஓர் பெரிய மச்சமானது அவளை விழுங் கியது. பின்னர் தான் கடலிலிறங்கித் தன் திறத்தினாலானமட்டும் அதனைக் கலக்கிச் சோதித்து எவ்விடத்துங் காணுதவனாகித் தன் பதியைச் சேர்ந்தனன். சிலநாள் கழித்த பின்னர் இரதிதேவியைக் கருவாகக்கொண்டிருக்கின்ற மீனானது ஓர் வலையிலகப்பட்டது. அம் மீனைச் செம்படவன் சம்பாசுரனுக்கு முன்னர் கொண்டுவந்து வைத் தான். அதனை அத்தானவன் பிளக்குமளவில், அதன் கருப்பத்தில் ஓர் பெண்ணிருப்பதைக் கண்டு மிக்க சந்தோஷங்கொண்டு தனக் கவளைப் புத்திரியாக வளர்த்துவந்தனன். இவ்வாறு அத்தானவ னிடத்தில் இரதிதேவி வளர்ந்துவருகின்ற வரலாற்றினை யெல்லாம் நாரத மகாமுனிவரறிந்து, கண்ணன் புதல்வனாகிய பிரத்தியும்ன னிடத்தில் சொல்ல, அதனை அவன் கேட்டுத் தன்தேவியைக் கொண்டுவரவேணுமென்னுங் களிப்போடு சம்பாசுரனிடத்திற் சென்று அவனைப் போர்செய்யக்கூவி அளவற்றநாள் அவனோடு யுத்தஞ் செய்துகொண்டிருந்தனன். பின்னர் அப்பிரத்தியும்னன் தாயாகிய உருக்குமணியானவள், இதுகாறும் நமது புத்திரன் வர வில்லையே ஈதென்ன காரணமென்று மனங்கலங்கி மிகுந்த அன் போடு விநாயக சதுர்த்தி விரதத்தை அனுட்டித்து வந்தனள். அவ்வாறு அனுட்டித்து வந்த ஆறுநாள் பிரத்தியும்னனனவன் சம்பாசுரனுடைய உயிரைக்குடித்துத் தன்தேவியைக் காதலா மல கம்போலக் கைக்கொண்டு அவ்விடத்தினின்று நீங்கித் தன்பதியைச் சேர்ந்தனன். உடனே அவன் தாயாகிய உருக்குமணியானவள் தன் மகன் வரவை நோக்கிப் பெரு மகிழ்ச்சியை யடைந்து தனது விழைவை நிறைவேறச் செய்த சதுர்த்தி விரதத்தை முற்றினுஞ் செய்து முடித்து, சொர்னதானம் முதலாகிய அளவற்ற தானங்களை வழங்கினள்.

இப்பால் மன்மதனானவன் இரதியோடுங் கூடி வாழ்வுற்றிருக்கும் நாளையில், அநுருத்தனென்கின்ற ஒரு புதல்வனைப் பெற்றான். அவ்வநுருத்தன் காளைப்பருவத்தை யுற்றகாலையில் சகல தேசத்தரசர்களுந் தன்னைப் பணியும்படி அக்கினி மதிலைக் கொண்டு அரசியற்றுகின்ற வாணனென்னும் ஓர் அரசனிருந்தான். அவ் வசுரன் அன்பினாற் பெற்றெடுத்த உஷையென்னும் பெயரினையுடைய ஒருவனிதை யானவள் ஒருநாள் அநுருத்தனுடைய பேரழகைத் தன் கனவிற்கண்டு அதனைத் தனது தோழியாகிய சித்திர ரேகைக்குச் சொல்ல அவள் உடனே இரக்கங்கொண்டு சென்று அநுருத்தன் நித்திரைசெய்யுஞ் சமயத்தை நோக்கி அந்நித்திரையோடு மவனைக் கொண்டுவந்து தனது நாயகியிடத்திற் சேர்த்தனள். அவளவனைக் கண்டவுடன் அதிக மகிழ்ச்சி பொங்கித் துயிலைக்கலைத்துத் தன தெண்ணப்படி அவனை இரகசியமாகத் தன்னிருப்பிடத்தில் வைத்துக்கொண்டு கலவிசெய்து வந்தாள். இவ்வாறு சிலநாள் கழிந்த பின்னர் அவ்வுஷை என்பவள் வயிற்றிற் கருப்பமுண்டாக அச் செய்தியை வாணனறிந்து அநுருத்தனைப் பிடித்து அகலக்கூடாத அருஞ்சிறையில் வைத்தனன். பின்னர் அவ்வநுருத்தனுடைய தந்தையாகிய பிரத்தியும்னன் தன் புதல்வனைக் காணாமல் எங்குந் தேடித்தேடி அளவற்ற துக்கசாகரத்தில் மூழ்கி வருந்தினான். அதனை அவன் தாயாகிய உருக்குமணிதேவி கண்டு என்னருமைப் புத்திரனே! நீ முன்னர் சம்பாசுரனோடு யுத்தஞ்செய்யச் சென்றபோது நெடுநாள் வராமற் றாழ்ந்ததி னிமித்தம் யான் மிக்க வருத்தத்தை யடைந்து நீவிரைவில் வந்து சேருமாறு கணேசமூர்த்தியினுடைய சதுர்த்திவிரதத்தை யநுட்டித்தேன். அநுட்டித்த ஆறுநாள் உன்னை வரப்பெற்றேன். ஆதலால் நீயும் அம்மேலான விரதத்தை நோற்பையாயின் நின்மகன் எவ்வளவு தூரதேயத்திலிருக்கினும் விரைவில் வந்து சேருவனென்று சொன்னாள். உடனே பிரத்தியும்னன் அதிக மகிழ்ச்சி யடைந்து அவ்விரதத்தை ஆகம விதிப்படி மிக்க பத்தியோடநுட்டித்து வருகின்ற விரதநாள் முடியுமுன்னம் இவன் தந்தையாகிய கிருஷ்ணனிடத்தில் நாரதமுனிவ ரெழுந்தருளி அநுருத்தன்செய்தியைத் தெரிவிக்க உடனே அவருக்குக் கோபமுண்டாகி அவ்விடத்தினின்று நீங்கி வாணனிடத்திற் சென்று அவனோடு அளவற்ற நாள் யுத்தங்களைச் செய்து அவனை வென்று, அவன் பெண்ணையுந் தனது பௌத்திரனையு மழைத்துக் கொண்டு எதாப்பிரகாரந் தன் பதியைச் சேர்ந்து வாழ்ந்திருந்தனன்.

மன்மதன் உருவம் பெற்ற படலம் முற்றிற்று.

ஆதிசேடன் அநுட்டித்த படலம்

தேன்மதி கீற்றுப் போலத் திகழுமோர் மருப்பி ஞனை
தன்மதி யிருத்தி நோன்பு தகச்செய்து வடிவி லாத
மன்மத னுருவும் பெற்று வாழ்ந்திடுங் கதையீ தாகு
நன்மையெய் திடமா சேட னவியற்றிய வாறுங் கேளாய்.

முனிவர்களே! விநாயக மூர்த்தியினுடைய சதுர்த்தி விரதத்தை மன்மத னனுட்டித்து உருவம்பெற்ற வரலாற்றினைச் சொன்னேம். இப்பால் ஆதிசேட னனுட்டித்த திறத்தினைச் சொல்லுவோங் கேட்பீராக: முன்னொருகாலத்தில் பிரமனாதிய தேவர்களாலும் * இருக்காதி வேதங்களாலு மறிதற்கரிய சாம்பவ மூர்த்தியானவர் வெள்ளியங்கிரியில் நவரத்னமயமா யிராநின்ற சிம்மாசனத்தின்மேல் உமாபரமேஸ்வரி சமேதராய் வீற்றிருக்கின்ற நாளையில், அளவற்ற தேவர்களும் முனீஸ்வரர்களும் வந்து அஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ் செய்து பலவரங்களையும் பிரார்த்தித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அத்தருணத்தில், சிவபெருமான் சடாமகுடத்தி லிருக்கின்ற ஆதிசேடனானவன் நாம் இத்தனைபேரும் வணங்கும்படியாக சுவாமியினது திருமுடியி லிருக்கின்றோமல்லவா வென்று கர்வங்கொண்டனன். அக்கர்வத்தைக் கர்த்தனறிந்து தமது கரத்தாற்றுண்ணென் றிழுத்து நிலத்தின்மீது மோதினர். உடனே ஆதிசேடன் வெள்ளியங்கிரியில் வீழ்ந்தனன். அவன் சிரமானது ஆயிரம் பிளவாகப் பிளந்துபோயிற்று. அவனுக்கு உலகத்தைத் தாங்குகின்ற வலியும், அளவற்ற தவங்களாற் கிடைத்த மகத்துவங்களு மிழந்துபோன பின்னர், ஆதிசேடன் மிக்க துன்பமுற்று நம்மை முன்போலவே சிவபிரான் சார்பிலிருக்கச் செய்யும் உபாயம் யாதென்று கருதி ஒன்றுந்தோன்றாது சுவாசமற்று உயிர் உண்டோ வில்லையோ வென்று சொல்லத்தக்கதாக இறந்தவனைப்போலக் கிடந்தான். அத்தருணத்தில் கைலாசபதியைத் தரிசிக்கவந்த நாரதமுனிவர் அவனைப்பார்த்து, ஆ ஆ! ஈதென்ன பாவம்! உனக்கடுத்த துன்பம் யாதென்றுகேட்டார். அதற்கு அற்பவுயிரோடும் வீழ்ந்துகிடக்கின்ற ஆதிசேடன் நாணமுற்று ஒன்றும் பேசாமலிருந்தான். நாரதமுனிவர் மீளவு மவனைப்பார்த்து, ஆதிசேடனே! நீகர்வங்கொண்டபடியினாலே சிவபிரான் சார்பையற்று, இத்தன்மைத்தான துன்பத்தில் வாடுகின்றாய்! இப்பிழை நீங்குமாறு ஒருபாயஞ் சொல்லுகிறேன். அதனை அன்புடன் கேட்பாயாக: தம்மை வேண்டினர்க்கு வேண்டிய

---

* இருக்காதி வேதங்களாவன:—இருக்கு, யசுர், சாமம், அதர்வணம் என்பன. அன்றியும் உபவேத மாதியவு மெனக் கொளினுமாம்.

வண்ணம் * பலபேறுகளைத் தந்து ரக்ஷிக்கும்படியான விநாயகக் கடவுளுடைய சடாட்சர மந்திரத்தை யனுட்டிக்கக் கடவையென்று சொல்லி, அம்மந்திரத்தை அவனுக் குபதேசித்தனர். உடனே அதனை உபதேசிக்கப்பெற்ற மாட்சிமையால், ஆதிசேடனுக்குத் தேகதிடமுண்டாகி, அவ்விடத்தினின்று நீங்கிப், பிரவாள நகரத்தைச் சேர்ந்து மிக்க பத்தியோடுஞ் சடாட்சர மந்திரத்தைச் செபித்து, சதுர்த்திவிரதத்தை யநுட்டித்தனன். அவ்வனுட்டிப்புக்கு விநாயகக்கடவுள் மனதிரங்கி ஆனைமுகத்தை யுடையவராய்ப் பத்துத் திருக்கரங்களினும் †பத்து ஆயுதங்களை யேந்திக்கொண்டு, சித்தி புத்தி சமேதராக, சிங்கவாகன மூர்ந்து அவனெதிரிற் பிரத்தியட்சமாயினர். உடனே ஆதிசேடன் அஷ்டாங்கமாகப் பணிந்தெழுந்து, அளவற்ற தோத்திரங்களைச் செய்து நின்றான். அத்தோத்திரங்கட்குக் கர்த்தன் மனதிரங்கி, அன்பனே! ஆயிரம் பிளவாகப் பிளந்திருக்கின்ற உனது ஒரு சிரமானது அவ்வாறே ஆயிரஞ் சிரங்களாகி யிருக்கக்கடவது! நீ அவ்வாயிரஞ் சிரங்களோடு முன்போலவே பூமியைத் தாங்கியிருக்கக்கடவை! அன்றியும் ஐந்துசிரங்களோடு எந்தையாகியும், எம்பெருமானுகியு மிரானின்ற சிவபெருமானுடைய சடாபாரத்தில் அமர்ந்திருக்கக்கடவை! இப்போதிருக்கின்ற இவ்வுருவத்தோடு நமக்கு உதரபந்தனமாகக் கடவையென்று திருவாய்மலர்ந்து அண்டகோடிகளையுந் தாண்டி அப்பாற் சென்று பேருருவத்தோடு விசுவரூபங்கொண்டு அவ்வாதிசேடனை யெடுத்து வயிற்றிற் சுற்றிக்கொண்டனர். உடனே தேவர்களெல்லாம் புஷ்ப வருஷம் பெய்தார்கள். பின்னர் ஆதிசேடனானவன் தனது ஒரு

---

* பலபேறு:—புகழ், கல்வி, வெற்றி, நன்மக்கள், பொன், நெல், நல்லூழ், நுகர்ச்சி, அறிவு, அழகு, பெருமை, இளமை, துணிவு, நோயின்மை, வாழ்நாள் என்பன இதனை,

“பொன்வலிநல் லூழறிவு பொற்பிளமைக் கல்விபுகழ்
நன்மக்க ணோயிலிவா ணட்டுணிவு—நென்னுகர்ச்சி
வெற்றிப் பெருமையே மேவுமீ றெண்பேறும்
பற்றினார்க் கன்றோ பயன்.” என்னும் எதார்த்தபோதத்தானறிக.

†பத்து ஆயுதம்: இன்னதென வல்லபை விநாயகர் திருவவதாரப் படலத்துட் காண்க.

அமிசத்தில் உதாபந்தனமாக விருந்து, மற்ற அம்சங்களோடு தனக்கு நற்கதி கிடைக்கச் செய்த அந்தப் பிரவாள நகரத்தில் சாஸ்திர விதிப்படி ஓராலயஞ் சமைத்து, அதில் விநாயக மூர்த்தியைப் பிரதிட்டை செய்து, அளவற்ற திரவியங்களைக் கொண் டபிஷேகித்துப் பரிமள மிகுந்த பல புட்பங்களா லருச்சனைசெய்து ஆராதித்துக்கொண்டிருந்தான். உடனே கணேச மூர்த்தி தந்தருளிய வரத்தினல் சிவபெருமானுடைய சடாபாரத்தில் வசிக்கப்பெற்றும், இவ்வுலக முழுவதுந் தாங்கப்பெற்றவனாய் அளவற்ற களிப்பி லாழ்ந்திருந்தனன்.

ஆதிசேடன் அனுட்டித்த படலம் முற்றிற்று.

இந்திரன் விமான மண்ணிழி படலம்

விநாயகனுக் குரியவிநா யகசதுர்த்தியநுட்டித்தோர் விழுப்பங்கேட்டாய்
கணவிரதத் தோரெனவே யுலகமெலாங்கண்டு கழித்தவர்கட் கேல்லாந்
தணதருளைத் தருந்தந்தி முகற்குரிய சங்கட்ட சதுர்த்தி மேன்மை
நிணதரவிற் கேளென்று பிருகுமுனி மதிக்காந்தி நிருபற் கோதும்.

ஐம்புலப் பகையை வென்று சிவஞான செல்வத்தை யனுபவிக்கும் முனிசிரேட்டர்களே! ஆதிசேடன் விநாயக மூர்த்தியினுடைய சதுர்த்தி விரதத்தை யனுட்டித்துத் தனக்கு நேர்ந்தவிபத்தை நீக்கிக்கொண்ட பேற்றினைச் சொன்னேம். இப்பால் இந்திரவிமான மண்ணிலிழிந்த திறத்தினைச் சொல்லுவோங் கேட்பீராக: அழகு பொருந்திய சோலைகள் சூழ்ந்த மத்தியதேயத்தில், * மகநட்சத்

---

* மகத்தோடு சனிக்கோள்கூடின் எவ்வகைப் பெற்றியுமற் றின்னலுறுவரென்ப சோதிடாங்கம். இதனை "மகத்திற் புக்கதோர் சனியெனக்கானாய் மைந்தனே மணியேமணவாளா, அகத்திற் பெண்டுகள் நானென்றுசொன்னாலழையேற்போ குருடாயெனத் தரியேன், முகத்திற் கண்ணிழந் தெங்ஙனம் வாழ்கேன் முக்கணாமறையோ மறையோதீ, புகைக்குந் தண்கட லோதம்வந் துலவுமொற்றியூரெனு மூருறைவோனே" என்னும் ஆளுடையநம்பிகள் திருவாக்கானும், 'மகத்திரவியின் வாரத்துக் கேமெனும் வாரப்புத்தேள், புகத்திரவியமு மற்றுப் பொன்றும்" * என்னுங் கச்சியப்ப முனிவர் கூற்றானுமறிக.

திபத்தில், சனிக்கோள்கூடி எவ்வித சுகங்களேயும் பொன்றச்செய்யுங் காலத்திலும், சென்றோர்கள் இரவாவண்ணம் வேண்டிய வளங்களே யளிக்கவல்ல சகத்திரபுரியென்னும் பட்டணத்தில் தூங்காமை முதலிய மூவகையாற்றல்களேயும், ஓதல் முதலிய || அறுவகைக் குணங்களேயும், மனோதிட முதலிய மூவகைச் சித்திகளேயும். * பதிஞான முதலிய மூவகை ஞானங்களேயும் † சரிதைமுதலிய நான்கு பாதங்களேயும், ‡ தருமமுதலிய நால்வகைப் பொருள்களேயும் எக்காலத்தினு நீங்காது, பகைவரை வெல்லத்தக்க வேலாயுதத்தை யேந்திப் பொதுநீங்கி உலக முழுவதுங் காத்து, அந்தணர் தேவர் முதலியோரை ஆதரித்துக் காமனே யொத்த கட்டழகினே வாய்ந்து, § சுற்றத்தினர் முதலியோரை இன்னல் நெருங்காவண்ணஞ் சூழ்ந்து, தவம் தூய்மை முதலிய விரதங்களே வாய்ந்து, விண்ணுட்டினுந் தனக்கொருவர் நிகரில்லாத பெருங் கீர்த்தியைப் பெற்று, கற்பிற் சிறந்த புண்ணிய சீலையென்னு மனேவியைப் பொருந்தி, குளிர்ச்சி பொருந்திய செங்கோலினல் திசையனேத்தினுந் தனது ஆக்ஞா சக்கரத்தினே யுருட்டி, அரசாட்சி செய்கின்ற சூரசேனமகாராசனென்னும் ஓரரசனிருந்தான். அவ்வரசன் ஒருநாள் மந்திரியர், புரோகிதர்,

---

|| அறுவகைக் குணங்களாவன:—ஓதல், வேட்டல், வேட்பித்தல், ஈதல் ஏற்றல், உலகோம்பல் என்ப.

* மூவகை ஞானம்:—உலகம்யாவை, ஆன்மா யாவை, பரம் யாவை என உணர்தல்.

† சரிதை முதலிய நான்காவன:—சரிதை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்பன. இஃது வைதிகராயினோர் முறையே அனுட்டித்து வீட்டின்புறுவ தென்ப. இதனே "விரும்புஞ் சரிதை முதன் மெய்ஞ்ஞான நான்கும் அரும்பு மலர் காய்கனிபோ லன்றோ பராபரமே" என்னுந் தாயுமானர் திருவாக்கா னுணர்க.

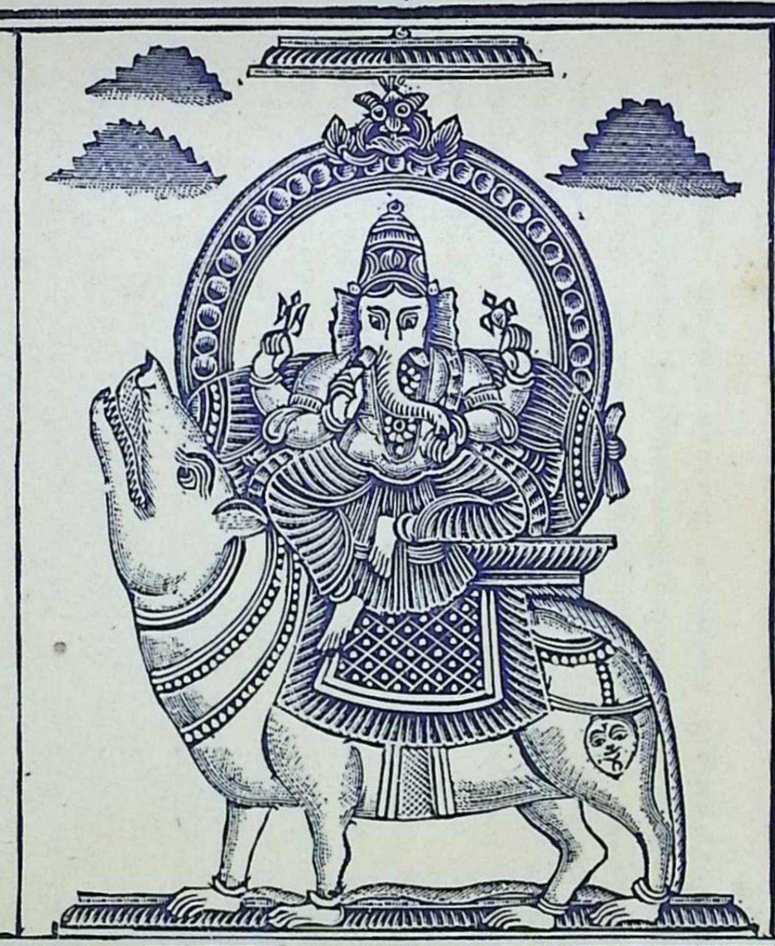
‡ தரும முதலிய நால்வகைப் பொருள்களாவன:—அறம், பொருள், இன்பம், வீடு, என்ப, இதனே 'ஈதலறந் தீவினேவிட் டீட்டல் பொரு ளெஞ் ஞான்றுங், காதலிருவர்- கருத்துறவைத் தாதரவு, பட்டதே யின்பம் பரனே நினேந் திம்மூன்றும் விட்டதே பேரின்ப வீடு" என்னும் ஔவையார் திருவெண்பாவானறிக

§ அரசசுற்றத்தினர்:—நட்பாளர், அந்தணாளர், மடைத்தொழிலர், மருத்துவக்கலேஞர், நிமித்திகப்புலவர் என்ப.

மல்லாலரேனவந்த மயூரேசர்.

கணபதி.

341-வது பக்கம்.

இந்திரன் விமானம் மண்ணிழி படலம்.

சேனுபதியர், ஒற்றர், சாரணர், என்கின்ற ஐவகைத் துணைவர் களும், மற்றுமுள்ள § பரிசனங்களும் புடைசூழும்படியாகச் சிங்கா தனத்தின்மீது கொலு வீற்றிருந்து குறை சொல்வோர்க்கும், முறை சொல்வோர்க்கும் அவ்வவர்கள் கருத்தின் வண்ணங் கிருபை செய்துகொண்டிருக்கிற சமயத்தில் அளவற்ற சூரியர்கள் அவனியிற் றங்கினுற்போல ஒரு விமானமானது அந்தரமார்க்கமாய் தனது கதியிற்றப்பி நிலத்தில் வந்திறங்கியது.

அதனை அவ்வரசன் கேட்டு உடனே ஒற்றர்களைக் கூவி ஏதோ ஒரு தெய்வவிமானம் பூமியிலிறங்கியது, நீங்கள் விரைவிலோடி அஃதுவந்த வரலாற்றைத் தெரிந்துகொண்டு வரக்கடவீர்களென்று ஏவித் தானும் அதிக விழைவோடு மெழுந்து அமைச்சர் முதலாயி னோர் புடைசூழ வெளிக்கொண்டு தனது ஆட்டக்குதிரைமீ தாரோ கணித்து, அதனை விரைவில் நடத்தி அவ்விமானத்தினருகி லிறங் கிச் சிலதூரம் முன்னதாக நடந்து சென்று அதன் மத்தியில் தேவேந்திரன் வீற்றிருப்பக்கண்டு, மிகுந்த பேரன்பினுல் அவனை வணங்கி இதனைச் சொல்லுவதாயினுன். ஓ சுரலோக சக்ரேஸ்வரா! வேள்வியினுலும், வீரத்தினுலும், தவத்தினுலும், தானத்தினுலும், வாள்வித்தை முதலிய திறங்களினுலும், ஒப்பாருமில்லாத தேவரீரை யான் பூர்வத்திற் செய்த நல்வினைப் பேற்றினுற் காணலாயினேன். அடியேனுடைய கல்வியுங் கேள்வியும் பெறத்தக்க பயன்களை யடைந்தன. தேவரீர் பொன்னுலகத்தை நீங்கி இம்மண்ணுலகத் தில் வந்த வரலாற்றைத் திருவாய் மலரவேண்டுமென்று பிரார்த் திக்க அதற்குத் தேவேந்திர னிசைந்து தன் வரவை அவ்வரசனுக் குத் தெரிவிப்பவனுகி, நரேந்திரனே! யான் சகல தேவர்களும் புடை சூழும்படியாகச் சிம்மாசனத்திலிருந்து அரசியற்றி வருகின்ற தரு ணத்தில், யாழ்வல்லராகிய நாரத மகாமுனிவர் வந்து பூலோகத்தில் ஒருவர் விநாயகமூர்த்தியினுடைய அநுக்கிரகத்தைப் பெற்று தெய் வத்தன்மை யுண்டாகி, அந்தச் சரீரத்திற்றுனே கணேசமூர்த்தியி னுடைய சாரூபத்தைப்பெற்று, சகலருந் தொழும்படியாக வீற் றிருக்கின்றுர். அவர் பெயரைப் புருசுண்டி யென்று சொல்லுவார் கள். அவரை யாமுங் கண்டு தரிசித்து வந்தோமென்று சொன்னுர்.

---

§ அரசருக்குப்பரிசனங்களாவார்:—கருமாதிகாரர், சுற்றம், கடை காப் பாளர், நகரமாக்கள், படைத்தலைவர், இவுளிமறவர், யானைவீரரென்ப.

அதனை யான் கேட்டமாத்திரத்தில் அம்மகத்துவைக் காணவேண்டு மென்கிற ஆசையானது எனது பிடரியைப் பிடித்துத் தள்ள உடனே அவ்விடத்துநின்று நீங்கி இம்மண்ணுலகத்தி லிழிந்து அவரெழுந்தருளி யிருக்கின்ற விடத்திற்சென்று அவரது பாத பதுமங்களைச் சேவித்து, விடைபெற்று, மீட்டுஞ் சொர்க்கலோகத் திற் சேரவெண்ணி ஆகாயமார்க்கமாகச் சென்று இவ்விடத்திற்கு நேராக வரும்போது இந்நகரத்தில் மிகவுங் குட்டநோய் கொண்ட பெரும்பாவியாகிய ஒரு வைசிய குமாரனுடைய பார்வையால் இவ் விமானமானது *கதிதப்பிப் பூமியிலிறங்கியது. இனி இந்நகரத் திற்றானே ஒருவன் சங்கட சதுர்த்தி விரத மநுட்டிக்கின்றான். அவனாலே இவ்விமானம் பூமியை விட்டெழும்பி ஆகாயத்திற் செல்லுமென்று சொன்னான். இவையனைத்தையுஞ் சூரசேன மகா ராசன் கேட்டு, ஓ தானவர் குலகாலரே! தேவரீருஞ்சென்று பணி யத்தக்க அப்புருசுண்டி யென்பவர் என்ன குலத்தார்? அவர் செய்த தவங்கள் யாவை? அவைகளையும் எனக்குணர்த்தி யாளவேண்டு மென்று பிரார்த்தித்தான்.

அதற்கு தேவேந்திரன் சொல்லுவான், அரசனே! தண்டக வனத்திலே, இலக்குமி விலாசம் பொருந்திய பழமையான நந்துர மென்னும் ஒரு நகரமிருக்கின்றது, அந்நகரத்தின் சமீபத்தில் ஒரு வேடச்சேரி யுண்டு, அச்சேரியில் ஆலகால விடத்திற்கொப்பான கொடுஞ்செய்கைகளையுடைய விப்பிரதனென்னும் ஒரு வேடனிருந் தான். அவ்வேடன் எக்காலத்திலும் எவ்விடங்களினுஞ் சென்று வழிப்போக்கர்களை யெல்லாம் ஒருவரையுந் தப்பவிடாமல், மறித் துப் பொருள்பறிக்கப்பட்டவன். அவனவ்வா றிருக்கின்ற காலத் தில் ஒருநாள் அவன் சஞ்சரிக்கின்ற மார்க்கமாக ஓரந்தணனவன் விரைந்துசெல்ல அவனை யவ்வேடன் கண்டு நமக்கு இத்தினம் மிக்க லாபமுண்டாயதென்று மனங்களித்து, அதிகவேகத்துடனோடி, அவ் வந்தணன் பின்றொடர்ந்தான். உடனே அவ்வந்தணன் அவனைக் கண்டு இன்று நமக்கிறுதிகாலம் வந்துவிட்டதென்று பயந்து ஓட, அவ்வேடனும் அவன் பின்னதாக நெடுந்தூரமோடி, தன்னாற் பிடிக் கக்கூடாமல் மனம்வருந்தி மீட்டுந் திரும்பி வருகையில் அவ்வனத் தின்கண் விநாயக மூர்த்தியினுடைய கோயிலுந் தீர்த்தமும் எதிரே தோற்றக்கண்டு அவ்விடத்திற்போய்த் தானிளைப்பாறும்படி யத்

* கதி-மார்க்கம் வழி.

தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ் செய்து தாகந் தணியுமாறு ஜலபானமுஞ் செய்து அதன் கரையில் இருக்கின்ற ஓர் மரத்தினீழலிற்றங்கி, இரையிழந் தேக்குற்ற வேங்கைபோல் மனக்குறை கொண்டிருந் தான். இவ்வாறிருக்கையில் தவசிரேஷ்டராகிய முக்கலமுனிவர் அவ்வழியாகச்செல்ல அவரைக்கண்டவுடனே வேடனானவன் விரைந்தெழுந்து வாளையுருவிக் கொண்டோடி அம்மகானுபாவ ருடைய உயிரை வாங்கும்படியாக ஓங்கினான். உடனே முக்கல முனிவர் திரும்பி அவனைத் தமது விழிகளினா லுற்றுப்பார்க்க, அப் பார்வையின் மகிமையால் அவ்வேடனுடைய வாளும், அவன் அறி யாமையும், அவன் செய்துவந்த மலைபோன்ற பாதகங்களும் அவனை விட்டு நீங்கி மெய்யறிவு வுதித்தன.

உடனே அவன் முக்கல முனிவரைப் பார்த்து அடியேன் செய்துகொள்ளும் விண்ணப்பத்திற்குச் செவிகொடுத் தருளவேண்டு மென்று பிரார்த்தித்து இதனைச் சொல்லுவதாயினன். சுவாமீ! இத் தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்த பலத்தினாலும், தேவரீருடையதரிசன விசேடத்தாலும், அடியேன் செய்த பாதகங்களனைத்தும் பறந்தன. நற்கதியை யடையவேண்டு மென்னும், நல்லறிவும் உதித்தது. மேலும் பெரியோர்கள் துஷ்டர்களை விசுவாசிக்கின்றதில்லையாயினும், அவர்கள் கிருபாநோக்கத்தால் அத்துஷ்டர்கள் பயன் பெறுமற் போகின்றதில்லை. இனி சுவாமிகள் அடியேன்மீது கடாக்ஷம்வைத்து எவ்விதத்தேனுங் கைவிடாது காத்தருளவேண்டும். அடியேற் கிவ் வுலக வாழ்வில் யாதொரு பற்றுமில்லை யென்று அனந்தமுறை துதித்து, மனமுருகி அவர் திருவடிகளிற் றனதுசென்னியைப் பொருந்தவைத்து, இரண்டு கரங்களாலும் அத்திருவடிகளை உடும்பு போல விடாமற்பற்றி மீட்டுமெழாதபடி அவ்வாறே நிலத்திற் கிடந்தனன். பின்னர் முக்கலமுனிவர், அவ் விப்பிரதனுடைய அன்பையறிந்து, துஷ்டர்களாயினுஞ் சரணடைவராயின் அவர் களைக் கைவிடுதல் தருமமல்ல வாதலால், மிக்க உள்ளன்போடு நம்மைச் சரணமடைந்த இவனுக்கு எவ்விதத்தேனும் ஓர் நன்மை யைச் செய்யவேண்டு மென்றுலோசித்து, அவன் வேடனாகையால் விதியுளி யுபதேசித்தல் கூடாதென்று கணேசமூர்த்தியினது திரு நாமத்தை மாத்திரம் உபதேசிக்கத்தக்கதென் றெண்ணி நீ விரை வில் ஸ்நானஞ்செய்து வருவையென்று அவனுக்கு ஆக்கியாபித்தார்.

அவ்வார்த்தையை விப்பிரதன், செவிக்கமுதாகக் கேட்டு, உடனே ஸ்நானஞ்செய்து வந்தான். பின்னர் முக்கல முனிவர் அவன் சிரத்தின்மீது தமது திருக்கரத்தை வைத்து, ஓம் கணேசாயநம: வென்னும் மந்திரத்தை யவன் செவியிலுபதேசித்து, அவனெதிரில் ஒருலர்ந்த தடியைநட்டு, அன்பனே! இத்தடிக்குத் தினந்தோறுங் காலந்தவறாமல் நீர் விட்டுக்கொண்டு அது தளிர்க்கின்ற பரியந்தம் அதன் சமீபத்திற்றனேயிருந்து, விநாயகமூர்த்தியினுடைய திருவடிகளை மனதிற்றியானித்து, யானுபதேசித்த மகா மந்திரத்தைச் செபித்துவருவையாயின் உனக்குசகலசித்திகளும் கைகூடும், நாமுஞ் சிலநாளில் இங்கு வருவோமென்று சொல்லித் தமது ஆசிரமத்திற்கு எழுந்தருளினர். பின்னர் விப்பிரதன் அளவற்ற மகிழ்ச்சிகொண்டு, முக்கல முனிவ ருபதேசித்தவண்ணம் அத்தடிக்கு முக்காலத்தும் நீர்பெய்து, அதனருகிலிருந்து விநாயகமூர்த்தியை மனதிற் றியானித்துத் தானுபதேசம்பெற்ற மந்திரத்தைச் செபித்துவந்தான். இவ்வாறு ஆயிர வருடபரியந்தம் இடைவிடாது செபித்து வருகையில் அத்தண்டானது தளிர்த்துப் பூத்தது. அச்சமயத்தில் முக்கல முனிவரும் அங்கெழுந்தருளி, விப்பிரதனுடைய மனவுறுதியைக் கண்டு மிகுந்த சந்தோஷங்கொண்டு முற்றத்துறந்த முனிவர்கட்கும் இவ்வுறுதி வருவது அரிதென்று நினைத்து, பலமுறையும் வியந்து, பொருக்கென்று தமது கமண்டலத்துள்ள நீரை மந்திரித்து விப்பிரதன்மீது தூவினர். உடனே கல்லெறியக்கண்ட பறவைக் கூட்டங்கள் மரத்தைவிட் டெழுந்தோடுவதுபோல் அவன் பல பிறவிகள் தோறுஞ் செய்துவந்த பாதகங்க ளெல்லாம் பறந்தோடி விட்டன. தளிர்த்துப் பூத்திருக்கின்ற தண்டினைப்போல முக்கல முனிவர் தூவிய மந்திரசல மகிமையினால் அவன் புருவமத்தியிற் றுதிக்கை யுண்டாகி விநாயகமூர்த்தியினுடையதிருவுருவத்தை யடைந்தனன். பின்னர் முக்கல முனிவரானவர் அந்தச் சற்சீடனைத் தழுவிக் கொண்டு, கணேசமூர்த்தியினுடைய ஏகாக்ஷரமந்திரத்தை யுபதேசித்து, என்னருமை மைந்தனே! நீ இப்போதடைந் திருக்கின்ற வுருவத்தோடு ஒரு கற்பகாலம் வரையில் வாழக்கடவாய்; நீ பெய்து வந்த சலத்தினாற் றளிர்த்துப்பூத்திருக்கின்ற இம்மரமானது கற்பக விருட்சமாகக் கடவதென்று சொல்லி அவ்விடத்தினின்று மெழுந்தருளினர். உடனே அம்மாமுங் கற்பக விருட்சமாகி அவ்வவர்கள் வேண்டுவனவற்றை யெல்லாம் வரையாது கொடுத்துவந்தன.

விப்பிரதன் அன்பே ஒருருவமாகிக் கணேச மூர்த்தியினுடைய திருவடிகளைத் தியானித்து தனது புருவத்தினடுவிற் றண்டங் தாங்கியிருக்குந்தன்மையால், யாவரும் புருசுண்டியென அழைக்கப்பெற்று முக்கலமுனிவ ருபதேசித்த ஏகாட்சர மந்திரத்தை முன்போலவே ஆயிரவருடம் வரையிற் செபித்துக்கொண்டு வந்தனர். அதற்குக் கணேசமூர்த்தி கிருபை சுரந்து அப்புருசுண்டிக் கெதிரில் ஆகாய மார்க்கமாய்த் தரிசனந் தந்தருளினர்.

உடனே அத்தரிசனத்தைப் புருசுண்டி முனிவர்கண்டு, ஆடிப்பாடி, ஆனந்த பரவசங்கொண்டு, கரங்களைச் சிரமேற்கூப்பி, ஓ! விண்டு பிரமனாதியரால் அறிதற்கரிய கர்த்தனே! நமஸ்காரம். தேவர்களெல்லாந் தொழும்படியாக முதன்மை பெற்றிருக்கின்ற கடவுளே! நமஸ்காரம். மகாவீரத் தன்மையையுடைய அங்குச பாசங்களை யேந்துங் கரத்தினைப்படைத்த கணேசமூர்த்தியே! நமஸ்காரம். பொய்யர்க்குப் பொய்யராகியும், மெய்யர்க்கு மெய்யராகியும் விளங்குந் தீனதயாபரமூர்த்தியே! நமஸ்காரம். ஞானசத்தியும், கிரியாசத்தியுமா யிருக்கின்ற சித்திபுத்திகள் மணாளரே! நமஸ்காரம், என்று அனந்தமுறை தோத்திரஞ்செய்தலும், அத்தோத்திரங்கட்கு விநாயகமூர்த்தி சந்தோஷங்கொண்டு, அன்பனே! நீ கருதிய வரங்களைக்கேள் தருகின்றோமென்று திருவாய் மலர்ந்தனர். புருசுண்டியானவர் மீளவும் பணிந்தெழுந்து கர்த்தனே! அடியேன் தேவரீருடைய கிருபையினால் தேவர்களாலு மடைதற் கருமையனவாகிய செல்வத்தையும், பேரின்பத்தையும் எளிதிற் பெற்றேன். அன்றியுந் தேவரீருடைய திருவுருவத்தையு மடைந்தேன். இனி அடியேன் பெறத்தக்கபேறு தேவரீர் திருவடியே யன்றி, வேறென்ன விருக்கின்றது. சுவாமீ! அத்திருவடிப் பேற்றையே அடியேற்கருள வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்துக்கொண்டனர்.

அதற்கு விநாயகக்கடவுள் மனதிரங்கி, அவனருகி லெழுந்தருளி, அன்பனே! நீ கருதிய திருவடிப்பேற்றினை யடைவதற்கு, வேதாகம புராணாதிகளில் நான்கு உபாயங்கள் விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவ்வுபாயங்கள் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்று சொல்லப்படும்.

சரியை

அவற்றுள் சரியையாவது:—பிராத காலேயிற் றேவாலயங்களிற் சென்று பயபத்தியுடனே திருவலகிடுதல், திருமெழுகிடுதல், திரு

விளக்கிடுதல், நந்தவனம் வைத்தல், பூமாலைதொடுத்தல், சாத்தல், பூசனை புரிதல், பெரியோர்களைக்காண்டல், கடவுளை வழிபடுதல் போல அவர்களையும் வழிபட்டு வசித்தல், தேவாலயம்-சத்திரம்-சாவடி-முதலியவைகளை நூதனமாகச் செய்வித்தல், அவைகள் சீரணித்திருக்கிற் பழுதுபார்த்தல், தினந்தோறுங் கங்கை முதலிய புண்ணிய தீர்த்தங்களில் ஸ்நானஞ்செய்தல், ஆலயங்களில் அங்கப் பிரதக்ஷிணாதிகளைச் செய்தல். அடியளந்து நடத்தல், நூற்றெட்டு ஆயிரத்தெட்டென்னுந் தொகைப்படி பிரதக்ஷிணஞ் செய்தல், தரு மத்தின் வழி நின்று பொருள் சம்பாதித்தல், பிரமசாரி, வானப் பிரத்தன், சன்னியாசியென்னும் இம்மூவருக்கும் பசிபிணி முதலிய இடையூறுகளுறாவண்ணந் தக்க முயற்சி செய்தல், பிதிர்தேவதை களுக்கு யாகாதிகருமங்கள், நீர்க்கடன் முதலியவற்றால் திருப்தி செய்தல், வந்த விருந்தினரைப் பாதுகாத்து, இனிவரும் விருந்தின ருக்கெதிர்பார்த்தல், உறவினர்கள் உள்ளமகிழ வேண்டியவற்றை யுதவல், தானுந் தன் மனைவியும் ஒருவழிப்பட்டு நடுவு நிலைமையை யனுசரித்திருத்தல், அன்புடைமை, அடக்கமுடைமை, ஒழுக்க முடைமை, பொறையுடைமை யென்னும் நன்னெறிகளை யுற்றிருத் தல், பிறர்பொருள் கவர்தல், புறங்கூறுதல், பயனிலாவற்றை யநு சரித்தல் என்னுந் தீநெறிகளை விலக்குதல் முதலியனவாம் * இவற் றை யநுட்டித்தவர்கள் சாலோக பதவியையடைவார்கள். அதாவது நமது லோகத்தில் வந்திருப்பதாம்.

கிரியை

கிரியையாவது:—சந்தனம், புட்பம், தூபம், தீபம், நைவேத்தி யம், கோசலம், கோமயம், பால், தயிர், நெய், தேன், வாழைக்கனி, மாங்கனி, பலாக்கனி, நாரத்தங்கனி, இளநீர், பனிநீர், சந்தனம் முதலிய பூசா திரவியங்களைக்கொண்டு வேதாகம விதிப்படி திருமஞ்ச னாதிகளைச் செய்தல், மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்னு மிவற் றின் வழியாகிய சத்த, பரிச, ரூப, ரச, கந்தமென்கிற ஐந்தாசை

---

* இச்சரிதாவிலக்கணமேற்கப்படா பிரமசாரியரும், இழிகுலத்தினரும், மாதரும், விருத்தரும், நோயினரும், மற்றோரும் ஆசாரியாபிஷேகமுடைய ராய் தருமநெறியே லௌகிகாங்கமுற்று, குருபத்தி, சிவபத்தி, சாத்திரபத்தி, அடியார் பத்தி முதலியன வுடையராய், பொய், களவு, காமம், கள், சூது முதலிய அவநெறிகளை நீங்கி, சிவசிந்தனை யுடையவராயிருத்தல் வேண்டு மென்ப.

களையும், நாளுக்குநாள் அடக்கல், விரதம், தேவதாபூசை, மந்திரம், எந்திரம், செபம், யாகம் என்னுமிவைகளை யனுசரித்தல், ஒருயிர்க்கும் இடையூறு வராமற் காத்தல், தவங்களி னிற்றல், மனதை யடக்கி, அறிவோடு கலந்து, தற்பதத்தை யுணருகின்ற வரையில் ஆசிரியன் கட்டுரையையுஞ் சாத்திரவிதியையுங் கடைப்பிடித்திருத்தல், கோபமாதிகளை நீக்கல் முதலியனவாம். இவற்றை யனுட்டித்தவர்கள் சாமீப பதவியைப் பெறுவார்கள். அதாவது, நமது சமீபத்திலிருப்பதாம்.

யோகம்

யோகமாவது:— இயமம், நியமம், ஆதனம், பிராணாயாமம், பிரத்தியாகாரம், தாரணை, தியானம், சமாதி என எண்வகைப்படும். இவற்றுள்:

க. இயமமென்பது:—கொல்லாமை, மெய்ம்மை கூறல், கள்ளாமை, பிறர்பொரு ளிச்சியாமை, இந்திரிய மடக்கல் முதலியனவாம்.

உ. நியமமென்பது:—தவம், தூய்மை, தத்துவ நூலோர்தல், மனமுவந்திருத்தல், தெய்வம் வழிப்படல் முதலியனவாம்.

ங. ஆதனமென்பது:—சுவத்திகம், கோமுகம், பதுமம், வீரம், கேசரி, மயூரம், பத்திரம், முத்தம், சுகம் என ஒன்பது வகைப்படும். இவற்றுள்:—தொடைக்கும் முழங்காற்கும் நடுவே இரண்டு உள்ளங்காலையுஞ் செலுத்தி யிறுமாந்திருத்தலை சுவத்திகமென்றும், சகன பக்கத்தில் இருகாற் பரட்டையு மாறவைத்து அவ்விருகாற் பெருவிரலைக் கைப்பிடித்திருத்தலைக்கோமுகமென்றும், இருதொடைமேலும் இரண்டுள்ளங்காலையு மாறி தோன்ற வைத்தலை பதுமமென்றும், வலத்தொடையில் இடக்காற் பரட்டை சேர்த்து இறுமாப்புற்றிருத்தலை வீரமென்றும், பீசத்தின்கீழ்ச்*சீவனியிடத்துப்பரட்டை வைத்து, இடது முழங்கையை, முழந்தாளில் வைத்து † அங்குலி விரித்து, நாசியைப் பார்த்திருத்தலைச் சேகரியென்றும், பீசத்தின்கீழ்ச் சீவனியிடத்து இருகாற் பரட்டையும் வைத்து அவ்விரு பாதத்தையும் இருகையா லிறுகப்பிடித்து அசையாதிருத்தலைப் பத்திரமென்றும், இடக்காற் பரட்டாற் சீவனியை யழுத்தி வலக்காற் பரடு அப்பரட்டின் கீழழுந்தவிருத்தலை முத்தமென்றும், முழங்கை இரண்டும் முந்திப்புரத்தி லழுந்தப் புவியிற் கையூன்றிக் கானீட்டித்

---

* சீவனி-பீஜத்திற்கும், பெருந்தொடைக்கு மிடைத்தானம்.

† அங்குலி-விரல்.

தலைநிமிர்ந்திருத்தலே மயூரமென்றும், சுகமுந்திடமும் எவ்வாறிருக்கி னெய்துமோ அவ்வாறிருத்தலைச் சுகமென்றுங் கூறப்படும்.

ச. பிராணாயாமமென்பது:—பிராண வாயுவை ‡ ரேசக, பூரக, கும்பகஞ் செய்தலாம்.

ரு. பிரத்தியாகாரமென்பது:—உபாதியை நீக்கி, உள்நோக்க லாம்.

சா. தாரணை யென்பது:—கண்டம், இதயம், நெற்றி, கபாலம், நாபி இவற்றிலொன்றிற் சந்ததஞ் சிந்தை வைத்திருத்தலாம்.

எ. தியானமென்பது: ஐம்புலமடக்கிச் சிவயோகஞ் செய்த லாம்.

அ. சமாதி யென்பது:—இந்திரியமுதலிய தத்துவசேட்டை கட் கேதுவாய் யாக்கையுணின்று அவற்றோடு கூடினும், அவற்றிற் பற்றின்றி (ஆன்மாவாகிய) தன்னைத்தான் காண்டலாம். இவற்றை யநுட்டித்தவர்கள் சாரூபப் பதவியைப் பெறுவார்கள். அதாவது, நம்மைப்போன்று உருவம்பெற்று வாழ்தலாம்.

ஞானம்

ஞானமாவது:—ஞானாசாரியருடைய ¶ தீட்சாக் கிரமத்தினால் § வஸ்துத்திரயம், § தத்துவத்திரயம், ○ தசகாரியம் என்னும் மூன்று ஞானங்களையு மறிந்து அஞ்ஞானத்தினின்று நீங்குதலாம். இந்த மேலான ஞானத்தை யனுட்டித்தவர்கள் சாயுச்சிய பதவியை யடை வார்கள். அதாவது, நம்மோடிரண்டறக் கலந்திருப்பதாம்.

---

‡ ரேசகம்-மூச்சுவிடுதல், பூரகம்-மூச்சையிழுத்து உள்ளே வாங்கல், கும்பகம்-வாங்கிய மூச்சை உள்ளே ஸ்தம்பித்தல்.

¶ தீட்சை என்பன:—சமயதீட்சை, விசேட தீட்சை, நிருவாணதீட்சை என்பன. இஃது ஆசாரியனால் பக்குவாதரமாகச் செய்யும் வைதிக தர்ம மென்க.

§ வஸ்துத்திரயமாவன:—பதி, பசு, பாசம் என்பன. இவற்றிற்பதியா வன: ஆதியந்த மின்மை, ரூபமின்மை, குணக்குறி யின்மை, அவாவெறுப் பின்மை, ஒப்புயர் வின்மை, எங்கும் பூரணமாயிருக்கை, மனாதி தத்துவாதீத மாயுண்மை ஆத்மாத்மகமாயிருத்தல். என்னும் அஷ்டமங்கள குணத்தினை வாய்ந்த நிட்களப் பொருளாயிருப்பன. பசுவாவன: அளவி டற்கரியதும், நித்யத்துவ முள்ளதும், மலவிருளிலழுந்தியிருப்பதும், இறை வன் திருவருளால் இருவினைக்கிடான சரீரமெடுத்துப் பலவாகிய புவன

போகங்களை யனுபவித்து இதனாற் புண்ணிய பாவங்களைச் செய்து பிறப் பிறப்புள்ளதும், புண்ணிய மேலீட்டால் இருவினை யொப்பு, மலபரிபாக முண்டாகுங் காலத்தில் குருவருளால் முத்தியின்பத்தைச் சேர்வதுமாம்: பாசமாவது:—ஏகத்துவமும், நித்தியத்துவமும், அளவிறந்த வல்லமையு முள்ளதும், செம்பிற் களிம்புபோலச் சீவனைப்பற்றி அறிவு முழுவதையும் மறைப்பதும் புண்ணிய மேலீட்டால் பக்குவப் படுவதும், இரவின் இருளி னும் அதிக இருளாயிருப்பதுமாம்-

§ (திரயம் மூன்று) தத்துவத் திரயமாவன:— ஆத்துமதத்துவம், வித்தி யா தத்துவம், சிவ தத்துவம் என்பன. இவற்றுள், ஆத்ம தத்துவமா வன:—பிரிதிவு-அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயம் என்னும் பூதம் ஐந்தும்; சோத் திரம், தொக்கு, சட்சு, சிங்குவை, ஆக்கிராணம் என்னும் ஞானேந்திரியம் ஐந்தும், சத்தம், பரிசம், ரூபம், ரசம், கந்தம் என்னும் தன்மாத்திரை ஐந் தும்; வாக்கு, பாதம், பாணி, பாயுரு, உபத்தம் என்னும் கன்மேந்திரியம் ஐந் தும்; மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என்னும் அந்தக்கரணம் நான்கும்; ஆகிய இவ்விருபத்து நான்குமாம். இவற்றில் பிரிதிவு - உரத்துத் தரிக்கும், அப்பு - குளிர்ந்து பதஞ்செய்யும், தேயு - சுட்டொன்றுவிக்கும். வாயு - சலித்தெவையுந் திரட்டும், ஆகாயம் - நிரந்தரமா யிடங்கொடுக்கும்,— சோத்திரம் - சத்தத்தை யறியும்,—தொக்கு பரிசத்தை யறியும், சட்சு- ரூபத்தை யறியும். சிங்குவை ரசத்தை யறியும், ஆக்கிராணம் - கந்தத்தை யறியும்.—வாக்கு-வசனிக்கும், பாதம்-கமனம்பண்ணும், பாணி - இடுத லும் ஏற்றலும் செய்யும். பாயுரு மல விசர்க்கத்தை விடும், உபத்தம்-ஆனந் தத்தைவிடும்,—மனம்-பற்றும். புத்தி - நிச்சயிக்கும், சித்தம் - சிந்திக்கும், அகங்காரம்-கொண்டெழுப்பும்,

வித்தியாதத்துவமாவன:—காலம், நியதி, கலை, வித்தை, இராகம், புரு டன், மாயை என்னும் ஏழுமாம்:— இவற்றுள் காலம்:-நிகழ்காலம், இறந்த காலம், எதிர்காலம் என்னும் முக்காலத்தையுங் குறிக்கும். நியதி:—கன்மத் தை நிச்சயித்து அநேகசாதி நாமத்துவங்களை யுண்டாக்கும்:—கலை-ஆணவத் தைச் சிறிதே நீக்கி அந்தந்த சாதிகளுக்கேற்ற கருமங்களைப்பற்றுவிக்கும்:— வித்தை அறிவையெழுப்பிக் கிரியையோடு ஞானத்தை ஓர்விக்கும்:—இரா கம்-பெற்றதைச் சிறிதாக்கிப் பெருததில் இச்சையுண்டாக்கும்:—புருடன் பஞ்சேந்திரியங்களின் வழியாக விடயத்திலே யழுத்துவிக்கும்:—மாயை:— தமம், மாயை, மோகம், அவித்தை, அநிர்தம் என ஐவகையாயிருந்து மயக் கும். இவற்றில் தமம்:-சிவசைதன்னியத்தை மறைத்தலும், மாயை:-சகத்ரூப மான அன்னிதாத்தோற்றத்திற்கு காரணமாயிருத்தலும், மோகம்:—விபரீத ஞான முண்டாக்கலும், அவித்தை:—உணர்வழித்தலும், அநிர்தம், சகத்ரூபத் துக் கன்னியமாதலுமாம்.

சிவதத்துவமாவன: சுத்தவித்தை, ஈச்சுரம், சாதாக்கியம், சத்தி, சிவம் என்னும் ஐந்துமாம்.—இவற்றிற் சுத்தவித்தை முதலிய சிவதத்துவங்களுள்

அன்பனே! மேற்கூறிய சரியையாதி நான்குபாயங்களேயுங் கடைப்பிடித்து மனதில் ஆசிரியருடைய உருவத்தைப்போல தியானஞ் செய்து, சோடச வுபசாரங்களேயும் நடத்துவதாகிய குருபாவனேயையும், ஆலயங்களில் பூசித்துவரும் வடிவங்களேப்போல மனதிற் றியானித்து அபிஷேக முதலியவைகளே நடத்துவதாகிய சொரூப பாவனேயையும், ஆசிரியர் சொல்லிய குறியைப்பார்த்து மனதைப் பஞ்சேந்திரிய வழியிற் செலுத்தாம லிருத்தலாகிய பூரண பாவனேயையும், ஒன்றையும் சுற்றிப்பாராமல் மனதைத் தற்போதத்தில் சேர்ப்பதாகிய அதித பாவனேயையும் அனுசரித்திருப்பதே நமது திருவடிகளே யடையத்தக்க உபாயமென்று சகல வேதாகமங்களினுட்பொருள்களே யெல்லாம் அங்கை நெல்லிக்கனி போலத் தெரிவித்துத் தமது பரிபூரண கடாட்சமும் பாலித்து எழுந்தருளினர்.

ஞானமேறிக் கிரியை குறைந்திருக்கும், ஈச்சுரம்-ஞானங்குறைந்து கிரியையேறியிருக்கும். சாதாக்கியம்-ஞானமுங்கிரியையும் ஒத்திருக்கும்; சத்தி-கிரியையாயிருக்கும்; சிவம்-ஞானமாயிருக்கும்எனவறிக இவற்றுள் சிவம்-சிவனுக்கிடம். நாதமென்றுபெயர். சத்தி-காருண்ணியத்திற்கிடம். விந்து வென்றும்பெயர். சாதாக்கியம்-அநுக்கிரகத்துக்கிடம். சதாசிவமென்றும் பெயர். ஈச்சுரம்- திரோபவத்துக்கிடம். மகேஸ்வரனென்றும் பெயர்., சுத்த வித்தை சங்காரத்துக்கிடம். உருத்திரனென்றும் பெயர்.

0 தசகாரியமாவன,:- தத்துவரூபம், தத்துவ தரிசனம், தத்துவ சுத்தி- ஆத்மரூபம், ஆத்மதரிசனம், ஆத்மசுத்தி, சிவரூபம், சிவதரிசனம், சிவயோகம், சிவபோகம். என்பனவாம் -இவற்றுள் தத்துவரூபமாவது:- அவற்றின் குணங்களேக் காண்கை, தத்துவதரிசனமாவது, அவை தன்னிடத்திலே நின்று சிவித்த முறைமையைக் காண்கை, தத்துவ சுத்தியாவது, அவை தனக்கு வேறென்றறிந்து நீங்குகை, ஆத்ம ரூபமாவது, ஆத்மஞானம் அறிவேவடிவெனவறிகை; ஆத்ம தரிசனமாவது: தத்துவங்களே யறிந்து நீங்கி, நீங்கின வறிவுதானென வறிகை, ஆத்மசுத்தியாவது: பந்த முத்தியிரண்டிலும் சிவனுபகரிக்கின்ருனென்று தன்னுடைய சுதந்தர ஹானியையறிகை, சிவரூபமாவது; தத்துவ முப்பத்தாறிற்கும் அப்பாலாய், வாக்குமனேதீதகோசரமாய், ஞானமே வடிவமா யிருப்பதென வறிகை, சிவதரிசனமாவது: தத்துவ முப்பந்தாறையும் நீங்கிநிற்கும் ஆத்மாவையுந் தரித்து நிற்கின்ற ஞானமெனவறிகை, சிவயோகமாவது, இந்த ஞானந் தன்னே விட்டு நீங்காதென்றறிந்து தான் அதுவாய் நிற்கை, சிவயோகமாவது-தான் அந்த நேயத்திலே நின்றமுழ்ந்திச் சிவத்தைப் பெறுகை யென வறிக.

பின்னர் புருசுண்டி அவையனைத்தையும் அன்போடு கேட்ட மகத்துவத்தால், இப்போது சீவன் முத்தராகியிருக்கின்றனரென்று சொல்ல, மீட்டுஞ் சூரசேன மகாராசன் தேவேந்திரனைப் பணிந்தெழுந்து இவ்விடத்தில் சங்கடசதுர்த்தி விரதத்தை யநுட்டிக்கின்ற ஒருவனால் இவ்விமானம் மீட்டுமெழும்பி தேவலோகஞ் செல்லுமென்று தேவரீர் சொன்னபடியால் அவ்விரதத்தின் மகிமையையும் அடியேற்குத் தெருட்ட வேண்டுமென்று 'பிரார்த்தித்தனன். அதற்குத் தேவேந்திரன் சொல்லுவான்: அரசனே! இப்புருசுண்டியென்பவர் இத்தன்மைத்தான மகத்துவத்தோடு மிருந்தனர்.

இந்திர விமானம் மண்ணிழி படலம் முற்றிற்று.

புருசுண்டி சங்கட
சதுர்த்தி யநுட்டித்த படலம்

கவையடிக்கயவாய்ப் பனைவகிர்ந் தனையகருமருப் பெருமையூாந்துலகி
னவைபுரிந் தவரை யிறுகுறப் பிணித்து நரகநா லேழு கோடியினு
மிவையிவை புரிந்தாயெனக்கோடும் பாவமியம்பிவன் றுயர்செயுந்தரும
னவையினை யன்ன னுலகெழி னேக்கவடுத்தன னாரத முனிவன்.

ஜகஜ்ஜீவ பரார்த்த விலக்கணங்களைத் தேறத்தெளிந்து பசுபோதத்தை முற்றுமகன்று சர்வசித்திப் பிரதாபமுற்ற முனிபுங்கவர்களே! இந்திர விமானம் மண்ணி னிழிந்ததையும், புருசுண்டிமுனிவர் ஜீவன் முத்தரான பேற்றையும் முன்னர் சொன்னோம். இப்பால் அப்புருசுண்டி முனிவர் சங்கட சதுர்த்தி யநுட்டித்தமையைச் சொல்லத் தொடங்குகின்றோம். சித்தசாந்தமாகக் கேட்பீர்களாக: பாவஞ் செய்தோரை யெல்லாம் பலவகை நரகங்களிற் செலுத்தி வதைசெய்யவும், புண்ணியஞ் செய்தோரை போகபூமிகளில் விட்டு உபசரிக்கவுஞ் செய்து, தனது நடுவுநிலைமை தவறாது நீதிசெலுத்தி வருகின்ற யமதருமராச னுலகத்தின் பெருமையைக் காணும்படியாக ஒருநாள் நாரதமகாமுனிவர் சென்றனர். அக்கால் அவரைக் கண்டவுடன் யமதருமராசன் விரைந்தெழுந்து, எதிர்கொண்டுவந்து, சோடசவுபசாரங்களும் பூசித்து, சுவாமீ! தேவரீர் இங்கெழுந்தருளிய காரியத்தை அடியேற் குணர்த்தி யருளவேண்டு

மென்று பிரார்த்தித்தான். அதற்கு நாரதமுனிவர், உனது உலகத்தின் வளங்களைக் காணவேண்டி இங்கு வந்தனமென்று சொல்லலும், அவ்வெம தர்மராசன் மகா பாக்கியமென்று ஆனந்தித்து அம்முனிவரை அழைத்துக்கொண்டு அந்நகரத்தில் நவரத்ன சொர்னமயமாயிராநின்ற அளவற்ற விநோதங்களைக்காட்டி, நரகபூமியிலழைத்துக் கொண்டு சென்று அங்கு அளவற்றபேர்கள் † இருபத்தெண்கோடி நரகங்களிலும் வீழ்ந்து வருந்துவதைக் காண்பித்தனன். அவையனைத்தையும் நாரதமுனிவர் கண்டு அப்பாற் செல்லுகையில் கும்பிபாகமென்னும் ஓர் நரகத்துள் தேவர்களும் புகழ்ந்து வணங்கத்தக்க தவசிரேஷ்டராகிய புருசுண்டியினுடைய சுற்றத்தின ரெல்லாங் கிடந்து வருந்துகின்றதைப் பார்த்து, பரமசிவத்தினது திருவடிகளை மனதிற்றியானித்து, யமதருமராசனிடத்தில் விடைபெற்று அவ்விடத்தினின்று நீங்கி, மிகுந்த கிருபையோடும் விரைவாக புருசுண்டியிடத்திற்கு வந்து, ஓ சர்வசித்திப் பிரதாபரே! நீர் விநாயகக்கடவுளுடைய பெருங்கருணையினலே அவர் சாரூபத்தைப்பெற்றுஇங்ஙனமிருக்க, உம்முடைய சுற்றத்தினரெல்லாம் யமலோகத்தில் கும்பிபாக மென்னும் நரகத்தில் வீழ்ந்து வருந்துகின்றார்க ளாதலால் அவர்களை நற்கதியிற் சேர்ப்பிக்கவேண்டிய முயற்சிகளை நடத்தக்கடவீரென்று சொல்லி ஆகாயமார்க்கமாகச் சென்றனர்.

அப்பால் புருசுண்டி யென்பவர் மனம் வருந்தி இதுகாறும் இக்காரணத்தை யாமறியோமே! இதற்கினி யென்செய்யத் தக்கதென்று யோசித்து சிறிதுநேரந் தியானித்திருந்து தமது மனத்துள் ஒரு நிச்சயத்தை யுணர்ந்து சகல பொருள்களையுஞ் சேகரித்து நரகத்தில் வீழ்ந்து வருந்துகின்ற சுற்றத்தினரைக் குறித்து வேதாகம விதிப்படி சங்கட சதுர்த்தி விரதத்தை யநுட்டித்து அவ்விரதப்

---

† இருபத்தெண்கோடி நரகமாவன: கோமம், அசகோரம், அதிகோரம், அகோரம், குரோதம், தரளதாரம், பயாகசம், காலத்திரம், பயோத்தகம், சண்டம், மகாசண்டம், சண்டகோலாகலம், பிரசண்டம், பத்மம், மகாபத்மம், விரசிவிமம், வீமவீஷணம், காலாந்தகராளம், விகராளம், வச்சிரம், திரிகோணம், பஞ்சகோணம், சுதீர்க்கம், வர்த்துளம், சப்தபௌமம், அஷ்டபௌமம், திப்திமம், மாயக்கியம், என்பன. முக்கிய நரகம் 32-ல் இஃது இராச நரகங்களென்க. இவை ஒவ்வொன்றும் ஐந்தைந்து மந்திரி நரகங்களோடு கூடி 168 -வகையினையுடையதாயிருக்கும். தனித்து வகை ஒன்றுக்கு கோடியாகிய இருபெத்தெண்கோடியென வழங்குவதென்ப.

பலனை முன்னர்தம்மையாட்கொண்டு பதி பசு பாச விளக்கத்தினை யுபதேசித்தருளிய கணேசமூர்த்தியினுடைய திருக்காத்தில் தத்தஞ் செய்தனர். இவ்வாறு தத்தஞ் செய்தவன் முன்னமே § கும்பிபாகமென்னும் நரகத்தில் வீழ்ந்து வருந்தி யிருந்தவர்களெல்லாம் விமானங்களிலேறித் தெய்வலோகம் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். ஆதலால், ஒரு தினத்திற்செய்த அவ்விரதத்தின் பயன் இத்தன்மையதாயின் எக்காலத்தும் அதை யனுட்டித்து வருமவர்களடையும் பயன் யாவராலளவிட்டுரைக்கற்பாலதென்று தேவேந்திரன் சூரசேன மகாராசனுக்குச் சொன்னான்.

புருசுண்டி சங்கட சதுர்த்தி யநுட்டித்த படலம் முற்றிற்று.

கிருதவீரியன் தவம்புரி படலம்

வயப்போர் மன்னர்க் கேறனையான் வழங்கு கிருத வீரியனேன்
றியற்பேருடையான் சுகந்தையென வியம்பப்படுந்தன் மனைவியோடு
நயப்போ டமர்ந்து வாழ்நாளி னவைதீர் கதியுற் றிடுமக்கட்
பயப்பா றின்றி மனங்கவன்று படர்ந்து வனத்திற் றவம்புரிந்தான்.

யான் எனதென்னுஞ்செறுக்கினை யொழித்து சித்தஞ் சிவசொரூபமாகித் திகழும் முனீந்திரர்களே! விநாயகக்கடவுளுடைய சங்கட சதுர்த்திவிரதத்தைப் புருசுண்டி முனிவர் அனுட்டித்து தம் மினத்தினரை யெல்லாம் விண்குடியேற்றுவித்த மகத்துவத்தைச் சொன்னோம். இப்பால் கிருதவீரியன் றவம்புரிந்து பெற்ற திறத்தினைச் சொல்லுவோங் கேட்பீராக: மீட்டுந் தேவேந்திரன் சூரசேன மகாராசனை நோக்கிச்சொல்லுவான்: அரசனே! உலகமுழுதுந்தொழுதேத்தும்படியாகக் காலந் தவறாமல் நீரைச்சுரந்தளிக்கின்ற காவிரி நதிக்கு ஒருறைவிடமாகிய சையவரைச் சாரலில் சகல வனங்களூ நிறைந்த ஓர் பட்டணத்தில் எல்லா வேந்தர்கட்கும் இராச கண்டீரவத்திற் கொப்பானவனும் வையகமுழுதும் வணங்கும்படி அரசாட்சி செய்துவந்த கிருதவீரியனென்னும் இயற்பெயரையுடைய ஓரரசனிருந்தான். அவன் சுகந்தையென்கிற மனைவியோடு வாழ்வுற்

---

§ கும்பிபாக மாவன: மகாநரகம் நான்கில், பத்துவகைப்பட்ட இராஜ ராஜேச்சுவர நரகத்தள் இஃதோர் நரகமென்ப,

றிருக்கு நாளையில் தன்னை நற்கதியிற் சேர்ப்பிக்கவல்ல புத்திரப்பே றின்றி மனவருத்த முற்றுத் தானுந்தன் மனைவியுமாக வனத்திற் சென்று காற்றையுஞ் சருகையும் புசித்து உடல் வருந்தத் தவஞ் செய்து கொண்டிருந்தான். அதை நாரதமுனிவர் அறிந்து பிதிர ருலகத்திற் சென்று அக் கிருதவீரிய மகாராசனுடைய தந்தையைக் கண்டு பிதிர்தேவனே! வேதவொழுக்கங்களில் நின்று தனது செவ் விய கோலைத் திசை யனைத்தினுஞ் செலுத்தி நீதியோடும் அரசாட்சி செய்து வருகின்ற உனது குமாரனாகிய கிருதவீரிய மகாராச னனவன் இதுகாறும் ஓர் புத்திரப் பேறில்லாத துக்கத்தினால் தன் னகரத்தை விடுத்து வனத்திற் சென்று உடல், உயிர், உள்ளம் என்னுமிவைகள் வருந்தும்படியாக அரிய தவத்தினைச் செய்கின் றான். அவன் மனைவியும் அவ்வாறே இருக்கின்றனள். இனியவர்கட் குப் புத்திர னுதித்தா லன்றி உயிர் வைத்திருக்கமாட்டார்கள். பின் னர் உனது வமிசமும் விருத்தியில்லாமற் போய்விடும். ஆதலால், உனது புத்திரனுக்கு மக்கட்பேறுண்டாகத் தக்க முயற்சியை விரைவில் நடாத்தக் கடவையென்று சொல்லித் தமதிருக்கையை யடைந்தனர்.

இப்பால் அவை யனைத்தையும் பிதிர்தேவன் கேட்டமாத்திரத் தில் மனம் வருந்தி அந்நிமிடத்திற் சத்திய லோகத்திற் சென்று பிரமதேவனைக் கண்டு சாஷ்டாங்கமாக வணங்கி, சுவாமி! மறத்தாறு கடந்திட்டிய பொருள்களை அறத்தாற்றிற் செலவுசெய்து எல்லாப் புகழையும் எளிதிற் சம்பாதிக்கவல்ல எனது செல்வக்குமாரனுக்கு இதுகாறும் ஒரு புத்திரப்பேறில்லாத காரணம் யாதினாலோ அதனை அடியேற்கு விளம்பி யருளவேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ் செய்து கொண்டான். அதற்குப் பிரமதேவன் சொல்லுவான்: ஓ பிதிர்தேவ னே! உன்மைந்தனாகிய கிருதவீரியன் முற்சனனத்தில் இப்போது வசித்திருக்கின்ற வூரில் அரசவமிசத்திற்றானே பிறந்து சாம்பனென் னும் இயற்பெயரைவகித்துக் கணேசனென்னும் புத்திரனைப் பெற்று வாழ்ந்திருக்குங் காலத்தில், (பாம்பின் வெவ்வாய்ப்பட்டு வெதும்பு வானைப்போல) நிகரற்ற துன்பத்தை நெடுநாளனுபவித்து இரண்டு தினம் மூன்று தினமாகப் பட்டினிகளிருந்து இடையிற் கிடைத்த தைப் புசித்துக்கொண்டு தனது வாழ்நாளைக் கழித்து வருகையில் ஓர் நாள் ஏதுங்கிடையாதவனாய் வருந்திப் பசியின் கொடுமையை

யாற்றமாட்டாது விதிதப்பி வழிபறித்துண்ண நினைத்து, நெருங்கிய கானகத்திற் புகுந்து, அதில் பன்னிரண்டு பிராமணர்கள் வழிச் செல்வதைநோக்கி, அவர்களெதிரில் யமனை யொப்பச்சென்று, இருப் புத் தடிகொண்டு மோதி உயிரை விசும்பிலேற்றி, உடல்களைக் குகை களிற்போட்டு, அவர்கள் வைத்திருந்த வஸ்திராபரணமுதலிய பொருள்களைக் கவர்ந்துகொண்டு, இராக்காலத்தில் வீட்டிற் சென்று தாளிட்டிருந்த கதவைப் பலமுறைத் தட்டித் தன் குமாரனைக் கணேசா! கணேசா!! வென்று மூன்றுதரங் கூவினன். அதற்கு அக் கணேசன் அன்று முழுவதும் அன்னபானங் கிடையாமல், மிக்க சோர்வினை யடைந்து, உயிரிழந்து, தனியாய்வீழ்ந்து கிடந்தமை யால், தனக்குக் கதவுந்திறப்பார் ஒருவருமின்றி மற்றொருவழியாகச் சென்று, வீடேறிக்குதித்து, தன்புதல்வன் இறந்து கிடக்கின்றதைப் பார்த்து, மிக்க துயரங்கொண்டு, தனக்கிருந்த பசியின் கொடுமையி னாலும், புத்திரனிறந்தா னென்னுந் துக்கத்தினாலும், பிரமஹத்தி சூழ்ந்துகொண்டதினாலும், அன்றிரவெல்லாந் தூங்காதிருந்த தன்மையினாலும், மறுநாள் உதயத்திற் காலனணையாற் காயத்தை நீங்கினன். அத்தினம் சங்கட சதுர்த்தியாக விருந்ததன்றி, அதற்கு முன்னாள் தனது புதல்வனாகிய கணேசன் அன்னபானாதிகளின்றி யிறந்தமையால், உடனே தெய்வ விமானம் வர, அதில் அக்கணேச னென்பவனேறி, விநாயக லோகத்திற் போய்ச்சேர்ந்தான். மேற் கூறிய சாம்பனேவெனில், அத்தினந் தன் புதல்வனைக் கணேசா வென்று மூன்றுதரங் கூவிய நன்மையால் இச்சனனத்தில் உனக்கு புதல்வனா யவதரித்து காமனுங்கண்டு நாணத்தக்க கட்டழகினை யுடையவனாகி உலகமெல்லாம் வணங்கத்தக்கஅரசுரிமையை யடைந் தனன். ஆயினும் அந்தணரைக்கொன்ற பிரமஹத்தி பாவத்தினால் இதுகாறும் புத்திரப்பேறில்லாதவனாயினன். ஆதலால் உன் குமார னாகிய கிருதவீரியனுக்குப் புத்திரப்பேறுண்டாக வேண்டுமென்று கருத்திருக்குமாயின் மேற்சொன்ன கொலைபாதகச் சேடமொழியு மாறு யானைமுகக் கடவுளாகிய கணேச மூர்த்தியினது சங்கட சதுர்த்தி விரதத்தை யநுட்டிக்கவேண்டும். அவ்விரதத்தை யநுட் டிக்கு முறைமையைச் சொல்லுவோங் கேட்பாயாக!

மாசி மாதத்தில் அமரபட்சத்தில் செவ்வாய்க் கிழமை கூடிய சதுர்த்தியில் அவ்விரதத்தைத் துவக்கி அன்று உதயத்திலெழுந்து ஸ்நான முதலிய கடன்களை முடித்து திருவெண்ணீறணிந்து உருத்

திராக்கம் பூண்டு சுத்தபூமியிலிருந்து சிரசாதி பாதம்வரையில் விதிப்படி நியாசஞ்செய்து காமாக்கினியாதிகளைத் தணித்து கணேசமூர்த்தியினுடைய பாதபதுமங்களை மனதிலிருத்தி ஏகாக்கா மந்திரம், சடாக்கரமந்திரம், திருநாம மந்திரம் என்னும் இம்மூன்றினையுந் தியானித்து அன்ன பானுதிகளை நீத்து சந்திரோதயமானவுடனே விநாயகமூர்த்தியை யெழுந்தருளச் செய்து சகல பூசாதிரவியங்களோடும் பூசனைமுடித்து சந்திரனுக்கும் அருச்சனையாதிகளை நடத்தி வேதியர்களை வரவழைத்து அவர்கட்கு அறுசுவையோடுங் கூடிய உண்டியை அன்போடளித்து அன்றிரவு முழுவதும் நித்திரையின்றியிருந்து விநாயகப் பெருமானுடைய திவ்விய சரித்திரங்களைக் கேட்டுக் கொண்டிருப்பது விதியாகும். பெறுதற்கரிய இவ்விரதத்தைச் சதுர்த்திதோறும் ஒருவருடம் வரையிற் செய்கின்றவர்களுக்குப் புத்திரப்பேறு முதலான பாக்கியங்களுண்டாகும். மேலும் அத்தினம் வன்னிவிருக்கத் தடியிலிருந்து அனுட்டிப்பார்களாயின் கூன் குருடு முதலிய எச்சங்களொழியப் பெற்று எல்லாப் பொருள்களையும் வேண்டுமட்டும் பெறுவார்கள். ஆதலால், இத்தன்மைத்தாகிய மேலான விரதமே நீ கருதிய கோரலை முடிக்கத்தக்கதென்று பிரமதேவன் சொல்ல, அவை யனைத்தையும் பிதிர்தேவன் அமுதாகக் கேட்டு மனமகிழ்ச்சி கொண்டு மீட்டுந் தொழுதெழுந்து, சுவாமீ! விநாயகப் பெருமானுக்கு செவ்வாய்க் கிழமையில் வருகின்ற சதுர்த்தி முக்கியமாயிருக்கின்ற காரணம் யாதுகொண்டோ? அதனையும் அடியேற்குத் தெரிவித்தருள வேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ் செய்துகொண்டனன். அதற்குப் பிரமதேவன் சொல்லுவான்.

முன்னொரு காலத்தில் நருமதை நதிதீரத்தில் அரையிற் சர்ப்பக்கச்சினை வீக்கிய விநாயகக்கடவுளுக்கு அன்பராகிய பரத்துவாசரென்று ஒரு முனிபுங்கவ ரிருந்தார். அவர் ஒருநாள் அந் நருமதையில் ஸ்நானஞ் செய்யப் புக்கபோது யாவருந் தெய்வ ரம்பையோவென்றெண்ணத்தக்க வனப்பினை வாய்ந்த ஒரு ஸ்திரீயானவள் சில கூட்டத்துடன் அந்நதியில் ஸ்நானஞ்செய்ய வந்து அதன்கரையின்கணின்றனள். அவளை அப்பரத்துவாச முனிவர் பார்த்த மாத்திரத்தில் அவர் நெஞ்சமானது, கூற்றமோ, கொடும்பகழியோ வென்று சொல்லத்தக்க அவளது கண்வலையிற் சிக்கி அலமற, அதை யம்முனிவர் சிறிது மாற்றுவதாயினர். அவ்வாறு மாற்றுவதற்கு முன்னமே அவருடைய வீரியம் வெளிப்பட்டுப் பூமியில் வீழ்ந்தது.

அதற்கம்முனிவர் மனங்குன்றிப் பின்னரொருவாறு தேறித் தம திருக்கையைச் சேர்ந்து தவஞ்செய்துகொண்டிருந்தனர். இப்பால் அவ்வீரியமானது விழுந்த விடத்திற்றுனே ஓரிள மகவாகி யிருக்க அதைப் பூமிதேவி யெடுத்து நமக்கு நற்பேறு கிடைத்ததென்று அன்போடு வளர்த்து வந்தனள். பின்னர் அக்குழந்தையானது தனது மேனி செவ்வானம்போலச் சிவந்து, அழல்போல ஒளிவிட்டிருந்தமையால் அங்காரகனென்றும், வீரியமாய் பூமியில் வீழ்ந்து பிள்ளையானதால் பூமகனென்னும் பெயரை வகித்துத் தெருக்களில் விளையாடிக் கொண்டிருக்குங் காலத்தில், ஓர்நாள் தன தன்னையாகிய பூமிதேவியிடத்தில் வந்து சாஷ்டாங்கமாக வணங்கி யெழுந்து அம்மா! அடியேனைப் பெற்று வளர்த்த தாய் நீயாயினை. என் தந்தை யாவரோ? அறிகின்றிலேன். அதனை இப்போது எனக்குத் தெரிவித்தருளவேண்டுமென்று வினவ, அதற்கப் பூமிதேவிஇசைந்து உனது தந்தை பரத்துவாசமுனிவரென்று அறிவித்து, உடனே அப்பிள்ளையை யழைத்துக்கொண்டு அம் முனிவரது ஆசிரமத்திற் சென்று அவர் திருவடிகளில் வணங்கி, சுவாமீ! இச்சிறுவன் தேவரீர் வீரியத்தினின்றும் உதித்தவன். இனித் தேவரீரே அவனைக் கைகொள்ள வேண்டுமென்று சொல்லி அவனை யவரிடத்தில் விடுத்துச் சென்றனள். அதற்கம் முனிவர் மனமகிழ்ந்து தமது இரண்டுகரங்களாலும் அக்குழந்தையைத் தழுவியெடுத்து உச்சிமோந்து உபநயனுதிகளைச் செய்து, வேதமோதுவித்து கலையாதிகளையுங் கற்பித்து கணேசமூர்த்தியினுடைய திருமந்திரத்தை உபதேசித்து அதனைத் தியானிக்கு முறைமையினையுந் தெருட்டி நீ தக்கவிடத்திற்சென்று தவஞ் செய்துகொண்டிருக்கக்கடவை யென்றேவினர். உடனே அங்காரகன் அவ்வாசிரமத்தினின்று நீங்கி மற்றொரு வனத்தின்கட் சென்று ஒப்புயர்வற்ற மகா கணபதியினுடைய திருவடித் துணைகளையே சார்பாகப்பற்றி, நாடோறும் அவர் மந்திரத்தைக் கணித்து, ஆயிரம் வருடம் வரையிற் றவஞ்செய்து கொண்டிருந்தனன். பின்னர் அத் தவத்திற்கு விநாயகமூர்த்தி அருள்சுரந்து, மதம் பொழிகின்ற யானை வதனமும், அருட்பார்வையும், துதிக்கரமும், பத்துப் புயங்களும் ஒளிவீசுகின்ற திருமேனியும் உடையவராய், அவனெதிரிற் பிரத்தியட்சமாக, உடனே அங்காரகன் விரைந்தெழுந்து சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ்செய்து ஆனந்தக் கூத்தாடி வேதாகமங்களாற் றுதித்து கரைந்து கண்ணீர்பெருகி உடன் முழுவதும் புளகாங்கிதங் கொண்டு

நின்றனன். அதற்குக் கங்கையும் கொன்றையும் அணிந்த, சடாபா ரத்தினையுடைய கணேசமூர்த்தியானவர் சந்தோஷித்து, அப்பனே! நீ செய்த தவத்திற்கு மெச்சினோம். உனக்கு வேண்டிய வரங்களைக் கேட்பாயாகவென்று திருவாய்மலர்ந்தனர். அங்காரகன் மீட்டுந் தொழுதெழுந்து அரிய தவத்தர்கட் கானந்த வீடளிக்குங் கர்த்தனே! தேவரீர் திருவடிகளில் இடைவிடாத பத்தியும், தேவர்களோடு கூடி அமுதுண்ணத் தக்க உறவும், கோள்களோடு ஒன்றாக வதியும்பேறும், அடியேற்குக் கிருபைசெய்வதன்றி யான் தேவரீர் தரிசனங் கிடைக்கப்பெற்ற இத்தினஞ் சதுர்த்தியாதலால், இச் சதுர்த்தி திதியில் எனது வாரமாகிய அங்காரக வாரஞ்சேர்ந்துவருகின்ற தினத்தில் சுவாமிகளைத் தொழுகின்ற பேர்களுக்கு வினைப் பற்றுகளை யொழித்தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனன். அவ்வாறே கணேசமூர்த்தி யநுக்கிரகித்து, அன்பனே! யாம் சகலமங்களத்தோடு உனக்குக் காட்சி. தந்தமையால், அதைத் தெரிசித்தவுனக்கு மங்களனென்று பெயருண்டாகக்கடவது. நீ இன்னுஞ் சில நாள்வரையில் இவ்விடத்திலிருந்து நம்மைப் பூசித்து வரக்கடவையென்று திருவாய் மலர்ந்து தமது திருவுருவைக் கரந்தருளினார். பின்னரவ் வங்காரகன் அவ்விடத்திற்றானே யிருந்து பசும் பொன்னால் ஓராலயஞ் சமைத்து, அதிற்றனக்குக் காட்சி கொடுத்தருளிய கணேச மூர்த்தியினது திருவுருவத்தைதாபித்துப்பூசனைசெய்து வந்தான். இவ்வாறு சிலகாலம் பூசித்துக் கொண்டிருக்கையில் விநாயகப் பெருமானுடைய பேருளால், ஒரு தெய்வ விமானம் வர அதில் அவ்வங்காரகன் ஆரோகணித்துத் தேவலோகத்தைச் சேர்ந்து தேவர்களோடுங்கூடி, யமுதுண்டு, நவக்கிரகங்களில் ஒருவனாய்க் கலந்தனன். ஆதலால் அவ்வங்காரகனது தினத்தில் வந்த சதுர்த்தியானது ஏனைய சதுர்த்திகளைவிட விநாயகமூர்த்திக்கு மிக்க சந்தோஷத்தை யளிப்பதாயிருப்பதன்றி அநுட்டித்தவர்கட்கு எல்லாச் சங்கடங்களையும் போக்கத்தக்கதாயு மிருக்கின்றமையால், அதைச் சங்கட சதுர்த்தி யென்று சொல்லப்படும். அவ்வங்காரகனாற் பிரதிட்டை செய்த விநாயகமூர்த்தியானவர் நினைத்த வரங்களை நிகரின்றி யளிப்பவராதலால், எல்லாத் தேவர்களும் அவரைப் பூசித்து சிந்தாமணி விநாயகரென்று திருநாமஞ் சாத்தினார்கள். மேலும் அவ்வங்காரகன் அம்மூர்த்தியை அவந்திமா நகரத்திற்கு மேற்புறத்திற் பிரதிட்டை செய்து பூசித்ததால்அத்தலத்திற்குக்காமதமென்று வேறொரு பெயர்

வழங்குகின்றது. அவ்விடத்தில் யோகிகள் சித்தர்கள் முதலாயி னோரும் வந்து வணங்குகின்றார்கள் என்று பிரமதேவன் பிதிர்தேவ னுக்குச் சொன்னதாகத் தேவேந்திரன் சூரசேன மகாராசனுக்குச் சொன்னான்.

கிருதவீரியன் தவம்புரி படலம் முற்றிற்று.

சந்திரன் அநுட்டித்த படலம்

போற்று கின்றவங் காரக சதுர்த்தியின் போலிவைச்
சாற்றி நிற்றலும் பிதிரனு னவன்றகத் தொழுது
தோற்று சந்திர வுதையத்திற் பூசிக்கச் சொன்ன
மாற்ற மென்னஃ துரையென மலரவன் கிளப்பான்.

உலகவியல்பு, பந்தவியல்பு, மோக்ஷவியல்பு, நரகவியல்பு என் னும் பந்தாதிகாரங்க ளனைத்து முள்ளுற வுணர்ந்து தேகாதி தத்து வங்களையெல்லாஞ் சிவசொரூபமாகக் கருதி சிவயோகத்தானந்திக் கும் தேவேந்திரர்களே! விநாயகமூர்த்தியை அங்காரகனனுட்டித்த தையும், சதுர்த்தி அங்காரக சதுர்த்தியான வரலாற்றினையுஞ்சொன் னோம்! இப்பால் சந்திரனுபாசித்த மான்மியத்தைச் சொல்லு வோங் கேட்பீராக: மீட்டுந் தேவேந்திரன் சூரசேன மகாராசனுக் குச் சொல்லுவான்; அரசனே! கிருதவீரிய மகாராசனுடைய பிதிர் தேவன், பின்னும் பிரமதேவனைப் பணிந்தெழுந்து, சுவாமீ! மேற் கூறிய அங்காரக சதுர்த்தியைச் சந்திரவுதயத்திற் பூசிக்கச்சொன்ன வரலாற்றைத் திருவாய் மலர்ந்தருள வேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ் செய்துகொள்ள, அதற்குப் பிரமதேவன் சொன்னதாவது:—பிதிர் தேவனே! முன்னொருகாலத்தில் அண்டர் நாயகராகிய சிவபிரானைத் தரிசிக்குமாறு யான் கைலாயகிரிக்குச் சென்றேன். அப்போது சிவ பெருமான் விநாயகமூர்த்தியோடுஞ் சுப்பிரமணியக் கடவுளோடுந் திருவோலக்கத்தி லெழுந்தருளி யிருந்தனர். அச்சமயத்தில் நாரத முனிவர் வந்து தமது கையுறையாகக் கொண்டுவந்த ஓர் கனியைக் கர்த்தனெதிரில் வைத்து, திருவடிகளில் அஷ்டாங்கமாகத் தொழு தெழுந்து தமது யாழினை மீட்டித்தேனுண்டுபெய்யு மேகம்போல இசையாகிய அமுதத்தைப் பொழிவதாயினர். அவ்விசை யமுதத் தைச் சிவபெருமான் செவிமடுத்து அம்முனிவ ருள்ளத்தை மகிழ்ச்சி

பெறச்செய்து, அவர் கையுறையாகத் தந்த கனியையெடுத்து எனது முகத்தைநோக்கிப் பிரமனே! நம்மிருபக்கலும் விநாயகமூர்த்தியுஞ் சுப்பிரமணியனு மிருக்கின்றதால் இவர்கட்குள் இக்கனியை யாவர்க்குத் தரத்தக்க தென்று வினவியருள, அதற்கு முருகக் கடவுள் இளையவராதலால், அவருக்கே கொடுக்கத் தக்கதென்று சொன்னேன். அவ்வாறே யதனை அவர்க்களித்தனர். அதைக்கணேசமூர்த்தி யறிந்து விழிகளிற் றீப்பொறிகள் சிதறும்படியாகக் கோபித்து என்னை நோக்கலும், முன்னஞ் சிவபிரானால் எனது சிரமறுபட்ட போது கொண்ட பயத்தினுலும் அதிகபயத்தையடைந்து என்னுடனிருந்த கணங்களோடும் அவர் சமுகத்திற்சென்று திருவடிகளிற் றீர்க்கதெண்டஞ் செய்து, பலமுறையும் வேதாகமங்களிற்றுதித்து, சுவாமி! அடியேன் செய்த குற்றத்தை மன்னித்தருளவேண்டு மென்று விண்ணப்பஞ் செய்துகொண்டேன். அதற்கு அக்கணேச மூர்த்தி மனதிரங்கி யான் கேட்டுக்கொண்டவாறே கிருபைபுரியுஞ் சமயத்தில் அதைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த சந்திரன் தன்னுள்ளத்தின்கண் அவமதிப்புக்கொண்டவனாய்ச் சிறிது பல்லைக்காட்டி நகைத்தனன். அதைக்கணேசமூர்த்தி நோக்கி மிக்க கோபங்கொண்டு பெரியோர்களிருக்கின்ற சபையில் சிறிதேனு மடக்கமில்லாமல் நகைத்தனையாதலால், இனி நீ உலகத்தில் பிரகாசமின்றி மறைந்து போகக்கடவது உன்னுருவத்தைக் கண்டவர்களும் இடருழக்கக் கடவரென்று சபித்தனர்.

இச்சாபங்களைப் பெற்றவுடனே சந்திரன் ஆகாயமார்க்கமாய்த் திரிதலற்றுத், தன்னொளியும் மறைப்பட்டவனாய்,மிக்கமனவருத்தத்தோடு தனதிருக்கையிற்றானே யிருந்துவிட்டனன். பிதிர்தேவனே! ஏளனமான நகை யெவரிடத்திற் செய்தாலும் அதனாற் பின்னர் துன்பம் வருமென்று பெரியோர்கள் கூறியிருக்க, அப்பெரியோர்களிடத்தில் அதனைச்செய்து யாவர் பிழைக்க வல்லவர்கள்? அவ்வறியாமையால் தெள்ளியதிங்களுந் தீதுற்றதல்லவா? இவ்வாறு சந்திரன் ஒளிமழுங்கி மறைந்து போகலும், தேவர்கட்கு அமுத பானங்கிடையாமல் வருந்தி அவர்கள் இந்திரனிடத்திற் சென்று முறையிட, அவ்விந்திரன் அதிக துயரங்கொண்டு இவ்விபரத்தைக் கணேசமூர்த்தியே தீர்க்கத்தக்கதென்று நிச்சயித்து எல்லாத்தேவர்களோடும் அவர் சமுகத்திற் சென்று, அவரது பாதபதுமங்களைத் தொழுதெழுந்து தீனசரண்ணிய மூர்த்தியே! விண்ணுலகத்

தார்க்கு அமுதஞ்சுரத்தலும் மண்ணுலகத்தார்க்குப் பயிரைவளர்த்தலுஞ், சந்திரனுக்குரிய கடமையானது தேவரீரது கட்டளேயேயன்றிவேறன்று. அச்சந்திரன் இப்போதில்லாமையால் இவ்விரண்டுலகமு மாழ்கியிருக்கின்றன, சிறியோர் செய்த பிழையைப் பெரியோர் பொறுப்பது கடனுதலால், அறிவீனனுகிய சந்திரன் செய்த குற்றத்தைத் தேவரீரே பொறுத்தருளாவிட்டால்,மற்றையாவரிடத்தில் பொறுமை நிற்கமாட்டும்? ஆக்கவும் அழிக்கவும் வல்ல பரம்பொருளே! மிக்க துயரத்தில் மூழ்கியிருக்கின்ற சந்திரன் சாபத்தைத்தேவரீர் கிருபைசுரந்து நிவிர்த்திசெய்தருள வேண்டுமென்று பலமுறை துதித்து இரந்தனன். இவ்வாறு மனத்துயர் கொண்ட எல்லாத்தேவர்களோடுந் தேவேந்திரன் செய்துகொண்ட விண்ணப்பத்திற்கு விநாயகக்கடவுள் செவிகொடுத்து, இந்திரனே! நெருப்பு சுடாமற் குளிர்ந்தாலும், இருள் சூரியனை விழுங்கப்பட்டாலும், பூமிக்குப் பொறுமையற்றுலும் நமது வாக்கியம் எக்காலத்து மாறுந்திறமன்று, நம்மை நன்மையோடு வந்து நயந்து போற்றின பேர்க்கு இன்மையென்னுந் துன்பமெய்தலுமில்லே, இதுவே நமது தன்மையென்றறியக்கடவை! ஒரு சந்திரனுக்களித்த சாபத்தி னிமித்தம் நீங்கள் யாவரும் பரிந்து கேட்டுக் கொள்வதால் அவனைச் சிறுமை செய்கின்ற சாபத்தை நிவிர்த்தி செய்கின்ருேம். அஃதெவ்வாறெனில்,ஆவணிமாதம் பூர்வபட்சத்தில் வருகின்ற சதுர்த்தியில்மாத்திரம் அதனை யாவரும் பார்க்காதிருக்கக் கடவர்கள். மறந்தேனும் பார்ப்பார்களாயின் அவர்கள் பலவகைப் பாதகங்கட்கும் பாத்திரர்களாகி இடும்பைக் கடலினின்றுமெழுந்திரார்கள். மற்றைய நாள்களிலெல்லாம் முன்போலவே அவனுருவினை யாவரும் ஆகாயத்தின்கண் காணலாம். இதனையறிந்து நடந்துகொள்ளக் கடவீர்களென்று திருவாய் மலர்ந்தருளினர். அத்திருவாக்கினைக் கேட்டலுந் தேவர்களெல்லாம் உய்ந்தோம் உய்ந்தோமென்று துள்ளி ஆனந்தக்கூத்தாடினுர்கள். இப்பால் இந்திரன் அவ்விடத்தினின்றும் விடைபெற்றுச் சந்திரனிடத்திற் சென்று விநாயகக்கடவு ளநுக்கிரகித்த முறைமையைக்கூறி அக்கடவுளது ஏகாக்ஷர மந்திரத்தை உபதேசித்து, ஓ குமுதநண்பனே! நீ உன் மனதிற் கணேச மூர்த்தியை யிருத்தி. அவர் மனுவாகிய இவ்வேகாக்ஷர மந்திரத்தை இடைவிடாது தியானித்து, அவர் பெருங்கருணையைப் பெற்றுக்கொள்ளக் கடவையென்று சொல்லி, யெல்லாத் தேவர்களோடுந் தனது

சொர்க்க லோகத்திற்குப் போய்விட்டான். பின்னர் சந்திரன் அவ் விடத்தினின்று நீங்கி கங்காசர்வசித்தி நகரமென்று சொல்லத்தக்க ஓரிடத்திலிருந்து மனோதிடங்கொண்டு ஏகாட்சர மந்திரத்தை இரு பத்திரண்டு வருடங் கணித்தான். அதற்குக் கணேசமூர்த்தி மன திரங்கி, ஒற்றைக்கோட்டினையுடைய யானைமுகத்தோடும் அவனுக் கெதிரிற் பிரத்தியக்ஷமாயினர். உடனே சந்திரன் விரைந்தெழுந்து சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ் செய்து, விழிகளில் ஆனந்தநீர்த்தாரை களைச்சொரிந்து, சுவாமி! அறிவிலியாகிய அடியேன் அறியாமற் செய்த பிழையை முழுதும் பொறுத்து, என்னைக் குழுமியரிக்கின்ற கொடுந் துன்பநோயை வீழச்செய்து, தேவரீரது மெய்யருளைத் தந்து ரட்சிக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தான். அதற்கு விநாயகக் கடவுள் கிருபைசுரந்து, சந்திரனே! உனக்கு வேண்டிய வரமெல் லாம் முன்னமே கொடுத்திருக்கின்றோம், இன்னுமோர் வரமுந் தரு வோங் கொள்ளக்கடவையாக! அஃதாவது, சங்கடங்களை நீக்கிக் கொள்ள வேண்டினோர், அங்காரக சதுர்த்திதோறும் நீ உதயமா கின்ற சமயத்தில் நம்மைப் பூசைசெய்து, உன்னையும் அருச்சித்து, துதிசெய்யக் கடவர். உன்னை யாவருந் தொழும்படியாக, உனது கலைகளுள் ஓர் கலைமாத்திரம் நமது முடியின் மீதிருக்கக்கடவது. என்றிவ்வாறு அருள்சுரந்து அவனை ஆகாயத்திற் செல்ல விடை கொடுத்து, தமது திருவுருவைக் கரந்தருளினர். இப்பால் சந்திரன் தனது பகிர்முகத்துள்ள மலினமெல்லாம் ஒழிந்தமையால், அக முகத்துள்ள இருளுங் கடந்தவனாய், உடனே எண்ணற்ற கிரணங் களைக்கொண்டு,முன்னிருந்ததிலும் அதிகப் பிரகாசத்தினை யடைந்து அழகு பொருந்திய ஓர் கோயிலைச் சமைத்து, அதில் ஐங்காக் கடவுளாகிய கணேச மூர்த்தியைப் பிரதிட்டை செய்து, பாலசந்திர விநாயகரென்று திருநாமங்கூறி, சிறந்த பூசனைகளை யியற்றி, பழைய படி ஆகாய மார்க்கத்திற் சென்றனன். பின்னர் கணேச மூர்த்தியி னுடைய திருமுடிக்கு ஓராணியாகவிருக்கப்பெற்ற சந்திரனாற் றாபித் திருக்கும் அப்பாலசந்திர மூர்த்தியை அன்று தொட்டு தேவர் முனிவர் முதலாயினோர் வந்து பூசைசெய்கின்றனர். மேலும் பூசிக் கின்றோர்கள் உடனே சகல சித்திகளும் பெறுந் தன்மையினால் அத்தலம் சகல சித்தித்தல மென்னும் பெயரை யடைந்து எல்லாத் தலங்கட்குந் தலைமை பெற்றிருக்கின்றது. ஆதலால் சங்கடசதுர்த்தி தினத்திலே சந்திரோதய காலத்தை முக்கியமாகச் சொல்லப்

பட்டது. மேலும் விநாயக மூர்த்திக்குச் செய்த அபராதத்தினல் பலவகைப்பட்ட இடர்களில் சந்திரனே மூழ்கிவருந்தினுனயினன். அவரது மேன்மையை என்போலிகளால் எவ்வாறறிந்து சொல்லக் கூடும். சுகம்பெற வேண்டினோர்கள், கணேச மூர்த்தியினிடத்தில் மறந்தேனும், வாய்சோர்ந்தேனும், மெய் வழுக்கியேனும், தருமத் திற் கடாதனவற்றைச் செய்வாராயின், மிக்க துன்பங்களை யநுப வித்து நரகத்தில் அழுந்தி வருந்துவார்கள். ஈதல்லாமல் விநாயக மூர்த்தியைக் குறை வில்லாமற் பூசிக்கின்ற பேர்கள் அவசியம் அறுகுகொண் டருச்சிக்கவேண்டும். என்று பிரமதேவன் பிதிர் தேவனுக்குச் சொன்னதாகத் தேவேந்திரன் சூரசேன மகாராச னுக்குச் சொன்னுன்.

சந்திர னனுட்டித்த படலம் முற்றிற்று.

விடைகரம் புலைச்சி வீடுறு படலம்

தூர்வை மகத்துவம்.

மொழிந்திடப் பிதிரனு முகமலர்ந் துதேன்
பிழிந்தபன் மலரினும் பெருமை யென்கொலாங்
கழிந்திடு மறுகினுக் கெனக்க டாவினன்
வழிந்துகு தேமலர் வள்ளல் செப்புவான்.

சிவானந்தக் கடலிற்படிந்து, திருவருள்விலாசமா யிலங்கும் ஓ! ஓ! முனிவர்களே! விநாயகமூர்த்தியினுடைய திருமுடிக்குச் சந்தி ரன் ஓரணியாகிய வரலாற்றையும், அங்காரக சதுர்த்தியிற் சந்திர னைப் பூசிக்கவேண்டிய காரணத்தையுஞ் சொன்னோம். இப்பால் தூர்வை மகத்துவத்தைச் சொல்லுவோங் கேட்பீராக: தேவேந்தி ரனை மீட்டுஞ் சூரசேனமகாராசனை நோக்கிச் சொல்லுவான், அரச னே! பிதிர்தேவன பின்னும் பிரமனை வணங்கி, சுவாமி! பரிமள மிகுந்த புஷ்பங்கள்பலவாகவிருக்க அவைகளைப்பார்க்கிலும் தாழ்ந்த அறுகுக்கு அவ்வளவு விசேடம் வந்த காரணம் என்னென்று வின வினன். அதற்குப் பிரமன் சொன்னதாவது:—ஓ பிதிர்தேவனே! அழகுவாய்ந்த அவந்தி யென்கின்ற பட்டணத்தில் சுலபனென்னு மியற்பெயரையுடைய ஓரரசனிருந்தான். அவனுக்குச் சுபத்திரை

யென்னும் ஓர் மனைவி யிருந்தனள். அவ்வரசன் அவளோடு கூடி நீதி வழுவாது அரசியற்றி வருகின்ற நாளையில் ஒருநாள் வறுமைக் கடலுண்மூழ்கி வருந்துகின்றவனும் கங்கா சடாதரமூர்த்தியாகிய சிவபெருமானது பாதபதுமங்களிற் சிறந்த பத்தியுடையவனுகியும் நீரிற்றுவைத்து வெளுத்தெடுக்க வலியற்ற கிழிந்தவஸ்திரத்தை யுடையவனுகியும் கரத்திற் காமுங் கோலுங்கொண்டு மனைகடோறும் பிச்சையேற்பவனுகியு மிராநின்ற மதுசூதன னென்னும் ஓர் வேதியன் அவனிடத்து வந்து யாசித்தான். அப்போதுஅவ்வரசன் ஏற்றூர்க்கு மாற்றூது கொடுக்குந் தன்மையினனுயினும் பழைய ஊழின் வலியால் அவனைக்கண்டு நகைத்தனன். அதை அவ்வேதியன் கண்டு மனம் வருந்தி கண்களில் அனற்பொறி சிதறும்படியாகத் தானும் ஊழ்வசத்தனுய்க் கோபித்து, அரசனே! நீ சிறிதேனுங்கல்வித்துறை கண்டவனல்லை, கனவினையொத்த நின் செல்வச் செருக்காலன்றோ என்னை நோக்கி நகைத்தனை! அஃது என்னுள்ளத்தையும் உன்குலத்தையுஞ் சுட்டுவிட்டது! பசுவின் பின்புற மோந்து பல்லைக்காட்டும் இடபத்தைபோல என்னைக்கண்டு பல்லைக் காட்டினை யாதலால், நீ ஏரிற்பூட்டும் எருதின்வடிவாகிப் புல்லே யுணவாய்ப்புசிக்கக் கடவை யென்று சபித்தனன். அச்சாபத்தை அவ்வரசனது மனைவியாகிய சுபத்திரை கேட்டு மிக்க துன்பமடைந்து, ஓ வேதியனே! உனது மெய்ம்மை முழுதும் புண்ணியநீற்றைப் பொலிவுறப் பூசினையாயினும் அதற்கேற்ற இரக்கத்தினை யுன்னிடத்திற் காண்கிலேன்! யாரேனுந் தெரிந்துந் தெரியாமலும் ஓர் குற்ற மிழைத்தார்களாயின் விவேகிகள் அதனைப் பொறுப்பார்களே யன்றிக் கோபியார்கள். நீ சிறிதேனுந் தாரதன்மியம் பாராமல் உலகத்தையாளும் இராசனென்றும் யோசியாமல் அறிவற்ற கழுதையைப்போலச் சபித்தனையாதலால், நீ கழுதையாகி ஆடையொலிக்கும் வண்ணன் கையிற் சிக்கி முதுகு நெளிய வத்திர மூட்டைகளைச் சுமந்து வருந்தக்கடவை யென்று சபித்தனள். அதை வேதியன் கேட்டு மனங்கலங்கி, பெண்ணே! குற்றம் உங்கள் மீதிருக்க, அதைக் குறையிரந்து நிவர்த்தி செய்து கொள்ள எண்ணமுறுது, நீச ஸ்திரீகளைப்போல எனக்கு மறுசாபமிட்டனை! யாதலால், நீ புலைச்சியாகி, உண்ணப்படுவனவும், உடுக்கப்படுவனவுமின்றி துன்பமுறக் கடவையென்று சபித்தனன்.

ஓ! பிதிர்தேவனே! பாவங்களென்னும் எல்லாக் கொடிகளும் படர்வதற்குக் கொழுகொம்பா யிருப்பது வெகுளியாகும். அவ்

வெகுளிஒருவனிடத்திருக்குமாயின்அவனுக்குச்சங்கடமும் வறுமையும் இல்லாமற் போவதுண்டோ? இப்பால் அம்மூவருந் தங்களுக்குத் தாங்களே முடித்துக்கொண்ட சாபங்கள் மேலிடலும், சுலப மகாராசன் இடபமாகி அந்நகரத்திலிருக்கின்ற ஒருழவனிடத்திற் சென்று துன்பமுற்றிருந்தனன். மதுசூதனனென்னும் வேதியன் கழுதையாகி வண்ணான் கரத்திற்சிக்கி வருத்தமுற்றிருந்தனன். சுபத்திரையென்பவள் புலைச்சியாகி அந்நகரத்தின் புறத்திலிருக்கும் புலைச்சேரியிற் சென்று வறுமையினால் அடக்கக்கூடாத பசியையுடையவளாகி யாவரேனும் இடித்தளிக்கும் பிச்சையை யேற்றுண்டிருந்தனள். இவ்வாறு நெடுநாள் செல்ல, ஒருநாள் எருதானது உழவனுடைய ஏரிற் பிணிப்புண்டு அவனது, கொல்லையைவளைந்து வளைத்து உழுது கொண்டிருந்தது. கழுதை தன் முதுகெலும்பு நோக மூட்டையைச் சுமந்துகொண்டுபோய் வண்ணான் துறையிற் போட்டுவிட்டுப் புல்லை மேய்ந்துகொண்டிருந்தது. புலைச்சியானவள் குளிர்காய வேண்டி மரப்பட்டைகளையும் புற்களையுஞ் சேதிக்கச் சென்றனள். இவ்வாறு மூன்றும் ஓரிடத்திற் சேர்ந்தபோது மேகமானது ஆகாயத்தில் இருளைப்பரப்பி,மின்னலைவீசி,வில்லை வளைத்து, இடியிடித்து, மழையைச்சொரிய அதனால் உழவன் எருதினது பூட்டைத் தரித்துவிட்டுச் செல்ல, அஃது அவ்விடத்தினின்று போய் அங்கிருக்கின்ற விநாயகமூர்த்தி ஆலயத்திற் புகுந்தது. அக்கோயிலின் மருங்கு மேய்ந்திருந்த கழுதையும், அவ்வாறே சென்றது. புலைச்சியானவள் தான் சேதித்த புற்களைக் கட்டியெடுத்துக் கொண்டு அக்கோயிலின் வெளிப்பிரகாரத்திலொதுங்கினள். உடனே இராக்கால நெருங்கலும் அக்கழுதையும் எருதும் பையப்பையச் சென்று புலைச்சி சுமந்திருக்கின்ற புல்லைப் பிடிங்கிக் கடித்து வாயிற் குதட்டிக் கொண்டிருந்தன. அதை அவள் கண்டு அப்புற் சுமையை நிலத்திலிட்டுக் கோலையெடுத்துக் கழுதையை மொத்தினள். அது தனது காலால் எருதை உதைத்தது. அவ்வெருது தனது கொம்பினால் அக்கழுதையை முட்டியது. இப்படி மூன்றும் ஏககாலத்தில் ஒன்றுக்கொன்று பிணங்கிப் பேரொலி செய்து கொண்டிருந்தன. அவ்வொலியை அத்தினம் விநாயக சதுர்த்தியானதால் அவ்விநாயக மூர்த்திக்குச் சந்தியாகால பூசையை நிறைவேற்றி அவரது மந்திரத்தைச் செபித்துக்கொண்டிருந்த முனிவர்கள் கேட்டு, உடனே தடி ஏந்தி வந்து அவைகளை அடித்துத்தூத்தி

ஞர்கள். அதற்கு அவைகளஞ்சிக் குளிர்ந்த வாடைக்காற்றினுலும், இடி, மின்னலோடுகூடிய பெருமழையினுலும் வெளிக்கொண்டு போவதற் கிடமில்லாமல் அவ்வாலயத்தைப் பலமுறை சுற்றிவர அம்முனிவர்கள் அவைகளை மேலுமேலுந் துரத்திப் புறம்பிலோட்டி விட்டனர். அவைக ளவ்வாலயத்தைச் சுற்றிச்சுற்றி ஓடுகையில் மிருகங்கள் வாயில் மென்றுக்கொண்டிருந்த புல்லும் புலைச்சி கையிற் கொண்டிருந்த புல்லும் சந்நிதிக்கு முன்பாக விழ அவைகளில் மூன்று புல்லைமாத்திரங் காற்றுனது எழுப்ப அவைகள் கணேச மூர்த்தியினுடைய திருமேனியைச் சார்ந்தன.

அஃதெவ்வாறெனில், புலைச்சி கையினின்று வீழ்ந்த புல்லானது முடியின்மீதும், எருதின் வாயினின்று வீழ்ந்த புல்லானது தும்பிக்கைமீதும், கழுதைவாயினின்று வீழ்ந்த புல்லானது திருவடியின்மீதுஞ் சார்ந்தன. இவ்வாறு அப்புற்களானவை கணேச மூர்த்தியினுடைய திருமேனியிற் றலைமயக்குற்றிருக்கின்ற காரணத்தினல், ஆலயத்திற்கு விழுப்பு வந்துவிட்டதென்று முனிவர்களெல்லாம் ஸ்நானஞ் செய்துவந்து ஆலய முழுவதுஞ் சுத்திசெய்து கும்பமாதிகளை வைத்து திருமஞ்சனந் தூபதீபமுதலிய எல்லாப்பொருளையுஞ் சேகரித்து முதிர்ந்த மெய்யன்பினேடும் பூசித்து, தங்கள் தங்கள் கவலைகளையொழித்துக்கொண்டனர். இப்பால் அம்முனிவர்களால் அடித்துத் துரத்தப்பட்ட எருது முதலிய மூன்றும் அடியுண்ட வருத்தத்தினுலும், காற்று மழையி லலைப்புண்டதனுலும், உணவில்லாக் குறைவினுலும், எங்கும்போக்கிடங் காணுமலுயிர் பிரிந்திறந்தன. பின்னர் அம்மூன்றின் பாலதாய் வந்து வீழ்ந்த புற்கள் தமக்கருச்சனை செய்ததாகவும், அவைகள் அடியுண்ணமாட்டாது ஆலயத்தைச்சுற்றி வந்தது வலம் வந்ததாகவும், முனிவர்கள் விழுப்பு நேர்ந்ததெனக் கருதி இயற்றிய அபிஷேகம் அவைகள்செய்த அபிஷேகமாகவுங் கொண்டு கணேசமூர்த்தி கிருபைகூர்ந்து அவைகளை யழைத்துவருமாறு தேவகணங்களை யேவினர். அத்தேவகணங்கள் உடனே ஒரு விமானத்தைக் கொண்டு வந்து அம்மூன்றுக்குந் தேவவுருவந் தந்து, அரம்பையர் புடைசூழ்ந்து ஆடல்பாடல்களைச் செய்தல்முதலிய உபசாரங்களோடு அவ்விமானத்தின்மீ தாரோகணிக்கச்செய்தனர். என்று பிதிர்தேவனுக்குப் பிரமதேவன்சொன்னதாகத் தேவேந்திரன் சூரசேனமகாராஜனுக்குச் சொன்னன்.

விடைகரம் புலைச்சி வீடேறு படலம் (தூர்வைமகத்துவம்) முற்றிற்று.

தூர்வை யருச்சனைப் படலம்

மிக்கிழி பவத்தி னின்றுர் மிக்குய ருலகஞ் சேரத்
தக்கபுண் ணியத்தைத் தந்த தோரறு கொன்றுற் றன்னைத்
தொக்கருச் சிக்கு மேன்மை சொல்லுக வென்றுர் தூயோர்
நக்குள மகிழ்ந்து தேவ நற்கண மவர்க்குக் கூறும்.

மகாமகத்வமிக்க முனீந்திரர்களே! * விடைகரம் புலேச்சியாகிய மூவரையும், வீடுபுகச்செய்த தூர்வை † மகத்துவத்தைச் சொன்னேம். இப்பால் அத்தூர்வை யருச்சனையைச் சொல்லுவோங் கேட்பீர்களாக. பின்னும் இந்திரன் சூரசேனமகாராசனை நோக்கிச் சொல்லுவான். அரசனே! பிரமனைப் பிதிர்தேவன் மீட்டும் பணிந் தெழுந்து சுவாமீ! புலேச்சி முதலிய மூவருந் தெய்வசரீரம் பெற்று விமானத்திலேறிய பின்பு அங்கு நடந்த காரண மென்னென்று வினவ, அதற்குப் பிரமன் சொன்னதாவது: பிதிர்தேவனே! அவ்வா றம்மூவரும் விமானத்திலேறலும் அங்கிருந்த தவசிரேஷ் டர்களெல்லாம் அதிசயமுற்று, அவ் விமானங் கொணர்ந்து வந்த தேவகணங்களை வணங்கித் துதிசெய்து, விதி யென்பதைச்சிறிதேனு மறியாத இவர்கள் எந்தக்காரணத்தால் இவ்விமானத்தி லேறத்தக்க வர்களானுர்களென்று கேட்க, அதற்கக் கணங்கள் சற்றுநின்று, ஓ, தவசிரேஷ்டர்களே! இவர்கள் கணேச மூர்த்தியை அறுகினுலே பூசனைசெய்து அவர்களுடைய பாபசரீரங்களைவிட்டுத் தெய்வசரீரங் கொண்டு இவ்விமான மேறப்பெற்றுர்களென்று கூற, அதையம் முனிவர்கள் கேட்டு, கணநாதர்களே! இழிந்த சென்மத்தை யுடைய வர்கட்கு உயர்ந்த லோகத்திற் சேரத்தக்க புண்ணியத்தை ஓரறுகு கொடுத்ததாயின், அவ்வறுகைக் கொண்டு விநாயகக் கடவுளை யருச்சிக்கு மேன்மையைச் சொல்லியருளவேண்டுமென்று விண்ணப் பஞ்செய்தார்கள். அதற்கத்தேவகணங்களிசைந்து, ஓ,முனிவர்களே! நிறைந்த சோலைகளாற் சூழப்பட்டிருக்கின்ற தாபரமென்கின்ற நகரத்திலே, தென்றிசையிலே, ஓர் பனந்தோப்பிலுள்ள ஓடக்கரை யைத் தமக்காசிரமமாகவுடைய கவுண்டின்னியரென்னும் ஒருமுனிவ ரிருந்தார். அவர் தமது இல்லறப் பணிவிடையை இடையூறெய்தா

---

* விடை-எருது. கரம்-கழுதை. புலேச்சி-நீச்சஸ்திரீ.

† தூர்வை-அறுகு.

வகை நடத்திவருபவளாகிய ஆசிரியையென்னும் பத்தினியோடு தவஞ்செய்து வருகின்ற நாளையில் ஆதியந்தமில்லாதவராகியும் மன வாக்குக் காயங்கட் கெட்டாதவராகியு மிராநின்ற விநாயகமூர்த்தி யை, அவ்வாசிர்மத்தில் ஆகம விதியோடும் பிரதிட்டை செய்து, *சத்தசாகரங்களையும் இணையிடக்கூடாத தமது நிறைந்தபத்தியினால் பிரதிதினமும் பதினாயிரம் அறுகு கொண்டுவந்து, அவைகளைக் குற்ற மற வாராய்ந்து, அருச்சனை செய்துவருவார். இவ்வாறு நடாத்தி வருகின்ற நாளையில், ஒருநாள் அவர்பத்தினியாகிய ஆசிரியை யென் பவள் தவசிரேஷ்டராகிய அக்கவுண்டின்னிய முனிவரைப் பணிந்து சுவாமீ! பரிமளமிகுந்த புட்பங்கள் பலவகையிருக்க அவைகளைப் பறித்து அருச்சனை செய்யாது, பிரதிதினமும் அளவற்ற அறுகு களைக் கொண்டுவந்து அருச்சிக்கின்றீரே! அஃதென்ன காரணத்தி னால்? அதனை யடியாட்குத் தெரிவித்தருள வேண்டுமென்றுவிண்ணப் பஞ் செய்துகொண்டனள். அதற்கம் முனிவர் சந்தோஷித்து, பெண்ணே! அவ்வறுகின் பெருமை மகா ரகசியமுள்ளது. ஆயினும் நீ மிக்க பத்தியோடுங் கேட்கின்றமையால் சொல்லுவோங் கேட்பாயாக: முன்னொரு காலத்தில் ஒரு விசேட தினத்தில் சித்தர் கின்னரர், கருடர், விஞ்சையர், சாரணர், முனிவர்முதலிய யாவரும் பணிந்து புடைசூழ்ந்திருக்கத்தக்கதாக யமதருமராசனானவன், தனது கொலுச்சபையிலிருக்கின்ற நவரத்தின சிம்மாதனத்தின்கண் மிக்கவலங்காரத்தோடு வீற்றிருக்கின்றபோது அரம்பா ஸ்திரீகள் தங்களுள்ளங் கண்ணின்வழி நடப்பதும், அக்கண் கையின்வழிச் செல்வதுமான அபிநயத்தைக் கொண்டு நாட்டியஞ் செய்தார்கள்.

அப்போது அவ்வரம்பா ஸ்திரீகளுள் மிக்க அழகினை வாய்ந்த திலோத்தமை யென்பவளது மேல்வத்திரம் நழுவிப்போக, அவள் மிகவும் நாணமுற்றுத் தலைகுனிந்து, அருகிலிருப்பவர்க ளறியா வண்ணம் அவ்விடத்தை விட்டு அப்பாற் சென்றனள். யமதரும ராசன் அவளது தனங்க ளிரண்டையும் நன்றாய் கண்டதனால், உடனே அவன் மனது காமத்தாலுருகி விரகமென்கின்ற அனலாற் கொழுத்தப்பட்டு, அக்கொலுச் சபையினின்று நீங்கி அந்தப்புரத்

---

* சத்தசாகரமாவன: உவர்க் கடல், நன்னீர்க்கடல், பாற்கடல், தயிர்க் கடல், நெய்க்கடல், கருப்பஞ்சாற்றுக்கடல், தேன்கடல், என்ப. சாகரம்- சகரர்களாற் றோண்டப்பட்டது.

திற்குச் செல்வதாயினன். அவ்வாறு செல்வதன்முன், அவன் வீரியமானது வெளிக்கொண்டு நிலத்தில்வீழ, அதினின்றுங்கொதித் தெழுகின்ற வனலுக்கொப்பான கொடுமையோடு கலப்பையைப் போன்ற வெளுத்த கோரைப் பற்களும், நீண்டு முறுகிச் சிவந்திருக் கின்ற முகமயிர்களும், பெருகியோங்கிய அழற்கொழுதினையொத்து நிமிர்ந்திருக்கின்ற புறமயிர்களும், சிவந்த கண்களும், தேவர்களுங் கண்டஞ்சத்தக்க அவயவங்களு முடையவனாய், ஒப்பற்ற பெருவலி யினையுடைய அனலாசுரனென்னும் ஓரவுணன் உதித்தெழுந்தனன். உடனே அங்கிருந்தவர்க ளெல்லாம் அவனைக் கண்டு பயந்து, அப்பால் ஓடிப்போயினர். இப்பால், திரிலோகமுந் துயருறும் படியாக முன்னர் திருப்பாற் கடலின்கணுதித்த ஆலகாலத்தை யொத்த அப்புதல்வனது கொடிய வுருவத்தை தனது காமந்தணியு மாறு அந்தப்புரத்திற் சென்ற யமதருமராசன் கண்டு பயந்து, அவ்விடத்தில் அவன் நுழையாத வண்ணங் கதவைத் தாளிட்டுக் கொண்டனன். அவற்றை அவ்வனலாசுர னறிந்து, யமதருமராசனை தந்தை யென்கின்ற மதிப்போடு விட்டு நீங்கிப் பூவுலகத்தி லுண் டான சகல சீவராசிகளையும் புசித்து, இனி இந்திரன் முதலிய எல்லாத் தேவர்களையும் புசித்திடுவோமென்று கருதி விண்ணுலகத் திற்கெழுந்தனன். அதை அவ்விந்திரன் முதலியோரறிந்து பயந்து இலக்குமியை மார்பினிடமாகவுடைய மகாவிஷ்ணுவையுஞ் சரண டைந்து, தங்களிடும்பையைக்கூறி முறையிட்டார்கள். அவை யனைத் தையும் மகாவிஷ்ணு கேட்டு அப்பாதகனுடைய பராக்கிரமத்தை யோசித்து இவன் விநாயகமூர்த்தியினுடைய திருக்கரத்தாலழியத் தக்கவனே யன்றி மற்றை யரால் அழிபவ னல்லவென்று தெளிந்து எல்லாத் தேவர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு ஒரு பாரிசத்திற் கூட்டமாக விருந்து விநாயக மூர்த்தியினுடைய திருவுருவை மன திற் றியானித்து, வேதாகமங்களாற் பலமுறை தோத்திரஞ் செய்து தங்கள் தங்கள் குறையினைச் சொல்லி முறையிட்டார்கள். அதற்கு ஆன்றோர்களறிவுக்கும் அகப்படாதவராகிய விநாயகமூர்த்தியானவர் மனதிரங்கி, மான்றோல் முடிந்த பூணூல் மார்பின்கண் பிரகா சிக்கும்படியாகப் பிராமணர் குலத்திற் பிறந்த பிரமசாரியைப்போல வடிவெடுத்து அத்தேவர்கள் முன்னதாகச் சென்றனர்.

உடனே எடுத்த தேகத்தாலடையத்தக்க பயனை எளிதிலடைந் தவர்களை யொத்துக் களித்து இவரே ஓங்காரத்தினின்று மெழுந்

தருளிய விநாயகமூர்த்தியென்று நிச்சயித்து, விண்டு முதலிய எல்லாத் தேவர்களுஞ் சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்தெழுந்து, ஓ, தீன தயாநிதியே! அடியேங்கள் படுகின்ற துன்பப்பாட்டினை யொழித்து, அனலாசுரனை யழித்தருள வேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ் செய்து கொண்டார்கள். அதற்குப் பிரமசாரியாய் வந்த விநாயகமூர்த்தி யானவ ரிசைந்து அருள் வழங்கினர். அச்சமயத்தில் சொர்க்க லோகத்திற் சென்ற அனலாசுரன் அங்கு தேவர்களைக் காணாத வனாய்ப் பற்பல விடங்கடோறுந் தேடிப் பின்னர் அவர்கள் ஒன் ருகக் கூடியிருக்குமிடத்தினைக் கண்டுபிடித்து எதிர்நோக்கிச் சென் றனன். அப்பாதகன் வரவைப் பார்த்த முனிவர்களெல்லாம் உட னே ஓட்ட மெடுத்தார்கள். தேவர்களெல்லாம் நடுநடுங்கி உமா பரமேஸ்வரியார் புத்திரராகியும், மூவர் முதல்வராகியும் வீற்றிருக் கின்ற கணேசமூர்த்திக்குப் பின்பக்கத்தி லடுத்து, உயிரற்ற உடல் போல விருந்தார்கள். இவ்வாறு அசுரன் வருவதையும், அவனுக் கஞ்சித் தேவர்கள்படுங் கலக்கத்தினையும் விநாயகப் பெருமான் கண்டு அவர்கள் உய்ந்தோம், உய்ந்தோமென்று களிப்படையும் படியாக, அஞ்ச வேண்டாமென்று அபயாஸ்தந் தந்து, தமது நிசவுருவங் கொண்டு, அனலாசுர னருகிற்சென்று அகத்திய முனிவர் ஆழியுண் டது போன்றும், சிவபிரான் விடத்தையுண்டது போன்றும், அவ னைத் தமது காதலத்திலடங்கும்படியா வெடுத்து, அசுரனே! நீ இவ் வுலகத்தை மிகவும் வருத்தினை, இதுவன்றி இன்னும் பழமையான அளவற்ற வுலகங்கள் நமதகட்டினுளிருக்கின்றன. அவைகளையும் ஒருகை பார்க்கக்கடவை யென்று ஒரு கவளமாய் விழுங்கி விட்ட னர். அவ்வற்புதத்தைக் கண்டவர்க ளெல்லாம் அதிசயமடைந்தார் கள். இப்பால் கணேசமூர்த்தியினுடைய உதரத்தில் அனலாசுர னடங்கலும், சகல சராசரங்களினுடைய உதரங்களி லெல்லாம் அனல் பற்றிக்கொண்டது போல வெப்ப முண்டாயது. தேவர்கட் கும் அவ்வாறே ஆயது. பின்னர் யாவரும் மிக்கதுயரத்தை யடைந்து விநாயகப் பெருமான் வயிறு குளிர்ந்தால் யாவர் வயிறுங் குளிரு மென்று நிச்சயித்து, இந்திரனுடைய ஏவலினல் சந்திரனனவன் சுவாமியினது திருமுடியின் மீதிருந்து தனது அமுத தாரைகளை மூற்றுஞ் சொரிந்து கொண்டிருந்தனன். அதனலும் அவ்வெப்பு நீங் காமல் பின்னர் பிரமதேவனுடைய அன்புகூர்ந்த விண்ணப்பத்தி னல் சித்திபுத்திகள் சுவாமியினருகிலிருந்து தமது குளிர்ந்த அவய

வங்களை அவர் திருமேனியில் ஒற்றிக்கொண்டிருந்தனர். அதனாலும் அவ்வெப்பு நீங்காமல் மகாவிஷ்ணுவானவர் அளவற்ற தாமரை மலர்களைக் கொண்டுவந்து சுவாமிகளெதிரில் நீட்ட அவைகளைத் தாமே வாங்கி வாங்கி ஒற்றிக்கொண்டனர். அதனாலும் அவ்வெப்பு நீங்காமல் வருணன் சீதளநீரைக் கொணர்ந்து அபிஷேகித்தனன். அதனாலும் அவ்வெப்பு நீங்காமல் சிவபிரான் மிக்க உரிமையோடுந் தமது திருமேனியிலணிந்திருக்கின்ற ஆதிசேடனைக் கொண்டுவந்து தரித்தனர். இவ்வாறு அவ்வவர்கள் ஒவ்வொரு விதத்தாற் குளிர்ச்சி செய்தும் அவ்வெப்பு நீங்காதிருக்கப் பின்னர் எண்பத்தெண்ணாயிர முனிவர்கள் வந்து ஒவ்வொருவரும் தனித்தனியே இருபத்தொன்று அறுகுகளைக் கொண்டு சுவாமியினுடைய சிரசுமுதல் பாதமளவுஞ் சொரிந்தார்கள். உடனே அனல் வெப்பம் நீங்கியது. விநாயகப் பெருமானுடைய திருமேனியில் வெப்பங்களும் நீங்கின. பின்னர் யாவரும் வேதாகமங்களால் ஆயிர மாயிரமாகத் துதித்து ஆனந்தக் கூத்தாடினார்கள். தேவர்களெல்லாம் புட்பவருடஞ் சொரிந்தார் கள். சொர்க்க மத்திய பாதல மென்னு மூவுலகங்களுந் தழைத்து மகிழ்ச்சி யடைந்தன. இப்பால் விநாயக மூர்த்தி, அம்முனி வர்களைப் பார்த்து, அன்பர்களே! நமது திருமேனியிலிருந்த வெப்ப மானது தேவர்களெல்லாஞ் செய்த உபசாரங்களால் நீங்காமல் நீங்களருச்சித்த அறுகினால் அவ்வெப்பஞ் சிறிதுமின்றி நீங்கிய படியால் எமக்குப் பற்பல உபசாரங்கள் செய்து அறுகு ஒன்று மாத் திர மில்லாவிட்டால் அப்பூசனைக்கு யாம் பயனைத் தருவதில்லை. உபசாரம் ஒன்று மின்றி அறுகு ஒன்றுமாத்திர மிருக்குமாயின் அப்பூசனைக்கு அதிசீக்கிரத்திற் பயனைத் தருவோம். அவ்வறுகை மிகுதியாகச் சேகரித்துப் பூசை செய்யக்கூடாதவர்கள்இருபத்தோ ரறுகாயினுங் கொண்டு அருச்சித்தல் வேண்டும். அதற்குஞ் சத்தி யில்லாதவர்கள் ஓரறுகாயினுங் கொண்டு பூசித்தல் வேண்டுமென்று திருவாய்மலர்ந்து அவ்வவர்கள் விழைந்த வரங்களைத் தந்து தமது திருவுருவத்தைக் கரந்தருளினார். பின்னர் தேவர்களெல்லாம் அவ் விடத்தில் ஓராலயஞ் சமைத்து அதிற் கணேசமூர்த்தியைப் பிரதிட் டைசெய்து பால் - தயிர் - தேன் - முதலிய பூசா திரவியங்களைக் கொண்டு பூசித்து, சிறந்த அறுகினா லருச்சனைசெய்து, காலனது வீரியத்தாலுண்டான அனலாசுரனை விழுங்கிய காரணத்தால் கா லானலப் பிரசமரென்றும், பாலவயதுடன்வந்து அக்கினியும் ஆலமு

மஞ்சத்தக்க அனலுருவோடுங்கூடிய அசுரனை விழுங்கி எல்லாவுயிர் கட்குஞ் சந்திரனைப்போலக் குளிர்ச்சி தந்தமையால் பாலசந்திர ரென்றுந்திருநாமமிட்டுத் தங்கள் தங்கள் பதவிகளைச் சேர்ந்தார்கள். அன்றுமுதல் விநாயகமூர்த்தியினதுபூசனைக்குரிய அனந்தம்வஸ்துக் களில் அறுகு சிறந்ததாயது என்று கவுண்டின்னிய முனிவர் தனது பத்தினிக்குரைத்ததாக தேவகணங்கள் முனிவர்கட்குச் சொன்ன படி பிதிர்தேவனுக்குப் பிரமதேவன் சொன்னான். அதனைத் தேவேந்திரன் சூரசேன மகாராசனுக்குச் சொல்லினன்.

தூர்வை யருச்சனைப் படலம் முற்றிற்று.

தூர்வை யாசகப் படலம்

மன்றலங் துளவன் முதலனை வருந்தம்வைப்பினையடுத்துவாழ்ந்திருந்தா
ரன்றுதோட் டறுகுவிநாயகர் பூசைக்கனைத்துள பொருளினுஞ் சிறந்த
தென்றுதன் மனையாசிரியைநன்கறியவிருங்கவுண் டின்னியனிசைந்தா
னென்றிய முனிவீ ரொருகதை யின்னுமுணர்மினேன் றுரைப்பரக்
கணத்தோர்.

சவுனகாதி முனிவர்களே! விநாயக மூர்த்தி அனலாசுரனை விழுங்கித் தேவர்களைக்காத்ததும், அவனை விழுங்கிய வெப்பம் நீங்கு மாறு முனிவர்கள் தூர்வை யருச்சனை புரிந்ததுஞ் சொன்னோம்; இப்பால் அவ்விநாயக மூர்த்தி தூர்வை யாசகஞ்செய்த வரலாற்றி னைச் சொல்லுவோங் கேட்பீர்களாக: பின்னுந் தேவேந்திரன் சூரசேன மகாராசனை நோக்கி, அரசனே! தேவகணங்கள் முனிவர் களுக்கு மற்றொரு கதையுஞ் சொன்னதாகப் பிதிர்தேவனுக்குப் பிரமன் சொன்னதாவது:—முனிவர்களே! அருட்செல்வத்தினராகிய துறவறத்தோர்களையும், பொருட்செல்வத்தினராகிய இல்லறத்தோர் களையும் தன்னகம் வசிக்கப்பெற்று, அளவற்ற வளமையோடு மிருக் கின்ற மிதுலாபுரி யென்கின்ற பட்டணத்தில், அன்பு, சாத்திர வுணர்ச்சி, ஈகை, வலி, வெற்றி, ஒழுக்கம், இல்லறநடை முதலிய எல்லா நன்மைகளையுந் தனக் கேவலாகக்கொண்ட சனக மகாராச னென்னும் ஓரரசனிருந்தான். அவ்வரசன் திசையனைத்திலுந் தனது செங்கோலைச் செலுத்தி அரசியற்றி வருகின்ற நாளையில், தடக்

கொருவர் ஒப்பில்லாதவராகியும், எல்லாவுலகத்தினுஞ் சஞ்சரிப்பவராகியும் சடாமகுடத்தைத் தரித்தவராகியும், மகதி யாழ்த் தலைவராகியு மிராநின்ற நாரதமகாமுனிவர் ஒருநாளவனிடத்திற்கு வந்தனர். அக்காலத்து அவன் பரதத்துவ வுண்மையை யறியாதவனுய்த் தனது புலன்கள் சென்றவழியே மனஞ்செலுத்தி, ஒருவினைகளையும் விடாமற் புசித்துத் தானே பரத்துவமென்றும் நிச்சயங்கொண்டிருக்கின்ற மதியின்மையினல் அந்நாரத முனிவருக்கு வழிபாடு செய்யாதவனுகி யிருந்தனன். அதை யம்முனிவர் கண்டு அவனறிவின்மையைத் தமது மனதில் மறைத்துக்கொண்டு, அரசனே! பகவானுடைய கிருபையினுலே சகல பாக்கியங்களும் பெற்றனை, அப்பாக்கியங்களை வறியாரிடத்திற் செலுத்தி வாழ்கின்றனை, எல்லா நன்னடைகளையுங் கடைப்பிடித்தனை. ஆதலால், இன்னம் அச்செல்வத்தை உனக்கு வேண்டுமட்டும் அப்பகவா னளித்தருளக் கடவரென்று ஆசீர்வதித்தனர். அதை அச் சனகராசன் கேட்டு, முனிவரே! வேறே பகவானிருக்கின்றனரென்றும் அவர் வேண்டிய பாக்கியங்களை யளிப்பரென்றும் பேதப்படுத்திச் சொல்வது அறிவில்லாதவர்களுடைய தன்மையேயன்றி அபேதிகளாயிருக்கின்றவர்களுடைய தன்மை யவ்வாறன்று. யாவையுங் கொடுக்கின்ற பகவானும், அவைகளை ஏற்றுக்கொள்கின்ற யாசகனும் அவைகளை அநுபவிக்கின்ற போகியும், அவைகளைக் குற்றமாக வெறுக்கின்ற யோகியும் நானேயன்றி வேறில்லையென்று அவமதித்துரைத்தனன். அதை யம்முனிவர் மறுத்து, அறிவற்ற சனக ராசனே! பகவான் வேறில்லையென்று பேதமையாற் பேசினை, அப்பகவானுண்டென்பதை நீ நாணங்கொள்ளும்படி உன்னெதிரிற்றனே காட்டுகின்றேம்! அப்போதேனும் அறிந்துகொள்ளக் கடவையென் றுரைத்து அவ்விடத்தினின்று நீங்கிக் கவுண்டின்னிய முனிவரிடத்திற் சென்றனர். அக்கவுண்டின்னிய முனிவர் நாரதமுனிவரை யெதிர்கொண்டு சென்று தீர்க்கதண்டஞ் செய்து அழைத்துவந்து ஓராதனத்தி லிருக்கவைத்துச் *சோடசோபசாரங்களோடு பூசனைசெய்து, அளவளாவிய சந்தோஷத்துடன் இனியவார்த்தையாடி இளைப்பாற்றினர். பின்பு

* சோடசோபசாரமாவன: தவிசளித்தல், கைகழுநீர்தரல், கால்கழுநீர்தரல், முக்குடிநீர்தரல், நீராட்டல், ஆடைசாத்தல், முப்புரிநூல்தரல், தேய்வை பூசல், மலர்சாத்தல், மஞ்சளரிசிதூவல், நறும்புகைகாட்டல், விளக்கிடல், கற்பூரமேற்றல், அமுதமேந்தல், அடைக்காய்தரல், மந்திரமலராலருச்சித்தல் என்ப.

நாரதமுனிவரெழுந்து அக் கவுண்டின்னிய முனிவர் பூசிக்கின்ற விநாயகமூர்த்தி சந்நிதானத்திற் சென்று சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந் தெழுந்து கரத்தில் யாழினையேந்தி நரம்புகளைத் தடவி பற்பல விசை களோடும் அவர்பேருளைப் பாடித் துதித்து, சுவாமி! தேவரீர் கிருபையால் சனகராசனுக்குப் பூலோகவரசாட்சியும், போக்கற்கரிய செல்வமும் உண்டாயிருக்கின்றன. அவைகள் தேவரீர் கிருபையாற் கிடைத்தனவென்று சற்றுங்கருதிலன், தேவரீரைப் பரத்துவமென் றும் எண்ணிலன், முத்தியிற் காமுற்றவனைப்போல விருக்கின்றான். பெரியோர்களைக்கண்டால் வந்தனைவழிபாடுகள் செய்யாது தானே பரத்துவமாக மதித்து அகங்கரித் திருக்கின்றான். அவைகளைத் தேவரீர் திருமுன்பு விண்ணப்பஞ் செய்துகொள்ளுமாறு அடியேன் இங்ஙனம் வந்தனனென்று சொல்லி மீட்டுஞ் சாஷ்டாங்கமாகச் சேவித்து ஆகாயமார்க்கமாகச் சென்றனர்.

பின்னர் விநாயகக்கடவுள், அச்சனகராசனது மையலைநீக்கி ஆட்கொள்ளுமாறு திருவுளங்கொண்டு, தொழுநோய் கொண்ட சரீரத்துடன் ஓரந்தணராக வெளிக்கொண்டு, அவ்வரசனுடைய அரண்மனை வாயிலுக் கெதிர்சென்று, அங்கு காவல்கொண்டிருக் கும் ஏவலாளரைப் பார்த்து யாம் வந்திருக்கின்ற செய்தியை அர சனுக் கறிவிப்பீர்களென்று திருவாய்மலர்ந்தனர். அவர்கள் அவ் வாறேசென்று சேவித்து, ஓ சார்வபௌமா! தேவரீர் அரண்மனை வாயிலை நோக்கி நேற்றைய வரையில் வந்தவர்க்குள் ஒருவராகி லும், தரித்திரத்தால் வருத்தமுறுகின்ற பேர்களைக் கண்டதில்லை. இத்தினமே ஒருவரைக் கண்டோம். அவர் மகா யோக்கிய முள்ள அந்தணராயும், தொழுநோய் கொண்ட சரீரத்துடன் மிக்க துன்பத்தையும், பசியையும் முடைத்தானவரா யிருக் கின்றாரென்று சொல்ல, அதை அரசன் கேட்டு அவ்வேதியரை இங்ஙனங் கொண்டுவரக் கடவீரென்று கட்டளையிட்டான். அவ் வாறே அக்காவலாளர், அவரை யழைத்துக் கொண்டுவந்து அரச னெதிரில் விட்டார்கள். யாவரும் அருவருப்புக் கொள்ளத்தக்க சரீரத்தோடு மிருக்கின்ற அந்தணரை யரசன் பார்த்து உமக்கு யாது வேண்டி வந்தீரென்று வினவ, அதற்கவ் விநாயக மூர்த்தியாகிய வேதியர், அரசனே! முன்னர் எனது பசிநோய் நீங்குமா றமுதூட்ட வேண்டுமென்றார். உடனே அரசன் தன் குமாரனை யழைத்து இவ்

வேதியர் பசி தணியும்படியாக * அறுசுவை பதார்த்தங்களோடும் போசனஞ் செய்விக்கக் கடவை யென்று கட்டளை யிட்டனன். அப்புதல்வன தற்கிசைந்து அந்தணரை யுள்ளே யழைத்துக் கொண்டு சென்று வாசனை யூட்டிய சலத்தினல் அவரது திருவடிகளை விளக்கி ஓராதனத்தி லெழுந்தருளச்செய்து சாஷ்டாங்கமாக வணங்கி நீண்டிருக்கின்ற இரண்டு தலைவாழை யிலைகளை யொன்றுகச் சேர்த்து அவைகளில் அன்னங்கறி முதலான எல்லா வுணவுகளையுங் குறைவற நிரப்பி, சுவாமி! இனித்தேவரீ ரமுதெடுத்தருள வேண்டுமென்று இரந்து, அருகில் விசிறிக்கொண்டு மெல்லவிசிறி உபசரித்தனன். பின்னர் அவ்வேதியர் எல்லாவுண்டிகளையும் நீர்விளாவி தமது திருக்கரத்தாற்றொட்டருளிய மாத்திரத்தில் அருகிருந்தவர்கள் அவ்விலைகளிலிட்ட பதார்த்தங்களில் ஒன்றேனுங் கண்டிலராகி ஆச்சரியமடைந்தார்கள். அரசகுமாரன் உடனே சமையற்காரரைக் கூவி நீங்கள் சமைத்திருக்கின்ற பற்பல வுணவுகளையுங் கொண்டுவந்து இடுவீர்களென்ன, அவ்வாறே அவர்கள் அளவற்ற பொற்பள்ளயங்களில் பாகமுழுவதும் நிறைவேறியிருக்கின்றபற்பலவுணவுகளையுங்கொண்டு வந்து படைத்தனர். படைக்குந்தோறும் அவர்கள் நாணும்படி உடனுக்குடனே வேதியரும் உண்டருளினர். அதைச்சமையற்காரர்கள் நோக்கிக்குறுநகைகொண்டு மீளவுஞ்சென்று பாகமானதும் ஆகாததுமாய் மட்கலத்தோடு வைத்திருக்கின்றஉண்டிகளையெல்லாங்கொண்டு வந்து படைத்தார்கள். அவைகளையும் அவ்வாறே உண்டருளினர். பின்னரவர்கள் அரசகுமாரனைநோக்கி யாங்கள் சமைத்து வைத்திருந்த எல்லா வுணவுகளையும் இவ்வொருவருக்கே படைத்து ஆய்விட்டன. இன்னும் அரைக்கணப்போது பொறுத்திருந்தால் அளவற்ற வுண்டிகளைச் சமைத்துக்கொண்டு வருகிறோமென்று சொன்னார்கள். அதை அந்தணராய் வந்த எமது கர்த்தன் செவியுற்றுத் தமது திருமுடியைத்துளக்கி இனி வெந்த பின்பு என்பசியை விலக்கும்போது விலக்குங்கள். இப்போது வேகா திருக்கின்றவைகள் யாதாயினும் இருந்தால் அவைகளைக் கொண்டுவந்து விரைவிற் படையுங்களென்று திருவாய் மலர்ந்தனர். அதற்கவ் வரசகுமாரனதிசயித்து இவர்க்கு அப்பண்டங்களை அடிக்கடி எடுத்துவந்து படைப்பது அரிதென்று நினைத்து, அந்தந்தப் பதார்த்தங்களை யடைத்திருக்கின்ற எல்லாக்

---

* அறுசுவையான:- கைப்பு இத்திப்பு,புளிப்பு, உவர்ப்பு, துவர்ப்பு கார்ப்பு என்பன.

களஞ்சியங்களையுந் திறந்து, சுவாமி! இவைகளிற் புகுந்து உமக்கு வேண்டுவன புசித்தருளுவீர் என்று சொன்னான். அவ்வாறே அக் களஞ்சியங்க ளனைத்தினும் வடவாக்கினியைப்போலப் புகுந்து யாவையும் புசித்தருளினார். இவ்வற்புதத்தைச் சனகராசன் கேள்வி யுற்று ஞெரேலென் றெழுந்துவந்து கர்த்தன் திருவிளையாடல்களைப் பார்த்து, இஃது கனவேயன்றி நனவாகக் காணப்படவில்லை. அஃ தில்லாவிடில் ஓர் மாயையென்றெண்ணத் தக்கதேயன்றி மற்றொன் றல்லவென்று மதித்து அந்நகரத்திலுள்ளனவும், அந்நகரத்தைப் புடைசூழ்ந்த நாடுகளிலுள்ளவுமான பதார்த்தங்களையெல்லாம் மனோ வேகமாய்ச்சென்று கொண்டுவரும்படி தூதர்களுக் காக்கியாபித்த னன். அத்தூதர்கள் அக்கட்டளையை ஆங்காங்கிருக்கின்ற எல்லாச் சனங்களுக்கும் அறிவிக்க, அவ்வவர்கள் வெந்ததும் வேகாததுமா யுள்ள அளவற்ற பதார்த்தங்களைக் கொண்டுவந்து மலைபோலக்குவித் தார்கள். உடனே சர்வசங்கார காலத்தில் சகலலோகங்களையும் அவ் வுலகங்களிலுள்ள எல்லாப் பொருள்களையும், எண்ணிறந்த சீவராசி களையும் இமைப்போதிற் றமது உதரத்துள் ஒளிக்கச் செய்ய வல்ல வேதியரானவர் அப்பதார்த்தங்களை யெல்லாம் அரசன் காணும் படியாக முன்போலவே உண்டருளினார்.

இவ்வாறு யாவையும் உண்டருளிய அதிசயத்தைக் கண்டவர்க ளெல்லாம் பயந்து இன்னும் இக்குட்ட நோயுற்ற வேதியன் பசி தீராமையால் இனி நம்மையும் எடுத்து விழுங்கிவிடுவனென்று நாற்றி சையினும் ஓடிப்போனார்கள். அமைச்சர்களெல்லாம் நடுநடுங்கி, இம் மறையன் தேவனோ ? பூதனோ? அசுரனோ? மற்றெவ்வகைத்தான வனோ அறிலேம்! இவன் மனிதனாயின் இவ்வாறுண்ணத் தக்க வனன் றென்று சந்தேகித்தனர். அரசனும் அதிக அச்சங்கொண்டு வடவாமுகாக்கினியே ஓர் வடிவங்கொண்டு வந்ததோ? அல்லது சிவ பெருமானுடைய நுதல்விழித் தீயோவென்று மனங்கலங்கினவனாய் நமது நகரத்தினையும், நாடுகளையும் யானையுண்ட விளாங்கனிபோல வும், உயிர் நீங்கிய உடல் போலவுஞ்செய்து, எல்லாப்பொருள்களை யும் இவர் எதிரிற்கொண்டுவந்து படைத்தும், இன்னும் இவர் பசிக்கு இறுதி கண்டதில்லையாதலால், இவர்க்குஅமுதளிப்பவர் மனிதருக்கு ளில்லை. யோசிக்குமிடத்தில் தேவர் கூட்டத்தினு மிரார்கள். இனி யாம் செய்யத்தக்கது ஒன்றையுங் காணோம். இவரை நல்ல வார்த் தையால் வெளிப்படுத்துவது எவ்வுபாயத்தினா லென்று யோசித்து

விநாயகமூர்த்தி சமீபத்தில் வந்து, சுவாமி! தேவரீர் அந்தணராதலாலும் இவ்வுலகில் தரித்திரத்தால் மிகவும் வருத்தமுற்றிருக்கின்றீராதலாலும், உமக்கு உணவு தருவதாக ஒப்புக்கொண்டனன். அவ்வாறே யெங்குமுள்ள பதார்த்தங்களை யெல்லாம் வரவழைத்துத் தந்தும் உமது பசிநோய் பூர்த்தியாய்த் தணிந்ததில்லை. இனி அந்தக் குறையையும் நீக்கத் தக்கவர்களிடத்தில் எழுந்தருளலாமென்று சொல்ல, அதனை எமது ஆண்டவராகிய விநாயகப் பெருமான் கேட்டு, ஆ, ஆ, அரசனே! உன் செயல் மிகநன்று! மிகநன்று!! இந்நாட்டிலுள்ளோர்கள் எல்லாம் உன்னைவரையாது கொடுக்கும் வள்ளலென்று சொல்வதை உண்மையென்று மதித்து எனது கள்ளப் பசியைக் களையுமாறல்லவா வந்தேன்! அப்படி வந்த யெனக்கு அப்பசியை (* அவி சொரிந்து அழலை அதிகரிக்கச் செய்வதுபோல) அற்ப போசனந் தந்து அதிகரிக்கச்செய்தாய்! பின்னும் உமது பசிக்கு எல்லாப் பதார்த்தங்களையும் அளித்துவிட்டேன், இன்னுஞ் சிறிது உண்டாயின் அதனைத் தீர்க்கத் தக்கவர்களிடத்திற் செல்லுவீர் என்று சொல்லி எனக்கு வழிகாட்டுகின்றனை! உனது வாய்மையுங், கீர்த்தியுங், கிருபையும், பெருமையும் மிக்க அழகாயிருக்கின்றன! பிரமம் நாமேயன்றி வெறொரு பிரமம் இல்லையென்றும், கொடுக்கின்றதும் ஏற்கின்றதும் உனது வயத்ததென்றுங் கருதி நிச்சயங்கொண்டிருக்கின்ற உனக்கு எனது பசியை நீக்க வல்லபம் இல்லாதிருக்குமா? இன்னுஞ் சிருஷ்டிசெய்து கொடுத்தற்குப் பால் மாறி மறைவாகப்பேசினது போலிருக்கின்றது! எல்லையற்ற பதார்த்தங்களை இமைக்குமுன் ஆக்கவும் அழிக்கவும் வல்ல ஒன்றான பிரமம் நீயேயாகில் உன்னை யாசித்துவந்த என் பசியை நீக்காமல் இல்லை போம் என்று உரைப்பையோ? ஈவதற் கிடமின்றி அல்லற்படுகின்ற நீயோ பிரமமாவாய்? அன்றியும் அப்பிரமம் ஓர் சுகத்தைவிழைந்தும் அது கிடைக்கவேண்டுமென்று யத்தனஞ் செய்தும் இடையில் வருகின்ற துன்பங்கட்கு ஏங்கியும் இருக்குமோ? சனகனே! உன் பிரமத்துவத்தை நெருப்பிற் போடென்று சொல்லிக் கோபித்துச் சரேலென்று அவ்விடத்தினின்று நீங்கி அரண்மனை வாயிலைக்கடந்தனர். அவ்வாறு செல்கின்ற அந்தணரைச் சனகராசன் பார்த்து, இவர் கூறியதெல்லாம் மேலான வார்த்தைகளாயிருப்பதுமன்றி இவர்

---

* அவி-நெய்

செய்த செய்கைகளுந் திவ்வியமாகவே யிருந்தன. அம்மா! இவரை இன்னாரென்றுஅறிவது மகா துல்லபமென்று நினைத்துத்தான்கொண்டிருந்த கொள்கைக்குப் பழுது நேர்ந்ததென்று நாணி வருத்தமுற்றிருந்தனன். இப்பால் வீதியிற் சென்ற பிராமணராகிய விநாயகக் கடவுளானவர் அந்நகரத்தின்கண் வேத வொழுக்கங்களிற் றவறுத வனுய்த் திரிசிரனென்னும் பெயரை வகித்துக் கற்பிற் சிறந்த விரோசனை யென்னும் பத்தினியோடு வாழ்ந்திருக்கின்ற ஓர் ஏழைப் பிராமணன் வீட்டினுட் பிரவேசித்தனர். அக்காலத்தில் விரோசனை யென்பவள் ஏவல் செய்ய கணேசமூர்த்தியைப் பூசித்துக் கொண்டிருந்த அத்திரிசிரன் சுவாமியைக் கண்டவுடன் விரைந்தெழுந்து எதிர் கொண்டுபோய் சாஷ்டாங்கமாகப்பணிந்து இரண்டு கரங்களையுஞ் சிரசின்மேற் கூப்பி நின்றனன்.

அவன்மீது கர்த்தன் கிருபா நோக்கம் பாலித்து, அன்பனே! செல்வத்திற் சிறந்த சனகராசன் அரண்மனைக்குச் சென்றோம். அவன் நமது பசிநோயைச் சிறிதாற்றினன். மற்றதையுந் தணித்துக் கொண்டு போமாறு உன்னிடத்திற்கு வந்தோமென்று புன்னகையோடும் திருவாய்மலர்ந்தருளினர். அதை அவன் பத்தினியாகிய விரோசனை யென்பவள் கேட்டுத் தீர்க்கதண்டஞ் செய்து, சுவாமி! தடாக நீர் முழுவதும் அருந்தித் தணியாதிருக்கின்ற கொடுந்தாகம் அதினின்றும் கொணர்ந்து வந்த குடநீரால் தணியப்போகின்றதா? நேற்றையவரையில் யாசகத்திற் கிடைத்ததைப் புசித்திருந்தோம்; இத்தினம் அதுவுமின்றி யிருக்கின்றோம்! கணேச மூர்த்தியைப் பூசித்து மிகுந்த ஓரறுகு மாத்திரமன்றி வேறொன்றுமில்லையென்றனள். இவ்வாறு தாங்களடைந் திருக்கின்ற வறுமைப் பாட்டினை விரோசனை யுரைத்தலும், வேதியராய் வந்த விநாயகமூர்த்தி மனதிரங்கி, பெண்கள் நாயகமே! குற்றமுற்ற மனத்தையுடைய செல்வர்கள் கோடிதனத்தை யளித்தாலும் யாம் விரும்போம் ஏது மற்றளியோர்களளிப்பது எள்ளளவாயினும் அன்போ டளிப்பாராயின், அதுவே நமக்குமேலானதாகும். அவ்வாறு ஈவோருக்குப் புண்ணியமும் ஏற்போருக்குப் புகழும் உண்டாகும். நீங்கள் யோக்கியமில்லாத புல்லை எவ்வாறளிப்பதென்று யோசிக்கவேண்டாம். அதுவே யெனக்கு மகா பாக்கியமாகும். ஆதலால், விரைவிற்சென்று அதனை அன்புடன் கொண்டு வந்தளிப்பீர்களென்று திருவாய் மலர்ந்தனர்.

அவ்வாறே விரோசனை அவ்வறுகை யெடுத்துவந்து நீட்ட, அதனைத் தமது கரத்தினல் வாங்கி வாய்மடுத்து மென்று தின்று ஏப்பமிட்டனர். அங்ஙிமிடத்தில் கணேச மூர்த்தியினுடைய திருவருளினல் அவர்களுடைய பழைய கூரைவீடானது தங்க மய மாளிகையாய் விட்டது; அதற்குள்ளேஅன்னமுதலிய எல்லா வுண்டிகளும்பொன் வெள்ளிமுதலான அளவற்ற பாக்கியங்களும் ஆணடிமை பெண்ணடிமைகளும் எங்கும் நிறைந்திருந்தன. அவைகளைக் கண்ட திரிசிரனும் விரோசனையுந் திகைத்து மீட்டுந் தெளிவுற்று தங்களை யடைந்திருந்த வறுமைக்கு விடை கொடுத்தனுப்பினர்கள். மிதுலாபுரியினும், அதைச்சேர்ந்த நாடுகளினுமிருந்து அவ்வவர்கள் முன்னர் கொண்டுவந்திழைத்த பண்டங்களெல்லாம் ஒன்று நூருக வுண்டாயின. அவ்வற்புதத்தைக் கண்டவர்களெல்லாம் அதிசய மடைந்தார்கள்.

இப்பால் திரிசிரனும் விரோசனையும் வறுமைபாற் றளர்ச்சி யடைந்தாராயினும், அன்பிற் றளர்ச்சி யடைதலில்லாத சத்திய சீலர்களாதலால், அவர்கள் முழுவதுங், கடைத்தேறுமாறு தொழுநோய்கொண்டு அருகிருந்து நின்ற அந்தணரான விநாயகக் கடவுளானவர், அவ்வுருவைக் கரந்து தமது தெய்வ ரூபத்தைக் கொண்டு, அறுகையுஞ் சந்திரனையுந் தரித்த சடாமகுடமும், மழுப்படை, தாமரைமலர், படிகைமாலை, ஒற்றைக்கோடு என்னு மிவைகளைத் தாங்கிய நான்கு திருக்கரங்களும், முப்புரி நூலணிந்த மார்பும், வேதத்தை இடைவிடாது ஒலித்துக் கொண்டிருக்கின்ற சிலம் பணிந்த திருவடிகளும், மணிமுடி, குண்டலம், புயகவசமுதலிய ஆபரணங்களுந் தோன்றும்படியாக அவர்களெதிரே பிரத்தியட்சமாகி நின்றனர். உடனே அவ்விருவர்களுந் திகைத்து அன்பும் அச்சமுங் கொண்டு அளவற்ற புட்பங்களாலருச்சனை செய்து, அவர் திருவடிகளில் சாஷ்டாங்கமாக வணங்கி,அளவிறந்த தோத்திரங்களைச்செய்து, ஆனந்தக் கூத்தாடி, எண்ணற்ற பிறவிகடோறுஞ் செய்து முற்றிய தவத்தினுங் கிடைத்தற்கரிய கிருபா மூர்த்தியே! தேவரீர் திருவடிகளை எளிதிற் பெற்றன மாதலால், இனி அடியேங்கள் இப்பிரபஞ்ச வாழ்க்கையை வேண்டிலம் ! தேவரீர் திருவடி நீழலிலிருக்கத்தக்க பேற்றினை யளித்தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்துக் கொண்டார்கள். அதற்கு, விநாயகக்கடவுள் அருள்சுரந்து, அன்பர்களே! உங்களுக்கு அந்தியகாலத்தில் அவ்வாறே அளிப்போமென்று திருவாய்

மலர்ந்தனர். இவ்வாறு அப் * பத்தர்களுடைய வறுமையை நீக்கிப் பெரும் பாக்கியத்தினை யளித்துத் தமது திருவருளையுங் கடாட்சித்துக் கொண்டிருக்கின்ற சமயத்தில், சனக ராசனானவன் தனது அரண்மனையிலும், தனதாணையி லடங்கியிருக்கின்ற காசிநகர முதலாயுள்ள எல்லா விடங்களினும் அளவற்ற செல்வங்கள் அமைந்திருப்பதைநோக்கி ஆச்சரியமடைந்து, நம்மை யாசித்துவந்த அந்தணன் ஈச்சுரனே யாகுமென்று நிச்சயித்து, உடனே விரைந்தெழுந்து திரிசிரனுடைய மனைக்குச் சென்று இருக்கு முதலாயுள்ள சதுர்வேதங்களாலு மறியப்படாத சுமுகராகியும் அன்பர்களுள்ளமே ஆலயமாக வீற்றிருக்கும் பெருமானாகியு மிராநின்ற விநாயக மூர்த்தியை எதிர்கொண்டு † சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்தெழுந்து, விழிகளில் ஊற்றெடுத்ததுபோல் ஆனந்தபாஷ்பஞ் சொரிந்து, நெக்குவிட்டு நெஞ்சமுருகிக் கரங்களைச் சிரமேற்கூப்பி,

அறிவுபோ லடர்ந்தெழுந்த வறியாமைப் பெருவலியாற்
சிறியனே னகம்பிரமஞ் சிந்தித்து மிகத்தருக்கி
மறியுமா பவக்கடலின் மறியாமைக் கரைசேர்க்கு
நெறியிதா மெனக்காட்டு நின்மலனின் னருள்போற்றி,

நாரதமா முனிவந்து நவைதீர வுரைத்திட்ட
சீர்தரும மதியாத சிறியேனுங் கரைசேர
வாரதனை யணிந்தபிரான் மதில்கடப்ப வரங்கொடுத்த
வீரதய வாலிங்கு மேவியநின் னருள்போற்றி.

அடியனே னளவன்றி யடியனேன் பெருங்கிளையும்
படியிலா நெடும் பொருளும் பதியவரு மவர்பொருளும்
நெடியனேற்கு நின்னொடு நின்மலமாய் நினதுதிரு
முடிவிலாப் பதஞ்சேர முன்னினைநின் னருள்போற்றி.

---

* பத்தர்: சிவனடியாரை வணங்குதல், சிவபூசைத்தொழிலிற் சந்தோஷித்தல், இறைவனையும் அவனடியாரையும் விதிப்படி அருச்சித்தல், தங்களாற் செய்யப்படும் புண்ணியங்க ளனைத்தையும் இறைவன் றிருவடிக்கே கொடுத்தல், சிவ சரித்திரங்களையே அன்போடு கேட்டல், இறைவனையே வணங்கி மனம் நெக்குருகி தேகம் நடுக்குற்று உரோமம் புளகிதமாகி ஆனந்த பாஷ்பம் பொழிந்து நாத்தழும்ப பரவசமாதல், எச்செயலினுஞ் சிவசிந்தை மாறாதிருத்தல், பொய்வேட முறாமை, ஆகிய இவ்வெட்டிலக்கணங்களையு முடையாரே பத்தரென்ப.

† சாஷ்டாங்கம் சிரம்-க, கை-உ, முழந்தாள்-உ, மார்பு-க ஆக ஆறு அங்கங்களும் பூமியிற் படும்படி வணங்குதலென்ப.

நருவியுநா ரணனறியாச் சுடர்மலர்த்தா ணுந்தை யிடைத்
திருகுமனத் தொடுமேதிர்ந்து தேன்றிசைக்கோன் பெற்றதுபோற்
பொருள்பிறழக் கொண்டனேது பூங்கழல்பெற் றேனினிநின்
னிருமலஞா னந்தேளிய நிகழ்த்துகென விரந்திட்டான்.

அறிவினைப் போன்று மறைத்துக் கொண்டிருந்த அறியாமையால் அகம்பிரமமென்று நினைத்து மிகவுங் கர்வப்பட்டு ஜன்மசாகரத்தில் மூழ்கிப் போம்படியிருந்த அடியேனை அவ்வாறு மூழ்கிப் போகவொட்டாமல், கடைத்தேறு மார்க்கம் இஃதென்று காட்டியருளிய நின்மலமூர்த்தியே! தேவரீருடைய கிருபைக்குச் சாஷ்டாங்க நமஸ்காரம்! சிவபிரானுக்குத் திரிபுரதகனஞ் செய்யுமாறு கடாட்சித்தருளிய ஓ தேவதேவோத்தமரே! தேவரீர் திருவடித் தாமரைகட்குச் சாஷ்டாங்க நமஸ்காரம்! நாரதமுனிவர் கூறிய நன் மார்க்கங்களைச் சிறிது முணராதிருந்த சிறியேனைக் கரைசேர்க்கும் வண்ண மெழுந்தருளிய பரஞ்சோதியே! தேவரீருடைய பெருங் கருணைக்குச் சாஷ்டாங்கநமஸ்காரம்! அடியேன் மாத்திரமன்றி, அடியேன் சுற்றத்தார்களும், அடியே னுளுகின்ற நாடு நகரங்களும், அவைகளிலுள்ள பதார்த்தங்களும் சுவாமிகளது பாதாரவிந்தங்களிற் சேரும்படியாகத் திருவுளங் கொண்டெழுந் தருளிய நின்மல மூர்த்தியே! தேவரீருடைய கிருபைக்குச் சாஷ்டாங்கநமஸ்காரம்!

என்றிவ்வாறு அனந்தமுறை தோத்திரஞ் செய்து, கர்த்தனே! பிரமனும், விண்டுவினுலுந் தேடிக் காணக்கூடாத சிவபெருமானுடைய திருவடிகளை முன்னொருகாலத்தில் எமதருமராசன் எதிர்த்துப்பெற்றதுபோல அடியேன் பரப்பிரமத்தை மாறுபாடாக நினைத்துத் தேவரீருடைய திருவடிகளைப்பெற்றேன்! இனித் தேவரீருடைய நின்மலஞானத்தை அடியேன் தெளியும்படியாக அநுக்கிரகஞ் செய்ய வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனன். அதற்குக் கர்த்தன் கிருபை சுரந்து அச்சனக ராசனது சித்த பரிபாகத்தை யறிந்து மீட்டும் அவன் சனனமெடுக்காத மார்க்கத்தினுக்குரிய ஆகம முறைப்படி தீட்சைசெய்து, தயிருளெழுந்த வெண்ணெய்போலத் தக்க முறையாலுபதேசிப்பதாயினர்.

பதி, பசு, பாச விலக்கணம்

அரசனே! பதி, பசு, பாசம் என மூன்றுபொருள்க ளுண்டு. அவற்றுள் ஏகமாகிய நம்மைப் பதியென்றும், அனேகமாகிய ஆன்

மாவைப் பசுவென்றும், ஆணவம்-கன்மம்-அசுத்தமாயை-சுத்தமாயை என்னு மிந்நான்கினையும் † பாசமென்றுங் கூறப்படும். அவற்றுள் பதிக்கு ஒருவருமறிவிக்காம லறிகின்ற குணமும்,ஆன்மாவுக்கு அறிவுக்குங்குணமும், அனேகமாகிய பசுவுக்கு அறிவித்தா லறிகின்ற குணமும் பிறருக்கு அறிவிக்கமாட்டாத குணமுமாம். ஆணவ மலத்திற்கு ஆன்மாவேண்டுங் காரியத்தை மறைத்தல், வேண்டாக் காரியத்தில் விருப்பங்கொடுத்தல்; புண்ணிய பாவமாகிய கன்ம மலத்திற்கும், அசுத்தாசுத்தமாகிய மாயா மலத்திற்கும், ஆன்மா ஆணவத்தைப் பொருந்தினல் ஆணவத்தி லழுத்துவிக்கின்ற குணமும், பதியைப் பொருந்தினல் பதியி லழுத்துவித்தல் முதலிய குணமாம். இவ்வாறு பொருளும் வியாபகம், வியாத்தி, வியாப்பியம் என மூவகையாயிருக்கும். இவற்றுள், வியாபகமாவது நிறைந்திருத்தல், வியாத்தியாவது சமநிறைவாயிருத்தல், வியாப்பியமாவது அடங்கியிருத்தலாம். அஃதெவ்வாறெனில், சமுத்திரம் வியாபகம். அதுபோலு நாம். அச்சமுத்திரத்தில் தண்ணீர் வியாத்தி. அதுபோலு நம்மிடத்தில் ஆன்மா. அத்தண்ணீரில் உப்பு வியாப்பியம். அதுபோலும் ஆன்மாவிடத்தில் மல முதலியவைகள்.

பதி, பசு, பாச, மனதி நித்தியம்

இப்படி இவ்வாறு பொருளும் ஒன்றிலொன்று கலந்து அடங்கியிருப்பதாயினும் அவைகள் அனுதிநித்தியமாகியு மிருப்பனவன்றி எங்கும் வியாபகமாயு மிருக்கின்றன. ஆனல், பதி தான் அநாதி நித்தியம். மற்றைய பசு முதலியவைகள் எவ்வாறு அனுதி நித்யமாமென்னில், சூரியனுள்ளபோதே கண்ணும், அக்கண்ணை மறைத்த இருளும், அநாதி நித்யமேயாம். ஆனல் அவைகள் எங்கும் வியாபகமாயுமிருக்கின்றன வென்ற தெவ்வாறெனில்:—எண்ணிறந்த கண்களுக்கு ஓராதித்தனிருந்து அறிவித்தல்போல எல்லாப் புவனங்களினு மிருக்கின்ற எண்ணிறந்த ஆன்மாக்களுக்கும் நாம் ஒருவனிருந்து அறிவித்தலானும், கண்ணனது சூரியமண்டல முதலிய எல்லா மண்டலங்களினும் போக்கு வரத்தில்லாமல் சகல காரியங்களையுமறிவதுபோல,ஆன்மாவானது சகல புவனங்களினும் போக்கு வரத்தில்லாமல் எல்லாக்காரியங்களையு மறிதலானும், இருளொன்று

† பாசம், மலம், மாயை, அநிர்தம், அவித்தை என்பன ஒரு பொருட் கிளவிகள்.

எண்ணிறந்த ஆன்மாக்களையு மறைத்தலானும், பல தானியங்கள் அந்தந்த ஊரிலிருக்கின்றோர்களுக்கு அங்கங்கே புசிப்பாயிருத்தல் போல பல கன்மங்கள் அந்தந்தப் புவனங்களிலிருக்கின்ற ஆன்மாக்களுக்கு அங்கங்கே புசிப்பாயிருத்தலானும், குயவனானவன் பல பாண்டங்களை அந்தந்த ஊரிலிருக் கின்றோர்களுக்கு அங்கங்கே படைப்பதுபோல அசுத்தாசுத்தமாகிய மாயையானது பலதனுகரணாதிகளை அந்தந்த புவனங்களிலிருக்கின்ற ஆன்மாக்களுக்கு அங்கங்கே படைத்தலானும், அவ்வாறு பொருள்களும் வியாபகமென்றே சொல்லப்பட்டன. இப்படி வியாபகமாயிருக்கின்ற ஆறு பொருள்களும் ஒன்றுக்கொன்று எவ்வாறு சம்பந்தப்பட்டன வெனில், அநாதியிலே ஆன்மாக்கள் ஆணவமலத்திற் கிடந்தார்கள்; அவ்வாணவமலம் ஆன்மாக்களுக்குக் கன்மத்திலே விருப்பத்தைக் கொடுத்தது; இந்தச் செய்தியை நாமறிந்து, இரக்கத்தினாலே ஆன்மாக்களது விருப்பத்திற் கேற்ற மாயா கருவிகளைக் கொடுத்து, அவைகளினிடமாகக் கன்மங்களைப் புசிப்பிப்போம். அநாதியிலே சகல லோகங்களும் உண்டாகின்ற முறைமை இவ்வாறாகும்.

மாயை யுற்பவம்

அநாதியில் ஆன்மாக்கள் ஆணவமலத்திற் கிடந்தனரென்றாய், அவர்கட்கு அவ்வாணவ மலத்தை நாம் கூட்டி வைத்ததோ? அது தானே வந்து பொருந்திற்றோவெனில், நாம் நின்மலனாகிய சர்வாநுக்கிரகனாதலாலே, நாம் கூட்டி வைத்ததன்று. ஆணவமலஞ் சடமாதலால், தானே வந்து பொருந்தமாட்டாது. ஆதலால் ஆன்மாக்களே ஆணவமலத்தைப் பிடித்தன ரென்றறிக.

மாயை கற்பிதம்

ஆனால், ஆன்மாக்களுக்கு ஆணவமலம் இயற்கையோ? செயற்கையோ வெனில், இயற்கையானால் பாலுக்கு வெண்மையுங் கரிக்குக் கருமையும் ஒருக்காலும் விட்டு நீங்காததுபோல, ஆன்மாக்களுக்கு ஆணவமலம் ஒருக்காலும் விட்டு நீங்காது. செயற்கையானால், வெள்ளை வத்திரத்தில் அழுக்கேறுவதுபோல முத்தியிலும் வந்து பொருந்தும். ஆதலால், இரண்டுமன்று. நெல்லுக் குமியும், செம்புக்குக் களிம்பும், கடல் நீருக்கு உப்பும்போல, ஆன்மாக்களுக்கு ஆணவமலம் அநாதி செயற்கை என்றும், அநாதி சையோகமென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

ஆன்மாக்கள் சுதந்தர வீனர்களாயிருத்தலால் நமக்குண்டாகிய செய்தி அவர்கட் குண்டோவெனில் வேதாகமங்களிலே விதிவிலக்கும், அவர்கட்கு நரக மோக்கமு முண்டா யிருத்தலினுலே செய்தி யுண்டு. ஆனுல் ஆன்மாக்களுக்குக் கன்மத்திலுண்டாகிய விருப்பமோ? ஆன்மாக்களுக் குண்டாகிய விருப்பமோவெனில், நாம் கொடுத்த விருப்பமானுல் ஏன்? பாவத்தைச் செய்தீரென்று நரகத்திலிட்டுத் தண்டிக்க வேண்டுவதில்லை. ஆன்மாக்களுக் குண்டாகிய விருப்பமானுல், புண்ணியங்களிருக்கப் பாவங்களைச் செய்யார்கள். ஆதலால், ஆணவமலமே ஆன்மாக்களுக்குக் கன்மத்திலே விருப்பத்தைக்கொடுத்தது. ஆணவமலமும் ஆன்மாக்களுக்குக் கன்மத்தை யறிந்தெடுத்துக் கொடுக்கமாட்டாது. விரும்பிய ஆன்மாக்களுங் கன்மத்தை யறிந்தெடுத்துக்கொண்டு புசிக்கமாட்டார்கள். விரும்பப்பட்ட கன்மமும் ஆன்மாக்களை யறிந்துவந்து பொருந்தமாட்டாது. இந்தச் செய்தியை நாமறிந்து இரக்கத்தினுலே அவ்வான்மாக்கள் கன்மத்துக்கேற்ற * தனுவைக் கொடுத்து அத்தனுவினிடமாக அக்கன்மத்தைக் கூட்டிப் புசிப்பிப்போம். அஃதெவ்வாறெனில்,

க-வது உபமானம்

குழந்தைக்குப்பாலின்கணுண்டாகிய விருப்பம் தாய் கொடுத்த விருப்பமோ? குழந்தைக்குண்டாகிய விருப்பமோவெனில்:— தாய் கொடுத்த விருப்பமானுல் அவள் கொடுக்கின்ற போதெல்லாம் பாலை யருந்தல் வேண்டும். குழந்தைக் குண்டாகிய விருப்பமானுல், மாந்தங்கொண்ட வேளையினுமாரு தருந்தல் வேண்டும். இவ்விரண்டு மின்மையால், பசியே குழந்தைக்குப் பாலின்கண் விருப்பத்தைக் கொடுத்தது. விருப்பத்தைக் கொடுத்த பசியும், பாலையறிந்தெடுத்துக் கொடுக்கமாட்டாது. விரும்பிய குழந்தையும் பாலை யறிந்தெடுத்துக் குடிக்கமாட்டாது. விரும்பப்பட்ட பாலுங் குழந்தை வாயில் வந்து புகுதமாட்டாது. இந்தச் செய்தியைத் தாயானவள் அறிந்து, இரக்கத்தினுலே பாலையெடுத்துப் பாலடையில் விட்டுக் குழந்தை வாயிலே வைத்துப் புகட்டுவள். இவற்றுள், குழந்தையைப் போலும் ஆணவமலம், பாலைப்போலுர் கன்ம மலம், தாயைப் போலும் நாம், பாலடையைப் போலுந் தனு எனவறிக.

* தனு - தேகம்-

உ-வது உபமானம்

அன்றியுங் குருடனுக்கு கோலின்கணுண்டாகிய இச்சை, கோல் கொடுத்திழுக்கின்றவ னிச்சையோ? குருடனுக்குண்டாகிய இச்சையோ எனில்:— கோல்கொடுத்து இழுக்கின்றவன் இச்சை யானல் அவன் கொடுக்கின்ற நேரமெல்லாங் கோலைப்பிடித்தல் வேண்டும். குருடனுக்கு உண்டாகிய இச்சையானல், எப்போதும் கோலைப் பிடித்துக்கொண்டே யிருத்தல் வேண்டும் இரண்டு மின்மையால், குருடே குருடனுக்குக் கோலின்கண் இச்சையைக் கொடுத்தது. இச்சையைக் கொடுத்த குருடுங் கோலை அறிந்து எடுத்துக்கொள்ள மாட்டாது; இச்சித்த குருடனுங் கோலை அறிந்து எடுத்துக்கொள்ள மாட்டான்; இச்சிக்கப்பட்ட கோலுங் குருடன் கையில் வந்து பொருந்தமாட்டாது; இந்தச்செய்தியை அவனுக்குரிமையர்யுள்ளவ னறிந்து இரக்கத்தினலே கோலை யெடுத்து அவன் கையிற் றந்து அவன் நினைத்த இடத்திற்கொண்டுபோய் விடுவன். இவற்றுள் குரு டனைப்போலும் ஆன்மா; குருடைப்போலும் ஆணவமலம்; கோலைப் போலும் சரீரம்; கோல்கொடுத்திழுக்கின்றவனைப்போலும் நாம்; இடத்தைப் போலும் புவனம் எனவறிக.

ஈ-வது உபமானம்

ஆணவமலஞ் சடமாயிருத்தலால் அதற்குச் செய்தி யுண்டோ வெனில்:—விஷம், பாஷாணம், தீ, நீர், காற்று முதலிய ஜடங்கட்குச் செய்தியுண்டானற்போல, அதற்குச் செய்தியுண்டு. ஆனல் நாம் ஆன்மாக்களுக்குத் தனுக்களைப் படைக்குமிடத்து நமது நினை வின்படி படைப்போமோ? ஆன்மாக்கள் நினைவின்படி படைப் போமொவெனில், ஒரே வடிவன்றிப் பல வடிவங்களாகப் படைத் தலால், ஆன்மாக்களது நினைவின்படியே படைப்போம். அஃதெவ்வா றெனில், குலாலன் பாண்டங்களை வனையுமிடத்துத் தனது நினை வின்படி வனைவானே? பிறர் நினைவின்படி வனைவானே? வெனில், தனது நினைவின்படிவனைவானுயின் ஒரேவடிவாக வனைதல்வேண்டும். அவ்வாறின்றிப் பல வடிவங்களாய் வனைதலால் பிறர் நினைவின் படியே வனைவான். இவற்றுள் குலாலனைப்போலும் நாம், மண்ணைப் போலும் மாயை, பாண்டத்தைப்போலுந் தனு, பிறரைப்போலும் ஆன்மாக்களென வறிக.

ச-வது உபமானம்

ஆன்மாக்கள் எங்கும் வியாபகராயிருக்க எவ்வாறு சரீரத்தைப் பற்றுவரெனில், படிகமலையானது எந்தப்புறத்தில் வன்னத்தைக் கொடுத்தாலும் பற்றிக்கொள்வதுபோல, எல்லாப் புவனங்களிலும் வியாபகராயிருக்கின்ற ஆன்மாக்கள் நாம் எந்தப்புவனத்திலே சரீரத்தைக் கொடுத்தாலும் பற்றிக்கொள்ளுவர். அஃதெவ்வாறெனில், படிகமலை யொன்று, படிகமலைக் கொளியொன்று, படிகவொளிக்குப் பற்றுங்குணமொன்று, படிகவொளிக்குப் பற்றுந்தொழி லொன்று, வன்னமொன்று, வன்னத்தைப் பற்றுவிக்கின்றவனென்று, ஆக அறுவகைப்படும். இவற்றுள், படிக மலையைப்போலும் ஆன்மா, படிக மலைக்கொளிபோலும் ஆன்மபோதம், படிகவொளிக்குப் பற்றுங் குணம்போலும் ஆன்மபோதத்திற்கு அறியுங் குணம், படிகவொளிக்குப் பற்றுந் தொழிலைப்போலும் ஆன்ம போதத்திற்கு அறியுந்தொழில், வன்னத்தைப் போலும் மாயாகருவி, வன்னத்தைப் பற்றுவிக்கின்றவனைப்போலும் நாம் எனவறிக.

ஆன்மா மலமாதியால் மறைவுபடும் வகை

ஆன்மாக்களுக்கு அறியுங்குண மிருத்தலினாலே அவர்களை மலம் எவ்வாறு மறைக்குமெனில்:—சந்திராதித்தர்களை இராகுகேதுக்கள் மறைப்பதுபோலும், நெருப்பை நீர் மறைப்பதுபோலும், ஆகாயத்தை மலை மறைப்பதுபோலும், ஆன்மாக்களை ஆணவவிருள் மறைக்கும். இம்மறைப்புத்தான் ஆன்மாக்களுக்கு வருவான். ஏனெனில்:—அவர்கள் கன்மத்தால் வந்தது. ஆனால்ஆன்மாக்கள் அவயவமின்றி நிரவயவராயிருக்க, அக்கன்மந்தான் எவ்வாறுவந்ததெனில்:- நாம் நிரவயவரென்பதை மறந்து அவயவர் நாமென்னுங் கருத்தால் அக்கன்மம் வந்தது. அக்கன்மத்தால் மாயையுண்டாயது. அம்மாயையால் தனுகரண புவன போகங்கள் உண்டாயின.

இறைவன் ஆன்மாக்களுக்குக் கன்மங்களைப் புசிப்பிக்கு முறைமை

நாம் ஆன்மாக்களுக்கு அக்கன்மங்களைப் புசிப்பிக்கு மிடத்து எவ்வண்ண மாயிருந்து புசிப்பிப்போமெனில்:—இச்சாஞானக்கிரியா சொரூபனா யிருந்து புசிப்பிப்போம். அஃதெவ்வாறெனில்:—ஆன்மாக்களை முத்தியிற் சேர்க்கவேண்டுமென்பதே இச்சை. ஆன்மாக்களிச்சித்த கன்மங்களை யறிவதே ஞானம். ஆன்மாக்களுக்கு அக்

கன்மங்களை யூட்டி யுறக்கித் தொலைப்பித்தலே கிரியை எனவறிக. ஆனால், ஆன்மாக்கள் அக்கன்மங்களைப் புசிக்குமிடத்து எவ்வாறிருந்து புசிப்பரெனில்:—இச்சாஞானக்கிரியா சொரூபராயிருந்து புசிப்பர். அஃதெவ்வாறெனில்:—பண்டபதார்த்தங்களிற் சென்று பற்றுதலே இச்சை. அவைகளைப் பகுத்தாராய்தலே ஞானம். சர்வத்தையுந் தனதென் றழுந்துதலே கிரியை யென வறிக.

கன்மவகை

ஆன்மாக்களுடைய கன்ம மெத்தனை வகையா யிருக்கு மெனில்:—தூலகன்மம், சூட்சுமகன்மம், அதிசூட்சுமகன்மம் எனமூவகையா யிருக்கும். இவற்றுள் வினைகளுக்கெல்லாந் தூலகன்மமென்றும், அவ்வினைகளுக்குப் பின்பலனாகவருகின்ற புண்ணியபாவங்கட் கெல்லாஞ் சூக்கும கன்மமென்றும், இப்புண்ணிய பாவங்களுக்குப் பின் பலனாக வருகின்ற இன்ப துன்பங்களுக்கு அதிசூக்கும கன்மமென்றும் பெயர். இம்மூன்றும் ஆகாமியம், சஞ்சிதம், பிராரத்துவம் என மூவகையா யிருக்கின்றன. அவை யெவ்வாறெனில்:—இருவினைகள் ஆகாமியமாகவும், இருவினைப் பயனாகிய புண்ணிய பாவங்கள் சஞ்சிதமாகவும், இப்புண்ணிய பாவங்கட்குப் பலனாக வருகின்ற இன்ப துன்பங்கள் பிராரத்துவமாகவு மிருக்கின்றன. இவற்றுள், பயிரிடுவதுபோலும் இருவினைகள், அப்பயிராலுண்டான பலனைக் களஞ்சியத்திற் கட்டிவைப்பது போலும் புண்ணிய பாவங்கள், அக்கட்டிவைத்ததிற் சிறுகச் சிறுக வெடுத்துண்பது போலும் இன்பதுன்பங்களை ஆன்மாக்கள் அனுபவித்தல் எனவறிக.

கன்ம பலன்

இக்கன்மங்கள், ஆன்மாக்கள் நினைத்த வண்ணம் பலன் பட்டு வருவதுண்டோவெனில்:— ஒருவன் முன்னே பனையுண்டாக்கிப் பின்னர் கத்திரிநட்டு, அதன் பின்னர் கீரைபயிரிட்டால், இவற்றுள் பின்னாற் பயிரிட்ட கீரை பதினைந்து நாளுக்குள் புசிப்பாம். கத்திரி இரண்டு மாதத்திற்குள்ளே பலனாகிவரும். பனை பதினைந்து வருடத்திற்குப்பின் பக்குவப்பட்டுவரும். இதுபோல ஆன்மாக்கள் முன்பு ஆர்ச்சித்த கன்மம் முன்னே பலன்பட்டு வராமல் வெகு ஜனனத்திற்குப்பின் பலன்பட்டு வருதலும், பின்பு ஆர்ச்சித்த கன்மம் உடனே பலன்பட்டு வருதலுமாம்.

கன்மங்க ளொழியு முறைமை

கன்மம் ஆன்மாக்களுக்குப் புசிப்பாக வருங்காலத்து எவ்வாறு வருமெனில்:— ஆதிதெய்வீகம், ஆதிபௌதீகம், ஆதியாத்மிகம் என மூவித தாபத்திரயங்களால் வரும். இவற்றுள், தெய்வத்தால் வருகின்ற இன்பதுன்பங்கட்குத் தெய்வீகமென்றும், பூதத்தால் வருகின்ற இன்பதுன்பங்கட்குப் பௌதீகமென்றும், ஆன்மாக்களால் வருகின்ற இன்பதுன்பங்கட்கு ஆத்மிகமென்றும் பெயர். ஆனல் மேற்கூறிய கன்மங்கள் எவ்வாறொழியுமெனில்:—ஒருவன் பயிரிட்டு ஆயிரங்கோட்டை நெல்லைக் கண்டபின்பு களஞ்சியத்திலே ஐந்நூறு கோட்டை நெல்லைக்கட்டி, முந்நூறுகோட்டை நெல்லை உணவுக்காக வைத்து, இருநூறு கோட்டை நெல்லை வயலில் விதைத்திருக்க, இவற்றுள் களஞ்சியத்திற் கட்டியநெல் தீப்பட்டுவெந்தது. உண்ண வைத்த நெல் உண்டு செலவழிந்தது. விதைத்த நெல் மழையின்றிக் காய்ந்தது. இதுபோல ஆன்மாக்களுக்குப் பக்குவம் வந்த காலத்திலே சஞ்சிதகன்மமானது ஞானசாரியாருடைய திருவருள் நோக்கால் வெந்துபோய்விடும். பிராரத்துவ கன்மமானது எடுத்த சரீரத்திற்குப் புசித்துத்தொலையும். ஆகாமிய கன்மமானது நமது நின்மல ஞானத்தால் மேலைக்குவாராமல் நீங்கிப்போய் விடும். இவ்வாறே சஞ்சிதம், பிராரத்துவம், ஆகாமியம் என்னும் மூவகைக் கன்மங்களுமொழியுமுறைமை யெனவறிக.

கன்மங்களை ஆன்மாக்களது விருப்பத்திற் கேற்கப்புசிப்பிக்கின்றவன் நாமாயிருக்க, ஆன்மாக்களுக்கு முதன்மை எவ்வாறு கற்பிக்கப்படுமெனில்:—ஆன்மாக்களுக்குக் கன்மத்தின்கண் விருப்பமிருக்க, நாம் சுவர்க்கத்திற்கு வாவென்றழைத்தால் வருவாரல்லர். ஆதலால் அவ்வான்மாக்கள் பெத்தகாலத்தில் ஆணவமலத்தி லழுந்திக் கிடக்கும்போது தாஞ் சற்றுந் தோன்றமல் அதன் மயமாயிருப்பது போல, முத்திகாலத்தில் நம்மிடத்திலழுந்தி நமது மயமாய்க் கிடக்கையால் பெத்தத்தில் ஆன்மாக்களும் முத்தியில்நாமு முதன்மை யெனவறிக.

ஆன்மாக்களிடத் திறைவ னிருக்கை

பெத்தான்மாக்க ளிடத்திலும், முத்தான்மாக்க ளிடத்திலும் நாமெவ்வாறிருப்போமெனில்:- பெத்தான்மாக்க ளிடத்தில் பாலுக்குள் நெய்போலவும், முத்தான்மாக்க ளிடத்தில் தயிருள் வெண்ணெய் போலவும் இருப்போம்.

ஆன்மாக்கள் தனித்தவரல்லர்

ஆன்மாக்கள் எக்காலத்துந் தனித்திருப்பதில்லையோவெனில்:— கண்ணானது ஒருக்கால் இருளோடுங்கூடி யிருப்பதன்றி எக்காலத்தினுந் தனித்திராததுபோல், ஆன்மாக்க ளெல்லாம் ஒருக்கால் மலத்திலேயும் ஒருக்கால் நம்மிடத்திலேயுங் கூடியிருப்பதன்றி எக்காலத்தினுந் தனித்திரார்கள்.

ஒளியு மிருளும் ஓரிடத்திற் கூடி யிராததுபோல அவ்வான்மாக்களிடத்தில் ஆணவ மலமும் யாமுங்கூடியிருத்தல்கூடாதேயெனில்:- ஒரு மரத்தில் அடிதொட்டு நுனிபரியந்தம் இரசமும் அக்கினியும் கூடியிருத்தல்போல யாமும் அவ்வான்மாக்களைக் கூடியிருப்போம்.

இறைவன் துக்கமற்றவர்

ஆன்மாக்கள் நரகத்திற் றுன்பங்களை அனுபவிக்கு மிடத்து அவைகளை நீங்காத நமக்கும் துன்பம் உண்டோ வெனில்:—ஆதித்தனொளி படிக வொளியிற் கலந்து நின்று வர்ணங்களைப் பற்றுவித்துந் தான் பற்றுதவாறு போலவும், ஒருவனனுபவிக்கின்ற துன்பம்அவன் வயிற்றிற் கிடக்குங் கிருமிகட் கில்லாதது போலவும் நமக் கொருக் காலுமில்லை.

அவத்தை மூன்று

ஆன்மாக்கள் எக்காலத்தினும் பிரபஞ்ச சையோக மாதலால், அவ்வான்மாக்கட் கவத்தை யேதனை யுண்டோவெனில்:-கேவலம், சகலம், சுத்தம் என மூன்று அவத்தையுண்டு. இம்மூன்றும் காரணம், காரியம் என இருவகைப்படும். இவற்றுள் காரண கேவலமாவது:—அநாதியிலே ஆன்மாக்கள் அறிவுகெடாமல் ஆணவ மலத்தில் அழுந்திக்கிடத்தல். அஃது எவ்வாறெனில்:—கண்ணானது இராக்காலத்து இருளிலே ஒளி கெடாமல் விழித்திருத்தல்போலும். காரிய கேவலமானது:-நெற்றி, கண்டம், இதயம், நாபி, மூலம் என்னும் ஐந்திடத்தினும் சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி, துரியம், துரியாதீதம் என்னும் கீழாலவத்தை ஐந்தையும் அடைதல். காரண சகலமாவது:—அநாதி கேவலத்திலே அழுந்திக்கிடந்த ஆன்மாக்கள் மாயா கருவிகளினாலே அக்கேவலம் நீங்கிச் சுகதுக்கங்களை அறிதல், அஃது எவ்வாறெனில்:—இராக்காலத்து இருளிலே அழுந்திக் கிடந்த கண்ணானது விளக்கினாலே இருள்நீங்கிப் பதார்த்தங்களைக்

காணுதல் போலும். காரிய சகலமாவது:-இலாடத்தானத்திற்றே துரியாதீத முதல் சாக்கிர மீறுயுள்ள மத்தியாலவத்தை ஐந்தையும் அடைதல். காரண சுத்தமாவது:—அநாதி கேவலத்தினும், சகலத் தினும், அழுந்திக்கிடந்த ஆன்மாக்கள் அருட் டெரிசனத்தினால் அவைகளை விட்டு நீங்கிப் பிரமானந்தத்தை அனுபவித்தல். அஃ தெவ்வாறெனில்:—இராக்காலத்து இருளோடும் விளக்கோடும் கூடி யிருந்த கண்ணானது ஆதித்த னுதயஞ் செய்தவிடத்து அவைகளை விட்டு நீங்கி அவ்வாதித்தனைக் கண்டு கொண்டிருத்தல் போலும். காரியசுத்தமாவது:—நின்மல சாக்கிரமுதல் நின்மல துரியாதீத மீறு யுள்ள மேலாலவத்தை ஐந்தையு மடைதல் எனவறிக.

பஞ்சகிருத்திகமும் ஆன்மாவிற்கே

நாம் செய்கின்ற பஞ்சகிருத்தியங்கள் இவ்வான்மாக்களுக்கோ? சரீரங்களுக்கோ வெனில்:—ஆன்மாக்கள் நித்தியராதலால்சிருட்டி, திதி, சங்காரம் கூடாது. சரீரம் சடமாதலால் திரோபவமும் அனுக் கிரகமும் கூடாது. இனி அச்சரீரங்கள் முத்தொழிற் படுமிடத்து அதில் ஆன்மாக்கள் அழுந்துவதினாலும், ஆன்மாக்களினுடைய இரண்டு தொழில் சரீரங்கட்கில்லாமையினாலும் பஞ்சகிருத்திய மும் ஆன்மாக்களுக்கேயாம்.

இறைவனே ஆன்மாக்களிடத்து பஞ்சகிருத்தியத்தை நடத்துவன்

நாம் பஞ்சகிருத்தியத்தை ஆன்மாக்களிடத்தில் நடத்துவது எவ்வாறெனில்:—இவர்கட்கு மாயாகருவிகளைப் படைத்து அறிவை உண்டாக்குவதே சிருஷ்டி. அவர்கட்கு மாயாகருவிகளை நிறுத்தி அறிவை நிலைபெறச் செய்வதே திதி. அவர்கட்கு மாயாகருவிகளை ஒடுக்கி அறிவைப் போக்குவதே சங்காரம். அவர்களுடைய அறியுந் தொழில்களை அருளைக்கொண்டு மலசத்திகளால் மறைப்பித்து அவ் வவர்கள் கன்மங்களைத் தக்கபடி நிறுத்தலே திரோபவம். அவர்க ளுக்கு இன்பதுன்பங்களைப் புசிப்பித்துப் புண்ணிய பாவங்களாகிய வினைகளை யறுத்தலே அனுக்கிரகம் என அறிக.

ஆன்மாக்கள் பஞ்சகிருத்தியப்படும் வகை

ஆன்மாக்கள் அப் பஞ்சகிருத்தியப்படுத லெவ்வாறெனில்: அவர்கள் அறியுந்தொழிலே சிருஷ்டி. அவர்கள் அறியுந் தொழிலில் நிலைநிற்றலே திதி. அவர்கள் அறியுந் தொழில் நீங்கலே சங்காரம்.

அவர்கட்கு அறியுந்தொழில் நீங்கு மிடத்துள்ள அறியாமையே திரோபவம். அவர்கள் இன்ப துன்பங்களைப் புசித்துப் புண்ணிய பாவங்களைக் கழித்தலே அனுக்கிரகம் என அறிக.

பிறப்பிறப்பும் மோக்க நரகமும்

நமது பஞ்சகிருத்தியமும், அவற்றில் ஆன்மாக்கள் படுதலும் இவ்வாருகி யிருக்க, அவர்கள் பிறந்தார், இறந்தார், நரகமுற்ருர், மோக்க மடைந்தார் என்று வேத ஆகமங்களிற் கூறுகின்ற தெவ் வாற்ருலெனில்:—ஆன்மாக்கள் மாயாகருவிகளைப்பற்றி யறிந்திருத் தலே பிறப்பு. அம்மாயா கருவிகளைநீங்கி அறியாதிருத்தலே இறப்பு. ஆயாசமுற்றிருத்தலே நரகம். அநாயாசமுற்றிருத்தலே மோக்கம் என அறிக.

ஆன்மபோத வொழிப்பே முத்தி

ஆன்மாக்கள் மோக்கமடையு மிடத்துக் கெட்டுக் கூடுவரோ? கொடாது கூடுவரோ வெனில்:—கெட்டால் கூடத்தக்கதே யில்லை. கெடாதிருந்தாற் கூடவே மாட்டார்கள். ஆதலால், ஆன்மா கெடா மல் விடயத்திற் செல்லும்; அவ்வான்ம போதம் நிகழ்ச்சி கெட்டுக் கூடுமென்றறிக.

மூவகை ஆன்மாக்கள்

அவ்வான்மாக்கள் அனந்தரா யிருப்பதனுல் அவர்களுக்குள் பேத முண்டோவெனில்:-விஞ்ஞானகலர், பிரளயாகலர், சகலர் என மூன்று பேதங்களாயிருக்கின்றனர். இவற்றுள் ஆணவமலம் ஒன் றுடன் கூடியிருக்கின்ற ஆன்மாக்களுக்கு விஞ்ஞானகலர் என்றும், ஆணவமலம், கன்மலம் என்னும் இவ்விரண்டோடுங் கூடியிருக் கின்ற ஆன்மாக்களுக்குப் பிரளயா கலர் என்றும், ஆணவமலம், கன்மமலம், மாயாமலம் என்னும் இம்மூன்ருேடுங் கூடியிருக்கின்ற ஆன்மாக்களுக்குச் சகலரென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

இறைவ னுன்மாக்களை யாட்கொள்ளும் வகை

மூவகை யான்மாக்களையும் நாமாட்கொள்வதெவ்வாறெனில்:— விஞ்ஞானகலருக்கு ஒளியுருவாயும், பிரளயாகலருக்குத் தேவவுருவா யும், சகலருக்கு மனிதவுருவாயுமிருந்து ஆட்கொள்வோம். ஆனுல் ஆன்மாக்களுக்கு மலப்பிணியினுல் சரீரங்கள் உண்டாயின. நின்மல னுகிய நமக்குண்டாவதற்குக் காரண மென்னவெனில்:—பிள்ளைக்குப் பித்தமுண்டானுல் அப்பித்தத்தைத் தீர்க்கவேண்டுமென்று பிதா

வுக்கு ஆசைப்பிணி யுண்டானாற்போல, ஆன்மாக்களுக்குள்ள மலப் பிணியை நீக்கவேண்டி நமக்கு ஆசைப்பிணி யுண்டாயது. அதனால் சரீரங்கள் உண்டாயின.

ஆன்மாக்களுக்கு மலப்பிணியை எவ்வாறு நீக்குவோமெனில்:— அவர்கட்கு இருவினையொப்பு வந்தகாலத்து வண்ணான் வத்திரத்தி னுள்ள அழுக்கை உழமண்ணைக்கொண்டு நீக்குவதுபோல, மாயா கருவிகளைக் கொண்டு நீக்குவோம்.

இருவினை யொப்பு

இருவினையொப்பாவதி யாதெனில்:—ஒருவன் தான் * விரும் பப் பட்ட பதார்த்தங்களையும், வெறுக்கப்பட்ட பதார்த்தங்களையுங் கண்டால் விருப்பும் வெறுப்புமற்ற பதார்த்தங்களைக் கண்டாற்போல நல்வினைப்பயனுந் தீவினைப்பயனும் வந்தால் அவ்விரண்டினிடத்தும் விருப்பு வெறுப்பின்றி நிற்றல். அஃதெவ்வாறெனில்:—ஒருவன் வைப்பாட்டியிடத்திற் சிறிதுநாளும் மனையாட்டி யிடத்திற் சிறிது நாளுமாகக் காலங்கழித்து வருகையில்,இல்லறநூல் கேட்டவிடத்து வைப்பாட்டியை விடுத்து மனையாட்டியோடு வாழ்வதேசரியென்றும், துறவறநூல் கேட்டவிடத்து அம்மனையாட்டியும் பாசபந்தத்திற் கேதுவாகலான் அவளையும் விடுத்துத் துறவுபூண்பதே சரியென்றுங் கண்டு, பின்னர் அவ்விருவரிடத்தும் விருப்பு வெறுப்பற்றதுபோல், ஒருவன் பாவமும் புண்ணியமுஞ் செய்து வருகையில் அறநூல் கேட்ட விடத்துப் பாவத்தை நீக்கி புண்ணியஞ் செய்வதே சரி யென்றும், ஞானநூல் கேட்டவிடத்து அப்புண்ணியமுஞ் சனன மாணத்திற் கேதுவாகலான் அதனை விடுத்து ஞானத்தை யடைவதே சரியென்றுங் கண்டு, பின்னர் இரண்டினிடத்தும் விருப்பு வெறுப் பின்றி நிற்றலே இருவினை யொப்பென்றறிக.

மலநிவர்த்திக்குக் காரணம் சிவபுண்ணியம்

இருவினை யொப்பின்கணுண்டாகின்ற மலநிவர்த்திக்குக் கார ணம் யாதெனில்:—அநாதிதொடுத்து மோட்சபரியந்தம் ஆன்மாக் களா லுண்டாகின்ற சிவபுண்ணியங்களாம்.

---

* விரும்பப்பட்ட பதார்த்தங்கள் - பொன்- வெள்ளி - முதலாயின. வெறுக்கப்பட்ட பதார்த்தங்கள் - தரித்திரம்-வியாதி-முதலாயின. விருப்பும் வெறுப்புமற்ற பதார்த்தங்கள்:— திரணம், புதர்முதலியன.

சிவபுண்ணியங்கள்

அவைகள்:—புத்தி பூர்வ சிவபுண்ணியம், உபாயசரிதை, உபாய கிரியை, உபாயயோகம், உபாயஞானம், உண்மைச் சரிதை, உண் மைக்கிரியை, உண்மையோகம், உண்மை ஞானம் எனப் பத்துவித மாயிருக்கின்றன. இவற்றுள் முந்தின வொன்பதும் மலநிலே அவை கள் ஆன்மாக்களால் செய்யப்படுவன. பிந்தின ஒன்று அருணிலே, அஃது தத்துவரூபம், தத்துவதரிசனம், தத்துவசுத்தி, ஆத்மரூபம், ஆத்மதரிசனம், ஆத்மசுத்தி, சிவரூடம், சிவதரிசனம், சிவயோகம், சிவபோகம் எனப் பத்துவிதமாயிருக்கும்.

இறைவனே ஆசாரியனுக வருவர்

இந்தப் பத்தையும் பரிபக்குவனுனவனுக்கு நாம் ஞானுசாரிய ராக எழுந்தருளி சுத்தாவத்தையின் காரியமாகிய நின்மலசாக்கிர முதலாயுள்ள ஐந்தவத்தைகளிலடக்கி அந்த உண்மை ஞானத்தை யறிவிப்போம். இவ்வாறு அளவற்ற காலம் ஆணவமலத்தினுல் மறை பட்டிருந்த ஆன்மாக்களே முத்தியில் விடவேண்டுமென்று கடல் போன்ற பெருங்கருணையினுலே திருமேனிகொண்டு அவர்களே அவ் வாணவ விருளினின்று மெடுத்து விஞ்ஞானகலர் முதலிய மூன்று வகையாகத்தொகுத்துத், தனுமுதலிய மாயா கருவிகளேக்கொடுத்து அவைகளினிடமாக நல்வினே தீவினேயென்னு மிருவகை வினேகளே யூட்டி, அவ்விருவினே யொப்பில் மலபரிபாகமுண்டாக்கி, முத்தியிற் சேர்ப்பவனுகிய சர்வஞ்ஞன் நாமாயிருக்கின்ருேம்.

ஏ ஜனகனே! அறிவித்தாலன்றிச் சுதாவில் ஒன்றையுமறிவதற் கில்லாத கிஞ்சிஞ்ஞனுகிய நீயோ பிரமமாவாய்? பிரமம் நீயே யென் பையாகில் சந்திர சூரிய நட்சத்திரங்கள், மேகங்கள், சமுத்திரங் கள், மலேகள், காடுகள், பஞ்சபூதங்கள் முதலான யாவையும் உன்னுல் ஏன் உண்டாகக்கூடாது? உனக்குப் புலன்களேதுக்கு? சாக்கிராதி அவத்தைகளேன்? நீ விரும்பிய வண்ணம் வினேப்போ கங்கள் சித்தியாத காரணமென்ன? உனக்கு நினேப்பு மறப்புகள் எங்ஙனமிருந் துதித்தன? அவனன்றி ஓரணுவு மசையாது என்று சகல சாத்திரத்தாலும் உலகத்தாராலுஞ் சொல்லுகின்ற பழமொழி யையேனுங் கேட்டதில்லேயோ? மேலும், சந்திர சூரியர் முதலிய கிரகங்கள் தத்தமுறைப்படி ஆகாயத்திற் சுழன்று உலாவுதலினுலும், மேகமானது சமுத்திர நீரையுண்டு பூமியிற் பொழிதலினுலும்,

அக்கினியுங் காற்றும் அளவுமீறி யுண்டாகாமையினுலும், கார் முதலிய அறுவகைக் காலங்கள் முறைதவருமல் வருகையினுலும், பாம்பு முதலிய துஷ்டஜெந்துக்கள் மந்திரத்தினுல்வசமாதலினுலும், எல்லா வுயிர்களும் பரம்பரை மாருமல் வருதலினுலும், சுக்கிலமும் சுரோணிதமுங்கூடி ஒருவருஞ் செய்யாமல் சிசுவாய்ப் பிறத்தலினுலும், ஆணை முதலிய சகல ஜெந்துக்களும் ஆணும் பெண்ணுங்கூடினுல் அந்தந்த ரூபங்கொண்டு உற்பத்தியாவதினுலும், சிலவுயிர்கள் ஆணும் பெண்ணுங் கூடாமலே உண்டாகையினுலும், வித்தின் வருக்கப்படி விருட்ச முதலியவைகள் முளைப்பதினுலும், ஆன்மாக்களெல்லாம் ஒருபடித்தா யிராமல் சிலர் இந்திரியபங்க முடையவர்களாயும், சிலர் அவயவ பங்கமுடையவர்களாயும், சிலர் சுகமுற்றவர்களாயும், சிலர் துக்கமுற்றவர்களாயும் சிலர் செல்வமடைந்தவர்களாயும், சிலர் வறுமையடைந்தவர்களாயும், சிலர் அறிவுள்ளவர்களாயும், சிலர் அறிவில்லாதவர்களாயும். சிலர் புண்ணியஞ் செய்தவர்களாயும், சிலர் பாவஞ் செய்தவர்களாயுமிருத்தலினுலும், நவவாயிலென்னும் ஒன்பது வழியுடன் பின்னுமொருவழி யுண்டாக்கிக் கொண்டு உடலில் உயிர்வாசஞ் செய்யக் கூடாமையினுலும், ஒருறுப்பு நீங்கினுல் அதனை உடனே உயிர்கள் உண்டாக்கிக் கொள்ள மாட்டாமையினுலும், ஆண் குழவி வேண்டுநர்க்குப் பெண்குழவி பிறத்தலினுலும், பெண்குழவி வேண்டுநர்க்கு ஆண்குழவி பிறத்தலினுலும், இவ்விரண்டிலொன்று வேண்டுநர்க்கு அலிக்குழவி பிறத்தலினுலும், எதையும் வேண்டாதவர்க்கு எண்ணற்ற குழவிகளுண்டாதலினுலும், ஒருவனையொருவன் வெட்டும் போது மற்ருெருவன் வந்து விடுவித்தலினுலும், சிலர் மாற்ருர்க்குப் பயந்து மறைந்திருத்தலினுலும். சிலர்அம்மாற்ருர் கரத்திலகப்பட்டு மயங்குதலினுலும், நித்தியமாயிருக்க வேண்டுகின்ற சங்கமங்களெல்லாம் விரைவில் இறத்தலினுலும், அதை வேண்டத்தக்க விவேகமில்லாததாபரங்களெல்லாம் அழிவில்லாமல் நீடித்திருத்தலினுலும், உயிர்கள் தமது முற்சனனத்தையும், வருஞ்சனனத்தையும் அறிந்து கொள்ளக் கூடாமையினுலும், இவைகட்கெல்லாந் தற்சுதந்தரமாக யாமொரு கடவுளிருக்கின்ருேமென்று உறுதியாயறிந்து கொள்ளக் கடவை. அன்றி நாமேதான் எவ்வளவேனுந் தற்சுதந்தர மில்லாமல் அளவற்ற பேதமாயுள்ள ஆன்மாக்கள் செய்த நல்வினை தீவினைகட்கிடாகக் கம்மாளன் ஆபரணங்களை யுண்டாக்குவதும், குயவன் குடங்களை யுண்டாக்குவதுமாகிய காரணத்தைப்போல நிமித்த கார

ணமாயிருந்து தனுவாதிகளைக் கொடுத்து அம்முறையே ரட்சித்துச் சங்கரிப்பதன்றி, அவ்வான்மாக்களுக்குப் பக்குவம் வந்தகாலத்தில் அனுக்கிரகமுஞ் செய்வோம். ஆதலால் இனியேனும் யாம் உபதேசித்த சித்தாந்தத்தைச்சிந்தித்து வேறுபாடற்று ஏகமாகியும் அபாவமாகியுமிருந்து, முன்னர் ஆணவமலத்தில் எவ்வாறு சார்ந்து நின்றனையோ அவ்வாறு நம்மிடத்திற் சார்ந்து துவிதபாவனை யற்றுச் சுகமாயிருக்கக் கடவையென்று திருவாய்மலர்ந்து தமது திருவுருவைக் கரந்தருளினர்.

இப்பால் சனகராசன், அவையனைத்தையுந் தெளிவு பெறக் கேட்டுச் சிந்தித்து நிருத்தியாசனஞ் செய்து, நிஷ்டைகூடி, இவ்வாழ்வு நாரதமுனிவரால் வந்ததல்லவாவென்று நினைந்து நினைந்து, உருகி உருகி, யாவருமெஞ்ஞானியென்று சொல்லும்படியாக உலகத்தைக் காத்துச் சீவன் முத்தனுகியிருந்தனன். அருந்தவர்களே! ஓராறகினுல் திரிசிரனென்னும் அந்தணனுடைய வறுமை யெல்லாம் நாசமாகிப் பெறுதற்கரிய பெருஞ்செல்வம் அவனுக்குண்டானதன்றி அளவற்ற அற்புதங்களும் விளங்கின வென்ருல், அதை எண்ணலளவிற் கொண்டுவந்து ஆகமமுறைப்படி யருச்சிப்போர்களடையும்பயன் எம்போலிகளா லளவிட்டுரைக்கப் பாலதோ?என்று தேவகணங்கள் முனிவர்கணங்களுக்குச் சொன்னதாகப் பிதிர்தேவனுக்குப் பிரமதேவன் சொல்லியபடி தேவேந்திரன் சூரசேன மகாராசனுக்குச் சொன்னுன்.

தூர்வை யாசகப்படலம் முற்றிற்று

தூர்வை துலையேற்றுப் படலம்

தூத்தவ முனிவீ ரோற்றைத் தூர்வையால் வறுமை நீங்கி
யேத்தருஞ் செல்வம் பெற்று ரிருந்திரி சிரசு வேன்பான்
சாத்துமவ் வறுகின் மேன்மை தனையின்னுங் கேண்மி னேன்று
நாத்திகம் பயிலாநாவி னன்கணத் தவர்கள் சோல்வார்

மகா மகத்வமிக்க யோகேந்திரர்களே! விநாயகமூர்த்தி தூர்வையாசகஞ் செய்து திரிசிரனென்னும் அந்தணனுக்கு அளவற்ற செல்வங்களை யளித்து, சனகராஜனுக்குப் பரத்துவ நிச்சயத்தை யுணர்த்தி யருளிய திருவிளையாடல்களைச் சொன்னேம். இப்பால்

அத்தூர்வையைத் துலையேற்றிய வரலாற்றைச் சொல்லுவோங் கேட்பீராக! பின்னும் தேவேந்திரன் சூரசேன மகாராசனைநோக்கி அரசனே! தேவகணங்கள் முனிவர்கட்கு வேறொருகதையுஞ் சொன்னதாகப் பிரமதேவன் பிதிர் தேவனுக்குச் சொல்லுவதாவது:—

முற்கூறிய கவுண்டின்னிய முனிவர், ஐங்கரக் கடவுளாகிய கணேசமூர்த்தியை அனுதினமும் அன்போடு பூசித்து வருகின்ற நாளையில், ஓர்நாள் அவர் பத்தினியாகிய ஆசிரியை யென்பவள் மிக்க மனமகிழ்ச்சியோடு தனது கணவரை நோக்கி ஒரு கதை அடியாட்குச் சொல்லியருள வேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ் செய்து கொண்டனள். அதற்கு அம்முனிவர் சந்தோஷங்கொண்டு முன்னர் விநாயகமூர்த்தி மிதுலாபுரியிலிருக்கின்ற திரிசிரனிடத்தில் தூர்வை விருந்து கொண்டு, அவனுக்கு அளவற்ற பாக்கியங்களை அளித்தருளிய கதையைச் சொல்ல, அதனை அவ்வாசிரியைகேட்டு, சுவாமீ! அம் மிதுலாபுரி அந்தணனைப் பார்க்கினும் நாம் அத்தூர்வையை வெகுவாய்க் கொண்டுவந்து கணேசமூர்த்திக்கு அருச்சிக்கின்றோம். அவர் நமக்கு மாத்திரம் பாக்கியந்தராமல் இருப்பதற்குக் காரணமென்னவென்று கேட்டனள். நினைத்த மாத்திரத்தில் எல்லாச்செல்வங்களையும் ஏவலாகக் கொள்ளத்தக்க கவுண்டின்னியமுனிவர் அதற்குப் புன்னகை கொண்டு, இப்பிரபஞ்சத்துள்ளோர்களும் அத்தூர்வையின் மகிமையை யுணர்ந்து சுத்த பவித்திரராகும்படித் தமது மனத்தின்கண் நினைத்தவராய்ப் பெண்ணே! நாம் ஓர் அறுகு தருகின்றோம். அதனை நீ எடுத்துக்கொண்டு தேவேந்திரனிடஞ் சென்று அதனிடை யெவ்வளவோ அவ்வளவுபொன் தரும்படி கேட்டுவாங்கி வரக்கடவை யென்று சொல்லித் தாம் அருச்சித்த அறுகுகளிலொன்றையெடுத்துக்கொடுத்தனர். அதற்கு அவ்வாசிரியைஇசைந்து வாங்கி, உடனே சுவர்க்க லோகத்திற்குச் சென்று இந்திரனைக் கண்டு தனதுகாதலர் ஆக்கியாபித்ததை அவனுக்குத்தெரிவித்தனள். அதை இந்திரன்கேட்டவுடன் மிகவும் அற்புதமாகக்கொண்டு அவ் விருடி பத்தினியைச் சாஷ்டாங்கமாக வணங்கிப் பூசித்துத் தாயே! நீர் இவ்வறுகினைக் குபேரனிடத்திற் கொண்டு போவீராயின் உமக்கு வேண்டிய பொன்னைப் பெற்றுக்கொண்டு போகலாமென்று சொல்லிச் சிலதூதுவரைத் துணையாகக்கூட்டி யனுப்பினன். அவ்வாறே ஆசிரியை குபேரனிடத்திற்செல்ல, அவன் கண்டவுடன்

இருடிபத்தினியென்று அறிந்துகொண்டு அனந்தமுறை தீர்க்கதண்டஞ்செய்து பூசித்தனன். உடனே கூடவந்த தூதர்கள் அக்குபேரனைப்பார்த்து, இந்த அம்மாள் கையிற்கொண்டு வந்திருக்கின்ற ஓர் அறுகம் புல்லினிடைக்குச் சரியானபொன்னைக் கொடுப்பிக்குமாறு இந்திரர் எங்களுக்கு ஆக்கியாபித்தனர். என்று அறிவிக்க, அதனைக் குபேரன் கேட்டு, இதற்காகவா நம்மிடத்திற்கு வந்தது என்று குறுநகை செய்து, அளவற்ற சொர்னங்களை மலைபோலக்குவித்து, அன்னையே! உமக்கு வேண்டிய பொன்னைக் கொண்டு போகலாம் என்று சொன்னான். அதை ஆசிரியை கேட்டுத் தன்னெதிரில் மலைபோலாகக் குவித்திருக்கின்ற பொற்குவியல்களைப் பார்த்து, ஐயா! எனது காதலர் இந்த அறுகினிடைக்குச் சரியான பொன்னையே வாங்கிக் கொண்டு வருமாறு உத்தரவு செய்தனர். ஆதலால், இவ்வறுகை ஓர் * துலையின்கண் இட்டு அதற்கிணையான பொன்னைத் தூக்கித் தரல் வேண்டும் என்றனள். அதற்குக் குபேரன் இசைந்து உடனே துலாவை யெடுத்து மேலே தூக்கினன்; அதில் ஆசிரியை தனது அறுகம்புல்லை ஓர்தட்டில் வைத்தனள். குபேரனுடைய ஏவலாளர்கள் ஓர் இம்மியளவு பொன்னைக் கொண்டுவந்து மற்றோர் தட்டில் இட்டனர். இப்பால் அறுகிட்ட தட்டானது நிலத்தினும் பொன்னிட்ட தட்டானது ஆகாயத்தினுமாகிநிற்க, அவ்வற்புதத்தை அளகேசன் கண்டு தனது ஏவலாளர்களைநோக்கி, இவ்வறுகுமகாதெய்வீகமுள்ளதாயிருக்கின்றது. இதன் பெருமை எளிதாகக் காணவில்லை. இஃதுநமது பொக்கிஷத்திருக்கின்ற பொன்னையுமேயன்றிநம்மையுங் கொள்ளும்போற் றோன்றுகின்றது, ஆதலால் எவ்வளவு பொன்னைக் கொண்டேனும் இரண்டு தட்டுகளையுஞ் சமன் செய்யுங்களென்று கட்டளை யிட்டனன். அதைக்கேட்ட ஏவலாளர்கள் மீட்டும் ஓர் † தொடியளவு பொன் கொண்டு வந்து வைத்தார்கள். அதற்குஞ் சமனாகாமையால், பின்னர் ஓர் ‡ தூக்களவு பொன்கொண்டுவந்து வைத்தார்கள். அதற்குஞ் சமனாகாமையால் அதனோடு ஓர் $ துலாப் பொன் கொண்டுவந்து வைத்தார்கள். இவ்வாறு அளவற்ற பொன்னை வரிசை வரிசையாகக் கொண்டுவந்து மாறாமல் வைத்திருந்தார்களேயன்றி அறுகின்தட்டானது சிறிதேனு நிலத்திநின்று மேலெழும்பக்

---

* துலை - தராசு.

† தொடி - ஒரு பலம். ‡ தூக்கு ஐம்பது பலம் இடையுள்ளது.

$ துலா - ஒருபலத்தில் மூன்றிலொரு பாகமுள்ளது.

கண்டவரல்லர். மற்றொரு தட்டுமாத்திரம் பொன்னைக்கொண்டு வந்து இடுந்தோறும் இடங்கொடுத்துக் கொண்டு வளர்ந்து வந்தது. இப்பால் அவ்வேவுகாரர்கள் குபேரனுடைய அரண்மனையி லடங்கி யிருக்கின்ற அவன் சொந்த நிதிகளை யெல்லாங் கொண்டுவந்து நிரப்பினார்கள். அதனாலும் அத்தட்டு சமனாகாமலே யிருந்தமை யால், அதைக் குபேரன் கேட்டு ஆச்சரியமடைந்து, உடனே தனது நகரத்திலுள்ள பொருள்களை யெல்லாம் வரவழைத்துக் குவித்த னன். அதனாலும் அத்தட்டு நிலத்திலிறங்கக் கண்டிலனாகி, பின்னர் தனது மனைவியோடும் வந்து துலாவை வணங்கி ஏறினன். அப்போ தும் அவைகள் சமனாகாதிருந்தது. அவ்வற்புதத்தைத் தேவேந்தி ரன் கேள்வியுற்றுத் தனது நிதிகளையுந் தனது நகரத்துள்ள நிதிக ளையுங் கொண்டுவந்து துலாத்தட்டின்கணிரப்பித் தானுமேறினன். அதற்கும் அஃதுசிறிது மிறங்காதிருந்தமையால், பின்னரத்தேவேந் திரன் மும்மூர்த்திகளும் வருமாறு மனதில் தியானித்தான். அவ் வாறே அம்மூவர்களுந் தங்கள் தங்கள் பரிசனங்களோடும் வந்து ஏறினார்கள். அப்போதும் அவ்வறுகின் தட்டு முன்னிருந்த வண் ணமே சற்று மசையாதிருந்தது.

ஓ மகாத்துமாக்களே! அற்ப வரத்தினையுடைய பலபேர்கள் தங்கள் தங்கள் அளவற்ற செல்வத்தோடு வந்து கூடினாலும், பெருந் தவத்தினையுடையாரது ஓர் சிறிய பொருளுக்கு மொப்பாவரோ? இப்பால் இந்திரன் முதலிய சகல தேவர்களும் இவ்வறுகு விநாயக மூர்த்தியினுடைய திருவடிகளில் அருச்சனைசெய்து மேன்மை பெற் றிருக்கின்றதெனத் தெரிந்துகொண்டு யாவரும் அத்தட்டினை விட்டி றங்கி முப்பத்துமுக்கோடி தேவர்களும் புடைசூழ்ந்து வரும்படியாக அவ்வவர்களுடைய வாகனங்களிலேறி ஆகாயவெளியெங்கும் நிரம்ப வெழுந்து பூவுலகின்கண் வசிக்கின்ற கவுண்டின்னியமுனிவர் காணும் படி அவ்வாசிரியையோடு வந்திறங்கினார்கள். இவ்வாறு எல்லாத் தேவர்களுந் திரண்டு வந்ததைக் கவுண்டின்னியமுனிவர்கண்டு திடுக் கிட்டெழுந்து சாஷ்டாங்கமாகவணங்கி, இரு கரங்களையுஞ் சிரமேற் குவித்து, ஆடிப்பாடி, ஆனந்தக் கண்ணீர்சொரிந்து, பலமுறை வலம் வந்து அடியேனியற்றிய தவத்தின் பயன்களை இன்றல்லவோ எனது கையிற் கிடைக்கப்பெற்றேனென்று அளவற்ற வேதாகமங்களினாற் றுதிசெய்து, ஓ சர்வஞ்ஞமூர்த்திகளே! அடியேனிடத்திற்குற்றங்கள்

நேர்ந்தனவாயினும், அவைகளைத் தேவரீர்களது நிறைந்தகிருபை யினாற் பொறுத்தருளல் வேண்டும். தொண்டர்க்குத் தொண்ட னாகிய சிறியேன் இதுகாறும் அறுகின் பெருமையைக் கண்டவ னல்லன். இப்போது சுவாமிகளெல்லாம் ஆகாய வெளியினின்றும் வரக்கண்ட மாத்திரத்தில் அதனது மகிமை இவ்வகைத்தென அறிந்துகொண்டேனென்று சொல்லினர். அதனைச் சந்திர சடாதர மூர்த்தியாகிய சிவபிரான்செவியுற்று, அன்பனே! அறுகின் பெருமை இம்மாத்திரமே யன்று. அதை யாவராலும் அளவிட்டுரைத்தலு மரிது. அத்தன்மைத்தாகிய அறுகினைத் தரித்திருக்கின்ற விநாயக மூர்த்திக்குப் பத்திசெய்பவருக்குள் உன்னையொப்பவ ரெவ்வுலகங் களினுமில்லையென்று திருவாய் மலர்ந்து, அனந்த வரங்களையு மளித் துச் சென்றனர். மற்றைத் தேவர்களும் அவ்வாறே அம்முனிபுங்க வரைப் புகழ்ந்து வெவ்வேறு வரங்களைக் கொடுத்து, அவ்வவர்கள் பதவிகளை யடைந்தனர். இப்பால் சிவபிரானது கட்டளையின்படி காமதேனு கற்பக விருக்ஷ முதலியவைகள் வந்து அம் முனிபுங்க வருக்கு ஏவல் செய்திருந்தன. இவை யனைத்தையும் அவர் பத்தினி யாகிய ஆசிரியை கண்டு அவரை தீர்க்கதண்டஞ் செய்து, சுவாமீ! கணேசமூர்த்தி மகிமையையும், அவரது அறுகின் பெருமையையும் இப்போதறிந்து கொண்டனனென்றுதுதித்து, அன்றுமுதல் தானும் அவ்வறுகினாற் கணேச மூர்த்தியை யருச்சித்து இகபர சாம்பிராச்சி யத்திற் குரித்தானவளாகி வாழ்ந்திருந்தனள். ஆதலால் அறுகம் புல்லினது பெருமையை அவ்விநாயகமூர்த்தியே யன்றி இவ்வுலகத் தின்கண் யாவரால் கணிக்கக்கூடும்! நீங்களும் அவ்வறுகைக்கொண்டு விநாயகக் கடவுளை யருச்சியுங்களென்று சொல்லித் தேவகணங்கள் விமானத்தைச் செலுத்திக்கொண்டு கணேச லோகத்திற்போய்ச் சேர்ந்தார்கள். அவ்விமானத்தி லேறிச்சென்ற விடை, காம், புலைச்சி யாகிய மூவரும் இப்பிரபஞ்சத்துள் பிறந்திறத்தலாகிய வாதனை யை யொழித்து விநாயக மூர்த்தியினுடைய பெருங்கருணையால் அளவற்ற நாள் சொர்க்காதிபோகங்களை யனுபவித்து, முடிவில் அவரது திருவடிகளிற் கலந்தார்கள். இப்பால் தேவகணங்களால் அவ்வறுகின் பெருமையைக்கேட்ட முனிவர்களெல்லாம் மூருந் தோடு மூன்றிதழ் விட்டிருக்கின்ற அறுகுகளைக் கொண்டு விநாயக மூர்த்தியை யருச்சித்தார்கள். உடனே கணேச மூர்த்தியினுடைய கிருபையால் அவ்வவர்கட்கு வேறுவேறு தெய்வ விமானங்கள் வர

அவைகளி லவர்கள் ஆரோகணித்து விநாயகருலகத்திற் சேர்ந்தார்கள். அதனை அங்ககரத்துள்ளோர்களறிந்து அவ்வாறே அத்தூர்வையைக்கொண்டு இடைவிடாம லருச்சித்துச் சொர்க்கலோகத்தை யடைந்து அளவற்ற போகங்களை யனுபவித்தார்கள். ஆதலால், உன் புத்திரனுகிய கிருதவீரியனையும் அவ்வறுகைக்கொண்டு சங்கட சதுர்த்தி விரதத்தை நிறைவேற்றச் செய்யென்று பிரமதேவன் பிதிர்தேவனுக்குச் சொல்லியதாகத் தேவேந்திரன் சூரசேன மகாராசனுக்குச் சொன்னுன்.

தூர்வை துலையேற்றுப் படலம் முற்றிற்று.

வன்னி மகத்துவப் படலம்

ஓரறு காயினு முதவு றுவிடிற்
பூரணன் பூசையைப் போற்று மாறேவன்
சீரண வுறவினித் தெரிக்க வேன்றலு
மாரணன் பிதிரனுக் கறிவிப் பானரோ.

அறிவே சொரூபமாக ஆனந்தமுறும் மாதவர்களே! கவுண்டின்னிய முனிவர் விநாயகமூர்த்தியினுடைய தூர்வையைத் துலையின்கணேற்றி அதன்மகத்துவத்தைத் திரிலோகங்களினும் விளங்கச்செய்த வரலாற்றினைச் சொன்னேம். , இப்பால் வன்னி மகத்துவத்தைச் சொல்லுவோங் கேட்பீர்களாக! தேவேந்திரன் பின்னுஞ் சூரசேன மகாராசனை நோக்கிச் சொல்லுவான்: அரசனே! பிதிர்தேவன், மீளவும் பிரமதேவனைத் தொழுதெழுந்து சுவாமி! ஓரறுகேனுங்கிடையாவிடின் அக்காலத்து விநாயகக் கடவுளை எவ்வாறு பூசிக்கவேண்டியதென்று வினவ, அதற்குப் பிரமதேவன் மனமகிழ்ந்து, விநாயகமூர்த்திக்குப் பலபூசாதிரவியங்களிருந்த காலத்தும் அறுகைப்போல இன்றியமையாச் சிறப்பினதாக இருப்பது வன்னிபத்திரமும், மந்தார மலருமாகும். இவற்றுள் வன்னியையன்றிப் பூசனைசெய்தோர்க்கு அக்கணேசமூர்த்தி இரங்கி வரங்கொடுப்பதில்லை. எந்தத் திரவியங்க ளில்லாவிடினும் வன்னியொன்றினல் பூசனை செய்தால் எத்தன்மைத்தாகிய பயனையும் எளிதிற் கொடுப்பர். அறுகு இல்லாமற் செய்கின்ற பூசைக்கு வன்னியொன்று கூடியிருந்தால் எல்லாப் பயனும் உண்டாகும். அவ்வன்னிக்குரிய பயனை யளிக்கும் பொருள்

வேறொன்றுமில்லை. அதனைக்கொண்டு பூசித்தவர்க ளடைந்த பேற்றி றினையுஞ் சொல்லுவோங் கேட்பாயாக!

எல்லாவுயிர்களுந் துன்பமற வாழ்கின்ற விதற்ப தேயத்தில், சகல செல்வங்களும் நிறைந்து அஷ்ட திசைகளினும் புகழ்பெற்று விளங்கியிருக்கின்ற ஆதேய மெனு மோர் நகரமுண்டு. அந்நகரத்தில் வீமனென்னும் பெயரினையுடைய ஓர் வேடன் தீமையே யன்றி நன்மையென்பதைச் சிறிதும் அறியாதவனுகி எந்நாளும் வழிப் போக்கர்களை யெல்லா மடக்கிப் பொருள் பறித்தும், மிருகங்களை யலறக்கொன்றும், அவைகளை விலக்குமாறியும் வாழ்ந்துவருகின்ற நாளையில், அந்நகரத்திலுள்ளோர்கள் அங்கிருக்கின்ற ஓர் தேவால யத்தில் திருவிழாவைச் செய்ய, அதனைக் காணுமாறு அயலூரின்க ணிருக்கின்ற சில வேதியர்கள் வந்து தரிசித்து மீட்டுந் தமது பதி யினைநோக்கிச் சென்றனர். அவர்களை யவ்வேடன் வழிமடக்கி அவர்கள் வைத்திருந்த பொருள்கள் அனைத்தையுங்கொள்ளையிட்டுக் கொன்றுபோட்டுத் திரும்பினன். உடனே அவ்வந்தணரைக்கொன்ற பிரமஹத்தி அவனைப் பிடித்ததுபோலக் கொலைசெய்வதிற் றன்னி னுஞ் சிறந்தவனுகியும், வலியில் மதயானையை யொத்தவனுகியும், நிறத்திற் பொன்மை கலந்த சிவப்பினனுகியுமிராநின்ற ஓராக்கனுன வன் மானைத் தொடர்ந்துசெல்லும் வேங்கையைப்போல அவ்வீம னைப் பின்றொடர்ந்து துரத்தினன். அதற்கவ் வேடனஞ்சி ஒட்டங் கொண்டு ஓர் வன்னிவிருக்கத்தி லேறினன். அவனேறியவிசையினல் அவ்விருக்கத்தினின்றும் ஓரிலையானது அதனிலெழுந்தருளி யிருக் கின்ற விநாயகமூர்த்தியினது திருவடிகளில் விழுந்தது. உடனே அராக்கனும் அவனைப் பின்றொடர்ந் தேறினன். அதனல் மற்றோரிலை அவரது திருமுடியில் வீழ்ந்தது. இவ்வாறு ஏறிய இருவரும் ஒரு வரையொருவர் கைகளாலிறுகப் பிணித்துக்கொண்டு நிலத்தில் வீழ்ந்து தங்கள் பாவதேகத்தினின்று நீங்கித் தெய்வ வுருவம் பெற்றுக் கணேசமூர்த்தியினுடைய திருவருளினல் பொன்விமானம் வர, அதில் அவ்விருவர்களும் ஆரோகணித்து விநாயகலோகத்திற் போய்ச்சேர்ந்தார்கள்.

பிதிர்தேவனே! இவர்கள் பூர்வத்திற் செய்த வினையையுஞ் சொல்லுகின்றோம் கேட்பாயாக! மேற்கூறிய விதற்பதேயத்தில் அரசாட்சி செய்துகொண்டிருந்த புண்ணியகீர்த்தியென்னு மியற்

பெயரையுடைய ஓர் அரசன் வேதாகமங்களில் வல்லவனுகியும், தண்ணியகொடையை யுடையவனுகியும், அளவற்ற யாகங்களை முடித்தவனுகியும், சத்துருக்களை நாசஞ்செய்து நாட்டிய வெற்றிக் கொடியை யுடையவனுகியும் இருந்தனன். அவன் தன் மனைவியாகிய மதனுவதி யென்பவளோடு மன்மதனும் இரதியும்போல மருவிச் சந்தோஷ சாகரத்தில் மூழ்கி வாழ்கின்றநாளையில், தனது வாழ்நாள் முடிவெய்தி இகலோக * அரசாட்சியை யொழித்தனன். உடனே அவன் மனைவியாகிய மதனுவதியும் மரணமாயினள்.

இப்பால் அவர்களுக்கு நற்கதியைச் சேர்ப்பிக்கவல்ல புத்திரப் பேறில்லாமையால் அவர்கட்காற்றவேண்டிய கருமங்களை யெல்லாம் அமைச்சர்கள் நிறைவேற்றி, ஒருமாதஞ் சென்ற பின்னர் இந்நகரத்தை யாளத்தக்கவர்கள் யாவரென்று தமக்குள் ஆராய்ந்து, இறந்துபோன புண்ணியகீர்த்தி யென்னு மரசனுக்கு † ஞாதியாகிய துத்திரிடாரசனுடைய குமாரனுகி மிக்க வலிமையுற்றிருந்த சாம்பனென்பவனை யோசித்து, அவனே பகைவரைக் களையவல்ல பராக்கிரமசாலியென நிச்சயித்து, அவன் பிறப்பை சிறிது முணராது விதிப்படி மகுடாபிஷேக முதலியவைகளைச் செய்து, சிம்மாதனத்திலேற்றுவித்து மதித்தற்கரிய சிறப்புக ளனைத்தையும் நிறைவேற்றித் தங்கட்கு அரசனுக்கிக் கொண்டார்கள். பின்னர் அச்சாம்பனுனவன் நாடுநகரங்களிலுள்ள எல்லாச் சனங்களுந் தன்னருகில்நின் றேவல் செய்யக் குபேரனைப்போல அளவற்ற செல்வத்தோடு வாழ்ந்து வருகின்ற நாளையில், தனது செங்கோல் நிலைமையிற் றவறி, பிரதி தினமுங் கள்ளையருந்துவதும், உயிர்க்கொலை செய்து உண்பதும், பரஸ்திரீகளைப் புணர்வதும், பிறர்பொருளைக் கவர்வதுமாகி, உலகத்தையெல்லாங் கனல்பற்றிய காட்டைப்போலச் செய்து, தனது நெறிதப்பிய நடைக்கு ஒத்துவாராத மந்திரிகளைச் சிறையில் வைத்து, ஒத்துவருகின்ற துற்புத்தியென்னும் பெயரினையுடைய ஒருவனை மந்திரியாக்கி, அவனிஷ்டப்படி நடவாதவர்களைச் சுதாவில் தண்டிக்குமாறு அவனுக் கதிகாரமு மீய்ந்து, தான் சதாகாலமும் ஸ்திரீ போகத்தில் அழுந்திக் கிடந்தனன். இவ்வாறு மதிமிகுந்த மந்திரிகள் சிறைக்கண்ணிருக்க, தான் எக்காலத்தும் பரஸ்திரீ போகத்திலிருக்க, துற்புத்தி யென்பவன் தனது பெயரினுக்கேற்க உலகத்தி

* அரசு ஆட்சி—அரசாட்சி. ஆட்சி-சுதந்திரம்,

† ஞாதி-பங்காளி,

னுள்ள உயிர்களெல்லாம் மனவாட்டமுறப் பாவச் செய்கைகளைச் செய்துவந்தனன்.

இவ்வண்ணம் பிரமதேவன் சொல்லும், பிதிர்தேவன் பிரமனைப் பணிந்தெழுந்து, சுவாமி! தேவரீர் முன்னர் சாம்பனுடைய பிறப்பை யோசியாது அரசனுக்கிக் கொண்டார்களென்று திருவாய் மலர்ந்தருளியதால், அவன் பிறப்பு எவ்வகைத்தோ? அதனையுங் கிருபைசெய்ய வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனன். அதற்குப் பிரமதேவனிசைந்து, அன்பனே! அச்சாம்பனுடைய தந்தையாகிய துத்தரிடனென்பவன், தனக்கு நெடுநாள் ஒரு புத்திரப் பேறின்மையால் வருத்தமுற்று அளவிறந்த தவங்களையுந் தானங்களையும் நிறைவேற்றிவந்தனன். ஆயினும், அவன் இராக்கதர்களோடுகூடிவெவ்விய தொழில்களை யெல்லாம் நடாத்தி வந்தமையால், * தான் விழைந்த பயனை யடையாமற் போயினன். பின்னர் அவன் மனைவியானவள் சோரஞ் சென்று ஓர் வலைஞனுக் கவனைப் பெற்றனள். இவ்வாறு வலைஞனது வீரியத்தினின்றும் உற்பவித்த குற்றத்தினால் அச்சாம்பனனவன் அரசகுலமாக விருந்தும், நல்ல கலைஞர்களையும் ஒழுக்கத்தினரையுங் காய்ந்து துன்மார்க்க நடையிற் செல்லுவ தாயினன். இதுதான் அவன் பிறப்பின் பேதமென்றறியக்கடவை!

பிதிர்தேவனே! மேற்கூறிய வண்ணம் அச்சாம்பன் தனது † மறத்தாற்றினாற் சகல வுயிர்களும் மனங்கலங்கச் செய்கின்ற காலத்தில் ஒருநாள் அவன் மந்திரியோடு கூடி வேட்டையாடித் திரும்பி வரும்போது என்னை யடிமையாக வுடைய விநாயகக்கடவு ளாலயமொன்று வானத்தை யளாவிய ஸ்தூபியோடு அருகில் பல ‡ மறுகுகள் சூழப்பெற்று அளவற்ற வளப்பங்களைப் பொருந்தி, அழகுற்றிருப்பக் கண்டனன். அவ்வாலயத்தி லெழுந்தருளி யிருக்கின்ற கணேச மூர்த்தியோவெனில், முன்னோர் காலத்தில் வசிட்டமுனிவரால் மிக்க பத்தியோடு பிரதிட்டை செய்ததாகும். பின்னோர்காலத்தில் அம்மூர்த்தியைத் தசரத மகாராசன் வந்தித்துப் பத்தெழுத்துள்ள மந்திரத்தைக் கணித்துப் புத்திரப் பேற்றினை யடைந்தனன். மேலும் அவ்விநாயக மூர்த்தியானவர் தம்மை விண்ணுலகர், மண்ணுலகர் முதலியயாவர்களும் இடைவிடாது பூசிக்க அவ்வவர்கட்கு வேண்டியபடி வரங்களையளித்து வருகின்றமையால் அவருக்கு

---

* விழைவு - ஆசை. † மறத்தாறு - கொடுநெறி. ‡ மறுகு - வீதி

யாவரும் வரதகணபதி யென்னுந் திருநாமஞ்சாற்றித் துதிப்பர். இத்தன்மைத்தாகிய கணேசமூர்த்தியினது திருக்கோயிலைக் கண்ட சாம்பனனவன், தன் அமைச்சர் முதலிய பரிசனங்களோடும் அதற்குள்ளே நுழைந்து அங்கு தரிசனஞ்செய்ய வந்திருந்த அளவற்ற சனங்களுள் சிலர் பொங்கலிடவும். சிலர் தேங்காயுடைக்கவும், சிலர் எண்ணெய் முதலிய திரவியங்களைக்கொண்டு அபிஷேகிக்கவும், சிலர் வேதாகம மாதிகளால் துதிசெய்யவும், சிலர் ஆனந்தக்கூத்தாடவும், சிலர் அற்புதமாகப் பாடவுங் கண்டு தானுந் தனது மந்திரியுங் காட்டிற் பரித்து மள்ளர்கள் தலையிற் கொணர்ந்துவந்த தேமாங்கனி முதலிய வருக்கங்களை ஓர் விளையாட்டினுல் கணேசமூர்த்திக் கெதிரே வைத்து, சுவாமீ! யாங்களும் உனக்கு அடிமை யென்று சொல்லிக் கோயிலைப் பிரதட்சணஞ்செய்து போயினர்.

இப்பால் முன்போலவே தாங்கள் மலைபோலவும், கடல்போலவும், புவிபோலவும் நெடுநாள் அளவற்ற பெரும் பாதகங்களைச் செய்துவருகின்ற நாளையில், இவர்களுக்கு இறுதிநாள் சம்பவித்தன. உடனே இயம தூதர்கள் வந்து நெருங்கிச் சிலர், கொடும்பாதகராகிய இவ்விருவர் கரங்களைப் பின்புறமாகப் பிடித்துக் கட்டியும், சிலர் நீண்ட முருக்கூசிகளைக் கொண்டு செவி, கண்ணம், நா, முன்கை, ஆண்குறி, அகங்கை, உதடு முதலியவிடங்களிற் குத்திச் சங்கிலிகளில் மாட்டியிழுத்தும், சிலர்; நீண்டகதாயுதங்களைக் கொண்டு மாறிமாறிப் புடைத்தும், வழிநடக்கச் செய்தார்கள். இவ்வாறு அவர்களைக் கொடுமையென்று சொல்லும்படியான நடத்தைகளுள் ஒன்றினுள்ளுந் தப்பவிடாது எல்லாத் துன்பங்களையுஞ் செய்து கொண்டு செல்ல, ஆயுதம், அக்கினி, கல் முதலியவைகளைச் சொரிகின்ற மழையினுலும், யாளி, புலி, கரடி முதலிய மிருகசாலங்கள் செய்கின்ற இம்சையினுலும், முட்களைப் பரப்பி யிருக்கின்ற வழிதோறும் அடிக்கடி அடிபெயர்த்து நடத்தலினுலும், ஹா! ஹா! அவர்கள் பட்ட பாடுகள் யாவரால் வாய்விட் டுரைக்கற்பாலன? பின்னர் அந்த யமதூதர்கள் தமது அரசனுடைய சந்நிதானத்தில் அவர்களைக் கொண்டுபோய்விட, அவர்கள் அந்த யமதருமராசனை பார்த்தவளவில் புலியைக்கண்ட மான்போலவும், கருடனைக்கண்ட பாம்பு போலவும், சிம்மத்தைக் கண்ட யானைபோலவும், பதைபதைத்துச் சோர்ந்து வீழ்ந்தனர். இப்பால் யமதருமராசன்

சித்திரகுப்தனைக்கூவி, இவர்கள் இதுகாறுஞ்செய்த புண்ணியபாவங்களைத் தெரிந்துசொல்லக் கடவையென்று கட்டளையிட, அவ்வாறே அவன் ஓர் கணப்போதில் அவைகளைத் தெரிந்துகொண்டு, ஓ தருமமூர்த்தியே! இவர்கள் சீவித்திருந்த நாள் முழுவதும் பாவங்களையே செய்துவந்தனர். ஓர் தினம் விளையாட்டால் கணேசமூர்த்திக்குச் சிறிது வந்தனை செய்திருக்கின்றார்கள் என்று சொல்லினன். அதனை யமதருமராசன் கேட்டு அவர்கள்செய்த அச்சிறுபுண்ணியமானது முன் வராமையும், பெரும்பாவங்களெல்லா முற்றி முன்வந்திருக்கின்றமையையுஞ் சீர்தூக்கிக்கண்டு, உடனே கண்களில் அனற்பொறி பறக்கும்படியான கோபத்தோடு இடியைப்போன்ற தனது பெருங்குரலினால் கிங்கரர்களைக் கூவி, இவர்களை எல்லா நரகங்களினும் போட்டு வதைசெய்யக் கடவீர்கள் என்று ஆக்கியாபித்தனன். அதனைத் தறுகண்ணர்களாகிய அக்கிங்கரர்கள் கேட்டு வடவாமுகாக்கினியு மஞ்சத்தக்க கோபத்தோடு கையைப் பிறைபோல விரித்து அவ்விருவரையும் பிடரியைப் பிடித்து நிலத்தில் விழத்தள்ளிக் காங்கொண்டமட்டும் மோதி அறைந்து, காலால் உதைத்து, உலகத்தவர்களை முறைமையோடு காவாது பாவச்செய்கையால் அலையச்செய்த மகாபாவிகாள்! யாங்கள் செய்யும் முறைமையிற் படக்கடவீர்களென்று சொல்லிச் சிலர் கூரிய வேலாயுதங்களைப் பரப்பியிருக்கின்ற நிலத்தின்மீது மல்லாக்கத்தள்ளி முட்களையுடைய தண்டாயுதத்தினால் உடலானது பள்ளமாகும்படி யெறிவார்கள். சிலர் இரண்டு உள்ளங்கால்களினும் ஊசிகளைக் கடாவுவார்கள். சிலர் வெளுத்த பொறியைப்போலத் துள்ளி விழும்படியாகச் சுடு நிலத்தி விடுவார்கள். சிலர் நாறு மொத்துவதுபோல உதிரம், மூளை, தசை, முதலியவைகள் சிதறும்படியாகத் தூணில் மொத்துவார்கள். சிலர் பருந்து, கழுகு, காக்கை, நரி, நாய் முதலியவைகள் தங்கள் பசிக்கெடக் கூறிட்டுப் புசிக்கும்படியாக அவைகட்கு முன் அகப்படுத்துவார்கள். சிலர் உச்சியிலிருந்து மலவாயில் வரையில் ஊடுருவும்படியாக வச்சிரத்தினாற்செய்த முள்முளைகளைச் சொருவுவார்கள். சிலர் தசைகளைத் துண்டதுண்டமாக வரிந்து புசிக்கச்செய்வார்கள். சிலர் நுங்கை நோண்டுவதுப்போலக் கண்களைத் தோண்டுவார்கள். சிலர் கைகள் துள்ளி விழும்படியாக ஆயுதங்களைக் கொண்டு தறிப்பார்கள். சிலர் வில்லுகளில் அழலுக்கொப்பான அம்புகளை யேத்தி உடலிற் றைக்கும்படி விடுவார்கள். சிலர் முடக்கிரும்புகளை மேல்

வாய்களில் ஊடுருவக்குத்தி வுயர்விற் றூக்கிச் சுற்றிலும் நெருப்பை மூட்டித் துன்பப்படுத்துவார்கள். சிலர் மதம் பொழிகின்ற யானை யினது கால்களில் தலையை இடறவிடுவார்கள். சிலர் உதிர மொழுகு கின்ற இரும்புலக்கைகளைக் கொண்டு மோதுவார்கள். சிலர் கிருமி கள் கிண்டும்படியாக அவைகள் நிரம்பிய குடங்களிலிடுவார்கள். சிலர் சீயுஞ் செந்நீருங் குழம்பி யிருக்கிற கிணறுகளில் எறிவார்கள். சிலர் உடலமானது இரண்டு பிளவாகும்படி இரண்டு பக்கத்திலும் இரண்டு பேரிருந்து ஈர்வாளைக்கொண்டு அரிவார்கள். சிலர் உருக் கப்பட்டிருக்கின்ற செம்பை ஒன்பது துவாரங்களிலும் ஒழுக்குவார் கள். சிலர் கரும்பைப்போலத் தூக்கி நெருங்கிய ஆலையிற் சொருகு வார்கள். சிலர் முறுக்கியிருக்கின்ற செக்குகளில் வைத்து ஆட்டு வார்கள். சிலர் உடலிற் செதிலெழும்படி வாச்சியைக் கொண்டு சேதித்து நெருப்பிலிட்டுக் கோபிப்பார்கள். சிலர் உடலையும் ஈயத் தையும் ஒன்றாக அகலிற்சேர்த்து நெருப்பின்மீது வைத்து உருக்கு வார்கள். சிலர் கொதிக்கின்ற நெய்யில் முழுகும்படியாக விடுத்து அனலை மூட்டுவார்கள். சிலர் ஊசிகளை யெடுத்து ஆண்குறிகளிலும், நகக்கண்களினுஞ் சொருகுவார்கள். சிலர் அழலிற் காய்ச்சப் பட்டிருக்கின்ற இரும்புகளை உள்ளங்கையில் வைப்பார்கள். சிலர் உருகி யிருக்கின்ற செம்பொன்னை யள்ளி உடல் முழுதும் பூசுவார் கள். இவ்வாறு யமகிங்கரர்களெல்லாம் அவர்களை ஒவ்வொரு நரகங் களில் ஆயிரம் வருடம், பதினாயிரம் வருடம் என்கின்ற கணக்கின் படி போட்டு வதைசெய்ய, அவ்விருவரும் பூனைவாய்ப்பட்ட புறா வுங் கிளியும் போலவும், பாம்பின் வாய்ப்பட்ட தேரையுந் தவளையும் போலவும், வருத்தமெய்தி எல்லா நரகவேதனைகளையும், அனுப வித்து வருகின்ற நாளையில் அவர்கள் செய்த கொடும் பாதகங்க ளெல்லாம் குறைந்து போயின. இப்பால் நின்ற சேடத்தினை உல கத்திற் சனன மெடுத்து அனுபவிக்கும்படியாக அவ்விருவருங் காக முங் கூகையுமாகவும், ஒந்தியும் வல்லூறுமாகவும், நாகமுந் தேளுமா கவும், நாயும் பூனையுமாகவும், கீரியும் பன்றியுமாகவும், நரியும் செந் நாயுமாகவும், குதிரையும் கழுதையுமாகவும், ஒட்டகமும் யானையு மாகவும், மச்சமும் முதலையுமாகவும், புலியும் மானுமாகவும், எரு தும் எருமையுமாகவும் பிறந்தனர்.

அரக்க கிராதகர் முத்திப்பேறு

இவ்வாறு இழிந்த யோனிகளிளெல்லாம் பலமுறை பிறந்து, பின்னர் அரக்கனுகவும் * கிராதனுகவும் உற்பவித்து. வன்னிமரத் திலேறிப் பாவங்களை யொழித்தனர். ஆதியில் இவ்வேடன் சாம்ப னென்னு மரசனுயிருந்தபோது தானுந் தனது மந்திரியும் ஓர் விளை யாட்டாக வரதகணபதிக் கெதிராக காய் கனி முதலியவைகளை வைத்து நாங்களும் உனக்கு அடிமையென்றுசொல்லிக் கோயிலைப் பிரதக்ஷணஞ் செய்து சென்ற புண்ணியத்தால் பிறவிகள்தோறும் பெரிய தீவினைகளைச் செய்திருந்தும் இச்சனனத்தில் அவர்கள் வன்னி விருட்சத்தி லேறவும், அதனிலை யுதிர்ந்து அதற் கடியில் வாமனரால் பூசை செய்யப்பட்டிருக்கின்ற வாமன கணேசர்பேரில் வீழவும், அதை அவர்கள் அபுத்தி பூர்வமாகச் செய்த பூசனை யென்று கணேசர் ஒப்புக்கொண்டு மோட்ச சாம்பிராச்சியத்தைக் கொடுத்தருளவுமாயது என்று பிரமதேவன் பிதிர்தேவனுக்குச் சொன்னதாகத் தேவேந்திரன் சூரசேன மகாராஜனுக்குச் சொன் ஞன்.

வன்னி மகத்துவப் படலம், அரக்க கிராதகர் முத்திப் பேறு முற்றிற்று.

வாமனர் வரம்பெறு படலம்

தாமரைக் கிழவ னீது சாற்றலும் பிதிரன் ருழ்ந்து
வாமனர் யாவ ரந்த வன்னிமென் னிழலி லிங்கைச்
சாமியைப் பூசை யாற்றுந் தன்மையென் சாற்று கென்றுன்
ரேமறப் பிதிரன் கேட்கத் தோல்லைநான் முகவன் சோல்வான்.

ஓ, மகா தவவாய்மையுற்ற சவுனகாதி முனிவர்களே! வன்னி மகத்துவத்தால் ஓர் அரக்கனும் கிராதனும் முத்தியடைந்த வரலாற் றினைச் சொன்னேம்! இப்பால் அவ்வன்னி நீழலில் வீற்றிருக்கின்ற விநாயகரை வாமனர் வழிபட்டு வரம்பெறு பேற்றினைச் சொல்லு வோங் கேட்பீர்களாக!

---

* கிராதன் - வேடன்.

மீட்டும் தேவேந்திரன் சூரசேனமகாராசனை நோக்கிச் சொல்லுவான்:— சிவபத்தியே சித்த சொரூபமாகிய அரசனே! பிதிர்தேவன் பிரமதேவனைத் தொழுதெழுந்து, சுவாமீ! வாமனர் என்பவர் யார்? அவர் வன்னிமரத்தடியில் விநாயக மூர்த்தியைப் பூசைசெய்த காரணமென்ன? அதனையும் அடியேற்குச் சொல்லி யருளல்வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கப் பிரமதேவன் சொல்லுவான்.

பிதிர்தேவனே! வாசியோக முடையோர்க்கு வரம்பில் ஆனந்தத்தை யளிக்கவல்ல தேசிகனும், தேவதேவனுகியும், திகம்பரனுகியு மிருக்கின்ற சிவபெருமானது பஞ்சாட்சரத்தைச் சதாகாலமுந் தியானித்து திருவெண்ணீறுபூசி, உருத்திராட்ச கண்டிகை புனைந்து, அரிய தவங்களைச் செய்கின்ற காசிபமுனியானவர் அதிதி, திதி என்னுந் தமது இரண்டு பத்தினியரோடுங்கூடி வாழ்கின்ற நாளையில், அதிதி யென்கின்றபத்தினியானவள் தனது புத்திரர்களாகிய இந்திரன் முதலிய தேவர்கட்கு உதவியாக இலக்குமி மணுளராகிய விண்டு தனக்குப் புத்திரனுகி வரவேண்டுமென்னும் அவாவினுல் பெரிய தவங்களைச் செய்துகொண்டிருந்தனள். அதனை யவட்கு மாற்றாளாகிய திதி யென்பவளறிந்து தேவர்களினுஞ் சிறந்த மேன்மையையும் திரிலோகத்தினையுங் காக்கவல்ல திறத்தினையுமுடைய புத்திரர்களைப் பெறவேண்டி யோசித்து அந்திவேளையிற் றனது கணவராகிய காசிபரைத் தொழுதெழுந்து, சுவாமி! யாது காரணத்தினுலோ காமநோயானது என்மனதைச் சுடுகின்றதால் தேவரீரடியாளைக் கூடிச் சுகந்தராவிடில் எனதுயிர் வாழ்வது அரியதாயிருக்கும். ஆதலால், இந்நிமிடமே தடையொன்றுஞ் சொல்லாமற் கூடியருளல்வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனள். அதற்கம்முனிவரிசைந்து விறகின்கண்ணுடான தீ அவ் விறகினையே சுட்டெரிப்பதுபோல அவளகத்தின்கணுண்டாகிய விரகநோய் பின்னரவளையே வருத்துகின்றதை நோக்கிக்கூடினர். உடனே விண்ணுலகை முதலிய யாவு நடுங்கும்படியாகவும், தானவர் குலங்கள் தழைத்தோங்கவும் இரணிய கசிபன், இரணியாக்கதனென்னும் இரண்டசுரர்கள் உற்பவித்தனர். அவருள் இரணிய கசிபனென்பவன் சிவபிரானை நோக்கி அரியதவங்களைச் செய்து * அத்திரம், சத்திரம், உள், புறம், பூமி,

---

* அத்திரம்-கையினின்றும் விடும்படை, சத்திரம்-கையினின்றும் விடக்கூடாதபடை. இதனை அஸ்திரம் சஸ்திர மென்ப.

ஆகாயம், இரா, பகல்; † உயர்திணை - அஃறிணை என்னும் இந்த இரண்டு பகுதிகளினுந் தனக்கு மரணமுண்டாகா திருக்கவுந் தனது உதிரம் பூமியில் வீழ்ந்தால் அதினின்றுந் தன்னைப்போல உருவுண்டாகி வரவும் வரம்பெற்று, வேதவொழுக்கத்தினைக் கடந்து, திரிலோகங்களையும் ஆண்டு குறைவற்றிருக்கின்ற செல்வ மென்னும் குன்றிலேறித் தனக் கெவ்விதத்தினும் மரணமில்லை யென்கின்ற உறுதியோடு இறுமாப்புற்றிருந்தான். அந்நாளையில் மகாவிஷ்ணுவானவர் அவ்விரணிய கசிபனைக் கொல்வதற்கான ஒருபாயத்தினை யாம் தேடவேண்டுமென்று மனத்தின்க ணினைத்தவராய், ஒருநாள் பூமியின்கணெழுந்தருளி, ஓர் வன்னி விருக்கத்தடியில் விநாயகமூர்த்தியைப் பிரதிட்டை செய்து, ஆகமவிதிப்படி பூசனைபுரிந்து ஓாதனத்திலிருந்து ஐம்புலாதிகளையு மடக்கிச் சடாக்கர மந்திரத்தைச் செபித்து வந்தனர். இவ்வாறு தவஞ் செய்து வருகின்ற நாளையில் ஐங்காக் கடவுளாகிய கணேச மூர்த்திக்குக் கிருபை சுரந்து அவரெதிரிற் பிரத்தியக்ஷ மாயினர். உடனே மகாவிஷ்ணுவானவர் தொழுதெழுந்து அனந்தமுறை தோத்திரஞ்செய்து, சுவாமீ! எல்லா வுலகங்களையும் ‡ அறத்தாறு கடந்து அரசாட்சி செய்து வருகின்ற இரணிய கசிபனுடைய வுயிரை வாட்டுமாறு அடியேற்கு வரந்தர வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, அதற்கு விநாயகக் கடவுளிசைந்து, விண்டுவே! உயர்திணையும் அஃறிணையுமல்லாத வாய்தலிலிருந்து, பகலுமிரவு மல்லாத மாலைப்போதில், விண்ணு மண்ணுமல்லாத மடியிலவனை வைத்து, அத்திர சத்திரமல்லாத நகத்தினாலே கீறிப் பிளந்து, அவனுதிரம் பூமியில் விழாதபடி வாயால் உறிஞ்சக்கடவை யென்று திருவாய்மலர்ந்து, அதற்கேற்ற வலியுங் கிருபைசெய்து, தமது திருவுருவைக் கரந்தருளினர். இப்பால் மகாவிஷ்ணு நரசிம்ம அவதாரங் கொண்டு, அவ்வுபாயத்தின்படி இரணியகசிபனைக் கொன்றார். அவனுக்குப் பின்னர் அந்தஅரசாட்சியை இரணியாக்கதன் ஆண்டுவந்தான். அவனையும் விநாயகமூர்த்தியினுடைய பெருங் கருணையால் மகாவிஷ்ணு வராக அவதார மெடுத்து ஒழித்தருளினர்.

பிதிர்தேவனே! அண்டர் பெருமானாகிய கணேச மூர்த்தியானவர் அவ்விடத்தி லெழுந்தருளி விண்டுவுக்கு வேண்டிய வரங்களை

---

† உயர்திணை-தேவர், மனிதர், நாகர். அஃறிணை-பக்ஷி மிருகாதி சராசரமுமென்க.

‡ அறத்து ஆறு—அறம்-தருமம், ஆறு-மார்க்கம்.

யளித்தமையால் விண்டு விநாயகரென்னுந் திருநாமத்தினைக் கொண்டனர். பின்னொரு காலத்தில் விண்டு வாமனவதாரங்கொண்டு விநாயகமூர்த்தியை வந்தித்து வரம் பெற்றிருக்கின்றனர். இதனால்வாமன கணேசரென்னும் மற்றொரு பெயர் விளங்கி நின்றது.

அதன் வரலாற்றையுஞ் சொல்லியருள வேண்டுமென்று பிதிர் தேவன் பிரார்த்திக்க, பிரமதேவர் கிருபைகூர்ந்து, பிதிர்தேவனே! கேட்பாயாக! முன்னர், விண்டுவினுடைய வராக அவதாரத்தினாற் கொலைபட்ட இரணியாக்கனுடைய புத்திரனாகிய விரோசனனென்பவன் சூரியனைக் குறித்து அளவற்ற நாள் தவஞ்செய்து கொண்டிருக்க, அதற்குச் சூரியன் மனதிரங்கி அவனெதிரில் வந்து ஓர் சொர்னக் கிரீடத்தை யவன் கையிற் கொடுத்து, இக்கிரீடத்தை உனது முடியிற் சூடிக்கொண்டிருப்பையாயின் மூன்றுலகமும் உனதாக்கினைக்குள்ளாகும் உனக்கு ஓராபத்து வருவதில்லை. இக்கிரீடத்தினைத் தரியாமல் உனது சிரத்தின்பேரில் மற்றொருவர் கரம் படுமாயின், உடனே உனது சிரம் நூறு பிளவாய்ப் பிளக்கப்பட்டு உயிரும் ஒழிந்துபோகும். ஆதலால், இதை மறவாமல் சாக்கிரதையாயிருக்கக் கடவையென்று சொல்லிச் சூரியன் தனது கதியை நோக்கிச் சென்றனன்.

இப்பால் விரோசனன், அப்பொன் முடியைச் சூடித் திரிலோகங்களுந் தனதேவல் கேட்க அரசாட்சி செய்து, மாவலி யென்னும் ஓர் புதல்வனைப் பெற்று வாழ்ந்து வருகின்ற நாளையில், இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் வைகுந்தத்திற்குச் சென்று மகாவிஷ்ணுவைத் தொழுதெழுந்து, சுவாமீ! மூவுலகங்களினும் அவுணராக்கினை யதிகரித்திருப்பதால் அதனைப்போக்கி யருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார்கள். அதற்குக் காயம்பூ நிறத்தினையுடைய மகாவிஷ்ணுவானவரிசைந்து, ஸ்திரீகளும் அன்புகொண் டிச்சிக்கத்தக்க அழகினோடு மோகினியவதாரங் கொண்டு விரோசனனெதிரிற் சென்றனர். உடனே அம்மோகினியினுடைய பார்வையாலும், புயத்திற் சுமந்திருக்கின்ற புட்ப வில்லினாலும், மிருதுவாகிய வசனத்தினாலும், குழலசைத்தன் முதலிய நடைநொடி பாவனைகளினாலும், தன்மனதிற் பெண்ணென்றே நினைத்து மோகக் கடலில் மூழ்கினவனாகிப் பின்சென்றனன். அதற்குப் பெண்வடிவங் கொண்டுவந்த விண்டுவானவர், அரசனே! நீ கலவித் தொழிலிற் கைகண்டவனென்று

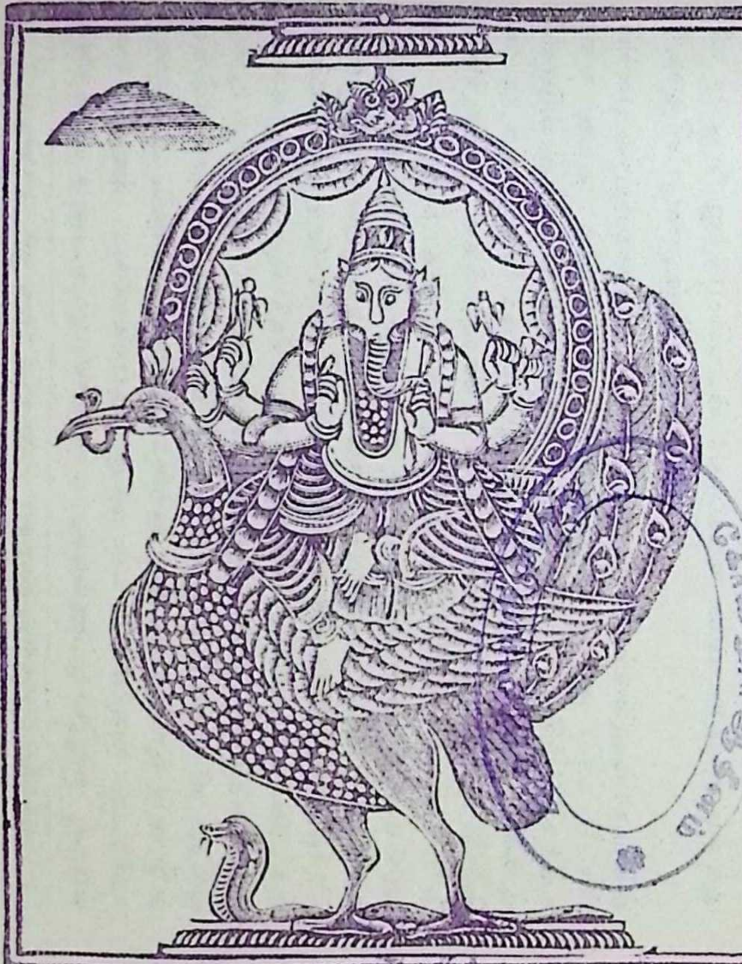
கேள்வியுற்று உன்னைக் கூடவேண்டுமென்னு மிச்சையால் இங்ஙனம் வந்தனன். எனது நீர்மையோ வெனில், தயிலமாடாதவர்களது தோளை எஞ்ஞான்றும் சார்வதில்லை. ஆனதால், இப்போது நீ தயில மாடிவருவையாயின் என் கொங்கைகள் நினதங்கையவாகும். ஆத லால்,விரைவில் தைலத்தைவருவிப்பாயாகில்,யானேஅதனைத்தேய்க் கின்றேனென்று திருவாய்மலர்ந்தனர். இவையனைத்தையும் விரோ சனன் கேட்டுத் தானடைந்திருக்கின்ற மோகத்தினால் முன்பு சூரியன் சொல்லிய சொற்களையு மறந்து விரைவிற் றயிலங்கொண்டு வருமாறு ஏவலாளர்களுக் காக்கியாபித்துத் தயிலம் வந்தவுடன் தனது கிரீடத்தை வாங்கி நிலத்தில் வைத்தனன். பின்னர் விண்டு வானவர் நமக்கு நல்ல சமயம் வாய்த்ததென்று சந்தோஷித்து, அவ னுக்கெதிரில் நின்று, ஒரு கையாலவன் சிரத்தைப்பிடித்து மற்றொரு கையாற் றயிலத்தை யள்ளிவிட்டுத் தேய்த்தனர். இவ்வாறு அவன் சிரத்திற் றமது கரத்தை வைத்தமாத்திரத்தில் சுண்ணாம்புக்கல்லின் மேல் சலத்தை விடுத்தாற்போல அவன் சிரமானது நூறு பிளவுக ளாய்ப் பிளந்து இறந்துபோயினன்.

பின்னர் தேவர்களெல்லாம் வீறுகொண்டு தம்மைப் போற்றும் படியாக விண்டுவானவர் வைகுந்தத்தை யடைந்தனர். இப்பால் மேற்கூறிய விரோசனனுடைய அரசாட்சி யனைத்தையும் அவன் புத் திரனாகிய மாவலி யென்பவன் கையேற்று, பிரம கபாலமேந்தி அன லாடும் பெருமானாராகிய சிவபெருமானது திருவடிகளை இரவும் பக லும் விட்டுப்பிரியாத சிந்தையோடு தனது நேமியை நீதி முறைப் படி உலக மெங்கணுஞ் செலுத்தி வாழ்ந்துவருகின்ற நாளையில், ஒரு நாள் தனது குருவாகிய சுக்கிரனை வரவழைத்து அவனுக்கு வந்தனை முதலிய வழிபாடுகளை நடத்திப் பின்னர் ஓராதனத்தின்க ணிருக்க வைத்துப் பலவுபசாரங்களுடன் பூசனைகளும் புரிந்து, சுவாமீ! ஞாதி யாகிய தேவேந்திரன் மாத்திரஞ் சொர்க்கலோகத்திற்காசனாகி அள வற்ற போகங்களை ஆவல்தீர வனுபவித்திருக்க, அவைகள் எனக்கில் லாமல் போனதற்குக் காரணமென்ன? அதனை அடியேற்குத் திரு வாய் மலரவேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ் செய்து கொண்டனன். அதற்குச் சுக்கிரன் சொல்லுவான்:- அரசனே! தருமஞ் செய்தபேர் கள் போகத்தை யனுபவிப்பது இயற்கையாகும். அப்படி தருமஞ் செய்யாது தனது வல்லமையினாலும், பிறவி மேம்பாட்டாலும் அடைகின்றபோகமெல்லாஞ்செயற்கையவாகும். அவைகள்நீடித்தும்

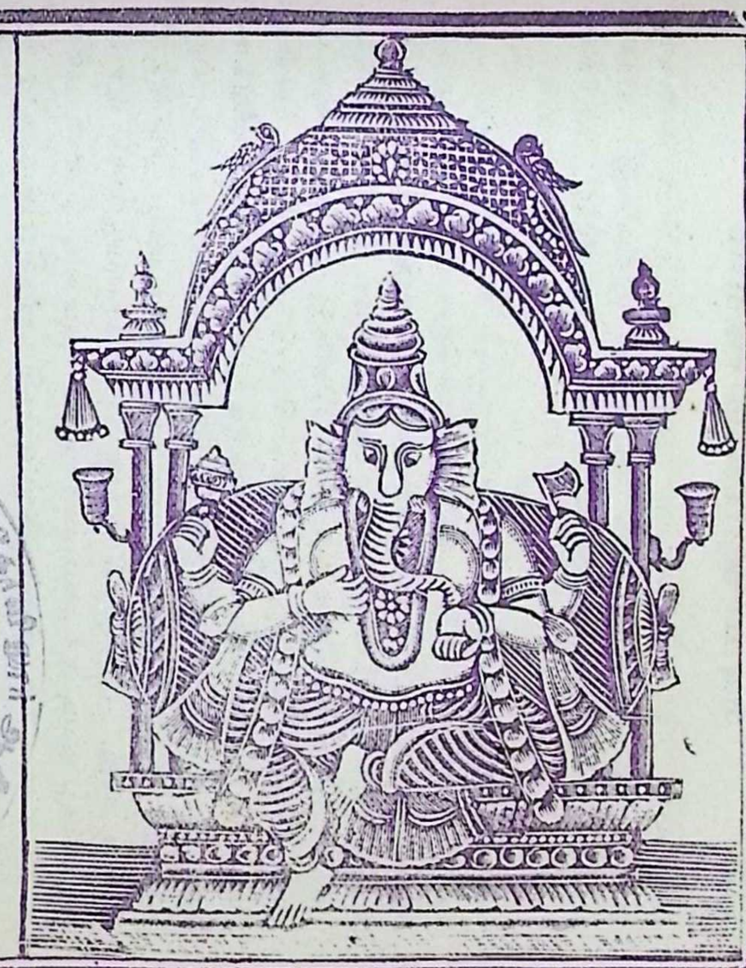
நிற்கமாட்டா. சுரலோக சக்கிரேச்சுரனுகிய இந்திரனேவெனில் நூறு மகங்கள் செய்து சகல போகங்களையுந் தடையின்றி யநுபவிக்கின்முன். அவனைப்போல நூறுமகங்கள் சரியாகச் செய்யாது அளவற்ற பேர்கள் அவனேடு வந்தெதிர்த்து மாய்ந்து விட்டனர். உனக்கப் போகங்களை யனுபவிக்கக் கருத்திருக்குமாயின் விரைவிலவனைப்போல நூறு * மகத்தையு முடிக்கக்கடவை யென்றனன். இவ்வாறு சுக்கிரன் கூறிய உண்மைகளை மாவலி கேட்டு மனமகிழ்ந்து உடனே வசிட்டர் முதலிய பெரியோர்களை வரவழைத்து, தொண்ணூற்றென்பது அஸ்வமேத யாகங்களைச் செய்து முடித்து, இப்பால் நூருவது யாகத்தையு முடிப்பதற்கு யத்தனங் கொண்டிருக்கின்ற நாளையில், அதைத் தேவேந்திரனறிந்து, ஐயோ! இனியென் செய்குவோம்! நமது அரசையும் அளவற்ற போகங்களையும் இன்றெழிந்தனமே! நாம் எவ்வாறு மாவலியை வாட்ட வல்லோம்? ஆயினும் முன்னர் நமது பாக்கியங்களைக் கவர்ந்த பாதகர்களை யெல்லாம் இமைப்போதிற் கண்டதுண்டமாக்கி யருளிய கமலக்கண்ண ரிருக்கின்றூரல்லவாவென்று தேறி, விரைவிற் சர்ப்பசயனத்திற் பள்ளி கொண்டிருக்கின்ற விண்டுவைக் கண்டு, அவரது திருவடித் தாமரைகளைப் பலமுறை வணங்கி, அளவற்ற தோத்திரங்கள் செய்து, அண்ணலே! இதுகாறும் என்னை எதிர்த்துவந்த தானவர்களை யெல்லாம் மண்ணுக்கிரையாக்கி அடியேனை விண்ணுக்கரசாக்கிவைத்தது தேவரீர் பெருங்கருணையல்லவோ? இப்போது அவுணனுகிய மாவலி யென்பவன் எனது பதவியை யிச்சித்து மகஞ்செய்து வருகின்றனன். அவனுயிரையுந் தேவரீர் குடித்தருளி யான் விண்ணுலகத்திலிருக்குமாறு அருள் செய்ய வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனன். அதற்கு விண்டுவானவர் புன்னகை கொண்டு, இந்திரனே! நீ கூறியது நன்றுயிருக்கின்றது. பலமுறை பொல்லாங்குகள் செய்தும், வேதவொழுக்கங்களிற் றவறியும், முனிவர்களையுந் தேவர்களையுந் துன்பப்படுத்தியுமிருந்தபேர்களை யெல்லாம் இதுகாறுஞ் சங்கரித்து உனது பதவிக்கு யாதொரு தீங்கும் நேரவொட்டாமற் காப்பாற்றி வந்தனம். இப்போது நீ கூறிய மாவலியோ வெனில், வேதாகமமுறைப்படி யாகஞ் செய்து வருகின்றுன். தனக்கெக்காலத்தும் அழிவு நேராத வண்ணஞ் சிவபெருமானிடத்திற் றீர்க்காயு ளடைந்திருக்கின்றுன். மேலும் எல்லாவிதத்துங் குற்றமற்றகுணத்தை யுடைத்தாயிருக்கின்றுன். இத்தன்மையவான மேம்பாட்டினையுடைய அவனை நாம் எவ்வாறுசங்கரிக்கக்கூடும்? ஆயினும் நீ நம்மிடத்துவந்து பிரார்த்தித்தனை

* மகம் - யாகம், கேள்வி.

மகவாக வந்த மயூரேசர்.

தூமகேது.

416-வது பக்கம். கீர்த்தி மகப்பேறு படலம்,

யாதலால் உனது பதவிக்குக் குறைவு வாராமற் காப்பாற்று வோம். இனியுனது மனக்கவலை யொழித்திருவென்று திருவாய் மலர்ந்து, இந்திரனுக்கு விடைகொடுத் தனுப்பிவிட்டு இதனை யோசிப்பதாயினர்.

மாவலியானவன் நீதிநெறியினும் வேதவொழுக்கத்தினுந் தவ றாது யாகஞ்செய்து வருகின்றானாதலால், அந்த யாகத்தை யழிப்ப தற்கு அவன் ஞாதியாய்ப் போனால் வெற்றிபெற்று வரலாமேயன்றி மற்ற சதுர்வித வுபாயத்தினாலும் ஏனைய வெவ்வேறு ஏதுவினாலுங் கூடாது. இனியாம் இதனையே செய்யத் தக்கதென்று யோசித்து, முன்னர் தம்மைப் புத்திரனாகி வருவதற்கு எண்ணங்கொண்டு அரிய தவத்தினைச் செய்திருந்த அதிதிக்குப் பயனளிப்பவர்போல அவள் கருப்பத்தில் வாமனராய்த் தங்கி, நான்கு திருக்கரங்களுங் காயாம்பூ நிறத்தினையு முடையவராய் யாவரும் இலக்குமிமணாளர் இவரே யென்று சொல்லும்படியாக அவதாரஞ் செய்தனர். இவர் தந்தை யாகிய காசிபர் அளவற்ற மகிழ்ச்சியையடைந்து தமது புதல்வருக் குச் சாதககன்மாதிகளைச் செய்து மூன்றாமாண்டிற் * சவளச் சடங் கினை நடத்தி ஐந்தாமாண்டில் † உபநயன கல்யாணத்தை முடித்து வேதாத்தியாயனமுஞ் செய்வித்தனர்.

பின்பு வாமனரானவர் சகலவேதாகமபுராணங்களினுஞ்சாமர்த்தி ராகித் தமது தந்தையாகிய காசிபரிடத்து வந்து மிக்க பேரன் பினோடும் அவரைப் பணிந்தெழுந்து, ஐயனே! இந்திரபோகத்தை யடையுமாறு மாவலி மகஞ்செய்து வருகின்றமையால்அவனைவென்று இந்திரனுக்குச் சுகத்தைபுண்டாக்கும் வகையாதினாலென்று வினவி னார். அதற்குக் காசிபர் தமது புத்திரனை நோக்கி, குழந்தாய்! நீ கூறியது விநாயகக் கடவுளுடைய திருவருளில்லாமல் முடிவதன்று. அவ்வருளைப் பெறுவதற்கு அவரது சடாக்கரமநுவைச் செபிக்க வேண்டுமென்று சொல்லி வேதாகவிதிப்படி தீக்ஷைசெய்து, அந்தச் சடாக்கரத்தையு முபதேசித்தனர். இப்பால் வாமனர் அவ்விடத்தி னின்று நீங்கிவிதர்ப்பதேயத்தை யடைந்து, ஆதேயநகரத்தில் தென் புறத்தில் வன்னிவிருக்கத்தி னீழலில்வீற்றிருக்கின்ற என்னை யடிமை யாகவுடைய விண்டு விநாயகமூர்த்தியினது திருவடிகளைத் தொழுது தினந்தோறும் பூசனைசெய்து, ஒருவருட பரியந்தஞ் சடாக்கர மந்திரத்தை யனுட்டித்து வந்தனர். அவ்வனுட்டிப்பிற்கு அடியவ

* சவளச்சடங்கு-மயிர் வாங்கல். † உபநயனம்-பூணூலணிதல்,

ருள்ளத்தில் ஒளிக்கொளியாக விருக்கின்ற சோதி ஸ்வரூபமாகிய விநாயகமூர்த்தி கிருபைசுரந்து, நீலவெற்பின்மீது மாணிக்கக் குன்றிருந்தாற்போல மயில்வாகனத்தின்மீது பத்து திருக்கரங்களோடும் யானைமுகத்தோடுந் தோன்றி அளவற்ற தேவகணங்கள்புடைசூழும் படியாக அவனெதிரிற் பிரத்தியட்சமாயினர். உடனே தம்மைப் பிழைப்பிக்கவல்ல தயாபர மூர்த்தியினுடைய உருவத்தைக் காண்டலும், வாமனர் நிலத்தில் வீழ்ந்து பணிந்து, நன்மை யனைத்து மேலேயெழுந்தனபோல மீளவுமெழுந்துஆனந்தக்கூத்தாடி அளவற்ற வேதாகமங்களினுற் றுதிசெய்து தொழுந்துவிட்டெழுந்த அன்பினால் சிரத்திற் குட்டிக்கொண்டு கர்த்தன் சந்நிதானத்திற் கெதிராகக் கைகூப்பி மெய்கட்டி நின்றனர். அதற்கு எமது பெருங்கருணைப் பெருமானாகிய விநாயகமூர்த்தி மனதிரங்கி, வாமனனே! நீ ஒரு வருடபரியந்தம் ஆகாரமுதலியவைகளை நீத்து மிக்க உள்ளன்பினோடும் நம்மை யனுட்டித்தனையாதலால், உனக்கு வேண்டிய வரங்களைக் கேளென்று திருவாய் மலர்ந்தனர். உடனே வாமனர் பணிந்தெழுந்து, சுவாமி! எளியேற்குத் தேவரீரது திவ்விய சரணாரவிந்தங்களில் இடைவிடாத பக்தியும், தேவேந்திரனுக்கு அழிவில்லாத அரசும், தேவரீருக்கு அடியேனுடைய நாமமும், அடியேன் நினைத்தவெல்லாம் எளிதிற் கைகூடி வருந்திறமும், அறிந்துமறியாமல் ஏதேனும் பிழைசெய்வேனுயின் அதனை யானடிமை யென்னுஞ் சுதந்தரத்தாற் றேவரீர் திருவுள்ளத்திற் பொறுக்கும் பொறுப்புங் கிருபை செய்யவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனர். அதற்குத் தேவதேவராகிய கணேசமூர்த்தி அவ்வாறே அனுக்கிரகஞ் செய்து தமது திருவுருவைக் கரந்தருளினர்.

மீளவும் வாமனர் அவ்வன்னிவிநாயக மூர்த்தியை யருச்சனை செய்து அவ்விடத்தினின்று நீங்கித் தமது தந்தையினிருப்பிடஞ் சேர்ந்து, அவரிடத்தினின்று தாம் பெற்றுவந்த வரங்களனைத்தையுங்கூறி, முன்போலவே மிக்க மனக்களிப்போடு ஏடாக்கர மந்திரத்தைப் பிரதிதினமுஞ் செபஞ்செய்து வந்தனர். இப்பால் மாவலியானவன் மற்றொரு வேள்வியுஞ் செய்துவருகையில், வாமனர் அவனிடத்திற்குச் செல்ல, அவனவரை எதிர்கொண்டழைத்து வந்து தீர்க்கதண்டஞ்செய்து, ஓ மகா தவசிரேஷ்டரே! தேவரீர் யாவர்? தாமரைமலரையொத்த தமது திருவடி வருந்தும்படி இவ்விடத்திற்கு வந்த காரியமென்ன? அடியேற்குத் திருவாய் மலரவேண்டுமென்று

கேட்டுக்கொண்டனன். அதற்கு வாமனர் மாவலியினுடைய அன்பை நோக்கி, அரசனே! யான் காசிபமுனிவருடைய புத்திரன், நீ சிறந்த வேள்வியைச் செய்து வருகின்றனை யாதலால், இச்சமயத்தில் யானிருந்து தவஞ்செய்வதற்கு மூன்றடி நிலந் தானஞ்செய்யுமாறு கேட்க வேண்டி நின்னிடத்திற்கு வந்தனன். அவ்வாறே யளிப்பது நினது கடமையாகுமென்றனர். அதனைக் கேட்ட மாவலி பெருமகிழ்ச்சி கொண்டு அவ்வாறே உமக்குக் கொடுத்தோமென்று சொல்ல, அவனாசிரியனாகிய சுக்கிரன் அதனைத்தடுத்து, அரசனே! நின்பாற்றானம் வேண்டி வந்தவன் தவசியல்லன். மாலே இம்மாய வுருவங் கொண்டு உன்பால் இவ்வுலக மனைத்துங் கைக்கொள்ள வந்தானென்றனன். அதனை மாவலி மறுத்து, கொடுப்பதனால் வருங்கேடானது கொடாமையால் வருஞ் செல்வத்தினு மேலானதென்று கூறித்* தாரா பாத்திரத்தை யெடுத்துத் தத்தஞ் செய்யச் சென்றனன். அத்தருணத்தில் சுக்கிரனானவன் ஓர் சூக்குமவடிவங்கொண்டு அத்தாரா பாத்திரத்தினின்றுஞ் சலம் வரவொட்டாமல் அதன் மூக்கின்வழியை அடைத்துக்கொண்டனன். அவ்வஞ்சகத்தை வாமனர் அறிந்துகொண்டு, கொடுப்பதைத் தடைசெய்தலால் வரும்பயன் இதுதான் என்று சொல்லும்படி ஓர் தருப்பையை உள்ளே விட்டுக் குத்தினர். அதனால் அச்சுக்கிரன் தனது விழிகளில் ஒன்றை இழக்கப்பெற்று அதினின்றும் அப்பாற்செல்ல, உடனே வாமனர் மாவலி விட்ட தத்தநீரைக் கையேற்றுக் கொண்டவராய்க் கொடை செய்தலால் உண்டாகும் பயன் இவ்வளவிற்றென்று சொல்லும்படி, அண்ட கடாகங்களினும் ஊடுருவ ஓர் விசுவரூபங்கொண்டு தமது திருவடிகளினால் மூவுலகத்தினையும் ஈரடியாக வளந்து மூன்றாமடிக்கு அம்மாவலி சென்னியிற் றமது பாதத்தை வைத்து அவனை பாதலலோகத்திற் செல்லும்படி யழுத்தித் தமது மனத்திற் கொண்ட வஞ்சகத்தை நிறைவேற்றிக் கொண்டு, இந்திரனுக்குச் சொர்க்கலோக அரசாட்சியை நிலைபெறச் செய்தனர். இப்பால் மாவலியானவன் முன்பு சிவபிரானை வழிபட்டிருந்த மகத்துவத்தினால் தனது ஆக்கினையைச் சகல லோகங்களினும் அப்பாதல லோகத்தினின்றுஞ் செலுத்தி, மநுநீதி முறைமைப்படி அரசாட்சி செய்து தேவேந்திரனைப் போல அளவற்ற போகபாக்கியங்களை அநுபவித்து வந்தனன். இம்மாவலி பரமசிவனது கடாட்சத்தைப் பூரணமாகப் பெற்றிருந்தும் தனது

* தாரை என்பது தாராவென மருவியது. தாரை - நீர்.

உலகங்களை யெல்லாம் கணேசமூர்த்திக் கன்பராகிய வாமனருக்குத் தத்தஞ்செய்து தான் அவரிட்ட சிறைக்கணிருக்கப் பெற்றன னாதலால், வன்னிவிநாயகர், விண்டு விநாயகர், வாமன விநாயகர் என்னும் இம்மூன்று திருநாமங்களையும் யாவரேனும் நினைத்தாலும், துதித்தாலும், பூசித்தாலும் அவர்கட்குத் தேவேந்திரனைப்போல அளவற்ற செல்வத்தி லிருக்கும்படி வரங்கொடுத்து எல்லா விடர்களையும் இமைப்போதிற் கெடுத்தருளுவர் என்று பிரமன் பிதிர்தேவனுக்குச் சொன்னதாகத் தேவேந்திரன் சூரசேன மகாராசனுக்குச் சொன்னான்.

வாமனர் வரம்பெறு படலம் முற்றிற்று

கீர்த்தி மகப்பெறு படலம்

வன்னிவிநா யகர்விண்டு விநாயகர்வா மனவிநா யகரேன்றியாவ
ருன்னினுமேத் தினும்பூசை யுஞற்றி னுமன் னவர்க்கிந்த வும்பர்நாத
ரேன்னபெரு வரமுமளித் தேவ்விடருங்கெடுத்தருள்வா ரேன்றுவேதன்
வன்னியதன் பெருமையினை மற்றுமுரைப் டான்பிதிர்வா னவனுக்
கம்மா.

வேத வித்துக்களாயுள்ள சவுனகாதி முனிவர்களே! விநாயகமூர்த்தி வன்னிவிருக்கத்தி னடியில் வீற்றிருக்கின்ற வரலாற்றினையும், அவ்வன்னி விநாயகருக்கு விண்டுவிநாயக ரென்றும், வாமன விநாயகரென்றுந் திருநாம முண்டானதையுஞ் சொன்னோம். இப்பால் அவ்வன்னியால் கீர்த்தி மகப்பெறு பேற்றினையும், வாமனர் வரம்பெற்று தைத்தியர்களை வென்றடைந்த பேற்றினையுஞ் சொல்லுவோம் கேட்பீர்களாக!

தேவேந்திரன் பின்னுஞ் சூரசேனமகாராஜனை நோக்கி, அரசனே! பிரமதேவன் பிதிர்தேவனுக்கு மற்றொரு கதையுஞ் சொல்வதாயினன். அதாவது:- முன்னொருகாலத்தில் சகலதேவர்களுங் கொண்டாடத்தக்க கைலையங்கிரியில் நவரத்னமயமா யிருக்கின்ற திருவோலக்க மண்டபத்தில் திரிசூல பாணியாகியும், கங்காதரமூர்த்தியாகியுமிராநின்ற சிவபெருமானனவர் கொலு வீற்றிருக்கின்றபோது, பர்வதராசன் புத்திரியாகிய உமாதேவியார் அவரைத் தீர்க்கதண்டஞ் செய்து, சுவாமி! கணேசமூர்த்திக்கு எல்லாப் பத்திரங்களினும்

வன்னிப் பத்திரத்தில் விழைவுண்டாகி யிருப்பதற்குக் காரணம் யாதோ? அதனை அடியாட்குத் தேவரீர் திருவாய் மலர்ந்தருள வேண்டு மென்று விண்ணப்பஞ் செய்து கொண்டனள். அதற்குப் பரமன் கிருபை சுரந்து, பெண்ணே! விண்ணுலகத்தினரும் மதிக்கத்தக்க மண்ணுலகத்தில் எண்ணற்ற தருமங்களையுந் தானங்களையும் இடைவிடாதியற்றி வறியார்களுக்கெல்லாம் வரையாதுகொடுத்து பகையாயினரையும் பணிப்பிக்க வல்ல பராக்கிரமத்தோடு சகல நற்குணங்களினுஞ் சிறந்தவனாகிய பிரியவிரதனென்னும் ஓர் அரசனிருந்தான். அவனுக் கிரண்டு மனைவியரிருந்தனர் அவருள் முன்னர் விவாகஞ் செய்தவளைக் கீர்த்தியென்றும், பின்னர் விவாகஞ்செய்தவளைப் பிரபையென்றுஞ் சொல்லுவார்கள். இவருள் இளையாளாகிய பிரபையென்பவளிடத்தில் பிரியம்வைத்து அவளிடத்திற்றானே சகல இன்பங்களை யநுபவித்து அவளுக்கே எல்லாச் சிறப்புகளையுங் கொடுத்துவந்தனன். அவ னவ்வாறிருந்த போதிலும்,மூத்தாளாகிய கீர்த்தியென்பவள் சிறிதேனும் மனவருத்தங்கொள்ளாது கற்பையே கலனாகமதித்து தனது கணவனுக்குரிய பணிகளில் தினையளவும் குறைபா டில்லாதபடி நடாத்திவந்தனள். இப்பால் பிரியவிரதன் இளையாளோடு நாளுக்குநாள் நூதன விழைவோடும் புணர்ந்துவரும் நாளையில், அவள் கருப்பத்திற் கருவுண்டாகிப் பத்தாந்திங்களில் ஓர் ஆண்பிள்ளையைப் பயந்தனள். பின்னர் அப்பிள்ளை பதுமநாபனென்னும் பெயரை வகித்துப் பருவமுற்றகாலத்தில் பாஞ்சாலனென்கின்ற ஓரரசன் இலக்குமிபோன்ற தனது குமாரத்தியைச் சகலவித சிறப்போடும் அவனுக்கு விவாகஞ்செய்து கொடுத்தனன். இத்தன்மைத்தான பெருமிதத்தினால் இளையாள் தனது மூத்தாளைக் கிருமியினுங் கீழ்ப்பட்டவளாக மதித்தொழுக, ஓர்நாள் கற்புக்கயிற்றாற் கட்டுண்ட கீர்த்தியானவள் தனது காதலனுக்குப் பணிசெய்ய வேண்டினவளாய் அவன் இளையாளோடுங் கூடியிருக்குமிடத்திற் சென்றனள். அதை இளையாள் நோக்கி, விரைவாக எழுந்து இங்கேன் வந்தனை யென்று எட்டியுதைத்தனள். அதனை அவ்வரசன் கண்டுங் காணாதவனைப்போல விருந்தனன். பின்னர் இளையாள் தன்னைக் காலாலுதைத்ததையும், அவ னவளிடத்துவைத்த மோகத்தினால் தனது காதலன் என்ன காரணமென்று விசாரியாது சத்துருவைப்போல் விருந்ததையும், கீர்த்தியென்பவள் நினைந்து நினைந்து,மனம்நொந்து,அவ்விடத்தினின்று

நீங்கி, இனி சரீரத்தை வாட்டியேனும், விடத்தை யுண்டேனும், *வரையுருண்டேனும், குளத்தில் வீழ்ந்தேனும் நமது உடலை ஒழித்துக்கொள்வோமென்று யோசித்து, நினைக்குந்தோறும் உள்ளத்தினின்று மெழுகின்ற வெட்கமானது சற்றும் நீங்காமையால் மனம் புழுங்கி கண்களில் நீர்த்தாரைகளைச் சொரிந்து, சந்திர பிம்பம் போன்ற தனது முகாரவிந்தத்தினுடைய ஒளி மழுங்கும்படியான கவலையோடு வெளிப்படுவதாயினள். அத்தருணத்தில் அவளது நற்றவப்பயனென்று சொல்லும்படி மிக்க தெய்வத்தன்மையையுடைய ஓர் புரோகிதன் யாசிக்கவந்தனன். அப்போது அவள் கொண்ட மனக்கவலைகளை முகக்குறிப்பினாலறிந்து, பின்னர் அவளால் யாவையுந் தெரிந்துகொண்டு, அம்மணி! உனது மனக்கவலையை இன்றேயொழித்துவிடு! உனக்கு எல்லா நன்மைகளுங் கிடைக்குமாறு எனதையனாகிய கணேசமூர்த்தியை விரைவில் மெய்ப்பத்தியோடும் பூசனைசெய்யக் கடவை! அதனால், நின்பதியாகிய பிரியவிரதன் நினது மாற்றுள்வசம் எவ்வாறிருக்கின்றானோ அவ்வாறே நின்வசமாகுவனென்றுசொல்லிஅவரை யருச்சிக்கு முறைமையையும் போதித்துச் சென்றனன்.

இப்பால் கீர்த்தியானவள் மனக்கவலைகளை யொழித்து விதிப்படி ஸ்நானஞ்செய்து தனது பூசனைக்குவேண்டிய திரவியங்களைக் கொண்டுவருமாறு பாங்கியருக்குக் கட்டளையிட்டு அவ்வாறே அவர்கள் கொணர்ந்துவந்த அறுகு திருமஞ்சன முதலிய திரவியங்களைக் கொண்டு முன்னர் பிரமானந்தியர்களாற் பூசிக்கப்பெற்று மந்தார விருக்க நீழலில் வீற்றிருக்கின்ற விநாயகமூர்த்தியைப் பிரதிதினமும் பூசித்து வருகையில், ஓர்நாள் அவ்வறுகு எங்கணு மகப்படாமற் போக அதனாற் பாங்கியர் இதற்கென்ன செய்வோமென்றுதிகைத்து தமக்கெதிரில் ஓர் வன்னிவிருக்க மிருப்பக்கண்டு காலதாமதமாகாதபடி அதனிலையைப் பறித்துக்கொண்டுபோய் கீர்த்தியினிடத்திற்சென்று, எம திறைவியே! இத்தினம் எங்கும் அறுகு அகப்படவில்லை அதற்குப்பதிலாக வன்னிபத்திரங்கொண்டுவந்தோம். அஃது அருச்சனைக்கு உதவும் உதவாதென்பதை யறிந்திலேம், ஆயினும் அதனைக்கொண்டே இத்தினத்தில் பூசனைசெய்து நிறைவேற்றவேண்டுமென்று சொல்லினர். அதனைக் கீர்த்திகேட்டலும் மனம் வருந்தி அறுகைக் கொண் டருச்சிக்கு முறைமை இன்றேயொழிந்ததே

*வரையுருளுதல்-மலைமீதேறி புரண்டு விழுதல்.

யென்று துயருற்று அவ்வன்னிப் பத்திரத்தைக்கொண்டே அத்தினங் கணேசமூர்த்திக்கு அருச்சனை புரிந்தனள். இவ்வாறு பூசனை நிறைவேறியும் அறுகாலருச்சனை செய்யாத குறை நீங்குமாறு உணவினை யொழித்திருந்தனள். அன்றைய விடியற்காலத்தில் அவள் கனவின்கண் ஒற்றைக் கோட்டினையுடைய யானைமுகக்கடவுளெழுந்தருளி தமது பொன்போன்ற சடாமகுடத்தில் அவளருச்சித்த வன்னிப் பத்திரங்களெல்லாந் தோன்றும்படி எதிர்நின்று, பெண்ணே! நீ வன்னியாற்செய்த அருச்சனையை நாமேற்றுக்கொண்டனம். அஃது நமது சடைமீதிருக்கின்றதுபார்! இனி அறுகு அகப்படாமையினா லுனக்குண்டான மனக்கவலையை யொழித்துவிடு! நாம் உனது பரிசுத்தமான பூசனைக்கு உவந்தோம்! உனக்கு வேண்டிய வரங்களைக்கேள்! தருகின்றோமென்று திருவாய்மலர்ந்தருள, கற்பிற் சிறந்த அக்கீர்த்தியானவள் அவரைக் கண்டவுடன் நாணமுற்று வாய் திறவாது தீர்க்கதண்டஞ்செய்தெழுந்து ஒரு தூணின் பக்கமாக ஒதுங்கி நின்றனள். அவ்வொழுக்கத்தினை விநாயகமூர்த்தி கண்டு அவள்கொண்ட எண்ணங்களெல்லாம் நிறைவேறுமாறுதாமே வரங்கொடுப்பதற்கிசைந்து, பெண்ணே! நினது நாயகன் இந்நாள் முதல் நின்னிடத்தில் மிகுந்த அன்புவைத்திருப்பன். உனது மாற்றாட்கு நோய்கள் வந்து நோகச்செய்யும். ஓர் வருடத்திற்குள்ளாக நின் வயற்றிற் புத்திரனுண்டாவான். அவனுக்குக் கிப்பிரப்பிரசாதனென்று பெயரிடக்கடவை. உனது மாற்றாள் அவனுக்கு நான்காம் வயதில் போசனத்தில் விடங்கலந்திடுவாள். அதனாலவன் மூர்ச்சையடைந்து உடனே கிருச்சமதருடைய சேவையினால் அதனையொழிகுவன். என்று இவ்வாறு திருவாய்மலர்ந்து தமதுமெய்யடியாருடைய மனக்கோயிலிற் சென்று வாசமாயினர். உடனே கீர்த்தியானவள் கண்விழித்து தனது கனவின்கண் விளைந்தவைகளை நன்றாய்க் கவனித்து எல்லாக் கவலைகளையுமொழித்து மகிழ்ச்சிகொண்டு பொழுது விடிந்தவுடன் காலைக்கடன்களை முடித்துப் பாங்கியர் அன்போடு கொணர்ந்துவந்த சந்தனம் புட்பாதிகளால் விநாயகமூர்த்தியைப் பூசித்து, சிவம், சத்தி, விண்டு, கதிர், கணேசர் என்று வேதங்களாற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்ற கடவுள் யாதோ? அதுவே நமது கனவின்கணெழுந்தருளியதென்று மதித்து, ஆசாமை மீதூர,

அனாதி யாம்பர னமலை மால்கதிர்
விநாயக னெனமறை விளம்பு மைவருங்
கனவிடைத் தோன்றிய கடவு ளேயென
மனவொளி ரல்குலாள் வகுத்துப் பூசித்தாள்.

அகில முநீ யதன்கார ணங்கணீ
சகல தத்துவ முநீசாமி நீயெனக்
கிகலருந் தந்தைதா யெவரு நீயென
வுகலரும் பெருந்துதி யோதிப் போற்றினள்.

ஓ சர்வபுவனதார ஸ்வரூபியாகிய விநாயகமூர்த்தியே! அளவிடற்கரிய அகிலங்களுந் தேவரீரே! அதன் காரணங்களுந் தேவரீரே! சகல தத்துவங்களுந் தேவரீரே! அடியாளையாட்கொள்ளவந்த சுவாமியுந் தேவரீரே! எனக்குத் தாய்தந்தை முதலிய யாவருந் தேவரீரே! என்று மிக்க உள்ளன்பினேடும் அனந்தமுறை தோத்திரஞ்செய்து யதாப்பிரகாரந் தனதிருக்கையைச் சேர்ந்து வாழ்வுற்றிருக்கும் நாளையில் கணேசமூர்த்தியினுடைய திருவருளினல் அவள் மாற்ருளாகிய பிரபையென்பவளுக்கு வெப்புநோயுண்டாகி அதன்மூலமாய் அளவற்ற வியாதிகள் வந்து உபத்திரவஞ்செய்ய, அதனலவள் தனதழகனைத்து மிழந்தவளாயினள். இடைவிடாது கணேசமூர்த்தியைப் பூசனைசெய்யு மகிமையால் கீர்த்தியென்பவள் பெரு மகிழ்ச்சியோடு மிக்க பேரழகினையுடையவளாயினள்.

பின்னர் பிரியவிரதன் இளையாளிடத்தில் வெறுப்புற்று இலக்குமியையொத்த மூத்தாளிடத்தில் விருப்புற்றிருக்க, உடனே அவள் வயிற்றிற் கருவுண்டாகி அதுமுதல் ஓராண்டினுள் புத்திரனுற்பவித்தனன். அதனல் பிரியவிரதனுங் கீர்த்தியும் பெருமகிழ்ச்சியடைந்து வேதபாரகராகிய பிராமணர்களைக்கூவி அவர்கட்கு ஆடையாபரண முதலிய திரவியங்களைத் தானங்கொடுத்து அப்புதல்வனுக்குக் கிப்பிரப்பிரசாதனென்று நாமகரணஞ் செய்தனர் அவனும் நாளுக்குநாள் சந்திரனைப்போலத் தினமொரு மேனியாக வளர்ந்து வந்தனன். கீர்த்தியென்பவளும் பேருவகையோடும் சுகித்திருந்தனள். என்று சிவபிரான் உமையவட்குச் சொன்னதாகப் பிதிர்தேவனுக்குப் பிரமதேவன் சொல்லியபடி சசிமணளனகிய இந்திரன் சூரசேனமகாராசனுக்குச் சொன்னன்.

கீர்த்தி மகப்பேறு படலம் முற்றிற்று.

விடநீங்கு படலம்

மதியென விளஞ்சிறுன் வளரக் கீர்த்தியு
முதிர்பெறு மகிழ்ச்சியின் மூழ்கி வாழ்ந்தனள்
கதிருமி ழிளநகைக் கவுரி யச்சிறுன்
விதியினிக் கேளென விளம்பு மீசனே.

அருமறை யாகமமனைத்து மறிவரிதா யரற்று மற்புதானந்தப் பெருஞ்சோதிப் பெருங்கருணைப் பெருமானது திவ்விய லீலாவைப வங்களையே இடைவிடாது செவிவாய்த் தேக்கிச் சித்தஞ் சிவ சொரூபமாகப்பெற்ற தபோநிதிகளே! கீர்த்தியென்பாள் மகப்பேறு பேற்றினையும், நாயகனோடு விழைவுற் றிருந்தமையையுஞ் சொன்னோம். இப்பால் விடநீங்கு பேற்றினைச் சொல்லுவோங் கேட்பீர்களாக! அமராபதிக் கிறைவனுகிய இந்திரன் சூரசேன மகாராசனை நோக்கி, அரசனே! எமது தயாவிபவ சாக்ஷாத் சிவபெருமான், உலகமாதாவாகிய உமையம்மையாருக்குச் சொன்னதாகப் பிதிர் தேவனுக்குப் பிரமதேவன் சொன்னதாவது:-

மேற்கூறிய கீர்த்தியென்பவள் கிப்பிரப் பிரசாதனென்னுந் தங் தவச்செல்வனைப் போற்றிப் புரக்குநாள் அச்சிறுவன் வளர்ந்து வருஞ் சீர்த்தியைப் பிரபையென்பவள் கண்டு மிகுந்த பொறாமை கொண்டு, இவன் சீவித்திருப்பானுனல் நமது குமாரனுக்குப் பட்டம் இல்லாமற்போமே யென்னும் நினைப்போடு அவனுக்கு நான்காவது வயதாகுங் காலத்தில் போசனத்தில் விடங்கலந்து கொடுத்தனள். உடனே விடமானது தலைக்கேறலும், அவ்விளமைப் புத்திரன் அதனைச் சகிக்கமாட்டாதவனுய்ப் பூமியில் வீழ்ந்து சோபமாயினன். அதனை அவன் தந்தையாகிய பிரியவிரதன் கண்டு நடுநடுங்கி மணிமந்திர அவுடாதிகளாலும், பலவிதப் பரிகாரங்களைச் செய்து அது தீராமையை அவன் தாயாகிய கீர்த்தியென்பவள் கண்டு முன்னர் தனக்கு விநாயகமூர்த்தி கட்டளையிட்டிருப்பதை நினைந்து நெஞ்சமே! நமதருச்சனையை அன்போடு மேற்றருளிய விநாயக மூர்த்தி யிருக்கின்றனர். அவர் திருவாய்மலர்ந்த கிருச்சமதமுனிவரு மிருக்கின்றுர். நீயேன் வீணிற் கவலையுற் றழிகின்றனையென்று தனது மனதைத் தானேதேற்றிக் கீழேசோபித்து வீழ்ந்திருக்கின்ற மைந்தனை யெடுத்துக்கொண்டு கிருச்சமத முனிவருடைய ஆசிரமத்தை நோக்கிச் செல்வதாயினள். அவ்வாறு செல்கின்றபோது

சோபத்தோடு மிருந்த மைந்தன் சிறிதும் உயிரின்றி நடுவழியில் இறந்துபோயிருக்கின்றமையைக் கண்டு மார்பு, நாசி, கை, கால் முதலிய விடங்களில் தனது கரத்தை வைத்து முத்தினைப்போன்றஅவன் பற்கள் கரிந்துகிடக்கின்றமையையும், கண்கள் பஞ்சிட்டிருக்கின்றமையையும் பார்த்து, * ஒன்னார் நகையையும் உற்றார் நகையையும் ஒழிவித்த மகனே! அடா எனது கண்மணியே! இளமைபொருந்திய ஆண் சிங்கத்தையொத்த குமாரனே! நின்னால் † மும்மைப்பயனும் பெறலாமென்றெண்ணியிருந்த என்னை ஆறாத் துயரிலழுந்தவிட்டிறந்தனையே! மாற்றாந்தாயே கூற்றாமென்கின்ற வாக்கியத்தைத் தெளிய வைத்தனையே! அடா எனது தவபோபலத்தினால் வந்த அருமருந்தே! பாவியாகிய என்னையும் எனது நெஞ்சத்தையும் நிலைகுலையச்செய்து நீற்றுகின்றனையே! உன்னை எவ்வாறு யான்கொண்டுபோய் இனி நீற்றவல்லேன்! ஐயோ! உன்னை விடமிட்டுக்கொன்ற பாதகி நீ இறக்கக்கண்டு ஆனந்தக்கண்ணீர் விடவொட்டாமலா நீ இக் காட்டின்கண் வந்து மடிந்துபோயினை! அடா எனது அருமைச் செல்வனே! என்றிவ்வாறு அக்காட்டிலுள்ள மிருகங்கள், பறவைகள், விருட்சங்கள் முதலானவைகளுங் கண்ணீர்விட்டிரங்கும்படியாக நெஞ்சங்கலங்கிப் பிரலாபித்தனள்.

அதற்கு எனது அன்னைக் கொப்பானவராகிய கணேசமூர்த்திக்குத் திருவுளமிரங்கியதுபோல அவையனைத்தையுங் கிருச்சமத முனிவர் தமது ஞானநோக்கின லறிந்துகொண்டு மனதிரங்கிப் ‡ பொள்ளென்று தமதாசிர்மத்தை விட்டெழுந்து அவள் வருந்துகின்ற இடத்தையடைந்து இறந்தமைந்தனை மடியின்மீது வைத்து எதிரில் வருவோருந் தெரியாமல் மதிமயங்கி யழுதுகொண்டிருக்கின்ற கீர்த்தியைக் கூவினர். உடனே தனது புதல்வனைப் பூமியில் வளர்த்தி மிக உருக்கத்தினோடும் அம்முனிபுங்கவருடைய திருவடிகளைப் பணிந்தனள். அதற்கம் முனிவர் கிருபைகூர்ந்து, அம்மணி! நீயார்? நீ விம்மி விம்மி அழுதுகொண்டிருக்கின்ற காரணமென்ன? அதனைச் சொல்லென்று வினவலும், கீர்த்தியானவள் சிறிது மனந்தேறி, சுவாமி! அடியாள் பிரியவிரதனென்னு மரசன் மனைவி,

---

* ஒன்னார்-பகைவர் † மும்மை-முப்பிறப்பு. இதனை இம்மை, அம்மை மறுமை என்ப.

‡ பொள்ளெனல்-விரைவு குறிப்பு.

இப் புத்திரனே அடியாட்கு அரியதவப் பேற்றினுலுண்டானவன்; இவன் எனது மாற்றுளூட்டிய விடத்தினுல் உணர்வழிந்தனன். அடியாட்கு விநாயகமூர்த்தி புத்திரவரந் தந்தபோதே இவன் நான்காம் வயதில் விடமூட்டப்படுவனென்றும், அது கிருச்சமத முனிவராற் றீருமென்றுந் திருவாய்மலர்ந்திருக்கின்றனர். அத்திருவருளைத் தலைமேற்கொண்டு உணர்வழிந்திருக்கின்ற மைந்தனேடுந் தேவரீர் ஆசிரமத்தை நோக்கி இவ்வனத்தை வழிக்கொண்டு வரும்போது நடுவழியில் உயிருமிழந்தனன். அதைக்காண்டலும் எனது மனமானது கவலைக்கடலினின்றுங் கரையேறமாட்டாமையால் எமதாண்டவராகிய கணேசமூர்த்தியினுடைய திருவாக்கினையு மறந்து பிரலாபிப்பதாயினன். தேவர்களெல்லா மதிக்கத்தக்க பெருங் கீர்த்தியினைவாய்ந்த தேவரீரே அடியாட்கிரங்கி வந்தமையால் நஞ்சுண்டு நமன் கையிலகப்பட்ட எனது குமாரனை யெழுப்பி எளியேனையும் ஆட்கொண்டருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்து மீட்டுந் தீர்க்கதண்டஞ் செய்தனள். அதற்கு அக்கிருச்சமத முனிவர் மனதிரங்கி நீ இனி ஒன்றிற்கும் அஞ்சலையென்று அபயாஸ்தந் தந்து, இலக்குமியை யொத்தவளே! முன்னர் வன்னிப்பத்திரத்தால் கணேசமூர்த்தியைப் பூசைசெய்திருக்கின்றனை யாதலால், அப்பூசையின் பயனை உனது புத்திரன் கையிற் றத்தஞ்செய்யக்கடவை யென்றனர். அதற்குக் கீர்த்தி இதுவோ எனக்கரிதென்று சந்தோஷித்து அவ்வாறே தான் செய்த பூசையின்பயனை அவன் கரத்தில் தததஞ்செய்தனள். உடனே அச்சிறுவன் உறங்கி விழித்தவன்போல எழுந்து கிருச்சமதமுனிவருடைய திருவடிகளைச் சாஷ்டாங்கமாகப்பணிந்தெழுந்து அவர் பேரருளைப் பூரணமாகப்பெற்று வாழ்ந்திருந்தனன் என்று சிவபிரான் உமையவட்குச் சொன்னதாகப் பிதிர்தேவனுக்குப் பிரமதேவன் சொல்லியபடி தேவேந்திரன் சூரசேனமகாராஜனுக்குச் சொன்னுன்.

விட நீங்கு படலம் முற்றிற்று.

சமி, மந்தார வுற்பத்திப் படலம்

கடவுட் கோருநா ளதன்பெருமை காணு தருச்சித் திடமைந்தன்
விடம்விட் டகல வெழுந்திருந்தான் மெய்மைத் தவத்தோ யத்தகைய
வடரு மிலைவன் னியின்பெருமை யறையல் வேண்டு மெனவிரந்தா
ளுடலம் வெறுத்த கிருச்சமத னுவந்து கீர்த்திக் துரைசெய்வான்,

எல்லாந் திருவருட் செயலேயெனத் தேறித்தெளிந்த முனிவர்களே! கீர்த்தியென்பவள் விநாயகமூர்த்திக்குவன்னிப்பத்திரத்தாலருச்சனைசெய்ததும், அவ்வருச்சனைப் பயனால் விடமுண்டிறந்துபோன அவள் புதல்வனாகிய கிப்பிரப்பிரசாத னுயிர்த்தெழுந்ததுஞ் சொன்னோம். இப்பால் அவ்வன்னியும் மந்தாரமும் உற்பவித்த வரலாற்றினைச் சொல்லுவோங் கேட்பீர்களாக!

தேவேந்திரன் பின்னுஞ் சூரசேன மகாராஜனை நோக்கி அரசனே! சிவபிரான் உமையவட்கு மற்றொரு கதையுஞ் சொன்னதாகப் பிதிர் தேவனுக்கு பிரமன் சொன்னதாவது:-முற்கூறிய கீர்த்தியென்பவள் மீட்டுங் கிருச்சமத முனிவரைப் பணிந்தெழுந்து, சுவாமீ! வன்னிப்பத்திரத்தினுடைய மகத்துவந் தெரியாமலே ஒருநாள் அதனைக் கொண்டு விநாயக மூர்த்தியை யருச்சித்தேன். அதனால், விடமுண்டிறந்த எனது மைந்தனெழுந்தான். ஆதலினால்,அதனது பெருமையை யடியாட்கு விளம்பியருள வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனள். அதற்கம் முனிபுங்கவரிசைந்து, வாய்மையிற் சிறந்த மாதவத்தோர்க்கும் எட்டுதற்கரிய கணேசமூர்த்தியினுடைய திருவடிகளுக்கன்புவைத்திருக்கின்ற அரிவையே!யாவரேனும் ஒருகால் வன்னியென்று வாக்கினாற் கூறுவாராயின் * அவ்வாக்கினால் அவர்கள் அனந்தம் பிறவிகள்தோறுஞ் செய்துமுற்றிய தீவினைகளெல்லாம் அழலிற்பட்ட பஞ்சுபோலாகும். அதனை நினைப்பாராயின் † மனத்தாற் செய்த பாவங்களெல்லா நிவர்த்தியாகும். அதனை வலம் வந்தாலும் நேரிற் சென்று தரிசித்தாலும்,கைகளைக்கூப்பித் தொழுதாலும் ‡காயத்தாற் செய்த பாவங்களெல்லாம் மாறிவிடும். பஞ்சாக்கினி மத்தியினின்றுதவஞ் செய்வதனாலுண்டாகின்ற பேறும், ஆடையாபரணாதிகளைத் தானஞ் செய்வதினால் அடைகின்றபேறும், விரதம், யாகம் முதலானவைகளைத் தானஞ்செய்வதினால் வருகின்ற பேறும், ஒரு வன்னிப் பத்திரத்தாற் செய்த அருச்சனையாலுண்டாகும் பயனுக்கொவ்வாது. அன்றியும், இம்மையில் அளவற்ற போகங்களை

* வாக்கினாற் செய்யும் பாதகங்கள்:-பொய், புறங்கூறல், கடுஞ்சொல், வெட்டெனப் பேசல், பரிகாசஞ் செய்தல், நிந்தித்தல் முதலியன.

† மனத்தாற் செய்யும் பாதகங்கள்:-அழுக்காறு, அவா, வெகுளி, கோபம், சலஞ்சாதித்தல், மறதி, வீணினைவு, தூய்மையின்மை முதலியன.

‡காயத்தாற் செய்யும் பாவங்கள்: அவத்தொழில், சோம்பல்,தீயினஞ் சேர்தல், கொல்லல் முதலியன.

யோர் கணப்போதிலூட்டுவிக்கும் மறுமையில் விண்டுமுதலாயினோ ருடைய பதவிகளிற் சேர்ப்பிக்கும். § ஆணவ முதலிய மும்மலங் களையும் போக்கி மெய்ஞ்ஞான போகத்தை யளித்து கணேச மூர்த் தியினுடைய உளத்தில் மேவச்செய்யும். ஒரு கோடி கற்பகாலம் வரையிற் சொன்னாலு முடிவுறாத சிறப்பினைவாய்ந்த அவ்வன்னிப்பத் திரத்தின் மான்மியத்தைத் தேவேந்திரனுக்கு நாரத முனிவர் உப தேசித்திருக்கின்றனர். அதனை உனக்குச் சொல்லுவோங் கேட்பா யாக! முன்னொரு காலத்தில் நந்திகோத்திரரென்னும் ஓர் முனிபுங் கவரிருந்தார். அவருக்கு வேதாகமமாதிகளை யோதி யுணர்ந்தவராகி யும் எல்லா மேன்மைகளு மியல்பாயுள்ளவராகியு மிராநின்ற அவுரவ ரென்னும் ஒரு புத்திரரிருந்தனர். அவருக்கு சுமேதையென்னும் பெயரினையுடைய ஒரு மனைவி யிருந்தனள். அவுரவ முனிவருஞ் சுமேதையுஞ் சுகித்து வாழ்வுற்றிருக்கும் நாளையில், இவர்கட்குச் சமியென்னும் பெயரினையுடைய ஓர் பெண் குழந்தை யுண்டாகி அதற்கு மணப்பருவ முண்டாகலும், தாய் தந்தையர் அப்பெண் ணிற்கேற்ற புருடனை நாடிக்கொண்டிருந்தனர். அக்காலத்தில் தவுமிய முனிவர் புத்திரனாகியும், மகா தவசிரேஷ்டர்களுக்குள் * மடங்கலேறொத்தவனாகியும், சவுனக முனிவரையடுத்து அவர்க் கேவல் செய்துகொண்டு தவம்புரிபவனாகியும் மந்தார னென்னும் இயற்பெயரையுடைய ஓர் முனிபுத்திரனிருந்தான். அவனை மேற் கூறிய அவுரவமுனிவரும், அவர் பத்தினியுங் கண்டு இவனே நமது தவச்செல்விக் கேற்ற மணாளனென்று யோசித்து அதிக சந்தோஷத் தோடும் தீர்மானித்துப் பிரமம், பிரசாபத்தியம், ஆரிடம், தெய்வம் காந்தருவம், அசுரம், இராக்கதம், பைசாசம் என்னும் † எண்வகை

---

§ மும்மலம்- ஆணவம், கன்மம் மாயை.

* மடங்கலேறு: மடங்கல் ஏறு-ஆண்சிங்கம்.

† பிரமசாரிக்குக் கன்னியைத் தீ முன்னர்க் கொடுப்பது பிரமமணம். தலைமக னினத்தார் வேண்டத் தலைமக னினத்தாருட்பட்டு அவளைத் தீ முன் னர்கொடுப்பது பிரசாபத்திய மணம். ஒன்றிரண்டு பசுவும் அல்லது எருதும் வாங்கிக்கொண்டு கன்னியைத் தீ முன்னர் கொடுப்பது ஆரிடமணம். வேள்வியால் வந்த கன்னியைத் தீ முன்னர் கொடுப்பது தெய்வமணம். கொடுப்பாருங் கேட்பாருமின்றி இருவருந் தனியிடத் தெதிர்பட்டுத் தாமே கூடுவது காந்தருவமணம். பெண்ணுக்குப் பொன்சூட்டிச் சுற்றத்தார்க்குப் பொன்வேண்டுவன கொடுத்துக் கொள்வது அசுரமணம். பெண்ணும் பெண்ணினத்தாரும் உடம்படாமல் வலிதிற் கொள்வது இராக்கதமணம். துயின்றாளைச்சென்று கூடுவது பைசாசமணம்.

மணத்தினுட் சிறந்த ‡ தன்ம மணத்தினல் அவனுக்கு விதிப்படி விவாகஞ்செய்து கொடுத்தார்கள்.

பின்னர் அம்மந்தார னென்பவன் அப்பெண்ணைத் தாய்வீட்டிற் ருனே யிருத்தித் தான் முன்போலவே சவுனக முனியை யடைந்து, அவரிட்ட யேவல்களைச் செய்துகொண்டு தவத்திலிருந் தனன். இவ்வாறு சின்னளாகலும் மந்தாரன் அம்முனிவரிடத்தில் விடைபெற்று அவுரவாசிரமத்தை யடைய, அப்போது சமியென்ப வள் புட்பவதியாயிருந்தமையால் உடனே அவ்விருவருக்குஞ் §சாந்தி முகூர்த்தஞ் செய்தார்கள். பின்னர் மந்தாரன் மனைவியை யழைத் துக்கொண்டு தனது தந்தையாதியர் வாழ்கின்றஆசிரமத்தை யடையு மாறு வனத்திற் செல்லுகையில், கணேச மூர்த்தியினுடைய சாரூ பத்தைப் பெற்றிருக்கின்ற புருசுண்டி முனிவரெதிரே வந்தனர். அப் போது இரண்டுபேருந் தமது தொலையாத் தொல்வினை தொடருங் காலம் நேரிட்டவர்களாய், அவரது துதிக்கரத்தையும், தொந்தியை யும் பார்த்து நகைத்தனர். அதனை அப்புருசுண்டி முனிவர் கண்டு, அறிவினர்களே! என்னைப் பார்த்து எளனமாய் நகைத்தீ ராதலால் நீங்கள் இவ்வுலகத்திலே ஒருயிருக்கும் உதவியற்ற மரங்களாகக் கடவீர்களென்று சபித்தனர். அதைக்கேட்ட சமியும் மந்தாரனும் நடுக்குற்று உடனே அவரது பாத பதுமங்களில் சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து, சுவாமி! அடியேங்கள் சுத்த * சாட்குண்ணிய மூர்த்தியா கிய தேவரீர் மகத்துவம் தெரியாமல் அறிவின்மையாற் செய்த

‡ இங்கு தன்மமண மென்பது:—பிரமம் என்னும் முதன்மணத்தினை.

§ சாந்தி முகூர்த்தமாவது:—மாதர்கள் ருதுவாகிய மூன்று நாளும் ஞாயிறு, செவ்வாய், சனி, பூரணை, அட்டமி, அமாவாசியை, இருத்தை, ஜன்மநக்ஷத்திரவாரம், பரணி, திருவாதிரை, ஆயிலியம், மகம், முப்பூரம், சித்திரை, சோதி, விசாகம் நீங்கிய சுபகால வோரையில்கேந்திர சுத்தமும், சுபக்கிரக பார்வையும், சிரராசியும், லக்கின சுத்தமும் நோக்கி மணளனை யும், மணாட்டியையும் விதிப்படி சாந்திசெய்து புணர்த்துவிக்கும் ஓர்சடங்கு. இதனை நிஷேக முகூர்த்த மென்பர்.

* சட்குணம் - ஆறுகுணம்- அஃதாவது:-சர்வஞ் ஞத்துவம்; சர்வேச் சுரத்துவம், சருவ நியந்திருத்துவம், சர்வாந்தரியா மித்துவம், சருவ கர்த்தி தத்துவம், சருவ சத்தித்துவம், அன்றியும் தன் வயத்தனுதல், முதலிலனு தல், உடம்பிலனுதல், எல்லா நலமுளனுதல், எங்கும் வியாபகனுதல், எவற் றிற்குங் காரணனுதல்.

பிழையினைப் பொறுத்தருளி அடியேங்கள் அச்சாபத்தினின்று நீங்கிக் கிருதார்த்தர்களாகும்படி தேவரீர் கிருபை செய்ய வேண்டுமென்று பலமுறை இரந்து † துதிசெய்தார்கள். அதற்கு அப்புருசுண்டி முனிவர் சிறிதிரங்கி, நீங்கள் எனது துதிக்கரத்தையுந் தொந்தியையும் பார்த்து மெய் குலுங்க நகைத்தீராதலால், இத்துதிகரத்தையுந் தொந்தியையு முடைய விநாயகப் பெருமான் உம்மிடத்தில் எழுந்தருளுவர். அப்போது நீங்கள் சிறப்பெய்தி இம்மரவுருவம் நீங்காமலே அவருக்குரிமை யாவீர்கள். அதுமுதல் உலகமுள்ளளவும் உங்களை யாவரும் பணிந்து போற்றுவார்கள். முடிவில் அந்தமில்லாத முத்தியையும் பெறுவீர்கள். ஆதலால், நீங்களிவ் வனத்திற்றானே வசித்திருங்களென்று சொல்லித் தமதாசிரமத்திற்குச் சென்றனர்.

இப்பால் மந்தாரனென்பவன் மந்தாரமாகவும், சமியென்பவள் வன்னிமரமாகவு மிருக்கச் சிலநாள் சென்றபின்பு சவுனக முனிவர் மந்தாரனை நினைத்துக்கொண்டு மனைவியை யழைத்துவருகின்றேனென்று சென்றனனே! இதுகாறும் வரக்காணேமே! அவனைப்போல குணத்தில் விசேடப்பட்டவர்களும், நமது பணிவிடைகளிற் பெரிய வுரிமை வைத்திருப்பவர்களும் ஒருவருமில்லையே! யாதோ ஓரிடையூறின்றி இத்தனைநாள் நம்மைவிட்டிரானே? யென்று மனம் வருந்தி எல்லாவற்றையுந் தூதராலறிந்துகொள்வோமென்று நினைத்துத் தூதர்களை விடுத்தனர். அவர்களும் அவ்வாறே மனோவேகத்தினும் விரைவாகச் சென்று அவுரவ ராசிரமத்தை யடைந்து அவரது திருவடிகளைப் பணிந்தெழுந்து, சுவாமீ! இங்கு வந்த தங்கள் மருகராகிய மந்தாரமுனிவர் எங்கு எவ்வாறுசென்றனரென்று வினவ, அதற்கு அவர் தமது மனைவியையழைத்துக் கொண்டு அப்போதே போய்விட்டாரே! இற்றைநாள் வரையில் அவ்விடத்திற்கு வரவில்லையா? இன்னும் நன்றாய்த் தேடிப்பாருங்களென்று தமது பெண்ணின்மீது வைத்திருக்கின்ற பெருங் காதலால் தாமுஞ் சில தூதுவரைக்கூவி ஏவினர். அவர்களும் வனங்களெங்குந் தேடிச் சென்றுங் காணாதவர்களாயினர். அதனை மற்றைய தூதர்கள் அறிந்துகொண்டு, உடனே அவ்விடத்தினின்று நீங்கிச் சவுனக முனிவரை யடுத்து யாவையு மவருக் கறிவித்தார்கள். அதனால் காருண்ணிய மூர்த்தியாகிய அம் முனிவர் மனம் வருந்தி சிறிது நேரம் யோகத்திலிருந்து, அவர்கள் புருசுண்டி முனிவரை யவமதித்ததும், அவர் சாபத்தால் அவர்கள் மரங்களானதும், பின்பு

† இரத்தலாவது - (அவரது கிருபையை) யாசித்தல்.

அம்முனிவர் அவர்கள் செய்த வந்தனை வழிபாட்டிற்கிரங்கி உங்கட்கு யானைமுகக் கடவுள் பிரத்தியட்சமாகுங்காலத்தில் எல்லா நன்மைகளும், எல்லாபோகபாக்கியங்களும், எல்லா கீர்த்திகளுமுண்டாகுமென்று திருவாய்மலர்ந்ததுந் தெரிந்துகொண்டனர். அவுரவ முனிவரும் அவ்வாறே யறிந்துகொண்டனர். மந்தாரனுடைய தந்தையாகிய தவுமிய முனிவரும் அவ்வாறே யறிந்துகொண்டு தமது புதல்வனுக்கு நேர்ந்த வருத்தத்தைச் சகிக்கமாட்டாது இறந்தனர். இப்பால் சவுனக முனிவர் தமது அய்யனாகிய மந்தாரனைக் குறித்தும், அவுரவ முனிவர் தமது குமாரத்தியாகிய சமியைக் குறித்தும் கணேசமூர்த்தியை மனதிற் தியானித்து சடாட்சர மந்திரத்தைச் செபித்துக்கொண்டு பன்னிரண்டு வருடம்வரையிற் றவத்திலிருந்தார்கள். பின்னர் கணேசமூர்த்திக்கு மனதிரங்கி, யானைமுகமும் பத்துக் கைகளும் விளங்கும்படி சிங்க வாகனமூர்ந்து சவுனக முனிவருக்கெதிரில் பிர்த்தியட்சமாயினர். உடனே சவுனக முனிவரெழுந்து கர்த்தன் திருவடித் தாமரைகளில் சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்து அனந்தமுறை தோத்திரஞ் செய்தனர்.

அதற்குக் கணேசமூர்த்தி கிருபை சுரந்து அம்முனிவரது நெகிழ்ந்த உள்ளத்தையும், நீர் பெருகி வருகின்ற கண்களையும் பார்த்துச், சந்தோஷித்து, அன்பனே! உனக்கு வேண்டியவரங்களைக் கேள்! தருகின்றோமென்று மிக்க அன்போடு திருவாய் மலர்தலும், முனிபுங்கவர் மீட்டுந் தொழுதெழுந்து, ஐயனே! ஒழுக்கத்திற் சிறந்த மந்தாரனென்பவனும், அவன் பத்தினியாகிய சமியென்பவளும் புருசுண்டி முனிவருடைய சாபத்தினால் தங்கள் இயற்பெயராற்றானே மரங்களாகி யிருக்கின்றனர். அவர்கள் அவிவேகத்தாற் செய்த பிழைகளைப் பொறுத்தருளி அம் மரவுருவினின்று மீட்டும் மானிட வுருவில் வருமாறு தேவரீர் கிருபைபுரிய வேண்டுமென்று பலவிதமாகத்தோத்திரஞ்செய்துவிண்ணப்பஞ்செய்துகொண்டனர். அதற்கு விநாயகமூர்த்தி புன்னகைகொண்டு, தவசீலனே!

நமது சாபநம் மருளினாற் றீரினு மன்பர்
தமது சாபந் தீராதுகாண் சவுனக முனியே
விமல மாகிய புருசுண்டி விளம்பிய சாப
மமரர் யாவருங் கூடியு மகற்றிடப் படாதால்.

நமது சாபம் நம்மாற் றீரினும், நமது பக்தர்களிட்ட சாபம் நம்மாற்றீருவது அரிது. மேலும் அஃது தவத்திற்சிறந்த புருசுண்டியிட்ட சாபம். ஆதலால் அதை எல்லாத் தேவர்களும் ஒருமிக்கக் கூடி விலக்கினாலும் விலகாது.

ஆயினும் நீ நம்மிடத்தில் அன்பு செலுத்தினமையால் அவர்கள் அம்மரமாகவேயிருந்து எல்லாச் சிறப்புகளையுமெய்துமாறும், யாவரும் வணங்குமாறும் அவர்கள் நீழலில் வசித்திருக்கின்றோம், தருமம் முதலிய * நான்கு புருஷார்த்தங்களை அடையவேண்டுநரும் தீவினைவயத்தால்வருகின்ற இடையூறு முதலிய துன்பங்களை நீக்கிக் கொள்ளவேண்டுநரும் அம்மரங்களினது நீழலில் வந்து நம்மை வழி படக்கடவார்கள். பத்தியில்லாதவர்களாயினும், பாக்கியமில்லாத வர்களாயினும், உத்தம குலத்திலுதியாதவர்களாயினும், ஊக்க முத லிய குணமில்லாதவர்களாயினும், அவ்வன்னி விருக்கத்தினுடைய பத்திரத்தினாலும், மந்தார விருக்கத்தினுடைய புட்பத்தினாலும் நம்மை யருச்சிப்பார்களாயின் அவர்கள் வேண்டிய வரங்களில் ஒன் றுங் கெடாமல் தருவோம். இதனை நீ அறிந்து கொள்ளக் கடவை யென்று திருவாய்மலர்ந்து ஒருகொம்பும், இரண்டுசெவியும், மூன்று கண்ணும், நான்கு புயமும் உடையவராய் அம்மரங்களின் நிழலி லெழுந்தருளினர். அதுமுதல் சவுனகர் முதலிய எல்லா முனிவர்க ளும் அவ்விருட்சங்களையடுத்து அவைகளின் பத்திரத்தினாலும், புட் பத்தினாலும் விநாயகமூர்த்தியை யருச்சித்து வந்தனர். இப்பால் சமி யென்பவள் தாயாகிய சுமேதை யானவள் வன்னி விருக்கத்தி லெழுந்தருளிய கணேசமூர்த்தியைப் பூசித்து ஆணவப் பகையை அடியோடு களைந்து, அவரது லோகத்திற் சேர்ந்து வாழ்வுற்றிருந் தனள். அவள் தந்தையாகிய அவுரவ முனிவரானவர் அவள்மீது அதிக விழைவுள்ளவராதலால், உடனே தமது யோகத்தினால் † பிராணவாயுவைக் கும்பித்து, சூக்ஷும சரீரத்தால் அவ்வன்னி யின் கருப்பத்திற்குள் புகுந்து விண்ணுலகத்தார்களெல்லாம் ‡ அவி வாங்கி யளிக்குந் தொழிலில் அகலாதிருந்தனர். அதுமுதல் அவ ரைச் சமிகருப்பர் என்று சான்றோர்கள் அழைத்துவந்தனர்.

ஆதலால் விநாயகமூர்த்திக்குரிய அறுகு, மந்தாரை, வன்னி, யென்னும் இவற்றின் பெருமைகள் என்போலிகளால் அளவிட்

---

* புருடார்த்தம் நான்காவன:—அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்ப, இதனை தர்மார்த்த காம மோட்சமென்பர் வடநூலார்.

† பிராண வாயுவைக் கும்பித்தலாவது:— வாசியோக முடையார் மூச்சை ரேசகபூரகஞ் செய்தபின்னர் தம்பித்திருப்பது. இது அட்டயோகத் தொன்றாகிய நித்தியாசனமாம்.

‡ அவி - தேவருணவு.

டுரைக்கற் பாலனவன்று. அறுகில்லாக்குறையை மந்தாரமலர் நிரப்புவதாலும், அறுகும் மந்தாரமும் இல்லாக்குறையை வன்னிப்பத்திரம் நிரப்புவதாலும், யாகாக்கினியானது எப்போதும் இவ்வன்னியில் வாசமாயிருத்தலாலும், உலகின் கண்ணுள்ள எல்லாப் பத்திரங்களினும் வன்னிப்பத்திரம் விசேடமாயது. அன்றியும், அதனைச் சிவபிரானும் ஓர் கூறுகத் தமது சடாமகுடத்தில் அணிந்திருக்கின்றனர் என்று கிர்த்திக்குக் கிருச்சமத முனிவர் சொன்னதாகச் சிவபிரான் உமையவட்குக் கூறியபடி பிரமதேவன் பிதிர்தேவனுக்குச் சொல்லினன். அதை இந்திரன் சூரசேனமகாராசனுக்குச் சொன்னான்.

சமி, மந்தார வுற்பத்திப் படலம் முற்றிற்று

தேவர்கள் சாபந் தீர்த்த படலம்

கொன்னு மாணவ மாயைகா மியங்களைக் குறைத்து
மன்னும் வீடருண் மழவிளங் களிற்றிறை முடியிற்
றுன்னு பாசடை வன்னியின் றுகளறு மேன்மை
யின்னுங் கேளென வியம்புவா னிருங்கிருச் சமதன்.

கேட்டல், தெளிதல், நிட்டைகூடலென்னு மூவகைச் சுற்றத்தோடும், சாத்திர வுணர்ச்சி, சாதுசங்கமென்னுஞ் சீலத்தோடும், சிவபத்தி யென்னும் பேருவகையோடும், கரணேந்திரியங்களெல்லாஞ் சிவவடிவாக விளங்கப்பெற்று சிவஞானமென்னும் பெரும்போகத்தைப் பரிபாலனஞ் செய்யும் ஓ சவுனகாதி முனிவர்களே! விநாயக மூர்த்திக்குரிய வன்னியும், மந்தாரமும் உற்பவித்த வரலாற்றினைச் சொன்னோம். இப்பால் அவ்வன்னி யருச்சனையைச் சொல்லுவோங் கேட்பீர்களாக! தேவேந்திரன் பின்னுஞ் சூரசேன மகாராசனை நோக்கி, அரசனே! கிருச்சமத முனிவர் கீர்த்தி யென்பவட்கு மற்றொரு கதையும் சொன்னதாகச் சிவபிரான் உமையவட்குத் திருவாய்மலர்ந்தருளியபடி பிதிர்தேவனுக்குப் பிரமதேவன் சொல்லுவதாவது:—

முன்னொரு காலத்தில் பிரமனானவன் தனது பத்தினிமார்கள் இரண்டு பேருள் சாவித்திரியை வீட்டிலிருத்திக் * காயத்திரியையழைத்துக்கொண்டு சையவரைச் சாரலை யடுத்து, † அட்ட புயா

---

* காயத்திரி - சரஸ்வதி † அட்டபுயாசலம் - எட்டு புயங்களாகிய மலைகள். இதனை "எண்டோள் வீசி நின்றாடும் பிரான்" என்பதனாலுமறிக.

சலங்களை வீசி ஆனந்த நிருத்தஞ் செய்கின்ற சதாசிவமூர்த்தியைப் பாவித்துத்தேவர்களெல்லாம் புடைசூழும்படியாக ஓர் சிறந்த வேள்வியைச் செய்வதாயினன். அப்போது பிள்ளை மதியையும், வெள்ளை யறுகையும் புனைந்த சடா மகுடத்தினையுடைய கணேச மூர்த்தியை வழிபடாமல் வேள்வியைச்செய்ய யத்தனித்த குறைவால் சாவித்திரியானவள் தன்னை மாத்திரம் வீட்டிலிருத்திக் காயத்திரியோடு சென்று வேள்வியைச் செய்து வருவதைக்கண்டு மனமழுங்கிச்சொல்வதற்கரிய வெகுளியோடும் யாகசாலையை யடுத்து திருமால் இந்திரன் முதலிய தேவர்களைக்கண்டு, எனது நாயகன் என்னை யன்றி செய்துவருகின்ற யாகத்திற்கு நீங்கள் யாவரும் உடன்பட்டிருந்தீர்கள். ஆதலால் இந்நிமிடத்தில் நீங்கள் வெவ்வேறே சலவுருவாகக் கடவதென்று சபித்தனள். உடனே அவளது கோபசாபத்தினால் திருமான் முதலிய யாவரும் வெவ்வேறே சலவடிவாகிச் சுழிசுழித்து அளவற்ற அலைகளைப் பரப்பி யாகசாலை முழுவதும் வெள்ளமாகிப் பரந்து அங்கு வைத்திருந்த எல்லாப் பொருள்களையுந் தழுவி யொழுகிக் கொண்டிருந்தார்கள். இவ்வாறு யாகத்திற்கு வந்த திருமான் முதலிய தலைவர்களெல்லாஞ் சல வடிவாய்ப் போனதை அவ்வவர் மனைவியர்கள் கேட்டு மனங் கலங்கி,இலக்குமி முதலிய எல்லா மாதர்களுஞ் சையவரைச் சாரலையடுத்து பிரமனைக் கண்டு,ஆ! ஆ! நீர் செய்யுங் காரியம் மிகநன்று! நீர் யாகத்திற்குத் தீயை வளர்ப்பவர் போல உமது பத்தினிக்குக் கோபத்தீயை யுண்டாக்கி எங்கள் தலைவர்கட்கெல்லாந் தண்ணீர்வடிவைக் கொடுத்து எமது வயிற்றினுள் தீயை வளர்த்துக் கொதிக்கவிட்டீர்! இனி அவர்கள் தண்ணீர் வடிவம் மாறுதற்கு யாது சொல்லுகின்றீரென்றார்கள்.

அதற்குப் பிரமன் ஒன்றுந் தோன்றாதவனாகி அவர்கட்கு இனிய வார்த்தைகளைக் கூறி, நீங்கள் சிறிதுமாத்திரம் பொறுத்திருங்கள். விரைவில் அது மாறவேண்டிய முயற்சிகளைச் செய்து உங்கள் வருத்தத்தை யெல்லாம் ஒழித்துவிடுகின்றேமென்று திடஞ் சொல்லி உமாபரமேஸ்வரி மணாளராகிய சிவபிரானை மனதிலிருத்தி அரிய தவத்திலிருந்தனன். அத்தவத்திற்குச் சதுர் வேதங்களாலுங் காண்டற்கருமையராகிய சிவபெருமான் கிருபை சுரந்து அவனெவ்வாறு தம்மைப் பாவித்தானோ அவ்வாறே அவனெதிரிற் பார்வதி சமேதரா யெழுந்தருளி இடப வாகன ரூடராய்க் காட்சி கொடுத்தனர். உடனே பிரமனெழுந்து யமனுயிரை வாட்டிய அவரது பாத பது

மங்களைப் பணிந்தெழுந்து கற்பக மலராதிகளா லருச்சனை செய்து சுவாமீ! தேவர்கள் முதலியோரடைந்திருக்கின்ற தண்ணீர் வடிவை மாற்றியருளவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, அதற்குக் கர்த்தன் புன்னகைகொண்டு, பிரமனே! கணேசமூர்த்தியினுடைய கோபந் தணியும்படி அவரைப் பூசனைசெய்யக்கடவை: நீ யாகஞ் செய்ய ஆரம்பித்தபோது முதலில் அவரைப் பூசனை செய்திருப்பையாயின் இவ்வித சாபம் யாருக்கும் நேராது. உனது வேள்வியும் ஓரிடையூறுறாது. அவரைச் சிறிதும் மனத்தின்கணினைத்தனையில்லை. ஆதலால், இவ்வித ஆபத்துகள் வந்து நேர்ந்தனவென்று திருவாய்மலர்ந்து தமது திருவுருவைக் கரந்தருளினர்.

இப்பால் பிரமன் கர்த்தனெழுந்தருளிய திசையைப் பலமுறை வணங்கித் தனது மனக்கோட்டத்தினை யொழித்துத் திருமான் முதலாயினோருடைய பத்தினிகளைக் கூவி உங்கள் தலைவர்க்குண்டாகிய சாபம் ஒழியுங் காலம் நேரிட்டது. நீங்கள் யாவரும் விரைந்து கணேசமூர்த்தியை உள்ளன்போடும் பூசனைசெய்யக் கடவீர்கள் என்று செப்பினன். அதனைக் கேட்ட மாதர்களெல்லாம் உய்ந்தோம் உய்ந்தோமென்று மகிழ்ச்சியுற்று, கருனட தேயத்திலே மந்தார மரத்தினிழலிலே, முன்னொருகாலத்தில் அரக்கர் குறும்பினை யடக்குமாறு மகாவிஷ்ணுவினுற் ருபித்துப் பூசிக்கப்பெற்றிருக்கின்ற வக்கிரதுண்ட விநாயகரையடுத்து, சிலபேர், பால் தயிர் முதலியவைகளைக்கொண்டு அபிஷேகித்தார்கள். சிலபேர் பரிமளமிகுந்த புட்பங்களைக்கொண்டு அருச்சித்தார்கள். சிலபேர் ஏகாட்சர முதலிய மந்திரங்களைச் செபித்தார்கள். சிலபேர் வேதாகமமாதிகளாற் துதித்தார்கள். சிலபேர் *அட்டாங்க பஞ்சாங்க முதலிய வணக்கத்துடன் பணிந்தார்கள். சிலபேர் ஆனந்த பரவசங்கொண்டு முறைமைப்படி

---

*அட்டாங்க பஞ்சாங்க முதலிய வணக்கமெனவே, ஏகாங்கம், துவிதாங்கம், திரிவிதாங்கம், பஞ்சாங்கம், சாஷ்டாங்கம், அஷ்டாங்கம் என்னும் வணக்கங்களை எனக்கொள்க. இவற்றுள் ஏகாங்கமாவது: சிரசால் மாத்திரம் வணங்குவத; துவிதாங்கமாவது: சிரசின்மேல் வலக்கரத்தைக் குவித்து வணங்குவது- திரிவிதாங்கமாவது: இரண்டு கைகளையும் சிரசின்மேல் குவித்து வணங்குவது. பஞ்சாங்கமாவது: சிரம்-க, கை-உ, முழந்தாழ்-உ, ஆக ஐந்து அங்கமும் பூமியிற் படும்படிவணங்குவது அஷ்டாங்கமாவது: சிரம்-க, கை-உ, முழந்தாள்-உ, காது-உ, நெற்றி-க ஆக அட்டாங்கமும் பூமியிற் படும்படி வணங்குவது என்ப,

ஆலய பிரதக்ஷணஞ் செய்து நடித்தார்கள். இவ்வாறு யாவரும் ஒவ்வொரு செயல்களைக்கொண்டு மந்தார நிழலில் வீற்றிருக்கின்ற கணேசமூர்த்திக்கு நெடுநாள்வரையில் அன்புசெய்துவந்தும் தங்களெண்ணம் நிறைவேறாதவர்களாய்ப் பின்னர் யாவரும் ஒருமிக்கக் கூடி, இதுகாறுங் கணேசமூர்த்தி நம்பாலெழுந்தருளவில்லை. ஆதலால் நாம் செய்துவருகின்ற தவங்களில் யாதேனுங் குறைநேர்ந்ததோவென்று மனங்கலங்கியிருக்கின்ற சமயத்தில், விநாயகமூர்த்தியை வன்னிப் பத்திரத்தால் பூசிக்கக்கடவீர்களென்று அசரீரியாக ஒரு வாக்கு ஆகாயத்தின்கணுண்டாயது. அதனை அம்மாதர்கள் கேட்டு அவ்வாறே சிலநாள்வரையில் அருச்சனை செய்தார்கள். அதற்கு எமது ஆணவக்குறும்பை நீக்கி ஆட்கொள்ளவல்ல விநாயகமூர்த்திக்குக் கிருபை சுரந்து மூஷிக வாகனத்தின்மீது அவர்களெதிரிற் பிரத்தியட்சமாயினர். உடனே யாவரும் ஆனந்த சாகரத்தில் மூழ்கி, அனந்தமுறை சாஷ்டாங்கமாக வந்தனஞ்செய்து துதித்தார்கள். பின்னர் விநாயகக்கடவுள் அம்மாதர்கட் கெல்லாஞ் சலவுருவினை மாற்றி அவ்வவர்களுள்ளமே ஆலயமாகக் கொண்டு வீற்றிருந்தனர். இப்பால் தேவர்களெல்லாம் மற்றொரு மந்தாரமர நீழலில் விநாயக மூர்த்தியைப் பிரதிட்டை செய்து குளிர்ச்சி பொருந்திய வன்னிப்பத்திரத்தால் அருச்சனைபுரிந்து அனந்தமுறை வேதாகமங்களாற் றுதிசெய்து, அம்மூர்த்திக்கு ஏரம்ப விநாயகரென்று திருநாமஞ் சாற்றித் தங்கள்தங்கள் பதிகளைச்சேர்ந்து வாழ்ந்திருந்தனர். தேவேந்திரன் தனது சோலையிலிருக்கின்ற மந்தார மரத்தடியில் விநாயகமூர்த்தியை ஸ்தாபித்துப் பூசித்தனன். ஏனையோருந் தங்கள்தங்கள் மனையில் மந்தார விருட்சத்தை உண்டாக்கி அதனடியிற் கணேச மூர்த்தியைப் பிரதிட்டை செய்து பூசித்தனர். பிரமதேவன் விநாயகமூர்த்தியைப் பன்னிரண்டு வருடம் வரையில் வன்னிப்பத்திரத்தாலருச்சித்து அவர் பெருங்கருணையால் சாவித்திரியினுடைய மனக்குறையை நீக்கிப் பின்ன ரவளையுங் கூட வைத்துக் கொண்டு முன் தொடங்கிய யாகத்தை மீட்டுந்தொடங்கி நிறைவேற்றிச் சகல சந்தோஷத்துடன் தனது சத்தியலோகம் போய்ச் சேர்ந்தனன்.

பால்போலும் இனிய சொல்லை வாய்ந்த பார்வதியே! வன்னிப் பத்திரத்தினுடைய மகிமை இவ்வாறாகும். இன்னுமதன பெருமையைப் பெரியோர்கள் சொல்லப்புகின் மேலும் மேலும் வளரும்.

புலையர்களாயினுங் காலையிலெழுந்துஅவ்வன்னிவிருக்கத்தைத் தரிசிப் பார்களாயின் உடனே சகல பாபங்களு மொழிந்து பிராமண குலத் திற் பிறப்பார்கள். அவ்வாறு பிராமணர் தரிசிப்பார்களாயின் வே தாந்த ரகசியங்களனைத்தையுமுணர்ந்து மெஞ்ஞானியாவார்கள் *க்ஷத் திரியர் தரிசித்தால் இவ்வுலகத்தையெல்லாந் தமது ஆக்ஞாசக்கரத்து ளடக்குவார்கள். வைசியர் தரிசித்தால் நிறைந்த செல்வத்தைப் பெறுவார்கள். சூத்திரர் தரிசித்தால் மேலான கதியையடைவார் கள். ஆதலால், கணேச மூர்த்தியை அவ்வன்னிப் பத்திரத்தால் இன்னும் அருச்சிப்பையெனில் உனது இஷ்ட காமியார்த்தங்கள் உடனே சித்தியாகும் என்று கூறினர்.

ஓ மலையரையன் புத்திரியே! கீர்த்தி யென்பவள் கிருச்சமத முனிவரை மீளவுந் தொழுதெழுந்து, சுவாமீ! அடியாள்புதல்வனுகிய இக்கிப்பிரப் பிரசாதனுக்கு எக்காலத்தும் ஓரிடையூறும் நெருங்கா மல் எல்லா வுலகமும் இவனுக்கேவல் செய்யும்படியாக கணேசமூர்த் தியினுடைய திருமந்திரங்களில் செபித்தற் கெளிதாகியும் விரைவிற் பயனைத் தருவதாகியுமிரா நின்ற ஓர் மந்திரத்தை இவனுக்குபதே சித் தருளவேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ் செய்து கொண்டனள். அதற்கு அக்கிருச்சமத முனிவரிசைந்து அவனைக் குளித்து வரு மாறு கட்டளை யிட்டு, அவ்வாறு குளித்து வந்தவுடன் விநாயகமூர்த் தியினுடைய நாலெழுத்துள்ள மந்திரத்தை யுபதேசித்து அதனை யநுட்டிக்கு முறைமையினையுந் தெருட்டி, இம்மந்திரத்தைக் காசித் தலத்திலெழுந்தருளி யிருக்கின்ற துண்டி விநாயகர் சந்நிதியிற் சென்று செபிக்கக் கடவை யென்று சொல்லினர்.

என்று கிர்த்தி என்பவட்குக் கிருச்சமத முனிவர் சொன்ன தாகச் சிவபிரான் உமையவட்குச் சொல்லியபடி பிரமதேவன் பிதிர் தேவனுக்குச் சொல்லினன். அதைத் தேவேந்திரன் சூரசேன மகா ராசனுக்குச் சொன்னான்.

தேவர்கள் சாபந்தீர்த்த படலம் முற்றிற்று

---

*க்ஷத்திரியர் - (க்ஷத்தியர் உடையோர்) அரசர்.

கிப்பிரப் பிரசாதன்

வ ர ம் பெ று ப ட ல ம்

அருளுந் துண்டி விநாயகனு ரமர்ந்த காசித் தனிநகரின்
பெருமை யருள வேண்டுமெனப் பெயர்த்துங் கீர்த்தி வணங்கினு
ளொருவிப் பொறியைந் தையுந் தவமே யுஞற்றுங் கிருச்ச மதனவட்குப்
பொருவி லந்த நகர்ப்பெருமை பொற்பத் தொகுத்துத் தெருட்டுவோன்.

ஓ சவுனகாதி முனிவர்களே! தேவர் பத்தினிகள் வன்னிப் பத்திரத்தால் விநாயகமூர்த்தியை யருச்சித்துத் தங்கள் தலைவர்களடைந்த சாபத்தை நிவர்த்தி செய்துகொண்ட வரலாற்றினைச் சொன்னோம். இப்பால் கீர்த்தியின் புத்திரனுகிய கிப்பிரப்பிரசாதனுபாசித்த திறத்தினைச் சொல்லுவோங் கேட்பீர்களாக!

தேவேந்திரன் பின்னுஞ் சூரசேன மகாராசனை நோக்கி, அரசனே! சிவபிரானை உமையவள் மீளவுந் தொழுதெழுந்து, சுவாமீ! தேவரீரது கிருபையினல் வன்னிப்பத்திரத்தினுடைய மேன்மையையும், அஃது விநாயகமூர்த்திக்கு உவப்பாகி யிருக்கின்றமையையுந் தெரிந்து கொண்டேன். இப்பால் அக்கீர்த்தியும் அவள் புத்திரனுகிய கிப்பிரப்பிரசாதனும் எவ்வாறுயின ரென்று கேட்க, அதற்குச் சிவபிரான் விடைகொடுத்ததாகப் பிரமதேவன் பிதிர்தேவனுக்குச் சொல்லுவதாவது:—

மேற்சொன்ன கீர்த்தியென்பாள் கிருச்சமத முனிவர்பால் சடாக்கர வுபதேசம் பெற்று அதனை அனுட்டிக்குமாறு தம் ஆசிரியரைப்பரவி, சுவாமீ! தேவரீர் உபதேசித்தருளிய மந்திரத்தைக் காசித்தலத்திற்சென்று துண்டிவிநாயகர் சந்நிதியிற் செபிக்கவேண்டுமென்று திருவாய்மலர்ந்தபடியால், இவ்வுலகிலுள்ள எல்லாத் தலங்களினுங் காசித்தலம் அவ்வளவு விசேடப்பட்டதென்ன? அதனையும் அடியாட்குத் தெரிவித்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனள். அதற்குப் பஞ்சேந்திரியங்களையும் நிக்கிரகித்த கிருச்சமத முனிவர் சொல்லுவார்: ஓ பெண்கள் சிகாமணியே! நால்வகைத் தோற்றம், எழுவகைப் பிறப்பு, எண்பத்துநான்குநூறுயிரம் யோனிபேதங்களினும் ஒருவன் மானுடயோனியிற் பிறக்கினும், அந்தணர் முதலிய நால்வகை வருணத்துள் பிறத்தலரிது. அந்நால்வகை வருணத்திற் பிறக்கினும் அறிவுடையோரா யிருத்தலரிது. அறிவுடையோரா

யிருக்கினும் பாசபந்தங்கள் நீங்கி பிரமஞானத்தை யறிந்து எமதாண்டவருடைய திருவடிகளைச் சேர்தலரிது.

இன்ன வாறுதித் துயரியல் பாளரே யன்றிச்
சொன்ன யோனிக ளனைத்துநோ யாளர்துன் மதியான்
மன்னு தீநெறி நடப்பவ ருறுப்பிலார் மற்று
நன்னர் வீடுற விச்சுவ நாதனுர் நாடி.

அனந்த மூர்த்தியாய்த் தீர்த்தமா யளவிலாத் தலமா
யனந்த னேந்திய வுலகெலா மமர்ந்தனர் தாமே
யனந்த மாமவை மூவகை யுளுமரும் பயனென்
றனந்த மாகவோர் மூர்த்திதீர்த் தந்தல மானுர்.

இவ்வாறு எமதாண்டவருடைய திருவடிகளைச் சேரத்தக்கவர்களும் மேற்கூறிய யோனிபேதங்களிற் பிறப்பவர்களும், வியாதியடைந்து வருத்தமுறுகின்ற பேர்களும், துற்புத்தியினுற்றுன்மார்க்க நடையிற் செல்லுகின்றவர்களும், அவயவ பங்கமுற்றவர்களும் எளிதில் முத்தியடையுமாறு மான், மழு, சதுர்ப்புஜ, காளகண்ட, திரிசூல, பாலநேத்திர அவதாரியா யெழுந்தருளி யிருக்கின்ற சிவபிரானவர் தாமே இவ்வுலக மெங்கணும் அனந்த மூர்த்திகளாகவும், அனந்த தலங்களாகவும், அனந்த தீர்த்தங்களாகவும் வதிந்திருக்கின்றனர்.

இவ்வாறு அனந்தமா யிருக்கின்ற மூர்த்தி, தலம், தீர்த்தம் என்னும் மூவகையுள்ளு முண்டாயிருக்கின்ற பயனை ஒன்றனந்தமகாத் தருவதற்கு ஒரே மூர்த்தியும், ஒரே தலமும், ஒரே தீர்த்தமுமாக விருக்கின்றனர். அவை விசுவநாதரென்கிற மூர்த்தியும், அவிமுத்த மென்கின்ற தலமும், மணிகர்ணிகைஎன்கின்ற தீர்த்தமுமாம். அந்த அவிமுத்த மென்கின்ற காசித்தலத்தி லெழுந்தருளிய விசுவநாதமூர்த்தியை ஒரு கற்பத்தில் பிரமன்முதலிய மூவரும் வழிபட்டு சிருட்டி முதலிய தொழில்களைப் பெற்றதன்றி மேலான வரங்களையும் பெற்றிருக்கின்றுர்கள். இந்திரன் முதலிய திசைக்காவலரும் மற்றையதேவர், அரக்கர், தானவர், உரகர் முதலிய யாவரும் ஒவ்வொரு காலங்களிற் பூசித்துத் தங்கள் தங்கள் பதவிகளை நிலைபெறச் செய்துகொண்டார்கள்.

மணிகர்ணிகையின் வரலாறு.

முன்னெரு காலத்தில் விண்டுவானவர் அத் தலத்திற் பூசை செய்துகொண்டிருக்கின்றபோது விசுவநாதமூர்த்திக்கு அபிஷேகிப்

பதற்காகப் பாதலலோக வரையில் ஆழமுண்டாகும்படி ஓர் தடாகத்தைத் தோண்டி அத் தடாக நீரைக்கொண்டு விசுவநாதமூர்த்திக் கபிஷேகித்து அதன்கரையிற்றனே ஓரிடத்திலிருந்து அரியதவஞ் செய்து கொண்டிருந்தனர். அதற்கு விசுவநாதமூர்த்தி கிருபை சுரந்து உமையவள் சமேதராய் இடபவாகனத்தின்மீ தெழுந்தருளி அவரெதிரில் ஆகாயத்திற் பிரத்தியட்சமாயினர். உடனே திருமாலானவர் விரைந்து அவரது திருவடிகளில் அனந்தமுறை சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்தெழுந்து சோனமழை பெய்ததுபோல அளவற்ற வேதாகமங்களாற் றுதித்து நின்றனர். அவரன்புக்கு விசுவநாதமூர்த்தி வியந்து தமது திருமுடியைச் சிறிது அசைக்க, உடனே அவரது செவியிலணிந்திருந்த உரகுண்டலத்தி னின்றும் ஒரு மணியானது சிதறி அத் தடாகத்தில் விழுந்தழுந்தியது. அது முதல் அத் தீர்த்தத்திற்கு மணிகர்ணிகை யென்னும் பெயருண்டாயது.

பின்னொரு காலத்தில் பகீரதன் ஆகாயகங்கையைக் கொண்டு வந்து அதில் விடுத்தனன். அதனால் பகீரதியென்கிற பெயரும் அதற்கு வழங்குகின்றது. ஆதலால், அத்தீர்த்தத்தில் வசித்திருக்கின்ற சீவசெந்துக்கள், அதிற், படர்ந்து வளர்கின்ற கொடிகள், மரங்கள் முதலியவைகளும் அதில் வீழ்ந்த எலும்பினையுடைய சீவராசிகளும், அதின் சலமானது மேலே தெறிக்கப்பட்ட மற்றெல்லா வுயிர்களும், முத்தியடையும். எங்கும் பரிபூரணமாய் நிறைந்திருக்கின்ற சிவபெருமான் அத்தலத்தில் எக்காலத்தும் நீங்காது வீற்றிருக்கின்றமையால், அங்கு சதாகாலமுந் தேவர்கள்,முனிவர்முதலாயின கணங்களும் வசித்திருக்கின்றனர். மேலும் விசுவநாதருக் கிணையான மூர்த்தியும், மணிகர்ணிகைக் கிணையான தீர்த்தமும், காசிநகருக் கிணையான தலமும் மூவுலகங்களினுமில்லை. அக்காசிவிசுவநாதர் சந்நிதியிலெழுந்தருளி யிருக்கின்ற துண்டி விநாயகமூர்த்தியை அளவற்றதேவர்கள் வன்னி, அறுகு, மந்தாரை இவைகளினாற்பூசித்துப் பெறுதற்கரிய மேலானவரங்களைப் பெற்றிருக்கின்றார்கள். கற்பிற் சிறந்த கீர்த்தியே! முன்னொரு காலத்தில் இவ்விதிகாசத்தைச் சுப்பிரமணியக்கடவுள் அகத்திய முனிவருக் குபதேசித்தனர். நீ மிகவுஞ் சித்த சுத்தியுடையவளாதலால் உனக்கு அதனை உபதேசித்தோம். இனிநீயும் உன் புதல்வனுங் காசித் தலத்திற்குச்சென்று அங்கெழுந்தருளியிருக்கின்ற துண்டிவிநாயகருடைய திருவடிகளை யடைந்து

வன்னிப்பத்திரம், மந்தாரை மலர், அறுகம்புல் முதலியவைகளைக் கொண்டு அருச்சித்து, யாம் கூறிய நாலெழுத்துள்ள மந்திரத்தைச் செபித்து, நீங்கள் கருதிய வரங்களைப் பெறக்கடவீர்களென்று விடைகொடுத்துத் தமதாசிரமத்தை நோக்கிச்சென்றனர். இப்பால் கிர்த்தியென்பவளும், அவள் புதல்வனும் பெரு மகிழ்ச்சி கொண்டு உடனே இருவருங் காசித்தலத்தையடைந்து, மணிகர்ணிகையில் ஸ்நானஞ்செய்து துண்டி விநாயகருடைய திருவடிகளைப் டணிந்து அத்தினமுழுவதும் ஆகாரத்தையும், நித்திரையையும் நீத்து, மாசி மாத அமரபட்ச சதுர்த்தசி வருகின்றவரையில் அத்தலத்திற்றானே வசித்திருந்து, பின்னர் அச் சதுர்த்தசி வருதலும், அன்று காலையில் நித்திய நியமாதிகளை முடித்து நாலெழுத்துள்ள மந்திரத்தை வன்னி மரத்தடியிலிருந்து செபித்துச் சந்திரோதயமானவுடன் சகல திரவியங்களோடும் விநாயகமூர்த்தியை வழிப்பட்டு அறுகு, வன்னி, மந்தாரம் இவைகளினு லருச்சனைபுரிந்து அவரது திருவுருவங்களை மனதில் தியானஞ் செய்துகொண்டிருந்தனர். அதற்கு விநாயகமூர்த்தி கிருபைகூர்ந்து ஐந்து முகங்களும், பத்துக் கரங்களுமுடையவராய், சிங்க வாகனமூர்ந்து, அவர்களெதிரிற் பிரத்தியட்சமாயினர். உடனே கிர்த்தியானவள் தனது மைந்தனோடும் பணிந்தெழுந்து, ஓ தேவதேவோத்தமராகிய துண்டி விநாயக மூர்த்தியே! பிரமனுதிய மூவருக்கும் முத்தொழிலளித்தவரே! ஆதிமத்தியாந்த ரகிதமாயிராநின்ற கடவுளே! தேவரீரது பெருங் கருணையால் அடியேங்கள் மேலாகிய தவத்தினையுடையவர்களாயினேம். யாங்கள் பல பிறவிகடோறுஞ் செய்துவந்த பாவங்களனைத்தும் போயின. எல்லாப் பயன்களையும் எளிதிற் பெற்றனம். தேவரீருடைய பேருளால் நிலைபெற்றிருக்க வுதித்த எனது மைந்தனுகிய இவனுக்கு எனது மாற்றாளூட்டிய விடத்தைத் தேவரீர் பெருங் கருணையால் கிருச்சமத முனிவர் தீர்த்து மீட்டும் உயிரையளித்தனர். இனி இப் புத்திரன் எக்காலத்தும் ஓர் இடையூறும் வருந்தாமல் தீர்க்காயுள், கல்வி, செல்வ முதலானவைகளைப்பெற்று, யாவருக்குந் தலைமையாயிருக்கத் தக்க மேன்மையும், பகையாயினும் ஏவல் செய்யத் தக்க பரிசும், அளவற்ற போகங்களைப் பொருந்தி வாழும்படியான வரமுந் தேவரீர் கடாட்சித்தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனள். அதற்கு விநாயகப்பெருமான் கிருபைகூர்ந்து, அவள் கருதிய எல்லா வரங்களையுந் தந்து, அன்பிற் சிறந்த அரிவையே! உனது புதல்வ

ளுகிய இவன் இவ்வுலகத்தில் ஆயிரம் வருடம்வரையி லுயிர்பெற் றிருந்து ஆயிரம் * மகங்கள் செய்து, அந்திய காலத்தில் தத்துவ ஞானத்தை யுணர்ந்து,நம்மைச் சேருவானென்று திருவாய்மலர்ந்து, அப் புதல்வன் கரத்தில் மூவுலகத்தாரு மஞ்சத்தக்க வச்சிராயுதத் தினை யளித்து, அவனுக்குப் பரசுபாணி யென்னும் ஓர் நாமமுந் தந்து யதாப்பிரகாரந் துண்டி விநாயகமூர்த்தி தமதுருவைக் கரந்த ருளினர்.

இப்பால் கீர்த்தியும் அவள் புத்திரனும் மறுநாள் காலையிலெழு ந்து கங்கையில் ஸ்நானஞ் செய்து துண்டி விநாயகமூர்த்தியைப் பேரன்பினோடும் பூசித்து விடைபெற்று, அக் காசித்தலத்தை விட்டுப் பிரிவதற்கு மனமில்லாமற் பிரிந்து வழிக்கொண்டு அனந்த அடவிகளைக் கடந்து தனது நாயகன் அரசாட்சி செய்திருக்கின்ற பலவகை வளப்பங்களமைந்த கன்னமாபுரிக்குச் சமீபமாயினர். அதை அவ்வரசனறிந்து உடனே அவர்களை அழைத்துவருமாறு மந்திரிகளை ஏவினன். அவர்களும் இப்பூதலஞ் செய்த பாக்கியமே வந்ததென்று மனங் களித்துப் புஷ்பங்களாலும், மணிகளாலும், வீதிக ளெல்லாம் அலங்கரித்து எண்ணற்ற வரிசைகளோடும் எதிர்கொண்டு செல்லக் கீர்த்தி சிவிகையின் மீதும், கிப்பிரப்பிரசா தன் யானையின் மீதும் ஆரோகணித்து வீதிகள் யாவுங் கடந்து தமது அரண்மனையிற் பிரவேசித்து இருவரும் பிரிய விரதனுடைய பாதங்களிற் பணிந்தெழுந்தனர். உடனே அவ்வரசன் ஆனந்தவாரி யின் மூழ்கினவனுய்த் தனதிரண்டு கரங்களாலும் புத்திரனைத் தழுவி யெடுத்து அவனைத் தன் மடிமீதிருத்தி அவர்கள் வெளியே சென்றது முதல் நடந்த செய்திகளை யெல்லாங் கீர்த்தியாற் சொல்லிவரக் கேட்டு, அம்மூவரும் அளவளாவிய அன்பினோடும் ஆனந்த சாகரத் திற்றிளைத்து வாழ்ந்துவந்தனர்.

அந்நாளையில் பிரிய விரதனுனவன் தனது குமாரனுகிய பரசு பாணிக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்து தனதரசுரிமையை அவன் தோளிலிறக்கி மிக்க சித்த சுத்தியோடும் வனத்திற் சென்று தவஞ் செய்து கொண்டிருந்தனன். பின்னர் அவன் புதல்வன் ஒளி வீசு கின்ற மணியினலே விநாயக மூர்த்தியினுடைய திருவுருவஞ் சமைத்து, அதைத் தனது கண்டத்தி லணிந்துகொண்டு † சகஸ்திர யாகங்களைக் குறைவில்லாமல் முடித்து, சகஸ்திர வருடபரியந்தங்

* மகம்-யாகம், † சகஸ்திரம் - ஆயிரம்.

தனதபசாட்சியைத் திசையனைத்தினுஞ் செலுத்தி, அந்திய காலத்தில் எம்பருடைய கிருபாகடாட்சத்தினுற் றெய்வ விமானம் வர, அதில் ஆரோகணித்து விநாயக லோகத்திற் சென்று, அனந்த கற்ப காலம் வரையில் அங்ஙனே யிருந்து, எல்லாப்போகங்களையும் இடையூறின்றி யனுபவித்து, முடிவில் பேரின்ப முத்தினையு மடைந்தனன்.

ஏ பார்வதி! விநாயகமூர்த்திக்கு வன்னிப்பத்திரத்தில் விழைவுண்டான காரணத்தையும், அவ்வன்னி வரம் பெற்றிருக்கின்றமையுஞ் சொன்னோம். அவ்விநாயக மூர்த்தியையும், நம்மையும் வேறாக நினையற்க! அவ்வன்னிப்பத்திரம் அவருக்கிஷ்டமாகியதால் யாமும் அதனை அணிந்து கொண்டனம். அப்பத்திரத்தால் எம்மைப் பிராமணர்க ளருச்சிப்பார்களாயின் சாயுச்சிய பதவியை யடைவார்கள். க்ஷத்திரிய ரருட்சித்தால் சாரூப பதவியை யடைவார்கள். வைசியரருச்சித்தால் சாமீபபதவியை யடைவார்கள். சூத்திர ரருச்சித்தால் சாலோகபதவியை யடைவார்கள். என்று சிவபெருமான் உமாதேவிக்குத் திருவாய்மலர்ந்தருளி யிருக்கின்றமையால், அறுகு கிடையாவிடில் வன்னிப்பத்திரத்தினுலாவது, மந்தார மலரினுலாவது விநாயகமூர்த்தியை யருச்சிக்கவேண்டும். என்று பிரமதேவன் பிதிர்தேவனுக்குச் சொன்னதாகத் தேவேந்திரன் சூரசேன மகாராசனுக்குச் சொன்னுன்.

கிப்பிரப்பிரசாதன் வரம்பெறு படலம் முற்றிற்று

கிருதவீரியன் மகப்பெறு படலம்

மகிடவிழ்பங் கயத்தவிசின் வானவன்சங் கடசதுர்த்தித்
திடமுறுமேன் மைகள்டலவுந் தெளியவுரைத் திடக்கேட்ட
கடவுளேனு மொருபிதிரன் கைதொழுது விரதத்தை
நடவியபின் முடிக்கும்வகை நவிற்றுகென வவனவில்வான்.

நித்தியானந்தமே அறிவாகி மகா தவசீலமுற்ற முனிவர்களே! கிப்பிரப்பிரசாதன் விநாயகமூர்த்தியை வன்னி, மந்தாரை, அறுகு இவைகளா லருச்சித்து அளவற்ற வரங்களைப் பெற்ற வரலாற்றினைச் சொன்னோம்! இப்பால் கிருதவீரியன் உபாசித்த திறத்தினைச் சொல்லுவோங் கேட்பீர்களாக!

தேவேந்திரன் பின்னுஞ் சூரசேன மகாராசனை நோக்கிச்சொல்லுவான், அரசனே! பிரமதேவனாற் சங்கட சதுர்த்தி விரதத்தின் பெருமைகளை யெல்லாந் தெளிவுபெறக் கேட்ட பிதிர்தேவன் மீளவும் அவனைப் பணிந்தெழுந்து, சுவாமீ! அவ்விரதத்தை முடித்த பின்பு நடத்தவேண்டிய முறைமை யாதோ? அதனையுந் தேவரீர் திருவாய்மலர்ந்தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனன். அதற்குப்பிரமனிசைந்து, அன்பனே! அவ்விரதத்தினைத் தொடங்கிய திங்களிலாவது, ஐந்தாந்திங்களிலாவது, ஏழாந்திங்களிலாவது, வருகின்ற சதுர்த்தியில் மேற்கூறியபடி ஓர் கலசம் ஸ்தாபித்து, அதன்மீது ஓர் தட்டை யிருத்தி, அதன் மீது வஸ்திரத்தை விரித்து, அதன் மீது யந்திரம் வைத்து, அதன் மீது சித்தி புத்தி சமேதரா யிருக்கின்ற கணேச மூர்த்தியைப் பொன்னாற் செய்தமைத்து, வேதாகமமுறைப்படி பூசித்துப் பதினாயிரம், ஐயாயிரம், ஓராயிரம், நூற்றெட்டு என்னுந் தொகையில் தனக்கியன்றமட்டும் ஆகுதி கொடுத்து, குறுணி எள்ளைத் தானஞ்செய்தல் வேண்டும். பொருளுடையோனாயின் கோதான முதலியவைகளையுஞ்செய்தல்வேண்டும். அந்தணர் இருபத்தொருபேருக்கு அன்னதானஞ் செய்து, விநாயகமூர்த்தியை மனதிற் றியானித்து, அவர்களருந்தி மிகுந்த சேடத்தைத் தானருந்தல் வேண்டும். பின்னர் அவ்வியந்திரத்தையும், உருவத்தையும் ஆசிரியருக்குத் தானஞ்செய்தல்வேண்டும். இந்தக் கிரமத்தின்படி செய்தால் அவ்விரத பலன் ஈடேறிவரும்.

இவ்விரதத்தை உமாதேவியார் ஆறு மாதமநுட்டித்துச் சர்வானுக்கிரக சாக்ஷாத் சிவபிரானுடைய இடபாகத்தை யடைந்தனர். தமையந்தி யென்பவள் நாலுமாத மநுட்டித்து வனத்திற் சஞ்சரித்திருந்த தன் கணவனாகிய நளராசன் மீட்டுந் தன்னிடம் வரப்பெற்றனள். அகத்திய முனிவர் மூன்றுமாத மநுட்டித்துக் கடல் நீரை யெல்லாந் தமது கரத்திலடக்கி யுண்டனர். கிருஷ்ணமூர்த்தி ஒரே நாளநுட்டித்து வாணாசுரன் ஆவியையுண்டு வெற்றிகொண்டனர். இதுவன்றி இவ்விரதத்தை யானும் விண்டு, இந்திரன் முதலிய எல்லாத் தேவர்களும் இடையூறுற்ற காலத்திலெல்லாம் அனந்த முறையநுட்டித்து வேண்டிய வரங்களைப் பெற்றனம். கொன்றைப்பூமாலையைத் தரித்த யானைமுகக் கடவுள் விரதத்தினைப்போல மேலாகிய பயனைத்தரும் விரதம் ஒன்றுமில்லை. இதனை நன்றாய்க் கவனிக்கக்கடவையென்று பிரமன் சொல்ல, பிதிர்தேவன் பேரானந்தங்

கொண்டு, அடியேனும் அடியேனுடைய வம்சமும் ஈடேறினே மென்று பலமுறை துதித்து, மீட்டுந் தொழுதெழுந்து விடைபெற்று தனக்குப் பிரமதேவனுரைத்த சங்கட சதுர்த்தி விரத முதலான சகல மகத்துவங்களையும் ஓர் புத்தகத்திலெழுதி, யானைகள் திரியும் படியான காட்டில் மனமென்கிற யானையையடக்கித்தவஞ்செய்திருக் கின்ற தனது புதல்வனாகிய கிருதவீரியனுடைய கனவிற்சென்று அந்தப் புத்தகத்தை அவன் கையிற்றந்து, மைந்தனே! இப்புத்தகத் தில் விநாயகமூர்த்தியினுடைய மேலான விரதமெழுதியிருக்கின் றது. இதனை அந்தணர்களால் வாசிப்பித்தறிந்து அவ்வாறே விரத மநுட்டிப்பையாயின் உனக்குப் புத்திரசம்பத்துண்டாகுமென்று சொல்லி தனது லோகம்போய்ச் சேர்ந்தனன்.

உடனே கிருதவீரியன் விழித்து கனவிற் கண்ட தந்தையை நனவிற் காணுதவனாய் வருந்தித் தமது கையிலமர்ந்திருக்கின்ற புத் தகத்தைக் கண்டு அத்தியந்த சந்தோஷங் கொண்டு அதுகாறுந் தான் கொண்டிருந்த மனக்கவலையையும், சந்தானத்திற்குத் தடையா யிருந்த பாவங்களையும், சத்துருக்களாலுண்டான பழியையும், சரீ ரத்தாலடைந்திருந்த வருத்தத்தையும் ஒழித்தவனாய் உடனே தனது சமீபத்திற் றவஞ்செய்திருந்த மனைவியைக்கூவி அவளுடன் தான் கண்ட கனவினைக் கூறிப் பின்னர் அவ்வனத்தைவிட்டு, நகரத் தினையடைந்து தனது மந்திரி முதலாயினோருக்கும் அதனைத் தெரி வித்து பிராமணர்களைக்கூவித் தெய்வீகமுள்ள அப் புத்தகத்தை அவர்கள் கையிற் றந்து வாசிக்கச் சொல்லினன். அதையவர்களேற் றுச் சோடச வுபசாரங்களோடும் பூசித்து அதன் காப்பை யவிழ்த்து வாசித்து, ஓ பூலோக சக்கரேஸ்வரா! இதில் விநாயக மூர்த்தியினுடைய விரதத்தைப் பிரமதேவன் சொல்ல எழுதியதா யிருக்கின்றது. யாங்கள் இதுகாறும் எவ்விடத்திலும் இவ்விரதத் தினைக் கேட்டதில்லை. இப்போது உமது தபோ மகிமையினால் யாங்க ளறியலாயினோம் என்று தங்கள் தங்கள் உள்ளன்பினோடும் அவனைக் கொண்டாடி அப்புத்தகத்தை அவன் கையிற் றந்து விடை கொண்டு போயினர்.

விநாயக பூஜாரம்பம்

இப்பால் கிருதவீரியன் விரதகாலஞ் சமீபித்தலை யுணர்ந்து தனது குலக்குருவாகிய அத்திரி மகாமுனிவரை யழைத்து, அபிஷேகத்திற்குரிய திரவியங்களையும், அருச்சித்தற்கேற்ற மலர்களையும், நிவேதனத்திற்குத் தக்க பதார்த்தங்களையும். தூபதீபங்கட்கு வேண்டிய பொருள்களையும் தெரிந்து, ஏவலாளரைக்கூவி பூஜா திரவியங்களைச் சேகரிக்குமாறு ஆக்ஞாபித்தனன். அவ்வாறே அவ்வேவலாளர்கள் அக்கட்டளையைச் சிரமேற்கொண்டு பற்பல இடங்கட்குச் சென்று, அவ்வவ்விடங்களிற் கிடைத்தற்கரியதும், யாவராலும் மதித்தற்கரியதும், விரும்பற்பாலதும் விலைகொடுத்துக் கொள்ளற்கேலாததுமாயுள்ள, மிக அற்புதமான திரவியங்களைக் கொண்டு வந்து நிரப்பி, அவைகளைத் தனித்தனியாக வேறுபடுத்தி, ஆராய்ந்து, பழுதுபார்த்துச் சித்தப்படுத்திய பின்னர், ஓர் நவரத்தின மயமான மண்டபம் அலங்காரம் செய்து முற்றுவித்தார்கள்.

பின்னர் கிருதவீரியன் தான் குறித்திருந்த மாசி மாதம் கிருஷ்ணபக்ஷ அங்காரக சதுர்த்தசி வருதலும், அன்றுதயத்திலெழுந்து மிக்க மனக்களிப்புடன் நீராடி, கிரமப்படி விபூதியணிந்து உருத்திராக்ஷம்பூண்டு நித்திய கருமமுடித்து, நியமமுடையவராய் பரிசுத்தமான இடத்திற் சென்று, மிருத்திகை=(மண்) எடுத்து வந்து அதில், வேர்கள், செல்முதலிய செந்துக்கள், கற்கள் முதலானவை இல்லாவண்ணம் சோதித்துப் பிசைந்து, பதப்படுத்திச் சிற்ப சாத்திரத்திற் கூறியவாறு விநாயகமூர்த்தியின் * திருவுருவம் அமைத்து, பொன்னினாலும் அவ்வாறே ஓர் திருவுருவம் அமைத்து வைத்துக் கொண்டு, ஆதி சைவ வேதியர்களை வரவழைத்து வேத பாராயணம் செய்யச்செய்து, அவ்வாதி சைவர்கள் மத்தியில் இருந்துகொண்டு, சிவாகம முறைப்படி சிரசாதி பாதம் வரையில் † நியாசம் செய்து ஆசமனம், பிராணாயாமம், பூசுத்தி முதலானவைகளை நடாத்தி,

சங்கற்பம்

ஏவங்குண விசேஷண, விசிட்டாயாம், சுபதிதௌ. அஸ்மாகம் சஹகுடும்பானாம், க்ஷேமஸ்தைர்ய, விஜய ஆயுராரோக்கிய, ஐஸ்வர்

---

* திருவுருவம் வெள்ளியினாலும், பசுவின் சாணம், பசுவெண்ணெய் திரு வெண்ணீறு, சந்தனம், சருக்கரை, மஞ்சள் முதலியவைகளினாலும் அமைத்துப் பூசிப்பதும் உண்டு. † நியாசம் — தொடல்.

யானும், உத்தரோத்தராபிவ்ருத்யர்த்தம், தர்மார்த்த காமமோக்ஷ, சதுர்வித பலபுருஷார்த்த ஸித்யர்த்தம், ஸ்ரீசங்கட ஹரணகணபதி ப்ரீதியார்த்தம், கல்போக்த்ப்பகாரேண, பூஜாங்கரிஷ்யே!

என்று சங்கற்பங்கூறி, சந்தன மத்தாலாகிய ஓர்வேதிகையை வைத்து அதன்மீது தண்டுலம் பரப்பி, அதன்மீது சொர்னவத்திரம் ஒன்றை விரித்து, அதன்மீது இழைசுற்றி நீர்நிரப்பி இருக்கின்ற பொற்கும்பத்தை ஸ்தாபித்து, அதில் அத்தி, ஆல், அரசு, மா, நாவல் என்னும் பஞ்ச தளிர்களையும், சுகந்தி, பொன், மரகதம், மாணிக்கம், முத்து என்னும் பஞ்சரத்தினங்களையும் பெய்து, அக்கும்பத்திற்குச் சந்தனம், புட்பம், அக்ஷதை முதலானவைகளைச் சாத்தி,

கலச பூசை

"கலசஸ்ய முகேவிஷ்ணு, கண்டேருத்ரஸ்மாஸ்ரத, முலேதத்ரஸ்திதோப்பிரம்ஹா, மத்யேமாத்ர கணாஸ்மிர்தா, குக்ஷோது சாகராஸ்ர்வே ஸப்தத்வீ பாவசுந்தர, ருக்வேதோ யசுர்வேத சாமவேத அதர்வண, அங்கைஸ் ஸஹிதாசர்வே கலஸாம் புஸமாஸ்ரித. ஆயேந்து கணேச பூஜார்த்தம் துரிதக்ஷயகாரக, கங்கேச யமுனே சைவ, கோதாவரி ஸரஸ்வதி, நர்மதேசிந்து காவேரி, ஜலேஸ்மின் ஸன்னிதிங்குரு" என்று கும்பபூசை செய்து,

அக்கும்பத்திற்கு மேற்றிசையில் யந்திரமிட்டு, முன்செய்து வைத்திருக்கும் பிருதிவிமூர்த்தியை எழுந்தருளச்செய்து, மற்றொரு வேதிகையில் சொர்ன மூர்த்தியை எழுந்தருளச் செய்து, முன்பு சேகரித்து வைத்திருக்கும் பூஜாதிரவியங்களிலுள்ள குங்குமம், பச்சைக்கற்பூரம், புட்பம், அறுகு முதலிய பற்பல சுகந்த வர்க்கங்களைக் கலந்து, முன்பு சுத்தப்படுத்தி வைத்த மணிவட்டகைகளில் நிரப்பி, மற்ற வட்டகைகளில் கங்கை முதலிய சுத்த தீர்த்தம், அரிசி, பால், தருப்பை நுனி, மலர், வெண்கடுகு, நெல், எள்முதலிய திரவியங்களை விதிப்படி அமைத்து, அருக்கியம், பாத்தியம், ஆசமனம் முதலியவைகளை மந்திரபூர்வமாகச் செய்து காத்திற் புஷ்பமும்அக்ஷதையும் கொண்டு,

த்வராபீட பூஜை

ஓம் பூர்வத்வாரேத்வாரஸ்ரீயைநம:
தக்ஷணத்வாரேத்வார ஸ்ரீயைநம:
பச்சிமத்வாரேத்வாரஸ்ரீயைநம:
உத்தர த்வாரேத்வாரஸ்ரீயைநம:
தேஹாள்யை நம:
த்வாரசோபாயைநம:
பீடமத்யேவாஸ்து புருஷாயநம:
மஹாமண்டூகாய நம:
காலாக்கினிருத்ராயநம:
கூர்மாயநம:
வராஹாயநம:
அனந்தாயநம:
ப்ருத்திவ்யேநம:
அங்குசாயநம:
ஸப்தத்வீபேப்யோநம:
ஸப்தஸமுத்ரேப்யோநம:
கந்தாயநம:
நாளாயநம:
பத்ரேப்யோநம:
கெஸ்ரெப்யோநம:
கர்னிகாயை நம:
அதர்மாயநம:
திப்தாய நம:
மத்யேசந்த்ரோஸ்கிதசங்க
ஹரணகணபதயேநம:
ரஜஸேயநம:
தமசேயநம:
அக்கினிமண்டலாயநம:
அக்கினிமண்டலாதிபதயேநம:
வஹன்யேநம:
அர்க்கமண்டலாயநம:
அர்க்கமண்டலாதிபதயே
சூர்யாயநம:
ஸோமமண்டலாயநம:
ஸோமமண்டலாதிபதயே நம:
சந்த்ரமஸேநம:
க்ரஹமண்டலேப்யோநம:
க்ரமண்டலாதி பதிப்யஆதியேநம:
த்யாதிநவக்ரகேப்யோநம:
தன்மத்யேத்ருவமண்டலாயநம:
த்ருவமண்டலாதிபத்யேத்
ருவாயநம:
ரத்நசிம்ஹாசநாயநம:
இட்சுசமுத்ராயநம:
ஸ்வர்ணத்வீபாயநம:
ரத்நமண்டபாயநம:
கல்பவ்ருக்ஷாயநம:
காமதேனுவேநம:
க்ஞானயநம:
வைராக்யாயநம:
ஐஸ்வர்யாயநம:
தர்மாயநம:
அக்ஞானயநம:
அவைராக்யாயநம:
அநைஸ்வர்யாயநம:
மாயாதத்வாயநம:
ஆத்மதத்வாயநம:
வித்யாதத்வாயநம:
சிவதத்வாயநம:
ஆத்மனேநம:
அந்தராத்மனேநம:
சிவாத்மனேநம:
பரமாத்மனேநம:
மத்யேருத்ராயநம:
பகவதைநம:
தேஜோவதைநம:
மத்யேவிக்னநசினேநம:
சர்வசங்கடநிவாரிணேநம:

என்று த்வராபீட பூசை செய்து,

சிந்தனை

"த்யாயேத் கஜானனம் தேவம், சப்தகாஞ்ச னஸங்நிபம், சதுர்ப்புஜம், மஹாகாயம், ஸர்வாபரண பூஷிதம், தண்டாக்ஷமலாபரசு, பூர்ணமோதககதாரிணம், பசாங்குச தரம் தேவம், த்யாயேத் சித்திவிநாயகம்-ஸ்ரீ சித்திவிநாயகாய நம: தியானம் ஸமர்ப்பயாமி!" என்று சிந்தித்து,

ஸ்தாபனம்

"விநாயக நமஸ்தேஸ்து, கௌரீ மலஸமுத்பவ, இமாம் க்ருதாம் மயாம் பூஜாம், க்ருஹாண கணநாயக. ஸ்ரீ கணநாயகாய நம: ஆவாஹனம் ஸமர்ப்பயாமி!" என்று ஸ்தாபனஞ் செய்து,

பீடம்

"மௌக்திகை புஷ்யராகஸ்ச, நாநாரத்ந ரவிராஜிதம், திவ்யஸிம்ஹாசனம் சாரூப்ரி யர்த்தம் ப்ரதிக்ருய்ஹதாம், ஸ்ரீ விநாயகாயநம ஆஸனம் ஸமர்ப்பயாமி!" என்று பீடமிட்டு,

பாத்தியம்

"கௌரீபுத்ர நமஸ்தேஸ்து, சங்கரப்ரிய நந்தன, பக்த்யாபத்யமயாதத்தம், க்ருஹாண சுரஸத்தம, ஸ்ரீகௌரீபுத்ராயநம, பாத்யம் ஸமர்ப்பயாமி!" என்று பாத்யம் கொடுத்து,

அர்க்கியம்

"அர்க்யம் க்ருஹாண தேவேச, கணாதிபகஜானன, கந்ததூர்வாக்ஷதர்யுக்தம், கங்காஜல மிதம் சுபம், ஸ்ரீகஜானனாயநம, அர்க்யம் ஸமர்ப்பயாமி!" என்று அர்க்யம் கொடுத்து,

ஆசமனம்

"அநாதநாத சர்வேச கீர்வாணசுரபூஜித, நிர்மலம் கந்தஸம்யுக்தம், க்ருஹாண ஸமனம்விபோ, ஸ்ரீ சர்வேசாயநம, ஆசமனம் ஸமர்ப்பயாமி!" என்று ஆசமனம் கொடுத்து,

சாமாந்ய நிவேதனம்

"ததி க்ஷீரஸமாயுக்தம், மத்வாஜ்யேன ஸமன்விதம், மதுபர்க்கம் க்ருஹாணேதம், கஜவக்த்ர நமோஸ்துதே, ஸ்ரீகஜவக்த்ராயநம, மதுபர்க்கநைவேத்யம் ஸமர்ப்பயாமி!" என்று, தேன், பால், பழம் முதலியவைகளைச் சாமானியமாக நிவேதித்து,

அபிஷேகம்

பஞ்சாமிர்தம்

"ஸ்நானம் பஞ்சாம்ருதோர் திவ்ய, குருஷ்வசுரசத்தம,பக்த்யாத் துப்யம் மயாதத்தம், விக்னராஜ நமோஸ்துதே, ஸ்ரீ விக்னராஜாய நம: பஞ்சாமிர்த ஸ்நானம் ஸமர்ப்பயாமி!" என்று * பஞ்சாமிர்த அபிஷேகஞ் செய்து,

பால்

"ஸவ்ரபேயம் மகா திவ்யம், பவித்திரம் புஷ்டிவர்த்தனம்,ஸ்நாநாயதே மயாதத்தம், க்யஹிஷ்வசுரதத்தமம் க்ஷீரஸ்நானம் ஸமர்ப்பயாமி!" என்று பாலாபிஷேகஞ் செய்து,

தயிர்

"மஹஸ்வாது சமாயுக்தம், ப்ரசித்தம் மகாற்புதம், ஸ்நாநாயதே மயாதத்தம், ததீதம் ப்ரதிக்ருய்ஹதாம். ததிஸ்நானம் ஸமர்ப்பயாமி!" என்று தயிர் அபிஷேகஞ் செய்து,

நெய்

"தெவர்ஷீணும், ப்ரயம், புண்யம், பவித்ரம், புஷ்டிவர்த்தனம், ஸ்நாநாயதே மயாதத்தம், க்ருஹஞ்ஜ்யம் நமோஸ்துதே, க்ருதஸ்நானம் ஸமர்ப்பயாமி!" என்று நெய் அபிஷேகஞ் செய்து,

தேன்

"அனேக வ்ருக்ஷயஙிசய, குசுமோற்பூதமற்புதம், ஸ்நாநாயதோ மயாதத்தம், கணேசப் ரதிக்ருய்ஹதாம், மதுஸ்நானம் ஸமர்ப்பயாமி!" என்று தேன் அபிஷேகஞ் செய்து,

சர்க்கரை

"இட்சிகண்ட ஸமுத்பூதா, பராஸ்வாத்ய தராசுபா, சர்க்கரேயம் மயாதத்தம், ஸ்நாநார்த்தம் ப்ரதிக்ருய்ஹதாம், சர்க்கரா ஸ்நானம், ஸமர்ப்பயாமி!" என்று சர்க்கரை அபிஷேகஞ் செய்து,

---

*பஞ்சாமிர்தம்:—தேன், பால், வாழைப்பழம், சருக்கரை, நெய் இவ்வைந்தும் கலந்தது. "நல்லதில நெய்யாடி யானிடத்தைந்தாடி நவையிலேயமுதமாடி, நல்கு காரண காரியம் முறையினன்றியே நறுசெய்பாறயிராடியே, மெல்லமலர் மதுவாடி யின்கழைச் சாருடி மென் பழச் சாருடியே விழையுமிள நீராடி யாரக் குழம்பாடி விதியின்மை தபனமாடி," என்ற முறைப்படி அபிஷேகஞ்செய்து.

சுத்தோதகம்

"கங்காதி ஸர்வதீர்த்தேஸ்து, ஆனீத்யைர் நிர்மலைஸ்சுபை, வாஸிதைருதகைர்தேவ, ஸ்னபயாமி கஜானன, ஸ்ரீ கஜானனுயநம, சுத்தோதக ஸ்நானம் ஸமர்ப்பயாமி!" என்று கங்கை முதலிய சுத்த சலத்தால் அபிஷேகஞ்செய்து,

---

அலங்காரம்

பீதாம்பரம்

"ரக்தவஸ்த்ரம் த்வயம்தேவ, கௌரீபவ பவப்ரபோ, க்ருஹாணேதம் மயாதத்தம், விக்னராஜநமோஸ்துதே, ஸ்ரீ விக்னராஜாய நம, வஸ்திரயுக்மம் ஸமர்ப்பயாமி!" என்று நல்ல இரண்டு பீதாம்பரங்களை யுடுத்தி,

யக்ஞோபவீதம்

"உபவீதம் ப்ரம்ம சூத்ரம், ப்ரம்ஹணு நிர்மிதம்புரா, நாகயக்ஞோப வீதேதம், க்ருஹாண கணநாயக-ஸ்ரீ கணநாயகாயநம யக்ஞோப வீதம் ஸமர்ப்பயாமி!" என்று பூநூல் தரித்து,

சர்வாபரணம்

"கோடி சூரியப்ராகாதீச, ரக்தவர்ண சதுர்ப்புஜ, மயாஸமர்பிதானீஹா, பூஷணுநிக்ருஹாணபோ, ஸர்வாபரணுனி ஸமர்ப்பயாமி"! என்று ஆபரணுலங்காரஞ்செய்து,

கந்தம்

"சந்தன கருகற்பூர, ம்ருகநாபி ஸமன்விதம், கந்தம் தர்ஸ்யாமி விக்னேச, ஸர்வாபீஷ்ட ப்ரதாயக-ஸ்ரீ விக்னேசாயநம கந்தம் ஸமர்ப்பயாமி!" என்று திருமேனி முழுவதும் சந்தனத்தை அப்பி,

அக்ஷதை

"அக்ஷதான் த்வதிரம் சுப்ரான், ஹரிஸ்ரிதானபி, மயா ஸமர்ப்பிதான்தேவ, க்ருஹாணத் விரதானன, ஸ்ரீஸர்வாபீஷ்டப்ரதாயகாய நம அக்ஷதாம் ஸமர்ப்பயாமி!" என்று அக்ஷதை = (மஞ்சள்-அரிசி)பொற்சுண்ணம், பூந்தாது முதலியவற்றைச் சாத்தி,

புஷ்பம்

"சுகந்தீநிச புஷ்பாணி, ஜாஜீகுந்த முகானிச, ஏகவிம்சதி புஷ்பாணி, க்ருஹாணத்வம் விநாயக, ஸ்ரீ விநாயகாயநம புஷ்பாணி பூசையாமி!" என்று உக-மலர்களைச் சாத்தி;

மால்யம்

"சுகந்தீநிச மால்யானி, க்ருஹாண கணநாயக, விநாயக நமஸ்துப்யம் சிவசூனே நமஸ்துதே, மால்யானி சமர்ப்பயாமி"! என்று மால்யம் தரித்து,

---

அருச்சனை (அறுகு)

ஒவ்வோர் மந்திரத்தின் முடிவிலும் "தூர்வாயுக்மம் பூசையாமி" என்று சொல்லி அருச்சிக்கவேண்டும்.

ஓம் கசானனுயநம:	ஓம் உமாபுத்ராயநம:
விக்னராஜாயநம:	க்ருஷ்ணபிங்களாயநம:
லம்போதராயநம:	பாலசந்த்ராயநம:
சிவாத்மஜாயநம:	கணேசாயநம:
வக்ரதுண்டாயநம:	விக்னநாசினேநம:
சூர்ப்பகர்ணுயநம:	விகடாயநம:
குஜ்பாயநம:	வாமதேவாயநம:
சர்வதேவாய நம:	சந்த்ரார்த்ததாரிணேநம:
சர்வாத்திரிநாசினேநம:	கணுதிபாயநம:
விக்னஹிர்த்ரேநம:	சங்கரகௌரீ சூனவேநம:
தூம்ராயாநம:	

என்று இரண்டிரண்டாக இருபத்தோ ரறுகையெடுத்து அருச்சித்து,

அங்கபூஜை

ஓம் கணேசாயநம = பாதௌபூஜையாமி = பாதம்
விக்னராஜாயநம = ஜானுநீபூஜையாமி = முழந்தாள்.
ஆகுவாஹனுயநம = ஊரும்பூஜையாமி = தொடை.
ஏரம்பாயநம = கடிம்பூஜையாமி = நிதம்பம்.
தேவதேவாயநம = நாபிம் பூஜையாமி = நாபி.
லம்போதராயநம = உதரம்பூஜையாமி = வயிறு.
கணநாயகாயநம = ஹிருதயம்பூஜையாமி = இருதயம்.
ஸ்தூலகண்டாயநம = கண்டம்பூஜையாமி = கண்டம்,

ஸ்கந்தாக்ரஜாயநம = ஸ்கந்தௌ பூஜையாமி = கழுத்தடி.
சதுர்ப்புஜாயநம = பூஜௌ பூஜையாமி = தோள்.
பரசு ஹஸ்தாயநம = ஹஸ்தான் பூஜையாமி = உள்ளங்கை.
கஜவக்திராயநம = வக்த்ரம் பூஜையாமி = நாசி அல்லதுமுகம்.
விக்ன ஹந்த்ரேநம = நேத்ரே பூஜையாமி = கண்.
சூர்ப்பகர்ணயநம = கர்னௌ பூஜையாமி = காது.
ஏகதந்தாயநம = தந்தம் பூஜையாமி = தந்தம்.
குமாரகுருவேநம = சிரம் பூஜையாமி = சிரம்.
சர்வேஸ்வராயநம = சர்வாங்கானி பூஜையாமி = சர்வாங்கம்.

என்று அங்கபூஜைசெய்து,

ஆவரணபூஜை

ப்ரதமாவரணம்

ஓம் கணாதிபாயநம:	ஓம் இபவக்த்ராயநம:
உமாபுத்ராயநம:	லம்போதாராயநம:
அகனாசனாயநம:	கஜவக்த்ராயநம:
ஏரம்பாயநம:	ஏகதந்தாயநம:
தூமகேதவேநம:	குமாரகுருவேநம:
பாலசந்த்ராயநம:	மூஷிகவாகனாயநம:
ஈசபுத்ராயநம:	சங்கடநாசனாயநம:

த்விதியாவரணம்

ஓம் விக்னகணபதயேநம:	ஓம் ஏகதந்தகணபதயேநம:
விநாயககணபதயேநம:	சூரகணபதயேநம:
தீரகணபதயேநம:	சூர்ப்பகர்ன்னகணபதயேநம:
வரதகணபதயேநம:	க்ஷிப்ரப்ரசாதகணபதயேநம:
இரத்னகணபதயேநம:	சித்திகணபதயேநம:
லம்போதரகணபதயேநம:	

த்ரிதியாவரணம்

ஓம் ரமாயைநம:	ஓம் புஷ்பபாணாயநம:
ரமேசாயைநம:	மாயைநம:
உமாயைநம:	வராஹாயநம:
வருஷாங்காயநம:	ஸதாசிவாயநம:
ரத்நநம:	

சதுர்த்தாவரணம்

ஓம் ஆதித்தாயநம: ஓம் சனேஸ்வராயநம:
ஸோமாயநம: ப்ரகஸ்பதயேநம:
அங்காரகாயநம: ராகுக்ர ஹாயநம:
புதாயநம: கேதுக்ரகாயநம:
சுக்ராயநம:

பஞ்சமாவரணம்

ஓம் த்ரத்தைய்நம: ஓம் சுதா தாராயைநம:
சமர்த்தைய்நம: த்ராவிண்யைநம:
காந்தைய்நம: வசுமத்தைநம:
மதத்ரவாயைநம:

சஷ்டாவரணம்

ஓம் இந்த்ராயநம: ஓம் வருணாயநம:
அக்னயேநம: வாயவேநம:
யமாயநம: குபேராயநம:
நிருதயேநம: ஈசானாயநம:

என்று ஆவரண பூசைகளைச் செய்து முடித்து பின்னர்,

பத்திரார்ச்சனை

ஓம் கணாதிபாயநம: மாலதீபத்ரம் ஸமர்ப்பயாமி
சுமுகாயநம: ப்ருங்காராஜபத்ரம் ஸமர்ப்பயாமி
உமாபுத்ராயநம: வில்வபத்ரம் ஸமர்ப்பயாமி
கஜவக்த்ராயநம: தூர்வாபத்ரம் ஸமர்ப்பயாமி
லம்போதராயநம: பதரீபத்ரம் ஸமர்ப்பயாமி
ஹரசூனவேநம: துத்தாரபத்ரம் ஸமர்ப்பயாமி
குஹக்ரஜாயநம: துளசீபத்ரம் ஸமர்ப்பயாமி
கஜகர்னகாயநம: அபாமார்க்கபத்ரம் ஸமர்ப்பயாமி
ஏகதந்தாயநம: ப்ருஅதீபத்ரம் ஸமர்ப்பயாமி
இபவக்த்ராயநம: சமீபத்ரம் ஸமர்ப்பயாமி
மூஷிக வஹாநாயநம: காவீரபத்ரம் ஸமர்ப்பயாமி
விநாயகாயநம: வேணுபத்ரம் ஸமர்ப்பயாமி

கபிலாயநம:	அர்க்கபத்ரம் ஸமர்ப்பயாமி
பின்னதந்தாயநம:	அர்ச்சுனபத்ரம் ஸமர்ப்பயாமி
பத்னீஹீனயநம:	விஷ்ணுக்ராந்தபத்ரம் ஸமர்ப்பயாமி
விஷ்ணுவேநம:	தாடிமபத்ரம் ஸமர்ப்பயாமி
பாலசந்த்ராயநம:	தேவதாரபத்ரம் ஸமர்ப்பயாமி
ஏரம்பாயநம:	மருகபத்ரம் ஸமர்ப்பயாமி
சுராக்ரகண்யாயநம:	ஜாஜீபத்ரம் ஸமர்ப்பயாமி
சித்திவிநாயகாயநம:	சிந்துவாரபத்ரம் ஸமர்ப்பயாமி
சங்கடநாசினேநம:	ஏகவிம்சதிபத்ராணி ஸமர்ப்பயாமி

என்று-சிறுசண்பகம்-கரசராங்கணி-வில்வம்—அறுகு—இலந்தை ஊமத்தை-துளசி-நாயுருவி-சிறுவழுதி-வன்னி-அலரி-மூங்கில்-வெள்ளெருக்கு-மருதம்-விஷ்ணுக்கிராந்தி-மாதுளை-மந்தாரை-மருவு-சாதி மல்லி-வெண்ணொச்சிலி என்னு மிவற்றின் பத்திரங்களைக் கொண்டு அருச்சித்து,

---

புஷ்பார்ச்சனை.

ஓம் சுமுகாயநம:	ஜாதிபுட்பம் ஸமர்ப்பயாமி
ஏகதந்தாயநம:	சாமந்திபுட்பம் ஸமர்ப்பயாமி
கபிலாயநம:	மல்லிகாபுட்பம் ஸமர்ப்பயாமி
கஜகர்னகாயநம:	சம்பங்கி புட்பம் சமர்ப்பயாமி
லம்போதராயநம:	கல்லாரபுட்பம் ஸமர்ப்பயாமி
விகடாயநம:	கேதகீபுட்பம் ஸமர்ப்பயாமி
விக்னநாசினேயநம:	வகுளபுட்பம் ஸமர்ப்பயாமி
விநாயகாயநம:	சதபத்ரபுட்பம் ஸமர்ப்பயாமி
தூமகேதுவேநம:	புந்நாகபுட்பம் ஸமர்ப்பயாமி
கணாத்யக்ஷாயநம:	துத்தூரபுட்பம் ஸமர்ப்பயாமி
பாலசந்த்ராயநம:	மாலதீபுட்பம் ஸமர்ப்பயாமி
பத்னிஹீனயநம:	விஷ்ணுக்கிராந்தபுட்பம் ஸமர்ப்பயாமி
உமாபுத்ராயநம:	கிரிகர்னிகாபுட்பம் ஸமர்ப்பயாமி
கஜானனயநம:	நாகபுட்பம் ஸமர்ப்பயாமி
ஈசபுத்ராயநம:	மந்தாரபுட்பம் ஸமர்ப்பயாமி
சர்வசித்திப்பிரதாயகாயநம:	கோவிதாரபுட்பம் ஸமர்ப்பயாமி

மூஷிகவாகனாயநம: துருமோற்பலபுட்பம் ஸமர்ப்பயாமி
குமாரகுருவேநம: ரக்தபுட்பம் சமர்ப்பயாமி
தீர்க்கதுண்டாயநம: அர்க்கபுட்பம் ஸமர்ப்பயாமி
இபவக்த்ராயநம: முனிபுட்பம் ஸமர்ப்பயாமி
ஸங்கடநாசினேநம: ஏகவிம்சதிபுட்பாணி ஸமர்ப்பயாமி

என்று சிறுசண்பகம்—சாமந்தி—மல்லிகை—சம்பங்கி—செங்குவளை-தாழை-மகிழம்-தாமரை-புன்னை-ஊமத்தை—முல்லை-விட்ணுக்கிராந்தி-வெள்ளைக்காக்கணம்-நாகை-மந்தாரை-குரா-கோங்கு-செம்பிரத்தம்-வெள்ளெருக்கு-அகத்தி என்னுமிவற்றின் புட்பங்களைக் கொண்டு அருச்சித்து,

துவாதசநாம பூஜை.

ஓம் சுமுகாயநம:
ஏகதந்தாயநம:
கபிலாயநம:
கஜகர்ணிகாயநம:
லம்போதராயநம:
விகடாயநம:
ஓம் விக்னராஜாயநம:
கணாதிபாயநம:
தூமகேதுவேநம;
கணாத்யக்ஷாயநம:
பாலசந்த்ராயநம:
கஜானனாயநம:

அஷ்டோத்தர சதநாம பூஜை.

ஓம் விநாயகாயநம:
விக்னராஜாயநம:
கௌரிபுத்ராயநம:
கணேஸ்வராயநம:
ஸ்கந்தாக்ரஜாயநம:
அவ்வ்யாயநம:
பூதாயநம:
தட்சாயநம:
அத்யக்ஷாயநம:
த்விஜப்பிரியாயநம: (க0)
அக்கினிகர்பச்சிதேநம:
இந்த்ரப்ரதாயநம:
வாணிப்ரதாயநம:
ஸர்வசித்திப்ரதாயநம:
ஸர்வதனயாயநம:
ஸர்வப்ரயாயநம
ஸர்வாத்மகாயநம:
சிருஷ்டிகர்த்தேநம:
தேவாயநம:
அநேகார்ச்சிதாயநம: (உ0)
சிவாயநம:
சுத்தாயநம
புத்திப்பிரியாயநம:
சாந்தாயநம:
ப்ரம்மசாரிணேநம:
கஜாநனாயநம:
த்வைமாத்ரேயாயநம:
முனிஸ்துத்யாயநம:
பக்தவிக்னவிநாசாயநம:
ஏகதந்தாயநம: (௩0)
சதுர்ப்பாஹவேநம:
சதுராயநம:

சத்திஸம்புதாயநம:
லம்போதராயநம:
சூர்ப்பகர்ணயநம:
ப்ரம்மவித்தமாயநம:
காலாயநம:
க்ரஸ்பத்யேநம:
காமினேநம: (௪0)
சோமசூர்யாக்கினிலோசனயநம:
பாசாங்குசதராயநம:
சண்டாயநம:
குணாதீதாயநம:
நிரஞ்சனயநம:
அகல்மஷாயநம:
ஸ்வயம்சித்தாயநம:
சித்தார்ச்சிதபதாயநம:
அவ்யாயநம:
பீஜபூரபலாஸக்தாயநம: (௫0)
வரதாய நம:
சாஸ்வதாயநம:
க்ருதினேநம.
பராயநம:
விதபயாயநம:
கதினேநம:
சக்ரிணேநம:
இட்சுசாபத்ருதேநம:
அஜாயநம:
உத்பலதராயநம: (௬0)
ஸ்திரீதாயநம:
ஸ்திரிபதயேநம:
ஸ்துதிஹர்ஷிதாயநம:
குலாத்ரிபேத்ரேநம:
ஜடிலாயநம:
சந்த்ரசூடாயநம:
காந்தாயநம:
பரமஹரிணேயநம:
சமாஹிதாயநம:
ஆஸ்ரிதாயநம: (௭0)
ஹகராயநம:
ஹரயேநம:
பக்தகர்மட்சிதாயநம:
ஓஷதிபதயேநம:
அம்யதாயநம:
கைவல்யாயநம
சச்சிதானந்தவிக்ரகாயநம:
க்ஞானினேநம:
தயாயுதாயநம:
தாந்தாயநம: (௮0)
ப்ரம்மத்வேஷவிவர்சிதாய நம:
பிரம்மத்தைத்யபயதாயநம:
அமரேஸ்வராயநம:
நாகயக்ஞோபவீதனேநம:
ஸ்திரீகண்டாயநம:
விதயேநம:
ராமார்ச்சிதாயநம:
தூஸ்லகண்டாயநம:
ஸ்வயங்கர்த்தேநம:
சாமகோஷப்ரியாயநம: (௯0)
பரஸ்மைநம:
சௌம்யாயநம:
ஸ்தூலகண்டாயநம:
அக்ரகண்யைநம:
தீராயநம:
வாகீசாயநம:
சித்திதாயகாயநம:
தூர்வாபில்வப்ரியாயநம:
வியக்தமூர்த்தயேநம:
ஆமூர்த்திபதேநம: (௱)
பாவதத்துஸ்தங்கேவணேஸ்நம:
துகமானசாயநம:
சங்கரோஸ்தங்கேலணேஸ்துநம:
கமானஸரயநம.
சம்ஸ்தஜகதாதாயநம:
ஹர்ஷாயநம:
மூஷிகவாகனயநம:
ஹருஷ்டாயநம:
துஷ்டாயநம:
ப்ரவஸ்ணத்மதேநம: (௧0௮)
சர்வசித்திப்ரதாயகாயநம:

என்று அஷ்டோத்தர சதநாமபூஜைசெய்து,

திருவாராதனை

தூபம்

"வனஸ்த்துப்யம்தளம் தூபம்-தசாங்காக்ருஹஸம் யுதம்-க்ருஹாண மங்களம் திவ்யம்-மயாதத்தம் விநாயக ஸ்ரீ உமாசுதாயநம: தூபம் சமர்ப்பயாமி!" என்று தூபாராதனை செய்து,

தீபம்

"க்ருதாக்த வர்த்திசம்யுத்தம்-தீபம் சர்வப்ரகாசனும்-க்ருஹாணேசமயாதத்தம்-தேசோராசே ஜகத்பதே, ஸ்ரீ ருத்ரப்ரயாயநம: தீபம்சமர்ப்பயாமி!" என்று தீபாராதனை செய்து,

நைவேத்தியம்

"அன்னேஸ் சதுர்விதைஸ்வாது - ரஸைஷ்டிஸ்மன்விதம் - பக்தியாநிவேதிதம் வேதா - நைவேத்யம் ப்ரதிக்குருய்ஹதாம். போஜைர் நாரீநாவிதைர்யுக்தோன் - மோதகான் க்ருதபார்சிதரான் க்ருஹாண விக்னராசேந்த்ர சர்வகாரியார்த்த சித்தயே - ஸ்ரீவிக்னநாசினேநம: நைவேத்தியம் சமர்ப்பயாமி!" என்று நைவேத்தியஞ் செய்து,

பூர்ணபலம்

"பலானீ மானிரப்யானிஸ், காபிதர் நிதவாக்ரத-மேனமேச பலாவாப்தி, பவேசன்மவிசயன்மணி-ஸ்ரீசங்கடநாசினேநம: பூர்ணபலசமர்ப்பணம் சமர்ப்பயாமி!" என்று பூர்ணபலஞ்செய்து,

"ஸ்தாந்தனதவிக்னேச-புஷ்டலா நிதனுநிச, பூம்யாம்ஸ்திதானிபகவன், ஸ்வீகுருஷ்வ விநாயக. ஸ்ரீவிக்னேசாயநம: ஸ்வர்ணபுஷ்பம் சமர்ப்பயாமி!" என்று தக்ஷிணை வழங்கி,

தாம்பூலம்

"பூகீபால சமாயுக்தம்-நாகவல்லி தளைர்யுதம்-கற்பூர சூர்ணசம்யுக்தம்-தாம்பூலம் ப்ரதிக்குய்ஹதாம்-ஸ்ரீசித்தவிநாயகாயநம: தாம்பூலம் சமர்ப்பயாமி!" என்று தாம்பூலமிட்டு,

புஷ்பம்

"பூசாபல சம்ருத்யர்த்தம், ஸ்வர்னபுஷ்பம் மயேஸ்வா-ஸ்தாபிதம் தேனமேப்ரீத்யை-பூர்ணுக் மருமனோதான். ஸ்ரீவிக்கினேசாயநம: ஸ்வர்னபுஷ்பம் சமர்ப்பயாமி!" என்று தாம்பூலம் ஸ்வர்னபுஷ்பம்என்னு மிவைகளைக் கொடுத்து

"விக்னராஜ நமஸ்துப்யம், பாபக்ஞானப் ரணுசன, புனரார்க்கியம் ப்ரதாஸ்யாமி!" க்ருஹாணசுரசத்தம ஸ்ரீவர்னராஜாயநம் புனரார்க்யம் ஸமர்ப்பயாமி!! என்று அர்க்கியங் கொடுத்து,

ஏகாதச நாமார்ச்சனை

ஒவ்வொரு தியானத்தின் முடிவிலும் "தூர்வாயுக்மம் ஸமர்ப்பயாமி" என்று சொல்லவும்.

ஓம் கணாதிபாயநம:
உமாபுத்ராயநம:
அகநாசினேநம:
ஏகதந்தாயநம:
இபவக்த்ராயநம:
மூஷிகவாகனாயநம:
ஓம் விநாயகாயநம:
ஈசபுத்ராயநம:
சர்வசித்திப்ரதாயககாயநம:
குமாரகுருவேநம:
ஸர்வசங்கடநாசனாயநம:

என்று ஏகாதசநாமங்களாற் றூர்வை யருச்சனைசெய்து,

தியானம்

"கணாதிப நமஸ்தேஸ்து - உமாபுத்ர கஜானன-ஏகதந்தே பவக்ரேதி - ததா மூஷிகவாகன - விநாயககேஸ்வர புத்ரேதி - சர்வசித்தி ப்ரதாயக - குமாரகுருவே துப்யம் - சர்வசங்கடநாசன. இதயேகாதச தூர்வாயுக்ம பூஜாம் ஸமர்ப்பயாமி!" என்று தியானஞ் செய்து,

தூர்வையருச்சனை

ஒவ்வொரு தியானத்தின் முடிவிலும் "தூர்வாயுக்மம் ஸமர்ப்பயாமி!" என்று செபிக்கவேண்டியது.

ஓம் கணேசாயநம:
வக்ரதுண்டாயநம:
உமாபுத்ராயநம:
விக்னராஜாயநம:
கௌரி மலசமுத்பவாயநம:
ஏகிதயேயாயநம:
சுத்தகுணாயநம:
மகாகாயாயநம:
சித்திதாயநாம:
மகோதராயநம:
கஜவக்த்ராயநம:
ஓம் பீமாயநம:
பரசுதாரிணேநம:
கரிகும்பாயநம:
விஸ்வமூர்த்தயேநம:
சித்திகணேசாயநம:
உக்ரதேஜசேலம்போதராயநம:
காமதாயநம:
விக்னேஸ்வராயநம:
சிமுகாயநம:
சக்திசமயுக்தாயநம:

என்று மீட்டும் இவ்விருபத்தொரு நாமங்களாற் றூர்வையருச்சனை செய்து,

தியானம்

"கணேசோ வக்ரதுண்டஸ்க உமாபுத்ரஸ்த்தை வசவிக்னராஜா காமதஸ்ஸ விக்னேஸ்வரயிதீஸ்மூர்தா சிவமுதஸ்சக்தி சம்யுக்தோ கௌரீமலஸ் மத்பவா ஏகித்யேயஸ்த சுத்தகுணோமகாகாய யிதீஸ் மூர்தா ததிஸ்சசித்திதா ப்ரரோகதோ மகாதாயி தீஸ்மூர்தா கஜவக் த்ரஸ்த பீமஸ்ச ததாபரசுதார்யபி கரிகும்போ விஸ்வமூர்த்தி உக்ர தேஜாஸ்ததையெச லம்போதரஸ் தத்சித்தி கணேசச் சைகவிம்சதி இத்யேவிம்சதி தூர்வாயுக்மம் பூஜாம் சமர்ப்பயாமி!" என்று தியானஞ்செய்து,

நைவேத்தியம்

"நாமானிரம்ணீயானி-ஜபேதபிஸ்சபூசயேத் கணேசாத்தஸ்ய வஸ்யந்தி சங்கடானி மகாநத்யபி மகாசங்கட தத்கோஹம் கணேச சரணம் கதம் தஸ்மான் மனோரதம் பூர்ணம் குருவிஸ்வேஸ்ப்ரயா ததஸ்வர்ணமயம் புஷ்பம் விக்னேசாய நிவதயேத் ஸ்ரீ கணேசாய நம: நைவேத்யம் சமர்ப்பயாமி!" என்று நைவேத்தியஞ் செய்து,

ஆலாத்தி

"கணுதிவ நமஸ்தேஸ்து சத்ய ஞானப்ரகாசக நீராஞ்சனம் ப்ரதாஸ்யா தேஜோராஜேநமோஸ்துதே ஸ்ரீகணுதிபாயநம: உத்தர நீராஞ்சனம் சமர்ப்பயாமி!" என்று ஆலாத்தி சுத்தி.

பிரதக்ஷணம்

"யானிகானி சபாபாணி ஜன்மாந்தரக் குருதாஹனிச தானி தானி வினஸ்யம்திப்ர தட்சணதேபதே பாபோஹம் பாபகர்மாஹம் பாபாத்மாப பகம்பவாதராஹிபாங்-க்ருபயாதேவ. சரணுக த்வஸ் தல அன்யதா சரணம் நாஸ்திதவமே சரணமம்மா தஸ்மாத்காருண்ய பாவேன-ரட்சரட்சகணுதிப - ஸ்ரீகணுத்யட்சாயநம: ப்ரதக்ஷணம் ஸமர்ப்பயாமி!" என்று ப்ரதட்சணஞ்செய்து,

நமஸ்காரம்

"நமோஸ்து தேவதேவேச பக்தானும் பயப்பிரதா விக்னனும் ாசகர்த்பேதே. அராத்மஜநமோ நம: ஸ்ரீ விக்னநாசினே நம: நமஸ் காரம் சமர்ப்பயாமி!" என்று நமஸ்காரம் செய்து,

பிரார்த்தனை

"வக்ரதுண்ட மகாகாய சூரியகோடி சமர்ப்பவ ஸத்ரீவிக்னம் குருவே தேவசர்வகார் யேஷஸர்வேதா ஸ்ரீவக்ர துண்டாயநம: ப்ரார்த்தனும் சமர்ப்பயாமி!" என்று பிரார்த்தனைசெய்து,

அர்க்கியம்

"கணேஸ்வர நமஸ்துப்யம் சர்வசித்திப்ராதாயக சங்கஷ்டம் ஹர மேதேவ. க்ரு ஹணர்க்யம் நமோஸ்துதே ஸ்ரீகணேசாயநம: இத மர்க்யம் ஸமர்ப்பயாமி!"

"க்ருஷ்ணபக்ஷ சதுர்த்தயாந்து பூசிதோசி விதூதயே-க்ஷிப்ரப்ர சதாதமைதேயிகரு ஹாணர்க்யம் நமோஸ்துதே ஸ்ரீவிக்ன நாசினேநம: இதமர்க்யம் சமர்ப்பயாமி!"

"தீதீனு முத்தமேதேவிகணேசப்ரய பல்லவே சங்கஷ்டம் ஹர மேதேவி க்ர ஹணர்க்யம் நமோஸ்துதே ஸ்ரீசதுர்த்தி தேவைநம: இதமர்க்யம் சமர்ப்பயாமி!" என்று அர்க்கியங் கொடுத்து,

---

சந்திரபூஜை

அர்க்கியம்

"க்ஷிரோதார்ண வசம்பூத - லட்சுமிபங்தோறி சாகர-க்ரு ஹாணர்க்யம் மயாதத்தம் ரோகிஹிண்ராசஸத்ரீ தஸ்கசின்ரோணீஹித சாத்ராயநம: இதமார்க்யம் சமர்ப்பயாமி!"

"போமாயத் விசவர்யாய தேவராசாய சிவினே - ரோஹிணீச ஹீதாயர்பி க்ரு ஹார்க்ஞயம் நபோஸ்துதே ரோஹிணீ சஹித சந்த்ராயநம ஹிதமர்க்யம் சமர்ப்பயாமி!" என்று அர்க்கியங் கொடுத்து,

நமஸ்காரம்

"ககநாம் கணசம்தீப க்ஷிராப்தி மதனோத்பவ பாபாசித்தி கந்தாத சோமராஜ நமோஸ்துதே ஸ்ரீசந்தராயநம: நமஸ்காரம் சமர்ப்ப யாமி!" என்று சந்த்ர பூஜைசெய்து,

ஆசாரியபூஜை.

"மோதகாமஸ்த பலாம்ஸ்தஸ்யபரி பூர்த்தயே ஸ்ரீசற்குருவே நம: உபாயதானம் சமர்ப்பயாமி!"

ப்ரதிமாங் குரவேதத்யா - தாசார்ய யசதட்சிணம் வஸ்ரம் கும்பசமாயுக்தா மாதௌள மந்த்ராமி மப்படேத் கணேஸ்வரப்ரசாதனே

மமசம் தூமநோரதா துப்யம்சம் பரதேவதேவ ப்ரதிமாம்து கஜானன இஷ்ட காமார்த்த சித்யார்த்தம் புத்ரபௌத்ரப்ர வர்த்தன கணாதிராசதேவேச விக்னராச விநாயகதவமூர்த்திப்ரதானே னப்ர சன்னோபவசர்வதா ஸ்ரீசற்குருவேநம: கலசப்ரதி மாதானம் சமர்ப்பயாமி என்று ஆசிரிய பூசை செய்தனர்.

விநாயகபூஜை சம்பூர்ணம்

அவருக்குத் தக்கடி தானங்கொடுத்துப் பூசை செய்த கலச முதலியவைகளையும் அவருக்களித்து வேதப் பிராமணர்கட்குப் பதினாயிரம் பசுக்களையும் அவைக்கேற்ற பொருள்களையுந் தானஞ் செய்து யதாப்பிரகாரந் தனது மனைவியாகிய சுகந்தை யென்பவள் கருப்பமுற்றுப் பத்தாந் திங்களில் ஒரு புத்திரனைப் பெற்றனள்.

அப்புத்திரனுக்குக் காலுங் கையுமில்லாமல் ஏனைய அவயவங்களெல்லாம் மிக்க அழகு வாய்ந்திருப்பக் கண்டு, சுகந்தை மனங் கலங்கி, ஐயோ! எனதுபங்கிற்றானா இப்பங்கமான பிள்ளை வரவேண்டுமென்று துக்கித்திருந்தனள். அதை அரசன் கேள்வியுற்றுத் தானும் அப்புதல்வனை வந்து பார்த்து அதிக துயரங்கொண்டு தன் மனதைத் தானே தேற்றி, பெண்மணே! அப்புத்திரன் விநாயகப் பெருமானுடைய விரதபலத்தினா லுண்டானவ னாதலால், இவனுக்குண்டாகிய வுடற்குறையை அவ்விநாயகப்பெருமானே விலக்கியருளுவர். நீ யொன்றற்கும் அஞ்சலையென்று தனது மனைவிக்குத் தேறுதல்சொல்லிப் பின்னர் அக்குழந்தைக்குச் சாதக கன்மாதிகளைச் செய்து, வேதப் பிராமணர்கட்கெல்லாம் இரத்தினங்களையும், பொன்னையும் மழைபோலச் சொரிந்து, கார்த்தவீரியனுக்குப் பன்னிரண்டு வருடமானபோது தேத்தாத்திரிய முனிவர் தற்செயலாய்க் கிருதவீரியனிடத்தில் வர, அவரை யவ்வரசன் எதிர்கொண்டு பணிந்து ஓராதனத்திலிருத்தி, சுவாமி! அடியேன் பலநாள் அரிய தவங்களைச் செய்து ஓர் புதல்வனைப் பெற்றேன். அவனோ பகைவர்களெல்லாங் கண்டு நகைக்கும்படியாகக் காலுங் கையுமில்லாதவனாய்த் தோன்றினன். யானியற்றிவந்த தவங்களில் குற்றம் யாதாயினுமுண்டோ அறிந்திலேன். வெகுநாள் புத்திரனில்லாமல் வருந்தினேன். பின்னர் ஓர் புத்திரனைப் பயந்தும் என் மனக்கிலேசந் தீர்ந்தேனல்லேன். என்னசெய்குவேன்! அடியேன்மீது தேவரீர் கிருபை

வைத்து அப்புதல்வனுக்கு முடம் நீங்குமுபாயமொன்றை யனுக்கிரகித்தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனன்.

அதற்கத் தேத்தாத்திரிய முனிவர் மனதிரங்கி, அரசனே! யாம் உனது புதல்வனைக் காணவேண்டியே இங்கு வந்தோம். ஆதலால், அவனை விரைவிற் கொண்டுவரக்கடவையென்றுசொல்ல, அவ்வாறே அப்புதல்வனைக் கொண்டுவந்து எதிரில்விட, அவனை அம்முனிபுங்கவர் பார்த்தருளி, அரசனே! நீ இப்புதல்வனைக் குறித்து யாதொரு துயரமுங்கொள்ளவேண்டியதில்லை. இவன் இவ்வுலகத்திற்கெல்லாஞ் சக்கிரேஸ்வரனுயிருப்பானென்று சொல்லி, அப்புதல்வனுக்குத் தீக்ஷைசெய்து, விநாயகமூர்த்தியினுடைய ஏகாட்சர மந்திரத்தை யுபதேசித்துப்போயினர். பின்னர் கார்த்தவீரியன் தன் தந்தையாகிய கிருதவீரியனைப் பார்த்து, பிதாவே! யான் தேத்தாத்திரிய முனிவருபதேசித்த மந்திரத்தை யநுட்டித்து வரம்பெறுவதற்கு என்னை வனத்திற்கொண்டுபோய் விடவேணுமென்று கேட்டனன். அவ்வாறே அரசன் சகல பரிசனங்களையுங்கூட்டி, அனுப்பத்தக்க வரிசையோடும் அவனை வனத்திலனுப்பினன். இப்பால் அப்புத்திரன் வனத்திலிருந்து அன்னபானுதிகளை நீத்து, கணேசமூர்த்தியை கருத்திலிருத்தி, ஐம்பொறிகளையு நிக்கிரகித்து ஒப்பற்ற ஏகாட்சர மந்திரத்தை இடைவிடாது தியானித்து வந்தனன். இவ்வாறு பன்னிரண்டு வருடஞ் சென்றபின்பு, அவன் செய்துவருகின்ற தவத்திற்கு விநாயகமூர்த்தி கிருபைசுரந்து, அவ்விடத்திலுள்ள ஓர் தடாகத்தினிடமாக அளவற்ற தேவர்களோடுந்தோன்றி பிரத்தியக்ஷமாயினர். உடனே தானெழுந்து வணங்கக்கூடாமையால், தனது மனத்தாலனந்தமுறை வணங்கினன். அதற்கு விநாயகப்பெருமான் சந்தோஷித்து, அன்பனே! நீ கருதிய வரங்களைக் கேளென்று திருவாய் மலர்தலும், சுவாமீ! முடவனுகிய எனது முகத்தை நோக்கி முற்றினுங் காத்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனன். உடனே விநாயகமூர்த்தி அவனுக்கு இரண்டு கால்களையும் ஆயிரங் கைகளையுந்தந்து, அதற்கேற்ற வலியையுங் கொடுத்துத் தமதருக் கரந்தருளினர். பின்னர் அவ்விநாயகமூர்த்தியுடன் வந்திருந்தபிரமன் முதலிய எல்லாத் தேவர்களும் அக்கார்த்தவீரியனைப் பார்த்து, ஓ விரதசீலனே! நீ ஒரு கற்பகாலம்வரையில் ஆயுள்பெற்றிருந்து யாவர்க்கும் இதமே செய்து எதிர்த்து வருகின்ற சத்துருக்களை யெல்லாம் ஐந்நூறுபாணங்களினுல் செயித்துவாழ்ந்திருக்கக்கடவை யென்று அநுக்கிரகித்தார்கள்.

இப்பால் தனக்குக் கணேசமூர்த்தி வரங்கொடுத்தகனுமுன் னமே, இரண்டு கால்களும் ஆயிரங்கைகளு முண்டாகக்கண்டு கர்த்தனுடைய கிருபையை நினைந்து நினைந்து, மனமுருகி, ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிந்து, முடிவற்ற அன்பினால் அவர் காந்தருளிய திசை யைப் பலமுறை வணங்கி, சிற்பசாத்திர விதிப்படி பொன்னினாலும், மணியினாலும் ஓராலயஞ் சமைத்து சந்திரசடாதர மூர்த்தியாகிய விநாயகப்பெருமான் தனக்குப் பவள வொளியோடு மெழுந்தருளிக் காட்சிகொடுத்தமையால், பவளத்தினால் ஓர் மூர்த்தியைச் செய்து அம் மூர்த்தியை அவ்வாலயத்திற்ருபித்துப் பூசித்துவந்தனன். அம் மூர்த்தி பவளத்தினாற் செய்திருக்கின்றமையால் அதற்குப் பிரவாள விநாயகரென்றும், அவ்வனத்திற்குப் பிரவாள வனமென்றும் பெயர் வழங்குகின்றது. அப்பிரவாள விநாயகருடைய பெருமைகளை முழுவதும் யாவராற் பேசக்கூடும். பின்னொரு காலத்தில் ஆதிசேடன் பூபாரம் பொறுக்கும்படி அவ்வனத்தின்கண் வந்து வந்தித்தனன். அதற்கவர் கிருபைசுரந்து அவன் பூபாரம்பொறுக் கும்படி வரங்கொடுத்தருளினர். பின்னர்ஆதிசேடன் அவ்வனத்தின் கண் ஓர் நகரமுண்டாக்கி அதற்குத் தரணிதர நகரமென்று திருநாம மிட்டுத் தன்னையாட்கொண்ட பிரவாள விநாயகமூர்த்திக்குத் தரணி தர விநாயகரென்று மற்றொரு திருநாமமுஞ் சாற்றினன். இராவண னும் அம்மூர்த்தியைப் பூசித்து இலங்காதி பத்தியம் பெற்றனன். பஞ்சபாண்டவர்களும் அவரையே பூசித்துத் துரியோதனாதிகளைச் செயித்து அரசாட்சி பெற்றனர். அரசனே! இத்தன்மைத் தான சிறப்பினை வாய்ந்த சங்கட சதுர்த்தி விரதஞ்செய்த பலனிலே, ஒருநாள் விரதபலனை யாராகிலும் நமது கையில் தத்தஞ் செய்தால் இவ்விமானம் விண்ணிலெழும்பும் என்று தேவேந்திரன் சூரசேன மகாராசனுக்குச் சொல்லினன்.

கிருதவீரியன் மகப்பேறு படலம் முற்றிற்று.

இந்திர விமானம் விண்ணெழு படலம்

முள்ளரை முளரிவாழ்க்கை முன்னவன் பிதிரீ ராற்றல்
விள்ளரு மொருகோட் டேந்தை விரதசீ ரிசைத்தா மற்றை
விள்ளல ருடுத்த தாரு விண்ணர சகங்கோ ணீரான்
மள்ளல்வான் விமானமேய வகைசிறி தறைது மன்றே.

சுடர்மனக்குகையுளோமொழிப் பொருளை யடக்கி யானந்த முறுஞ் சவுனகாதி முனிவர்களே! கிருதவீரியமகாராசன் விநாயக மூர்த்தியினுடைய சங்கடசதுர்த்தி விரதத்தை யனுட்டித்துக் கார்த்த வீரியனைப் பெற்ற காரணத்தைச் சொன்னோம். இப்பால் இந்திரவிமானம் விண்ணெழு பேற்றினைச் சொல்லுவோங் கேட்பீர்களாக! அச்சூரசேன மகாராசன் தேவேந்திரனைப் பணிந்தெழுந்து, ஓ சுரலோக சக்கிரேஸ்வரரே! அங்காரக சதுர்த்தி விரதத்தின் மகிமையையும், அறுகு வன்னி மந்தாரை இவைகளின் பெருமையினையும் அடியேற்கு அங்கை நெல்லிக்கனிபோல அறிவித்தீர். அதனை யெல்லாம் ஐயமில்லாமல் அறிந்து கொண்டேன். இத்தன்மைத்தான மேலாகிய விரதத்தை இம்மூவுலகின்கண் ஒருவருஞ் சொல்ல யான் கேட்டதில்லை. அதற்கடியேன் புரியுங் கைமாறென்ன விருக்கின்றது! என்று பல முறைஉபசரித்து எவ்வாறேனும் அங்காரக சதுர்த்தியை யனுட்டிக்கின்ற ஓர் விரதியைக் கண்டுபிடித்து விமானத்தை விண்ணெழுப்ப வேண்டுமென்று உத்தேசித்து அவ்விரதியைக்கண்டு பிடிக்குமாறு நாற்றிசைகளினுந் தூதுவரை யேவினன். அத்தூதுவரும் அவ்வாறே சென்று வீடுகள்தோறும் விசாரித்துக் கொண்டு வருகின்றபோது மற்றொருவிமானம் ஆகாயத்தினின்று பூமியிலிறங்கக்கண்டு அதன் வரவை யறிவோமென்று அறிகிற் சென்றனர். பின்னர் அவ்விமானத்துள்ளிருந்த தேவ கணங்கள் அந்நகரத்திலிருந்த ஓர்புலைச்சிக்குத்தெய்வசரீரங்கொடுத்து அவளை ஆடல்பாடல் முதலிய சிறப்புகளோடு அவ்விமானத்தி லேற்றக்கண்டு இதென்ன அற்புதமென்று ஆச்சரியங் கொண்டவர்களாய் உடனே அவர்களைப் பணிந்தெழுந்து, ஓ கணநாதர்களே! இவள் இப்பிறவியிற் புலைச்சியாயிருந்தனள். எவ்வளவேனுந் தருமமென்றதைச் செய்தறியாள். முற்பிறவியில் யாதேனுஞ் செய்திருக்கின்றனளோ அதனை யறிந்திலேம். அரிய தவத்தர்கட்குங் கிடைத்தற்கருமையதாகிய இத்தெய்வ விமானத்தை இவளுக்குத் தந்தீர்களாதலால், இவளது புண்ணிய பலனை இன்னதென்று அடியேங்கட்குத் தெரிவித்தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார்கள். அதற்கத் தேவ கணங்களிசைந்து சொல்லுவார்கள்: வங்காளதேசத்தில் அரசாட்சி செய்து வந்த சாரங்கதர னென்னும் ஓரரசனிருந்தான். அவனுக்குச் சுந்தரியென்கின்ற ஒருபுதல்வியிருந்தனள். அவள் சித்திரனென்னும் அரசகுமாரனுக்கு மனையாட்டியாயிருந்தனள். ஆயினும், அவளது இசைக்

கியானத்தினுலும் வெருண்ட பார்வையினுலும், உருவ லட்சணத்தினுலும், தேவர்களாயினும்அவளுக்கெதிர்ப்படுவார்களாயின்உடனே மயங்காமற் செல்கின்றதில்லை. இவளுங் கற்பென்பதைக் கனவின் கண்ணுமறியாளாகி இல்லறவொழுக்கத்தை நீத்து, தன்னை விழைந்தோரை யெல்லாந் தானும் விழைந்து, வருணுச்சிரம முதலிய வைகளைத் துறந்து கலந்திருந்தனள். அதை அக்கினி சாட்சியாய் விவாகஞ்செய்த அவள் கணவன் அறிந்து, அறிவற்றவளே! எனது குலத்தைக் கெடுப்பதற்காகவா எனக்கு வந்து நேர்ந்தனை? இனி, இல்லை விடுத்து வெளியிற் செல்லுவையெனில், உன்தசையை உனக்கே இரையாக்குவனென்று கோபித்து அவளைக்காவலில் வைத்தனன். அவ்வாறே சிலநாள் அடங்கி யிருப்பவள் போலிருந்து மனதிற் கபடங்கொண்டு தனது கணவன் நித்திரைசெய்யுஞ் சமயத்தில் வாளைக்கொண்டு அவனுயிரை மாய்த்துப் பரபுருட னிடத்திற் போய்ச் சுகித்திருந்தனள். அதைக் காவலாள்ர்களறிந்து சித்திர ராசனைக்கொலைசெய்தவள் இவளேயென்று தீர்மானித்து, அவள் கைகளைக்கட்டி, யிழுத்துக்கொண்டுசென்று, அரசனுத்தரவின்படி யவளைச் சேதித்தனர். உடனே அவளை யமதூதர் கொண்டுபோய் அளவற்றகாலங் கொடிய நரகங்களிற் செலுத்தி, வதைசெய்து, பின்னர் இந்நகரத்திலுள்ள சேரியிலே புலைச்சியாய்ப் பிறக்கும்படி விடுத்தார்கள்.இவள் முன்ஜனன முழுவதும் பாவமே செய்தனளல்லாமல் ஓர்தினையளவும் புண்ணியஞ் செய்ததில்லை. இச்சனனத்தில் இதுகாறும் ஒரு புண்ணியமுஞ்செய்தறியாள். இவள் இத்தன்மைத்தான மகா பாதகியாயிருந்தபோதிலும், இன்றுதயகாலத்திற் கள்ளருந்திப் பகலெல்லாம் அதிக வெறியினுற் றலையெடுக்கமாட்டாது கிடந்து பொழுதுபோனபின்பு சிறிது வெறிநீங்கிப் பசியதிகரிக்க, அதனுல் இரைதேடி ஓர் வீட்டினருகிற் சென்றனள். அவ்வாறு செல்லுகையில் இத்தினம் விநாயகசதுர்த்தியாதலால்,அச்சதுர்த்தி விரதத்தை அவ்வீட்டிலுள்ளோர்கள் அநுட்டித்துக் கணேசமூர்த்திக்கு நிவேதித்த பதார்த்தங்களிற் றுங்கள் புசித்து மிகுந்த சேடத்தைத் தெருவிற் கொண்டுவந்து வீசினர்கள். உடனே இப்புலைச்சியானவள் அதனையெடுத்துத் தனது பசிதீரப் புசித்தனள். மேலுமவ் வீட்டிலுள்ளோர்கள் கணபதி! கணபதி! கணபதி! யென்று துதிசெய்தார்கள். அதனைக் கேட்ட தானுங் கணபதி! கணபதி! கணபதி!யென்று முக்காற்கூறினள். இவள்சங்கட சதுர்த்தியிற் றமது திருநாமத்தைச்

சொன்னுளென்று விநாயகமூர்த்திக்குக் கிருபைசுரந்து இவளை அன்புடன் கொண்டுவருமாறு எங்களுக் காக்கியாபித்தனர். அவ்வாறே யாங்கள் வந்து இவளுக்குத் தெய்வசரீரந் தந்து விமானத்திலேற்றினேம். இதுதான் புலேச்சியை வீடுபுகச்செய்த காரணமென்று தேவகணங்கள் கூற, அதைக் கேட்ட தூதர்கள் மீட்டும் அவர்களைத் தொழுதெழுந்து, ஓ கணத்தலைவர்களே! இந்திரன் ஆகாயத்திற் செல்கின்றபோது ஓர் நோயாளியினுடைய பார்வையால் அவனுடைய விமானங் கதிதப்பி இப்பட்டணத்திலிறங்கியது, அஃது மீட்டும் ஆகாயத்திலெழும்பும்படியாக நீங்கள் காட்சிகொடுத்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார்கள். அதற்குத் தேவகணங்களிசையாமல், எமது கர்த்தாவினது கட்டளை யாதோ அதனையாங்கள் செய்துவருவதேயன்றி எங்கள் சுதாவில் மற்றொரு காரியமுஞ் செய்யோமென்று சொல்லித் திடீலென்றெழுந்து ஆகாயமார்க்கமாக விமானத்தைச் செலுத்திக்கொண்டு போனர்கள்.

இப்பால் சிறகுற்றெழுந்த மலைபோல் ஆகாயவீதியைக் கிழித்துச் செல்கின்ற அவ்விமானத்தில் புலேச்சி சரீரமொழிந்து, தெய்வ சரீரம் பெற்றிருக்கின்றவளது பார்வையானது இந்திரனுடைய விமானத்தின்மீது பட்டன. உடனே ஆண்டவனுடைய திருக்கண்ணேக்கத்தால் ஆணவமலத்தினின்று மெழுந்தவர்கள்போல அவ் விமானமும் எழும்பி ஆகாயமார்க்கத்திற் சென்றது. பின்னர் அத் தூதர்கள் தங்களரசனிடத்திற்சென்று பணிந்தெழுந்து ஆகாயத்திலிருந்து மற்றொரு விமானம் வந்ததையும், அது மீட்டுந் தனது கதியிற்சென்றதையும், அதனுல் இந்திர விமானம் விண்ணிலெழுந்ததையும் விவரமாகச்சொல்ல, அவையனைத்தையும் சூரசேன மகாராசன் கேட்டு, அவ்விரண்டு விமானத்தையுஞ் சாஷ்டாங்கமாகத் தொழுதெழுந்து, பிறவித்தரித்திரனுக்குப் பெரும்பாக்கியங்கிடைத்ததுபோல ஆனந்தமுற்றுத் தனது அரண்மனையிற் சென்று விநாயகப்பெருமான் பெருங்கருணையை நினைந்து நினைந்தும், அவனடியாரது பெருமையை உள்ளூர மகிழ்ந்துமிருந்தனன்.

இந்திர விமானம் விண்ணேழு படலம் முற்றிற்று.

சூரசேனன் முத்திப் படலம்

என்றுமலர்த் தவிசாளி யிறைஞ்சியசீர் வியாதமுனிக்
கன்றுபுவி விமானத்தோ டடுத்தமக வான்மீட்டு
மொன்றுவிசும் பெழுமளவு முற்றபல கதைமுழுதுந்
தோன்றுதோடு முறையாகச் சுவையமிழ்த மெனவிரித்தான்.

வேதாகமாந்தமாக விளங்கும் மகாவாக்கியார்த்தமாகிய தேனை யுண்டு, சதா நிஷ்டானந்தமாகிய போகத்தையனுபவிக்கும் மஹாத்துமாக்களே! முன்னர் சித்திமுத்தியாதிகளை விளைவித்துச் சகலமுந் தன்மயமாக விளங்கும் பிரணவ சொரூபமாகிய நமது விநாயகப்பெருமான் பரிபாகருடைய குறிப்பின்வழியே செல்லத்தக்க காருண்யராதலால், அங்ஙனமே இந்திரனுக் குவந்தமையையுஞ், சங்கடசதுர்த்தியினது போராற்றலையுங் கூறினேம். இப்பால், இந்திரனாற் றீவிரதானாய், கணேசமூர்த்தியினது திருவருட்பேறே தனது செயலெல்லாமெனத் தெளிந்தனுட்டித்துவந்த சூரசேனன் முத்திப் பேற்றினைக் கூறுவோம் கேட்பீர்களாகவெனபிதிர்தேவனுக்கு அடுக்கிதழ்முளரி வாழ்க்கைச் சதுமுகன் கூறுவதாயினன்:—

ஓ, பிதிர்தேவனே! சூரசேன மகாராசன் தமக்கு இந்திரனிடத்துச்சனித்த பேருணர்வினாலும், விநாயகவிரதமேன்மையைக் கேட்ட முன்னை வினைசம்பவத்தாலும், கணநாயகரைப் பூசித்த புண்ணியத்தினாலும், அன்பூற்றெடுக்கவூரியவுள்ளஞ் சிவசொரூபமேயாயினன். அக்கால் தங்குலக் குருபரனாகிய வசிட்டர் வந்தனர். வருதலும் சூரசேனன் பேருவகையோடும் வழிபாடுசெய்து தங்குறைபாடனைத்து முறைகூறி யவரைப் போதவராகக் கொண்டு மாசிமாதம் அமரபட்சத்தில் வருகின்ற அங்காரக சதுர்த்தியில், கணேசமூர்த்தியை மனதிற் றியானித்து, வேதாகம முறைப்படி விரதமநுட்டித்து மாதமாதம் வருகின்ற சதுர்த்திதோறும் இடைவிடாது பூசித்து வாழ்கின்ற நாளையில், விநாயக மூர்த்தியினுடைய பெருங்கருணையால் தேவகணங்கள் ஓர் விமானத்தைக் கொண்டுவந்து அவ்வரசனெதிரிலிறக்கினர்கள். உடனே அரசன் ஆனந்தங்கொண்டு ஞெரேலென்று அவ்விமானத் தருகில்வந்து மும்முறை வலஞ்செய்து சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்து நின்றனன். அவனைத் தேவகணங்கள் நோக்கி அரசனே! உன்னை யழைத்துவருமாறு கணேச மூர்த்தி எங்கட் காக்கியாபித்திருக்கின்றாராதலால், விரைவில் இவ்விமானத்தின் மீதெழுந்தருள வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். அதனையரசன்

செவிக்கமுதாகக் கேட்டு, ஓ கணநாதர்களே! இவ்வூரிலுள்ளோர் யாவரும் ஒரு கணப்போதேனும் நம்மைவிட்டுப் பிரிந்திருக்கமாட்டார்கள். ஆதலால், அவர்கள் யாவத்திராளையும், என்னோடுகூட அழைத்துக்கொண்டு போகவேண்டுமென்று இரந்தனன். அதற்கு உனதிட்டப்படியே செல்லலாமென்று விடைகொடுத்தனர். உடனே அந்நகரிலுள்ளவர்களெல்லாம் அவ்விமானத்தின்கணேறினர். சூரசேன மகாராசன் தனது சுற்றத்தினர் முதலிய சகல பரிசனங்களோடுமேறினன். முன்னர் நகரத்தார் ஏறியபோது தொழுநோய் கொண்டிருக்கின்ற ஓர் வணிகனுமேறினன். அவ்வணிகன் மகாபாவியாதலால், அவ்விமானம் பூமியை விட்டெழாமல் முன்னர் இந்திர விமானம் எவ்வாறழுந்தி யிருந்ததோ அவ்வாறிருந்தது. அதன் காரணத்தைக் கணநாதர்களுணர்ந்து, அரசனே! இவ்விமானத்திலேறியிருக்கின்ற சனங்களிற் குட்டநோய் கொண்ட ஒரு வணிகன் இருக்கின்றான். அதனால் இவ்விமானஞ் சற்றும் எழவில்லை என்று கூற, சூரசேனன் கணநாதர்களை நோக்கி, யாதுகாரணம் விபரமாகச் சொல்லியருளவேண்டுமென்ன, கணநாதர்கூறுவதாயினர். அரசனே! அவ்வணிகன் முற்பிறவியிற் பெரும்பாதகஞ்செய்தவனாதலால், இப்பிறவியில் இக்குட்டநோய்க்கு இரையாயிருக்கின்றனன். அவனது வரலாற்றைச் சொல்லுவோங்கேட்பாயாக!

கவுட தேயத்திலே தவசீல ரென்றொரு வேதியரிருந்தார். அவருக்குச் சானகி யென்னுமொரு மனைவி யிருந்தனள். இவ்விருவருஞ் சுகித்து வாழ்கின்ற நாளையில்இவர்கட்கு ஓர் புத்திரனுண்டாயினன். அப்புத்திரனுக்குச் சாதகம் பார்த்துப் புதனென்னும் நாமமிட்டனர். அவனும் அப்பெயருக்கேற்றபடி வீறி வளர்ந்து வேதங்களையோதிக் கலைகளை யாராய்ந்து அறிஞர்களெல்லாம் புகழத்தக்கஅறிஞனாயினன். இப்பாலவன் மணப்பருவமுற்றகாலையில் அவன் தாய் தந்தையர் தங்கள் வருணத்திற் கேற்ற குலங் கோத்திர முதலான வைகளை விசாரித்துக் கை-கால்-உதடு-நா-தோள்-தனம் முதலிய எல்லா அவயவங்களினுந் தெய்வ ஸ்திரீகளையும் ஒப்பிடக் கூடாத வனப்பினை வாய்ந்த சாவித்திரியென்பவளை விவாகஞ்செய்து வைத்தார்கள். அவளோடு அப்புதனென்பவன் கூடிவாழ்கின்ற நாளையில், ஊழ்வினை வயத்தனாய்ப் பரத்தையிடஞ்சென்று பரிவுற்றிருந்து கள் வெறி கொண்டவன்போல மதிமயங்கி அவளிடத்திற்றானே புசித்தலையுஞ் செய்திருந்தனன். அவனிவ்வாறிருக்க அவன் தாய்

தந்தையரவனைக் காணாது வருந்தி வெளியிற்சென்று தேடுவதற்குந் தமது விருத்தாப்பிய திசையினால் கூடாதவர்களாகி, ஆகார நித்திரையின்றி, ஏக்கமுற்றிருந்து, சின்னாள் சென்றபின்பு இன்னும் நமது புதல்வன் வரக்காணோமே எங்கு எவ்வாறாயினனோவென்று திகைத்து ஓர்நாள் அவன் தந்தையாகிய தவசீலர் தடியூன்றிக்கொண்டு மெல்ல மெல்ல வீதியின் வழியாய் நடந்து தேடிக்கொண்டு செல்லுகையில் எதிரில் வீமனென்பவன் வரக்கண்டு அவனைத் தமது குமாரனைக் குறித்து விசாரித்தனர். அவர் உமது குமாரன் வேசையராசையால் மூழ்கி யிருக்கின்றனனென்று சொல்ல, அது கேட்டவுடன் மன மழுங்கிப் பின்னும் புத்திரசோபம் விடாமையால் அவ்வேசை யிருப்பிடத்திற்குத் தள்ளாடிச்சென்று அவள் வீட்டின் தலைவாயிலில் நின்று தனது புதல்வனைக்கூவி, மைந்தனே! பொய்யை மெய்யாகக் கொண்டிருக்கின்ற வேசையர்மையலில் விழலாமா?நின்னைப்போன்ற அறிவீனர்களும் இவ்வுலகின்கணுண்டோ? நல்லொழுக்கங்களையெல்லாங் கைவிட்டனை! நான்மறையோதுதலுந் தவிர்ந்தனை! அழகு வாய்ந்த குலஸ்திரீயை மறந்தனை! நமது வருணச்சிரமத்தினுக்கேற்ற எல்லாச் சன்மார்க்கங்களையு மொழிந்தனை! ஆயினும் உன்னை அருமையா யீன்றெடுத்த எங்களையும் விட்டிருக்கலாமா? அப்பா! உனது மனம் மரமோ? கல்லோ? இரும்போ?பேதைமனத்தையுடைய ஸ்திரீகளும் வயதின் மூத்தவர்களை விட்டுப்பிரிதல் தருமமல்லவென்று அவர்கள் சமீபத்திற்றானே காத்திருப்பார்கள். சகல நூல்களையும் உணர்ந்த நீ இவ்விருத்தாப்பிய காலத்தில் எங்களை விட்டிருப்பது தருமமா? இனியேனும் வீட்டில் வந்திருவென்று இவ்வாறு அனந்த முறை மிகுந்த பரிவோடுங் கேட்டுக்கொண்டனர். அதற்கப்பாதகன் கொதித்தெழுந்து எனக்குப் புத்தி கூறவா இங்கு வந்தனை யென்று கோபித்துத் தனது உரங்கொண்டமட்டும் அவர் தாடையிலறைந்தனன். உடனே அவர் சுபாவத்திற்றானே விருத்தாப்பிய திசையை யுண்டாயிருந்ததன்றிப் புத்திர சோபத்தினாலும், கிரமமான புசிப்பில்லாமையினாலும், வாடியிருந்தமையால் அவனறைந்ததைத் தாளமாட்டாது ஒருசார்புமின்றி இறந்தனர். பின்னர் அக்கொடும்பாவி இதுதானுனக்குச் சரியான தண்டனை என்று கூறி யாவர்க்குந் தெரியாதபடி நிலத்தைக்கீறி அவரை யடக்கஞ் செய்தனன்.

இப்பால் அப்பாவி அவரது பொருளை யெல்லாங் கொண்டு வந்து சேவைக்களிப்போ மென்று நினைத்து தனது வீட்டிற்குச்

செல்ல, அவன் தாயானவள் அவனைக்கண்டு நல்லவரவென்று தழுவிக் கொண்டு, அப்பா! நீ இதுகாறும் எங்குபோயிருந்தனை? போகின்ற போது இங்குபோகின்றேனென்று சொல்லிவிட்டுப்போனுல் உனது வாய்முத்தஞ் சிந்திப்போமோ? உன் தந்தை உன்னைக் காணுது ஆகாரநித்திரையற்று இரவும் பகலும் ஏக்கங்கொண்டு தனது தள்ளாமையோடும் உன்னைத் தேடிக்கொண்டு சென்றுரே, அவரெங் குற்றுரோ தெரியவில்லையே! நீ அவரை விரைவிற்கண்டு பிடித்து அழைத்துவாவென்று சொல்லினள். அதனை அப்பாதகன் கேட்டு ஆ! ஆ! நன்றுயிருக்கின்றது! போனவனை யழைத்துக்கொண்டு வருவதற்கா யானிங்கு வந்தனனென்று கோபித்து, நமனைப்போல ஒரு தடிகொண்டு மொத்தினன். அதனுல் அவளுயிரிழந்துவிழ அவ்விடத்திற்றுனே ஓர் குப்பையைக்கிறி அவளைப் புதைத்து விட்டனன்.

அதனை யவன் மனைவிகண்டு, ஆ! என்ன காரியஞ் செய்தனை? என்ன காரியஞ் செய்தனை? யென்று கிலேசித்து, ஐயோ! ஈன்றவர்களையுங் கொல்வாருண்டோ! பழிபாவமென்றும் பார்த்திலையே! பரத்தையரின்பமே பெரிதாகப் பாவித்தனையே! இதனை அரசனறிந்தால் இப்போதே கழுத்தரியுந்தண்டனை செய்வானே! நீ அத்தண்டனையிற்பட்டு இறப்பையாயின் அப்பரத்தை யின்பத்தைத்தான் எவ்வாறு அநுபவிக்கவல்லை! யாவரும் அஞ்சத்தக்க கொடுங்காரியத்தை யல்லவோசெய்தனை? ஐயையோ! இதற்கென்ன செய்வேன்! என்று துக்கித்துப் பின்னும் அவனை நோக்கிச் சொல்லுவாள். இனி நீ கடைத்தேறிச் சுகத்தை யநுபவிக்கும்படியான மார்க்கத்தினைச் சொல்லுகிறேன். அதை இனிமேலாயினுங்கேள். உனக்கு வேசையர் மீதிருந்த ஆசையினுலே வீட்டிலுள்ள பாக்கியங்களை யெல்லாமழித்தனை! வயது முதிர்ந்த தாய்தந்தையரையு மிழந்தனை! இருக்கிறவீடு இன்றைக்கோ நாளைக்கோ நம்மைவிட்டு ஒழியப் போகின்றது! இனிமேல் நாம் காட்டில்போய்ப் பிழைக்க நேருமோ அல்லது நாட்டிற்போயிரக்க நேருமோ! இவை யனைத்தையும் நீ எவ்வளவும் யோசித்தனையில்லை! இவன் வேசையராசை கொண்டவனென்று அரசனறிவானுயின் உடனே தண்டனை விதிப்பன். பின்னரத்தண்டனையை நீக்கிக்கொள்ளுமாறு பொருப்பினை யொத்த பொருளிருந்தாலும் அவையனைத்தும் பொய்யையுடையவர் புகழ்போன்று நாசமாகும். இவ்வாறு திரவியங்களழிந்த பின்பு அவ்வேசை அவனை நாயினுங்கடையாக நினைத்துத் தனது குற்றேவலுக்காளாக்கி வைப்ப

ளன்றி, முன்போல இன்பந்தருவளோ? வேசையரின்பமனுபவித் தலினல் சில நாளைக்குள் உடலையும் உயிரையும் வாட்டும்படியான தீரா நோய்வந்து சேரும். விவேகிகள் வெறுக்கத்தக்க குற்றங்க ளெல்லாம் இப்போது வந்ததுபோல் வரும். அகத்தன்பில்லாதவர் களைக்கூடும் நின்போல்வார்க்கு அன்னந்தான் கிடைக்குமோ? இள மையினுலும், அழகினுலும், கற்பினுலும், கலப்பான உள்ளத்தினு லும், எனக்கொப்பான ஸ்திரீகளுமுண்டோ? நீ தளர்வுருத வண் ணம் அளவற்ற போகங்களை அப்பரத்தையர்போல வுனக்களிப் பேன். நீ என்னிடத்திற்ருனே சதாகாலமும் இன்புற்றிருக்கலாம். மேலும் கூடுவதற்கு விலக்காகச் சொல்லி யிருக்கின்ற ஆனிமுதலிய நான்கு திங்களினும், அட்டமி முதலிய பஞ்சபருவங்களினும் நீ புணர வேண்டுமென்றிச்சை கொள்ளில் உனதிச்சையின் வண்ணம் யானிசைவேனே யன்றி அதை மறுக்க வல்லனே! நீ என்னிடத்தி லெவ்வாறிருக்கினும் பழிபாவங்களில்லை. அதனுல் கீர்த்தியுமுண்டு. மற்றெருவர் தலைவாயிலைமிதிக்கின் எல்லாப்பழிபாவங்களும் உடனே யுண்டு. ஆதலா லிவையனைத்தையுந் தீர்க்காலோசனை செய்து இனி யேனுங் கடைத்தேறும் மார்க்கத்தைக் கடைப்பிடியாகக் கொள்ளு வாயென்று சொல்லலும், அதுகாறும் அப்பாதகன் உள்ளே அடங் காத கோபத்தீயை யடக்கி வைத்துக்கொண்டு, மேலுக்கு உடன் பட்டுக் கெட்டவன்போலவிருந்து, பின்பு நமனைப்போல வெழுந்து மெல்லமெல்ல எனக்கா புத்தி சொல்ல வந்தனை! யென்று பூமியில் விழும்படி அவளைத்தள்ளி உதைத்துக் கொன்றனன். பின்னர் அப் பாதகன் இக்காரணத்தை அரசனறியின் வருத்துவனென்று பயந்து வீட்டிலுள்ள ஆபரண முதலிய எல்லாப் பொருள்களையு மெடுத்துக் கொண்டு அன்றிரவிற்றுனே அங்நகரத்தைவிட்டு நீங்கிப் பரத் தையை யழைத்துக்கொண்டு முனிவர்கள் வாசஞ்செய்கின்ற ஓர் வனத்தை நோக்கிச் சென்றனன்.

அவ்வனத்தில் தாலவனமுனிவர் வசிக்கின்ற ஆசிரமத்தின்வழி யாகச் சென்று அம்முனிவர் ஸ்நானஞ் செய்யச்சென்ற சமயத்தில் உள்ளே நுழைந்து அவர் பத்தினியாகிய சுலபையென்பவளைக் கைப்பிடித்தனன். உடனே அவள் அதிக கோபங்கொண்டு அவன் கையை யுதறியெறிந்து, விழிகளில் தீப்பொறி யெழும்பும்படியாகச் சீறி, அடா தூர்த்தனே! எனது பெயரில்மாத்திரம் சுலபையேயன்றி உனக்கு யான் சுலபையா, உனது காளைப் பருவத்தினுலும், காய

திடத்தினுலும், வேளையொத்த பேரழகினுலுமல்லவா? மாதரின்பத்தை மறத்தாற்ரு லனுபவிக்கின்றனை? இனியவ் வின்பத்தை மறந்தும் அநுபவிக்காதவண்ணம் ஊளை நாறுகின்ற குட்ட நோயுனக்குண்டாகக்கடவதென்று சபித்தனள். அவ்வாறு சபித்தலும் அவன் அங்குவைத்த அடிவாங்குதற்கு முன்னமே அழகுவாய்ந்த மேனியெல்லாங் கருகருத்துக் கை, கண் முழுவதும் இரணமாகிச் சீயுஞ், செந்நீரும் பெருகி, முகம் வேறுபட்டு பார்த்தவர்கள் பயமுறும்படியான் விகார ரூபத்துடனே அவ்வாசிரமத்தினின்றும் வெளிப்பட்டு பாதையிடத்தில் வந்தனன். அவள் அவனைக் காண்டலும் அருவருப்புற்றவளாகி யொழித்தனள். பின்னர் அப்பாதகன் பாதுகாப்பவரில்லாமல் அக்காட்டிற்றனே அலைந்துதிரிந்து இறந்தனன்.

உடனே அவனை யமதூதர் கட்டியழைத்துக்கொண்டு சென்று தங்களரசனெதிரிலேவிட, அவன் இப்பாதகன் குற்றம் நீங்குமளவும் கொடிய நரகங்களிற்போட்டு வதைசெய்யக் கடவீர்களென்று ஆக்கியாபித்தனன். அக் கட்டளையின்படி அத்தூதர்கள் அவனைப் படுத்திய பாட்டை ஹர! ஹர!! யாவர் சொல்லவல்லவர்கள். பின்னர் அவனை எல்லா நரகங்களினுந் தப்பவிடாமல் வதைசெய்து பூமியிற் பிறக்கும்படி விடுத்தார்கள். அதனை அவனனுபவித்து மிகுந்த பாபச் சேடத்தினுலும் சுலபையிட்ட சாபவெச்சத்தினுலும், இப் பிறவியினுங் குட்டநோயினை யுற்பவித்தனன். அரசனே பாவங்களென்பனவற்றிற் பயமில்லாது செல்பவனுகிய அவ்வணிகனைப் பிறன்கடை நிற்பாரைப் பேணுதொழிப்பதுபோல ஒழித்துவருவையெனில், இவ்விமானம், விண்ணிலெழும்புமென்று தேவகணங்கள் கூற, சூரசேன மகாராசன் ஈதனைத்தும் உண்மையேயென்று நிச்சயித்து, மீண்டும் அவர்களைப் பணிந்தெழுந்து என்னை யாட்கொள்ள வந்த மகாநுபாவர்களே! அவ்வணிகன் வரலாறிவ்வாருயினும் அவனுக்குக் குட்டநோயுண்டாவதற் கேதுவாயிருந்த பாவங்களைத் தீர்த்துச் சுத்தபவித்திரனுக்கி எம்மொடு அவனையுங் கூடவழைத்துக் கொண்டு போகும்படியான உபாயத்தையே தேடவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனன்.

அதற்குத் தேவகணங்க ளிசைந்து அக்குட்ட வணிகனை அருகிலழைத்து, அவன்மீது தமது கிருபாநோக்கத்தைப் பரப்பி, அவனது பாவங்களனைத்தும் பாறும்படியாகக் கணபதி யென்னுந் திரு

மந்திரத்தை மூன்றுதரம் அவன் செவியில் உபதேசித்தனர். உடனே அவன் குட்ட சரீரத்தினின்று மகன்று தெய்வ சரீரம் பெற்றுச் சுத்த பவித்திரனாகினன். பலர் நடுவில் வீழ்ந்த பாம்புஞ் சாகாதென் கின்ற மூதுரையின்படி பலபேருடன் கூடியேறிய பாதகன் மீட்டும் பூமியிற் பிறந்து வருந்தாமல் நற்கதியையடைந்தனன்.

பின்னர் சூரசேனமகாராசன் தனது நகரத்தினோர் முதலாயினோர் புடைசூழும்படி விமானத்தோடுமெழுந்து ஆகாய வெளியெல்லாங் கடந்து, விநாயக லோகம்போய்ச்சேர்ந்து அனந்தகாலம் அளவற்ற போகபாக்கியங்களை யனுபவித்து, முடிவில் சகல தத்துவ காரணராகிய கணேசமூர்த்தியினுடைய திவ்ய சரணாரவிந்த நிழலையடைந்து அரிபிரமேந்திரர்களாலு மளவிடக்கூடாத பேரின்பசாகரத்தில் மூழ்கியிருந்தனன்.

சூரசேனன் முத்திப்படலம் முற்றிற்று.

பரசுராமன் வரம்பெறு படலம்

தெவ்வரை வணக்குஞ் சூர சேனனேன் றரச னுற்றி
யவ்வுல கடைந்த வாய்மை யறைந்தனன் பரசு ராமன்
கவ்விய வன்பினுற்றுங் காதையுங் கேட்க வேன்று
வவ்விய வியாதன் கேட்ப மலரணைக் கிழவன் சோல்வான்.

ஓ சவுனகாதி முனிவர்களே! விநாயகமூர்த்தியினுடைய சங்கட சதுர்த்தி விரதத்தைச் சூரசேன மகாராச னநுட்டித்து தன்னினத்தினருடன் முத்தியடைந்த வரலாற்றினைச் சொன்னோம். இப்பால் பரசுராமன் வரம்பெறு திறத்தினைச் சொல்லுவோங் கேட்பீர்களாக! முன்னர் பவளவனத்தில் பவளத்தினால் ஓர் விநாயக மூர்த்தியைப் பிரதிட்டைசெய்து பூசித்துவந்த கார்த்தவீரியனனவன் பின்னர் தனது தந்தையாகிய கிருதவீரியனிடத்தில் வந்து பணிந்தனன். அதற்குக் கிருதவீரியன் களிப்பெய்தி, பல ஆசீர் வசனங்களைக்கூறி, தனது குமாரன் விநாயகமூர்த்தியினுடைய பெருங் கருணையால் இரண்டு கால்களையும், ஆயிரங் கைகளையும், ஐந்நூறு பாணங்களையும் பெற்று வந்தமையை நினைந்து நினைந்து மனமகிழ்ந்து தனதாசுரிமையை யவன்பாலொப்பிவித்து விநாயகமூர்த்தியினுடைய திருவருளையே துணையாகக்கொண்டு அவரது திருவடித்தாமரைகளைச் சதா

காலமும் இடைவிடாது தியானித்து வந்தனன். அதற்குத்தம்மைச் சரணமடைந்தோர்கள் ஆண்பாலராயினும், பெண்பாலராயினும் அவர்கட்கு இமைக்குமுன் எண்ணற்ற வரங்களை யளிக்கத்தக்க விநாயகப்பெருமான் கிருபைசுரந்து அவனைத் தம்மிடத்திலழைத்து வருமாறு தேவகணங்களை யேவ, அவர்கள் ஆகாயமார்க்கமாக ஓர் தெய்வ விமானங் கொண்டுவர, உடனே கிருதவீரியன் தன் மனைவி யாகிய சுகந்தையென்பவளோடும் மற்றைப் பரிசனங்களோடுந் தெய்வ ரூபம்பெற்று அவ்விமானத்திலேறி அகண்ட பரிபூரண சச்சிதானந்த ஸ்வரூபியாகிய கணேச லோகம்போய்ச் சேர்ந்து மனவாக்குக் காயங்கட்கு மெட்டுதற்கரிய பேரின்பசாகரத்தின் மூழ்கினன்.

இப்பால் கார்த்தவீரியன் அரசர்களெல்லாங் கொண்டாடத் தக்க பராக்கிரமத்தோடு உலகைமுழுவதையுந் தனது ஆக்ஞா சக்க ரத்துளடக்கி அடங்காரையெல்லாம் ஐநூறு பாணங்களால் விசும் பேற்றி, இந்திரனும் கண்டு நடுங்கும்படியாகவும், கவிவாணர்களெல் லாம் புகழும்படியாகவும், அளவற்ற போகங்களோடும் அரசாட்சி செய்து தேவர்களெல்லாம் ஏவல் கேட்கும்படி வாழ்ந்திருந்தனன். அவனிவ்வாறிருக்கும் நாளையில், பொழில்களாலும் பொய்கைக ளாலுஞ் சூழப்பட்டிருக்கின்ற சையவரைச்சாரலில் ஐம்பொறிகளை யும் நிக்கிரகித்து, அரிய தவங்களைச் செய்துகொண்டிருந்த சமதக் கினியென்னும் ஒரு முனிபுங்கவரிருந்தனர். அவருக்குக் கற்பில் தன்னேடொப்பாரு மிக்காரு மில்லாத பெருமையினை வாய்ந்த ரேணுகை யென்னும் ஓர் மனைவியிருந்தனள். இவர்கட்கு பிருகு முனிவர் சாபத்தினல் மகாவிஷ்ணுவே பிள்ளையாகப் பிறந்து பரசு ராமனென்னும் பெயரை வகித்துத் தனது தாய்தந்தையரிடத்தில் இவனின் மிக்காரொருவருமில்லையென்று சொல்லும்படி மெய்யன்பு வகித்துச் சகல முனிவர்களுங் கொண்டாடத்தக்கதாக அவர்கட்குப் பணிசெய்து வாழ்கின்ற நாளையில், அவன் ஓர்நாள் நைமிசாரணியத் திற்குச் சென்றிருந்தனன். அச்சமயத்தில் கார்த்தவீரியனுனவன் * பல படைகளோடும் பரிசனங்களோடுமெழுந்து காட்டிற்சென்று வேட்டையாடுவான் கருதி சையவரைச் சாரலையடுத்து, அவ்வனங் களிற் சென்று, அவ்விடங்களிலுள்ள துட்ட மிருகங்களை யெல்லாங்

---

* பலபடைகளாவன:- மூலப்படை, கூலிப்படை, துணைப்படை, கைப் படை முதலியன.

கொலைசெய்து திரும்பி வருகையில், தனக்கெதிராக வோர் தபோவனந் தோற்றக்கண்டு, அவ்வனம் யாவரை யுடையதென்று விசாரித்து, சமதக்கினி முனிவருடைய ஆசிரமமென்று தெரிந்துகொண்டு ஆயுதபாணிகளோடு மிருக்கின்ற தனது சேனைகளையெல்லாம் அவ்விடத்திற்றானே நிறுத்தித் தனது மந்திரியர் நால்வரோடும் அவ்வாசிரமத்தில் நுழைந்து சமதக்கினி முனிவரைச் சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்தெழுந்து, சுவாமீ! தேவரீரை இங்கு பரமசிவத்தைப்போலக் கண்டு தரிசிக்கப்பெற்ற பேற்றினால் அடியேன் சுத்த பவித்திரனாயினேன். எல்லா நன்மைகளும் அடியேற்குண்டாயினவென்று துதித்தனன். உடனே அம்முனிவர் அவனுக்காதனங்கொடுத்து, அரசனே! நீ யார்? இவ்விடத்திற்கு வந்த காரணம் யாது? என்று வினவ, சுவாமீ! அடியேன் கார்த்தவீரியன், யான் வனத்தில் மிருகவேட்டையாடி வரும்போது முன்செய்த தபோபலத்தினால் எனக்கெதிரே தேவரீர் ஆசிரமந் தோற்றக்கண்டதன்றி, இங்கு வந்து தேவரீர் சினேகமுங் கிடைக்கப்பெற்றேன். இனி இதைவிட மேலானபாக்கியம் யாதென்றனன். அதற்கு முனிபுங்கவர் மனமகிழ்ந்து, அரசனே! இதுகாறும் நினது புகழுடம்பைப் பலகால் கேள்வியுற்றிருந்தனன். இப்போது நினது பூதவுடம்பையுங் காணப்பெற்றேன். நின்வரவினால் என் மனமானது மதுபானஞ் செய்தவனையொத்து மகிழ்ச்சியடைந்திருக்கின்றது. சூரியன் உச்சியில் வந்தனன். நீயும் வேட்டையாடி மிகவும் இளைப்புற்றிருக்கின்றமையால் இவ்விடத்திற்றானே அமுதுகொண்டு சாவகாசமாய் நகரத்திற் செல்லலாமென்று சொல்லினர்.

அதைக் கார்த்தவீரியன்கேட்டு, சுவாமீ! தேவரீரையொத்தவர்களிடத்தில் தண்ணீரேனும் அருந்திச் செல்வது தபோபலனாகும். யானொருவனாய் வந்தவனல்லன். என்னுடனே அளவற்றபேர் வந்திருக்கின்றனர். எனது நகரமும் இதற்கு நெடுந்தூரமன்று. ஆதலால், சுவாமிகள் கிருபையோடும் விடைகொடுத்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனன். அதற்குப் பொன்னுலகத்தையும் இம்மண்ணுலகத்தில் வரவழைக்கத்தக்க வல்லபத்தையுடைய அம்முனிபுங்கவர் புன்னகைகொண்டு, அரசனே! நினது சேனைகட்காக யாதொரு சிந்தனையுஞ் செய்யவேண்டுவதில்லை. உன்னோடு வந்தவர்கள் எத்தனைபேராயினும் அவர்கட்கெல்லாம் அமுதுபடைப்போம். இதனருகிற் கானாறென்னும் ஓர் நதியிருக்கின்றது. நீங்கள்

யாவரும் அந்த நதிக்கரையைச்சேர்ந்து சிறிதுநேரம் இளைப்பாறிக் கொண்டிருக்கலாமென்று சொல்லி விடைகொடுத்து, தமது பத்தினி யாகிய ரேணுகையைக்கூவி, இத்தினம் அரசன் விருந்துண்ண வருகின்றானென்று அறிவித்து, காமதேனுவைத் தியானித்தனர். உடனே அந்தக் காமதேனுவும் வந்தது. அதனைச் சமதக்கினி முனிவரும், ரேணுகைதேவியும் பணிந்து பூசைசெய்து, அதன்பால் தங்கள் விழைவை விண்ணப்பஞ் செய்துகொள்ள, அஃது உடனே அவ்விடத்தில் விண்ணுலகமுங்கண்டு நாணத்தக்க ஒரு நகரம் உண்டாக்கி அதில் நவரத்தினமயமாயிராநின்ற மாடமாளிகைகள், கூடகோபுரங்கள் முதலான சிறப்புகளை நிருமித்து அறுசுவைகளோடுங்கூடிய * நால்வகை உண்டிகளையும், தாசர் தாசிகளையும், அறைகடோறும் அளவற்ற பொற்பாத்திரங்களையும் அமைத்து அம்முனிபுங்கவருக்கறிவித்தது. அவையனைத்தையும் அச்சமதக்கினி முனிவர் கண்டு சந்தோஷித்து அரசனை யழைத்துவருமாறு ஏவலாளர்களுக் காக்கியாபிக்க, அவர்களவ்வாறே சென்று அரசனையழைத்தனர். உடனே அரசன் தனது பரிசனங்களோடு மெழுந்துவருகையில் நூதனமாக ஓர்நகரமிருப்பக்கண்டு, ஈதென்ன அற்புதமென்று ஆச்சரியங்கொண்டு, அந்நகரத்தின் வீதியின்வழியாக நடந்து, அவ்வீதிகளெல்லாம் ஓர்பால் † பஞ்சகருவிகள் முழக்கமும், ஓர்பால் பரத ‡ நாட்டிய முழக்கமும், ஓர்பால் சங்கீதப் பிரசங்க முழக்கமும், ஓர்பால் § சத்த சுரங்களின் முழக்கமுமாக விருக்கக்கண்டு

---

* நால்வகை உண்டிகளாவன: உண்ணல், தின்னல், நக்கல், பருகல் என்பன. (உ-ம்) சோறுமுதலியவை உண்ணல், கறிமுதலியவை தின்னல், தேன் முதலியவை நக்கல், பால் முதலியவை பருகல். இத்தனை முறையே விழுங்கல், மெல்லல், நக்கல், குடித்தல் என்பர்.

† பஞ்சகருவிகளாவன: தோற்கருவி, துளைக்கருவி, நரம்புக்கருவி, கஞ்சக்கருவியென்பன.

‡ பரதநாட்டியமாவன: ப-பதம், ர-ராகம், த-தாளம், நாட்டியம்-நடனம் என்பர்.

§ சத்தசுரங்களாவன: குரல், துத்தம், கைக்கிளை, உழை, இளி, விளரி, தாரம் என்பன: இஃது மிடற்றாற் குரலும், நாவினாற் றுத்தமும், அண்ணத்தாற் கைக்கிளையும், சிரத்தால் உழையும், நெற்றியால் இளியும், நெஞ்சால், விளரியும், மூக்காற் றாரமும் பிறக்கும். இவையே ஏழ்சுரமெனவும், வீணையின் ஏழ்நரம்பெனவும் கூறும் இசையிலக்கணவகையதென்ப.

முனிவர், ஆசிர்மத்தினருகில் வந்து, அவ்வாசிர்மத்தில் இதுகாறும் தான் எவ்விடத்துங் கண்டிராத அளவற்ற விசித்திரங்களோடு நாவிற் சலமூறும்படி உண்டாகின்ற அறுசுவை பதார்த்தங்களி னுடைய பரிமளங்கள் நாற்றிசைகளினும் வீசக்கண்டு, ஈதென்ன விபரீதமென்று மதிமயங்கி, அவையனைத்தையும், தன்னாற் கண்டறி யக்கூடாதவனாகி, உள்ளே நுழைந்து, சமதக்கினி முனிவருடைய பாதங்களிற் சாஷ்டாங்கமாக வணங்கி, அவரது உத்தாவின்படி தனது பரிசனங்களோடு மிருந்து போசனஞ்செய்து கையலம்பி, உண்ட இளைப்பாறிய பின்னர் மீட்டுஞ் சமதக்கினி முனிவரை யடைந்து, சுவாமீ! நான் முன்னர் வந்தபோது இவ்வாசிர்மங் காடாகவிருந்ததே! யான் ஆற்றிற் சென்று திரும்பி வருவதற்கு முன் அளவற்ற மாட்சிமையோடு நகரமாயிற்றே! அன்றியுந் தேடக் கிடையாத திரவியங்களெல்லாம் எங்கும் நிறைந்திருக்கின்றதே! ஒருவனுக் கொருத்தி நின்று உபசரிப்பதுபோல அவ்வவர்களுக்கு அவ்வவரிச்சைப்படி அமுதூட்டத்தக்க பரிசாரகர் அளவற்றபேர்க ளிருக்கின்றார்களே! இவையனைத்தும் ஓர் * நிமைப்போதில் எவ் வாறு உண்டாயினவோ? மாயா விசித்திரமோ? அல்லது தேவரீ ருடைய தவமகிமையோ? இவ்வற்புதத்தை அடியேற்குணர்த்தியருள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டனன்.

அதற்கம் முனிபுங்கவர் புன்னகைசெய்து, அரசனே! இவை யனைத்தும் மாயாவிசித்திரமென் றெண்ணற்க. நமது தவமகிமையி னால் இவ்வளவுங் காமதேனுவைக் கொண்டு நடாத்தி யிருக்கின்றன மென்றறியக்கடவை யென்றனர். அதனை யரசன் கேட்டலும் † நெட்டுயிர்ப் பெறிந்து, மனதிற் பொறாமை கொண்டு, எவ்விதத்திலே னும் அக்காமதேனுவை நாம் கைக்கொள்ள வேண்டுமென்று நினைத் தவனாய், உடனே முனிவரைப்பார்த்து, பசிக்குக் காய், கனி முத லியவைகளை யருந்திச் சரீரத்தை யொடுக்கி, வனத்திற் றவஞ்செய்து கொண்டிருக்கின்ற தேவரீருக்கு அக்காமதேனுவினால் யாதொரு பயனுமில்லை. எல்லா வுலகங்கட்கும் ஏகச்சக்ரேஸ்வரனா யிருக்கின்ற எனக்கு அக்காமதேனுவைக் கொடுத்தீராகில், அஃது அநேக காரி யங்களுக்கு உபயோகமாகும். மேலும் அக்காமதேனு என்னிடத்தி

---

* நிமைப்போது-இமைப்பொழுது. இஃது ஓர் மாத்திரைகாலமென்ப. அன்றி கண்ணொடிப்பொழுது, அல்லது கைநொடிப்பொழுது எனவுங் கூறுவர்.

† நெடு உயிர்ப்பு - பெருமூச்சு.

லிருப்பது நியாயமாகவு மிருக்கின்றது. ஆதலால், எனக்கு நீர் அதனைத் தயவுசெய்து கொடுத்தருளல் வேண்டும். கொடாவிட்டால் பின்னர் பலாத்காரமாய்க் கொண்டு போவேனென்று சொன்னான். அதைக்கேட்ட முனிபுங்கவர் மிகுந்த கோபத்தோடும், பெருமூச் செறிந்து, அரசனே! (பிச்சைக்கு வந்தவன் பெண்டு பிடித்தது போல) நீ நினைத்தகாரியம் மிக்கநன்று, ஆ! ஆ! எல்லா வுலகத்தையும், ஏகசக்கிரத்தினாலாளுகின்ற ‡ மன்னவர்களுக்குணர்த்திய நீதி நூல்களில் அன்னியருடைய பொருளை யபகரிக்குமாறு கூறி யிருக்கின்றனவோ? நின்னைக் கல்வியிற் சிறந்தவனென்றும் மநுநீதி தவறாதவ னென்றும், ஒழுக்கமுடைய நன்னடைகளை யுடையவனென்றுங் கருதி யிருந்தனன். நீ இராப்போதிலுற்ற நிழலைப்போல அற்ப குணத்தை யுடையவனாயினை! ஆயினும், எனது வசமாயிருக்கின்ற அக்காமதேனுவை நினது வசமாக்கிக்கொள்ள நெறியுண்டா யிருக்குமாயின் அதைக்குறித் தென்னைக் கேட்பதென்ன? தாமதமில்லாமல் நின்வசமாக்கிக் கொள்ளலாமென்று சொல்லினர். அதை அவ் வஞ்ச நினைவைக் கொண்ட அரசன் கேட்டு, உடனே தனது பரிசனங்கட்குக் கண்சைகை காட்டினான். அதை அப் பரிசனங்கள் கண்டு காமதேனுவி னருகிற் சென்றார்கள். அதனால் அரசன் சமதக்கினி முனிவருக்குப் பகையாயினானென்று காமதேனுவறிந்து கொண்டு, மிகுந்த கோபத்தினால் நெட்டுயிர்ப் பெறிந்தது. அந்த உயிர்ப்பினால் அருகில்வந்த எல்லாச் சனங்களுஞ் சுருண்டு மாய்ந்து போயினர். அதைக்கண்ட கார்த்தவீரியன் மிகுந்த கோபாவேசங் கொண்டு மீளவும் நால்வகைச் சேனைகளை வரவழைத்து அதன்பேரி லேவினன். அவைகளைக் காமதேனுகண்டு தனதுமயிரைச் சிலிர்க்க, உடனே ஒவ்வொரு மயிரில் நின்று அளவற்ற வீரர்கள் சர்வாயுத பாணிகளா யுதித்தனர். இரதகஜதுரக பதாதிகளு முண்டாயின. பின்னர் இரண்டு சேனைகளுங்கலந்து போர்செய்து வருகையில் காமதேனுவின் சேனைகள் அரசனுடைய சேனைகளை யெல்லாங் கொன்று எங்கும் உதிரவெள்ளம் ஓடும்படியாகச் செய்தன. அதில் எஞ்சி நின்ற சேனைகள் மீட்டு மெதிர்ப்பதற் கஞ்சியோட, அதனை அரசன் கண்டு நமக்குத் தோல்வி வரலாகுமாவென்று அச்சேனைகட்குக் கையமர்த்தி, ஊழிக்காலத்தி லுண்டாகின்ற பேரொலியைப் போலச்

‡ மன்னர்க்குணர்த்திய நீதிநூல் மனுவாதி வசிட்டாந்த மாகிய தரும நூல் பதினெட்டு மென்ப.

சங்கநாதஞ் செய்தான். அதனால் மலைகள் சமுத்திரங்கள் முதலான வைகளெல்லாங் கலங்கிச் சகமெல்லாந் தாழியிட்ட தயிர்போலத் தளர்ந்தன. இவ்வாறு சகமெல்லாந் தளர்ந்துங் காமதேனுவி னுடைய சேனைகள் சிறிதுந் தளராதிருக்கின்றதை அரசன் பார்த்து நமது வெற்றி நன்றாயிருக்கின்றதென்று நகைத்து மிகுந்த கோபா வேசங்கொண்டு, கரத்தில் வில்லையெடுத்து, ஒவ்வொரு எல்லைக்கு ஐந்நூறு ஐந்நூறு பாணங்களைப் பிரயோகித்தான். அப்பாணங்கள் ஊழிக்காலத்திலுண்டாகின்ற மேகங்களை யெல்லாங் கலங்கச்செய்ய வல்லவைகளாயிருந்தும், அவைகளை அக்காமதேனுவின் சேனைகள் ஒதுக்கி, அரசன்மீது அளவற்ற பாணவருஷங்களைப் பொழிந்தார் கள். இவ்வாறு தனது படைகளை நாசஞ்செய்ததன்றித் தன்மீதும் அளவற்ற பாணங்களை ஏவியதனால் கார்த்தவீரியனுக்குப் பலங் குன்றி, இனி எவ்விதத்தினும் அம்முனிவரைக் கொல்லவேண்டு மென்று தன் மனதில் வயிராக்கியங் கொண்டு ஓடிப்போயினன். அக்காமதேனுவும் அரசன் இனித் திரும்பானென்று நிச்சயித்துக் கொண்டு, சமதக்கினி முனிவரிடத்தில் விடைபெற்றுத்தனதுசேனை களோடுஞ் சொர்க்கலோகம் போய்ச் சேர்ந்தது. பின்னர் சமதக்கினி முனிவர் முன்போலவே பஞ்சாட்சரத்தைச் செபஞ்செய்துகொண்டு தவத்திலிருந்தனர். இவ்வாறு சிலநாள் செல்ல, ஓர்நாள் கார்த்தவீரிய னனவன் அம்முனிபுங்கவர் தவத்திலிருக்கின்ற சமயத்தில் அவ ரருகிற் சென்று ஓர் வாளினால் அவருயிரை மாய்த்துவிட்டனன்.

அதை யம்முனிவர் பத்தினியாகிய ரேணுகைக்கண்டு, அடா துரோகி! உண்டவீட்டிற்கு இரண்டகஞ் செய்வோருள் உனக்கொப் பானபாவி எவ்விடத்தேனு முண்டோ? உனது குலமெல்லாம் நாச மாகும்படியான வகையைத் தேடிக்கொண்டனையே! இந்த அநியா யம் எந்த அரசர்கட்கேனு மடுக்குமோ? தவஞ்செய்வோரைக் கொல் வதோ தரணிவேந்தர்களுடைய முறைமை? யென்று சொல்ல, அவள் மீதும் இருபத்தோரம்புகளை ஏவினன். பின்னர் அவள் அவைக ளைச் சகிக்கமாட்டாது கண்களில் நீர்த்தாரை பெருகும்படியாகச் சோர்ந்து பூமியில் வீழ்ந்து தனது காதலரைத் தியானஞ் செய்து கொண்டு நைமிசவனத்திற்குச் சென்ற தனது புத்திரனாகிய ராமன் வருமளவும் உயிர்வைத்திருந்தனள். அவனுந் தற்செயலாய் அவ்வி டத்தைவிட்டு நீங்கித்தனது ஆசிரமத்திற்கு வந்தனன். அப்போதவ் வாசிரமமானது அன்னபானமில்லாத ஊரைப்போலவும், மகமேரு

வில்லாத உலகம் போலவும், இந்திரனில்லாத வசந்த மண்டபத்தைப்போலவுமிருந்ததன்றி, வேதகோஷ்டமில்லாமலும், வேள்விப்புகை எழாமலும் தனது தந்தையைச் சதாகாலமுந் தொழுதுச் செல்கின்ற சீடர் கூட்டம் நெருங்காமலும், புல்லென் றிருக்கக்கண்டு, என்ன துன்பங்கள் நேர்ந்தனவோ வென்கிற மனவருத்தத்தோடு உள்ளே நுழைந்து தந்தை வாளினல் உயிர் நீங்கி யிருப்பதையும், தனது தாய் அம்புகள் பாயப்பட்டுச் சோர்ந்து வீழ்ந்திருப்பதையுங் கண்டுஇவர்களை இவ்வாறுக்கினவர்யாவரென்றுநினைந்து நினைந்துஅழுதழுது, புழுதிகள் உடலெங்கு மூடும்படியாகப் பூமியில்விழுந்து, புரண்டு, மூர்ச்சையாகி, எழுதப்பட்ட சித்திரம்போலச் சிறிதுநேரமசைவற்றிருந்து, பின்னர் தெளிந்தெழுந்து, அவர்கள் திருவடிகளைப் பல முறை தொழுது, துக்கசாகரத்தில் மூழ்கி, ஐயோ! இந்திரன் முதலாயினேரும் இறைஞ்சி வழிபடத்தக்க உங்கள் தவமகிமையும், கற்பின் பெருமையும் இவ்வாறு உங்களுயிர் பிரியுமாறு எங்ஙன மொளித்தனவோ வென்று அலறிச் சிறிது உயிர் தாங்கிக் கண்களில் நீரைக் கவிழ்த்துக்கொண்டிருக்கின்ற தாயினருகில் வந்து அவள் சிரத்தைத் தனது துடையின்மீது வைத்து, என்னை யருமையாயீன்றெடுத்த அன்னையே! உங்கட்கு யாதுகாரணத்தால் இவ்வாபத்து நேர்ந்ததோ? அதனை எனக்குச் சொல்ல வேண்டு மென்று புலம்பித் தனது கையினுற்றடவ, அதை அழகில் இலக்குமியை வென்றவளாகிய ரேணுகை கேட்டுச் சிறிது தெளிவுற்று, மைந்தனே! இவ்வுலகத்திற்கரசனுகிய கார்த்தவீரியன் வேட்டையாடி வருகையில் நமதாசிரமத்தை நோக்கிவர அவனுக்குக் காமதேனுவினுல் சகல சிறப்போடும் யாங்கள் விருந்தூட்டப் பின்னரவன் அக்காமதேனுவைக்கைக்கொள்ளுமாறுஅதனேடுயுத்தஞ்செய்து தோல்வியுற்றனன். அதனுல் எங்களை எவ்விதத்தேனுங் கொல்லவேண்டு மென்கின்ற வெஞ்சினத்தால் சமயம் பார்த்துக் கொன்றுவிட்டுச் சென்றனன். இக்காரணத்தை யுனக்கறிவிக்கும் நிமித்தமே இதுகாறும் எனது உயிரைத் தாங்கியிருந்தனன். அப்பாதகன்எனதுடலில் இருபத்தோரம்புகளை யெய்தானுதலால், அவன் வம்சத்தில் முடிசூடு மன்னர்களை மூவேழ்தலைமுறை வரையிற் சாடி, அவர் சரீரங்களைச் சத்த பூமிகளினும் புரளும்படி வீசி எறிந்து, அந்தணர் குலத்தைத் தெய்வ குலமென்று சொல்லுமாறு விருத்தி செய்யக்கடவை. எங்கட்கு நிறைவேற்ற வேண்டிய கிரியைகளைத் தேத்தாத்திரிய முனி

வராற் செய்து நிறைவேற்றக் கடவை. யானுன்னைக் காண்டலும், புத்தமுதுண்டவளுக் கொப்பாயினேன். இனியெனது காதலர் மாட்டுச் செல்லுகின்றேனென்று விடைகொடுத்து உயிர் பிரிந்தனள்.

இவ்வாறு ரேணுகை உள்ளமுடைந்து கூறிய வசனங்கள் பரசுராமன் செவியிலேறலும், துள்ளியெழுந்த தழற்கொழுந்துக் கொப்பாகிய கோபமானது தலைக்கேறி வெளுத்த விழிகள் சிவக்கும்படியாகச் சினந்து, எல்லா வுலகத்தையும் எடுத்து விழுங்கிவிடுவான் போலத்துள்ளி அரசன் அந்தணரைக் கொன்றானென்றுசொல்லுஞ் சிறுமை மாறவும், அந்தணரே தவத்திற் சிறந்தவரென்று சொல்லும் பெருமை மீறவும், இனிநமது தாய்தந்தையரை யமனைப்போலிருந்து கொன்ற மகா பாதகனுடைய குலமாத்திரமே யன்றி, அரசர்களென்று சொல்லப்படுகின்ற எல்லாக் குலங்களையும் வேருடன் கெல்லிக்கொல்லுவேனென்று சபதங்கொண்டு, அடுத்த வனத்தில் அரிய தவஞ்செய்து கொண்டிருக்கின்ற தேத்தாத்திரிய முனிவரை யடைந்து நடந்த காரியங்க ளனைத்தையும் அவருக்கறிவித்து, பின்னர் அவரைத் தமதாசிரமத்தி லழைத்துவந்து அவரால் தனது தாய்தந்தையர்களுக்கு நிறைவேற்ற வேண்டிய நித்தியக் கிரிகைகளைப் பிரதிதினம் வேதாகமமுறைப்படி நிறைவேற்றி வருகையில், ஐந்தாநாளிரவில் தான் நித்திரை செய்யுங்காலத்தில் தன்மீதோர் புலிவந்துபாயச் சொப்பனங்கண்டு வாய்குழறி தேகம் நடுக்குற்று, அம்மா! அம்மா! என்று கூவி விழித்துக் கொண்டனன். அக்கூக்குரலை அவன் தாயாகிய ரேணுகை கேட்டுத் தன்னை யிடையிலழைத்த காரணத்தால் இருண்டு சுருண்டு தைலத்தாற் பசந்து தேனெழுகின்ற மலர்களை யணிந்திருக்கின்ற கூந்தலும், ஒள்ளியநுதலும், சுடர்விட்டெரிக்குங் குண்டலங்களையணிந்த செவியும், வேலைநிகர்த்தவிழியும், குமிழம்புட்பத்தினை யொத்த நாசியும், பவளம்போன்ற வாயும் தோன்றும்படியாக அவனெதிரிற் றனது முகத்தைமாத்திரம் ஆகாய வெளியிற் காட்டியிருந்தனள். அதனை தேத்தாத்திரிய முனிவருங் கண்டு, அன்பிற்சிறந்த இராமனே! உனது தாயைப் பதின்மூன்றுந் தினத்தி லழையாது மத்தியிலழைத்தனை யாதலால் தனது முகத்தை மாத்திரம் ஆகாயவெளியிற் காட்டினள். ஆயினுங் குற்றமில்லை. இனி நடத்தவேண்டிய கருமங்களையுஞ் சிறப்பெய்த நடாத்துவையாயின் மற்ற அவையவங்களுஞ் சரியாகி இப்பூவுலகில் மதசம்பந்தப்பட்ட எல்லாமனிதர்களுந் தொழற்குரிய தேவதையாகவாழ்குவ

வென்று கூற, அவ்வாறே இராமன் மற்றைய நாட்களின் கிரியை களைக் குறைவில்லாமற் செய்து முடித்தனன். பின்னர் தனது தந்தை யாகிய ஜமதக்கினி முனிவர் பிரமனுலகம்போய்ச் சேர்ந்தனர். இரே ணுகையானவள் தனது வடிவ முழுவதும் அடைந்து உலகமெல் லாம் வணங்கும்படியாகத் தெய்வத்தன்மையை யடைந்தனள். தேத்தாத்திரியர் தமதாசிர்மத்திற் கெழுந்தருளினர்.

இப்பால் அரசகுலங்களை அடியுடன் களையச் சபதங்கொண் டிருக்கின்ற இராமன் ஒருநாள் தனது அன்னையை வருமாறு தியா னிக்க, அவ்வாறே அவள்வந்து, மைந்தனே! நீநினைத்த காரியமறிந்து கொண்டனன். அதனைமுடிக்கும் வகையினைச் சொல்லக்கேள்! நீ இந்த நிமிடத்தில் கைலாயவரையை யடுத்து அரவையுஞ் சந் திரனையுமிலைந்த சடாமகுடத்தினை யுடைய சிவபெருமானைப்பணிந்து அவர் பேரருளைப் பெற்று உன்னிஷ்டத்தை இடையூறின்றி நிறை வேற்றக் கடவையென்று சொல்லியகன்றனள். அச்சொல்லை இரா மன் சிரமேற்கொண்டு உடனே கைலாயவரையிற் சென்று சிவபெரு மானுடைய திருவடிகளைப் பலமுறை பணிந்து துதிசெய்ய, அதற் குக் கர்த்தன் கிருபை சுரந்து அவன்மீது தமது கடைக்கண்சாத்திச் சடாக்கர மந்திரத்தை ஆகமமுறைமைப்படி அவனுக்குபதேசித்து, இராமனே தத்துவகாரணமாகியும், தத்துவசொரூபமாகியும், தத்துவ முதலாகியும், தத்துவ முடிவாகியும் இருந்து பிரமன் முதலிய எங் கள் மூவருக்கும் மூத்தொழி லளித்தவர் விநாயகப் பெருமானாகும். அவரை நின்மனதிற் றியானித்து அவருக்குரிய இம் மகாமந்திரத் தை இடைவிடாது செபித்துவருவையெனில், நீ கருதிவந்த கோரிக் கைவிரைவில் நிறைவேறுமென்று திருவாய்மலர்ந்தனர். அதனைஇரா மன் செவிக்கமுதாகக் கேட்டு, மீட்டுந் தொழுதெழுந்து விடை பெற்று, இம்மையிற்றானே எல்லா நன்மைகளையுந் தரத்தக்க மயூர மென்கிற தலத்தையடைந்து விநாயகமூர்த்தியினுடைய திருவடித் தாமரைகளை பூசனைசெய்து பேரன்பினோடுஞ் சடாக்கர மந்திரத்தை முறைமைப்படி தியானித்து ஐம்புலாதிகளையும் அடக்கி அரியதவஞ் செய்துகொண்டிருந்தனன். அத் தவத்திற்கு விநாயகக் கடவுள் கிருபைசுரந்து பாசு, தாமரைமலர், ஒற்றைக்கோடு, மோதகம் என் னுமிவைகளை யேந்திய நான்கு திருக்கரங்களோடு, பூமாலையினை யேந்திய துதிக்கரமும் விளங்க அவனெதிரிற் பிரத்தியட்சமாயினர். உடனே தேவர்களெல்லாம் ஜயஜய வென்று போற்றிபுட்ப வருடம்

பொழிந்தார்கள். பின்னர் இராமன் சுவாமியைக் கண்டவுடன் திடுக்கிட்டெழுந்து, விழிகளில் ஆனந்த பாஷ்பமுண்டாக, அன்பு அகத்தையுருக்க, உரைகள் தடுமாற்றங்கொள்ள, உடலெங்கும் உரோமாஞ்சிதம்பூப்ப, ஆன்மாக்களை ஆணவவிருளினின்று மெடுத்து ஆட்கொள்ள வல்ல கணேசரது திருவடித் தாமரைகளை வணங்கி அனந்தமுறை வலம்வந்து, தேன்மாரி பெய்தாலென்ன அளவற்ற வேதாகமங்களினாற் றுதிசெய்து நின்றனன். அதற்கு விநாயகக்கடவுள் சந்தோஷித்து, அன்பனே! உனக்குவேண்டிய வரங்களைக்கேளென்று திருவாய் மலர்ந்தருள, இராமன் மீட்டுந் தொழுதெழுந்து, சுவாமீ! எனது குரவர்களைக் கொன்ற கார்த்தவீரியனுடைய குலமேயன்றி அரசர் குலமென்று சொல்லப்படுகின்ற யாவரையுங் களைந்து வெற்றிகொள்ளுமாறு அடியேற்குக் கிருபை புரிய வேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ் செய்துகொண்டனன். அவ்வாறே கணேசமூர்த்தி திருவருள்பாலித்து மாருதவலியும், மழுவாயுதமுந் தந்து, என்றுஞ் சிரஞ்சீவியா யிருக்கும்படி வரங்கொடுத்து, அவனுக்குப் பரசுராமனென்னுந் திருநாமமு மளித்து, அடியாரா யிருக்கின்ற பேர்கள் மிக்க பிழைகள் செய்தாலும் அவைகளைப் பொறுத்து ஆட்கொள்ளுகவென்று திருவாய் மலர்ந்து காந்தருளினார். இப்பால் பரசுராமன் கார்த்தவீரியன் முதலாயுள்ள அரசர் குலங்களையெல்லாம் அதஞ்செய்து, அவர்களாண்டுகொண்டிருந்த உலகங்களை அந்தணர்கட்களித்துத் தான்கொண்டிருந்த சபதத்தை நிறைவேற்றிச் சொல்லுதற்கரிய பெருந்தவங்களைச் செய்துகொண்டு என்றுஞ் சிரஞ்சீவியாக உலகத்தின்கண் வசித்திருக்கின்றனன்.

பரசுராமன் வரம்பெறு படலம் முற்றிற்று.

இராவணன் பூசித்த படலம்

அங்கா ரகநற் சதுர்த்தியோடு மறுகு சமிமந் தாரமுமெய்த்
தங்கா தரவி னனுட்டித்தோர் தமையும் விளங்கத் தெரிந்தனையால்
கங்கா சுகவிற் படைச்சோம காந்தா வின்னுஞ் சிலகாதை
யிங்கா தரவிற் கேட்டியென வியம்பும் பிருகு மாதவனே.

திருவருட் செல்வராகிய முனிவர்களே! சமதக்கினி முனிவர் புத்திரனாகிய பரசுராமன் விநாயக மூர்த்தியை யநுட்டித்து முடிவற்ற வரங்களைப்பெற்ற முறைமையைச் சொன்னோம். இப்பால் இராவணன் உபாசித்த திறத்தினைச் சொல்லுவோங் கேட்பீர்களாக!

முன்னொரு காலத்தில் இலங்கைக்கரசனாகிய இராவணனானவன் ஆகாயமுகட்டையளாவிய வெள்ளியங்கிரியையடுத்து, அதனிலோர்சாரிருந்து அரியதவத்தினைச்செய்துகொண்டிருக்க, கொன்றையும், அறுகையும்புனைந்த சடாமகுடத்தினையுடைய சிவபெருமான் அதற்குக் கிருபைசுரந்து, அவனெதிரிற் பிரத்தியட்ச மாயினார். உடனே இராவணன் விரைந்தெழுந்து ஆடிப்பாடி அனந்தமுறை வலம்வந்து சயசயவென்று வேதாகமங்களாற் றுதிசெய்து, விழிகளில் ஊற்றெடுத்ததுபோல ஆனந்தக்கண்ணீர் சொரிந்து, உடலெங்கும் புளகாங்கித முற்று, நெக்குவிட்டு, நெஞ்ச முருகி, கரங்களைச் சிரமீதுகூப்பிநின்றனன். அதனைக் கர்த்தர் கண்டு, உனக்கு வேண்டுவன கேள் தருகின்றோமென்று திருவாய்மலர்தலும், இராவணன் மீட்டுந் தொழுதெழுந்து, சுவாமீ! சொர்க்க முதலிய எல்லாவுலகங்களுமழியுங்காலத்திலும் இலங்காபுரிமாத்திரம் அழியாது நிலைபெற்றிருக்க வரந்தர வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனன். அதற்குக் கர்த்தன் அவ்வாறே கிருபைசுரந்து ஓர் சிவலிங்கத்தை யவன் கரத்திற் றந்து, இராவணனே! இவ்விலிங்கத்தை உனது இலங்கைப்பதியிற் பிரதிட்டைசெய்து பத்தியோடு பூசித்து வரக்கடவை. அன்றியும் அதனை அப்பதிக்குக் கொண்டு செல்கின்றபோது சித்த சுத்தியோடு வாகனத்தின்மீதேறாது செல்லவேண்டும். அவ்வாறுசெல்லும்போது வழியிற் பூமியின்கண் வைப்பையெனில், மீட்டும் உன்கையில் அகப்படா தழுந்தும். இதனை நன்றாய்க் கவனிக்கக்கடவையென்று திருவாய்மலர்ந்துகரந்தருளினார். பின்னர் இராவணன் பெருமகிழ்ச்சிகொண்டு சிவபிரானளித்தருளிய சிவலிங்கத்தைப் பயபத்தியோடுங் கரத்திலேந்தி அளவற்ற காடுகளையும் மலைகளையுங் கடந்து, கடல் மத்தியிலிருக்கின்ற தனது இலங்காபுரியை நோக்கிச் செல்லுகையில் இக்காரணத்தை தேவேந்திரனறிந்து, ஐயோ! இராவணன் அச் சிவலிங்கத்தை இலங்கையில் வைத்துப் பூசிப்பானாயின் எக்காலத்தினும் அவன் அழியானே! இனி இதற்கென்ன செய்யவல்லோமென்று பயந்து முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களுந் தன்னைப் புடைசூழும்படியாகக் கயிலையங்கிரியை யடைந்து அங்கெழுந்தருளியிருக்கின்ற விநாயகப் பெருமானுடைய திருவடிகளைப் பணிந்தெழுந்து தெய்வகங்கையாலவருக் கபிஷேகமாட்டி கற்பகமலர்களைக்கொண்டருச்சித்து அமுதத்தை நிவேதனஞ்செய்து சோடசவுபசாரங்களோடும் பூசித்தனன். அதற்கு விநாயகப்பெருமான் கிருபைசுரந்து

இந்திரனே! நீ யாதுவேண்டி வந்தனையென்று வினவ இந்திரன் மீட்டுந் தொழுதெழுந்து, சுவாமீ! இராவணன் சிவபெருமானிடத்திலிருந்து ஓர் லிங்கம்பெற்று அதனைத் தனது இலங்கைநகரில்வைத்துப் பூசிக்கச் செல்கின்றனன். அவ்வாறே வைத்துப் பூசிப்பானாயின் அவனுக்கு எக்காலத்து மரணமில்லையாம். ஆகவே தேவர் குலங்களை விருத்தியெய்தவொட்டாது நாசமாக்குவான். ஆதலால், அவன் அப்பதியைச் சேருமுன்னமே ஓரிடையூறவனுக்குண்டாக்கி யாங்களோர் துன்பமடையாவண்ணந் தேவரீர் காத்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனன்.

அதற்குக் கணேசமூர்த்தி யிசைந்து உடனே வருணனைக்கூவி நீ இராவணன் வயிற்றில் நீர்சுரப்பிக்கக் கடவையென்று யேவினர். அவனும் அவ்வாறே அவன்வயிற்றில் நீர் சுரப்பிக்க கணேசமூர்த்தியானவர் ஓர் பிராமணப்பிள்ளை வடிவங்கொண்டு, தமது திருவடிகளை நிலமகள் சூடும்படியாக நடந்து இராவணனெதிரில் வந்தனர். அச்சமயத்தில் இராவணன் சலபாதையைச் சகிக்கமாட்டாது சிவபிரானருளிய கடப்பாட்டை யெண்ணி யெண்ணித் தன்னெதிரில்வருகின்ற பிராமணப்பிள்ளையை நோக்கிப் பின்னுருங் காரியத்தையறியாதவனாய் அப்பிள்ளையோடு இனியவார்த்தைகளாடி, அப்பா! எனக்குச் சலபாதை மேலிட்டிருக்கின்றது, ஊரோ நெடுந்தூரத்திலிருக்கின்றது, எதிரில் யாவரையுங்காணேன். ஆதலால், என்மீது கிருபைசெய்து யான் ஜலஸ்பரிசனஞ்செய்துவருமளவும் இச்சிவலிங்கத்தை உனது கரத்திற்றாங்கியிருக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனன். அதற்கு அந்தணச்சிறுவனை யொத்தெழுந்தருளிய கணேசமூர்த்தி சொல்லுவார். ஐயா! யானோ பிள்ளைமைப் பருவமுடையேன், எனக்கோ இச்சிவலிங்கத்தைத் தாங்கத்தக்கவலியில்லை நீயோ அதனை என்னிடத்திற் பலாத்காரமாய்த் தருகின்றனை, இவ்விசு வாபத்து வேளையில் அதனைத் தாங்கவேண்டுவதே ஒருவனுக்குத் தகைமையாயினும், யான் மிகவும் சிறியனாயிருத்தலால் உன்னை முக்காற் கூப்பிடுவேன்; அதற்குள்வந்து அதனைப் பெற்றுக்கொள்ளல்வேண்டும்; பெறுமற் போவையெனில் உடனே நிலத்தில் வைத்துவிடுவேனென்று திருவாய்மலர்ந்தனர். அவையனைத்தையும் இராவணன் கேட்டு அப்படியே ஆகவென்று அவர் கரத்தில் அச்சிவலிங்கத்தைக் கொடுத்து ஜலஸ்பரிசத்திற்குச் செல்ல, அவன் வருவதற்கு முன்னம் மூன்று தரங் கூவி அதனை நிலத்தில் வைத்துவிட்டனர்.

பின்னர் இராவணன் விரைவிலோடிவந்து தனது மலைபோன்ற இரு கரங்களினாலும் அதனைக் கெல்லியெடுக்க, அஃது முன்னொரு காலத்தில் திருமால் வராக ரூபமாய்ச் சென்று தேடியுங் காண்டற் கருமையனவா யிருந்த சிவபெருமானுடைய திருவடிகளைப்போல, ஊடுருவி கற்பின் மகளிருள்ளத்தைப்போல அவன் கரங்களிற் சிக்காதிருந்தது. அதனைக் கெல்லுந்தோறும் அவன் கரங்கள் வாடும்படி நிலமும் நயப்பெய்தாதிருந்தது. அதனால் இராவணன் மனவருத்த முற்று மீட்டுந் தனது கரங்களை வலியுடன் பாய்ச்சியிழுக்க அப்போ தச் சிவலிங்கம் பசுவின் காதுபோற் குழைந்து பிரகாசித்தது. அக்காரணத்தால் விண்ணுலகர் மண்ணுலகர் முதலிய யாவரும் அப் பதியைக் * கோகர்ணமென்று சொல்லுவார்கள். பின்னர் இராவணன் தன்னாற் கூடிய வரையில் முயன்றும் அச் சிவலிங்கம் தன் கரத்திற் சிக்காதிருந்தமையால், அம்மம்ம! இஃது மகா பலமுள்ள தென்று வியந்தனன். அதனாலச்சிவலிங்கம் மாபலலிங்கமென்னும் மற்றொரு பெயர்பெற்றது. இப்பால் இராவணன் அச்சிவலிங்கத்தை நிலத்தில் வைத்த பிராமணப் பிள்ளையின்மீது கோபங்கொண்டு தனது கையால் அவர் சிரத்திலோங்கிக் குட்டினான்.

உடனே கணேசமூர்த்தியானவர் அப் பிராமணப்பிள்ளை வடிவத்தை மாற்றித் தமது நிச ரூபத்தைக்கொண்டு அவ்விராவணனைத் துதிக்கரத்தினாலெடுத்து அவன் சிரமானது அண்டமுகட்டில் முட்டும்படி மேலே எறிந்தும் மீட்டுத் தமது திருவடிகளால் அவன் பாதாள லோகத்திலழுந்தும்படி நிலத்தில்விழத் தள்ளியும், இவ்வாறு பந்தாடுவதுபோல அவன் சரீரத்துள்ள என்புகளெல்லாம் நெக்குவிடும்படி ஆடினார். அதனை இராவணன் சகிக்கமாட்டாது கூக்குரலிட்டு,

---

* கோகர்ணம்—கோ-பசு, கர்ணம்-காது, பசுவின் காதைப்போலக் குழைவுபட்ட சிவலிங்கமுள்ளதாகலின் அச்சேத்திரத்திற்கும் கோகர்ண மெனப் பெயர் வழங்கப்பெற்றன. இஃது துளுவநாட்டிலுள்ள சிவக்ஷேத்திரங்களுள் தேவாரம்பெற்ற திருத்தலம். சுவாமி பெயர்-மகாபலேஸ்வரர், அம்மையார் பெயர்-பெரியநாயகி, இச் சிவலிங்க பிரதிட்டை விநாயகரால் செய்தமையால் விநாயக லிங்கமெனவும், மகாபல லிங்கமெனவும், கோகர்ண லிங்கமெனவுங் கூறுவ. அத்தல விநாயகர் பெயர் விப்பிரவிநாயகர் என்ப.

போய்தவி ரடியார் செய்யும் புன்மையும் பொறுப்பா யோலங்
கைதவ மனத்தார் செய்யுங் கடப்பாடும் வெறுப்பா யோலஞ்
செய்தவென் பிழையுங் காத்துத் திருவருள் செறிப்பா யோலம்
வெய்தருள் புரியா யாகின் விளிகுவே னேல மென்றான்.

பொய்தவிர்ந்த அடியவர்கள் செய்யும் புன்மையினைப் பொறுப்பவனே! அபயம், கைதவமுடையோர்கள் செய்யுங் கடப்பாடையெல்லாம் வெறுப்பவனே! அபயம், வேண்டி வந்தித்தோர்கட்கு விக்கினங் கெடுப்பவனே! அபயம், வேண்டியாதவர்கட்கு விக்கினங் கொடுப்பவனே! அபயம், என்று இவ்வாறு அனந்தமுறை ஓலமிட்டு, சுவாமீ! அடியேன் செய்த பிழைகளைமன்னித்துக் காத்தருளவேண்டும். அடியேன்மீது சுவாமிகள் கிருபாநோக்கஞ் செலுத்தியாளாவிட்டால் இனி யான் நாசமடைவேன். அப்படியாகாமுன்னம் அடியேற்கு உயிர்ப்பிச்சை தந்தருளவேண்டும். என்று துதிசெய்தனன். அதற்கு விநாயகக் கடவுள் மனதிரங்கி அவன் இறவாது பிழைத்திருக்கும் வண்ணந் தமது கடைக்கண் பார்வையினை அவன்மீது செலுத்தி நிலத்தில்விட்டனர். பின்னர் இராவணன் பரிமளமிகுந்த புட்பங்களால் அவர் திருவடிகளை யருச்சித்து அனந்தமுறை வேதாகமங்களால் துதிசெய்து பூசித்தனன்.அதற்குக் கணேசமூர்த்தி கிருபைசுரந்து, இராவணனே! உனது கையால் நமது முடியில் எவ்வாறு முன்னங் குட்டினையோ அவ்வாறு உன் முடியில் குட்டிக்கொள்ளுகவெனக் கட்டளையிட, உடனே தனது முடியில் உதிரமொழுகும்படியாகக் குட்டிக்கொண்டனன். அதனைக் கணேசமூர்த்தி கண்டு, யாவரேனும் இவ்வாறு நம்மைக் கண்டவுடன் குட்டிக்கொள்வார்களாயின் அவர்கட்கு எல்லாத் துன்பங்களையும் ஒழித்தருளுவோமென்று திருவாய்மலர்ந்துஅவனுக்குவேண்டிய பலவரங்களைத்தந்து தமது திருவுருவைக் கரந்தருளினர். பின்னர் இராவணன் அவ்வரங்களைச் சிரமேற்கொண்டு தனது இலங்கைப் பதியையடைந்து இன்புற்றிருந்தனன்.

இராவணன் பூசித்த படலம் முற்றிற்று.

அகத்தியர் பூசித்த படலம்

அராவணி சடையெம் மண்ண லருளிய வரங்கள் கொண்டே
யிராவண னிலங்கை யெய்தி யின்புற வாழ்ந்தா னிப்பா
லிராவணக் கடலையுண்ட விருடிபூ சித்த வாறும்
பராவண விரைப்பக் கேட்டி யெனச்சொலும் பதுமச் செல்வன்.

வேதாகமமென்னுஞ் செம்பொருட் சிரத்தைச் சித்தாங்கமாகக்கொண்டு சைவமென்னுந் தவக்குகையிற் வசிப்பவராகிய ஓ! சவுனகாதி முனிவர்களே! இராவணன் விநாயக மூர்த்தியை அனுட்டித்து வரம்பெற்ற வரலாற்றினைச் சொன்னோம். இப்பால் இந்திரன் வரம்பெறுபேற்றினையும், அகத்திய மகாமுனிவரர் வந்தித்தத் திறத்தினையுஞ் சொல்லுவோங் கேட்பீர்களாக என்று பிதிர் தேவனை நோக்கிப் பிரமதேவன் அனந்த கருணையோடும், சிவானந்த சாகரத்துண் மூழ்கினவனாய், பூதாதிதத்துவப் பகுதிகளெல்லாம் பரவசமாகக் கூறுவதாயினன்.

இந்திரன் உபாசனை

பிதிர்தேவனே! முன்னம் கைலாசபதியாகிய சிவபெருமானிடத்தில் அளவற்ற வரங்களைப்பெற்று ஆயிரத்தெட்டண்டங்களையுமாண்டுவந்த * சூரபதுமனால், தேவேந்திரன் தனது பத்தினியாகிய இந்திராணியோடும் விண்ணுலகத்தை விடுத்து, இம் மண்ணுலகத்தில் அளவற்ற மகிமையுற்றிருக்கின்ற † சீகாழிப் பதியையடைந்து

* சூரபதுமன்: சூரன், பதுமன் என்னுமிருவ ரேகோற்பவ மாய ஓர் அசுரனென்ப. பிரதமபுராணம்.

† இஃது, சீ-சிலந்தியும், காழி-காளியென்னும் ஓர் பாம்பும் பூசிக்கப்பட்டதாகலின் சிகாழியெனப்பெயர்பெற்றது. பின்னர் பலர் வழிபாட்டால் பிரமபுரம், வேணுபுரம், புகலி, பூந்தாராய், வெங்குருகு, தோணிபுரம், சிரபுரம், புரவம், சண்பை, காழி, கொச்சைவயம், கழுமலமென்னும் பன்னிரண்டு திருநாமங்களையுமேற்றது. இத்தலம் சோழநாட்டிலுள்ள கசுசு சிவத்தலங்களுள் காவிரியாற்றின் வடகரைப்பெற்ற சிவதலம் சுங-ல் ஒன்று. இதில் ஸ்ரீ ஞானசம்பந்த சுவாமிகளும், கணநாத நாயனரும் அவதாரம். மேற்படிசுவாமிகளுக்குச் சிவபெருமானேவலால் உமையம்மையார் பொன் வள்ளத்தில் திருமுலைப்பால் கொடுத்தருளியது. அன்றி சமய குரவர் மூவராலும் எக-தேவாரத்திருப்பதிகங்களைப் பாடப்பெற்றன. சுவாமி பெயர் பிரமபுரீசுவரர், அம்மையார் பெயர் திருநிலைநாயகி.

சிவபெருமானை யருச்சிப்பதற்காக ஓர் நந்தவனம் வைத்து, அதினின்றும் பிரதிதினம் பத்திர புட்பங்களைக் கொய்து, அருச்சித்து வாழ்ந்திருக்கின்ற நாளையில், அச் சூரபதுமனுடைய ஆக்ஞையினால் மேகங்கள் சிறிதும் மழை பெய்யாமல் மாற, அதனால் அந்த நந்தவனமானது வாடி யுத்தகளம் போலாயது. பின்னர் இந்திரன் அதனைக் காணுந்தோறும் வருந்தி, இதற்கினி என்னசெய்ய வல்லோமென்று ஏங்கித் துயருற்றிருக்கின்ற சமயத்தில், சிவபிரானுடைய கிருபையினால் "இந்திரனே! வருந்தற்க, நினது நந்தவனத்திற்கு ஓர் நதி வந்துபாயும். அஞ்சாது பூசைசெய்யக்கடவை" என்று அசரீரியாக ஆகாயத்தின்கண் ஓர் திருவாக்குண்டானது. அதனை இந்திரன் கேட்டு மனம் மகிழ்வுற்றிருக்கின்றபோது அவனிடத்திற்குத் தற்செயலாய் நாரதமுனிவர் வர, அவரை இந்திரன் பணிந்தெழுந்து, சுவாமீ! சூரபதுமன் செய்யுங் கொடுமைக்கஞ்சி மிகவு மனக்கவலையோடு மிப்பதியில்வந் தொளித்திருக்கின்றமையால், அக்கவலை தீரும்வண்ணம் சாக்ஷாத் சிவபிரானுடைய திருவடிகளை யருச்சிப்பதற்கு ஓர் நந்தவனம் வைத்தேன். அஃது மழையில்லாமல் வாடிப்போனதன்றி, அதிலுள்ள மலர், தளிர், அரும்பு முதலானவைகள் கணவனை நீங்கிய கற்பின் மகளிரைப்போலாயின. ஆதலால், இனி அதற்குச் சலம் பாயத்தக்க உபாயத்தினையுணர்த்தியருளவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, நாரதமுனிவர் மனதிரங்கி, இந்திரனே! கைலாசவரையிலிருந்த காவேரி நதியை, முன்னர் சிவபிரான் அகத்தியமுனிவருக்களித்திருக்கின்றனர். அதனை யம்முனிவர் தமது கமண்டலத்திலடைத்துச் சையவரைச் சாரலில் வந்திருக்கின்றனர். அந்நதி பெருகிவருமாயின் உமது நந்தவனம் பிழைக்கும். அது பாயும்படிசெய்ய வல்லவர் சர்வகாரணராகிய விநாயகக் கடவுளேயாகும். ஆதலால், அவரை விரைவில் வழிபடக்கடவையென்று சொல்லிச்சென்றனர். இப்பால் இந்திரனானவன், தாயினுஞ் சிறந்த தயாநிதியாகிய விநாயகமூர்த்தியைப் பூசித்து, அவரது திருவடித் தாமரைகளை அனந்தமுறை வேதாகமங்களாற் றுதிசெய்து நிற்க, அதற்குக் கணேசமூர்த்தி கிருபைகூர்ந்து, ஓ * வலாரியே! நீ யாது வேண்டிவந்தனையென்று திருவாய்மலர்தலும், இந்திரன் தொழுதெழுந்து சுவாமீ! அடியேன் சிவபிரானைப் பூசிக்குமாறு நந்தனவனம்

*வலாசுரன் என்னும் ஓர்அசுரனைவென்றமையால்இந்திரன் (வலன்-வலாசுரனை, அரி-சம்மரித்தோன்.) வலாரியெனப் பெயர்பெற்றனனென்ப.

வைத்தேன், அஃது மழையில்லாமல் வாடுகின்றது, அகத்திய முனிவர் சையவரைச் சாரலில் வந்திருக்கின்றனர். அவர் தமது † கமண்டலத்திலடைத்து வைத்திருக்கின்ற காவேரி நதியை உலகமெல்லாம் போற்றும்படியாக இங்கு பெருகிவரச் செய்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனன். அதற்குக் கணேசமூர்த்தி அவ்வாறே செய்வோமென்று திருவாய்மலர்ந்து, அவனுக்கு விடைகொடுத்து, உடனே காகவடிவங்கொண்டு சையவரைச் சாரலையடைந்து, அகத்தியமுனிவருடைய கமலண்டலத்தின்மீதேறி யுட்கார்ந்தனர். அதை முனிவர் கண்டு இனிவரும் விளைவை யோசியாது தமது கையாலோட்ட, உடனே அக் கமண்டலநீரைக் கவிழ்த்து அக் காகவடிவத்தினின்றும் மாறிப் பிராமணப்பிள்ளை வடிவங்கொண்டு நின்றனர். அவ்வாறு நிற்பவரை அகத்திய முனிவர் பார்த்து இவன் முன்னங் காகவடிவங்கொண்டு நமது கரகநீரைக் கவிழ்த்து இப்போது பிராமணப் பிள்ளை வடிவாகி நின்றனனாதலால், இவன் அனுமானோ! பிரமனோ! வென்று சந்தேகித்து இவன் திறத்தை முழுவதுமறிவோமென்றெண்ணி அவரைக் குட்டுமாறு தமது விரல்களை மடித்து ஓங்கிக் கொண்டு அவரருகிற்சென்றனர். அதற்கு விநாயகமூர்த்தி பயந்தவர் போலேவோட, அவரைப் பிடிப்பதற்கு அகத்தியர் பின்பற்றி யோடினர்.

இப்பால் விநாயகமூர்த்தி அம் முனிவருக்கு அகப்படுவார் போலக் கிட்டியும், பின்னர் அகப்படாமல் அளவற்ற தூரத்திலே எட்டியும் இவ்வாறு அம்முனிவர் தம்மைத் தொடர்ந்துவருந்தோறும் விட்டுவிட்டகன்று உலகமெல்லாந் திரிந்து ஓட்டங்காட்ட, அதனால் அகத்திய முனிவர் தமதுள்ளமுங் கால்களுந் தளர்வெய்தினர். அதனைக் கணேசமூர்த்தியறிந்து பிராமணப்பிள்ளை வடிவத்தை மாற்றி யானை முகத்தோடும் அவரெதிரிற் பிரத்தியட்சமாக நின்றனர். அவரைக் கண்டவுடன் அகத்தியமுனிவர் திகைத்து, அன்பும் அச்சமுங்கொண்டு சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்தெழுந்து, முன்னங் குட்டுதற்கு ஓங்கிய கரத்தினால் தமது சிரத்தில் உதிரம் குழம்பும்படியாகக் குட்டிக்கொண்டனர். அவ்வன்புக்கு விநாயக மூர்த்திக்கு கிருபைசுரந்து, ஓ தமிழ்முனியே! நீ செய்யுஞ் செய்கைக்கு மெச்சினோம். இனி யதனைநிறுத்தி உனக்குவேண்டிய வரங்களைக்

† கமண்டலம்-கரகம். இஃதோர் சிறிய பாத்திரமென்ப.

கேளென்றுதிருவாய்மலர்ந்தனர். அகத்தியமுனிவர் தொழுதெழுந்து சுவாமீ! சகளமாகியும், நிட்களமாகியும், சிருட்டி, திதி, சங்காரமென்னு முத்தொழிலினை நடாத்த மும்மூர்த்திகளாகியும், அம்மும்மூர்த்திகட்கு மூலகாரணராகியு மிருக்கின்ற தேவரீர் திருவிளையாடல்கள் என்னு லறியப்படுவனவோ? சிவபெருமானாற் பெற்று கமண்டலத்தி லடைத்துவைத்திருந்த காவிரிநீரைச் சிறிதுமில்லாதபடி தேவரீர் கவிழ்த்துவிட்டது யாது காரணங்கொண்டோ அறிகிலேன். அடியேன் சிவபிரா னுத்தரவின்படி இப்போது பொதியமலைக்குச் செல்கின்றேன்; அங்கு அவரை யபிஷேகிக்குமாறு அக்காவிரிநதியைக் கடாட்சித்தருளவேண்டு மென்று பிரார்த்தித்தனர். அதற்கு விநாயகமூர்த்தி மனதிரங்கி, ஓ குறுமுனியே! இந்திரன் சிவபிரானுக்கு அருச்சனைசெய்யுமாறு ஓர் நந்தனவனம் வைத்தனன். அஃது மழையின்றி வாடுவதால் அதனைக் காப்பாற்றவேண்டி நினது கமண்டலநீரைக் கவிழ்த்தனம். இனி உனது கமண்டலத்தையும் நிரப்பிவித்துத் தருகின்றேமென்று திருவாய்மலர்ந்து, மிக்க விரைவோடுசென்று பாய்கின்ற அக்காவிரியின் சலத்தைத் தமது காத்தினலள்ளி அக் கமண்டலத்தில் வழியும்படியாக விடுத்துக் கொடுத்து, பின்னும் அளவற்ற வரங்களையுந் தந்து கரந்தருளினர். இப்பால் அகத்தியர் கணேசமூர்த்தி யளித்தருளிய தீர்த்தத்தைக் கையேற்றுப் பொதியமலைக் கெழுந்தருளினர். விநாயக மூர்த்தியினுடைய பெருங்கருணையால் அக் காவேரிநதியானது புறப்பட்டு தேவேந்திரனுடைய நந்தனவனத்திற் பாய்ந்து கடலிற்போய்ச் சேர்ந்தது.

இவ்வாறு விநாயகப்பெருமா னேவலாலுண்டான அக்காவிரிநதியானது இற்றைவரையில் அந்தந்தக்காலந்தோறும் முறைவழாது உண்டாகிவருமாயின், அவரது சரணாரவிந்தங்களை யடுத்த அடியார்களுக்கு எக்காலத்தும் அவர் திருவருள் குறையுமோ! குறையாது.

அகத்தியர் பூசித்த படலம் முற்றிற்று.

காசிபர் முதலியோர்
அனுட்டித்த படலம்

குறிய மாதவன் பூசித்த செயல்குறித் துரைத்தா
னெறியி னீடிய காசிப னிகழ்தர வுயிர்த்த
மறித ராதமெய் யன்புடை யாரெலாம் வழுத்தும்
செறிவு மோரென வியாதனுக் குரைக்குந்தே மலரோன்.

உத்தம வைதிக சைவம்போ லழகுற்று, செந்தமிழெனச் சிறந்து திருவைந்தெழுத்தே திகழுஞ் சவுனகாதி முனிவர்களே! முன்னம் விநாயகமூர்த்தியை இந்திரன் பூசித்து காவிரிநதியினைப் பெற்ற பேறினையும், அகத்தியமுனிவர் வந்தித்து அளவற்ற வரங்களைப் பெற்ற வரலாற்றினையுஞ் சொன்னோம். இப்பால் காசிபர் முதலாயினோர் உபாசித்த திறத்தினைச் சொல்லுவோம் கேட்பீர்களாக!

முன்னொரு பிரளயமுடிவில், பிரமனானவன் தன்மனத்தால் ஏழுபுதல்வரை யுண்டாக்கினான். அவருள் காசிபமுனிவர் அறிவும், மேன்மையு முள்ளவராகி யிருந்தனர். அதனாலவருக்குப் பிரமன் ஏகாட்சர மந்திரத்தை உபதேசஞ்செய்து அதனைச்செபிக்கும் முறைமையினையுந் தெளிவுபடச்செய்து, மைந்தனே! நீ ஐம்பொறிகளையு மடக்கி, கணேசமூர்த்தியினுடைய திருவடிகளில் மனதை நிறுத்தி, நாம் உபதேசித்த அவரது ஏகாட்சர மந்திரத்தைச் செபித்து, தவஞ் செய்து, அவர் திருவருளால் சகல வான்மாக்களையுஞ் சிருட்டி செய்யக் கடவையென் றனுப்பினன். அவ்வாறே காசிபர் சென்று தேவ வருடம் ஆயிர வருடம் வரையிற் றவஞ்செய்து கொண்டிருந்தனர். அதற்குக் கணேசமூர்த்தி கிருபைசுரந்து, * அங்குசம், † பாசம், தாமரைமலர், ஒற்றைக்கோடு என்னு மிவைகளைத் தாங்கியிருக்கின்ற நான்கு திருக்கரங்களோடு, மார்பில் முத்தாரமும், ‡ மும்மதம் பொழிகின்ற யானையினது முகமும், துதிக்கரமும், முடியில் இரத்ந கிரீடமும், அதன்மீது மூன்றாம்பிறைச் சந்திரனும் செவியிற் குழைகளும் விளங்க மூஷிகவாகனமூர்ந்து, அளவற்ற சூரியர்களை அழியச்செய்ய வல்ல பிரகாசத்தோடு அவரெதிரிற் பிரத்தியட்சமாயினர். உடனே காசிபர் விரைந்தெழுந்து அனந்த முறை

* அங்குசம் - யானை சிரத்திற் கொத்தும் ஓர்வகைப்படை.

† பாசம் - கயிறு.

‡ மும்மதம் - கன்ன மதம், கபோல மதம், பீஜமத மென்ப.

வலம் வந்து மிக்க வுள்ளன்பினேடுந் துதிசெய்து விழிகளில் ஊற்றெடுத்ததுபோல நீர்த்தாரைகளைச்சொரிந்து அளவளாவியஅற்புதத்தோடும் ஆனந்தக் கூத்தாடி, இருகரங்களையுஞ் சிரமேற் கூப்பி நின்றனர். அதனை விநாயகமூர்த்தி கண்டு, காசிபனே! உனக்கு வேண்டிய வரங்களைக்கேள், தருகின்றோ மென்று திருவாய்மலர்ந்தருள, சுவாமீ! உலகத்தில் அடியேன் உயிர்த் தொகைகளைச் சிருட்டி செய்யுமாறு வரங்கொடுத்து, தேவரீர் கசியபந்த ரென்னும் பெயரோடு எனக்குப் புத்திரராகி வரவேண்டு மென்று பிரார்த்திக்க, அதற்கவ்வாறே கிருபைசுரந்து தமது அடியவருள்ளக் கோயிலை யடைந்தனர்.

இப்பால் காசிபர் தமது ஆசிரமத்திற்குச் சென்று தமது பத்தினியார் பதினல்வரோடுங் கூடிச் சுகித்திருக்குங் காலையில், அவர்கள் கருப்பத்தினின்று தேவர் முதலிய அளவற்ற § சராசரங்கள் உண்டாயின. அவர்கட்குக் காசிபர் விநாயகமூர்த்தியினுடைய திருமந்திரங்களைச் சோதித்தெடுத்து, ஒன்று, நான்கு, ஐந்து, எட்டு, பன்னிரண்டு, பதினறு, பத்தொன்பது என்னு மெழுத்துக்களையுள்ள மந்திரங்களை முறைமைப்படி உபதேசித்தனர் பின்னர் அவர்கள் யாவரும் ஒவ்வொரு மந்திரங்களைக் கடைப்பிடித்து விநாயகமூர்த்தியை வேறு வேருகத் தங்களுள்ளத்திற் றியானஞ் செய்து தேவவருடத்தில் ஆயிரவருடந் தவஞ் செய்தனர். அதற்குக் கணேசமூர்த்தி கிருபை சுரந்து அவர்கள் தம்மை எவ்வாறு தியானித்தார்களோ அவ்வாறே சிலர்முன் சிங்கவாகனத்தின் மீதும், சிலர் முன் மயில் வாகனத்தின் மீதும், சிலர் முன் பெருச்சாளி வாகனத்தின் மீதும், சிலர்முன் மான்வாகனத்தின் மீதும், சிலர்முன் சூரியப்பிரகாசம்போலவும், சிலர்முன் சந்திரப்பிரகாசம் போலவும், சிலர்முன் மேகநிறம் போலவும், சிலர்முன் இரண்டு கைகளோடும், சிலர்முன் நான்கு கைகளோடும், சிலர் முன் ஆறு கைகளோடும், சிலர் முன் எட்டு கைகளோடும், சிலர் முன்பத்துகைகளோடும்,சிலர்முன் பன்னிரண்டு கைகளோடும், சிலர்முன் ஆயிரங் கைகளோடும், சிலர்முன் வாலபருவமுற்றும், சிலர்முன் தருணபருவமுற்றும்,சிலர்முன் குமாரபருவமுற்றும், சிலர்முன் விருத்தபருவமுற்றும் இவ்வாறு பற்பல விதமாக வுருவங்கொண்டு, யாவருக்கும் பிரத்தியட்ச மாயினர்.

---

§ சராசரம்=சரம். அசரம். சரம் - அசைவுள்ளன. அவை நடத்தல், பறத்தல் முதலிய ஜீவர்கள். அசரம் - அசைவற்றன. அவைகள் மண் மரம் முதலியன.

உடனே அவர்கள் திடுக்கிட்டெழுந்து, சிலர் ஏகாங்கமாகவும், சிலர் திரியாங்கமாகவும், சிலர் பஞ்சாங்கமாகவும், சிலர் அட்டாங்கமாக வும் விழுந்து நமஸ்கரித்து, சூரியனைக்கண்ட கமலம்போல யாவ ரும் முகமலர்ந்து விழிகளில் நீர்த்தாரைகள் பெருகி, ஆனந்த பர வசங்கொண்டு துதிசெய்வதாயினர்.

தோத்ராஷ்டகம்

பந்தகமற்று மனந்த குணப் பரப்பு மேவன்பா லுதிக்குமோ
வேந்த வுலகு மேவனிடத்தி லீண்டி யிருந்து கரக்குமோ
சந்த மறையா கமங்கலைக ளனைத்து மேவன்பாற் றகவருமோ
வந்த விறையாங் கணபதியை யன்புகூரத் தொழுகின்றும்.

உலக முழுது நீக்கமற வொன்றாய் நிற்கும் பொருளேவனவ்
வுலகிற் பிறங்கும் விகாரங்க ளுறுத மேலா மொளியாவ
னுலகம் புரியும் வினைப்பயனை யூட்டுங் களைக ணேவனந்த
வுலக முதலைக் கணபதியை யுவந்து சரண மடைகின்றும்

இடர்கண் முழுது மேவனருளா லெரிவீழ் பஞ்சி யெனமாயுந்
தொடரு முயிர்க ளேவனருளாற் சுரர்வாழ் பதியு முறச்செய்யுங்
கடவுண் முதலோர்க் கூறின்றி கரும மேவனுன் முடிவுறுமத்
தடவு மருப்புக் கணபதிபொற் சரணஞ் சரண மடைகின்றும்

மூர்த்தி யாகித் தலமாகி முந்நீர் கங்கை முதலான
தீர்த்த மாகி யறிந்தறியாத் திறத்தி னுனு முயிர்க்குநல
மார்த்தி நாளு மறியாமை யகற்றி யறிவிப் பானேவனப்
போர்த்த கருணைக் கணபதியைப் புகழ்ந்து சரண மடைகின்றும்

செய்யும் வினையின் முதல்யாவன் செய்யப் படுமப் பொருள்யாவ
னையமின்றி யுளதாகு மந்தக் கருமப் பயன்யாவ
னுய்யும் வினையின் பயன்விளைவி னூட்டி விடுப்பா னேவனந்தப்
பொய்யி லிறையைக் கணபதியைப் புகழ்ந்து சரண மடைகின்றும்

வேத மளந்து மறிவரிய விகிர்தன் யாவன் விழுத்தகைய
வேத முடிவி னடநவிலும் விமலன் யாவன் விளங்குபர
நாத முடிவில் வீற்றிருக்கு நாத னேவனேண் குணனேவனப்
போத முதலைக் கணபதியைப் புகழ்ந்து சரண மடைகின்றும்

மண்ணி னுரைங் குணமாகி வதிவா னேவனீ ரிடைநான்காய்
நண்ணி யமர்வா னேவன்றீயின் மூன்றாய் நவில்வா னேவன்வளியி
னெண்ணு மிரண்டு குணமாகி யியைவா னேவன்வானிடையோன்று
மண்ண லேவனக் கணபதியை யன்பிற் சரண மடைகின்றும்

பாச வறிவிற் பசுவறிவிற் பற்றற் கரிய பரன்யாவன்
பாச வறிவும் பசுவறிவும் பயிலப் பணிக்கு மரன்யாவன்
பாச வறிவும் பசுவறிவும் பாற்றி மேலா மறிவான
தேச னேவனக் கணபதியைத் திகழச் சரண மடைகின்றும்.

இவ்வாறு தோத்திரஞ் செய்து, சுவாமீ! அடியேங்கள் குலம், பிறப்பு, உயிர், குணம், தருமம், தவம், தானம், விரதம், கலை முதலான யாவும் பங்கமுறுத வண்ணம் பரிசுத்தமாயின. இனி அடியேங்கள் கிருதார்த்தர்களாகும்படி கிருபை செய்ய வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார்கள். அதற்கு விநாயகமூர்த்தி சந்தோஷித்து அவ்வவர்கட்கு அளவற்ற வரங்களைத்தந்து,

இந்த நமது தோத்திரத்தை யாவன் மூன்று தினமும்மைச்
சந்தி களிற்றேத் திரஞ்செயினுஞ் சகல கருமஞ் சித்திபெறுஞ்
சிந்தை மகிழச் சுகம்பெறுமேண் டினமுச் சரிக்கின் சதுர்த்தியிடைப்
பந்த மகல வோரெண்காற் படிக்கி லட்ட சித்தியுறும்.

திங்க ளிரண்டு தினந்தோறுந் திகழ வொருபான் முறையோதிற்
றங்கு மரச வசியமாந் தயங்க விருபத் தொருமுறைமை
பொங்கு முழுவ லாற்கிளப்பிற் பொருவின் மைந்தர் விழுக்கல்வி
துங்க வெறுக்கை முற்பலவுந் தோன்று மேனச்சேப் பினர்மறைந்தார்.

அன்பர்களே! நீங்கள் செய்த தோத்திரங்களை யாவரேனு மூன்றுதினம் * மூன்று சந்திகளினுந் துதிசெய்வார்களாயின், அவர்கட்குச் சகல கருமங்களுஞ் சித்தியாகும். எட்டுதினந் துதிசெய்தால் சிந்தை மகிழச் சுகமெய்துவர். சதுர்த்தி விரதத்தில் எட்டுதரந் துதிசெய்தால் † அட்டமா சித்திகளுங் கைகூடும். இரண்டுமாதம் நித்தியப்படி ஒருதரந் துதிசெய்தால் இராச வசியமுண்டாகும். அவ்வாறு இருபத்தொருமுறை துதிசெய்தால் தனந்தானிய முதலிய ‡ அஷ்டஐசுவரியமு முண்டாகும் என்று திருவாய்மலர்ந்து தமது திருவுருவைக் கரந்தருளினர்.

---

* மூன்று சந்தி - காலை, மத்தியானம், சாயந்திரம். † அட்டமாசித்தியென்பதனை (மதுரைத்) திருவிளையாடற் புராணத்துள் எல்லாம் வல்ல சித்தரான படலத்துட் காண்க. ‡ அஷ்டைசுவரியமாவன: இராசாங்கம், மக்கள், சுற்றம், பொன், மணி, நெல், வாகனம், அடிமை என்பன.

இப்பால் தேவர்கள் முதலிய யாவரும் மிக்க வுள்ளன்பினேடும் வெவ்வேறே ஆலயங்கள் சமைத்து, அவைகளில் தாம் விநாயகமூர்த்தியை எவ்வாறு தரிசித்தார்களோ அவ்வாருய திருவுருவைக்கொண்டு பிரதிட்டை செய்து, வேதாகம முறைப்படி பூசித்து, தேவர்கள் சுமுகரென்றும், முனிவர்கள் ஏகதந்தரென்றும், கந்திருவருங் கிம்புருடரும் கபிலரென்றும், சாரணருஞ் சித்தரும் கஜானனரென்றும், மனிதர்கள் இலம்போதர ரென்றும், மிருகங்கள் விகடரென்றும், பட்சிகளும் மரங்களும் விக்னராசனென்றும், சூரியன் முதலிய நவக்கிரகங்கள் கணநாயகரென்றும், அட்ட ¶ திக்குப் பாலகர் தூமகேதுவென்றும், நதிகளுந் தீர்த்தங்களும் கணத்தியட்ச ரென்றும், பயிர்முதல் கிருமி § கீடங்கள்யாவும் பாலசந்திரரென்றும், மற்ற சீவஜந்துக்களெல்லாம் கஜானன ரென்றும் பெயரிட்டு அளவற்ற தோத்திரங்கள்செய்து பணிந்து மிக்க மகிழ்ச்சியோடும் அவ்வவர்கள் பதவிகளிற் சென்று வாழ்ந்திருந்தார்கள்.

ஓ சவுனகாதி முனிவர்களே! இந்த பன்னிரண்டு நாமமும் முன்னர் ஆழியைக் கடைந்து அமுதெடுத்தது போலச் சகத்திர நாமங்களினின்றும் அவர்கள் ஆராய்ந் தெடுத்ததாகும். அந்த சகத்திர நாமங்களைத் தோத்திரஞ்செய்வதனு லுண்டாகும் பலனை இப்பன்னிரண்டு நாமங்களே தரவல்லதாயின், இவைகளின் பெருமையை விவரித்துச் சொல்லவேண்டுமோ? இப்பன்னிரண்டு நாமங்களால் யாவரும் விநாயக மூர்த்தியைப் பூசித்து அருச்சிப்பார்கள். மேலும் இவைகள் எல்லாப் பயனையும் எளிதிற் றரத்தக்கதாதலால், சைவர்களேயன்றி, ஏனையசவுரவர் சாத்தர் வைணவர் முதலிய சகல மதத்தர்களும் ஓதிப் பயன் பெறுவார்கள். விநாயகரைப் பூசனை செய்யாதவர்கள் எவருமில்லை. மேலும் அத் திருநாமங்களைப் பிரதிதினம் விடியற்காலத்திற் சொன்னபேர்கள் கோடியாகம், கோடி தவம், கோடிதருமம், கோடிதீர்த்தம், கோடிஸ்தலம், கோடிமூர்த்தி, கோடி துலாபாரதானம், கோடி கன்னிகாதானம், கோடிகஜதானம், கோடி கிருச்சிர தானம் என்னு மிவைகளால் வரும்பயன்கள் யாவோ அவைக்குக் கோடிபங்கு அதிகமான பயன்களைப் பெறுவார்கள்.

காசிபர் முதலாயினோ ரனுட்டித்த படலம் முற்றிற்று.

¶ திக்குப்பாலகர்-இந்திரன், அக்கினி, யமன், நிருதி, வருணன், வாயு, குபேரன், ஈசாசன் என்ப.

§ கீடம்-வண்டு. கிருமி, புழு.

உ

சிவமயம்.

கணபதிதுணை.

காசிபர்முதலாயினோ ரனுட்டித்த

சகத்திரநாமப் படலம்

ஈது சுரர்கண் முதலானோ ரெவரும் பூசை புரிந்தபடி
கோதி லாதா யறிகேன்னக் கூறுங் கமலன் முகநோக்கி
யாது பெயரா யிரமவற்றின் பயன்யா திவையு முரையென்னப்
போதி லிருந்தோன் வியாதமுனி புந்தி மகிழத் தெருட்டுவான்.

அறிவென்னும் பெருங்குன்றேறி, அஞ்ஞானந்தகாரத்தை யறவகன்ற சவுனகாதி மகாமுனிவர்களே! நீங்கள் விரும்பியபடி காசிபர் முதலியோர் அனுட்டித்த பிரணவப்பொருளாம் பெருந்தகை ஐங்கரக் கடவுளுக்குரித்தான சகத்திர நாமங்களோடு, அனுதி பாத்துவ நாமம் இருபத்து நான்கையும் சேர்த்துச் சொல்லுவோங் கேட்பீர்களாக!

தியானம்

அஸ்யஸ்ரீ மகாகணபதி சஹஸ்ரநாம ஸ்த்தோத்ர மந்ரஸ்யா கணேச முனிருஷ்யாம் மஹாகணாதிபதி தேவதா, அநுஷ்டிப் சந்தா, ஊம்படு பீஜம் துண்டம்ஸகதி ஸ்வாஹா:—கீலகம ஸகலஸங்கட நிவாரணார்த்தே மமமஹாகணாதிபதிப்ரசாத சித்யர்த்தே ஜபவினியோகா பவஸஞ்ஸித பாபௌக வித்வம்ஸனவிஸக்ஷணம் விக்னாந்தகாரபாஸ் வந்தம் விக்னராஜ மஹாம் பஜே, ஏகதந்தம், சூர்ப்பகர்னம், கஜவக்த்ரம், ஸதுர்ப்புஜம், பாஸாங்குஸதரம் தேவம், த்யாயேத் சித்திவிநாயகம். உத்தமங் கணநாதஸ்ய, வ்ரதம் ஸம்பக்தரம் சுடம், பக்தாபீஷ்ட ப்ரதந்தஸ்மா, த்யா யேத்தம் விக்னநாயகம்.

உ

கடவுள் துணை.

ஸகஸ்திர நாமார்ச்சனை.

ஓம் கணேசாயநம:
கணக்ரீடாயநம:
கணநாதாயநம:
கணாதிபாயநம:
ஏகதமிஷ்ட்ராயநம:
வக்ரதுண்டாயநம:
கஜவக்த்ராயநம:
மஹோதராயநம:
லம்போதராயநம:
தூம்ரவர்ணயநம:
விகடாயநம:
விக்னநாதாயநம:
சுமுகாயநம:
துர்முகாயநம:
புத்தாயநம:
விக்னராஜாயநம:
கஜானனாயநம:
பீமாயநம:
ப்ரமோதாயநம:
ஆமோதாயநம:
சுரானந்தாயநம:
மதோத்கடாயநம:
ஹேரம்பாயநம:
சம்புவேநம:
சம்பாராயநம:
லம்பகர்ணயநம:
மஹாபலாயநம:
நந்தனயநம:
அலம்படாயநம:
தனஞ்சயாயநம:
மேகநாதாயநம:
அகநாசனயநம;

ஓம் விநாயகாயநம:
விரூபாக்ஷாயநம:
வீராயநம:
சூராயநம:
கணாத்தியக்ஷாயநம:
வரப்ரதாயநம:
சித்திபுத்திகிப்ரப்ரசாதனயநம:
மகாகணபதயேநம:
ருத்ரப்ரியாயநம:
பீமாயநம:
உமாபுத்ராயநம:
ஈசானபுத்ராயநம:
குமாரகுருவேநம:
மூஷிகவாஹனயநம:
சித்திப்ரியாயநம:
சித்திபதயேநம:
சித்தாயநம:
சித்திவிநாயகாயநம:
சாகலாயநம:
சிம்மவாஹனயநம:
மோகினிப்ரியாயநம:
அவிக்னத்வகராயநம:
ஜயாயநம:
துர்ஜயாயநம:
அதுர்ஜயாயநம:
கண்டகிராஜபுத்ராயாநம:
விஸ்வகர்த்தாயநம:
விஸ்வவந்தியாயநம:
விஸ்வமுகாயநம:
கவிருஷபாயநம:
கவியேநம:
தணிக்ரீணியேநம;

ஓம் பிரம்மண்யாயநம:
பிரம்மஸ்பதயேநம:
கூஷ்மாண்டஸ்யாமஸம்பூதா
நிதிபதயேநம: (யநம:
பூபதயேநம:
புவனபதயேநம:
பூதபதயேநம:
அவவ்வியாயநம:
அமிதாயநம:
சம்மிதாயநம:
பூஷதந்தபீதேநம:
நிதிப்ரியாயநம:
பதிப்ரியாயநம:
பாதகத்தியார்ச்சித்க்ஷித்யே
ஜேஷ்டராஜாயநம: (நம:
இரண்யபுராந்தஸ்தாயநம:
ப்ரசமாயநம:
காராஹதத்வம்ஸந்துவேநம:
சித்ராங்காயநம:
உமாங்கமேளீகுதுகினேநம:
சுமதாகுலபாலகாயநம:
நாதபின்னமகாம்பராயநம:
துற்சொற்பனநாசனுயநம:
நாதப்ரதிஷ்டிதாயநம:
சத்தியோஸாதாயநம:
வரதாயநம:
சுண்டலினேநம:
விப்ராஜநூபுராயநம:
ஆரிண்யேநம:
க்ரீடினேநம:
குணினேநம:
ஸ்வர்னமுஞ்சிமேகலினேநம:
பீதாம்பராயநம:
கண்டதராயநம: (நம:
வைமுக்யஹத்தைத்யஸ்ரீயே

ஓம் கஜகர்ணுயநம:
விஜயாயநம:
விற்புஜாயநம:
ஸ்வரூபாயநம:
சூர்யமண்டலமத்யகாயநம:
சமனுயநம:
சுரபீதிஹிர்தேநம:
வனமாவிமதாபக்னேநம:
பத்ரேநம:
பாலசந்த்ராயநம:
கண்டவைசாகஸமஸ்திதாயநம:
புருஷாயநம:
சலீலாயநம:
கஞதிராஜாயநம:
ஸ்வர்னநேத்ராதிஷாயாயநம:
தீபகாயநம:
யோகாதிபாயநம:
வாககோஸ்ராயநம:
நீராஞ்சனுயநம:
ஸ்திராயநம:
சுககர்ன்ஞயநம:
சுபானனுயநம:
உமாங்கமலஜாயநம:
ஸர்வாத்மனேநம:
தேவதாதாயநம:
கௌரிதேஜோபுவேநம:
ஸர்வதேவாத்மனேநம:
கௌரிசுகாவஹாயநம:
தர்மாயநம:
தேவதேவேஸ்வராயநம:
சிவாக்ரோசஹாரிணேநம:
விடசித்தேநம:
மிர்த்துஞ்சயாயநம:
தாமஹஸ்த்ராயநம:
மகாநாதாயநம:

ஓம் தைத்யவிமர்த்தனுயநம:
ப்ரம்மமூர்த்தயேநம:
ஜகஜ்ஜென்மனேநம:
கருக்ருத்னேநம:
ப்ராணுயநம :
கிரீந்தராயநம:
சம்புகோபகாஸ்யபயப்ரதாய
கரதாயநம: (நம:
தர்மிஷ்டாயநம:
மிருகபதித்துவஜாயநம:
ஓமாயநம:
சம்புபக்திரோற்பவாயநம:
மர்த்யகாயாயநம:
இச்சாசக்திபவாயநம:
வரஹவதனுயநம:
வாணிநாவாயநம:
சம்புதேஜஸேநம:
வ்யர்க்கிராசிநாம்பராயநம:
சமப்ரதாயநம:
ஸ்பர்த்தநிற்பராயநம:
காசிபாயநம: (லாயநம:
ப்ரமாண்டகும்பசித்தோமா
பலினேநம:
க்ரகட்குர்த்தசனநாயநம:
கணநாயநம:
சேதனுயநம:
கிருவருஷ்மனேநம:
மந்தராயநம: (யேநம:
லயோன்மேஷநிமேஷாகினி
சோமாதிருக்கனேநம:
வன்னிதாமாயநம:
ப்ரம்மவித்யாமதோதகநாய
ஸர்பாங்குளிகாயநம: (நம:
ப்ரதாபினேநம:
சக்திசிரோருஹாயநம:

ஓம் ஸ்ருஷ்டிலிங்காயநம:
இருதயாநலநிச்சலாயநம:
ப்ரம்மதீசாயநம:
இருதயமற்மகற்னிகாசர்லாயநம
தாற்மிகாயநம:
ப்ரதமாயநம:
குலாசலாஞ்சசோமாற்ககண்
டாயநம:
பீனவட்சாயநம:
வாசவநாசிகாயநம:
கூடாயநம:
யலஸ்வாயநம:
ப்ரூமத்யஸம்ஸ்திதாயநம:
பீனஸ்கந்தாயநம:
பூஷிதாசனுயநம:
வியத்கேளிசரோவராயநம:
ப்ருத்விநற்கடியாயநம:
தாரகாரகாயநம:
ப்ரசாவாரிநிவாரிதாயநம:
கல்பத்ருமவனுஸ்ரயாயநம:
அதீனதபுஜாயநம:
யந்த்ரேநம:
தாங்கசவ்யதந்தாயநம:
லிபிபத்மாசனுயநம:
ரத்நமண்டபமத்யஸ்தாயநம:
தீவ்ராயநம:
ரத்னசிங்காதனுஸ்தரியநம:
தாராயநம:
சற்பகோடீகடகாயநம:
போகதாயநம:
சிந்தாமணிநிதிபதயேநம:
ருத்ரசிரோதராயநம:
சற்சஹாராயநம:
சற்பதத்யானநிகளாயநம:
சர்வலட்சணலட்சிதாயநம:

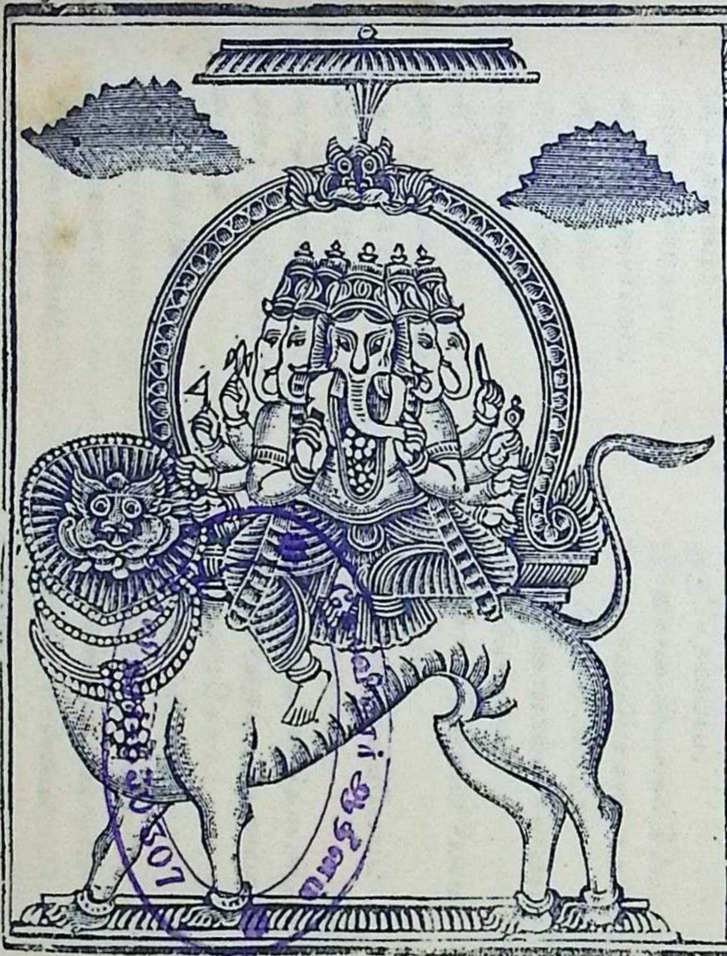
ஓம் கம்புகண்டாயநம:
சற்பக்ரைவேயபாசுராயநம:
ஸ்வேதாயநம:
சர்வாலயசம்பூரணுயநம:
த்ரிதாலயாயநம:
சற்பயக்ஞோப வீ தாயநம:
கடீசூத்ராயநம:
சர்வாபரணபூஷணுட்டியாய
மஞ்சரியேநம: (நம:
சர்வமங்களமாங்கல்யாயநம:
லம்போஷடாயநம:
ஜகாமகாயனி பீடாயநம:
லம்பநாசிகாயநம:
சர்வகார்ணகார்ணுயநம:
மகானுஜாயநம:
சர்வசோபாசமன்விகாயநம:
ப்ர ஹஸ்யபூஜாயநம:
சர்வசதயம்புஜாயநாயநம:
கதா தராயநம:
சாரங்கினேநம:
உன்னதப்ரமதாயநம:
பீஜபூரிணேநம:
சர்வதேவகராயநம:
சிரோ த்ருதபதாயநம:
சுதந்தவேநம:
சமேதாகாயநம:
நந்தாநந்திதபிடஸ்ரியேநம:
ஸ்வேதாம்பரத்ராயநம:
அக்கினிவர்மாதாயநம:
சுவாலினிமௌளிலாளிதாய
விஸ்வப்ருதேநம: (நம:
ஸ்வேதமால்யாவிபூஷணுயநம
நிரங்குசாயநம:
சூர்ப்பகர்ணுயநம:
அஸ்தநேத்திரியாயநம:

ஓம் பாசினேநம:
ஸ்வேதாதபத்ருசிராயநம:
சித்தேசாயநம:
சுக்லாங்காயநம:
ஸ்தம்பஆகாரகும்பாக்ராயநம
ஸ்வேதசாமரவிசிதாயநம:
த்ருதோத்பலாயநம:
சூதகலிகாத்ருதேநம:
நிபீடமஸ்தகாயநம:
சூலினேநம:
பூஸ்வதந்தப்ருதுவேநம:
லோகசுபநாயநம:
ரத்நமௌலினேநம:
தந்துவர்த்தனுயநம:
சீலினேநம:
இட்சுசாபதராயநம:
கல்பவல்லிதராயநம:
தீவ்ரசன்யாயநம:
நிம்மசரணுயநம:
சுவாலமாலினேநம:
பூரணரத்ணுபிவருஷகாயநம:
வசினேநம:
ஏகராயநம:
க்ஞானமுத்ரையாயநம:
விதிகாவலினேநம:
மஹீவாரஹவாமாங்காயநம:
ஓம் ஸ்வர்ணகண்டினேநம:
வசுதாராமதாயாநம:
ப்ருசுப்பாங்கதாயநம:
கம்புகந்தராயநம:
சக்ரபாணியேநம:
ரமாரமேசபூர்வாங்காயநம:
சரோஜத்ருஜேநம:
ரதிகந்தர்ப்பச்சிமாயநம:
தட்சணேமாமகேஸ்வராயநம:

ஓம் விசித்ரதாகவேநம:
சமர்த்திதமமகாவ்ரதயேநம:
பூர்ணபாத்ரிணேநம:
அட்சமலாதராயநம:
குடாராயநம:
பூஷரஸ்தாயநம:
ஆமோதாமோதசனனுயநம:
கதலிகாஸ்ரையாயநம:
விக்னமத்யாஸ்ருதபரதாயநம:
வருணப்ரயாயநம:
விலாசினீக்ருதோல்லாசாயநம:
சுமங்களாயநம:
தத்தசௌமுக்யசுமுகாயநம:
ப்ரவர்த்தனுயநம:
கரஸ்தாம்மிரபலாயநம:
மகாசங்கநிதிப்ரபுவேநம:
நித்யாயநம: (நம:
சோசிதகேபநிவ்ருதாஸ்ரயாய
க்ருதசௌமுகதுற்முகாயநம:
சௌண்டினேநம:
மதனுவத்யாஸ்ருதாங்காயநம:
ஈசானமூர்த்தாயநம:
வஜராதியஸ்த்ரபரிவாராயநம:
பதயேநம:
நித்யவதம்சிதாயநம:
க்ஞானினேநம:
இச்சாதாரநிஷேவிதாயநம:
யக்கியக்ரயாதாராயநம:
லளிதாயநம:
க்ரமாயநம:
பரிஜயாயநம:
விஜயாவகாயநம:
அஜாயநம:
விநியாயநம:

ஓம் காந்தயேநம:
ஜயாயநம:
அஜயாற்சிதபதாம்புஜாயநம:
காமினிபாலகாயநம:
தைத்ரெந்த்ரசிகியேநம:
கணசண்டஸ்மாஸ்ரியாயநம:
பவனதர்சனுயநம:
காமினிகேளிலாலிதாயநம:
வலிதரஸ் தயாயநம:
கௌரிநந்தனுயநம:
பிரஹத்பத்மநிதிப்ரபுவேநம:
வாமாரமாஜயேஷ்டாமனோ
ரமாயநம:
வீதசோகாயநம:
வாசஸ்திதாயநம:
வாகீஸ்வராயநம:
ஸ்ரீநிகேதனுயநம:
ஸர்வஸத்குருஸம்ஸேவ்யாய நம:
கணநாயகாயநம:
ஸவுந்தர்யமண்டிதாயநம:
ஐராவதாதிஸர்வவாரணுயநம:
அனந்தானந்தசுகதாயநம:
சரஸ்வதியாஸ்ரயாயநம:
நளினகாமுகாயநம:
ஸர்வகாளிகஸம்சித்தயேநம:
குருகுத்பபதாயநம:
ஸதோநித்ரமதத்ரவாயநம:
அஸ்த்ரேஸர்வப்ருதேநம:
அனபாயாயநம:
உம்மீஜோத்துங்கசக்திமதே நம:
ஹாரமுத்ரிதபதாம்புஜாயநம:
நாதாயநம:
விக்னவிர்தேநம:
திவ்யாஸ்த்ராயநம:

உடுண்டி விநாயகர்.

துண்டி ராஜர்

504-வது பக்கம்.

சகத்திரநாமப் படலம்.

ஓம் நமத்வசுமதிமௌளினேநம:
கணேசாயநம:
திவ்யாயநம:
பாதாயநம:
மதகூர்நிதலோசனையநம:
அசுமங்களாயநம:
சுபகாஸம்ஸ்ரிதாயநம:
சுப்ரமோதப்ரமோதனையநம:
த்ராவிணிசக்திஸம்வ்ரதாயநம
பஜத்யுக்பவனையநம:
திகம்பராயநம:
விஸ்வாதிபீஜஸ்சகதசுவாகா
சக்திசுநீலகாயநம:
உச்சிஷ்டோஷ் சிஷ்டகண
காயநம:
அமூர்தசந்த்ரமௌலயாயநம:
அணுவிலாயநம:
அச்சுதாயநம:
அப்ரதர்க்கியாயநம:
அமுக்தவக்ஷாயநம:
அக்ஷயாயநம:
அமூர்தாந்திக்ருதாவாசாயநம:
அஜாப்யாயநம:
அகோராயநம:
அநாமயோமயாயநம:
அநார்த்தயாயநம:
அநாகாராயநம:
அமிதமானஸாயநம:
அனந்தத்ருஷ்டியேநம:
அத்விதாயநம:
அமேயசித்தியேநம:
அவ்யக்ராயநம:
அமேயாயநம:
அமிர்தபாணயநம:
அவிதூமாக்கினிபலக்ணயநம:

ஓம் அவ்யக்தலக்ஷணயநம:
அன்னப்ரசித்யேநம:
ஆதாராதேயவர்சிதாயநம:
அஜாரப்யாயநம:
ஆகுமகாரதாயநம:
இடாயாமாயநம:
இடதாமாயநம:
ஆதாரபீடாயநம:
இந்துமண்டலமத்யகாயநம:
அப்ரதிஹதாயநம:
இந்தீவரதளஸ்யாமாயநம:
ஆசாராயநம:
இகமுத்ராவிவர்சிதாயநம:
அப்ரமேயாயநம:
இந்ரகோபஸ்மாணயநம:
ஆசாரபூரகாயநம:
இட்சுசாகரமத்யஸ்தாயநம:
ஆகுகேதனையநம:
இந்துசாயைநிபத்வைதியே நம:
இட்சுபாணவிலாசனையநம:
உடுபமௌலினேநம:
ஈஷணத்ரையகல்பாந்தாயநம:
உத்துங்காயநம:
இட்சுசாபாதிரேகஸ்ரீயேநம:
உக்ராயநம:
இந்த்ரநீலநிபத்விதியேநம:
உபேந்த்ராயநம: (நம:
இட்சவாகுவிக்னவித்வமசினே
இச்பிதார்த்தப்ரதாயகாயநம:
ஊர்ச்சுஸ்வதேநம:
இட்சுசாரப்ரியாயநம:
உன்னதானையநம:
இந்திராஸ்ரியாயநம:
உத்தாரகப்ரபுவேநம:
ஈசாணயநம:

ஓம் உதாரஸ்ரிதசாக்ரண்யேநம:
ருக்யசுர்ஸ்யாமநயனுய நம:
ஊஷணமலதாயநம:
ஈசானப்ரயாயநம:
உஹாமோஹவிவர்சிதாயநம:
சித்திபுத்திசமர்யகாயநம:
ஔஷதிபதயேநம:
ஈசான்யமௌலியேநம:
லுப்தசத்திரசுாத்விஷேநம:
ருசார்ச்சிதைககூலபாயநம:
ஓஜத்யானுயநம:
ஈசான்யவராயநம:
குணத்ரையவிமோசகாயநம:
ஏகபாக்ருதாமநாயநம:
ஓங்காராயநம:
ஐஸ்வர்யநிதயேநம:
லுப்த்விக்னசுபக்தாயநம:
ஔதார்யநிதயேநம:
ஔதத்யதைர்யாயநம:
ஐஸ்வர்யாயநம:
லூதாவிஸ்போடநாசனுயநம:
ஔன்னத்யநிஷபதயேநம:
ஓங்காரவாச்யாயநம:
ஐயிகாமுஷமிகாப்ரியாயநம:
அங்குசாயநம:
அங்குசாசுரநாகாயநம:
லுப்தஸ்ரீலுப்தாயநம:
ஐராவதசமோனமேஷாயநம:
ஐராவதநிபானனுயநம:
ஏகாரபீடமத்யாயநம:
எசிதாகிலதைத்யஸ்ரீயேநம:
ஏசிதாகிலசம்ஸ்திதாயாநம:
அங்குசாசுரஸம்திதாயநம:
அஸ்ஸமஸ்தவிஸற்கபதபரி
கீர்த்திதாயநம:

ஓம் சர்மகர்த்தாயநம:
கமண்டலதராயநம:
கல்பாயநம:
கபர்த்திநேநம:
களபானனுயநம:
காருண்யதேஹாயநம:
கர்மசாட்சியேநம:
கபிலாயநம:
கதகாயநம:
கூஷ்மாண்டகணநாயகாயநம:
கடிசூத்ரப்ருதேநம:
கர்மகர்மபலப்ரதாயநம:
கட்வாங்காயநம:
கல்வாடஸ்ருங்கநிலயாயநம:
கண்டப்ரயாயநம:
கர்வாயநம:
கதாந்தஸ்தாயநம:
கனிர்மலாயநம:
கருணூஸ்ரியாயநம:
கதம்பகோலாகுலதாயநம:
கட்கிநேயநம:
கலாநிதயேநம:
கத்யபத்யாயநம:
சுதார்ணவாயநம:
குருகம்பாயநம:
கணுஷ்டியாயநம:
கீர்வாணபூர்வகாயநம:
குய்யாயநம:
கீதாயநம:
கதயாயநம:
குய்யாகமநிருபிதாயநம:
கண்டாயநம:
கஹனனந்தாயநம:
குரோத்குருவேநம:
குடாசயாயநம:

ஓம் கர்ஜனேநம:
குய்யசாரரதாயநம:
குடாத்பிஸ்தாயநம:
கடகும்பாயநம:
ஙகாராகாரண்டப்ருதேயநம:
கற்கரிகாமாலினேநம:
ஙங்காராயநம:
கடோதராயநம:
கானநாதப்ரியாயநம:
ஙகாரவாச்சியாயநம:
சண்டாயநம:
சந்தோதுல்லியட்சியாயநம:
சந்தாயநம:
ஜலத்கண்டோல்லாசத்தாரிணே
நம:
ஜகதீசாயநம:
சண்டேஸ்வராயநம:
சரவணலாலஸாயநம:
சந்தோமயாய நம:
சாரசாரபித்ரேநம:
சிந்தாமணியேநம:
ஜகத்யோனியேநம:
சண்டசண்டாயநம:
சந்த்ரவிக்ர ஹாயநம:
ஜகத்சாட்சினேநம:
ஸங்காரிப்ரமகுலாயநம:
ஜனப்ரபுவேநம:
சண்டேசவிக்ரமாய நம:
சிம்மாசித்தயேநம:
ஜகன்மயாயநம:
ஸேப்யாயாயநம:
ஸேப்பாணுயநம:
ஜபாயநம:
டங்காரவாச்யாயநம:
டுண்டிவிநாயகாயநம;

ஓம் ணகாரவாச்யாயநம:
வாணிசகாயநம:
டங்காராயநம:
வீணுகானப்ரமோதராயநம:
டிண்டிமுண்டாயநம:
டக்கானிநாதமுதிதாயநம:
டங்காராகுலநூபுரபதாயநம:
டைகாயநம:
டாமராயநம:
டாகினீசாயநம:
டம்பாயநம:
டங்காரபல்லவநத்தஸ்திதஸ்ர்வ [நம:
மந்த்ரசுசித்திதாயநம:
டிண்டிமப்ரியாயநம:
தாரகாந்தரஸம்ஸ்தாணுயநம:
தண்டப்ரதேயநம:
தத்வாணும்ப்ரக்ரதயேநம:
தத்வாயநம:
ஸ்தாணவேநம:
தாரகாந்தாயநம:
ஸ்தாணுப்ரயாயநம:
தாத்ரேநம:
தக்ஷயக்ஞாப்சமணுயநம:
தனபந்தவேநம:
தாரகாயநம:
தானந்தமோதயாயநம:
தயாவரதேநம:
தைத்யவாரணதாரணுயநம:
திவ்யவிபவாயநம:
ஸ்தாவரஜங்கமாயநம:
தண்டதாயகாயநம:
தனதாயநம:
தந்தம்ரபின்னேபமுகாயநம:
தான்யபதயேநம:
த்யானினேநம;

ஓம் தத்வபதநிரூபிதாயநம:
தாதாயநம:
தம்ஷ்ட்ராலக்னத்விபகடாய
த்யாயாயநம: (நம:
த்யானபராணுயநம:
தரணிதராயநம:
நாதப்பிரியாயநம:
த்யாதிப்ரம்ஹாண்டமேகலாய
நந்தாயநம: (நம:
நாதாயநம:
த்யானகாலஸ்வரூபாயநம:
நிர்மலாயநம:
நிஷ்களாயநம:
தேவாரிதமநாயநம:
நாதமத்யப்ரதிஷ்டாயநம:
த்யானைகப்ரகடாயநம:
நித்யாநித்யாயநம:
த்யானப்ருதேநம:
நிராமயாயநம:
தமநித்யாயநம:
பரமவ்யோமனேநம:
பத்மப்ரஸன்னவதனுயநம:
பராநந்தாயநம:
ப்ரமாணப்ரத்யாதீதாயநம:
பரமாத்மனேநம:
ப்ரணதாக்ஞானநாசனுயநம:
பராபராயநம:
ப்ரணதார்த்திநிவாரணுயநம:
ப்ரம்ஹணேநம:
பரமபதாயநம:
புராணபுருஷோத்தமாயநம:
பற்காயநம:
பசுபாசவிமோசனுயநம:
பணிபதிகுண்டலினேநம:
பரந்தாமனேநம;

ஓம் பசுபதயேநம:
பூரணுனந்தாயநம:
பரணுற்சிதறங்க்ரியுகளாயநம:
பணிப்ரியாயநம
ப்ரம்ஹார்ச்சிதபதாயநம:
பணிஹஸ்தாயநம
அவ்வர்யநம:
பிதாயநம:
பாலகேளிகுதாஹாலினேநம:
பாவகாயநம:
நரம்ஹபராயநம:
புருஷஜபமத்தலட்மீகாயநம:
ப்ரம்ஹவுத்ப்ரியாயநம:
பகவத்பக்திசுலபாயநம:
ப்ரம்ஹண்யாயநம:
பூதாலயநம:
போகதாதாயநம:
ப்ரகஸ்பதயேநம:
பூதிவர்த்தனுயநம:
பத்ராயநம:
ப்ரம்ஹசாரிணேநம:
ப்ரூஉமத்யகோசராயநம:
ப்ரஹத்தனுயநம:
பூதிதாயநம:
போதமூர்த்தியேநம:
மஹாபலாயநம:
யக்ஞாயநம:
யக்ஞபதயேநம:
யக்ஞகோவத்லயேநம:
மந்த்ராயநம:
மேகலாதீஸ்வராயநம:
யாஜகாயநம:
மகாவீர்யாயநம:
மதிரெட்சணுயநம:
மந்தகதிமாயநம;

ஓம் மதமத்தாயநம:
யக்ஞபலப்ரதாயநம:
யஸஸ்கராயநம:
மகாப்ராணுயநம:
யோககெம்யாயநம:
நிரஜாயநம:
மந்த்ரபதயேநம:
யாஜகப்ரியாயநம:
ரஸப்ரியாயநம:
மகானனுயநம:
ராவணுர்ச்சிதாயநம:
ரஞ்சகாயநம:
மந்த்ரிணேநம:
மதோன்மதாயநம:
ராஜ்யசுகப்ரதாயநம:
லக்ணஸம்பூரிதாயநம:
வரேண்யாயநம:
வந்த்யாயநம:
ராஜயரட்சாகராயநம:
ரத்னகர்ப்பாயநம:
லட்சிணேநம:
ரம்யாயநம:
வன்னிவதநாயநம:
வஜ்ரிணேநம:
லட்டுகப்ரியாயநம:
வேதாந்தகோசராயநம:
லட்மீபதயேநம:
விஸ்வதோமுகாயநம:
விஸ்வசட்சுஷேநம:
லாபக்ருஷ்ணபவிஸ்ருதாயநம:
விபவேநம:
விதாத்ரேநம:
லட்சயாயநம:
ஸாஸ்யப்ரியாயநம:
வஜ்ரநேத்ரேநம:

ஓம் லட்சயாயநம:
வாஸ்யபராயநம
வாமதேவாயநம:
சத்திகணேஸ்வராயநம:
வஜ்ரநிவாரணுயநம:
ஸம்ஸாரவைத்யாயநம:
விகர்த்தாயநம:
விஸ்வேஸ்வராயநம:
ஸத்யஸங்கல்பாயநம:
ஸிந்தூரிதமகாகும்பாயநம:
சம்புசத்திகணேஸ்வராயநம:
விஸ்வாதாராயநம:
சுகினேநம:
அஸ்திகுலதீசாயநம:
விவஸ்வதாரகாயநம:
அவனுயநம:
ஸதஸத்வியக்திகாரணுயநம:
அஸ்த்ததாயநம.
ஷடாதாராயநம:
ஸ்வஸம்வெத்யாயநம:
அம்ஸாயநம:
அதப்ரியாயநம:
அவ்யகவ்யபுத்தாயநம:
அவ்யாயநம:
ஸர்வபேக்ஷாபேக்ஷஜாயநம:
ஸ்வதந்த்ராயநம:
ஷஷ்டிகுருதுசுமஸ்ராவிணே (நம:
சுலட்சணுயநம:
ஸர்வக்ஞாயநம:
ஸ்ருஷ்டிஸ்திதிலயக்ரீடாயநம:
ஷடாட்சராயநம:
இர்லோக்மந்த்ரமத்யாயநம:
ஸர்வஸக்திப்ருதேநம:
சுரபஞ்சனபேதனுயநம:
சமப்ராகாயநம:

ஓம் க்ஷமர்பராபராயணுயநம:
ஸர்வரஹஸ்யகராயநம:
க்ஷேத்ரபர்த்ரேநம:
ஸமுத்ரமதநாயநம:
க்ஷிப்ரக்ஷேமகராயநம:
புக்திமுக்திபலப்ரதாயநம:
க்ஷேத்ராதிபாயநம:
புட்பகவிமானிமதத்வம்சினே
விபவதனுயநம: [நம:
புத்ரபௌத்ரதராயநம:
ஸ்ரீசேரஹாரிணேநம:
க்ஷோணிஸாத்ருமாயநம:
துக்கனேநம:
ஸௌபாக்யவர்த்தனுயநம:
க்ஷேமானந்தாயநம:
அபிரூப்யகராயநம:
ஸாமமானரதாயநம:
ஸ்ரீப்ரதாயநம:
ஹரிஷாயநம:
வித்யாப்ரதாயநம:
தர்மப்ரதாயநம:
வீரவீராயநம:
விஜயப்ரதாயநம:
கர்ப்பதோஷகாயநம:
பந்தமோட்சாயநம:
தௌற்பாக்யநாசனுயநம:
பாரபிசாரசமனுயநம:
சசினேநம:
ரவயேநம:
கவயேநம:
சிவாயநம,
புதாயநம:
பௌமாயநம:
மந்தாயநம:
ராகவேநம;

ஓம் துஷ்டசித்தப்ரசாதனுயநம:
முக்யாயநம:
மந்த்ரதந்த்ரப்ரதிவா திமுகஸ்
தம்பாயநம:
வர்ஷாயநம:
மகாலயாயநம:
கல்பாயநம:
யுகாயநம:
அயனுயநம:
மாஸாயநம:
சந்த்யாயநம:
திவாயநம:
நக்தாயநம:
அகர்சிதாயநம:
பட்சாயநம:
ராஸியேநம:
தாராயநம:
வாராயநம:
திதியேநம:
யோகாயநம:
காணுயநம:
லக்னுயநம
ஹோராயநம:
அம்சகாயநம:
பாத்ாயநம:
முகூர்த்தாயநம:
களாயநம:
காஷ்டாயநம:
தப்தராட்சணுயநம:
களஸ்ருதயேநம:
நிமேஷாயநம:
மேரவேநம:
த்ருவாயநம:
சப்தருஷியேநம:
காலச்சக்ராயநம;

ஓம் விஸ்வஸ்தாவரஜங்கமாயநம:
ஸ்ருஷ்டேயநம:
ஸ்திதயேநம:
சங்காரயேநம:
புவேநம
அக்கினியேநம:
ம்ருதேநம:
வியோமனேநம:
காலாயநம:
அஹங்கருதயேநம:
ப்ரக்ருதயேநம:
பும்ஸேநம:
ப்ரம்வாணேநம:
விஷ்ணுவேநம:
ருத்ராயநம:
சிவாயநம:
ஈசாயநம:
சக்தயேநம:
நாதவேநம:
விந்தவேநம:
சதாசிவாயநம:
த்ரிதசாயநம:
பித்ராயநம:
இத்தேப்யோநம:
யட்சாயநம:
ரட்சஸேநம:
கினன்ராயநம:
ஸாத்யாயநம:
வித்யாதராயநம:
பூதாயநம:
மநுஷ்யாயநம:
பசுப்யோநம:
சுகாயநம:
ஸமுத்ராயநம:
சைலாயநம:

ஓம் ஸரித்ப்யோநம:
பவோத்பவாயநம:
பூதபவ்யாயநம:
பாதஞ்சலாயநம:
சாங்க்யாயநம:
யோகாயநம:
புராணுயநம
ஸ்ருதயேநம:
ஸ்மிர்தயேநம:
வேதாங்கேப்யோநம:
ஸதாசாராயநம:
மீசாம்ஸாயநம:
ந்யாயவிஸ்தாராயநம:
ஆயுர்வேதாயநம:
தனுர்வேதாயநம:
கந்தர்வாயநம:
காவ்யாயநம:
நாடகாயநம:
வைகானஸாயநம:
பாகவதாயநம:
மாநுஷாயநம
பாஞ்சராத்ராயநம:
ஆருகதாயநம:
சைனுயநம:
பாலவைரவாயநம:
காளாமுகாயநம:
சாக்தாயநம:
சௌராயநம:
சைவாயநம:
பாசுபதாயநம:
பௌத்தாயநம:
வைநாயகாயநம:
ஸதஸத்துவயக்தாயநம:
அவயக்தாயநம:
ஸசேதனுயநம:

ஓம் அசேதனுயநம:
பந்தாயநம:
மோட்சாயநம:
போகாயநம:
யோகாயநம:
சத்யாயநம:
அணுவேநம:
மஹதேநம:
ஸ்வஸ்தயேநம:
உம்படுவேநம:
ஸ்வதாயநம:
ஸ்வாகாயநம:
சௌஷ்டேநம:
வஷ்டேநம:
வவ்ஷ்டேநம:
நமோநம:
க்ஞானுயநம:
விக்ஞானுயநம:
ஏகாயநம:
போதனுபோதனுயநம:
ஆனந்தாயநம:
ஏகாட்சரமந்த்ராதாராயநம:
ஏகவீராயநம:
ஏகாட்சரபாராயணுயநம:
ஏகதந்தயேநம:
ஏகானேகஸ்வரூபத்ருதேநம:
த்விருபாயநம:
த்விமுக்ஷோபகாயநம:
த்விரதாயநம:
த்விவரட்சகாயநம:
த்வைமாதுராயநம:
த்விவதனுயநம:
த்வயாதீகாயநம:
த்வந்தவஹீனுயநம:

ஓம் த்ரிதாமாந்த்ரிகராயநம:
த்ரிகுணுத்மனேநம:
த்ரிலோகாதிசக்தீதராயநம:
த்ரேதாயநம:
த்ரிலோசனுயநம:
த்ரிவர்க்கபலதாயகாயநம:
சதுர்விதவசோவ்ருத்திபரிவ
ருத்திப்ரவத்தநாயநம:
சதுராத்மனேநம:
சதுர்ப்பாகவேநம:
சதுர்த்தந்தாயநம:
சதுர்வர்ணமயோபாயநம:
சதுர்த்திஸம்பவாயநம:
சதுர்வர்ணுஸ்ரயமாஸ்ராயநம:
சதுர்முகாயநம:
சதுர்த்திபூஜனப்ரீத்யாயநம:
சதுர்ப்பாதநிருபாயநம:
சதுர்வித்யவியமோட்சவரப்ர
தாயகாயநம:
பஞ்சகராயநம:
பஞ்சாட்சரத்மாயநம:
பஞ்சதாலாயநம:
பஞ்சவர்ணுயநம:
பஞ்சப்ராணகமாத்ராயநம:
பஞ்சபாணுயநம:
பஞ்சபாணிநிவாரிதாயநம:
பஞ்சக்ருத்யாயநம:
பஞ்சாட்சரபாராயணுயநம:
பஞ்சசிவாத்மகாயநம:
பஞ்சபத்மமயஸ்பூர்த்தயேநம.
பஞ்சபட்சப்ரியாயநம:
பஞ்சாஸ்யாயநம:
பஞ்சாதாராயநம:
ஷடாங்கத்வாந்தவித்வம்சினே (நம:

ஓம் ஷடங்குலிமகா இர்தயாயநம
ஷட்கோணபீடாயநம:
ஷட்குணாயநம:
ஷட்வைரிவர்க்கவித்வம்சினேநம:
ஷட்கர்மினேநம:
ஷட்சக்ரப்ரிவாரிதாயநம:
ஷட்க்ரந்திபேதகாயகாயநம:
ஷண்முகப்ராதாயநம:
ஷடூரமிபயநாசனயநம:
ஷட்கர்மதுற்காயநாயநம:
ஷட்ரசாஸ்ரயாயநம:
ஷட்சக்ரதாமனேநம:
ஸத்குணாயநம:
ஷண்முகாயநம:
ஸப்தபாதாளசரணாயநம:
ஸப்தத்வீபோருமண்டலாயநம:
ஸப்தரிஷிகணவந்திதாயநம:
ஸப்தமீஹதவேநம:
ஸப்தசக்திவரப்ரதாயநம:
ஸப்சுராஸ்ரயாயநம:
ஸப்தாப்திகேளிகாஸாராயநம:
ஸப்தகிரியாயநம:
ஸப்தசந்தோநிதயேநம:
ஸப்தஸவர்லோகமகுடாயநம:
ஸப்தசந்தாமோகவாயநம:
ஸப்தசுராயநம:
ஸப்சமாத்ருநிஷேயிதாயநம:
ஸப்தமாத்ருசந்தோமுகப்ரபவேசநம:
ஸப்தாங்கராஜ்யசுகதாயநம:
அஷ்டைஸ்வர்யவிவர்த்திதாயநம:
அஷ்டசரதிஸமானபூஷயேநம:
அஷ்டாங்கயோகபவப்ரதேநம:
அஷ்டமூர்த்திதயேமூர்த்தயேநம:
அஷ்டபத்ராம்புஜாஸ்ரயாயநம:
அஷ்டப்ரகிர்திகாரணாயநம:

ஓம் நவநாராயணஸ்துதியாயநம:
நவநாதமகாநாதாயநம:
நவநாதஸமாத்யாபினேநம:
நவநாதவிபூஷிதாயநம:
நவரத்னவிசித்ராங்காயநம:
நவத்வாரநிஷேவிதாயநம:
நவசக்திசிவோத்ருதாயநம:
நவத்வாரபுராவர்த்தாயநம:
நவநித்யானுஸாசிதாயநம:
நவதுர்க்காநிஷேவிதாயநம:
தசாஸ்யாத்யேயவிக்ரகாயநம:
தசப்ராணாயநம:
தசாட்சரமகாமந்த்ராயநம:
தசாத்மகாயநம:
தசாஸ்யாயநம:
தசதிக்பதிவந்திதாயநம:
தசபுஜாயநம:
தசேந்த்ரயநியாமகாயநம:
ஏகாதசாதிபிருத்ரேஸ்துதேநம:
ஏகாதசாட்சராயநம:(டாயநம:
த்வாதசோர்த்தண்டதோர்த்தண்
த்வாதசாந்தநிகேதனாயநம:
த்வாதசாதித்யதேஸசாயநம:
த்வாதசத்வாதசஷ்டாதிதோர்
த்தண்டா ஆத்ரநிகேதனாயநம:
த்ரயோதசாபிதாபின்னவிஸ்வ
தைவாதிதைவதாயநம:
சதுர்த்தசேசந்ரியவரதாயநம:
சதுர்த்தசசகத்பதேநம:
சதுர்த்தசஜகதன்யேநம:
சதுர்த்தசமனுத்துத்யாயநம:
சதுர்த்தசேந்த்ராயநம
சதுர்த்தசாகடிப்வ்யாப்யாயநம:
ஸாமபஞ்சதசீபஞ்சதச்சிவநம:
தவமுசுநிர்மலாயநம:

ஓம்ஷோடசெந்துகளாத்மாயநம:
ஷோடசெந்துகளாவாசாயநம:
ஷோடசாதாரநிலயாயநம
ஷோடசஸ்வரமாத்ருகாயநம:
களாசப்த சீஸப்த தசிசப்த தசாக்ஷராயநம:
அஷ்டாதசௌஷதீஸ்ருஷ்டயேநம:
அஷ்டாதசாதிபதயேநம:
அஷ்டாதசபுராணக்ருதயேநம:
அஷ்டாதசவிஜாதிக்ருதேநம:
அஷ்டாதசலிபிக்ருதேநம:
அஷ்டாதசவிதஸ்மிர்தவேநம
ஏகவிம்ஸத்பும்ஸேநம:
ஏகவிம்ஸத்யங்குளிபல்லவாயநம:
சதுர்விம்சதிதத்வாத்மனேநம:
பஞ்சவிம்சாக்கியபுருஷாயநம:
ஸப்தவிம்சதியோகாயநம:
சப்தவிம்ஸதிதாரேயாயநம:
த்வாத்ரிம்ஸத்பைரவர்தீசாயநம:
சதுர்ஷதிரிம்சன் மகாஹிர்தேநம:
சதுர்த்திம்ஸதத்வஸம்பூதயேநம:
அஷ்டத்ரிம்சத்கலாதனுவேநம
நவ்வேகோன்பஞ்சாசன் மருத்வர்கநிற்களாயநம:
பஞ்பாதசக்ரஸ்மேசணி பஞ்சாயநம:
சதுருத்ரவந்திதசச்சிதானந்தாயநம:
பஞ்சாசத்விஷ்ணுசத்தீசாயநம
பஞ்சாசன்மாத்ருகாலேயாயநம:
த்விபஞ்சாசதுத்துவிபஸ்ரேணிநம:
த்ரி ஸந்த்யாட்சரஸமஸ்ரைநாயநம:
சதுஷ்ஷஷ்டி மஹாசித்த யோகினிப்ருந்தவந்திதாயநம:
சதுஷ்ஷஷ்டி யருத்தநிருத சதுஷ்ஷஷ்டியாயநம:
கலாநிதிப்மிரபுவேநம:
அஷ்டஷஷ்டி மஹாதீர்த்தக்ஷேசதத்ருதிபவயேநம:
சத்தாரவராயுதாயநம:
சதபத்ராயமதட்சணுயநம:
சதானீகாயநம:
சதமகாயநம:
ஸஹஸ்த்ரபத்ரநிலயாயநம:
ஸஹஸ்த்ரபணிபூஷணுயநம:
ஸஹஸ்த்ரபாதயேநம:
ஸஹஸ்த்ராட்சாயநம:
ஸஹஸ்த்ரநாமசம்ஸ்துத்யாநம:
ஸஹஸ்த்ராட்ச புருகூத மலாபகனேநம:
தசசகஸ்த்ரபணிப்ருத்பணராஜக்ருதாசனப்ரியவசணுயநம:
அஷ்டாசீதி சஹஸ்த்ர ஹாரிஷியேநம:
கணஸ்தோத்ரபாதாயநம:
லட்சாதாரப்ரியாயநம:
லட்சாதாரமனேமயாயநம:
சதுர்லட்சஜபப்ரீதாயநம:
சதுர்லட்சப்ரகாசாயநம:
சதுர சீதிலட்சாணுஞ் சீவாணும்தேஹசம்ஸ்திதாயநம:
கோடிசூர்யப்ருதிகாசாயநம:
கோடிசீதாம்சுநிர்மலாயநம:
சிவோத்பவாத்ய.ஷ்டகோடிவைநாயகத்துரந்தரமஹாதேவாயநம:
சப்தகோடிமஹாமந்த்ர மந்த்ரிதாவயவத்ருதிமணுதீதாயநம.
த்ரியஸ்தரிம்சதகோடி சூரஸ்ரேணிபிரணதபாதாம்புயவாஸ்ரேஷ்தாயநம:

ஓம் அனந்தசக்திச்சிவத்யாஞய நம:
அனந்ததேவதாசேவ்யாயநம:
அனந்தஸ்ரீயனந்தாயநம:
அனந்தமுனிசம்ஸ்திதாயநம:
அனந்தசம்ஸ்துதாயநம:
அனந்தநாமார்த்தகாயநம:
ஓம் அனந்தஸௌக்யாயநம:
அனந்தவானந்தபாராயநம:
சதுர்நவதிமந்த்ராத்மனேநம:
ஷண்ணவத்யதிகப்ரவேநம:
சதாநந்தாயநம:
அனந்தவானந்தபராயநம:
அனந்தவானந்தசுகாயநம:

சகஸ்திர நாமார்ச்சனை முற்றிற்று.

தியான ப்ரயோசனம்.

மகாசைவ தவவிரதிகளாகிய முனிவர்களே! யாம் கூறிய விநாயக திருநாம விலக்கத்தைக் கேட்டீர்களல்லவா! இந்த ஆயிரத்து இருபத்துநான்கு திருநாமங்களை யாவரேனும் ஆசாரநியதி நியமத்தோடு விடியற்காலையில் துதிசெய்வார்களாயின், அவர்கள் இம்மை மறுமைப்பயன்களை அங்கை நெல்லிக்கனிபோல வடைவார்கள். அன்றியும் ஆயுள், ஆரோக்கியம், ஐசுவரியம், தைரியம், சௌரியம், கீர்த்தி, மேன்மை, தெளிவு, காந்தி, சௌபாக்கியம், தாட்சணியம், தயை, பொறுமை, சத்தி, நீதி, பிரமதேயசு, உதாரம், காம்பீர்யம், குலம், சீலம், சபாபாண்டித்யம், சபாபூசிதம், ஸ்தவுத்தியம், வீரியம், ஞானம், விஞ்ஞானம் முதலானவைகளோடு, தருமமுதலிய நான்கு புருஷார்த்தங்களையும் அத்தினமே அடைவார்கள். இராஜர் அவர் பத்தினியர், அவர் புதல்வர், அவர் மந்திரியர் முதலாயினோர் வசியமாவர். இடாகினி, சாகினி, பூதம், வேதாள முதலிய துட்ட கிரகங்களெல்லாந்தொலையும். டகை, திக்கஞ, கலகம், துற்கருமம், கொலையாதி பாதகம், இடர், வறுமை முதலிய யாவும் எரியில்வீழ் பஞ்சுபோல மாய்ந்துபோம். உலகாக்ஷி, அட்டமாசித்தி, திரிகாலக்ஞானம், வாய்மை, ஒழுக்கம், கொடை, கல்வி முதலானவைகள் எக்காலத்துங் கூடி நிற்கும். குட்டம், அவி, சூசிகம், சகந்தரம், பிரமேகம், க்ஷயம், குன்மம், விக்கல், அச்சாம், காசம், சுவாசம், ஆசனக்கடுப்பு, மகோதாம், சூலை, அவமிசுர மூலம், பித்தம், கண்டமாலை, இட்சம், கபம், சோகை, அரோசிகம், வாதஜன்னி, விஷம் முதலான எல்லா நோய்களுந் தீரும்.

மேலும் சூத்திரர், பெண்டீர், பதிதர், இவர்கள் உச்சரிப்பார்களாயின் உடனே பரிசுத்தராகி, மிகுந்த சுகத்தைப்பெறுவார்கள்.

இஷ்டகாமியார்த்தத்தை வேண்டிய பேர்கள் உச்சரித்தால் இம்மையிற் சகல அரிட்டங்களுந் தீர்ந்து, மறுமையில் சூரியலோகமுதலான சகல லோகங்களினுடைய போகபாக்கியங்களை அனுபவித்து, மேலான சிவலோகத்தை யடைந்து நந்திகேச்சுரர் முதலான கணத்தலைவர்கள் ஆச்சரியங் கொள்ளும்படி சிவபிரானும் உமாதேவியாரும் தம்மைத் தமது புத்திரரைப்போலப் பாதுகாக்க நெடுநாள் அவ்விடத்திற்றானே வாழ்ந்திருந்து, பின்னர் விநாயகமூர்த்தியினுடைய பெருங்கருணையால் மீட்டும் பூவுலகத்தில் வந்து, சகல போகபாக்கியங்களையுங் குறைவின்றி யநுபவித்து, அளவற்ற திருப்பணிகளைச் செய்து, ஞானசூரியராகி, சிவத்தில் அயிக்கியமாவார்கள்.

கருமபோகத்தை வெறுத்தவர்களுக் குச்சரித்தால், பாசபந்தங்களினின்றும் நீங்கிப் பரமானந்தசாகரத்தில் மூழ்குவார்கள்.

விநாயக மூர்த்தியினுடைய சதுர்த்தசி தினத்திலே அவரைப் பூசனைசெய்து உச்சரித்தால் மேற்கூறிய மேலான பயன்களில் நூறு மடங்கு அதிகமான பயன்களைப் பெறுவார்கள். அன்றியும், அவற்றைத் தாமே உச்சரித்தல், ஒருவரை உச்சரிப்பித்தல், கேட்டல், கேட்பித்தல், எழுதல், எழுதுவித்தல், அருச்சித்தல், அருச்சிப்பித்தல், செபித்தல், செபிப்பித்தல் முதலிய இவைகளில் ஒன்றினைச் செய்தாலும், இவைகளைச் செய்கின்ற பேர்களை அவ்வுச்சரித்தன் முதலியவைகளாற் பாராட்டினாலும் மேற்கூறிய மேலான பயனை எளிதிலடைவார்கள்.

தினந்தோறும்மூன்றுகாலங்களினுமுச்சரிக்கமாட்டாதவர்கள், ஒருக்காலேனும் உச்சரித்தல் வேண்டும். அவ்வாறு நித்தம் ஒருக்காலேனும் உச்சரிக்க மாட்டாதவர்கள், சதுர்த்தி திதிதோறுமாயினும் உச்சரித்தல் வேண்டும். அதற்குஞ் சக்தியில்லாதவன் பிறனொருவனுக்குப் பொருள் கொடுத்தேனும் உச்சரிப்பித்தல் வேண்டும். பொருளுமில்லாதவனாயின், அவனுக்கு அச்சகத்திரநாமங்களினும் மேலானதாய் இருபத்தொரு திருநாமங்களுண்டு அவைகள்,

கணபதியே ரம்பன்மோ கன்றரணி தரனே
கலாதரனே கசியபங் தன்விநா யகன்மா
கணபதிகிப் பிரப்பிரசா தனஞசா பூர
கன்வரதன் செயனமுத மந்திரனே யிலக்க
கணபதியே வாச்சிகதன் பீஜவிநா யகன்மங்
கலவிநாய கனுடேண்டி விநாயகனே பிரிய
கணபதியே சித்திவிநா யகன்சிந்தா மணியே
காமர்மகோற் கடனேனன்னக் கரைந்தவிவை யவையாம்

கணபதி, ஏரம்பன், மோகன், தரணிதரன், கலாதரன், கசியபந்தன், மஹாகணபதி, கிப்பிரப்பிரசாதனன், ஆசாரபூரகன், வரதன், ஜயன், அமுதமந்திரன், இலக்ககணபதி, வரச்சிகதன், பீஜவிநாயகன், மங்கலவிநாயகன், உடுண்டி விநாயகன், பிரியகணபதி, சித்திவிநாயகன், சிந்தாமணி விநாயகன், மகோற்கடன் என்னுமிவைகளாகும்.

இவைகளையேனும், முன்னர் தேவர் முதலியோரால் வெவ்வேறேயெடுத்து கூறப்பட்டிருக்கின்ற பன்னிரண்டு மகாமந்திரங்களையேனும், உச்சரித்தல் வேண்டும். இவற்றுளொன்றைத் தினந்தோறும் உச்சரித்தோர்களுக்குச் சகத்திரநாமங்களை யுச்சரித்த பயன்களுண்டாகும். அவ்விரண்டையும் அவ்வாறு உச்சரித்தோர்களுக்கு, அப்பயன்கள் எண்மடங்கு அதிகமாகி வளரும். பிணிமுதலிய வேதுக்களால் அவ்வாறு உச்சரிக்கமாட்டாதவர்கள், அம் முப்பத்துமூன்று மந்திரங்களில் ஒரு மந்திரத்தையேனும் உச்சரித்தல் வேண்டும். விரத நியமத்தோடு மேற்கூறிய சகத்திரநாமங்களை விநாயகசதுர்த்தியிற் றொடங்கி நான்கு மாதவரையில் உச்சரித்தோர்களுக்குச் சென்ற ஜனனங்கள் இருபத்தொன்றினும், இந்த ஜனனத்தினும், மேல்வரும் ஜனனத்தினும் தாங்கள் பற்றற்குரிய எல்லாப்பாவங்களையும் விநாயகமூர்த்தி விலக்கி, நினைத்த நன்மைகளனைத்தையும் நினைத்தவண்ண மளித்து, மறுமையிற் சிவலோகத்தில் கணத்தலைமை பூண்டிருக்கத்தக்க பதவியைக் கொடுத்தருளுவர்.

என்று முன்னம் பிரமதேவன் வேதவல்லி படர்தற்கோர்கொழுகொம்பினையொத்த மகாமகத்வமிக்க வியாசபகவானுக்குக் கூறினர். ஆதலால், பெருந்தவப் பேற்று லகிலாண்ட காரணர்த்தாயுள்ள

எமது தயாவிக்ரமராகிய விநாயகப் பெருமானது திவ்ய சரித்ராமுர்தத்தைச் செவிவாய்த்தேக்கிச் சிவசாயுச்சார்த்தராகியுள்ள ஓ சோம காந்தமகாராசனே ! சித்தபூர்வமாகச் சிந்திக்கக்கடவை! என பிருகு மகாமுனிவர் திருவாய்மலர்ந்து ஸ்ரீ பார்க்கவபுராண பிரதம காண்டத்தைப் பூர்த்திசெய்து ஆசிகூறி யிருந்தனர்.

சுபம்! சுபம்!! சுபம்!!!

சகத்திரநாமப் படலம் முற்றிற்று.

அருளிறை வணக்கம்.

தேவர்தொழு தெழுங்கருணைச் செல்வனே போற்றி
சிறந்தொளிரு மங்கள சொரூபனே போற்றி
யோவறுசித் திகளனைத்து முதவுவோய் போற்றி
யொலிகெழுகிண் கிணிபாத சாலநூ புரங்கண்
மேவியொளிர் சரணனே போற்றிமத தாரை
விரவியதிண் கபோலனே போற்றிநின தருளின்
பாவமொடு பலபிணியும் பம்புவறு மைகளும்
பலவான விடர்களையும் பாற்றுகவின் புறவே.

முதலாவது

உபாசனா காண்டம்

முற்றிற்று.

உ

கணபதி துணை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பார்க்கவ புராண மென்னும்

விநாயகபுராண வசனம்

இரண்டாவது

இலீலாகாண்டம்

காப்பு

பூத்தமலர்த் தவிசிறைவிண் டரனமர ரகிலமாதி
புகலரிதா யரற்றமறை யனந்த மின்னு
மேத்தவள ரமலரடைந் தாரையுணு மருட்கடலே
ழிறும்பார்பூத் தபூதமா பனைத்தா யோங்கி
நாத்திகமா யருளாலே மடமைகோள்ளக் கசமுகமு
நால்வாயு மதிநதியு முடித்தி மண்ணோர்க்
காத்தழைத்த கடவுளிறும் பூப்பதமே ஞப்போது
கதித்துநலங் கைத்தருமா றிசைந்து மன்றே.

வேத ஆகமாந்தமாக விளங்கும் உத்தமவைதிக சைவம்போ லென்றும் நிலைபெற்றுத்தழைத்து, செந்தமிழெனப்பரந்து, சிவனடியார் உள்ளம்போல் காய்த்துப் பூத்து ஆனந்தமயமாய், ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரம்போல் வேண்டுவார் வேண்டியவண்ணம் விருப்பநல்கி, பிரணவ சொரூபம்போல் பேரின்ப போகத்தைக் கொடுப்பனவாகிய நைமிசாரண்ணியத்தில் சௌனமகாமுனிவராற் செய்துவரும் யாகம் இன்னும் முடிவுபெறாமையால், சௌனகாதி முனிவர்களெல்லாம், மகா தவகிரேஷ்டராகிய சூதமகா புராணிகரை நோக்கி, ஐயனே! கவலைக்கடலுக்கோர் கட்டுமரம்போலும், வறிஞனுக்குற்ற பொற்குவியலைப்போலும் எங்கள் முன்னை தவத்தாற் கிடைத்த கிருபாநிதியே! தேவரீரது திருவாக்கிய அமுதமுண்ட விசேடத்தால் சாதுசங்கம், சாத்திரமுதிர்ச்சி முதலிய சிவஞானதிக்கங்களை யெல்லாம் எளிதிற் பெற்றனம். அங்ஙனம் இதுகாறும் விநாயகப் பிரபாவத்தைக்கூறி வந்தீர்களன்றோ? அம் மான்மிய மின்னுமுண்டாயின் திருவாய்மலர்ந்தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கச் சூதமகாபுராணிகர் கூறுவதாயினர்.

முதலாவது

வக்கிரதுண்ட விநாயகர்

திருவவதாரப் படலம்

திங்களும் பனிநீர்க் கங்கையு மணிந்த
சேஞ்சடை விநாயகப் பெருமான்
பொங்கருள் வழங்குங் காதைக ளின்னும்
புகலென வியாதனங் கிரப்பக்
கோங்குமிழ்ந் தலர்ந்த முள்ளரைக் கமலக்
குடிபுகுங் குண்டிகைக் கரத்தோன்
தங்கிய விறைவன் றிருவிளையாடற்
றனைமுறை சாற்றுதல் வலித்தான்.

சைவ தவநெறி தழைக்கத் தழைத்த ஓ-சௌனகாதி மகாமுனி சிரேஷ்டர்களே! நன்று வினவினீர்கள், யானுங் கிருதார்த்தனாகு கின்றேன். சித்தசாந்தமாகக் கேட்டுச் சிந்திப்பீர்களாக. எமது ஆசாரியராகிய ஸ்ரீ வேதவியாசர் பின்னும் மலர்மகள் வாழும் நாவி னராகிய சதுமுகக் கடவுளை வணங்கி ஓ-ஞானமூர்த்தியே! நதிமதி முடித்த செவ்விய சடாமகுடத்தினையுடைய எமது தயானந்தராகிய விநாயகக்கடவுள், அடியார் குறிப்பினெறியே நடத்திய திருவிளை யாட்டைக் கிருபை செய்தீரே அதுபோல, இன்னும் அவரது லீலா வைபவங்களைச் சொல்லியருள வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, பிரம தேவன் சொல்லிவந்தனர். அதை யாம் தெரிந்தவண்ணம் உங்க ளுக்குக் கூறுகின்றோம். அதாவது:

மும்மதங்களைப்பொழிகின்ற யானைமுகத்தினையுடையவிநாயகக் கடவுள் யுகங்கள்தோறும் அடியார் அன்பின்வழியே கிருபைபுரிவான் கருதி வேறு வேறு திருவுருத்தாங்கி பிராஹிருதாதி மூவகை யான் மாக்களையும் இரட்சித்தருளிய திருவிளையாடல்அனந்தமாகும். அள விடுவதற்காகாது. ஆயினும் அகிலாண்ட ராஜேஸ்வரியாகிய சாக்ஷாத் உமையம்மையார் மணாளராகிய இறைவர்,முன்னர் கூரிய வேலாயுதத் தினையுடைய சிவசண்முகக்கடவுளுக்குப் பன்னிரண்டு திருவிளையா டலைக் கூறியிருக்கின்றனர். அவைகளைமாத்திரம் முறையாகச்சொல் லுகின்றேன். அவை வக்ரதுண்டர். சிந்தாமணி விநாயகர், கசானனர், விக்னராசர், மயூரேசர், பாலசந்திரர், தூமிரகேது,கணேசர்,கணபதி, மகோற்கடர், துண்டிவிநாயகர், வல்லபைவிநாயகர் என்பனவாம்.

இவைகளினின்றும் அனந்தமாக விரிவுபட்டுள்ளன. ஆயினும் இவையே முக்கியமாகும். இதனுள் வக்ரதுண்ட விநாயகர் திருவவ தாரமும், அவராற்செய்த வைபவங்களும் உபாசனுகாண்டம் பிரத மத்தில் மூவர்வரம்பெறு படலத்திற்சொல்லியிருக்கின்றேம். இனிச் சிந்தாமணி விநாயகர் திருவிளையாடலைச் சொல்லுவோம். சிறிது சாந்தமாகக்கேட்பீர்களாக!

இரண்டாவது

சிந்தாமணி விநாயகர்

திருவவதாரப் படலம்

அக்கர வணிசடை யிறையன சவுனக முனிவீர்காள்
வக்கிர துண்ட ரருட்கதை சிறிதறை வித்தாமே
னிக்கிறை பயமொழி தவநெறி கபிலற் கருள்வானோர்
தக்கவே மிறைசிந் தாமணி பரனருள் கதை கேளீர்.

மகாஞான விரதர்களாகிய சவுனகாதிமுனிவர்களே! முன்னொரு காலத்தில் தருமமுதலிய நால்வகைப் பொருள்களு நிறைந்த தமிழ் வளநாட்டில், உலகமெங்கணுந் தனதரசாட்சியைச் செலுத்திவந்த அபிசித்தென்னும் பெயரினையுடைய ஓரரசனிருந்தான். அவன் தனது மனைவியாகிய குணவதியென்பவளோடு அளவளாவி வாழ்வுற்றிருக் கின்ற நாளையில், தனக்கு நெடுநாள் புத்திரப்பேறில்லாமல் மன வருத்தங்கொண்டு, அரசாட்சியை அமைச்சர் வசம் ஒப்புவித்து, தனது மனைவியோடும் வனத்தை நோக்கிச்சென்றனன். அப்போது அவ்வனத்தில் ஓராசிரமந் தோற்றக்கண்டு, அதனுள்ளே நுழைந்து, உலக முழுவதுஞ் செய்த மாதவங்களெல்லாம் ஓர்வடிவங்கொண் டிருந்தாற்போல, விபூதியும் * உருத்திராக்க மாலிகையுமணிந்து யெழுந்தருளியிருக்கின்ற வைசம்பாயன முனிவரைக்கண்டு அடியற்ற மரம்போல நிலத்தில்வீழ்ந்து, பணிந்து, மீட்டுமெழாமலிருந்தனன். அவ்வாறிருப்பவனை, அம் முனிவர் மிகுந்த கிருபையோடும் பார்த் தருளி, அரசனே! எழுந்திரு, நீயார்? நீ இவ்விடத்திற்கு வந்த காரணம் யாதென்று வினவினர். அதற்கு அவ்வரசன் ஒன்றும் பேசாமலும் எழாமலுமிருந்தனன். அதனை அம்முனி † புங்கவர்

---

* உருத்திரன்-சிவன், அக்கம்-கண். உருத்திரரது விழியினின்றுண் டாயதாதலின் உருத்ராக்கமெனப்பெற்றன. (காந்தமாதிய வற்றிற் பரக்கக் காண்க) † புங்கவர்-தேவர்.

கண்டு, தமது க்யானநோக்கத்தினலே அவ்வரசனுண்டாகக் கடவதென்று ஆசிர்வதித்தனர். அதனைக்கேட்டவுடன் தரித்திரனுக்குத் தனங் கிடைத்ததுபோல, அரசன் பெருமகிழ்ச்சிகொண்டெழுந்து, இருகரங்களையுங்கூப்பி, முனிபுங்கவருக்கெதிராக நின்று, சுவாமி! அடியேன் கற்குந்தோறுங் கரும்பென ருசிக்கவல்ல தமிழ்வள நாட்டரசன், எனது பெயரை அபிசித்து யெனச்சொல்லுவது, யான் நெடுநாள் புத்திரப் பேறில்லாமையால் மனம்வருந்தி, தேவரீருடைய திவ்ய சரணாரவிந்தங்களை யடுத்தேன். கடவுளர் வாக்கு பொய்த்தாலும் கனவிலுக் தவத்தர்வாக்குப் பொய்க்காதாதலால், தேவரீர் அடியேனுக்குப் புத்ரனுண்டாகக்கடவதென்று ஆசீர்வதித்தபடி அடியேற்குச் சித்திக்கு மார்க்கத்தினையும் அநுக்கிரகித் தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனன். அதற்கு வைசம்பாயன முனிவர் மனதிரங்கிப் பரமசிவத்தினுடைய பஞ்சாட்சரத்தை அவனுக்குபதேசித்து, அரசனே! சமுத்திர நதி சங்கமத்திற்கு மேற்புறத்தில் ஒருவனமுந் தடாகமுமிருக்கின்றன, அங்கு நீ சென்று உனது பத்தினியைப் பணிசெய்யக்கட்டளையிட்டு, நீ நான்கு மாதம் வரையில் இம்மந்திரத்தைச் செபஞ்செய்து, முடிவில் அதற்கேற்ற தருப்பண ஓமாதிகளை நிறைவேற்றி, யதாப்பிரகாரம் உனது ராச்சியத்திற்குச் செல்லுவையெனில், சிறிது நாளைக்குள் பரமசிவ கடாக்ஷத்தினலே உனக்கு நல்ல புத்திரனுண்டாகுவனென்று திருவாய் மலர்ந்து அவனைத் தவத்திற்குச் செல்லுமாறு விடை கொடுத்தனர்.

அவையனைத்தையும் அரசன் செவிக்கமுதாகப் * பூரித்து, மீட்டுமவரைப் பணிந்தெழுந்து,விடைபெற்று, தனது மனைவியாகிய் குணவதியுடனேவழிக்கொண்டு முனிபுங்கவர்கூறியருளியவனத்தின் கண்ணுள்ள தடாகக்கரையை யடைந்தனன். அங்கு, அதற்கு முன்னமே சரஸ்வதி யேவல் செய்யப் பிரமதேவன் தவத்திலிருப்பதைக்கண்டு, அவர்களை யனந்தமுறை பணிந்தெழுந்து மறுநாள் முதல் தனது பத்தினியைப் பணிசெய்துவரக் கட்டளையிட்டு தவநியமத்துடனே தானெருபக்கத்திலிருந்து, அரிய பஞ்சாக்கர மந்திரத்தை ஜெபஞ்செய்துவந்தனன். குணவதியும் சரஸ்வதியும் பணிசெய்யும் வேலைபோக, மற்றவேளையில் இருவரும் ஒன்ருகக் கூடிச் சென்று காய் கனி முதலிய வருக்கங்களைச் சேகரித்து வந்து தங்கள்நாயகருக்குக்கொடுத்துவந்தனர். இவ்வாறிருக்குநாளையில்,

---

* பூரித்தல் உட்கொளல்.

ஒருநாள் சரஸ்வதி காமலாகிரிகொண்டு முறுவலரும்பவும், தனங்கள் விம்மவும், கூந்தல்சோரவும், மேகலை நெகிழவுமாக ஞரேலென்று தனது காதலன் மடியிற்சென்று இருந்தனள். உடனே பிரமன் தவத்தினின்று நீங்கி, தனது புத்தியையெல்லாம் மன்மதசரங்கட்கிரையாக்கி, உடல் முழுவதும் மயிர்க்குச்செறியும்படியாகக் காமலாகிரியைத் தலைக்கொண்டு, தனது மடித்தலத்திருப்பவள் இன்னளென்று தெரிந்துகொள்ளாமல் மயங்கி, இவள் உரோகணியோ, இந்திராணியோ, ரதியோ, மோகினியோ, இலக்குமியோ, திலோர்த்தமையோ, அரம்பையோ, ஊர்வசியோ அல்லது மகாவிஷ்ணுவினுடைய மாய்கைதானோ வென்றையுற்று, அவளது முகத்தையும் ஏனைய அவயவங்களையும் நன்றாகப்பார்த்துப் பின்னர் இவள்நமது காதலியேயென்று தெளிவுற்று, உடனே அவளது செவ்விதழூறலைப் பருகுமாறு தனது நான்கு வாய்களும், யான்முன்னம் யான்முன்னமென்று ஆர்வமோடெழுந்து சத்திக்கவும், அவளது கொங்கை, நுதல், கூந்தல், அல்குல் முதலிய தானங்களைத் தடவுமாறு தனது ஏழுகைகள் ஏழாநிற்கவும், மற்றொரு கையால் அவளைத் தழுவுமாறு தனது அரையிலுடுத்தியிருக்கின்ற கலையை நெகிழ்த்தெறிந்தனன். அதனைச் சரஸ்வதிநோக்கித் தவஞ்செய்வோரைக் கலைத்துக் கூடுவது மகாபாதகமென்று ஞரேலென்று அவன் மடியினின்றும் அப்பாலகன்று, முன்னர் தனது மனத்தின்கணுண்டான காமலாகிரியைத் தணித்துக்கொண்டு, சுவாமி! அவசரப்படவேண்டாம்! அரையில் வத்திரமுடுத்தி மானத்தைக் காத்தருள வேண்டுமென்று சொல்லினள். அதற்குப் பிரமன், பெண்ணே! நீ கூறியபடி பின்னருடுத்திக் கொள்ளுவேன், இப்போது எனதுயிர் நீங்குவதன்முன் எனக்குச் சுகந்தரவேண்டு மென்று கேட்டனன். அதற்குச் சரஸ்வதி சொல்லுவாள். சுவாமி! நாம் இங்குவந்திருப்பது பழையபாவ வசத்தினலல்லாமல் வேறில்லை. அப்பாவங்கள் தொலையுமாறு தவஞ்செய்வதைவிட்டு இத்தன்மைத்தாகிய அற்ப காரியத்துக் குடன்படுவீராயின், தேவரீருடைய கல்வியும், அறிவும், உறுதியும், என்னுகாநிற்குப்? நீர் செய்துவந்த தவந்தான் எவ்வாறு சித்திக்கும்? அத்தவசித்தி வேண்டாமெனினும், அத்தவத்தினுட்பட்ட காலகாலராகிய சிவபெருமான் எவ்விதத்திலுஞ் சபித்துவிடுவர்! ஆதலால், தேவரீர் செய்துவந்த தவமானது நிறைவேறும் வரையில் நீர் எனக்குத் தந்தையும், நான்

உமக்குப் புத்திரியுமாகு மென்றிவ்வாறு சபதங்கூறி, அனந்த இனியவார்த்தைகளினாற் பலவாறு அவன் மனதைத் தேற்றினள். அப்படியும் பிரமன் மனந்தேராமல் விடந்தலைக் கேறினவன்போலக் காமவிகாரந் தலைக்கொண்டு வலுவிற்புணருமாறு அவளை வலித்தனன். உடனே சரஸ்வதி அவனிடத்தினின்றுந் தப்பியோடி மற்றொரு பக்கத்திற் றேவர்களோடும் கூடித் தவஞ்செய்திருக்கின்ற இந்திரனிடத்திற்சென்று நின்றனள். பிரமனும்அவளைப் பின்றொடர்ந்து சென்றனன்.

இவ்விருவரையும் இந்திரன் பார்த்து ஏதோ வோரதிசய மிருக்கின்றதென வெண்ணி,பிரமனுக்கு ஓராதனந்தந்துபாதபூசை முதலியவைகளையும் நடத்தி, ஒருபாரிசமாக நின்று மிக்க நாணத்துடனே கூடியிருக்கின்ற சரஸ்வதி முகத்தையும், ஒளிமழுங்கியிருக்கின்ற பிரமன் முகத்தையும் பார்த்து, நீங்களிருவரும் இங்ஙனம் வருவதற்கான காரணமென்னவென்று கேட்டனன். அதற்கவர்கள் ஒன்றுஞ் சொல்லாமலிருந்தனர்.

தாமரைக் கிழவ னொன்றுஞ் சாற்றில னிருப்ப நின்ற
ஏமரு மமரர்தம்மு ளியம்புவார் தவமேற் கொண்டு
சேமவுண் டிகளிற் பன்னா ளோர்ந்திடு மியோகத் தார்க்கும்
காமவெங் கடலைச் சற்றுங் கடப்பது கூடா தென்றார்.

பின்னரங்கிருந்ததேவர்கள் ஆகாரமுதலியவைகளை நீத்து அளவற்றநாள் அரிய தவத்திலிருக்கின்ற யோகியராயினும், காமக்கடலை நீந்துவது மகாகடினம் என்று ஒருவர்க்கொருவர் பேசிக்கொண்டனர். அதனைக்கேட்ட பிரமன் உடனே அதிகவேகத்தோடும் எழுந்தனன். அப்போது அவன் வீரியமானது வெளிப்பட்டது. பின்னர் பிரமன், முன்னர் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்த தடாகத்தையடைந்து ஸ்நானஞ்செய்து, சுத்தபவித்திரனாகி, யதாப்பிரகாரந் தனதிருப்பிடத்தை நோக்கிச்சென்றனன். இப்பால்பௌரணைவா, அத்தினத்தில் அப்பிரமனோடு தவஞ்செய்து கொண்டிருந்த அபிசித்து மகாராசனும், அவன் பத்தினி குணவதியும், சமுத்திர ஸ்நானஞ் செய்து மீண்டுவருகையில், குணவதிக்குத் தாகமேலிட்டு விரைவிற் றடாகத்தினை யடைந்து தண்ணீரருந்தினள். அத்தண்ணீரோடு பிரமதேவனுடைய வீரியமானது அவளது கருப்பத்திற்சென்று கருவாயிற்று. பின்னர் அரசன் வைசம்பாயனமுனிவர் செபஞ்செய்யுமாறு

அநுக்கிரகித்தருளிய நான்கு திங்களுமானவுடன், வேதாகம முறைமைப்படி தருப்பணுதிகளை முடித்துத் தனது மனைவியோடு முன்போல நகரத்தைச்சேர்ந்து, தேவர் கடனுதிகளைப் பேரன்பினோடு நிறைவேற்றி வந்தனன். பத்தாந் திங்களில் குணவதி ஒரு புத்திரனைப்பயந்தனள். அப்புத்திரனுக்குஅரசன் சாதகன்மாதிகளைக் கிரமப்படிமுடித்துச் சூதகநீங்கியவுடன் சோதிடர் முதலாயினோரை வரவழைத்து நமது புத்திரனுக்கு என்னென்று நாமகரணஞ் செய்ய வேண்டியதென வினவினன். அதற்கு அவர்கள் அப்புத்திரனுடைய திதியாதி நிலைகளை யாராய்ந்து இவன் தேவர்களாலும் பூசிதஞ் செய்யத் தக்கவனென்று தமக்குட்டீர்மானித்து, கணனென்று நாமகரணம் வைக்கச் சொல்லினர். அரசன் அவ்வாறே அவனுக்கு நாமகரணஞ் செய்தனன்.

இப்பால் கணனென்பவன், நாளுக்குநாள் வீறிவளர்ந்து நீண்ட வுருவும், மேகநிறமும், பருத்த விழியும், அகன்ற மார்பு முடையவனுகி இவன் வேறொரு பர்வதராஜனென்று சொல்லும்படியாக வீதியில் விளையாடிக் கொண்டிருக்கின்ற பருவத்திற்றுனே அரைக்கணத்தில் அளவற்ற யோசனைதூரஞ்சென்று திரும்புவானுகி, ஒருநாள் சந்திரன் கீழ்த்திசையினின்றும் உதயமாகி ஆகாயமார்க்கமாக வரக் கண்டவன் விரைவிலெழுந்து அவன் கரங்களைச் சேரப்பிடித்துப் பின்னர் தொழுது வணங்கி, அவன் நல்ல வார்த்தைகளைப்பேசிக் கெஞ்ச விடுத்திட்டனன். மற்றொருநாள் ஒரு யானையானது மும்மதங்களையுஞ் சலசலவென்று பொழிந்து மிகுந்த கோபத்தோடுங் கட்டுத்தறியை முறித்துப் பாகர்களையெல்லாம் அடர்த்துத் துதிக்கைகொம்புவால் அவைகளினுற் படைவீரர்களை யெல்லாங்கொன்று அந்நகரத்தினது வாயிலை யடைத்துக் கொண்டிருக்க. அந்நகரத்தார் மிக்க கிலேசத்தை யடைந்து, இந்த மதயானை முன்னொருகாலத்தில் சர்வசங்காரமூர்த்தியாகிய சிவபெருமான் உரித்தருளிய மதயானையோ? அல்லது ஆலவாயழியுமாறு அமணர்களா லேவப்பட்ட மதயானையோவென்று கலங்கி, ஆரவாரிக்க, அதை அக்கணனென்பவன் கேட்டு அந்த யானை யருகிற் சென்று, அதன் கதுப்பில் வீரிடும்படியாகப் புடைத்து மத்தகத்தைக் கிழித்தனன்.

உடனே அதினுடைய கதுப்பினும் மத்தகத்தினும் உதிரப்பிரவாகமுண்டாகி அப்பிரவாகமும் மதநீரும் ஒன்றுபட்டு நீலகிரியின்

மீது இந்திரவில்லிருந்ததுபோல விளங்க அந்த யானை யிறந்து விழுந்தது. இவ்வாறு அளவற்ற அற்புதமான விளையாட்டுகளை நடாத்தி வருகின்றஅக்கணனென்பவன்,வயதிற் சிறியவனாயினும் வலியில் எவ்வாறு பெரியவனாயினனே அவ்வாறே தருமம், தானம், ஒழுக்கம், ஆசாரம், விருந்தோம்பல், சிவபூசை, சிவஞானம், சீலம் முதலாகிய நற்குணங்களினும், பெரியவனாகி ஒருநாள் தனது தந்தையைப் பணிந்து விடைபெற்று வனத்திற் சென்று ஓர் தடாகக்கரையிலிருந்து, நித்தமும் விபூதி உருத்ராக்கம் முதலியவைகளை யணிந்து, தாமரை மலரினாலும், உன்மத்த மலரினாலும் சிவபிரானை வழிபட்டுக் கந்தமூலபலாதிகளை நிவேதித்து, அவரது பஞ்சாக்கரத்தைச்செபித்துக்கொண்டு ஆயிரவருடம் வரையில் தவத்திலிருந்து, பின்னர் ஒற்றைக்காலில் நின்று ஜலபாணத்தோடு முப்பது வருடம் வரையினும் வாயுபட்சணத்தோடும்,பத்துவருடம்வரையினும் நிராகாரத்தோடும், பத்துவருடம் வரையினும் உக்ரமாகிய தவத்தைச் செய்தனன்.

இப்பால், அவன் தவஞ்செய்கின்ற இடத்தில் தென்றற்காற்றேயன்றி ஏனையகாற்றுகள் வீசினதில்லை. சூரியன் வேகமாய்க் காய்ந்ததில்லை, மழை அதிகமாய்ப் பேய்ந்ததில்லை, மிருகங்களும் பறவைகளும் ஒன்றுக்கொன்று பகையானதில்லை, அவன்செய்து வருகின்ற உக்ரமான தவத்தினின்றும் அனலுண்டாகி அவ்வனல் தெய்வலோகமெங்கும் பரந்து தகித்தது. அதைத் தேவர்கள் சகிக்கமாட்டாது இவன் சுவர்க்காதி போகங்களில் யாதுவேண்டி தவஞ்செய்கின்றனனென்று பயந்து, யாவரும் ஒன்றாகச்சேர்ந்து, ஆகாய மார்க்கமாய்க் கயிலாயபர்வதத்தை யடைந்து, சிவபெருமானைப் பணிந்து எழுந்து அளவற்ற வேதஆகமங்களினால் துதிசெய்து, சுவாமீ! ஒருவன்வனத்தில் விபூதி உருத்ராக்கம் முதலியவைகளை யணிந்த கோலத்தோடு கையில் செபமாலையினை யேந்தி ஒற்றைக்காலில் நின்று பஞ்சாக்ஷரத்தினால் தேவரீரைத் தியானஞ்செய்துகொண்டு, உக்ரமான தவத்திலிருக்கின்றனன். அவனிடத்தினின்றும் ஓர் தவாக்கினி பிறந்து சொர்க்கலோகமெங்கும் பரவி, எங்களை எல்லாம் வெதுப்புகின்றது. அதனால்,யாங்கள்அனைவரும் தேவரீர்சாணாரவிந்தங்களை யடுத்தனம், இனி அடியேங்களுக்கு யாதொரு துன்பமும் வரவொட்டாமல் காத்தருள்வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார்கள். அதற்குச் சிவபெருமான் கிருபைகூர்ந்து அவர்கட்கு அஞ்சவேண்டாமென்று அபையாஸ்தந்

தந்து இடபவாகனத்தின்மீது பார்வதிதேவியாரோடும் எழுந்தருளி, ஐம்பொறிகளையும் நிக்கிரகித்து, அரியதவத்தினைச் செய்துகொண்டிருக்கின்றகணனுக்கெதிரில் பிரத்தியட்சமாயினர். உடனேகணனனவன் மேகத்தைக்கண்ட மயில்போலவெழுந்து தனதுவருத்தமெல்லாம்வீழும்படியாகக் கர்த்தனுடையதிருவடிகளிற்பலமுறை வீழ்ந்து நமஸ்கரித்து கைகொட்டி ஆனந்தக்கூத்தாடி மும்முறை வலம்வந்து கண்கள் நீரைக் கவிழ்ப்ப, உரை தடுமாற்றங்கொள்ள, உடலெங்கும் உரோமாஞ்சிதம் பூப்ப, அகத்துள் அன்புபொங்க, மிக்க வணக்கத்தோடும் எதிர் நின்று, ஓ பரம்பொருளே! இராசதம், சாத்மீகம், தாமதமென்கிற முக்குணங்களினின்று சகலசீவராசிகளையும் படைத்துங் காத்துந் துடைத்து மிராநின்ற கர்த்தர் தேவரீரே யாதலால், இங்கு அடியேனுய்யுமாறு திருவருள் சுரக்கவேண்டுமென்று துதி செய்தனன். அதற்குச் சிவபிரான் கிருபைசுரந்து, அன்பனே! நீ கருதிய வரங்களைக்கேள் தருகின்றோமென்று திருவாய்மலர்ந்தனர்.

உடனேகணனனவன் மீட்டுந்தொழுதெழுந்துஇருகரங்களையுஞ் சிரமேற்கூப்பி, சுவாமீ! தேவரீருடைய திவ்ய சரணார விந்தங்களில் எக்காலத்தும் மாறாதபக்தியும் மேலான பாக்கியமும் அடியேற்கருள வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனன். அவ்வாறே சிவபிரான் தமது திருவடிகளில் பத்தியும் மூவுலகத்தையும் ஆளத்தக்க அரசாட்சியும் பிரமேந்திராதி தேவர்களாலுர் அழிவுறாத ஆயுளும் பின்னும் அளவற்ற வரங்களையும் அவனுக்குத்தந்து தமது திருக்கைலைக்கெழுந்தருளினர். கணனனவன் தனது நகரத்தையடைந்து தன்னையீன்ற தாய் தந்தையருடைய பாதங்களைப் பணிந்தெழுந்து தனக்குப் பரமசிவங் கொடுத்தருளிய வரங்களனைத்தையும் அவர்களிடத்திற் கூறிச் சந்தோஷமுற்றிருந்தனன். பின்னர் அவன் தந்தையாகிய அபிசித்துமகாராசன் அவனுக்கு விவாகஞ்செய்து சிலநாள் சென்றபின்பு அவனுக்குப்பட்டாபிஷேகம் நடத்தித்தனதரசுரிமையையும் அவன்பாலொப்புவித்துத் தான் தனது மனைவியோடு பிரதிதினம் சிவபெருமானைப் பூசித்து அரியதவத்தினால் ஆனந்தக்களிப்பில் மூழ்கியிருந்தனன். இப்பால் கணராசன் தனதுதந்தைகொடுத்த வுலகத்தைத் தன்வசமாக்கி அன்னிய தேசங்களையுங் கைக்கொள்ளவேண்டுமென்று கருதி விசுவசித்து-பிரமதன்-கிரந்தன்-விதந்த என்கின்ற நான்கு மந்திரிகளையும் தனது புத்திரர்களாகிய சூலபாணி-சுலபன் என்கிற இருவர்களையும் சர்வாயுத பாணியராய் அளவற்ற சேனைகளோடு வரக் கட்டளையிட்டு

நாற்புறத்தும்நூற்றைம்பதுநூற்றைம்பதுயோசனைதூரம் பரவியிருக்கின்ற சதுரங்கசேனைகளோடு யமனும் அஞ்சிக் கண் புதைக்கும்படியாகத் தான் புறப்பட்டு எதிர்த்து வந்தவர்களை யெல்லாஞ் சங்கரித்துப் பணிந்து வந்தவர்களிடத்திற் பகுதிவாங்கிப் பூவுலகத்திலுள்ள சகல ராச்சியங்களையுந் தன்வசப்படுத்தி உடனே சொர்க்கலோகத்திற் சென்று கற்பகவனத்திலிருக்கின்றதேவேந்திரனுடைய உச்சைசிரமென்கிற குதிரையைப்பிடித்து அதன்மீது தான் ஆரோகணித்தனன். அதனைத்தேவேந்திரன்றனதுதூதர்களாலறிந்து,மிக்கக்கோபாவேசத்துடனெழுந்து, வச்சிராயுதத்தைத் தாங்கி வெள்ளையானையின் மீதாரோகணித்து நீண்ட துவசங்க ளாடும்படியான தனது அரண்மனை வாயிலினின்றும் வெளிப்பட்டனன். உடனே எல்லாத்தேவர்களுஞ் சர்வாயுத பாணிகளாய் நெருங்கினார்கள். நாற்புறங்களினும் இரணபேரிகைகள் முழங்கின. ஆகாயவெளியெங்கும் வெற்றித்துவஜங்கள் தூர்த்தன. வீரர்கள் கரங்களிலெல்லாம் எஃகாயுதங்கள் பிரகாசித்தன. பீலிக் குஞ்சங்களும், வெண்பட்டுக் குடைகளும் எங்கும் நிறைந்தன. இவ்விதவாடம்பரங்களுடன் தேவசேனைக ளெல்லாஞ் சத்த சாகரங்களைப்போல ஆர்ப்பரித்துவா தேவேந்திரன் தனது நகரத்தைக் கடந்துவந்து மிக்க பராக்கிரமத்தோடு கரத்தில்வில்லேந்தித் தனது குதிரைமீ தாரோகணித்திருக்கின்ற கணராசனையும் அவன் சேனைகளையுங் கண்டனன். அப்போது இவ்வீரனோடு யுத்தஞ் செய்து வெற்றிபெறுவது மிகவுங் கடினமாதலால், இவனை இனிய வார்த்தைகளாற் சம்மதப்படுத்துவதே சரியானதென்று தனக்குள் ளாலோசித்தவனாய், ஓ குணவதி குமாரனே! ஓ குணக்குன்றமே! கணனென்னும் பெயருக்கேற்ப நன்கு மதிக்கப்படுங் காட்சியோய்! எனது குதிரையை விட்டுவிடும் என்று கேட்டனன். அதற்குக் கணராசன் நகைசெய்து, இந்திரனே! உனது ஐராவத முதலியனவும், எனது வயமாகத்தக்கனவே என்றுசொல்ல, அதனைக் கேட்டலும், இந்திரன் கோபங்கொண்டு தனது சேனையைத்தூண்டி, யுத்தஞ் செய்தெதற்காரம்பித்தனன். அதனைக் கணராசனால் வெறுத்துத் தள்ளப்பட்டிருந்த சேனாதிபதிக்குள் ஒரு வீரன் கண்டு தேவசேனைகளோடு மெதிர்த்து,நாசஞ்செய்து, யாவரும் பின்னிட்டோடும்படியாக முடுக்கினன். இவ்வாறு ஒரேசேனாதிபதிக்கு அளவற்ற விம்மிதங்களோடும் வந்த தேவசேனைகளெல்லாம் பின்னிட்டோடலும், இந்திரன்மிகவும் மானமுங் கோபங்கொண்டு தனது ஐராவதத்தைக் கணராசனருகிற்

செலுத்திக் குலிசாயுதத்தால் அவன்மார்பிற் றாக்கினன். உடனே கணராசன் மூர்ச்சையாகி மீட்டுந்தெளிந்தெழுந்து குதிரையை இந்திரனருகிற் றூண்டித் தனதுவாளினால் அவன் குலிசப்படையைக் கீழே விழத்தள்ளினன். அதனால் இந்திரன் இளைப்புற்றிருக்கின்றமையை அவனது ஐராவதங்கண்டு மிகுந்த சீற்றத்தோடும் போர் செய்ய, அதனையுங் கணராசன் அடித்து ஓர் நொடிப்போதில் நிலத்தில் விழத்தள்ளினன். இப்பால் இந்திரனுங்கணராசனுங் கைகலந்து மல்ல யுத்தஞ் செய்வதானார்கள். அப்போது கணராசனானவன் பல பேய்க்கூட்டங்கள் தனது வெற்றியைக்கூறித் துணங்கை யாடும்படியாக இல்லிப்பானையில் முகந்த நீரைப்போல, இந்திரனுடைய முடியில் உதிரவெள்ளம் பெருகும்படி குட்டினான். அதனாலவ்விந்திரன் சோபித்து வீழ்ந்து பின்னர் தெளிந்தெழுந்து மானமானது உள்ளத்தில் வாதிக்கும்படியாக வாட்டங் கொண்ட முகத்தோடுஞ் சிரங் கவிழ்ந்து நாணமுற்றிருந்தனன். அதனைக் கணராசன்கண்டு இந்திரனே! இனியொன்றற்கும் அஞ்சற்க! யாமுனக்கு விண்ணுலகாட்சியை இத்தினந்தந்தோம். எமக்குள்ள அரசாட்சிகளுள் அளவற்ற வளங்கள் மலிந்திருக்கின்றன. ஆதலால், இவ்விண்ணுலக வளங்களை யாம் வேண்டிலம். இனி நமது ஆணைக்கஞ்சி நடந்துகொள்ளக் கடவை. அதினின்று மாறுவையாயின் உடனே தண்டனைக்குள்ளாகுவை யென்று சொல்லி மற்ற லோகங்களையுஞ் செயங்கொள்ளுமாறு அவ்விடத்தினின்றும் வெளிக்கொண்டனன்.

அக்காரணத்தை விண்டு பிரமனாதியர் கண்டு, இனி நமக்குயாது சம்பவிக்க விருக்கின்றதோவென்று பயந்து, யாவரும் மிகுந்த வணக்கத்துடன் கணராசனை யெதிர்கொண்டு அளவற்ற கையுறைகளைத் தந்து இனியவார்த்தைகளாடி வணங்கிச் சென்றனர். அதற்குக் கணராசன் மனமகிழ்ந்து யாவருக்குந் தனது கிருபையை வழங்கி அவ்வவர்களுடைய உலகங்களிற் றனது முத்திரை மோதிரச்சுவடை வழங்கும்படிசெய்து பூவுலகத்திற்கு வந்து தனது தாய்தந்தையர்களைப் பணிந்தெழுந்து தேவர்களாற் றரப்பெற்ற பல கையுறைகளை அவர்களெதிரில் வைத்து அவ்வவர்களைச் செயித்துவந்த திறங்களனைத்தையுஞ் சொல்லி வேதமுறையினின்றும் வழாதபடி நீதியினைச் செலுத்தி உம்பர்களுங்கண்டு உவப்பெய்தத்தக்க பல தருமாதிகளை யிடைவிடா தியற்றி அழகிற் சிறந்த அநேக மாதர்களை மணஞ்செய்து நெடுநாள்களிப்பென்னுங்கடலுண் மூழ்கி வாழ்ந்திருந்தனன். இவ்வா

றிருக்குநாளையில் ஒருநாள் வனத்தின்கணுள்ள சில வேடர்கள் கணராசன் சமுகத்தில்வந்து பணிந்தெழுந்து அடியேங்களுடைய கூழுங் குடியுங் கெடாதபடி வளர்த்து வருகின்ற குரிசிலே! வனத்தின்கண் பலவகைப்பட்டமிருகவர்க்கங்கள் மிகுத்துஅவ்விடத்துள்ள பயிர்களை யெல்லாம் நாசஞ்செய்து வருகின்றன வென்று முறையிட்டார்கள். அதனைக் கணராசன் கேட்டு, வேட்டையாடுவான் செல்ல எத்தனித்து, மந்திரிகளைக் கொண்டு சில சேனைகளோடு நாய்வேட்டைக்கார் வலைஞர் முதலியோரை வரவழைத்துத் தான் நீலவத்திர முடுத்தி, யிடையில் நீலக்கச்சினை வீக்கி நீலநிறத்தாலாகிய முன்கை தோற்கட்டுகளை யணிந்து, நீலப்போர்வையைப் போர்த்து நீலந் தோய்த்ததலைச்சுற்றினை யணிந்து, சுற்றிலும் நீலமணிக்குடை நிழற்றும்படியாகக் கரத்தில் நீல வில்லேந்தி, நீலப்பரிமீதாரோகணித்துப் பூவுலகை நோக்கிச் செல்லும் யமனைப்போல,வனத்தை நோக்கிச் செல்லுவதாயினன்.

இவ்வாறு கணராசன் செல்லுகையில் முன்னதாக நான்கு ஏவலாளர்கள் நான்கு திசைகளினுமோடி மிருகங்களெல்லாங் கூட்டங் கொண்டிருக்கின்ற விடங்களை யறிந்துவந்து கூற மள்ளர்களெல்லாம் அவ்வவ்விடங்களிற் கவண்களை யெறிந்து, எங்கும் வலையிட்டார்கள். வேடர்களெல்லாம் ஞாளிக்கூட்டங்களை யேவிப் பம்பை கொட்டினார்கள். மறவர்களெல்லாம் பற்பல புதர்கடோறுஞ் சென்று குறைத்து வெட்டினார்கள். படைவீரர்களெல்லாம் வில்லைவளைத்து வேட்டையாடினார்கள். சிங்கங்கள், யாளிகள், வராகங்கள், முட்பன்றிகள், யானைகள், ஒட்டகங்கள், காட்டானைகள், மான்கள், முயல்கள், மறைகள், புலிகள்முதலாயுள்ள யாவுந் தங்கள் தங்களிடங்களையகன்று வனமெங்கணும் பாய்ந்துலாவின. அவற்றுட் சிலமிருகங்கள் மல்லர்களோடு எதிர்த்து யுத்தம் செய்து மாய்ந்தன. சில மிருகங்கள் ஒன்றோடொன்று அடர்ந்து மடிந்தன. சில மிருகங்கள் வலையின்கண் அகப்பட்டிறந்தன. சிலமிருகங்கள் ஞாளிகளின் வாயிலகப்பட்டுமரித்தன.

இவ்வாறு கணராசனானவன் தனது படைவீரர், மறவர், வலைஞர் முதலாயினோரைக் கொண்டும் ஞாளிக்கூட்டங்களைக் கொண்டும் பலவகைப்பட்ட நாடுகளினுஞ்சென்று வேட்டையாடி யாளி முதலிய மிருகங்களையெல்லாங் கொன்று திரும்பிவருங்காலையில், தனக்கு மிகவுந் தாகம் மேலிட அதனால் வழிதப்பி இருவிழிகளும் பஞ்சடையும் படியாக அமைச்சர் முதலிய சேனைகளோடு இருண்ட காட்டினுள்ளே

புகுந்து சென்றனன். அப்போதவ்விடத்தில் தெய்வலோகத்தினை நிகர்த்த ஓர் வனங்தோற்றக்கண்டு அதனுள் சேனைகளோடு நுழைந்து மல்லிகை,முல்லைமுதலிய புட்பச்செடிகளெல்லாம் படர்ந்து தென்றற் காற்றினால் எங்கும் பரிமளத்தை வீசாநின்ற ஓர் சோலையையடுத்து அங்கு பெரியோர்களது உள்ளத்தைப்போலத் தெளிந்த தண்ணீரை யுடைய ஓர் நதியைக்கண்டு, அந்நதியின்கண் மிகுந்த ஆவலோடும் ஸ்நானஞ்செய்து சிறிது தளர்வொழிந்து அவ்விடத்துள்ள கந்தமூல பலாதிகளை உழையர்கள் சேகரித்துக்கொடுக்க வாங்கிப்புசித்து தாக சாந்தியுஞ் செய்து பசியையும் இளைப்பையுஞ் சிறிதாற்றித் தன்மீது தென்றற்காற்று வீசும்படியாக ஓர் மரத்து நிழலில் உட்கார்ந்திருந் தனன். இவ்வாறு கணராசன் இளைப்பாறிக் கொண்டிருக்கின்ற சம யத்தில் அவ்வனத்தில் வாசஞ்செய்கின்ற கபிலமகாமுனிவருடைய சீடர்களிலொருவர் அங்குள்ள நதியில் ஸ்நானஞ்செய்யச்சென்றனர். அப்போது அவர் அந்நதிக்கரையிலுள்ள அரசனையும் அவன் சேனை களையுங்கண்டு அதனைத்தனது குரவராகிய கபிலமுனிவருக்குத்தெரி வித்தனர். உடனே கபிலமுனிவர் அவ்வரசனை இங்ஙனம் அழைத்து வரக் கடவையென்று கட்டளையிட அவ்வாறே அச்சீடர் கணராசனி டத்திற்செல்ல, அவரை அவ்வரசன்கண்டு வணங்கித்தாங்கள் இங்கு வந்த காரியத்தைத் தெரிவிக்க வேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்து கொண்டனன். அதற்கு அச்சீடர், அரசனே! நீர் இங்ஙனம் வந் திருக்குஞ் செய்தியை எனது ஆசிரியராகிய கபிலமுனிவர் தெரிந்து உம்மைத் தமதிடம் அழைத்து வருமாறு ஆக்கியாபித்தனுப்ப வந்த னன் என்றனர். அதற்கரசன் மிகுந்த சந்தோஷங்கொண்டு அம் முனிபுங்கவரது ஆசிரமத்திற்குச் சென்று இருட்பகையாகிய சூரிய னைப்போன்று பிரகாசிக்குஞ் சிந்தாமணியை மார்பின்கண் தரித்தி ருக்கின்ற கபில முனிவருடைய திருவடிகளைப் பேரன்பினோடு பணிந் தெழுந்து நின்றனன். அவனை அம்முனிபுங்கவர் கிருபையோடும் பார்த்தருளி ஓராதனத்திலவனை யிருக்கச்செய்து,அரசனே! நீ யார்? இங்கு யாது காரணம்பற்றி வந்தனை? என்று வினவ, அதற்குக் கண ராசன் சொல்லுவான்: சுவாமீ! எனது நாமம் கணன் என்றுசொல் லுவார்கள். யான் வனத்தின்கண் வேட்டையாடித் திரும்புங்காலை யில் மிக்க இளைப்பினால் வழிதப்பி இவ்விடத்திலணுகி திவ்விய நதி யில் ஸ்நானஞ்செய்து கந்தமூலபலாதிகளைப் புசித்து இளைப்பாறிப் பூர்வஞ் செய்திருக்கின்ற புண்ணிய பலத்தினால் கிருபைக்கடலாகிய

தேவரீருடைய திவ்விய சரணாரவிந்தங்களைத் தரிசிக்கப்பெற்றேனென்று சொல்லினன். அதனை முனிபுங்கவர் கேட்டுச் சந்தோஷித்து, அரசனே! இவ்வாசிரமத்திற்கு வந்த பேர்கள் பசியுடன் சென்றதில்லை. ஆதலால், நீயும் போசனஞ்செய்து பின்னருனது பட்டணத்தைச் சேரலாமென்று இசைவித்து அவனை சேனைகளோடு வரவழைத்து தந் தவமகிமையை யாவருந் தெரியும்படி மார்பிலணிந்திருந்த சிந்தாமணியைக்கரத்திலெடுத்து ஓரதனத்தில்வைத்துப்பூசை செய்து இங்குவந்திருக்கின்ற யாவருக்கும் விருந்திடவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனர். அதன்பேரில்அச்சிந்தாமணியானதுஅழகுபொருந்திய வோர் நகரமுண்டாக்கி அதில் அளவற்ற மாளிகைகள், கூட கோபுரங்கள் முதலியவைகளை நிருமித்து அநேக பரிசாரர்களையும் அளவற்ற தங்கப் பாத்திரங்களையுஞ் சகலவித போஜனவர்க்கங்களையுஞ்சிருட்டித்து அரசனுக்கும் அவன் சேனைகட்கும் விருந்திட்டது. அவ்வற்புதத்தைக் காணுந்தோறும் அரசன் பெருமகிழ்ச்சியடைந்து போசனாதிகளை முடித்து மீட்டும் முனிபுங்கவரைக் கண்டு பணிந்து சுவாமீ! தேவரீர் சிருட்டி முதலிய தொழில்களை வேண்டினும் இமைக்கு முன்செய்து நிறைவேற்றவல்ல மகாதவமகிமையை யுடையவராதலால், ஈகையிற் சிறந்தசிந்தாமணியைத்தேவரீர் வைத்திருப்பது யாதுக்கு? எனது தந்தைக்கொப்பாகிய தேவரீரடியேனைத்தமது புத்திரனாகப் பாவித்து அச்சிந்தாமணியை அடியேற்குக் கொடுத்தருளல் வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனன். அதனை அம்முனிபுங்கவர் கேட்டு, அரசனே! இச்சிந்தாமணியானது எனது உயிரினுஞ் சிறந்ததாகும். ஆதலால்,ஈதொழிய நீ யாதுவேண்டினுந் தருவோமென்று சொல்லினர். அதற்கவ்வரசன் அச் சிந்தாமணிமீது வைத்த ஆசையினால் சம்மதியாது மனதில் விரோதங்கொண்டு முன்னம் பிரமனிடத்தினின்றும் பகற்போதில் வெளிப்பட்ட வீரியமானது பின்னரப் பகற்போதிற்றானே வயிற்றிற்றங்கிக் கருவாகிப்பிறந்த பழுதினால், அவன் ராசகுலத்திற் பிறந்தும் இராட்சசகுண மேலிட்டுத் தனது அற்பபுத்தியினால் அச் சிந்தாமணியை அம்முனிபுங்கவரிடத்தினின்றும் பலாத்காரமாய்ப் பறித்துக்கொண்டனன். அதனால் முனிபுங்கவர் கோபங்கொண்டு, அடா மூடனே! மூவுலகத்தின் கண்ணும்அரசாட்சியைச் செலுத்துகின்ற நீ எனது பொருளைப்பார்த்துத் துன்பமுறச் செய்தனை யல்லவா? விரைவில் கடவுளானவர் உலகத்தின் கண்ணவதரித்து உன்னை நாசப்படுத்த வேண்டும். பதிதனே! இனி

யென் முன்னர் நிற்பையாயின் உன்னைச் சபித்து நீறாக்கிவிடுவே ஞதலால், விரைவில் உனதிருப்பிடஞ் சேரக்கடவையென்று சொல் லினர். அதற்குக் கணராஜன் பயமுற்றானாயினும் அச்சிந்தாமணியை மீட்டும் கொடுப்பதற்கு மனமில்லாதவனாய் மிக்க ஆவலோடுங் கொண்டு தனது நகரைச் சேர்ந்து தான் வனத்தில் வேட்டைக்குச் சென்றது முதல் நடந்த விசேஷங்களை எல்லாந் தனது தந்தையிடத் திற்கூறி தான் கவர்ந்து வந்த சிந்தாமணியைக் கொண்டு பலவித விநோதங்களைக் காட்டிப் பற்பல விடர்களையுந் தீர்த்து அளவற்ற சித்திகளோடு மூவுலகத்திலுந் தனது அரசாட்சியை நடாத்தி வந்தனன்.

இப்பால் கபிலமகாமுனிவர் ஜீவரத்தினத்தை யிழந்த நாகம் போலத் தமது சிந்தாமணியை யிழந்த காரணத்தை நினைக்குந்தோ றும் நெட்டுயிர்த்து நீங்காத துயரத்திற்குள்ளாகி ஆகார முதலியவை களை நீத்து நமக்குத் துரோகஞ் செய்த மகாபாவியை எவ்வாறழிக்க வல்லோமென்று .யோசித்து விரைவில் அவனுக்குக் கேடு சம்பவிக்க வேண்டுமென்று அகோர தவத்தினைச் செய்தனர். இவ்வாறு அள வற்றநாள் மிகுந்த பத்தியோடுந் தவஞ்செய்து கொண்டிருக்கையில் விஷ்ணுவினுடைய மாயையானது நாற்றிசைகளினுமேல் கீழாகி எங் கும் அக்கினிச்சுவாலையாய் மூடி அவரது கண்ணுக்குக் காணும்படி யாக நின்றது. அதை அம்முனிபுங்கவர் கண்டு ஈதென்ன விபரீத மென்று பயந்தனர். அப்போது அஃது அம்முனிவரைக் கூவி யான் மாயாசத்தி; எனது பெயர் சாருகாசினி; உமக்குத் துன்பமளித்த கணனென்பவன் சிவபெருமானுடைய வரத்தினால் திரிமூர்த்திகளா லும் அழிவுறாத மேன்மை பெற்றிருக்கின்றான். மூன்று தொழிலுக் கும் நாயகராகிய விநாயகமூர்த்தி திருவுருக்கொண்டுவருவாரெனில், அந்நிமிஷத்தில் அக்கணனுக்கு அழிவுண்டாகுமாதலால்,அவ்விநாய கரை நோக்கித் தவஞ்செய்யக் கடவையென்று சொல்லியது.

அவை யனைத்தையும் முனிவர்கேட்டு, அம்மா ! யான் அவரை நோக்கித் தவத்தைச் செய்யவேண்டிய முறையினையுந் தெருட்ட வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனர். அதற்குச் சாருகாசினி அம்முனி வரை நோக்கி, ஓதவசிரேஷ்டரே! முன்னர்யான்கூறிய திருப்பெயரே மந்திரமாகக்கொண்டு அதன் முதலிலுங் கடையிலும் ஓங்கார பல்ல வத்தையும் நமோ நகத்தையுஞ் சேர்த்துப் பதினெட்டு லட்சம் உரு செபம்பண்ணி ஓமம் வளர்த்துத் தருப்பணம், பிராமண போசன

முதலானவைகளையுஞ் செய்தால், அவ்வோம குண்டத்தினின்று விநாயகமூர்த்தியானவர் மோதகம், தாமரைமலர், மழுவாயுதம், பூமாலை யென்னு மிவைகளை யேந்திய நான்கு திருக்கரங்களுடனே அனந்த ஆபரணங்களையுந் தரித்துக்கொண்டு பிரகாசமுற்ற திரு மேனியோடு சிங்கவாகன மூர்ந்து சித்தி புத்தி சமேதராய் வந்தரு ளுவரென்று சொல்லி மறைந்துபோயினள். அவை யனைத்தையுங் கபிலமுனிவர் செவி குளிரக்கேட்டுத் தாமிழந்த சிந்தாமணியை அப் போதே அடைந்தவர் போல ஆனந்தமுற்றெழுந்து துள்ளி முன் னிருந்த துயரங்க ளனைத்தையும்போக்கி விநாயகமூர்த்தியினுடைய திருமந்திரத்தை முறைமைப்படி செபஞ்செய்து ஓமந் தருப்பண முதலான கிரியாதிகளை யெல்லாம் நடாத்தி பூஜை முடிந்தவுடன் அவ்வோமகுண்டத்தினின்று இரத்தின கிரீடம், குண்டலம், தோ ளணி,முத்துவடமுதலிய ஆபரணங்களோடு தேசார்ந்து வனப்பெய்தி யிருக்கின்ற திருவுருவமும் கருணைபொழிகின்ற திருநேத்திரங்களும் மோதகம் முதலியவைகளை யேந்தியிருக்கின்ற நான்கு கரங்களும் எனது கற்போன்ற மனத்தினைக் கரைக்கவல்ல சேவடிகளும் விளங்க சித்திபுத்திகள் சமேதராகச் சிங்கவாகன மூர்ந்து விநாயகக்கடவு ளெழுந்தருளினர். அவ்வற்புத தரிசனத்தைக் கபிலமுனிவர் கண் குளிரப்பார்த்து சாருகாசினி சொன்னதனைத்துஞ் சத்தியமென்று பலமுறை பத்தியுடனே சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்தெழுந்து உள்ள முருகி உரோமஞ்சிலிர்த்து இருகரங்களையுஞ்சிரமேற்கூப்பி, ஐயனே! அடியேன் குலமுதலிய யாவுஞ் சுத்தபவித்திரமாயின.இனி சுவாமிக ளுடைய திருவடிகளில் அடியேற்கு மாறாத பத்தியேயளித்து அந் தியகாலத்தில் உயர்ந்த முத்தியையுமளித்தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனர். அதற்கு விநாயகமூர்த்தி கிருபைசுரந்து, கபில முனியே! எண்ணிறந்த பவங்கடோறுஞ் செய்துவந்த தவங்களினு லடையும் பயன்களையெல்லாம் நமது கிருபையினால் இச்சனனத்திற் றானே ஓர்நொடிப்போதிலடைந்தனை யாமிவ் வுலகத்தின்கணுள்ள தேவர்கள் முனிவர்கள் பெரியோர்கள் முதலியோருடைய மலபந்தங் களை யொழிக்கவும், வேதாகமங்களிற் கூறிய யாகாதி சற்கருமங்க ளெல்லா மென்மேலும் வளர்ந்தோங்கவும், உனக்குத் துன்பத்தினை விளைத்த கணனென்னு மாக்கன் மாளவும், சகலவுயிர்களுக்கும் நன் மையைச் செய்யவுமாக உனது மனையின்கண் யாம் அவதாரஞ் செய்தனம். இப்பொழுதே அக் கணனென்பவனுடலை நாய், நரி,

கழுகு முதலானவைகட்கிரையாக்கி ஒப்பற்ற சிந்தாமணியை உனது கரத்திற் றருகின்றேமென்று திருவாய்மலர்ந்தனர். அவையனைத்தையுங் கபிலமுனிவர் கேட்டுச் சந்தோஷமாயினர்.

இங்கிவ்வாறாக அத்தினமிரவில் கணராசன்நித்திரை செய்கின்ற போது கனவுகண்டு விழித்து அக்கனவினை யறிவிக்குமாறு ஒற்றால் தனது தந்தையையும் அமைச்சரையும் புத்திரர்களையும் வரவழைக்க, அவ்வாறே அவர்கள் நித்திரைவிட்டெழுந்துகண்துடைத்துக்கொண் டேவந்து அரசனதுசமீபத்திற்போயினர். அப்போது அரசன் தனது கனவினாலுண்டான துயரத்தினாற் றலையிரங்கி வந்தவர்களைப்பாராமலும் அவர்களோடு வார்த்தையாடாமலும் முகவொழிமழுங்கி யிருந்தனன். அக்குறிப்பினை அவர்களறிந்து தாங்களும் அவனைப்போல மவுனமாயிருந்தார்கள். அவருள் அவ்வரசனுடைய தந்தையாகிய அபிசித் மகாராசனானவன் ஈதென்ன காரணமென்று சந்தேகித்துத் தனது புத்திரனை நோக்கி, மைந்தனே! இவ்வாறு உனதுமுகாரவிந்தமானது வாடவும், எம்மையிங்கழைப்பித்து ஒன்றும்பேசாதுநீமவுனமாக விருக்கவுஞ்செய்த பெருந்துயரினுக்குக் காரணம் யாதென்று வினவினன். அதற்குக் கணராசன் ஒன்றும் பேசாதிருந்தனன். பின்னர் விபசித்து முதலிய அமைச்சர்கள் அவ்வரசனைப்பார்த்து ஓ சகல புவனசக்கிரேஸ்வரா! தேவரீர்தந்தைவினவிய கேள்விக்குமறுமொழி கூறாமலிருக்கின்ற காரணம் யாதென்றுகேட்டார்கள். அதற்கும் வாய் திறந்திலன். இப்பா லவன்தந்தை மிகவுங் கிலேசங்கொண்டு இதற் கென்னசெய்ய வல்லோமென்றேங்கி புத்திரனருகிற்சென்று இனிய சொற்களினால் இதனைச்சொல்லுவதாயினன். மைந்தனே! தேவர்கள் முதலிய யாவரையும் நினைக்கு முன்னமேவென்று வெற்றிக்கொள்ள வல்லபராக்கிரமசாலியாகிய உனக்கு இத்தனை சிந்தாகுலம் வருவதற்குக் காரணமென்ன? அதனை மறைத்துவைத்திருப்பதினா லாகுங் காரியம் யாது? வரத்தக்கதெல்லாம் வந்தே தீரும். எதுவரினுந் தரையாளும் வேந்தர்கள் தைரியம்விடப்போமா? திரிலோகங்களையுந்திறை தரவென்ற நீயே இவ்வாறு அதைரியங் கொண்டிருப்பையேல் மற்றோர் என்னபாடுபடார்? நீ இவ்வாறிருப்பது சத்துருக்களுக்கும் பலமுண்டாகும். ஆதலால், உனது மனத்தின்கணுள்ள துயரத்தை வெளியிட்டுச் சொல்லுகவென்று கேட்டனன். அதற்குமேல் கணராசன் சிறிது நிமிர்ந்து, என்னருமைத் தந்தையே! இனி இப்பிரபஞ்சவாழ்க்கை கூடிவாராதபடி கனவு கண்டேன். அதனால் இவ்வித

துயரங்கள் எனக்கு நேர்ந்தன. அதனை விவரமாகச் சொல்லுவேன் கேட்பீராக: எனது கனவின்கண் கபிலமுனிவர் அளவிறந்த சேனைகளோடும் வெளிக்கொண்டு வந்ததாகவும் அவரோடு பற்பல ஆயுதங்களை யேந்திய நான்கு கரத்தினையுடைய ஒருவன் ஊழித்தீயினை யொப்பவந்து நமது சேனைகளனைத்தையும் விழுங்கினதாகவும் பின்னரவன் ஒரு மழுவாயுதத்தினை என்மீதுவிட, அது வந்து எனது சிரத்தை யறுத்துத்தள்ளியதாகவுங் கனவுகண்டு விழித்தேன். அக்கனவே எனது தைரியத்தையும் பராக்கிரமத்தையும் தேஜசையு மழித்தது. அதனை நினைக்குந்தோறும் என்சரீரம் நடுங்குகின்றது. யான் பெற்ற மேலான வரங்களனைத்தையும் இழிவுபெறச்செய்தது. இனி என்செய்வேன்! இக்கனவையறிவிக்கும் நிமித்தமே மங்கையர் மனம்போன்று இருண்ட இவ்விரவில் உங்களை யெல்லாம் வரச் செய்தே னென்றனன்.

இவை யனைத்தையும் பிரமத னென்னு மமைச்சன் கேட்டு, ஓ சார்வபௌமா! தேவரீர் இக்கனவினைக்கருதி கிலேசப்படுவது மிக நன்று! மிகநன்று!! சகல லோகங்களும் நடுங்கி ஒடுங்கும்படியாக யுத்தஞ்செய்து வெற்றிகொண்ட சக்கிரேஸ்வரராகிய உமக்கும் ஓர் அச்சம் உண்டாயதென்று சொல்லத்தகுமோ வென்றனன்.

கிரந்த னெனுமந் திரிகேட்டுக் கிளப்பா னிலத்தி னுட்கிடந்த
உரந்தங் கியவித் தறல்கலப்பி னுடனே முளைத்து மரமாகும்
பரந்த கருத்தா லொருவர்புரி பாவ வினையும் புண்ணியமும்
கரந்து பயனுங் காலத்துக் கதித்துப் பெரிதாய்த் தடித்திடுமே.

அதனைக் கிரந்தனென்னும் அமைச்சன் கேட்டு, ஓ பிரமதரே! நீர் என்ன வார்த்தையாடினீர்? நிலத்திற்கிடக்கும் வித்தானது ஜலத்தோடுகூடினால் உடனே முளைத்து மரமாகும். அதுபோல, ஒருவர் செய்த பாவபுண்ணியங்களும் பயனுங்காலத்து அவைகள் கதித்துப் பெரிதாய்த் தடிக்கும். சரீரத்தை வெறுத்து சுகத்தை யொழித்துப் பலதவங்களில் முயன்று வல்வினைகளனைத்தையும் வாட்டவல்ல பெரியோர்கள் ஒன்றைச் சொல்லுவார்களாயின் அச்சொல்லினால் மேல் விளையத்தக்கது விளைந்திடுமேயல்லது வீணிற்போகாது. நமதுவேந்தரோ முன்னங் கபிலமுனிவருடைய சிந்தாமணியை ஒரு காரணமுமில்லாமல் பறித்துக்கொண்டனர். அந்நடத்தையைப்போல் எங்குங் கண்டதுமில்லை. கேட்டதுமில்லை. அதனால் அந்த முனி

புங்கவருக்கு மனக்கொதிப் புண்டாகி உடனே சபித்தனர். அச் சாபந்தான் இதுகாறும் மூளையைப்போலிருந்து நாளுக்குநாள் விருத்தியாகி இப்போது பலித்து வருவதுபோ லிருக்கின்றதென் றனன். இவையனைத்தையும் அவனருகிலிருந்து கேட்டிருந்த விசுவசுத்து என்னும் அமைச்சன் மிகவும் மனம் கொதிப்புற்று அக் கிரந்தனென்னு மமைச்சனை உறுத்துப் பார்த்து, ஐயா! நீர் நம தமைச்சுரிமைக் கேற்ற வார்த்தைகளைப் பேசினீரல்லீர்,

தங்கு மவைக்கேற் றவையறிந்து சாற்றான் சாமி காரியங்கள்
அங்க ணறியான் பிறரையுயர் வாகப் புகழான் கோளுரைப்பான்
சிங்க வருந்தன் கேடறியான் சிறப்புத் தன்னைத் தான்புகழ்வான்
இங்க ணுரைத்தோர் பவம்வீணே யென்றகவனைத் தடுத்துரைப்பான்.

ஓர் சபையின்கண் அறிந்து பேசாதவர்களும், சாமி காரியங் களை யறியாதவர்களும் பிறரைப் புகழ்கின்றவர்களும், கோளுரைக் கின்றவர்களும், தமக்குவருங் கேட்டையறியாதவர்களும், தம்மைத் தாம் புகழ்கின்றவர்களுமாகிய இவர்களெல்லாம் வீணுய்ச்சனித்த வர்களே யன்றி, ஒரு காலத்திலும் யோக்கியர்களாகாரென்று சொல்லினன். இவ்வாறு பிரமதன், கிரந்தன், விசுவசித்து என்னு மமைச்சர் மூவரும் பேசிய வார்த்தைக ளனைத்தையும் விதந்து வென்னு மமைச்சன் கேட்டிருந்து, உடனே அரசனைப்பார்த்து, ஓ மண்டலேஸ்வரா! யாவர் யாது சொல்லினுஞ் சொல்லுக; யான் தேவரீருக்கு இதமே பேசவல்லேன். அதையே கனமாகக் கொள் ளல்வேண்டும். தேவரீர் வலிமையிற் சிறந்தவர். இந்திரன் முதலிய தேவர்களை யெல்லாஞ் செயித்தவர். தீரத்திற் சிறந்த சேனைகளை அளவற்றதாக வுடையவர். எத்திக்கினுஞ் சத்துருக்களில்லாதவர். சிவபிரானுற் சாகாவரம் பெற்றவர். இப்படி எல்லா விதத்தினும் பராக்கிரமத்தினையே யுடைய தேவரீரை யழிக்க வல்லோர்கள் திரிலோகங்களினு மிரார்கள். தேவரீருக்கு முடிவு நேருமென்று எக்காலத்தும் நினைக்கவேண்டாம். தேவரீர் கொண்டிருக்கின்ற சிந்தா குலத்தை விடுத்து, கபில முனிவரைக் கொல்வதற்கான உபாயம் யாதோ அதனை விரைவிற் றேடவேண்டுமென்று சொல்லி னன். ஊழின் வசத்தாற் கெடுங்காலத்துக் கெட்டமதியே நல்லமதி யாகத் தோன்றுமென்னு மேலோர் வாக்கியத்தின்படி கணாசனு னவன் விதந்து சொன்ன வார்த்தையினையே மேலாகமதித்து ஊழின்

68

வசத்தா லழிவுகாலம் நேரிட்டவனுகி ஓர் நொடிப்போதில் கபில முனிவர்மீது படையெடுக்குமாறு தனது சேனுதிபதிகளுக் காக்கி யாபித்தனன்.

அதை யவன் தந்தையாகிய அபிசித்து மகாராஜன் கேட்டு, விழிகள் சிவப்பேறத் தனதுபுத்திரனைப்பார்த்து, ஓ-மைந்தனே! நீயென்ன காரியஞ் செய்கின்றனே? தேவர்கள் முனிவர்கள் முதலிய யாவருக்கும் மிகுந்த பகையாயினே? அதற்கேற்ற பொல்லாத கனவுங் கண்டனே? அது ஒருகாலத்தும் பொய்க்காது. நல்லகனவினுல் நன்மையே வரும். தீயகனவினுல் தீமையேவரும். நீ இப்போது தவத்திற் சிறந்த கபிலமகாமுனிவர்மீது படையெடுத்துச் செல்லுவது யுக்தமன்று. அமைச்சர், சேனுபதியர்முதலியவர்களோடுஅளவற்றபடைகள்கடல் போலவிருக்கினும் பெரியோர்களைச் செயிப்பது மிகவும் அரிதாதலால்,இனி நீ பிழைக்கும் வகையினைச்சொல்லக்கேள்! இங்நிமிஷத்தில் முன்னர் அவரிடத்தினின்றும் பறித்துவந்த சிந்தாமணியைமீட்டும் முன்னதாக அவரிடத்திற்குக் கொடுத்தனுப்பிப் பின்னர் நீ அவருக்குக் கோபம் வராதபடி சென்றுபணிந்து தோத்திரஞ்செய்து, உன்மீதிருக்கின்ற பிழையினைத் தீர்த்துக்கொள்ளக் கடவையென்று சொல்லினன்.அவையனைத்தையுங்கல்லையொத்தஉள்ளத்தனுகியகணராஜன் கேட்டு, எந்தாய்! தேவரீர் அரசாட்சிக்குள் யானிருக்கினும்,தேவரீர்! சொல்லும் வார்த்தைகள் உடன்படத் தக்கதன்று. சிறியோர்களாயினேர் மானங்கெடாத காரியங்களை யெடுத்துக்கூறினும், மானத்தைக் காக்கவேண்டினேர் அவைகளைத் தழுவிக் கொள்ளுதல் வேண்டும். பெரியோர்களாயினேர் மிகவும் பிரியமாக மனங்கெடும்படியான காரியத்தைச் சொல்லினும், அச்சொல்லுக்கே கேடுவருமென்றுசொல்லி தனதுதந்தைசொல்லிய வார்த்தைகளை மறுத்துப்படையெடுத்தனன். இவ்வாறுகணராஜன்படையெடுத்ததைஇந்திரன்முதலியதேவர்களறிந்து, இவன் நமதுலகத்தைநோக்கியோ படையெடுத்துவருவதென்று நடுங்கினர்கள். மற்ற திசைக்காவலர்கள், நாகேந்திரர் முதலிய யாவரும் அவ்வாறே நடுங்கினர்கள். இப்படியாவரும் நடுங்கும்படியாகக் கணராசன் பதினெரு அக்குரோணி சேனைகளுடனே வெளிப்பட்டுக் கபிலமகா முனிவருடைய ஆசிரமத்திற்கு வந்தான். அச்சமயத்தில் அம்முனிபுங்கவர், தீர்த்தமாடி விபூதி உருத்திராக்க முதலியவைகளை யணிந்துகொண்டு விநாயகமூர்த்திக்குப் பள்ளியெழுச்சித் திருபூசையை நடாத்திக்கொண்டிருந்தனர். அப்போது அவர் சீடர்களுட் சிலர்

கணராஜன் படையெடுத்து வந்தமையைப்பார்த்து ஓடிவந்து, சுவாமீ! முன்னர்தேவரீரிடத்தினின்றுஞ் சிந்தாமணியைப் பறித்துக்கொண்டு சென்ற பாதகன் இப்போது தனது படைகளோடும் வந்திருக்கின்றனன். இனி அவனுக்கு நல்ல வாழ்க்கையில்லை. சுவாமிகள் விரைவிலவனைக்கொல்லுமுபாயத்தைத் தேடவேண்டுமென்று சொல்லிக்கொண்டனர். அத்தருணத்தில் கணராஜன் முன்செய்திருக்கின்ற தவப்பேற்றினாலே, அவ்வாசிரமத்தின்கண் அவதரித்திருக்கின்ற விநாயகமூர்த்தியைக் கண்டனன்.

அப்போது அவ்விநாயகமூர்த்தியைக்கபிலமுனிவர் எதிர்நின்று பூசிப்பதையும், சித்திபுத்திகளிருவருஞ் சுவாமியினுடைய இருபக்கங்களிலிருப்பதையும், தான் கனவின்கண் எவ்வாறு கண்டானோ அவ்வாறே சகல ரூபங்களுந் தோன்றும்படியாகக்கண்டு இவனுடைய படையினால் நமது மாயவுருவம் மாயாமலிராதென்று மனந்துணிந்தனன். இப்பால் விநாயகமூர்த்திக்கு சகத்திரநாமங்களால் பரிமளமிகுந்த புட்பங்களைக்கொண்டு அருச்சனை செய்திருக்கின்ற கபில முனிவர் கணராஜன் வந்திருக்கின்றதைப் பார்த்துத் தமது பூசையினைக் குறைவற நிறைவேற்றிப், பலமுறை சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்தெழுந்து, வேதாகமங்களினாலே தோத்திரஞ்செய்து, சுவாமீ! தேவர்கள் முனிவர்கள் முதலியோர்க்கு எவ்வளவுமின்றி தீங்கு செய்துவருகின்ற கணனென்னுமசுரன் இங்ஙனம் வந்திருக்கின்றனன். அப்பாதகன் அடியேற்கு யாதொரு தீங்கினையுஞ்செய்யாதபடி காத்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனர். உடனே விநாயகமூர்த்தியானவர் கொதித்தெழுந்த விடத்தினுக் கொப்பாகிய சத்துருக்களையெல்லாம் அடங்கவுண்டு ஏப்பமிடும்படியாகத் தமது சிங்கவாகனத்தை ஊர்ந்தருளக் கருதினர். அம்மாத்திரத்தில் சத்திகளையும்படைத் தளித்தழிக்கவல்ல பராக்கிரமத்தோடு அவர்க்கருகிலிருக்கின்ற சித்திதேவியா ரறிந்து, மிக்க பத்தியோடும் பணிந்தெழுந்து சுவாமீ! அடர்ந்துவந்த சத்துருக்களுக்கு அடியாளிருக்கத் தேவரீர்சென்று யுத்தஞ் செய்யவேண்டுமோ? தேவரீருடைய கிருபாநோக்கத்தை மாத்திரஞ் சிறிது பாலித்தருளினால் நெருங்கிவந்த சேனைகளையெல்லாம் இமைப்பொழுதில் வென்று, மீட்டுந் தேவரீர் திருவடிநிழற்கண் வந்துசேருவேனென்று சொல்லினர். அதனை விநாயகமூர்த்தி கேட்டருளி அவ்வாறேசென்று செயித்து வருமாறு உத்தரவுசெய்து, அவ்வம்மனுடைய காதலத்திற் பிரவேசித்தருளினர்,

கேட்டீர்களோ சவுனகாதிமுனிவர்களே! சுத்தசாட்குண்ணிய மூர்த்தியாகிய விநாயகப்பெருமானுடைய இளைஞனென்னுஞ் சுப்பிரமணியதேவரது அன்பராயிராநின்ற அகத்தியமுனிவர் கரத்திற்குச் சத்தசாகரங்களும் ஆசமன நீராயிருக்குமெனில், அப்பெருமானுடைய தேவியார் கரத்திற்கு ஊழிக்காலத்திலுண்டாகின்ற வேலையும், உருத்தெழுந்து வந்த சேனைகளும், அள்ளவும் போதுமோ!

இப்பால் விநாயகப்பெருமான் விடைகொடுத்தவுடன் சித்திதேவி மிக்க மனக்களிப்புற்று யுத்தத்திற்குச் செல்ல சேனை யென்பதொன்றேனுமின்றித் தனிமையாய் யுத்தத்திற்கு வருகின்ற செயலினைக் கணராஜன்பார்த்து, ஓர் பெண்பால் நம்மோடு யுத்தஞ்செய்ய வருவது வெகுநேர்த்தி! வெகுநேர்த்தி! யென்று கோபித்து, அளவற்ற வீரர்களோடுங் கரத்தில் வாளினையேந்தி யெழுந்தனன். அதனையவன் புத்திரர்களாகிய சுலபனுஞ், சூலாபணியுந் தெரிந்து உடனே அவனைப்பணிந்தெழுந்து எந்தையே! இவ்வுலகின்கண் உங்கட்கொப்பான வீரர்கள் எங்கணுமில்லை. எங்களை அவளோடு யுத்தஞ்செய்யுமாறு கட்டளையிட்டால் ஓர் நொடிப்பொழுதில் அவளையும், அவளைச் சேர்ந்தவர்களையும் அழித்துத் திரும்புவோமென்று சொன்னார்கள். அப்படிச்சொல்லிய புத்திரர்களையும் மற்றவீரர்களையுங் கணராசன் பார்த்து, யானிதுகாறுந் தேவர் முதலியோருங் கண்டஞ்சத்தக்க பராக்கிரமத்தோடிருக்கின்றனன். ஆதலால், அதற்கொருகுறைவில்லாதபடி இப்போது வந்திருக்கின்ற சத்துருக்களைச் செயித்து வருவதானால் அவ்வாறே போய்வாருங்கள். செயமற்றுத் தோல்வியுறுவீர்களாயின் மீட்டும் என் எதிரில் வாராதொழியக் கடவீர்களென்று சொல்லி விடைகொடுத்தனன். பின்னர் புத்திரர்களும், மற்றவீரர்களும் சகலசேனைகளோடுந் திரண்டு எழுந்து ஆர்ப்பரித்து வந்தனர். அதனைச் சித்திதேவியார்கண்டு இமைப்போதில் அளவற்ற சேனைகளைச் சிருட்டித்தனள். அவர்களுட்சிலர் பத்து கரங்களோடும், சிலர் ஐந்துகரங்களோடும், சிலர்மூன்றுகால்களோடும், சிலர் நான்கு கால்களோடும், சிலர் ஆறுகால்களோடும், சிலர் எட்டு கால்களோடும், சிலர் நான்கு முகத்தோடும், சிலர் ஐந்து முகத்தோடும், சிலர் ஆறுமுகத்தோடும், சிலர் பன்னிரண்டு முகத்தோடும், சிலர் மூன்று கண்களோடும், சிலர் ஏழுகண்களோடும், சிலர் மேருவையொத்த புஜபல பராக்கிரமத்தோடும் உதித்து வாள், வில், கப்பணம், வச்சிராயுதம், மழுவாயுதமுதலிய ஆயுதங்களை யேந்தித் தங்களைப்

படைத்தருளிய சித்திதேவியாரது திருவடிகளிற்பணிந்து, விடைபெற்று இரதம், கஜம், துரகம் முதலிய வாகனங்களிலேறிக்கொண்டு ரணபேரி, ஜெயபேரி முதலியவைகளைச் சத்தசாகரங்களும் அஞ்சத்தக்கதாக முழக்கிக் குடை, கொடி, ஆலவட்டம்முதலிய சின்னங்கள் பல மறுங்கினும் அடர்ந்து வரும்படியாக ஆர்ப்பரித்து நெருங்கினர்கள். அவர்களைக் கணராசனுடைய சேனைகள் கண்டு முன்னர் நமதெதிரில் ஒரு துணையுமின்றித் தனியாக வந்த விவள், ஓர் நொடிப்போதில் ஒவ்வோருலகத்தினை ஒவ்வொரு வயிற்றுளடக்கவல்ல அளவற்ற பூதகணங்களைச்சிருட்டித்து, அவைகட்கெல்லாம் எண்ணிறந்த படைத்துணைகளையும் உண்டாக்கினள். இவளோடு யுத்தஞ் செய்து ஜெயமடைந்தாலும், அல்லது யுத்தகளத்திற்றானே வீழ்ந்திறந்தாலும் அஃது நமக்குக் கீர்த்தியே யென்று துணிவுற்றுத் தமது சேனைகளையெல்லாங் கிரமப்படி வகுத்து, விச்சுவசித்தென்பவன் நாற்பதனோடும், விதந்துவென்பவன் மேருபுயனோடும், கிரந்தனென்பவன் முக்கணனோடும், பிரமதனென்பவன் அறுபதனோடும், சூலபாணியென்பவன் பன்னிருமுகனோடும், சுலபனென்பவன் சித்தியம்மையோடும் எதிர்த்து யுத்தஞ் செய்தார்கள். இவர்களன்றி இருதிறப் படைகளினுமுள்ள ஏனையவீரர்கள் யாவரும் ஒருவரையொருவர் இனமறிந்தெதிர்த்தும் போர்செய்தார்கள்.

இவ்வாறு சகல சேனைகளுங் கைகலந்து போர் விளைக்கையில் அளவற்ற யானைகளும், புரவிகளும் இறந்து வீழ்ந்தன. எண்ணிறந்த இரதங்கள் முறிந்து ஒடிந்தன. சிலர் உயிர்கள்விண்குடியேறின. சிலர் உடல்கள் வாளிகளால் தைக்கப்பட்டுச் சோனைமழைபோல அவைகளினின்றும் பெருகிய உதிரமானது நதியாகச்சென்று கடலிற் பாய்ந்து குடல்கள், ஈரல்கள், உறுப்புகள், குருதிகள், தோல்கள், மூளைகள், கொழுப்புகள், நிணங்கள், உரோமங்கள் முதலியவைகளெல்லாம் வேறு வேறாக நெருங்கநின்ற அச்செங்களம் எவ்வாறிருந்ததெனில், இவைகளனைத்துங்கூடி ஒன்றுபட நின்ற அற்பவுடலை ஓர் பொருளாக அகத்தில் மதிக்கின்றோர் யாவர்? அவர்களை இவ்வுடலின் மாட்சி இவ்வகைத்தே யெனக்காட்டி அவமதித்தலைப் போலிருந்தது.

இப்பால் சித்திதேவியினுடைய சேனைகளும், கணராசனுடைய சேனைகளும் வலியோடும், வஞ்சினத்தோடும் முறைமைப்படி படைகளனைத்தையுந்தூண்டிப் போர்செய்துவந்ததில்,சித்திதேவியினுடைய சேனைகட்குச் சிறிது வலிகுன்றியது. அதனைத் தேவிகண்டு, உடனே

யாவரும் அதிசயமுறும்படியாக அதிக உக்கிரத்தோடும் ஓர் வீரனைச் சிருட்டித்தனள். அவ்வீரன் இலக்கம் வாளிகளோடும், இலக்கம் வில்லுகளோடும், இலக்கம் கேடயங்களோடும், இலக்கம் கரவாள்களோடும் உதித்து, ஏனைய படைகளும் ஒவ்வொன்றுக்கு இலக்கம் இலக்கமாக வேந்திய இலக்கம் வீரர்களை ஓர் நொடிப்போதில் சங்கரிக்கத் தக்கதிறத்தோடும், இலக்க னென்னும் பெயரினை வகித்து, கணராஜனுடைய சேனை சமுத்திரங்களிற் புகுந்து, தான் ஒருவனே சத்துருக்களாற் றாண்டப்பட்டு எதிர்க்கும் படைகள் யாதோ அந்தப்படைகட்கெல்லாம் அந்தந்தவாறே படைகளைத் தூண்ட, மாற்றலர்கள் வேறுவேறு இலக்கமிலக்கமாகக்கூடிச் சுற்றினும் வளைந்து போர் செய்ய அவ்வவர்கண்மீது அளவற்ற பாணங்களை மேகம்போலச் சொரிந்து, கணராசன்கொண்டிருக்கின்ற இறுமாப்பழியும்படியாகச் சகல சேனைகளையும் ஓர் கணப்போதில்மடித்து, அவ்வரசனுடைய அமைச்சர்களெல்லாம் பின்னிட்டோடும்படியாக முடுக்கி, அவனுடைய புத்திரர் இருவரையும் அவ்வவர்கள் இரதத்தோடு கைப்பிடியாகப்பிடித்து, விநாயகமூர்த்தி சந்நிதானத்திற்கொண்டு வந்துவிட்டு, விண்ணுலகமும் மண்ணுலகமும் பணியத்தக்க அவரடிப் பாதபதுமங்களைப் பலமுறையும் பணிந்தெழுந்து, சுவாமி! இவர்கள் கணராசனுடைய குமாரர்கள்; தேவரீர்சாரணாவிந்தங்களிற் றஞ்சமடைந்தனர். தேவரீர்திருவருளாலெதிர்த்துவந்தவர்களெல்லா மிறந்தனர். சிலர் பயந்தோடிப் போயினர். கணராசன் மாத்திரம் எம்மோடு வந்து எதிர்த்தவனல்லன். சுவாமிகளுடைய திருவருணிறைந்த திருக்கரத்தினால்இறக்கின்றோர்கள் யாவராயினும் அவர்களெல்லாம் முத்தி பெற்றிருக்கின்றமையால், அவ்வரசனையும் சுவாமிகளே சங்கரித்து முத்திகொடுத்தருளல் வேண்டும். சூலபாணி யென்றுஞ், சுலபனென்றுஞ் சொல்லாநின்ற இவர்கள் மகா சுத்தவீரர்கள். இவர்கள் என்னோடு நெடுநேரம் அளவற்ற யுத்தங்களைச்செய்து முடிவில் எனதுகரத்திலகப்பட்டுக்கொண்டனர். ஓ குணக்குன்றமே! இவர்களியற்கையில் சீலமுடையோராதலால், இவர்கட்கு அக்கணராசனுடைய அரசாட்சியைக் கொடுத்துக் காத்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனன். அவ்வாறே விநாயகமூர்த்தி அவர்களிடத்திற் கிருபையுற்றிருந்தனர்.

இப்பால் போர்க்களத்தில்நின்றும் ஓடிப்போன மந்திரித்தலைவர்கள் எல்லாங் கணராஜனையடுத்தனர். அவருள்சூட்சும புத்தியினையுடைய கிரந்தனென்பவன் அரசனெதிரிற் சென்று, தேவரீர் குமாரர்கள்

இருவரும் யுத்தஞ்செய்யச் சென்றார்களே, அவர்கள் செய்த காரியம் யாதேனுந் தெரியுமோவென்று கேட்டுக்கொண்டிருக்கின்ற சமயத்தில், ஒரு தூதுவனோடி வந்து, உடல்வெயர்க்கவும், முகம்வாடவுமாக அரசனெதிரில் நின்று, இருவிழிகளினும் நீரைச்சொரிந்து, அண்ணலே! தேவரீர் குமாரர்கள் சதுரங்க சேனைகளோடுஞ் சென்று, கபில முனிவருடைய சேனைகளெல்லாஞ் சின்னபின்னமாகவாட்டி வருகின்றதருணத்தில்ஒருவீரன் அளவற்றஆயுதங்களையேந்தி, யுத்தகளத்திலுள்ள நமதுசேனைகளெல்லாம் நடுங்கி யொடுங்கும்படியாக வந்து நின்றனன். இவ்வாறுஅவன்வந்ததைக்கண்டனனன்றிஅவன் யுத்தஞ் செய்யக்கண்டிலன். பின்னர் ஓர்நொடிப்பொழுதில் எல்லாச்சேனைகளும் பூமியின்கண் பிணம்பிணமாய் விழக்கண்டனன். அவன்பராக்கிரமத்தை என்னென்றுபேசவல்லேன்! இம்மந்திரத்தலைவர்கள்எதிர்த்துப் படையெடுப்பதற்கு முன்னே அவ்வீரன் இவர்கள்பேரில் ஒவ்வொரு பாணங்களை ஏவி இவர்களுடைய சாமார்த்தியங்களையெல்லாமழித்தனன். உடனே இவர்கள் அவனோடு நீடித்து யுத்தஞ்செய்வதற்கஞ்சி ஓடிவந்துவிட்டனர். சிறிதுநேரமேனுமிருந்து போர்செய்து நின்ற பெருந்திறத்தினராகியதேவரீர் குமாரர்களை, அவ்வீரன்தேரோடும்வளைத்துக்கைப்பிடியாகப்பிடித்துக்கொண்டு போய்த்தனதுபடை நடுவில் வைத்திருந்தனன். பின்னரவர்கள் எவ்வாறாயினரோ அதனையறிந்திலனென்று சொல்லினன். அச்சொல்லானது தனது செவியில் நுழைவதன்முன் மலைபோலத்தேரினின்றும் பூமியின்கண் வீழ்ந்து, புரண்டு புரண்டு, அழுது அழுது, (மதம் பொழிகின்ற யானைகளையெல்லாங்கொல்லத்தக்க சிங்கமானது தனதுகுட்டிகளைச்சரபப்பட்சி கொண்டுபோக வருத்தப்படுவதுபோல) அறிவழிந்து, மூர்ச்சையுற்றுப், பின்னருகிருந்தவர்கள் தெளிவிக்கத் தெளிந்து, ஒ என்னருமைச்செல்வனாகிய சூலபாணியே! ஒ பராக்கிரமசாலியாகிய சுலபனே! ஒ எனது புத்திரசோகத்தினைத்தீர்த்த பெருமான்களே! ஒ யென்மனதுக்குத்தெவிட்டாத இன்பத்தைத் தரும்அமுதத்தைப்போன்றபுத்திரசிகாமணிகளே! உங்களை மலைபோல வெண்ணியிருந்த வென்னை இவ்விதத் துக்கசாகரத்து எழுத்தி நீங்கிவிடலாமோ? விரைவிலோடி வந்து எனக்கோர் தயிரியத்தைச்சொல்வீர்களோ? மன்மதனையொத்த சுந்தரமும், வீரசிங்கத்தினு மேம்பட்ட வல்லபமும், கல்வித்திறங்களும், சாத்திர சம்பத்துகளும் பெற்று, வில்வித்தை முதலிய பராக்கிரமங்களில் மிகுந்து, சகல லோகங்களையுந்திக்குவிஜயஞ்செய்து, தேவர்

தானவர் முதலியோர்களை எல்லாம்வென்று, அளவற்ற கீர்த்திகளை எனக்குண்டாகச்செய்த நீங்கள் இன்று ஒருவன்கையினுமகப்பட்டீர் களே! புஜபல பராக்கிரம சாலிகளாகிய உங்களை யொருவன்பிடித்துச் சென்ற சேதியைக்கேட்டவுடன் இந்தப் பாழ்த்த வுயிர் நீங்காமல் இன்னும் வருந்தித் தாபித்திருக்கின்றதே! ஆயினும்,எனதுஊக்கம் தேயசு, ஒளி, ஆண்மை, வீரம், குலம், அரசாட்சி முதலிய யாவும் இன்றுடனிறந்து போனதால், யான் செத்தவனைப் போலாயினேன். ஓ குமாரர்களே! உங்களுக்கு வந்த விபத்தை நினைக்குந்தோறும் என்மனஞ் சோர்வுறுகின்றதே! ஒருவாற்ருனும் நிலைபெற்றிருக்கப் படவில்லையே! ஐயையோ! இனி என்ன செய்யக்கடவேன்! இனி என்னசெய்யக்கடவேன்! என்று இவ்வாறு புலம்பி வருந்தும் அரசனை மந்திரித்தலைவர்கள்நோக்கி, இராஜாதிராஜனே! உயிர்போவ தாயினும் விவேகமுள்ளபேர் மலைபோல் அசைவற்றிருப்பார்களே யன்றி, ஆயாச முறுர்கள். உனதருமைச் செல்வராகிய மைந்தர்கள் இவ்விருவரேயென்று யாவரும் சொல்லிப் புகழும்படி சமராடி அள வற்ற கவந்தங்களோடும்படி பகைவருடைய சேனையின்கண்ணுள்ள வீரர்களை யெல்லாங்கொன்று அவர்களுயிரைப் பானஞ்செய்து வந்தனர். பின்னர் ஏதோ ஒரு கன்ம வசத்தினுல் அவ்விலக்கன் கரத்தில் அகப்பட்டுக்கொண்டனர். சுத்தவீரரா யிருக்கின்ற தேவரீ ரே அக்காரணத்தை நினைந்து கண்பிசைந்து சரீரமெலிவெய்தப் புலம்பினுல் இனியென்ன காரியங்கள் நடக்கும்? நாமெல்லோரு மொருமுகமாகச்சென்று, அவ்விலக்கனையும் அவன் சார்வுற்றிருக் குங் கபிலமுனிவனையுங் கொன்றுவிடுவோம். ஒருவேளை தேவரீர் குமாரர்கள் உயிரோடிருப்பாராயின், உடனே அழைத்துக்கொண்டு வருவோமென்று சொல்லினர்.

அவையனைத்தையுங் கணராஜன் கேட்டுச் சிறிது மனந்தேறித் தான் இரதத்தின் மீதும், மந்திரித்தலைவர்கள் மதயானைமீதும் ஆரோகணித்து, முன்னம் போர்க்களத்தினின்றுந் தப்பிப்பிழைத் திருக்கின்ற சேனைகளெல்லாந் தம்மைப் புடைசூழ்ந்துவர, இலக்க வீரன் எங்ஙனமிருக்கின்றனனென்று தேடிக்கொண்டு விநாயக மூர்த்தி எழுந்தருளி யிருக்கின்ற விடத்திற்சென்று, மலக்குறும்பு களை யகன்ற யோகீஸ்வரர்களுக்குங் கிடைத்தற்கரிய அவரது திரு மேனியை முன்செய்த தபோபலத்தினுற் கண்டனராகி, சித்திதேவி இடப்புறத்தினும், புத்திதேவி வலப்புறத்தினும் வீற்றிருக்கினுஞ்

சிங்கவாகனத்தினை யூர்ந்து, மோதகத்தை யேந்திய திருக்காத்தி ேடு மிருக்கின்ற காட்சியைப் பலமுறை தரிசித்து, இதுகாறும் இவ்விதத்தினைப்போல எவரையுங் கண்டதில்லை யென்று அதிசயித் தார்கள். அப்போது விநாயகப்பெருமான் முன்னர் துதிசெய்து கொண்டிருந்த கபிலமுனிவரைக் கணராஜன் பார்த்து கதிரவன் முன்பிருக்குங் காந்தமானது கனலைக் கக்குமாறுபோலச் சினக்கனலை இடைவிடாது கொட்டுமுகத்தினனாய், ஒ கபிலா! கருடனை நாகங்கள் கூடிக் கொல்லுவதுண்டோ? என்னைவெல்லுவதற்கு நீ இப் புருடனை தாபித்தனை? இவனை எனது கிருபைக்குப் பாத்திரனாகும்படி விடக் கடவை! விடாமற்போவையேல் அழலைக் கக்காநின்ற ஒரே கனை யினால் உன்னையும், உனக்குச் சார்வாகவிருக்கின்ற இவனையும் ஓர் கணப்போதிற் கொன்று விடுவேன். இவ்வுலகின் கண்ணுள்ள இருடி களாயினோர் கருணையே வடிவமாகிக் காமம், குரோதம், லோபம், மோகம், மதம், மாச்சரியம் என்னும் அறுவகைக் குற்றங்களையுங் கடிந்து ஆண்டவனுடைய திருவடிகளை யடைவார்கள். இக்குணங் கட்கெல்லாமாறாகப் பெரும்பாலும் பொருளினையே இச்சித்திருக் கின்ற நீ எவ்வகையாய் இருடியாயினையோ அறிந்திலன்? என்னை எதிர்த்துவந்த பகைவர்கள் எத்தன்மைத்தான பராக்கிரமசாலி களே யாயினும் அவர்களுக்கெல்லாம் அரிட்டமே செய்யும்படியாகத் தோன்றியிருக்கின்றனன். இத்தன்மைத்தாகிய எனக்கு ஓரரிட்ட மேனுஞ்செய்ய வுங்களாலாகுமா? உங்களாலே நீங்கள் கெட்டீர்கள். இனியாகிலும் மேற்சொன்னபடி நடந்துகொள்ளக் கடவையென்று சொல்லினன்.

இவை யனைத்தையும் கபில முனிவர் கேட்டுக் கண்களி லனற் பொறி எழும்பும்படியாகக் கோபித்து, அடா உண்ட வீட்டிற் கிரண்டகஞ் செய்யவல்ல துரோகி! கடல் போன்ற பாவங்கட்கெல் லாம் நீ யுறைவிடமாயினை! தேவர்கள் முதலாயினோரையெல்லாந் தாழ்த்திப், பன்றியைப்போல மையலென்னுஞ் சேற்றில் மயங்கி, வீழ்ந்து கிடக்கின்றனை! உன்னைக் கொல்லுவதற்கு மனோவாக்குக் காயங்களினாலும் அறிதற்கரிய பரம்பொருளே விநாயகமூர்த்தியாக வந்து அவதரித்திருக்கின்றனர். குரைக்கின்ற நாய் கடிக்கவறியா தெனச் சொல்லுவார்கள்; அதுபோல நீயுங் கடைவாய் நுரைக்கும் படி கற்றதெல்லாம் நொடிக்கின்றனை. இனி உதிரவெள்ளந் திரை கொண்டு மோதும்படியாக உனது சேனைகளனைத்தும் நாசமாகிக்

கடல் போன்ற பேரொலியோடு உனது மனைவியரெல்லாங் கூக்குர லிட்டழும்படி இறக்கப்போகின்றனே! ஆதலால், நீ இப்போது கவிழுஞ் சமயத்துற்ற கப்பலோட்டம் போலவும், அவியுஞ்சமயத்துற்ற விளக்கொளிபோலவுந் துள்ளுகின்றனே! இனியேனும் அடுத்தவரை ஆட்கொள்ள வல்ல விநாயகமூர்த்தியினுடைய திருவடிகளிற் சரணு கதியடைந்து உய்யக்கடவையென்றனர். இவையனைத்தையுங் கணராசன்கேட்டு வடவாக்கினியைப்போலக் கொதித்தெழுந்து பர்வதங்களையும் உருவிப்பாயவல்ல தனது வில்லினையெடுத்து வளைத்து விழிகளினின்றும் அனற்பொறி எழும்பும்படியாகச் சீறி விநாயகப் பெருமானுடைய ஒப்பற்ற திருநுதலில் ஓர்கணையும் இரண்டுபுயங்களில் இரண்டு கணையும், தாமரை மலரையொத்த இரண்டு திருவடிகளில் இரண்டுகணையும்விடுத்தனன். அவைகள் அவன்குறித்துவிட்டவிடத்திற் றப்பாமற்சென்று நீறுயின. பின்னர் விநாயகப் பெருமான் இருந்த ஆதனத்தினின்று மெழாமல் தமது கரத்திலேந்திய மழுவாயுதத்தினைப்பார்த்து, நீ தேவர்கள் முனிவர்கள் முதலாயினேரை வருத்துகின்ற இப்பாதகன் சிரசைக்கடிந்து மீளக்கடவை எனப் பணித்துவிட்டனர். அம்மாத்திரத்தில் மழுவாயுதமானது கோடிசூரியோதயம் போலப் பிரகாசித்துப் பிரசண்ட மாருதம்போல வெழுந்து ஆலகாலவிடத்தினைப்போலச் சீறிவர, அதனுற் பன்னிரண்டு சூரியர்களுங் கரிந்தார்கள். எட்டுத்திசைகளுஞ் சோதிமயமாயின. அட்டகுலாசலங்களும் எரிந்துபோயின. பூமிகளெல்லாம் வெடித்தன. கடல்முழுவதும் வரண்டுவிட்டது. அண்டகடாகங்களெல்லாம் நொறுங்கின. உலகங்கள் எல்லாம் முழுவதும் நீறுயொழிந்துவிட்டன. இவ்வாறு விநாயகப்பெருமான் விடுத்தருளிய அம்மழுவாயுதமானது சகல லோகங்களினுஞ் சென்றுலாவி, யாவரும் பயப்பிராந்தி கொள்ளும்படியாக அளவற்ற உற்பாதங்களை விளைத்து, மகாபராக்கிரமசாலியாகிய கணராசனுடைய முடியையறுத்து நிலத்தில் வீழ்த்தி மீட்டும் உலகத்தையெல்லாம் பழையபடி படைத்து, தெய்வ கங்கையிற்சென்று ஸ்நானஞ்செய்து வந்து தீனசரண்யராகிய விநாயகப்பெருமானுடைய திருக்கரத்தில் யதாப்பிரகாரஞ் சேர்ந்திருந்தது. உடனே தேவர்களெல்லாம் புஷ்பவருஷஞ் சொரிந்தார்கள்.

ஓ சவுனகாதிமுனிவர்களே! முன்னொருகாலத்தில் மகாவிஷ்ணுவின் புத்திரனுகிய மன்மதனுனவன் இவ்விநாயகப் பெருமானுடைய தந்தையாகிய சிவபிரான்மீது மலர்வடிவாகிய பஞ்சபாணங்களையேவி

யிறந்தனன். இப்போது, பிரமன் புத்திரனாகிய கணாசனானவன் எமது தந்தையாகிய விநாயகப்பெருமான்மீது அழல்வடிவாகியபஞ்ச பாணங்களையேவி யிறந்தனன். இவர்களெய்த அப்பஞ்சபாணங்களை யும் யோசிக்குமிடத்து, அவைகள் தங்களைக் கொல்லவந்த அறப் பகையாகிய பஞ்சமாபாதகங்களைப்போலும். இப்பால் தேவர்களெல் லாம் உலர்ந்து உறங்கும்படியாக ஓங்கியிருந்த கணராசனுடைய ஆக் கினையனைத்தும்ஓர்நொடியளவிற்புலர்ந்துநீங்குமாறளமூந் தருளிவந்த புண்ணியமூர்த்தியாகிய விநாயகப்பெருமானது திருவடிகளைப்பணிய வருவான்போலச், சூரியனானவன் தனதுபகையாகிய இருட்கூட்டங் களையெல்லாம் கலைந்து கீழ்த்திசைக் கடலிலுதயமாயினன். கணராஜ னும் அவன்சேனைகளும் ஒரு முகூர்த்தவேளையில் மடிந்துநாசமாயின தைக்கேட்டயாவரும் ஆச்சரியமடைந்தார்கள். விநாயகப்பெருமான் ஏவிய மழுவாயுதமானது கணராஜனது உயிரை வாங்குங்காலத்துப் பயந்தோடிய அமைச்சர் முதலியயாவரும் அவன்றந்தையாகிய அபி சித்துமகாராஜனிடத்தில் அடைந்தனர். பின்னரவ்வபிசித்து மகாரா ஜன், தனதுகுமாரன் படையெடுத்துச்சென்றதுமுதல் அவன் இறந்த வரையில் நடந்த சரித்திரங்களையெல்லம் அமைச்சர்சொல்லக்கேட்டு தனது சுற்றத்தினரோடுஞ் சூழ்ந்து பிரலாபித்து, ஓவென்றலறி மதி மருண்டு, புத்திரசோபமென்கின்ற வாயுமோதப்பட்டுப் பெருமூச் செறிந்து, சரீரமுழுவதுங் காந்தி, விழிகளில் நீர்ப்பசுமையுற்று, உதி ரம்பெருக வெயர்த்து நடுநடுங்கி, பிராணன் நிலைபெறுமல் அலைந்து, ஓர் மதக்களிற்றினை யொத்தகுமாரன்! எதிர்த்துவந்த சத்துருக் களுக்கு யமனைப்போன்றவனே! மதித்துவந்தோர்களை மகாவிஷ்ணு வைப்போலக் காக்குந்தீரனே! மகமேருவையொத்துப் பிரகாசிக்குங் கீர்த்திப்ரதாபனே!யுனது சரீரமானது நரிகளாலுங், கழுகுகளாலும் புரட்டிப்பிடிபட்டதே? ஓ எனதரியதவத்தில் தோன்றியபுதல்வனே! நீ என்குலத்தை ஆலமரத்தின்கீழ் விழுதுபோல் ஆதரிப்பையென்றி ருந்தேனே! ஆ! ஆ! என்னசெய்தாய்? என்ன காரியஞ் செய்தனை? ஐயையோ! தவத்திற் சிறந்த தாபகர்களையும் பகைக்கலாகுமோ? நீ இவ்வுலகில் என் கண்ணெதிரில் வீழ்ந்து எனது நெஞ்சை உருக வைத்தனையே! முன்னே இதமடுப்பச் சொன்னோர்களுடைய சொற் களைச் சிறிதுங் கேளாது பின்னே அகிதமடுப்பச் சொன்னோர்களு டைய வார்த்தைகளையே துணையாகக் கொண்டு சென்று சத்துருக்க ளெல்லாம் நகைக்கும்படியாக ஓர்கணப்போதி லிறந்தனையே! யென்று

புலம்பி யிருக்கின்ற அபிசித்து மகாராஜனைக் கிரந்தனென்னும் மந்திரி நெருங்கி, எமதிறைவனே! யான் கூறும் வசனங்களைத் தயை செய்து கேட்டருள்க. தேவரீர் இவ்வாறு விம்மி விம்மியழுவது பழுதாகும். இவ்வுலகத்தில் உற்றவர்களழுகின்ற கண்ணீரானது செத்தவர்கள் முகத்தில் வீழ்வதுஉண்மையேயாயினும் அநித்தியமெய்திய உடலைக்கருதி அவலித்திருப்பதி லென்னபயன்? இனிஇறந்தோர்க்கு நடத்தவேண்டிய கருமாதிகளை இனிது முடிப்பதே மாண்பென்று அவனது கண்ணீரைத்துடைத்து அவனையும் அவன் சுற்றத்தினரையும் அழைத்துக்கொண்டு சென்று, போர்க்களத்தை யடைந்து அங்கு அவன் புதல்வன் வீழ்ந்துகிடக்கின்றதைக் காண்பித்தனன். அதை அபிசித்துமகாராசன் கண்டவுடன் கதறிக்கலங்கிச்சோபித்து மேல்வீழ்ந்து சிரம்வேறு, உடல்வேறாகவிருக்கின்ற கோலத்தைக் காணுந்தோறும்பதைபதைத்து, நிலத்தில்வீழ்ந்து புரண்டு சர்ப்பத்தைப்போலப் பெருமூச்செறிந்து, அன்பனே! சத்துருக்களிடத்தி லிருக்கின்ற கோபமானது இன்னமும் உனது திருமுகமண்டலத்தில் மாறவில்லையே! உனது சிறந்தமானமும், வீரமும், வலியும் எங்ஙனஞ் சென்றொளித்தனவோ? உன்னை யொத்த சவுரியவான்களை இனி எங்ஙனங்காணப்போகின்றேன்! ஐயையோ! அடங்கிய அரசர்களெல்லாம்அடிகளை வருடவுங், தேவர்களெல்லாம் வீணை வாசிக்கவுமாகப் பஞ்சணையமளியிற் பள்ளிகொண்டவனாகிய வுனக்கு இச்செங்களத்திற் பள்ளிகொள்ள நேரிட்டதே? அரம்பா ஸ்திரீகள் எதிரெதிர் நின்று ஆடும்படியான நினது சமுகத்தில் இப்போது பேய்கள்கூடி அவ்வாறு கூத்தாடுகின்றனவே! குளிர்ந்த சாந்தாற்றிகளால் வீசப்பட்டிருந்த உனது சரீரமானது இப்போது கழுகின் சிறகினால் வீசப்பட்டிருக்கின்றதே! புட்பவிதான நீழலினும், இரதத்தின் கவிகை நீழலினும் தாங்கியிருந்த நினது வடிவமானது இப்போது பருந்தின் சிறகாலுண்டான நீழலில் வதிகின்றதே! சிறந்த கவரிமானுடையவாலினா லிரட்டாநின்ற நினது மருங்குல்கள் இப்போது நரி, நாய் முதலியவைகளின் வால்களாலிரட்ட நின்றனவே! பரிமளமிகுந்த சந்தனாதிகளைத் திமிர்ந்திராநின்ற நினது மார்பானது இப்போது புலவினைவீசும் உதிரங்கள் பூசவிருக்கின்றதே! காம்புகளைந்த மல்லிகை முல்லை யாதிகளாற்செய்த மெல்லிய அமளியின்மீது பள்ளிகொள்ளும் நினது வடிவமானது இப்போது பருக்கைக்கற்கள் நெருங்கியபோர்க்களத்தைப் பொறுக்கின்றதே!பேரிகை,குடமுழா,

தண்ணுமை, முரசு முதலிய வாத்தியவோசைகளெல்லாம் நாய், நரி, பேய், புள் முதலியவைகளின் ஓசைகளாயினவே! என்றிவ்வாறு தனது புத்திரனுடைய பிரதாபத்தை யெல்லாஞ் சொல்லிச் சொல்லித் துக்கித்து, பிணக்குவைகளின் மத்தியில் வீழ்ந்திருக்கின்ற புத்திரனை யெடுத்துச் சந்தனக்கட்டைகளையும், அகிற்கட்டைகளையும் பரப்பி அதன்மீது அவனை வளர்த்தி மங்கையர்களாற் சூடும் மலர் மாலையினை யுடையோனுக்குத் தனது ஊழின் வசத்தால் அழன்மாலையைச்சூட்டி அவ்வழலை நாற்புறங்களினும் மூட்டி, இதுகாறும் கணாசனுடைய பராக்கிரமத்தினுக் கஞ்சியிருந்த தேவர்கள் முதலாயினோர் கொண்ட வயிற்றெரிவையெல்லா மாற்றி, நமதருமைப் புதல்வனுசை இன்றேடொழிந்ததேயென்னும் வயிற்றெரிவோடுந் தனது அரண்மனையிற் சென்று மறுதினம் மந்திரிகளை வரவழைத்து முன்னர் தனது புத்திரன் கவர்ந்து வந்து சிந்தாமணியைக் கைக்கொண்டு கபில முனிவருடைய ஆசிரமத்தினையடைந்து, சித்தி புத்தி சமேதராயெழுந்தருளி யிராநின்ற விநாயகப்பெருமானுடைய திருவடி முன்பு அச்சிந்தாமணியினைவைத்துஅங்கிருப்பவரெல்லா மதிசயமுறப் பலமுறை தீர்க்கதண்டஞ்செய்து, அக் கடவுளை வழிபட்ட கபில முனிவரையுஞ் சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்தெழுந்துமீட்டும்,

விநாயக மூர்த்தி சந்நிதியின் முன்னர் வந்துதீனராகிய தொண்டர்களுக்கடுத்த வினைகளைப்போக்கிப் பாதுகாத்தருளும் பக்தவத்சலனே! பாசபந்தங்களைக் களைந்து நன்னெறிகளை யநுட்டித்துவரும் மகத்துக்களுக் கிருப்பிடமாகிய ஞானநாயகனே! விண்டுகளிற் சிறந்திருக்கும் வானவருக்குத் தலைமை பெற்றிருக்கின்ற தேவோத்தமனே! அஞ்ஞான் விருளைப்போக்கிப் பேரானந்தத்தைப் பெறச் செய்யவல்ல பரஞ்சுடரே! வேதாகமங்கள் முதலியவற்றா லெண்ணியளவிடுதற்கரிய கர்த்தனே! சராசர பிரபஞ்சங்களனைத்தையும் படைத்து, அவைகட்குரிய வினைப்போகங்களை யூட்டியாடும் பரவஸ்துவே! தேவர்களிற் சிரேஷ்டமாக விளங்குந் திரிமூர்த்திகளில் முதன்மைபெற்றிருக்கின்ற சிவபிரான் பெற்றருளிய கடவுளே! சிருஷ்டி, திதி, சங்காரமென்னு மூத்தொழில்களை நடாத்திவரு மும்மூர்த்திகளுக்கும் முதன்மையாயிருக்கின்ற விநாயகக்கடவுளே! எல்லாவுயிர்களுந் தேவரீர்வயத்ததென்றறியமாட்டாத அற்பகுணத் துணத்தினுற் கணனென்பவன் அவமானத்திற் கஞ்சி சத்துருவைப்

போலவந்து தேவரீருடைய மழுவாயுதத்தாலிறந்து மேலான கதியினையடைந்தனன்.

அலகி னெடும்புண் ணியவயத்தா லடுப்ப துயர்மா னிடப்பிறவி
குலவுமதனைப் பெற்றவர்நின் குரைபூங் கழற்றாள் வணங்காரேல்
பலனேன் பெறுவர் பண்ணவரும் பரமா நினைச்சூழ்ந் திலராயின்
கலதியுடைய ராய்க்கீழாய்க் கவிழ்வ ரிதுசத் தியமாமே.

தருதா ரணமே தியானமே சமாதி யேயின் றிவைமருவி
வருமா தவர் களிருதயத்தின் வயங்கா நின்ற பரம்பொருளே
ஒருவா விருவர்க் கரியாதாய் மூவராயு மொளிர்பவனே
பெருநான் மறைக்கு மெட்டாத பெருமான் பேரா னந்தமே.

சரியை கிரியை வளர்யோகந் தக்க ஞான மேனநின்றே
உரிய பணிக ளியற்றுநருக் குவப்புற் றவ்வப் பயன்களையே
விரிய வுதவும் பெருங்கருணை விமலா நீயிங் கவதரித்துத்
தெரிய வெதிர்நின் றனையதனாற் றேவாநின்னைச்சரணடைந்தேன்.

சுவாமீ! அளவற்ற புண்ணியங்களினாலடுப்பது உயர்ந்த மானிடப்பிறவி. அதனைப் பெற்றபோர்கள் தேவரீர் திருவடிகளில் வணங்காராயின் என்னபயனையடையப் போகின்றனர். சிறந்த தேவர்களாயினுந் தேவரீரைச்சரணடையாராயின், உடனே அவர்கட்குக்கலதியுண்டாகும். அதனால் அவர்கட்கு இழிந்த யோனிகள் தோறும் பிறந்தழியவரும். இஃது வேதாகமங்களிற் கூறியிருக்கின்ற சத்தியமன்றோ? தாரணை, தியானம், சமாதியென்னும் இவைகளை மருவியிருக்கின்ற மாதவத்தவர்களது உள்ளத்தின்கண் பிரகாசிக்கும் பரம்பொருளே! பிரமனாலும் விண்டுவினாலுங் காண்டற்கரிய தெய்வமே! திரிமூர்த்தி சொரூபமாயிருக்கின்றகடவுளே! நான்மறைகட்கு மெட்டாத எனது பேரானந்த சொரூபமாயிருக்கின்ற பெருமானே! சரியை, கிரியை, யோக, ஞானமென்னு நான்கியல்பின் கண்ணுமிருந்து பணிசெய்யு மன்பினர்க்கு அதனதன் பயன்களைவிரியவுதவும் பெருங்கருணையினையுடைய விமலனே! தேவரீர் இவ்வாசிரமத்திலவதரித்து அடியேங்கள் காணுமாறு எதிர்நின்றீராதலால், தேவரீர் பாதபதுமங்களில் அடியேன் சரணடைந்தேன். இஃதன்றிப் பிறவிகடோறுஞ் செய்து முற்றிய தபோபலத்தினால் முன்னமே தேவரீரது திவ்விய சாரூபவிந்தங்களை யடுத்து அருள்பெற்ற சலபனையுஞ், சூலபாணியையும் வருண வொழுக்கங்களினின்றும் வழாதவண்ண மருவிக் கணராசனுடைய அரசுரிமையை அவர்கள்

பால் ஒப்புவித்து எண்ணித்துணியுங் காரியங்களில் தனக்கொருவர் நிகரில்லாதவனாகிய கிரந்தனை மாத்திரம் அவர்கட்கு அமைச்சனாக்கி அடியேனை இவ்வுடற்றுச்சிலி நின்றும் நீக்கி உயர்ந்த ஞான வைராக்கியச் செல்வத்தினையளித்தருளல்வேண்டும். இதுதான் எனது கருத்தாகும். இப்பால் தேவரீரது கிருபை எவ்வாறோவென்று விண்ணப்பஞ் செய்தனன்.

இவ்வாறு சத்தியசந்தனாகிய அபிசித்து மகாராசன் கூறிய அனைத்தையும் விநாயகப்பெருமான் கேட்டுசந்தோஷித்துத்தம்மைச் சரணடைந்திருந்த கணராசன் புதல்வர்கட்கு அவ்வாறே கிருபை செய்து, விடுத்து அவ்வரசன் கொணர்ந்து வந்த சிந்தாமணியை யெடுத்துக் கபிலமுனிவர் கையில் கொடுத்தருளினர். பின்னர் கபில முனிவரானவர் விநாயகப்பெருமானைத் தொழுது எழுந்து அச்சிந்தாமணியை அவர் திருவடியின்கண் வைத்து, சுவாமீ! தேவரீர் எல்லா வுயிர்களும் உய்யும்படி இங்ஙனம் அவதரித்து, சிந்தாமணியைக் கவர்ந்த கணராசனைச் சங்கரித்து, அதனைமீட்டும் எனக்களித்தமையால், இத்தினமுதல் யாவரும் தங்கள் வினைகள்பொடிபடும்படியாகத் தேவரீரைச் சிந்தாமணி விநாயகரென்று துதித்தல்வேண்டும்.இச்சிந்தாமணியைத் தேவரீரது திருமேனியிற்றரித்தருளல்வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனர். அபிசித்து மகாராசனும் பணிந்தெழுந்து, கபில முனிவருடைய உள்ளங் களிகூறும்படியாக சுவாமிகள் அதனை அவ்வாறே தரித்தருள வேண்டுமென்று இரந்தனன். பின்னர் விநாயகப் பெருமான தனைவாங்கி, யாவருங்கண்டு தரிசிக்கும்படியாகத் தமது கண்டத்திலணிந் தருளினர். அன்பர்கள் கொடுக்கும், உடல் பொருளாவியனைத்தையுங் கைக்கொண்டு இன்பமளிக்கவல்ல விநாயகப் பெருமானானவர் கபிலமுனிவராற் றந்த சிந்தாமணியைத்தமது கண்டத்திற் றரித்தருளின மாத்திரத்தில், தேவர்கள் மலர்மாரி சொரிந்தார்கள். அந்தர துந்துமி யைந்து முழங்கின. சிந்தாமணியைத் தரித்த காரணத்தாற் சிந்தாமணி விநாயகர்என்றும், கபிலமுனிவர் ஆசிரமத்திலவதரித்த காரணத்தாற் கபிலவிநாயகரென்றும்,மலர்ந்த முகத்தோடு மெழுந்தருளிய காரணத்தால் சுமுக விநாயகரென்றும், திருநாமஞ்சாற்றினர். இப்பால் அபிசித்து மகாராஜன் விநாயகப்பெருமானுடைய கிருபையினைப்பெற்று விடைகொண்டு, தனது பட்டணத்திற் சென்று, பவுத்திரர்களாகிய சூலபாணிக்குஞ் சுலபனுக்குங் கணராஜனுடைய ராச்சியங்களைப் பகுந்து கொடுத்து, விண்

ணுலகரும், மண்ணுலகரும் போற்றும்படியாக மனுநீதி முறைமைப் படி செங்கோல் செலுத்துவித்துத்தான் சதாகாலமும்விநாயகப்பெரு மானைத் தியானஞ்செய்து, ஞானவைராக்கியமுதலிய செல்வங்களைப் பெற்று வாழ்ந்திருந்தனன்.

பின்னர் கபில நிறம், கருமை நிறம், பசுமை நிறம், வெண்மை நிறம், மஞ்சள்நிறம் என்று சொல்லுகின்ற ஐவகை நிறங்களோடு (காமதேனுவானது தனது கன்றினுக்கிரங்குமாறுபோல) எல்லா வுயிர்கட்கும் இனிமைபுரிந்து ஆட்கொள்ள வெழுந்தருளிய கபில விநாயகமூர்த்தியானவர் குற்றமற்ற மகாதவத்தினையுடைய கபில முனிவருக்கு அளவற்ற வரங்களைக் கொடுத்தருளி தமதுருக்கரந்த னர்.

இப்பால்அம்முனிவரும் உடனே அக்கடவுளைத் தமது தியானத் தினுற் பிணித்துக்கொண்டனர். இவ்வாறு கபிலமுனிவர் தமது ஆசிர மத்தில் வளர்த்திய வேள்விக் குண்டத்தினின்றும் எல்லாவுயிர்கட் கும் இன்பமெய்தும்படியாக விநாயகமூர்த்தி அவதரித்தமையால், அப்போதவர்க்குண்டான மூன்றுதிருநாமங்களை யாவரேனும் இடை விடாது உச்சரித்து வருவார்களாயின் அவர்கள் இடர், பிணி, பாவம் முதலானவைகளினின்று நீங்கிச் சகல போகபாக்கியங்களோடும் வாழ்ந்திருந்து அந்தியகாலத்தில் தேவர்களா யவதரித்துப் பின்னர் மேலான மோட்சசாம்பிராச்சியத்தினையும்அடைவார்கள். அத்திரு நாமங்களுண்டானதற்குக் காரணமாயிருந்த இச்சரித்திரத்தை அன்போடு கேட்டவர்களும், படித்தவர்களும் அந்த மேலானபயன் களையே யடைவார்கள். என்று சூதபுராணிகர் சவுனகாதிமுனிவர் கட்குக் கூறினர்.

இப்பால் அச்சவுனகாதி முனிவர்கள் சூதமகா புராணிகரைப் பணிந்தெழுந்து, சுவாமி! வேதங்களாலுமறிதற்கரிய கணேசமூர்த்தி யினது திருவடிகளைப்பெற்றிருக்கின்ற அக்கபிலமுனிவருடையகுண திசயங்களையும், அவருக்குத் தெய்வலோகத்திலிருக்கும் அச்சிந்தா மணிவந்த வரலாற்றினையுந் திருவாய்மலர்ந்தருள வேண்டுமென்று கேட்டார்கள்.

அதற்குச் சூதபுராணிகரிசைந்து, ஓ சவுனகாதி முனிவர்களே! கபிலமகாமுனிவருடைய குணாதிசயங்களைச்சொல்லுமிடத்து, அவர் ஐம்பொறிகளையுந் தன்வயமாக்கியபுனிதர்; தவங்கட்கெல்லாம் உறை

விடமாக விருக்கின்றசெல்வர்; நிதமும் முத்திக்களை நெறிவழாமல் வளர்த்து எல்லாவுயிர்கட்கும் ஓரிடையூறுமில்லாதபடிகிருபையாகிய கொடையைவழங்கும்வரதர்; தமது யோகத்தினல் அரிய பரம்பொருளை வேண்டும்போதெல்லாம் தன்வயமாக்கு மியல்பினர்; திரிலோகங்களையுந் தமதிச்சைவழி ஆக்கவும், அளிக்கவும், அழிக்கவும் வல்ல திறத்தர்; மகாதவசிரேஷ்டர்கட்கெல்லாந்திலதம்போற் சிறந்த மாதவர்; அவருடையபெருமையை அளவிட்டுரைக்க யாவராலாகும்? அவருக்குஅருமையாகிய அச்சிந்தாமணிவந்த வரலாற்றினையுங்கேட்பீர்களாக! முன்னொருகாலத்தில் தேவேந்திரனனவன் பூவுலகத்திலுள்ள அதிசயங்களைப்பார்க்கவந்து, மீட்டுந் தேவலோகத்தைநோக்கிச்செல்லுகின்றபோது, பசியுந்தாகமு மேலிட்டவனுகி, அக்கபிலவமுனிவர் வசித்திருந்தஆசிரமத்தில்வர,அவ்வாசிரமத்தில்ஓர்பால் வானம்பாடி அன்னம், அன்றில், பெருநாரை, கருந்தாரா, சக்கரவாகம், கொக்கு முதலானபறவைகளும், நானுவிதபுட்பங்கள் முதலியனநிறைந்திருக்கின்றதடாகங்களும், ஓர்பால் சந்தனம், தேக்கு, அகில், அசோகு, நாகம், வேங்கை, நாளிகேரம், பூகதம், இலவங்கம், தேவாரம், சிற்றேலம், குங்குமம், தமரத்தை, வெண்ணொச்சில், அரசுமுதலியவருக்கங்கள் மலிந்திருக்கின்ற சோலைகளும், ஓர்பால் முல்லை, மல்லிகை, இருவாட்சி, குருக்கத்தி, சிறுசண்பகம், வில்வம், நந்தியாவர்த்தம், பாதிரி, வெட்சி, கோங்கு, துளசி, கூவிளம், அலரி,கொன்றை,குருந்தம்,சண்பகம் முதலிய புட்பச்செடிகள்நிறைந்திருக்கின்ற நந்தவனங்களும், ஓர்பால் வெள்ளாம்பல், செவ்வாம்பல்,வெள்ளுற்பலம்,வெண்டாமரை, செந்தாமரை, நெய்தல், அநிச்சம் முதலிய புட்பங்களைத் தழுவியிருக்கின்ற சிறந்த ஓடைகளும், ஓர்பால் மிளகு, கோட்டம், அகில், தக்கோலம், குங்குமம், இருல், தேன், அரக்கு, மயிற்பீலி, நாவிமுதலிய மலைபடு திரவியங்களையும், வனம்படு திரவியங்களையும், அலைத்துவருகின்றநதிகளும்,ஓர்பால் ஒன்றுக்கொன்றுபகைவயிரமில்லாமல் மாதவர்கள்செய்யும்முழக்கினைப்போலச் சிங்கம் யாளி யானை முதலிய மிருகவர்க்கங்கள் முழக்கஞ் செய்துகொண்டிருக்கின்ற பொதும்பர்களும்,ஓர்பால் வேதாகமபுராணங்கள்விசாரிப்போர்களுடைய ஓசையும், ஓர்பால் விச்சாதரர், கின்னரர் முதலியோர்வசிக்கும்வீணுகானத்தினேசையும், ஓர்பால் கிளி, குயில், நாகணவாய் முதலியவைவைகள் பாடுங்கீதஓசையும்,இன்னும் இத்தன்மைத்தானபெருமிதங்கள் அளவற்றனவாக விருப்பக்கண்டு உள்ளங்குளிர்ந்து தனது குதி

ரையைவிட்டு நிலத்திலிறங்கி களங்கமகிதமா யிராநின்ற நதியில்மிகுந்த ஆவலோடும் ஸ்நானஞ்செய்து தன்னேடிருந்த எல்லாத்தேவர்களையும் அவ்வாற்றின்கண்ணேயிருத்தித் தான் தனியே புறப்பட்டுச் சுற்றினுமாணுக்கர்கள்புடைசூழுமாறுதவத்தின்கண்வீற்றிருக்கின்ற கபிலமகா முனிவரை யடுத்து, அவரது பாத பதுமங்களிற் சாஷ்டாங்கமாகப்பணிந்தெழுந்து,மிக்கபெருவகையோடு தனதுகைகளைக் கூப்பிமெய் கட்டிநின்றனன். அதனைக் கபிலமுனிவர் தமது யோகத்தினலறிந்து விழித்துத் தனியாயிருக்கின்ற இந்திரனைப் பார்த்து, ஓ சுரலோக சக்கிரேஸ்வரனே! நீ உனது பொன்னகரைவிடுத்து இங்ஙனம் வந்தகாரியம் என்னென்று வினவினர்.

இந்திர ஞேதுவா னிறைவ வீசனைச்
சுந்தர வரியையா லயத்தைத் தோமிலா
அந்தணர் தமை யச்சுவத் தமங்கியை
முந்துறக் கண்டு தாழாது முன்னினேன்.

உயர்ந்தவ ணுயினு மோருவ மற்றவன்
வயந்தகு பெருந்திரு மாயு மென்றுநூல்
இயம்பலின் முனிவர ரேழில்கோள் பாதங்கள்
நயந்தகப் போற்றநா னிலத்தில் வந்தநான்.

அதற்குத் தேவேந்திரன்முகமலர்ந்து,சுவாமி!சிவபிரானை, மகாவிஷ்ணுவை, தேவாலயத்தை, பெரியோர்களை, அரசவிருக்கத்தை, அக்கினியை யாவரேனுங்கண்டபோது தொழாதுசெல்வராயின்அவர்கள் எவ்வாற்றானும் உயர்ந்தவர்களாயினும் உடனே செல்வங்களனைத்துங்குன்றிஇழந்தோர்களாவரென்று வேதாகமங்களிற்கூறியிருக்கின்றமையால், தவத்திற்சிறந்த முனிவர்களையெல்லாங் கண்டு தரிசிக்க இப்பூதலத்தின்கணிறங்கியயான், தேவரீருடைய பாதபதுமங்களையுந் தரிசிக்குமாறுவந்தனன். அடியேன்வந்த காரியங்களு முடிவெய்தின. தேவரீரைத்தரிசித்த மகிமையினல் அடியேன் கொண்டிருந்த பசியுந் தாகமும் ஒருங்கேநீங்கின; இனியான் அமராபதிக்குச் செல்ல விடைகொடுத்தருள வேண்டுமென்றனன். அதனைக் கபில முனிவர் கிருபையோடுங்கேட்டு, ஓ வலாரியே! கதிரவனே உச்சியில் வந்துவிட்டனன். இதுகாறும் இவ்வாசிரமத்தில் வந்தவர்களை இளைப்போடு வேறோரிடத்தில் செல்லவிட்டதில்லை. யாகாதிகளைச் செய்கின்றபேர்கள் வரவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கத்தக்க நீ யிப்போது

ஏதோ ஒரு புண்ணிய பலத்தினால் இங்கு வலுவில் வந்தனே. இங்ஙனஞ் சிறிதுநேரமிருந்து யான்தருவது வெருஞ்சலமாயினும் அதனைக் கைக்கொள்ளல் வேண்டுமென்று சொல்லித் தேவேந்திரனை அங்ஙனே நிறுத்தி, அவனேடுவந்த தேவர்களை எல்லாமழைத்து வருமாறு தமது சீடர்களை ஏவினர். உடனே அவர்களோடி நதிக்கரையிற் றங்கி யிருந்த தேவர்களை யெல்லாமழைக்க, அவர்கள் விரைவிலெழுந்துவந்து கபிலம்காமுனிவருடைய திருவடிகளைப்பணிந்தார்கள். இப்பால் கபிலமுனிவர் சர்ப்பாபரணங்களைத் தரித்த சிவபிரானைத்தியானிக்க அவரது திருவருளால் ஓர்நொடிப்பொழுதில் பலவகைப்பட்ட தேவவுணவுகளெல்லாஞ் சிறக்க உண்டாயின. அவைகளை யெல்லாம் இந்திரன் மற்றைத்தேவர்களோடுமுண்டு இதுகாறுந் தனது சொர்க்கலோகத்தினு முண்டறியாத மிகுந்த சுவையுள்ள அவ்வுணவுகளின் குணாதிசயங்களைப் பலமுறை கொண்டாடி அம்முனிவரது மகத்துவத்தை நினைத்து ஆச்சரியங் கொண்டவனாய், தவத்தினுங் குணத்தினுஞ் சிறந்த இவருக்கு நாமொரு பிரீதிசெய்ய வேண்டுமென்றுநினைத்து உடனே வாயுதேவனைக்கூவி முன்னர் மகாவிஷ்ணு கொடுத்தருளிய சிந்தாமணியானது நமது பொக்கிஷத்திலிருக்கின்றது, அதனை நீ விரைவிலெடுத்துக்கொண்டு வருவையெனக் கட்டளையிட, அதற்கு வாயுதேவனிசைந்து தனது வேகத்தோடு மனோவேகமும் ஒன்றுபடச்சென்று அதனை அப்பொக்கிஷத்தினின்றும்எடுத்து வந்து தேவேந்திரன் கரத்திற் கொடுத்தனன் அதனைத் தேவேந்திரன் கையேற்றுக் கபிலமுனிவருடைய திருவடிகளில்வைத்துப் பலமுறை சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்தெழுந்து அவரது திருவருளைக் குறைவறப்பெற்று விடைகொண்டு தனது சொர்க்கலோகத்தை யடைந்தனன். பின்னர் அச்சிந்தாமணியைக் கபிலமுனிவர் தமது கரத்திலணிந்து கொண்டனர். தம்மைக் கருதினோர்களை அளத்துற்ற துரும்புபோலாக்கவல்ல சிவபிரானை உள்ளத்திற் பதிப்பவர்கட்குக் கிடையாதபொருள் யாதிருக்கின்றது?

சிந்தாமணி விநாயகர் திருவவதாரப் படலம் முற்றிற்று.

மூன்றாவது
கஜானன விநாயகர்
திருவவதாரப் படலம்

இரண்டெனப் படுமேவ தாரமேத்தினும்
குரண்டவெள் ளிறகொடு கோலக் கங்கையும்
திரண்டசெஞ் சடையணி தேவை யுன்னுவோம்
முரண்டப வறியென முடித்து மேற்சொல்வான்

திருமாலு நான்முகனு மறைகளுநா டுதற்கரிய தேவ ரான
பெருவாய்மை விநாயகனு ரலகிலுயிர் வருத்தமெலாம் பேண வுள்ளத்
தொருவாத கருணைகொடு சுயேச்சையினுற் கசானனரா யுற்றுப் பேரும்
வெருவாத கசானனரென் றுயர்வாகக் கொண்டருண்மெய்
[மூர்த்திதன்னை

மங்காமற் பலவுலகுந் தருப்பிக்குந் தாரகத்தை மதத்தைத் துட்ட
சங்கார காரகத்தைத் தரணிபா ரந்தவிர்த் தனைக்கன் மங்கள்
பொங்கார்வத் தேவ்விடத்து நிறுவுவதைப் பத்தருக்கு போக வீடு
சிங்காம லருளுவதைச் சாதுக்க டமைப்புரக்குஞ் செல்வ வாழ்வை.

பெரிதான விக்கினங்க ளனைத்தினையுங் கெடுப்பதனைப் பேசப்பேச
உரிதாகு மூன்றான வவதாரந் தனையினுநா னுரைக்க லுற்றேன்
அரிதானென் றுலகமெலா மெடுத்தேத்தும் வியாதமுனி யகம்விள் ளாது
தெரிதாக முடையவர்க ளொருவர் கொணர்ந் தருணறுநீர் தேவ்வு
[மாபோல்.

ஓ சவுனகாதி முனிவர்களே! அரி பிரமேந்திராதியராலு மறி தற்கரிய பரம்பொருளாகியும், பலவுலகங்களையும் மங்காமற்றரிப் பிக்கவல்ல தாரகமாகியும், ஆன்மாக்களுடைய மும்மலங்கட்கும் மும்மதங்களைப் பொழியும் மூர்த்தியாகியும், துட்டர்களை யெல்லாஞ் சங்கரிக்கும்படியான காரகமாகியும், வேதாகம புராணங்க ளோங்கு மாறு தரணிபாரந் தவிர்க்கவல்ல சுயம்புவாகியும், எல்லாவுயிர்கட் குங் கன்மங்களைமூட்டிப் பிழைப்பிக்குங் கருணாநிதியாகியும், பத்த ராயினோர்க்கு இம்மையிற்போகமும், மறுமையில் வீட்டையுமளித் தருளுகின்ற கர்த்தவ்வியமாகியும், சாதுக்களாயினோரை யடுத்துப் புரந்தருளுகின்ற செல்வமாகியும், பெரிதான விக்கினங்களை யெல் லாங் கெடுத்து இரட்சித்தருளுகின்ற பெருவாழ்வாகியு மிராநின்ற விநாயகமூர்த்தி யானவர், கபிலமுனிவருடைய சிந்தாமணியைக் கவர்ந்த கணாசுரனை வெல்லுமாறும் அவராசீர்மத்தி லவதரித்தும்,

அதை மீட்டுமவர்க்களித்தும், அதனால் கபிலவிநாயகர், சிந்தாமணி விநாயகர், சுமுகவிநாயகரென்னும் இம்மூன்று திருநாமங்களைப் பெற்றதும், அக்கபிலமுனிவருடைய குணாதிசயங்களும், அவர்கட்கு அச்சிந்தாமணி கிடைத்த வரலாறுஞ் சொன்னோம். இப்பால் அவ்விநாயகமூர்த்தியானவர் உயிர்களது வருத்தமெல்லாம் ஒழியுமாறு தமது பெருங் கருணையோடு சுயேச்சையினாற் கஜானனாவதாரஞ் செய்தருளிய திருவிளையாடலைச் சொல்லுவோம் கேட்பீர்களாக!

முன்னொரு கற்பத்திற் பிரமதேவனானவன் சத்தியலோகத்தில் வீற்றிருக்கிறபோது கொட்டாவி விட்டனன். அதினின்றும் ஓர் புருடனுதித்தனன். உடனே சொர்க்க மத்திய பாதலமென்னும் மூவுலகங்களினும் இரத்தமாரி சொரிந்தது. அப்புருடன் செம்பரத்தம்பூவினை நிகர்த்த நிறத்தினையும், பத்துத்திசைகளினுஞ் சென்று வீசும்படியான இயற்கைமணம் வாய்ந்த வடிவத்தினையும், விண்ணளவி லோங்கிப் பாரித்திருக்கின்ற மெய்யினையும், பஞ்ச புட்ப பாணங்களைக் கரத்திலேந்திய மன்மதனையொத்த அழகினையும், யாவருஞ் சிரம்பனென்று சொல்லும்படி வாய்ந்த பத்து சிரத்தினையும் உடையவனாகி எதிர்நிற்க, அவனை அப்பிரமதேவனோக்கி நீயாரென்று வினவினன். அதற்கச்சிரம்பன் தனதுள்ளச்செருக்கினை மீக்கொண்டு யான் நினது வாண்முகத்தினின்றும் உதித்தமையால் உனக்கு மகனாகும். அறிவிலார்களைப்போலவென்றும் அறியான்போன்று கேட்டது அதிசயமாயிருக்கின்றது. இனியான் வசித்தற்கு இடமும் பெயருஞ் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்டனன். அதற்குப் பிரமன் அன்பு மச்சமுங்கொண்டு, மைந்தனே! நீ சிந்தூர நிறத்தினனாகியிருத்தலினால் நினக்குச் சிந்தூரனென்னும் பேருண்டாகுக! திரிலோகங்களினுஞ் சென்று நினக்கினிய தலத்தினைக்கொள்ளுக! உலகைனைத்தும் நினது வசமாகுக! விண்டு முதலிய தேவர்களாலும் உனக்கு எக்காலத்தும் யாதொரு அச்சமும் இன்றாக! நீ கோபங்கொண்டு யாவரையேனும் நினதுகரத்தாற் றழுவுவையாயின் உடனே அவர்களுடலம் நீறுருக! தேவர்களால் விடுகின்ற அத்திர சத்திரங்களாலும் உனக்கு இறுதிநேராதாக! இவை யனைத்தையும் உனக்கு யான் புத்திரவாஞ்சையினாற் கொடுத்த வரமாகக்கொள்ளுக! என்று பிரமதேவன் கூற, அவ்வரமனைத்தையுஞ் சிந்தூரன் கைக்கொண்டு, எந்தையே! தவம், தானம், விரதம், கேள்வி, கருமம், முதலியவைகளொன்றுமில்லாதவெனக்கு எல்லாவரங்களையும்ளளிதிற்றந்தனையே!

யென்று மகிழ்ந்து விடைகொண்டு, பூவுலகத்தினை நோக்கிச் செல்லுகின்றவன், நமது பிதாவானவர் தவந்தானுதிகளில் ஒன்றை யுஞ்செய்யாத நமக்கு அளவற்ற வரங்களை யளித்தனரே, அவைக ளனைத்தும் பொய்யோ! மெய்யோவென்று ஐயமுற்று, அவைகளைச் சோதிக்கவேண்டும் என்று நிச்சயங்கொண்டு மீட்டும், பிரமதேவ னிடத்தில் வந்து சத்தசாகரங்கள் துளும்பவும், அண்டகடாகங்கள் பிளக்கவும், திரிலோகங்களும் நடுங்கவும், உடுக்களனைத்தும் உதிர வும், கற்பங்களெல்லாங்கலங்கவும், பறவைகள் யெல்லாம் மாயவும், விருட்சங்கள் யாவும் விழவுமான ஆரவாரத்துடனே அட்டகாசஞ் செய்து, அப்பிரமதேவனைத் தனது கரத்தாற்றழுவிப்பிடிக்க நேர்ந் தனன். அதற்குப் பிரமதேவன் அஞ்சி, அடாமூடனே! நீ இத் தன்மைத்தான துட்டனென்றறியாது புத்திரவாஞ்சையினுல் வீணே அனந்தவரங்களை உனக்குக் கொடுத்துவிட்டேன். அப்படிக்கொத்த என்னையே தழுவிக்கொல்ல வந்தனையல்லவா? இனிஉன்னைக்கொல்ல விநாயகமூர்த்தி அவதரித்தருளுவரென்று சபித்தனன். அதைக் கேட்ட சிந்தூரன் மிகுந்த கோபங்கொண்டு மீளவும், ஒரு அட்டகா சஞ்செய்தான். அதனைப் பிரமதேவன் கண்டு நடுங்கி, அலறிப் பெரு மூச்செறிந்து அவ்விடத்தினின்று மோடி, வைகுந்தத்தில் ஆதி சேடன்மீது பள்ளிகொண்டிருக்கின்ற விண்டுவினையடைந்து, கண் களில் நீர்சொரியும்படியாக அவரது பாதபதுமங்களில் வீழ்ந்து பணிந்தனன்.

உடனே விண்டுவானவர் அப்பிரமதேவனுக்கு ஓர் ஆசனந்தந்து இருக்கச்செய்து, ஓ சதுமுகனே! உனக்கு இவ்வாறு நெஞ்சுதுடிக்க வும், நெட்டுயிர்ப்பெய்தவும், சரீரம் நடுங்கவும், முகாரவிந்தம் வாடவு மான தீங்கு யாதுநேர்ந்ததென்றுகேட்க, ஐயனே! யான்கொட்டாவி விட்டேன்; அதினின்றும் ஓர் புருடனுதித்தனன். அவனை எனது புத்திரனென்றெண்ணி அளவற்ற வரங்களைக்கொடுத்தேன், அவன வைகளைக்கைக்கொண்டு சென்றுமீட்டும் என்னையே கொல்லவந்து மிகுந்த துன்பங்களைச்செய்தனன், என்ன செய்வேன்! அப்பாதக னெதிரில் நிற்கவஞ்சி இங்ஙனம் ஓடிவந்தேன். தேவரீர்அவனை எவ்வி தத்திலாகிலுஞ் சங்கரித்து என்னைப்பாதுகாத்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனன். அவையனைத்தையுந் திருமால் கேட்டுத் துயர மெய்தி "ஆய்ந்தோய்ந்துசெய்யாதான்காரியந் தான்சாகக்கேடுதரும்" எனமேலோர் சொல்லும் வாக்கியத்திற் கிலக்கியமாகச் சிறிதேனும்

அவன் குணாதிசயங்களை ஆராயாது வரங்களைக் கொடுத்துவிட்டனை. இனி உன்னாலும் நம்மாலும் அவன் அழிபவனன்று. கன்மவயத்தால் வருங்கலக்கங்களை யாவர் விலக்கவல்லவர்கள்; அந்தோ! தேவர்களனைவோர்க்குந் துன்பத்தினை விளைத்துவிட்டனை. வேதாகம நெறிகளனைத்துங் கெடச்செய்தனை. நம்போலிகட்கெல்லாம் மிகுந்ததாழ் வினையுண்டாக்கினை. சகலதுட்டர்களையும் நாசஞ்செய்வதற்குச் சிவபிரானேயன்றி மற்றெனையோராலும் முடிவதன்று. என்று இவ்வாறு இருவரும் வார்த்தையாடிக் கொண்டிருக்கின்ற சமயத்தில் தொலையாமல் வல்வினைதொடர்ந்து வருமாறுபோல, அச்சிந்தூரன் அப்பிரமனையே தேடிவந்து, அவன் விண்டுவினோடு வசனித்திருக்கின்றமைமையைக் கண்டனன். பின்னர் அவ்விண்டுவை அப்பாதகன் நோக்கி, ஓமகாமாயனே! நீஎன்னோடு யுத்தஞ்செய்யவாராமற்போவையெனில் உன்னையும் உன்னையடுத்திருக்கின்ற இவனையும் இந்நிமிடத்திற் சாம்பராக்கி விடுவேனென்றனன். அதனைக்கேட்டலும் விண்டுவுக்கு மனம் நடுங்கி, அந்நடுக்கத்தை வெளியிற்றோன்றாதபடி தம்முள் மறைத்துக்கொண்டு இவனை வணக்கத்தோடு நல்லவார்த்தைகளாடி தப்பித்துக்கொள்ள வேண்டுமெனநிச்சயித்து, மிகுந்த விநயத்துடனே அவன்முகத்தைநோக்கி, ஓ சுத்தவீரனே! மலையோடும் மலையுத்தஞ்செய்தால் மானமும் புகழுமுண்டாகும். அல்லை புனலோடு யுத்தஞ்செய்தால் பராக்கிரமமுண்டோ? யானோ ஓராலிலையில் ஒன்றிக்கொண்டிருக்கின்ற நொய்மையன். இஃதன்றிச் சாத்வீகத் தொழிலினால் காவற்றலைமை பூண்டிருக்கின்றவன். இப்பிரமனோ வென்றால், வண்டேறத்தாங்காத பூவில் வசித்துக்கொண்டிருக்கிற எளியன். இதல்லாமல் சாத்திரங்களைக்கூறி உலகங்களை யுண்டாக்கும் ஒரே தொழிலினைக் கற்றவன். ஆதலால் யாங்களிருவரும் உன்னோடு யுத்தஞ்செய்யமாட்டோம். நீயோ எல்லாரையும் வெல்லத்தக்க பராக்கிரமசாலி. உன்னோடு யுத்தஞ்செய்வதற்கு உலகமனைத்தையுசங்கரிக்குந் தொழிலினையுடையவொருவனிருக்கின்றான். அவனோ மகா பலத்தையுடையவன். இதுகாறும் அளவற்றபேரை அதஞ்செய்திருக்கின்றான். யாங்களிருவருங் கர்விக்கின்ற போதெல்லாம் அவன் வந்து எங்களாண்மைகளை யடக்கி யிருக்கின்றனன். மலைகளுக்கெல்லாம் மேலான மகமேருவை அவன்கரத்தில் வில்லாகப் பிடித்திருக்கின்றான். பர்வதங்களனைத்தும் ஒன்றாய்த்திரண்டதற்கொப்பான புஜபல பராக்கிரமத்தையுடையவன். அவனுடைய

பத்தினியோ மலைகள்யாவுக்கும் அரசனாகிய இமாசலராசன் புதல்வி, அவன் வீற்றிருக்குமிடமோ வெள்ளிமலை, இன்னும் இத்தன்மைத் தான அளவற்ற பெருமிதங்களினால் அவன் யாவருக்கு மிறைவனாகி யிருக்கின்றனன். ஆதலால், அவனோடு எதிர்த்து யுத்தஞ்செய்து உனது பராக்கிரமங்களைச்செலுத்துவையாயின் அதனால் உனக்கு மானமும், புகழுமுண்டாவதன்றி எல்லாவுலகமும் உனது கீர்த்தியைப் பாராட்டும். அவ்வாறின்றி ஓராவிலைக்கும் அரவிந்தத்திற்கும் இலக்கான குறைந்த வலியினையுடைய எங்களோடு நீ எதிர்ப்பது மிகவும் எளிமையென்று சொல்லினர்.

அவையனைத்தையுஞ் சிந்தூரன் கேட்டுச் சிவபிரானை யுத்தஞ் செய்வதற்கு லட்சியமாக்கி, விண்டுவின் சொல்லாகிய மதுவினைப் பானஞ்செய்து, வெறிகொண்டவனைப் போலக் குதித்து, ஊழிக்காலத்திலுண்டாகின்ற இடியேற்றினை யொப்ப வார்ப்பரித்துக், கைலாயகிரியை நோக்கிப்பாய்ந்தனன். அப்பால்விண்டுவும் பிரமனும் அவன் செய்த கோலாகலத்திற்கஞ்சித் தமது செவிகளைப்பொத்திக்கொண்டு மண்ணிற்செய்த மாவைப்போலவும், மரத்திற்செய்த பிரதிமைபோலவும், அசைவற்று நின்றார்கள். தேவர்களெல்லாம் அறிவற்று வீழ்ந்தார்கள். மற்றைய சீவராசிகளனைத்தும் எவ்வாறாயினவோ? அதனை யாவராலுஞ்சொல்லி முடிவதன்று. இவ்வாறு கயிலையை நோக்கிப்பாய்ந்துவந்த சிந்தூரனைச் சிவபிரான் யோகத்திலிருந்தமையால் அவன் வந்ததை அறிந்திலர். அவருக்கருகிருந்த சிவகணங்களிற் சிலர் அவ்வவுணனைக்கண்ட மாத்திரத்தில் பயந்து சோர்ந்தார்கள். சிலர் நெடுமூச்செறிந்து ஒடிப்பதுங்கினார்கள். உமாதேவியாரும் அவனைக்காண்டலும் மனங்குழைந்து பயந்தனள். சிவபிரானை யுத்தத்திற்கு வருமாறு * அறைகூவிய சிந்தூரன் பின்னர் உமாதேவியைப்பார்த்து, அழகில் இவளின் மிகுந்தவர் ஒருவரையுங் காணேமாதலால், எவ்விதத்திலேனும் இவளைக் கொண்டுபோக வேண்டுமென்று நினைத்து, அம்மனுக்கு நேராகவந்தனன். அவன் வரவைக் கண்ட உமாதேவியார் நடுங்கிப் பூனைவரக்கண்ட கிளிபோலப்பயந்து, அருகிலிருந்த நாயகரை நோக்கி, சுவாமீ! முனிவர்கள் தேவர்கள் முதலாயினோர் உருகிய உள்ளத்தோடும் வழிபாடுசெய்ய அவர்கட்குத் தருமாதி நாற்பொருள்களையு முதவவல்ல தேவரீருக்கு நீண்ட தியானத்திலிருக்கும்படியான பொருள் வேறில்லையே? இனி செய்யாமற்செய்கின்ற இத்தியானத்தை விடுத்து முன்னர் தேவரீருக்குப்

* அறைகூவல் - போருக்கழைத்தல்.

பிழையினைச் செய்தவர்களை யெல்லாங் கண்ணாலும், நகையாலும், உகிராலுங் காலாலுங் கடந்து ஜயங்கொண்ட பராக்கிரமத்தினை இப்போது என்னைத் துன்பஞ்செய்ய அஞ்சாது வருகின்ற மேலான வலியினையுடைய இப்பாதகனிடத்துங் காட்டியருளல் வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனர். அதைக் கேட்டலுஞ் சிவபிரான் விழித்தருளி, உடனே வேங்கை யாதனத்தை விட்டெழுந்து கரத்திற்றுடியுஞ் சூலமுமேந்தி மகாஉக்கிரத்தோடும் அவனெதிரிற் சென்றனர். அவனும் சுவாமியை நீறுக்குவேனென்று தனது கையாலவரைத் தழுவப்போயினன். அச்சமயத்தில் அவ்விருவர் மத்தியினும் இமைக்குமுன் விநாயகப்பெருமான் பிராமணவடிவங்கொண்டு மிகுந்த பிரயாசத்தோடும் வந்து நின்று சிவபிரானையுஞ் சிந்தூரனையும்பார்த்து, நீங்களிப்போது ஒருவரையொருவர் தழுவிப் பிடித்தலைவிட்டு, உங்கள் பராக்கிரமத்தை அத்திரசத்திரங்களினால் யுத்தஞ் செய்து காட்டுங்கள் பார்ப்போமென்று அவர்கள் மத்தியில் தமது பரசாயுதத்தினை நாட்டி ஒருபாரிசத்தில்நின்று பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர். அந்தணர் வடிவாய்வந்த விநாயகப்பெருமான் கூறிய வார்த்தைகட்கு இருவருஞ் சம்மதித்து, அத்திரசத்திரங்களால் நெடுநேரம் யுத்தஞ்செய்தார்கள். பின்னர் சிந்தூரன் அதனைவிடுத்து இவ்வாறு நீடித்து யுத்தஞ் செய்வதில் செயமடைவது அரிதென்று நினைத்து, சிவபிரானைத் தனது கையினாற் றழுவச் சென்றனன். அத்தருணத்தில் இருவர் மத்தியினும் நாட்டியிருந்த பரசானது எழும்பிச் சிந்தூரன்மீது தாக்கித்தடுத்தது. அத்தடையைத் தடுத்துக்கொண்டு செல்லமாட்டாது மீட்டுந் திரும்பிய சிந்தூரனைப் பிராமணவடிவமாய் வந்த விநாயகப்பெருமான் பார்த்து, இனி நீ காலாகாலராகிய சிவபிரானுடைய சூலாயுதத்தினால் நீறுகுவை! அமரர் முதலியோரை ஆலபோஜனஞ் செய்து ஆட்கொண்டருளிய கிருபாமூர்த்தியையும் பகைக்கலாமோ? திரிலோகங்களினும் அவரைப் பகைத்து வாழ்ந்தவர்கள் யாவரிருக்கின்றனர்? இனி தப்பி ஓடிப்போகும் வகையைத் தேடக்கடவையென்று திருவாய்மலர்ந்தனர். அதற்குமேல் சிந்தூரன் பயந்து இனி யாமிங்கு நீடித்திருந்தால் இறுதி நேருவதற்கையமில்லை. ஆதலால், இவ்வந்தணன் கூறியசொல்லே உறுதியாகுமென்று மனத்தின் கண்ணிச்சயித்து, உடனே அவ்விடத்தினின்று நீங்கிப் பூவுலகத்திற் சென்றனன். பின்னர் சிவபிரான் யுத்தத்தை நிறுத்தி சந்தோஷமுற்றிருந்தனர்.

இப்பால் உமாதேவியார் அந்தணராய் வந்த விநாயகமூர்த்தியைப்பார்த்து, ஐயா! எதிர்த்துவந்த சத்துருவை எளிதிற்றுலைய விட்ட நீ யாரென்று கேட்டனர். அதற்கவர் வாய்மொழியா லுத்தரங்கூறாது தாம் எடுத்திருந்த பிராமண வடிவத்தை மாற்றி, இரு மருங்கினுஞ் சித்தி புத்திகளோடும் நான்குத் திருக் கரங்களோடும், சிங்கவாகன மூர்த்தமது சுயரூபத்தைக் காட்டியருளி, ஓ புவனகாரணியே! உன்னைப்பிடிக்க அதிவேகத்துடனே வந்து சென்ற சிந்தூரனைச் சங்கரிப்பதற்கு யாம் உனது உதரத்தின் கண் அவதரிப்போம். இதனை மறக்கற்க! இனி யாவற்கும் அஞ்சற்க! என்று சில இனிய வார்த்தைகளையாடிக் கரந்தருளினர். அதை உமாதேவியார் கேட்டுச் சந்தோஷமாயிருந்தனர்.

இப்பால் முன்னம் பூலோகத்தை நோக்கிச்சென்ற சிந்தூரனுல் அளவற்றசோலைகள், கால்கள், ஆறுகள், வனங்கள், நகரங்கள், நாடுகள் முதலானவைகளோடு அளவிறந்த வீரர்கள், வேதியர்கள், பெரியோர்கள் முதலானுேரெல்லாந் தழுவப்பட்டு, சர்வசங்கார காலத்தைப்போல எங்கும் நீறுயின. வேதவொழுக்கங்கள், தவங்கள், தானங்கள், மகங்கள், தருமங்கள் முதலியவைகளெல்லாஞ் செய்வாரின்றி இந்திரன் முதலியதேவர்கட்கு அவிப்பாக முதலானவைகள் கிடையாமல் மிகுந்த பசியினுல் வாடித் துயரமுற்றுர்கள். பூவுலக முழுவதும் பாழ் படுத்திய அப்பாதகன் மீட்டும் வானுலகத்தையும் பாழ்செய்ய வந்தனன். அதைத் தேவர்களறிந்து பயந்து யாவரும் பிரமதேவனிடத்திற் சென்று பணிந்து முறையிட்டார்கள். அதைக் கேட்ட பிரமதேவன் தானுந் துயரத்துளழுந்தி இனி இதற்கென்ன செய்யக்கடவோமென்று மனங்கலங்கி பின்னர் ஒருவாறுதேறி எல்லாத்தேவர்களோடும் விநாயகமூர்த்தியைத் துதிசெய்வதாயினன்.

யாவ னுெருவ னயனெமோ லகிலாண் டமுமீன் றெடுக்கின்றுன்
யாவ னுெருவன் குணமாயு மியம்பு மூவ ருருவாயு
மேவு குணுதீ தனுமாயும் விளங்கா நின்ரு னத்தகைய
தேவன் கமலத் தாளிணைக்குச் சிறியேம் வணக்கஞ் செய்கின்றும்

பூத மைந்து மிருசுருடம் புகழ்சேர் துறக்க முடுதிசைவேற்
போது நதிகுய் யகரியக்க ருரகரரக்கர் மனிதர்கள்கோக்
காதி விருகங் களுஞ்சேந்துக் களுநா ளுபூ தமுவே
ழாத னிலைத லழிதலேவ னருளா லவற்குப் பணிகின்றும்

உலக முழுதுந் தனதுதரத் துறைவித் திருக்கின் றான்யாவ
னிலகு மனாதி சித்தாந்த மாகி யிருக்கின் றான்யாவ
னுலவில் பலவே றாமுருவ முடையான் யாவன் மலமணுகா
வலகி லறிவன் யாவனவ னடித்தா மரைக்குப் பணிகின்றாம்

யாவ னொருவ னடியாரை யெய்த்த விடத்திற் புரக்கின்றான்
யாவ னொருவன் றயித்தியரா லினைவா னவுரை யழிக்கின்றான்
யாவ னொருவன் வழிபடுவா ரிடருக் கிடரைப் புரிகின்றான்
யாவ னிகரி லாவிறைவ னவன்போற் றாள்கள் பணிகின்றாம்

இவ்வாறு பலமுறை தோத்திரங்கள் செய்து சகல சீவராசிகட்கும் ஆதாரபூதமாயிருக்கின்ற கர்த்தனே! வேதவொழுக்கம், தருமம், தானமுதலானவைகளெல்லாங் கெடுமாறும், சிறியேங்கள் பல விடர்களுள் வீழுமாறும், இடைவிடாது தீங்குசெய்து வருகின்ற கொடும்பாவியாகிய சிந்தூரனென்பவன் எந்தவிதத்தாற் றேவரீருடைய திருவருளால் நிருமித்திடப்பட்டனனோஅறிகின்றிலேம், ஓ தேவேசா! ஓ மகாதேவா! தேவரீரைத் தீனரட்சகரென்று எல்லாவுயிர்களுந் துதிசெய்கின்றதால், பாதகங்களனைத்தும் ஓர் வடிவமாகி வருகின்ற சிந்தூரனைச் சங்கரித்து அடியேங்களைத் துன்பமணுகவொட்டாமற் காத்தருள வேண்டு மென்று பிரார்த்தித்தார்கள், அதற்கு விநாயகமூர்த்திகிருபைகூர்ந்து அவர்களெதிரில்பிரத்தியட்சமாகி, மிக்க துயரத்தோடும் பணிந்தழுது தமக்கெதிரில் நிற்கின்ற தீனர்கள்மீது தமது கிருபாநோக்கத்தினைப் பரப்பி, தேவர்களே! நீங்கள்செய்த தோத்திரங்கட்கு மனமுவந்தோம். அத்தோத்திரங்களை யாவரேனும் நமது சதுர்த்தியிற் சொல்லுவார்களாயின், அவர்களது நோய், வறுமை, இடர், அல்லல் முதலிய துன்பங்களனைத்தையுமறுத்து, அவ்வவர்கள் கோரிய இட்ட காமியார்த்தங்களைக் கொடுப்போம். பிரதிதினந் துதிப்போர்கட்கு எக்காலத்துந் துன்பமென்பதணுகாது. யாம் உமாதேவி வயிற்றிற் புத்திரனாக அவதரித்து உமக்குத் துன்பத்தினைவிளைத்து வருஞ் சிந்தூரனைச் சங்கரித்து, மீட்டும் பழையபடி திரிலோகங்களையுமளித்து ரட்சிப்போமென்று திருவாய்மலர்ந்து, தமது திருவுருவைக் கரந்தருளினர்.

இவ்வாறு அண்டாண்ட புவனங்களாய், மற்றப் பொருள்களனைத்துமாய் எல்லாவுயிர்கட்கும் உயிராய், காரணபூதமாய், பிறவுள்ளனவுமாகி, அவற்றிற்குக் காட்சியாயளவுபடாமல் விளங்குந்தேவ தேவோத்தமராகிய எமது விநாயகக்கடவுள் திருவாய்மலர்ந்து, தம

துருக்கரந்தருளினர். உடனே உமாதேவியுதரத்திற் கருவாயினர். அக்குறிப்பை அத்தேவியாரறிந்து சிவபிரானைத் தொழுதெழுந்து, சுவாமீ! அடியாள் வயற்றிற் கருப்பந் தரித்திருக்கின்றமையால் அவ் வூட்டினந் தணியும்படியாகக் குளிர்ச்சியோடுங்கூடி வாசனை வீசுகின்ற பல விருக்கங்களையுடைய நீழலும் அனந்தவளங்களை யுடைத்தாயிருக்கின்ற புனிதமுள்ள நதிகளுமெங்ஙன மிருக்கின்றனவோ அங்ஙனமடியாளைச் சேர்க்கவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, அதைச் சிவபெருமான் கேட்டு, உடனே ரிஷபவாகனத்தின் மீது தானுந் தேவியுமாக ஆரோகணித்து அளவற்ற தேவர்கள் புடைசூழ்ந்து வரும்படியாகப் பூவுலகத்தி லிழிந்து, சோதிமரம், அசோகு, கடம்பு, சூதம், நாகம், வாழை, புன்னை, குருந்து, தேக்கு, ஆரம், அகில், குங்குமம், வேங்கை, சண்பகம், சாளம், வன்னி, பலாசு, அரசு, அத்தி, இலவங்கம், நரந்தம், புன்னை, பாடலம், மந்தாரம், முருக்கு, கொன்றை, தாதகி, வஞ்சி, கூதளம், குரவு, கோங்கு, மரா, தேற்று வெள்ளில், நெல்லி, வருக்கை, இலவு, தான்றி, வகுளம், நெய்தல், முன்னம், வில்வம், மாதளை, வெட்பாலை, குறிஞ்சி, வெட்சி, நொச்சி, கற்பூரவாழை, கமுகு, தெங்கு, நிரந்து, மயிலை, மாதவி, மல்லிகை, மௌவல், முல்லை, பித்திகை, ஏலமுதலாயுள்ள விருக்கசாதிகளும், கருங்குவளை, ஆம்பல், கமலம், உற்பலம், அனிச்சமுதலிய புட்பங்கள் மலர்ந்து அன்னமுதலிய பட்சிகள் நிறைந்து விளங்குகின்ற அளவற்ற பொய்கைகளும், ஒப்பற்ற வளங்களோடு மலிந்து வெள்ளிய திரைகளைப் பரப்பி நுரைத்து விளங்குகின்ற அனந்தம் பொய்கைகளும், கொண்டல்களனைத்தும் வந்து மேய்தலைச் செய்யத்தக்க சிறந்த நதிகளும், சந்திரகாந்தம் பளிங்குமுதலியவைகளாற் கட்டப்பட்டிருக்கின்ற அளவற்ற உப்பரிகைகள் நிறைந்த வீடுகளும், குயில், புறா, கிளி, பூவை, மயில், கின்னரம், வண்டு முதலியவைகள் உலாவிப் பலவகைப்பட்ட கீதங்களைப் பயில்கின்ற வெண்மணற் குன்றுகளும், சிங்கம், புலி, கரடி, யானை, முதலியவைகள் உல்லாசமாய் உலாவுதல் செய்கின்ற அனந்தம் பொதும்பர்களும் இன்னும் இத்தன்மைத்தான எண்ணற்றவளங்களைவாய்ந்த பரியலி என்னும் வனத்தினையடைந்து, அரிசந்தனம், கற்பகம், சந்தானம். பாரிசாதம், மந்தாரமென்னும் ஐவகைத் தருக்கள் அளவற்றனவாக நெருங்கவும், பதுமநிதி சங்கநிதி என்றும் இருவகை நிதிகள் ஆயிரமாயிரமாக நிறைந்தபல பொய்கைகள் புடைசூழவுமாக வச்சிரம், கோமேதகம்,

புட்பராகமுதலிய நவரத்னங்களைக்கொண்டு சிந்தாமணியினால்அழகு பொருந்தச் சமைத்திருக்கின்ற மண்டபத்தில் தாமுந் தமது தேவி யும் இடப வாகனத்தினின்று மிறங்கி யமர்ந்தருளினர். இவ்வாறு அச்சோலையின்கணிறைந்த புட்பங்களின் பரிமளங்களோடு கூடிவரு கின்ற சிறுதென்றலானது தமது திருமேனியிற் படும்படியாக அம் மண்டபத்தி னடுவில் வீற்றிருக்கின்ற அம்மையப்பருடைய சந்நி தானத்தின் முன்னர் சிலர் ஆனந்தக்கூத்தாடினார்கள். சிலர் சாஷ் டாங்க நமஸ்காரஞ் செய்தார்கள். சிலர் கைகூப்பி எதிர் நின்றார்கள். சிலர்பாடல்களினாற் றுதித்தார்கள். சிலர் நான்கு மருங்கினுஞ்சூழ்ந் திருந்தார்கள். சிலர் பணிவிடைகளை நடாத்தி வந்தார்கள்.

இவ்வித வைபவங்களோடு வீற்றிருக்கின்ற காலத்தில் சிலநாள் சிவபெருமான் யோகந்திலிருந்தனர். உமாதேவியார் தமது பாங்கிய ரோடு நடந்துசென்று வெண்மணற் குன்றுகளிலேறியும், பளிங்கு உப்பரிகைகளிலுலாவியும், மாநிழல்களிலிருந்தும், மலைகளின்மீதி லிவர்ந்தும், பொய்கைகள் ஓடைகள் நதிகள் முதலான இடங்களை யடைந்தும், மிகுந்த இன்பத்தோடு தமக்கிஷ்டமானபடி விளையாடல் செய்திருந்தனர். இப்படியிருக்கும் நாளையில், ஒருநாள் சந்திரசடா தர மூர்த்திக்கு அன்பனாகிய கயமுகாசுரனென்பவன் அங்கு வந்து சிந்தாமணியாற் சமைத்திருக்கின்ற விசித்திரமான மண்டபத்தினை யடுத்து அதனைத் தனது கொம்பினால் முட்டியெடுத்து நிலத்தில் விழத்தள்ளினான்.

என்று சூதபுராணிகர் சொல்லலும், சவுனகாதி முனிவர்கள் தொழுது, சுவாமி! சிவபிரானுக்கு அன்பனாயிருக்கின்றவன் கயமுகத் தையுடைய ராட்சசனானதற்குக் காரணமென்ன? அன்றியும் அவன் அன்பனாயிருக்கின்ற கயவரைப்போலச் சிவபிரானைச் சற்று மதியா மல் அவரெழுந்தருளியிருக்கின்ற மண்டபத்தை முட்டி நிலத்தில் வீழ்த்தவேண்டுவதென்ன? அந்த வரலாற்றினையுஞ் சொல்லியருளல் வேண்டுமென்று கேட்டார்கள். அதற்குச் சூதபுராணிகரிசைந்து, ஓ சவுனகாதி முனிவர்களே! முன்னொரு யுகத்தில் மயேச்சுரனென்றும் ஓரரசனிருந்தான். அவன் நான்கு வேதங்களையுமோதி வஸ்து நிச்சயந் தெரிந்து பதினென் புராணங்களையும்வழுவறக்கேட்டு, தரும சாத்திரங்களையறிந்து நடாத்தி, விபூதி உருத்திராக்க முதலியவை களை யணிந்து திரிகாலங்களினுஞ் சிவபூஜையும் வழாது முப்பத் திரண்டு லட்சணங்களையுங் குறைவறவாய்ந்து மலபாசங்களைத்

துறந்து மெய்ஞ்ஞானச் செல்வத்தினிலோங்கி அஷ்ட ஐசுவரியங்களோடு மநுநீதி முறைமைப்படி உலக முழுவதுந் தனதரசாட்சியினைச் செலுத்திக் குறைவற வாழ்கின்ற நாளையில், ஓர் நாள் பிரகஸ்பதிதேவர் அவ்வரசனிடத்திற் செல்ல, அவ்வரசன் அவரை எதிர்கொண்டுசென்று அழைத்துவந்து விசித்திரமான ஓராசனத்தின்கணிருக்கவைத்து அர்க்கியபாத்திய ஆசமனுதிகளைச் கொண்டு பூசித்து சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்தெழுந்து மிக்க பக்தியோடு பலமுறை தோத்திரஞ் செய்து நின்றனன். பிரகஸ்பதிதேவர் அவன் செய்த வழிபாட்டிற்கு மனமுவந்து, அரசனே! யாம் உனது ஆண்மையையும் புகழையும் நீதியையும் ஊக்கத்தையும் பண்பினையும் பலவாறு கேள்வியுற்று உன்னைக் கண்டுபோமாறு இங்கு வந்தனம். ஆனல் இதுகாறுங் கேட்டதைவிட இப்போது உனது குணதிசயங்களை நேரிற்காணுமிடத்து என்மனங்கு அதிகமாக விருக்கின்றன. நமது பாதங்களிலன்போடு வணங்கிய உனது சிரமானது முனிவர்கள் தேவர்கள் பெரியோர்கள் முதலியோரால் வணங்கப்படுகவென்றனுக்கிரகித்தனர். அதை அவ்வரசன் கேட்டவுடன் அளவற்ற மகிழ்ச்சிகொண்டு, சுவாமி! தேவரீர் கொடுத்தருளியதிருவாக்கு எப்போது அடியேற்குப் பலித்திடுமென்று கேட்டனன். அதற்குப் பிரகஸ்பதி தேவர் சொல்லுவார்: அரசனே! நீ எப்போது யானையிடத்திலுற்பத்தியாகின்றனையோ, அப்போது நமது வாக்கு முதில்லாது பலிக்கும். இதுவேயன்றி உடனே நீ சிவானுக்கிரகத்தினல் முத்தியுமடைவையென்று சொல்லி எழுந்து போயினர். பின்னர் ஓர் காலத்தில் மகேச்சுரராசன் தனது நாடுகளை யெல்லாங் காத்தற்பொருட்டு அளவற்ற சேனைகளோடும் பட்டணத்தினின்றும் வெளிக்கொண்டு வழியிற் செல்லுகின்றபோது, அவனுக்கெதிரே நாரத முனிவர் வந்தனர். அப்போது முன்னர் அவ்வரசனுக்குப் பிரகஸ்பதிதேவர் கொடுத்தருளிய வாக்கு பலிக்குங்காலஞ் சமீபித்ததினலோ அல்லது அவனைப்புடைசூழ்ந்து அளவற்ற சேனைகள்நெருங்கிப்போனதினல் தனது பார்வை யெட்டாமற்போனதினலோ, நாரத முனிவருக்கு அவ்வரசன்வந்தனைமுதலிய வழிபாடுகளைச்செய்யாமற்சென்றான். அதனல் அம்முனிவருக்கு மிகுந்த கோபமுண்டாகி, ஓ அரசனே! நீ காட்டிற் சஞ்சரிக்கின்ற யானைபோல என்னை வணங்காது செல்கின்றனை யாதலால், இந்தச் சனனமொழிந்த பின்பு யானைக் குழாத்திலுள் யானை முகனகப்பிறந்து கயமுகாசுரனென்னும் நாமத்தினைக்கைக்கொண்டு சிலகாலத்தின் பின்னர் சிவபெருமான் காத்தி

ளுல் உனது சென்னி அறுபட்டு மீட்டுமவருடைய கிருபையினுலே கயிலாயத்தின்கண் மேன்மைபெற்றிருப்பாயென்று சொல்லிச் சென்றனர். இவ்வார்த்தைகளனைத்தும் நீதியிற்சிறந்த மஹேச்சுரராசன் செவியிலேறலும் ஆ! ஆ! என்ன அற்புதம்! அற்புதமென்று சந்தோஷித்து முன்னம் பிரகஸ்பதி தேவர் சொல்லியவாறும், இப்போது நாரத முனிவர் கூறிய செய்தியும் ஒத்துவந்த தல்லவாவென்று ஆச்சரியமுற்றுப் பின்னும் அளவற்றநாள் அந்தச்சரீரத்துடன் அரசனுக வாழ்ந்திருந்து தனது ஆயுள்முடிந்தபின்பு பரியலி வனத்தில் வாசமாயிருந்த யானையின்பால் யானைமுகனுகப்பிறந்து கயமுகாசுரனென்னும் பெயரை வகித்து பூர்வக்கியானமும் சிவபக்தியுமுடையவனுய் அளவற்றநாளிருந்து, முற்சனனத்தில் தனக்குப் பிரகஸ்பதி தேவரும் நாரதமுனிவருஞ் சொல்லியதையும் அச்சொல்லின்படி மறுசனனத்தி லடைந்ததையும் யோசித்து தன்னையாட்கொள்ள வல்ல சாமியையுந் தியானித்து வந்து, சிவபிரானெழுந்தருளியிருந்த மண்டபத்தைத் தனது கோட்டினுல் முட்டித்தள்ளினன்.

ஓ சவுனகாதி முனிவர்களே! இனி அவன் சிரமானது முன்னம் பிரகஸ்பதி தேவர் கூறியபடி முனிவர்கள், தேவர்கள், பெரியோர்கள் முதலியோராற் பணியத்தக்க மேன்மையைப் பெற்றிருந்த வரலாற்றினையுஞ் சொல்லுவோங் கேட்பீராக! இவ்வாறு கயமுகசுரனுனவன் அன்பர்க்கெளியராகியசிவபிரான்அமர்ந்திருந்தமண்டபத்தை இரக்கமில்லாதவனைப்போலத் தள்ளுதலும் அங்கிருந்த தேவர்கள் முதலியோரெல்லாம் பயந்தார்கள். உல்லாசமாய்ச்சென்று உலாவல் செய்திருந்த உமாதேவியார் தமதுபாங்கியரோடும் வந்துயோகத்திலிருந்த கர்த்தருக்கு அதனையறிவித்தனர். உடனே சிவபிரானுக்குக்கோபமுண்டாகி அவ்வசுரன்மீது தமதுசூலாயுதத்தை விடுத்தனர். அச்சூலமானது அவனுடல்முழுவதும் நெருங்கிப்பாய அதனுலவன்சோர்வுற்றுச் சிவாயநமவென்று சொல்லி நிலத்தில்வீழ்ந்தனன். இவ்வாறு கயமுகசுரனுனவன் சோர்ந்து நிலத்தில் வீழ்ந்தபோது சொல்லிய மநுவானது சிவபிரான் செவியிலேறலும் உடனே அவருக்கு அவன்மீது கிருபையுண்டாகி, அச்சோ! கயமுகாசுரன் நம்மைத்தியானிக்குமுள்ளத்தை யுடையவனென்றறியாமல் மண்டபத்தைத் தள்ளினுனெனக் கொன்றேமே யென்று மனமிரங்கி அவன்முகத்தை ஆவலோடும் பார்த்தருளி, அன்பனே! உனக்குவேண்டிய வரங்களைக்கேள்! தருவோமென்று திருவாய்மலர்ந்தனர். அதைப்பூர்வஞானத்தினையுடைய கய

முகாசுரன்கேட்டலுஞ் சிவபிரானைப் பணிந்தெழுந்து, ஓகிருபாமூர்த்தியே! தேவரீர் அடியேற்கு அழியாத முத்தியினைக்கொடுத்தருளல் வேண்டும். முற்சனனத்தில் அடியேனுக்குப் பிரகஸ்பதி தேவரும் நாரதமுனிவருங் கூறிய வாக்கின்படி இச்சனனத்தில் சம்பவித்ததன்றி வேறில்லை. அதனால் அடியேற்குத் தேவரீருடைய திருக்கரத்தினலடிபடவுந் தேவரீருடைய பாதபதுமங்களைச் சேவிக்கவுங் கிடைத்ததென்று சொல்லினன். அதனைச் சிவபிரான் கேட்டு அவனுக்குச்சாரூப முத்தியினைக்கொடுத்து அவனது பசியதோலினையும் சிரத்தினையும் உயிரைப்போலக் கைக்கொண்டு தோலினைத் தமது அரையிலுடுத்திச் சிரசைப் பக்தவாஞ்சையினு லோர்பால் வைத்திருந்தனர். அக்கயமுகாசுரனுடைய தோலைச் சிவபிரான் தரித்தருளியதாலே அதுமுதல் அவருக்குக் கிருத்திவாசனென்னுந் திருநாமம் வழங்கிவருகின்றது. அத்திருநாமத்தை யாவரேனும் உச்சரித்தால் அஃது வருத்த முறுத்துகின்ற சமுசாரவாஞ்சையென்னும் பெரும் பிணிக்கு மருந்தாகி மெய்ஞ்ஞான மயமாகிய வீட்டைக்கொடுத்தருளும்.

இப்பால் சத்துருவைப்போலவந்து கயமுகாசுரன்விழத்தள்ளிய மண்டபத்தைக் கணங்கள் யாவருங்கூடி எடுத்து முன்போலவே நிறுத்திவைத்தார்கள். சிவபிரானும் உமாதேவியும் மனமகிழ்ந்து பழையபடி திருவிளையாடல் செய்துகொண்டிருந்தார்கள். இவ்வாறு சுவாமியும், அம்மனும் வனத்திலிருக்குமளவில் சிந்தூரனனவன், யெல்லாவுலகங்களினுஞ் சென்றுலாவி எதிர்த்து வந்தவர்களை யெல்லாந் தழுவி நீருக்கி மீட்டுந் தனது அரண்மனையில் வந்து கொலுமண்டபத்துக்குள் வீற்றிருந்து மனதில் மிகுந்த கர்வங்கொண்டு, பிரமன், விண்டு, உருத்திரன்யென்னும் மூவர்களும் நமக்குப்புறந்தந்து திரணமாயொழிந்தார்கள். இந்திரனுதிய தேவர்கள், அரக்கர்கள், தைத்தியர்கள் முதலியோரெல்லாம் நம்மைக்கண்டவுடனேடிப் பதுங்கினர்கள். ஏனைய வீரர்கள் யாவரும் நமதுகரத்தா லழிந்தார்கள்.உலகமனைத்தும் பஞ்சுக்கொப்பாகவும் நாம் அழலுக்கொப்பாகவுமிருக்கின்றேம் என்று சொல்லிக்கொண்டிருந்தனன். அப்போது தற்செயலாய் அவனுக்குக் கேழ்க்கும்படியாக ஒருஆகாயவாக்குண்டாகி, ஓ சிந்தூரா! தன்னைத்தானே வீணிற்புகழ்ந்து கொள்ளுவோனுக்கு உடனே அழிவுவரும்! உனக்கு அழிவுகாலம் நேர்ந்ததனல் உன்னை நீயே புகழ்ந்துகொள்ளுகின்றனை! நிலையில்லாத வுடலை நிலையாகக் கருதி ஏன் கர்வத்தினற்பேசுகின்றாய்? உன்னைக் கொல்லுவதற்கு

உமாதேவி வயிற்றில் ஒன்றான விநாயகமூர்த்தி கருவாகி வளர்கின் றனர். இன்னுஞ் சின்னுளையுள் உனது பெயருமில்லாமல் முடிந்து போவாய் என்று சொல்லி அடங்கியது. அவையனைத்தையும் சிந்தூரன் கேட்டு மனங்கலங்கி சாவு நேர்ந்தால் எப்படியென்று துயரங்கொண்டு, இவ்வார்த்தைகளைப் பேசினவன் யாவன்? இங்கிமி டத்திற் பிடித்து அடிக்கக்கடவீர்களென்று சொல்லிச் சில தூது வரை யேவினன். அவர்கள் அவ்வாக்கினையைக்கடக்கமாட்டாமல்எவ் விடங்களினும் ஓடித்தேடிப்பார்த்து ஒருவரையுங்காணுமல் மீண்டு வந்துவிட்டார்கள். இப்பால் சிந்தூரனுனவன் நம்மைக்கொல்ல வளர் கின்ற கருவை இப்போதே அறுத்து ஈஸ்வரியைத் துயரப்படுத்தவே ண்டுமென்று நினைத்தவனுய் உடனே தானிருந்த சபைவிட்டெழுந்து கயிலாயவரையிற்போய்த் தேடிக்காணுதவனுகி அவ்விடங்களிலுள்ள மலைகள் திசைகள் முதலியவெல்லாந் தேடிச்சென்றனன். பின்னர்ஈஸ் வரியை யெங்குங்காணுமல் மீட்டும் பூலோகத்திற்குவந்து வனங்கள் தோறுந்தேடிக்கொண்டு செல்லுகையில் தேவர்கள்முனிவர்கள் முத லியோர்வசித்திருக்கும் பரியலிகானகத்துள் நுழைந்து அதன் மத்தி யிலிருக்கும் பூங்காவில் உமாதேவியார்வீற்றிருக்கக்கண்டு சிவபிரான் யோகத்திலிருக்கவும் உமாதேவியார் அயர்ந்து நித்திரை செய்திருக் கவுமான காலம்பார்த்து இதுவே நல்ல சமயமென்று நிச்சயித்து உடனே வாயுருபமெடுத்து உலகமாதாவாகிய உமாதேவியார் உத ரத்திற் பிரவேசித்து அங்கு நின்மல ஸ்வரூபமாயிருந்து வளர்கின்ற கருவைச்சேதித்து சிரசை வெளியிற் கொணர்ந்துவந்து விந்தவரை யினையடுத்து அவ்விடத்துள்ள நருமதைநதியின் பக்கத்திலேவைத்து விட்டு மீட்டுந்தனது அரண்மனையிற் போய்ச் சேர்ந்தனன். அண் டர்பிரானுகிய விநாயகப்பெருமானது சிரம் விழுந்தவிடம் பெரிய பள்ளமாயிற்று. அப்பள்ளத்தை யாவருங் கணேசகுண்ட மென்று சொல்லுவார்கள். அச்சிரத்தினின்றும் பெருகிய வுதிரமானது ஆறு யோடியபடியால் அஃது சோணநதி யென்னும் பெயரினுல் வழங்கி வருகின்றது. கணேசகுண்டத்திற்குச் சமீபத்திலிருக்கின்ற சிலைக ளனைத்தும் அக்குண்டத்திற் சரிந்து வீழ்ந்து கணேசமூர்த்தியி னுடைய திருவுருவத்தையடைந்து உலகமுழுவதும் பூசிக்கத்தக்க அளவற்ற பயன்களைக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கின்றன. ஆதலால், அந்தச்சுயம்புமூர்த்திகளை யெடுத்துயாவரேனும் வேதாகம முறைப் படி பூசித்து வருவார்களாயின் அவர்கட்கும் தருமமுதலிய நான்கு

புருஷார்த்தங்களும்கிடைக்கும். சிந்தூரன் வந்துசெய்த இக்கொடிய செயல் அச்சிந்தூரனுக்குங் கருவாகி வளர்ந்த விநாயகமூர்த்திக்குந் தெரியுமேயன்றி உமாதேவியாரும் அறியார். சிவபிரான் முதலிய யாவரும் அறியார்கள். இத்தன்மைத்தாகிய கொடுந்தொழிலை நடப்பித்துக்கொண்ட விநாயகமூர்த்தியானவர் சிரம்போயும் கருவனைத்தும் முற்றும்படியாகவே வளர்ந்தனர்.

இப்பால் உமாதேவியாருக்கு ஒன்பது திங்களுமாகப் பத்தாந் திங்களில் சிவபிரானவரைப் பார்த்துப் பெண்ணே! உனது வயிற்றிற் கருப்பம் நிரம்பியபடியால் இனியாம் கயிலைக்குச்செல்ல வேண்டுமெனச் சொல்லி உடனே அவரை ரிஷபவாகனத்திற் கொண்டெழுந்தருளினர். யோகத்திலிருப்போர்களுக்கு யோகியாயும் போகத்திலிருப்போர்களுக்குப் போகியாகியுமிருந்து அனுக்கிரகஞ் செய்ய வல்ல சிவபிரான் பரியலிவனத்தை விடுத்துத் தமது கைலாயவரையை யடைந்தபின்னர், உமாதேவியார் உலகத்தாரைப்போல நடத்துமாறு இச்சையுற்று, ஆதிமத்தியந்த ரகிதமாய், அனாதி வஸ்துவாய் சகல பிராணிகளிடத்துங் காரணபூதமாகப் பொருந்தி என்னையுமோர் பொருளாகக்கொண்டு நடித்துக் களித்திருக்கும் மூலகாரணக் கடவுளாகிய விநாயகமூர்த்தியைப் பிரசவித்தனர். உடனே அவ் விநாயகமூர்த்தியானவர் ஞானசத்தியுத்தராய், அட்டமா சித்திகளையுந் தரித்தவராய், சித்திபுத்திகள் சமேதராய், சிங்க வாகனரூடராய் பத்துத் திருக்கரங்களோடும் ஆயுதங்களோடும் அவதரித்தருள அவ்வவதாரகோலத்தை உமாதேவியார்கண்டு முன்னமருளியபடியே வந்து அவதரித்தனரென்று மனமகிழ்ந்தனர். பின்னர் விநாயகமூர்த்தியானவர் தம்மையீன்ற உமாதேவியாரை நோக்கி, அன்னையே! உனக்குயாம் அன்று சொன்னபடியே கொடுமையின் மிகுந்த சிந்தூரனைக்கொல்லவும் பக்தசனங்களாகிய தேவர்கள் முனிவர்கள் முதலியோர் படுந்துன்பத்தினை நீக்கவும் உமக்குப் பணிசெய்து ஆனந்தமாக்கி வைக்கவுமாக உமது கருப்பத்தினின்றும் அவதரித்தோம் என்று திருவாய்மலர்ந்து தமது திருவுருவைக் கரந்தருளினர்.

இப்பால் உடனேஉமாதேவியார் திகைத்து மயங்கினர். மீட்டும் விநாயகமூர்த்தி சிரமில்லாத குழந்தையாய் வந்திருந்தனர். அதனைக் கண்ட உமாதேவியார் ஆவிசோர்ந்து தலைமிசை வீழ்ந்து நெட்டுயிர்த்து அவசமாகி நேத்திரங்களால் இதனைப் பாவியேன் பார்க்கப் படுவதோவென்று பதைபதைத்து; ஐயோ! எனது புத்திரனையாரோ

யெடுத்துக் கொண்டு சென்று சிரத்தினைச் சேதித்துவிட்டு என் முன்னே கொண்டுவந்து வைத்தார்களே! நான் எல்லாவிதத்தினும் பாக்கியவதியா யிருந்தும் புத்திரசம்பத்திலே எளியவளாயினேனே! இப்போது எனது கண்முன்னரெழுந்தருளிய விநாயகமூர்த்தி எங்ஙனமேனு மொழித்துச் சென்றனரோ! அல்லது சொர்ப்பனமோ! மாய்கையோ! மற்றியாதோ! எனது அருமைப் புதல்வனுக்கு இவ்வாறு சம்பவிக்கலாமோவென்று புலம்பி அன்று எதிர்த்து வந்த சிந்தூரனுல் நீருகிப்போனேனுமாயின் இன்று இத்தன்மைத்தான சம்பவத்தை யாம் பார்க்கவேண்டுவ தில்லையே? சுவாமீ! அச்சிந்தூரனை அன்றுயேன் விலக்கினீரென்று சொல்லித் தேம்பித்தேம்பி யழுதனர். இவ்வாறு உலகமாதா அந்தப்புரத்திலிருந்து துயரப்படுவதைத் திருவோலக்கத்திலெழுந்தருளியிருந்த சிவபிரானறிந்துசரேலென்று எழுந்து உமாதேவியாரிடத்தில் வந்து நடந்த செய்திகளனைத்தையும் வினவியறிந்து, முழுதுந்தேர்ந்த முதல்வ்ராகிய முக்கண்மூர்த்தியானவர் இப்போது முடியப் போகின்றதையும் இன்ன இன்னபடி யென்றறிந்திருந்தும், அவைகளைத்தமக்குள் மறைத்துக்கொண்டு திருமேனியிற் பழுது காட்டியருளிய தமது புதல்வரது மகிமையை உலகத்தாரறிந்து கடைத்தேறுமாறு காட்டும்படி நினைத்தவராய், அகத்திலுள்ள மகிழ்ச்சியை அயலாரறியாதவண்ணம் மறைத்தும், உலகத்தவரைப்போல மிகுந்த முகவாட்டத்துடனே தமது புத்திரனைக் கரத்திலெடுத்துத் துடையின்மீது வைத்துக்கொண்டிருந்தனர். அக்குறிப்பை நந்திதேவரறிந்து சிவபிரானைப்பணிந்தெழுந்து விடைபெற்றுப் பிரமன், விண்டு, தேவேந்திரன் முதலியோருக்கும் இவ்வற்புதத்தை யறிவித்து அழைத்துவருமாறு சென்றனர். இந்திரன் முதலாயினோர் நந்திதேவர் வரவையறிந்து, உடனே அவரை எதிர்கொண்டுவந்து பணிந்து ஓர் ஆதனத்திலிருத்திப் பூசித்து, சுவாமீ! தேவரீர் இங்ஙனமெழுந்தருளிய காரணத்தைத் திருவாய் மலர்ந்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார்கள். அவர்களை நந்திதேவர் பார்த்து, ஓ தேவர்களே! கயிலாயத்தில் உமாதேவியார் திருவயிற்றில் ஓர் திவ்வியமான குழந்தை சிரமில்லாமற்பிறந்தது. அதை சிவபிரான் கண்டு ஒருவாறுயிருக்கின்றனர். ஆதலால், நீங்கள் அங்கு வரவேணுமெனச்சொல்லினர். அதை விண்டு முதலாயினோர் கேட்டலும் இரக்கமுற்று முன்னர் தாங்கள் அனைவருந் தோத்திரஞ்செய்தபோது பிரத்தியட்சமாகி வரங்கொடுத்தருளிய விநாயகமூர்த்தியே

அவ்வாறு அவதரித்தனரென்று தெரிந்துகொள்ளாமல் அவ்வவர்களுடைய வாகனங்களிலேறிச்சென்று கயிலாயவரையை யடைந்தார்கள்.

அப்போது நந்திதேவர் முன்னதாகச்சென்று விண்டு முதலாயினோர் வரவை சிவபிரானுக்கறிவிக்க, அவர் தமது புத்திரனை அந்தப்புரத்தில் நிறுத்தி மீட்டுந் திருவோலக்க மண்டபத்திலெழுந்தருளினர். உடனே விண்டுவாதி தேவர்கள் முறைமையாகப் பணிந்தெழுந்தார்கள். பின்னர் இந்திரனனவன் பிரமன் முகத்தைநோக்கி, உலகமாதாவாகிய பரமேஸ்வரி யீன்றருளிய குழந்தையை இங்ஙனம் வருவிக்கவேண்டுமென்று சொல்ல, அவ்வாறே பிரமன் வரவழைத்தனன். அப்போது அக் குழந்தையைச் சிலதேவர்கள் பார்த்து இப்படங்கமுற்ற பிள்ளையைக்கொண்டுபோய் கடலிற்போடுங்களென்று சொல்ல, அவர்களைப் பிரமன் விழிகளிலனற்பொறி பறக்கும்படியாகப் பார்த்துக் கோபித்தனன். அதற்குத் தேவர்களெல்லாம் ஒடுங்கி அச்சங்கொண்டார்கள். பின்னர் பிரமன் தனக்குள் நடுக்கங்கொண்டு இக்குழந்தை அந்தரியாமியாயிருக்கின்ற சர்வேஸ்வரனே யென்று நிச்சயித்து, ஒ கிருபாமூர்த்தியே! அநாதிநித்தராய், உலோகங்களை யெல்லாம் உண்டாக்கவல்ல கருத்தாவாய், அடியேங்களுடைய பாவங்களனைத்தையுமொழித்து இடர்களைப் பொடிபடுத்தவல்ல இறைவராய், ஏகானேகசொரூபராய், மனோவாக்குகளுக்கு மெட்டாத வஸ்துவாயிருக்கின்ற தேவரீர், இவ்வாறு சிரமில்லாது இங்ஙனமவதரித்திருக்கின்ற காரணமென்ன? அவ்விரகசியத்தைக் கவலைக்கடலில்மூழ்கி மயக்கமுற்றிருக்கின்ற அடியேங்கட்கு வெளிப்படுத்தி தெளிவித்தருளல் வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனன். அதனை விண்டு கேட்டு பிரணவமந்திர சொரூபியா யிராநின்ற விநாயகமூர்த்தியினது மகிமையைச் சிறிதுமறியாதவராகி, ஒ வாணி கேள்வனே! சரீரத்திற்குண்டான உறுப்புக்களில் பிரதான உறுப்பாயிருப்பது சிரம். அச்சிரமில்லாமல் பிறந்த குழந்தைகள் எவ்வுலகத்திலேனும் பிழைத்ததுண்டோவென்றனர். அதைப் பிரமன் கேட்டவுடன் கோபித்து, நீர் எவ்விதத்தாற் றகாதவார்த்தைகளை மற்றைத்தேவர்களைப்போலப்பேசினீரென்று அவர்வாயினை யடக்கி, ஒ துழாய்மௌலியே! ஆணவமலத்திலழுந்தித் தீராத மயக்கத்தினையுடைய சிறியோர்களாகிய நம்மைப்போல உடற்கருவிகள் கூடாத காலத்தில் அறியுந்தன்மை யில்லாத அறிவினையுடையவர். இவர்

எங்கும் பரிபூரணவறிவாயும், அனைத்தையும் ஒருமிக்கவறியும் பெருமானுமாகும். முன்னஞ் சிவபெருமானுடைய வில்லுக்கு நீர் நாணுயிருந்தகாலத்தில் இந்திரன் முதலிய தேவர்களெல்லாஞ் சிதலாய் வந்து அந்த நாணை அறுத்தனர். அப்போது அந்த நாணுயிருந்த நீர் உம்முடைய சிரம் அறுபட இறந்துபோனீரே! அதுபோலவும், உலகத்திற் றலையிழந்தவர்கள் உயிர்தரித்து வாழார் என்பது போலவும் சகல லோகங்களையுந் தோற்றுவித்தழிக்க இச்சுயம்பிரகாச மூர்த்தியினைச் சொல்லப்போமோ? பரந்த வுலக மனைத்தையுந் தமது இரண்டு மாயையினைக்கொண்டு சகல தத்துவங்களும் பொருந்தத் தோற்றுவித்து, உயிர்களது அஞ்ஞானவிருளைப் போக்குநிமித்தந் தனுவாதிகளைக்கொடுத்துஇரட்சித்துஉயிர்தோறும் உள்ளுக்குள்ளே அந்தரியாமியாயிருந்து அறிவு விளங்கவைத்துத் தாயினைப்போல வளர்த்துவருந் தயாபரமூர்த்தியினுடைய திருவுருவில் ஒருருவமில்லாவிடில் அவர்க்கென்னகுறை? உருவம் வேண்டுமென்றும், வேண்டாமென்றும் வருகின்ற இரண்டு ஊழும் இவர்க்கில்லை. தம்மை அணுகினோர்க்குச் சகல அரிட்டங்களையும் போக்கவல்ல இவரியல்பைத் தேவர்களுமறியார்கள். அத்தேவர்களெல்லாந்தொழத் தலைமை பெற்றிருக்கின்ற நீருமறிந்திலீர்! ஆசானுடைய அருமையை அபக்குவர்களறிவார்களோ வென்று சொல்லினன். அவையனைத்தையுஞ் சர்வஞ்ஞ மூர்த்தியாகிய விநாயகக் கடவுளானவர் செவியில்லாமலே கேட்டுச் சந்தோஷித்து, வாயில்லாமலே இதனை விளம்புவதாயினர்.

ஓ இரணியகருப்பனே! பூருவத்தில் யாம் சிருட்டித் தொழிலை உனக்குத் தந்தபோது ஓர்சலப்பிரவாகத்தில் உன்னால்யாம்எவ்வாறு காணப்பட்டோமோ அவ்வாறே இப்போது ஈஸ்வரியிடத்தில் உன்னுற் காணப்பட்டோம். ஆனால் சிரமில்லாமற் காணப்பட்டதற்குக் காரணம் யாதெனில், அதனையுஞ் சொல்லுவோங்கேள்! எப்போதுந் தீமைகளை விளைவித்துவருகின்ற சிந்தூரனைக்கொல்லவும், உங்கட்கு அவன் செய்துவருகின்ற அரிட்டங்களை நீக்கவும்,வேதாகமநெறிகளை விருத்தியாக்கவும், உமாதேவிக்குப்பணிபுரியவும் பிரமனதுவரத்தின் கீர்த்திபொய்க்காதிருக்கவும் பால் திணையாதிகளின்றிஇங்குதோன்றினம் என்று விநாயகமூர்த்தி திருவாய்மலர்ந்தருளலும்,அதனைப் பிரகஸ்பதிதேவர்கேட்டு,சுவாமீ!தேவரீர் திருலோகங்களையும்காத்தருள வேண்டி அவதரித்ததாயின் தேவரீருடைய திவ்ய சொரூபத்தை யாவருந் தரிசிக்கும்படியாய்க்காட்டி, அடியேங்கள் மனதிலிருக்கின்ற

மயக்கத்தைத் தீர்த்து மகிழ்ச்சியை விளைவித் தருளவேண்டுமென்றனர். அதற்கு விநாயகமூர்த்தி சந்தோஷித்து, ஓதேவகுருவே! முன்பு மயேச்சுரனென்னுமரசன் உன்னைமிகுந்தபக்தியுடனேபணிந்தபோது நீ அவன் தலைக்குக்கொடுத்தவரத்தினால் பின்பு அவன் கஜமுகாசுரனாகப்பிறந்து, சிவபிரானுடைய சூலாயுதத்தினாலறுபட்டுச் சாரூப பதவியைப் பெற்றிருக்கின்றனன். அவன் சிரமானது அக்கடவுளாலயத்தோர்பால் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அன்றியும், அஃது நீண்ட துதிக்கையினோடு மிக்கஅழகாயிருக்கின்றது. நமது திருமேனியைப் பார்த்து இதுஎன்னவென்று உங்கள்மனதில் எண்ணுகின்றஎண்ணங்களெல்லாந் தீருவதற்கு, அந்தச்சிரத்தை நமது சரீரத்திற் கலக்கச் செய்வதே கருமம். அதற்குமிக்கது வேறொன்றில்லை யென்றனர். அதை பிரகஸ்பதி தேவர்கேட்டு, ஓ திரிகாலங்களையு மறியவல்ல கடவுளே! தெளிந்த அறிவினையுடைய மயேச்சுரராஜன் பொருட்டு அடியேன் கூறிய வார்த்தையானது இங்கு யாவருமறியுமாறு தேவரீராற் திருவாய்மலர்ந்தருளுவதாயதே! விஸ்வரூபியாயும், விஸ்வேசுராயும், பத்தர்களுடைய விடர்களை நீக்கவல்ல பரம்பொருளாயுமிருக்கின்ற தேவரீருடைய சுயம்பிரகாச சொரூபத்தை அடியேன்காணும்படியான அறிவில்லாதவனாயினேன். என்று இவ்வாறு பலமுறை மிகுந்த உருக்கத்தோடுந் துதிசெய்து கொண்டிருந்தனர். அச்சமயத்தில் நாரதமுனிவர் விநாயகமூர்த்தியைப் பணிந்தெழுந்து, ஓ சிற்பரானந்த மூர்த்தியே! நித்தியானந்த நிரூப, நின்மல, நிரந்தர, நிராகார, நிஷ்கர்ம, நிர்ச்சங்க, நிர்விகார, நிர்க்குண, நிஷ்கிரிய, நிர்விகற்ப, நிரஞ்சன, நிராலம்ப, நிரதிசயானந்த முதலிய அளவற்ற குணாதிசயங்களை வாய்ந்த தேவரீர் இவ்வுலகமனைத்தினையும் யானைமுகங்கொண்டு காத்தருளும் பொருட்டுத் திருவுளஞ்செய்து மிகுந்த கிருபையோடும் உமாதேவியினிடமாக அவதரித்தது மெய்யேயாகும். ஆயினுந் தேவரீர் சிரமானது இடையிலொழிந்ததாகக் காணப்பட்டிருக்கின்றமையால், அஃது யாவராலொழிக்கப்பட்டதோ அதனைத் திருவாய்மலர்ந்து அடியேங்கட்குண்டாகிய சந்தேகத்தினைத் தெளிவித்தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனர். அதற்கு விநாயகமூர்த்தி கிருபைசுரந்து, ஓ தேவமுனியே! நாம் பரமேஸ்வரி வயிற்றிற் சூலாயிருந்த எட்டாந்திங்களில், முன்னம் பிரகஸ்பதி தேவன், மயேசுரராஜன் வழியிற்சென்றபோது உனக்குவந்தனை செய்யவில்லையென்று கொடுத்த சாபமானது சரியாதற் பொருட்டும், நமதுசரீரத்

தினைவிட்டு நீங்கிய சிரமானது விழுந்தவிடத்திலிருக்கின்ற சிலைகளை யனைத்தும் நமது சொரூபத்தினை யடையும்பொருட்டும், அவைகளை யெடுத்துப் பூசித்துவருகின்ற ஆன்மாக்களுக்கு வேண்டிய வரங்களைக் கொடுத்தற் பொருட்டும், மனிதர்-நாகர்-தேவர் முதலியோரால் அழிவுபெறாத வலியினை வாய்ந்த சிந்தூரனைச் சங்கரித்தற்பொருட்டும் யாம் யானைவதனத்தை யடைதற் பொருட்டுந் திருவுளங் கொண்டு, இந்த மகா திவ்ய சரீரத்திலிருந்த நமது சிரமானது நீங்குமாறு யாம் கருவாகி வளர்கின்ற சேதியைச் சிந்தூரனுக்கு ஆகாய வாக்கினு லறிவித்தனம். அவன் உடனே தனது உருவத்தை மறைத்து மாயரூபங்கொண்டு வந்து ஈஸ்வரியினுதரத்துட் புகுந்து கருவாயிருந்த சிரத்தை யறுத்துக்கொண்டு சென்றனன். இப்போது யான் கசமுகத்தைத் தரித்துக்கொண்டு அச்சிந்தூரனைச் சங்காரஞ் செய்தருளுவமென்று திருவாய்மலர்ந்தனர்.

அவையனைத்தையும் நாரதமுனிவர்கேட்டு மிகுந்தஉவகையோடு மீட்டும் பணிந்தெழுந்து சுவாமீ! அந்த யானையின் சிரமானது அடியேங்கள் சிரத்தினுற் றாங்கத்தக்கதன்று. அதைக் கொண்டுவந்து தேவரீர் திருமேனியிற் சேர்க்கத்தக்க வல்லபமும் அடியேங்கட்கில்லை. ஆக்கல் - காத்தல் - அழித்தல் என்னு முத்தொழிலுக்கு முதன்மையாயிருக்கின்ற தேவரீரே அதனைவரச்செய்து தரித்தருள வேண்டுமென்று சொல்லினர். அச்சொல் நிறைவேறுவதற்கு விநாயகமூர்த்தியானவர் மயேசுரனென்கிற யானையின் சிரசை யாவருங் கண்டு தரிசிக்கும்படியாக வரச்செய்து தமது திருமேனியிற் சேர்த்துக்கொண்டு மகரகுண்டலம்-கிரீடம்-முத்துமாலை-பொற்றொடி முதலிய ஆபரணங்களோடு நான்கு புயங்களும் மூன்றுவிழிகளும் விளங்கும்படி இடப்பாகத்திற் சித்தியும் வலப்பாகத்தில் புத்தியுமாகத் தரிசனந் தந்தனர். இவ்வாறு தரிசனந்தந்தருளிய விநாயகமூர்த்தியைத் தேவர்கள் முதலிய யாவருங்கண்டு பிணிமுழுவது மொழிந்து பேரின்பக்கடலி லாழ்ந்தார்கள்.

மீட்டும் பிரமனாதி தேவர்களு முனிவர்களும் விநாயகமூர்த்தியினுடைய திருவடிகளில் முறைமையோடு தாழ்ந்தெழுந்து இருகரங்களையுஞ் சிரமேற்கூப்பி நின்று, பரப்பிரம சொரூபமாக விளங்குங் கர்த்தனே போற்றி! திரிமூர்த்திகள் முதலிய சகலருக்கு மூல காரணக்கடவுளாக விருக்கின்ற பரம்பொருளே போற்றி! ஞானசத்தி கிரியாசத்தி சொரூபமாய் அகிலாண்டமெல்லா மதிட்டித்து விளங்

கும் சாக்ஷாத் சித்தி புத்திகளிருமருங்கினும் பொருந்தவைத்து சராசரப் பிரபஞ்சங்கள் விருத்தியடையச் செய்தருளும் தயாநிதியே போற்றி! யான் எனது என்னும் ஆங்காரச் செருக்கிற்பட்டு, உலகத்தை வாட்டிவரும் அசுரர்களைச் சங்கரிக்கவல்ல தேவதேவோத்தமனேபோற்றி! எம்மை யொத்தவழித் தொண்டர்கட்கு நாதனாக விருந்து தடுத்தாண்டு ரட்சிக்கும் பக்தவத்சலனே போற்றி! சோமசூரியாக்கினியைத் திரிநேத்திரங்களாகக் கொண்டிருக்கும் ஆதிதேவனே போற்றி! பிறப்பிலியாய்ச் சலனமற்று எக்காலத்தும் விளங்கும் பெருமையினை வாய்ந்த தாணுவேபோற்றி! எல்லாப் பொருள்கட்கும் முதன்மையாகிய பொருள்யாதோ அதற்கதீதப் பொருளே போற்றி! எறும்புமுதல் யானையீறுகச் சொல்லும் எண்பத்துநான்கு லட்சஞ் சீவபேதங்களிடத்தும் அனுன்மாவாகப் பொருந்தி ஆட்டியூட்டியுறக்கும் சகலலோகநாயகனே போற்றி! வேதஆகம முதலிய சாத்திரங்களின் முடிவில் நின்று நிருத்தஞ்செய்யும் அண்ணலே போற்றி! உலகங்களில் வாசஞ்செய்யும் பிராணிகள் எத்தகையராயினும் அவ்வவர்கள் வழிபடும் அந்தந்தத் தெய்வங்களாக விளங்கி அவர்கள் மனோபீஷ்டங்களைக் கடாட்சித்தருளும் காரணவஸ்துவே போற்றி!மெய்ப்பத்தியினால்தேவரீரை ஆராதித்து தெரிசிக்கப்பெற்ற புண்ணியவான்களுக்கு இம்மையில் போகபாக்கியங்களையனுபவிக்கச் செய்து மறுமையில் மோட்ச சாம்பிராச்சியத்தையுந் தயைசெய்தருளும் அடிகளேபோற்றி! வேதாகம புராணங்களை யுண்டுபண்ணி அவற்றினை அன்புடன் பதக்கிரமமாய் பாராயணஞ் செய்துவரும் மேன்மைபெற்றவர்களுக்கு மேலான பதவிகளைத் தகுதியாக அனுக்கிரகஞ்செய்துவருஞ் சர்வக்ஞனேபோற்றி! முப்பத்தாறு தத்துவங்களுக்கும் மேலாக விளங்கி நடிக்குந் தற்பரமூர்த்தியே போற்றி!

என்று இவ்வாறு அனந்தமுறை ஒருமைப்பட்ட மனதோடு தோத்திரஞ் செய்து, ஓ சகல சீவராசிகளும் பிழைக்கும்படி எழுந்தருளிய நாதனே! தேவரீர் கஜானனரென்னுந் திருநாமத்தினைக் கொள்ளல்வேண்டும். மனிதர்கள் தேவர்கள் முதலியோரெல்லாம் அவ்வவர்கள் செய்யுஞ் சற்கருமங்கள்தோறும் தேவரீருக்கு வழிபாடு செய்ய அவ்வவ் வழிபாடுகளில் சுவாமிகளெழுந்தருளிக் கிருபை புரியவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார்கள். அப்போது சிவபிரானும் உமாதேவியும் துக்கத்தினின்று நீங்கிச் சந்தோஷமடைந்து சித்தியைக் கொடுப்பவரும் முத்தியைக்கொடுப்பவரும், இவ்விக்கின

நாசர், விக்கினநாயகரென்று சொல்லி ஒப்புதற்கரிய தமது குமாரருடைய மேன்மையான குணங்களைப் பார்த்து உவகை பூத்தார்கள். பின்னர் விநாயகமூர்த்தியானவர் தமதழகினால் உலகமனைத்தும் விகடரென்னுந் திருநாமத்தாற் றுதிக்கப்பட்டனர். உடனே உமாதேவியார் அவருக்கு நீராஞ்சன முதலியவைகளைச் சுழற்றிப் பணிசெய்துவரச், சிவபிரான் யாவரும் விழுப்பமெய்தும்படி அளவற்ற மகிழ்வோடு பூசனை செய்தனர். இந்திரன், பிரமன், விண்டு முதலிய தேவர்களும் முனிவர்களும் விநாயகமூர்த்தியினிடத்தில் அளவற்ற வரங்களைப் பெற்றுத் தத்தமிடங்களிற் போய்ச்சேர்ந்தார்கள்.

சவுனகாதி முனிவர்களே! இவ்வாறு விநாயகமூர்த்தி திருவவதாரஞ்செய்தருளிய தினம் ஆவணிமாதம் பூருவபட்ச சதுர்த்தியாதலால், அந்தச்சதுர்த்தி தினத்தில் விநாயகரைப்பூசைசெய்வோர்கள் அடையும் பயனை யார் அளவிட்டுச் சொல்ல வல்லவர்கள். மேலும் அந்த ஆவணிமாதச் சதுர்த்தியானது உலகமனைத்தும் பூசிக்கப்பெற்ற இறைவராகிய சிவபிரானே பூசித்த நாள்ஆதலானும், விநாயகப்பெருமான் திருவவதாரஞ் செய்த மேன்மையுடையதாதலும், அஃது வருடந்தோறும் அவரைப்பூசிப்பதற்கு முக்கியமாகவிருக்கின்றது. யாவரும் விகடரென்று சொல்லத்தக்க பேரழகினை வாய்ந்து கஜானன விநாயகர் இவ்வாறிருக்க, நாரத முனிவர் பூலோகத்திலிருக்கின்ற சிந்தூரனிடத்திற் சென்று அவனால் வந்தனம் முதலிய வழிபாடுகளைச் செய்யப்பெற்று அவன்றந்த ஓராசனத்திலிருந்து, உன்னையொத்த பராக்கிரமசாலிகள் மூவுலகத்தினுமில்லையென்று சொல்லினர். அதைச் சிந்தூரன் கேட்டுச் சந்தோஷித்து நாரதமுனிவரது மலர்ந்த முகத்தை நோக்கி, சுவாமி! இதுகாறுமில்லாததாயும், அருமையானதாயும், அற்புதமுற்றதாயுமிருக்கின்ற சரிதம் யாதேனுமுண்டாயின் அதனை அடியேற்குச் சொல்லியருளவேண்டுமென்றனன். அதற்கு நாரத முனிவர் மகிழ்ந்து, ஓ சமஸ்தவுலகினையும் வென்றதீரனே! நாம் எவ்விடங்களினுஞ் சுபாவமாய்த் திரிகின்றோம். அவ்வாறே உம்மிடத்திற்கும் வந்தனம். உன்னால் நமக்கு வேண்டுவது யாதொன்றுமில்லை. இதுகாறுமில்லாத திவ்வியமான சரித்திரமொன்றுண்டு. அதனைச்சொல்லுவோம் கேட்பாயாக! கயிலாயத்தில் உமாதேவியாருடைய வயிற்றில் சிரமில்லாமல் ஒரு திவ்வியமான குழந்தை வுற்பவித்தது. அதற்குமுன் சிவபிரான் யானையின் சிரமொன்றை உருவகித்து ஓர்பக்கல் வைத்திருந்தனர்,

அச்சிரத்தை அக்குழந்தையானது தனது தாய் துயரம் நீங்குமாறு தானே வரும்படி செய்து சிரத்திற் றரித்துக்கொண்டது. மேலும் அக்குழந்தையோ மிக்கவலியினையுடையது. உயர்ந்தஅறிவினையுடையது. அக்குழந்தைக்கு நிகர்யாவரையுங் காணேம். அஃது முதலிற் * கவந்தமாய்ப் பிறந்தது யாது காரணத்தினலோ அறிகின்றிலம். பின்னர் அதுவேயானை முகத்தினைதரித்துக்கொண்டிருக்கின்றதென் றனர். இவையனைத்தையுஞ் சிந்தூரன் கேட்டவுடன் அயர்ந்து மூர்ச்சையாகிப் பூமியில் விழுந்து, மீட்டுந்தெளிந்தெழுந்து,உள்ளந் தளர்வெய்தித் துக்கித்து, முன்னம் நமக்கு ஆகாச வாக்கொன்று உண்டாயிருந்தபடி அவனே நமக்குப் பகைவனென்று நிச்சயித்து, ஓ மகதிமுனியே! † கஜானன முகத்தையுடைய மைந்தனை எவ்விதத் திலேனும் யான் கொல்லவேண்டும்; கொல்லாதுவிடுத்தால் அவன் என்னைக் கொல்லுவான். இது சத்தியம். இத்தினமேஅவனிருக்கு மிடத்திற்சென்று அவன் தந்தையாகிய பரமசிவன்அவனை எவ்விதத் திற் பாதுகாத்து வைத்திருந்தாலும், பற்றி இழுத்துக்கொண்டு வந்து கொன்று பத்துத் திசைகளிலும் எனது பராக்கிரமத்தை நாட்டிவைப்பேனென்று சொல்லினன்.

அதனை நாரதமுனிவர்கேட்டு முகமலர்ச்சிகொள்ளத்தானும் முக மலர்ச்சிகொண்டு மிகுந்த ஊக்கத்தோடும் யுத்தத்திற்கெழுந்தனன். அப்போது நாரதமுனிவர் அவனை நோக்கி, ஓ-புனிதனே! நாம் உனக்கு இதஞ்சொல்ல இங்கு வந்தனம். நீயோ பிரமதேவனுடைய முகத்திற் பிறந்து அதனல் அளவற்ற மேலான வரங்களைப் பெற்று, இதுகாறும் ஓர் வருத்தமின்றி வாழ்ந்திருக்கின்றனை. மேலும் அப் பிரமதேவனும் உன்னைக்கண்டவுடன் அஞ்சிப் பதுங்கும்படியாகச் செய்தனை. இத்தன்மைத்தான வல்லபத்தையுடைய உனக்கு நாமு ரைப்பதென்ன விருக்கின்றதென்று நயங்கூறி அவ்விடத்தினின்று மகன்று, கைலாயவரையை யடைந்து உமாதேவியாரெதிரில் நின்று, ஓ சகத்ரட்சகியே! தேவரீர் குமாரரைக் கொல்லும்படியாகச் சிந்தூர னென்பவன் இதோ வந்துவிட்டனனென்று சொல்லிப்போயினர்.

இவ்வாறு நாரதமுனிவர் சொல்லி அகல்வதன் முன்னர் அழ லைச் சொரியும்படியான விழிகளையுடைய சிந்தூரனனவன் கயிலைக்கு வந்து விண்ணுலகம் மண்ணுலகம் எல்லாம் நடுங்கும்படி ஊழிக்

---

* கவந்தம் - தலையற்ற உடம்பு.

† கஜானனர் (கஜம்-யானை, ஆனனம்-முகம்) யானைமுகமுடையவர்.

காலத்திலுண்டாகின்ற இடியேற்றினை யொப்பக் கர்ச்சித்து, குரூரமான சொற்களைக்கொண்டு எனக்குப்பகைவனுக இங்கு உதித்திருக்கின்றவன் எவனே அவன் என்னெதிரில் வரக்கடவன். யானைமுகத்தோடு கூடியிருக்கின்ற அவனைக்கொல்லுவதற்கு யான் ராஜகண்டீரவத்தைப்போல வந்திருக்கின்றேன். விண்டு பிரமன் முதலியதேவர்களில் ஒருவரேனும் என்னெதிரில் நின்றுஎதிர்த்தவர்களில்லை. சராசரங்களை யெல்லாம் ஓர் நிமைப்போதில் சாம்பராக்கி யிருக்கின்றேனென்றுசொல்லி ஆர்ப்பரித்தனன். இவ்வாறு ஆர்ப்பரித்து அறைகூவியிருக்கின்ற சிந்தூரன்முன்னே யானைமுகத்தினையுடைய விநாயகமூர்த்தி யெழுந்தருளி, அடாதுட்டனே! உன்னைக் கொல்லத்தக்க மகாபராக்கிரமத்தினையுடைய வீரன் யாமே! நம்மை விண்டு பிரமனுதியரைப்போல நினையற்க! நம்மையெதிர்த்த தேவர்கள், அவுணர்கள், அரக்கர்கள் முதலாயினேரை யெல்லாம் அப்போதைக்கப்போதுவந்து சங்கரித்திருக்கின்றனம்! வருணம் நான்கினையும் காய்ந்தனம்! நதிகள் முதலானவைகளை யொழித்தனம்! மலைகள் முதலானவைகளை யழித்தனம்! பிரபஞ்சங்களை யெல்லாம் ஆக்கலும், அழித்தலும் நமது செய்கையே யல்லாமல் வேருய் நினையற்க! உன்னுல் மாய்க்கக்கூடாத சகத்தினை யெல்லாம் யாம் மாய்ப்போம். உன்னுல் மாய்ந்திருக்கின்ற சகத்தை யெல்லாம் உனது கண்ணெதிரிற்றுனே சிருட்டிப்போம். தேவர்கள் முதலாயினேர்க்கும் மறலியைப்போன்ற நின்னையும் அவ்வாறே அழித்துவிடுவோம். அதை இப்போது நீ காணக்கடவை யென்றனர்.

அவையனைத்தையும் பராக்கிரமத்திற்சிறந்த சிந்தூரன் கேட்டு, இவனே நமக்குப் பகைவனென்று தன்மனத்தில் நிச்சயித்தும் அவரைச் சிறு குழந்தையென்றே அவமதித்து, ஓ பிள்ளாய்! நீயேன் வீணிலென்னைப் பகைத்து மாளவேண்டும்? ஐயோ! உன்னைப்பார்த்தால் எனக்குக் கொல்லச்சம்மதமில்லை. எங்குமில்லாத பேரழகைப் படைத்திருக்கின்றனை! நீ உன்தாயிடத்திற்சென்று முலைப்பாலுண்டு அவள் கண் களிக்கும்படியாக முன்றிலில் விளையாடச் செல்லுக வென்று இழிச்சொல்கூறி நகைத்தனன். அதை விநாயகமூர்த்தி கேட்டு, அடா சுத்த மூடசிரோமணியே! கனத்த இருட்கூட்டங்களை ஓர் சிறிய திரியினைவாய்ந்ததீபங்கொல்லும். அண்டமுகட்டை யுறுஞ்சும்படியான பெரியபர்வதங்களை ஓர்சிற்றுளிபிளக்கும். மும்மதங்களையும் பொழிகின்ற யானைக்குழாங்களை ஓர்சிறிய அங்குசமடக்கும்.

நம்மைச் சிறுகுழந்தையென்றவமதித்துக்கூறினை.யாம்யமனைப்போல வந்து உன்னைக்கொல்லத்தக்க காளையென்றறிந்திலை போலும்! என்று சொல்லிடவுடனே தமது சிரமானது அண்டகோளகையை எட்டும்படியாக நீண்டு, பெரிய பர்வதங்களுக்குச் சமானமான புசங்களோடு, சிரம், விழி, செவி, முகம், கரம், பாதமுதலிய உருப்புகளனைத்தும் ஆயிரமாயிரமாகவிளங்க விஸ்வரூபங்கொண்டு, சொர்க்காதி உலகங்களனைத்தும் ஓர் நொடிப்போதில் தமக்குள்ளே யொடுக்கினர். அவ்வற்புதத்தைச் சிந்தூரன் பார்த்து, சிங்கத்தைக் கண்ட யானைபோலவும் பயந்துநடுங்கினன். அதனைச்சத்துச் சித்தானந்தசொரூபமாய் விளங்கிய விநாயகக்கடவுள் நோக்கி, ஓ பேதாய்! சகல லோகங்களும் நமக்குள் ஒடுங்கியதைக்கண்டனை. மீட்டும் அவைகளை வெளிப்படுத்துவதுங் காண்பாயாகவென்று திருவாய்மலர்ந்து தமது முகத்தில்அந்தணரையும், புசத்தில்அரசரையும், முழந்தாளில் வணிகரையும், பாதத்தில் சூத்திரரையும், விழியிற் சூரியனையும், இதயத்தில் சந்திரனையும், நாசியில் அக்கினியையும், உந்தியில் ஆகாயத்தையும், முடிவில் விண்ணுலகையும், அடியில் மண்ணுலகையும், செவியில் திக்குகளையும் ஏனைய திருவுருவங்களில் கடல்கள் மலைகள் நதிகள் முதலிய யாவையுமுண்டாக்கி, இவையனைத்தையுங்கண்டு நடுக்கமுற்றிருக்கின்ற சிந்தூரனைப்பார்த்து நகைத்து, முன்னர் நம்மிடத்திலொடுங்கிய உலகங்களையெல்லாம் மீட்டும் நாமேஉண்டாக்க இதைக்கண்டனை யல்லவாவென்று திருவாய்மலர்ந்து, ஞெரேலென்று நீண்ட துதிக்கரத்தினல் அச்சிந்தூரனைவாரியெடுத்துக்குழைத்துத் தமது மத்தகத்தில் மகிழ்வோடு பூசிக்கொண்டனர்.

இப்பால் திசைகள்தோறுஞ்சென்று கமழும்படியான பரிமளத்தினைவாய்ந்த சிந்தூரனுடையசரீரமானது ஐங்கரக்கடவுளாகிய விநாயகமூர்த்தியினது மத்தகத்திற்குச் சாந்தாகியது. அவனுயிரானது அக்கடவுளுடைய திருவடிகளை யடைந்து பேரானந்த மெய்தியது. உடனே ஆகாயத்தில் பஞ்சகருவிகளு முழங்கின. தேவர்கள் புட்பவருடஞ்சொரிந்தார்கள். கந்தருவர்கானம் பாடினர்கள். முனிவர்கள் வேதமோதினர்கள். ஞானவித்தகராகிய விநாயகக்கடவுள் பழையபடி குழந்தையுருவாயமர்ந்தருளினர். உலகமனைத்தும் பேரானந்தவாரியிற்றிளைத்தன. உருத்திரன் விண்டு பிரமனுதியதேவர்களெல்லாம் அவ்விடத்தில் வந்து மிகுந்த பக்தியோடு விநாயகமூர்த்தியினுடைய திருவடிகளிற் பூசித்தார்கள். கொன்றைப்பூமாலையினை

யணிந்த சிவபிரான் அத்தேவர்கள் வேண்டுதலின்பேரில் கஜானன மூர்த்தியினை யாவரினும் மேன்மை பெற்றிருக்கும்படி வைத்தனர். பின்னர் பிரமதேவன் தனது கரத்திலிருக்கின்ற கமண்டல தீர்த்தத்தால் விநாயக மூர்த்திக்குப் பாத்திய முதலியவைகளைச்செய்து பூசித்து, கரத்திற்செந்தாமரைப் பூவினைக்கொடுத்தனன். அவ்வாறே வருணன் பூசித்து மிகுந்த வல்லபத்தையுடைய பாசத்தைக்கொடுத்தனன். தேவேந்திரனவன் தனதுகற்பகவனத்திற் பூத்த செந்தாமரைமலரினாலுஞ் செங்குவளை மலரினாலுங் கட்டப்பட்டிருக்கின்ற பூமாலையைத்தரித்துப் பூசித்து நிறுத்த கீதவாக்கியங்களைச் செய்வித்து மகிழ்ந்தனன். சிவபிரான் சூலாயுதத்தைக் கொடுத்தருளினர். மற்றுமுள்ளவர்க ளனைவரும் வேறு வேறு பூசித்து அவ்வவர்கள் கையிலகப்பட்ட பொருள்களைக் கொடுத்துத் தீர்க்கதண்டஞ் செய்தார்கள். இவ்வாறு யாவராலும் பூசிக்கப்பெற்ற கஜானனமூர்த்தியானவர் பின்னர் அங்கிருந்தபடி மறைந்தருளினர்.

இச் சரித்திரத்தைக் கருப்பமுற்ற ஸ்திரீகள் ஈனமாட்டாது வாதனை படுங்காலத்தில் அவர்கட்குச் சொன்னால் உடனே வருத்தமனைத்தும் நீங்கிப் பிள்ளையைப் பெறுவார்கள். அக்குழந்தையும் நற்குணநற்செயல்களோடு தளர்வின்றி வளரும். யாவரேனும் யாத்திரை செய்யுங்காலத்தில் இதனைச் சொல்லிக்கொண்டு சென்றால் சென்றவிடத்தில் செயம் பெறுவார்கள். அரசர் முதலாயினோரை வெல்லவேண்டி அவர்கள் சபையிற் சொல்லுவோன், இதனைப் பத்தியோடு துதிசெய்து சொல்லுவானாயின் அவன் யாராலும் தோல்வியுறாது வெற்றிபெற்று மீளுவன்.

கஜானன விநாயகர் திருவவதாரப் படலம் முற்றிற்று.

நான்காவது

விக்கின விநாயகர்

திருவவதாரப் படலம்

கருவினை மயக்கந் தீர்க்குங் கசானன ரவதா ரத்தோ
டருள்விளை யாடல் சோற்று மருந்தவ வியாத வையம்
வெருளிடர் முழுதுந் தீர்க்கும் விக்கின ராச ரேன்னுந்
திருவவ தாரங் கேளா யெனத்திசை முகன்சொல் வானால்.

மகா மகத்வ மூற்ற நைமி சாரண்ய வாசிகளாகிய சவுனகாதி முனிவர்களே! விநாயக மூர்த்தி கஜானன திருவவதாரங்கொண்டு பிரமதேவன் கொட்டாவியினின்று முதித்த சிந்தூரனைக்கொன்று, தேவர்கள் முதலாயினோரைக் காத்தருளிய திருவிளையாடலைச் சொன்னோம். இப்பால் விக்கினராசர் திருவவதாரங்கொண்டு செய்தருளிய திருவிளையாடலைச் சொல்லுவோம் கேட்பீர்களாக!

வெள்ளியங்கிரிக்குத் தலைவராகிய சிவபெருமான் தமது திருமேனி முழுவதுந் திருவெண்ணீற்றினை யணிந்திருப்பதுபோல எக்காலத்திலுஞ் சத்தமேகங்களுக்கும் இருப்பிடமாய், அளவிடற்கரிய பனிப்படலங்களால் எங்கும் மூடப்பட்டிருக்கின்றது இமயமலை. அம்மலையிற் றவத்தர்கட்கெல்லாந் திலதம்போலச் சகலவிதங்களினுங் கீர்த்திபெற்ற வுள்ளத்தோடு தத்துவமனைத்தினையுமுணர்ந்து, அவத்தைகளினின்று நீங்கிய மெய்யறிவினால் வேதாகமங்களையபேட்சித்து வருகின்ற பக்குவர்கட்கு அவைகளைப்போதித்து, அவர்களை அவக்கடலினின்று மெடுத்துப் பாதுகாக்க வல்லவராய், * அகப்பற்றுப் புறப்பற்றென்னு மிரண்டினையுந் துறந்தவராய், பிரமம், தெய்வம், பூதம், பிதிர், மானுடம் † என்கின்ற ஐவகை வேள்வியினையும் பிரதிதின மியற்றும் இயல்பினராய், சிவபெருமானுடைய திருவடிகளையன்றி வேறொன்றினைச் சிந்தைசெய்யாதவராய், சாபானுக்கிரக சாமார்த்தியத்தையுடைவராய், விளங்கிய சவுபரியென்னுமொரு முனிபுங்கவரிருந்தார். அவர் குற்றமற்றகற்பினும்வனப்பினுந்தனக்கொருவர் நிகரில்லாத பெருமையினை வாய்ந்த மனோமயை யென்னுமனைவி பணிசெய்ய வாழ்ந்திருக்கும் நாளையில், ஓர்நாள் அம் முனிபுங்கவர்

---

* அகப்பற்று புறப்பற்று, என்பன: உயிர்களுக்கு மாயையினுண்டாகிய தனுகரணபுவன போகங்கள் நான்கினுள், தனுகரணங்களை யான்என மதித்தலே அகப்பற்றெனவும் புவனபோகங்களை எனது என்று அபிமானித்தலே புறப்பற்றெனவுங் கூறுவ. இவற்றுள்: தனுவென்பது - தேகத்தை. கரணமென்றது அந்தக்கரணம் புறக்கரணங்களை. புவனமென்றது - பூதாதி பிரபஞ்சத்தை. போகமென்றது-சத்தாதி விடயங்களை. அன்றியும் கரணங்கள் தனுவுக்கு அபேதமாயும், புவனங்கள் போகத்திற்கு அபேதமாயு நிற்கையால், தேகபோகமென்றிரண்டாகவுஞ் சொல்லப்படும்.

† இவற்றுள் வேதமோதல் பிரமயாகம்- ஓமம் வளர்த்தல் தெய்வயாகம். பலியீதல் பூதயாகம். தருப்பணமுடித்தல் பிதிர்யாகம். இரப்போர்க்கு உணவுமுதலிய வீதலே மனுடயாகம்.

நதியில் ஸ்நானஞ்செய்யச் சென்றனர். அவர் மனைவியானவள் ஆசீர் மத்தில் பணிசெய்திருந்தனள். அச்சமயத்தில் கருணைநாயகராகிய விநாயகக்கடவுளுடைய திருவடிகட் கிடைவிடாது பூசனை செய்து வருபவனும், ஆகாயமார்க்கத்திற் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்த கிரவுஞ்சனென்னும் ஓர் கந்தர்வராஜன், அவ்விருடி பத்தினியைப்பார்த்தனன். உடனே சூத்திரக்கயிறற்று வீழ்ந்தாற்போல ஆகாயத்தினின்று மிறங்கி அவ்வாசிர்மத்தில் வந்து, தன்னை முடுக்கிய விரகத்தினுல் அவ்விருடிபத்தினியை முன்னதா யொன்றுங்கேளாது, கரம் பற்றினன். இவ்வாறு பற்றலும் அவ்விருடிபத்தினியானவள் பூனை வாயிற்பட்ட கிளியைப்போல நடுநடுங்கி மனந்தளர்ந்து தனது கற்பின் வலியால் அவனை யானைமேலெழுஞ் சிங்கத்தைப்போலச் சீறி தனதுள்ளத்திற் கொதித்தெழுகின்ற கோபத்தினுலவனைப்பார்த்து, அடாபாவி! எனது பிராணநாயகரில்லாத சமயம்பார்த்து என்னைக் கைப்பற்றிக் கலவிக்கிழுக்கின்றனை! இனி என் கரத்தைவிடாமற் போவையெனில் உன்னை இங்கிமிடத்தில் நீருக்கி விடுவேனென்று சொல்லினள். அத்தருணத்தில் ஸ்நானஞ்செய்யச் சென்றிருந்த சவுபரிமுனிவர் மீட்டும் ஆசீர்மத்திற்கு வந்து, தமது பத்தினியினுடைய கரத்தைக் கிரவுஞ்சன் பிடித்திருப்பதைப்பார்த்து, கண்களில் அனற்பொறியெழும்பவும், இதழ்கள், துடிக்கவும், புருவங்கள் நெறியவுமாகக் கோபித்து அடா மூர்க்கனே! ஓரபசாரமுஞ் செய்யாத இவளை நீ கரம்பற்றி இழுக்கவேண்டுங் காரணமென்ன ? இவ்வாறு நிரேதுவாய் அவளது கரத்தைப்பற்றிய குற்றத்தினுல் நீ இனி மண் பறித்து வளையிலொளிக்கின்ற மூஷிகமாகக்கடவதென்றுசபித்தனர். உடனே அக்கந்தர்வராஜன் பயந்து, சுவாமீ! அடியேன் கிரவுஞ்சனென்னுமரசன். யான் ஆகாயத்திற் செல்லுகின்றபோது இவரழகைக்கண்டு மோகித்துவந்து கரம்பற்றினேன். அதுவன்றி யான் பாதகஞ் செய்தறியேன். அடியேன் இவர் காம்பற்றிய பிழையினைப் பொறுத்துத் தேவரீர் அடியேற்குக் கொடுத்த சாபத்தினை நீக்கியருளல் வேண்டும். அடியேன் தேவரீரைச் சரணமடைந்தேன். இனி அடியேற்குத் தேவரீரையன்றி வேறு துணையில்லை என்று பிரார்த்தித்தனன். அதற்கு விருப்பும் வெறுப்புமற்ற சவுபரிமுனிவர் மனதிரங்கி, ஓ கிரவுஞ்சனே! நெருப்பினுடைய சூடு குளிர்ந்தாலும், நீரினுடைய குளிர்ச்சி வெம்மையானுலும் நமது வாக்கு ஒருகாலத்தும் பொய்ப்பதில்லை. நீ தகாத காரியத்திற் குடன்பட்டையாயினும்

உடனே நம்மைச் சரணடைந்தனை யாதலால், உனக்கு யாம் கிருபை யோடு சாபத்தீர்வு சொல்லுகின்றோம் கேள்! திருமாலை இடப்பமாக வூர்ந்தருளிய சிவபிரானுடைய குமாரராகிய விநாயகமூர்த்தியான வர் இன்னுஞ் சிலநாளில் பராசுவமுனிவருடைய கிரகத்தில் அவத ரித்தருளுவர். அப்போது நீ அவருக்கு வாகனமாகி, விண்டுவாதி தேவர்கட்குங் கிடைத்தற்கரிய பாக்கியத்தைப் பெற்று யாவரும் வந்து பணியும்படியான முதன்மையோடும் முத்தியையும் பெறுவை போவென்று அநுக்கிரகஞ் செய்தருளினர். அப்பால் மேருகிரி யைப்போல மற்றொரு மேருகிரி உண்டானதென்று சொல்லும்படி யாக அக்கிரவுஞ்சன் ஒரு மூஷிகமாகி உலகமெங்குந் திரிந்துகொண் டிருந்தனன்.

இவன் சரிதமிவ்வாறாக, இந்திரனானவன் தனது சுவர்க்கலோ கத்தில் அரசியற்றி வருகின்ற நாளையில், ஓர்நாள் நாரதமுனிவர் அவ விடத்திற்கு வருவதாயினர். அவர் வரவை இந்திரன் தூரத்தே யறிந்து, உடனே தனது சிம்மாதனத்தை விட்டிறங்கி அளவற்ற தேவர்கள் தன்னைப்புடைசூழ்ந்துவர அவரை எதிர்கொண்டுபோ யழைத்துவந்து ஓர் சிறந்த ஆதனத்திலிருக்கவைத்து, மிக்கபேரன்பி னோடுந் துதித்துப் பூசனைசெய்தனன். அவன் செய்த பூசைக்குந் தோத்திரங்கட்கும் நாரதமுனிவர் மனமகிழ்ந்து, ஓ தேவராசனே! பூலோகத்தில் ஓர் புதுமையைக்கண்டு இங்கு வந்தனம். அப் புது மையைச் சொல்லுமிடத்து உனக்குந் தேவர்கட்கும் நன்மைபயப்ப தாகவேயிருக்கும். அஃது யாதெனில், இமயகிரிக்கும் விந்தகிரிக் கும் மத்தியில் ஏமவதி யென்னும் ஒருநகரமிருக்கின்றது. அந்நகரத் திற்கரசன், அபிநந்தனனென்னும் பெயரினையுடையவன். அவன் இப்போது ஓர் பெரிய யாகத்தினைச்செய்யத் தொடங்கினன். அந்த யாகத்திற்கு உன்னை வரிக்காது உனது சொர்க்காதி போகங்கள் தனக்குக் கிடைக்கவேண்டுமென்று குறித்திருக்கின்றனன். மேலும் அந்த யாகத்திற்கு இருதுக்கள் வந்திருக்கின்றார்கள். இந்நிமிடத்தில் அவ்வரசனைச் செயிக்காமற் போவையெனில் அவன் செய்யத்தொ டங்கிய யாகத்தின் முதனாளிற்றானே உனது பதவியை இழந்து போவை. அதனால் உனக்குச்சகல இடர்களும் உண்டாகுமாதலால், விரைவில் அதற்கேற்றபடி முயலக்கடவையென்று சொல்லி நாரத முனிவர் எழுந்தருளிப்போயினர். பின்னர் இந்திரன் இதற்கென்

செய்யவல்லோமென்னு மாலோசனையிற் றலைப்பட்டவனாகி, அவ்வவர்கள் செய்துவரும் பலகருமங்களிலும் முதலில் நமக்குஞ், சந்திரனுக்கும் பிரமதேவனுக்கும் அவிப்பாகங் கொடுக்கவேண்டுமென்று வேதத்திலும், சுருதியிலும், ஸ்மிருதியிலும், சாஸ்திரத்திலும், ஸ்மார்த்தத்திலும் விதித்திருக்க. இதுகாறும் அவ்வாறே யாவரும் கொடுத்துவர இப்போது அம்முறைமையினின்றுந் தப்பி யாகஞ் செய்துவருகின்ற அபினந்தனராசனைச் சங்கரிக்கத்தக்கவன் உலகமனைத்தையுங்கலக்கி யழிக்கத்தக்க காலரூபியேயல்லாமல் வேறொருவரில்லையென்று தன்மனதில் நிச்சயஞ் செய்தனன். இவ்வாறு நிச்சயிக்குமுன் அக்காலரூபியென்போன், அவ்விந்திரனுக்கெதிரில் வந்து நின்றான்.

அவனை இந்திரன் சிறக்கப்பார்த்து, ஓகாலரூபியே! நீ இந்நிமிடத்தில் அளவற்ற ரூபங்களோடும் பூலோகத்திற்சென்று அபினந்தனராசனையழித்து அவன் செய்கின்ற யாகத்திற்கும், மற்றுமுள்ளோர்களாற்செய்து வருகின்ற யாகங்கட்கும் பல விக்கினங்களை நடாத்தி அழித்து விடக்கடவை என்று சொல்லியனுப்பினன். உடனே காலரூபியானவன் தனது புருவங்களை நெரித்துக்கோபித்து, அளவற்ற ரூபங்களைக் கொண்டு பூவுலகத்திற்சென்று அபினந்தனராசனுடைய யாகசாலையில் மிகுந்த கோரத்தினோடும் பிரவேசித்து, அவனையும் அவன் யாகத்திற்கு வந்திருக்கின்ற இருதுக்களையும் நாசஞ்செய்து, மற்றையோரை எல்லாந் தன்னைத் தெண்டனிட்டோடும்படியாக முடுக்கி, அவிர்ப்பாகத்திற்குச் சேகரித்திருந்த பொருள்களையெல்லாம்அள்ளியுண்டு, ஓமகுண்டத்தையிடித்துத் தள்ளி, அதிற்புழுதிகளை நிறப்பிவித்து. யாகசாலை முழுமையுந்தூளாக்கி, பலபண்டங்களை யமைத்துவைத்திருந்த பாத்திரங்களை எல்லாம் உடைத்தெறிந்து, அவ்விடத்தினின்று நீங்கித் தீக்கூட்டங்கள் எழுந்து செல்லுவதுபோலத் திசைகள்தோறுஞ் சென்று, ஆங்காங்குசெய்து வருகின்ற யாகங்களை எல்லாமழித்து அந்தயாகத் தலைவர்களையும் நாசமாக்கி, எவ்விடங்களினுந் துன்பங்களையே விளைத்துச், சிலரை அருவமாய்ச்சென்று தாக்கியும், சிலரை உருவமாய்ச் சென்று ஒழித்தும், ஓர்நொடிப்போதில்திசைமுழுவதுஞ்சுழன்றும் வேதாகமநெறிகளை யெல்லாம் பேதிக்கச்செய்தும், இவ்விதமான விக்கினங்களை நாடோறுஞ்செய்து வந்தனன். இவ்வாறு காலரூபி செய்துவருகின்ற துன்பங்களினாலே அளவற்ற முனிவர்கள் ஓரிடத்தில் ஒன்றாகக்கூடி, சகல சீவராசிகளையும் ஆக்கவும் அழிக்கவும் வல்ல தயாபர மூர்த்தியைத் துதிசெய்வதானார்கள்.

எண்ணிலா ருயிர்களி னிதய பங்கய
நண்ணுநா யகவுயிர் நவிற்று கன்மத்தி
னண்ணுசான் ருகிய வமல வெங்கள்பாற்
றிண்ணிய விக்கினந் தீர்த்தல் வேண்டுமே.

பல்வகைப் பூதமும் படைக்கும் பண்ணவ
நில்வகை யனைத்தையு நிறுத்து நிர்க்குண
கோல்வகை செய்தருள் கூடுங் கோற்றவ
புல்வகை விக்கினம் புரட்டல் வேண்டுமே.

அங்கமே யுபாங்கமேன் றவற்றி னேடுறுந்
துங்கநான் மறைகளுஞ் சுவச மாகிய
வங்கண வடியரே மாவி னுங்கிடப்
பொங்கிய விக்கினம் போக்கல் வேண்டுமே.

இவ்வாறு பலமுறை துதிசெய்து, எத்தகையோராலும் யாசிக்கப் படுமிறைவனே! சகலலோகங்களுங் கைக்கும்படியாக இடைவிடாது விக்கினங்களைச்செய்து வருகின்ற காலரூபியினுல் அடியேங்கள் பய மடைந்திருக்கின்றனம். இனி அடியேங்களை அவன் செய்துவரும் விக்கினங்களினின்று மெடுத்துக் காத்தருளல் வேண்டும். அடியேங் கள் சத்தியற்றவர்களாய், ஆதாரமற்றவர்களாய், நித்திய நைமித்திய கருமங்களில் ஈனராய், இயல்பான ஒழுக்கங்களில் வேறுபட்டவர்க ளாய், மயக்கங்கொண்ட மனத்தினையுடையவர்களாய், எல்லாப்போ கங்களையுமிழந்து, தேவரீருடைய சரணுரவிந்தங்களில் அடைக்க லம் புகுந்தோம். ஓ சங்கரா! ஓ சுயம்புவே! ஓ தற்பரா! வென்று பலமுறை பிரார்த்தித்தார்கள். அதற்கு விஸ்வரூபியாகியும் வியாபக ராகியுமிருக்கின்ற விநாயகப்பெருமான் கிருபைசுரந்து அம்முனிவர் கட்கெதிரில் ஆசிரிய வடிவமாயெழுந்தருளி, ஓ தபோதனர்களே! உங்கள் மனதிலிருக்கும் வேதனைகளையும், பயங்களையும் ஒழிமின் கள். இனியாவரையுந் துன்பஞ்செய்து வருகின்ற விக்கினனை அடக் கவும், வேதாகமநெறிகளைத் தப்பாது வளர்க்கவும், அடியார்களும் சாதுக்களும் வேண்டியவைகளை அருள்செய்யவும், மூவுலகங்களையுங் காத்து இரட்சிக்கவுமாக யாம் அளவற்ற தவங்களைச் செய்திருக் கின்ற வரேணிய ராசனுடைய கிருகத்தில் அவதரிக்கப்போகின்றன மென்று திருவாய்மலர்ந்தருளினர். அத்திருவாக்கினை எல்லாமுனி வர்களுஞ் செவிக்கமுதாகக்கொண்டு விநாயகமூர்த்தியினுடைய

திருவுருவைக் கண்களாற் காணுதவர்களாயினும், இஃது சுவாமிகளுடைய திருவாக்கே என்று மிகுந்தஆனந்தத்தினை யுடையவர்களாகி, அப்போதே சகல விக்கினங்களையு மொழித்தவர்போல, விநாயகமூர்த்தியினுடைய திருவருளையே கடைப்பிடித்திருந்தார்கள்.

இவர்கள் சரிதமிவ்வாருக, பூர்வத்திற்றுனே பெரியதவங்களைச் செய்து நிறைவேற்றினவனுய், தேவர்கள் வழிபடத்தக்க யோக்கியனுய், திசைகளனைத்திலுஞ் சொல்லும்படியான கீர்த்தியையுடையவனுய் வரேணியனென்னும் பெயரினையுடைய ஓரரசனிருந்தான். அவனுக்குப்புட்பகையென்னுமோர் மனைவியிருந்தனள். இவர்கள் நெடுநாள் ஒரு புத்திரப்பேற்றினை வேண்டி அளவற்ற தருமங்களையுந் தானங்களையும் இடைவிடாது செய்துகொண்டு வந்தார்கள். பின்னர் விநாயகப்பெருமானுடைய கிருபையினுல் புட்பகை வயிற்றிற் கருவுண்டாகிப் பத்தாந்திங்களில் கருப்பவாதனை கொண்டு ஓர் புதல்வனைப் பெற்றனள். அப்புதல்வனை விநாயகமூர்த்தியானவர் அங்கிருந்தோர்களறியாதவண்ணம் மறைத்துத் தாமேயொரு குழந்தையாகி யிருந்தனர். அக்குழந்தை மிகுந்த அழகும், யானை வதனமும் மழுமுதலிய ஆயுதங்களை யேந்திய நான்கு திருக்கரங்களும் நீண்ட துதிக்கரமும் பெருத்த வயிறும் விளங்கவிருக்கின்றதை அங்கிருந்தவர்கள் பார்த்துப்பயந்து ஓடிப்போனர்கள். புட்பகை மாத்திரம் அவ்வறையினின்றும் அப்பாற் போகக்கூடாதவளாய் மயங்கி பிரசவித்த வேதனையினும் பதின்மடங்கு அதிகமான வேதனையைப் பொருந்தினவளாய், ஐயோ! புத்திரப்பேறுவேண்டி அளவற்ற பெருந்தவங்களனைத்தையுஞ் செய்து முடித்தோமே! அப்படிச்செய்தவெமக்குப் புத்திரப்பேறு கிடைத்தும் மீட்டுந் தள்ளிவிடத்தக்கதாய் தெய்வங்கொடுத்ததே! இதற்கினிச் செய்யத்தக்கதென்ன விருக்கின்றதென்று சொல்லிக் கூக்குரலிட்டழுதுக் கொண்டிருந்தனள். அவ்வழுகை யோசையை வரேணியராசன் கேட்டுவந்து, அண்டங்களை யெல்லாம் அணுவாகவும், அணுக்களை யெல்லாம் அண்டங்களாகவும் செய்ய வல்ல விநாயகமூர்த்தி எதிரிலிருக்கக்கண்டு இப்பிள்ளையால் நமக்கு இடர் வருமென்று நடுங்கி உடனே சில வீரர்களைக்கூவி இப்பிள்ளையை இவ்விரவிற்றுனே கொண்டுபோய் மடுக்கரையில்வைத்து வாருங்களென்று கட்டளை யிட்டனன். அக்கட்டளையை அவ்வீரர்கள் தடுக்கக் கூடாதவர்களாகி உடனே அக்குழந்தையை யெடுத்துக்

கொண்டு சென்று பராசுவமுனிவரது ஆசிரமத்திற்குச் சமீபத்தி லிருக்கின்ற மடுக்கரையிற் சில தழைகளை முறித்துப்போட்டு அதன் மீது அக்குழந்தையை வளர்த்தி மீட்டுந் தமதரசனிடத்திற் போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

ஓ சவுனகாதி முனிவர்களே! இவ்வாறு வேதங்களினுச்சியினும் மாதவத்தர்களினுடைய உள்ளத்தினும், பிரமனுதியருடைய மனத் தினும் நண்ணுதற்கு மரிய விநாயகக்கடவுளைத் தங்கள் மார்போட ணைத்து ஏந்திவந்த அவ்வீரர்களுந் தழைகளுஞ்செய்த தவந்தான் யாதோ அதனை யறிகின்றிலேம்.

கருணை நாயகன் குருவெனக் கடைக்கணித் தருளி
வருவ னுயினும் பருவமில் லார்மரு வார்கள்
பொருவி லாவிவன் புத்திர னுய்மனைப் பிறந்துந்
தெருளி லாமையின் வரேணியன் றீரவிட் டனனே

கருணைநாயகராகிய கடவுளே! ஆசிரியவடிவங்கொண்டு கிருபை புரியவருவராயினும், பரிபக்குவ மில்லாதவர்கள் அக்கிருபைக்குப் பாத்திராாகார்கள். அதுபோலத் தம்மோடொப்பாரு மிக்காருமில் லாதவிநாயகமூர்த்தியே தனக்குச் சிறந்த புத்திரனுகவந்து அவதரித் தும் அப்புத்திரனை ஞானமில்லாமையால் வரேணியராசன் கைவிட்ட வனுயினன். ஒப்பற்றவிநாயகமூர்த்தியைத் தாங்கப்பெற்றமகாதவத் தினையுடைய அம்மடுக்கரையானது கபிலமுனிவருடையஆசிரமத்தை யுங் கைலாயவரையையும் ஒக்குமேயன்றி, பிரமன்வாழ்கின்ற சத்திய லோகமுந் திருமால் கண்படுகின்ற க்ஷீராப்தியும் அதற்கு நிகரல்ல. அம்மடுக்கரையில் பசிய தழைகளின்மீது விநாயகப்பெருமானெழுந் தருளியிருக்குங் காட்சி எவ்வாறிருந்ததெனில், மரகதத்தில் விளங் கும் மாணிக்கத்தினைப்போன்றுங் கேசவன் மார்பகத்திருங்குங் கவுத் துவமணியைப்போன்றுங், கருங்கடலுச்சியிலுதிக்குங் கதிரவனைப் போன்று மிருந்ததன்றி, உமாதேவியினுடைய திருமார்பில் விளை யாட் டயர்தலைப்போன்று மிருந்தது. யானை, புலி, சிங்க முதலிய கொடிய மிருகவர்க்கங்களெல்லாம் விநாயகமூர்த்தியினுடைய திரு மேனியைக் கண்டமாத்திரத்தில் மலங்களினின்று நீங்கி மெய்யறி வுதித்து ஓர்நிமையளவும் அவ்விடத்தை விட்டு நீங்காமல் ஊணுறக்க முதலியவைகளையுந் துறந்து பாதுகாத்திருந்தன. அப்போது எம் பிரானுகிய விநாயகமூர்த்தியானவர் தமது திருமேனியினொளியைச் சிறிதெழுப்ப அதனல் கோடி சூரியர்கள் ஒன்றுய் உதயஞ்செய்தது

போலத் திரிலோகங்களிலும் பிரகாசமேலிட்டது. உடனே தேவர்கள் முதலாயினோர்களெல்லாம் அதிசயமாகும்படி இருள் நீங்கியது. சத்த சாகரங்களுஞ் சத்திக்காமலிருந்தன. இரவு நீங்கியதென்று கருதி அளவற்ற மிருகங்கள் இரைதேடுமாறு தத்தமிடங்களை யடைந்தன. சோலைகடோறு முறங்கியிருந்த பறவைகூட்டங்க ளெல்லாந் திசைகடோறு மெழுந்து பறந்துபோயின. சந்திரனொளியும் உடுக்களினொளியு மழுங்கிவிட்டன. தெளிந்த நீரிலிருந்த குமுதங்களனைத்து மிதழ் மூடிக்கொண்டன. தங்கள் தங்கள் தலைவியரோடும் புணர்ந்திருந்த ஆடவரெல்லாமெழுந்து நித்தியநியமாதிகளைச் செய்வதானார்கள். இப்பால் அரியதவத்தினால் பராசுவமுனிவர் தமது நிமளியை விட்டெழுந்து யாம் சந்திசெய்யுங்காலந் தப்பிப்போயதேயென்று பதறிக் கரத்திற் றண்டுகமண்டலமேந்தி அதிதீவரத்தோடும் மடுக்கரையைநோக்கிச் செல்லுவாராயினர். அங்கு பசிய தழைகளின்மீது படுத்துப் பிரகாசித்துக்கொண்டிருந்த ஜகத்காரணராகிய விநாயக மூர்த்தியைக் கண்டனர். உடனே ஆனந்தபரவசங்கொண்டாடினர். நகைத்தார். திகைத்தார். உடன்முழுவது முரோமாஞ்சிதம் பூத்தார். இருவிழிகளினும் ஆனந்தபாஷ்பஞ் சொரிந்தார். அருகில்வந்து குழந்தையினுடைய அவயவங்களை யெல்லாம் பார்த்துப் பார்த்து மிகுந்த மனமகிழ்ச்சியாயினர். இவ்வாறு பராசுவமுனிவர் களிப்பென்னுங் கடலிற் கரைகாண மாட்டாதவராகி, யாம்செய்த தவப் பயனலன்றோ நான்கு வேதங்கட்கு மெட்டாத வித்தகராகிய விநாயகமூர்த்தியே நமக்குக் கிருபைசெய்யும் பொருட்டு இங்ஙன மெழுந்தருளினர். அந்தோ! இம்மூர்த்தியினுடைய மகிமையறியாதவர்கள் யாரோ இவரை அங்கே கொண்டுவந்து வைத்துவிட்டார்களே. தரிசித்தவுடன் மனமாதி மூன்றற்குஞ் சுகத்தை விளைவிக்க வல்ல இவரையீன்றவர்கள் இங்ஙனம் விட்டுச்சென்றது நாம் முன் செய்திருக்கின்ற தவப்பயனேயன்றி வேறில்லை. இவ்வொப்பற்ற மூர்த்தியை யீன்றவர்கட்கு நிகரான பேர்கள் திரிலோகங்களினுமிரார்கள். அப்புண்ணியசீலர்களே தவம், தானம், விரதம், தருமம் முதலிய ஒழுக்கங்க ளனைத்தையுங் குறைவற முடித்தார்கள். என்று இவ்வாறு அனந்தமாகப்புகழ்ந்து அக் குழந்தையாகிய விநாயக மூர்த்தியைக் கரத்திலேந்தித் தமது ஆசிரமத்திற்கு மீண்டனர். அச்சமயத்தில் அருணனனவன் நமக்கு முன்னே இருளினை நலியச் செய்தவன் யாவனோ அவன் திருவடிகளைத்தொழுது உய்வோமென்

றெண்ணி வருவான்போலக் கீழ்த்திசையி லுதயமாயினன். அதைத் தமது ஆசிரமத்தினை நோக்கிச்சென்ற பராசுவ முனிவர்கண்டு மயங்கி, அதற்கு முன்னருண்டான ஒளி இக்குழந்தையினது திரு மேனியிலுண்டான வொளியேயன்றி வேறல்லவென்று மீட்டுந் தெளிந்து, இதுகாறும் யாம் செய்துவந்த தவப்பயனேயன்றி விசேஷ மான பயன்களையும் பழம்நழுவிப்பாலில் விழுந்ததுபோலஇம்மூர்த்தி யாற் கிடைக்கப்பெற்றோமென்று மனமகிழ்ந்து, விரைவிற் றமதாசிர மத்தினையடைந்து, தமது பத்தினியாகிய வீரியவற்சலையைக்கூவி, பெண்ணே! வருத்தமின்றி யாம்பெற்ற இக்குழந்தையை வாங்கிக் கொள்ளுகவென்று பரிவோடுஞ் சொல்லினர். கற்பிற்சிறந்த வீரிய வற்சலையும், உடனே முன்றிலின்கண் வந்து அப்புத்திரனுடைய திவ்விய வடிவங்களைப் பார்த்தலும் அற்புதங்கொண்டவளாய் முக மலர்ந்து, தனங்கள் விம்மவும், தோள்கள் பதறவும், கண்கள் துடிக் கவுமாகத் தனது காதலரை வணங்கி, எனதருமைத் துணைவரே! தேவரீர் இந்த திவ்வியமான குழந்தையை எங்ஙனமிருந்து கொண்டுவந்தீர்? யானை வதனத்தையுடைய இக் குழந்தையின் திரு வுருவம் விநாயகமூர்த்தியினுடைய திருவுருவத்தைப்போல விருக் கின்றதால் இதுவே சகல பாக்கியங்களையுங் கொடுப்பதற்குக்காரண மான வுருவம். இதுவேமகத்தான தவங்களினால் வரும்பயன். இது வே யோகாதிகளால் தியானிக்கப்படுகின்ற வஸ்து. இதுவே எல்லாச் சோதிகளையும் உண்டாக்குவதற்கு மூலகாரணம். இதுவே வேதாகம புராணங்களில் கூறப்பட்டிருக்கின்ற பொருள். இதுவே பரப்பிரம மென்று சொல்லப்படுகின்ற நித்தியம். என்று அனந்தமுறை துதி செய்து தனது கரத்திலேந்திக்கொண்டனள். இவ்வாறு மிகுந்த மனமகிழ்ச்சியோடும் வீரியவற்சலையானவள் அக் குழந்தையைக் கரத்திலேந்திய மாத்திரத்தில் தனது தனங்களில் அமுதஞ்சுரந்து வழிய, அவ்வமுதத்தை அக்குழந்தைக்கு ஊட்டி அளவற்றநாள்அரிய தவங்களைச்செய்துநிறைவேற்றியபுட்பகையானவள்அக்குழந்தையை விரும்பாது துறந்திருக்கச் சிறிதும் வேண்டாதிருந்த வீரியவற்சலை யானவள் அதனை யெடுத்து வளர்க்கப் பெற்றாளெனில், அவளது புண்ணியத்திறத்தை யார் அளவிட வல்லவர்கள்?

இவ்வாறு குணங்குறி கடந்த கொள்கையராகிய விநாயகப் பெருமான் பராசுவமுனிவர் ஆசிரமத்தில் நாளுக்குநாள் வளர்பிறை யைப்போல வளர்ந்து வருகின்ற நாளையில், முன்னர் சவுபரிமுனிவ

ருடைய சாபத்தினைப் பெற்ற கிரவுஞ்சனென்னு மூடிகமானது ஒரு நாள் அம்முனிபுங்கவருடைய ஆசிரமத்தினருகில் வந்து மலைகளை யகழ்த்திச் சாய்த்தும், சுவர்களைக் கெல்லித்தள்ளியும், மாங்களைக் கிண்டி வீழ்த்தியும், வேதிகைகுண்ட முதலானவைகளைத் தோண்டிப் பறித்தும், அறைகளிலுள்ள வத்திரங்களையும் புத்தகங்களையும் கடித்தும் பாழாக்கிக் கொண்டுவர, அவ்வுபத்திரவங்களைப் பராசுவ முனிவராற் சகிக்கக்கூடாமல் அதற்கென்ன செய்வோமென்று மனதிற் கவலைகொண்டனர். அக் கவலையை விநாயகப்பெருமானறிந்து நமது காத்தினல் அம்மூடிகத்தைப் புடைத்து அதனது கொடுஞ் செய்கைகளை யடக்குவோமென்றுகூறி அம்முனிவருடைய கவலையை யொழித்து, உடனே அம்மூடிகத்தின்மீது தனதுபாசத்தை ஏவினர். அப்பாச வரவை அம்மூடிகங் காண்டலும், பூமியைக் கிழித்துக் கொண்டுபோய்ப் பாதலலோக மேழினையும் அழித்து மீட்டு மேலெழும்பிவந்து, சொர்க்கலோகம் உருத்திரலோகம் அக்கினிலோகமுதலானவைகளை யலைத்துக்கொண்டு சிவலோக பரியந்தஞ் சென்றது. அதுசென்ற விடங்களிலெல்லாம் வினையைப்போல அப்பாசமுங் கூடச்சென்று, அம்மூடிகத்தினுடைய பராக்கிரமங்களெல்லா மொடுங்கும்படியாகப் பிடித்துக் கட்டி விநாயகமூர்த்திக் கெதிராகக் கொண்டுவந்து நிறுத்தி வணங்கியது. அப்போது அம்மூடிகமானது விநாயகமூர்த்தியினுடைய திருமுகத்திற்கு நேராகத் தனது தலையை யெடுத்துப் பார்த்து, ஒ சர்வஞ்ஞ மூர்த்தியே! அடியேனைக்கொடியனென்றெண்ணி வதைசெய்ய வேண்டாம். தேவரீரைச் சரணடைந்த அடியேன் சரிதத்தினைச் சிறிது கேட்டருள்க! அடியேன்முன்னங் கந்தருவராசனாக விருந்தேன். எனது பெயரைக் கிரவுஞ்சனென்று சொல்லுவார்கள். ஓர்நாள் சவுபரிமுனிவருடைய பத்தினியாகிய மனோமையை யென்பவள் அழகினைக்கண்டு மோகித்தேன். அதற்கு அம்முனிபுங்கவர் அடியேன்மீது கோபித்து மூடிகமாகச் சபித்தனர். அப்பால் யானவரைச்சரணடைந்தேன். அதனாலவருக்கு அடியேன்மீது கிருபைசுரந்து இனி நீ தவத்தர்பெருமானாகிய பராசு முனிவராசிரமத்தில் அவதரிக்கப் போகின்ற விநாயகமூர்த்திக்கு வாகனமாகி எல்லாமேன்மைகளையும் பெறுவையென்று அநுக்கிரகித்தருளினர். அவ்வநுக்கிரகத்தின்படியே இப்போது தேவரீரைச் சரணடைந்தேன். ஆதலால், தேவரீரடியேனை முற்றினுங் காத்தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தது. அவை யனைத்தையும் விநாயக

மூர்த்தி கேட்டருளி, ஓ வலியிற்சிறந்த ஆகுவே! யாம் உனது சரி தத்தை இதற்குமுன்னரே யறிவோமாதலால் இப்போது உன்னைக் கொல்லாமற் பிடித்துக் கட்டிக்கொண்டு வரும்படியாகவே நமது பாசத்தை விடுத்தோம். இனி யாதொன்றற்கும் அஞ்சற்க! இத்தின முதல் நமக்கு மிக்க மேன்மையோடும் வாகனமாக இருக்கக்கடவை யென்று திருவாய்மலர்ந்து, உடனே அதன் முதுகில் தாம் ஆரோக ணித்து, அதனைத் திக்கனைத்துஞ் செலுத்தி விளையாடி ஒன்றரைக் கணத்துள் மீட்டுந் திரும்பிவந்தனர்.

இவ்வாறு விநாயகக்கடவுள் பிள்ளைப்பருவத்திற்றானே பெரி தான வலியினையுடைய மூஷிகத்தையடக்கித் தமக்கு வாகனமாகக் கொண்டருளிய விநாயகமூர்த்தியைப் பராசுவமுனிவர் பணிந்து, பள் ளங்கண்டு பாய்கின்ற புனல்போலத் தமது பேரன்பினைப் பாய்ச்சி ஒரு பாரிசமாய் நின்று, ஓ லோகநாதனே! கொடுஞ்செய்கைகளிற் சிறந்த பராக்கிரமசாலியாகிய காலரூபியென்னும் ஓர் விக்கினனால் சகல புவனங்களுங் கலங்கி நடுங்குகின்றன. அவனைச் சுவாமிகள் சங்கரித்து உலகங்களில் வேதாகம நெறிகளை விருத்திசெய்தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனர். அதற்கவ்வாறே செய்தருளுவ மென்று விநாயகமூர்த்தி கிருபை சுரந்தனர்.

இச்சரித மிவ்வாறாக, உலகத்தில் நித்தியநைமித்தியங்கள் காமி யங்கள் என்று சொல்லப்படுகின்ற யாகமுதலானவைகளை நடக்க வொட்டாமல் யாவரையுஞ் சதாகாலமும் உபத்திரவப்படுத்தி வரு கின்ற காலரூபியென்னும் விக்கினனால் வசிட்டாதி முனிபுங்கவர் கள் யாகாதிகளைச் செய்யாதவிட, அதனால் இந்திரன் முதலான தேவர்கள் அவிர்ப்பாகங் கிடையாமல்வறியராகி, பின்னர் அம்முனி வர்களுந் தேவர்களும் ஒன்றாகக்கூடி பிரமதேவனிடத்திற் சென்று பணிந்து, சுவாமீ! சொல்லவுஞ் சகியாத கொடுமையினை விளைத்து வருகின்ற விக்கினனைக் கொல்லுமாறு அடியேங்கட்கு ஒருபாயஞ் சொல்லியருளல் வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார்கள். அதற்குப் பிர மதேவன் சொல்லுவான். அன்பர்களே! அநாதியாகிய அமலா னந்த அறிவனாயிருக்கின்ற சோதிவடிவான விநாயகமூர்த்தி யான வர் சகல லோகங்களையுங் காத்தற்பொருட்டு பராசுவமுனிவருடைய ஆசிரமத்தில் அவதரித்திருக்கின்றனர். அக்கடவுளை நீங்கள் யாவ ருஞ் சென்று சரணடைந்து பூசித்து, உங்கள் துன்பங்களை யெல் லாம் போக்கி இன்பங்களை அடைவீர்களென்று சொல்லினன். அச் சொல்லை இந்திரன் முதலிய தேவர்களும் வசிட்டாதி முனிபுங்கவர்

களுஞ் செவிகுளிரக்கேட்டு, ஆனந்தமாகி மீண்டு, பூவுலகத்தில் பராசுவமுனிவருடைய ஆசிர்மத்திற்கு வந்தார்கள். உடனே பராசுவ முனிவர் வந்தவர்கட்கெல்லாந் தனித்தனி ஆதனந்தந்து இருக்கச் செய்து பின்னர் மிகுந்த பேருவகையோடும் அவர்களைப் பார்த்து, ஓ தவசீலர்களே ! உங்கள் வரவினால் அடியேன் குலம், தவம் முதலிய யாவுஞ் சுத்தப்பவித்திர மடைந்தனவென்று முகமன்கூறி, உபசரித்தனர். பின்னர் தேவர்களும் முனிவர்களும் அப்பராசுவமுனிவரைப் பலவாறு புகழ்ந்து துதிசெய்து, அடியேங்களை யெல்லாம் பாவைபோல இடைவிடாது ஆட்டுவித்தருளாநின்ற ஒன்றான முக்கண்மூர்த்தியே தேவரீருக்குத் திருக்குமாரனாக அவதரித்திருக்கின்றமையால், அம்மூர்த்தியைத் தரிசித்துப் பூசிக்குமாறும், தேவரீருடைய பாதபதுமங்களைத் தரிசிக்குமாறும் யாங்களனைவரும் இங்கு வந்தனம். முன்னதாகத் தேவரீருடைய தரிசனத்தைக் கிடைக்கப் பெற்றோம். இனி எமது கர்த்தருடைய தெரிசனத்திற் கெதிர்பார்க்கின்றனமென்று சொன்னார்கள். இவ்வாறு சொல்லலும் விநாயகமூர்த்தி கிருபைகூர்ந்து அவர்களெதிரில் மூடிக வாகனத்தின்மீது எழுந்தருளி வந்தனர். உடனே யாவரும் பயந்தெழுந்து பத்தியோடு பலமுறைபணிந்து, ஓ சகல புவனாதார சொரூபியே ! அடியேங்கள் விக்கினஞ் செய்து வருகின்ற இடையூறுகளால் மெலிந்து பிரமதேவரிடத்திற் சென்றோம். அவர் எங்கள் வரவையோசித்து தேவரீருடைய சன்னிதானத்திற் போகும்படி விடைகொடுத்தனுப்பினர். அவ்வாறே அடியேங்கள் தேவரீருடைய திவ்விய சரணாரவிந்தங்களை யடுத்தோம். இனி அடியேங்கள் படுகின்ற துன்பப்பாட்டினை நீக்கியருளல் வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார்கள்.

அதற்கு விநாயகமூர்த்தி அருள்சுரந்து, இனி நீங்கள் யாதொன்றற்கும் அஞ்சவேண்டாமென்று அபயங்கொடுத்து, அவர்களையெல்லாந் தம்மைப் புடைசூழ்ந்துவருமாறு உத்தரவுசெய்து, தாம் தமது மூடிகவாகனத்தைச் செலுத்திக்கொண்டு விக்கினனிருக்கு மிடத்திற் சென்று, தம்மோடுவருகின்ற தேவர்களையும் முனிவர்களையும்பார்த்து, ஓ தீனர்களே! நமது வீரத்தைப் பார்மின்களென்று தமது காத்திலேந்தியிருக்கின்ற அங்குசத்தை யெடுத்து நீ இங்கிமிடத்திற்சென்று பராக்கிரமத்திற்சிறந்த விக்கினனைப் பிடித்துக்கொண்டு வரக்கடவை யென்று கட்டளையிட்டு ஏவினர். உடனே அவ்வங்குசமானது சகல புவனங்களும் அதிரும்படியாகச் சென்று, விக்கினனைச் சூழ்ந்து

வளைத்திழுத்துக்கொண்டு வந்து விநாயகப்பெருமான் முன்னர் விட்டது. அவ்விக்கினன் ஆகாயத்தை யளாவிய சடைமுடியும் கடைவாயிற் பிறக்கு நிகரான கோரைப் பற்களும், சகல சீவராசிகளும் நடுங்கும்படியான ஏனைய வடிவங்களும் விளங்க தேவர்கள் முனிவர்களுடைய எண்ணங்களை யெல்லாம் நாசஞ்செய்யவல்ல தனது பராக்கிரமத்தோடும் விநாயகமூர்த்திக் கெதிராக நின்றான். இவ்வாறு நிற்பவனை விநாயகமூர்த்தி தமது மூடிகவாகனத்தின்மீது இருந்தபடியே நெறித்துப்பார்க்க அப்பார்வையால் விக்கினன்பயந்து இவன் நம்மை இலேசாய் விடுவானல்லன். இவனுடைய வல்லபமெல்லாம் அடியோடு அடங்கிக் கெடும்படி யுத்தஞ்செய்யவேண்டுமென்று தனதுருவத்தை மறைத்து யுகமுடிவிலுண்டாகின்ற பிரளயத்தினைப்போலச் சலவடிவங்கொண்டு, அலைகளை வீசி நாற்றிசைகளினும் பெருகிப் பரந்து பூலோகமுழுவதும் மூழ்கிப்போம்படியாக நிறைந்து, இந்திரலோகம்-பிரமலோகம்-விண்டுலோகம் முதலிய லோகங்களெல்லாங் கவிழ்ந்து போம்படியாக மேலோங்கினன். அதைத்தேவர்களெல்லாங்கண்டு பயந்தார்கள். முனிவர்களெல்லாம் இனி நமக்குப் போக்கிடமெங்ஙன மிருக்கின்றதென்று வாடினார்கள். இவ்வாறு விக்கினன் சலப்ரவாகமா யிருக்குஞ் செயலினை விநாயகமூர்த்தி கண்டு, இவன் சாமர்த்தியம் இதுவாவென்று புன்னகைசெய்து அச்சலப்பெருக்கை யெல்லாம் பானம்பண்ணும்படியாகத் தமது மனத்திலெண்ணி ஒருகரத்தை நீட்டினர். அதை விக்கினனறிந்து தப்பித்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று நினைத்தவனாய், அச்சலவடிவினின்று மாறி ஓர் காகவடிவங்கொண்டு ஓர் மரத்தின்மீது நின்று பர்வதங்களெல்லாம் பொடிபடும்படியாகவும், சத்த சாகரங்களும் வரண்டு போம்படியாகவும், தனது சிறகினை விரித்தடித்துக்கொண்டு திக்குயானைகளின் மத்தகங்களெல்லாம் பிளக்கும்படியாகவும் சூரியன்-சந்திரன்-உடுக்கள்-சுவர்க்கலோக முதலியவைகள் உதிரும்படியாகவும், பேரொலிசெய்து சகலபுவனங்களுஞ் செவிடடையச் செய்தனன்.

அப்போது விநாயகமூர்த்தி தமதுகரத்திலிருந்ததாமரைமலரை யவன்மீதுவிட்டனர். அதை யவ்விக்கினன் கண்டவுடன் அக்காகவடிவினின்றுமாறிஊழிக்காலத்திலுண்டாகின்றவடவாமுகாக்கினியைப் போல வடிவங்கொண்டு, மண்ணுலகம், விண்ணுலகம், சமுத்திரம், பர்வதம் முதலானவைகளெல்லாம் நீறுகும்படி எரித்தான். அப்

போது விநாயகமூர்த்தி மழைவடிவாகிப்பொழிந்து அவ்வக்கினியை யவித்தனர். அப்பால் விக்கினன் பிரளயகாலத்திலுண்டாகின்ற சண்டமாருதமும் மழையுமாக வடிவெடுத்துச்சூழன்றுசொரிந்தனன். அப்போது விநாயகக்கடவுள், மேகங்களையேவி அம்மழையையுரிஞ்சி விடச்செய்து பின்னர் அளவற்ற பர்வதங்களாகத் தாமே யுருக் கொண்டு அச்சண்டமாருதத்தினையும் வீசவொட்டாமல் நிறுத்தினர். அதற்குமேல் விக்கினன் அனந்தமான வச்சிராயுதங்களின் வடிவங் கொண்டு இந்திரனுடைய வச்சிராயுதமும் இடிபட்டது போலப் பொடிபட்டுப் போகும்படி பாய்ந்து விநாயகமூர்த்தி கொண்டிருக் கின்ற மலைவடிவங்களெல்லாஞ் சிறிய பரற்களாகும்படியாக வெதிர்த்து யுத்தஞ்செய்தனன். அப்போது விநாயகமூர்த்தி அம் மலை வடிவங்களினின்று ஓர்வேலாயுதத்தை நூதனமாய்ச் சிருட் டித்து, நீ சென்று விக்கினனுடைய உயிரை வாங்கிவரக்கடவை யென்று ஏவினர். உடனே அவ்வேலாயுதமானது சூரியனொளியு மழுங்கும்படியாக அட்டதிசைகளினும் பிரகாசித்து வாயுவேகமுந் தனக்குப் பிற்படச்சென்ற வச்சிராயுதங்களைப்போல வடிவெடுத் திருக்கின்ற விக்கினனோடு அளவற்ற யுத்தங்களை நடாத்தியது. அதற்குமேல் அவ்விக்கினன் வேலாயுதத்தோடு எதிர்க்க நிர்வாக மில்லாமல் பயந்து, வச்சிராயுதவடிவத்தினின்று மாறித் தனது சுய ரூபத்தினைக்கொண்டுவந்து விநாயகமூர்த்தியினுடைய திருவடிகளிற் பணிந்தெழுந்து. மிகுந்த சாந்தத்தோடு இருகரங்களையுஞ் சிரமேற் கூப்பி, ஓ சர்வவல்லமையுள்ள கடவுளே! அடியேன் தேவரீரை சரணடைந்தேன். சுவாமிகள்விட்ட வேலாயுதம் அடியேனை சங் கரிக்கவொட்டாமற் காப்பாற்றியருளவேண்டுமென்றுமீட்டும் பணிந் தனன். அதற்கு விநாயகமூர்த்தியானவர் தமது கோபத்தினை மாற் றிக் கிருபைசுரந்து வேலாயுதத்தினை மீண்டும் சும்மாவரும்படி கட் டளையிட்டனர். அதற்குமேல் விக்கினன் பயமகன்று விநாயக மூர்த்தியினுடைய சமீபத்தில் வந்து துதிசெய்து,

குறிகுணங் கடந்த புராண முத்தொழிலுங் குயிற்றிடுங் காரணமுதலே
யறிவினையிழந்து மிகுந்த மோகத்தா லடிகளோ டமரரெதிர்ந்திழைத்த
வெறியனேனென்றனையு மடியரோ டொன்றுய் விரவுற வாண்டருள்புரிக
செறிதரும் பிரமசொருபனே யெங்குந் திகழ்நிரா காரனேயென்றான்.

ஓ கிருபாமூர்த்தியே! ஓ குறிகுணங் கடந்த பூரணா! ஓ முத்தொழிற்குங் காரணமாகிய முதலே! அடியேன் அறிவில்லாமையினல் தேவரீர்க்குச்செய்த அபராதத்தினைப் பொறுத்தருளல் வேண்டும். முன்னர் அடியேனைத் தேவேந்திரன் கூவியேவினன். உடனே அடியேன் அளவற்ற விக்கின வடிவங்களைக்கொண்டு சகல லோகங்களையுந் துன்பப்படுத்தினேன். அன்றியும், வெறிகொண்டவனைப்போல சுவாமிகளோடு மெதிர்த்து யுத்தஞ்செய்வதாயினேன் இனி அடியேனைச் சுவாமிகளுடைய அடியார்களுள் ஒருவனுகும்படி கிருபைசெய்து ஆதரித்தருளல்வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தான்.

அதற்கு இவ்வுலகத்தில் அளவற்ற கொடுமைகளைச் செய்தோர்களாயினும் ஒருக்கால் தம்மையடைந்து சரண்புகுவராயின் அவர்களைவிடாமற் காத்தருள்வதே விருதாகக்கொண்டிருக்கின்ற விநாயகமூர்த்தி கடைக்கணித்து, திரிலோகங்களிலும் அளவற்ற கொடுமைகளை நடாத்திவந்தும், பின்னர் தம்மை யடைக்கலமாகப் புகுந்த விக்கினனுக்குப் பயமகற்றி,

புரிந்தநின் கோடுமைத் திறத்தினை நோக்கிப் பொங்கிய வெகுளியானின்னை, யரிந்திட நினைத்தா மடைக்கலம் புகுந்தா யாதலி னளித்திடப் பட்டாய், விரிந்தவை யகத்தி லினியெமக் குவகை மேவிட நன்மோழி விளைத்தி, பரிந்தெமை நினைப்பார் பணிகுவார் புகழ்வார் பாலோரு காலுநண் ணுதி.

வணங்குதல் புரியார் புகழ்தாரார் நினையார் மலிந்தநஞ் சரித்திரங் கேளார், குணங்கோளு மடியார்க் கிடர்களைப் புரிவார் குற்றமுங் கூறுவா ரவரோ, டிணங்குறு வார்க ளிவர்முத லான விழுதையர் தமக்கேலா மேன்று,மணங்குசெய்த வர்பாற் பல வுருவாகி யரசுவீற் றிருமதி கண்டாய்.

ஓ காலரூபியே! நீ இதுகாறும்செய்துவந்த கொடுமையினுல்உன்னைச்சங்கரிப்பதற்கே நினைத்தோம். நீ இப்போது நம்மைச் சரணடைந்தனை யாதலால் உன்னை உயிரோடு விடுத்தனம். இனி நமக்கு உவகையுண்டாகும்படியாக நடந்துகொள்ளுக! நம்மைத்தியானிக்கிறவர்களிடத்திலும்,பணிகின்றவர்களிடத்திலுந் துதிசெய்கின்றவர்களிடத்திலும்,ஒர்போதும்நெருங்கற்க! நம்மைவணங்காதவர்கள் துதியாதவர்கள் - நினையாதவர்கள் - நமது சரித்திரங்களைக் கேளாதவர்கள்

நமதுஅடியார்கட்குஅபசாரஞ்செய்கின்றவர்கள், அவர்களோடுபழகுகின்றவர்கள், அவர்களுடன் கூடுகின்றவர்கள் இன்னும் இத்தன்மைத்தான அயோக்கியங்களை யுடைவர்கள் யாவரேயாயினும் அவர்களிடத்தில் நீ என்றைக்கும் அநேகவடிவங்களாய் நின்று துன்பஞ்செய்து உனது அதிகாரத்தைச் செலுத்துக! இப்போது யாம் கூறிய முறைமைகளிற் றப்பாது நடந்துகொள்வையாயின் நீ உயிருடன் பிழைத்தனை. இல்லையேல் உடனே மாய்ந்தனை. இதையறிந்து புத்தியோடு நடந்துகொள்ளுக வென்று வரங்கொடுத்தனர்.

இப்பால் அவ்வர மனைத்தையுஞ் சிரமேற்கொண்ட விக்கினன் மீட்டும் பணிந்தெழுந்து, சுவாமீ! அடியேன் ஒருகாலத்துந் தேவரீருடைய கட்டளையைக் கடந்து நடவேன். அடியேனுடைய நாமத்தையுந் தேவரீருடைய திருநாமத்தோடு தரித்தருளல் வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தான். அதற்கு விநாயகமூர்த்தி சந்தோஷித்து இது முதல் யாவரும் முன்னே உனது பெயர்வரும்படியாக நம்மை விக்கினராச விநாயகரென்று துதிசெய்யக்கடவர். அவ்வாறு நம்மைத் துதிசெய்வோர்களை நீ எக்காலத்தினும் அணுகாதிருக்க வென்று திருவாய்மலர்ந்தனர். அதன்மீது விக்கினன் பெருமகிழ்ச்சியுற்றவனாகி விநாயகமூர்த்தியை அன்போடு பூசித்து விடைபெற்று அவரிட்டருளிய கட்டளையின்படி துன்மார்க்கர்களை தேடிச்சென்று அவர்களிடத்தில் வாசமாயினன். தேவர்கள் பூமாரிபெய்தார்கள். தேவமாதர்கள் விநாயகமூர்த்தியைப் பூசித்தார்கள். இச்சரித்திரங்களை எல்லாம் வரேணியராசன் கேட்டு மிகுந்த ஆனந்தத்தோடு தனது மனைவியாகிய புட்பகையுடனேவந்து சுவாமியைப்பலமுறை பணிந்து பூசித்து, வேண்டிய வரங்களைப் பெற்றுச் சென்றனன். முனிவர்கள் தேவர்கள் முதலாயினோரும் சுவாமியைப்பணிந்து பூசித்து சகல இஷ்டகாமியார்த்தங்களையும் பெற்றுத் தம்மிடங்களிற் சேர்ந்தார்கள். இப்பால் விக்கினராசர் மீட்டும் பராசுவமுனிவருடைய ஆசிரமத்திற்குவந்து அம்முனிவருக்குந் தம்மைத் தாய்போல வளர்த்து வந்த அவர்பத்தினிக்குந் தமது பெருங்கருணையினால் அளவற்றவரங்களைத்தந்து அவர்களிடத்தினின்றும் விடைபெற்று சிவபுரத்திலிருக்கின்ற தமதுலகத்தைச் சேர்ந்து வீற்றிருந்தருளினர்.

விக்கினவிநாயகர் திருவவதாரப் படலம் முற்றிற்று

ஐந்தாவது

மயூரேச விநாயகர்

திருவவதாரப் படலம்

கோக்கின திறகு மலைத்தவர் குமரனாகிய விநாயக ருலகில்
விக்கின ராசராகிய முறைமையை விரித்தனம் வியாதமா தவனே
விக்கின ராச ராகிய வாறே வியன்மயூ ரேசரா யுலகிற்
புக்கின வசுரர் தமைத்தெறுங் கதையும் போற்றெனப் புகலுவான்
[பிரமன்.

மகா தவேந்திரராகிய சவுனகாதி முனிவர்களே! விநாயக மூர்த்தி, விக்கினராசர் திருவவதாரங்கொண்டு கிரவுஞ்சனென்னும் அசுரனாகிய மூடிகத்தை வாகனமா யூர்ந்தருளி, காலரூபியென்னும் விக்கினனை யழித்து, உலகங்களைக் காத்தருளிய திருவிளையாடலைச் சொன்னோம். இப்பால் மயூரேசர் திருவவதாரங்கொண்டு செய்த ருளிய திருவிளையாடலைச் சொல்லுவோங் கேட்பீராக!

முன்னொரு கற்பத்தில் பிரமதேவனானவன் சிவபெருமானுடைய அநுக்கிரகத்தினால் விண்டுனுடைய நாபிக்கமலத்தி லுதித்து, வேதாகம புராணங்களை எல்லாஞ் சிவபிரான் திருவாய்மலர்ந்தருளக் கேட்டு அம்முறையின்படி சகல லோகங்களையுஞ் சிருட்டிசெய்து, அவ்வேதாகம புராணங்கள் எழுதப்பட்டிருக்கின்ற புத்தகங்களை நாடோறும் பூசைசெய்து வந்தனன். அப்பிரமனது சிருட்டியிலுண்டான தேவர்களும், அசுரர்களும், ஒருகாலத்தில் விரோதங்கொண்டு, நெடுநாள் மலைந்து யுத்தஞ்செய்தார்கள். பின்னர் தேவர்களெல்லாம் அசுரர்களோடு நீடித்து யுத்தஞ் செய்யச் சக்தியற்றவர்களாய்த் தங்களுள்ளத்தில் ஓர் துணிவை யாலோசித்து வேதமனுக்களைப் படைகளாக்கி, அப்படைகளை பிர்மாஸ்திரத்தோடுங்கூட்டி அவர்கள்மீது பிரயோகித்தார்கள். அதனால் அவ்வசுரர்கள் வலியற்றவர்களாகி மானத்தையும் ஆயுதங்களையு மிழந்து போர்க்களத்தினின்றும் ஒடி அபஜயத்தினால் மிகவும்வாட்டமுற்றுத் தங்களுக்கு எப்பொழுதும் அடையுறாத சத்துருக்களான தேவர்களை எக்காலத்திற்செயிக்கும்படி நேருமென்று உள்ளத்தில் வெஞ்சினங்கொண்டிருந்தார்கள். அவ்வாறு சிலநாள்கழித்தபின்பு ஒரவுணன்சங்கினைப் போலவடிவுடையவனாய், மிகுந்த பராக்கிரமசாலியாய், அளவற்ற வரங்களைப்பெற்றவனாய், சங்காசுரனென்னும் பெயரினனாய் விளங்கியிருந்தனன். அவனுக்கிளையவனாகிய கமலாசுரனென்பவன் தான் பெற்றிருக்கின்ற பராக்கிரமத்திலும் வரத்திலுந் தன்தமையனைவிடப்

பதின்மடங்கதிக முள்ளவனகி, எல்லாமாயைகளிலுஞ் சாமர்த்திய ஞகி யிருந்தனன். அவனவ்வாறிருந்துந் தன் தமையனுடைய கட்டளையைக் கடந்து ஓர் காரியமுஞ் செய்வானல்லன். இவர்களிருவரும் உடலும் உயிரும்போல மருவியிருந்தார்கள். அவர்களை முன்னந் தேவர்களால் அபசெயப்பட்டிருந்த அசுரர்க ளெல்லா மடைக்கலம் புகுந்து, ஓ மித்திரர்களே! நீங்களும் யாங்களும் ஒரு குலத்தினரன்றோ? எங்கட்குண்டான இழிவுந் துயரமும் உங்கட்கில்லையோ? முன்னர் தேவர்கள் எங்களோடு யுத்தஞ் செய்து நலியச் செய்தார்க ளாதலால், அவர்களை நீங்கள், எவ்விதத்திலேனும் வெல்லவேண்டும். அவர்கட்கு வேதமனுக்களே ஆயுதங்களாக விருக்கின்றன. அவ் வேதபுத்தகமோ பிரமதேவனிடத்திலிருக்கின்றது. அதை மாத்திரம் முன்னே அபகரிக்க வேண்டுமென்றுமுறையிட்டார்கள். அவையனைத்தையுஞ்சங்காசுரன்கேட்டு, உடனே தனது தம்பியாகிய கமலாசுரனைப்பார்த்து, நீ இத்தினம் அப்புத்தகத்தை இங்கேவரும்படி செய்யக்கடவையென்று ஆக்கியாபித்தான். அம்மாத்திரத்தில் கமலாசுரனெழுந்து தனதுமாயையினல் அரூபியாகிய பிரமனிருக்குமிடத்திற்சென்றனன். அப்போது அப்பிரமன் வேதபுத்தகத்தைத் தனக்கெதிரே வைத்துக்கொண்டு சிவதியானத்தினல் யோகநித்திரை செய்துகொண்டிருந்தனன். அச்சமயத்தில் அப்பாதகன் அவ்வேதபுத்தகத்தைக் கைக்கொண்டு வந்து தனது தமையன் முன்னர்வைத்தனன். அவன் அப்புத்தகத்தைக் கைக்கொண்டுபோய்க் கடலிலொளித்துவைத்துக் காவல்செய்தான். வேதமுழுவதுங் காவலிலகப்பட்டுக் கொண்டமையால் மூவுலகங்களிலும் அவ்வேதநெறிகள் வழக்கமில்லாமல் யாவருக்கும் வறுமைகளும், இடர்களும் மிகுதியாகி வருணாச்சிரமாதி நியதிகளெல்லாம் மாறுபட்டு, பாவச்செய்கைகள் மிகுதியாயுண்டாயின.

பின்னர் பிரமன் நெடுநாள் சென்று யோக நித்திரையைவிட்டு கண்களைவிழித்தான். அப்போது தனக்கெதிரில்வைத்திருந்த வேதபுத்தகத்தைக் காணுதவனகிமிக்கதுயரத்தினையடைந்து,பின்னர் அது சென்றவரலாற்றினைத்தனது ஞானநோக்கத்தினல்அறிந்துகொண்டு, அந்தோ! முன்னர் சிவபிரான் நம்மீது கிருபைகூர்ந்து அருளிச்செய்த வேதபுத்தகமே போய்விட்டால் இனி நமக்கு என்ன செயலிருக்கின்றது? இனி நமதுயிரைக்காத்து என்னபயன்? இனி நமது கடப்பாடு என்னகும்?இனி நமது சிருட்டித்தொழில்தான் எவ்வாறு நடக்கும்?

நமது விழிகள் ஒழிய விருப்பினும் மறைகளொழிய விருக்கும்படி வாய்த்ததேயென்று மனம் வருந்தி, உடனே திருப்பாற்கடலிற் பள்ளிகொண்டிருக்கின்றவிண்டுவினிடத்திற்சென்றனன். அப்போது விண்டுவானவர் தமதுயோகநித்திரையினின்று நீங்காதிருப்பக்கண்டு, பின்னர் கைலாயவரையைநோக்கிச்சென்று, அடியார்களுடைய மலபாசங்களை யொழித்தாளவல்ல சிவபிரானுடையதிருவடிகளிற் சாஷ்டாங்கமாக வணங்கிப்பலமுறை துதிசெய்து நின்றனன். அவ்வாறு நிற்பவனைச் சிவபிரான் பார்த்தருளி, ஓ வாணிகேள்வனே! நீ இங்ஙனம் வந்தகாரியம் யாதென்றுவினவினர். அதற்குப்பிரமன் சொல்லுவான்: சுவாமீ! யான் தேவரீரைத்தியானஞ்செய்துகொண்டு யோகநித்திரையிலிருக்கின்ற சமயம்பார்த்து என் முன்னர் வைத்திருந்த வேதபுத்தகங்களையெல்லாம்சங்காசுரன்கொண்டுபோய்க்கடலுக்குள் ளேவைத்துக்காவல்செய்திருக்கின்றனன். அக்கடலிற் பள்ளிகொண்டிருக்கின்ற திருமாலிடத்திற்குச் சென்றேன். அவர் தமது யோகநித்திரையில் நின்றுநீங்காதிருக்கின்றனர். ஆதலின் உடனே தேவரீரிடத்திற்குவந்தேன். இதுவே எனது வரவின் காரணமாகும். இனித் தேவரீர் அவ்வசுரனைச்சங்கரித்து அவ்வேதபுத்தகத்தைக் கைக்கொண்டு முனிவர்கள் தேவர்கள் முதலாயினோர்படுகின்ற துன்பப்பாட்டினைநீக்கி அடியேனைக் காத்தருளல் வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனன். அவையனைத்தையுஞ் சிவபிரான் கேட்டு, ஓ பிரமதேவனே! திருப்பாற் கடலிற் பள்ளிகொண்டிருக்கின்ற கேசவன் இன்னுஞ் சிலதினத்தில் தனது நித்திரையைவிட்டெழுந்திருப்பன். உடனே அச்சங்காசுரனைக்கொன்று வேதபுத்தகங்களை யாவருக்கு முதவுவனென்று திருவாய் மலர்ந்தனர். அவ்வார்த்தையைக் கேட்டவுடன் பிரமன் பூமியில் வீழ்ந்து மூர்ச்சையாகிச் சிறிதுநேர மசைவற்றிருந்து, மீட்டுந் தெளிந்து சிவபிரானைப் பலமுறை பணிந்தெழுந்து ஓ சகலலோகநாயகனே! பாற்கடலில் நித்திரைசெய்கின்றவர்விழிப்பதெக்காலம்? சங்காசுரனழிவதெக்காலம்? யான் வேதபுத்தகத்தைப் பெறுவதெக்காலம்? முனிவர்கள்தேவர்கள் முதலாயினோர் துயரம் நீங்குவ தெக்காலம்? நால்வகைவருணத்தாரும் அவ்வவர்கட்குரிய கருமநெறிப்படியே நடப்பதெக்காலம்? சுவாமிகள் திருவாய்மலர்ந்தருளிய அவ்வேதங்களைத்தினந்தோறும் பூசித்து வருகின்றநியமத்தினின்றுந்தப்பிய எளியேனுடையகவலைநீங்குவதெக்காலம்? இவையனைத்தும் சுவாமிகள் திருவுளத்திற்கு விளக்கமாயிருந்தும் வாய்விட்

டழுங்குழந்தைக்குவாழைக்கனியினைக்காட்டுமாறுபோலஅடியேற்கு ஓர் திருப்திசொல்லி யனுப்பிவிடலாமென்றுநினைத்தோ தேவரீர்இவ் வாறு திருவாய் மலர்ந்தருளியதென்று மனமயங்கிப் பயந்து அழுத னன். அவ்வாறுஅழுது நிற்பவனைச் சிவபெருமான்புன்னகையோடும் பார்த்தருளி, அவன் மீது தமது கிருபாநோக்கத்தினைச் செலுத்தி, பிரமனே! இனி நீ ஒன்றற்கும் அஞ்சற்க! யாம் சொல்லுவதை ஞா பகத்தோடுங் கேட்டிடுக. நீமுற்கூறிய சங்காசுரனேயன்றி அவனுக் கிளைய கமலாசுரன் என்பவன் ஒருவனிருக்கின்றான். அவனோ சகல லோகங்களையு முண்ணத்தக்க பராக்கிரமத்தை யுடையவன். தனது மாயையினாலும், வரத்தினாலும், முனிவர்கள் தேவர்கள் பெரியோர் கள் முதலாயினோரைப் பகைத்துத் துன்பஞ் செய்யத்தக்க கொடிய வன். அழலுக்கு மிஞ்சிய கோபத்தையுடையவன். அவனைக்கொல்லு வதற்கு ஆயிரம் உருத்திரர்கள் ஒருங்கே கூடினாலும், பதினாயிரம் விண்டுகள் ஒருமிக்கச் சேர்ந்தாலும், இலட்சம் பிரமதேவர்கள் ஒன்றாய் விரோதித்தாலும், ஒருகாலத்தும் அவனைக் கொல்லமாட் டார்கள். அவர்கள் உயிரோடிருக்கின்றவரையில் அவன் தமைய னான சங்காசுரனை வெல்லுவதற்கு விண்டுவினா லாவதன்று. ஆதலால், அடுத்தோர்களுக்குச் சகல விடர்களையும் போக்கி ஆத ரிக்கவல்லவர் விக்கினராசராகும். நீயவரிடத்திற்சென்று சரணடை வையாயின் இப்போதே உலகமுழுவதும் வேதாகமபுராணங்களை வழங்கியருளுவர். எதிர்த்து யுத்தஞ்செய்து வருகின்ற பராக்கிரமத் தினையுடைய கமலாசுரனையுஞ் சங்கரிப்பர். சகல லோகத்திற்கும் இன்பத்தைக்கொடுப்பவர். பின்னர் கேசவன் சங்காசுரனைக்கொன்று, நீ பிரதிதினம் நியமத்தோடு பூசித்துவந்த வேதபுத்தகங்களைக் கொண்டுவந்து உனக்குக் கொடுத்திடுவன். இனியுனது துயரத்தை விட்டு விடக்கடவையென்று திருவாய்மலர்ந்தனர்.

இவ்வாறு சிவபிரான் சொல்லாகிய அமிர்தத்தைப் பிரமன் பாணஞ்செய்தவனாய் மிகுந்த ஆனந்தக்களிப்போடுந் தனது லோகத் திற்சென்று பதுமாசனத்திலிருந்து, விக்கின ராஜருடைய திருவுரு வத்தை மனதிற்றியானித்து, அவரது ஏகாட்சர மந்திரத்தைச் செபஞ்செய்துகொண்டு யோகத்திலிருந்தனன். அந்தயோகத்திற்கு விநாயகமூர்த்தி கிருபை கூர்ந்து, பரசு-கமலம்-பாசம்-அங்குசமென் னும் இவைகளைத் தாங்கியிருக்கின்ற நான்கு திருக்கரங்களோடும் திரிநேத்திரங்கள் விளங்கும்படியாக இருமருங்கினுஞ் சித்திபுத்திகள்

சமேதராய்ச் சிங்கவாகனமூர்ந்து பிரத்தியட்சமாயினர். உடனே பிரமன் விழித்தெழுந்து மனமுருகி ஆனந்தக்கண்ணீர் சொரிந்து, அடியற்ற மரம்போலச் சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து மீட்டுமெழாதபடி பூமியிற்கிடந்தனன். அவ்வாறு கிடப்பவனை விநாயகமூர்த்தி கிருபையோடும் பார்த்து, தமது திருக்கரத்தால் அவன் கரத்தைப்பிடித்தெழுப்பி, பிரமனே! வேதாகம புராணங்களென்று சொல்லப்படுகின்ற அம்மூன்றும் நமது முகத்தில் மூன்றுகண்களாகவிருந்து பிரகாசிக்கின்றன. அவைகளை நீ இறந்துபோய் விட்டதாக நினையற்க! அவைகளைக் குறித்து இனி யாதொரு துயரமுங் கொள்ளற்க! யாம் அவைகளைப் பழையபடி லோகங்களிற் பிரகாசிக்கச் செய்குவம். தேவர்கள், முனிவர்கள், மனிதர்கள் முதலாயினோருடைய துயரம் நீங்குமாறு இப்போதே யாம் பூலோகத்திற்சென்று கமலாசுரனைச் சங்கரிப்போம். பின்னர் கேசவன் தனது நித்திரையினின்றுமெழுந்தவுடன் நமது கிருபையினால் அவன் தமையனாகிய சங்காசுரனைக் கொல்லுவன். ஆதலால், இனி உனது கவலைகளை யொழித்து சந்தோஷமாயிருக்கக்கடவையென்று திருவாய் மலர்ந்து, உடனே விநாயகமூர்த்தியானர் பிராமண வடிவங்கொண்டு வேதாகமபுராணங்களை எழுதியிருக்கின்ற ஓர் புத்தகத்தையுண்டாக்கி அவைகளைத் தமது தோளின்மீதேற்றிச் சீடர்கள் ஆயிரம்பேர் தம்மைப்புடைசூழ்ந்து வரும்படி அளவற்ற சூரியர்கள் ஏககாலத்திலுதயஞ்செய்ததுபோல ஆகாயத்தினின்றும் பூலோகத்திலிறங்கி வந்தனர். அவ்வமவை சுந்தர ஆசிரமத்தில் வசித்திருக்கின்ற முனிவர் சமூகங்களறிந்து அளவற்ற அந்தணர்களுடைய பிரகாசந்தோற்றக்கண்டு, இப்பிரகாசம் எங்ஙன முதித்து இங்ஙனம் வருகின்ற தென்று இமையா நாட்டத்தினராய்ப்பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். பின்னர் அந்தணராய் எழுந்தருளிய விநாயகமூர்த்தியானவர் தமது திருக்கூட்டத்தோடும் அவ்வாசிரமத்தை யடைந்தனர். உடனேஸ்நானம், சந்தி, செபம், ஓமம், வேதாத்தியயனம், தேவபூசை, அதிதிபூசை, வைச்சுவதேயம் என்று சொல்லப்பட்ட நித்திய கருமங்களெட்டினையுந்துறந்து, பலஇடையூறுகளிலுந், துயரத்திலு மூழ்கியிருந்த முனிவர்களெல்லாம் உய்ந்தோம்! உய்ந்தோமென்று கூத்தாடி, வெய்யிலால் வாட்டமுற்றிருந்த பயிர்களெல்லா மழைபொழியக்கண்டதுபோல மனமகிழ்ந்து சீடர் கூட்டத்தோடு மெழுந்தருளிவந்த அந்தணர் பெருமானுடைய திருவடிகளில் பலமுறை சாஷ்டாங்கமாக வணங்கி ஆனந்த பரவசங்கொண்டு கைகொட்டி கும்பிட்டு, இதனைச்

சொல்லுவதாயினுர்கள். ஓ அடியேங்கள் தவத்தின்பேருக வெழுந் தருளிய வேதவித்தகரே! நாடோறும் இடையூறுகள் செய்துவரு கின்ற கமலாசுரனல் அடியேங்கள் பலசங்கடங்களிலுழன்று ஆசார முதலியவைகளையிழந்து மாசினையடைந்திருந்தோம். இன்று தேவ ரீரைக் காணத்தக்கபேறு அடியேங்கட்குக் கிடைத்ததினலே இப் போதே அவ்விடையூறுக ளனைத்தையும் நீங்கிச் சகல பாக்கியங் களையும் பெற்ருேம். பூருவத்தி லடியேங்கள் பெரிதான தவங் களைச் செய்திருந்தபடியால் இச் சனனத்தில் தேவரீரைக் காணும் படியான சம்பந்தங் கிடைத்தது. அடியேங்கள் எளிதில் கடைத் தேறுமாறு இங்ஙன மெழுந்தருளிய தேவரீர் பூர்வம் வசித்திருந்த தலம் யாது ? இப்போது இங்ஙனங் கிருபையோடு மெழுந்தருளிய காரணமென்ன ? அதனை அடியேங்கட்குத் திருவாய்மலர்ந்தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார்கள்.

அதற்கு அந்தண வடிவங்கொண் டெழுந்தருளிய விநாயக மூர்த்தியானவர் கிருபைசுரந்து, ஓ தவத்தர்களே! உலகத்தில் அவ் விய கவ்வியங்கள் சிறிதுமில்லாது நித்திய நைமித்திய முதலியகருமங் கள் நின்றிருப்பதை யாமறிந்து, வேத முதலான சகல நூல்களும் எழுதப்பட்டிருக்கின்ற புத்தகங்களைக் கொண்டு வந்தோம். இவை களை நீங்கள் வைத்துக்கொண்டு சகல கிரியைகளையு முன்போலவே செய்துகொள்ளக் கடவீர்கள். நமது நாமத்தை மல்லாலரென்று சகல சாத்திரங்களுங் கூறும். மூவுலகத்தாரும் அப்பெயரே இயம்பு வார்கள். நமக்கு இவ்விடத்தில் ஓரிருக்கைதந்து, உங்கள் கவலைக ளனைத்தையும் நீங்கிப் பேரின்ப முற்றிருப்பீர்களென்று திருவாய் மலர்ந்தனர். அதைக் கவுதமர் முதலிய முனிபுங்கவர்கள் கேட்டு மனமகிழ்ந்து, நாம் அளவற்ற தவங்களினுல் பிரார்த்தித்துப் பெறத் தக்க வரம் யாதோ அதனை இவ்வந்தணர் பெருமானே கொடுத்தரு ளினரென்று ஆனந்தமுற்று அவர் வசித்திருப்பதற்கேற்ற ஓர்விடுதி யைத் தெரிந்து கொடுத்து, சகல துயரங்களினின்று நீங்கினவர்க ளாய்ச் சிலர் பூர்வத்தில் வேதாகமபுராணங்களை யுண்டாக்கிய பரம் பொருளே யிவரென்று துதிசெய்தார்கள். சிலர் அவைகளை அடியேங் கட்குத் தேவரீர் திருவாய்மலர்ந்தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்தித் தார்கள். சிலர் அவரால் நான்கு வேதங்களையுங் கிரமமாகச்சொல்லக் கேட்டு ஆனந்தித்தார்கள். சிலர் அவ் வேதங்களினுடைய உண்மைப் பொருள்களைக் கேட்டுச் சந்தேக நிவர்த்தி செய்துக்கொண்டார்கள்,

சிலர் சாத்திரவிசாரணையினல் திரிபதார்த்தங்களினுடைய நிச்சயந் தெரிந்துகொண்டார்கள். சிலர் புராணங்களை யெல்லாம் ஆதியோடந்தமாக வினவிப் பேரின்பமடைந்தார்கள். சிலர் தாங்கள் கேட்டவாறு மற்றையருக்கும் போதனை செய்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இவ்வாறு அவ்வாசிரமத்திலிருந்த முனிவர்களெல்லாம் மல்லாலருடைய திருவடிகளைத் தினந்தோறும் பணிந்து அவரால் வேத முதலான சகல நூல்களையும் வரன் முறையாகக் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டு அவைகளைத் தங்கள் தங்களுடைய சீடர்கட்குத் தாங்களே ஓதுவித்து அவர்களால் உலகமுழுவதும் அவைகளைப் பரவச்செய்து யாவருஞ் சகல கருமங்களையும் நாடோறும் பூர்த்தியாகச்செய்துக் கொண்டு சந்தோஷமாயிருந்தார்கள். இப்பால் பிரமனுனவன் முன்னர் சிவபெருமான் தனக்கருளிச் செய்த வேதநூலைப் பிரதிதினம் பூசித்தற்கு உண்டாகிய இடையூற்றினை இன்னும் நீக்கிக்கொள்ளாத சிறிய கவலையை யுடையவனுயினும் அவ்வேதநெறிகள் எங்குஞ் செழித்தோங்கி நடந்துவருவதினல் தான் பேரானந்த முற்றுச்சதா காலமும் விநாயகமூர்த்தியைத் தியானஞ்செய்து வந்தனன். இவ்வாறு வேதாகமபுராணங்கள் உலகமனைத்தும் பரவிப் பிரகாசமுற்றிருப்பதை உய்யும்வகை யுணராத கமலாசுரனறிந்து, தனது தமையனுகிய சங்காசுரனையடைந்து, அண்ணலே! யாம் வேதமுதலானவைகளை யெல்லாம் அபகரித்தும் வீணுயிற்று; அஃதெவ்வாறெனில் சுந்தர ஆசிர்மத்தில் ஓரந்தணன் அவைகளைக் கொணர்ந்துவந்தான். அதனுல் இரவியைக்கண்ட இருளைப்போல அந்தந்த வருணுச்சிரம தருமங்கள் குறைவில்லாமல் நிறைவேறி வருகின்றன. அவ்வவர்கள் யாகாதி விரதங்களைச்செய்து அவிர்ப்பாகந் தந்து வருவதினல், தேவர்களெல்லாம் அவ்வவிர்ப்பாகங்களை யேற்றுப் பூரித்திருக்கின்ருர்கள். இனி அத்தேவர்களும் விரதியரும் நம்மை என்னமாய் மதிப்பார்கள்! இவ் வுலகத்துள்ளோர்கள் தான் என்னமாய் மதிப்பார்கள்! சிறியோர்களுங் கண்டு நகைக்கும்படியான பழிப்பினுக்காளாயினேம். ஓர் காரியத்தைத் திண்ணமோடு செய்யாதிருப்பதேபெருமை. அப்படிச்செய்தும் அதிற்பிழைநேருமாயின் அதற்கு மிக்க சிறுமை வேறென்ன விருக்கின்றதென்று துயரமுற்றுச்சொன்னுன். அதனைச் சங்காசுரன் கேட்டு, மெய்குலுங்க நகைத்து உள்ளம் பதைக்கும்படியாக இருவிழிகளையும் வேறுகாட்டி, தம்பி! நீ ஏன் வீணில் மயங்குகின்றனை! மிகுந்த வயிரமான பதார்த்தங்களைச் சேதித்த ஓராயுதத்திற்கு இளம்புல்லைச் சேதிப்பதும் அரிதோ?

இந்திரன்-பிரமன் விண்டுமுதலாயினேரும் நமக்குநிகராக மாட்டார்களே! மனைகடோறுஞ் சென்று பிச்சையேற்கின்ற ஓரந்தணனே நமக்கு நிகராகுவன்? நீ விரைவில் அவனைக்கொன்று அவன் வைத்திருக்கின்ற வேதநூல்களைக் கைக்கொள்ளுகவென்று விடைகொடுத்தனன். உடனே கமலாசுரன் காட்டை நோக்கிச் செல்லுங் கடுங்கனலைப்போல வெழுந்து வேவுகாரர்களை யழைத்து நமது சதுரங்க சேனைகளும் யுத்தத்திற்காயுத்தமா யிருக்கும்படி வள்ளுவனைக் கொண்டு முரசறையக் கடவீரென் ருக்கியாபித்தனன். அவ்வாறே அவ்வியவர்கள் வள்ளுவனைக்கொண்டு முரசறைவித்தலும், சங்காசுரனுடைய அரண்மனை வாயிலுக்குமுன் அளவற்ற வீரர்கள் இரதகஜதுரகபதாதிகளாய் வந்து சேர்ந்தார்கள். அதற்குமேல் கமலாசுரனைவன் ஸ்நானபான முதலியவைகளைச் செய்து ஆடையாபரணதிகளைத் தரித்துக்கொண்டு தும்பைமாலையினைச்சூடி அரண்மனைவாயிலில் நின்று யுத்த சன்னத்தனுக வெளிக்கொண்டு தனது சேனுசமுகத்தில்வந்து அந்தந்த வீரர்கட்கேற்ற பின்னும் அளவற்ற ரதங்களையும்-கஜங்களையும்-பரிகளையும்-படைகளையும் - உதவிசெய்து தானுங் குதிரைமீதாரோகணித்து, வெற்றிச்சங்கம்-பேரிகை முதலானவைகள் சத்திக்கவும், மங்கலகீதங்கள் முழங்கவும், மாகதர் விருதெடுத்துக்கூறவும், குடை-கொடி-குஞ்ச முதலானவைகள் இருமருங்கினும் நெருங்கவும், தூதர்கள்முன்னதாய் ஓடவுமாக யுகாந்தவெள்ளத்திலெழுகின்றவடவாமுகாக்கினியைப்போலச் சகலசேனுசமுத்திரங்களுந்தன்னைப்புடைசூழ்ந்து வரும்படி சுந்தர ஆசிரமத்தைநோக்கிச் சென்றனன். அப்போது அவ்வாசிரமத்துள்ள முனிவர்கட்கெல்லாங் கேட்கும்படி ஒரு ஆகாயவாக்கானது உங்களையும் மல்லாலரையும் நெருங்கிப்போர்செய்ய அதிக வுக்கிரத்தோடு கமலாசுரன் வருகின்ருன். சாக்கிரதையாயிருங்கள் என்றுண்டாயது. அவ்வாக்கினைக் கேட்டமாத்திரத்தில் முனிவர்களெல்லாம் பயந்து மல்லாலரிடத்திற்போய்ப் புடைசூழ்ந்து பலமுறைபணிந்தெழுந்து கைகூப்பி, சுவாமீ! எவ்வளவேனும் இரக்கமில்லாமல் சகலலோகங்களினுந் துன்பஞ்செய்துவருகின்ற கமலாசுரனென்பவன் ஆலகாலவிடத்தினைப்போல அடியேங்களை யெல்லாங் கவளமாகக்கொள்ளும்பொருட்டுச் சதுரங்க சேனைகளோடும் வெளிப்பட்டு வருகின்றனன். அப்பாதகனுல், அடியேங்கட்குண்டான பயங்கரத்தை யாவர் நீக்கவல்லர்கள் இனி அடியேங்கள் யாவரைச்சரணடைவோம். எங்ஙனமேனுந் தப்பிஓடிச்

செல்லுவதற்கும் ஓர்வழியையுங்காணேம். ஐயோ! இதற்கென்ன செய்யவல்லோம்! அக்கமலாசுரனைச் சங்கரிக்கத்தக்கவர்கள் யாவரிருக்கின்றார்களென்று சொல்லி விழிகளில் நீர் சிந்தும்படியாக யாவரும் மனம் நொந்து புலம்பினார்கள்.

இவ்வாறு பயந்து புலம்புகின்ற முனிவர்களை மல்லாலராக வந்த விநாயகப்பெருமான் கிருபையோடும்பார்த்து ஓ-தவசீலர்களே! நீங்கள் யாவரும் என்பின்னே வந்திருக்கக்கடவீர்கள். ஓர்நாகமிருக்குமிடத்தில் அளவற்ற எலிக்கூட்டங்கள் கடல்போல நெருங்கிவந்தாலும்அந்நாகத்தைவெல்லமாட்டா. இனியென்னைஓரேழைப்பிராமணனென்றெண்ணுதீர்கள்; எனது பராக்கிரமத்தை நீங்களே பார்மின்களென்றுசொல்லி நினைத்தனர். உடனே தமது மாயையினால் அளவற்றசேனைகள் ஆயுதபாணிகளாயும், வீரகண்டாமணியைத் தரித்த கால்களையுடையவர்களாயும், தமது காற்றுகளினால் கடல்களையெல்லாந்தூக்கவல்ல பெருங்கூட்டத்தினராயும், அண்டகடாகங்களை எல்லாம் பொடிசெய்யத்தக்க ஆண்மையினும் பராக்கிரமத்தினும் மிகுந்தவர்களாயும் உண்டானார்கள். அளவற்ற வாத்தியங்கள் முழங்கின; குடை கொடி முதலிய சின்னங்கள் எத்திசைகளினும் நெருங்கி எங்கெங்கும்விருதுகள்பாடினார்கள். அச்சேனாசமுத்திரங்களிலுண்டான ஓசையானதுபிரளயகாலத்திலுண்டாகுங் கடலொலியினு மிகுத்துச் சத்தித்தது. இச்சேனைகளேயன்றி வேறுவேறான அளவற்ற வடிவங்களோடு அத்திரசத்திரமுதலிய ஆயுதங்களைத்தாங்கியிருக்கின்ற நால்வகைச்சேனைகளும் எண்ணிறந்தனவாக உண்டாயின. பின்னரிச்சேனைகள்யாவும் தங்களைப்படைத்தருளிய சுவாமியைப் பணிந்தெழுந்து கைகூப்பி,கர்த்தனே! அடியேங்களாலாகவேண்டிய பணிகளை ஆக்கியாபித்தருளவேண்டுமென்றுபிரார்த்தித்தன. இவ்வதிசயங்களையெல்லாம் சுவாமியைப் புடைசூழ்ந்திருந்த முனிபுங்கவர்கள்கண்டு, பலமுறைவேதாகமங்களாற்றுதிசெய்தார்கள். இவ்வாறு நூதனமாயுண்டான சேனைகளும் முனிவர்களுந் துதிசெய்திருக்கின்ற சமயத்தில் மல்லாலராக வெழுந்தருளியிருந்த விநாயகமூர்த்தியானவர் அவ்வுருவத்தினின்று மாறிப், பத்துத்திருக்கரங்களும், அவையுள்ள வலது கரங்களில் தாமரைமலர் - பாசம்-பரசு-அங்குசம்-தண்டம்-சக்கரம்-டமருகம்-தோமரம் என்னுமிவ்வைந்தையுந் தரித்தவராய், பருத்து நீண்ட திருமேனியை யுடையவராய், சந்திரனைத்தரித்த கிரீடமும் மூன்றுகண்களுந்தரித்தவராய்,வீரகண்டாமணியைத்தரித்ததிருவடிகளையுடையவராய் எழுந்தருளினர். அவ்வற்புதத்தைத் தேவர்கள்

முனிவர்கள் முதலாயினேர்கண்டு ஆனந்தமடைந்தார்கள். இவ்வாறு விநாயகமூர்த்திசெய்தருளிய திருவிளையாடல்களையெல்லாம்முன்னர் கமலாசுரனிடத்தில் நின்றும் ஓடிவந்த தூதர்களில் அதனென்னும் ஒருவன்கண்டு, உடனே அவ்வசுரனிடத்திற்சென்றுபணிந்தெழுந்து, ஆண்டவனே! சுந்தரஆசிரமத்திலிருந்த மல்லாலனென்னு மந்தணன் ஓர்நொடிப் போதில் நால்வகைச்சேனைகளோடு அளவற்ற வீரர்களை யுண்டாக்கித் தானுஞ் சர்வாயுதபாணியா யுத்தத்திற்காயத்தப்பட் டிருக்கின்றனன். அவனை வெல்ல வல்லவர்கள் எவ்வுலகங்களினு மிரார்கள். அவன் உண்டாக்கிய சேனைகட்குள் மிகவுமிளைத்தவனு யிருக்கிற ஒருவன் தாக்குவனுயின் நமது சேனைகள் யாவும் மடியும் போலும், இப்போது அவன் உண்டாக்கியிருக்கின்ற சேனைகள் ஒரு வேளை தேவரீர் ஆயுதவல்லபத்தா லிளைக்கினும் உடனே மீட்டும் அளவற்றசேனைகளையுண்டாக்கி யுத்தஞ்செய்யத்தக்க வல்லமையுடை யவன். ஆதலால், இவைகளையெல்லாந்தேவரீர் தீர்க்காலோசனை செய்தருளவேண்டுமென்று சொன்னுன்.

இவ்வாறு உள்ளவித்தை யெல்லாம் உரிமையோடு தூதுவன் சொல்லியும் அவைகளைக் கமலாசுரன் சிறிதும் யோசியாது, அழிவு காலத்துக்கேற்ற புத்தியினையே மீக்கொண்டு தனது பராக்கிரமத் தினையே பெரிதாகமதித்து, ஓ வித்தகனே! இதுகாறும்-இந்திரன்-பிரமன்-விண்டு-உருத்திரன்-முதலியயாவரும் என்னெதிரில் நின்றவ ரல்லர்; இப்போது முட்டியெடுக்கும் ஓ ரந்தணனே எனக்கு நிக ரானவன்? அவனை ஓர் அக்கினி அத்திரத்தினுற் சங்கரித்து விடு கின்றேன் பாரென்று சொல்லிக் கண்கள் சிவந்து அழலைச்சொரியும் படியான கோபத்தோடு உலகத்தையெல்லா மெடுத்து விழுங்கிவிடு வான்போலத் துள்ளித் தனது குதிரையை விரைவில் நடாத்தினுன். உடனே அவன் சேனைத்தலைவர்களெல்லாம் அவனைப் பணிந் தெழுந்து தமது நால்வகைச்சேனைகளோடு முன்னே நடந்தார்கள். பின்னர் மல்லாலருடையசேனைகளும்பாவத்தோடுபுண்ணியமெதிர்த் ததுபோலக் கமலாசுரன் சேனைகளோடெதிர்த்து இரதவீரர்களோடு இரதவீரர்களும்,யானைவீரர்களோடு யானைவீரர்களும், குதிரைவீரர் களோடு குதிரைவீரர்களும், வாள்வீரர்களோடு வாள்வீரர்களும், கதைவீரர்களோடு கதைவீரர்களும், வில்வீரர்களோடு வில்வீரர்களு மாக நெருங்கிப்போர்செய்தார்கள். வேல்வீரர்களோடுவேல்வீரர்கள். அவருள் சிலவீரர்கள் பறவையொத்தபரிகளைபூட்டியிருக்கின்றதமது

ரதங்களைச் சிறகுற்றெழுந்த மலைகளைப் போலவும், உறவோடு பகைக்குங் கயவரைப்போலவும், பகைவர்களுடைய இரதங்களோடுபொருது வித்து மண்டிலமிட்டார்கள். சில வீரர்கள் மலைமுழைகளினின்றும் வெளிப்பட்ட பறவைகள் அங்குமிங்குமாகப் பறந்து இரைதேடுதல் போல ஒருவர் படைகள் ஒருவர் இரதத்தில் நுழையும்படியாகத் தூண்டி ஆர்ப்பரித்தார்கள். சிலவீரர்கள் மலையின்கண்ணுள்ளவிருக்கங்கள் யாவு மழையினுலிற்று வீழ்வதுபோலப் பகைவருடைய இரதங்களின்மீது தமது படைகளைப்பொழிந்து, கொடி-கொடிஞ்சி முதலிய உறுப்புகளை நிலத்தில் வீழ்த்தினார்கள். சில வீரர்கள் தம் மோடுபோராட வேண்டினேருடைய இரதத்தை குறுகும்போது இடையில் அளவற்ற பிணங்கள் வீழ்ந்து தங்களிரதங்க ளிடரும் படிச்செய்ய மனம்நொந்து, பின்னர் வேறொரு இரதவீரர்களழைப்ப மகிழ்ந்து போர்செய்தார்கள். சிலவீரர்கள் ஒருவரை யொருவ ரெதிர்த்துக் குதிரைகளையும், பாகர்களையும், படைகளையுமிழந்து தமதுடலைத் தேரின்மீதும், உயிரை வானின் மீதுங் கூட்டினார்கள். சிலவீரர்கள் பன்னிருகோடி சூரியர்களுந் தமக்குள் பகைகொண்டு யுத்தஞ்செய்வது போலத் தமது இரதங்களை ஆகாயமார்க்கத்திற் செலுத்தி ஒருவரோடொருவர் நெடுமொழிகூறிப் போர்செய்தார்கள். சிலவீரர்கள் அந்தரமார்க்கமாகப் பறந்து யுத்தஞ்செய்து தமது வலியும் உயிருங்குன்றும்படியாகப் பூமியில்விழுந்து அங்குள்ள யானை முதலியவைகளையுங்கொன்று உயிர் விடுத்தார்கள். சில வீரர்கள் தமது தேர்கள் முறிந்துபோக உடனே சேமத்தேர்களில் சிங்க வேற்றினைப்போலப் பாய்ந்தேறிப் போராடினார்கள். சிலவீரர்கள் பகைவர்கள் விடுகின்ற படைகளால் உடல்கள் பிளக்கப்பட்டு உதிர வெள்ளமானது தமது பகைவர்களின்மீது பெருகியோடும்படியாகக் கிடைக்க, அத்தேர்கள் அருவிபாய்கின்ற மலைகளைப்போலப் பிரகாசித்தன. சில வீரர்கள் யானைவீரர்கள் செய்த போரினுல் தமது பரிபூட்டிய இரதங்களிற்றனே உயிரைவிடுத்து அரம்பைமாதர்களுடைய அல்குலென்னுந்தேரிலூர்ந்து அவர்கள் கொங்கையாகிய யானைகளை இரண்டு கரங்களினுலும் வளைத்துப் போர்செய்தார்கள்.

சில வீரர்கள் இடியையொத்துச் சத்திக்கும் பெருங்குரலினுலும் மழையைப்போன்று பொழியு மதத்தினுலும் மின்னலைப் போலப் பிரகாசிக்கும் படைகளினுலும், மேகங்களை யொத்துவிளங் குந் தமது யானைகளின்மீது, அம்மேகத்தை வாகனமாகவுடைய

இந்திரனைப்போல விளங்கி யுத்தஞ்செய்தார்கள். சிலவீரர்கள் தமது யானைகளால் பகைவருடைய யானைகளைத் தண்டத்தினாலுஞ் சங்கிலிகளினாலும் புடைப்பித்து நீண்ட கோடுகளினால் அவைகளினுடலம் பிளவுபடும்படியாக முட்டிப் பல படைகளைக்கொண்டு அப்பகைவருடைய உயிரையுமாய்த்தார்கள். சிலவீரர்கள் ஓடுகின்ற இரதங்களோடு தமது யானைகளை யோட்டி வரை சிறகரிந்தோனாகிய தேவேந்திரனைப்போல அவ்விரதங்களை முறித்துச் சாடினார்கள். சிலவீரர்கள் பகைவருடைய தேரை முட்டியெடுக்கும்படி தமது யானைகளையேவ அவைகளவ்வாறே முட்டியும் எடுக்கவலியின்றி முன்னொரு போது கைலாய வரையையெடுத்த அசுரனைப்போல ஓலமிட்டு முழங்கின. சிலவீரர்கள் குதிரைவீரர்கள் செய்தபோரினால் தமதுயிரையும் யானையையும் விடுத்து அரம்பையராது தனங்களாகிய இருகோட்டு யானைகளை நித்தலும் அணைந்து வாழ்வுற்றனர். சில வீரர்கள் பகைவரைக் கொன்றல்லது மீளக்கூடா தென்னும் வெஞ்சினத்தை மேற்கொண்டு காற்றோடுஞ்செல்லும் அக்கினியைப் போலத் தமது குதிரைகளோடுஞ் சென்று கடல்போன்று விளங்குஞ் செருக்களத்தைத் திரைபோன்று விளங்கித் துழாவினார்கள். சில வீரர்கள் தமது குதிரைகளைப் பகைவர் குதிரைகளின்மீது பாயும்படி விடுக்க, அவைகளவ்வாறே பாய்ந்து கொன்று உடனே தமது தாளினால் நிலத்தினின்று மெழுந்து ஆகாயத்திற் சென்று சூரியனுடைய குதிரைகளோடுஞ் சமர்செய்தன. சில வீரர்கள் பகைவருடைய இரதங்களையும், யானைகளையுங் குதிரைகளையு மதஞ்செய்து அவர்கள் விடுத்த வாளியினால் முடிவில் நிலத்தில் வீழ்ந்து தேவ மாதர்களுடைய நயன மென்னும் வாளியினால் மன்மதன் செய்யுஞ் சமரைவென்றார்கள். இவ்வாறு இரதவீரர்களும் யானைவீரர்களுங் குதிரைவீரர்களும் ஒருவரை ஒருவரெதிர்த்துயுத்தஞ் செய்திருக்கப் பதாதியாயிருக்கின்ற சேனைகளுட் சிலர் இளையோர்-முதியோர்-இடியுண்டோர்-பெண்டன்மைபூண்டோர் என்னுமிவர்களையுங் கரி பரி முதலியவைகளையுமெதிர்ப்பதை விட்டுத் தம்மையொத்த படைவீரர்களோடு யுத்தஞ் செய்தார்கள். சிலர் தமதுருவங்களைக் கேடகங்களினால் மறைத்துக் கரத்தில் வாளினையேந்தி ஒருவரையொருவர் இடசாரி வலசாரியாகச் சுழன்று முடி-தோள்-மார்பு-இடை-துடை முதலிய உறுப்புகளைக் குறிபார்த்து வெட்டினார்கள். சிலர் தமது வில்லுகளைக்குனிய வளைத்து அளவற்ற சரமாரிகளை ஒருவர்க்கொருவர்

தூண்டி, மறைந்து போர்செய்வோருடைய வில்லுகளேயுந் தூணிகளே யுங்கீழேவிழத்தள்ளி மலேபோன்ற தோள்களேயும் முடிகளேயும்அறுத் தெரிந்தார்கள். சிலர் பகைவருடைய சிரத்தினும், மார்பினுந்,தோளி னும் நிணம்-மூளே-தசை-முதலியவைகள் சிதறும்படியாகத் தண்டா யுதங்களேக்கொண்டு தாக்கினுர்கள். சிலர் கதை-தோமரம்-பிண்டி-பா லம்-முசலம்-கப்பணம்-எழு-மழு-சூலம்-குந்தம்-முதலிய படைகளே ஒருவர்மீதொருவர் மாறிமாறி விடுத்துப் போர்செய்தார்கள். சிலர் வீரசொர்க்கத்தினேயே முக்கியமாகக்கோரினவர்களாய்த்தமதுபடை கள் முழுவதுமிழந்தும் மெய்யிற்ருக்கி யிருக்கின்ற படைகளேப் பறித் தும் பகைவர்களே யோட்டினுர்கள். சிலர் தகரோடு தகர் தாக்குவது போல, முகங்களோடு முகங்களேத் தாக்கி ஒருவரையொருவர் இறு கத்தழுவி நிலத்தில் வீழ்ந்தார்கள். சிலர் கைகளேக் கைகளினுலுங் கால்களேக் கால்களினுலும் பின்னி ஒருவரையொருவர் உள்ளமுமுட லும் நடுங்கும்படியாக அதட்டினுர்கள். சிலர் முட்டிகளில் முறை முறையாகக் குத்தி ஜய உற்சாகத்தோடு ஒருவர்க்கொருவர் உயிர் நிலேகூறிப் புடைத்தார்கள். சிலர் தமது விழிகளிலனற்பொறி எழும் பும்படி உறுத்து நோக்கித் தோள்களே மாறித்தட்டி ஒருவர்மீதொரு வர் பற்களேப் பதியும்படியாக வூன்றி, நுனிநாவைக்கடித்து நிற்போ ருடைய தாள்களேத்தூவி நிலத்திலறைந்தார்கள். சிலர் பகைவரு டைய கன்னங்களில் சிவப்பெய்தும்படியாகப் புடைத்து, தலேகளே முறுக்கியெறிந்து கால்களிலணிந்திருக்கும் வீரகண்டாமணியைப் பறித்துவாயில்வைத்துக் கடித்தார்கள். அளவற்ற வீரர்கள்,பகைவர் விடுக்கின்றவாள்களினுலும் வேல்களினுலுங் கால் கை முதலிய உறு ப்புக்களேயிழந்து மடல்களொழிந்த பனேகள்போல ஏங்கி நின்ருர்கள். அளவற்றவீரர்கள் தமது சிரங்களேயிழந்து கவந்தமாகியும் மானமொ ழியாதவர்களாய் யாளிபோலெதிர்த்து வருஞ்சத்துருக்களே வாளி னுல் வெட்டியெறிந்து நடனமிடுவார்கள். அளவற்றவீரர்கள் முன்னர் தழைத்தோங்கியிருக்குமுறுக்கையும், பலாசையும், இலவையும்போ லச்சமர்க்களத்தினின்று பின்னர் அவ்விருக்கங்களினின்றுவீழ்கின்ற பூவையும் கனியையும்போல உதிரமயமானுர்கள்.

இவ்வாறு இருதிறப்படைகளும் ஒன்ருேடொன் றெதிர்த்து அகோரமான யுத்தங்களே விளேக்கும்போது அளவற்றபிணங்கள் அச் சமர்க்களத்தில் மலேமலேயாகக்குவிந்தன. அம்மலேகளினின்றும் பெரு கிய வுதிரவெள்ளமானது பல குமிழிகளோடுந் திரைகளே வீசிக்

கொண்டு சென்று கடலிற்பாய்ந்தது. அவ்வுதிரவெள்ளத்திலாழ்ந்து மிதக்கின்ற இரதங்களெல்லாங்கப்பல்களைப்போலவும், யானைகளெல்லாம் மலைகளைப்போலவும், குதிரைகளெல்லாம் நீர்நாய்களைப்போலவும், கைகால் முதலிய உறுப்புகளெல்லாந் தாமரை மலர் போலவும் வெளுத்த பிணங்களெல்லாம் நுரைகளைப்போலவும், நீண்ட குடல்களெல்லாம் பாசிகளைப் போலவும் விளங்கின.

சிலபேர்கள் அவ்வுதிரவெள்ளத்தில் மிதக்கும் கேடயங்களைத் தெப்பமாகக்கொண்டேறி, யீட்டிகளைக்கோல்களாகக்கொண்டுசெலுத்திக்குடல்களை மாலையாகத்தரித்து, யானையின்கோடுகளை கொட்டிக்கொண்டு விளையாடல்செய்தார்கள். சிலபேர்கள் யானைகளினுடைய விலாவெலும்புகளை வில்லாகவும், நரம்புகளை நாணாகவும், வீரர்களுடைய முதுகெலும்பினை அம்புகளாகவுங்கொண்டு ஒருவரோடொருவர் விளையாட்டாகச் சமர்செய்தார்கள். சிலபேய்கள் முன்றிலகன்றறியாத முதுமைப்பேய்களுக்குமூளைச்சோற்றினையுந் தசைமுதலிய உபகரணங்களையும் யானையின் செவிகளில் மிதப்பவைத்து, அவைகளின் குடர்களினால் இறுகக்கட்டி துதிக்கரங்களில் உதிரங்களை நிரப்பித் தோளிலிட்டுக்கொண்டு சென்றுவிருந்தூட்டின. சிலபேய்கள் பந்தலிட்டாற் போலப் பறந்திருக்கின்ற பருந்துகளுடைய நிழலில் உதிரங்களைத் தெளித்துத், துகளடக்கி, யானைகளின் சரீரங்களால் நாற்றிசைகளினும் வேலிகோலிப்பிணங்களாகிய தவிசுகளில் வீற்றிருக்க அவைகட்கெதிரில் சிலபேய்கள் தோத்திரஞ் செய்தும் சில பேய்கள் * துணங்கைகொட்டியுமிருந்தன. இவ்விதமாகப் போர்க்களமானது சிறப்பெய்தியிருக்குஞ் சமயத்தில் மாலுமயனுமறியாத மல்லால மூர்த்தியினுடைய சேனைகள் கமலாசுரனுடைய சேனைகளையெல்லாம் வெந்நிட்டோடும்படியாகச் செய்ய அதனைக் கண்ட கமலாசுரன் தனது சேனைகளைக் கையமர்த்தி† மல்லகதி-மயூரகதி-வியாக்ரகதி-வானரகதி-விடபகதி என்னும் ஐவகை நடையினையும் வாய்ந்த தனது குதிரையின்மீது நின்று, இடியேற்றினைப் போலச் சத்தித்து உலகங்களையழிக்க வெழுந்த வடவாமுகாக்கினியின் மீது நெய்க்கடல் பெருகுமாறுபோலக் கோபித்துச் சீறினர். அச்சீற்றத்தைக் கண்டமாத்திரத்தில் சிலர் நடுங்கியும், சிலர் மெய்மறந்தும், சிலர் ஓடியும், சிலர் ஊக்கமிழந்தும் போனார்கள். பின்னர் கமலாசுரன் தன்குதிரையை இடசாரி வலசாரியாக

---

* துணங்கை-இருகை புமுடக்கி விலாப்புற மொத்தியாடல்.

† இக்கதி ஐந்தையும் துரககதி யென்ப.

வோட்டி, மல்லால மூர்த்தியினுடைய சேனைசமுகங்களிற் புகுந்து, தலைகளுருளவும், உதிரம் பெருகவும், குடர்களலையவுமாக அளவற்ற வீரர்களைச் சின்னபின்னமாக வாட்டி, மீட்டும் எமது கர்த்தனெதிரில் வந்துநின்று நாகப்படையை யெடுத்துத் தனது குலகுருவாகிய சுக்கிர னுபதேசிக்கப்பெற்ற மநுவை நூற்றெட்டுருச் செபித்து அதிவேகத்தோடு விட்டனன். அப்படை வெளிப்பட்ட மாத்திரத்தில் தேவர்கள் முதலிய சகலரும் விழிகள் கூசிமருண்டு விஷமுண்டவரைப்போலக் களைக்கும்படி ஒன்றனந்தமாகச் சொலித்துக் கொண்டு சர்ப்பாபரணத்தைத் தரித்த மல்லால மூர்த்தியினுடைய படைகளோடெதிர்த்து தனது வேகமுள்ள உயிர்ப்பினாலும், வெப்பமாகிய விடத்தினாலும், விஷமிருக்கின்ற பற்களினாலும், அஞ்சவிழிக்கின்ற பார்வையினாலும், பேரொலி செய்கின்ற குரலினாலும், அளவற்ற சேனைகளை அதப்பட வாட்டிநின்றது. அதன்செயலை முக்கண் மூர்த்தியாகிய மல்லாலர் பார்த்துப் புன்னகைசெய்து தமதிருக்கரத்திலிருக்கின்ற சக்கரப்படையை விடுத்தனர். அஃது ஆயிரமாயிரமாக வுருக்கொண்டு கமலாசுரனுடைய படைகளை யெல்லாந் துகள்படுத்தி, ஓர்நிமைப்போதில் நாகப்படையை யறுத்தெறிந்து, கர்த்தருடைய திருக்கரத்தில் மீண்டது. பின்னர் கமலாசுரன் தேவர்களுங் கண்டு நடுங்கத்தக்கதாகத் தண்டாயுதத்தை யெடுத்துத் தாக்கினன். அதற்கு எமது கர்த்தர் இவன் வலியினெல்லையைக் காணுதுமென்று தாமுமொரு தண்டாயுதத்தைத் தாக்கி, நெடுநேரம் அவனோடு சமராடினர். உடனே அவ்வசுரன் மல்லாலருடைய மார்பின்மீது ஓர் கதாயுதத்தை யேவினன். அதை எமது கர்த்தர்கண்டு நகைசெய்து அவ்வவுணன் மெய்முழுதும் வெயர்த்து நடுங்கும்படியாக அதனைத் தமது கதாயுதத்தை விடுத்துத் துகள்படச் செய்தனர்.

பின்னர் கமலாசுரன் விண்டுவின் சக்கரமும் வாய்புதைத் தேவல் செய்யத்தக்க தனது சக்ராயுதத்தை விதிப்படி சோடசவுபசாரங்களுடன் பூசித்துச் சுழற்றிச் சிவகுமாரனைக் கண்டித்து வருவதாக வேண்டி வேகமாய்ச் செலுத்தினன். அஃது அவ்வாறே நாற்றிசைகளினுஞ் சொலிப்பெய்த அளவற்ற தீப்பொறிகளை யிறைத்துப் பற்பல ஆயுத விதங்களைப் படைத்துச் சொல்லப்படாத வுற்பாதங்களைக் காட்டிப் பிரசண்டமாருதமும் பயந்தொளிக்கும்படி வேகங் கொண்டு சீறிவர, அதனை விநாயகமூர்த்தியினுடைய திருக்கரத்திலிருந்த சக்கரமானது ஒரு கவளமாய் விழுங்கிவிட்டது. இப்பால்

விண்ணவர்கள் ஆண்மையை யடக்கவல்ல அவுணனனவன் வடவைக் கனலைத்திரட்டி வடித்து வைத்தாற்போல விளங்குந் தனது சத்திப் படையை விடுத்தனன். அதனைத் தானவராண்மையை யடக்கவல்ல எமதையனனவர் தமது அங்குசப் படையினுற் றுணிசெய்தனர். உடனே கமலாசுரனனவன் விழிகளிலனற்பொறி பறக்கக் கோபித்துத் தனது மழுப்படையை அதிகவிரைவோடுஞ் செலுத்தினன். அஃது கடலிலெழுந்த கடுவிடத்தைப் போலச்சீறி அடர்ந்து வருதலும் மல்லால மூர்த்தியானவர் தமது மழுப்படையினைக் கொண்டு அதனைக் கண்டித்தனர். பின்னர் அவுணபாதகன்பாசத்தையெடுத்து விடுத்தனன். அதனையும் எமது கர்த்தரானவர் பல துண்டங்களாகவறுத்து எறிந்தனர். இவ்வாறு தனக்கருமையாகக் கிடைத்திருந்த படைகளெல்லாம் விநாயகப்பெருமானு லழிந்துபோன அபசயத்தைக்கண்ட கமலாசுரன் என்செய்வன்! செருக்கற்று பெருமூச்செறிந்து மானமுங் கோபமு மனதைப் பாதிக்கச் சர்ப்பத்தைப் போலச் சீறி, இனி இவனைத் தெய்வப்படைகளா லதஞ்செய்ய வேண்டுமென்று யோசித்தவனுய் வருணுஸ்திரத்தை யெடுத்து தூப தீப நைவேத்திய முதலிய உபசாரங்களைச் செய்து, நீ போய் மல்லாலனையும் அவன் சேனைகளையு நாசஞ்செய்து மீளக்கடவையென்று மந்திர பூர்வகமாகப் பிரயோகித்தனன். அந்தப் பாணமானது வெளிப்பட்டவுடன் சர்வசங்கார காலத்திற் பரமசிவ கடாட்சத்தால் உலகங்களை யழிக்க சத்தசாகரங்களையும் உடைத்துக்கொண்டெழும் பெரும் புறக்கடலைப் போலச் சலப்பெருக்கை யுண்டாக்கி அலைகளைப் பெருக்கி இடிகளையொத்ததிர்ந்து புரண்டு அதிவேகமாய் வருவதை தேவாதி தேவராகிய மல்லாலர் கண்டு பிரளயவெள்ளத்தைச்சுவற்றுந் தீட்சண்ணியமுள்ள அக்கினியாஸ்திரத்தை யெடுத்து விட்டனர். அதை விட்டமாத்திரத்தில் வானத்திலெழுந்து பகபக வென்று நகைத்து கொண்டல் கொண்டலாய்ப் புகையைப்பெருக்கிச் சுவாலைகளை வீசி அனற்பொறிகளைக் கக்கி உலகங்களை மூடியிருந்த சலத்தை நிமைப்போதில் வறள உண்டுவிட்டது.

அதைக்கண்ட கமலாசுரனனவன் ரவுத்ரா காரமாகக்கோபித்துத் துரிதமாய் வாயுவாஸ்திரத்தை யெடுத்துப் பிரயோகித்தான். அது வில்லிலிருந்து வெளிப்பட்டவுடன் ஊழிக்காலத்தில் மோதும் பிரசண்டவாயுவைப் பெருக்கிச் சுழற்காற்றைப்போல எங்கும் வீசி, அக்கினிப்படையினுடைய வலியினை யடக்கி நிற்க, அதை மல்லால

மூர்த்தி கண்டு விரைவில் நாகாஸ்திரத்தை யெடுத்துப் பிரயோகித்த னர். உடனே அஃது தேவர்களும் மயங்க உலகத்தை விளக்குஞ் சூரியனுந் தியங்கி வாடும்படி மேலிட்டு விசாலமாகிய படங்களை விரித்து விஷங்களைக் கக்கும் பலகோடி சர்ப்பங்களை யுண்டாக்கி ஆலகால விஷமும் மஞ்சச்சீறி வாயுவின் பெருக்கனைத்துங் கிரகித்து, விஷச்சுவாலைகள் பெருகப் பெருமூச்செறிந்து வருவதைக் கமலா சுரன் கண்டு கருடாஸ்திரத்தை யெடுத்து அபிமந்திரித்து அதிவே கத்தோடும் பிரயோகித்தான். அந்ததிவ்விய பாணமானது வானத்தி லெழும்பி சங்கோபசங்கமாய் கருடவுருவங்களைக் கொண்டு விசால மாகிய சிவந்த சிறகுகளை விரித்து ஆர்ப்பாட்டங்களோடு போய்ச் சர்ப்பக்கூட்டங்களை மடக்கிக் கால்களிலிருக்கின்ற கூரிய நகங்களி னூற் பிளந்து கொன்றும், மூக்கினூற் கொத்தி வாட்டியும், சிறகடியி னூல் மாய்த்தும், திசையெங்கணுஞ் சாடியுங், கோபமடங்காமல் பகைவரைத்தேடி மேலிட்டுவர, அதனை எமதையன் கண்டமாத் திரத்தில் தமது ரிஷபாஸ்திரத்தினை யெடுத்துப் பிரயோகித்தனர். உடனே அப்பாணமானது வலிய கால்களையும் வச்சிரத்தை யொத் துக்காட்டும் நீண்ட கொம்புகளையுங் கொண்டு பெருமூச்சுவிட்டு அண்டகோளகையு மதிர்ந்து நடுங்கும்படி கர்ச்சித்து வெண்டயங்கள் கலீர்கலீரென்று சத்திக்கப் பாதங்களைப் பெயர்த்து வைத்து, கரு டாஸ்திரத்தின் வலியையுஞ் செய்கைகளையும் நிமைப்போதிலடைக் கிச் சத்துருவைச் சின்னபின்னப்படக் கண்டிப்பேனென்று உருத்து வருவதைக் கமலாசுரன் கண்டு விரைவில் ஏமாஸ்திரத்தை எடுத்து மந்திர பூர்வகமாக வில்லிற் பூட்டிப் பிரயோகித்தனன். அந்தப் படையானது அதிக மகிமைகளோடும், ஆர்ப்பரித்து நந்திப்படை யோடுமெதிர்க்க வலியற்று மயங்கி நாசமாகிப் போயது. ரிஷபாஸ் திரம் முன்னினுமதிகமான உற்பாதங்களைக்காட்டிச் சமீபித்துவரும் போது கமலாசுரன் அதனுடைய வலியையும் வேகத்தையும் நிதா னித்து நறநறெனப் பற்களைக்கடித்து, உதட்டையதுக்கி, விழிகளில் தீப்பொறிசிதற மீசை படபடவெனக்கோபித்துப் பிரமாஸ்திரத்தை யெடுத்துப் பூசித்து வில்லிற்பூட்டி ஆக்ரணாந்தபரியந்த மிழுத்துச் செலுத்தினன். அப்பாணமானது உடனே வானத்திற் சென்று வடவாக்கினியைப்போலச் சீறிக் கொக்கரித்துக் கலகலென நகைத் துக் கணக்கிறந்த திவ்விய பாணகோடிகளைப் படைத்துப்பிரசண்ட மாருதத்தைப் பெருக்கி உலகங்களனைத்துந் திடுக்கிட்டு நடுங்கும்படி

ஆர்ப்பாட்டங்களைச் செய்து அதிகவேகத்தோடு வந்து சிவபிரானுக்கு வாகனமாகிய நந்திப்படையைக் கண்டவுடன் பயந்து கரங்களைக்கூப்பித் தொழுது பிழைத்தோம், பிழைத்தோமென்று கூவிக்கொண்டு திரும்பியது. அதைக் கமலாசுரன் கண்டு காலாந்தகனைப்போலக் கோபித்து உடனே நரசிம்மாஸ்திரத்தை யெடுத்து சோடசவுபசாரங்களோடும் பூசித்துப் பிரயோகஞ்செய்தான். அது வெளிப்பட்ட மாத்திரத்தில் அளவற்ற மாய்கைகளை விளைத்து எங்கும் இருள்மயமாகமூடி அதிக உக்கிரத்துடன் சர்ப்பத்தைப்போலச் சீறிவந்து நந்திப்படையோடெதிர்த்து அளவற்ற யுத்தங்களைச் செய்து நிற்க எமதையனுகிய மல்லாலமூர்த்தி அதுகண்டு சரபத்தின் வடிவாகிய வீரபத்திராஸ்திரத்தை யெடுத்துப் பிரயோகித்தனர். உடனே அத்திவ்வியாஸ்திரமானது வானத்தெழுந்து சீறி, வடவைக்கனலும் ஆலகாலமும் நடுங்கி அஞ்சத்தக்கதாகக் கொதித்து அதிக வேகமாய் வந்து நந்திப்படையுடன் போராடுகின்ற நரசிம்மாஸ்திரத்தை மடக்கிக்கொண்டு அதன் வீறுப்பை முற்றினுமடக்கித் துரத்திவிட்டது. இவ்விதங்களாகத்தான் செலுத்திய தெய்வப்படைகளனைத்தும் பிரயோசனப்படாமல் பின்னிடுவதையும் மல்லாலர் படைவீறியிருப்பதையுங் கமலாசுரன் கண்டு திடுக்கிட்டு நிமைப்போதிற் சராசரப் பிரபஞ்சங்களை வாட்டிச்சாம்பராக்கவல்லபாசுபதாஸ்திரத்தையெடுத்து திருமஞ்சன தூபதீப முதலிய சோடசவுபசாரங்களையும் நடாத்திப் பத்திபூர்வமாகத் துதித்து, வில்லிற் பூட்டி வட்டாகாரமாக வளைத்துப் பிரயோகித்தனன். அதைமல்லாலமூர்த்திகண்ட மாத்திரத்தில் இதற்கு வீரபத்திரப்படை எதிர் நிற்கமாட்டாதென்று நிதானித்தவராய் தம்மிடத்திலிருக்கின்ற பாசுபதாஸ்திரத்தை யெடுத்து மானச பூசையினல் பலவுபசாரங்களையும் நிறைவேற்றி அச்சத்துரு விடுத்த பாணத்தினல் உலகங்கட்கு யாதொரு துன்பமும் நேராதபடி பாதுகாப்பதுவுமன்றி அவன் விட்ட படையையும் மாற்றித் திரும்புவையென்று சொல்லி மந்திரபூர்வகமாகப் பிரயோகித்தனர். உடனே அப்பாசுபதாஸ்திர மானது பல மகிமைகளோடு அதிவேகத்துடன் சென்றெதிர்த்துப் பிரசண்ட மாருதத்தை ஒரு புறத்திலெழுப்பியும், வடவாமுகாக்கினியை யொருபுறத்தி லெழுப்பியும், ஆலகாலவிடத்தை யொருபுறத்திற் பெருக்கியும், தாபாக்கினியையும் புகைப்படலங்களையும் ஒருபுறத்திலுண்டுபண்ணியும், பூதபசாசு டாகினிமுதலிய வருக்கங்களை ஒருபுறத்திற்சிருட்டித்தும்,தோமரம்-

பிண்டி - பாலம் - கப்பணம் - முசலம் - சக்கரம் - எழு - மழு - தண்டம் - ஈட்டி - எறி - வேல் - முசுண்டி - கவன்-நாஞ்சில்-இருப்புலக்கை - முத்தலைச்சூலம் - வச்சிரம் - வேல் - வாள் முதலிய ஆயுதங்களை ஒன்றனந்தமாக வீசியும், மேரு முதலிய அட்டகுலாசலங்கள் பிளக்கவும், நட்சத்திர ராசிகள் நெற்பொறிகளைப் போல வுதிரவும், சூரியன் இரதமும் சந்திரன் விமானமும் பங்கப்பட்டுச் சிதறவும், திசையானைகள் தாவரிக்கமாட்டாது வால்களைத் தூக்கி வீறிட்டோடவும், வடவனலும் வெப்பத்தினை யடக்கிப் பதுங்கவும், கீழுலக வடுக்குகளும் மேலுலக வடுக்குகளுங் கலந்து மாறுபடவும், சகல சராசரங்களுந் திடுக்கிட்டு மயங்கவும், வானத்தில் வேடிக்கைப் பார்த்திருந்த தேவர்களும் முனிவர்களுந் திகைத்துப் பயந்து திசைதப்பி யோடவும், பூமியைத்தாங்கி நின்ற கூர்மமுஞ் சேடனும் நொறுங்கி வாடவும், சத்தமேகங்களும் கலங்கிக் காற்றிற் பஞ்சையொப்பப் பறக்கவுமான இவ்வித வுற்பாதங்களை விளைத்தும் அவுணர்கோன் விட்ட பாசுபதத்தை அதோகதிப்படுத்தித் தானவர்களை நூதனமாகப் படைத்துப் பாதுகாத்து மீட்டுந் தயாபரமூர்த்தியாகிய மல்லாலருடைய திருக்கரத்தில் வந்துசேர்ந்தது. ரிஷபாஸ்திரமும் அவ்வாறே மீண்டு கர்த்தனை யடைந்தது.

இப்பால் கமலாசுரனெனவன், தான் செலுத்திய பாணம் வியர்த்தமாகத் திரும்பியவுடன் திகைத்துத் தன்னைச் சமுத்திரம் போலச் சூழ்ந்திருந்த இரதகஜதுரகபதாதிகளைக் காணுதவனுயேங்கி இதனை யோசிப்பதாயினன். கணப்போதிற் சராசரப்பிரபஞ்சகளைத் தகித்துச் சாம்பராக்கவல்ல படைகட்கரசாகியபாசுபதாஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்தனம். அஃது பகைவரைச் சயங்கொள்ளாமல் அபலமாகத் திரும்பிவந்துவிட்டது. இனிச்செலுத்துவதற்கும்அதனினுஞ்சிறந்த பாணமென்னவிருக்கின்றது. பெருத்துவந்த சேனைகளனைத்தையும் மாளக்கொடுத்து ஏனென்பாரெவருமின்றி ஏகாங்கியாயிருக்கின்றனம். பகைவனோ சகல சேனைகளோடும் வீறியிருக்கின்றனன். அவன் நம்மைவிட்டு நீங்குந்திறத்தனல்லன். ஆதலால், அவனுக்கு முன்னமே நாம் ஒடிப்பதுங்குவது உத்தமமென்று நினைத்து தனது மாயையினல் யாவருங் காணுதபடி அப்போர்களத்தினின்று மறைந்தனன். உடனே மல்லாலமூர்த்தி அக்கமலாசுரன் மறைந்துபோனதை யறிந்து இனி அவன் வரும்போது இங்ஙனம் எய்துவோமென்று திருவுளங்கொண்டு சகல முனிவர்களும் வசித்திருக்கின்ற சுந்தர

ஆசிரமத்தை யடைந்தனன். அப்போது மல்லாலருடைய அட்ட மூர்த்தத்தில் ஒருவனாகிய சூரியனானவன் கொடிய அவுணர்களால் செய்யப்பட்ட போரிலுண்டான ஆசூசத்தை நீக்கிக்கொள்ளுவான் போலத் தனது வானாகிய வீதியைக்கடந்து சிவபிரானுடைய திரு மேனிபோலச் சிவந்து பிரகாசிக்கின்ற மேற்றிசைக் கடலில் மூழ்கிக் குளித்தனன். உடனே மாலைக்காலமானது கரியின்பராகம்போன் றும் இருண்ட புவனமெங்கும் பரவியது. அஃது எப்படிக்கிருந்த தென்னில்கொடியபாதகராகிய அவுணர்களின் வடிவங்களையும், அவர் களுக்குண்டாகின்ற மாயைகளையும் அவர்கள் செய்துவருகின்ற பாவங்களையும் ஒத்திருந்தது.

இப்பால் போர்முகத்தில் நின்றும் அபசயமடைந்து சென்ற கமலாசுரன் கடலின் மத்தியில் வாழ்கின்ற தன்தமையனான சங்காசுர னிடத்திற்சென்று பணிந்து நிற்க, அவனை அச்சங்காசுரன் பார்த் துச்சொல்லுவான்; பிள்ளாய்! இன்று காலையில் இங்ஙனமிருந்து சென்றபோது உண்டாயிருந்த முகவிலாசத்தினை இப்போது காண வில்லையே? ஆலைவாயிற்பட்ட கரும்பைப்போல உனது சரீரமெல் லாம் நொறுக்க வந்தனை! வீரத்திற்சிறந்த நமது சேனைகளையெல்லாம் பின்னிட்டோடச்செய்தனை! பகைவருக்குப் புறங்கொடுத்துவந்தால் வீரர்களாயினோர்க்கு ஆண்மையுண்டாகுமோ? யாவராலுஞ் சாகா திருக்கத்தக்க பலமான சரீரத்தினையும் வரத்தினையுமுடைய நீயே ஓர் அந்தணன் செய்யும் போருக்கு அஞ்சி இளைத்தனை யென்றால் உலகஞ்சிறியதா?மகாபராக்கிரமசாலியாகியஉனது சரீரத்தில் நின்று இரதத்திவலை சிந்தினால் ஒவ்வொரு திவலைக்கும் உன்னையொத்த வீரர் அளவற்றபேர் உண்டாகும்படியான மகத்துவத்தை நீ பெற் றிருக்க,உன்னைக்கொல்லவல்லர்கள் எந்த வுலகத்திலிருக்கின்றார்கள்? உனது புத்தி மயக்கத்தால் உன்னுடைய பராக்கிரமம் உனக்கே தெரியவில்லை. நீ பெற்றிருக்கின்ற வரங்களை யான் பெற்றிருப்பே னாயின் எதிர்த்த சத்துருவை உயிரோடுவிட்டு மீட்டுந் திரும்பிவரு வனோ? இம்மட்டிலேனும் உனது கவலையை யொழித்து இத்தினம் மாய்ந்துவிட்ட சேனைகள்போக மற்ற சேனைகளையும் இங்கிருக்கின்ற சேனைகளையும் நாளைய விடியற்காலையி லழைத்துக்கொண்டு யுத்தத் திற்குப் போகக்கடவையென்று சொல்லினன். அவையனைத்தையுங் கமலாசுரன்கேட்டு மீட்டுந் தன் தமையனைப் பணிந்தெழுந்து, அண் ணலே! தேவரீரிட்டருளிய கட்டளையின்படி உதயகாலையில் யுத்தத்

திற்குச் செல்லுகின்றேனென்று சொல்லி விடைபெற்று அன்றிரவு முழுவதும் நித்திரையின்றி எப்போது அருணோதயமாகுமென்று எதிர்பார்த்திருந்தனன்.

இப்பால் சுந்தர ஆசிரமத்திலிருக்கின்ற முனிவர்களெல்லாம் யுத்தத்திற்குச்சென்ற நமது கிருபாமூர்த்தி எப்போது வந்தருளுவ ரென்று மாலைக்காலத்தில் தங்கள் தங்கள் காதலர் வரவை நோக்கி யிருக்கின்ற மங்கையரைப் போலச் செருக்களத் திசையினையே நோக்கி எதிர் பார்த்திருந்தார்கள். உடனே விநாயகமூர்த்தி அச் செருக்களத்தை விட்டு வந்தனர். பின்னர் முனிவர்களெல்லாம் அவ ரைப் பேருவகையோடும் பணிந்து நின்றார்கள். அப்போது விநாயக மூர்த்தி கௌதமர் முதலிய முனிவர்களை அன்போடு பார்த்து, ஓர் நொடிப்போதில் எல்லாவுலகங்களையும் நீற்றவல்ல தமது மகத்துவத் தைத் தமக்குள்ளே மறைத்து, அம்முனிவர்களுடைய மனதைச்சோ திக்கவேண்டி, ஓ தவபூபதிகளே! நம்மை எதிர்த்துவந்த கமலாசுரனு டைய வல்லபங்களை யாவரும் பார்த்தீர்களல்லவா? நாம் செய்துவந்த யுத்தங்களுக்கெல்லாஞ் சிறிதேனும் பின்னடையாமல் சமயுத்தஞ் செய்து நமது சேனைகளை யெல்லாம் மாய்த்தான். அவனைப்போன்ற சுத்தவீரன் திரிலோகங்களினு மில்லையென்று திருவாய்மலர்ந்தனர். அதைக் கௌதமமுனிவர் கேட்டுப்பணிந்தெழுந்து, சுவாமி! சேனைக ளெல்லாம் மடிந்து போயின வென்று ஏனைய தேவர்களைப்போலத் தேவரீர் திருவாய்மலர்ந்தருளுவ தெற்றினுக்கு? முன்னுந் தேவரீரு டைய கிருபையினால் யாவருங்கண்டு சந்தோஷ மெய்தும்படியாகச் சகல சேனைகளு முண்டாயின. மீட்டும் அவ்வாறே தேவரீரிடத்தில் யாவும் ஐக்கியமாயின. சுவாமிகள் திருவுளங்கொண்டால் இன்னும் வேண்டிய சேனைகள் ஓர் நொடிப்போதிலுண்டாகாவோ? அப்படி யல்லவெனில், தேவரீர் அடியேனிடத்திற் கிருபைவைத்து கட்டளை யிட்டருளினால் இன்று மாய்ந்த சேனைகள் அனைத்தையும் எழுப்பி இன்னும் அளவற்ற சேனைகளையும் நூதனமாக உண்டாக்கவல்லேன் என்று சொல்லினர்.

அதை விநாயகமூர்த்தி கேட்டருளிப் புன்னகை செய்து, ஓ தவமுனியே! நீ உள்ளதையே கூறினை. நாம் நமது பராக்கிரமம் முதலியவைகளை இந்த உலகத்துள்ளோர் யாவரும் பார்க்கும்படி யாக உண்டாக்கினோம். அகத்தியன், காசிபன் முதலாயுள்ள சிறந்த

இருடியர்கட்கும், உனக்கும் நமது கிருபையினுல் ஆக்கன் முதலிய தொழில்களைச் செய்யத்தக்க வல்லபங்களுண்டாயிருக்கின்றன. ஆயினும், ஏகனென்று சொல்லப்படுகின்ற யாமே முன்னம் மூர்ச்சித்திருக்கின்ற நமது சேனைகளை யெழுப்பிக்கொண்டு மூவுலகத்தாருந் துதி செய்யும்படியாக மீட்டும் யுத்தகளத்திற் சென்று காகமும் நரியுஞ் சூழும்படி அக்கமலாசுரனைச் சங்கரித்திடுவோ மென்று அங்கிருக்கின்ற முனிவர்கட்கெல்லாந் திருவாய்மலர்ந்து, அமிர்த சஞ்சீவியென்னும் மந்திரத்தை உச்சரித்து தமது திருக்கரத்தால் சலத்தை மாய்ந்து கிடக்கின்ற சேனைகள்மீது தெளித்து எழுந்திருக்கச்செய்து பின்னும் அளவற்ற சேனைகளை நூதனமாக உண்டாக்கி, மீட்டும் அம்முனிவர்களைப் பார்த்து, அன்பர்களே! இப்போது முன்னினும் அதிகமான சேனைகளை யுண்டாக்கி யிருக்கின்றனம். இனி யிக்கமலாசுரனைச் சங்கரிப்பதற்கு ஒருபாயஞ் சொன்மின்களென்று கேட்டருளினர். அதற்கம்முனிவர்கள் சகலமுந் தெரியவல்ல சுவாமிகட்குச் சிறியேங்கள் யாது தெரிந்து சொல்லவல்லோ மென்றார்கள். அவர்களுள் காற்கியரென்னும் முனிபுங்கவர் விநாயகமூர்த்தியைப் பணிந்தெழுந்து, சுவாமி! தேவரீருடைய பெருங்கருணையினுல் அடியேங்கள் திரிகால ஞானங்களை யறிந்திருக்கின்றமையானும், அடியேங்களைத் தேவரீரே நோக்கி ஒருபாயஞ் சொன்மின்களென்று கேட்டருளியதால், நாயேங்கள் செய்துகொள்ளு விண்ணப்பத்திற்குச் செவி கொடுத்தருளவேண்டும். அஃது யாதெனில் கொடிய பாதகனுன கமலாசுரன் நாளையதினம் யுத்தத்திற்கு வருவான். அவனைச்சங்கரிப்பதற்குச் சுவாமிகள் ஓர் வாகனத்தை யூர்ந்தருளல் வேண்டுமாதலால், இத்தினந் தேவரீர் சாங்கோபாங்கத்துடனே ஒரு வேள்வி செய்தால், அவ்வேள்வியினின்று மலைபோல ஒரு மயிலுண்டாகும்; அம்மயிலின்மீது சுவாமிகள் ஆரோகணித்து யுத்தகளத்திற் சென்று அவ்வசுரனைச் சங்கரிக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனர். இவ்வாறு காற்கியமுனிவர் கூறியவை விநாயகப் பெருமான் கிருபையோடுங்கேட்டு, ஓ தவசீலனே! உனதுள்ளமும், நமதுள்ளமும் ஒன்றாதலால், உனது கருத்தின் வண்ணமே யிசைகின்றோம். வேள்விசெய்வதற்குவேண்டிய பதார்த்தங்களை யாவருஞ்சேகரித்து நடத்தற்குரிய திருப்பணிகளை விரைவில் நடாத்தக் கடவீர்களென்று கட்டளையிட்டருளினர். உடனே சிலர் சாத்திர விதிப்படி வேள்விமண்டபத்தைச் சமைத்தார்கள். சிலர் குண்டமண்டலாதிகளைச்செய்தார்கள்.

சிலர் வேள்விக்குரிய பொருள்களைச் சேகரித்து வைத்தார்கள். சிலர் பற்பல திருப்பணிகளை நிறைவேற்றி யிருந்தார்கள். அப்போது அண்டர்பெருமானாகிய விநாயகமூர்த்தியானவர் வேள்வித் தீயை வளர்க்கத் திருவுளங் கொண்டவராய்த் தமது தேவியராகிய சித்திபுத்திகளை நினைக்க, அவர்கள் உடனேவந்து கர்த்தனுடைய இரு பாரிசங்களிலும் அமர்ந்திருந்தார்கள். பின்னர் விநாயகப்பெருமான் அத்தேவியரோ டெழுந்தருளித் தீர்த்தமாடி ஞானதீக்கை முதலியவைகளை நிறைவேற்றி வேள்வியும், அவ்வேள்விக்குத் தலைமையான கடவுளும், அவ் வேள்வியால்வரும் பயனும், அப்பயனை யளிக்கவல்ல முதல்வனுந் தாமேயென்று உலகத்தின ரறியுமாறு வேதாகம முறைமைப்படி அவ்வேள்வித்தீயைவளர்த்தி, அவிர்ப்பாக முதலியவைகளைக் கொடுத்துப் பூரணாகுதியுஞ்செய்து முடித்தனர். உடனே அவ்வேள்விக் குண்டத்தினின்று நீண்டகலாபத்தோடு ஒரு பாரித்த மயிலுண்டாகிச் சந்திரனும் உடுக்கூட்டங்களு முதிரும்படியாகவுந் திக்குயானைகளெட்டு மஞ்சி நடுங்கும்படியாகவுங் கூகாவென்று கூறிச் சத்தித்தது. பாதலலோகத்தில் நாகராஜர்களும், சுவர்க்கலோகத்தில் வாழ்கின்ற ராகு கேதுக்களும் அக்கூக்குரலைக் கேட்டுத் திடுக்குற்று மீட்டும், இம்மையில் சகல லோகங்கட்கு முண்டாயிருக்கின்ற ஆபத்துக்களை விலக்கி ஆட்கொள்ளும் பொருட்டு எழுந்தருளிய விநாயகமூர்த்திக்கு வாகனமாகப் போகின்றமையால், நமக்கு யாதொரு தீங்கினையுஞ் செய்யாதெனத் தெளிந்து சந்தோஷமடைந்தார்கள். பின்னர் அம்மயிலானது தனது அடிகளைப் பூமியிலே பெயர்த்து மாறிமாறி வைக்குந்தோறும் அப்பூமியைத் தாங்கி நின்ற ஆதிசேடனுடைய பணாமகுடங்க ளெல்லாம் நெரியவும், சத்தசாகரங்களுந் தத்தங்கரை புரளவும், அட்டகுலாசலங்கள் அதிரவும், தனது கலாபத்தை விரித்து ஆடிக்கொண்டிருக்கையில், விநாயகமூர்த்தியானர் யாவருஞ் சயசயவென்று போற்றும்படியாக அம்மயிலை வாகனமாக வூர்ந்தருளினர். உடனே ஆகாயத்தில் பஞ்சகருவிகளும் முழங்கின. தேவர்கள் சொரிந்தபுட்பவருடத்தினாற்பூமியெங்கணுமிடமில்லாமல் மறைந்தது. முனிவர்களெல்லாம் விநாயகமூர்த்தியை மயூரேசரென்று துதிசெய்தார்கள். சுவாமியும் அம்முனிவர்கள் மீது தமது பரிபூரண கடாட்சத்தினை வைத்தருளினர்.

ஓ சவுனகாதிமுனிவர்களே! இந்த மயூரேசரென்னுந் திருநாமத்தை யாவரேனும் அன்போடு துதிசெய்வார்களாயின், அவர்கள்

இம்மையில் சகல இடையூறுகளினின்று நீங்கி மேலான செல்வத்தைப்பெற்று, கற்பகத்தருவைப்போல வரையாது வழங்கி, வேத சாஸ்திர சம்பத்தோடு அளவற்றநாள் வாழ்ந்திருந்து மறுமையில் ஜன்மசாபல்யமாகிய மோட்ச சாம்ப்ராச்சியத்தினை யடைவார்கள்.

இப்பால் விநாயகமூர்த்தி மயூரேசராய்த் திருவவதாரங்கொண்டருளிய காட்சியைத் தரிசிக்க வருவான்போலச் சூரியன் தனது தேரினைச் செலுத்திக் கொண்டு கீழ்க்கடலி னுதயமாயினன். உடனே முன்னைப்போலக் கணித்தற்கரிய சேனைகளோடு கமலாசுரன் யுத்தகளத்திற்கு வந்தனன். அவன் வரவை மயூரேசர் தெரிந்துகொண்டு, தேவர் முனிவர் முதலாயினோருக்குச்சுகத்தைக்கொடுக்குமாறுங் கமலாசுரனுடைய மதத்தைப் போக்கி முத்திகொடுக்குமாறுந் திருவுளங்கொண்டு தமது மயில்வாகனத்தோடு போர்க்களத்திற் கெழுந்தருளினர். அச்சமயத்தில் புத்திதேவியார் விநாயகரைப் பணிந்து,சுவாமீ! ஓர் உழுந்தானது கண்ணடியினின்று உருளுமுன்னம் அடியேன்சென்று மாற்றானுடைய சேனைகளையெல்லா முருட்டி வெற்றி பெற்று வருவேன். தேவரீர் அடியாள்மீது கிருபைபுரிந்து விடைகொடுத்தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனர். அதற்கு மயூரேசரிசைந்து அத்தேவிக்கு நால்வகைப்படைகளுஞ் சகல சித்திகளுமுண்டாகத்தக்க வல்லபத்தை யளித்து, யுத்தத்திற்குச் செல்லுமாறு விடை கொடுத்து, அவ்வழகியசுந்தர ஆசிரமத்திற்றானே முனிவர் முதலிய யாவரும் பணிந்து போற்றும்படி வீற்றிருந்தனர். இப்பால்புத்திதேவியார் தமது டாங்கியரோடு விமானத்தின்மீதாரோகணித்து சகல சேனைகளுங் கடல்போலப் புடைசூழ்ந்து வரவும், பேரிகை முதலிய வாத்தியங்கள் மேககற்சனையைப்போல முழங்கவும், கொடி, கொடை முதலிய சின்னங்கள் நாற்புறங்களினும் நெருங்கவுமாக ஞேரேலென்று யுத்தகளத்தில் வந்து நின்றனர். அவர் வரவைக்கண்ட தூதர்கள் முன்னதாயோடிக் கமலாசுரனைப் பணிந்தெழுந்து,ஆண்டவனே! இத்தின மல்லாலனுடைய பத்தினி யுத்தஞ்செய்ய வந்திருக்கின்றனள். அவளைப் பெண்பிள்ளை யென்று தேவரீர் நினைக்கவேண்டாம். அவள் சகல லோகங்களையும் ஆக்கவும் அழிக்கவும் வல்லவளென்று சொன்னார்கள். அதைக் கேட்டலுங் கமலாசுரன் விரைந்து வந்து புத்திதேவியாருடைய சேனைகளது மாண்பினையும், அவரது வீரபராக்கிரமத்தினையும், எங்குங் கண்டறியாத அவரது வனப்பினையும் பார்த்து மிக்க மகிழ்ச்சி யடைந்தவனாகித் தனதுசேனைகளை யெல்லாம் அணிவகுத்துயுத்தஞ்செய்யவிட்டனன்.

இப்பால் புத்திதேவியார் கமலாசுரனைச் சூழ்ந்திருக்கின்ற வீராதி வீரர்களுடைய ஆண்மைகளை நோக்கி அங்கிமிடத்தில் அண்ட கோடிகளையும் யழிக்கத்தக்க பராக்கிரமத்தில் மிகுந்தவர்களாயும், சத்துருக்கள் கண்டு நடுங்கும்படியான கோரரூபத்தை யுடையவர்க ளாயு மிருக்கின்ற அளவற்ற வீரர்களை யுண்டாக்கி யுத்தத்திற்கு விடுத்தனர். அவ்வாறே அவ்வீரர்கள் யுத்தத்திற்குச் சென்றபோது கமலாசுரனுடைய சேனைகளெல்லாஞ் சகலவாயுதங்களோடும் வந்தி ருப்பதைக்கண்டு, நாமும் ஆயுதந்தரிக்கவேண்டு மல்லவா வென்று சொல்லித் தங்கள் தங்கள் சரீரங்களிலுள்ள உறுப்புகளைத் தானே ஆயுதங்களாகக் கொண்டு யுத்தஞ் செய்யத் தொடங்கினார்கள். அப் போது கமலாசுரனுடைய சேனைகளுள் அநேக பர்வதங்கண் மீது அனேக பர்வதராசர்கள் வருவதுபோல சில அவுண வீரர்கள் அள வற்ற தேர்களினும் யானைகளினும்ஏறி வந்தெதிர்த்தார்கள். அனேக சமுத்திரங்களின் மீது அனேக வடவாமுகாக்கினி வருவது போலச் சில அவுண வீரர்கள் அளவற்ற குதிரைகளின் மீதேறிவந்து அனேக ஆலகால விடங்கள் அனேக ரூபங்கொண்டு வருவது போலச் சில அவுணவீரர்கள் அளவற்ற படைகளோடும் வந்தெதிர்த்தார்கள். இவ்வாறு நின்ற அவுணவீரர்களைப் புத்திதேவி படைத்தருளிய பூத வீரர்கள் தங்கள் தங்கள் முடிகளினாலும், அனலைச் சொரிகின்ற விழிகளினாலும், கைப்பிடிகளினாலும், நகங்களினாலும், நீண்ட பற் களினாலுங், கால்களினாலும், தொடைகளினாலும், மார்புகளினாலும்,புச ங்களினாலும், மற்றுமுள்ள அவயவங்களினாலும் தாங்கிப்பகைவர்கள் விடுகின்ற பாணங்கள் தங்கள் சரீரத்தில் வந்து தைக்கு முன்னமே அவைகளைக் கைகளினாற் பிடித்துச் சிலர் அப்பகைவர்கள் மீதே விடுத்தும், சிலர் தலையின்கண் எறிந்தும், சிலர் வாயிலிட்டுமென்றும் சிலர் துகளாகச்செய்தும், ஆனந்தக் கூத்தாடியும், சிலர்யானைகளைப் பிடித்து யானைகள் மீதேதாக்கி அவைகள் மத்தகங்களைப்பிளந்தும், சிலர் தேர்களைத்தூக்கித் தேர்கள்மீதே தாக்கி அவைகளைமுறித்தும், சிலர் குதிரைகளை எடுத்துக் குதிரைகள் மீதே தாக்கி அவைகளைக் கொன்றும், சிலர் பதாதி வீரர்களை வாரிப் பதாதி வீரர்கள் மீதேதாக்கி அவர்களை நசித்தும், சிலர் எதிர்த்து வந்த அவுணர்களை வாரி ஆகாயத்திலெறிந்தும், சிலர் தரையிலே மோதிக் கொன்றும், சிலர் கால்களினால்மிதித்துத் தேய்த்தும், சிலர் தலைகளைத்திருகிக்கோ த்து மலைமலையாகத் தரித்தும், சிலர் உதிரமொழுகும்படியாகப் பிழிந் தும், சிலர் ஒருகரத்தால் யானைகள் பிளிறும்படியாகப் புடைத்தும்

மற்றொரு கரத்தாற் கொம்புகளைப்பிடுங்கி எதிர்த்தவர்களைக் குத்தியும், யுத்தஞ் செய்கின்றபோது கமலாசுரனுடைய சேனைகட்குஞ் சேனைத்தலைவர்கட்குங் கோபமுண்டாகி கோடையிடிபோலக் கர்ச்சித்து எழு-மழு-வாள்-கதை-சிலை முதலிய ஆயுதங்களை ஒன்றனந்தமாகவீசி ஓர்நொடிப்போதில் புத்திதேவியினுடைய சேனைகளையெல்லாஞ் சின்னபின்னப்பட வாட்டினார்கள்.

இவ்வாறு இருதிறப்படைகளுங் கலந்து போர்செய்தலினால் அளவற்ற பிணங்கள் மலைமலையாகக் குவிந்தன. அவைகளினின்றும் பெருகிய உதிரமானது வெள்ளமாயோடிக் கடலிற் பாய்ந்தது. அச்சமயத்தில் பூதசேனைகள் அவுணசேனைகட்கஞ்சி முறிந்து ஓடிப்போக, அதைப் புத்திதேவியார் கண்டு விழிகள் கொவ்வைக்கனியையொத்துச் சிவப்பெய்தக்கோபித்தனர். அக்கோபத்தினின்றும் ஓர் வீரன் ஆகாயத்தை முட்டத்தக்க உயரமும், பர்வதங்கட்கிணையான புசபலபராக்கிரமும், உலகங்களையெல்லாங் கவளங்கொள்ளவல்ல கோபமுமுடையவனாய் அண்டாண்டங்களையும் பொடிபடுத்தவல்ல பல ஆயுதங்களோடும் உற்பவித்து புத்திதேவியினுடைய திருவடிக் கமலங்களைப் பணிந்தெழுந்து, அன்னையே! அடியேனுடைய தந்தை யார்? அவர் எங்ஙனமிருக்கின்றனர்? அதனை அடியேற்குத் திருவாய் மலர்ந்தருளவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டனன்.

அதற்குப் புத்திதேவியார் மகிழ்ந்து, மைந்தனே! இதற்குச் சமீபத்தில் அளவற்ற முனிபுங்கவர்கள் வாசஞ்செய்கின்ற சுந்தர ஆசிரமமென்றொரு ஆசிரமமிருக்கின்றது; அவ்வாசிரமத்தில் உனது தந்தை, தேவர்களும் முனிவர்களும் பணிசெய்துவரக்கீழ்த்திசையில் ஓர் பெரிய மயிலின்மீது எழுந்தருளி யிருக்கின்றனர். அவர் பத்து கரங்களையும், அக்கரங்கள் தோறும் ஆயுதங்களையுந் தரித்திருக்கின்றனர்; அவரது வலது பக்கத்தில் சகல சத்திகளையும் படைக்கவல்ல சித்திதேவி வீற்றிருக்கின்றனள். என்று திருவாய் மலர்ந்தருள, உடனே அவ்வீரன் சுந்தர ஆசிரமத்தையடைந்து தனது தந்தையினுடைய திருவடிகளில் அடியற்ற மரம்போலச் சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து எழாதிருந்தனன். அவன் மீது மயூரேசர் தமது அருட்பார்வையைப்பரப்பித் தம்மைச்சூழ்ந்திருக்கின்ற முனிபுங்கவர்கட்கு இதனைத் தெரிவிப்பதாயினர். ஓ தவசீலர்களே! இவன் நமக்குப் புத்திரனாவன். இவனால் உங்கட்கு எல்லா இலாபங்களுங்கிடைக்குமாதலால், இவனுக்கு எங்கும் எக்காலத்தும் இலாபமென்னும்

பெயர் வழங்கக்கடவதென்று திருவாய் மலர்ந்தருளினர். உடனே சகலமுனிவர்களும்அவ்வீரனை இலாபனென்று துதித்துப்பணிந்தார்கள். பின்னர் மயூரேசரானவர் தமது திருவடிகளில் வீழ்ந்திருக்கின்ற குமாரனைத்தழுவி எடுத்து யுத்தத்திற்குப்போகும்படி கடாட்சித்தனர். அக்கடாட்சத்தை இலாபன் சிரமேற்கொண்டு சமர்க்களத்தை நோக்கிச் சென்றனன். அவன் சென்ற ஊக்கத்திற்கு மயூரேசர் மனமகிழ்ந்து, இவனது பராக்கிரமத்தினைக் காண்போமென்று தாமும் அவன் பின்னாகவே சென்றனர். அப்போது ஐம்பத்தாறுயிரம் படைத்தலைவர்கள் புடைசூழ்ந்து வரும்படியாக அளவற்ற சேனாசமுத்திரங்களின் மத்தியில் ஜயவுற்சாகத்துடன் வருகின்ற இலாபனைக் கமலாசுரன் கண்டு, ஓ பிள்ளாய்! நீயேன் வீணிற் பிராணனைக் கொடுக்க இங்கு வந்தனை! உன்னை யிப்போதே விட்டுவிடுகிறேன்; நீ கொண்டிருக்கின்ற துற்புத்தியை விடுத்து வந்தவிடத்திற்போய் சேரக்கடவையென்று சொல்லினன். அவன் அவ்வார்த்தையைச் சொல்லிமுடிக்குமுன் இலாபனானவன் அவ்வவுணனுடைய சேனைகளிற் புகுந்து, புருவம் நெற்றியிலேறக் கோபித்து, அதிக வேகமாக வில்லைவளைத்து,அளவற்ற பாணங்களைச்சுழன்றுசுழன்று ஒன்றனந்தமாகச் சொரிந்து ஆர்ப்பரித்தனன். அவன் விட்ட பாணங்களினாலே அநேகஇரதங்களும், கஜங்களும், துரகங்களும், பதாதிகளும்முறிந்து மடிந்து சிதைந்து மாய்ந்தன. அநேக வீரர்கள்-கரம்-சிரம்-புயம்-மார்பு முதலியவைகள் நசிந்து குடர்களும் நிணங்களும் பீறிடும்படியாக வீழ்ந்தார்கள். அவுண வீரர்கள் விடுகின்ற பாணங்களைத்தடுப்பதினால் சிலது முறிந்தும், பூமியில் வீழ்ந்தும், சிலது அப்பூமியைப் பிளந்துகொண்டு நாகலோகத்திற் பாய்ந்தும், சிலது திக்காலொன்றேடி யொளித்துப்போயின. பின்னுந் தேவர்களெல்லாங்கண்டு சந்தோஷமடையும்படியாக இலாபன் விடுகின்ற பாணங்கள் அவுண வீரர்களுடைய தலைகள்-புசங்கள்-கைகள்-கால்கள் முதலானவைகளைத் துண்டந் துண்டமாக அறுத்து மேருமுதலிய மலைகளிலுஞ் சமுத்திரங்களிலுஞ் சூரியலோகஞ் சந்திரலோக முதலிய உலகங்களிலும் போய்விழும்படியாக எறிவதன்றி, அவ்வீரர்களுடைய மனைவியருந் தத்தங் கணவர்களோடு அரம்பைமாதர்களாகச்சென்று வசிக்கும்படியாக அவ்வவர்கள் வீட்டில் அவ்வவர்களுடைய பெயர்களை எழுதியிருக்கின்ற முத்திரை மோதிரங்களோடு கரங்களையும் தலைகளையும் கொண்டுபோய் வீசின.

இவ்வாறு விநாயகமூர்த்தி குமாரனால் விடுகின்ற பாணமானது அளவற்ற அவுணர்களைச் சின்னபின்னப்பட வாட்டி, நிணங்-தசை மூளை-குடர் முதலானவைகளை இடைவிடாது சொரிகின்றமையால் மலைகளிலிருக்கின்ற அலகை-புலி-சிங்கம்-யாளி முதலியவைகளும், வனங்களி லிருக்கின்ற நாய்-நரி-கழுகு-காக்கை முதலியவைகளும் அச் சமர்க்களத்தைச் சூழ்ந்து புகுந்துண்ண வந்தன. இப்போது அவுணசேனைகளில் அளவற்றபேர்கள் மாய்ந்தும், அளவற்றபேர்கள் ஓடிப்பதுங்கியும் ரணக்களத்தில் ஒருவரு மில்லாதிருப்பதைக் கமலாசுரன் கண்டு வடவாமுகாக்கினியைப்போலக் கொதித்துப், புத்திதேவியாருடைய குமாரனை எதிர்க்கவந்தான். அவனை அக் குமாரன் பார்த்துக் குலுங்கநகைத்து எனது பராக்கிரமமுழுவதும் நீ தெரிந்துகொண்டாயில்லை. உன்னை வலியரென்றெண்ணி உன்னோடெதிர்க்காது விட்டிருக்கின்றேனென்று நினைக்கவேண்டாம். எனது தந்தையின் கரத்தால் நீ மாளவேண்டுவதைக்கருதி உன்னை மீதியாய் வைத்தேனேயன்றி வேறில்லை. இன்றோ நாளையோ அவரது தெய்வப் படையால் சரீர மாயப்போகின்றது. அதற்குமுன் என்னோடு யுத்தஞ் செய்வதற்கு உனக்கு வலியுண்டாயின் வந்து யுத்தஞ் செய்யென்று சொல்லினன். அதைக் கமலாசுரன் கேட்டு, இவனை எந்த அஸ்திர சஸ்திரங்களினாலும் வெல்லவுங் கொல்லவும் அரிதென்று நினைத்து மோகனாஸ்திரத்தை யெடுத்து வில்லிற்பூட்டி மந்திரபூர்வகமாகப் பிரயோகித்தான். அது வெளிப்பட்டவுடன் இலாபன் ஒருவனைத்தவிர ஏனைய படைவீரர்களெல்லாம் புகையைப் போலப்பரவி அறிவையழித்துச் சோர்வு பெறச்செய்ய, அதனால் ஆலகாலம் வெளிப்பட்ட காலத்திற் சகல பிராணிகளும் மெய்மறந்து வாடினதற்கொப்பாகவும், யுகாந்தமுடிவில் ஆன்மகோடிகளெல்லாம் மகா சுழுத்தியிலழுந்தி நித்திரை செய்வதற் கொப்பாகவும், யாவரும் விஷப்பரிசம் பட்டுச் சோர்பவரைப்போல விழிகள் சொருகவிட்டு, மதிமருண்டு பிரேதங்களை யொப்பக்கிடந்தார்கள். அப்போது விநாயகமூர்த்தி தமது குமாரனுடைய அன்பைச் சோதிக்கவேண்டி கமலாசுரன்விட்ட மோகனாஸ்திரத்தினால் தாமும் உணர்ச்சியற்றவரைப் போல ஓர் திருவிளையாடல் கொண்டு நித்திரை செய்வதாயினர். அதை இலாபன் சிறிதுமறியாதவனாய் கமலாசுரனோடு யுத்தமுனையிற்றானே யிருந்தனன். அச்சமயத்தில் கமலாசுரனானவன் தான் விடுத்த மோகனாஸ்திரத்தினால் இலாபனுடைய பெருஞ்சேனை

ளனைத்துமாய்ந்தும் அவ்வொருவன் மாத்திரம் அவ்வஸ்திரத்திற்கழி யாதிருப்பதைக்கண்டு, ஆச்சரியமாகி இப்போது இவன் தனியே இருப்பதினல் இவனேடு யுத்தஞ்செய்து செல்வதற்கு இதுதான் தக்கவேளை யென்று தனக்குள் நிச்சயித்து ஏகமுகத்தில் அளவற்ற பாணங்களைப் பிரயோகித்தான். அவை யனைத்தையும் இலாபன் தனது பாணங்களா லறுத்தெறிந்து அவ்வவுணனுடைய மார்பிலுந், தோளிலுந், துடையிலுங், காலிலும் அநேக பாணங்களைக் குறிபார்த் துப் பிரயோகித்தனன். இவ்வாறு அவ்விரண்டு வீரர்களும் ஒருவ ருக்கொருவர் பின்கொடாமல் வேல்-தோமரம்-பிண்டி-பாலம் முத லாகிய ஆயுதங்களை விடுவதும் அவைகள் தம்மேல் வாராதபடி தடுப் பதுமாகிய அளவற்ற சமர்களை ஓயாமற்செய்து, பின்னர் ஆகாய மார்க்கமாகச்சென்று சமராடியும், பாதலலோகத்திற் சென்று சம ராடியும், சமுத்திரங்களிற் பாய்ந்து சமராடியும், அட்டதிசைகளி னுஞ் சென்று சமராடியும், தங்கள் தங்கள் பராக்கிரமங்களைக்கூறிச் சமராடியும், தேவதாஸ்திரங்களை விடுத்துச் சமராடியும் இப்படி அனந்தவிதமாக ஆறுநாள்வரையில் இரவும்பகலும் ஓயாமல் யுத்தஞ் செய்தனர். அப்போது கமலாசுரன் மாத்திரங் கைகள் நொந்துங், கால்கள் தடுமாறியுஞ், சரீரமுழுவதும் நோந்தும் இனி இவ்விடத் தைவிட்டு நீங்கி இளைப்பாறி மீட்டும் யுத்தத்திற்கு வரவேண்டு மென்று யோசித்துடனே புறங்கொடுத்து ஒளித்துக்கொண்டனன்.

இப்பால் இலாபனனவன்,புறங்கொடுத்து ஒளித்துப்போன புல் லியன்மீட்டும் இச்சமர்க்களத்துவருவானயின் அவனுடையவீரத்தை யும், உயிரையும் வாங்குவோமென்றெண்ணிச் சமர்க்களத்தை விட்டு நீங்கி முன்பு மோகனஸ்திரத்தினலே உறங்கி வீழ்ந்து கிடக்கின்ற தனது சேனைகளோடுங்கூட மற்றொரு பக்கத்தில் தனது தந்தை யாகியவிநாயகமூர்த்தியும் முனிவர்களுடனேஉறங்கியிருக்கின்றதைக் கண்டு, ஆ! ஆ! இதென்ன ஆச்சரியம்! எல்லா வுயிர்கட்கும் மயக்கத் தைநீக்கிமதியையளிக்கத்தக்க உலகநாயகரும் மற்றையர்களைப்போல அவுணபாதகன்விட்ட மோகனஸ்திரத்தினல் மயங்கி வீழ்ந்துகிடக் கின்றனரேயென்று யோசித்து, ஆயினும் இதற்குமருந்துநம்மிடத்தி லிருப்பதால் வருந்தவேண்டுவதில்லையென்று மீட்டும் விருந்துகண்ட வன்போல மனந்தேறி சலத்தையள்ளி விநாயகமூர்த்தியினுடைய திருநாமத்தை நூற்றெட்டு உருசெபித்து உறங்கிக்கிடக்கின்றவர் களின்மீது தெளித்து அம் மகாமந்திரத்தை யாவர் செவிகளினும்

விழும்படிச்சொல்லினன். இவ்விரண்டு உபாயத்தால் விநாயக மூர்த்தி தவிர ஏனைய முனிவர்களும் வீரர்களும் உறங்கிவிழித்தவர் போல வெழுந்தார்கள். உடனே யாவரையும் மயக்குவித்த மோக ஞஸ்திரமும் வலிகுன்றி ஓடிப்போயது. இதனை இலாபன் கண்ட லும் ஆச்சரியங்கொண்டு அம்முனிவர்களை நோக்கிச் சொல்லுவான்: தபோதனர்களே! நமது பெருமான் உறங்கியிருப்பதற்குக் காரணம் மோகனுஸ்திரத்தினுலென் றெண்ணுவோமெனில், அந்த அஸ்திரம் நசித்து ஓடிப்போயும் இன்னும் சுவாமிகள் எனது மனஞ் சந்தோ ஷிக்கும்படியாக விழிக்கவில்லை. ஆதலால் இம்மோகம் அவுணன் விட்ட அஸ்திரத்தினுல் வந்ததன்று. ஏனையோரைப்போல சுபாவத் தில் அவருக்கு மோகமுண்டாவெனில் சிறிது மில்லை. ஏதோ என் னிடத்தில் குற்றமிருப்பதால் சுவாமிகள் இப்படி யிருக்கின்றனர். மேலும் அம் மோகனுஸ்திரமானது என்னையே நெருங்குதற்கு அஞ்சுமாயின், என்னையீன்ற தயாநிதியையுஞ் சேரவல்லதோ? தமக் குத் தாமே அவ் வஸ்திரத்தினுல் மோகமுற்றவரைப்போல இந்த ஆறுநாள் வரையில் ஒரே நிலையாக நித்திரைசெய்து கொண்டிருந் தால் அதனை நாமென்னென்று சொல்லுவோம். அவரது கடைக் கண்பார்வையிலுண்டானகிருபையைக்கொண்டு யான் அவுணர்கோன் விட்ட மோகனுஸ்திரத்தை அதஞ்செய்தேன். பின்னர் அப்பாத கனையும் பின்னிட்டோடப்பண்ணினேன். இதல்லாமல் சுவாமிக ளுடைய திருநாமங்களி லொன்றினுல் உங்களையும் நமது சேனை களையும் பற்றியிருந்த மோகங்களைப் பஞ்சு பஞ்சாகப்பறக்கச்செய் தேன். இப்படிக்கெல்லாம் யான்செய்திருக்கச் சகல லோகங்களையும் ஈன்றளித்தழிக்கவல்ல எனது தந்தை மயங்கினவரைப் போல விருப் பது ஓர் திருவிளையாட்டேயன்றி வேறல்ல. அதையும் உங்கட்குத் தெரியச்செய்கின்றேன் பார்மின்களென்று ஒருபாயத்தினை நிச் சயித்து தனது சரீரத்தை மாய்க்கத்துணிந்து அங்கிருந்த வீரர் கட்கு அக்கினியை வளர்க்கும்படி கட்டளையிட்டான் அவர்களும் அவ்வாறே வளர்த்தினர்கள்.

பின்னர் இலாபனுனவன் தனது தந்தையாகிய விநாயகமூர்த்தி யைத்தியானித்து அவரது திருநாமத்தை அனந்தமுறை உச்சரித்து, அவ்வக்கினியை மும்முறை வலம்வந்து அதிற்பாய நெருங்கினன். அப்போது விசித்திரமான உறக்கத்தினைக்கொண்டிருந்த விநாயக மூர்த்தியானவர் அவ்வஞ்சகர்தை விடுத்துத் தமது புத்திரனுடயை

பத்திக்கு மனமகிழ்ந்து அக்கினியில் விழாதேயென்று கையைப் பிடித்துத் தமது மலர்ந்த திருமுகத்தோடும் இலாபனைப் பார்த்து, மைந்தனே! உனது மனத்தினைச்சோதிக்கவேண்டி யாமிவ்வாறிருந் தனம். இனி உனக்கு வேண்டிய வரங்களைக்கேளென்று திருவாய் மலர்ந்தனர். அதைக்கேட்டலும் இலாபன் ஆனந்த பரவசமாகி பலமுறை பணிந்தெழுந்து, அத்தனே! தேவரீரை அடியேன் மனத் தினுங்கண்ணினாலுஞ் சதாகாலமுந் தரிசித்துக்கொண்டிருக்கத்தக்க வரத்தைக் கிருபை செய்யவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தான். அவ் வாறே சுவாமி கிருபைசெய்து மற்றைச் சேனைத்தலைவர்கட்குந் தமது திருவருட்பார்வை காட்டி, அவ்வவர்கட்குப்பல ஆதரவுகளைக் கூறியருளினர். உடனே ஆகாயத்தில் பஞ்சவாத்தியங்களும் முழங்கின. தேவர்கள்பூமழைபொழிந்தார்கள். எங்கும்மந்தமாருதம் வீசியது. முனிவர்களெல்லாம் சுவாமியைப் பலமுறை கொண்டாடி னார்கள்.

விநாயகப் பெருமானுடைய செயலிவ்வாறாக, முன்னர் இலாப னோடுயுத்தஞ் செய்து புறங்காட்டி ஒளித்துக்கொண்ட கமலாசுரனா வன் பின்னர் தனது வீரர்களோடு நால்வகை யுணவுகளையுமுண்டு, தாகசாந்திசெய்து சரீரவருத்தம்நீங்கித், தனது சதுரங்கசேனைகளை யும் பூமிநெளியும்படியாகக் கூட்டிக்கொண்டு மீட்டும் யுத்தக்களத் திற்குவந்தனன். உடனேகரை புரண்டு வருகின்ற அவ்வவுண சேனைக ளாகிய கடலை நீருக்கும்படி கதித்தெழுந்துவந்து வடவாமுகாக் கினியைப் போல விநாயக மூர்த்தியானவர் தும்பைமாலைசூடிக் கொண்டு மரகதமலையிற் பூத்த மாணிக்கக்குன்றுபோலப் பர்வதா கிருதியாய்ப் பார்த்திருக்கின்ற நீலமயிலின் மீதாரோகணித்து, அம் மலையிலுதித்த, சந்திரனைப்போலச் சிலர் வெண்டாளக் குடைபிடிக்க வும் அம்மலையினின்றும் பாய்கின்ற அருவியைப்போலச் சிலர் வெண் சாமரைகளைவீசவும்,அவ்வருவியி னெலியைப்போலச்சிலர்பலவிருது களையுமுழக்கவுமாக இரணபேரி, சயபேரி, வெற்றிச் சங்கம் முதலிய வாத்தியங்களோடு, அளவற்ற சேனைசமுத்திரங்கள் சூழ்ந்துவர யுத்தகளத்தி லெழுந்தருளினர். அக்காட்சியைக் கமலாசுரன் கண்டு வடவாமுகாக்கினியைப் போலவும், ஆலகால விஷத்துக் கொப்பாக வுஞ் சீறி, கறகறெனப்பற்களைக் கடித்து, அனலெழ நகைத்து, ஓ குருவிமேல் வந்த காளாய்! அண்ட கடாகங்களையும் பிளக்கத்தக்க புசபல பராக்கிரமத்தினையுடைய என்னோடு பறவைமேலேறியா

யுத்தஞ்செய்து செயிக்கப் போகின்றனை? முன்பு யுத்தஞ்செய்தவர்களையெல்லாம் ஒரு மோகனாஸ்திரத்தை விட்டு அடக்கிக்கட்டி வீழ்த்தினேன். அளவற்றபேரைச்சின்னாபின்னப்பட வாட்டினேன். உன்னையும் யானொருவனே எனது கையிலிருக்கின்ற பாணத்தினாற் பிளப்பேன். அல்லது தேவர்களெல்லாங் கண்டு சோரும்படியாக நீறாக்கி விடுவேன். நீ இதுகாறும் எனது சாமார்த்தியத்தை யறிந்தனையில்லைபோற் காணுகின்றது. உனக்கு ஊக்கமுண்டாயின் விரைவில் என்னோடு யுத்தஞ்செய்ய வருவா யென்றனன். இவ்வாறு மதங்கொண்டு பேசுகின்ற கமலாசுரனை விநாயகமூர்த்திகண்டு, அடா மூடசிரோமணி! நாம் தேவர்களையும் முனிவர்களையுங் காக்குநிமித்தம் ஓர் திருவிளையாடலாக அவதாரஞ்செய்தகாரியங்களை நீசிறிதும்அறிந்தாயில்லை. முன்னர்உன்னைப்போலிருந்தஅனந்தந்துட்டர்களைச்சங்கரித்திருக்கின்றனம். மேலும் யுகங்கள்தோறும் வக்கிரதுண்டரென்றும், சுமுகரென்றும், கஜானனரென்றும், விக்கின ராஜரென்றும் இவைமுதலிய அளவற்றநாமங்களோடு அநேக அவதாரஞ்செய்திருக்கின்றோம். அப்படி அவதாரங்கள்செய்ததுபோலவே இப்போதும் உன்னைச் சங்கரிப்பதற்கு மயூரேசராக அவதாரஞ்செய்தனம். நீ முதல்நாட்செய்த யுத்தத்திலேயே பின்னிட்டுப்போயினை. இத்தினம் நமதுபுத்திரனால் அடிபட்டு ஓடிப்போய் மீட்டும் வந்தாய். இப்படிப் பட்ட அற்பனாகிய உனக்கு வாயேன்! வீரமேன்! இன்னமும்நமது நிர்வாகத்தைப் பார்க்கக்கடவையென்று சொல்லிச் சீறித் தமது மயில் வாகனத்தோடும்போய் அவனைத்தண்டாயுதத்தினாலடித்தனர். அவன் தனது குதிரையின்மீதிருந்தவண்ணமே இருப்புலக்கையைக்கொண்டு சுவாமியினதுமார்பிற்றாக்கினான். உடனே அவ்விருப்புலக்கையானது பொடிப்பொடியாய்நுறுங்கிப்போயது. அதைமந்தரகிரியைப்போன்ற புயத்தினையுடைய கமலாசுரன் கண்டு அதிசயித்தனன். பின்னர் விநாயகமூர்த்தி, அவன் மார்பைப்பிளக்கும்படி தோமரத்தை யெடுத்து விட்டனர். அதை அவுணன் தனது கேடகத்தினாலும் படைகளினாலுந்தடுத்தனன். உடனே விநாயகமூர்த்தி அவன்மீது சூலாயுதத்தை விட்டனர். அவனும் சுவாமிபேரில் சூலாயுதத்தை விட்டான். இவ்வாறு இருவரும் பற்பல ஆயுதங்களைக்கொண்டு நெடுநேரம் யுத்தஞ்செய்து கொண்டிருக்கையில் விநாயகமூர்த்தியானவர் இமைக்குமுன் எண்ணற்ற பாணங்களையெடுத்து கமலாசுரனுடையசேனைகளின்மீது சோனைமழைபோற் சொரிந்தனர். அத்திவ்வியபாணங்கள் ஒன்றனந்

தமாகப் பெருகி, அக்கினியைக் கக்கிக்கொண்டு அவன் சேனைகளை யெல்லாஞ் சின்னபின்னப்பட வாட்டின. அப்போது கமலாசுரன் தமது சேனைகளனைத்து மடிந்துபோய் விட்டதைப்பார்த்து மனம் பொறுதவனாகி, யானைக்கூட்டத்துள் சிங்கவேறு புகுந்தாற்போல விநாயகமூர்த்தியினுடைய சேனைகளிற்புகுந்து தனதுவாளாயுதத்தை நாற்புறத்தும் வீர்வீரென்று வீசியும், கதை-தடி-வளை-மழு முதலிய படைகளையெறிந்தும், நீண்டசூலாயுதத்தைவிடுத்தும், அதோகதிப் படுத்தினன். அப்போது விநாயகமூர்த்தியினுடைய சேனைகளிற்சிலர் தலைகள் பிளந்தும், சிலர் கைகள் முறிந்தும், சிலர் துடைகள் மடிந்தும், சிலர் இடைகளொடிந்தும், சிலர் கால்களறுந்தும், சிலர் குடல்கள்சரிந்தும், சிலர் மூளைகள் சிதறியும், சிலர் பற்களுதிர்ந்தும், சிலர் கவந்தங்களாடியும், சிலர் கவந்தங்கள்ஓடியும், இவ்வாறு ரணக்கள மெங்கும் விழுந்தும், இறந்தும், களைத்தும் வருந்தினர். அப்போது உதிரமானது பிரவாகமாயோடும் நதியைப்போல இரைச்சலிட்டுப் பெருகியது. அச்சமர்க்களமெங்குங் கழுகுகள்-கூளிகள்-நாய்கள்-நரிகள்-பேய்கள் முதலிய செந்துக்கள் கூட்டங் கூட்டமாய்வந்து பிணங்களைப் பிடுங்கித்தின்னுவதுங் கூவுவதும், ஊளையிடுவதும், கூத்தாடுவதுமாயின.

இவ்வாறு கமலாசுரன் அகோரமான யுத்தத்தினை விளைத்துவருவதை இலாபன் பார்த்து, மனஞ்சகியாதவனாய் மற்றொரு சிங்கவேறு சிறிப்பாய்வதுபோலவெழுந்து, தனது ஒரேகரத்தால் கமலாசுரனுடைய குதிரையின் முகத்திற்குத்தினான். அக்குத்தினால் அக்குதிரை விழுந்திறந்தது. இப்பால் கமலாசுரனானவன் தனது குதிரை யிறத்தலும், எல்லா ஆட்டங்களும் ஒடுங்கினவனாகி இனிஎன்னசெய்வோமென்றெண்ணமுற்று மாயவித்தையினாற்றனது ரூபத்தை ஒருவர் கண்ணுக்குந் தோற்றவொட்டாமல் மறைத்து, ஆகாயமார்க்கத்திலெழும்பி சுக்கிர னுபதேசித்த மந்திரங்களை உச்சரித்து, மிகுந்த வல்லபத்தோடும் அந்தரத்திலிருந்த வண்ணமே விநாயகமூர்த்தியினுடைய சேனைகளின்மீது விஷத்தையொத்த தீட்சண்யமுள்ள பாணங்களைக் கோடிகோடியாகச் சொரிந்தனன்.

அவன் சொரிந்த பாணங்களெல்லாம் ஆகாயமெங்கும் பரவி விழுவதினால் கார்காலத்தில் சொரிகின்ற சோனைமாரியைப்போல எங்கும் இருள் மூடிக்கொண்டது. அப்போது சுவாமியினுடைய சேனைகள் பயந்தும்-இறந்தும்-உருகியும்-ஒடியும்-அல்லோலகல்லோ

லப்பட்டுப் போயின. அதனை எமதிறைவன் பார்த்து மிகுந்த கோபங் கொண்டு, அடா புத்திகெட்டவனே! எதிரில் நின்று யுத்தஞ் செய்வதற்கு நிர்வாகமில்லாவிட்டால் ஆகாயத்தில் மறைந்தா யுத் தஞ் செய்கிறது? இங்கிமிடத்தில் உன்னைமூன்று துண்டாக்கி வெற்றி மாலை சூடுகின்றேன் பாரென்று தமது திருக்கரத்தி லிருக்கின்ற பாசத்தை விட்டனர். அப்பாசமானது சூரியனுடைய காந்திக்கு மேலான பிரகாசத்துடனே சென்று அவ்வவுணனுடைய மந்திர வல்லமையினையும், மாயையினையுமழித்து, ஆகாயத்தில் நின்றவனைக் கட்டிக்கொண்டு வந்து மயில்வாகனரூடரா யிருக்கின்ற விநாயக மூர்த்திக்கெதிரே விட்டது. அப்போது சகல வல்லமையுமுடைய விநாயகக் கடவுள் கமலாசுரனைப் பார்த்து, அடா துஷ்டப்பயலே! வீரத்தையுடையோர்க்கு ஒருவேளை வலிகுன்றினும், அந்த யுத் தத்திலேயே தங்களுயிரை விடுவார்கள்; நீ அப்படியின்றி பேடியைப் போல மறைந்து யுத்தஞ்செய்தனை! இனியேனுந் துன்பமில்லாமல் பிழைக்கவேண்டுமாயின நம்மைச் சரணமடையக் கடவையென்று திருவாய் மலர்ந்தனர். அச்சொல் அவன் காதில் விழுவதன்முன் வடவானலத்தைப்போலக் கொதித்துத் தண்டாயுதத்தைச் சுழற்றி மயூரேசருடைய திருமார்பிலெறிந்தனன். அதை சுவாமி தமது கரத்திலிருந்த தண்டத்தினுற்ருக்கிப் பொடிசெய்து, பின்னர் அதையே அப்பாதகனுடைய மார்புபிளக்கும்படி வீசினர். உடனே அவன் மார்புபிளந்து மலையருவிபோல உதிரம்பெருகி வெளிப்பட் டுத் தாரை தாரையாய் வழிந்து பூமியெங்கணும்பாய்ந்து தேங்கியது. அப்போதவ் வுதிரத்திலிருந்து ஒவ்வொரு திவலைக்கும் அவனுக் கிணையான வீரர்கள் அளவற்ற பேருண்டாகி மலைகளைப்போல உயர்ந்தவடிவமும், மலைகளுக்குச் சரியான புசபலபராக்கிரமும், மலைகளையொத்த வயிரத்தினையுடைய நெஞ்சும், மலைகளிற் படருங் கரிய மேகவரிசையினைப் பொருவுமார்பும், மலைகளினின்று வீழ் கின்ற வெள்ளருவிகட்குச்சமானமான தும்பை மாலைகளையும் உடையவர்களாய் வனத்தில் வசிக்கின்ற சிங்கம், புலி, சரபம், சார்த்தூலம் முதலிய விலங்கு பறவைகளைப்போல அநேகவிதமான பாணங்களையேந்தி மேக கர்ச்சனையைப்போல வார்ப்பரித்து, யா வருங் கடலைப்போல சுவாமியை வளைத்துக்கொண்டு, வடவாமுகாக் கினிக்கிணையான கோபத்தோடு அலைகளைப்போல நிரைநிரையாய் அளவற்ற பாணங்களைப் பிரயோகித்தார்கள். அவ்வற்புதத்தைத்

தேவர்களும் முனிவர்களுங் கண்டு பயந்து இனி என்னசெய்வோம்! ஒரு கமலாசுரன் செய்யும் துன்பங்களைச் சகிக்கமாட்டாமல் இருக்கின்றோமே! இப்போது அவனையொத்த அசுரர்கள் அளவற்ற பேருண்டானார்களே! இன்னும் உண்டாவார்கள் போலிருக்கின்றதே! ஐயோ! நாம் எவ்விதத்தாற் பிழைக்கப்போகின்றோமென்று நடுநடுங்கினார்கள். பிரமன், விண்டு, இந்திரன் முதலாயினோர் ஓடி மகமேருகிரியில் ஒளித்துக்கொண்டார்கள். சிவபிரான் மாத்திரம் கமலாசுரனுடைய மாயையை யழிப்பதோ மயூரேசருக்கு அரிதென்று முகமலர்ச்சி கொண்டிருந்தனர்.

இப்பால் விநாயகமூர்த்தியானவர், தேவர்கள் முதலாயினோர் படுகின்ற கலக்கங்களைக்கண்டு பாவமே பலவடிவங்களோடு வந்தாற்போலத் தம்மைச் சூழ்ந்துகொண்டு ஆயுதங்களைச் சொரிகின்ற அவுணவீரர்களின்மீது வாயுவேக மனோ வேகத்தினும் விரைவாய்ப் போகும்படி தமது மயில் வாகனத்தை முடுக்கியருளினர். அம் மாத்திரத்தில் அம்மயிலானது சுவாமியைத் தாங்கியவண்ணமே கொள்ளிவட்டம் போலவும், கறங்குமோலைபோலவும், குலாலசக்கரம் போலவும், சூறைக்காற்று போலவும், சுழல்வண்டு போலவும், நீர்சுழிபோலவும் அட்டகுல பர்வதங்கள் வரையில் நொடிக்கு முன்னே தெள்ளியோருடையஉள்ளமே திரண்டதுபோலக் குலாவி அனந்தமுறை வட்டமிட்டது. அவ்வாறு வட்டமிட்டபோது அம்மயிலின் சிறகிலுண்டான காற்றினால் சகல லோகங்களும் நடுங்கின. திக்கு யானைகளனைத்தும் வீறிட்டது. மேரு முதலிய பர்வதங்களெல்லா மசைந்தன. சத்தசாகரங்களுங் கலங்கின. நாகலோகத்தினரெல்லாம் பயப்பிராந்தி கொண்டார்கள். அவுண வீரர்களெல்லாம் உள்ளமும் ஊக்கமுங் உடைந்து வருந்தினார்கள். இவ்வாறு அம்மயிலானது வட்டமிட்டுச் செல்லுந்தோறும் அதன்மீதிருக்கின்ற எமது கர்த்தரானவர் தமது இரண்டு திருக்கரங்களினால் வில்லைவளைத்து அமோகமான பாணவருஷங்களைச் சொரிந்தும், மற்ற எட்டு திருக்கரங்கள்ால் சூலமுதலாகிய ஆயுதங்களை விடுத்தும், அவுணவீரர்களையெல்லாம் பிளந்து பிளந்து சின்னபின்னப்பட வாட்டினர். அவ்வவுணவீரர்களுடைய சரீரத்தில் சுவாமி விட்ட பாணங்கள் பாய்ந்து பெருகிய வுதிரங்களினின்று நல்லோர்கள் நன்னெறியிற் செலுத்தும் ஓர்பொருளானது பின்னர்

எல்லையற்றுப்பலவாய் வருமென்னும் வாக்கியத்தின்படி மீட்டும் ஒவ்வொரு துளிக்கும்அவர்களைப்போலஅளவற்றவீரர்களுண்டானார்கள். அவர்களையும் எமது கர்த்தர் அளவற்ற பாணங்களை விடுத்து நாசஞ்செய்ய, அவ்வாறு நாசஞ்செய்யுந்தோறும் அவ்வவர்களுடைய வுதிரங்களில் நின்று மேலுமேலும் எண்ணக்கூடாத வீரர்கள் உண்டாகிக்கொண்டேயிருந்தார்கள்.

இப்படியுண்டாவதை இலாபன் கண்டு தனதுதாயாராகிய சித்திபுத்திகளைத்தியானித்தனன். உடனே அவர்கள் தமது புத்திரனுடைய கருத்தையறிந்து யுத்தகளத்திற்குவந்து தீனரட்சகராகிய விநாயகமூர்த்தி மயில்வாகன ரூடராய் யுத்தஞ்செய்கின்ற பெருமையையுங் கமலாசுரன் பெற்றிருக்கின்ற வரத்தின் மகிமையையுங்கண்டு அதிசயித்து, அங்கிமிடத்தில் ஒன்பதுகோடி பூதவீரர்களை யுண்டாக்கி அவுண வீரர்களின்மீது விட்டனர். ஒவ்வொரு அண்டங்களை ஒவ்வொரு வயிற்றுளடக்கவல்ல அப்பூதவீரர்கள் அவுண வீரர்களுடைய கூட்டத்துட் புகுந்து அவர் உதிரம் பூமியில் விழாதபடியெடுத்து யானையானது விளாங்கனியை யுண்ணுமாறுபோல விழுங்கியும், வீழ்ந்திருக்கின்ற உதிரங்களையெல்லாம் நாவினல் நக்கியும், இப்படி எல்லா வீரர்களையும் வயிருரவுண்டு ஆனந்தமாகிச் சில பூதர்கள் ஆடினார்கள். சிலபூதர்கள் இன்னும் அசுரர்களுண்டோவெனத் தேடினார்கள். இவ்வாறு உதிரங்களினின்றும் உண்டான அவுண வீரர்களையெல்லாம் பூதவீரர்கள் வயிருரவுண்டபின்பு, அச்சமர்க்களத்தில் கமலாசுரன் தனக்கு ஏனென்பாருமின்றி ஏகனயிருந்ததெப்படிக்கிருந்ததெனில் பூர்வஞ்செய்த தபோபலத்தினல் செல்வத்தைப்பெற்றவர்கள் தருமநெறியே நிற்பார்களாயின் அச்செல்வத்தோடு நீடித்து வாழ்வார்கள். அந்நெறியில் நில்லாமல் அதர்ம நெறியில் நிற்பார்களாயின் உடனே சகல செல்வங்களுங்குன்றி உள்ளமழிவரென்று சொல்லும் வாக்கியத்திற்குச் சாட்சியாக விருந்தது.

இப்பால் ஆணவ முதலிய மும்மலங்களு மொழிந்தவன்மெய்ஞ்ஞானத்தை யடையத்தக்க பருவனுற்போல கமலாசுரனனவன் தனது நால்வகைப்படைகளையுமொழித்துதான்பெற்றிருந்ததொல்லைவரமுஞ் சமீபிக்கும் பருவத்தினனுகி இதனை யோசிப்பதாயினன். நாம் இவனைக்குருவிமீதேறிவந்த காளையென்று அவமதித்தோம். பின்னர் இவன் நம்மோடு அளவற்ற யுத்தங்களைச்செய்தது மல்லாமல், நமது வரத்தையு மழித்தான். நமது வீரத்தையுமழித்தான். எங்கும்

பரவியிருக்கின்ற நமது கீர்த்தியையு மழித்தான். அம்மம்ம! இவன் மஹா பராக்கிரமசாலியாக விருக்கவேண்டும். இனி இவனைத் தப்பி ஓடலாமென்றால் எவ்விதத்திலும் நம்மைக்கொல்லாமல் விடான், என்று நினைத்து தனக்குத்தானே சிறிது தேற்றங்கொண்டு தனது வில்லை வளைத்து அளவற்ற பாணங்களை ஒரே முகமாக விநாயகமூர்த்தியின் மீது பிரயோகித்தான். அப்பாணங்களையெல்லாம் எமதையன் ஓர் நொடிப்போதிற் பொடி படுத்தித் தமது சூலாயுதத்தால் அவன் கழுத்திலொரு குத்தும் வயிற்றிலொரு குத்தும் இடுப்பிலொரு குத்துமாகக் குத்தினார். இம்மூன்று குத்தினால் அக்கமலாசுரன் ஆகாயத்தையளாவிய மலைகளைப்போல மூன்று துண்டாக்கி வடக்கே இமய வரைச் சாரலுக்கும், தெற்கே கிருஷ்ணாநதி தீரத்திற்குஞ் சரியாகப் பெரும்புறக் கடலோசையைப்போலக் கதறி, நாய்நரி கழுகுமுதலான வைகட்கோர் பெரு விருந்தாக விழுந்து இறந்தான். அவனுடைய ரத்னகிரீடந்தரித்த வலிபொருந்திய தலைத்துண்டமானது இராஜ சதனந்த நகரத்திலும், பேரழகினைவாய்ந்த அவன்நடுத்துண்டமானது பிரவாள நகரத்திலும், ஆபரணாதிகள் சொலிக்கின்ற அவன் அடித்துண்டமானது யுத்தகளத்திலுமாக விழுந்தன. அவனுடைய பெருமைபொருந்திய உயிரானது விநாயகமூர்த்தியினுடைய திருவடிகளில் ஐக்கியமாயது.

ஓ சவுனகாதி முனிவர்களே! சர்வ ஜீவ தயாபரராகிய விநாயகமூர்த்தியானவர் இவனின்மிக்க பாதகன் ஒருவனும் இல்லை என்று சகப்பிரசித்தியாயிருந்த கமலாசுரன் வழங்கிய படைகளை அருச்சனை மலராகவும், அவன் மனதினாற்கூறிய மொழிகளை மந்திரமாகவும், அவன் செய்த சமர்த்தொழிலைத் திருப்பணியாகவுங் கொண்டு அவனுக்கு முத்தியுங் கொடுத்தனரென்றால் எம்போலிகள் செய்யுங் குற்றங்களை குணமாகக்கொண்டு இரட்சிப்பதும் அவருக்கு அரிதோ!

இப்பால் பூதவீரர்களெல்லாம் விநாயகமூர்த்தியினுடைய சந்நிதானத்திற்கு எதிரில் நின்று குரவைக் கூத்தாடினார்கள். அலகைக் கூட்டங்களெல்லாம் பல குடர்மாலைகளைச்சூடிக்கொண்டு சுவாமியின் பின்புறமாக நின்று துணக்கைக் கொட்டிக்கூத்தாடின. ஆகாயத்தில் ஜவகைத் துந்துபிகளும் முழங்கின. முனிவர்களெல்லாம் வேதபாராயணத்தோடு வந்துபணிந்தார்கள். தேவர்கள் கற்பகமலர்களைப்பொழிந்தார்கள். மூவுலகத்தாரும் சகல ஆபத்துகளும் இன்றுடனொழிந்

தனவென்று சந்தோஷித்தார்கள். விண்டு முதலிய தேவர்கள் மிகுந்த பத்தியோடுவந்து பலமுறை பணிந்தார்கள்.

பின்னர் பிரமதேவன் தனது கமண்டல தீர்த்தத்தினுலும், பற்பலதிரவியங்களினுலும் பூசித்தனன். அப்போது அவனுடையகமண்டலஞ்சாய்ந்து அதிலுள்ள தீர்த்தமெல்லாம் ஒழுகிப்போயது. உடனே பிரமதேவன் அத்தீர்த்தத்தையெடுத்து மீட்டும் கமண்டலத்தில் நிரப்பமுயன்றனன். அதை விநாயகமூர்த்தி தடுத்து தமது திருக்கரத்தால் அத்தீர்த்தத்திற் சிறிது அள்ளிக்கமண்டலத்தில் விட்டு நிரப்பிக் கொடுத்தனர். அதற்குப் பிரமன் ஆச்சரியங்கொண்டு மிகுந்த அன்போடு பலமுறை பணிந்து துதிசெய்தனன். கமண்டலத்தில்நின்றும் பூமியில் வீழ்ந்த தீர்த்தமானது எங்கும்பெருகிப் பெரிய நதியாகச் சென்று கடலிற் பாய்ந்தது. அந்நதியில் கவுதமர் முதலிய முனிவர்களெல்லாம் ஸ்நானஞ் செய்து தருப்பணம் முதலானவைகளை நிறைவேற்றி மிகுந்த பேரன்பினுல் விநாயகமூர்த்தியைப் பூசித்தார்கள். பின்னர் விநாயகப்பெருமான் அவ்வவர்கள் வேண்டிய வரங்களைக் கொடுத்து அம்முனிவர்களையும் தேவர்களையும் பார்த்து, இந்நதிதீரம் நமக்கிஷ்டமா யிருத்தலினுலே நாம் எக்காலத்தும் இவ்விடத்திற் பிரியாமல் வசித்திருப்போம். எல்லா நதிகளினும் இஃது மேலான மகிமையை யுடையது. இதில் ஸ்நானஞ் செய்தபேர் இம்மையில் இராசயோகம் பெற்று மறுமையில் விண்டு முதலாயினேருடைய பதவிகளை யடைந்து முடிவில் முத்தியையுமடைவார்கள். மரமாயினும் கொடியாயினும் இந்நதியில் நனைந்தால்அதுவும் மேலானகதியை யடையுமென்று திருவாய் மலர்ந்தனர்.

அதற்குமேல் பிரமன் அந்நதியின் தீரத்தில் ஓர்ஆலயஞ்சமைத்தனன். அவ்வாலயத்தில் சகலதேவர்களும்முனிவர்களும் போற்றும்படியாக எனது கர்த்தர் மூலட்டான மூர்த்தியாயெழுந்தருளினர். அவ்வாலயத்தின் கீழ்த்திசையில் விண்டுவானவர் இலக்குமியோடு வீற்றிருந்தனர். அவர்களுக்கெதிரில் ஆசிரியாதேவி வீற்றிருந்தனள். ஈசானிய திசையில் சிவபிரான் உமாதேவியோடு மெழுந்தருளினர். அவர்களுக்கெதிரில் விரசைதேவி வீற்றிருந்தனள். மேற்குத்திசையில் மன்மதன் இரதியோடு வீற்றிருந்தனன். அவர்களுக்கெதிரில் மாற்சால தாதிகிதேவி வீற்றிருந்தனள். வடக்கு திசையில் வராகரூபி பூமிதேவியோடு வீற்றிருந்தனள். அவர்களுக்கெதிரில் முத்திதேவி வீற்றிருந்தனள். ஆதலால் யாரேனும் முற்

கூறிய கமண்டல நதியில் முன்னரொருமுறை ஸ்நானஞ்செய்து அரிபிரமேந்திராதியர்க்கெல்லாம் தலைமையான மயூரேசரைத் தரிசித்து, மீட்டும் ஒருமுறை ஸ்நானஞ்செய்து கிழக்காதி திசைகளிலுள்ள துவாரதேவர்களை முறைமைப்படி பூசித்துப் பின்னர் விமலரைப் பூசிக்கவேண்டியது முறைமையாகும். இந்த முறைமைப்படி யாவரேனும் ஒருநாள் முழுவதும் உபவாசமிருந்து நான்குகாலமும் பூசித்தால் அவர்கள் தரித்திரங்களொழிந்து இராசயோகத்தையடைவார்கள். வல்லமையில்லாதவர்களாயினுஞ் செயிப்பார்கள். சந்தானமில்லாதவர்களாயின் உடனே எல்லாப்பிணிகளும் நீங்கிச் சுகமனுபவிப்பார்கள். மூடர்களாயின் பின்னர் கீர்த்தியையுந் தேஜசையும் அடைவார்கள். கடைத்தேறவேண்டினோர் மயூரேசரெழுந்தருளியிருக்கின்ற அந்த தலத்திற்கு மேலாகிய தலம் மூவுலகத்தினுமில்லை. கமலாசுரனுடைய சரீரமானது மூன்று பிரிவாய்ப் பூமியில் வீழ்ந்தகாரணத்தினால் அந்தத்தலத்தைத் திரிசந்தி க்ஷேத்திரமென்று சொல்லுவார்கள். சகல ஆன்மகோடிகளும் பூசித்துக்கதியடையும் பொருட்டு அத்தலத்திற் கிணையான இராஜசதனந்த நகரத்திலும் பிரவாளநகரத்திலும் விநாயகமூர்த்தி யெழுந்தருளியிருக்கின்றனர்.

இக்கதையை யாவரேனும் பக்தியோடு கேட்கினும், எழுதினும் படிக்கினும், படிப்போர்க்குப் பொருள் கொடுப்பினும் அவர்கள் இம்மையிற் சகல பாக்கியங்களையும் அனுபவித்து மறுமையில் தேவர்களாய் அளவற்ற போகபாக்கியங்களை யடைந்து நெடுநாள் வாழ்ந்திருந்து, அந்தியகாலத்தில் மலபாசங்களினின்று நீங்கி சர்வானுக்கிரக தயாநாயகராகிய விநாயகக்கடவுளின் திருவடிகளையடைவார்கள்.

முந்திய
மயூரேச விநாயகர் திருவவதாரப் படலம் முற்றிற்று.

பிந்திய

மயூரேச விநாயகர்

திருவவதாரப் படலம்

வருமயூ ரேசர் திருவவதாரம் வகுத்தன மற்றுமோ ருகத்திற்
கருணையங் கடவுள் சிந்துவை யிருப்பக் கவரிபாற் றிருவவதார
வுருவுகோண் டொழுகு கலாபமா மயிலே றார்ந்தனரத்தகு கதையுந்
தெருளுற வுரைத்துங் கேட்டியாலென்று திசைமுகன் வியாதனுக்
[குரைப்பான்.

ஓ சவுனகாதி முனிவர்களே! விநாயகமூர்த்தியானவர் கமலாசுரனை வெல்லுவதற்கு மயூரேசராய் திருவவதாரங் கொண்டு செய்தருளிய திருவிளையாடல் இது. அவ் விநாயகமூர்த்தியே சிந்துவென்னும் ஓரரசனை வெல்லுவதற்கு மற்றொரு யுகத்தில் உமாதேவியினிடமாக வுதித்து மயூரேசனென்னும் திருநாமத்தினைபெற்றுச் செய்தருளிய திருவிளையாடலொன்றுண்டு. அதையும் சொல்லுவோங் கேட்பீர்களாக.

மைதலதேயத்தில் கண்டநகரமென்னுமோர் பட்டணமுண்டு. அப்பட்டணத்தில் திருமாலுக்கொப்பானவனுகி ஏகசக்ராதிபதியாய் நீதி சாத்திரமுறைமைப்படி அரசுசெலுத்திவந்த சக்கிரபாணியென்னும் ஓரரசனிருந்தான். அவன் தனது மனைவியாகிய உக்கிரையென்பவளோடும் தர்மாபுத்தி, சாம்பன் என்னும் இரண்டு மந்திரிகளோடும் வாழ்ந்திருக்கின்றநாளையில், நெடுநாள் தனக்கு ஓர் புத்திரப்பேறில்லாமல் மிகுந்தகிலேசத்தையடைந்து தவம், தானம், தருமம், விரதம், வேள்வி முதலானவைகளை அளவற்றனவாகச் செய்துவந்தான். பின்னர் புத்திரர்கள் பிறந்தும் பூமியில் வீழ்ந்தமாத்திரத்தில் இறந்துகொண்டேயிருந்தார்கள்.

அதனுல் அரசன்முன்னிலும்அதிககிலேசத்தையடைந்துதனது நகரத்திலுள்ள பெரியோர்களை யழைத்துவைத்து மந்திரிகளைப் பார்த்து, இதனைச் சொல்லுவனாயினன். அமைச்சர்களே! புத்திரப்பேறில்லாதார்க்கு நற்கதிகிடையாதென்று சாத்திரங்களெல்லாமுரைத்தலால், மிகுந்தபத்தினுயிற் பலதெய்வங்களை வழிபட்டேன். வேதாகமவிதியோடு பலதானங்களைச் செய்தேன். அளவற்றதருமங்களை அன்போடியற்றினேன். மாசற்ற வேள்விகளை மனந்தளராமல் முடித்தேன். இத்தன்மையவான பல நல்லொழுக்கங்களை நிறைவேற்றிப் புத்திரர்களைப் பயந்தும் பூர்வபாவத்தொடர்பினுல் அப்புத்திரர்களில்லாதவனே யாயினேன். இனி வனத்திற் சென்று தவஞ் செய்தேனும் நற்கதியை யடையத்தக்க நெறியைச் சம்பாதித்தல் வேண்டும். ஆதலால், நீங்கள் மனதிற் கவலைகொள்ளாமல் என்னைப்போல இவ்வரசாட்சியைப் பரிபாலனஞ் செய்துவருவீர்களென்று சொல்லித் தனது பொக்கிஷங்கள்-சேனைகள்-நாடுகள்-நகரங்கள் முதலானயாவையும் மந்திரிகள் வசமாக்கித், தனது மனைவியோடும் புறப்படுவதாயினன். அப்போது தீர்த்தயாத்திரையாகச் சென்ற சவுனக முனிவர் தற்செயலாய்அவ்வரசனைநோக்கிவர, அவ்வரசன் இவரைக்

கண்டவுடன் அதிகமகிழ்ச்சியோடு மெதிர்கொண்டழைத்துவந்து ஓர் சிம்மாசனத்திலிருத்தி பூசித்து, பல்முறை பணிந்தெழுந்து கரங்களை யும் கட்டிக்கொண்டு பயபக்தியோடு எதிர்நின்றனன், அவ்வாறு நிற்ப வனை சவுனகமுனிவர் நோக்கி, ஓ அரசனே! நீ வனத்திற் செல்வதற் கன்றோயிச்சைகொண்டனை. அவ்வாறு செல்லவேண்டுவதில்லை. பழையபடி உனது அரசாட்சியைநடாத்திக்கொண்டிரு; உனக்கு இனி நல்ல புத்திரனுண்டாவனென்று சொல்லினர். அதை அரசன் கேட்டு மீட்டும் பணிந்தெழுந்து, சுவாமீ! இதுகாறு யாங்கள் அளவற்றசாந்தி களையுந், தவந்தான முதலானவைகளையுஞ், செய்துவந்தும் பிறந்த பிள்ளைகள்ஒன்றேனுஞ் சீவித்திராமல் இறந்துபோய்விட்டன. அடி யேங்களும்விருத்தாப்பியராயினோம்; இனிஅடியேங்கள்செய்யத்தக்க கருமம் யாதேனுமிருக்கின் அதனைத் திருவாய் மலர்ந்தருளவேண்டு மென்றுபிரார்த்தித்தனன். அதற்கம்முனிவர் அவனைப்பார்த்து, அர சனே! சதாசிவமூர்த்திக்கிடமாயிருக்கின்றசூரியனுடையவிரதத்தை யநுட்டித்தால் உங்கட்கு உடனே சகல தீவினைகளும்நீங்கி நல்ல புத் திரர்களையும் பெறுவீர்கள். அவ்விரதமனுட்டிக்கும் மார்க்கத்தினைச் சொல்லுவோங் கேட்பீராக: இரத சத்தமிக்கு முன்னதாக அவ்விர தத்தைத்தொடங்கி, ஓர்சொர்னகலசம் நிறுத்தி, அதன்மீது ஓர்சொர் னத்தகட்டில் சூரியனுடைய சக்கரத்தையெழுதித்தாபித்துவைத்து, சிவந்த சந்தனம்-சிவந்த புட்பம்- சிவந்த வத்திரம்- சிவந்தஅமுது- சிவந்த பாத்திர முதலான யாவும் சிவந்த நிறமாகச் சேகரித்துக் கொண்டு, சதாசிவமூர்த்தியைத்தியானித்து, அவருக்குப் பிரீதிபாகப் பூசைசெய்து பன்னிருமுறை வேறுவேறு அருக்கிய பாத்திய ஆசம னாதிகள்கொடுத்து, பன்னிருமுறை பிரதட்சணமும் நமஸ்காரமுஞ் செய்து, பன்னிருமந்திரங்களையுஞ் செபித்து, இவ்வாறுமுப்பதுநாள் வரையில் ஐம்புலன்களையடக்கி உபவாசத்துடனேயிருந்து அனுட் டித்து சித்தசுத்தரான பிராமணர்களைக்கொண்டு இலட்சம் நமஸ்கா ரங்கள் செய்வித்து இலட்சம் பிராமணுளுக்கு உணவுகொடுப்பது முறைமையாகும். இவ்வாறு வழுவில்லாமல் முடிக்கக்கடவையென்று சொல்லி அப்பன்னிரண்டு திருமந்திரங்களையும் உபதேசித்தனர். பின் னர் அச்சவுனகமுனிவர் கூறியவனைத்தையும் அரசன் பத்தியோடு கேட்டு உட்கொண்டு, தனது மனமகிழ்ச்சியாலுண்டான பேரன்பி னால் நவரத்தினங்கள், தனதானியங்கள், வஸ்திராபரணங்கள் முத லானவைகளைச்சொர்னபாத்திரங்களில் நிரப்பிக்கொண்டுவந்து, அவ

ரெதிரில் வைத்து, சுவாமி! இவைகளைத் தேவரீர் அங்கீகரித்தருளல் வேண்டுமென்று பணிந்து பிரார்த்தித்தான். அவையனைத்தையும்அம் முனிவர்கண்டு, அரசனே! மாவுரியும் விபூதி உருத்திராக்கங்களுந் தரித்துக்கொண்டு வனத்திற் சஞ்சரிக்கின்ற பரிசுத்தராகிய யாம் இவைகளை அங்கீகரியோம். யாம் தீர்த்தயாத்திரையாக நடக்குமுன் னிலையில் உன்னைக்கண்டு நெடுநாளாயதென்று இங்ஙனம் வந்தோமே யன்றி வேறில்லை. இனி அத்தீர்த்தயாத்திரைக்கு யாம் செல்கின்றோ மென்றெழுந்து விடைகொண்டனர்.

இப்பால் அரசனும் அவன்பத்தினியும் மனக்கவலையினின்றுநீங் கிப்புனிதராகி ஐம்புலன்களையுமடக்கி இம்முனிவர்கூறிய முறைப்படி சூரியனுடைய விரதத்தை ஆரம்பித்துச் செய்துவந்தனர். ஆரம் பித்த இருபத்தொன்பதாநாள். சூரியபகவானானவர் அவ்வரசன் மலடனென்பதையறிந்து அவன் பத்தினியாகிய உக்கிரையென்பவள் கனவில் அவள் கணவனைப்போல வடிவங்கொண்டுவந்து அவளோடு புணர்ந்து கருப்பந்தரிக்கச்செய்து போயினர். அதை அவ்வுக்கிரை யறியாமல் தனது கணவனே வந்து புணர்ந்து போயினனென்று மனதிலெண்ணி இரவு நீங்கி விடியற்காலமானபின்பு நித்தியவிதியை நிறைவேற்றிக்கொண்டு, தனது புருஷனைப்பணிந்து எதிர்நின்று, சுவாமி! காமமானது கடலைப்போலப்பெருகுமேனும் ஓர்விரதத்தைத் தொடங்கி அனுட்டிக்கின்றோர்கள் பெண்டீர்களுடன் கூடிச் சுகித் தால் உடனே அவ்விரதம் ஆலைவாயிற் பட்ட கரும்பினைப்போல நசி வுறுதோவென்று சிரித்துக்கூறினள். நடந்தகாரியங்களொன்றுமறி யாத அரசன் தனது பத்தினியைப் பார்த்துப் பெண்ணே! என்னை இப்படி எள்ளிச்சொல்லுவதற்குக் காரணமென்ன? நடந்த வுண்மை யைச் சொல்லுகவென்று கேட்டான். அதற்கவ்வுக்கிரை, தேவரீர் இராத்திரி என்னோடு கூடினீரே அதைத்தான் சொல்லுகின்றே னென்று புன்னகையோடுங் கூறினள். அதை அரசன் தனக்குள் நிதானித்து, பெண்ணே! நமக்கு நல்ல புதல்வனைக் கொடுக்கும்படி யாகப் பகவானே எனது வடிவங்கொண்டுவந்து உன்னுடன் கூடிப் போனதாயிருக்கவேண்டும்; அதற்கு எவ்வளவேனும் ஐயமில்லை; உனது வயிற்றிற் கருவுண்டாயது; இனி உனது மனக்கவலையை விட்டு நீவிரும்பிய பதார்த்தங்களை நுகர்ந்து சந்தோஷமுற் றிருக்கக் கடவையென்று சொல்லி அன்றையதினம் பூசை முதலானவைகளை முறைப்படி செய்து விரதத்தை நிறைவேற்றி, மறுநாள் தனதுஇஷ்ட

ஜன பந்துக்களோடு மிருந்து போசனஞ் செய்து பெருமகிழ்ச்சியை யடைந்தனன்.

பின்னர் அவன் பத்தினி வயிற்றிற்றங்கிய கருவானது பூரித்து வளர்ந்து வருவதினால் அவள் குழலிற் குதித்தவன் போலாகிச் சரீரத்திற்றோன்றிய வெப்பத்தைச்சகிக்க மாட்டாதவளாய்க் குளிர்ந்து பரிமளிக்கின்ற சந்தனம் பனிநீர் முதலானவைகளைப் பூசிக்கொண்டும், நிலா முற்றங்களிலும், நதிகள் சூழ்ந்த பூஞ்சோலைகளினும் உலாவிக்கொண்டும்பொழுதுபோக்கியிருந்தனள். அவ்வாறிருக்கும்போது பத்தாந்திங்களிற் றனது பாங்கியர்களோடு அச்சோலைகளினின்று நீங்கிச் சிந்து நதிக்கரையி லுலாவிக்கொண்டிருந்தனள். அச்சமயத்தில் அவள் கருப்பவாதனை கொண்டு தேவர்கட்கெல்லாம் இடரைப் பயப்பவள்போல ஒரு புதல்வனைப் பயந்தனள். அப்புதல்வன் பிறக்கும்போதே சிவந்த சடைகளும், மூன்று கண்களு முடையவனாய் இரண்டு கரங்களிலுஞ் சூலாயுதமுஞ் சக்கரமுந் தரித்துக்கொண்டு மிகுந்த காந்தியை வீசுகின்ற சரீரத்தோடுங் கடலோசையுங்கண்டு நடுங்கத்தக்க பெருங்குரலோடுமிருந்தனன். அத்தன்மைத்தானபுதல்வனை உக்கிரை பார்த்துப் பயந்து மூர்ச்சையாயினள். அவளருகிருந்த பாங்கியரெல்லாம் நடுங்கி ஓடிப்போயினார்கள். பின்னர் வருணனானவன்அந்தணனைப்போல வடிவங்கொண்டுவந்து உக்கிரையைமூர்ச்சை தெளிவித்துக் குழந்தையைத் தனது கரத்திலேந்தி அவளையுங்கூட அழைத்துக்கொண்டு சென்று இராசனெதிரில் வைத்து, இப்புதல்வன் சிந்து வென்கிற நதிக்கரையிற் பிறந்தவனாதலால் இவனுக்குச் சிந்துவென்றே நாமகரணஞ் செய்யவேண்டுமெனச் சொல்லிப்போயினன் அதற்கு அரசன் மனமகிழ்ந்து புதல்வனுக்குச் சாதக கன்மாதிகளை நிறைவேற்றிச் சிந்துவென்று நாமகரணந்தரித்துத், தேவர்கள் முனிவர்கட்கெல்லாம் அளவற்ற தானாதிகளை நடாத்தினன்.

பின்னர் சிந்துவானவன் நாளுக்குநாள் வளர் பிறையைப்போல வளர்ந்து சோலைகளிலும் நதிகளிலும் விளையாடும்போது நிலத்தினின்றுந்துள்ளி ஆகாயத்திற் பாய்வான். சந்திரனைப்பிடிந்துப்பிழிந்து அமுதபானஞ்செய்வான். தேவேந்திரனுடைய அயிராவதத்தைப் பிடித்து முகத்தி லறைவான். அதன்மீதேறித் திக்குகள்தோறும் நடாத்துவான். அதினின்று மிழிந்து மீட்டுந்தூரத்தி ஓடச்செய்வான். சமுத்திரங்களிற் பாய்ந்து அவைகளைக்கலக்குவான். அட்டகஜங்களையும் வாரி அட்டகுலாசலங்கண்மீதுமெறிவான். பர்வதங்களெல்லாம்

நடுங்கும்படி அவைகளினடிவாரங்களைப் பிடித்தசைத்து குலுக்கு வான். இவ்வாறு அளவற்ற குறும்புகளோடு விளையாடும் அச்சிறுவனு டைய செயலை அசுரர் குருவாகிய சுக்கிரனறிந்து இனி இவனால் அவு ணர்குலம் விருத்தியடையுமென்று தன் மனதிற்குறித்தவனை அதிக விசுவாசத்துடன் அப்புதல்வனிடத்தில்வந்து எக்காலத்தும்அழியாத வல்லபம் முதலானவைகளைத்தரத்தக்க மந்திரங்களை அவனுக்குப தேசித்து, அப்பா! நீ இனி சிவபிரானுடையதிருவடிகளைத் தியானஞ் செய்துமேலான தவங்களைநிறைவேற்றிஅவரிடத்தில் அளவற்றவரங் களைப்பெற்று, அவ்வரங்களின் மகிமையால் தேவர்களை யெல்லாம் அடக்கிஅசுரகுலங்கள் தழைத்தோங்கும்படியாகப்பாதுகாத்து,மூவு லகத்தாரும் உனக்குப்பணிசெய்யும்படியான தலைமைபெற்றுவாழ்ந்தி ருக்கக்கடவையென்றுஆசிர்வதித்துச்சென்றனன்.இப்பால்ஸ்நானஞ் செய்யநீரைத்தேடிச்செல்ல தற்செயலாய்ஓர்நதி தன்னிடத்தில்வந்து செய்யக் கைகூடினதுபோல வலுவில் மேலான உபதேசங்களைப் பெற்ற அச்சிறுவனனவன் மிகுந்த அன்போடுஞ் சுக்கிரனிடத்தில் அனுக்கிரகம் பெற்றபின்பு வனத்திற் சென்று வலக்காற் பெருவிரலை நிலத்திலூன்றி இடக்காலை அவ்வலக்கால் முழந்தாளின்மீது முடக்கி வைத்து மார்புக்குச் சரியாக இருகாங்களையுங்கூப்பி ஐம்புலன் களையுமடக்கிச் சிவபிரானை தியானித்துச் சூரியனைப்பார்த்தவண்ண மே இரண்டாயிரம் வருடம் அரிய தவஞ்செய்தான். அத்தபாக்கினி யானது அண்டங்கள் முழுவதும் போய்த்தகித்தது. அக்காலத்தில் சிவபிரான் கிருபைசுரந்து அவனெதிரில் மான், மழு, சதுர்ப்புசங், காளகண்டம், திரிநேத்திரம் முதலிய அங்கங்தோன்றும்படி நின் றருளினர். அவனைக் கண்டவுடன் பணிந்தெழுந்து அளவற்ற தோத்திரங்களைச் செய்தனன். அதற்குச் சிவபிரான் மனமகிழ்ந்து உனக்கு வேண்டியவரங்களைக் கேளென்று திருவாய் மலர்ந்தருளி னர்.

அப்போது சிந்துவானவன் மீட்டும் பணிந்தெழுந்து, ஓ கிருபா மூர்த்தியே! அடியேனுடைய சரீரம் எண்பத்து நான்கு நூறாயிரம் யோனிபேதங்களினாலும் நாசமில்லாமல் நெடுநாளிருக்கவும், மூன்று லோகங்களையும் ஒரேகுடை நீழலிலாண்டு கொள்ளவும், பிரமன் முதலிய தேவர்களும் அசுரர்களும் பூவுலகின்கணுள்ள அரசர்களும் என்னை வணங்கி யானிட்டபணிகளைச் செய்துகொண்டிருக்கவும், தேவரீரிடத்தில் எக்காலத்து மிடைவிடாதபத்தியை யான் புரியவும்

வரங்கொடுத்தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தான். அவனைச் சிவபிரான் பார்த்தருளி, ஓ சிந்துவே! அகிலகாரணராகிய கணேச மூர்த்தி அவதாரஞ் செய்தாலன்றி உன்னைப் பகைத்து யாவரும் கொல்பவரில்லை. மற்றைய வரங்களையெல்லாம் நீ வேண்டிய வண்ணமே யளித்தோமென்று திருவாய்மலர்ந்து எழுந்தருளினர். பின்னர் சிந்துவானவன் மீட்டுங் கண்டக நகரத்திற்குவந்து சேர்ந்தான்.

இம்மேலாகிய வரத்தினைப் பெற்றுவந்த சிந்துவை அவன் தந்தையாகிய சக்கிரபாணி ராசன்கண்டு மிகுந்த ஆனந்தத்தோடும் அவனை ஆலிங்கனஞ்செய்து தனதரசுரிமையை அவனிடத்திலொப்புவித்தனன். இப்பால் சிந்துராசன் மித்திரனென்றுங் கவுத்துவனென்றும் பெயரினையுடைய இருவரைத் தனக்கு மந்திரிகளாக்கிச் சகல லோகங்களையும் வெல்லுமாறு படையெடுத்து வணங்காத அரசர்களிடத்தில் உயிர் வாங்கி வணங்கினோரிடத்திற் பகுதி வாங்கிப் பூவுலக முழுவதுந் தனது ஆக்கினை சக்கரத்தை நிறுத்திக், கதம்பாசுரன், சம்பாசுரன், கனலாசுரன், கோலாசுரன் என்னும் நால்வரையுந் தனது நால்வகைச்சேனைகட்குந் தலைவராக்கி, அவ்வவர்கட்கு நடத்தவேண்டிய சிறப்புக்களையும் நடாத்தித் தனக்கு அடங்காது எதிர்த்துவந்த சும்பாசுரன், நிசும்பாசுரன், காலாசுரன், பிரகண்டாசுரன், விருத்திராசுரன் முதலானவர்களோடு நெடுநாள் யுத்தஞ்செய்து ஒடுக்கிப் பின்னரவர்கள் வணங்கிவர அவர்களையும் வேண்டிய வரிசைகளோடு அழைத்துக்கொண்டு சென்று சண்டாசுரனுடனே அளவற்ற போர்களைச்செய்து அவனைக் கொன்று அவன் புத்திரனாகிய பிரபலாசுரனுக்குப் பட்டங்கட்டி பின்னுமனேக அதிகார முதலானவைகளையுந் தந்து இவ்வாறு அவுணராசர்களை யெல்லாம்வென்று, பின்னர் சொர்க்கலோகத்திற் சென்றனன். அவன் வரவைத் தேவதூதுவர்களறிந்தோடி. முப்பத்துமுக்கோடி தேவர்களும் புடைசூழும்படியாக இரத்தின சிங்காதனத்திற் கொலுவீற்றிருக்கின்ற தேவேந்திரனைப்பணிந்து, ஆண்டவனே! திரிமூர்த்திகளுடைய பராக்கிரமங்களைச் சிறிதுமதியாத சிந்துராசன் அவுணசேனைகளோடு இங்கு வந்திருக்கின்றனனென்று அறிவித்தார்கள். அதைக்கேட்டவுடன் தேவேந்திரன், ஆயிரங்கண்களுஞ் சிவந்து உள்ளே கோபாக்கினிமூள தனது வச்சிராயுதத்தையேந்தி, அயிராவதத்தின்மீ தாரோகணித்து, தேவசேனைகள் தன்னைப்படைசூழ்ந்துவர சிந்துராசனுடைய சேனைகளுக்கெதிரே சென்றான்.

அப்போது இருவருடைய சேனைகளும் வேறுவேறாக அணிவகுத்து இரதவீரர்களோடு இரதவீரர்களும், யானைவீரர்களோடு யானைவீரர் களும், குதிரைவீரர்களோடு குதிரை வீரர்களும், படைவீரர்க ளோடு படைவீரர்களும் கலந்து போர்செய்தார்கள். வாளாயுதத் தோடு குதிரையின்மீதேறியிருக்கின்ற சிந்துராசனோடு இந்திர னெதிர்த்துத் தனது வச்சிராயுதத்தினால் அவன் சிரசின்மீது தாக்கினான்.

உடனே சிந்துராசன் அவ்வச்சிராயுதந் துகள்படும்படி விழிகளி லனற்பொறி யெழும்ப உறுத்துப்பார்த்துத் தனது குதிரையை முடுக்கி அயிராவதத்தின் மத்தகம் பிளந்து இரத்தமொழுகும்படி யாகத் தனது கையாலதனைக் குத்தி அதன்மீதிருந்த இந்திரனைக் காலை யிழுத்து நிலத்திலே அறையும்படியாக மேலாகத் தூக்கிச் சுழற்றினான். அச்சமயத்தில் தேவேந்திரனானவன் சூக்குமதேக மெடுத்து அவ்விடத்தினின்று மோடி வைகுந்தத்திற் விண்டுவைச் சரணடைந்திருந்தனன். அதற்குமேல் தனக்கு யாவருமெதிரில் லாத சிந்துராசன் தெய்வலோகத்தையுந் தன்வசமாக்கிச் சிலகாலம் அவ்விடத்திற்றானேயிருந்து அரசுசெலுத்தி சம்மன், நிசம்பன் முதலாயுள்ள அவுணராசர்களைச் சில சேனைகளோடும் அவ்விடத்தில் நிறுத்திப்பின்னர் அச்சுவர்க்கலோகத்தை விட்டு நாகலோகத்திற் சென்று அங்கரசாள்கின்ற நாகராசர்களையும்வணங்குவித்து, மீட்டும் பூலோகத்திற்கு வந்து சகல லோகங்கட்கும் இராசதானியாகிய தனது கண்டகநகரத்தையடைந்து சொர்னத்தாற் செய்து நவரத் தினங்கள் பதித்திருக்கின்ற சிம்மாதனத்தில் ஏகசக்ராதிபதியாய்க் கொலுவிருந்து சகல லோகத்தரசர்களும் வணங்கும்படி சுத்த வீரர்களுடனே உல்லாச காலக்ஷேபமாய் அரசு செலுத்தி எல்லாப் போகபாக்கியங்களையுங் குறைவற வநுபவித்து வாழ்ந்திருந்தனன். இவ்வாறு சிந்துராசன் சகல லோகங்களிலுஞ் செய்து வந்த திக்கு விசயத்தோடு பூலோகத்தில் வாழ்ந்திருக்கின்ற நாளையில், ஓர் நாள் தம்மைச்சரணடைந்தஇந்திரனுக்காகவிண்டுவானவர்படையெடுத்து, தமது கெருடவாகனத்தின்மீதேறிச் செலுத்தி சொர்க்கலோகத்தை வந்து வளைத்துக்கொண்டு சாதலைத்துணிந்து போராடவல்ல அவுண வீரர்களோடு யுத்தஞ்செய்வதாயினர். அப்போது சும்பாசுரனோடுஅக் கினியும், காலாசுரனோடு இயமனும், கமலாசுரனோடு நிருதியும், பிர கண்டாசுரனோடு வருணனும், நிசும்பாசுரனோடு வாயுவும், பிரபலாசுர

னேடு குபேரனும், கதம்பாசுரனேடு மன்மதனும், சண்டாசுரனேடு விஞ்சையர்களும், கோலாசுரனேடு அச்சுவினிகளும், பவுமாசுரனேடு காந்தருவர்களும், வேறு வேருக நெருங்கி யுத்தஞ் செய்தார்கள். ஏனைய அசுரவீரர்களையெல்லாம் அங்காரகன்முதலிய தேவர்களெதிர்த்துப்போராடினர்கள். இவ்வாறு அவுணவீரர்களுந் தேவவீரர்களும் ஒருவரோடொருவர் கைகலந்து வேலாயுதங்களால் தாக்கியும், குந்தங்களினுற்குத்தியும், சக்கரங்களை விடுத்தும், கணைகளைத்தொடுத்தும் பாசங்களால் இறுகக்கட்டியும், அளவற்ற பெருங்கோபத்தோடு இரு வகுப்பினரும் இடைவிடாமல் வெகுகாலம்வரையில் யுத்தஞ் செய்தார்கள். இக் காரணத்தைச் சில தூதர்களோடி சிந்துராசனுக் கறிவிக்க, அதை அவன்கேட்ட மாத்திரத்தில் மனங்கொதித் தெழுந்து முன்னர் தேவர்களைத் துன்பஞ் செய்யாமல் தயவோடு விடுத்துவந்த குற்றத்தினு லல்லவா இக்காரணம் உண்டாயது. இனி அவர்களையெல்லாம் பிடித்துக்கொடிய சிறையி லிடுவேனென்று தீர்மானஞ் செய்து பூவுலகத்திலிருந்த தனது சேனைகளோடும் ஆகாயத்திற்பாய்ந்து தேவர்களோடுஞ் சமர்செய்துவருந்துகின்ற அவுணவீரர்களையுஞ் சேனைகளையும் பார்த்து இதுகாறும் நீங்கள் செய்த யுத்தம் போதும். இனி நிறுத்துங்கள் என்று கையமர்த்திக் கருடவாகனத்தின்மீது வந்துநிற்கின்ற விண்டுவைநோக்கி, அறிவற்றவனே! நீ யுத்தஞ்செய்து வெல்லத்தக்க ஆண்மையுடையவனுயின் அவ்வாண்மையை என்னேடு செய்து காட்டாமல் யானில்லாத வேளையில் இவர்களோடு நீடித்து யுத்தம் செய்வதும் வீரந்தானே? திரிகாலங்களையுமறியத்தக்க ஞானமும், யாவரையும் இரட்சிக்கும்படியான தொழிலையும் உடைய நீ என்னேடு பகைத்து யுத்தஞ்செய்தால் நீங்காததுன்பத்தை அநுபவிக்க வேண்டியிருக்குமென்பதைத் தெரிந்து கொள்ளாமற் போயினையே! இப்போதேனும்உனக்கு யுத்தஞ்செய்து வெல்லத்தக்க பராக்கிரமமிருந்தால் உனது சகல சேனைகளோடும் ஏகசூரனுயிருக்கின்ற என்னெருவனுடன் யுத்தஞ் செய்யக் கடவையென்று சொன்னுன். இவ்வாறு சிந்துராசன் சொல்லி முடியுமுன்னர் எதிர்த்தெழுந்த விண்டுவினேடு எல்லாத்தேவர்களும் ஒன்ருகக்கூடி அவன்மீது அளவற்ற அஸ்திரங்களைப் பிரயோகித்தார்கள். அதன் மீது சிந்துராசனுனவன் தனது கரத்திலிருந்த தண்டாயுதத்தினுல் தேவ சேனைகளெல்லாஞ் சின்னபின்னப்பட மோதி இந்திரன் முதலிய எண்மரும் மூர்ச்சையாகும்படி கொடுமையோடுந் தாக்கி, விண்டு

ஏறியிருந்த கருடனுடைய வொருபக்கத்து சிறகையறுத்து பூமியில் விழத்தள்ளினன். அப்போது விண்டு மிகுந்த கோபத்தோடு மெழுந்து தமது கரத்திலிருந்த தண்டாயுதத்தினல் அவன் சிரத்திற் புடைத்தார். உடனே அத்தண்டாயுதமானது முறிந்து நொறுங்கிப்போயது. பின்னர் விண்டுவானவர் தமது சக்ராயுதத்தைப் பிரயோகித்தார். அதைச் சிந்துராஜன்கண்டு தானுந்தனது சக்ராயுதத்தைப் பிரயோகித்தான். அவ்விரண்டு சக்ராயுதங்களும் ஒன்றையொன்றெதிர்த்துப் பிரளயாக்கினிபோலவும், ஆலகால விடம் போலவுஞ், சொலித்துக்கொண்டு சொர்க்கலோகமுதல் எல்லா லோகங்களினுஞ்சென்று தகித்தன. அவ்வுற்பாதத்தை இருவரும்பார்த்து உடனே அவ்வவர்களுடைய சக்ராயுதங்களை அவ்வவர்கள் ஆக்ருஷ்ணம் பண்ணிக்கொண்டார்கள். அப்போது விண்டுவானவர் சிறிது நிதானித்து நமது அளவற்ற படைகளுள்ளும் சக்ரப்படை மேலானதாயிருக்க, அதற்கு மேலானதாக அவனிடத்தில் ஒரு சக்கரமிருக்கின்றது. அதுவோ சிவபிரானுடைய சூலாயுதத்திற் கிணையாகச் சமர்செய்ய வல்லது. அதுவுமன்றி, அச்சூலாயுதத்திற்குமிணையாக வேறொரு சூலாயுதம் அவன்கையில் வைத்திருக்கின்றான். ஆதலால் இவனை யுத்தஞ்செய்து வெல்வது மிகவுமரிது. இவனுக்கு நம்போலிகளால் இறுதியில்லை. இவனை உபாயங்களினலே சாந்தப்படுத்தி நாம் தப்பித்துக் கொண்டு போவதே காரியமின்றி வேறொன்றைச் சிந்திப்பது பழுதாகுமென்று தமக்குள் நிச்சயித்து, மிகுந்த காதலோடும் இதங்காட்டுவார்போல அவனைப்பார்த்து, ஓ வீராதிவீரனே! புருடர்களுடைய ஆண்மைகளெல்லாம் ஓர் நொடிப்போதில்மாய்ந்து சிந்தும்படிசெய்யத்தக்க பராக்கிரமம் உன்னிடத்திலிருப்பதால் உனக்குச் சிந்து வென்கிற பெயர் மிகவுஞ் சிறப்புற்றிருக்கின்றது. உனக்கு எந்தவுலகங்களினும் எதிரிகளில்லை. உனது பராக்கிரமத்திற்கு யாம் மெச்சினேம். உனக்கு வேண்டியவரங்களைக் கேள்! தருகிறோமென்று சொல்லினர்.

அதைச் சிந்துராசன் கேட்டு விண்டுவினுடைய கருத்து இன்னதென்று தனக்குள் தெரிந்துகொண்டு, அவர்கூறிய மறுபொருளான வார்த்தைக்குச் சரியாகத் தானுமோர் கபட யுக்திகொண்டு, ஓ விண்டுவே! நீ எனக்கு வரந்தருவது மெய்யேயாயின் கொடு. அஃது யாதோவென்று மலைக்க வேண்டுவதில்லை. உன்னை யான் எளிதான வரமேகேட்கின்றேன். அஃதுயாதெனில், நீ எல்லாத்தேவர்களோடும்

நமது கண்டகநகரத்தில் வந்து நாமிட்ட பணிகளை யாவரோடும் நீ செய்திருக்கும்படி வரங்கொடுக்கவேண்டும். இவ்வரங்கொடாமற் போவாயேல் இந்நிமிடத்தில் உன்னை யுத்தமுகத்தில் வென்று அவ்வாறே செய்விப்பேனென்று சொன்னான். சிவபிரானைப்போலத் திரிநேத்திரமும் சடைமுடியும் சூலாயுதமும் பெற்றிருக்கின்ற சிந்துராசன் சொன்ன சொற்களை விண்டு கேட்டவுடன் மாழ்கினவராய்ப் பின்னர் ஒருவாறுதேறி இவன் இனி வலியச்செய்விக்கத்தக்க காரியத்தை நாமே ஒப்பிச்செய்வது மிகவுமாண்பாகும். அதனால் நாம் கொடுத்த வரத்துக்கும் பெருமையுண்டாகுமென்று நினைத்து அந்தோ என்செய்வார்! அவ்வாறே தந்தோமென்று சொல்லினர். அச்சொல் முடியுமுன்னமே சிந்துராசனானவன் அவுணர் கூட்டங்களை ஏவி, விண்டு இந்திரன் முதலான சகலதேவர்களையும் வளைத்துக் காவலிட்டுப், பிரமனையும் ஆள்விட்டுப் பிடித்துவந்து யுத்தமுகத்தில் நின்ற தேவர்களல்லாமல், அந்தந்த லோகங்களிலிருக்கின்ற ஏனைய தேவர்களையும் பிடித்தபிடியிற் கொண்டுவருமாறு சில அவுணர்களையேவி, வைகுந்தம் முதலிய தேவலோகங்களிலெல்லாம் சும்பாசுரன், நிசம்பாசுரன், விருத்திராசுரன், சம்பாசுரன் முதலானஅவுணர்களையிருத்திப் பின்னர் எல்லாத் தேவர்களோடும் அவ்விடத்தினின்று மகன்று, இரணபேரி-சயபேரி முதலியவைகள் முழங்கும்படியாகப் பூலோகத்திலிழிந்து, தனது கண்டகநகர முழுவதும் அத்தேவர்களைச் சிறையில்வைத்து, அவர்கள் தப்பிப்போகாதவண்ணம் அவுணர்களை நாற்றிசைகளினுங் காவலிருத்தி அவ்வவர்கள் அன்போடு அநுட்டித்துவருகின்ற மந்திரங்களையெல்லாம் அவ்வவற்றின் வடிவங்களோடுகளைந்து சிந்துநதியிற்போட்டுவிடச்செய்து, எவ்விடங்களில் யாவரேனும் அவ்வவர்க ளிஷ்டதேவர்களைப் பூசிப்பார்களாயின் அவர்களையெல்லாம் பிடித்து வதைசெய்யக்கட்டளையிட்டு, எல்லாத் தேவர்களுந் தன்னைப்போல ஓர்வடிவஞ்செய்து வைத்துப் பூசித்துவருமாறு அமைச்சர்களைக்கூவி எங்கும் பறையறைவிக்கும்படி ஆக்கியாபித்தனன். அவர்களும் அவ்வாறே செய்வித்தார்கள். அதனால் சகலலோகங்களினும் வேதநீதிகளிறந்தன. யாவரும் சாத்திரவிசாரணையில்லாமல் மாழ்கினர். பெரியோர்களெல்லாம் கடவுளே துணையென்று நம்பி மிகுந்த மனக்கவலையோடு மௌனித்திருந்தார்கள். இவ்வாறு தேவர்கள் முதலாயினோரைச் சிறையிலிட்டுத் துன்பஞ்செய்யும் சிந்துராஜனானவன் தனது குலத்திலுதித்த உற்கையென்

பவளை விவாகஞ்செய்து, அவளால் தன்மன், அதன்மனென்றும் இரண்டு புத்திரர்களைப்பெற்று, அப்புத்திரர்களோடும் பத்தினியோடும் தாய்தந்தை முதலானவர்களோடும் அளவளாவி, அவுணர்களையெல்லாம் மேன்மைபெறச்செய்து, தேவர்களையெல்லாம் துக்கசாகரத்தில் மூழ்குவித்து, சிறிது மிரக்கமில்லாதபடி நாள்தோறும் கொடுங்கோலையே செலுத்தி நெடுநாள் வாழ்ந்திருந்தனன்.

அவனால் அளவற்றநாள் சிறையிலகப்பட்டு துன்பமனுபவிக்கின்ற தேவர்களெல்லாம் மிகவும் மனம்நொந்து ஓர்நாள் காவலாளர்களறியாதவண்ணந் தங்கள் குலக்குருவாகிய பிரகஸ்பதி தேவரைப் பணிந்து, சுவாமி! இச்சிந்துராசன் நமது லோகத்திற்படையெடுத்து வந்தபோது நாம் எவ்வாறடங்கி இருந்தோமோ அவ்வாறேயிருப்போமாயின் சுகமுற்றிருப்போம்! அச்சுகமில்லாமற்போயினும் இவ்வித ஆபத்துக்களிலேனும் அகப்படாமலிருப்போம்! பின்னர் தேவேந்திரனை நம்பியன்றோ இச்சிறைக்குளாயினேம்? இனியேனுமிச்சிறையினின்றுந் தப்பி எக்காலத்திற் சுகம் பெறுவோமென்று துக்கித்தார்கள். அதற்குப் பிரகஸ்பதிதேவர் சிறிது ஆலோசித்துத் தமக்குள் ஓர் நிச்சயஞ் செய்து, ஓ வானவர்களே! நாம் அனைவரும் சுகம்பெறத்தக்கமார்க்கத்தினைத் தேடவேண்டுமாயின் என்றைக்கும் நமது இடையூறுகளை நீக்கி இரட்சித்துவருகின்ற விநாயகமூர்த்தியுண்டல்லவா? அவரை இப்போதும் இவ்வவுணபாதகர்களை யொடுக்கும்படியாக மனதிலன்போடு தியானித்துப் பூசிப்பீர்களென்று சொன்னார். அவ்வாறே அத்தேவர்களும், பிரகஸ்பதிதேவரும், விண்டுவும், பிரமனும், ஏனைய முனிவர்களும் விநாயகமூர்த்தியினுடைய திருவுருவத்தை நாடோறும் மனதிற்றியானித்து பூசித்து வந்தார்கள். மத்தியில் விநாயகமூர்த்தியினுடைய சதுர்த்திவிரதத்தை யாவரும் பத்தியோடு அந்தரங்கமாயனுட்டித்தார்கள். அதற்கு விநாயகமூர்த்தி கிருபைகூர்ந்து பத்துத் திருக்கரங்களும், அக்கரங்கள்தோறும் ஆயுதங்களும் விளங்கும்படியாகச் சித்தி புத்தி சமேதராய் சிங்கவாகனமூர்ந்து மற்றைய அவயவங்களோடும் அவ்வவர்கள் மனந்தோறும் தரிசனந்தந்து, அன்பர்களே! முன்னருங்கட்குத் தீங்கு செய்து வந்த கணன் முதலாயினோருடைய உடல்களைப் பிளந்து எவ்வாறு உங்கட்குச் சுகம்மருவச் செய்தோமோ அவ்வாறே யாம் உமாதேவியினிடத்தில் ஆறு கைகளும் வெள்ளைமேனியுமாகஅவதரித்து ஓர்பெரிய மயில்வாகனத்தை

யூர்ந்து இச்சிந்துவையுஞ் சங்கரித்து உங்களைச் சிறையினின்றும் விடுத்தருளுவோம்! அது காறும் நீங்கள் சந்தோஷமுற்றிருங்க ளென்று திருவாய்மலர்ந்து கரந்தருளினர்.

அதற்குமேல் தேவர்கள் முதலிய யாவரும் விநாயகமூர்த்தி திரு வாய் மலர்ந்தருளியதை மனதில் உறுதியாக வைத்துக் கொண்டு அத்தியந்த சந்தோஷத்தைப் பெற்று, அத்தினமே சிறையினின் றும் விடுபட்டு மேலான பாக்கியத்தைப் பெற்றவர்களைப் போல ஆனந்தமாகி நாள்தோறும் விநாயகமூர்த்தியினுடைய திருவடிகளை மனதிற்றியானஞ் செய்து கொண்டிருந்தார்கள்.

மயூரேச ரவதாரம்.

ஓ சவுனகாதி முனிவர்களே! தேவதேவோத்தமராகிய விநாயக மூர்த்தியானவர் உமாதேவியிடத்திற் புத்திரராக அவதரிக்கும்படி இடைவிடாது தீங்குகளைச் செய்துவந்த சிந்துராசனுடைய திறத் தினைச் சொன்னோம். இனி எமதிறைவராகிய விநாயகக்கடவுள் அவதாரஞ் செய்தருளிய சிறப்பினைச் சொல்லுவோங் கேட்பீர் களாக!

முனீந்திரர்களே! சிந்துராசனுடையகொடுமைக்கஞ்சித்திரிசந்தி க்ஷேத்திரத்தில் வாசஞ்செய்கின்ற கவுதமர் முதலிய முனிவர்கள் தங் கள் உருவங்களை மறைத்துக் கொண்டு சிவபிரானை நோக்கித் தவஞ் செய்தார்கள். அளவற்றநாள் உபவாசத்தோடும் அவர்கள் செய்து வந்த தவத்திற்குச் சிவபிரான் கிருபைசுரந்து உமாபரமேஸ்வரிசமே தராய் ரிஷப வாகனத்தின் மீதெழுந்தருளி பூதர் முதலாகிய சிவ கணங்கள் புடைசூழஅவர்களெதிரிற்பிரத்தியட்சமாயினர். அவர்கள் சிவபிரானைக் கண்டவுடனே எழுந்திருந்து விழிகளில் ஆனந்தவாரி பெருக பலமுறை சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்து இருகரங்களையுஞ் சிர மேற் கூப்பி வேதாகமங்களினல் அளவற்ற தோத்திரங்களைச் செய் தார்கள். அவைகளைச் சிவபெருமான் கிருபையோடு பார்த்தருளி, உங்கட்கு வேண்டிய வரங்களைக்கேளென்று திருவாய் மலர்ந்தனர். உடனே முனிவர்களெல்லாங்கிருதார்த்தகளாயினோமென்று மிகுந்த அன்போடு பணிந்து சுவாமி கொடியவனான சிந்தூரனல் சகல லோகங்களினும் வேதமார்க்கங்கள் மூழ்கிப்போயின. தேவர்கள் முனிவர்களெல்லாம் அவ்வவர்களுடைய வாழ்வுகளழிந்து அப்பாதக

னிட்ட சிறைக்குள்ளானார்கள். அடியேங்கள் சிலபேர் மாத்திரம் அவன்கையில் அகப்படாமல் வேதமார்க்கத்தை யனுஷ்டித்து இங்ஙனேயிருக்கின்றோம். அங்கொடியவனை எவ்விதத்திலேனும் நாசஞ் செய்யவேண்டும். அவனுக்கு நாசகாலம் இப்போதில்லாவிடின் அக்காலம் வருகின்றவரையில் அடியேங்கட்குத் தீங்குநேரவொட்டாமல் காக்கும் பொருட்டுத் தேவரீர் இங்ஙனமெழுந்தருளி யிருத்தல் வேண்டும். தேவரீர் இங்ஙனம் எழுந்தருளியிருந்தால் எளியேங்கள் அச்சமில்லாமல் சுவாமிகளைப் பூசைசெய்து கொண்டு வேதமார்க்கங்களை யனுட்டித்துத் தீவினைகளிற் படாமல் இகத்தில் வாழ்ந்திருப்போம். இல்லாவிடில் இனி அடியேங்கள் பலவகைத் துன்பங்கட்காளாகுவோமென்று பிரார்த்தித்தார்கள். பத்தருக்கெளியரான பரமேஸ்வரர் அம்முனிவர்களுடைய அபீஷ்டத்தை நிறைவேற்றத் திருவுளங் கொண்டு அவர்கள் உள்ளத்தைப் போலப் பரிசுத்தமாய்த் தெளிந்து தண்ணென்றிருக்கின்ற நீர்வளப்பத்தையும் புட்பங்கள்மலிந்த பலபொழில்களாற்சூழப்பட்டிருக்கின்ற நிலவளப்பத்தையும் பார்த்து, அவர்கட்கு மகிழ்வுண்டாகும்படி, அன்பர்களே! சிந்துவைச் சங்கரிக்கின்றவரையில் யாம் உமாதேவியோடும் இப் பூதகணங்களோடும் இங்ஙனே எழுந்தருளியிருப்போமென்று திருவாய்மலர்ந்தருளினர். அதைக்கேட்ட முனிபுங்கவர்களெல்லாம் மேலான மகிழ்ச்சி பொங்கவிருந்தார்கள். பின்னர் கணத்தலைவர்கள் சிவபிரானும் உமாதேவியும் எழுந்தருளி யிருப்பதற்குச் சொர்னத்தினும், நவரத்னங்களினும் ஓராலயத்தைக் கயிலாய பர்வதத்திற்கிணையாகச் சமைத்தார்கள். அவ்வாலயத்தில் சிவபிரான் உமாதேவியாரோடு மெழுந்தருளி முனிபுங்கவர்களெல்லாம் பூசிக்கும்படி தமது கிருபாகடாட்சத்தை வைத்திருந்தனர். அக்காலத்தில் சகலவான்மாக்களுக்கும் யோக நிட்டையைத் தெரிவிப்பவர் போலச் சிவபிரான் யோகபாவனையோடு மிருந்தனர். அதை உமாதேவியார் பார்த்துப் பணிந்து, சுவாமி! பிரமன் விண்டு முதலாயினோர் நாள்தோறுந் தேவரீரைத்தியானஞ்செய்து நால்வகைப்பொருள்களையும்பெறுகின்றார்கள். இஃதுசத்தியமாயிருக்க, தேவரீர் அவர்களைப்போலவிழிகளை மூடிக்கொண்டு தியானிக்கப்படுங்கடவுள் வேறென்னவிருக்கின்றது? எவர்கள் எதைவிரும்பினுங் கொடுக்கவல்லது சிந்தாமணியேயன்றி அதற்குக்கொடுப்பவர்கள் ஒருவருண்டோ? பிரமன்விண்டுஇவ் விருவர்களோடு சகலலோகங்களையுஞ்சங்கரித்துமீட்டும் அவ்விருவர்

களுடன் சகலலோகங்களையுஞ் சிருட்டித்துக் காக்கச் செய்கின்ற உருத்திரமூர்த்தியாகியும், அம்மூவர்களையும் உண்டாக்கி இரட்சிக்கின்ற இறைவராகியுமிருக்குந் தேவரீர் யோகநிட்டை செய்வதென்ருல் யாரைத் தியானிக்கிறது? அந்தச் சந்தேகத்தை அடியாட்கு நீக்கியருள வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனர். இவ்வாறு உமாதேவியார் பணிந்து பிரார்த்தித்ததற்குச் சிவபிரான் கிருபைசுரந்து, பெண்ணே! பிரமன், விண்டு, இந்திரன் முதலானவர்களால் நாம் எவ்வாறு தியானிக்கப் படுகின்ருேமோ, அவ்வாறே நம்மாற் றியானிக்கப்படும் பொருளும் ஒன்றுண்டு. அதை விவரமாகச் சொல்லுவோங் கேள்!

ஏகமாகியும், அனேகமாகியும், மாயையிற்கலந்து சோகமுதலானவைகளிற் சலிக்காத பேரறிவாகியும், அம்மாயையினுற் றனுகரணுதிகள் நான்கினையுமுண்டாக்கி அவைகளை ஆன்மாக்களுக்களித்தும் விகாரங்களிற் படாததாகியும், பந்தம் மோக்கமென்னுமிரண்டினைப்பரப்புவதாகியும், அநாதியாகியும், ஆதியந்தமில்லாததாகியும், அநாதியிற்ருனே முத்தியாகியும், அருவமாகியும், உருவமாகியும்,அருவுருவமாகியும், இம்மூன்றுமற்றதாகியும்,மனம், புத்தி, சித்தமென்னு மூன்றுமில்லாததாகியும், உள்ளதாகியும், நித்தியமாகியும், நின்மலமாகியும், நிர்க்குணமாகியும், நிராமயமாகியும், அத்துவிதமாகியும், ஆனந்தமாகியும் விளங்காநின்ற மேலான பொருளே நாம் தியானிக்கப்படும் பொருள். அந்த வுத்தமப் பொருளுக்கு மேலான பொருள் ஒன்றுமில்லை. அப்பொருள் மனம் வாக்குக் காயங்களினுல் அறிதற்கரிதான பொருளாதலால், அஃது நம்மைச் சுதந்தரவடிவாய் எப்பொழுதுங் கொண்டருளி, நம்மைப் பணிகின்றவர்களுடைய பூசனைகளை ஒப்புக்கொண்டு அவர்கட்கு சகல வரங்களையுங் கொடுத்தருளும். இவ்வார்த்தை மகாரகசியமாகும். இதனை யாவர்க்கும் வெளிவிடாமல் உன்மனதிற் சிந்திக்கக் கடவையென்று திருவாய்மலர்ந்தனர்.

அவையனைத்தையும் உமாதேவியார் செவிக்கமுதாகக்கேட்டு, மீட்டும் சிவபிரானைப் பணிந்தெழுந்து, சுவாமி! அத்தன்மைத்தான மேலாகிய பொருளை அடியாட்குத் தெரிசிப்பிக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனர். அதற்குச் சிவபிரான் கிருபைசுரந்து, பெண்ணே! சீவராசிகள் தோறும் பரிபூரணமாயிருக்கின்ற அந்த மேலாகிய

பொருள் தேவர்களுடைய சிறையை நீக்கும் பொருட்டு இனி உன்னிடத்தில் ஓர் புத்திரனாக அவதரித்து அளவற்ற திருவிளையாடல்களை நடாத்தித் தீவினைகளைச் செய்துவருகின்ற சிந்துராஜனைச் சங்கரிக்கும். அதை உனதுகண்ணினாற் காணப்போகின்றனை. அப்பொருள் உன்னிடத்தில் புத்திரனாயவதரிக்கும்படியாக நீ செய்யத்தக்க கருமம் ஒன்றுண்டு. சொல்லுதற்கரிய மந்திரம் ஒன்றுண்டு. அவைகளை யாம் கூறக்கேட்டு அவ்வாறே பன்னிரண்டு வருடமநுட்டியென்று சொல்லி, அநுட்டிக்கத்தக்க முறைமையையும் மந்திரத்தையும் உபதேசித்தனர்.

பின்னர் உமாதேவியார் அத்திரிசந்தி க்ஷேத்திரத்தில் முன்னரே யெழுந்தருளியிருக்கும் மயூரேச விநாயகருடைய ஆலயத்திலிருந்து தமது காதலர் உபதேசித்தருளிய ஏகாட்சர மந்திரத்தைச் செபஞ்செய்து, பன்னிரண்டுவருடங் தவத்திலிருந்தனர். அப்பால் பாராதி தத்துவங்களை யெல்லாங்கடந்து எவ்விடத்தும் நீக்கமற நிற்கும் பேரானந்தப்பொருளே ஓர் திருவுருக்கொண்டு உருத்திரமுகம் நடுவும், பிரமமுகம் வலமும், விண்டுமுகம் இடமுமாக மூன்று முகங்களை வாய்ந்து சந்திரனைத்தரித்த சடாமகுடங்களும், ஏழுவிழிகளும், சூலம் - மழு- கமண்டலம் - உருத்திராக்க மாலிகை-சங்கு-சக்கரம் என்னுமிவைகளைத் தரித்திருக்கின்ற ஆறுகரங்களும், கற்பூரம் போன்ற தவளமேனியுமுடைய விநாயகமூர்த்தியாகி, வெள்ளைரிஷப வாகனத்தை யூர்ந்து உமாதேவியாரெதிரிற் பிரத்தியட்சமாயினர். உடனே உமாதேவியார் சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்து பலமுறை வேதாகமங்களாற் றுதி செய்தனர். அதன்மீது உமக்கு வேண்டிய வரம் யாதென்று விநாயகமூர்த்தி கேட்க, அதற்கு உமாதேவியார் தொழுது, சுவாமீ! தேவரீர் எக்காலத்தும் அடியேற்குத் தரிசனங் கொடுத்து முற்றினுங் காத்தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனர்.

அதற்கு விநாயகமூர்த்தி கிருபைகூர்ந்து, ஓ லோகநாயகியே! நாடோறுங் கொடுமைகளையே நடாத்திவருகின்ற சிந்துவைச் சங்கரிக்கவும், நம்மைவழிபட்டதேவர்களை சிறையினின்று நீக்கி, நல்லபதவிகளைக்கொடுக்கவும், யாம் உமக்குப் புத்திரனாக அவதரித்து உம்மிடத்திலேயேவளர்ந்து விளையாடிக் கொண்டிருப்போமென்று திருவாய் மலர்ந்து, தாம் முன்னர் வசித்திருந்த மயூரேசமூர்த்தியிற் கலந்தருளினர். அதற்குமேல் உமாதேவியார் சிவபிரானிடத்திற் சென்று

தமக்கு விநாயகமூர்த்தி தரிசனங் கொடுத்த திருவுருவத்தினுடைய சிறப்பையும், அவர் கொடுத்தருளிய வரத்தையும் விவரமாகத் திருவாய்மலர்ந்து மிக்க பேருவகையுடன் அவரோடு வாழ்ந்திருக்கின்ற காலத்தில் விநாயகமூர்த்திக் குவப்பாகியசதுர்த்திநேரிட அத்தினத்தில் ஓர்மண்டபத்தை அலங்கரித்து மிருத்திகையினல் விநாயகமூர்த்தியினுடைய திருவுருவத்தைச் சமைத்து வேதாகம முறைப்படி பூசித்தனர்.

அப்போது அம்மூர்த்தியினின்று ஆச்சரியமாகும்படி விநாயகக்கடவுள் ஓர் பெருஞ் சோதிரூபமாய்வெளிப்பட, அச்சோதியை உமாதேவியார் பார்க்கமாட்டாது கண்கள்கூசிப்பயந்தனர். அப்பால் சோதியாயெழுந்தருளிய விநாயகமூர்த்தியானவர் அளவற்ற கண்களும், அளவற்றவாய்களும், அளவற்றசெவிகளும், அளவற்றமுகங்களும், அளவற்ற கைகளும், அளவற்ற கால்களுமாய் விஸ்வரூபங் கொண்டு நின்றனர். அதனை உமாதேவியார்கண்டு பயங்தெழுந்து, ஓ குணக்குன்றமே! தேவரீர் இவ்வுருவத்தோடுமிருந்தால் எளியேற்கிணங்குமோ? சுவாமிகள் அடியேற்கிணங்கும்படியான பாலகன் வடிவை எடுத்தருளவேண்டுமென்று பிராத்தித்தனர். உடனே எனது உள்ளத்திலமர்ந்த விநாயகமூர்த்தியானவர் திங்களொன்பதுஞ் சென்று பிறந்த பாலகனுய், ஆறுகரங்களும் மூன்றுவிழிகளும் விளங்கும்படி முத்துமாலையைத் தரித்த மார்போடு உமாதேவியாரெதிரில் அமர்ந்தருளினர்.

பின்னர் குருக்கத்தி நிறம்போலக் கோமள வுருவங்கொண்டு எழுந்தருளிய பால விநாயகமூர்த்தியை உமாதேவியார் ஆனந்தத்தோடுமெடுத்து மடியில்வைத்துத்தமது திருமுலைப்பா லூட்டியருளினர். உடனே ஆகாயத்தில் பஞ்சகருவிகள்முழங்கின. தேவர்கள் புட்பவருடஞ் சொரிந்தார்கள். நாற்றிசைகளினும் மந்தமாருதம் வீசின. தேவர்கட்கெல்லாம் வலது தோள்களும் வலதுகண்களும் துடித்தன. சிந்துராசனுடைய கண்டக நகரத்தில் உதிரமழை பெய்தது. அவனரண்மனையினுங் கோபுரத்தினும் பகற்போதில்ஆந்தைகள் கூவின. அவனுடைய இடதுதோளும் இடதுகண்ணுந்துடித்தன. இவ்விதவுற்பனங்களுண்டாகலுந் துன்பத்தி லழுந்தியிருந்த தேவர்களெல்லாம் மனமகிழ்ந்தார்கள். கெட்ட வுற்பனங்களைக்கண்ட சிந்துராசன், உடனே சில தூதர்களையேவி இவ்வுலகத்தில் ஏதேனும் அதிசயமுண்டா

யிருக்கில் அதனைத் தெரிந்துவரக் கடவீர்களென்று கட்டளையிட்டனுப்பினன். அங்கங்கே உலர்ந்த விருட்சங்களெல்லாந் தளிர்த்தன. வறந்த பசுக்களெல்லாஞ் சுரந்து கறந்தன. இவையனைத்தையும் உலகத்திலுள்ளோர் கண்டு நமக்கெல்லாம் நற்காலம் வந்தாற்போ லிருக்கின்றதென்று மனத்துயர்நீங்கி மிக்க அதிசயத்துடனே மகிழ்ந்திருந்தார்கள். கவுதமர் முதலியமுனிவர்களெல்லாம் வரிசைவரிசையாகவந்து சிவபிரானுடைய திருவடிகளில்வந்தனை செய்துஉமாதேவியார் திருக்கரத்தில் அதவரித்திருக்கின்ற பாலவிநாயகமூர்த்தியைச் சாஷ்டாங்கமாகப்பணிந்தெழுந்து அவருக்குக்கணேசரென்றுதிருநாமஞ்சாத்தித்துதித்தார்கள். இவ்வாறுவிண்ணவர்கட்கெல்லாந் தொழுகுலமாயும், வேதங்களினுடைய பயனாகியும், கருதுவோர்களுடைய இடர்களைப் பொடிபடுத்துங் களைகணாகியும், எனதுள்ளத்தில் நண்ணி எளியேன்புரியும் பணிகளைக் கைக்கொள்ளு மிறைவனாகியுமிருக்கின்ற விநாயகமூர்த்தியானவர் மனிதர்களுடைய மகவைப்போல உமாதேவியாரிடத்திற் குழந்தையாகி வளர்ந்தருளுங் காலத்தில், ஓர்நாள் கிருச்சமதமுனிவர் அத்தலத்தில் வந்து விநாயக மூர்த்தியைப் பணிந்தெழுந்து, ஓர் பீதாம்பரத்தை அவர் திருமேனியிற் சாத்தி தமதாசிரமத்திற்குப் போயினர். இவ்வாறு ஆங்காங்கு தவஞ் செய்கின்ற முனிபுங்கவர்களெல்லாம் ஓங்காரப் பொருளாயிருக்கின்ற கணேச மூர்த்தியைக் கண்டு பணிந்து போவதும் வருவதுமாயிருந்தார்கள். அப்போது ஓர்நாள் மரீசிமுனிவர் வந்து தொழுது போக அவரை அந்த க்ஷேத்திரத்திலிருந்த முனிபுங்கவர்களெல்லாஞ் சூழ்ந்து, சுவாமீ! தேவரீர் அடியேங்கட்குத் துன்பம் நேராதபடி ஒருபாயத்தைத் திருவாய் மலர்ந்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார்கள். அதற்கு மரீசிமுனிவர் அவ்விருடியர்களைப்பார்த்து, அன்பர்களே! நீங்கள் ஏன் இவ்வாறு சஞ்சலப்படுகின்றீர்கள்? சகல விக்கினங்களையுந் தீர்க்கத்தக்க விக்கினராசரே இங்கு உமாதேவியாரிடத்தில் புத்திரரா யவதரித்திருக்க உங்களிடத்தில் துன்பமென்பது நெருங்குமா? நெருங்காதே! ஆயினும் கிரேதாயுகத்தில் பத்து கைகளும், சோதியுருவமும், சிங்கவாகனமும், திரேதாயுகத்தில் ஆறு கைகளும், வெள்ளை மேனியும், மயில்வாகனமும், துவாபரயுகத்தில் நாலு கைகளும், சிவந்தமேனியும், பெருச்சாளி வாகனமும், கலியுகத்தில் இரண்டு கைகளும், மேக நிறமும், குதிரை வாகனமுமாகப் பிரகாசிக்கும்.

விநாயகக் கவசம்

ஓ! ஓ!! மகா தவசிரேஷ்டரே! அமிர்தமுண்ட காரணத்தால் அமரரெனப்பெற்ற தேவர்களும் பகைபிணியாதிய துக்கவசத்தினராயிருக்கின்றனர். நீங்களோ கேட்டல், தெளிதல், சிந்தித்தல், நிட்டைகூடல், என்னும் சதுட்டயங்களையும், சாதுசங்கம், சாத்திரப்பயிற்சி, ஓவா முயற்சி யாதிகளையும் நீங்காது இறைவன் றிருநெறித்தாகிய சாத்திர ஞானமிர்தத்தை யுண்டு, தேக்கத்திளைத்து யோகீச்சுரரெனப் பெயர் பெற்றீர்கள். உங்களினுமிக்கா ரெங்குமில்லை. எல்லாம்வல்ல இறைவனும் அடியார்குறிப்பி னெறியே நடப்பவராயிருக்கின்றனர். ஆதலால் உங்களிற் சிறந்தோரில்லை. உங்களையடைந்த யானும் புனிதனுயினேன். சிவயோக ரறியாச்செயலுமுண்டோ? இல்லை. ஆயினும், எனது புண்ணியப்பேற்றுனும், அளவளாவிய எனது பேராசையினுலும், நீங்கள் விரும்புவதனுலும், இதனைச் சொல்லுகின்றேன். அங்ஙனஞ் சிரத்தா பத்தியினராய்க் கேட்டுத் தெளிவீர்களாக:

சர்வகாரணராயும், சர்வானுக்ரகராயும், சர்வக்ஞராயும், சர்வாந்தர்யாமியாயும், சர்வதாவாயு மிராநின்றது யாதோ அச்சாக்ஷாத் விநாயகக் கடவுளுடைய மந்திரம் ஒன்றிருக்கின்றது. அது விநாயக கவசம் என்று சொல்லப்படுவது. அம்மகா மந்திரத்தை முன்னர் அநேக மகத்துக்க ளனுட்டித்ததன்றி, பின்னர் காசிபமுனிவர் முக்கலமுனிவருக்கும், அவர் மாண்டவியமுனிவருக்கும், அவர் எமக்கும் உபதேசிக்கப்பெற்றது. அங்ஙனம் யாம் முறையாக உங்கட்குபதேசிக்கத்தொடங்கினேன். அதாவது:—

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

வளர்சிகையைப் பராபரமாய் வயங்குவிநாயகர்காக்க வாய்ந்த சென்னி
யளவுபடா வதிகசவுந் தரதேக மதோர்கடர்தா மமர்ந்து காக்க
விளரறநெற் றியையென்றும் விளங்கியகா சிபர்காக்கப் புருவந் தம்மைத்
தளர்வின்மகோ தரர்காக்கத் தடவிழிகள் பாலசந் திரனுர் காக்க. 1

கவினதரங் கசமுகனுர் காக்கத்தா லங்கணக் கிரீடர் காக்க
நவில்சிபுகங் கிரிசைசுதர் காக்கநனி வாக்கைவிநா யகர்தாங் காக்க
வவிர்நகைதுன் முகர்காக்க வள்ளெழிற்செஞ் செவிபாச பாணி காக்க
தவிர்தலுற திளங்கொடிபோல் வளர்மணிநா சியைச்சிந்தி தார்த்தர் காக்க.
உ.

காமருபூ முகந்தன்னைக் குணேசர்நனி காக்ககளங் கணேசர் காக்க
வாமமுறு மிருதோளும் வயங்குகந்த பூர்வசர்தா மகிழ்ந்துகாக்க
வேமமுறு மணிமுலைவிக் கினவிநா சன்காக்க விதயந்தன்னைத்
தோமகலுங் கணநாதர் காக்கவகட் டினைத்துலங்கே ரம்பர் காக்க. ௩

பக்கமிரண் டையுந்தரா தரர்காக்கப் பிருட்டத்தைப் பாவ நீக்கும்
விக்கினக ரன்காக்க விளங்கிலிங்கம் வியாளபூ டணர்தாங் காக்க
தக்ககுய்யந் தன்னைவக் கிரதுண்டர் காக்கசக னத்தை யல்ல
லுக்ககண பன்காக்க வூருவைமங் களமூர்த்தி யுவந்து காக்க. ௪

தாழ்முழந்தாண் மகாபுத்தி காக்கவிரு பதமேக தந்தர் காக்க
வாழ்கரங்கிப் பிரப்பிரசா தனர்காக்க முன்கையை வணங்கு வார்நோ
யாழ்தரச்செய் யாசாபூ ரகர்காக்க விரல்பதும வத்தர் காக்க
கேழ்கிளரு நகங்கள்விநா யகர்காக்கக் கிழக்கினிற்புத் தீசர் காக்க. ௫

அக்கினியிற் சித்தீசர் காக்கவுமா புத்திரர்தென் னுசை காக்க
மிக்கநிரு தியிற்கணே சுரர்காக்க விக்கினவர்த் தனர்மேற் கென்னுந்
திக்கதனிற் காக்கவாயு விற்கசகன் னன்காக்கத் திகழு தீசி
தக்கநிதி பன்காக்க வடகிழக்கி லீசநந் தனரே காக்க. ௬

ஏகதந்தர் பகன்முழுதுங் காக்கவிர வினுஞ்சந்தி யிரண்டன் மாட்டு
மோகையின்விக் கினகிருது காக்கவிராக் கதர்பூத முறுவே தாள
மோகினிபே யிவையாதி யுயிர்த்திறத்தால் வருந்துயரு முடிவிலாத
வேகமுறு பிணிபலவும் விலக்குபுபா சாங்குசர்தாம் விரைந்து காக்க.

மதிஞானந் தவந்தான மானமொளி புகழ்குலவண் சரீர முற்றும்
பதிவான தனந்தானி யங்கிரக மனைவிமைந்தர் பயினட் பாதி
கதியாவுங் கலந்துசர்வா யுதர்காக்க காமர்பவுத் திரர்முன் னுன
விதியாருஞ் சுற்றமெலா மயூரேச ரெஞ்ஞான்றும் விரும்பிக் காக்க. ௮

வென்றிசீ விதங்கபிலர் காக்ககரி யாதியெலாம் விகடர் காக்க
வென்றிவ்வா றிதுதனைமுக் காலமுமோ திடினும்பா லிடையூ றேன்று
மொன்றுறு முனிவரர்கா ளறிமின்கள் யாரொருவ ரோதி னுலு
மன்றவரங் கவர்தேகம் பிணியறவச் சிரதேக மாகி மன்னும். ௯

என்பனவாம்.

இக்கவசத்தை, யாவரேனும் நித்திய கருமங்களை முடித்துப்பரிசுத்தராய் சித்தசாந்தத்தோடு வசதியான ஓரிடத்திலிருந்துகொண்டு, விநாயகக்கடவுள் திருவுருவங்களை மனதிற்குறித்தபடி துதிசெய்துவந்தால், அவர்களைப் பற்றியிருக்கின்ற பிணி, வறுமை, பேய், பூதம், துயரம்,கவலை,பகை,பழி, பாவம் முதலிய தீமைகளெல்லா மொழிந்து ஆயுள்,கல்வி,மனைவி, மக்கள், பூமி, பொன், மணி, தானியம், கீர்த்தி, சுகஜீவனம், வாகனம், ஆளடிமை, பந்துஜனசேர்க்கை, தேகதிடம், மனோதைரியம் முதலிய போகபாக்கிய சித்திகளுண்டாகும். அன்றி, முக்காலத்தினும் ஓதினல் யாதொரு இடையூறும் வாராது. யாத்திரைவாசிகள் தோத்திரஞ்செய்தால் சகல விக்கினங்களுந்தொலைந்து மேலான பயன்களைப் பெறுவார்கள். சமர்க்களத்திற் றோத்திரஞ் செய்தால் வெற்றி பெறுவார்கள். பிரதிதினம் ஏழுமுறையாக இருபத்தொருநாள் தோத்திரஞ் செய்தால் உச்சாடனம், வித்துவேடணம், ஆக்ருஷ்ணம், தம்பன முதலிய வித்தைகளெல்லாங்கைகூடும். நித்தம் இருபத்தொருமுறை தோத்திரஞ் செய்தால் கிரகதோஷ முதலானவைகள் நீங்கும். அரசர்களைக் காணும்போது பத்தியோடு மும்முறை தோத்திரஞ்செய்தால் அவ்வரசன் உடனே வசியமாவன். அம்மந்திரத்தை தாளிப்பனையேட்டில் எழுதிப்படித்தாலும், படிப்பித்துக்கேட்டாலும், அன்போடுபூசித்தாலும்சகலஇடர்களுந்தீரும். அன்பு, உறுதி, ஆசாரம் இவைகளில்லாதார் என்ன கொடுத்தாலும் இம்மந்திரத்தை அவர்கட் குபதேசிக்கத் தகாது.

ஆதலால், முனிவரர்களே! நீங்கள் இம் மந்திராமிர்தத்தை அனுட்டிப்பீர்களாயின் உங்களிஷ்டசித்திகளை எளிதிற் பெற்று சுகிப்பீர்கள் என்று மரீசிமுனிவர் திருவாய் மலர்ந்து, தமது ஆசிரமத்திற்குச் சென்றனர். அதுமுதல் எல்லாமுனிவர்களும் அக்கவச மந்திரத்தைச் செபஞ்செய்து வந்தார்கள்.

இவ்வாறாக, முன்னர் சிந்துராசன் விடுத்த தூதர்கள் வாயுவேக மனோவேகமாய்ச்சென்று பூலோகம், நாகலோகம், தெய்வலோக முதலியவிடங்கள் முழுவதுஞ்சோதித்து எங்கும் ஓர் புதுமையேனுங் காணுதவர்களாகி மீட்டும் பூலோகத்தை நோக்கி வரும்போது, தண்டகவனத்திலிருக்கின்ற திரிசந்தி க்ஷேத்திரத்தையணுகி, அங்கு வசித்திருக்கின்ற முனிவர்களுடைய தவப்பெருக்கையும், தேவ கோஷ்டங்களையும், உமாதேவியாருடனே சிவபிரானெழுந்தருளி

யிருக்கின்ற சிலாக்கியத்தையும், வெற்றிவிளங்கும்படியான புத்திரனைப்பெற்ற உமாதேவியாருடைய மனவிருப்பையும், மற்றுமுள்ள செழிப்புகளையுங்கண்டு சிந்து ராசனிடத்திற்சென்று பணிந்து, ஆண்டவனே! அடியேங்கள் திரிலோகங்களினுஞ் சென்று சோதித்து வந்தோம். ஒருஅதிசயத்தையுங்காணேம். ஆனால் தண்டகவனத்தில் திரிசந்தி க்ஷேத்திரத்தில் சிவபெருமான் உமாதேவியோடு மெழுந்தருளியிருக்கின்றனர்.

அங்கே அளவற்ற முனிவர்கள் தவஞ்செய்துகொண்டு மிக்க தருக்கோடிருக்கின்றார்கள். அவர்களுக்குள் எண்பத்தெண்ணாயிர முனிவர்களிருக்கின்றனர். அவர்களோ நினைத்தமாத்திரத்தில் மூவுலகங்களையு மழித்து மீட்டும் உண்டாக்கி ரட்சித்தவர்கள். அவர்களுடைய பெருமைகளை ஒருவராற்சொல்லி முடிவனவன்று. அன்றியும் சிவபெருமானே அவர்களிடத்தில் வந்திருப்பாராயின் அவர்கள் மேன்மையை எம்போலிகளாற் சொல்லிமுடிவதோ? இதையே ஓரதிசயமாக நினைக்கவேண்டாம். அவ்விடத்திற்றானே மற்றொரு புதுமையைக் கண்டனம். அஃது யாதெனில், உமாதேவியார்செய்த தவத்தினால் சோமவாரமும், விநாயகசதுர்த்தியும், விசாக நட்சத்திரமுங் கூடிய நேற்றைய தினத்தில் சிங்கலக்கினத்தில் ஓர் குழந்தை பிறந்திருக்கின்றது. அக்குழந்தை வெள்ளைமேனியும், ஆறுகைகளும், மூன்றுகண்களும், மிகுந்த பராக்கிரமமுள்ளதாய் முத்துமாலையைத் தரித்த மார்போடு விளங்கியிருக்கின்றது. முனிவர்களெல்லா மக்குழந்தைக்குக் கணேசரென்று நாமகரணஞ் செய்தார்கள். அதை யாவருங் குழந்தையென்று எண்ணாமல் நாள்தோறுந் திரிகாலமும் வந்து பணிகின்றனரென்று அறிவித்தார்கள். அவை யனைத்தையுஞ் சிந்துராசன்கேட்டு, முன்னஞ் சிவபிரான் சொல்லிய வாக்கின்படி நம்மைக் கொல்லுவதாகக் கணேச மூர்த்தியே இவ்வாறு உமாதேவியிடத்தில் அவதரித்தனர்போ லிருக்கின்றதேயென்று நினைத்து, இதற்கினி யென்னசெய்வோமென்று மனதிற் கவலைகொண்டிருக்கின்ற சமயத்தில், "உன்னை அவனே கொல்லுவான்" என்று ஒரு அசரீரி உண்டாயது. அதனைக் கேட்டவுடனே சிந்துராஜனானவன் புண்ணில் வேல்பாய்ந்தாலென்னக் கோபித்து, இவ்வாறு சொன்னவனார்? அவனை இங்கிமிடத்திற் பிடிமின்கள்! அடிமின்கள்! அவனைக் கண்டதுண்டமாய் வெட்டிப்பருந்துக்கெதிரே யெறிமின்கள்! என்று ஏவலாளர்கட் காக்கியாபித்தான். அவர்கள் நாற்றிசைகளினும் ஓடிப்

பார்த்து, கர்த்தனே! அவ்வாறு சொன்னவனை யெங்குங்காண்கிலோ மென்று கூறினர்கள். அதற்குமேல் சிந்துராஜன் சிறிது மாற்றுதவனய் விழிகளிரண்டும் அனல் கொப்புளிக்கச் சினந்து, எனக்கு மாற்ருனய் வந்த குழந்தையை இன்றே பிடித்துவருவேனென்று ஆக்கிரமித்தெழுந்தான். அதை அமைச்சர்கள் பார்த்து, சிந்துராசனைப் பணிந்து, அவன் மனஞ்சாந்தமாகத் தக்கநெறியினை யாலோசித்து, ஆண்டவனே! விண்டு முதலிய தேவர்கள் முனிவர்கள் யாவரையும் அகலக்கூடாத சிறையில் வைத்திருக்கின்ற தேவரீர் இன்னுந் தொப்புட்கொடி வாடாதகுழந்தையைச் சத்துருவாகக் கருதிப் போவது தகுமா? தருமத்தைப் பாராவிடினும், அதனல் தேவரீரது பேரும் புகழும் பெருமையும் பிரகாசமும் ஒருங்கே நீங்குமன்றே? இதனிமித்தம் நமது படைத் தலைவர்கள் வெளிப்படுவார்களாயின் அஃது இழிவாகுமே! சிவபிரானுடைய புதல்வனை ஒருவராற் கொண்டுவர முடிவதோ? ஆதலால், யுத்தத்தினு மாயையினும்வல்ல சில அசுரர்களை இரகசியமாக அனுப்பி, அவர்களால் அங்கிருப் போர்கள் அறியாவண்ணம் அக்குழந்தையை வதை செய்வதே கருமமென்று சொன்னர்கள். அவைகளைச் சிந்துராஜன்கேட்டு, உடனேபோரினும் மாயையினும் வல்லவர்களாய்ப் பாதகமனைத்தும் ஓர் வடிவமாகக் கொண்ட கொள்கையராய்த் திருமான்முதலிய தேவர்களுங்கண் டஞ்சத்தக்க நீர்மையினை யுடையவர்களா யிருக்கின்ற சில அசுரர்களைக் கூவி, நீங்கள் எந்த உபாயத்தினலேனும் எனக்குச் சத்துருவாகிய ஈஸ்வரி குமாரனை வதைசெய்து வரக்கடவீர்களென்று சொல்லி, அவர்கட்காடை யாபரண முதலிய சிறப்புகளையும், இரதம் கசம் முதலிய படைகளையும் உதவிசெய்தனுப்பினன்.

அவ்வசுரர்கள தற்கிசைந்து பிரதிதினம் வேறு வேறு முறையாகத் தாங்கள் நாசமடையும்படி கணேசமூர்த்தியினிடத்திற் போனர்கள். அவர்களுள் கிருத்திராசுரனென்பவன் ஓர் கழுகுரூபங்கொண்டு தனது சிறகின் காற்றினல் அநேக பர்வதங்களையும் விருக்கங்களையும் நிலத்தில் விழத்தள்ளிப் பெரிய மேகங்களெல்லாஞ் சின்னபின்னப் படும்படி அலைத்துப் பூமியிலுள்ள வலிமையான வஸ்துக்களையெல்லாம் பொடிபடுத்தி, ஆகாயமார்க்கத்திற் பாய்ந்து குருவியானது நெருப்பை மின்மினிப் பூச்சென்று கருதி தனது கூட்டில் வைக்க எடுத்துக்கொண்டு செல்வதுபோல உமாதேவியார் குளிப்பாட்டி

முன்றிலில் வைத்திருந்த பாலவிநாயகமூர்த்தியின்மீது சரேலென்று பாய்ந்து எடுத்துக்கொண்டு போயினன். அதை முனிவர்களெல்லாங் கண்டு பயந்துநின்றூர்கள். கணநாதர்களெல்லாம் விநாயகமூர்த்தியை மீட்டுக்கொண்டு வருமாறு ஆகாயத்திற் பாய்ந்தார்கள். அதற்கு அவரே தம்மையெடுத்துச்சென்ற கழுகின் கழுத்தை ஓர் கரத்தாற் பிடித்து நெறித்து மீட்டும் உமாதேவியார் மடியில் வந்தமர்ந்தனர். கழுகு ரூபங்கொண்டு வந்த கிருத்திராசுரன் தனது சுயரூபத்தோடு பூமியில் உதிரப்பிரவாக மோடும்படியாக வீழ்ந்திறந்தனன். அவன் வீழ்ந்தபோது பத்துயோசனை விசாலத்திற்கிருந்த மரங்கொடி முதலானவைகளெல்லாந் தகர்ந்தன. அவன் சரீரத்தினின்றும் பெருகிய உதிரப்பிரவாகத்தில் திரண்டசிலைகளும் மலைகளும்முழுகிப்போயின. இவ்விதிசயத்தைப் பார்த்திருந்த முனிவர்களெல்லாம் மூன்றுநாளைய குழந்தை அதிக மாயையினையுடைய அசுரனைச் சங்கரித்ததல்லவா வென்று ஆச்சரியமானூர்கள். ஏனைய அசுரர்களெல்லாம் பயந்து ஓடிப் போனூர்கள்.

அதற்குமேல் இரண்டாந்திங்களில் கேமாசுரனென்றுங் குசலாசுரனென்றும் பன்னிரண்டு யோசனை யுயரமுள்ள இரண்டவுணர்கள் ஆகுவாய் உருவெடுத்து வந்து ஒருவரோடொருவர் சண்டைசெய்து கொண்டு விநாயகமூர்த்தியின்மீது வீழ்ந்தார்கள். உடனே எமதையன் பூனையாகத் திருவுருக்கொண்டு அவ்விரண்டு ஆகுவையுங் கடித்துக் கொன்றுவிட்டனர். மூன்றூந் திங்களில் அதிக பராக்கிரமும் பதினைந்து யோசனை யுயரமுமுள்ள குரூராசுரனென்பவன் பூனையுருவங்கொண்டு சுவாமிக்கெதிரில் வந்தனன். அதனைச் சுவாமியறிந்து தனது நான்கு வேதங்களையும் நினைத்தருளினர். உடனே அவ்வேதங்கள் நாய்வடிவாக வந்து பூனையாகவிருக்கின்ற அசுரனைக் கடித்துக் கொன்றுபோயின. நான்காந்திங்களில் பலாசுரனென்பவன் ஓர் முனிவர் குமாரனுக வுருக்கொண்டுவந்து நாம் விளையாடலாம் வாவென்று விநாயகமூர்த்தியை யழைத்தான். அவனை சுவாமி விளையாட்டினுலேயே கொன்றுவிட்டனர். அவன் இறந்தபின்பு தனது சுயரூபத்தோடு இருபது யோசனை விசாலத்திற்குப் பூமியில் வீழ்ந்தான். ஐந்தாந்திங்களில் வியோமாசுரனென்பவன் ஆகாயத்தை யளாவிய ஓர் மாமரமாக வுருக்கொண்டு நின்றுன். அதிலுள்ள காய்கனிகளைச் சில முனிச்சிறூர்கள் பறித்துத்தின்று அங்ஙனே மாய்ந்துபோனூர்கள். அதனுல் அவர்களுடைய தாயர்களெல்லா மிகவுந் துக்கித்து

வருந்தினர்கள். அவ்வதிசயத்தை விநாயகமூர்த்தி யறிந்து அங்கிமி டத்தில் அம்மாமரத்தருகில் வந்து அதில் தேன்கூடு கட்டியிருக் கின்ற ஓர் பொந்தினைக்கண்டு நுழைந்தனர். உடனே அப்பொந்தா னது சுவாமியை உள்ளேயடக்கி மூடிக்கொண்டது.

அதைப்பார்த்து முனிவர்களெல்லாம் நடுங்கி, இஃது மாமரமல்ல. ஏதோ ஓர் மாயையென்று பயந்து ஓடினார்கள். அப்போது சுவாமி அம் மாத்தினுள்ளிருந்தவண்ணமே அதை அலைந்துப்பிளந்து, முன்னொரு போது தூணினின்றும் உதித்த நரசிங்கத்தைப்போல வெளிவந்து, அதனடியில் இறந்து கிடக்கின்ற முனிச்சிறார்கட்கு உயிர்கொடுத் தெழுப்பினர். பின்னர் யாவரும் ஆனந்தங்கொண்டு, ஆயிரத்தெட் டண்டங்களையும் ஓரே குடையிலாண்ட சூரபன்மனுகிய மாமரத் தைச் சுப்பிரமணிய தேவர் துணித்தெறிலாராயின், அவர் தமைய னுகியஇவருக்கு இம்மாமரத்தைத் துணிப்பது அரிதோவென்று துதி செய்தார்கள். ஆறுந்திங்களில் நாளொன்றிற்கு நூறு எருமைகளைத் தின்றுவருவதால் சதமயிட பக்கணியென்னும் பெயரினையுடைய ஓரசுரமாதானவள் இந்திராணியைப்போல வுருக்கொண்டு உமாதேவி யாரிடத்தில் வந்து, தாயே! யான் புலோமசை. எனதுகாதலர் அவுண ராசனுடைய சிறையிலகப்பட்டு நெடுநாளாக வருந்துகின்றனர். யான் அவர்களினின்றுந் தப்பியோடிவந்து தேவரீரைச் சரணடைந் தேன். இனியெனக்குத் துன்பமணுகாதபடி தேவரீர் பாதுகாத் தருள வேண்டுமென்று இரந்தாள். அதைக் கருணை நாயகியாகிய உமாதேவியார் உண்மையென்றே கருதி, ஓ சசியே! சூரியன் இருளை யுண்ணுமாறுபோல இன்னுஞ்சில நாளையுள் அவுணரை யெல்லாம் இவ்வறுபுயராகிய விநாயகமூர்த்தியுண்டருளித் தேவர் கட்கெல்லாங் கிருபை வழங்குவர். அப்போது இந்திரன் சிறையும் நீங்கும். அதுகாறும் நீ மனக்கவலையை யொழித்து இங்ஙனமிரு வென்று திருவாய்மலர்ந்து நல்ல போசனமும் ஆடையாபரணுதி களும் அவளுக்குக் கொடுத்தருளினர்.

அவ்வாறே அப்பாதகி சிலநாளிருந்து, ஓர்நாள் உமாதேவியார் சோர்ந்து நித்திரைசெய்யும் சமயம் பார்த்து, விநாயகமூர்த்தியைக் கைக்கொண்டு ஆகாயமார்க்கத்திற் சென்றனள். சுவாமி அவள் ஒக்கலிலிருந்த வண்ணமே அவள்செவியைப் பிடித்திழுத்து, நிலத் திற்சாய்த்து நீறுக்கி மீட்டும் உமாதேவியாரிடத்திலெழுந்தருளினர்.

ஏழாந்திங்களில் கமடாசுரனென்பவன் சுவாமி திருவிளையாடல் செய்யுமிடத்தில் ஆமையுருக்கொண்டு மெல்ல மெல்ல வூர்ந்து வந்தான். விநாயகமூர்த்தியானவர் முன்னர் திருப்பாற்கடலைக்கலக்கியவிண்டுவாகிய ஆமையினுடலைக் குழப்பியடக்குந் தமது தாளினால் அவனது வலியெல்லாங் குன்றும்படி துவைத்துக்கொன்றனர். எட்டாந்திங்களில் உமாதேவியார்கணேசமூர்த்தியை யெடுத்துக்கொண்டு சில பாங்கியரோடுஞ் சோலைகளிற்சென்று வசித்தனர். கணேசமூர்த்தி அச்சோலையிற் றனியேவிளையாடல் செய்திருந்தனர். அச்சமயத்தில் வலியில் மகமேருவை நிகர்த்தவனும் வேகத்தில் சூரியனுடைய குதிரைகட்கு ஒப்பானவனுகியிருக்கின்ற கற்காசுரனென்பவன் ஓர் குதிரையுருவங்கொண்டு சுவாமிக்கெதிரில் வந்தனன். உடனே அக்குதிரையின்மீது சுவாமி ஆரோகணித்து அதனை வாயுவேகத்தினும் விரைவாய்த் திரிலோகங்களினுஞ் செலுத்தி அச்சோலையில் வந்து இறங்கினர். அப்போதக்குதிரையாகிய அவுணனானவன் குடலறுபட்டுக் கடைவாயில் விலாவி வழியும்படியாக ஓர் பர்வதஞ்சென்று கடலில் வீழ்ந்தாற்போலத் தனது இயல்பாணவுருவத்தோடு இருபத்தைந்துயோசனை விசாலத்திற்கு விழுந்திறந்தான். ஒன்பதாந்திங்களில் துந்துபிக் குரலுடைமையாற் றுந்துபியென்னும் பெயரினையுடைய ஓரசுரன் விடத்தை நாவற்கனிகளைப்போலச் சமைத்து ஓர் முனிச்சிறுன்போல்வுருவெடுத்து வந்து கணேசமூர்த்தியை யழைத்தான்.

அதனைக் கணேசமூர்த்தி யறிந்து தமக்கு உமாதேவியார் அமிர்தங்கலந்து செய்துகொடுத்த மோதகத்தோடும் அவனருகிற்சென்று அவன் கொணர்ந்து வந்த நாவற்கனிகளையெல்லாம் வாங்கித்தலையை அசைத்தசைத்து உண்டருளிய பின்னர் தமது கரத்திலிருந்த மோதகத்தைஅவனுக்குக்கொடுத்தார். தீயோர்க்கு நல்லபொருளுங்கெட்ட பொருளாகும் என்று மேலோர் சொல்லும் வாக்கியத்தின்படி, அம்மோதகத்தை அப்பாதகன் புசித்தமாத்திரத்தில் அதிற் கலந்திருந்த அமிர்தமே விடமாகி அவனைக்கொன்றது. அவன் கொடுத்த விடமே எமதையனுக் கமிர்தமாயது. பத்தாந்திங்களில் விண்ணை முட்டிய சிரத்தினையுடையவனுகியும், விண்டுவாதிதேவர்களும் அஞ்சத்தக்க வலியையுடையவனுகியுமிருந்த அசகாசுரனென்பவன் பூமியைத்தாங்கும் ஆதிசேடனோ வென்று மலைக்கும்படியான ஓர்மலைப்

பாம்பாக உருக்கொண்டு உமாதேவியாரிருக்கின்ற சோலையின்கண் வந்து, சிலமுனிச்சிறுர்களோடுஞ் சென்று தனியே விளையாடற்செய் திருக்கின்ற கணேசமூர்த்தியையெடுத்து, இராகுசந்திரனை விழுங்கு வதுபோலவிழுங்கினன். உடனே இடையிற் சர்ப்பக்கச்சினை வீக்கிய எமதுகர்த்தன் உதயகிரியிலெழுந்த இளங்கதிரைப்போல அப்பாம் பின் கட்டைப் பிளந்தெழுந்துதிருமேனிமுழுவதும் உதிரமாக உமா தேவியாரிடத்திற் சென்றனர். அவர்தமது பாலகரைநீராட்டி எடுத் துக்கொண்டு மீட்டுந் தமது கோயிலை நோக்கிச்சென்றனர். பின்னர் மலைப்பாம்பாகவந்த அசுரன் தனது சுயரூபத்தோடு நூறுயோசனை விசாலம் மலைபோல் விழுந்து இறந்தான். அவனுதரத்தினின்றும் பெருகிய உதிரவெள்ளமானது ஓர் பெரிய ஆருகவோடிக் கடலிற் பாய்ந்தது. பதினேராந்திங்களில் முன்போல உமாதேவியார் சில விருடியர் பத்தினிகளோடு குளிர்ந்த பொழிற் சென்று தமது குழந்தையை விளையாட விட்டிருந்தனர். அப்போது அப்பாலக விநாயகமூர்த்தி அவ்விருடியர் பத்தினிகளிடத்திற்சென்று, ஒருத்தி மடித்தலத்தினின்று மற்றொரு மடித்தலத்திலேறியும், முத்தங் கொடுக்கவேண்டினேர்க்குமுத்தங்கொடுத்தும், சிலர்மார்பிற்சென்று தழுவியும், சிலர்தோளைப் புல்லி ஏறியும், சிலர் ஆபரணங்களை யறுத் தெறிந்தும், சிலரை அடித்தோடி ஓர்மரத்திலே யொளித்துக்கொண் டும், தம்மை யடித்தோடியபேரை உடனே பிடித்துவந்தும், ஒவ் வொருத்தி விழிகளை மூடிவிட்டும், தமது விழிகளை அவர் மூடிவிட் டால் புன்சிரிப்போடுமோடி மற்றொருத்தியைப் பிடித்துவந்தும் இவ் வாறு பற்பல விளையாடல் செய்திருந்தனர். அப்போது சபலாசுர னென்பவன் எட்டுகால்களையும், இரண்டு தலைகளையும், அழலைப் போன்ற விழிகளையும் - பிறைபோல் வளைந்த கோரைப் பற்களையு முடைய சரபப்பட்சி யுருவமாய்த் தனது சிறகை விரித்துக்கொண்டு ஆகாயமார்க்கமாகப் பறந்து வந்தனன். அவனது சிறகின் காற்றி ஞல் மலைகளெல்லா முடிசாய்ந்தும், பறவைகளனைத்துஞ் சின்ன பின்னமாக முறிந்தும், சமுத்திரங்கள் பொங்கி அணை புரண்டும் போயின. அதை இருடியர் பத்தினிகள் கண்டு நடுங்கி ஓடிப்போனார்கள். உமாதேவியார் பயந்து சிவபிரானுக் கறிவிக்கு மாறு விரைந்துசென்றனர். ஆயினும் முன்னொருபோது நரசிம்மத் தைத்தாக்கிய எண்டோட்சரபத்தினுடைய குமாரராகிய கணேச மூர்த்தி மாத்திர மஞ்சாமல், நெடுகவளர்ந்து அவ்வவுணச் சரபத்தி

னுடைய கால்களைப் பற்றியிழுத்து ஓர்பெரியபாறையின்மீது மோதிக் கொன்றனர். அதைக்கண்ட முனிவர்களெல்லா மாச்சரியங்கொண்டு இவர் தந்தை முன்னர் சிங்கத்தை வெல்லுவதற்குச் சிம்புளுருக் கொண்டனர். இப்போதிவர் அச்சிம்புகளையே கொன்றமையால் இவரைச் சிம்புட் சிம்புளெனச் சொல்லத் தகுமெனத் துதித்துப் பணிந்தார்கள். பன்னிரண்டாந் திங்களில் வீமாசுரனென்பவன் ஓர் விசுவகன்மாவாக வுருவெடுத்துச் சலாசுரன், சிலாசுரன் என்னு மிருவரை இரண்டு சிலம்புகளாக்கிக் கொண்டுவந்து கணேசமூர்த்தியி னுடைய திருவடிக்கு முன்னே வைத்துப் பணிந்தான். சர்வஞ்ஞ மூர்த்தியாகிய எமதையன் அவ்வஞ்சகத்தை யறியாதவர் போலத் தமது மனத்தில் வேறோரெண்ணத்தை வகித்து அவனோடு இனிய வார்த்தைகளாடி மகிழ்வித்து அச்சிலம்புகளை யெடுத்துத் திருவடி களி லணிந்துகொண்டு நிருத்தமாடினர்.

இவ்வாறு கணேசமூர்த்தி நிருத்தமாடலும் பூதலங்கள், புவ னங்கள், மலைகள், கடல்கள், உயிர்த்தொகைகள், வேதாகமபுராணங் கள் முதலானவைகளோடு பிரமர்கள், விண்டுக்கள், உருத்திரர்கள், முப்பத்துமுக்கோடி தேவர்கள், நாற்பத்தெண்ணாயிர முனிவர்கள், கருடர், கின்னரர், கிம்புருடர், சித்தர், வித்தியாதரர், பூதர், பை சாசர், ஆகாயவாசிகள், போக பூமியர் முதலாயுள்ள சகலரும் ஆடி னார்கள். சிலம்புகளாயிருந்த இரண்டசுரர்களும் அந்நிருத்தத்தைச் சகிக்கமாட்டாது தங்களாண்மை யனைத்துங்குன்றி மிகவும் வருந்தி னார்கள். அப்போது கணேசமூர்த்தியானவர் தமது பாதங்களை வீசி உதறினர். உடனே அச்சிலம்புகள் சுவாமி பாதங்களினின்று நீங்கி வீமாசுரன் பேரில் விழுந்து புரட்டிக்கொன்றது. பின்னர் அச் சிலம்புகளாய் வந்த இரண்டசுரர்களுந் தங்கள் சுயரூபத்தோடு மலை போல விழுந்திறந்தார்கள். இப்படி அம்மூவரு மிறந்தமையை முனிவர்கள் கண்டு சந்தோஷித்து வேதச்சிலம்பைத் திருவடிகளி லணிந்து மேருச்சிலம்பை வில்லாகவளைத்துக் கரத்திலேந்திய சிவ குமாரனுக்கு இம்மாயைச் சிலம்புகளை மாய்ப்பதோ அரிதென்று பணிந்து துதிசெய்தார்கள். அப்பனிரண்டாந் திங்களிலேயே மற் றொருநாள் சமர்த்திற் சிறந்த ஆவிசனென்னும் பெயரினையுடைய அவுணனானவன் ஓர்மதயானையைப்போல வுருக்கொண்டு திசைகளைக் காவல் கொண்டிருக்கின்ற ஐராவதமுதலிய யானைகளுங்கண் டஞ்சும் படி அட்டகுலாசலங்களையும்பிளந்துசிலமுனிச்சிறார்களோடு கணேச

மூர்த்தி விளையாடல் செய்திருக்கின்ற வனத்தில் வந்தனன். அந்த யானையின் வரவைக்கண்டவுடன் முனிச்சிறுர்க ளெல்லாம் பயந் தோடத் தலைப்பட்டனர். அவர்கட்கு முன்னொருபோது உமாதேவி யுங்கண்டு நடுங்கும்படியாக வந்த ஓர் மதயானையைத் தமக்காடை யாக உரித்துப் போர்த்தருளிய சிவபிரான் குமாரராகிய கணேச மூர்த்தி அஞ்சாதிர்களென்று கையமர்த்தி, அந்த யானையினெதிரிற் சிங்கவேறு போலப்பாய்ந்து தமது கரத்திலேந்திய அங்குசப்படை யினுல் அதன் கவுளிற்புடைத்து மும்மதங்களும் அருவிபோலப் பாயும்படியாக இரண்டு மருப்புகளைக் கரத்தாற்பற்றிப் பிடரியின் மீதேறி அதனது கழுத்தடியிற் றமது காற்பெருவிரலையூன்றி மேகங் களைப்போலப் பிளிறிட்டோடும்படியாக வலித்து அதனது வலியெல் லாங் குன்றும்படி அஷ்டதிசைகளினுங்கடாவி மீட்டுந்தாமிருந்த வனத்தில் வந்தமர்ந்தனர். உடனே அந்த யானை இடியேற்றினைப் போலக் குரல்காட்டி வீழ்ந்திறந்தது.

இரண்டாமாண்டில் கூடாசுர னென்பவன் கணேசமூர்த்தி விளை யாடல்செய்திருக்கின்ற வனத்தினுள்ள ஓர் தடாகத்தில் ஆலகாலமு மஞ்சும்படியான கொடிய விடங்களைக் கலந்து ஆகாயத்தில் தனதுரு வை மறைத்துப் பார்த்திருந்தனன். அப்போது அத்தடாகத்திற் படிந்துவருங் காற்றினுல் அவ்வனத்திலுள்ள விருக்கங்களெல்லாந் தீய்ந்து விளையாடல் செய்திருந்த முனிச்சிறுர்களெல்லா மாய்ந்தனர். அதைக் கணேசமூர்த்தி யறிந்து, தமது கிருபா நோக்கத்தால் அத் தடாகத்தைப் பார்த்தருளினர். உடனே அத்தடாகத்திற் கலந்தவிட மெல்லாம் அமிர்தமாகி அதிற்படிந்து வந்த காற்றினுல் விருக்கங்க ளெல்லாந் தளிர்த்தன. முனிச்சிறுர்களெல்லாந் துயில்விட்டவர்களைப் போல வெழுந்திருந்தார்கள். பின்னர் காமதகனராகிய சிவபிரா னுடைய குமாரர், தமது நெற்றிவிழியினுல் ஆகாயத்தைப் பார்த் தனர். உடனே அவ்வாகாயத்தில் மறைந்திருந்த கூடாசுரன் வெந்து நீருயினன். மூன்ருமாண்டில் அவ்வனத்திற்கு இருபதுயோசனை தூரத்திலிருக்கின்ற மற்றெரு வனத்தில் கணேசமூர்த்தியானவர் சிலமுனிச்சிறுர்களோடுஞ் சென்று அங்கிருந்த ஓர் தடாகத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து அதிற்படர்ந்திருக்கின்ற புட்பங்களைக் கொய்து விளையாடல் செய்திருந்தனர். அப்போது விகிர்தாசுரனென்பவன் மகாமீனுக வுருக்கொண்டு அத்தடாகத்தில் வந்து அலைத்தனன். அதை முன்னொருபோது கடலிற்கிடந்த விண்டுவாகிய மகரத்தை

வலையிட்டுப்பிடித்த சிவபிரான் குமாரனாகிய கணேசமூர்த்தியறிந்து உடனே அதனை இறுகப்பிடித்துக் கரையிலெறிந்தனர். அவ்வவுணன் தனது சுயரூபத்தோடு விழுந்து இறந்தனன். இப்பால் கணேசமூர்த்தியானவர், அவ்வனத்தினின்று நீங்கித் தமதாசிரமத்தை நோக்கி வருகையில், இடும்பாசுரனென்பவன் வழியில் ஓர் பர்வதவுருவங்கொண்டு ஆகாயத்தை ஊடுருவவளர்ந்து அட்டதிசைகளையும் விழுங்கிப் பரந்துநின்றனன். அதைக் கணேசமூர்த்திகண்டு நெடுமூச்செறிந்தனர். உடனே அம்மலையானது சண்டமாருதத்திலகப்பட்ட பஞ்சுபோல பிளந்துபொடியாகப்பறந்தது. அவ்வற்புதத்தை முனிச்சிறுர்கள் கண்டு இவர் தம்பியாகிய சுப்பிரமணியதேவர் முன்னொருபோது சகலமாயையினும் வல்ல கிரவுஞ்சகிரியைத் தமது வேலாயுதத்தாற் றுளைத்துப் பொடிபடுத்தினரென்றால். இவர் இம் மலையை வென்றதும் ஓர் வியப்போவென்று சந்தோஷித்தார்கள்.

நாலாமாண்டில், ஓர்நாள் உமாதேவியார் ஸ்நானஞ்செய்து சிவலிங்க பூசைநடாத்திக்கொண்டிருக்கின்ற சமயத்தில் வீதியில் விளையாடல்செய்திருந்த விநாயகமூர்த்தியானவர் ஓடிவந்து அம்மனிடத்திற் பாலுண்ணுமாறு அடுத்தனர். அப்போது உமாதேவியார் அவரைச் சிவலிங்கபூசை நிறைவேறுகின்றவரையில் நீ அருகில் வாராதேயென்று தடுத்தனர். பின்னர் தடுத்தற்குரிய தலைமைபெற்ற காரியத்தைத் தாமே அவர்க்கறிவிப்பார்போல் அவர் மனதிற் பாவனைசெய்திருந்த வடிவமே தாமாகி ஐந்துமுகங்களுங் காளகண்டமும் பத்து கரங்களும் ஏனைய அவயவங்களுந் தோன்றும்படி சதாசிவமூர்த்தி வடிவாக நின்றனர்; அவ்வடிவை உமாதேவியார் கண்டு அன்பு மச்சமுங்கொண்டு சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்து, சுவாமி! அடியேன் செய்தபிழையைப்பொறுத்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனர். அப்போது தமது தாயினுடைய மனக்குறைவைப் பார்த்து, அன்னையே! இன்றுமுதல் யான் வேண்டும்போதெல்லாந் தடுக்காமல் எனக்குப் பால்கொடுத்து வருகின்றீராவென்று புன்னகையோடுங் கேட்டு, மீட்டும் அவர் மடித்தலத்திற் குழந்தையாகிப் பாலுண்டிருந்தனர்.

அச்சமயத்தில் கருத்தமாசுரனென்பவன் காருடவித்தையில் வல்லவன்போல உருவெடுத்து உமாதேவியாரெதிரில் வந்து அங்கு விளையாடிக்கொண்டிருந்த முனிச்சிறுர்களை எல்லாம் எடுத்து விழுங்

இயும், மீட்டுமவர்கட்கு வருத்தமுண்டாகாதபடிச் சிலரைத் தனது காதுகளினாலும், சிலரை விழிகளினாலும், சிலரை நாசிகளினாலும், வெளிப்படுத்தி மீளவும் அக்காது-விழி-நாசிகளின் வழியாக உள்ளே புகவிட்டும் பின்னரவர்களை யெல்லாம் வாயின்வழியாக உமிழ்ந்தும், அளவற்ற விஞ்சைகளை நடாத்தி இவனையும் விழுங்கியுமிழ்கிறேன் பார்மின்களென்று சொல்லி உமாதேவியார் மடித்தலத்திற் பாலுண் டிருந்த கணேசமூர்த்தியை யெடுத்து விழுங்கி மீட்டும் உமிழாமல் சரேலென்றெழுந்தனன். அப்போது எமதையன் உமாதேவியார் திருமுகத்தினின்றுந் தோன்றி அவ்வசுரனைக் கன்னத்திற் புடைத் துக் கொன்றனர். அவ்வற்புதத்தைக் கண்ட முனிவர்களெல்லாம் ஆனந்தமடைந்து அண்டகோடிகளை யெல்லாந் தமது அகட்டினுள் அடக்கி ஆதரிக்கவல்லகடவுள், ஓர் தானவனுடைய வயிற்றுளடங்கு மோவென்று துதிசெய்தார்கள். உலகமாதாவாகிய சாக்ஷாத் உமா மகேஸ்வரியும் கவலையையொழித்து முகமலர்ந்திருந்தனர்.

ஐந்தாமாண்டில், கடகாசுரனென்பவன் ஓர் ஒட்டகமாக உருக் கொண்டு வந்தனன். அதை கணேசமூர்த்தி யறிந்து, அவன் ஒரு காதத் தூரத்தில்வரும்போதே வீட்டினின்று சென்றுகொன்றனர். மற்றொருநாள் சாயைப் பிடிப்பதில் வல்லவனான சாயாசுரனென்பவன் கணேசமூர்த்தியினுடைய சாயையைப் பற்றவந்தனன். அதை யெமதுகர்த்தன் அறிந்து அவனை உறுத்துப்பார்த்தனர். உடனே அனலிற்பட்ட பஞ்சுபோல்மாய்ந்து சாம்பராயினன். மற்றொருநாள் சஞ்சலாசுரனென்பவன் முனிச்சிறார்களோடு தானுமோர் முனிச் சிறுவனாகி, கணேசமூர்த்தியோடு பந்தாடவந்தனன். அதை எமதைய னறிந்து அவ்வாட்டத்தினாலேயே அவன் வலியனைத்துங்குன்றி தோல்வியுறச்செய்தனர். பின்னரவ்வவுணன் புறங்கொடுத்து ஆகா யத்திலெழுந்தனன். அவனோடு விநாயகமூர்த்தியுமெழுந்து போரா டிக் கொன்றுவிட்டு மீண்டனர். மற்றொருநாள் கணேசமூர்த்தியான வர் முனிவர்களுடைய மாளிகைதோறும் ஏககாலத்திற்சென்று பல குறும்புகளைச் செய்து விளையாடினர். அதற்கு அம்முனிவர்பத்தினி கள் கோபித்து, பிடித்துக்கொண்டு சென்று உமாதேவியாரிடத்தில் முறையிட்டு அவர்பாலொப்பிவித்து மீண்டனர். அவர்கள் மீண்டு தங்கள் மனைகளில் நுழைவதன்முன், மீட்டும் முன்போலவே அவரவர் மனையின்கண் பலகுறும்புகளை நடாத்தி விளையாடல் செய்திருந் தனர். அதைஅம்முனிவர் பத்தினிகள்கண்டு அச்சமுற்று ஈதென்ன

அற்புதமென்று அதிசயித்து, சுவாமி! ஏகமாகியும், அநேகமாகியும், எங்குமாகியும், போகமாகியும் யோகமாகியுமிருக்கின்ற புண்ணிய மூர்த்தியாகிய தேவரீருடைய மகத்துவத்தை மோகத்தில் மூழ்கி யிருக்கின்ற அடியேங்கள் இன்றறிந்தனம். இனி அடியேங்கள் செய் யும் பூசனைகளைக் கைக்கொண்டு காத்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த் தித்து, அவ்வவர்கள் மனைகடோறும் அவருக்குப் பூசனை செய்து அப்பம் மோதகம் முதலாகிய சிற்றுண்டிகளை வைத்து நிவேதித்தார்கள். அதற்கு ஒப்பற்ற கணேசமூர்த்தியானவர் மன மகிழ்ந்து இச்சிற்றுண்டிகளை உங்கள் சிறுவர்கட்குக் கொடுமின்கள். இதனுல் நமக்குத் திருப்தியாகுமென்று திருவாய்மலர்ந்தனர். அன்று முதல் கணேசமூர்த்திக்கு நிவேதித்த சிற்றுண்டிகளைத் தங்கள் தங்கள் சிறுவர்களுக்குக் கொடுத்துவந்தார்கள். அதுபோலவே இக்காலத்திலும் விநாயகமூர்த்திக்கு நிவேதிக்குஞ் சிற்றுண்டிகளைத் தங்கள் தங்கள் சிறுவர்கட்குக் கொடுத்து வருகின்ருர்கள்.

பரசு, தாமரை, பாசம், அங்குசங்க ளுற்பவம்.

ஆரும் ஆண்டில் ஓர் விஸ்வகன்மனானவன் பரசு - தாமரைமலர்- பாசம்-அங்குசம் என்னு மிவைகளைச் செய்துக்கொண்டுவந்து சிவ பிரானையும் உமாதேவியாரையும் பணிந்தெழுந்து பின்ன ரவ்வாயுதங் களைக் கணேசமூர்த்தியினுடைய திருவடிக்கு முன்னே வைத்து வணங்கினன். அவனைக் கணேசமூர்த்தி நோக்கி, இவ்வாயுதங்கள் யாதென்று வினவினர்; அதற்கவன் பணிந்து, சுவாமி! அடியேன் புதல்வியாகிய சமுஞையென்பவளைச் சூரியனுக்கு விவாகஞ்செய்து கொடுத்தேன், அவள் அவனது சரீர வெம்மையை யாற்றமாட்டாது தனது சாயையைத் தன்னைப்போல வடிவாக்கிவைத்து மீட்டுமென் மனையின்கண் வந்திருந்தனள். அவள்பின்னையே சூரியனுந்தேடிவந்த னன். அப்போதவள் பயந்து ஓர் பெண் குதிரையாக உருக்கொண்டு வனத்திற்சென்றனள். அதற்குமேல் எனது மனைக்கண் வந்திருந்த சூரியனுடைய வுருவத்தை ஆயுதத்தினுற் கடைந்தேன். பின்னரவன் சாந்தமாகித் தானுமோ ராண்குதிரையாக வுருக்கொண்டு வனத்திற் பெண்குதிரையாகத்திரிகின்ற தனதுபத்தினியைச் சேர்ந்தனன். அப் போது அவர்களிடத்தினின்றும் அச்சுவினிதேவர்கள் பிறந்தார்கள். பின்னரிருவருந் தங்கள் தங்கள் சுயவடிவைக்கொண்டு வாழ்ந்திருந் தார்கள். சூரியனைக் கடைந்தபோதுதிர்ந்தபொடிகளால் ஓர் சூலா

யுதத்தையும் இவ்வாயுதங்களையுஞ் செய்தேன். சூலாயுதத்தைச் சிவபிரானுக்குக் கொடுத்தேன், மற்ற இந்த நான்கையும் மூலகாரண மாகிய தேவரீருடைய திருவடிக்கண் வைத்தேன். அடியேன் கிரு தார்த்தனுகுமாறு சுவாமிகள் அவைகளைத் தரித்தருளல் வேண்டு மென்று பிராத்தித்தனன். அதன்மீதுகணேசமூர்த்திகிருபைசுரந்து, அன்பனே! உலகிலுள்ளவர்கட்கு உபகாரஞ் செய்யும்பொருட்டு இவைகளை யாம் அங்கீகரித்தனமென் றெடுத்துத்தரித்துக்கொண்டு, அவனுக்கு அளவற்ற வரங்களைக்கொடுத்தருளினர். பின்னர் விஸ்வ கன்மன் பெருமகிழ்ச்சியோடு சுவாமியிடத்தினின்றும் விடை பெற்றுத் தனதுயாதாஸ்தானத்தையடைந்தனன். அத்தினம்விருகா சுரனென்பவன் செந்நாயாகவுருக்கொண்டு கணேசமூர்த்திக்கெதிரே வந்தான். உடனே தாம் தரித்தருளிய ஆயுதங்களைப் பரிட்சிப்பவர் போல அதன்மீது அங்குசத்தையெறிந்து சங்கரித்தருளினர். ஏழா மாண்டில் காசிபமுனிவரும் அவர் பத்தினியாகிய அதிதியும் வந்து கணேசமூர்த்தியைப் பலமுறை பணிந்துசிறந்த வரங்களைப்பெற்றுச் சென்றனர். அத்தினத்தில் கிருதாந்தன் கானனென்னுமிரண்டசுரர் கள் ஆளியாக வுருக்கொண்டு கணேசமூர்த்திக் கெதிரே வந்தார்கள். அவர்கள் துதிக்கரத்தைச் சுவாமிகள் பிடித்து முன்னும் பின்னுமாக இழுத்து ஒன்றோடொன்று முட்டவிட்டு சின்ன பின்னப்படுத்தி மாய்த்தருளினர்.

மயூரவாகனேற்பவம்

கேட்டீர்களோ சவுனகாதி முனிவர்களே! இவ்வாறு தம்மைக் கொல்ல வந்த துட்டர்களை எல்லாந் தாமே கொன்ற விநாயகமூர்த்தி யானவர், எட்டாமண்டில் மயில்வாகனத்தை யூர்ந்தருளிய திருவிளை யாடலைச் சொல்லுவோங் கேட்பீர்களாக!

காசிபமுனிவருடைய மனைவிகள் பதின்மூவருள் வினதையென் பவள் மனைக்குக் கத்துருவென்பவள் சென்றாள். முன்னொருபோது இக்கத்துருவென்பவள், வினதையை வஞ்சகத்தினுல் கொடியசிறை யில் வைத்தவளாதலால், அதை அவ் வினதையானவள் தன் மனதி லெண்ணி அவள் வரவைக்கண்டும் காணுதவள்போல விருந்தனள். அவள் புதல்வனுகிய சடாயுவென்பவனும் தனது தாயினுடைய உட் கோளை முன்னரே யறிந்திருக்கின்றவனுதலால் அவளுக்கு மாற்று ளாகிய கத்துருவினுடைய கூந்தலையும், மேல்வத்திரத்தையும் பிடித்

திழுத்து வீதியிற்றள்ளி எனது தாயை நெடுங்காலங்கொடிய சிறை வைத்திருந்த மகாபாவி இன்னும் என்செய்வதற்கு இங்கு வந்தனை போபோவென்றுத் துரத்திவிட்டான். அதன் மீது கத்துரு வென்ப வள் மிகுந்த அவமானத்தால் முகம் வாடித் தனது புத்திரர்களாகிய நாகர்கள் வாழ்கின்ற பாதலலோகத்திற் சென்றனள். அவள் முக வாட்டத்தோடு மிக்க கிலேசத்தினையடைந்து வருவதை நாகராச னாகிய ஆதிசேடன் பார்த்து, மிகுந்த பயபத்தியுடனே எதிர்சென்று பணிந்து, தாயே! தேவர்கள் அசுரர்கள் முதலான ஆன்மகோடிகளைச் சிருட்டிக்க வல்ல காசிபமுனிவருடைய பிரியமுள்ள பத்தினியாகியும் மூவலகையுந்தாங்கும் அடியேனையுள்ளிட்ட நாகராசர்களைப் பெற்ற தாயாகியுமிருக்கின்ற தேவரீர் மிகுந்த வருத்தத்துடனே முகம் வாடித் தனியா யிங்கு வருவதற்குக் காரணம் யாதென்று கேட்ட னன். அதைக் கேட்டலுங் கத்துருவென்பவள் கலங்கி யழுது, மைந்தனே! யெனது மாற்றாளாகிய வினதையிடத்திற் சென்றேன். அவள் என்னைக்கண்டுங் காணாதவள்போல விருந்தனள். அதன் மீது அவள் புத்திரனான சடாயுவென்பவன், என்னைத் துன்பப் படுத்தினன். தாயென்று சிறிதுமறியாமல் என்னைத்துன்பப்படுத்திய சடாயுவை யாவரும் அவமதிக்கும்படி நீ இங்கே சிறையில் வைப்பையாயின் இனியான் உயிரோடு வாழ்வேன். இல்லையேல் இந்நிமிஷத்தில் என்னுயிரை மாய்ப்பேனென்று சொல்லினள். அதைக்கேட்ட ஆதிசேடன் அத்தியந்தகோபங்கொண்டு, இந் நிமி ஷத்தில் அச்சடாயுவினுடைய உயிரை வாங்குகின்றேனென்று ஆல காலத்தைப்போலச் சீறியெழுந்தான். அப்போது வாசுகி, அனந் தன், தக்கன், சங்கபாலன், குளிகன், பதுமன், மகாபதுமன், கார்க்கோடகன் என்னும் அஷ்ட நாகர்களும் ஆதிசேடனைப் பணிந்து, கர்த்தனே! தேவரீர் செல்கின்ற வேலைக்கு யாங்கள் செல்ல வல்லோமென்று விடைபெற்று அளவற்ற நாகசேனைகளுடன் டல வழியாகப் பூலோகத்தில் வந்து வினதை வசிக்கும் மாளிகையை யடைந்தனர். அதை அவள் புத்திரராகிய சடாயு, சம்பாதி, சேனன் என்னும் மூன்று பட்சிராசர்களுங் கண்டு நாகராசர்களின் மீது பாய்ந்து அவர்களை யெல்லாஞ் சிறகுகளினாலே யடித்தும், மூக்கினாற் கொத்தியும், நகங்களினாற் கீறியும் சின்னாபின்னப்படுத்தினர். அப் போது சில நாகர்கள் அஞ்சிப்பிலவழியாகப் பாதலத்திற் கோடிப் போனார்கள். அதை வாசுகி முதலிய எண்மருங்கண்டு அணைகடந்த

கோபமுற்று அளவற்ற யுத்தங்களைச் செய்து அம்மூன்று பட்சி ராசர்களையுங் கைப்பிடியாகப் பிடித்துத் தமது பாதலலோகத்திற் கொண்டுசென்று அவர்களை அகலற்கரிய அருஞ்சிறையில் வைத்துத் துன்பஞ்செய்தார்கள். அதைக்கண்ட கத்துரு வானந்தமாயினள்.

இப்பால் வினதையானவள், மிகுந்த துயரமடைந்து தனது காதலராகிய காசிபமுனிவரிடத்திற்சென்று பணிந்தெழுந்து. நடந்தசெய்திகளை விபரமாகக்கூறி, சுவாமி! எனதருமைப் புதல்வர்களுடைய சிறையினை விடுப்பதற்கு இன்னும் ஓர் பராக்கிரமமுடைய புத்திரன் அடியாட் குண்டாகும்படியாகக் கிருபைசெய்ய வேண்டுமெனப் பிரார்த்தித்தனள். அதைக் காசிபமுனிவர் கேட்டு, பெண்ணே! நீ யொன்றிற்குமஞ்சற்க. சிறைபட்டிருக்கின்ற உனது புத்திரர்களை மீட்பதற்கு யாம் உன்னுடனேகூடி உனது வயிற்றில் ஓர் முட்டையை உண்டாக்குகின்றோம். அம்முட்டை கணேசமூர்த்தியாலன்றி மற்றை யாவராலும் உடைக்கமுடிவதன்று. அஃது அக்கணேசமூர்த்தியால் உடைப்பட்டவுடன் அதினின்றும் ஓர் மயிலுண்டாகும். பின்னர் அம்மயிலின்மீது அக்கணேசமூர்த்தி ஏறிச் செலுத்தி, உனது புத்திரர்களுடைய சிறையை நீக்கியருளுவரென்று சொல்லி, வினதையிடங் கூறினர். உடனே அவளகட்டினின்றும் ஓர் முட்டை வெளிப்பட்டது. அம்முட்டையை வினதையானவள் நாள்தோறும் அன்போடு பாதுகாத்துவந்தனள். இவ்வாறு பாதுகாத்து வரும் நாளையில், ஓர்நாள் கணேசமூர்த்தியானவர் சில முனிச்சிறுர்களோடு கூடி வனத்திற்சென்று விளையாடல் செய்திருக்கையில், கறுத்தநிறத்தினையுடைய கிருஷ்ணுசுரனென்னும் ஓரவுணனவன் ஒரு தலையும், இரண்டு சிறகும், மூன்று முகமும், நான்கு செவியும், ஐந்து மருப்பும், ஆறுதோகையும், ஏழு கண்ணும், எட்டு காலும் உடைய ஓர் பட்சி ரூபங்கொண்டுஅவ்வனத்தில் வந்து சற்றேநடக்கிறதும், சற்றேயிருக்கிறதும், சற்றேபடுக்கிறதும், சற்றே பயந்து ஓடுகிறதுமாக உலாவல் செய்திருந்தனன். அதைஅங்குவிளையாடியிருந்த முனிச்சிறுர்கள் கண்டு,இதோ வொரு அதிசயமான பட்சி உலாவிக் கொண்டிருக்கின்றதென்று கணேசமூர்த்திக்கறிவித்தார்கள். அதைக் கணேசமூர்த்திகண்டு உடனே அதனைப் பிடிக்கப்போயினர். அவரோடு அம்முனிச்சிறுர்களும் சென்றனர்கள். அப்போது அப்பட்சியாகிய அசுரன் அவர்கையில் அகப்படுவதுபோல விருப்பதும், நெருங்கத் தூரத்தில் அகல்வது, நிற்பதும், போவதுமாக அளவற்ற

நாடுகளையும் மலைகளையும் கடந்துபோயினன். பின்னர் கணேசமூர்த்தியும்அவனோடு விடாமற் றொடர்ந்துபோயினர். இவ்வாறு தொடர்ந்து போகப்போக அவ்வசுரன் தமது கையி லகப்படாமற் போகவும், கணேசமூர்த்தி அதிக கோபங்கொண்டு பாசத்தை ஏவினர். உடனே அவன் தனது சுயரூபத்தோடும் வீழ்ந்திறந்தனன். முனிச்சிறுர்களெல்லாம்அவனைத் தமது கைகளினலறைந்துங் கால்களினு லுதைத்தும் அவ்வவர்கள் கோபத்தைத் தணித்துக்கொண்டார்கள்.

இப்பால் அதற்குச்சமீபத்தில் வசித்திருந்த வினதையென்பவள் அச்செய்திகளை யறிந்து முட்டையைக் கொண்டுவந்து சுவாமிக்கெதிரில் வைத்துப்பணிந்து நின்றனள். சுவாமியும் அவளது அபிப்பிராயத்தையறிந்து, தமது நகத்தினுல் அம்முட்டையைக் கீறினர். உடனே அதினின்றும் ஓர் மயிலானது ஆகாயத்தையளாவிய ஓர்பர்வதத்தைப்போல வெளிப்பட்டது. அதைக்கணேசமூர்த்தி கிருபையோடும் பார்த்தருளி அவுணர்குலங்கள் நாசமடையவுந் தேவர்குலங்கள் செழித்தோங்கவுமாக அதன் முதுகிலாரோகணித்து அதன் தாயாகிய வினதையின் முகத்தைப்பார்த்து, ஓ மாதே! உனக்கு வேண்டிய வரங்களைக்கேளென்று திருவாய்மலர்ந்தனர். அதற்கவள் மீட்டும் பணிந்தெழுந்து, சுவாமி! பாதல லோகத்திற் சிறைப்பட்டிருக்கின்ற அடியாளுடைய மைந்தர்களை விடுவித்துச் சுவாமிகள் திருவடியி லெக்காலத்தும் மாருத பத்தியை அடியாட்குக் கிருபைசெய்ய வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனள். அதற்குக் கணேசமூர்த்தி அவள் கேட்டவரங்களைக் கொடுத்தருளி, சகலமுனிவர்களும் புடைசூழ்ந்து துதிக்கும்படியாக அம்மயில்வாகனத்தோடும் தமது ஆசிர்மத்திற்குவந்து சிவபிரானையும் உமாதேவியாரையும் பணிந்து பழையபடி வீற்றிருந்தனர். அன்று முதல் யாவரும் கணேசமூர்த்திக்கு மயூரேசரென்றுந் திருநாமஞ்சாத்தித் துதித்தனர். மகாதவராஜ நிதிகளே! அத்திருநாமத்தை யாவரேனுந் துதிசெய்வார்களாயின், சகல விடர்களினின்று நீங்கி மேலான நன்மைகளைப் பெறுவார்களென்பதற்குச் சந்தேகமுமில்லை. இது சத்தியமென்று நம்பக்கடவீர்கள்.

மோதிரவுற்பவம்.

இப்பால் ஒன்பதாமாண்டில், ஓர்நாள் முன்போலவேசிலமுனிச்சிறுர்களோடு தமது மயில்வாகனத்தின் மீதேறி, ஐந்துயோசனை தூரத்திலுள்ள ஓர்வனத்திற்சென்று அங்கு மிகுந்த பரிமளத்தை

வீசுகின்ற ஓர் மலர்ப்பொய்கையைக்கண்டு அதில் ஸ்நானஞ்செய்த னர். அப்போது அத்தடாகத்தில் சில நாக கன்னியரோடும் வாசுகியி னுடைய புதல்வியானவள்ஸ்நானஞ்செய்யவந்தனள். அவள் கணேச மூர்த்தியினுடைய திருவுருவைக்கண்டு மோகித்து உடனே அவரரு கில்வந்து பணிந்தெழுந்து, என்னையாளவல்ல பெருமானே! தேவரீ ருடையபிரதாபத்தை அடியாட்குணர்த்தவேண்டுமென்று புன்னகை யோடும் பிரார்த்தித்தனள். அதற்குக் கணேசமூர்த்தி யிசைந்து, ஓ நங்காய்! நம்மை யாவரும் மயூரேசரென்று துதித்து வேண்டியவரங் களைப் பெறுவார்கள். நாம் சிவபிரானுக்கும் உமாதேவியாருக்கும் வுகந்த புத்திரனுகுமென்று திருவாய்மலர்ந்தனர். அதன்மீது அவள், சுவாமி! அடியாள் வாசுகியினுடைய புதல்வி; தேவரீர் அடியாளு டைய மனையிலெழுந்தருளி அடியாள் செய்யும் பணிகளைக் கைக் கொள்ளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனள். அப்போது முன்னர் வினதைக்குக் கொடுத்திருந்த வரத்தைக் கணேசமூர்த்தி தமதுதிரு வுள்ளத்தில் நினைத்து, அதை விரவில்முடிப்பதே கருமமென்று தனக்குள் நிச்சயித்து, அவ்வாறே உனது மனைக்கு வருகின்றோ மென்று திருவாய்மலர்ந்து அவளும் அவளோடு வந்த மற்ற நாக கன்னியரும் புடைசூழும்படியாகப் பாதலலோகத்திற் சென்றனர். உடனே யவள் கணேசமூர்த்தியை ஓர் பொற்பீடத்தெழுந்தருளச் செய்து பாங்கியரெல்லாமேவல்செய்ய பத்தியோடுபூசித்து, உயர்ந்த வஸ்திராபரணங்களால் அலங்கரித்து, தேவாமிர்தத்திற்கிணையான போசன திரவியங்களைக் கொண்டுவந்து சுவாமிக்கெதிரில் வைத்து நிவேதித்தனள். இவ்வாறு அக்கன்னிகை மிகுந்த பக்தியினுற் றமக் குச் செய்த உபசாரங்களைக் கணேசமூர்த்தி அங்கீகரித்து அவ் விடத்தினின்று நீங்கி வாசுகி யிருக்கின்ற சபைக்கெழுந்தருளினர். அப்போது வாசுகி,சுவாமி வரவைக்கண்டு எழுந்திராமலும், பணியா மலும், உபசாரஞ்செய்யாமலும் இறுமாப்புற்றிருந்தனன். அதைக் கணேசமூர்த்தி யறிந்து மிகுந்தகோபத்தோடு அவனருகிற் சென்று அவனுடைய சிரோரத்தினத்தைப் பறித்துக்கொண்டனர். உடனே வாசுகி மயங்கிப் பூமியில்வீழ்ந்து மூர்ச்சையாயினன்.அவனைப்புடை சூழ்ந்திருந்த நாகர்களெல்லாம் மனங்கலங்கி நடுங்கினுர்கள். பின்னர் கணேசமூர்த்தியானவர் சம்பாதிமுதலிய மூன்றுபட்சிராஜர்களையுஞ் சிறையினின்று நீக்கித் தம்மோடழைத்துச்செல்கின்றபோது வாசுகி மூர்ச்சை தெளிந்து சுவாமியோ டெதிர்க்க வந்தான். அவனை

எமதையன் விரலினுலெடுத்து கங்கணமாகத் தரித்துக்கொண்டு பூலோகத்திற்குப் போகும்படித் திருவுளங்கொண்டனர்.

அரைஞாணுற்பவம்.

அதற்குள் அங்கு நடந்த அவமானங்களனைத்தையும்ஆதிசேடனறிந்து மிகுந்த கோபத்தோடு நாகசேனைகளைக் கூட்டிக்கொண்டு வந்து, கணேச மூர்த்தியுடனே யெதிர்த்து யுத்தஞ் செய்தான். உடனே முன்னர் தாம் பொய்கைக் கரையில் நிறுத்திவந்த மயிலை நினைத்தருளினர். அந்நிமிஷத்தில் அந்த மயிலானது தனது சிறகின் காற்றினுல் அளவற்ற நாகர்கள் மடியும்படியாகப் பாதலலோகத்தில் வந்து கணேசமூர்த்தியருகில் நின்றது. அதன் செவியில் கணேச மூர்த்தியானவர் சில மந்திரங்களை யுபதேசஞ்செய்து, ஓ கேகயமே! நீ இந்நிமிடத்தில் நாகசேனைகளையெல்லாம்மாய்த்து, ஆதிசேடனைப் பிடித்த பிடியிற்கொண்டுவரக்கடவையென்றுஆக்கியாபித்தருளினர். உடனே அம்மயிலானது மிகுந்த கோபாக்கினியை வீசிச்சென்று சில நாகங்களை மூக்கினுற் குத்தியும் சில நாகங்களைச் சிறகினுல் மொத்தியும், சில நாகங்களைக் கால் நகங்களினுல் தத்தியும் சின்னுபின்னப்படக் கொன்று யுத்தஞ்செய்து நேர்ந்த ஆதிசேடன்மீது பாய்ந்து அவன் சரீரநடுவில் வடுப்படக்கொத்தி கவ்விக்கொண்டு கணேசமூர்த்திக்கெதிரே கொண்டுவந்துவிட்டது. உடனே அவ்வாதிசேடனை எமது கர்த்தனெடுத்து அரையில் நாணுகத்தரித்தருளினர். முன்னர் பயந்து ஓடிய நாகர்களெல்லாம் கணேசமூர்த்தியை வந்து பணிந்தனர். பின்னர் கணேசமூர்த்தியானவர் தந்தை யார்ச்சித்ததை மைந்தரு மார்ச்சித்து வருவது தருமமென்பதுபோல, சிவபிரானுர்ச்சித்த சர்ப்பாபரணங்களைத் தாமுமார்ச்சிக்கத்திருவுளங்கொண்டவராய்த் தம்மைச் சரண்புகுந்த நாகர்களையெல்லாம் அங்கதம்-குழை ஆரம் முதலியவாபரணங்களாகத் தோள்-செவி-மார்பு முதலியவிடங்களிலணிந்தருளி வாசுகியின் புதல்விக்கும் ஏனைய நாக கன்னியருக்கும் வேண்டிய வரங்களைத்தந்து சம்பாதி முதலிய மூன்று பட்சிராஜர்களுந் தம்மை புடைசூழ்ந்துவரும்படியாக மயில்வாகனத்தைச் செலுத்திக்கொண்டு பூலோகத்தை யடைந்தனர்.

முன்னர் கணேசமூர்த்தி பாதலலோகத்திற் கெழுந்தருளிய போது சுவாமியோடு விளையாடல் செய்திருந்த முனிச்சிறுர்கள், பின்னர் சுவாமியைக் காணுதவர்களாகிவனமெங்கணுந்தேடித்திரிந்து

கொண்டிருந்தார்கள். அச்சமயத்தில் கோராசுரனென்பவன் கொக்காக வுருக்கொண்டுவந்து அம்முனிச்சிறுர்களையெல்லாங் கணேசமூர்த்தியினுடைய கூட்டாளிகளென்றறிந்து அவர்களை யெல்லாமெடுத்து விழுங்கி கணேசமூர்த்தியினுடைய வரவுக்கெதிர்பார்த்திருந்தனன். உடனே பாதலலோகத்தினின்றுவரும் எமதையனை நோக்கி, அப்பாதகன் றனதுவாயைத் திறந்துகொண்டு வந்தனன். உடனே கணேசமூர்த்தியானவர் தமது பரசாயுதத்தினுல் அவனை இரண்டு துண்டாகவெட்டி தமது கிருபா நோக்கத்தாற் பார்த்தருளினர். அப்பார்வையால் அவ்வவுணன் வயிற்றுளடங்கியிருந்த முனிச்சிறுர்களெல்லாம் உயிர்பெற்றுத் துயில்விட்டெழுந்தவர்போல முகமலர்ச்சியோடும் வெளிவந்து கணேசமூர்த்தியினுடைய திருவடிகளிற்பணிந்து, முன்னொருபோது சகல வண்டங்களையுந் துளங்கக்கொத்திய விண்டுவாகிய கொக்கினைச் சினந்த சிவபிரான் குமாரராகிய இவருக்குக் கொக்கினை மாய்த்ததும் ஓர் வெற்றியோவென்று துதிசெய்தார்கள். இப்பால் கணேசமூர்த்தியானவர் அம் முனிச்சிறுர்களோடும் வனத்தினின்று நீங்கி, சிவபிரானும் உமாதேவியாருமெழுந்தருளியதிருக்கோயிலையடைந்து பணிந்திருந்தனர். அதற்குமேல் சம்பாதி முதலிய மூன்றுபட்சி ராஜர்களும் கணேசமூர்த்தியினிடத்தில் விடைபெற்று தமது தந்தையாகிய காசிபமுனிவரையுந் தாயாகிய வினதையையும் பணிந்து கவலையற்ற மனதோடு சுகமுற்றிருந்தார்கள்.

பத்தாமாண்டில் காரளன் விகாரனென்னும் இரண்டசுரர்கள் காட்டுப்பன்றியாகவும் காட்டெருமையாகவும் உருக்கொண்டு கணேசமூர்த்தி விளையாட்டயருமிடத்தில் வந்து ஆர்ப்பரித்தார்கள். ஆயினும் முன்னொருபோது மூவுலகத்தையு மளந்த விண்டுவாகிய பன்றியைக்கடிந்த சிவபிரானுக்கும், அண்டங்களெல்லாம் நடுங்கும்படிவந்த ஓரவுணனுகிய எருமையை வென்ற உமாதேவியாருக்கும் அருமைப் புதல்வராகிய கணேசமூர்த்தியானவர் இக்காட்டுப்பன்றியுங் காட்டெருமையுமாக வந்த அவுணர்மாயைக்கஞ்சுவரோ?உடனே அவ்விருவர்மீதுந் தமது பாசத்தைவிடுத்து மாய்த்து, முன்னர் பிரமனுடைய கமண்டல தீர்த்தத்தினுலுண்டான நதியில்ஸ்நானஞ்செய்தருளினர். அச்சமயத்தில் பராசமுனிவர்வந்து கணேசமூர்த்தியைப் பணிந்தெழுந்து அளவற்ற வரங்களைப் பெற்றுப்போயினர். அத்தினமே காற்கியமுனிவரும் வந்து பணிந்து தமக்குப் பரமஞானத்தை யுப

தேசிக்கும்படி பிரார்த்திக்க, அதற்குக்கர்த்தன் கிருபைசுரந்து தமது மந்திரத்துளடங்கிய பதி பசு பாசங்களி னுண்மையை அவருக்குப தேசஞ் செய்துகொண்டிருந்தனர். அச்சமயத்தில் ஊர்த்தனென்னும் ஓரவுணன் புலியாக வுருக்கொண்டு வந்து வெளியில் விளையாடல் செய் திருந்த முனிச்சிறுர்களைப் பிடித்துத்தின்று சுவாமியினுடைய சந்நிதி யைநோக்கிச்சென்றான். அதை முன்னர் அகிலமுழுவதும் நடுங்கும் படிவந்த புலியை உகிரினல் வகிர்ந்தருளிய சிவபிரானுடைய குமாரர் கண்டு, அவனுடைய நாசியையுஞ் செவிகளையுமறுத்தெறிந்து பற்களை யுதிர்த்து, இதைப்போய் உன்னையேவிய தலைவனுக்கு அறிவிக்கக் கடவையென்று விடுத்துத் தாம்மயில்வாகனத்தின் மீதாரோகணித்து இந்நிமிடத்தில் புலியினலிறந்தவர்களையும், எமனையும் இங்ஙனம் கொண்டுவரக் கடவையென்று தமதுபாசத்திற் காக்கியாபித்தனுப் பினர். அவ்வாக்கினையைச்சிரமேற்கொண்டு அப்பாசமானது, அதிக வேகத்துடன் சென்று புலியால் விழுங்கப்பட்ட முனிச்சிறுர்களை யெல்லாமழைத்தும் யமனை இறுகக்கட்டிக்கொண்டும் வந்துவிட்டது. அப்போது யமனுனவன் கர்த்தனைப் பலமுறை பணிந்தெழுந்து, சுவாமீ! அடியேன் தேவரீருக்குயாதொருஅபராதமுஞ்செய்ததில்லை. அந்தக் கொடுமையான அசுரனுற் கொல்லப்பட்ட சிறுவர்கள் எனது லோகத்திற்கு வந்தார்கள். எவ்வகைப்பட்ட மேலானதேவர்களா யினும் அவர்களைக் காலமுடிவில் சரீரத்தைவிட்டு நீக்கத்தக்க ஆதி பத்தியம் அடியேனுக்கிருப்பது தேவரீருடைய செயலேயன்றி அடி யேற்கோர் சுதந்தரமுண்டோ? ஆதலால், சுவாமிகள் அடியேனைக் கோபியாது அடியேன்அறிவின்மையால் தேவரீருக்குஏதேனும்குற்ற மிழைத் திருந்தேனுயின், அதனைப்பொறுத்துக் காத்தருளவேண்டு மென்று வணங்கியிரந்தனன். அதற்குக் கணேசமூர்த்தி மனதிரங்கி அவனைத் தமது பாசக்கட்டினின்று நீக்கி, ஓகூற்றனே! இன்றுமுதல் நமக்கு அடியாராயுள்ளாரைப் பிடிப்பையேல் உனது அதிகாரமுஞ் சரீரமும் உடனே அழிவெய்தும். இதனையறிந்து நடந்துக்கொள்ள கடவையென்று திருவாய்மலர்ந்து அவனுக்கு விடைகொடுத்தனர். உடனே எமனுனவன் இன்று உயிர்தப்பிப் பிழைத்தோம் பிழைத் தோமென்று ஓடித் தனது லோகத்தை யடைந்தனன். அதற்கு மேல் கணேச மூர்த்தியானவர் காற்கிய முனிவருக்கு அத்தத்துவப் பொருள்களைப் பூரணமாக வுபதேசித்து அளவற்ற வரங்களோடும் அவருக்கு விடை கொடுத்து தமது அருமைக் குரவர்களையடைந்து வீற்றிருந்தருளினர்.

இப்பால், முன்னர் மூக்கையுஞ் செவிகளையும் பற்களையுமிழந்த ஊர்த்தகெசனென்னும் அவுணன் மனவருத்தத்துடன் தனதரசனாகிய சிந்துராசனிடத்திற் சென்று, கர்த்தனே! சிவகுமாரனாகிய கணேசனென்பவன் என்னை இவ்வாறு அவமானஞ் செய்தனுப்பினனென்று முறையிட்டான். அச்சமயத்தில் சிந்துராசனுக்குயிர்த் துணையாயிருக்கும் சில தூதர்கள் அவனைப் பணிந்தெழுந்து, ஆண்டவனே! தேவரீர் விடுத்தருளிய அளவற்றபேருந் தினந்தினம் ஒவ்வொருவராய் அனேக மாயைகளைச்செய்துவந்தனர். அவ்வாறு செய்தும் அக்கணேசனை வெல்லுவதற்குச் சக்தியில்லாமல் அனைவருமாண்டனர். இனிக் காலதாமதஞ் செய்யாமல் நமது சேனைகளோடுஞ் சென்று அவனை வெல்லுவதே கருமமென்று சொன்னார்கள் அதற்கு சிந்துராசன் மிகுந்த கோபங்கொண்டு தனது சிங்காதனத்தைவிட்டு சகல சேனைகளும் யுத்தத்திற் காயத்தமாயிருக்கும்படி உத்தரவு செய்தான். அப்போது அமைச்சர்கள் அவனைப் பணிந்து, ஆண்டவனே! இப்போது நமக்கு என்ன தாழ்ச்சிகள் நேர்ந்தனவென்று சிம்மாதனத்தை விட்டிறங்கினீர்? விண்டுவாதி தேவர்கள் தேவரீர் சிறையிற் கட்டுண்டிருக்கின்றனர். மூன்று லோகங்களுந் தேவரீருடைய ஆணையிலடங்கின. மேலுங் காட்டில் வசிக்கின்ற கணேசனும் நமது காவலைக் கடந்து வந்தவனல்லன். ஆயினும் முன்னர் நடந்திருக்கின்ற விசேடங்களால் அவனைச் சத்துருவென்றெண்ணி இளமைப் பருவத்திற்றானே அவனைக் கொல்லுவதற்கு அளவற்ற வீரர்களை யனுப்பினேம். அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் பூமியையும் ஆகாயத்தையும் வெல்லவல்ல பராக்கிரமும் மகத்துவமுமுடையவர்களாயிருந்தும், அவர்களையெல்லாம் அச்சிறுவன் ஒருவனே தனது கண்ணினாலும், மூக்கினாலுங், காலினாலுங், கையினாலும், மேலான பலவகைப்பட்ட ஆயுதங்களினாலும் மாய்த்துவிட்டனன். அவனே தான் ஒருவனாகவும், வயதில் அதிக பாலியனாகவும், பராக்கிரமத்திற் சிறந்தவனாகவுமிருக்கின்றான். அப்படிப்பட்டவனை வெல்லுவதற்குத் தக்க வுபாயத்தை யாலோசித்து நடத்தவேண்டும். ஆதலால், கனலாசுரனென்பவன் சகல மாயையினும் வல்லவன். யுத்தத்திற் சாகாவரம் பெற்றவன். தேவரீருக்குச் சமமான புசபலபராக்கிரமத்தையுடையவன். அத்தன்மையானவனைச் சகல சேனைகளோடுங் கூட்டி முன்னர் அனுப்புவித்து, அவன் செய்யும் யுத்தத்தில் எதிரியால் நடக்கும் காரியங்களையறிந்து, அதற்கு மேலான

காரியங்களை யாம் யோசித்து நடத்தவேண்டு மென்று சொன்னார்கள். அவ்வாறமைச்சர்கள் சொல்லி முடியுமுன் சிந்துராசன் அருகிலிருந்த கனலாசுரனுக்கு இரதகஜ துரக பதாதிகளும் வஸ்திராபரணங்களும் அளவற்றனவாகக்கொடுத்து, ஓ சுத்த வீரனே! சிவகுமாரனாகிய கணேச னென்பவன் வயதிற் சிறியவனாயினும், யுத்தத்திற் பெரியவனாய் நம்மவர்களையெல்லாம் மாய்த்துக்கொண்டு வனத்தில் வசித்திருக்கிறான். நீ இங்கிமிடத்தில் அவன்மீது படையெடுத்துக்கொன்று யுத்தஞ்செய்து ஜெயம்பெற்று வரக்கடவை யென்று சொல்லினான். அதைக்கேட்ட கனலாசுரன், இதுகாறும் என்னையனுப்பாதிருந்த காரணமென்ன? இப்டவுமென்ன அவனைக்கொல்லவா? அல்லது கைப்பிடியாகப் பிடித்து வருகவா? வென்று சொல்லிமிகுந்த குதுகுலத்துடனே அரண்மனைக்கு வெளியே வந்தனன். உடனே கவனமாய்ப் பாயவல்ல குதிரைகளைப் பூட்டிய அளவற்ற இரதவீரர்களும், அண்டரண்ட புவனங்களையும் நடுங்கச்செய்யவல்ல அனேக கஜவீரர்களும் வாயுவேகத்திலும் விரைவாகச்செல்லவல்ல எண்ணற்ற துரகவீரர்களும், மிக்க பராக்கிரமத்தோடு நவநவமாய்ப் போர் செய்யவல்ல கணக்கற்ற பதாதி வீரர்களும் நெருங்கினார்கள். கவிகை, கொடி, பிச்சம் முதலிய சின்னங்கள் ஆகாய வெளியை மறைத்தன. இரணபேரி, ஜெயபேரி, வெற்றிச் சங்கம் முதலிய வாத்தியங்கள் கடலோசையை யடக்கின. இவ்வித ஆடம்பரங்களோடு பன்னிரண் டக்குரோணிச் சேனைகள் புடைசூழ்ந்து வரும்படியாகக் கனலாசுரனானவன் யுத்த சன்னத்தனாய் நவரத்தினத் தேரிலேறித் திரிசந்தி க்ஷேத்திரத்தை யடைந்து நாற்றிசைகளினும் தனது சேனைகளை முற்றிகையிட்டனன். அதையங்கிருந்த முனிவர்கள் கண்டு சிங்கவேற்றைக்கண்ட யானைக்கூட்டம்போலப் பயந்தோடிச் சிவபிரானுடைய திருவடிகளிற் சரணடைந்து, சுவாமீ! கமலாசுரனுக்குச் சரியான கனலாசுர னென்பவன் சிந்துராசனுடைய ஏவலாற் படையெடுத்து வந்திருக்கின்றனன். மூவுலகங்களினும் தீங்கு செய்பவன் இவனேயன்றிவேறில்லை. சுவாமிகள் இப்பாதகனைவிரைவிற்சங்கரித்து எளியேங்களைக் காத்தருளவேணுமென்று பிரார்த்தித்தார்கள். அவர்களைச் சிவபெருமான் கிருபையோடு பார்த்தருளி, ஓ முனிவர்களே! நீங்களவனைக்குறித்து அஞ்சாதீர்களென்று கையமர்த்தி மயூரேசரையழைத்துக் கனலாசுரனென்பவன் யுத்தஞ் செய்ய வந்திருக்கின்றனன். அவனை நீ சென்று சங்கரித்துவருவாயென்று சொல்லித்

தமது கையிலிருந்த சூலாயுதத்தை அவருக்குக் கொடுத்தருளினர். உடனே மயூரேச சிவபெருமானையும், உமாதேவியாரும் பணிந்து, மயில்வாகனத்தின்மீதாரோகணித்து, யுத்தத்திற்கு வேண்டிய நால் வகைப்படைகளையும் மனதினுற் சிருட்டித்து அவைகள் தம்மைப் புடைசூழ்ந்துவரக்கட்டளையிட்டு, நாற்றிசைகளினுஞ் சூழ்ந்து முற்றுகையிட்டிருக்கின்ற அசுரசேனைகட்குள்ளே புகுந்தனர். அப்போது சிவபிரான் உமாதேவியாரோடும் ரிஷபவாகனத்திலேறி பூதகணங்கள் புடைசூழும்படியாக ஆகாயமார்க்கத்தில் வந்து, தமது புதல்வர் செய்யும் யுத்தத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர்.

இப்பால் பூதசேனைகளும்அவுணசேனைகளுங் கைகலந்து போர் செய்யும்போது, தேவசேனைகட்கு அதிக கோபமுண்டாகி அவுண சேனைகளையெல்லாம் அதாகதப்படுத்தினர்கள். அதைக் கனலாசுரன் கண்டு மனந்தாளாமல் தானே மயூரேசருடைய சேனைகளின்மீது பாய்ந்து சிலரைவெட்டியுஞ், சிலரைக் குத்தியும், சிலரை யெறிந்தும், சிலரைமோதியும், சிலரைப்பிடித்தும், சிலரைக்கட்டியும், சிலரைக் கீழேதள்ளியும், சிலரைமுறித்தும், சிலரைக்குட்டியும், சிலரைத்தடி கொண்டடித்தும் சின்னபின்னப்படுத்தினன். அப்போது பூதப் படைகளுள் அளவற்றபேர் மாய்ந்துபோனர்கள். அளவற்ற கவந்தங் களாடல் செய்தன. எங்கும் அலகைக் குழாங்கள் நெருக்கி வெற்றி பாடின. இரத ஓட்டங்கள்மாறி உதிர ஓட்டங்கள்பெருகின. நாய் நரி கழுகு முதலியன சமர்க்களமெங்குங் கூடி விசயங்கூறின. இவ் வாறு பூதப்படைகள் மடிந்துகிடப்பதை மயூரேசர்கண்டு, தமது வில்லை வளைத்து அளவற்ற பாணங்களைத்தொடுத்து, கனலாசுரனு டைய படைகளையெல்லாம் பொடியாக்கி, அவனுடைய தேரை ஒடித்து, அவன் கவசத்தையும் அறுத்துத் தள்ளினர். அதன்மேற் கனலாசுரன் ஒரு குதிரையின்மீதேறி மிகுந்த வீராவேசத்துடன் நாகாஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்தனன். அதை மயூரேசர்கண்டு தமது வில்லில் கருடாஸ்திரத்தைத் தொடுத்து அதிக விரைவாகப்பிரயோ கித்தனர். அப்பாணம் வெளிப்பட்டவுடனே கனலாசுரன் விடுத்த நாகாஸ்திரத்தைச் சின்னபின்னப்படவாட்டி, மேலுமேலும் அப் பாதகன் எடுத்து விடுகின்றபாணங்களை யெல்லாம் அறுத்து, அவ னேறிநடாத்துகின்ற குதிரையைக்கீழே தள்ளி மீட்டும் மயூரேச ருடைய திருக்கரத்திலமர்ந்தது. அப்போது கனலாசுரன் திகைத்து, அக்கனேசனை அஸ்திரசஸ்திரங்களால் வெல்வது மிகவுமரிதென்று

நினைத்தவனாய் உடனே ஆகாயமார்க்கத்திற் சென்று திரிலோகங் களும் நடுங்கும்படியாக முறை முறையாய் அளவற்ற மாயைகளைச் செய்திருந்தான்.

அதை மயூரேசரறிந்து தமதுகரத்திலேந்திய பாசத்தைவிடுத்த னர். அப்பாசமானது அளவற்ற மாயவடிவங்களைக்கொண்டுசென்று அவன்செய்துவரும் மாயைகளையெல்லாமழித்தது. பின்னர் கனலா சுரன் வாளாயுதத்தோடு ஏகனாய்வந்து சுவாமியை அழைத்தான். அப் போது சுவாமியும் ஓர் வாளாயுதத்தையேந்தி அவன் வீசுதலையெல் லாம் விலக்கி அவனுடைய தோளிலொன்றை யறுத்துக்கீழே வீழ்த் தினர். உடனே அறுத்தவழியினின்றும்பெருகிய உதிரத்திலே அவ னைப்போன்ற அளவற்ற அவுணவீரர்கள் உண்டானார்கள். அதை மயூ ரேசர்பார்த்து, தமது நெற்றிவிழியைச் சிறிதுவிழித்துப்பார்த்தனர். உடனே உதிரத்தினின்றும் உண்டான அவுண வீரர்களெல்லா மெரிந்துநீறானார்கள். அதைக்கனலாசுரன் பார்த்துக்கோபித்து மயூ ரேசர்மீது ருத்திராஸ்திரத்தை யெடுத்து மந்திரபூர்வகமாகப்பிரயோ கித்தனன். அந்த ருத்திராஸ்திரமானது சகலலோகங்களையு மழித் துக்கொண்டு ஆகாயமார்க்கத்தில் வர, அதை மயூரேசர் கண்டஞ்சா மல் இங்கேவருகவென்றழைத்துத்தமது அம்புபெய்தூணியி லடக்கி னர். அப்போது கனலாசுரன் ஆலகாலத்தைப்போலச் சீறித்தண் டாயுதமேந்தி யெதிர்க்கவந்தான்.

அச்சமயத்தில் மயூரேசர் தமது கரத்திலேந்திய சூலாயுதத்தை நோக்கி நீ இங்கிமிடத்தில்அனலாசுரனை நீறாக்கி மீளக்கடவையென்று விடுத்தனர். அவ்வாறேஅச்சூலமானதுசென்றுஅவனைநீறாக்கிஆகாய கங்கையில் ஸ்நானஞ்செய்து மயூரேசருடைய திருக்கரத்திலமர்ந் தது. உடனே மயூரேசரானவர் வெற்றிமாலை சூடிக்கொண்டு யுத்தத் தில்மடிந்த பூதசேனைகளையெல்லாமெழுப்பித் தமதிருக்கையை யடைந்தனர். அவரைச் சிவபிரான் மகிழ்ச்சியோடு ஆலிங்கனஞ் செய்து, அளவற்ற வரிசைகளையளித்தனர். முனிவர்களெல்லாஞ் சுவாமியைப் பணிந்தெழுந்து வேண்டியவரங்களைப் பெற்றுத் துயர மற்றிருந்தார்கள்.

இவ்வாறு மயூரேசர் கனலாசுரனோடு யுத்தஞ்செய்து வெற்றி பெற்று முனிவர்களுடைய துன்பங்களை நீக்கி ஆனந்தமுற்றிருக்க, இவ்விருத்தாந்தங்களை எல்லாஞ் சிலதூதர்கள் வாய் குழற உடல்

வெயர்க்கச் சென்று சிந்துராஜனுக்கறிவித்தார்கள். அதைக்கேட்ட மாத்திரத்தில் சிந்துராஜன் மரம்போல பிரமித்து நின்று மனதில் மிகுந்த கிலேசங்கொண்டு இனிமேல் கனலாசுரனுக்கு நிகரான வீரனைக் காணப்போகின்றோமோவென்று துக்கித்து, இனியென்ன செய்யலாமென்றெண்ணி கணேசனுடைய வல்லமையைப் படையெடுக்காதவண்ணமே அடக்கத்தக்க உபாயம்யாதென்று தனக்குள் ஆராய்ந்து உலகத்திற்கெல்லாம் உபகாரஞ் செய்துவருகின்ற சகல தேவர்களும் நமது வசமாயிருத்தலால், இனி அவர்கள் செய்கையை நிறுத்தி விடுவோம். அவ்வாறு நிறுத்துவோமாயின் நமது சத்துரு எவ்வாறு நிர்வகிக்கவல்லனென்று நிச்சயித்து, சூரியனைக் கூவி, நீ சத்துருவிருக்கின்றவிடத்தில் உனது கிரணங்களைப்பரப்பவேண்டாமென்று திட்டஞ் செய்து, சந்திரனை யழைத்து, நீ மயில்வாகனத்தையுடைய கணேசனிருக்கின்ற வனத்திலே உன்னுடைய கிரணங்களை வீசாதிருவென்று உத்தரவுபண்ணி, அக்கினியைநோக்கி, நீ சிவகுமாரனிருக்கின்ற வனத்திலுள்ள உனது சுவாலைகளையெல்லாம் இங்கே வரக்கடவையென்று ஆக்கியாபித்து, இந்திரனைப் பார்த்து, நீ கணேசனிருக்கின்ற காட்டிலே மழைபெய்ய வொட்டாமல் போகங்களை நிறுத்தென்று கட்டளையிட்டு, வருணனைக் கூவி, நீ விநாயகனிருக்கின்ற வனத்திலுள்ள தண்ணீரை யெல்லாம் வாங்கிக் கொள்ளென்று உத்தரவு செய்து, வாயுவை யழைத்து, நீ உமாபுத்திர னிருக்கின்ற வனத்திலே வீசாமலிருவென்றும் ஆக்கியாபனை செய்தனன். பின்னர் இவர்களெல்லாம் அவனுக்குப் பயந்து அவன் சொன்னவாறெல்லாஞ் செய்து வந்தார்கள். இவ்வாறு சூரியனுஞ் சந்திரனுங் காயாமலும், அக்கினியில்லாமலும், சலமில்லாமலும், வனத்தில் ஒரு காரியமும் நடவாதிருப்பதினால் முனிவர்களெல்லாம் மயூரேசரிடத்தில் வந்து பணிந்தெழுந்து, சுவாமி! சூரியன் முதலிய தேவர்களாற் செய்யுந் தொழில்களில் ஒன்றேனும் நடவாதிருப்பதினால் அடியேங்கள் யாதொரு கருமமுஞ் செய்வதற்கிடமில்லாதிருக்கின்றனவென்று முறையிட்டார்கள். அதை மயூரேசர் கேட்டு, இது சிந்து செய்த காரியமென்றெண்ணித் தமது மூன்று விழிகளையும் நெறித்துப் பார்த்தனர். உடனே வலது விழியினின்று சூரியனும், வாயுவும், மேகமுந் தோன்றின. இடது விழியினின்று அக்கினி முதலானவைகள் தோன்றி எங்கும் பரவியிருந்தன. முனிவர்களெல்லாமானந்தங்கொண்டு நித்திய கன்மாதிகளைக் கிரமப்படி

நிறைவேற்றிவந்தார்கள். பின்னர் கணேசமூர்த்தியானவர் சிந்துவோ இவ்வளவு தீங்குகளை நம்மிடத்திற்செய்யவல்லவனென்றுகோபித்து, சிவபிரானையும் உமாதேவியாரையும் பணிந்து எதிரில் நின்றனர். அக்குறிப்பினைச் சிவபிரானறிந்து முகமலர்ச்சியோடுங் கணேசமூர்த்தியைப்பார்த்து, மைந்தனே! எல்லாத்தீங்குகளையும் இடைவிடாது செய்துவருகின்ற சிந்துவைச் சங்கரித்து தேவர்களுடைய சிறையினை நீக்கி அவரவர்கள் பதவிகளை அவரவர் அடையும்படிச் செய்யென்று உத்தரவு செய்து, அளவற்ற பூதப்படைகளையுங் கணநாதர்களையுந் துணைகூட்டியனுப்பினர். இப்பால் மயூரேச மூர்த்தியானவர் சுப்பிரமணியர் - வீரபத்திரர்-நந்தி - இலம்பகர்னன் - இரணியகருப்பன் - அரன்-சோமன் -புட்பதந்தன் -பிரமதன் -பிருக்கி -இரத்தலோசன்-தாவானலன்-பஞ்சானனன்-சங்கன்- விகடன்-சபலன்-சாமளன்-பூதராசன் முதலான படை வீரர்களையும், ஏழுகோடி பூத வீரர்களையுந், தந்தை கொடுத்தருளப்பெற்று மீட்டும் அவர் திருவடிகளில் முறைமைப்படி பணிந்தெழுந்து கோவிலுக்கு வெளியே வந்தனர். உடனே தம்மைச் சுப்பிரமணியர் முதலான வீரர்கள் பூதகணங்களோடும் வந்து பணிந்தார்கள். அவர்கட்கு விநாயகமூர்த்தி தனித்தனி இரதங்களிலேறிவரக்கட்டளையிட்டு, மயில்வாகனத்தோடும் முனிச்சிரூர்களோடும் மகமேருவை நிகர்ந்த மற்றொரு இரதத்தில் தாமாரோகணித்தனர். சில பூதர்கள் வெண்சாமரை வீசினார்கள். சில பூதர்கள் ஆலவட்டமசைத்தார்கள். சிலபூதர்கள் தவளக்கொடைபிடித்தார்கள். சில பூதர்கள் கட்டியங் கூறினார்கள். பானுகம்பன் தனது ஆயிரம் வாய்களினும் ஆயிரம் தவளச்சங்கங்களை வைத்து அண்டங்களெல்லாமதிரும்படிமுழங்கினன். இவ்விதவைபவங்களோடு அகிலகாரணராகிய விநாயகப்பெருமான் வழிக்கொண்டு கொடித்திரள்களினாலும் வாத்திய வோசைகளினாலும் விமான நடைகளினாலும் அளவற்ற வனங்களுஞ் சமுத்திரங்களும் மலைகளும் ஒன்றாகக்கூடி வருவது போலத்தமது சேனைகளை நடத்திக்கொண்டு சென்றனர். அப்போது சிந்துராஜனுடைய ஏவலினால் இலக்கமசுரர்கள் வழியில் வந்தெதிர்த்தார்கள். அவர்களையெல்லாம் முன்னணியிற் செல்கின்ற சில பூதர்கள் உதைத்தும் துவைத்தும் நீறாக்கியுஞ் சென்று கண்டக நகரத்தைச் சமீபித்தனர். உடனே அக்கண்டகநகரத்திற்கு ஒரு யோசனைதூரத்தில் மயூரேசமூர்த்தியானவர் சுப்பிரமணியர் முதலானவர்களோடும் மற்ற பூதப்படைகளோடு மிறங்கித் தருமசாத்திரவிதிப்படி ஒரு தூதனை சிந்துராசனிடத்தில் முன்னதாயனுப்பிஇனியேனுந்தேவர்களுடையசிறையைநீக்கிக்கிரமத்தோடிருக்கும்படிசொல்லுவிப்போம்.

அதற்கவன் இணங்கானுயின் உடனே யுத்தமுகத்தில்அவனைச் சங்கரிப்போமென்று தமதுதிருவுள்ளத்தில்நினைந்தருளி,ஆலோசனைகளிற் சிறந்த புட்பதந்தனைக்கூவி, ஓ நிபுணனே! துன்மார்க்கனுகிய சிந்துவினிடத்தில் முன்னதாக ஓர் தூதனை யனுப்பிப்பார்ப்போம். அவன் இனியேனும் நன்மார்க்கத்திற்கு வாராவிட்டால் அவனேடு யுத்தஞ்செய்து சங்கரிப்போம். ஆதலால் இங்கிருக்கின்ற கணநாதர்கட்குள் தூதுபோகத்தக்கவன் யாரென்று வினவினர். அதற்கவன் கணேசமூர்த்தியைப் பணிந்து, சுவாமி! தேவரீர் திருவவதாரஞ்செய்தருளிய நாள் முதலாகத் தினந்தோறுந் தேவரீருடைய திருக்கரத்தினுலழிந்த அசுரர்கள் ஆயிரத்தினு மதிகமாகவே யிருப்பார்கள். அவர்களல்லாமல் வீரத்திற் சிறந்த கனலாசுரனும் மேலான யுத்தங்களைச் செய்துமாண்டான். இவை யனைத்தையும் அச்சிந்து நாள்தோறு மறிந்திருந்துந் தேவரீருடைய பராக்கிரமத்தைத் தெரிந்துகொண்டவனல்லன். தேவரீர் கிருபையினுல் நீதி முறைமைப்படி ஓர் தூதுவிட்டு நன்மார்க்கங்களைப் போதிப்பித்தாலும் அக்கொடியவன் வழிக்கு வருவானல்லன். அதுவுமன்றிப் பராக்கிரமத்திற் குறைந்தவர்கள் தம்மின்வலியாரிடத்தில் யோக்கியரான தூதர்களையேவி இனியவார்த்தைகளினுலுந், திரவியங்களினுலுஞ்சிநேகஞ் செய்துகொள்வது முறைமையாகும். பராக்கிரமத்திற் சிறந்தவர்கள் தம்மின் மெலியாரைத் தண்டிப்பதே முறைமையாகும். அவ்வாறிருந்தும் தேவரீர்மிகுந்த கிருபையினுல் அப்பாதகனிடத்து ஓர் தூதுவனை அனுப்பும்பட்சத்தில் அத் தூதுவனுனவன் தனது சொல்லுக்கு ஒருவேளை அப்பாதகன் இணங்கி வரானுயின் உடனே அவனை மேலிடவொட்டாமற் சீறி வதைசெய்து மீட்டு மிங்ஙனம் வந்து சேரத்தக்கவனுக யிருக்கவேண்டும். இப்போது இங்கிருக்கின்ற வீரர்களுள் மிகுந்த பராக்கிரமசாலியாகிய அச்சிந்துவைக்கொன்று வெற்றிபெற வல்லவர் சுப்பிரமணியதேவர் ஒருவரேயாகும். அவர் தேவரீருக்குத் தம்பியாதலால் அவரைத் தூதனுப்புதல் மரபன்று. வீரபத்திரக்கடவுளை யனுப்பினுல் அக்கொடியவனிருக்கு மிடத்திற் போகு முன்னமே எதிர்கண்ட சூரர்களையும் ஊரையுஞ் சுட்டு நீருக்கித் தமது மனத்தில் நினைத்த வண்ணமெல்லாஞ் செய்துவிடுவர். அப்பால் தேவரீர் நினைத்தருளியபடி முடியாது. அர்த்தலோசனன் - பிரமதன் - பிருங்கி - பூதராசன் - நந்தியென்றுசொல்லப்பட்ட இந்த அறுவரும் யுத்தஞ்செய்ய வல்லவர்களே எனினும், தூது செல்வதற்கு இசைந்தவரல்லர். ஆனல் சுவாமிகளுடைய

கட்டளையைத் தடுக்கமாட்டாது. சென்றாலும், இப்போது கூறிய மிகுந்த பராக்கிரமத்தினையுடைய இந்த அறுவர்களுக்குள் நந்தி தேவர் மாத்திரஞ் சொன்னபடிச்சென்று நல்ல பாங்கோடு பேசி மீண்டுவருவர்; பூதராசனேவென்றால், போனவுடன் பட்டணத் தைச் சுட்டெரித்துப் போடுவன். அடியனேவெனில், அப்பாதகனு டைய சுற்றத்தினரெல்லாமலறும்படி அளவற்ற தீமைகளை நடாத்தி வருவேன்; அர்த்தலோசனனாயின், செய்யத்தகாத காரியங்களாய் ஆண்சிறை பெண்சிறைபிடிப்பான்; பிரமதனேவெனில், அசுரர்களைக் காணுமுன்னமே அவர்களையெடுத்தெழுந்துவிழுங்குவன்; பிருங்கியும் அவ்வாறே அவ்வசுரர்களுடைய குலத்தையெல்லாம் எரித்துநீறாக்கு வன்; ஆதலால் நந்திதேவரே அச்சிந்துவினிடத்திற்போகவும் பேசவுந் திராணியுள்ளவர்; ஒருவேளை சத்துருக்கள் தீங்குசெய்ய நேர்ந்தாலும் அதற்கு இளையாமல் எதிர்த்தவர்களோடு யுத்தஞ்செய்யவும், மாய்க்க வும் வல்லவர் அவரேயாகும். இப்பால் சுவாமிகளுடைய திருவுளம் எவ்வாறோவென்றுசொல்லினன். இவையனைத்தையும் மயூரேசர்கேட் டருளி, ஓ புட்பதந்தனே! நீசொன்னதெல்லாந் தக்கதேயென்று சந் தோஷித்து, உடனே நந்திதேவரை யழைத்து, ஓ! சிலாதரன் மைந் தனே! நீ அவுணபாதகனாகிய சிந்துவினிடத்திற் சென்று, அடா மூடனே உனக்குச் சிவபிரானளித்தருளிய வரத்தோடு மிருக்க வேண்டுமாயின் இந்நிமிஷத்தில் தேவர்களைச் சிறையினின்று விட்டு விடக்கடவை. அவ்வரத்தையும் உயிரையும் இழக்கவேண்டுமாயின் இப்போதே யுத்தத்திற்கு வரக்கடவையெனச் சொல்லிவாவென் றனுப்பினர்.

இப்பால் விநாயகக்கடவுள் திருவாய்மலர்ந்தருளியதனை நந்தி தேவர் மிக்க பயபக்தியோடுங்கேட்டு, மயூரேசரைப் பணிந்தெழுந்து சிவபிரானையும் உமாதேவியாரையு மனத்திற்றியானஞ்செய்து, அவ் விடத்தை நீங்கிச் சூட்சுமரூபத்தோடுஞ் சிந்துராசனுடைய கொலுச் சபைநெருங்கி, அங்கு அவனிற்றும் தாழாமலிருக்குமாறு அவன் சிம்மாதனத்தினும் மேலான பிரகாசத்தோடு ஓர் சிம்மாதனத்தைத் தமது மனதினாற் சிருட்டித்து, அதில் அவன் வீற்றிருக்கின்ற பராக் கிரமத்தினும் அதிகமான பராக்கிரமத்தோடும் தாம்வீற்றிருந் தனர். இவ்வாறு நந்திதேவர்வந்து வீற்றிருப்பதைச் சிந்துராசன் பார்த்து அளவற்ற காவல்களைக்கடந்து நமக்குமுன் சிங்கவேற்றி னைப்போல இவன் இங்கு வந்திருப்பது மிக நன்று, மிக நன்றென்று

அதிசயித்து, அடங்கற்கரிய கோபத்தோடு நீயார்? எங்ஙனமிருக்கின்றவன்? இங்கு யாது காரியமாக வந்தனை? யென்று கேட்டனன். அதற்கு நந்திதேவர் சொல்லுவார்: அரசனே! யாம் அந்தமுமாதியுமில்லாத மயூரேசருடைய தூதன்; நம்மை உலகத்தார் நந்தியென்று சொல்லுவார்கள்; நாம் உன்னிடத்தில் வந்த காரியத்தையும் சொல்லுகின்றோம். ஞாபகமாய்க்கேள்! செல்வமிருக்கின்றவர்களிடத்திற்றெளிவான அறிவிராதென்று சொல்லும் வாக்கியத்தின் பொருளை உன்னிடத்திலும், உனது மந்திரிகளிடத்தினுமிருக்கக்கண்டோம். அஃதெவ்வாறெனில், நீ அருமையாகிய தவங்களைச்செய்து அழியாத வரங்களையும் அளவிடற்கரிய போகபாக்கியங்களையும் பெற்றனை. அவ்வாறு பெற்ற அந்தோ! அவைகட்குரிய வேதமார்க்கங்களில் நின்று அவைகளை யழியாமற் பாதுகாத்து என்றைக்கும் வாழ்ந்திருக்க எண்ணமற்போயினை. நீதானப்படியாயினும், உனது பாக்கியங்களை எல்லாஞ் சந்தோஷத்துடன் உண்டனுபவிக்கின்ற மந்திரிகளென்று சொல்லப்பட்ட பாவிகளும், கொடுங்கோல் செலுத்துகின்ற உன்னை அக்கோணலினின்று நீக்கி நெடுங்காலம் வாழும்படியாக உனக்கிதமான வசனங்களைக்கூறித் தெளிவிக்காமற் போனார்கள்.

இதுகாறும் இவ்வாறே காலங்கழித்து வந்தனை. இறந்த காரியமிருக்க இனிமேலாயினுந் தேவர்களையும் முனிவர்களையுஞ் சிறையினின்று நீக்கி நீதி தப்பாமல் வேதநெறியை யாதரித்துக்கொண்டு இப்போது கிடைத்திருக்கின்ற பாக்கியத்தில் நீடூழி வாழ்ந்திரு. இதை உனக்கறிவிக்குமாறே எமது பெருமான் அனுப்பினர். இக்கருத்து உனக்கில்லாமல் தேவர்களெல்லாம் நகைக்கும்படி மாண்டு போகக் கருத்திருக்குமாயின்; இந்நிமிஷத்திலேயே நால்வகைப்படைகளோடும் யுத்தத்திற்கு வரக்கடவை இந்த நகரத்திற் கொருயோசனை தூரத்தில் எமதுகர்த்தர் இத்தினம் வந்திறங்கி யிருக்கின்றனர். நீயும் அங்குவந்து அவரைக்காணென்று சொல்லினர். இவையனைத்தையுஞ் சிந்துராசன்கேட்டுக் குலுங்க நகைத்து அனற்பொறி பறக்கும்படியாகக் கண்களை விழித்துக் கோபித்து, ஓ நந்தியே! சிறுவனாகிய உன்னிறைவன் புத்தியைப்போல இங்குவந்தனை. உனது புத்தியும் இனி நடக்கப்போகின்ற கதியினையும் நீயறியாய். அவன் முன்னஞ்சில எளியவர்களைக் கொன்றதையே பெரிதாக மதித்து அவ்வாறே மேலான என்னையுங் கொல்லுவனென்று அஞ்சாமல் வந்து சொல்லினை, யானை

முதலிய பல மிருகங்களைக்கொன்று புசிக்கவல்ல சிங்கமாயினும் ஓர் சிம்புள் முன்னே அது யென்னசெய்யமாட்டும்.தேரை முதலானவை களைச் சமயம் வாய்த்தபோது கொன்று தின்னவல்ல நாகமாயினும் ஓர் கருடன் முன்னே என்ன செய்யக்கூடும். கையில் வாளேந்தவறி யாத சிறுவனைப் பராக்கிரமத்திற் சிறந்தவனென் றெளிதாகப் பேசினை! இவ்வாறு பேசிய உனது ஏளனம் போகும்படிச்செய்வேன். ஆனால் தூதனென்றுன்னைக் கொல்லாமல் விட்டேனென்று சொன் னான். இப்படி அவுணபாதகனாகிய சிந்துராசன் சொல்லிய வார்த் தைகளைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் நந்திதேவருக் கதிககோபமுண் டாகி, அடா மூடனே! எமது கர்த்தர் தூதுபோய்ப் பேசிவாவென்று சொல்லிய கட்டளைக்கடங்கி உன்னைக்கொல்லாமல் விட்டனேயன்றி அவனிணங்கா விட்டால் உடனே கொன்றுவிட்டு வரக்கடவை யென்று ஒரு வார்த்தை சொல்லியிருப்பாராயின் மாறுபட்ட வுன்னை யும் இச்சபையிலிருக்கின்றோர்களையும் என் கையினாற் பிசைந்து சந்தனச்சேறுக்கிமார்பிற் பூசிக்கொண்டுஉன்னுடைய சேனைகளனைத் தையும் எரித்துச்சாம்பராக்கி விடுவேன். மயூரேசரைச் சிறுபிள்ளை யென்றும் வலியற்றவனென்றும் ஏளனமாகப்பிதற்றினை.அவரிட்டரு ளிய கட்டளையைக் கடவாமல் உன்னிடத்திற்கு வந்த எனதுவல்ல பத்தைப்பார்த்துப்பின்னர் அவருடையவல்லபத்தையும்நிதானிக்கக் கடவையென்று சொல்லி ஒரு மூச்சுவிட்டார்.அம்மூச்சின்காற்றினால் மண்டபத்தினுடைய உத்திரமானது பிளந்தது. அருகிலிருந்தவர்க ளெல்லாம் இடியிடித்ததோ வென்று நடுங்கிச் சிலர்வெயர்த்தார்கள். சிலர் விழுந்தார்கள், சிலர் மயங்கினார்கள். சிந்துராசன் பயந்து ஒரு முகூர்த்தகாலம் வரையில் திகைத்து மூர்ச்சித்திருந்தான். அச்சம யத்தில் சகல வஸ்துக்களையும் ஆக்கவும் அழிக்கவும் வல்ல நந்திதேவ ரானவர் தாம் வீற்றிருந்த சிம்மாதனத்தை அங்ஙனே மறைந்து போகச்செய்து சரேலென்று ஆகாய மார்க்கமாகச் சென்று நடந்த சேதிகளையெல்லாம் மயூரேசருக்கறிவித்தனர். அவையனைத்தையும் மயூரேசர்கேட்டுப் புன்னகைசெய்திருந்தனர். அருகிலிருந்த பூதராச னும் புட்பதந்தனுங் கோடி பூதசேனைகளுடன் சென்று சிந்துராச னுடைய கோட்டையை நாற்புறமுவளைத்தும் அந்நாற்புறத்தும், நாற்பதுகோடி வீரர்களுடன் காவல்கொண்டிருக்கின்ற சிங்கமுகா சுரன்,யாளிமுகாசுரன்,புலிமுகாசுரன், கஜமுகாசுரன் முதலானவர்க ளுடனே யுத்தஞ்செய்து மாய்த்து ஓர் நிமைப்போதில் மீட்டுங்

திரும்பிவந்தனர். முன்னர் நந்திதேவருடைய சுவாசக் காற்றினால் மனந்திகைத்து மூர்ச்சித்துக் கிடந்த சிந்துராசனானவன் பின்னர் தெளிந்தெழுந்து, தன்னைப்பணிந்திருக்கின்றமந்திரியார்-சேனாதிபதியர்-தூதர்-சாரணர் முதலானவர்கட்கு ஒருதூதன்வந்து பேசிநடத்திய விதம் இதுவென்று சொல்லி, இனி அரைக்கணத்தில் நமது சத்துருக்களுடைய உயிரை வாங்கினாலன்றி யான் அசனஞ்செய்கின்றதில்லையென்று சபதங்கூறி,இந்நிமிஷத்தில் நமது நால்வகைச் சேனைகளையும் வரவழைக்கக் கடவீர்களென்று ஆக்கியாபித்தான். உடனே வியவர்களோடு வள்ளுவரைக்கொண்டு முரசறைவித்தார்கள். அம் முரசினோசை கேட்ட மாத்திரத்தில் அவ்வவர்கள் செய்திருந்த கருமங்களை அந்தந்த வண்ணமேவிடுத்து நால்வகைப் படைகளோடும் இராசவீதியில் வந்து கூடினார்கள்.

இப்பால் தனக்கு மரணமேயில்லையென்று தீர்மானித்து ஒன்னார்களை ஒரு திரணமாக மதித்திருக்கின்ற சிந்துராசன் பரிசனர் போற்றிவர ஆயுதச்சாலையுள் நுழைந்து, பொன்னுடையை யுடுத்தி இடையிற் பட்டுக் கச்சையை யிறுக்கி, கூர்மையாய்ச் சொலித்திருக்கும் வச்சிரவாளாயுதத்தைமடியிற் சொருகி மேககர்ச்சனையை யொப்பக் கலிக்கும் வீரகண்டாமணியைப் பாதத்திற்கட்டி, விசாலமாகிய மார்பினிடத்தில் வயிரங்களினாற் சோடித்திருக்கும் அபேத கவசத்தைப் பிகிந்து கரசாடு, விரல்சாடு முதலியவைகளை வரிசைபடத் தரித்து, மின்னலையொப்பப் பிரகாசிக்கும் அலகையுடைய கொடிய பாணங்கள் நிறைந்திருக்கின்ற தூணியை முதுகிலிறுக்கி, தங்கத்தினாற் பிரகாசித்திருக்கின்ற வீரபட்டத்தை நெற்றியிற்கட்டி, மற்றும் போர்க்கோலத்திற்குரிய சின்னங்களைத் தரித்து, நவரத்ன மயமாக விளங்குங் கிரீடத்திற் றும்பை மாலையைச் சுற்றி மந்திரகிரியைப் போலப்பாரித்து பொற்கட்டுகள் பிகிந்து இருகுதைக்களினும் மணிகள் சத்திக்க விளங்கும் வில்லை வணங்கி யெடுத்து, வீரலட்சுமியைத் தொழுதுபோற்றி விடைபெற்றுக்கொண்டு ஆயுதசாலையைக்கடந்து செய உற்சாகத்துடன் வெளிவந்தனன்.

அச்சமயத்திற் சிலதூதர்கள் அவனைப்பணிந்து, ஆண்டவனே! முன்னர் தூதாகவந்து சென்றவனைப்போல இரண்டு வீரர்கள்கோடி பூதசேனைகளோடு வந்து நமதுகோட்டைக்குநாற்புறங்களினுமிருந்த காவலாளர்கள்யாவரையுந்தூளாக்கிப்போயினரென்றுசொன்னார்கள்

அதைக்கேட்ட மாத்திரத்தில் காய்ந்த பாலானது நெருப்பினாற் சூடேறுந்தோறும் அந்நெருப்பின்மீதே பொங்கி விழுவதுபோலச் சிந்துராசனுக்கு கோபமேலிட்டுக் கோட்டை மதிற்புறத்தில் முன் போலக்காவல்கொண்டிருக்கும்படி வேறே சிலவீரர்களை யனுப்பித் தனது அரண்மனையினுஞ் சில வீரர்களைக் காவல்செய்து வெளியே வந்து சில வீரர்களுக்குத்தேர்களும், சிலவீரர்களுக்குப் படைகளும், சிலவீரர்களுக்குக் கிராமங்களும், சில வீரர்களுக்கு வஸ்திராபரணங் களும், சிலவீரர்களுக்குக் கௌரவமான பட்டப்பேர்களுங் கொடுத் துத்தானுந்தேரிலேறி இரணபேரி-ஜயபேரி -வெற்றிசங்கம்-திமிலை-கரடிகை-காளகம்-சல்லரி-மல்லரி முதலியவாத்தியங்கள் சத்தசாகரங் களைப்போல முழங்கவும்,கொடி-குடை-பிச்சம்-சாமரை-ஆலவட்டம் முதலிய சின்னங்கள் நாற்றிசைகளினும் நெருங்கித் துள்ளவும், மங்கலப்பெண்கள் நடனமாடவுமாக வழிக்கொண்டு தனது தேரைச் சுற்றி சேமத்தேர்களும், அச்சேமத்தேர்களைச்சுற்றி வீரர்களுடைய தேர்களும், அத்தேர்களைச்சுற்றி யானைகளும்,அந்தயானைகளைச்சுற்றி குதிரைகளும், அக்குதிரைகளைச்சுற்றி பதாதிகளும், புடைசூழ்ந்து நெருங்கிவரச் சேனைகளையும் நடாத்திச்சென்றனன். அப்போது அட்ட திசைகளைப்போர்த்து ஆகாயத்திலெழுந்த தூளிப் படலங்கள் எத்தன்மைத்தா யிருந்ததென்னில் கொடிய பாதகனாகிய சிந்து வானவன் தனது குலத்தோடும், மயூரேசரால் மரணமெய்துங்காலம் நேரிட்டதென்று பூலோகம் அனைத்தும் தன்னினமாகிய தெய்வலோ கத்திற்குச்சென்று அறிவிப்பதுபோலிருந்தது.

இவ்வாறு சிந்துராசன் படையெடுத்துத் தனது பட்டணத்தி னின்றும் வெளிக்கொண்டு வருவதைநாரதமுனிவரறிந்துவிநாயகமூர் த்தியைப் பணிந்தெழுந்து, சுவாமி! வீராதி வீரனாகிய சிந்துராசனென வன் சத்தசாகரங்களைப்போலத் தனதுசேனைகளைக்கூட்டிக்கொண்டு இதோ யுத்தத்திற்கு வந்துவிட்டனனென்று சொல்லி மீண்டனர். அதைக்கேட்டமாத்திரத்தில் மயூரேசரும் விரைந்தெழுந்து, தமது வீரர்களையும் பூதசேனைகளையும் யுத்தத்திற்கு நடக்கும்படி முடுக்கி னர். அப்போது நந்திதேவர் மயூரேசரைப் பணிந்தெழுந்து, சுவாமீ! வீரபத்திரரும்,அடியேனும்,மற்றயாவரும் அவனோடுயுத்தஞ் செய்து இளைத்துப்போனால் அதற்குமேல் சுப்பிரமணிய தேவரும் தேவ ரீரும் யுத்தத்திற்குச் செல்லும்படி கிருபைசெய்ய வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனர். அதற்கு மயூரேசர் நந்திதேவரைப்பார்த்து. இரண்

டாஞ் சம்புவே! எதிர்த்துவருகின்ற சிந்துவோடு யாம் முன்னின்று யுத்தஞ் செய்ய மிகுந்த வாஞ்சையுற்றிருக்கின்றோமாதலால், அப் பராக்கிரமசாலியை யாமே சங்கரிக்கவேண்டும். சுப்பிரமணியர் முதலிய நீங்களனைவரும்மற்றவீரர்களோடெதிர்த்து யுத்தஞ்செய்யக்கட வீர்களென்று தமது மயில் வாகனத்தின்மீ தாரோகணித்தனர். உடனே முன்னர் கனலாசுரனை சங்கரிப்பதற்குண்டாகிய பூதசேனைகளும்குமாரதேவர் முதலியவீரர்களும் ஏனையகணநாதர்களும், எக்காலத்தும் விட்டுப்பிரியாத முனிச்சிரேஷ்டர்களும் அவ்வவர்களுடைய இரதங்களிலேறிக்கொண்டு வந்து மயூரேசமூர்த்தியைப் புடைசூழ்ந்தார்கள். அப்போது உய்யவகையறியாது எக்காலத்துந் தீங்கினையே விளைத்துவருகின்ற சிந்துராஜனுடைய கொடுங்கோலின் வெப்பத்தினால் வெதும்பிய லோகங்கள் குளிர்ந்து செழிக்கும்படி உதயங் கொண்டு பிரகாசிக்கின்ற பூரண சந்திரனைப் போல மயூரேசருடைய திருமுடியின்மீது பிரகாசிக்கும்படியாகச் சிலபூதகணங்கள் வெண்பட்டுக்குடைபிடித்தார்கள். அளவற்ற கீர்த்திகளுஞ் சேர்ந்து வாசஞ்செய்கின்றஇடம் இதுதானென்று மேலுங் கீழுங்குறிப்பினாற் காட்டுவதுபோலச் சில பூதங்கள் வெண்சாமரைகள் வீசினார்கள். விநாயகப்பெருமானானவர் கிருபாமூர்த்தியாதலால், சத்துருக்களின் மீதுண்டாகிய கோபாக்கினியானது ஒருவேளை தணியவுங்கூடுமென்று அவ்வக்கினி தணியாதிருக்கும்படி அதற்குத் துணையாக காற்றினைக்கூட்டுவிப்பதுபோல, சில பூதகணங்கள் ஆலவட்டங்களை யசைத்தார்கள். சத்திய கவசமில்லாதிருப்பதே ஓர் கவசமாகக் கொண்டிருக்கின்ற அவுணராசனாகிய சிந்துராசன் இன்னும் இரண்டொரு தினத்தில் மாய்ந்து சகல லோகங்களுஞ் சவுக்கியத்தை யடையுமென்று ஆனந்தத்தினாலெழுந்து துள்ளுவதுபோலச் சிலபூத கணங்கள் வெற்றிக்கொடிகளைப் பிடித்தார்கள். முன்னர் மயூரேச மூர்த்தியைச் சிறுபிள்ளையென்று இகழ்ச்சி செய்த சிந்துராசனே இப்போதவரைப் பராபர வஸ்துவென்று தெளிந்துகொள்ளும்படியாக மும்மூர்த்திகட்கும் முதல்வனாகிய விநாயகன் வந்தான். கணன் முதலாயினோருடைய உயிரை வாங்கிய கேசவன் வந்தான்; சகல உயிர்கட்கும் ஆனந்தத்தை யுண்டாக்கவல்ல கர்த்தன் வந்தான்; சிவபெருமானும் உமாதேவியாரு மீன்ற பாலன் வந்தான் என்று சிலபூதகணங்கள் கட்டியங்கூறினார்கள். சொர்க்க மத்திய பாதலமென்னும் முத்தலங்களிலுள்ள சகலரும் இனி அல்லலைவிட்டுச் சுக

முற்றிருங்கள். நம்மையெல்லாங் காத்தாளவல்ல இஷ்டநாயகன் வந்தானென்று கூவுவதுபோலச் சில பூதகணங்கள் பேரிகை முதலான வாத்தியங்களை முழக்கினார்கள். இவ்வித வைபவங்களோடு மயூரேசமூர்த்தி யெழுந்தருளியகாலத்தில் தமது பூத கணங்களுடைய பாதங்களினாலெழுகின்ற தூளியானது ஆகாயத்திலெழுகின்ற தெவ்வாறிருந்ததென்னில் பூதலத்துருவாயிருக்கின்றசிந்துராசனானவன் எமது கர்த்தருடைய பூதகணங்களினது பாதம்பட்டு வல்வினைகளினின்று நீங்கி வானகதி யடையச் செல்லுமாறுபோலிருந்தது.

இப்பால் இரண்டாயிரம் வெள்ளம் வீரர்களோடும் வந்த சிந்துராசனுடைய அமைச்சனாகிய மித்திரனுடனே சுப்பிரமணியக்கடவுளானவர், தமது சகோதரர்களாகிய நவவீரர்களோடு இலக்கவீரர்களும், கோடிபூதவீரர்களும் புடைசூழச்சென்று யுத்தஞ்செய்தனர். வேறொரு இரண்டாயிரம் வெள்ளம் வீரர்களோடு வந்த கவுத்துவனென்னும் அமைச்சனுடனே வீரபத்திரக் கடவுளானவர், கோடி பூதவீரர்கள் புடைசூழச்சென்று யுத்தஞ் செய்தனர். மற்றோர் இரண்டாயிர வெள்ளம் வீரர்களோடுவந்த வீராசனுடனே நந்திதேவரானவர் கோடி பூதவீரர்கள் புடைசூழச் சென்று யுத்தஞ்செய்தனர். தனித்தனியே கோடி அசுரவீரர்களோடும் வந்த துவசன்-ஆகாயன்-தூர்த்தன்-சார்த்தூலன்என்னும் இந்நால்வருடனே புட்பதந்தன்-பூதராஜன்-விகடன்-சபலன்- என்னும் இந்நால்வரும் முறைமைப்படியே சென்று யுத்தஞ் செய்தார்கள். இவ்வாறே இருதிறப் படைகளினுமுள்ள அளவற்ற வீரர்கள் தத்தம் படைகளோடுவேறு வேறு யுத்தஞ்செய்தார்கள்.இரணியகருப்பன்-சாமளன்-இரக்தலோசனன்-சோமன்-பிருங்கி-பிரமதன்-பஞ்சானனன் - இலம்பகர்னன்-அரன்-தாவானலன் முதலான சேனைத்தலைவர்களும்,தம்மைவிட்டுப் பிரியாத முனிச்சிறார்களும், முன்னர் தமது மனத்தாற் சிருட்டித்த பூதவீரர்களும் புடை சூழ்ந்து செயசெயவென்று போற்றிவரும்படியாகச் சகல லோகநாயகராகிய மயூரேச மூர்த்தியானவர், விண்டு முதலிய தேவர்களை யெல்லாஞ் சிறையிட்டுத் திரிலோகங்களினுந் தனக்கு நிகரில்லாத மகா பராக்கிரமசாலியாகிய சிந்துராஜனுடனே யுத்தஞ் செய்தனர்.

கேட்டீர்களோ சவுனகாதிமுனிவர்களே! இவ்வாறு இருதிறப் படைகளுள் இரதவீரர்களோடு இரதவீரர்களுங், கஜவீரர்களோடு

கஜவீரர்களும், பரிவீரர்களோடு பரிவீரர்களும், படைவீரர்களோடு படைவீரர்களுங் கைகலந்து அமோகமான யுத்தத்தை விளைத்துவருகையில், பூதசேனைகளினும் அவுணசேனைகளினும் சரீரமுற்றுஞ் சல்லடைக்கண்கள் போலத்துளையுண்டும், களைத்தும், இளைத்தும், பதைத்தும், உளைப்புண்டும், சோர்ந்தும், செத்தும் இவ்விதமாகப் படாத பாடுகளைப்பட்டுக் கணக்கிறந்த வீரர்கள்மாண்டனர். அப்போது வேலாயுதமூர்த்தியாகிய சுப்பிரமணியக்கடவுளை யெதிர்த்துநின்ற மித்திரனனவன், தனதுசேனைகளோடு நெடுநேரம் போர்விளைத்திருக்கின்றசமயத்தில் பராக்கிரமசாலியாகிய பூதசேனைகட்கும் இலக்கர்கட்கும், நவவீரர்கட்கும், அதிககோபாவேசமுண்டாகி மித்திரனுடைய நால்வகைச்சேனைகளிலும் புகுந்து சிலரை யுதைத்துருட்டியும், சிலரைப்பூமியிற் றேய்த்தும், சிலரைக் குடல்சரியமிதித்தும், சிலரைப்பஞ்சுபோலச்சதைத்தும், சிலரைப்பூமியுளடங்கத்தாக்கியும் சிலரைத்திசாதிசைகளினெற்றியும், சிலரைச்சமுத்திரங்களில்வீசியும் சிலரை வானவெல்லையிற்கடாவியும், சிலரைமூளைகள் சிதறவுதைத்தும், சிலரைக் கரங்கள் தோள்கள் முதலியவைகள் நுறுங்கச் சாடியும், சிலரை அம்மானையாடியும், சிலரைப் பந்தையொப்பவெறிந்தும் இவ்விதமாகச் சூறுவலியை நிகர்த்து, வளைந்து வளைந்து ஒருவரையும் அப்புறம் இப்புறம் அகலவொட்டாமல் குதித்துக்குதித்துக் கடலைக் கலக்கிய மத்துக்கொப்பாக அலைத்து மாய்த்தனர். அதை மித்திரன் கண்டு வடவானலத்தைப் போலக்கொதித்தெழுந்து, பூதசேனைகளினும் இலக்கவீரர் கூட்டத்தினும் புகுந்து-சிரங்கள்-கரங்கள்-துடைகள்-புஜங்கள்-மார்புகள்-கபோலங்கள் முதலியவைகளைக் கண்டித்து, மச்சராசிகளைப்போல உதிரவாரியில் மிதந்தும் அழுந்தியும் போகும்படியாகக் கண்டு, அளவற்ற யானைகளையுங் குதிரைகளையுங் கால்வேறு தலைவேறாகத் துண்டித்து, குலாலன் சக்கரம் போல்வும், பிரசண்டமாருதம் போலவும், மாறிமாறிக் கரங்களினாலும், பாதங்களினாலும் அளவிறந்த பூதர்களை மாய்த்து, அரைக்கணப்போதில் இலக்கவீரர்களெல்லாந் திசாதிசைகளிலோடிப் பதுங்கும்படி முடுக்கினன். இவ்வாறு இலக்கர் அபசயப்பட்டுத் திரும்பினதை நவவீரர்களிலொருவனாகிய வீரதீரன் கண்டு, வடவாக்கினியைப்போல மண்டியெரிந்து தனது தேரை விரைவிற் செலுத்திவந்து மித்திரனெதிரில் நிறுத்திச் சகலருந் திடுக்கிட்டு வாடும்படி தனது வில்லை வளைத்துக் குணத்தொனி செய்து சேனை பெய்யவும், நாணும்படிக்கு ஆயிரங் குரூ

மாகிய கணைகளைக் கரவேகமாகச்சொரிந்து, அவனது வில்லைமுறித்து வேறொரு கதாயுதத்தையும் கரகரவென்று சுழற்றி அவன் மார்புக் கிலக்காகப் பிரயோகித்தனன். அதை மித்திரன் கண்டு இவன் வலியும், வீரமும், விற்சாதுரியமும், கரவேகமும், விஞ்சையின் பெருக்கும் மிக நன்று மிகநன்றென்று நகைத்து மந்தரகிரியை நிகர்த்து விளங்கும் மற்றோர் வில்லைக் கரத்திலெடுத்துத் தேவர்க ளெல்லாங்கண்டு பிரமிக்கும்படி அளவற்ற கணைகளைப்பிரயோகித்து எதிரி விடுத்த கணைகளையெல்லாம் பொடிபடுத்தி மற்றொரு கதாயு தத்தை அதிகவேகமாகச் செலுத்தி அவன் விட்ட கதாயுதத்தை யும் அவன் பராக்கிரமத்தையும் அழித்து ஆர்ப்பரித்தனன். இவ் விதமாகத் தனது துணைவனுக்கு நேர்ந்த குறையை வீரதிவாகரன் கண்டு, காட்டழலையொப்பச் சீறித் தேரை தூத்திக் கொண்டுவந்து பகைவனெதிரில் நிறுத்தி ஒப்பற்ற தனது வில்லை வளைத்து அளவற்ற வாளிகளைத் தூண்டி அவன்தேரைச்சின்னபின்னப்படமுறித்தனன். உடனே மித்திரன் வேறொரு இரதத்திற் பாய்ந்து விஷச்சுவாலை வீசும்படியான வேலாயுதமொன்றை யெடுத்து அவன் நெற்றிக்கு நேராகப் பிரயோகித்தனன். அவ்வேலாயுதம் வெளிப்பட்டவுடன் இடி மின்னல் அக்கினி முதலானவைகளைப் பெருக்கிஅதிகவேகமாய் வந்து வீரதிவாகரன் செலுத்திய பாணங்களையெல்லாம் விழுங்கி, அவன் நெற்றியில் உருவிப்பாய்ந்து, மூர்ச்சிக்கும்படிச் செய்து மீண் டது. அதை வீராக்கதன் கண்டு ஆலகாலம் போலத் தனது தேரை விரைவிற் செலுத்திவந்து விண்ணுலகமும் மண்ணுலகமும் நடுங்கும்படி அநேக கணைகளைத் தூண்டி, அவன் வில்லை முறித்துச் சரீரமுழுவதுந் துளைபடச் செய்தனன். உடனே மித்திரன் வட வானலத்தைப்போலக் கொதித்தெழுந்து மற்றொரு வில்லினால் அள வற்ற பாணங்களைத்தூண்டி அவனுடைய வில்லையும் இரதத்தையும் பொடிபடக்கண்டித்தெறிந்து, அவன் வேறொரு ரதத்திற் பாய்வதன் முன் இந்திரனுங்கண்டு நடுங்கத்தக்க ஓர் வச்சிராயுதத்தினையேவி அவன் பராக்கிரமத்தைப் பறித்தனன். அப்போது வீரபுரந்தரனென வன், வாயு வேகத்தினும் முந்தித் தனது தேரைத் தூத்திவந்து நெடியவில்லை வட்டாகாரமாக வளைத்து கணக்கற்ற கடூரமாகிய சிலீ முகங்களைத் தொடுத்துப் பகைவனுடைய இரதத்தையும், புரவிகளை யுஞ், சாரதியையுஞ் சின்னபின்னப்படக் கண்டித்தெறிந்தனன். உடனே மித்திரனனவன், வேறொரு இரதத்தையுஞ் சாரதியையுங்

கொண்டு விரைந்துவந்து தன்னை யெதிர்த்துவருகின்ற சிலீமுகங்களை யெல்லாமாற்றி, தனது வில்லில் பத்து பாணங்களைத் தொடுத்துப் பிரயோகித்து வீரபுரந்தரன் பின்னிட்டோடும்படி அவன் மார்பைத் துளைத்தனன்.

அதை வீராந்தகன் கண்டு, மனம் நொந்து அதிக வேகமாகத் தனது தேரை முடுக்கிக்கொண்டுவந்து ரவுத்திராகாரமாகக் கோபித்துப் பாரித்திராநின்ற தனது வில்லை வளைத்து அண்டகடாகங்களு மதிரக் குணத்தொனிசெய்து இரண்டாயிரம் பாணங்களை ஏககாலத்திற் பிரயோகித்து பகைவனுடைய குடை முதலிய சின்னங்களை யறுத்தெறிந்து, சத்தசாகரங்களும் ஏங்கிவாடும்படி சங்கநாதஞ்செய்தான். உடனே மித்திரனுனவன் காளகூடத்தைப்போலச்சீறி நாராசங்களை நிகர்த்த நூறு திவ்விய பாணங்களை அவன் புயங்களுக்கிலக்காக விடுத்து அவனது வச்சிரகவசத்தையும் தேரையும்பொடியாகச் செய்தனன். இச்சம்பவத்தை வீரகேசரி கண்டு மனம் பதைபதைக்கப் பொங்கிச் சத்துருவை இந்நிமிஷத்தில் அடக்கி வாட்டுவேனெனச் சபதம் பேசி தேரைக் கொண்டுவந்து எதிரில் நிறுத்தித் தங்கக்கட்டுகள் பிகிந்து வெற்றிமாலையை யணிந்திருக்கின்ற தனது வில்லை வளைத்து அனந்தமுறை அளவற்ற கணைகளைச் சரமாரியாக மாறிமாறிப் பிரயோகித்துப் பகைவனுடைய இரதத்தையும் வில்லையும் முறித்தெறிந்தனன். உடனே மித்திரன் வேறொரு இரதத்தையும் வில்லையுங்கொண்டு சர்ப்பத்தைப்போலச் சீறித் திசையானைகள் பயந்தோடக் கர்ச்சித்துப் படைகளிற் சிரேஷ்டமாகிய பிரம்மாஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்தனன். அவ்வஸ்திரம் வெளிப்பட்ட மாத்திரத்தில் வீரகேசரி மறுபாணம் விட்டுத் தடுப்பதன் முன் அவனது புட்பமாலையணிந்த மார்பைப்பிளந்து மீண்டது. இந்த அபாயத்தை வீரமயேந்திரன் கண்டு, கோபித்து தேரைக் குலாலன்சக்கரத்தைப் போலத் திருப்பிக் கோடானுகோடி பாணங்களைப் பிரயோகித்து அவனுடைய விருதுக்கொடியையும் வில்லையுமொடித்தெறிந்து வேறொரு வில்லை யெடுக்குமுன்னம் அவனுடைய தேரையும் முறியச் செய்தனன். உடனேமித்திரன் ஞெரேலென்று வேறொருஇரதத்திற் பாய்ந்து மற்றொரு வில்லில் முப்பது பாணங்களைத் தூண்டிமுகத்திற் கிலக்காகப் பத்து பாணங்களும், மார்புக்கிலக்காகப் பத்துபாணங்களும், புயங்களுக்கிலக்காகப் பத்து பாணங்களும் பிரயோகித்துஅவனுண்மையைப் போக்கினன். அக்கொடுமையை வீரமாமகேசுரன்

கண்டு கண்களில் அழற்பொறி பறக்கக் கோபித்து அதிகவேகமாய்த் தனது தேரைச் செலுத்தி மகத்துக்களிட்ட சாபத்தினுமதிக விரைவாக ஐந்து பாணங்களை ஏவிப் பகைவனுடைய அம்புபெய்தூணியையும் வில்லையும் அரைக்கணத்திற்பொடிபடுத்தி உடனே ஓர்சூலத்தையெடுத்து அவனது நெஞ்சில் உருவிப்பாயும்படியாக விடுத்தனன். அப்போது மித்திரனுனவன், மனம் வாதிக்கச் சர்ப்பத்தைப்போலச் சீறித் தனது நெஞ்சிற்கு இலக்காகவருஞ் சூலத்தைப் பிடித்து ஓர்கணப்போதில் அவன் மார்பு பிளக்கும்படியாகக் குத்தி யெறிந்தனன்.

இவ்வித சம்பவங்களையெல்லாஞ் சுப்பிரமணிய மூர்த்திக்கு அடியவராகிய வீரவாகு தேவர்கண்டு காலாந்தகனைப்போலக் கோபித்து, இவ்வொரு பாதகனல் நம்மவர்கள் பின்னப்படுவது வெகுநேர்த்தி வெகுநேர்த்தியெனப் பொங்கிச் சந்திரனைநோக்கிவரும் இராகுவைப் போலத் தமதுதேரைவிரைவிற் செலுத்திவந்து மித்திரனெதிரில் நிறுத்தி, அடா அற்பனே! ஏதோ சிலவெற்றியைப்பெற்றனமென்று வீறியிருக்கின்றனே, அதை விட்டுவிடக்கடவை. உனக்கெமனைப்போல வந்தேன். நிமைப்போதில் உனது பிராணனை வீரசொர்க்கத்திற்சேர்ப்பேன். பதனமாயிருக்கக்கடவையென்று எச்சரித்து மேருவையொத்துப் பாரித்திருக்குந் தமது வில்லையெடுத்து வளைத்து அண்டரண்ட புவனங்களெல்லாஞ் செவிடுபட்டுத் தியங்கவும், சூரியசந்திராள் ஈதென்ன உற்பாதமென்று தியங்கியோடவும், தேவர்கள் சரீரமுற்றும் வெயர்த்துக் கிடுகிடென்று நடுங்கவுமாகக் குணத்தொனி செய்து சங்கோபசங்கமாக அளவற்ற திவ்விய பாணங்களைத் தூண்டிப் பகைவனுடைய தேரையும் வில்லையும் மகுடத்தையும் பொடிபடுத்தி, அவன் நெற்றிக்கு இரண்டு பாணங்களும், மார்புக்கு மூன்று பாணங்களும், புயங்கட்குநான்குபாணங்களுமாய்ப் பிரயோகித்து ஆர்ப்பரித்தனர். அப்போது மித்திரனுனவன் சிறிது மூர்ச்சித்தெழுந்து இவனை வில்வன்மையினுலும், மற்ற பாணங்களின் முயற்சியினுலும் வெல்வதரிதென்று நிதானித்து, வேறொரு இரதத்தையும் வில்லையுங்கொண்டு தானரிதிற்பெற்ற மோகனுஸ்திரத்தை யெடுத்து மானதபூசையினுற் சகலவுபசாரங்களையுஞ் செய்து பூட்டி வீரவாகுதேவர் மார்புக்கிலக்காகக் காதளவுமிழுத்துப்பிரயோகித்தான். அப்பாணம்வெளிப்பட்ட மாத்திரத்தில் அதிக மகிமைகளைக்காட்டிப் புகைந்தெரிந்து வந்து வேறு படையெடுத்துவிடுதன் முன்னர் வீரவாகு தேவர்மீதுபாய்ந்து மூர்ச்சிக்கும்படி செய்து மீண்டது.

கேட்டீர்களோ சவுனகாதி முனிவர்களே! இவ்வாறு சிந்துராசனுடைய அமைச்சனுகிய மித்திரனுனவன் மகா பராக்கிரமசாலிகளாகிய இலக்கவீரர்களும், நவவீரர்களும் நிலைகுலைந்து சின்னுபின்னப்பட்டுப் பறக்கும்படி வாட்டித் தனக்கொருவர் நிகரில்லாதபடி வீரபராக்கிரமசாலியாய் இரணக்களமெங்குங் காலாந்தகனைப்போல அட்டகாசஞ்செய்து வலவுந்தீரத்தைச் சுப்பிரமணியக்கடவுள் கண்டு இவன் திறம் வெகுநேர்த்தியாயிருக்கின்றதெனக் கோபநகைசெய்து, பிரமனும் விண்டுவுங் தேடிக்காண்பரிய சுயஞ்சோதிவடிவத்தைப் பெற்ற மயூரேச மூர்த்தியினுடைய திவ்விய சாணரவிந்தங்களைப் பத்தி விநயத்துடன் சிந்தித்து, வாழ்த்திக் கொடிய அம்மித்திரனிருக்கு மிடத்திற் றமதுதேரைவிரைவிற் றூரத்திவந்துஇந்திரனுகிய தேவர்கள் களிக்கவுந் தருமதேவதைகளும் வேதாகமங்களும் வாழ்த்தவும், வீரலட்சுமியும் பத்திரகாளியுங் கொண்டாடவுமாக இடையிடையிற் றங்கக்கட்டுகளைப் பூண்டு மணிகள் கலிக்க ஜயலட்சுமி தாண்டவஞ்செய்திருக்குந் தமது மேருவையொத்த தனுவை இருகுதைகளுஞ் சேரவளைத்துப் பிரசண்டமாருதமும் வடவாமுகாக்கினியுந்தியங்கி மயங்கவும் அண்டங்களும் அவற்றிலடங்கிய புவனங்களுந் தத்தளித்து வாடவும், திசையானைகள் துதிக்கரங்களைத்தூக்கி வீறிட்டோடவுமாக டங்காரத்தொனி காட்டினர். அதை மகாசூரனுகிய மித்திரன்கண்டு, இவனை ஏனையவர்களைப்போல சுலபமாக நினைக்கப்படாதென நிதானித்தவனுய் எப்போதுமெடாமற் சேமத்தில் வைத்திருந்த ஒப்பற்ற வில்லைத்தாங்கி நாணேற்றி விண்ணவர், மண்ணவர் முதலாயினேர் நடுங்கி ஏங்கும்படி குணத்தொனிசெய்து ஆர்ப்பரித்தனன்.

அப்போது முன்னர் சுப்பிரமணியக்கடவுள் செய்த டங்காரவோசையைக்கேட்டுச் சந்தோஷித்திருந்ததேவர்கள், கொடிய துன்மார்க்கனுகிய மித்திரன்செய்த குணத்தொனியைக் கேட்டமாத்திரத்தில் யாவரும் வாடித்திகைத்தவர்களாய், இன்பதுன்பங்களை ஏககாலத்திற் கண்டனமென்று பேசிக்கொண்டிருந்தனர். பின்னர் சுப்பிரமணியக்கடவுள் தமது வில்விற் பத்து பாணங்களைத் தொடுத்து மித்திரன் விடுக்கும் பாணங்களையும், இரதம்-கவசம்-வில்-கொடி-குடை-தூணி முதலானவைகளையும் பொடிபடுத்தி, வேறே மூன்று பாணங்களை அவன் நெற்றிக் கிலக்காகப்பிரயோகித்தனர். அக்காலத்தில் மித்திரனென்பவன் பஞ்சேந்திர நிலைகள்பேதிக்க மதிமயங்கி

மாண்டவனைப்போலத் தேரினின்று வீழ்ந்து நெடுநேரம் மூர்ச்சித்துக்கிடந்து, மீண்டுந்தெளிந்தெழுந்து, அதிககோபத்தோடு வேறொரு இரதத்திலேறி, மற்றொருவில்லில் அளவற்ற கடூரமாகிய பாணங்களை கோடை வருஷத்தைப்போலத் தூண்டிப் பிரயோகித்தான். அதைக் கடம்பமாலையணிந்த வேலாயுதமூர்த்தி கண்டு கோடானகோடி குரூரமாகிய பாணங்களை ஏகமுகத்திற்றூண்டி அப்பாதகன் விட்ட பாணங்களையெல்லாங் கண்டித்து அவனேறி நடாத்துகின்ற தேரோடு சேமத்தேர் முதலானவைகளையுமழித்து தும்சஞ்செய்தனர். அதற்குமேல் மித்திரனுனவன் கருடனைப்போல ஆகாயத்திற்பறந்து இந்திராஸ்திரம், அக்கினியாஸ்திரம், ஏமாஸ்திரம், நிருதியாஸ்திரம் வருணாஸ்திரம், வாயுவாஸ்திரம், குபேராஸ்திரம், பாசுபதாஸ்திரம், முதலான தெய்வப்படைகளை ஒவ்வொன்ருகத்தூண்டி யார்ப்பரித்தனன். பின்னர் அவைகளெல்லாம் மாலைகளாக என்னையாளவல்ல குமாரதேவருடைய திருவடிகளில் வீழ்ந்து சரண்புகுந்தன.

இவ்வாறு தான் விடும் தெய்வப்படைகளெல்லாம் அபலமாய்ப் போவதை மித்திரன் கண்டு, இவனை இந்நிமிஷத்தில் யமலோகத்திற் கனுப்புகின்றேன் என்று ஆக்கிரமித்துத் தனதுவாளையுருவிக்கொண்டோடி வந்து தேர்ப்பாகன்மீது பாய்ந்து வெட்ட நேர்ந்தனன். அப்போது சுப்பிரமணியக் கடவுள் புன்னகைகொண்டு, தமதுமருத்துவமுள்ள வச்சிராயுதத்தை யெடுத்துக் காகாவென்றுச் சுழற்றி அவன் மார்பிற் ருக்கினுர். உடனே மித்திரனுவனன் கோடையிடி போல இறைந்துகொண்டு நிலத்தில் வீழ்ந்து பிராணன் நீங்கி வீரசொர்க்கத்தைச் சேர்ந்தனன்.

அதற்குமேல் கந்தாசுரனென்பவன், மிக்க ஆங்காரத்தோடு சுப்பிரமணியக்கடவுளுக் கெதிரேவந்து அவரது சுந்தரவடிவையும், பராக்கிரமத்தையுங்கண்டு இவனை அத்திர சத்திரங்களாற்றொலைத்து வெற்றி பெருவது மிகவுமரிதென்று நினைத்தவனுய், உடனே ஆகாயத்திற் பறந்து அங்கிருந்தவண்ணமே அளவற்றமாயைகளைநடாத்தி வந்தனன். அவையனைத்தையும் எமதையனுகிய முருகக் கடவுள் பயன்படாதபடி விலக்கித் தமது தேரையும் அவ்வான வீதியிற் செலுத்தி அவன் முடியிற் கைகொண்டமட்டு மறைந்தனர். உடனே அக்கந்தாசுரன் மூர்ச்சையாகிப் பூமியில் வீழ்ந்திறந்தனன்.

இப்பால், அதைச் சேனன் குரோதனென்னும் இரண்டவுண வீரர்கள்கண்டு, நாலாயிர வெள்ளஞ் சேனைகளோடு பூமி நெளியும்படி

யாக வந்து கிரவுஞ்சகிரியைப்பிளந்த வேலாயுதமூர்த்தியை வளைத்து எங்கு மிருள்மூடும்படியாக அளவற்ற பாணங்களை மழைபோலச் சொரிந்து ஆர்ப்பரித்தார்கள். அதனால் பூதசேனைகளும், இலக்கர்களும், நவவீரர்களும், மனம் புழுங்கிவருந்தினார்கள். அதைப் பிரமனைச் சிறையிட்ட சண்முகப்பெருமான் கண்டு குறுநகைசெய்து உடனே தமது வில்லில் தீயினுங் கொடுமைபெற்றிருக்கின்ற அளவற்ற பாணங்களைத்தூண்டி இமைப்போதிற் பகைவர்விடுத்த பாணங்களையெல்லாம் பொடிபடுத்தி நிலத்தில்விழத்தள்ளி, மீட்டும்வேறே பத்து பாணங்களையெடுத்து ஒரு நொடியிற் பிரயோகித்தனர். அத்திவ்விய பாணங்கள் வெளிப்பட்டமாத்திரத்தில் சிடசிடத்த தொனிகளுடன் ஆர்ப்பரித்து அனற்பெருக்கை யிறைத்துத் திகுதிகென்றெரிந்து ஒவ்வொன்று பத்து நூறு ஆயிரம் பதினாயிரம் நூறாயிரம் கோடியென்னும் கணக்கினுமேலாகப் பெருகி, வரிசை வரிசையாக நாற்றிசைகளினும் பரந்து, ஓர்கணப்போதில் அந்த நாலாயிர வெள்ளஞ் சேனைகளையும் மாய்த்தன. இச்சம்பவத்தை சேனனுங் குரோதனுங் கண்டு வடவைக் கனலும் ஆலகாலமுமொன்றுபட்டுச் சீறியெழுந்ததைப்போல ரவுத்திராகாரமாகக் கோபித்து நாலாயிரவெள்ளஞ்சேனைகளுஞ் சின்னபின்னப்படவாட்டியசத்துருவைஇங்கிமிடத்திற் கண்டதுண்டமாகக் கொல்லுவோமென்று ஆக்கிரமித்தெழுந்து தங்கள் கரங்களிற் பற்றியிருக்கின்ற விற்களை வளைத்துப் பலவித பாணகோடிகளையும், பிண்டி-பாலம்-முசலம் - தோமரம் - கப்பணம்-முசுண்டி-எறிவேல்- சக்கரம்-தண்டாயுதம் முதலிய படைகளையும் பர்வதங்கள் மீது மேகங்கள் கவிந்து வருஷிப்பதுபோல ஒன்றனந்த கோடிகளாகச் சொரிந்து சிங்கநாதஞ் செய்தார்கள். இவ்வாறு அப்பாதகர் விட்ட படைகளுக்கெல்லாம் பிரதியாக வேறுவேறு பாணங்களை யெமது குமாரதேவர் விடுத்து அரைக்கணப்போதில் அத்தனை பாணங்களையும் பொடிபடுத்தி உடனே தமது பாசத்தை யெடுத்து அதிக வேகமாகப் பிரயோகித்தனர். அம்மாத்திரத்தில் அப்பாசமானது வானத்தெழுந்து பலகோடி திவ்வியசரங்களைப் படைத்து அனலை யிறைத்துத் திசைகளதிர வார்ப்பரித்துவந்து அப்பாதகர்களுயிரைப் பானஞ்செய்து மீண்டது. பூதவீரர்களும் இலக்கவீரர்களும் அளவற்ற மகிழ்ச்சியையடைந்து சண்முகக்கடவுளைத் துதி செய்தார்கள். நவவீரர்கள் சத்துருக்களுடைய மனமெல்லாங் கலங்கும்படி வெற்றி சங்கம் முழங்கினார்கள். சுப்பிரமணியக்கடவுள்

சிந்துராஜனுடைய அமைச்சனுகிய மித்திரனையும் அவனோடு வந்த வீரர்களையுங் கொன்றும் கோபமடங்காதவராய் இன்னுமெதிர்ப்பவர் உண்டோவென்று ரணக்களத்திற்ருனே எதிர்பார்த்திருந்தனர்.

இவரிவ்வாருக, மற்றோமைச்சனுகிய கவுத்துவனென்பவனை எதிர்த்து நின்ற வீரபத்திரக்கடவுளானவர் ஓர் கணப்போதில் அவனுடைய சேனைகளை யெல்லாங்கொன்று, எங்கும் பிணமலையாகக் குவித்து, உதிரவெள்ளமோடும்படியாகச் செய்து ஆர்ப்பரித்தனர். அதைக் கவுத்துவன் கண்டு பிரசண்ட மாருதத்தின்மீது ஊழித்தீ யெழுந்து வருவதுபோலத் தனது தேரை விரைவிற் செலுத்திவந்து வில்லை வட்டாகாரமாக வளைத்துப் பூதசேனைகள்மீது அளவற்ற பாணங்களைக் கோடைமழைபோலப் பிரயோகித்தான். அப்போது வீரபத்திரக்கடவுள் தமது வில்லில் அநேக பாணங்களைத் தூண்டிப் பகைவன் விட்ட பாணங்களையெல்லாங் கண்டித்தெறிந்து மற்றொரு பாணத்தினுலவனுடைய தேரை முறித்து நிலத்தில் வீழ்த்தினர். உடனே அவன் மற்றொரு தேரிலேற அதையும் வேறொரு பாணத்தைவிடுத்து சின்னுபின்னப்பட்டுருளச் செய்தனர். பின்னர் கவுத்துவன் அதிக வீராவேசத்துடன் விழிகளிலனற்பொறி பறக்கும்படியாகச்சீறி, ஓர் தண்டாயுதத்தைக் கரகரவென்று சுழற்றிவீசி, வேறொரு இரதத்திற் பாய்ந்து ஆர்ப்பரித்தனன். அதை அண்டர்தருக்கினை யழித்த வீரபத்திரமூர்த்தி கண்டு, மகமேருகிரியை நிகர்த்த தமது வில்லில் ஆயிரங்கணைகளைத்தூண்டிப் பகைவன்விட்ட தண்டாயுதத்தைப் பொடிபடுத்தி மீட்டும் நூறுகணைகளைப் பிரயோகித்து அவனேறி நடாத்துகின்ற தேரோடு சேமத்தேர்களும் அச்சுவேறு, மச்சுவேறு கொடுங்கைவேறு குத்துக்கால் வேருகப் போகும்படி வெட்டியெறிந்தனர். உடனே அப்பாதகன்வடவானலத்தைபோலச் சீறி கொவ்வைக்கனியையும் அரக்கையும்போலச் சிவந்த விழிகளிலிருந்து தீப்பொறிகளைக்கொட்டி, மீசைதுடிக்கக் கோபித்துச் சரேலென்று உடைவாளையுருவி இடசாரி வலசாரியாகத் திரிந்து வீரபத்திரக்கடவுளுடைய தேரின்மீது பாய்ந்தனன். அதை எமதையன் கண்டு இனி இவனை வைக்கலாகாதென்றெண்ணி விரைவிற் றமதரையிற் சொருகியிருந்த சுரிகையை உறையிலிருந் துருவி அக்கவுத்துவனுடைய கரத்தை வாளுடனற்று விழும்படிக்குக் கண்டித்து, அவன் கவுளில்அனற்பொறி பறக்கும்படி புடைத்தனர். உடனே அப்பாதகன் சோர்ந்து மலைபோல மண்ணில் வீழ்ந்து மாய்ந்தனன்.

இப்பால் அதை யவனுக்குத் துணையாகவந்த தமனென்பவன் கண்டு,அக்கினிபோல மனம்வேக உதட்டைக்கடித்துப்பலிக்குழன்று திரியும், பூதர்களையும் படைவீரராகக் கொண்டவன் நம்மவரோடு பகைக்கவுமெளிதாயிற்றோ!நல்லகாரியம். இப்போதே இவன்கோபத் தையடக்கி வாட்டுவேனெனக்கோபித்து, மதயானையையொத்த வலி பெற்றவர்களாயிருக்கின்ற மூவாயிரவெள்ளஞ் சேனைகளைக் கூட்டிக் கொண்டு இரணபேரி ஜெயபேரிமுதலிய பொற்பறைகளை அண்டங்க ளதிரமுழக்கி, வீரபத்திரக்கடவுளை நாற்புறத்தும் வந்துவளைத்துக் கொண்டனன். அப்போது வீரபத்திரக்கடவுள் சர்வசங்கார உருத் திரனைப்போல ஆர்ப்பரித்து, மான்கூட்டத்தில் புலிபுகுந்ததுபோ லவும், எலிக்கூட்டத்தில் சர்ப்பம் புகுந்ததுபோலவும், கொக்குக் கூட்டத்தில் இராசாளி புகுந்தது போலவும், தமனென்பவனுடைய சேனாசமுத்திர மத்தியிற் புகுந்து தேர்களை யெடுத்துத் தேர்கள்மீது மோதியும், யானைகளை யெடுத்து யானைகள்மீது சாடியும், குதிரைகளை யெடுத்துக் குதிரைகள் மீதறைந்தும், ஒவ்வொருதடவையில், ஆயி ரம்பதினாயிரம் ராக்ஷதர்களைச் சேர்த்தெடுத்துக்கசக்கி உதிரமோடப் பிழிந்தும், சிலரைத் திசாதிசைகளிலெறிந்தும், சிலரைக் கடல்களில் வீசியும், சிலரை வானத்தேற்றியும், சிலரைக் கன்னங்கலங்க மோதி யும், சிலரை ஒருகாலை மிதித்து மற்றக்காலைக் கரங்களிற்பற்றிப் பனைநாரைப்போலக்கிழித்தெறிந்தும்,சிலரைக் கழுத்தைமுறித்தும், சிலரைக்கால்களினாற் சேர்த்துக் குயவன் மண்ணை மிதிப்பதுபோலத் துவைத்தும், மின்னலைப்போலப் பிரகாசிக்கின்ற பட்டாக்கத்திகளை யுதறிவீசி ஒவ்வொருதாக்கில் அளவற்ற சிரங்களைக் கண்டித்தும், சிலரைச் சுரிகை ஈட்டிகளாற் குடல்கள் வெளிப்பட்டுறையக் குத்தி யும், சிலரை வாள்களைக்கொண்டு சின்னாபின்னமாக வெட்டியும் ரண பத்திரகாளிகண்டு களிக்கும்படியாகக் கரியதேகத்தைப் படைத்தி ருக்கின்ற அவுணர்களையெல்லாம் வாட்டிப் பம்பம்மென்று வெற்றிச் சங்கினை முழக்கி நின்றனர்.

உடனே தமனென்பவன் அதிக வீராவேசத்துடன் தனது தேரை விரைவிற் செலுத்திவந்து கரத்திலேந்திய தனுவை இருகுதை களுமொன்றுபட வளைத்து அதில் கணக்கிறந்த பாணங்களை அதிக வேகமாகப் பூட்டிப் பிரயோகித்தனன். அவையனைத்தையும் ஓர் நொடிப்போதில் எமது வீரபத்திரக்கடவுள் தமது தண்டாயுதத்தி னால் விலக்கி அவனைத் தேரோடுமெடுத்து ஆகாயத்திலெறிந்து அவ

னுடையசேமத்தேர்களையும் உடைத்துத்துகள்படுத்தினர். பின்னரப் பாதகன் ஆகாயத்தினின்று பாதலலோகத்தில் வீழ்ந்து மூர்ச்சையாகி மீட்டுந்தெளிந்தெழுந்து, உடனே ஓர் வாளையுருவிக்கொண்டோடிவந்து, நீ பராக்கிரமசாலியேயானல் என்னோடு வாட்போர் செய்யக்கடவையென்று அட்டகாசஞ்செய்தான். அப்போது வீரபத்திரக்கடவுள், இவன் திறத்தை யறிவோமென்று தமதிடையிற் சொருகியிருந்த வாளையுருவிக் கரத்திலெடுத்துச் சூறுவளியைப்போலவும், திருப்பாற்கடலைக் கடைந்த மந்திரகிரிக்கொப்பாகவுஞ் சுழன்று சுழன்று தமது பாதத்திலணிந்த வீரகண்டாமணி கலீர் கலீரென்று சத்திக்கும்படியாக விளையாடி அவனுடைய தோள்களையுந் தாள்களையுங் கண்டதுண்டமாகவெட்டி, அவன்சென்னியானது கடலிற்போய் விழும்படி யறுத்தெறிந்து இன்னும் பகைவனுண்டோவென்று நாற்றிசைகளினுந் தமது விழிகளைப் பரப்பி நகைத்திருந்தனர்.

இப்பால்நந்திதேவரோடுஎதிர்த்துநின்றவீரராசனனவன்தனது நால்வகைச்சேனைகளோடும் பாரித்த விற்களை வளைத்துப் பூதசேனைகள்மீது சோனமாரியைப்போலப்பாணங்களைப்பிரயோகித்து, எழு-மழு-கப்பணம்-பிண்டி-பாலம்-முசலம்-சக்கரம் முதலாகிய படைகளை விடுத்து அகோரமாகிய யுத்தத்தை விளைத்தனன். அதை நந்திதேவர் கண்டு, தமது அரையிலிருக்கும் உறையிற் சொருகியிருந்த வாளாயுதத்தை யுருவிக்கரத்திற் பற்றிக்கொண்டு தம்மை வளைத்துப் பொருதிருக்கின்ற அவுணவீரர்களைச் சங்கரிக்கத் தொடங்கி ஒவ்வொருவீசலில் அளவற்ற சிரங்களற்று விழவும், கணக்கற்ற கரங்கள் வெட்டுண்டிறையவும், அமோகமாகிய தோள்கள் சரியவும், அநேகங் கால்கள், மார்புகள், வயிறுகள்முதலிய வுறுப்புகளெல்லாந்தரிபட்டும் பிளந்தும் சரிந்தும் சின்னபின்னமாகிப் போகவுஞ்செய்து சேனதிபதியாகவந்த வீரராஜன் கரத்தைவில்லோடுங் கண்டித்தெறிந்தனர். உடனே அவன் மற்றொருகரத்தில்வாளேந்திவந்து நந்திதேவருடைய இரதத்திற் பாய்ந்து அட்டகாசஞ் செய்தனன். அவனை இமைப்பொதில் நந்திதேவர் தமது வாளாயுதத்தாலிரண்டு துண்டமாகிவிழ வெட்டியெறிந்தனர். இம்முறையே புட்பதந்தன், தன்னையெதிர்த்து வந்ததுவசனோடு அளவற்றயுத்தங்களைச்செய்துஅவனைமாய்த்தனன். பூதராஜன் ஆகாயனென்பவனை யெதிர்த்துக்கொன்றனன். விகடன் தூர்த்தனென்பவனோடு போராடி அவனைவெட்டினன். சபலன் சார்த்தூலனென்பவனை வதைத்து நாசஞ்செய்தனன். மற்ற அவுணவீரர்களையெல்லாம் பூதராசன் சூழ்ந்து மடித்தனன்.

கேட்டீர்களோ சவுனகாதி முனிவர்களே! இவ்வாறு சுப்பிரமணியக்கடவுள் முதலானவெண்மரும், தம்மையெதிர்த்துவந்தமித்திரன் முதலாகிய அவுணவீரர்களை மாய்த்துச் செயவுச்சாகத்துடனிருப்ப வேதாகம முதலியவைகளாலுந் தேடிக்காண்பரிய பெருமையினைவாய்ந்த மயூரேசப்பெருமானனவர், தம்மை யெதிர்த்து நின்ற சிந்துராசனோடு செய்த போரின் விதத்தையென்னென்று சொல்லுவேன். இரணியகருப்பன் -சாமளன்-அரன்-சோமன் - அர்த்தலோசனன்-இலம்பகன்னன்-சங்கன்-பிருங்கி - தாவானலன்-பஞ்சானனன் என்னுஞ்சேனைத்தலைவர்கள் எண்மரும், முனிச்சிறார்களும், முன்ன மயூரேசருடைய கிருபையாலுண்டானபூதவீரர்களும்தனித்தனியே நால்வகைப்படைகளோடுஞ்சென்று ரவுத்திராகாரமாகக்கோபித்துப் பகைவருடைய நால்வகைச்சேனைகளையும் முறைப்படியெதிர்த்தனர். அப்போது அவுணவீரர்கள் பாரித்தவிற்களைவளைத்துத் தீட்சண்ணியமானபாணங்களையும் கதை-தோமரம்-பிண்டி -பாலம்- முசலம்-கப்பணம் முதலாகிய படைகளையும் பூதவீரர்கண்மீது பிரயோகித்துப் போராடுகையில் பூதவீரர்கள் மனம் பொறாமல் மண்டியெரிந்து தங்கள் தங்கள் கரங்களில்விளங்கும் விற்களை வளைத்து நாரிகளைப்பிகிந்து விஷத்தையொத்த தீட்சண்ணியமுள்ள பாணங்களைச்சேனைப் பெய்யலுக்கு மேலாகச்சொரிந்து ஆர்ப்பரித்தனர்.

ஓ முனிவர்களே! இவ்விதமாக இருவகைப்பட்ட சதுரங்க சேனைகளும் பின்னிடையாமல் வடவையும் ஆலகாலமும் எதிர்த்து வந்து போராடுவதற்கொப்பாக வீராவேசத்துடன் கொடிய போரை விளைத்துவரும்போது பற்களுதிர்ந்தும், மார்புநெக்குவிட்டும், துடை முறிந்தும் போயினர். அனேக இரதங்கள் சின்னபின்னப்பட்டு நொறுங்கின. அமோகமாகிய யானைகள் துண்டப் பட்டிறந்தன. கணக்கற்ற குதிரைகள் அகப்பட்டுருண்டன. அப்போது உதிரமானது பெருத்துப் பூரணப்பிரவாக இரைச்சலிட்டோடியது. சிலவீரர்கள் தமக்கெதிரில் வேல்வரவுமஞ்சாது இமையா நாட்டத்தினராயிருந்த தம்மைப் பொருதுவரும் பகைவரைத் தாம்பொருது மாய்த்தார்கள். சிலவீரர்கள் தங்கள் கையால் விடும் படை வழக்கத்தைக் கருதுவதன்றித் தங்கள் மெய்யேறும் படைகளைச் சிறிதுமறியாதவர்களாய்ப் போர்செய்தார்கள். சில வீரர்கள் சகல படைகளையுமிழந்து மாளுங்காலத்தும் தங்கள் மெய்புதைந்த படைகளைப் பறித்துஞ் சமர் செய்தார்கள். சிலவீரர்கள் தாங்கள்கொண்ட வஞ்சினத்தை

இனிது முடித்தார்கள். சிலவீரர்கள் அவ்வஞ்சினம் முடிந்ததென்று மகிழ்ந்து உயிர்விடுத்தார்கள், சிலவீரர்கள் தங்கள் சிரங்கள் மண்ணில் வீழ்ந்துஞ் செஞ்சோற்று நிலையிற் பிழைத்திலமென்றாடுவார் போலக் கவந்தங்களா யெழுந்தெழுந் தாடினார்கள். சிலவீரர்கள் பகைவர்கள் விடுத்த கணைகளினாலிறந்து சொர்க்கமடைந்து அரம்பையர்களுடைய தனங்களாகிய யானைகளோடுங் கண்களாகிய கணைகளோடும் பொருதுசந்தோஷித்தார்கள். சிலவீரர்கள் ஒருவரையொருவர் குந்தத்தினால் மார்பு பிளக்கும்படி குத்திப் பின்னரிருவரும் வீர சொர்க்கத்தை யடைந்து மேலான தெய்வமங்கையரோடு குலாவினார்கள். சிலவீரர்கள் பகைவரோடு பொருத இளைப்பினால் சோர்ந்து பிணங்களையே அணைகளாகக் கோலிச் சார்ந்துகொண்டு மற்றையர் செய்யும் போரைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். சில வீரர்கள் தங்கள் காதலியரோடு கலவி செய்யுங் காலத்தில் அக்காதலியர் கையடிக்குங் காலுதைக்கும் வாய்கடிக்குமெவ்வாறு மகிழ்வார்களோ அவ்வாறே பகைவர் விடுகின்ற பாணங்கள் தங்கள் மேனியிற் பாயும் பொழுதுஞ் சிறிதேனும் நோதலை யறியாதிருந்தார்கள். இவ்வாறு சமர்க்களத்தில் இருவகைச் சேனைகளும் வீரசொர்க்கத்தினையே முக்கியமாகக்கருதிப் போராடிக் கொண்டிருக்கையில் என்னை யாட்கொள்ள வல்ல மயூரேசமூர்த்தியினுடைய சேனாதிபதிகளுங் கைகலந்து ஒருவரையொருவர் வெல்லவேண்டுமென்னும் சபதத்தோடு அகோரமாகிய போரை விளைத்து இரணியகருப்பன் காலாசுரனை மாய்த்தனன். சோமன் பிரசண்டாசுரனை யழித்தனன். இரக்தலோசனன் பிரபலாசுரனைக் கொன்றனன். இலம்பகர்னன் சண்டாசுரனுடைய வுயிரைப்போக்கினன். சங்கன்சங்காசுரனுடைய வாழ்நாளை யழித்தனன். பிருங்கி பௌமாசுரனுடைய ஆவியையுண்டனன். தாவானலன் முண்டாசுரனை வெட்டி யெறிந்தனன். பஞ்சானனன் கண்டாசுரனுடைய சிரத்தையறுத்தனன்.

இவ்வாறு மயூரேசருடைய சேனைத்தலைவர்கள், சிந்துராசனுடைய சதுரங்கசேனைகளிற் புகுந்து சிலர் வானத்தை யளாவித்திசைகளிற் கிளைகளைப் பரப்பித் தழைத்தோங்கி யிருக்கின்ற மாமர முதலிய பருத்த விருட்சங்களை வேருடன் பிடுங்கிச் சுழற்றி மோதியும், சிலர் மேருவுக்குச்சமமாகப் பாரித்திருக்கின்ற பர்வதங்களைப் பெயர்த்துக் கடாவியும், சிலர் தீயையிறைக்குங் கழு-முள்-சக்கரம்-பிண்டி-பாலம்-வேல்-தண்டம் முதலிய ஆயுதங்களைச் செலுத்தியும்,

சிலர் யானை யணிகளிடத்திற் பாய்ந்து அளவற்ற துதிக்கரங்களை யொன்ருகச்சேர்த்துக் கிறுகிறெனச் சுழற்றிக் குதிரைகள் மீதிற் சாடியும், சிலர்சொர்னமயமாய்இரத்தினகாந்திகளைவீசிப்பாரித்திருக்கின்ற இரதபந்திகளிற் பாய்ந்து, ஆயிர மாயிரமாக தமது விசால மாகிய கரங்களினல்வாரி அளவற்ற மதயானைகள் சின்னபின்னப் பட்டுருளமோதியும் சிலர், கோபாவேசங்களுடன் குதிரைப்பந்திகளிற் புகுந்து அதிகவேகத்தோடும் பாயவல்ல பதினுயிரங் குதிரைகளைச் சேர்த்தெடுத்து ஆயிரங்கோடி சுத்தவீரர்களாகியஅவுணர்கள் பூமியிலறைபட்டிறக்க வீசியும், சிலர்சில அவுணவீரர்களைக் குத்திக் கொன்றும், மண்டைகளை யுடைத்தும், கால்களைமுறித்தும், கரங்களை யொடித்தும், மார்புகள்பிளந்துருகத் தாக்கியும் வாய்பிளக்கவறைந்தும், வாளாயுதங்கொண்டுவெட்டியும், சூலாயுதங்களினற் குத்தியும், பிண்டிபாலங்களினல்மோதியும், தண்டங்களினல்சாடியும்,சக்கரங்களைச் செலுத்திச்சங்கரித்தும்,இவ்விதமாகப் பூதவீரர்கள்வீறிஅவுண வீரர்களாகிய சதுரங்கசேனைகளை நாசப்படுத்தி வருவதையும், முன்னர் தனது சேனதிபதிகள் மாண்டதையும், அவுணர் பெருமானகிய சிந்துராஜன்கண்டமாத்திரத்தில் விஷப்பற்களையுடைய சர்ப்பத்தைப் போலச்சீறி நல்லகாரியம் நல்லகாரியமென்று கோப நகைசெய்து அபலராகிய இப்பூதங்கள் சூரமுள்ள நம்மவரைஇப்படிக்கும் வாட்டுவாரோ? இங்கிமிடத்தில் இவர்கள் வீறுப்பையடக்கிக் சொல்லுவோமென்று காலாந்தகனைப்போலக் கொதித்தெழுந்து தனதுவில்லை மண்டலாகாரமாக வளைத்து சகலருந் திடுக்கிடத் தக்கதாகக் குணத்தொனி செய்து ஒருபுறம் விஷத்தொவையலிட்டிருக்கின்ற கொடிய பாணவருஷங்களைப் பொழிந்தும், ஒருபுறத்தில் கணிச்சி-சக்கரம்-வேல்-சூலம்-முசலம்-கப்பணம்-பிண்டி-பாலம் முதலிய படைகளைக் கடாவியும், ஒருபுறத்தில் பிரமாஸ்திரம்-வருணஸ்திரம் - குபேராஸ்திரம்-அக்கினியாஸ்திரம் முதலிய தெய்வப்படைகளைப் பிரயோகித்தும், ஒருபுறத்தில் பூதங்கள் வீசுகின்ற விருட்சங்களும், பர்வதங்களும் பொடிபடும்படியாகப் பலகணைகளைத் தூண்டியும், இவ்வாறு சூராவளியைப்போல நாற்றிசைகளினுஞ் சுழன்று சுழன்று அமோகமாகிய அத்திரசத்திரங்களானவை வலையை வீசியதைப்போலப் பல திசையினுஞ் சுற்றிக்கொண்டு பூதவீரர்களுடைய பாரித்தகால்களைக் கண்டித்தும், பருத்திருக்கின்ற தோள்களைச்சரித்தும், ஆசானுபாகுவாக நீண்டிருக்குங் கரங்களைத் தரித்தும்,சிவந்த மயிரையுடைய

சிரங்களை வெட்டியெறிந்தும், விசாலமாகிய மார்பைப்பிளந்தும் தும் சம்செய்தன. அதனல் பூதவீரர்கள் அல்லோல கல்லோலப்பட்டு மண்டைதிறந்தும், மூளைகள்சிதறியும், விழிகள்தெறித்தும்,வஞ்சகம் பேசும்வாய்கள் பிளந்தும், பற்களுதிர்ந்தும்அந்திவானத்தையொத்த தலைகள் பறந்தும், வலியகழுத்துகளொடிந்தும், புயமலைகள்சரிந்தும், கரங்கள் முறிந்தும், மார்பு நெக்குவிட்டும், வயிறுகிழிந்தும், குடல்க ளறுந்தும், துடைகள் தகர்ந்தும், கால்கள்தறிந்தும், சரீரமெங்கும் பத்தல் பத்தலாய் வெடித்தும், உறுப்புகளனைத்துஞ், சக்கை சக்கை யாக வெட்டுண்டும், சதைந்தும், சிதைந்தும், நிலத்திற் புதைந்தும், அலைந்தும், உலைந்தும், களைத்தும், இளைத்தும், துடித்தும், பதைத் தும், சோர்ந்தும், மூர்ச்சித்தும், துகள் பட்டும், மாண்டும், மயங்கி யும் இவ்விதமாகப் படாதபாடுகள்பட்டு மடிந்தனர்.

அதை சீவகாருண்ணியம் பத்திமான்மிய முதலிய நல்லொழுக் கங்களை வாய்ந்த கணநாதர்களுக்குள் பஞ்சானனன் கண்டு பாபமே உருக்கொண்டிருப்பதைப் போலக் கரியதேகங்களைப் படைத்த அவு ணர்கட்குத் தலைவனுகிக் கொலைபாதகங்கள் குடிகொண்டிருக்கும் மனத்தினையுடைய சிந்துராஜனெதிரிற் றனது தேரை அதிக வேக மாய்ச் செலுத்திக்கொண்டு வந்து வடவாமுகாக்கினியைப்போலச் சீறிப் பார்த்திராநின்ற தனது வில்லை வளைத்து, அண்டங்களதிர குணத்தொனி செய்து, சத்தசாகரங்களும் ஒடுங்கி வாடும்படிக்கு ஆர்ப்பரித்துக் குரூரமாகிய ஈராயிரம் பாணங்களைக் கோடை மழை போலப் பொழிந்து, பூதசேனைகள் மீது பகைவன் விட்ட பாணங் களையெல்லாம் பொடிபடுத்தி, மீட்டுந்தீயையொத்த ஆயிரம் பாணங் களை அவன் சரீரமெங்கும் போர்க்கும்படியாகப் பிரயோகித்தனன். உடனே சிந்துராஜனவன் தனது வில்லில் ஆயிரம் பாணங்களைத் தூண்டி எதிர்த்து வரும் பாணங்களைச் சின்னபின்னப்படுத்தி, மீட் டும் பத்து பாணங்களால் கணநாதனுடைய தேரைப் பொடிபடுத் தினன். அப்போது பஞ்சானனன் வேறொரு தேரிற் பாய்ந்து நூறு பாணங்களால்சிந்துராசனுடைய சாரதியை வெட்டியெறிய உடனே அவன் வெறொரு சாரதியைத் தனது இரதத்தில் நிறுத்தி ஒரு வச் சிரவாளியை யெடுத்து நெற்றிக்கிலக்காகப் பிரயோகித்தனன். அது வெளிப்பட்டுக்குறிதப்பாமல்வந்து பாய்தலும் பஞ்சானனன் உதிரப் பிரவாக மோடும்படியாக விழுந்து மடிந்தனன்.

இச்சம்பவத்தைத் தாவானலன் கண்டு காலாந்தகனைப்போலக் கோபித்துத் தனது வில்லில் நூறு கணைகளை ஒரே தொகையாகத் தொடுத்துப் பிரயோகித்துச் சிந்துராசனுடைய வில்லைப் பொடிபடுத்தினன். உடனே அவன் வெறொரு வில்லை வளைத்து அளவற்ற கணைகளைத் தூண்டித் தாவானலனுடைய தேரை முறித்தெறிந்து அவன் வேறொரு இரதத்திற் பாய்வதன்முன் தன்னோடுற்பவித்த சூலாயுதத்தை மார்புக்கிலக்காகப் பிரயோகித்தனன். அவ்விலக்கின்படி அச்சூலாயுதமானது அதிவேகமாய் வந்து மார்பிற் பாய்தலுந் தாவானலன் பதை பதைத்துச் சோர்ந்து பூமியில் வீழ்ந்தனன். அதைப் பிருங்கிகண்டு விழிகளில் அனற்பொறிபறக்கக் கோபித்து ஓர்நொடிப் போதில் ஆயிரங் கணைகளைத்தூண்டிச் சிந்துராசனுடைய கிரீடத்தையும் வில்லையுந் தேரையுங் கீழே வீழ்த்தி அவுணர்களெல்லாங் கலங்கும்படியாகச் சங்கநாதஞ் செய்தனன். உடனே சிந்துராசன் நாணமுற்று, மனதில் மானம் வாதிக்கவெழுந்து வேறே யொரு தேரையும் வில்லையுங்கொண்டு எதிர்வந்து பிருங்கியினுடைய வில்லை ஒடித்தெறிந்து அவன் மார்புக்கிலக்காகப் பத்துக் கணைகளைப் பிரயோகித்தான். அக்கணைகள் வந்து பாய்தலும் பிருங்கி மூர்ச்சையாகி மீட்டுந் தெளிந்தெழுந்து மிகவுங் கூர்மையுள்ள நூறுவயிரக்கணைகளை அவன் மார்புக்கு நேராகவிடுத்தான். அவைகளவன் சரீரத்தில் பட்டமாத்திரத்தில் முனைகளொடிந்து துகள்பட்டுப் பறந்துபோக மீட்டும் ஓர் தண்டாயுதத்தை யெடுத்துக் கரவேகமாகச் சுழற்றி வீசினன்.

அதற்குச் சிந்துராசன் சிறிது முறுவலித்துத் தனது கையிலிருந்த தண்டாயுதத்தினால் பிருங்கி விடுத்த தண்டாயுதத்தினையும் அவன் வலியையும் மாய்த்து ஆர்ப்பரித்தனன். அப்போது சங்கனென்பவன் ஆலகாலவிடம்போலக் கொதித்தெழுந்து தனது வில்லில் அளவற்ற கணைகளைப் பிரயோகித்துச் சிந்துராசனுடைய வில்லையும், கவசத்தையும், கொடியையும் பொடிசெய்தனன். உடனே அவுணராசன் வேறொரு வில்லையெடுத்து வளைத்து எட்டுப்பாணங்களால் சங்கனுடைய தேரை ஒடித்தெறிந்தனன். பின்னர் சங்கன் வேறொரு இரதத்திற் பாய்ந்து தனது வில்லில் பத்துக்கணைகளைத் தூண்டிப் பகைவனுடைய கவிகையைக் கீழே வீழ்த்தி, மீட்டும் ஐம்பது கணைகளைப் போக்கி அவனுடைய இரதத்தையும் பொடிப்படுத்தினன். சிந்துராசன் உடனே வேறொரு தேரிலேறி ஓர் மழுவாயுதத்தை அதிவேகமாகப் பிரயோகித்தனன், அதைச் சங்கன் தனது கதா

யுதத்தினற் பொடிபடுத்தி மற்றொரு வயிரவாளியால் அவ்வவுண ராசன் கட்டிய நெற்றிப்பட்டத்தை யறுத்தெறிந்தனன். அதனல் சிந்துராசன் நாணங்கொண்டு, அள்ளிப்பிசைவான்போல வார்ப் பரித்து ஓர் வேலாயுதத்தை அவன் தோளுக்குக் குறிபார்த்துப் பிரயோகித்தான். அது வெளிப்பட்டுத் தனது தோளிற் பாய்ந்த மாத்திரத்தில், சங்கணனவன் தனது உடை வாளினல் சிந்துராச ணைக்கீழே விழத்தள்ளி மிகுந்த கோபத்தோடுஞ் சோபித்து நிலத் தில் வீழ்ந்தனன். உடனே அவுணராசன் உய்ந்தோமென்றெழுந்து தனது தேரிற் பாய அதை இலம்பகன்னன் கண்டு இவன் வலியைச் சற்றுநேரத்திற் கலக்கிவாட்டுவேனென்று சபதங்கூறிச் சர்ப்பங் களைப்போல விஷச்சுவாலையை வீசவல்ல கடூரமாகிய பாணங்களை அமோகமாகப் பிரயோகித்தான். அவையனைத்தையும் சிந்துராசன் ஓர் நொடிப்போதிற் றுகள்படுத்தித் தனது வில்லில் ஐந்து பாணங் களைத் தூண்டி இலம்பகன்னனுடைய தேரைச் செலுத்தும் சாரதி யின் சரீரத்தைச் சல்லடைக் கண்களாகத் துளைத்து மாய்த்தனன். பின்னர் கணநாதன் வேறொரு சாரதியை நிறுத்தி நூறு பாணங்க ளால் சிந்துராசனுடைய இரதசாரதியைக்கொல்ல, உடனே சிந்து ராசன் ரவுத்திராகாரமாகக் கோபித்து வேறொரு சாரதியாற் றனது தேரை நடாத்தி நூறு தீட்சண்ணியமுள்ள பாணங்களால் கணநாத னுடைய வில்லையும் இரதத்தையும் ஒடித்தெறிந்தனன். அதற்கு இலம்பகன்னன் சிறிது மிளையாது வேறொரு இரதத்தையும் வில்லை யுங் கொண்டு அஷ்டதிசைகளும் நடுங்கும்படியாகத் தனது சக்கரா யுதத்தை யெடுத்துக் கரகரவென்று சுழற்றி வீசினன். அது வெளிப் பட்டமாத்திரத்தில் அவுணர்களெல்லாம் அல்லோல கல்லோலப் பட்டுத் திகைக்கும்படியாக வாட்டிச் சிந்துராஜனுடைய கவசத்தை யறுத்தெறிய, அதனலவன் மிகுந்த கோபங்கொண்டு கணநாதனேறி நடாத்துந் தேரை முறித்தனன். உடனே இலம்பகன்னன் வேறொரு இரதத்திற் பாய, அதையும் அவ்வாறே முறித்து அவனெடுத்த வில் லையுங் கண்டித்தெறிந்தனன். உடனே இலம்பகன்னனுக்கு அதிக கோபம் பிரவேசித்துக் காளகூட விஷத்தைப்போல வெரித்தோடித் தனது வாளைச் சிந்துராசனுடைய மார்பில் வீசினன். அவனுந் தனது வாளை வீசி இலம்பகர்னனுடைய ஆண்மையை யடக்கினன். கணநாதன் வீசிய வாளானது சிந்துராசனுடைய மார்பிற்றாக்கிய மாத்திரத்தில் கூர் மழுங்கித் துகள்பட்டுப் போயது. அவ்வறபு

தத்தை அர்த்தலோசனன் கண்டு அவன் பெற்றிருக்கின்ற வரத்தின் முயற்சியை நினைந்து அதிசயித்து இன்னும் இவன் பராக்கிரமத்தைக் கண்டறிவோமென்று தனதுவில்லைக்குனியவளைத்துஆலகாலத்தைப் பொழியும்படியான ஆயிரம்பாணங்களைத் தொடுத்துப் பிரயோகித்து ஓர் கணப்போதிற் சிந்துராசனுடைய தேரையும் வில்லையும் நீறுக்கி, அவன் மற்றொரு தேரையும் வில்லையும் கொள்ளுவதன்முன் மீட்டும் ஆயிரம் பாணங்களைக் கடாவி அவன் வைத்திருந்த சேமத்தேர்களை யெல்லாம் பொடிபடுத்தி ஆர்ப்பரித்தான். உடனே சிந்துராசன் அர்த்தலோசனனுடைய தேரிற் பாய்ந்து அதிக கோபத்தோடு நெற நெறவென்று பற்களைக் கடித்துத் தனது காலாற் பலங்கொண்ட மட்டும் உதைத்துக் கையிற் பிடித்திருக்கின்ற தண்டாயுதத்தினல் அவன் சிரத்தில் மோதி மாய்த்தனன்.

கேட்டீர்களோ சவுனகாதி முனிவர்களே! இவ்வாறு சிந்துராச னைவன் பஞ்சானனன்முதலிய கணநாதர்களோடு போராடிவெற்றி கொண்டும் தனக்கிருந்த அளவற்ற இரதங்களோடும் படைகளும் மாண்டுபோனமையைக் குறித்து மனம் நொந்து, மீட்டுந்தேறி ஓர் குதிரையின்மீது ஆரோகணித்து இன்னும் எதிர்ப்பவருண்டோ வென்று நாற்றிசைகளினும் விழிகளைப் பரப்பி அச்சமர்க்களத்திற் றனே யிருக்கும்போது, சில தூதர்கள் கண்டக நகரத்திற்கோடி அவனிருக்கிற நிலைமையை அவன் மைந்தர்களுக் கறிவித்தனர். உடனே அவர்கள் விருப்பாக்கனென்னும் ஓர் சேனுதிபதியை யனுப்ப, அவன் ஈராயிரவெள்ளஞ் சேனைகளோடு ஆயிரம் இரதங் களும் புடைசூழ வாயுவேகத்தினும் முந்தி வெளிக்கொண்டு வந்து சமர்க்களத்தில் ஏகாங்கியாய்க் குதிரையின்மீதாரோகணித்திருக் கின்ற சிந்துராசனைப் பணிந்து நின்றனன். அவனைச் சிந்துராசன் பார்த்து, ஓ விருப்பாக்கனே! இந்த அமரின் கூட்டத்தை யாமே அளப்போம். நீ அருகிற் சும்மாவிருவென்று சொல்லினன். அச் சமயத்தில் கணநாதரு ளொருவனுன சோமனென்பவன், தனது தேரைக் கொண்டுவந்து எதிரில் நிறுத்தி வில்லை வட்டாகாரமாக வளைத்துச் சோனைமாரியைப்போல் அளவற்ற பாணங்களைப் பிர யோகித்தான்.

அதை அவுணர் கோனுகிய சிந்துராஜன் நகைத்துத் தனது வில்லில் ஆயிரங்கணைகளைத் தூண்டிக் கணநாதன்விட்ட பாணங்களை யெல்லாம் பொடிபடுத்தி, மீட்டுங்கூர்மையுள்ள ஐந்து கணைகளை

அவன் புயங்களுக் கிலக்காகயேவினன். உடனே சோமன் தனது வீரமனைத்துங் குன்றி வீழ்ந்தனன். அதை அரனென்பவன் கண்டு மனம் பதைபதைக்கப்பொங்கி இப்பாதகனை இங்கிமிடத்தில் வாட்டுவேனெனச் சபதங்கூறிவந்து தனது வில்வில் ஓர் பாணத்தைத் தொடுத்துப்பிரயோகித்துச் சிந்துராசனுடைய பொன்முடியை மண்ணில் வீழ்த்தினன். உடனே அவன் வேறொரு பொன்முடியைத்தரித்து, இரண்டு பாணங்களால் அக்கணநாதனுடைய வில்லையும் இரத சாரதியையும் வீழ்த்தினன். பின்னர் அரனுனவன், வேறொரு சாரதியையும் வில்லையுங்கொண்டு அதிக வேகத்தோடு ஆறுபாணங்களைத் தூண்டிச் சிந்துராசனுடைய கவசத்தையும் வில்லையையும் அறுத்தெறிந்தனன். அதனால் அச்சிந்துராசன் வெகுண்டு, விண்டுவினுடைய சக்கராயுதத்தையும் பின்னிட்டோடச் செய்யவல்லதனது சக்கராயுதத்தையேவினன். அதை அரன் தனது வச்சிராயுதத்தினுற் கண்டித்து, ஓர் தண்டாயுதத்தை அவன் மார்புக்கிலக்காகக் கறகறவென்று சுழற்றிவீசினன். உடனே சிந்துராஜன் அதனைத்தனது கதாயுதத்தினுற்றூளாக்கித் தெய்வீகமுள்ள ஓர்வேலாயுதத்தையெடுத்து அதிக விரைவோடும் பிரயோகித்தனன். அவ்வேலாயுதம் வெளிப்பட்டமாத்திரத்தில் அனற்சமுகங்களைப் பெருக்கிக் கொண்டுவந்து அரன் விடுகின்ற பாணங்களையெல்லாம் விழுங்கி அவன் மார்பிலுருவிப்போயது. அச்சம்பவத்தைச் சாமளன்கண்டு இவன்மனவுறுதியைச்சற்று நேரத்திற் கலக்கி வாட்டுகிறேனென்று ஆக்கிரமித்துத் தனது வில்லை வளைத்து ஒரேமுகத்திற் பதினுயிரங்கணைகளைத்தூண்டி ஆர்ப்பரித்தனன். உடனே அவுணர்பெருமானும் பதினுயிரங்கணைகளைத்தூண்டி அவையனைத்தையும் பொடிபடுத்தி, மீட்டும் நூறு கணைகளைத்தொடுத்து அக்கணநாதனேறி நடாத்துகின்ற இரதத்தையும் சேமத்தேர்களையும் முறித்து வீழ்த்தினன். பின்னர் சாமளன் ஓர் கதாயுதங்கொண்டு சிந்துராஜனேறி நடாத்துகின்ற குதிரையின்மீது மோதினன். அதைக் கண்ட சிந்துராஜன் மிகுந்த வீராவேசங்கொண்டு தனது முத்தலைச் சூலத்தால் அவன் நெற்றியில் குத்தி மாய்த்தனன்.

அக்கொடுமையை இரணியகருப்பன்கண்டு இப்பாதகனுல் நம்மவர்கள் மாய்ந்தது வெகுநேர்த்தி வெகுநேர்த்தியெனப் பொங்கித் தனது வில்வில் ஐந்து பாணங்களைப் பிரயோகித்துச் சிந்துராஜனுடைய குதிரையை நிலத்தில் வீழ்த்தினன். உடனே அச்சிந்து

ராஜன் இடியேற்றினைப்போலக் கர்ச்சித்தோடி, இரணியகருப்பனைத் தேரோடுமெடுத்து ஆகாயத்திலெறிந்து, வேறொருகுதிரையிற்றானேறி யார்ப்பரித்தனன். பின்னர் கணநாதன் தனது இரதம் உடைந்து போகவும், வேறொரு இரதத்திலேறி அழலைச்சொரியும்படியான பத்துபாணங்களால் பகைவன் விடுகின்ற பாணங்களை யெல்லாங் கண்டித்து மற்றொருபாணத்தால் அவன் கையிலேந்திய வில்லையு மொடித்தெறிந்தனன். உடனே சிந்து ராஜன் வேறொருவில்லை யெடுத்துக் கணநாதனுடைய இரதசாரதியைக் கீழே தள்ளி எமனுங் கண்டஞ்சத்தக்க ஏழுபாணங்களை அவன் நெற்றிக்கு நேரிற்குறி பார்த்துப் பிரயோகித்தான். அதனால் இரணியகருப்பன் மூர்ச்சித்து, மீட்டுந்தெளிந்து தனது முத்தலைச் சூலத்தையெடுத்தோடி அவுணர் பெருமானுடைய மார்பிலழுத்தினன். அவன் மார்பிற் பட்டமாத்தி ரத்தில் முனைமழுங்கிப்போனதைக் கணநாதன் கண்டு வேறொரு படையையெடுக்க அதற்கு முன்னம் அவுணபாதகனாகிய சிந்துராஜன் ஓர் வச்சிராயுதத்தையெடுத்து வீசினன். பின்னர் அவ்வச்சிராயுதந் தாக்கிய வேகத்தால் இரணியகருப்பன் சோர்ந்து மடிந்தான்.

இவ்வாறு சகல மகிமைகளினுஞ் சிறந்த கணநாதர்களெல்லாம் ஒவ்வொருவராய் அவுணராஜனோடு யுத்தஞ்செய்து சின்னபின்னப் பட்டதை, என்னையடிமையாகவுடைய மயூரேசமூர்த்திகண்டு, இத் தன்மைத்தான மேலான பராக்கிரமசாலியை நாமே யுத்தஞ் செய்து ஆட்கொள்ளவேண்டுமெனத் திருவுளங்கொண்டனர். அக்குறிப் பைச்சாரதியாகிய வாயுதேவனறிந்து சொர்னமயமாக விளங்கி நவ ரத்தினங்கள் சொலித்திருக்குந் தெய்வீகத்தேரைமணிகள் சத்திக்க மனோவேகத்தினும் விரைவாகத் துரத்திக்கொண்டுவந்து இரணக் களத்திற் சயசாலியாயுலாவிக்கொண்டிருக்கின்ற சிந்துராஜனுக்கு நேராக நிறுத்தினன். அப்போது ஆயிரங்கோடி ஞானசூரியர்களும் ஓர்வடிவம்பெற்று உலகங்களிற் பரந்திருக்கின்ற அந்தகாரப்பெருக் கினையும் ஆன்மகோடிகளிற் செனித்திருக்கின்ற அஞ்ஞானவிருளை யுந் துரத்துமாறு விசாலமாகிய பரவெளியினின்றுஞ் சமர்க்களத்தி லெழுந்தருளியதைப்போல விளங்கிய மயூரேசமூர்த்தியின் சோதி மயமானவடிவையும், சிரோரத்னங்களினாற் சமைத்துத் தகத்தகாய மாகச் சொலித்திருக்கின்ற வயிரமுடியின் சுந்தரத்தையும், சகத்திர தளத்தோடுங்கூடிய பொற்றாமரைப்பூத்திருப்பதற் கொப்பாக விளங் குந் திருமுகமண்டலத்தையும், சூரியகிரணங்களை வீசுகின்ற மகர

குண்டலங்கள் துலங்குஞ் செவிகளின் கோலத்தையும், கிருபைக் கிடமாகிய குளிர்ந்த பார்வையைப்பரப்பும் விழிகளின் குணுதிசயங் களையும், வயிரமலையையொப்பாகப் பரந்து முப்புரிநூல் முத்துமாலை மோகனமாலை முதலியவைகள் புரளநின்ற மார்பினது மங்களகரத் தையும் நவரத்னமயமான வாகுவலயங்களைச்சூடிப் பர்வதாகிருதி யாகத்திரண்டு காட்டும் புயங்களின் தாஷ்டீகத்தையும், வயிரமோதி ரங்களைத் தரித்திருக்கின்ற விரல்களின் சிங்காரத்தையும், ஆசாநு பாகுவாய் நீண்டிருக்குந் திருக்கரங்களின் விளக்கத்தையும், அவை களிற் பற்றியிருக்கும் அங்குசம் பாசமுதலாகிய படைகளின் பராக் கிரமத்தையும், அடியார்களுடைய இதையவோடையில் மலர்ந்து சிவானந்த தேனைச் சொரிந்து யாவராலு மெழுதுதற்கரிய வேதச் சிலம்புகள் சத்திக்க வியங்குந் தெய்வத் தாமரையை நிகர்த்த திரு வடிகளின் மகத்துவத்தையும், மற்றுமுள்ள சிறப்புகளையும் நேராகத் தரிசித்தனன்.

தவசிரேஷ்டர்களே! முனிவர்கள் ஞானிகள், தேவர்கள் முத லாயினோரும், தேவாதி கலைகளும், மற்றேனைய பகுதிகளும், பல வகையளவைகளாலும் இன்னுந் தேடித்தேடியும் அறிதற்கரிய மங்கள குணசம்பன்னராகிய மயூரேசமூர்த்தியை, அண்டங்களையெல்லாஞ் சிறைப்படுத்தி எக்காலத்தும் தீங்கினையே பாராட்டிவருஞ் சிந்து ராசன் தனது இருவிழிகளாலுந் தரிசிக்கப்பெற்றன னென்றால், அவன் முன்னஞ் செய்திருக்கின்ற தவங்களின் முயற்சியை யாவரால் கணிக்கக்கூடும்! முனிவர்களே! அச்சிந்துராசன் இனி சமர்க்களத்தில் கொடிய போரைச் செய்து மடிந்தாலென்ன? அல்லது கிரமமாகக் காலம் நேர்ந்திறந்தாலென்ன? மேலும் அவனிடத்தில் தமக்கிருக்கின்ற பரிபூரணகடாட்சத்தினல் இரணக்களத்தில் அவனை யொரு பொரு ளாக மதித்துச் சண்டைசெய்ய வந்தவர்போலச் சடிதிலெழுந்தருளி அவன் தரிசிக்கும்படியாக தமது அருமைத் திருமேனியை எளிதிற் காட்டி கிருபாநோக்கமும் பாவித்தனரென்றால். தேவதேவோத்தம ராகிய விநாயகப் பெருமானுடைய திருவிளையாடலை யாவராலறிந்து போற்றப்படும்.

இவ்வாறு சிந்துராசன் மயூரேசமூர்த்தியினுடையசுயம்பிரகாச சொருபத்தை நேரிற் காணப்பெற்றும், பிராரத்வ வினையின் சம்பந் தப்பட்டவனு யிதனைப்பேசுவதாயினன். ஓ சிறுவனே! நான் பல நாள் உள்ளமும் உடலும் வருந்த அரிய தவங்களைச் செய்து வரம்

பெற்றிருக்கின்ற முயற்சியினல் எக்காலத்துஞ் சலனமற்றுஇக்காயத் துடனிருக்கவல்லேன். அண்டர்களையெல்லாஞ் சிறைப்படுத்தினேன். சகல லோகங்களையுஞ்செயித்திருக்கின்றேன். எண்பத்துநான்குலட்சம் சீவராசிகளாலும் மடியாவரம் பெற்றேன். இப்போது நீ உனக்குதவியாகக் கொண்டுவந்த பூதவெள்ளங்களெல்லாம் அக்கினி முன்பட்ட பஞ்சுமலையைப்போலச் சமர்க்களத்திற் கிரையாகப்போனதைக் கண்டனை. உனது சேனுதிபதிகளுங் கொடியபோரைச்செய்து வாடினூர்கள். முதலணியில் வில்லாண்மையிற் சிறந்திருந்த மற்ற வீரர்களும் என்னுடன் யுத்தங்களைச்செய்து ஒவ்வொருவராய் சின்னுபின்னப்பட்டு மாண்டனர். இவையனைத்தையும் உண்மையாகப் பார்த்திருக்கின்றனை. இப்படியிருக்கப் புறவணியிற்றப்பி மீந்திருந்த பாலனுகிய நீ யொருவனே சகலலோகங்களையும் வென்ற செயசாலியாகிய என்னுடன் சண்டைசெய்து வெற்றிபெற விருக்கின்றனை? உன் கருத்திற் கொண்டிருக்குந் தீர்மானத்தைப் பார்க்குமிடத்தில் வெகு நேர்த்தியா யிருக்கின்றது? தேவாதிதேவனுய் சர்வசங்கார மூர்த்தியாய்ச் சிருட்டி-திதி-சங்காரம்-திரபவம் - அநுக்கிரக மென்னும் பஞ்சகிருத்தியங்களையும் நடாத்திச் சராசரப் பிரபஞ்சங்களை நடப்பிக்கும் உனது பிதாவாகிய பரமசிவனும் எனது சிறைக்கணகப் பட்டிருக்கின்ற அரிபிரமேந்திராதி தேவர்களும் என்னுடன் போர் செய்ய நினையாமலிருக்கும்போது, நேற்றுதித்த பாலனுகிய நீயோ சகலரையும் வென்ற ஜயசாலியாகிய என்னுடன் சண்டை செய்யுந் திறமுடையவன்? சகல லோகங்களும் கொண்டாடிப் போற்றுங் கீர்த்திப் பிரதாபத்தைப் படைத்திருக்கின்ற நமது பெருமிதங்களைச் சிறிதும் யோசித்துப் பார்த்தவனல்லே. குழந்தைப் பருவமாதலால், முன்னஞ் சிலரை வென்றதைப்போல என்னையுஞ் சொற்பமாகநினைத்துப் பாலிய சேட்டையினல் இவ்வரிய போரைச்செய்து முடிக்கலாமெனக்கருதி ஓர்மயிலின்மீது சிறுபிள்ளை விளையாட்டாக எறிவந்தனைப்போற் காணுகின்றது. உன்னை இப்போதே ஓரம்பினுற்கொன்று விடுவேன். ஆயினும் உனக்குத் தப்பிப் பிழைக்க வேண்டுமென்னுங் கருத்திருக்குமாயின் விட்டுவிடுகின்றேன். நீ இங்கிமிடத்திலோடி உனது தாய்தந்தையருடைய மனங்குளிரும்படி வாழ்ந்திருவென்று சொன்னுன். அவையனைத்தையும் அருவுருவாக விளங்கும் மயூரேசர் திருச்செவியிலேற்றுப் புன்னகைசெய்து, கொடிய செய்கைகளை நடத்திவரும் கயவனே! நீ வியர்த்தமாகிய வார்த்தைகளையாடினை,

உனது கருத்தின் வண்ணம் முடிவதொன்றேனுமில்லை. வயிரமலைக் கொப்பாகிய உனது மார்பைத் துளைக்கும்படியாய் ஏவப்போகின்ற பாணங்களே அவ்வார்த்தைகட்கு மறுமொழி கூறும். அண்டாண்ட புவனங்களனைத்தினையும் வென்றோம். மிகுந்தவலியையுடையோம். சகலரும் கொண்டாடுங் கீர்த்தியைப் பெற்றோம். சிறந்த தேவாஸ் திரங்களைச் சம்பாதித்திருக்கின்றோம். அழிவற்ற வச்சிரதேகத்தைப் படைத்திருக்கின்றோம். கணக்கிறந்த வெள்ளஞ் சேனைகளை யுடையோம். அண்டர்களை யெல்லாம் நிகரில்லாமல் வென்று சிறைபடுத்தினோம் என்கின்ற மமதைகொள்ளவேண்டாம். இவையனைத்தையும்ஓர் நொடிப்போதில்அழித்துவிடவல்லேம். தேவதேவோத்தமராகியசிவ பெருமான் கொடுத்தருளிய வரங்களைப் பாலன் சண்டைசெய்து வெல்லவல்லனோவென்று அகங்கொள்ளவேண்டுவதில்லை. அளவற்ற நாள் அண்டர்களையெல்லாந் தயை தாட்சண்ணியமில்லாமல் சிறையில்வைத்துக் கொடுங்கோல் செலுத்திவந்த உனது சவுரியத்தினையும் புயவன்மையையும் உனது விழிக்குப் பாலனைத் தோற்றுகின்ற யாமே யடக்கி நாசஞ் செய்வோமாதலால், இனி வீண்வார்த்தை யாடாது உனது பெருமையையும் பராக்கிரமத்தையும் கைத்திறத்தினாற் காண்பிக்கக் கடவையென்று திருவாய்மலர்ந்தனர். அதைக்கேட்டலும் அவுணர் பெருமானாகிய சிந்துராசனுக்கு அதிக கோபம் பிரவேசித்து, வடவைக்கனல்போலச் சீறி நல்லகாரியம், உனது வீறுப்பை இங்கிமிடத்திலடக்கிப் புத்திபண்ணி வைக்கிறேனென்று உருத்துத் தங்கக்கட்டுகள்பூண்டு மந்தரகிரியைப்போல் விளங்கும் பாரித்த வில்லையெடுத்து நிறுத்தி, இருகுதைகளும் ஒன்றுபட வளைத்து நாணேற்றிச் சத்தலோகங்களும் நடுங்கும்படியாகக் குணத்தொனி செய்து, சோனைமாரியைப்போல அளவற்ற பாணங்களைத் தொடுத்து விட்டனன். அவன்விட்ட பாணவருஷங்களினால் மலைகள் பிளந்தும், வானுலகழிந்தும், சமுத்திரங்கள் கிழிந்தும், திசைக்கரிகள் சோர்ந்தும், பூமிகள் பிளந்தும் போயின.

இவ்வாறு சகல லோகங்களுஞ் சின்னபின்னப்படும்படி, மழைக் காலத்தில் புத்திலிருந்து புறப்படும் ஈசலைப்போலச் சிந்துராசன் விடுத்த அமோகமாகிய பாணங்களெல்லாம் பிரபஞ்சமெங்கும்பறந்து தகித்தலும், நின்மல மூர்த்தியாகிய விநாயகக்கடவுளானவர் தமது மேருகிரிக்குச் சமதையாக விளங்கும் தனுவை வளைத்து, வாசுகி

யைப்போல நீண்டிருக்கும் நாரியை மாட்டிச் சர்வசங்கார காலத்தில் பிரசண்டவாயுவினுல் மோதப்பட்ட ஆயிரங்கோடி அண்டங்களும் ஏககாலத்தில் உடைந்தெழும் பேரொலியைப்போலக் குமுறி முழங் கும்படிக்குக் குணத்தொனி செய்தனர். அவ்வதிர்ச்சியினுல் உலகங் களுக்கச்சாணியாக விருக்கின்ற இமயகிரி கிடுகிடென்றசைந்து, அஷ்டதிசைகளும் நடுக்குற்று, குலகிரிகள் நெக்குவிட்டு, திசையானை கள் வீறிட்டு மயங்கி, அண்டகோளகைகள திர்ந்து, பூமி பாதலம் வரையிற் பத்தல் பத்தலாகப் பிளந்து, அதைச் சுமந்திருக்கின்ற ஆதிசேடனுந் தத்தளித்து ஆயிரம் பணுமகுடங்களைக் கொண்டு தாங்க வருந்தி விஷங்களைக் கக்கினன். மற்றுமுள்ள பிராணிகளும் நிலைகலங்கி வாடும்படியாகக் குணத்தொனி காட்டிய விநாயகப்பெரு மான், பின்னர் கோடைகால மேகத்தைப்போலத் தமது வில்லில் கணக்கிறந்த குரூரமாகிய சரங்களைப் பூட்டிச் செலுத்தி மீறி வரு கின்ற பகைவன் கணைகளைக் கண்டித்தெறிந்து, மீட்டும் பத்து கணை களைத் தூண்டி அவனுடைய நெற்றி, மார்பு, இரண்டுபுயம், இரண்டு தொடை, இரண்டு பாதம் இவைகளைத் துளைத்தனர். உடனே சிந்து ராஜன், தனது குதிரையை விட்டுத் தேரின்மீது பாய்ந்து மூர்ச்சை யானுன். அப்போது கண்டக நகரத்தினின்றும் வந்து அருகிலிருக் கின்ற வீரபராக்கிரமத்தையுடைய விருப்பாக்கனென்பவன், அதிக கோபங்கொண்டு காளகூடத்தைப்போல மண்டியெறிந்து, கொவ் வைக்கனியை யொப்ப விழிகள் சிவந்து, தீப்பொறிகள் குபீல் குபீ லெனக் கொட்ட வுருத்துப்பார்த்துப், பற்கள் நெறநெறவெனக் கடித்து, உதட்டையதுக்கி, விஷச் சுவாலையை வீசவல்ல கடூரமுள்ள பாணங்களை அமோகமாகப் பிரயோகித்தனன். அவைகளின் கொடு மைகளை மயூரேச மூர்த்தியோடு வந்திருக்கின்ற முனிச்சிறுர்கள் பார்த்து, உடனே அளவற்றகோடி தீட்சண்யமான பாணங்களைத் தூண்டிப், பகைவன் விடுத்த பாணங்களையும் அவனைப் புடைசூழ்ந் திருக்கின்ற இரண்டாயிர வெள்ளஞ் சேனைகளையு மதஞ்செய்து பின் னரவரோடு மெதிர்த்து, ஓர் கணப்போதில் உனது மனவுறுதியைக் கலக்கி வாட்டுகிரேமென்று சபதங்கூறி, தண்டாயுதங்களைக் கிறு கிறுவெனச் சுழற்றி மோதியும், வேலாயுதங்களைக் கடாவியும், சக் கரப்படைகளைச் செலுத்தியும், தோமரங்களை யெறிந்தும் இவ்வாறு யாவருந் தனித்தனி வகைவகையாய் அகோரயுத்தங்களைச் செய்து அவனை மாய்த்தனர்.

இப்பால் மிகவும் எளியனுய்த் தனியாய்த்தேரின்மீது மூர்ச்சித்துக்கிடந்த சிந்துராஜன், மூர்ச்சைதெளிந்தெழுந்து தனக்குதவியாக விருந்த விருபாக்கனும் அவன் சேனைகளும் முனிச்சிறுர்களால் மடிந்ததைப் பார்த்து மனம்நொந்தவனுயினும், சிறிதுதேறி விழிகளில் அக்கினிப்பொறிசிந்தஉறுத்து நாசிகளினும் வாயினும் அனற்சுவாலையெழப் பெருமூச்செறிந்து தனது பாரித்தவில்லில் சூரியாஸ்திரத்தைத் தொடுத்துப் பிரயோகித்தான். உடனே மயூரேசமூர்த்தி தமது சூலாயுதத்தை விடுத்தனர். அது வெளிப்பட்டவுடன் மிகுந்த தீட்சண்ணியத்தைக்காட்டியெங்கும் அனலையிறைத்து ஆர்ப்பரித்துவந்து சிந்துராஜன் விடுத்த அஸ்திரத்தைக் கண்டதுண்டப்படுத்தி, அவன் கிரீடத்தைக் கீழேவிழத்தள்ளி, அவனது செவிகள் சின்னுபின்னப்பட அறுத்தெறிந்து மீட்டும் எமது கர்த்தருடைய திருக்கரத்தில் வந்து சேர்ந்தது. பின்னர் சிந்துராசன் மிக்க துன்பத்துடனே நாணமும் அச்சமும் மேலிட்டவனுய், உடனே தனது இரதத்தைவிட்டிறங்கி, ஓர்வஸ்திரத்தால் முக்காடிட்டுக்கொண்டு, யாவருமறியாதபடி தமது நகரத்தையடைந்து, அரண்மனையினோர் மூலையில் கால்களை முடக்கித் தலை கவிழ்ந்திருந்தனன்.

இவ்வாறு சிந்துராஜன் சென்றமையை மயூரேசாறிந்து தமது சேனைகளில் மாய்ந்த பூதர்களையுஞ் சேனைத்தலைவர்களையுமெழுப்பியழைத்துக்கொண்டுபாசறையிலமர்ந்தருளியிருந்தனர்.சுப்பிரமணிய தேவர் முதலான மற்றைத்தலைவர்களும் அவ்வாறே அவ்வவருடைய பாசறைகளில் அமர்ந்திருந்தார்கள். இப்பால் சூரியனுனவன், இச்சமர்க்களத்தில் நமது படையானது சிந்துராஜனுக்கு உதவிசெய்யாது மாண்டுபோனதால் இனி நாமும் வாழோமென்று அலறி மறைந்தவன்போல மேற்றிசைக்கடலில் மறைந்தனன்.

இப்பால் சமர்க்களத்திற் றேல்வியடைந்து சென்ற சிந்துராசனுடைய மனதைப்போல எங்கும் இருள்நெருங்கியது. வணங்காரையெல்லாந் தமது மனக்கருணையினுல் வென்று ஆட்கொள்ள வல்ல விநாயகமூர்த்தியினுடைய திருவுளத்தைப்போல ஆகாயத்தில் சந்திரனுனவன் சோடசகலைகளோடு முதித்தனன். அப்போது பாசறைகளிலிறங்கியிருந்த கணநாதர்களெல்லாம் மயூரேசமூர்த்தியை மும்முறை வலம் வந்து பணிந்து, வேதாகமங்களினுல் அளவற்ற துதிகளைச் செய்து ஆனந்தக் கூத்தாடினுர்கள். அவர்கட்கெல்லாம் எமது

கர்த்தன் பேரருளை வழங்கி யிருந்தனர். பிணங்களெல்லாம் மலை மலையாகக் குவிந்திருக்கின்ற சமர்க்களம் முழுவதும் பேய்களனைத் தும் நிணங்களையருந்தித் துணங்கை யாடுவதாலுண்டான வோசை யும், சோர்ந்து வீழ்ந்தவர்களுடைய உயிரினைக் காக்கும்படியாக அவ்வவர்கள் சுற்றத்தினர் தூபதீபம் மணிமுதலியவைகளைக்கொண்டு இணங்குகின்ற வோசையும் பெருத்திருந்தன. கண்டகநகரத்தின் வீடுகளிலும் மாளிகைகளிலுமுள்ள மங்கையரெல்லாரும் யுத்தஞ் செய்யச்சென்ற அவ்வவர்கள் காதலருடைய மீட்சியைக்காணுது அழுகின்ற சத்தமே எங்கு மிகுதியாயிருந்தது.

இப்பால், அரண்மனையில் மனமடுவினேடு சங்கடப்பட்டிருக் கின்ற சிந்துராஜனிடத்தில் அவன் பத்தினியாகிய உற்கையென்பவள் சென்று பணிந்தெழுந்து, எனது பிராண நாயகனே! தேவரீர் அண் டங்களையெல்லாஞ் சிறைக்கண் வைத்தீர். சகல லோகங்களையும் ஒரே குடையில் ஆண்டு வருகின்றீர். அசுரர்களை யெல்லாம் அடிமை கொண்டீர். பிரமனுதி மூவராலும் அழியாவரம் பெற்றிருக்கின்றீர். இத்தன்மைத்தான மேலான பராக்கிரங்களைப் பெற்றிருக்கின்ற தேவரீர் மிகுந்த மன மடிவோடுங் கிலேசமடைந்த காரணம் யாது? அதனை யடியாட்குத் திருவாய் மலர்ந்தருளவேண்டுமென்று கேட் டனள். அதற்குச் சிந்துராசன் சிறிது நிமிர்ந்து தன் கண்ணிலும் அவள் கண்ணிலும் சலமொழுகும்படியாகத் துக்கித்து பெருமூச் செறிந்து, என் மனதுக்கினிய காதலியே! நீ கூறிய வனைத்தும் உண்மையேயாயினும், என்னை முடிக்கச் சிவபிரானிடத்தினின்றும் ஆறுகரங்களோடு ஓர்புதல்வன் இப்பூவுலகத்திற் பிறந்திருக்கின்ருன். அவன் பிறந்த நாளிற்றுனே அவன் எனக்குச்சத்துருவென்றறிந்து, நாள்தோறும் அளவற்ற வீரர்களையனுப்பினேன். அவர்களனைவரும் அவன் கரத்தால் மடிந்தார்கள். சகல பராக்கிரமங்களினுஞ் சிறந்த கனலாசுரனைக் கடல்போன்ற சேனைகளைக் கூட்டியனுப்பினேன். அவன் அளவற்ற யுத்தங்களைச் செய்துஞ் செயம்பெருமல் சேனை களோடும் மாண்டான். சூரியன் சந்திரன் அக்கினி முதலிய தேவர் களை அவனிருக்கின்ற வனத்திற் போகாதபடி ஆக்கியாபித்தேன்; அவன் அதை யறிந்து ஓர் நொடிப்போதில் அவர்களை யெல்லாம் வேறேயுண்டாக்கிக்கொண்டு யுத்தத்திற்கு வந்து தேவர்களையெல் லாஞ் சிறையினின்றும் விடச்சொல்லிப் பராக்கிரமமுடைய ஓர் தூத னையனுப்பினன். அவன் அவ்வாறே யிங்குவந்து நடத்திச்சென்ற

காரியத்தை நீ யறிந்திருக்கின்றனே. பின்னர்ச் சிவகுமாரனைச் சிறு பிள்ளையென்று எனது பேதமைப் புத்தியினுல் அவனேடு யுத்தஞ் செய்யச் சென்றேன் அந்த யுத்தத்தில் நமது அமைச்சர்களும் அள வற்ற வீரர்களும்அமோகமாகியசேனைகளும் மாண்டார்கள்.உடனே நானும் அளவற்ற யுத்தங்களை நடாத்தி அச்சிறுபிள்ளையின்கரத்தால் இரண்டு செவிகளையும் மானத்தையுமிழந்தேன். சிறையிலிருக்கின்ற தேவர் ளெல்லாம் நகைத்து ஏளனஞ் செய்யும்படியாகஎனது பெரு மைகளனைத்துங்குன்றி வந்தேன்.வயதிற் சிறியவனுயினுஞ் சமர்த்தி றத்திற் பெரியவனுக விருக்கின்ற அப்பாலனைச் செயிப்பது மிகவும ரிதாக விருக்கின்றது. இனி யென்ன செய்யப்போகிறேனென்று துயருற்றுச் சொன்னுன். அவையனைத்தையும் அவன் பத்தினியா கிய உற்கையென்பவள் கேட்டு, என்னுயிர்க்குயிரான நாயகனே! யாக முதலானவைகளைச்செய்து சகல தேவர்கட்குந் திருப்திசெய்து வாழ்கின்ற அரச குலத்திலுதித்த இராசாதிராசனுகிய தேவரீர் இப்போது அத்தேவர்களைப்பூசியாது அவர்கட்குத் தீங்கு செய் கின்ற அசுரர்களை யாதரித்தீர், அன்றி அத்தேவர்களைச் சிறைப் படுத்தினீர். அத்தீங்கினுல் சகல ஆபத்துக்களும் வந்து சேர்ந்தன. இனியேனும் அத்தேவர்களை விட்டுவிட்டால் கடைத்தேறலாம். தேவரீருடைய சித்தம் எவ்வாறேவென்று சொல்லினள். இவ் வாறு தனது பத்தினியானவள் உரிமையோடும்வணங்கிக் கூறிய மொழிகளைத் திடச்சித்தத்தையுடைய சிந்துராசன்கேட்டுப் பெண் னே! நீசொல்லுவதனைத்தும் உண்மையே! ஆயினும் யான் சொல்லு வதையுங்கேள்! நமது படை வீரர்களும் அமைச்சர்களும் அளவற்ற சேனைகளும் யுத்தத்தில் மாய்ந்துபோன பின்பு தேவர்களைச் சிறை யினின்றும் விட்டுவிட்டால் திரிலோகங்களும் நகையாதோ? இத் தனை விபத்துக்களை யடைந்தபின்பு அவர்களைச் சிறையினின்றும் விட்டு யான் உயிரோடு இப்பூவுலகில் வாழ்ந்திருப்பதைப் பார்க்கி னும் இன்னும் என்னுற் கூடியவரையில் பெரிதான யுத்தஞ்செய்து மயூரேசனுடைய ஆயுதத்தினுலிறப்பேனுயின் என்றைக்கும் நிலை மையான புகழும் முத்தியுங்கிடைக்குமாதலால் இப்போது தேவர் களை விடக்கூடாது. நீ உனதிருப்பிடத்திற் செல்லுகவென்றுசொல் லினன். அதன்மீது பிராணநாயகி மனம் நடுங்கி அந்தப்புரத்திற் சென்றனள். உடனே இராப்பொழுது நீங்கிற்று. பின்னர் சூரிய னுனவன், தன்னேடு நித்தலும் பொருதுகின்ற தானவர்

குழாத்தைச் சாடியருளவேண்டுமென்று ஞானவித்தகராகிய மயூரேசமூர்த்தியைப் பிரார்த்திக்க வருவான்போலக் கீழ்த்திசைக் கடலினுதயமாயினன்.

இப்பால் சிந்துராஜன் தனது நித்தியகியமங்களை நிறைவேற்றிக் கொண்டு சிங்காதனத்தின்மீது வீற்றிருந்தனன். அப்போது அவன் மைத்துனராகிய கலனென்பவனும் விகலனென்பவனும் வந்து அவனைப் பணிந்துநின்றார்கள். அவர்களைச் சிந்துராசன் பார்த்துநான் யுத்தத்திற்குச் செல்லுகின்றேன், நீங்களிருவரு மிங்ஙன மிருந்து இப் பட்டணத்திற் பூதர்கள் வந்து தீங்குசெய்யவொட்டாமல் காத்துக் கொண்டிருங்களென்றுசொல்லினன். அதை அம்மைத்துனரிருவருங் கேட்டு பணிந்து, அத்தனே! அப்பகைவர்களையாங்களே சென்று வென்று வருகின்றோம். தேவரீர் உத்திரவு கொடுத்தருளவேண்டு மென்று கேட்டார்கள். அவ்வாறேசிந்துராசன்உத்தரவுகொடுத்தான். பின்னரவர்கள் நாலாயிரவெள்ளஞ் சேனைகளோடு யுத்தகளத்திற்குச் சென்றார்கள். உடனே அவ்வரலாற்றை நாரதமுனிவர் விநாயகமூர்த்தியைப் பணிந்தறிவித்தனர். அப்போது அருகில்நின்ற நந்திதேவரும், புட்பதந்தனும் சுப்பிரமணியமூர்த்தியும், வீரபத்திரக் கடவுளும், விநாயகமூர்த்தியிடத்தில் விடைபெற்று அளவற்ற பூதங்களோடுஞ் சமர்க்களத்திற் சென்றார்கள். பின்னர் இருதிறப் படைகளுங் கைகலந்து நெடுநேரம் போராடுகையில் அளவற்ற சூரியர்கள் அர்த்தராத்திரியிலுதித்து எங்குமிருக்கின்ற இருட்கூட்டங்களை எடுத்தெடுத்துவிழுங்குவதுபோலச் செம்மேகத்தையொத்த அளவற்றபூதசேனைகள் கருமேகத்தை நிகர்த்த அவுணசேனைகளிற் பாய்ந்து அநேக இரதங்களையும் யானைகளையுங் குதிரைகளையுஞ் சின்னபின்னப்படுத்திச் செம்பட்டமயிர்படிந்த சிரங்களைக் கண்டித்தும் மண்டைகளைப் பிளந்தும், கற்கம்பத்தை யொப்பத்திரண்டும் வலிபெற்றிருக்கின்ற புசங்களையறிந்தும், விசாலமாகிய இரத்னபரணங் களையணிந்திருந்த மார்புகளைச் சேதித்தும், வீரவண்டயங்களணிந்த கால்களை வெட்டித்தள்ளியும் உரத்துப்பேசும் வாய்களைப் பிளந்தும், உறுத்துப்பார்க்கும் விழிகளைக்கல்லியும், கோபித்துப் பெருமூச் செறியும் மூக்குகளைக்கிள்ளியும், வீரங்கள்பேசிய நாக்களையறிந்தும் பலகறைகளைப் போலப் பற்களுதிரும்படிக்குத் தாக்கியும், வீராவேசங்களினாற் றுடித்துக்கொண்டிருக்கும்மீசைகளைக் கொளுத்தியும்

மோவாய்களைச் சிதைத்தும் வயிரகுண்டலங்கள் தரித்தசையுஞ் செவிகளையறுத்தும், வீரபட்டங்களைத் தூள்படுத்தியும், இரத்நகசிதமாகச் சொலித்திருக்கின்ற கிரீடங்களை நுறுக்கியும், படைகளைச் செலுத்த நீட்டுங்கரங்களை வெட்டியும், பாணங்களை முறித்தும், மற்ற ஆயுதங்களைப்பொடிப்பொடியாக நாசப்படுத்தியும், யானை, புலி, கரடி, பன்றி, மனிதர், தேவர்கள் முதலாயினோரை வாரி வாரிப் பருத்த வாய்களிற் போட்டு விழுங்கி நிறைத்து வைத்திருக்கின்ற தொந்தி வயிறுகள் பீறிக் குடல்கள் சர்ப்பங்களைப்போலப் புரளத்தள்ளியும் இவ்வாறு நாலாயிரவெள்ளஞ் சேனைகளையும் அதாகதப்படுத்தி மாய்த்தனர்.

அச்சம்பவத்தைக் கலனும் விகலனுங்கண்டு கோபாக்கினியானது மனதைவாட்ட, விழிகளிலானற்பொறிகளைப் பெருக்கிப் பெருமூச்செறிந்து சயவுற்சாகத்தோடு வீறியிருக்கின்ற பூதசேனைகளை வாட்டநினைந்து இருவருஞ் சூறாவளிக்காற்றைப்போலத் தங்களிரதத்தைச் சுழற்றிக் கூர்மையுள்ள கொடிய பாணங்களை அமோகமாகப் பொழிந்தனர். அதனால் சூரியனைச் சூழ்ந்த பனிக்கூட்டத்தைப் போலப் பூதசேனைகள் கலங்கி, சிரமற்றும், மூளையிறைந்தும், தோள்கள் சரிந்தும், மார்பு பிளந்தும், கால்களொடிந்தும், மதிமயங்கி வீழ்ந்தும், மூர்ச்சித்தும்குப்புறவீழ்ந்தும் சின்னபின்னப்பட்டுப்போயினர். அதை நந்திதேவர்கண்டு தமது தேரை விரைவிற் செலுத்திக்கொண்டு சென்று பர்வதாகிருதியாகப் பாரித்திருக்கின்ற வில்லில் அனேகசிலீமுகங்களைத்தொடுத்து அவ்விருவர் விடுகின்ற படைகளையெல்லாம் பொடிபடுத்தினர். உடனே எமனுங்கண்டு அஞ்சத்தக்க அவ்விருவர்களும் அளவற்ற சரங்களைத்தூண்டி நந்திதேவருடையவில்லையொடித்தெறிந்தனர். அதனால் நந்திதேவருக்கு அதிக கோபமுண்டாகித் தமது கோட்டினால்அவ்விருவருடையவில்லையும்இரதத்தையும்பொடியாக்கினர். பின்னரவர்கள் நந்திதேவர் மீது பாசத்தையேவிப் பிணித்துச் சமர்க்களம் நடுவில்நிறுத்தி ஆர்ப்பரித்தார்கள். அதைப்புட்பதந்தன் பார்த்துச் சகியாதவனாய் நந்திதேவரை அப்பாசத்தினின்றும் விடுத்து அப்பாதகருடைய விற்களையும் பொடிபடுத்தி, அவர்கள் மார்புக்கிலக்காக எவ்வேழுபாணங்களைப் பிரயோகித்தான். அதனாலவர்கள் மூர்ச்சையாகி மீட்டுந்தெளிந்தெழுந்து, தங்கள் வச்சிராயுதத்தினால் புட்பதந்தனுடைய ஆற்றலை யடக்கினார்கள். அதை வாட்படையேந்திய வீரபத்திரக்கடவுள் கண்டு ரவுத்திராகாரமாகக்

கோபித்துத் தமது விரல்களைமுடக்கி விகலனுடைய சிரத்திற்குட்டினர். உடனே அவன் சோர்ந்து மூர்ச்சையாகி இறந்தனன். பின்னர் சுப்பிரமணிய மூர்த்தியானவர் கலனென்பவனைப் பிடித்திழுத்து நிலத்திலறைந்தனர். அவனும்அவ்வறையினாற் சரீரமெல்லாஞ் சின்னபின்னப்பட மாண்டனன். அப்போது இரண்டாயிரந் தோளினையுடைய பாநுகம்பன் தனது ஆயிரம் வாய்களினும் ஆயிரவீர சங்கங்கள் வைத்து அண்டங்களதிர முழக்கினன்.

இவ்வாறு அவ்விரண்டு வீரர்களும் மடிந்துபோகலும், இரண பூமியிற் பட்டவர்கள்போக மற்ற அவுணர்களெல்லாம் பிராண பீதியினாலிரைந்து பலதிசைகளினும் ஓடிப்பதுங்கினார்கள். இந்த அபசயத்தை உடனே தூதர்களோடிச் சிந்துராசனுக்கறிவித்தார்கள். அதனாலவன் மிகுந்த கிலேசத்தையடைந்து இனியென்ன செய்யப்போகின்றோமென்று பரிபவமுற்றிருந்தனன். அதை அவன் குமாரர்களாகிய தன்மனென்பவனும் அதன்மனென்பவனும் தெரிந்துவந்து அவன் பாதத்திற் பணிந்தெழுந்து, தந்தையே! எதிர்த்துவந்த சத்துருக்களுக்கு அடியேங்களிருக்கத் தேவரீர் கிலேசமடையவேண்டியதெற்றினுக்கு? எங்கள் மாதுலரைக்கொன்ற கந்தனையும் வீரபத்திரனையுங் கொன்று மயில்மீதிருக்கின்ற அவர்கள் தலைவனையும் இன்னிமிடத்திற் கைப்பிடியாகப் பிடித்துக்கொண்டு வருகின்றோம். அடியேங்கட்கு விரைவில் உத்திரவு கொடுத்தருளவேண்டுமென்று கேட்டார்கள். பராக்கிரமத்திற் சிறந்த தனது புத்திரர்கள் சொன்னதைச் சிந்துராசன்கேட்டு துயரத்தினின்றுநீங்கி ஒருவாறு மனந்தேறி இதுகாறு மடிந்துபோக மிகுந்திருக்கின்ற சேனைகளைக் கூட்டிக்கொண்டு சென்று சயம்பெற்று வரக்கடவீர்களென்று உத்தரவு செய்தனுப்பினான். அவர்களும் மேலான செல்வத்தைப் பெற்றவர்கள் போல மகிழ்ந்து யுத்தஞ்செய்யத் துணிந்து எண்ணுபிரவெள்ளஞ் சேனைகளுடனே யுத்தகளத்திற்குச் சென்றார்கள்.

அப்போது சுப்பிரமணியமூர்த்திக்கு அருகிலிருந்த நவவீரர்கள் சமுத்திரம்போல ஓங்கிவருகின்ற அவுணசேனைகளைப் பார்த்து, ஓர் கணப்போதில் அவர்களை அதஞ்செய்து வருகின்றோமென்று விடைபெற்றுச்சென்று யானைக் கூட்டங்களிற் புகுந்த சிங்கவேறுபோல அவுணசேனைகளிற் புகுந்து அவ்வவர்களுடைய பாரித்த விற்களில் அமோகமாகிய பாணங்களைப் பிரயோகித்து யாவரையுஞ் சின்னபின்னப்பட வாட்டி நிறை நிறையாக விருக்கின்ற தேரணிகளிற்

பாய்ந்து சொர்னமயமாக விருக்கின்ற வண்டில் அச்சு மச்சு குத்துக் கால் முதலியவைகளோடு நவரத்நமயமாக விளங்குங் கொடுங்கை கொடி கொத்துமணி முதலியவைகளைப் பலதிசைகளினும் பறக்கச் சாடி, அவைகளிற் கட்டியிருந்த புரவிக்கூட்டங்களைக் கண்டதுண்டப் படத்தறித்து, சாரதிகள் கழுத்துகளை யறுத்தெறிந்து, யானையணி களிற் புகுந்து இருப்புலக்கைகளைப்பற்றிக் குலாவித்திரியுந் துதிக் கரங்களைப் பனை முறிவதைப் போலக் கண்டித்து, நவரத்தின முக படாத்தைச் சிதைத்து, மத்தகத்தைப்பிளந்து, மூளைகளையிறைத்து நீண்டு தொங்கும் உதட்டைச்சரித்து, சொர்னப் பூண்களைத் தரித்திருக்கிற பருத்த கோடுகளைப் பிறைக்கொப்பாகக் கண்டித் தெறிந்து, பாகர்களைக் கீழே விழத்தள்ளி, தலைவர்களைச் சின்னு பின்னப்படக் கொன்று உரலையொப்ப விருக்குங் கால்களைத்தறித்து, கணீல்கணீலென மாறியொலிக்கும் மணிகளைப் பொடியாக்கி, நீலகிரியைப்போலக் கதறி வீழும்படிக்கு நடுமுதுபாதியில் வெட் டித்தள்ளி குதிரைப் பந்திகளாற்ருவிப் பொற்குச்சுகளினுல் அலங் கரித்திருக்கும் பிடரிமயிரினையுடைய கண்டத்தைவெட்டி, செவி களையரிந்தும், இரத்தினமயமாக விளங்குஞ்சினியைப் பொடிபடுத்தி, வண்டயங்களைப்பூண்டு அலைகளை யொப்பத்தாவுங் கால்களைக்கண்டித் தும், அவைகளின் மீதிருந்து போர்செய்யும் வீரர்களைத்தண்டித்து, மிகுந்த பாரக்கிரமசாலிகளாய்ப் படையேந்தியிருக்கும் பதாதிவீரர் களைச்சூழ்ந்து கரங்களிற்கொண்ட பாரித்த விற்களைமுறித்து அம் புக்கூடுகளை அதப்படுத்தி, போர்செய்யவேண்டுமென நினைத்த நெஞ் சைப்பிளந்து, பாணங்களைத் தொட்டகரங்களைக் கண்டித்தும், கிரீ டங்களைக் காற்றிற் பறக்கடித்து, விருதுக்கொடிகளை யறுத்து, நுரை களைப்போல வெளுத்து அலைகளுக்கொப்பாக அசைந்திருந்த வெண் சாமரைகளைச் சிந்தைத்து, பளபளத்துவிளங்கும் வீரபட்ட மணிந்த நெற்றியைத் துளைத்து சித்திர மயமாகவிருக்கும் அறுகுகளையும் ஆல வட்டங்களையுஞ்சிதறடித்து, படபடத்தொனிகளுடனே வானத்தை யளாவி யிருக்கின்ற துவசங்களைக் கண்டித்து, முத்துக்களினுலும் வெண்பட்டுகளினுலும் நவரத்தினங்களினுலும்அலங்கரித்து நிழலைப் பரப்பியிருக்கின்ற சந்திரவட்டக்குடைகளைக் காற்றடிகளைப்போலப் பறக்கச்சாடி,மகரதோரணங்களை வானத்திற் செல்ல மோதி இரண பேரி-ஜயபேரி-வெற்றிசங்கம்-எக்காளம்-சின்னம்-குடமுழாமுதலிய போர்ப்பறைகளைப்பிளந்து, இவ்விதமான கோலாகலமாக போரைச்

செய்து, குயவன் திகிரியைப்போல இரணக்களமெங்குஞ் சூறுவளிக் காற்றினும் முடுகித்திரிந்து கொடிய பாதகனாகிய சிந்துராஜனுடைய புத்திரர்களின் இரதகஜதுரகபதாதிகளோடுங்கூடியஎண்ணுயிரவெள்ளஞ்சேனைகளையுஞ் சின்னபின்னப்படுத்தி வெள்ளிடையாக்கினார்கள்.

இவ்வாறு தங்கள் சதுரங்கசேனைகளும் உடைந்துபோனஎளிமையைத் தன்மனும் அதன்மனும் பார்த்து, அதிககோபாவேசங் கொண்டு ஞெரேலென்று தங்கள் தேர்களைமுடுக்கி மந்திரகிரியைப் போலும் பாரித்திராநின்ற தங்கள் விற்களைவளைத்துநாணேற்றி அந் நவவீரர்கள்மீது அமோகமாகிய கொடியபாணங்களைச் சோனைமழை போலப்பெய்து ஆர்ப்பரித்தார்கள். அப்போதுமேலான பராக்கிரமத்தையுடைய நவவீரர்களுஞ்சங்கடப்பட்டு, வீரமார்த்தாண்டன் மனவூக்கமற்றுப்பிரமித்துவிட்டான்.வீரராக்கதன்களைத்துவிழுந்தனன். வீரமகேந்திரன் கரத்திலேந்தியவில்லோடு மதிமயங்கி நின்றனன். வீரதீரன் சரீரம் பதைபதைக்கவோடினன். வீரமகேசுரன் சரீரத்திற்பெருகும் உதிரத்திலழுந்தி அசைவற்றிருந்தனன். வீரகேசரி கோபித்து அடியற்ற மரம்போல விழுந்தனன். வீர புரந்தரன் எழுந்திருக்கச் சக்தியற்றுக் கிடந்தனன். வீராந்தகன் கண் பஞ்சடைந்து தோற்றமற்றுத் துழவி யிருந்தனன். வீரவாகு தேவர் சற்றே பின்னிட்டனர். இவ்வாறு சேனைத் தலைவர்கள் ஒன்பதின்மருஞ் சின்னபின்னப்பட்டு வாடி வருந்தி களைத்து மருண்டு திகைத்து சோபித்து ஒளித்துக் கிலேசித்துச் சண்டை தொடுக்க வலியுந் தைரியமுமில்லாமல் நடுநடுங்கிப் போனதைச் சண்முகப் பெருமானாகிய சுப்பிரமணியமூர்த்திகண்டு மனம் பொறுமல் அதிக கோபாவேசத்துடன் அவ்விருவர்களுடைய சிகையையும் பிடித்து நிலத்தில் மோதினர். உடனே அவ்விருவர்களும் மாண்டார்கள். பின்னர், சுப்பிரமணிய தேவர் நவவீரர் முதலிய சேனைத்தலைவர்களையும் அவுணபாதகரால் மடிந்த பூத வீரர்களையு மெழுப்பி அழைத்துக்கொண்டு சென்று மயூரேசமூர்த்தியினிடத்தில் அமர்ந்திருந்தனர்.

இப்பால் சிந்துராஜனென்பவன் புஜபல பராக்கிரமத்தினையுடைய தனது புத்திரர்களிறந்த சேதியைத் தூதர்களாலறிந்து மேக கர்ச்சனையைக் கேட்ட நாகத்தைப்போல ஒய்ந்து வெண்ணெயையொப்ப உருகி மனமடிந்து அழத்தொடங்கினன். அவன் அழத்தொடங்கலும் அவன் சுற்றத்தினரெல்லாம் அழுதார்கள். அப்போது அவனுடைய புரோகிதனானவன் அரசனுக்குத் தேறுதல் சொல்லத்

தொடங்கி, ஓ மண்டலேஸ்வரா! தேவர்களையெல்லாஞ் சிறையில் வைத்தீர்; திரிமூர்த்திகளாலுமழியாத மேன்மை பெற்றிருக்கின் றீர், இத்தன்மைத்தான பெருமிதங்களையுடைய உமக்கு யாதோ ஒரு காரணத்தால் பகை வந்து கூடினால் அதற்குத் துயரங்கொள்ள லாமா? நித்தியரென்னும் பெருமையினைப் படைத்த வியாசர் முத லிய முனிபுங்கவர்கட்கும், இந்திரன் முதலிய தேவர்கட்கும், யாவ ரையும் அநித்திய திசையறிந்து கொல்லவல்ல யமதருமராஜனுக்கும் பிரமாதி மூவர்கட்கும், அழிவெய்துங்காலம் ஒன்றுண்டாயிருப்ப தைக் கேட்டதில்லையோ? ஒருவனுக்கு அனந்தம் பிறப்புண்டாகை யால் அவனுக்குத் தாய் தந்தையரும் அனந்தம் பேருளர்; புத்திரர் களும் அநேகருளர்; சுற்றத்தினரும் அவ்வாறேயிருப்பர். ஆதலால் தந்தை யார்? தாயார்? புத்திரர்களார்? சுற்றத்தினரார்? ஓர் காற்றின் மோதலினால் அளவற்ற துரும்புகள் ஒரு பக்கத்திற் சேரும். மற் றொரு காலினால் அவைகளனைத்தும் பல திசைகளில் பிரிந்துபோம். பகற்போதிற் பறவைகளெல்லாம் பல புலங்களிற் சென்று மேயும்; இராக்காலம் வந்தால் யாவும் ஓரிடத்திற் சேரும்; மீட்டும் மறு நாள் காலையில் திக்காலொன்றாய்ப் பறந்துபோம். இது போலன்றோ நமது வாழ்க்கையின் திறம்? இவ்வாறாக நமது வாழ்க்கை யழிவுறுமென்று மனதில் நீங்காத் துயரத்தை வைப்பீராகில் உடனே கவலையுண்டா கும்; அக்கவலையுண்டாகுந்தோறும் வலியொடுங்கும். உமது வலி யொடுங்குந்தோறுஞ் சத்துருக்களுக்கு வலி மேலிடும். அவர்கட்கு வலி மேலிட்ட மாத்திரத்தில் சகலமான கெடுதிகளுஞ் சம்பவிக்கும். அக்கெடுதிகள் சம்பவிப்பதினால் இதுகாறுமடைந்த கீர்த்திகளனைத் தும் பாழாகப் போம். ஆதலால் சத்துருக்கள் உண்டானபோதே அவர்களைக் களையவேண்டிய மார்க்கத்தினைத் தேட வேண்டுமென்று சொல்லினன்.

புத்தியிற் கூர்ந்த புரோகிதன் சொன்னதனைத்தையும் சிந்து ராசன் மிகுந்த பக்தியோடுங் கேட்டுத் துயரத்தினின்றும் நீங்கி தனது சுற்றத்தினரோடு போஜனாதிகளை முடித்து விசாலமாகிய ஆயுதச் சாலையைச் சேர்ந்து பாசுபத முதலிய திவ்விய பாணங்களை யும் பல தேவர்கள் வேண்டிக்கொடுத்த அஸ்திரங்களையுஞ் சேகரித் துக்கொண்டு, கூறிய கணைகளடங்கி யிருக்கின்ற அம்பு பெய்தூணி யை முதுகிலிறுக்கி, கரங்களில் திவ்வியமாகிய கோதைகளை மாட்டி விரல்கடோறும் பொன்மயமாகிய புட்டில்களைத் தரித்துச் சுந்தர

தைலத்தினுல் வாரிச்சேர்த்துக் கட்டியிருக்கின்ற சிகைவிளங்குஞ் சிரத்தினிடத்தில் கோடிசூரியப் பிரகாசமாகச் சொலித்திருக்கின்ற வயிரமுடியை யணிந்து அதன்மீது தும்பை மாலேயினேச்சூடி மற்ற போர்க்கோலத்தையும் பூர்த்தியாக முடித்துக்கொண்டு வெளிவந்து மகமேருவோ மந்திரகிரியோவெனச் சந்தேகிக்கும் உன்னதமுள்ளதாய் நவரத்தின காந்திகளே வீசிப்பரந்திருக்கும் இரதத்தில் ஆரோகணித்து இரணபேரி சயபேரி முதலிய வாத்தியங்கள் அண்டங்களதிர முழங்க நாற்புறத்தும் இரத கஜ துரக பதாதிகளாகிய சயினியங்கள் யுகாந்த வெள்ளத்தினே நிகர்த்துப் புடைசூழ்ந்து வரச் சக்கரவாளகிரியைப் போலப் பாரித்து வளேந்திருக்கும் மதில்கள் சூழ்ந்த தனது கோபுர வாயலேத் தாண்டி ரணபத்திர காளியானவள் குதிகொண்டு நடமாடும்படியான சமர்க்களத்தை யடைந்தனன்.

அவன் வரவை அகில காரணராகிய மயூரேசமூர்த்தி தெரிந்து தாமும் யுத்தத்திற்கெழுந்தருளினர். அப்போது சுப்பிரமணியதேவர் அவரைப் பணிந்தெழுந்து, அண்ணலே! தேவரீர் அங்ஙனேயிருந்து அடியேனே யுத்தத்திற்குச் செல்ல விடைகொடுத்தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனர். அவ்வாறே மயூரேசமூர்த்தி விடைகொடுக்கப் பின்னர் வீரபத்திரக் கடவுள், நந்திதேவர், புட்பதந்தன், பிருங்கி, பூதராசன், இரணிய கருப்பன் முதலிய தலேவர்களோடு அளவற்ற வீரர்களும் பூத சேனேகளும் புடைசூழ்ந்து வரும்படியாகச் சுப்பிரமணிய தேவர் தமது இரதத்தை முடுக்கி யுத்தகளத்திற் சென்றனர். அப்போது அளவற்ற இரத வீரர்கள் புடைசூழும்படியாக வந்து சிந்துராசன் சுப்பிரமணிய தேவரோடும் எதிர்த்தான். கஜ வீரர்கள் வீரபத்திரக் கடவுளோடும் நந்தி தேவரோடும் எதிர்த்தார்கள். துரக வீரர்கள் புட்பதந்தனேடும் பிருங்கியோடு மெதிர்த்தார்கள். பதாதி வீரர்கள் பூதராஜனேடும் இரணிய கருப்பனேடும் எதிர்த்தார்கள். இவ்வாறு சிந்துராஜனுடைய சதுரங்க சேனேகளுந் தனித் தனியே யெதிர்த்துவரலும், பூத ராஜனும் இரணிய கருப்பனும் பதாதி வீரர்கட்குள்ளே புகுந்து தமது தேர்களே விட்டிறங்கிக் கதை-சக்கரம்-தோமரம்-பிண்டி-பாலம் முதலிய ஆயுதங்களினுலுந் தேவாஸ்திரங்களினுலும் அளவற்ற யுத்தங்களேச் செய்து சின்னபின்னப் படுத்தி யுத்தகளம் முழுவதையும் பிணங்களால் மறைத்து, மீட்டுந் தமது தேர்களிலேறிச் சந்தோஷமுற்றிருந்

தார்கள். பிருங்கியும் புட்பதந்தனுந் தங்கள் இரதங்களை விடுத்துக் குதிரைகளின் மீதேறிச் சிந்து ராஜனுடைய குதிரை வீரர்கட்குள்ளே புகுந்து இடசாரி வலசாரியாகச் சுழன்று, வேலாயுதம்-மழுவாயுதம்-வாளாயுதம்-சூலாயுதம் முதலியவைகளைக் கொண்டு யாவரையுஞ் சங்கரித்து குதிரைகளை யெல்லாம் திசா திசைகளில் வீழும்படி யெறிந்து, வெற்றி மாலையோடும் தங்கள் இரதத்திலேறி இன்னும் எதிர்ப்பவருண்டோவென்று எதிர்பார்த்திருந்தார்கள். வீரபத்திரக் கடவுளும் நந்தி தேவரும் யானை வீரர்கட்குள்ளே புகுந்து சர்வ சங்கார ருத்திரரைப் போல விசுவ ரூபங் கொண்டு சில யானைகளைக் காலினாலுதைத்தும், சில யானைகளைக் கையினாற் குத்தியும், சில யானைகளைப் பூமியிலே யறைந்தும், சில யானைகளைக் கடல், மலை எண்டிசை ஆகாய முதலிய விடங்களில் வாரி வாரி யெறிந்துஞ் சமர் செய்து அவைகளின் மீதேறியிருந்த வீரர்களை யெல்லாஞ் சங்கரித்து மீட்டுந் தங்கள் இரதத்தின் மீதேறி இளைப்பாறினார்கள்.

இப்பால் சுப்பிரமணியதேவர் இலட்சத்தொன்பது வீரர்களோடும் இரதவீரர்கட்குள்ளே புகுந்து அவைகளையெல்லாம் இமைப்போதில் விண்குடியேற்றி அவர்களேறிருந்த தேவர்களினுடைய வண்டில் அச்சு மச்சு குத்துக்கால் கொடுங்கை கொடி குடைமுதலிய உறுப்புகளை வெவ்வேறாகச் சிதைத்துச் சிந்துராஜனுடைய இரதத்தையும் முறித்தெறிந்தனர். அதன்மீது சிந்துராஜன் மனங்கொதித்து இவனை இமைப்போதிற் பூமியிற் பதாதியாயிருக்கும்படி செய்கிறேனென்று சபதங்கூறி, ஓர் பெரிய தண்டாயுதத்தோடு சண்முகப் பெருமானுடைய இரதத்தின் சிகரத்துக்குச் சரியாக ஆக்கிரமித்தெழும்பி அத்தண்டாயுதத்தைக் கரகரவென்று சுழற்றித் தேரின் மீது மோதினன். அப்போது முருகக்கடவுள் தமது வில்லில் பத்து கணைகளைத் தொடுத்து அத்தண்டாயுதத்தைப் பொடிபடுத்தி மீட்டுஞ் சில கணைகளைப் பிரயோகித்து அவனுடைய கவசம் கிரீடம் வில் அம்பு முதலான யாவையும் தூம்சப்படுத்தினர். அதனால் சிந்துராஜன் முகம் வாடி வேனிற்காலத்து ஒதியமரம்போலத் தலைகவிழ்ந்து நின்றனன். அவனை யெமதையனாகிய சுப்பிரமணியக் கடவுள் நோக்கி, அடா மதியற்றவனே! அளவற்ற சேனைத் தலைவர்களும், அமைச்சர்களும், மைத்துனர்களும், புத்திரர்களும் யுத்தகளத்தில் மாண்டார்கள். நீயும் நேற்றையதினம் பின்னிட்டோடிப் போயினை. இத்தினம் வந்து நிராயுதனாய்த் தனியாய் நிற்கின்றனை,

இனியேனும் எம்மை வணங்கிப் பிழைக்கக் கடவை. இனி நடக்கப்போகின்ற கதியைச் சற்றுமறிந்தாயில்லை. தேவர்களுடைய சிறையையும், முனிவர்களுடைய குறையையும், மூவுலகத்திலும் செய்து வருகின்ற கொடுமையையும், தயை தாட்சண்யமற்ற உனது உயிரையும் இங்கிமிடத்தில் எனது கையொன்றினுற் சிதைத்து என்னை யுத்தத்திற்கேவிய மயூரேசமூர்த்திக்கு ஆனந்தமுண்டாக்குவேன்; ஆனல் தருமத்தை நினைந்து அவ்வாறு செய்யாமல் விடுத்தேன். நீ இப்போது சகல சேனைகளும் வாகனங்களும் மற்றும் நிராயுதனய் ஏனென்பாரொருவருமின்றித் தனியாயிருக்கின்றனை; இன்று உனது நகரத்தைச் சேர்ந்து இளைப்பாறி மற்றுமுள்ள அவுணசேனைகளையும் ஆயுதங்களையுங்கொண்டு நாளைய தினம் வாவென்று கிருபையோடும் திருவாய்மலர்ந்தனர். அவையனைத்தையுஞ் சிந்துராஜன் கேட்டு வெட்கமுற்று, அங்கே நிற்க மனதில்லாமல் நகரத்தை நோக்கிச் சென்று தனதரண்மனையிலிருந்தனன். சுப்பிரமணிய தேவரும் மற்ற வீரர்களுடனே சென்று விநாயகமூர்த்தியைப் பணிந்து களித்திருந்தனன். அப்போது சூரியனனவன் வேலாயுதமூர்த்தியாகிய சுப்பிரமணியதேவர் முதலாகிய தலைவர்கள் நெடும்போர் விளைத்ததினுல் அடைந்த இளைப்பையாற்றிக் கொள்ளுமாறும், அவுணர்களுடைய யுத்தத்தாலடைந்த தனது வெம்மையை நீக்கிக்கொள்ளுமாறு மெண்ணினவன்போல மேற்றிசைக் கடலிற் குளித்து மறைந்தனன். உடனே இருட்கூட்டங்களானவை தமது உபகாரங் கொண்டு சஞ்சரிக்கின்ற அவுணர்கள், பேய்க்கூட்டங்கள் நடமாடுஞ் சமர்க்களத்தில் விழுந்திறந்தமைக்கு மனம் வருந்தி அவர்களைக் காணும்படியாக ஐங்கரப் பெருமானுக்கஞ்சிப் பையப்பையச் செல்லுமாறுபோல எங்கும் பரவினன். பின்னர் சந்திரனனவன் வெவ்விதாகிய போரில் வெற்றிகொண்ட தமது சேனைத்தலைவர்கட்கு விநாயகமூர்த்தி வழங்காநின்ற திருவருளைத்தானும் ஏற்க வருவான்போல இருட்கூட்டங்களையெல்லாஞ் சீத்து ஆகாயத்தில் வெளிப்பட்டனன். அப்போது மயூரேச மூர்த்தியானவர் சமர் செய்து வந்த சேனைத்தலைவர்கட்கெல்லாஞ் சந்தோஷமுண்டாக்கித் தமது பாசறையிற் சென்று அமர்ந்திருந்தனர்.

அரண்மனையைச் சேர்ந்து சிந்துராஜன், முன்னுள்போலவே சுற்றத்தார் முதலியோரழும்படித் தானுமழுது, துயரமுற்றிருந்தனன். இப்பால் சூரியனனவன் பராக்கிரமத்திற் சிறந்த சிந்து

ராஜனுக்கு இன்றழிவுகாலம் நேர்ந்ததாதலால், அவனைக் கணேச மூர்த்தி சீறுஞ்சமயத்தில் அவர் விழிகளினின்றுதிக்கும் வெகுளித் தீய்க்கு நாம் சகாயப்படுவோமென்றெண்ணி வருவான்போலக் கீழ்த்திசைக்கடலி லுதயமாயினன். உடனே யாவரும் நித்திய நியமங்களை முடித்துக்கொண்டு சந்தோஷமுற்றிருந்தனர். அப்போது நாரதமுனிவர் வந்து விநாயகமூர்த்தியைப் பேரன்பினோடும் பணிந்தெழுந்து, இருகரங்களையுஞ் சிரமேற் கூப்பி, இதனை விண்ணப்பஞ் செய்வதாயினர். தீனராகிய தொண்டர்கட்கடுத்த வினைகளைப் போக்கிப் பாதுகாத்தருளும்பொருட்டு விருதுக்கொடியை நாட்டியிருக்கும் பக்தவச்சலனே! நொடிக்கு முன்னே சகல லோகங்களையும் நீறுக்கவல்ல நுதல்விழியினைப் படைத்த சுவாமிகள், இச்சிந்துராஜனோடு நெடுநாள் தமதருமைத் திருக்கரத்தில் ஆயுதங்களைச் சுமந்து யுத்தஞ்செய்யத்திருவுளங்கொண்டிருப்பதைப் பார்க்கில் ஈதொரு திருவிளையாட்டேயன்றி வேறில்லை. சுவாமிகள் திருமேனியை இடைவிடாது தரிசிப்பதனாலே அவனும் மகா தவத்தினையுடையவனாயினான். சுவாமிகளவனோடு நீடித்து யுத்தஞ் செய்ய யாங்கள் சகித்திரோம். சுவாமிகள் அடியேங்கள்மீது கிருபை வைத்து ஓர் கணப்போதிலவனைச் சங்கரித்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனர். அதற்கு மயூரேசமூர்த்தி புன்னகை செய்து, ஓ மகதிமுனியே! நேற்றையதினம் அச்சிந்துவானவன் நமது தம்பி செய்த போரிற் கிளைத்து நாணமுற்றுத் தனது அரண்மனையைச் சேர்ந்தனன். இன்று அவன் சமர்க்களத்தை நோக்கி வருவானாகின் அவ்வாறே முடித்தருளுவோமென்று திருவாய் மலர்ந்தனர். அவ்வாக்கியத்தை அருகிலிருந்த பிருங்கியென்னுங் கணநாதன் கேட்டு விநாயகமூர்த்தியினுடைய திருவடிகளிற் பணிந்தெழுந்து, சுவாமி! அடியேற்கு உத்தரவு செய்தால் அச்சிந்துவானவன் தனது படைகளோடு யுத்தக்களத்திற்கு வரும்படி செய்கின்றேனென்றனன். அவ்வாறே கணேசமூர்த்தி விடைகொடுக்க, உடனே பிருங்கியானவன் கண்டக நகரை நோக்கிச் சென்று மண்ணையும் விண்ணையும் இரண்டடியாக வளந்த விண்டுவைப்போல விஸ்வரூபங் கொண்டு நகர்ப்புறத்திற் காவல்கொண்டிருக்கும் அவுணவீரர்களைச் சின்னபின்னப்பட வாட்டி, உள்ளே புகுந்து புஜபல பராக்கிரமசாலிகளாகிய நூறுகோடி மூலப்படைகளையு மெதிர்த்து, எத்தகையருங் கொண்டாடித் துதிக்கும்படிக்குக்

கோலாகலமாகிய போரைச் செய்து திருப்பாற்கடலைக் கடைந்த மந்தரகிரிக்குச் சமதையாகப் பாரித்திரா நின்ற பாதங்களைக் கொண்டு சிலரை உதைத்துப் பூமியிற்றேய்த்தும், சிலரைக் குடல் சரிய மிதித்தும், சிலரைப் பஞ்சுபோலச் சதைத்தும், சிலரைப் பூமியுளடங்கத் தாக்கியும், சிலரை திசா திசைகளினெற்றியும், சிலரைச் சமுத்திரங்களில்வீசியும், சிலரை வான வெல்லையிற் கடாவியும், சிலரை மூளைகள் சிதற வதைத்தும், சிலரைக் கரங்கள் தோள்கள் முதுகுகள் நுறுங்கச்சாடியும், இவ்வாறு கால்களைச்சக்கிராகாரமாகச் சுழற்றிச் சின்னபின்னப்பட மாய்த்துங் கோபந்தணியாமல் தனது கரங்களால் சிலரைப்பற்றிக் கழுத்துகளை யொடித்தும், சிலரைப் பற்றி மார்புகளைக் கிழித்தும், சிலரைப் பிளந்தெறிந்தும், சிலரைப் பதை பதைக்கத் தோலையுரித்து வீசியும், சிலரைப் பிசைந்தும், சிலரைக் கசக்கி யூதியும், சிலரை வாரி வாரி அண்டகோளகைக்கப்புறத்தில் வீசியும், சிலரைப் பல்லுதிர மோதியும், சிலரைக் காலையுந் தலையையும் வட்டாகாரமாகச் சேர்த்துச் சக்கரங்களைப் போலுருட்டியும் சிலரை அம்மானையாடியும், சிலரைப் பந்தையொப்ப வெறிந்தும் இவ்வாறு சூறுவளியை நிகர்த்து வளைந்து வளைந்து ஒருவரையும் அப்புறமிப்புறம் போகவொட்டாமலலைத்து நொடிக்கு முன் முந்நூறு கோடி மூலப்படைகளைக் கொன்று, சொர்ன மயமாய் நவரத்தின காந்திகளை வீசி மேருவை யொப்பப் பாரித்து வானத்தை யளாவ நின்ற கோபுரத்தை வேருடன் பறித்தெறிந்து சிந்துராஜன் வீற்றிருந்து, அரசு செலுத்துஞ் சபாமண்டபத்தைத் தூளாக்கி, அவுண ராஜன் வாசஞ் செய்பு மாண்மனையையும் அவன் செல்வப் பெருக்கையு மதப்படுத்தி, அவுண வீரர்கள் வாசமாயிரா நின்ற மாடமாளிகைகள் உப்பரிக்கைகள் முதலியவைகளை யிடித்தெறிந்து அளவற்ற மிருகங்களும் பறவைகளும் உல்லாசமா யுலாவியிருக்கின்ற சோலைகள் தோப்புகள் உய்யான வனங்கள் செய்குன்றுகள் மேடைகள் மாடங்கள் முதலியவைகளைப் பறித்து அஷ்ட திசைகளிலும் வீசி, அளவற்ற சிரங்களைக்கொண்டு சொலித்திராநின்ற சித்திரக்கூடங்களை வாரியெடுத்து இராஜ வீதிகளிலெறிந்து, சந்திரகாந்தம் இந்திரநீலம் முதலியவைகளாற் சமைத்திருக்கின்ற மேனிலைகள் திண்ணைகள் முதலியவைகளைப் பாதங்களினுலுதைத்து, உருட்டிப் பாடசாலைகள், நாடகசாலைகள், ஆயுத சாலைகள், கல்விச் சாலைகள் முதலிய விடங்களை இடித்து நிரவி தடாகங்கள், சித்திரக்குளங்

கள், எரிகள், மடுக்கள் முதலானவைகளை உருத்தோன்றுமற் பாதங்களினுற் கலக்கி, தேர்க் கொட்டாரங்கள், யானைக் கூடங்கள், குதிரைச் சாலைகள், படை வீரர் விடுதிகள் முதலானவைகளைத் துகள்படுத்தி, அவைகளிலிருக்கின்ற இரத கஜ துரக பதாதிகளை வாரி வாரித் திசைகளில் வீசி பாதலம் வரையிலாழ்ந்து அண்டமுகட்டையளாவி யிருக்கின்ற கொத்தளங்களைப் பெயர்த்து, பல சூத்திரங்களும், படைகளும், கருவிகளும் பொருந்தி விளங்கும் மதில்களை வீரவண்டயமணிந்த பாதங்களைக் கொண்டுருட்டி, பெரும்புறக் கடலைப்போல விசாலமாயாழ்ந்திருக்கும் அகழிகளைத் தூர்த்துத், சகல லோகங்கட்கு மதிப்பனுய்க் கொடுங்கோல் நடத்திவருஞ் சிந்துராஜனுடைய மனைவியை அந்தப்புரத்தின்று மிழுத்துக் கொண்டுவந்து அவனெதிரில் நிறுத்தி ஓர் வாளினுல் அவளுடைய பரிமள மிகுந்த கூந்தலை யறுத்தெறிந்து ஆர்ப்பரித்தனன்.

அக்கொடுமையைச் சீவகாருண்ணிய மென்ப தெவ்வளவு மில்லாமல் உலகங்களுக்கு யமனைப்போல அரசு செலுத்திவருஞ் சிந்துராஜன் கண்டு, அதிக கோப வெப்பத்தினுல் தேகமெங்கும் வெயர்த்தொழுக, விழிகள் கொவ்வைக் கனியைப் போலச் சிவந்து அக்கினிப் பொறிகளை யிறைக்க, சுவாசம் விடுந்தோறுந் தீயும் புகையும் வெளிப்பட உரப்பிக்கொண்டு, வடவையைப் போல மண்டி யெரிந்து தனது பாரித்த வில்லை வட்டாகாரமாக வளைத்து நாணேற்றி நாகாஸ்திர முதலிய தெய்வப் படைகளைப் பூட்டி ஆக்ராணந்தமாக இழுத்துப் பிரயோகித்தான். அதைப் பிருங்கி யென்னுங் கணநாதன் கண்டு திரிபுராதிகளை யெரித்த சிவபிரானைப் போலப் புன்னகை செய்து, அவ்வவுணராஜன் விட்ட அஸ்திரங்கட்கு மாருகத் தானுங் கருடாஸ்திரம் முதலிய தெய்வப் படைகளைப் பிரயோகித்தவைகளைக் கண்டித்தனன். இவ்வாறு பிருங்கி யென்பவன் சிந்து ராஜனேடு சிறிது நேரம் யுத்தஞ் செய்திருக்கின்றபோது, அவனுடைய கிரீடம் பூமியில் விழும்படியாகத் தனது காலால் அவன் சிரத்திலுதைத்து, ஞெரேலென்று ஆகாய மார்க்கமாகச் சென்று, மயூரேச மூர்த்தி யெழுந்தருளியிருக்கும் பாசறையை யடைந்து அவருடைய திருவடிகளிற் பல முறை பணிந்து களித்திருந்தனன்.

இப்பால் சிந்துராஜனனவன் பிருங்கி யுதைத்த உதையினுற் கீழே விழுந்து மூர்ச்சையாகி மீட்டுந் தெளிந்தெழுந்து சுற்றுமுற்றும்

பார்த்துத் தனது நகரம்ழிந்த செயல்களையும், சமுத்திரம்போல் இருந்த மூலபல முதலிய சேனைகள் மாண்ட காரணத்தையும் நினைத்து, அதிக துக்கசாகரத்தி லழுந்தித் தனது மனைவிக்குண்டாகிய கேட்டையும், தனக்கு நேர்ந்த அவமானத்தையும் எண்ணி யெண்ணி இதனைப் பேசிக் கொள்வதாயினன். சிவந்த சடைமுடியையுடைய சிவபிரான் பெற்ற சிறுபிள்ளை யானவ னொருவன் சண்டை தொடுக்க, அதனைக்காக்க வலியில்லாமல் அவன் விட்ட பாணத்தினால் இரண்டு செவிகளையுமிழந்தோம். மறு நாள் அவனுடைய தம்பியாகிய சுப்பிரமணியனால் நமது பெருமை பெற்ற பாணமெல்லாந் தொலைத்தோம். இன்று அவனுடைய சேனைத்தலைவர்களி லொருவனால் நமது நகரத்தையும் மனைவியினது கூந்தலையும் அறுத்தெறியப் பார்த்தோம். அன்றியும் அவனுதைத்த வுதையினால் நமது மகுடஞ் சிதையப் பெற்றுப் பிரேதத்தைப் போலக் களைத்து வீழ்ந்தோம். இந்த யுத்தம் ஆரம்பித்த நாள் முதல் பெரும் புறக்கடலைப்போல நம்மைச் சூழ்ந்திருந்த இரத கஜ துரக பதாதிகளையும் பராக்கிரமசாலிகளாகிய மூலப் படைகளையும், அதிசூரர்களாகிய சேனைத் தலைவர்களையும், விவேகசாலிகளாகிய அமைச்சர் மைத்துனர் புத்திரர் முதலாயினோரையும் பறிகொடுத்து, இப்போது தனிமையாக யாதொரு சகாயங்களுமின்றித் தேக வுபாதையால் மிகவும் வருந்தி வாடுகின்றோம். வெகு காலமாகப் பலரையும் வெற்றி கொண்டு அரசு செலுத்தி வந்த நமது ஆண்மைத் திறம் வெகு நேர்த்தியாக விருக்கின்றது. இன்னும் நமது விற்றிரத்தினால் அரிய பாணங்களைத் தயிரியங் கொண்டு செலுத்துவோமாயின் பகைவனது பிராணனை வாங்குவதும் அல்லது அவனது படைகளை வெல்லுவதும் மிகவும் அரிது. ஆதலால் வீண் யோசனை செய்வதிற் பிரயோசனமில்லை. இனியாம் பகைவனால் இறத்தலொன்று, அல்லது அவனை வெல்லலொன்று. இவ்விரண்டி லொன்றை இத்தினமே முடித்துவரக் கடவோமென்று சபதங்கூறி, அதிக கோபத்தோடுந் தனியனாய்ச் சமர்க்களத்தை யடுத்து ஓர் தூதுவனைக் கூவி இன்று செய்யும் யுத்தத்திற்குச் சுப்பிரமணியன், வீரபத்திரன் முதலிய தலைவர்களை வேண்டிலேன். மற்றைச் சேனைத் தலைவர்களையும் வேண்டிலேன். மயில்வாகனமூர்த்தவிநாயகனொருவனுடனே யான் தனியாயுத்தஞ் செய்ய வேண்டி வந்தனன். இதனை அம்மயூரேசனிடத்திற் சென்று அறிவிக்க, அதற்கு வேண்டுவோர் வேண்டப்பட்ட விழுப்

பொருளை இமைக்கு முன் எண்ணற்றனவாக வளிக்குங் கிருபா மூர்த்தியாகிய விநாயகப் பெருமா னிசைந்து தமது மயில்வாகனத்தை விரைவிற்றூண்டிச் சமர்க்களத்தை யடுத்தருளினர். பின்னர் சிந்து ராஜனுனவன் தனக்கடுத்த விபத்துக்களை யெல்லாம் நினைந்து நினைந்து அதிக கோபங் கொண்டு தான் பிறந்த போதே உண்டான சக்கரத்தை யெடுத்து தூபதீப நைவேத்திய முதலிய உபசாரங்களை மனப்பூர்வமாக நிறைவேற்றிச் சகல லோகங்களும் கலங்கும்படி கர கர வென்று சுழற்றி வீசினன். அது வெளிப்பட்ட மாத்திரத்தில் அளவற்ற மகிமைகளைக் காட்டித் திரிபுவனங்களும் நடுங்கும் படியாக அனலைச் சொரிந்து ஆவ் ஆவென்று அதிக வேகத்தோடு மேலிட்டு வருவதை எமது கர்த்தனறிந்து அதனைச் சிறிதுஞ் சட்டை பண்ணுமல் நகைத்திருந்தனர்.

கேட்டீர்களோ சவுனகாதி முனிவர்களே! தமக்கு எக்காலத்தும் முடிவில்லாதவராகியும், சகல படைகளுக்கும் ஆதாரமாகியும் நெடியவனுனு மறியவொண்ணுத நிமலராகியு மிருக்கின்ற கணேச மூர்த்தியை அச் சக்கரம் என்ன செய்யும்! உடனே அஃது கணேச மூர்த்தியை யடுத்து மும்முறை வலம் வந்து அன்பர்கள் செய்யு மர்ச்சனை மலரைப்போல அவரது திருவடிகளில் வீழ்ந்து அடைக்கலமாயது. அதைத் திரிநேத்திரமும் சடை முடியையும் மேலான முதன்மையும் பெற்ற சிந்து ராஜன் கண்டு நல்ல காரியமெனக்கோப நகைகொண்டவனுய் மானமும் வீரமும் மனதைவாட்ட வடவையுங் குளிர்ந்து போம்படிச் சீறி பிறந்தபோதே உண்டான படையாகிய மற்றெரு சூலாயுதத்தை யெடுத்து தூப தீப நைவேத்திய முதலிய உபசாரங்களை மானச பூஜையினுல் நிறைவேற்றி, இந் நிமிடத்தில் எனது சத்துருவை வாட்டி என்னைக் காத்து இரட்சிக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்து விடுத்தனன். உடனே எமது கர்த்தரும் தமது பரசாயுதத்தை விடுத்தனர். அவ்விரண்டு தெய்வீகப் படைகளும் ஒன்றோடொன்று பல மகிமைகளுடன் வேகமாய்ச் சென்றெதிர்த்து, ஓர் புறத்தில் பிரசண்டமாருதத்தை யெழுப்பியும், ஓர் புறத்தில் வடவா முகாக்கினியைக் காட்டியும், ஓர் புறத்தில் ஆலகால விடத்தைப் பெருக்கியும், ஓர் புறத்தில் தாபாக்கினியையும் புகைப்படலங்களையும் உண்டுபண்ணியும், ஓர் புறத்தில் உருத்திரர், வயிரவர், வீரபத்திரர், காளி-துர்க்கை முதலாயினேரைத் தோற்று

வித்தும், ஓர்புறத்தில் பூத பைசாச டாகினிவருக்கங்களைக் கக்கியும், ஓர் புறத்தில் இடி மின்னல் குமுறல்களைப் பெருக்கியும், ஓர் புறத்தில் அக்கினி சிலைவிஷம் முதலிய மழைகளைப் பொழிந்தும், ஓர் புறத்தில் யானை, புலி, சிங்கம், கரடி, குதிரை முதலிய முகங்களை வாய்ந்தும் ஒன்றனந்தமாகப் பெற்றிருக்கின்ற அசுரர்களைச் சிருஷ்டித்தும், ஓர் புறத்தில் வருணாஸ்திரம், வாயுவாஸ்திரம், குபேராஸ்திரம், நாராயணாஸ்திரம், சரபாஸ்திரம் முதலிய தெய்வப்படைகளை யுண்டாக்கியும், ஓர் புறத்தில் தோமரம்-பிண்டி-பாலம் - கப்பணம்-முசலஞ்-சக்கரம்-எழு - மழு-தண்டம்-ஈட்டி - வச்சிரம் - எறிவேல் முசுண்டி முதலிய ஆயுதங்களைப் படைத்தும் இவ்வாறு கொடுமை யென்பன அனைத்தையும் பெருக்கிச் சராசரப் பிரபஞ்சங்களனைத்துந் திகைத்து வாடும்படிக்குச் சர்வ சங்காரக் கடவுளானவர் இரண்டு உருவைக் கொண்டு திருவிளையாடல் செய்கின்றதைப் போல, ஒன்றுக்கொன்று பின்னிடையாமல் விண்ணுலகம் மண்ணுலகம் முதலிய விடங்களிலுலாவி கறுத்த சலசமிர்த்திபெற்ற கடலினிடத்தும், பெரும்புற வெள்ளத்தும், சக்கர வாளகிரி மீதினும் அண்டப்பித்திகைச் சாரலினும், பாதாலத்தினுந் திசைகளினும் பரந்து அதிக விநோதங்களைச் செய்து அண்டத்துக் கப்புறங்களினு மோடிக் கொடிய போரை விளைத்து ஆர்ப்பரித்தன.

அப்போது மயூரேசர் விட்ட பாசாயுதமானது மீறி, நாம் இச் சூலத்தோடு நீடித்து யுத்தஞ் செய்வது வெகுநேர்த்தி வெகுநேர்த்தி யென்று கோபித்து ஓர் நொடிப் போதில் அச் சூலாயுதத்தினைத் துகளாக்கி, சிந்துராஜனுடைய மார்பைப் பிளந்து கீழே வீழ்த்தி, தன்னிடத்துஞ் சூலத்தினிடத்தும் உண்டாகிய பாணம் முதலியவைகளைத் திருப்பிக்கொண்டு, தங்கள் கொடுமையினால் மாறுபட்ட அண்டரண்டபுவனங்களனைத்தையும் நிலைப்பிரகாரம் பெறச்செய்து, சத்துருக்களாகிய அவுண பாதகர்களொழிய ஏனைய ஜீவராசிகளனைத்தையு மெழுப்பி, மீண்டுந்தன்னைச் செலுத்தியருளிய மயூரேச மூர்த்தியினுடைய திருக்கரத்தில் முன்போலவே சென்று வீற்றிருந்தது. தேவர்கள் புட்ப வருடஞ் சொரிந்தார்கள். ஆகாயத்தில் பஞ்ச கருவிகளு முழங்கின. முனிவர்களெல்லாம் வேதாகமங்களினாற் றுதிசெய்தார்கள். சண்முகப் பெருமான் முதலிய தலைவர்களெல்லாங் களிப்புற்றுத் தாழ்ந்தார்கள்.

இப்பால் சிந்து ராஜன் யுத்த களத்தில் மடிந்தமையைத் தேவர்களைச் சூழ்ந்து காவல் கொண்டிருந்த அவுணர்கள் தெரிந்து திக்கா லொருவரா யோடிப் பதுங்கினார்கள். தெய்வலோகத்தை யாண்டுகொண்டிருந்த சம்பாசுரன், நிசும்பாசுரன், விருத்திராசுரன், சும்பாசுரன் முதலாயினோர் தனித்தனியே ஓடி மறைந்தார்கள். அப்போது மயூரேச மூர்த்தியானவர் கிருபை சுரந்து அவுணர் காவலினின்றும் விடுபட்டிருக்கின்ற தேவர்களை யழைத்து வருமாறு வீரபத்திரக் கடவுளுக்காக்கியாபித்தனர். அவர் அத்தேவர்களையெல்லாம் கொண்டுவந்து விநாயகப் பெருமானெதிரில் விட, அவர்களெல்லாங் கவலைகளினின்று நீங்கி வேதாகமங்களினால் அளவற்ற துதிகளைச் செய்தார்கள். பின்னர் கணேச மூர்த்தியானவர் அவர்கட்கெல்லாந் தமது கிருபா நோக்கத்தையருளி, இதுகாறும் அவுண பாதகன் சிறைக்கணகப்பட்டு வாடி யிருந்தீர்களோ வென்று உபசரித்து நீங்களனைவரும் பழையபடி சென்று வாழ்வீர்களென்று அவ்வவர்கட்கு வேண்டிய வரங்களையு மளித்தருளி விடைகொடுத்தனர்.

அப்போது சிவபெருமான் உமாதேவியாரோடு இடபவாகனத்தின்மீதெழுந்தருளிப் பூதங்களனைத்தும் புடைசூழவந்து மயூரேச மூர்த்தியையுஞ் சண்முகப்பெருமானையும் மிகுந்தகாதலோடு ஆலிங்கனஞ்செய்து ஏனையதலைவர்கட்கெல்லாந் தமது காட்சியினையளித்தனர். உடனே அனைவரும் அவருடைய பாததாமரையைப் பலமுறை வணங்கி அவரிடத்தினின்றும் ஆனந்தமுற்றிருந்தனர். சிவபெருமான் உமா தேவியாரோடுந் தமது திருக்கயிலைக் கெழுந்தருளினர்.

அதற்குமேல் சக்கிரபாணியென்னு மரசன் தனது குமாரன் மடிந்தமையைக்கேட்டு, மிகுந்த துக்கத்தோடுமழுது, சமர்க்களத்தை யடுத்து அங்கு வீழ்ந்திருக்கின்ற சிந்துராஜன் முதலாயினோரைத் தகனஞ்செய்து அவ்வவர்கட்குரிய கருமங்களை எல்லாம் கிரமப்படி நிறைவேற்றி. மயூரேசமூர்த்தியை வந்து பணிந்தனன். அப்போது வானவர் குழாத்தைக் காத்தற்பொருட்டு வாகைமாலை சூடியிருக்கின்ற உறவு பகையற்ற கணேசமூர்த்தியானவர் அவனைப்பார்த்து, அரசனே! நீ கருதியவரங்களைக்கேள்! தருகின்றோமென்று திருவாய் மலர்ந்தனர். அதனை இராஜன் கேட்டு, சுவாமி! அடியேன் தேவரீ

ருடைய திவ்விய சரணாரவிந்தங்களைத் தொழுதும் கண்ணால் தரிசித்தும் வழுத்தியும் பிழைத்தேன். எனது மைந்தனோ தேவரீரை நிந்தித்தும், பகைத்தும், யுத்தஞ்செய்தும் பேரின்பமான முத்தியையடைந்தனன். ஆதலால் இதைவிட யெனக்கு மேலான வரம் யாது வேண்டியது! ஆயினும் இத்தேவர் முதலானவர்களோடுந் தேவரீர் எனது மனையின்கணெழுந்தருளி அடியேன் செய்யும் பூசையினைக் கைக்கொள்ளவேண்டுமென்று டணிந்திரந்தான். அதற்கு மயூரேச மூர்த்தி யிசைந்து கிருபைவழங்கித் தமது திருக்கூட்டத்தோடு மெழுந்தருளினர். உடனே சக்கிரபாணி மஹாராஜன் இச்செய்தியைத் தனது நகரத்திலுள்ள பிரமுகாளுக்கறிவிக்க அவர்கள் அந்நகரமுழுவது மலங்கரித்து அவ்வவர்களுந் தனித்தனியே கையுறைகளேந்தி யெதிர்வந்து விநாயகமூர்த்தியினுடைய திருவடிகளிற் பணிந்தார்கள். அவர்கட்கெல்லாம் விநாயகமூர்த்தி கிருபைசுரந்து கண்டகநகரத்தையடைந்து ஓர்பால் மங்களவாத்தியங்கள் முழங்க, ஓர்பால் பாவையர் நாட்டியஞ்செய்ய, ஓர்பால் முனிபுங்கவர்கள் துதிக்க, ஓர்பால் தேவர்குழாங்கள் வாழ்த்த இவ்வித வைபவங்களோடு இராஜ வீதிகளைக் கடந்து, சூரிய சந்திராள்வசிக்கு மேனிலைகளை வாய்ந்த அரண்மனையிற் பிரவேசித்து, நவரத்தினமயமாயிராநின்ற சிங்காதனத்திலெழுந்தருளினர். சுப்பிரமணிய தேவர் முதலான தலைவர்களெல்லாம் வேறுவேறாதனங்களில் முறைமைப்படி வீற்றிருந்தார்கள். உடனே சக்கிரபாணி மகாராஜன், கற்பகாதி மலர்களைக்கொண்டு பரிவார தேவர்களைப் பூசித்துப் பின்னர் கணேச மூர்த்தியினுடைய திருவடிகளை அன்போடு பணிந்து ஆராதித்தான். அதற்கு மயூரேசமூர்த்தி கிருபை சுரந்து பத்து கரங்களும் அக்கரங்கள்தோறும் பத்து படைகளும், தேசார்ந்து வனப்பெய்திருக்கின்ற திருவுருவமும் விளங்கிச் சித்திபுத்திகள் சமேதராய்ச் சிங்க வாகனமூர்ந்து காட்சி தந்தனர். அக்காட்சியை யாவருங் கண்குளிரத் தரிசித்து அடக்கற்கரிய மகிழ்வோடு அற்புதங்கொண்டு சயசய வென்று போற்றி ஆனந்தக் கூத்தாடினார்கள். அப்போது விநாயக மூர்த்தியானவர் சக்கிரபாணி மஹாராஜனை நோக்கி, அரசனே! உனது குமாரன் அளவற்ற நாள் கொடுங்கோல் செலுத்திவந்தனன். அதனால் அவனைப் போர்முகத்தினின்றுங் கொன்றனம். இனி யுனது செங்கோலினால் உலகத்தைக் காத்து அந்தியகாலத்தில் நமது திருவடிகளில் ஐக்கியமாகுக வென்று திருவாய் மலர்ந்து, எழுந்

தருளி சொர்க்கலோகத்தினுஞ் சிறந்து கண்டக நகரத்தைத் துறந்து, தம்மோடு தொடர்ந்துவரும் பிரமுகாளையும் சக்கிரபாணி மகா ராஜனையும் அங்ஙனே நிறுத்தி, அறமுதலிய நாற்பயன்களையுஞ் சிறக்கவளிக்குந் திரிசந்தி க்ஷேத்திரத்தையடைந்து வதிந்தருளினர்.

இப்பால் சண்முகப்பெருமான் முதலிய வீரர்களும் விண்டு வாதி தேவர்களும், நாரதாதி முனிவர்களுமனமகிழ்ந்து பூரண பொருளாகியும், புண்ணியமுதலாகியும், தம்மைப்போற்றுவார்க்கு இடர்கெடுத்தருளுந் தேவதேவோர்தமமாகியுமிராநின்ற விநாயக மூர்த்தியைப் பூசித்தார்கள். பின்னர் விண்டுவாதி தேவர்கள், எமது கர்த்தனிடத்தில் விடைபெற்று அவ்வவர்களுடைய பதவிகளைச் சேர்ந்து ஆனந்தமுற்றிருந்தார்கள். இப்பால் நந்தியாதி கணநாதர் களும், முருகப்பெருமான் முதலிய சேனைத் தலைவர்களுங் கைகட வாது கலந்திருப்பச் சித்திபுத்திகளோடும் அங்ஙனே சிறிது நாள் வசித்திருந்து, தமது மயில்வாகனத்தைச் சண்முகப்பெருமானுக் கருளி இன்றுமுதல் எவ்வுலகமும் உன்னை மயூரத்துவசனென் றுரைக்கவென்று அநுக்கிரகஞ்செய்து அவரையும் மற்ற வீரர்களை யும் தத்தமிருக்கையிற் செல்லுமாறு விடைகொடுத்துத் தமது பரிசனங்கள் முனிச்சிறுர்களோடுந் தாமெழுந்தருளி சகல வான் மாக்களாலும் பூசிக்கப்படுகின்ற தமது லோகத்தையடைந்தருளி னர். அது முதல் விநாயகப்பெருமானுடைய திருவருளைக்கொண்டு சென்ற சக்கிரபாணி மகாராசன் தருமசாத்திரங்களின் முறைமைப் படி தனது அரசாட்சியைச் செலுத்திவந்தனன். அதனுல் சதுர் வேதங்களுந் தழைத்தோங்கின; திரிலோகங்களுந் துன்பமில்லா மல் வாழ்ந்தன; தேவர்கள் அவிர்ப்பாக முதலியவைகளைப்பெற்றுக் களித்திருந்தார்கள். தேவாலயங்களெல்லாம் பழையபடியோங்கிப் பூசைகொண்டன.

மயூரேசவிநாயகர் திருவவதாரப்படலம் முற்றிற்று.

ஆருவது

பாலசந்திர விநாயகர்

திருவவதாரப் படலம்

எம்பிரா னுமையா ரிடத்தவ தரித்திங் கிருபைபூண் சிந்துவைத் தப்பி
யும்பாரர் சிறையை நீக்கிய துரைத்தா முயர்தவச் சௌனக முனிவீர்
நம்புழ விண்டாந் திருவவ தாரம் நலத்தத பாலசந் திரனேன்
றிம்மீர்வாழ்த் திசைத்து மருநெறித் தாய தியாதேனி லியம்புதுங் கேளீர்.

ஓ சவுனகாதி முனிவர்களே! மூர்த்தி விநாயகமூர்த்தியானவர் மயூரேச அவதாரத்தில் வேத சாஸ்திரங்களைத் தேவர்களிடத்தி னின்றுங் கவர்ந்த கமலாசுரனைச் சங்கரித்து, மீட்டும் அவ்வேத சாஸ்திரங்களை அத்தேவர்கட்குத் தந்த திருவிளையாடலும், பிந்தி தேவர்களைச் சிறையில் வைத்த சிந்தாசுரனைக் கொன்று மற்ற அவுணர்கள் செய்த மாயையினையொழித்த திருவிளையாடலுஞ் சொன்னோம். அவரே மற்றொருபோது பாலசந்திரர் திருவவதாரங் கொண்டு யமனுடைய வீரியத்தினின்றும் உதித்த அனலாசுர னுயிரை வாட்டுமாறு ஓர் பிராமணச்சிறுனைப்போலத் திருவுருக் கொண்டு சென்று அவ்வசுரனை விழுங்கித் தேவர்களைக் காத்துப் பின்னர் அவனை விழுங்கிய வெப்பத்தை எண்பத்தெண்ணுயிர முனிவர்கள் செய்த மகத்துவமுள்ள தூர்வையருச்சனையை யேற்று விலக்கியருளிய திருவிளையாடலொன்றுண்டு. அதனைமுன்னமே உபாசனகாண்டத்திற் சொல்லியிருக்கின்றோம். இப்பால் தூமகேது திருவவதாரங்கொண்டு செய்தருளிய திருவிளையாடலைச் சொல்லுவோங் கேட்பீர்களாக.

பாலசந்திர விநாயகர் திருவவதாரப்படலம் முற்றிற்று.

ஏழாவது

தூமகேது விநாயகர்

திருவவதாரப் படலம்

விறன்மிகு மனலா சுரனுயிர் வாட்ட விப்பிரச் சிறுனெனத் தோன்றி
யறன்மிகு தேவர் பூசைகொண் டருளு மவ்வவ தாரமா மதனை
யுறமன முரைத்தா மிகவின் டேழேன் றுரைத்திடுந் திருவவ தாரம்
பிறவிவிட் டோடச் சாற்றுதுங் கேளீர் பெருந்தவச் சௌனக முனிவீர்,

ஓ சவுனகாதி முனிவர்களே! விந்தியமென்னுந் தேயத்திலே மகிபாதினியென்னுமோர் நகரமுண்டு. அந்நகரத்தில் தானவர்கட் கெல்லாந் தலைவனாய், வானவர்களஞ்சும்படியான ஆண்மையினை யுடையவனாய் மெய்முடி கேசம் தந்தம் இவைகள் சாமள நிறத்தின னாய், அளவற்ற இரத்தினாபரணங்களைத் தரித்த காட்சியினனாய், பராக்கிரமத்திற் சிறந்த சதுரங்க சேனைகளை யுடையவனாய், சிவபிரானுடைய திருவடித்தாமரைகட்கு இடைவிடாத அன்பின னாய், அவனடியார் வேண்டுவனவற்றை யுதவிப் பூசைசெய்கின்ற பக்தியினனாய் இருக்கும்போதும், நடக்கும்போதும், நினைக்கும் போதும் எப்போதும் பரமசிவத்தைத் தியானிக்கும் உள்ளத்தின னாய், வறிவராய் ஏற்றாருக்கு மாற்றாது கொடுப்பதினால் கற்பக விருக்ஷத்தை நிகர்த்த கையினனாய், எல்லாரும் புண்ணியமே இவ னாக உருக்கொண்டு வந்ததென்று சொல்லும்படியான புகழையுடை யவனாய், தன்னுயிர்போல் மன்னுயிர்களைக் காத்திரட்சிக்கும் தயையுடையவனாய் மகமேருவினை நிகர்த்த செல்வத்தினை யுடை யவனாய், சகல குணங்களிலும் மேலானவனாய் தூமாசுரனென்னும் பெயரினையுடைய ஓர் அரசனிருந்தனன். அவ்வரசனுக்குத் தனது மனம்போல வழிபடத்தக்க சிந்தாமணி-தருமமூர்த்தி-சம்பாதி-விபு லன்-நிட்காமன்-புத்திமான்-வித்துருபன்-ஒட்டன் என்னும் பெய ரினையுடைய எட்டமைச்சர்களும், சுமகி-சுகரி-சுப்புரு,சுமனோகரி- சுநேத்திரியென்னும் ஐந்து மனைவியர்களும், மகிபாலன்-நந்தன்-வீர பத்திரன்-தனரதன் என்னும் நான்கு குமாரர்களுமிருந்தார்கள். இந்தக் குமாரர்கட்கும் அமைச்சர்கட்கும் சேனைத்தலைவர் முதலிய மற்றைப் பரிசனங்கட்கும், அத்தூமராசன் தனது மாளிகையைப் போல அழகுபொருந்திய மாளிகை முதலான செல்வங்களைக் கொடுத்து சகல போகங்களையும் தேவேந்திரனைப்போல அனுபவித் துக் குபேரனைப்போல அளவற்ற பாக்கியங்களைப் பெற்று அர சாட்சி செய்துவருகிற நாளையில், ஒருநாள் சந்திரகாந்தங்களாற் சமைத்திருக்கின்ற தனது கொலுச்சபையில் நவரத்தினமயமாயிரா நின்ற சிங்காதனத்தின்மீது வீற்றிருந்து, மங்கையர்கள் செய்யும் ஆடல்பாடல் முதலியவைகளைக் கண்டுங் கேட்டும் களிப்புற்று, அயற்புறத்து மன்னவர்களெல்லாம் அடிவணங்கி திறைதர அவர் கட்குக் கருணைவழங்கி யிருக்கின்ற சமயத்தில், நான்குவேதங்களையு மோதி, ஆறங்கங்களையு முணர்ந்து மற்றைய நூல்களை யெல்லாம்

தெளிந்து நிறைந்த உள்ளத்தினராய், கோடி சூரியர்களைப்போல பிரகாசிக்கும் கீர்த்தியைப் பெற்றவராய், சந்திரசடாதரமூர்த்திக்கு அன்பினராய், திரிகாலங்களையுமறிய வல்ல புண்ணியசீலராயிரா நின்ற பிருகு மகாமுனிவர் தமது சீடக்கூட்டங்களோடும் அங்ஙனம் எழுந்தருளினர். அவரைத் தூமராசன்கண்டு இத்தபோதனர் நாம் முன்னர் செய்திருக்கின்ற புண்ணிய பலத்தினால் வந்தனரென்று மனமகிழ்ந்து மிகுந்த பக்தியோ டெதிர்கொண்டழைத்து வந்து, யோக்கியகரமான ஓராசனத்திலவரை யெழுந்தருளச்செய்து அர்க்கியபாத்திய ஆசமனாதிகளைக் கொண்டு பூசித்து, பரிமளமிகுந்த புட்பவகைகளினாலருச்சித்து, அளவற்ற தோத்திரங்களைச் செய்து சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்தெழுந்து இதனைச் சொல்லுவதாயினன்.

சுவாமி! தேவரீர் இங்ஙனமெழுந்தருளியதால் அடியேனுடைய கோத்திரமுங் குலமுஞ் சுத்த பவித்திரமாயின. அடியேன் சகல விதத்திலும் கிருதார்த்தனாயினேன். நினைத்ததெல்லாம் நொடிக்கு முன் உண்டாக்கத்தக்க வல்லபத்தையுடைய தேவரீருக்கு அற்பனேனிடத்தில் பெறத்தக்கது ஏதுமில்லையாயினும், தேவரீரை யொத்தவர்கள் ஓர் காரியத்தைக் குறியாமல் ஓடத்திற் செல்லுவதில்லை. யாதலால், இங்ஙனந் தேவரீரெழுந்தருளிய காரியத்தை அடியேற்குத் தெரிவித்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தான். அதற்குப் பிருகு மகாமுனிவர் அவனைப் பார்த்து, அரசனே! தருமரூபியாய் எப்போதுஞ் சிவபிரானைத் தியானிக்கின்ற உள்ளத்தினையுடையவனாதலால் உன்னைக் காணவேண்டிப் பரிவோடும் வந்தோமேயன்றி வேறில்லை. அவ்வாறே உன்னைக் கண்டனம். இனி நமதாசிரமத்திற்குச் செல்லுகின்றோமென்று சொல்லினர். அதற்குமேல் தூமராசன் முனிபுங்கவரை மீட்டும் பணிந்தெழுந்து இரு கரங்களையுங் கூப்பி, சுவாமீ! எல்லாவுலகமுந் தாழ்வாகச் சொல்லுகின்ற அசுரகுலத்தி லடியேனவதரித்தும் அளவற்ற செல்வமும் சிறந்த அரசாட்சியும், கற்பிற் சிறந்த மனைவியர்களும், பராக்கிரமத்தையுடைய புத்திரர்களும், மேலான போகங்களும் சத்துருக்களுக்கு இடையாத வீரமும், பெரியோர்கள் மதிக்கத்தக்க யோக்கியமும், சிவபத்தியும், சிவனடியார்களிடத்தி லன்பும், மனிதர்களிடத்தில் தாயினுஞ் சிறந்த தயையும் இன்னுமித்தன்மைத்தான நற்குண நற்செய்கைகளெல்லாம் ஒருகாலத்தினும் மாறுபடாது பொருந்தியிருப்பது எந்தவிதத்தினாலோ அதனை அடியேற்குத் தெரிவித்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தான்.

அதற்குப் பிருகு மகாமுனிவர் சந்தோஷித்து, அரசனே! முற்சனனத்தில் விகுதியென்னும் பெயரினையுடைய ஓரரசனாகப் பிறந்து வேதாகம புராணங்களை நன்றாயுணர்ந்து அதற்குத் தக்கபடி மநுநீதியின் முறைவழாமல் அரசாட்சி செய்து, தேவர்கள் முதலாயினோர்க்கு அன்போடு பூசைசெய்து, சத்த தீவுகளையும் ஒரே குடை நீழலிலாண்டு பெரிதான போக பாக்கியங்களை யனுபவித்து சிவபிரானையும் அவரடியார்களையும் மிக்க வன்போடும் பூசித்து, எல்லாத் தருமங்களையுந் தாழ்வில்லாமல் மென்மேலும் நிறைவேற்றித் திரிகால வந்தனங்களையுந் தவறாமற் செய்து, அளவற்ற தானங்களை அன்போடியற்றி, இகபரமிரண்டு முன்வசமாகத் தக்கதாய் வாழ்ந்திருக்கின்ற நாளையில் தொண்ணூற்றொன்பது யாகங்களை நிறைவேற்றி, நூறாவது யாகந் தொடங்கிச் செய்வதாயினை! அதனைத் தேவேந்திரனறிந்து இந்த நூறுயாகஞ் சரியாகச் செய்து முடியுமாயின் நீ அவனது அரசுரிமைக்கு வந்துவிடுவாயென்று பயந்து அந்த யாகத்தை நிறைவேற்றவொட்டாமற் செய்யத்தக்கது எந்த வுபாயத்தினாலென்று ஆலோசித்துக்கொண்டிருந்தனன். அச்சமயத்தில் நாரதமுனிவர் அவனிடத்திற் சென்றனர். அவரை இந்திரன் கண்டதும் இனி யாம் எண்ணிய காரியத்தை இலேசாய் முடித்துக்கொள்ளலாமென்று மகிழ்ந்தவனாய் உடனே அவரை யெதிர்கொண்டழைத்துவந்து ஓராசனத்தி லிருக்கச்செய்து அளவற்ற பூசைகளையுந் தோத்திரங்களையுஞ் செய்து சுவாமி! சகல நற்குண நற்செய்கைகளினுஞ் சிறந்த விகுதியென்னு மரசன் தொண்ணூற்றொன்பது அசுவமேதயாகஞ் செய்து முடித்து இத்தின மற்றொரு யாகத்தையுஞ் செய்யத் தொடங்கினான். அதைத் தடுப்பதற்கு அடியேனாலாகாமையால் தேவரீர் கிருபைசெய்து அதனை நடத்தவொட்டாமற்றடுத்து அடியேற்கு இச் சொர்க்கலோகாதிபத்தியத்தை நிலைபெறச் செய்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனன்.

ஓ தூமராசனே! நீ எப்பிறப்பிற் செய்த வினையோ சகலமுந் தெரிந்த அம்முனிவர் அதற்கிசைந்து ஓர் பிராமணராக வடிவங்கொண்டு தண்டூன்றித் தலைநடுங்கித் தோல் திரைந்து கைநடுங்கப் பார்க்கின்றோர்களெல்லாம் மனதிரங்கும்படியாகக் கால் துவண்டு, உடல் சரிந்து, சிவநாம கீர்த்தனைகளைச் செய்துக்கொண்டு சகலமுந் துறந்தவனைப்போல உனது யாகசாலைக்குள்ளே வந்தனர். அவ்வாறு வந்தவரை நீ பிராமணனென்றே நினைத்து, அவரை யெதிர்

கொண்டழைத்துவந்து ஓராசனத்திலிருக்கச்செய்து, அருக்கிய முதலானவைகளைக் கொடுத்து, பிறவித் தரித்திரனுக்குப் பெரும் பொருள் கிடைத்ததுபோல மனமகிழ்ந்து, சுவாமீ! தேவரீர் யார்? சுவாமிகள் இங்ஙனமெழுந்தருளிய காரணம் யாது? அதனைச் சொல்ல வேண்டுமென்று கேட்டனை. அதற்குப் பிராமணராக வந்த நாரத முனிவர் உன்னைப் பார்த்து, அரசனே! நம்மை யாவருஞ் சிவசன்ம னென்று துதிப்பார்கள். யாம் உன்னிடத்தில் ஓர் காரியமாக வந்த னம். அஃது யாதெனில், உனதுமனைவியின்மீது நமக்கிச்சையுண்டா யிருக்கின்றமையால் அவளை நமக்குத் தரல்வேண்டுமென்று கேட்ட னர். அப்போது நீ மனம்வருந்தி, சுவாமீ! சிவபிரான் கிருபை யோடுந் திருவாய்மலர்ந்தருளிய வேதாகமங்களில் விதித்த விதி யாதோ அவ்வாறு நடந்து வருவார்களாயின் அவர்கட்கு எக்காலத் தும் புண்ணியமும் புகழுமுண்டாகும். அவைகளில் விலக்கானவை களை யநுசரித்தால் பாவமும் பழியும் நேரிடும். ஒருவனுக்கு ஒரு வன் சந்தோஷத்தோடு கொடுக்கும் பொருள் யாதோ அஃது இம்மை மறுமை இரண்டிற்கும் உதவியாக யிருக்கவேண்டும். அவ்வாறின்றி இருவகைக்கு மாகாதபடி கொடுத்தால் பின்னர் கொடுப்போனும் ஏற்போனுங் கொடிய துட்டர்களாகி யெல்லா நரகங்களினும் வீழ்வார்களாதலால், எனக்குரிய மனையாலொழிய ஏனைய பதார்த்தங்களில் யாது வேண்டினுந் தருவேனென்று சொல்லினன். அதை பஞ்ச வடிவாய் வந்த மறையவர் கேட்டுச் சொல்லுவார்: அரசனே! யாம் இதுகாறும் பிரமசரிய நிலையிலிருந்த னம். அப்பிரமசரியம், கிரகஸ்தம், வானப்பிரஸ்தம், சந்நியாசம் எனச் சொல்லுகின்ற நான்கு நிலைகளினும் கிரகஸ்தாசிரம நிலையா னது மிகவுஞ் சிறப்புடையதாதலால், அந்நிலையை நமதுள்ளம் விரும்பியது. அவ்விருப்பத்தை நிறைவேற்றத்தக்கவர்கள் உன்னை யன்றி வேறொருவரில்லை. இரப்போரிடத்திலிரக்கமும், அவர்கள் கோரியது எவ்வகைப்பட்ட பதார்த்தங்களேயாயினும் அவைகளை இல்லையென்னாது கொடுக்கத்தக்க ஈகையும், உன்னிடத்திலுண்டா யிருக்கின்றமையால் யாகஞ் செய்கின்றபோது ஒருவன் வந்து இரப்பானெனில், அவ்விரப்பை நிரப்பி அனுப்புமாறு வேதாகமங் களிற் கூறியிருக்கின்றபடி நீ நிறைவேற்றவில்லையென்று நல்ல குணத்தையும் அழகையும் வாய்ந்த உனது மனைவியை இச்சித்துக் கேட்டனம். அதற்கு மிகுந்த ஆவலோடும்வந்திருந்த அதிதியானவன்

வறியனுயேகும்படி உன்னிடத்தில் இவ்வுலகத்தாரறியவிருக்கின்ற உனது மனைவியைக்கொடுக்கமாட்டாதவகை கண்டிதமாகச்சொல்லி நம்மை வீணே போகும்படி கைவிட்டனை. இஃது உனக்கழகோ வென்று சொல்லினர்.

அதனை நீ தடுத்து, அந்தணரே! எனது இராஜ்ஜியமும் எனக்கோர் மனைவியாதலால் அத்தகைய மனைவியைக் கொடுக்கின்றேன் வாங்கிக்கொள்ளுக. அதற்குச் சம்மதி யில்லாவிடின் அளவற்ற கன்னியர்களை வரவழைத்துத் தருகின்றேன். அவருள் தேவரீருக் கிஷ்டமானவளைக் கைக்கொண்டு கிரகஸ்தாசிரமத்தினை யாதரித் துக்கொள்ளுக வென்று பிரார்த்தித்துக் கூறினை. இவ்வாறு பிரார்த் தித்துக் கூறியும், அதற்கவர் ஒப்புக்கொள்ளாமல், அரசனே! ஒருவ னோர் பொருளை யிச்சித்தால் அப்போதே அவனிச்சைப்படி அப் பொருள் கிடைக்குமாயின், அஃது தாழ்ந்த பொருளாயினும் உட னே அவனுக்கு வாட்டந் தீர்ந்து மேலான மகிழ்ச்சியைக் கொடுக் கும். அவ்வாறின்றி அப்போதே அவன் இச்சித்ததைப் பார்க்கினுஞ் சிறந்த பொருள் வேறொன்று கிடைத்தாலும் அஃது அவன் வாட் டத்தினைத் தணித்து மகிழ்ச்சியைத் தரமாட்டாது. இதனை நன்கு யறியக்கடவை. இலக்குமி முதலிய தேவ மாதர்களினுஞ் சிறந்து அழகினையுங் குணத்தினையும் வாய்ந்த உனது மனையாட்டியை விரும்பிக் குழைகின்ற நமது மனத்திற்கு உனது இராஜ்ஜியத்தையுஞ் சிங்காரமுள்ள கன்னியரையும், அளவற்ற திரவியங்களையும், ஏனைய மேலான பதார்த்தங்களையும் கொடுத்தாலும் அவைகள் என்ன திருப்தியினைச் செய்யமாட்டும்? யாம் யிச்சித்தபடி கொடுப்பதுண் டாயின் உனது மனைவியைக்கொடு, அல்லையேல் நீ யிச்சித்து என்னிடத்திற் கிடைக்கமாட்டாதென்று சொல்லி நமக்கு விடை கொடு. நாம் வந்தவழியே நீங்கித் திருப்பிச் செல்லுகின்றோமென்று விருத்தப் பிராமணர் சொல்லினர். அதற்கு நீ அறநெறியைக் கெடுக்கத்தக்க பொருளை யான் கொடேனுயினும், தேவரீர் இங்ஙன மிருந்து போஜனஞ் செய்து சிநேக வாற்சல்லியத்தை நடாத்தி எழுந்தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனை. அப்போது அந்தண னைப்போல வடிவங்கொண்டு வந்து இந்திரனுடைய கருத்தின் வழி யேயிருக்கின்ற நாரதமுனிவர் நகை செய்து, கண்கள் கொவ்வைக் கனியையொப்பச் சிவந்து, மனதிற் கபடத்தையே வைத்து, உன்னை மிகுந்த கோபத்தோடும் நெறித்துப் பார்த்து, சிறிதுமிரக்கமில்லாத

அரசனே! வருணாச்சிரமத்தினைப் பார்க்கிலும் முத்தியைத் தரத்தக்கது வேறொன்றுமில்லை. அத்தன்மைத்தான வருணாச்சிரமத்தை உறுதியாகப் பிடித்தோர்களுக்கு மற்றொன்றினும் ஆசையிருத்தலாகாது. ஆசையுள்ளவர்களாயின் அவர்கள் அவ்வாச்சிரமத்தை உறுதியாகப் பிடியாரெனச் சொல்லவேண்டும். அப்படியிருக்க, முதல் வருணமான பிரமசரியத்திருக்கின்ற நமக்கு இரண்டாம் வருணமான கிருஹஸ்தாசிரமத்தினைக் கொடாமற் போயினை. நல்ல வருணாச்சிரம நிலைகளில்லாமற் செய்கின்ற தொழில்களனைத்துந் துன்பத்தை விளைக்கத்தக்க இராட்சதத் தொழிலுக்குச் சமானமாகும். அதுபோல நீ மேலான யாகத்தினைச் செய்தும் இராட்சதத் தொழிலையுடையவனா யிருக்கின்றனை. அதனால்மேல்வரும் பிறவியில் நீ இராட்சதனாகப் பிறக்கக் கடவையென்று சபித்து மீண்டும் உன்னை உறுத்துப் பார்த்து சிறிதேனு மிரக்கமில்லாமல் யாம் யாசித்ததைத் தராத பிழையினால் நமக்கு அவமானம் உண்டாக்கினையல்லவாவென்று கோபித்து, யாகசாலையிலிருந்த ஓமகுண்ட முதலானவைகளையும் பதார்த்தங்களையு மழித்துச் சின்னாபின்னஞ் செய்துப்போயினர். பின்னர் நீ நடந்த செயல்களை யெல்லாம் யோசித்து நாரதமுனிவரே தேவேந்திரனுடைய புணர்ப்பினால் இங்ஙனம் வந்து இவ்வாறு நடாத்திச் சென்றனரென்று தேறி யாக சாலையினின்றும் அரண்மனையிற்சென்று முன்போலவே சிவ பூஜை முதலானவைகளைச் செய்துகொண்டு அச்சனனத்தில் காலங்கழித்து இச்சனனத்தில் நாரதர் கூறிய சாபத்தின்படி தீமை செய்கின்ற இராட்சத குலத்திற் பிறந்தனை. அவ்வாறு பிறந்தும் முன் செய்திருக்கின்ற நல்வினைகளினாலே சகல நற்குணங்களையும் வாய்ந்து, யோக்கியா யோக்கியங்களை யறிந்து சற்கருமங்களையே நடாத்திவருகின்றனை யென்று சொல்லிப் பிருகுமுனிவர் தமது ஆச்சிரமத்திற் கெழுந்தருளினர். இவையனைத்தையுந் தூமராசன் கேட்டு தனது மனத்துள் வைத்துக்கொண்டு முன்போலவே சகல கருமங்களையும் வழுவின்றி நடாத்திக்கொண்டு வந்தனன்.

மாதவமிக்க சவுனகாதி முனிவர்களே! இவ்வாறு தூமாசுரன் வழுவின்றி வாழ்கின்ற காலத்தில், சகலபுவன கர்த்தாவாகி அடியார்களுடைய துன்பங்களையொழிக்கவல்ல விநாயகப்பெருமான் தூமகேது திருவவதாரங்கொண்டருளிய திருவிளையாடலைச்சொல்லுவோங் கேட்பீர்களாக. முற்கூறிய தூமாசுரன், அரசியற்றிவரு

கின்ற மகிபாதினியென்னு நகரத்தில் அரசகுலத்தில் பிறந்தவனாய், மேலான செல்வத்தையும் கீர்த்தியையும் பெற்றவனாய், வேதாகம நெறிகளிற் றவறாதவனாய், பராக்கிரமத்திற் சிறந்தவனாய் மாதவராச னென்னும் பெயரினையுடையவனாய்ஒருவன் வசித்திருந்தனன். அவ னுக்குக்கற்பிற் சிறந்த சுமுதைையென்னும் பெயரினையுடைய வோர் மனைவியிருந்தனள். இவ்விருவரும் அன்றிலைப்போல இணைபிரியாது வாழ்ந்துகொண்டு தரும முதலானவைகளைத் தாழ்வில்லாமற்செய்து தேவர்களைப்போல சகல போகங்களையுமனுபவித்து இல்லறநெறியை இனிது நடாத்திவருகின்ற காலத்தில் இவர்கட்கு நெடுநாள் ஓர் புத்திரோற்பத்தியு மில்லாமையினாலே மனம்வருந்தி அந்தணர் பெரியோர் முனிவர்கள் வறியோர் முதலியபேர்கட்கு அநேக திரவி யங்களையும் ஆடையாபரணாதிகளையுங் கொடுத்து அளவற்ற நாள் தவங்களைச் செய்துவந்தனர். அதனாலும் புத்திரனின்மையினால், ஓர்நாள் மாதவ ராசன் தனது மனைவியைப்பார்த்துக் கோபித்து இதனைப்பேசுவதாயினன். பெண்ணே! இளமை-வனப்பு-அணிகலன்-சிருங்காரங்-திரவியம் முதலானவைகள் குறைவறவிருந்தும் நம்மை நற்கதியிற் சேர்ப்பிக்கவல்ல ஓர் புதல்வனில்லாவிடின் அவைகள் என்ன பிரயோசனத்திற்காம். நாள்தோறும் உலகமெல்லாம் உன்னை மலடியென்று சொல்லவும் நாணமில்லையா? இப்பிரபஞ்சத்தில் நீயு மோர் பெண்பிள்ளையாக ஏன் பிறந்தனையோ? சீ!சீ! உனதுமுகத்தைக் காணுந்தோறும் எனது மனமானது அழலாய்க் கொதிக்கின்றதே! நீ இவ்வாறிருப்பதைவிடக் காட்டிலேனுஞ் செல்லலாகாதா? இவ்வித டழிப்பினுக்கிலக்காகிய சரீரத்தினை இந்நாட்டினுள் ஏன் வீணிற் சுமந்துகொண்டிருக்கின்றனை! இனி என் கண்முன்னர் வாராதொழிக வென்று சொல்லிப்பின்னுஞ்சொல்லுவான். ஐயோ! இவ்வுலகத்திலே யாவருந்தெய்வம் ஒன்றுண்டென்று சொல்லுவார்களே, அத்தெய் வம் என்னிடத்திற் பொய்த்ததோ! பூருவம் என்ன பாவஞ்செய் திருக்கின்றேனோ? இப்போது என்ன தவங்களைச்செய்தும் என்ன தருமங்களை நடாத்தியும் ஓர் புத்திரப்பேறில்லாமற் போனேனே யென்று தனக்குத்தானே சொல்லி வெறுத்துத் துக்கித்தனன்.

இவைகளையெல்லாம் அவன்மனைவியாகிய சுமுதை கேட்டலுஞ் சோபித்து பூமியில் மூர்ச்சையாகி வீழ்ந்து, வெகுநேரம்வரையிற் றெளியாமலிருந்து பின்னர் சிறிது தெளிந்தெழுந்து, தன்னையீன்ற குரவர்களையுந் தெய்வங்களையும் நொந்து, அதிக துயரத்தையடைந்து,

இனி தவஞ்செய்வதே கருமமென்று துணிந்து வனத்திற் சென்ற னள். அவ்வனத்தில் அளவற்ற சிங்கங்கள், புலிகள், கரடிகள் முதலான துட்ட மிருகங்கள் எங்கணுஞ் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருக் கவு மஞ்சாது மகாவிஷ்ணுவை மனதில் நினைத்து, ஆகாரம் நித்திரை முதலானவைகளை நீத்து, வேறொரு சிந்தையுங்கொள்ளாமல் சிலை யைப்போல் அசைவற்றிருந்து, சரீரமெங்கும் புற்றுகள் வளர்ந்து மூடிக்கொள்ளும்படியாகப் பன்னிரண்டு வருடஞ் சலியாமல் மிக்க வைராக்கியத்தோடு தவஞ்செய்துகொண்டிருந்தனள். அத்தவத் திற்கு எல்லா மூர்த்தங்களுந் தாமாகவிருக்கின்ற விநாயகமூர்த்தி கிருபை சுரந்து அவள் தியானித்தவாறே தமது கரங்களில் சங்கு சக்கரம் கோதண்ட முதலானவைகளையேந்தி மகாவிஷ்ணுவைப் போலத் திருவுருக்கொண்டு அவளெதிரிற் பிரத்தியட்சமாயினர். அவரைக் கற்பிற் சிறந்த மேலான தெய்வமே நமக்கு வழிகாட்டுந் துணையென்று தனதுள்ளத்திலுறுஞ் சுமுதைகண்டு நாராயணமூர்த்தி வந்துவிட்டனரென்று ஞெரேலென்றெழுந்து கண்கள் ஆனந்தபாஷ் பஞ்சொரிய, உடலெங்கும் உரோமாஞ்சிதம்பூப்ப, இரு கரங்களை யுஞ் சிரமேற் கூப்பி, சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்தெழுந்து, தனது மனத்திலுள்ள துக்கங்களையெல்லாம் விண்ணப்பஞ்செய்வதாயினள். அடியேனை யாட்கொள்ளுமாறு கிருபைசெய் தெழுந்தருளிய கர்த் தனே! சமுசாரமென்னும் பெரிய சமுத்திரத்திலிருக்கின்ற அடி யேங்களைக் கதியென்னுங் கரையிற் சேர்ப்பிக்கவல்ல ஓர் புத்திர னில்லாமையால் அடியேனைக் காதலர் பலவாறு சீற, அதனால் மிகுந்த மனவருத்தத்தோடு இக்காட்டில் வந்து தேவரீரைத் தியானஞ் செய்துக்கொண்டு தவத்திலிருக்கின்றேன். இங்கு அளவற்ற மிரு கங்கள் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்தும் இந்நாள்வரையில் அவைகள் என்னைக் கொன்று தின்னுமல் விட்டுவிட்டதை யோசிக்குமிடத்து, அடியேனைப் பாவியென்று நினைத்தனபோலும்! கிருபைக்கடலாக விருக்கின்ற தேவரீர், மனம் உருகி வாடுகின்ற அடியேனை முற்றி னுங் காத்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனள். அப்போது அரவணைச் செல்வராக வந்த விநாயகமூர்த்தி அச்சுமுதையைப் பார்த்து, ஓ மடவாய்! உனக்கு வேண்டிய வரங்களைக்கேள் தருகின் றோமென்று திருவாய்மலர்ந்தனர்.

அதற்கவள் அவரைப்பணிந்தெழுந்து, சுவாமி! தேவரீருக்குச் சமானமான பராக்கிரமத்தினையுடைய ஓர் புதல்வனை அடியேற்குத்

தரல் வேண்டும். இதுவே யான்கேட்டுக்கொள்ளக்கருதியவரமாகும். அவ்வரம் அடியேற்குக் கிடைத்தால் மாத்திரம் என்னைக்கோபத் தோடும் விலக்கிய காதலர் முகத்தின் முன்னஞ்சென்று இனிவாழ்ந் திருப்பேன். கிடையாவிடில் இங்ஙனே தேவரீருக்கெதிரில் உயிரை மாய்த்துக் கொள்ளுவேனென்று விண்ணப்பஞ் செய்து கொண்ட னள். இவ்வாறு சுமுதையானவள் மிக்க உறுதியோடுங்கூறிய வச னங்களைச் சுவாமி கேட்டு சந்தோஷங்கொண்டு, அளவற்ற பக்தி யை யுடையவளே! உனது கருத்தின்படி நம்மையே நீ புத்திரனைகப் பெறுவையாதலால், இனியொன்றற்கு மஞ்சலையென்று திருவாய் மலர்ந்து தமது கரங்களை அவள் சென்னியின் மீது வைத்து அனுக் கிரகஞ் செய்து கரந்தருளினர்.

இப்பால் கிடைத்தற்கரிய வரத்தினைப் பெற்று ஆனந்தமுற் றிருக்கின்ற சுமுதையானவள் அவ்வனத்தை விட்டுத் தனது நகரத் திற்குப் போகும்படியாகத் திரும்பினள். அப்போது வழி தெரியா மல் விம்மித் துயரமடைந்து (சமுசார மென்னுங் காட்டில் வாதனை யென்னு மிருகங்கள் தாக்கச் சுற்றமென்னுங் கொடிகள் நாற் புறத்து மிழுக்குமாறு, சுகமென்னுங் கானலைச் சலமென்று கருதித் தாவுகின்ற உள்ளமென்னும் ஓர் மானுக்கு அட்டாங்க யோகமே அதனது தபாக்கினியைத் தணிக்கவல்ல மேகமாகும். அத்தன்மைத் தான மேகத்தாற் பொழிந்த திவ்விய தீர்த்தமாகிய) பரவஸ்துவை மன முதலாகிய முக்கரணங்களாலும் அங்கை நெல்லிக்கனிபோல எளிதிலடைந்தும், அதனை அக்கருத்துளிருத்தாது கைவிட்ட பயித் தியக்காரியாகிய வெனக்கு வழிகாட்டத்தக்கவர்கள் யாவரிருக்கிறார் கள். ஆயினும் நம்பினோரைக் காத்து இரட்சிக்கவல்ல மேலான தெய்வமே நமக்கு வழிகாட்டுந் துணையென்று தனதுள்ளத்தில் உறுதியாக நினைத்து அவ்வனத்தைவிட்டு நடந்துகொண்டேயிருந்த னள். அவ்வாறு நடந்துகொண்டிருக்கையில் அவளெண்ணப்படி அந்த மேலான தெய்வமே வழிகாட்டச் சென்றவர்போல அவ் வனத்தையெல்லாங் கடந்துசென்று தனது நகரமானது எளிதில் தோற்றக்கண்டு அதனைச் சமீபித்தனள். அப்போது அந்நகரத்தார் கண்களுக்குச் சுமுதையினுடைய தேஜசானது அவள்செய்த தவ மகிமையினாலே ஒருசோதி வருகின்றதாய்த் தோற்றி, இதென்ன அற்புதமென்று திகைத்தவராய் பன்னிரண்டு சூரியர்களும் ஒன்றாகக் கூடிவருகின்றார்களோ? அல்லது சந்திரனுடைய காந்தியோ ? அதுவு

மல்லவெனில்,பிரளயாக்கினியின்தேஜசோ?ஒன்றுந்தெரியவில்லையே! இச்சோதி யெவ்வளவு மழுங்காமல் வருகின்றதே யென்று மயங்கி, பின்னர் அவள் சமீபித்து வருதலும் அவர்கள் சந்தேகங்களினின்று நீங்கி, முன்னர்வனத்திற்சென்ற சுமுதையையே நல்லவரங்களைப்பெற்று வருகின்றனளென்று தெளிந்து யாவரும் எதிர்கொண்டு சென்று சுமுதையைப் பணிந்தெழுந்து, தாயே! தேவரீர் இந்நகரத்தை நோக்கி மீண்டுவந்தது அடியேங்கள் செய்த பூசாபலத்தினாலன்றோ? இனித் தேவரீர் எக்காலத்துஞ் சுகமுற்று வாழ்கவென்று அநேக உபசார வார்த்தைகளைக்கூறி, அவள் காதலனுடைய க்ஷேமத்தினையறிவித்து ஆனந்த முற்றிருந்தனர்.

பின்னர் சுமுதையானவள்,அவர்களெல்லாந்தன்னைப்புடைசூழ்ந்துவரும்படியாக அவ்வவர்கட்குத் தக்கபடி மறுமொழிகள் கூறித் தனது நகரத்திற்குச் சமீபமாகவந்தனள். அவள் வரவை மாதவராஜனறிந்து அளவற்றநாள் திகைதப்பிக் காணாமலிருந்த கப்பலை மீட்டும் கண்டவனைப்போல ஆனந்தமுற்று, தேவர்கட்கும் முனிவர்கட்கும் பூசனைபுரிந்து ஆடையாபரண முதலானவைகளைத் தானஞ்செய்து, தனது நகரத்தின்கணுள்ள நாகரீகர்களைக்கூவிச்சதுரங்கசேனைகளோடுந்தனது மனைவியை எதிர்கொண்டழைத்து வருமாறுஉத்தரவுசெய்தனன். அவ்வுத்தரவை அவர்கள் சிரமேற் கொண்டு அளவற்ற சந்தோஷத்துடனே அவளை யெதிர்கொண்டு சென்று நவரத்னமயமாயிராநின்ற ஆடையாபரணாதிகளைக் கொடுத்து, அணிந்துகொள்ளச் செய்து, ஓர்சிவிகையின்மீதேற்றி சகலவைபவங்களோடும் அந்நகரத்துக்கோபுரவாயலில் நுழைந்து, இராஜவீதிகளையெல்லாங் கடந்து, அரசனது அரண்மனையிற் கொண்டுபோய்விடுத்து விடைபெற்று, யாவருந் தத்தமிருக்கையை நோக்கிச்சென்றார்கள். பின்னர் சுமுதையானவள் தனது காதலனைச் சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்தெழுந்து, அவனெதிரில் ஆனந்த வெள்ளம்பெருகநின்று, முன்னர் அவன் தன்னிடத்திற் காட்டிய கோபத்தினால் நகரைவிட்டுச் சென்றதுமுதல் நடந்த காரியங்களை யெல்லாம் அவனுக்கு விவரமாகக் கூறினள். அவையனைத்தையும் மாதவராசன் ஆனந்தத்தோடும் கேட்டுத்தனது பத்தினியின் மனங் குளிரும்படியாகப் பலவித வுபசார வார்த்தைகளைக்கூறி அவளோடு சல்லாபமாய் கலந்து சகல போகபாக்கியங்களையுங் குறைவின்றி யநுபவித்து வந்தனன்.

அவ்வாறிருக்குங் காலத்தில் விநாயகமூர்த்தியினுடைய கிருபையினால் சுமுதை கருப்பமுற்றனள். அதுமுதல் அவளது திருவயிற்றெழிற்குப் பகையாகி, நம்மைப்போலத்திருமாலைத் தாங்கிற்றில்லையென்று செம்மாப்புற்றிருந்த மெல்லிய விலைகளையுடைய ஆலமரமானது தனதுவீரமனைத்து மொழிந்து பழுமரமென்னும் பெயரை வகித்தது. புத்திரனுருவங் காணவேண்டிநெடுநாள்சூரியனைநோக்கித் தவஞ்செய்திருந்த அவளது கண்களானவை இனிமேலும் நமது காதலனுடைய புத்தியை வாட்ட லொத்ததன்றென்று கருதினாற்போலக்குழிந்து காட்டி உள்ளிட்டன. விநாயகமூர்த்தி பிரத்தியட்சமானகாலத்தில் அவரைப்பலமுறைதுதித்துப் புகழடைந்த அவளது பவளத்துண்டத்தைப் பழித்த செவ்வாயை நண்ணிய அதரமும் அப்புகழடைந்ததென்றுசொல்லும்படி வெளுத்தது. சந்தனம்புட்பம் ஆடை ஆபரணம் முதலியவைகளைத் தமக்குத் தமது நாயகியணியாதிருப்பதைக்கருதிப்பயந்து சுந்தரங்கரிந்ததுபோலும், அவள்கருப்பமுற்றாளென்று யாவருக்குச் சாட்சிகாட்டுமாறு போலவும், அவளது முலைக்கண்களானது நீலமணிபோலக் கறுத்தன. அற்பச்சுகங்களை விடுத்து ஆண்டவனுடைய திருவடிகளை நாடினோர்கள் மேலான சுகத்தை யடைவரென்று சான்றோர்கள் சொல்லும் வாக்கியத்திற்கிலக்கியமாக அன்னபானாதிகளை யொழித்து அளவற்றநாள் தவஞ்செய்திருந்த அவளுதரமானது நாளுக்குநாள் மேன்மேலும் பெருகி வளர்ந்தது. எந்நாளும் பகை வைத்திருந்தவரைப் பார்த்தவரில்லையென்பதற்குச்சாட்சியாக நெடுநாள் தன்னைக் காணவொட்டாமல் நெரித்து வருத்திய தனங்கட்கு இப்போது நம்மையே தாழுங்காலநேர்ந்ததென்று உவகையோடு வெளிப்பட்டதுபோல் அவளது மின்னலைவென்ற மெல்லிய இடையானது வீங்கிப்பருத்தது. இலக்குமி மணாளராகிய விண்டுவானவர் உதரத்துளிருந்து செய்கின்ற யோகத்திற்கு ஓரிடையூறும்வராலாகாதெனநினைத்தனபோல்அவளது பாததாமரைகள் நூபுரமுதலானவைகளில் மெல்ல சத்தியுறும்படி தளர்நடைகொண்டன.இவ்வுலகின்கணுள்ள கருப்பிணிகள்உண்ணத்தகாதவற்றை யுண்ணப்புகுவது உவப்பினாலன்றி வேறொன்றினாலன்றென்று அறிந்திருக்கின்ற அவளெண்ணமானது மண்ணையுண்டமாலுக்கு மண்ணையே கொடுத்தோமென்று நினைத்ததுபோல, அட்டிலின்கணுள்ள புகையேறுண்டமண்ணை ஆவலோடும் உண்டது. இவ்வாறு சுமுதையினுடைய உதரத்தில் தங்கிய கருவானது வளர்ந்து

வருந்தோறும் மாதமாதம் அவளுக்குக் கருப்பச்சின்னங்கள் யாவும் விளங்கி வந்தன.

அக்காலத்தில் அந்நகரத்தில் அரசாட்சி செய்துகொண்டிருந்த தூமாசுரனனவன் முற்சனனத்தில் நாரத முனிவரிட்ட சாபத்தினலோ அசுரகுலத்திற் பிறந்த தன்மையினலோ செங்கோல் முறைமையினின்றும் பிறழ்ந்தது. ஒருநாள் மந்திரிகள் பிரதானிகள் முதலாயினேர்புடைசூழ்ந்து வரும்படியாக சதுரங்கசேனைகளோடும் வெளிக்கொண்டு அடுத்த இராச்சியங்களில் யுத்தஞ்செய்து வெற்றி கொள்ளுமாறு சென்றனன். அப்போது அவன் கேழ்க்கும்படியாக ஆகாயத்தில் ஓரசரீரியுண்டாகி“ஓ தூமாசுரனே! நீசெங்கோல்முறைமையினின்றுந்தப்பிமறுபுலத்தரசர்மீது படையெடுத்துச்செல்லுகின்றனே. உன்னைச்சங்கரிப்பதற்கு மகாவிஷ்ணுவே வந்து சுமுதைவயிற்றிற் கருவாகி வளர்கின்றனர்” என்றுசொல்லி மறைந்தது. அதனைத் தூமாசன் கேட்டலும் நடுநடுங்கிப் பதைபதைத்து, மூர்ச்சையாகி, மீட்டுந் தெளிந்தெழுந்து, தனதுநகரத்தினை நோக்கி, அமைச்சர் முதலாயினேருடன் அரண்மனையிற் சேர்ந்து இனி என்ன செய்யக் கடவோமென்று எண்ணமிட்டுக்கொண்டு நமது இராச்சியமும், உயிரும், ஏனைய யாவும் இன்றேயழிந்துபோய் விட்டனவாகவிருக்கின்றதேயென்று மனம் அடியோடு மயங்கியிருந்தனன். அப்போது அவ்வாறே முடிவதற்குக் காரணமாகத் தருமமூர்த்தியென்னும் மந்திரியானவன், அவ்வசுரனைப்பார்த்து, மநுநீதிமுறைமைப்படி அரசியற்றிவருகின்ற இராஜாதிராஜனே! ஒருவனுக்கு நாசம்வருகின்ற காலத்தில் அதனைத்தேவேந்திரனலும், பிரமதேவனலும்,சிவபிரானலும், ஏனைய தேவர்களாலுந் தடுக்கமுடியாது. அதுபோலவே ஒருவனுடைய திரவியங்களையும் அசைக்கமுடியாது. அளவற்ற தவங்களினல் உமக்குமேலான பாக்கியங் கிடைத்திருக்கின்றது.

அதனையாவரால் அழிக்கக்கூடும்? ஆதலால்,தேவரீருக்கு எக்காலத்தும் மரணமில்லை. சுமுதைவயிற்றில் நாராயணமூர்த்தியே பிறந்தருளுவராயின்அவரைநாமனைவருமடுத்துவணங்குவோம்.அதற்காக அஞ்சவேண்டுவதென்னையென்று சொல்லினன். அதை விபுலனென்னும் அமைச்சன்கேட்டு அவனைக் கோபித்துத் தடுத்து, கவலைக் கடலில் மூழ்கியிருக்கின்ற அரசனைப் பார்த்து, ஆண்டவனே! வெற்றியின் மிகுந்த பராக்கிரமமுடையோனைச் சுத்தவீரனென்று சொல்லுவார்கள்.அதனலவனுக்கு எல்லாச்சுபங்களும் வந்து பொருந்தும்.

அத்தன்மைத்தான வீரனுக்கு வனங்களிற் சென்று வேட்டையாடுவதும், எதிர்த்துவந்த சத்துருக்களைச் சங்கரிப்பதும் சுபாவதன்மமாயிருக்கின்றன. ஆதலால், தேவரீருக்குச் சத்துருவாகச் சுமுதைவயிற்றில் வளர்கின்ற கருவையழிப்பதில் ஒருபாவமுமில்லை. மிகுந்த வஞ்சகமே விண்டுவுக்குச் சுபாவமான குணமாகவிருக்கின்றமையால் அவருடைய மாயையின் திறம் ஒருவராலறியத்தக்கதன்று. அஃது ஒருவேளை தேவரீரிடத்தில் கிருபை வைப்பதுபோலிருந்து பின்னர் நாசமாக்கும். இனித்தேவரீருக்கு அருள் வழங்கியிருக்கின்ற சிவபிரானைத் தியானித்து சுமுதைவயிற்றில் வளர்கின்ற கருவை விரைவில் சேதிப்பதே கருமமென்று சொல்லினன். அதை தூமராசன் கேட்டு, கொடிய கொலைத்தொழிலுக்குப் பயந்து விபுலனுடைய யோசனையைத் தனது மனத்திற் கொள்ளாது விடுத்து முன்னிலும் அதிகமாகக் கவலை கொண்டிருந்தனன். அக்குறிப்பைச் சம்பாதியென்னும் அமைச்சனறிந்து, புத்திமானென்னு மற்றோரமைச்சனைப் பார்த்துச் சொல்லுவான்: ஐயோ! நமது வேந்தருக்கும் இவ்வித இடுக்கண்வந்து நேர்ந்ததேயென்று சொல்ல, அதற்குப் புத்திமானவரிவை நெருப்பிற்சுடுமென்றுசொல்லிக்கொண்டு, அரசனருகில்வந்து, இவ்வுலகத்தைக்களைகணுயிருந்து காத்தருளும் இறைவனே! சுமுதைவயிற்றிற் கருவாகி வளர்கின்ற மகாவிஷ்ணு வெளிவருவராயின் உடனே அசுரகுலத்தை வேரோடுங் களைகுவர். எவ்விதத்திலுந்துன்பம் விளையுமேயன்றி இன்பம் விளையமாட்டாது. முடிவற்ற வாழ்வினை வேண்டுவையாயின் அம்முள்மரத்தை முளையிற்றானே களைதல் வேண்டும். மங்கையரைக் கொல்லுவது மரபன்று. அது நியாயத்திற்குந் தருமத்திற்கும்விலக்காகும். இப்போதுசுமுதையினுடையவயிற்றினுள்ளே வளர்கின்ற கருவே தேவரீருக்குச் சத்துருவாகவிருக்கின்றது. அதை நாசஞ் செய்வதும் நலமாகவிருக்கவில்லை. அச்சுமுதையுந் தனக்குத் தீங்கான காரியஞ் செய்வதைப் பகையாக நினைக்கத் தக்கவல்லவள். ஆதலால், செய்யத்தக்க காரியத்தை உடனே செய்து முடிக்கவேண்டுமென்று சொல்லினன். அதனைத்தூமராசனுடைய புத்திரர்கள் கேட்டு நீ கூறியதே சரியென்று அவனைக் கொண்டாடினார்கள்.

இவையனைத்தையும் அரசன் செவியேற்று ஒருவகையினுந் தேறாமல் மிகுந்த மனமயக்கோடும் அந்தப்புரத்திற் சென்றனன். அப்போது ஆயிரங்கிரணங்களைப் பரப்பி இருளை வாட்டி உலகங்

களை விளக்கி ஒற்றைவண்டில்பூண்டு ஏழு பச்சைக்குதிரைகளிழுக்குந் தேரினிடத்திற் றோன்றிய சூரியனனவன் தன்னைப் போலப் பிரகாசமாய் எங்கும் விளங்கிய கீர்த்தியினை வாய்ந்த தூமராசனனவன், இன்று அறத்தினின்றும் பிறழ்ந்தனனுதலால், அவனை இனி முற்றக் கெடுப்போமென்று நினைத்து அவனுக்குதவி செய்வான்போல மேற்றிசைக்கடலில் மறைந்தனன். உடனே பாவங்களென்பனவெல்லாம் அவன் மனத்தையும் நகரத்தையுஞ் சூழ்ந்துகொண்டதுபோல எங்கும் இருள் மூடிக்கொண்டது. பின்னர் குறிஞ்சியுரிப்பொருள்களைக் களவியலிற் கைக்கொள்ளும்படியான குதிரென்னும் பெரும் பொழுதில், காதலால் காதலிகள் மாட்டுவிரைந்து செல்லுகின்றசிறுபொழுதாகிய யாமம் வர, அப்போது தூமாசுரனனவன் கொலுச்சபைக்கு வந்துதனதுசேனுதிபதியாகியவித்துருமனைக்கூவி, ஓ வீராதிவீரனே! உன்னின் மிகுந்த பராக்கிரமசாலிகளும் புத்திமான்களும் நம்மிடத்தில் மிகுந்த பக்தியை யுடையவர்களும் எவ்வுலகத்தினுமில்லையாதலால் நீ இவ்விரைவிற்றுனேசென்று சுமுதை, அவள் கணவன் அவள் வயிற்றிலிருக்கின்ற கரு இம்மூன்றையும் ஒருமிக்கக்கொன்று இக்கொடிய காரியத்தை உலகத்தவரறியாவண்ணம் இப்போதே மீட்டுந் திரும்பி வரக்கடவையென்று ஆக்கியாபித்தனன். தலைவராயினோர் தகாத காரியங்களிலே வினைமாக்கள் அவைகட்கு உடன்படவேண்டுமாதலால், அவனுணையை வித்துருமன் தடுப்பதற்கஞ்சி தன்னரசனுடைய மனத்தைப்போல இருண்ட அந்நடு இரவில் பராக்கிரமத்திற் சிறந்த ஐந்நூறு வீரர்களை வரவழைத்து அவர்களைத் தான் செல்லுமிடத்தில் சிற்சிலராக வரும்படி கட்டளையிட்டு, அந்நகரத்திலுள்ளோர் நித்திரைசெய்யுஞ் சமயத்தில் வெளிக்கொண்டு, சுமுதையினுடைய அரண்மனையிற்சென்று, அவளும் அவள் கணவனுகிய மாதவராஜனும் நித்திரை செய்திருக்கப் பார்த்து, இதுவே நல்ல தருணமென்று நிச்சயித்து, யாவருக்குந் தெரியாதபடி நான்கு வீரரை விடுத்து, அரவந் தெரியவொட்டாமல் கதவைப் பெயர்த்து மெல்ல மெல்ல அந்தப்புரத்தில் நுழைந்து, அயர்ந்து நித்திரை செய்திருக்கின்ற சுமுதையும், அவள் கணவனையும் மஞ்சத்தோடே உபாயமாயெடுத்து அந்நகரை யடுத்த ஓர் காட்டினுள் அசையாமற் கொண்டுபோய் ஓரிடத்தில் வைத்து இதனை ஆலோசிப்பதாயினன். ஒழியாத நித்திரையில் மெய்மறந்திருக்கின்றவர்களைக் கொல்லுவது மகா கொடுமை. அதனினும் பெண்டிரைக் கொல்லுவது பெருங்கொடுமை. அப்பெண்டிரைக் கருப்பத்துடனிருக்கும்போது கொல்லுவது அதனினும் பெருங்கொடுமை. அந்தோ! ஏன் இவ்விதக் கொடுமைகளில் யாம் வீணே அகப்பட்டுக்கொண்டனம்.

இவற்றினின்று ஒருவாறு தப்பித்துக் கொள்ளுவோ மென்றெண்ணமுறுவோமாயின் அவற்றை விட அரசனுடைய ஆக்கினையை மிகவும் பெரிதாக எண்ணவேண்டியிருக்கின்றது. நாமும் அவனுக்கினைக் கஞ்சி வந்து சகல காரியங்களுஞ் செய்துவிட்டோம். இனி நீடித்து யோசனை செய்திருப்பதில் என்ன பயன் என்று தனக்குத் தானே மிக்க துயரத்தோடே எண்ணமிட்டுக் கொண்டிருந்தனன். அச்சமயத்தில் சுமுதையானவள் நித்திரை நீங்கிக்கண் விழித்து நாற்றிசைகளிலும் காடாகவிருப்பக் கண்டு, ஈதென்ன, காரணமென்று பயந்து நடுநடுங்கி அரண்மனையில் நித்திரை செய்து கொண்டிருந்த நாம் இப்போது காட்டிலிருந்து கண்விழித்தோமே! இதென்ன சொர்ப்பனமோ? அல்லது உண்மைதானோ? இவ்விரண்டு மன்றி ஓர் மாயையோ? வேறு யாதோ? வொன்றுந் தெரியவில்லையே! சத்தியசந்தனராய், சுத்த வீரராய், பஞ்சேந்திரியங்களையும் வென்றவராய், ஒருவர் பொருண்மீதும் இச்சை கொள்ளாதவராய், தருமாதிகளிற் றவராதிருக்கின்ற நமதுநாயகரையும், அளவற்ற நாள் வனத்திலிருந்து அரிய தவங்களைச் செய்து நாராயணமூர்த்தியிடத்தில் வரம்பெற்று அவ்வரத்தினல் நிறைந்த கருப்பத்தோடு மிருக்கின்ற நம்மையுங் கொல்லும்படியாக யாரோ துட்டர்கள் நமதரண்மனையிற் புகுந்து, அயர்ந்து நித்திரை செய்யுஞ் சமயத்தில், நம்மை இம்மஞ்சத்தோடு மெடுத்துக்கொண்டுவந்து இக்காட்டில் வைத்தார்களே! ஐயையோ! நமது பொல்லாதவினை இவ்வாறு செய்வித்தால் இதற்கு என்ன செய்வோம்! தெய்வமே! என்று பலவாறு எண்ணமிட்டுக்கொண்டு அடக்கற்கரிய துயரத்துடனே தனது நாயகனைத் தட்டி, சுவாமீ! விரைவிலெழுந்தருள்க! எழுந்தருள்க!! நம்மையாரோ இக்காட்டிற் கொண்டுவந்து வைத்தார்களே! இதை யறியாமல் நித்திரை செய்கின்றீரே! என்று சொல்லி எழுப்பினள். அதைக்கேட்டலும் மாதவராசன் கண்விழித்து திடீரென்று எழுந்து மனதில் அச்சங்கொண்டு நாற்றிசைகளையும் பார்த்தான்.

அப்போது வித்துருமன் அவனெதிரில் வந்து, அரசனே! யான் தூமாசுரனுடைய சேனதிபதி. அவன் ஓர் நாள் திக்கு விஜயஞ் செய்யச் செல்லுகின்றபோது ஆகாயவாக் கொன்றுண்டாகி, "ஓ தூமாசுரனே! உன்னைக் கொல்லும்படியாக மாதவராஜனிடத்தில் மகா பராக்கிரமசாலியாகிய ஓர் குமாரன் பிறக்கப்போகின்றான்" என்று சொல்லியது. அதனை அவ்வரசன் கேட்டு, உடனே உங்களைக்

கொல்லும்படியாகத் தீர்மானித்து அதை நிறைவேற்றும் பொருட்டு என்னையேவினன். அதனிமித்தம் யான் உங்களை இக்காட்டிற்கொண்டு வந்து வைத்தேன். பின்னர் பழியையும் பாவத்தையுஞ் சிறிது நேர மாலோசித்து ஆலசியமாயிருந்தேனென்று சொல்லினன். அவை யனைத்தையுஞ் சுமுகை கேட்டுத் திடுக்கிட்டு மதிமயங்கி விழிகளில் நீரைப் பெருக்கி மூர்ச்சித்து வீழ்ந்து மீண்டுந் தெளிந்தெழுந்து, அய்யனே! திருமார்பனே! நாராயணமூர்த்தியே! சகல ஜீவராசி களையுங் காத்தருளுகின்ற தாயே! தேவரீருடைய திவ்விய சரணார விந்தங்களை யடுத்த எளியேங்கட்கிவ்வித ஆபத்து வரலாகுமோ என்றிவ்வாறு பலமுறை துக்கித்துத் தங்களைக் கொல்லுமாறு கொடிய பாதகனாகிய தூமாசுரனாலனுப்பப்பட்ட வித்துருமனைப் பார்த்து, அப்பா உத்தமனே! முன்னொரு காலத்தில் ததீசிஎன்னும் ஓர் மகாமுனிவர், தேவர்கள் நிமித்தம் தமது உயிரை விடுக்குமா றிசைந்து தெய்வத்தன்மையை யடைந்திருக்கின்றனர். அதுபோல நல்லோர்கள் பிறருக்கு உபகாரஞ் செய்வதையே பெரிதாக நினைப் பார்கள். நீயும் நல்லவனாகையால் எங்களை நித்திரையிற் கொல்லலா காதென்று மனதிரங்கி இதுபரியந்தம் ஆலசியஞ் செய்திருந்தனை. இனிமேலும் எங்களை வதை செய்யாமல் முழுதுங் காப்பாற்றிவிடு வாயாயின் உனக்கு நிகரான நீதிமான் எவ்வுலகங்களினுமிரார்கள். ஐயோ! ஒரு அபராதமுஞ் செய்யாத எங்களைக் கொல்லும்படியாக மிக்க கீர்த்தியினை வாய்ந்த அரசன் உனக்கு ஆக்கியாபித்தது என்ன அநியாயம்! புத்திரப்பேற்றினை வேண்டிய எனது காதலர் மனங்குளி ரும்படியாக அளவற்றநாள் அரிய தவங்களைச் செய்து வயிற்றிற் கருவடைந்திருக்கின்றேன். ஆதலால், எங்களை உயிரோடு விடுவித்து உங்களரசன் சந்தேகமுறாது சந்தோஷமாகும்படி ஏதேனுமோர் யுக்தியினை யோசித்து அவனுக்குத் திருப்திசெய்திடுக! இல்லாவிடில் ஈகையிலாதார் மாட்டுப் புகழ்வதுபோல உன்னை இந்த நிமிடத்தில் நாசஞ் செய்துவிடுவேனென்று சொல்லினள்.

அவளை வித்துருமன் பார்த்து, அம்மா! உன்னுடைய மேலான கற்பினால் என்னைக்கொன்றாலும் எனது குலத்திற்கு ஓர் கெடுதியு முண்டாகாது. என்னை ஏவிய அரசனாணையைத் தள்ளிச் செல்லுவே னாயின் உடனே யான் என்குல முதலியவைகளோடும் நாசமாய்ப் போகும்படி நேரிடும் ஆதலால், அவனுடைய கட்டளையை யொழித் துச்செல்ல என்னாலாகாதென்று சொல்லினன். அத்தீங்கான வார்த்

தையைச் சுழுத்தைகேட்டு மனம் நடுங்கித் தன்னிடத்தில் கிருபை வைத்திருக்கின்ற நாராயணமூர்த்தியைத் தியானித்தனள். உடனே அவருடைய கிருபையினால் அவ்விடத்திற்றானே அளவற்ற வீரர்கள் ஆயுதபாணியராயுண்டாகி, தூமராசனுடைய சேனைகளோடு அநேக யுத்தங்களைச்செய்து வித்துருமனொழிய எனைய ஐந்நூறுவீரர்களை யும் நாசஞ்செய்தார்கள். அதை அவ்வித்துருமன் கண்டு மோசம் வந்துவிட்டதென்று பாய்ந்து, வாயுவேகத்தினும் விரைவாக வெங் கொடுத்தோடித் தூமராசனைப் பணிந்தெழுந்து கைகூப்பிநின்றனன். அவனை அவ்வரசன் பார்த்து, ஓ வீரனே! நமது உத்திரவின்படி நடாத்திவந்தனையோ? அல்லவெனில் சும்மா வந்தனையோவென்று கேட்டனன். எவ்வகைப்பட்ட சத்துருக்களுக்கும் பின்னிடையா மல் தனது மார்புகொடுத்து மல்லாடி வெறிகொள்ளவல்ல வீராதி வீரனாகிய வித்துருமன் அதற்கு முகம்வாடி துக்காக்கிராந்தனாய் ஆண்மையனைத்துங்குன்றித் தூமராசனைப் பார்த்து, ஆண்டவனே! தேவரீரிட்டருளிய கட்டளையின்படி அப்போதே தேவர்களுமறி யாதவண்ணஞ்சென்று மிக்க வுபாயத்தோடும் உள்ளே புகுந்து மாதவராசனையும் அவன் பத்தினியையுங் கட்டிலோடே எடுத்துக் கொண்டுபோய் அக்காட்டிலே வைத்தோம். உடனே இராஜபத்தினி கண்விழித்து நாராயணமூர்த்தியைத் தோத்திரஞ் செய்தாள். அம் மாத்திரத்தில் அநேக வீரர்கள் ஆயுதபாணியராயுண்டாகி நமது சேனைகளனைத்தையும் நாசமாக்கினார்கள். அடியேனும் யுத்தஞ் செய்து அவ்விடத்திற்றானே யிறப்பேன். ஆனால் நடந்த செய்தி களைத் தெரிவிப்பதற்கு ஒருவருமில்லாமையினாலே எனது மானத் தைவிடுத்து இங்கு ஓடிவந்தேன். அவர்கட்குத் தெய்வபலன் அதிக மாக விருக்கின்றதென்று சொல்லினன்.

அதைக் கேட்டவுடனே தூமராஜனுக்குக் கோபமுண்டாகி, குற்றமற்ற அவ்வீரனைத் தனது வாளினால் வெட்டித்தள்ளி, யாம் உத்தேசித்தனுப்பிய காரியம் நிறைவேறவில்லை யென்னு மனவாட் டத்துடனிருந்தனன். அப்போது புத்திமானென்னு மமைச்சன் அவனருகில் வந்து கர்த்தனே! இராஜரீகஞ் செய்கின்ற பேர்கள் துயரத்திற் கிடங்கொடுக்கலாகுமோ? துயரமேலிடுந்தோறும் ஆண் மை குன்றிப்போகும். ஆண்மை குன்றவே சத்துருக்கள் தழைத்து மேலிடுவார்கள். அப்பால் அபலனென்று உலகத்தாரெல்லாஞ் சொல் லுவார்கள். இப்பூவுலகில் தேவரீருடைய செங்கோலினுக்குட்படாத

தேயங்கள் எங்குமில்லை. ஆதலால், காட்டில் விடப்பட்டவர்கள் தேவரீர் கையிலகப்பட்டவர்களேயன்றி வேறில்லை. அப்படிக்கிருக்க தேவரீர் ஏன் இவ்வித துயரத்துளழுந்தி மயங்கவேண்டும்? இனி நடத்தவேண்டிய மார்க்கத்தினைச் சிறிது கேட்டருள்க மாதவ ராஜனையும், சுமுதையையுங் கொல்லக்கருதுவது நன்றல்ல. அஃது பழியையும் பாவத்தையும் உண்டாக்குமாதலாலும் எண்ணியவெண்ணப்படி நிறைவேற்றுமற் போனபடியினாலும் அவர்களைக் கொல்லுவதைவிட்டுப் பிறக்கப்போகின்ற பிள்ளையை மாத்திரங் கொல்ல வேண்டும். அதற்கு மந்திரம், தந்திரம், யுத்தம், மாயை முதலானவைகளில் சிறந்த வீரர்கள் நால்வரை யாராய்ந்து இப்போதே அவர்களை அக்காட்டிற்செலுத்தி அச்சுமுதையானவள் பிரசவிக்குங்காலத்தை எதிர்பார்த்திருந்து பிசவித்தவுடன் அக்குழந்தையைக் கொல்லச்சொல்லி உத்தரவு செய்தனுப்பவேண்டும். அவ்வாறே அவர்கள் செய்து ஜெயங்கொண்டு வருவார்களாயின் பின்னர் நமக்கு எங்குஞ் சத்துருக்களில்லையென்றுசொல்லித் தூமராஜனுடைய மனோவியாதியை ஒருவாறுய் நீக்கினன். இவ்வாறு புத்திமான் கூறிய அற்பபுத்தியினைத் தூமராஜன் கேட்டு, அவனையும் மற்ற அமைச்சர்களையும் பார்த்து, எவ்விதத்திலேனும் நீங்களே அதற்குத் தக்கபடி செய்து நிறைவேற்றுங்களென்று உத்தரவு செய்தான். அவ்வாறே அவ்வமைச்சர்கள் நான்கு வீரர்களை நியமித்து அனுப்பினார்கள். அவ்வீரர்கள் நால்வரும் உடனே சுமுதையிருக்கின்ற காட்டினுட்சென்று யாவரும் அறியாதபடி ஓரிடத்தில் மறைவாகப் பதுங்கி அவர்கள் பிரசவிக்குங் காலம் வருமளவும் காத்து எதிர்பார்த்திருந்தார்கள். இவள் சரித்திரம் இவ்வாருக,

முன்னர் சுமுதையினுடைய ஆபத்தை நீக்கும்படியாக வுண்டான வீரர்கள், பின்னர் தூமராஜனுடைய சேனைகளைச் சின்னபின்னப்பட வாட்டிச் சரேலென்று மறைந்துபோனார்கள். அதற்குமேல் சுமுதையானவள் தானுந் தன் தலைவனும் தனியர்களாகி யிருந்ததால் இன்னுந் தூமராஜன் பல படைகளை அனுப்புவானென்றெண்ணி, மிகுந்த மனக்கவலை கொண்டிருந்தனன். மாதவராஜனானவன் இன்னும் இராக்காலம் நீங்காமையால் ஒருவேளை சிங்கம்-புலி-கரடி யானை முதலிய மிருகங்கள் வருமென்றெண்ணி அவைகளைச் சங்கரிக்கும்பொருட்டு உறைபிற்றங்கிய வாளாயுதத்தைக் கரத்திலேந்தி அவ்விரவு முழுவதும் அதிக ஜாக்கிரதையோடு மிருந்தனன்.

அப்போது மூவுலகையு மீரடியாலளந்த மாதவமூர்த்தியை மைந்தனுகப்பெற்ற மாதவராஜனும்சுமுதையும் மயக்கந்தீர்ந்து உய்யும்படியாக எழுந்தவன்போலச் சூரியனுனவன் கீழ்த்திசைக் கடலிற் குளித்தெழுந்து உதயகிரியினுச்சியிற் கிரணங்களை எண்டிசையினும் வீசி பிரகாசித்தனன். உடனே அவ்விருவருடைய இடுக்கண்களும் இருந்தோடியனபோலக் கூதிராலுண்டான குளிரும், இருளும் எங்குமில்லாதபடி மறைந்தது. பின்னர் சுமுதையும் மாதவராஜனுஞ் சிறிது மனக்கலக்கந் தீர்ந்தவர்களாய் அவ்விடத்தில் நின்று நீங்கி, அக்காட்டிற்றனே மற்ருேரிடத்திற் சென்று கந்தமூலபலாதிகளைச் சேகரித்துக்கொண்டிருந்தனர். இவ்வாறே பிரதி தினம் வேறு வேறிடங்களில் முற்றுந்துறந்த முனிவர்களைப் போலச் சஞ்சரித்துக்கொண்டு எப்போது எமது ஐயனைப் பிரசவிக்கப் போகின்ருேமென்று எண்ணமுற்றிருந்தார்கள். பின்னர் சுமுதைக்குப் பிரசவ காலம் நெருங்க, முன்னர் அவளுக்கு வரங்கொடுத்தருளிய விநாயகமூர்த்தியானவர், அவளையும் அவள் தலைவனையும் காத்தருளும் பொருட்டு திருவுளங்கொண்டு ஓர் குழந்தை வடிவமாகிச் சிவந்து பிரகாசிக்குந் திருவுருவமும் வெளுத்து அழகுற்றிருக்கின்ற திருமுகமும், சந்திரனைத் தரித்த திருமுடியும், குண்டலமணிந்திருக்கின்ற செவிகளும், மழுப்படை, தாமரைமலர், ஜெபமாலை, மோதகம் என்னுமிவைகளையேந்திய நான்குதிருக்கரங்களும், சோமசூரியாக்கினியென்று சொல்லும்படியான மூன்று விழிகளும், கண்டவர்கள் கடைத்தேறும்படியான ஏனைய அவயவங்களும் பிரகாசிக்கும்படியாக அவர்களெதிரிற் பிரத்தியட்சமாயினர். உடனே சுமுதையும் மாதவராஜனும் அக்குழந்தையினுடைய திருக்கோலத்தைக் கண்குளிரத் தரிசித்தும் அன்பு பொங்கிய மனதினராகி ஆனந்தங்கொண்டு, மனக் கவலைகளினின்று நீங்கி, மகிழ்ச்சியுற்று மறவர்களையன்றி யேனையருஞ் சஞ்சரிக்காத அக்காட்டினுள் சிறு குழந்தையாக வந்த நீ யாரென்று வினவினுர்கள். அதற்குக் கணேசமூர்த்தி கிருபை சுரந்து, பத்தியிற் சிறந்த அச் சுமுதையைப் பார்த்து, அன்னையே! வளப்பத்தைக் கொண்ட பால சந்திரனைப் போலப் பக்தசனங்கட்குப் பிரகாசத்தினைப்பெருக்கிக் கவலையென்னு மிருளைக் கடிவதில் திரிலோகங்களினும் பாலசந்திரனென்று சொல்லத்தக்க விநாயகமூர்த்தியே நாம். முன்னர் நீ புத்திரப்பேறு வேண்டி வனத்தில் அரியதவங்களைச் செய்தபோது, நாம் நீ தியானித்திருந்த நாராயணனுகி வந்து உனது கவலையை யொழித்தனம்.

இப்போது தூமனுடைய பயத்தினால் இக்காட்டில் அலைந்து கொண்டிருக்கின்ற உங்கள் துயரத்தை நீக்குமாறு சிறு குழந்தை யாக உன்னிடத்திற்கு வந்தோம். எவ்வெவர்கள் எங்கெந்த தெய் வத்தை வழிபட்டார்களோ அவ்வவர்கட்கு அங்கெந்த தெய்வமாகி வரங்கொடுத்தருளுகின்ற தலைத்தெய்வம் யாதோ அதுவே நாம். உங் களுக்கும் அவ்வாறே வந்தனம். பாவனை யிதுவாயினும், உங்களை நமக்குத்தாய் தந்தையாகக்கொண்டோம். அதேதெனெனில், முன்னர் நீ வனத்தில் தவஞ் செய்தபோது விண்டுவினுடைய ரூபங்கொண்டு வந்த நம்மைப் பார்த்து தேவரீரைப்போல வொரு புத்திரனை யளித் தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனை. அதற்கு அவ்வாறே வரு வோமென்றுவரந்தந்தோம். அவ்வரத்தைக்காத்தற்பொருட்டு யாங்க ளிருவரும் உங்கட்குப் புத்திரராகவேண்டிய முறைமையிருப்பதால் உனதுகருப்பத்திற் கருவாய்த்தரிக்கும்படி விண்டுவுக்கு உத்தரவு செய்தோம். நாம் சுயேச்சையாக உங்கட்குப் புத்திரனாகிவந்தோம் இதனை உண்மையாக நம்பக்கடவை. இனி தூமன் யுத்தத்திற்கு வா விருக்கின்றனன். அவனை யாமே சங்கரித்து உனது உதரத்துளிருக் கின்ற கருவையும் உங்களையும் அபாயம் வரவொட்டாமற் காப்பாற் றுவோம். முன்னொருதினம் நடுஇரவில் உங்களைக்கொல்லும்படியாக அரண்மனையினின்று மெடுத்துவந்து இக்காட்டில் வைத்த வித்துரு மன்முதலாகிய வீரர்களைக்கொல்லவும், கவலைக்கடலில் மூழ்கி யிருந்த உங்கட்கு யாதொரு மோசமும் வாராதபடி காப்பாற்றவும், வந்தவர்கள் எத்தனையரோ அத்தனையரும் நமது கணங்களாகும். அக்கணங்கள் நமது திருவருளினாலே வீரராக வந்து சத்துருக்களை அதஞ்செய்தார்கள். இதையுந் தெரிந்திருக்கக்கடவை. இனிவுனது கருப்பத்திலிருக்கின்ற நாராயணன் வெளியே வளர்ந்து உனக்கும் உன் புருஷனுக்குஞ் சந்தோஷம் வரச்செய்து தூமன் ஆண்டுவரு கின்ற வுலகங்களையெல்லாந் தானாண்டு சகலதிசைகளினுந் தனது செங்கோலைச் செலுத்திவருவான். நீங்களும் அந்தியகாலத்தில் நம துலகத்தையடைவீர்கள்.

அன்றியும், நமதுபாலசந்திரனென்னுந் திருநாமத்திற்கு உலகத் தார் பாலனும் பருவத்திற் சந்திரனைத்தரித்தவனென்றும், ஆன்மாக் களுடைய மலபந்தவிருளைப்பாலசந்திரனைப்போலவிலக்கியாட்கொள் ளுஞ் சுபாவத்தையுடையவனென்றும் உரைசெய்வார்கள். அந்த

வளமை மிகுந்த திருநாமத்தை எவ்வகைப்பட்ட இன்னல்கள் நேர்ந் தாலும் உச்சரிப்பையெனில், அவ்வின்னல்களனைத்தும் பறந்து போகும். இதனைச் சத்தியமாக நம்பக்கடவையென்று திருவாய் மலர்ந்தனர். இவையனைத்தையுஞ் சுமுதை கேட்டுச் சந்தேகங் கொண்டனள். அப்போது ஒருவருமறிவிக்காமல் சகலத்தையுந் தாமேயறிந்துகொள்ளத்தக்க பாலசந்திர மூர்த்தியானவர், அதனை யறிந்து அக்குழந்தை ரூபத்துடனே வாயினைத்திறந்து தமது பெருந் தகைமையைக் காட்டினர். உடனே சுமுதையானவள் திறந்த வாயி னிடத்தில் முப்பத்துமுக்கோடி தேவர்கள் - நாற்பத்தெண்ணுயிர முனிவர்கள்-வசுக்கள்- மனுக்கள்- கருடர்-கின்னரர்- கிம்புருடர்-காந் தருவர்-இயக்கர்-விஞ்சையர்- பூதர் - பைசாசர் - உரகர் முதலாகிய உயர்திணையும், கீழுலங்கள்-மேலுலகங்கள்-மலைகள்-நதிகள்-காடுகள்- கடல்கள்-மிருகங்கள்-பறவைகள் முதலாகிய அஃறிணையுந் தோற்றக் கண்டு தனது மனதிற்கொண்ட சந்தேகத்தினைமாற்றி, சுவாமியைப் பலமுறை வாழ்த்தி, ஆனந்தசாகரத்தில் மூழ்கி, திரிமூர்த்திகளும் ஏனைய தேவர்களும் முதன்மையாகவிருந்து அனுக்கிரகஞ் செய்ய வல்ல மூர்த்தியிவரே என்று துதிசெய்தனள். உடனே பாலசந்திர மூர்த்தியினுடைய கிருபையினால் அச்சுமுதையினுடைய தனங்க ளிற் பகீரதியைப்போலப் பால்சுரந்து பெருகியது. அப்போது சுமு தையானவள் அப்பாலசந்திரமூர்த்தியை எடுத்துத் தனது மடியின் மீது வைத்துக்கொண்டு பெருகிவருகின்ற பாலை எனது கர்த்தனுக்கு அன்போடும் ஊட்டினள். இவையனைத்தையும் முன்னர் மாயையி னால் வந்து மறைந்திருக்கின்ற நான்கு வீரர்களுங்கண்டு விநாயக மூர்த்தியினுடைய வல்லபத்தையறிந்து, மனதிலச்சங்கொண்டு, அவ் விடத்தினின்றுமோடித் தூமாசுரனைப்பணிந்தெழுந்து, அவனெதிரிற் கைகூப்பி நின்று இதனைச் சொல்லுவதானார்கள். ஓ இராஜாதி ராஜனே! கேட்டருள்க! சுமுதையினுடைய கருப்பத்திலிருக்கின்ற பிள்ளை இன்னும் பிறக்கவில்லை. ஆனால், அவனெதிரில் மனிதனை யில்லாத ஒரு மகன் இப்போது பிறந்தான்; அழுத குரலுக்கே அடி யேங்கள் நொந்து நிலத்தில் மூர்ச்சையாகி விழுந்தோம்; சில நேரத் தின் பின்னர் தெளிந்தெழுந்து அச்செய்தி யறிவிக்குமாறு தேவரீ ருடைய திருவடிகள் யடைந்தனமென்று சொன்னார்கள். முன்னமே துக்கசாகரத்துள் மூழ்கியிருந்த தூமராஜன் அதைக்கேட்டவுடனே பின்னர் துக்கமேலிட்டவனாய்த் தானும் மதிமயங்கி மூர்ச்சித்து

விழ்ந்தனன். அச்சம்பவத்தை அருகிலிருந்த அமைச்சர்கள் கண்டு சில சைத்தியோபசாரங்களைச் செய்து தெளிவித்தார்கள்.

பின்னர், தூமராஜனனவன் தெளிந்தெழுந்து சத்துருநேரிட்ட போது தாமசப்பட்டிருப்பது அரசர்க்கடுத்த குணமன்றாதலால், இனி விரைவில் அவனைப் போர்முகத்தில் வெல்லவேண்டுமென்று துணிந்து வடவையைப்போலக் கோபித்துக் கொவ்வைக்கனியினும் விழிகள் சிவக்கச் சீறிச் சடையிலிருக்கின்ற சகலரையும் பார்த்து, நீங்களனைவரும் சர்வாயுதபாணியராய் உங்கள் வசத்திருக்கின்ற சேனை சமுத்திரங்களை யெல்லாங் கூட்டிக்கொண்டுஅதிசீக்கிரத்தில் வந்து சேரக்கடவீர்களென்று ஆக்கியாபித்தனன். உடனே அவ் வாக்கினையை அமைச்சர்கள் சேனுபதியர் புத்திரர் முதலிய யாவருஞ் சிரமேற்கொண்டு பலதிசைகளினும் நெருங்கியிருக்கின்ற தங்கள் சேனைகட்கு முரசறைவித்தனர். உடனே சர்வசங்கார காலத்தில் சத்தசாகரங்களும் பெரும்புறக் கடலும் பெருக்கெடுத்தெழுவதைப்போலச் சகல சேனைகளும் அதிக உச்சாகத்துடன் பேரொலிசெய்து அண்டங்களுங் குலுங்கத்தக்கதாக வார்ப்பரித்து வந்து நெடுநாளில்லாத சண்டை இப்போது கிடைத்ததென்னுங் களிப்போடு தங்கள் தங்கள் தலைவரைச்சேர்ந்தன. பின்னரத்தலைவர்கள் வயிர கவசங்களை யணிந்து பாரித்த விற்களைத் தாங்கித் தேவாஸ்திரங்களைச் சேகரித்து விஷத்துவையிலிட்டுக் கூரிய அலகையுடைய பாணங்கள் நிறைந்திருக்குந் தூணிகளை முதுகிலிருக்கி முத்தலைச்சூலம்-சக்கரம்-வேல்- தோமரம்-பிண்டி - பாலம்-எறி - ஈட்டி- எழு-மழு முதலிய படைகளையு மெடுத்துக்கொண்டு தங்கள் தங்கள் சேனைகளோடு தூமராசனுடைய அரண்மனைவாயலைநெருங்கினார்கள்.

உடனே தூமராசன் போர்க்கோலத்திற்குரிய சின்னங்களை யெல்லாந் தரித்துக்கொண்டு நவரத்நமயமாக விளக்குங் கிரீடத்தில் தும்பைமாலையைச் சூடித் திசைகளினுங் கடல்களினும் வாகனத்தினுந்தாவும் வேகமுள்ளனவாய் இடியையொப்பக் கனைக்குங்குரலோசையைப் பெற்ற புரவிக்கூட்டங்களும், கன்னமதம்-கபோலமதம்- பீஜமதமெனச்சொல்லாநின்ற மும்மதங்களையும் பெருக்கிப் பர்வதாகிருதியாகவீறிட்டு இருப்புலக்கைகளைத் துதிக்கரங்களிற்பற்றி அண்டங்கள் அதிரச்சுழற்றிவரும் யானையணிகளும் பொன்வண்டில் அச்சு மச்சு குத்துக்கால் கொடுங்கை முதலிய சிங்காரங்களைக் கொண்டு குதிரைகள் சிங்கங்கள்-புலிகள்-யானைகள்-முதலியவைகளை அளவற்

றனவாகப்பூண்டு நவரத்ந மயமாய்ப் பிரகாசிக்குந் தோரணிகளும், இமைப்போதில் அண்டங்களனைத்தையும் பிசைந்தூதும் வலிமை யுடையவர்களாய் பகைவரில்லாமையாற் புஜங்கள் தினவுண்டுவாடி யிருந்த அளவற்ற பதாதியணிகளும் புடைசூழும்படியாகத் தனது கோபுரவாய்களினின்றும் வெளிக்கொண்டு பொன்மலையைப்போலப் பாரித்திருக்கின்ற தனது தேரில் மணிகள் கலகலவென்று சத்திக் கும்படியாகவீரசிங்கத்தைப்போலப் பாய்ந்து கொடி குடை சாமரை ஆலவட்டம் முதலிய போர்ச்சின்னங்கள் இருமருங்கினும் நெருங்க, இரணபேரி-ஜயபேரி-வெற்றிச்சங்கம் முதலிய வாத்தியங்களோடு தனது சேனைத்தலைவர்களும் இரதத்தை முடுக்கிச் சென்று, மாதவ ராஜனிருக்கின்ற காட்டை வளைத்துக்கொண்டு, வேதாகமங்களா லெண்ணி யளவிடற்கரிய பாலசந்திரமூர்த்தியைத் தனது மடித் தலத்தில் வைத்துத் திருமுலைப்பாலூட்டி யிருக்கின்ற சுமுதையெதி ரிற் சென்று, மணிகள் கலித்துப் பொற்கட்டுகள் பிகிந்திருக்கின்ற மந்தரகிரியை யொத்த தனது வில்லை இரு குதைகளும் பொருந்த வளைத்து, அளவற்ற பாணங்களைச் சோனை மாரியைப்போலக் கர வேகமாகப் பிரயோகித்தனன். அப்பாணங்கள் வெளிப்பட்டமாத்தி ரத்தில் புகைந்து சீறிக்கொண்டு வந்து பாலசந்திரமூர்த்தியினுடைய திருமேனியிற் கருத்த மேகங்களைப்போல் சூழ்ந்துகொண்டன. அதைச் சுமுதையும் மாதவராஜனுங் கண்டு திகைத்து சரீர முழு வதும் வியர்த்து மிகவும் பயந்து நடுங்கினார்கள்.

அப்போது பாலசந்திரமூர்த்தியானவர் புன்னகை கொண்டு, தமது தாய் தந்தையர் பயந்து நடுங்குவதைப்பார்த்து, நீங்கள் யாதொன்றற்கும் அஞ்சாதீர்களென்று திடங்கூறித்தமது திருவாயி னின்று கொண்டல் கொண்டலாயெழும்பி வரும்படி புகைப்படலங் களை விட்டனர். அப் புகைப்படலங்கள் வெளிப்பட்டமாத்திரத்தில் ஊழிகாலத்தில் உலகங்களை யழிக்கவெழுகின்ற பிரளயவெள்ளத் தைச்சுவற்றவல்ல மேகங்களைப்போல அட்டதிசைகளையும்இருள்மய மாக மூடிக்கொண்டன. உடனே பராக்கிரமசாலியாகிய தூமராஜ னும் சத்த சாகரங்களைப்போலத் திரிலோகங்களும் அதிரவந்த அவன் சேனைகளும் ஒருவரையொருவர் காணமாட்டாது மயங்கி பாதலலோகத்தில் வீழ்ந்து இறந்துபோனார்கள். தேவர்களெல்லாம் ஜய ஜயவென்று கொண்டாடிப் பாரிஜாத முதலிய புட்பங்களை வாரி யிறைத்தார்கள். முனிவர்களெல்லாம் பல பூசா திரவியங்களைக்

கொண்டு பாலசந்திரமூர்த்தியைப் பூஜித்தார்கள். மாதவராஜனுஞ் சுமுதையும் பயமகன்று ஆனந்தமடைந்தார்கள். பாலசந்திரமூர்த்தியானவர் தூமராஜனுக்கு கேடுவருவது காட்டும்படி ஓர் உற்பாதமாய் விளங்கியதினாலும் அவனையும் அவன் அமைச்சர் முதலாயினோரையும் அவ்வவர்கள் சேனைகளோடு ஓர் நொடிப்போதில் தூமத்தாற் றொலைத்து வெற்றிக்கொடி நாட்டியருளியதாலும் அவருக்கு அன்று முதல் தூமகேதுவென்று மற்றொரு திருநாமம் விளங்கியது. பின்னர் பாலசந்திரமூர்த்தியாக வந்து தூமகேது வென்னும் பெயரினை வகித்தருளிய விநாயகமூர்த்தியானவர் மாதவராஜன் முதலியோர் தரிசிக்கும்படியாகத் தமது திருவுருவைக்கரந்து மலபாசங்களை யொழித்து மேலான ஞானச் செல்வத்தை யடைந்திருக்கின்ற பெரியோர்களது மனக்கோயிலில் வதிந்தருளினர். இக்கதையை யன்போடு நினைக்கின்றவர்களும் தீவினைகளினின்று நீங்கிப் பேரானந்த சுகத்தை யனுபவிப்பார்கள்.

இப்பால் மாதவராஜனும் சுமுதையும் யதாப்பிரகாரந் தமது பட்டணத்தைச் சேர்ந்து முடிவில்லாத பெரும் பாக்கியத்தைப் பெற்று சகல சவுக்கியத்தையும் ஆனந்தத்தையும் அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இவ்வாறு சில நாளிருந்த பின்பு சுமுதையானவள் மகிமை பொருந்திய புத்திரனை மகிழ்வோடும் பயந்தனள். அதை மாதவராஜனறிந்து தனக்குப் புத்திரனாக வந்த மாதவனுக்குச் சகல மங்களத்தோடும் வேதாகம முறைப்படி சாதக கன்மாதிகளை நிறைவேற்றி அளவற்ற தருமாதிகளை நாடோறுஞ் செய்து வந்தனன். சுமுதையானவள் தனது தவக்குமாரனைப் பிரதி தினங் குளிப்பாட்டி தனது முலைப்பாலினை அன்போடு மூட்டி நவரத்னமயமாகிய சுட்டியினையும் அரைவடம் பொற்றண்டை முதலிய ஆபரணங்களையுந் தரித்துச் சீராட்டி பவளக்கால்கள், வயிரச்சட்டங்கள், நீலரத்னப்பலகை முதலியவைகளாற் சோடித்துத் தங்கச் சங்கிலிகளிற் றொங்கும் அழகிய தொட்டிலில் வளர்த்தித்தாலாட்டி நாளுக்குநாள் வளர்பிறையைப்போல் வளர்த்துப் பாராட்டி வந்தனள். இவ்வாறு அவ்விருவர்களுந் தம்மைப் பாராட்டி வளர்க்குந்தோறும் அவர்களுக்குப் பிள்ளைக்கலி தீர்த்தருளிய நாராயண மூர்த்தியானவர் நாளுக்கு நாள் கற்போருடைய உள்ளத்தைப்போல வளர்ந்து வந்தனர். இப்பால் மாதவராஜன் தனது குமாரனுக்குப் பிள்ளைப்பருவம் நீங்கிய பின்னர் பட்டாபிஷேகம் முதலியவைகளைச் சிறக்கச்செய்து

தூமராஜனுடைய அரசாட்சியை அவர்பா லொப்புவித்துத் தனது பத்தினியுந் தானுஞ் சதாகாலமும் விநாயகமூர்த்தியைத்தியானித்து அந்திய காலத்தில் மோட்ச சாம்பிராஜ்ஜியத்தை யடைந்து பேரானந்தத்தை யனுபவித்தார்கள். முன்னர் உலகமனைத்தையுஞ் சிறுசுடரினை வாய்ந்த விளக்கினைப் போல விருந்து காத்த தூமராஜனுடைய அரசாட்சியை யெல்லாம் பின்னர் நாராயணமூர்த்தியானவர் பெருஞ்சுடரினை வாய்ந்த பந்தமாக விளங்கிப் பாதுகாத்து புத்திர மித்திர களத்திராதிகளுடனே சகல போக பாக்கியங்களையும் அனுபவித்து வாழ்ந்திருந்தனர்.

தூமகேதுவிநாயகர் திருவவதாரப்படலம் முற்றிற்று.

எட்டாவது

கணேசர் திருவவதாரப் படலம்

சட்ட வேழெனுந் திருவவ தாரஞ்சாற் றினமே
லெட்ட தாமவ தாரநற் சரிதமீ திசைகூ
ரொட்டு மார்வமோ டொழுகுதேன் வாரிசத்தண்ண
னட்ட கேண்மையி னறைகுதுஞ் சவுனக முனிவீர்.

ஓ சவுனகாதி முனிவர்களே! விநாயகமூர்த்தியானவர் தூமகேது திருவவதாரங்கொண்டு, மாதவராசனுக்கும் அவன் மனைவியாகிய சுமுதைக்குந் தீங்குசெய்ய நேர்ந்த தூமராசனைக்கொன்று அவ்விருவரைப் பாதுகாத்தருளிய திருவிளையாடலைச்சொன்னோம். அவரே மற்றொருபோது கணேசமூர்த்தி திருவவதாரங்கொண்டு தம்மிடத்தில் அளவற்ற வரங்களைப்பெற்ற பெலி யென்னும் ஓர் தானவனானவன், தனது திரிபுரங்களோடுஞ்சென்று திரிலோகங்களையும் அழிக்க, அக்கொடுமைக்குத் தேவர்கள் முதலாயினோர் அஞ்ச, அதற்குச் சிவபிரான் மனதிரங்கித் தம்மைத்தியானிக்க, அப்போது அவர் திருமுகத்தில் ஐந்துமுகத்தோடுந்தோன்றி, அவர்க்கு அத்திரிபுரங்களை நீறுக்கவல்ல வரங்களையுதவி, யாவருங்கணேசரென்று போற்றும்படியாக விளங்கியருளிய திருவிளையாடலை முன்னமே உபாசனா காதையிற் சொல்லியிருக்கின்றனம். இப்பால் கணபதி திருவவதாரங்கொண்டு செய்தருளிய திருவிளையாடலைச் சொல்லுவோங் கேட்பீர்களாக.

கணேசர் திருவவதாரப்படலம் முற்றிற்று.

ஒன்பதாவது

கணபதி திருவவதாரப் படலம்

அன்ப னேயவன் சரித்திர முன்னமே யறைந்தா
மொன்ப தாமவ தாரமென் றறைதரு காதை
யின்ப மார்தர வியாதனுக் கலர்மக னிசைத்தாங்
கன்பி னீரறை குதுமுள மொருமையி னுணர்வீர்.

ஓ சவுனகாதி முனிவர்களே! வெண்டாமரை செந்தாமரை மலர்களை ஆதனமாகக்கொண்ட சரஸ்வதி இலக்குமிகள் மூலமாக எல்லாவுலகங்களையும் படைத்துங் காத்துமியாநின்ற பிரமனும் விண்டுவுந் தத்தம் நிலைகளிற் பிறழாதவண்ணம் உயர்ந்த வெண்மைநிறத்தினைக் கொண்டதாய், நால்வகைத்தோற்றம் எழுவகைப்பிறப்பு, எண்பத்துநான்கு நூறாயிரம் யோனிபேதங்களாயுள்ள சீவான்மாக்களெல்லாங் கன்மங்கட்கீடான சரீரங்களை யெடுத்துத் தாபத்திரையாக்கினிகளாற்றகிக்கப்படுந் துயரங்களினின்று நீங்கி, இளைப்பாறும்படியாக ஆனந்த நிருத்தஞ்செய்தருளுகின்ற எமது சதாசிவ மூர்த்தியைத் தாங்குந் தகைமையையுடையதாய், கண்டோர்கட்கெல்லாம் புகலிடமாகியிருந்து மீட்டும் பிறவிச்சாகரத்தினைக் காணுதபடி மேலாகிய முத்திவீடளிக்கவல்லதாய், சந்திரன், கங்கை, விபூதி, விடை, அயிராவணம் என்னுமிவைகளை வெள்ளிதாகக்கொண்ட சிவபெருமானுனவர், தமது திருமேனியும் தானும் வெள்ளிய சாத்வீகத்திற்கொண்டருளியதால் அத்தலைவற் கிசையும்படியாகத் தானும் வெள்ளிய நிறத்தினைக்கொண்டதாய், எண்ணமுதலிய முக்காரணங்களினாலுந் தன்னைவழிபடுந் திருமாலினைத்தாங்குந்திருப்பாற் கடலோடு ஏனைய கடல்களு மேலெழுகின்ற யுகாந்தகாலத்தில், அப்பிரளயத்தினுள்யாமடங்குதல் அடாதென்று அதனினுமேலோங்கியெழுந்து அண்டமுகடு வரையில் அளாவி ஒளிசெய்ய வல்லதாய், தெளிந்த மெய்யடியார்க்குப் பெருமை பொருந்திய போகத்தையுந் திருவருளையும் வழங்குதலன்றி தம்மையும்வழங்கி அருளிச்செய்யவல்ல எமது சிவபெருமானுடைய பெருங்கீர்த்தியென்னுந் திருமேனியானது எக்காலத்தும் அவரைத்தணவாது அழிவற்ற ஆவலோடுஞ்சுமந்து அவரைப்போலவே கெடாத பெருமையைப்பெற்றதுபோல, ஊழிகள் தோறுமழியாமல் ஓங்கவல்லதாய், சத்த சாகரங்களும் ஒன்றுடனொன்று கலக்கவருகின்ற யுகாந்தகாலத்தில் தத்தஞ் சுபாவநிலைகளி

னின்றுமாறித் தடுமாற்றங்கொள்ளுகின்ற திருமால் கண்படுமிடத்தையும் அவனுந்திப் பதுமமாகிய பிரமனிடத்தையுங்கண்டு, எமது உருத்திரமூர்த்திக்கு இடையாத்தலமாகி எக்காலத்தும் உடையாவுறுதியோடு நகைப்பதுபோல, என்றும் ஒரேயியல்பாய்ப் பிரகாசிக்க வல்லதாய் நம்மைச்சிவபிரான் திருவுருவாகக்கொண்ட செயலாலன்றோ அடுத்தோர்களையும் பெரியாரென்று சொல்லும்படியாக நன்மைகளை விளக்கின்றோம். இனி அக்கடவுளுக்கு இடமுமாகி அவரைத் தாங்கி நிற்போமாயின் எக்காலத்தும் அழியாநிலைமை பெற்றிருப்போமென்று சாத்வீகமானது ஒருருக்கொண்டு உலகினோடும் ஆர்த்தல்போல ஆரவாரிக்கும் அருவியையுடையதாய், மேருவும் மந்திரமும் எமது சிவபிரான் வசிக்கப்பெற்றனவாயினும், அவைகள் ஒரரசன் வருத்திய பின்னர் அவன் கருதிவந்த பொருளினைத்தந்தும் அமுதம் வேண்டிய தேவர்கட்குக் கடலைக்கலக்கி நஞ்சினையளித்தும் இருந்தனவேயென்று எள்ளித் தன்னைக்கருதி வாங்களடுத்தோர்க்கு வெள்ளியை நிரப்பவல்லதாய், அகத்தும் புறத்தும் ஒரே தன்மையையுடைமையினாலும் சிவபெருமானுடைய அருமைத்திருவடிகள் தனது சென்னியில் மருவப்படுகையினாலுந் தெள்ளிய வறிஞர்களாலெடுத்து எத்தப்படுகின்ற சிறப்பினாலும், மலபாசங்களைத் துறந்த மெஞ்ஞானியர்களைப் போன்றதாய், ஓர் பால் தாமரைமுதலிய மலர் வருக்கங்களெல்லாமலர்ந்தும், ஓர்பால் வச்சிர முதலிய மணிவருக்கங்களெல்லாம் குழுக்கொண்டும், ஓர்பால் சிவகங்கை முதலிய தீர்த்தங்கள் சிறந்தும், ஓர்பால் பலாக்கனிமுதலிய பழவருக்கங்கள் பரவியும் விளங்குவது கயிலையங்கிரி.

அக்கயிலைங்கிரியில் இமாசலராஜன் புதல்வியோடு எழுந்தருளிய எமது சிவபெருமானுடைய திருவடிகளைத் திருமால் முதலிய தேவர்கள் வழிபட்டு வைகுந்தமாதி பதவிகளைப் பெறுவார்களாயின் அப்பெருமானுக்கே உறைவிடமாயிருக்கின்ற அதன் பெருமையை உம்பர்களாலுஞ் சொல்லப்படுவனவோ? அக்கிரியின்க ணுளவாகிய கொடி, மரம், மிருகம், புள்ளினம் முதலியவைகளை யோசிக்குமிடத்து ஒவ்வொன்றும் கற்பகம், காமதேனு, பதுமநிதி, சிந்தாமணி முதலியவைகளாயிருப்பதன்றி, அவை தருகின்ற பொருள்களையுந் தருவன. ஜனனங்கடோறும் பெரிய மாதவங்களைச் செய்து எல்லாப் பொருள்களையு மறிந்த யோகியற் கல்லது யேனைய ஜீவர்

கட்கெல்லாம் அக்கயிலாயத்தின் கணுள்ள கொடி முதலானவைகளா யிருக்கத்தக்க வாழ்வு மரிதாகும். அன்றியு மிருவகைப் பற்றுகளை ஒழித்து சிவபிரானுடைய திருவடிகளில் பற்றுடையாருக்கே அக் கயிலை யிடங்கொடுப்ப தல்லாது, மற்றையர்க் கெல்லா முறவேண் டியதளித்து அப்பால் முடுக்குவதன்றி எக்காலத்தும் அன் னவர்க்கு இடமாகும் வகையில்லை. இத்தன்மைத்தாகிய கயிலை யங்கிரியில் அடியார்க் கருள்செய்யும் பொருட்டு இமாசலராஜன் புதல்வியாகிய உமாதேவியாரோடு சிவபிரா னெழுந்தருளி யிருக் கின்ற நாளையில், கார் முதலிய இருதுக்களின் காற்றிற் பட்ட இலை பூவாதியவைகள் சிறந்தனவல்ல வென்று கருதினாற்போல, முன் னொருபோது சிவபெருமானுடைய தழல்விழியால் பூளைப் பூவினைப் போல மடிந்து யாவர்க்குங் காம நோயளிப்பவனாகிய மன்மத னுடைய அணிவிழாச் சிறக்கும்படி இளவேனிலானது தனது தென் றற்காற்றினால் இறந்துகிடக்கின்ற கானகமாதிகளை மிதித்துத் தளிர் முதலானவைகளைத் தத்தம் நிலைமைகளிற் குன்றாதபடி நிரப்பியது. அக்காலத்தில் யாவருக்கும் இனிமை செய்வோர்க்குற்ற வறுமையா னது நீடியாது நசிப்பனபோல இறந்துபோகிய இருதுக்களினால் இலை முதலியவைகளைத் தீர்ந்த கொடி மரம் முதலானவைகளெல்லாம் பொருக்கென்று தளிர்த்து, மலர் கனி முதலியவைகள் தோன்ற நின் றன. மிக்க சாந்தமும் ஈகையுமுடையோரிடத்தில் அடையாதார் ஒருவருமில்லை யென்று சொல்லுவது போல அக் கொடி மரம் முத லியவைகடோறுந் தும்பி, வண்டு, சுரும்பு முதலிய பலவித பறவை களும் நெருங்கியிருந்தன. தன்னைச் சார்ந்த ஓர் பொருளினாலல்லது சுபாவத்தில் தனது குணத்தைக் காட்டாத பூமிக்குச் செய் நன்றி யை மதித்தல்போல, அங்குள்ள சோலை முதலானவைகள், மலர் முதலானவைகளைச் சிந்தி வாசனையூட்டுவதோடும் சிறிதும் நீரில்லா மற் சுருங்கித் தம்மை நெருங்கியிருக்கின்ற மடு தடாகம் ஆறு முத லியவைகளினுடைய நிரப்பைத் தாமே நீக்க வெண்ணினாற் போலத் தாழ்ந்த பொழில்களெல்லாம் வைகலும் அவைகளில் தேனைச்சொரி வன. துட்டர்களாயினோர் தமக்கு நன்றி செய்தோரிடத்துங் கட்ட மாகிய காரியத்தைச் செய்வதுபோல அத் தடாக முதலியவைகளி லுள்ள மதுரமான நீரினைப் பானஞ்செய்தெழுந்த எட்டியாதிகள் தம்மிற் கைத்திருக்கின்ற காய் முதலியவைகளை அவைகளிற் சொரி வது தம்மை யடைந்தோர்கள் பக்குவர்களாயினும் அபக்குவர்களா

யினும் அவர்களை யுயர்த்தவல்ல ஞானசாரியரைப்போல வண்டினங்களானவை எட்டியாதி வருக்கங்களிற் கவர்ந்து வந்த, தேனையும், ஏனைய நல்ல விருக்கங்களில் முகந்து வந்த தேனையும் ஒன்றாகக் கூட்டிப் பக்குவப்படுத்துவது கிடைத்தற்கரிய பல நூல்கடோறு முள்ள பொருள்களை யெல்லா மாராய்ந் தெடுத்து யாவருமினிமை யெய்தும்படி தொடுக்க வல்ல நாவலர்களைப் போலத் தேனீக்களானவை பூக்கடோறு முள்ள தேன்களையெல்லாஞ் சிறுகச் சிறுக முகந்து போய் ஓர் பக்கத்தில் சுரந்து தேங்கும்படி பல கூடுகளைத் தொடுப்பன. இவ்வா றவ்வீக் கூட்டங்கள் பிரயாசையோடு தேன்களை யீட்டுவனவாயினும், தேவர்கட் குபயோகிக்கப் படுவனவாயுள்ள மலர்களையும் அவைகள் சிதைக்கின்ற தீங்கினால் அவைகளை யழிப்பதே புகழென்று சிலர் ஆங்காங்கு தொடுத்திருக்கின்ற கூடுகளை யழிப்பார்கள். குற்றஞ் செய்தோரைச் சினந்து பொருள் பறித்தல் வேலேந்து மாசர்க்கு விதியாதல் போல சிலர் விடியுமுன்னமே சென்று மலர்களை ஊறு செய்கின்ற ஈக்களை யழித்து அவற்றின் கூடுகளிலிருக்கின்ற தேன்களைக் கைக்கொண்டு செல்லுவார்கள். அங்குள்ள சோலைகளனைத்தும் மேகங்களை யொப்ப வீசுகின்ற தேன் மழையினால் மயிற்கூட்டங்கள் அச்சோலைகளை விட்டு நீங்கினாலன்றி அயர்வுறாது. குயில்களும் அவைகளை விட்டு நீங்கினாலன்றிக் கூவாது. புறத்தேவர்களுடைய அணிலாதிகள் நல்ல மாங்கனி முதலியவைகளையுண்டு தூய உண்டியருடைய குணத்தைத் தெரியப்படுத்தும். மந்திகள் தீயனவும் அவையல்லனவுமான கனிகளை விழைந்து உயர்வுந் தாழ்வுமான உண்டிகளை யருந்துவோருடைய தன்மையை விளக்கும். அங்குள்ள தடாகந்தோறுந் தமது கணவனாகிய சூரியனுக்கு ஞாதியாயிருக்கின்ற சந்திரனாலும் பனியினாலும் அழிந்த வகைபோக ஏனைய தாமரைகளெல்லாம் வண்டினங்கள் மொய்க்கும்படியாக அலர்வன. ஆம்பல் முதலியவைகள் மலர்ந்திருக்கின்ற தடாகங்களெல்லாந் தெளிந்து மிக கவனப்போடு சிறப்புற்றன. நீண்ட ஆறுகளெல்லாம் நுண்ணிய மணல்களைப் பரப்பி அதன்மேல் கருமணல்வார்த்துநடுவே புனலொழுகிச் செல்லும்படியாகத் தம்மை விழைத்தஉயிர்கட் கெல்லாம் வெயிலின் வெப்பத்தை நீக்குவ. வரையாது கொடுப்போரிடத்தில் வறுமை வந்தடுப்பினும் அவர்க ளக்காலத்தும் உள்ள பொருளைக் கரவாது வேண்டினோர்க்கு உதவுதல்போல் அங்குள்ள மலைகளெல்லாம் இறந்துபோன கார்காலத்திற் பருகிய புனல்களை அவ்

விளவேனிற் காலத்தும் இடைவிடாது பொழிகுவ. இத்தன்மைத்தாகிய இளவேனிற் காலம் வந்தபோது சாம்பசிவ மூர்த்தியானவர் குளிர்ச்சி வேண்டித் தமது தேவியாரோடும் உய்யான வனத்தை யடைந்து அதில் கொன்றை, கூவிளம், கோங்கு, மந்தாரம், பாடலம், புன்னாகம், சண்பகம், வாழை, வகுளம், அசோகு முதலாகிய விருக்கங்கள் மலிந்திருக்கின்ற அலங்காரங்களை யெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டே வந்து அங்கிருந்த ஓர் சித்திரமண்டபத்து ளெழுந்தருளினர்.

அப்போது உமாதேவியார் அம்மண்டப சுவர்களிலெழுதியுள்ள சித்திரங்களைப் பார்த்துக்கொண்டே வர அவைகளில் ஓர்பால் சத்த கோடி மகாமந்திர சொரூபங்களும் அவைகட்கெல்லா முதலில் பிரணவ மந்திர சொரூபமும் அதில் ஆண்யானையும், பெண்யானையும் புணர்ச்சி செய்திருக்கும் பாவனையாகவெழுதி யிருப்பதைக்கண்டு சுவாமி! இதென்னவென்று சிவபிரானைக் கேட்டனர். அதற்கவர் தமது தேவியாரைப் பார்த்து, பெண்ணே! யாம் உன்னோடு சம்பந்தமாகி லோகங்கட் குபகாரமாய் நடப்பிக்கத் தக்க கருணாசமாகுமென்று திருவாய் மலர்ந்து புணர்ச்சி செய்திருக்கின்ற அந்த யானைகளில் ஆண் யானையைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். உமாதேவியார் பெண் யானையைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். இவ்வாறு லோக காரணர்களாகிய இருவரும் அவைகளை அன்போடு பார்த்துக் கொண்டிருத்தலும், அந்த யானைகளினுடைய புணர்ச்சி முடிவில் பிரணவ ஸ்ரூபியாயிருக்கின்ற விநாயகமூர்த்தியானவர் ஊழிகாலத்தில் கோடி சூரியர்கள் ஒன்றாய் உதயஞ் செய்தது போல அளவற்ற பிரகாசத்தோடும் உதித்தருளி சிவபிரானையும் உமாதேவியாரையும் பணிந்தனர். உடனே அவ்விருவரும் ஆனந்தங்கொண்டு தமக்குப் புத்திரனாகத் திருவவதாரஞ் செய்தருளிய விநாயகமூர்த்தியைப் பரிவோடெடுத்து அணைத்து உச்சிமோந்து உள்ளம் பூரித்துத் தங்கள் மடியின் மீது வைத்துக்கொண்டு சிவபிரான் இதைத்திருவாய்மலர்ந் தருளுவதாயினர். ஓ குமாரனே! என்னில் வேறாகாமல் எனக்குப் பிள்ளையாயிருக்கின்ற உன்னை யார் வணங்குகிறார்களோ அவர்கட்குச் சகல விடையூறுகளையுந் தீர்த்து அவர்கள் விழைந்த காரியங்களை விரைவில் கைகூடும்படியாக அனுக்கிரகஞ் செய்திடுக. கணங்கட்கெல்லாந் தலைமை பெற்றிருந்து கிருபையை வழங்குக. அதனால் யாவரும் உன்னைக் கணபதி யென்று சொல்லுக. உன்னை யாவரும்

எக்காரியத்தினு முன்னதாக வணங்குக. அவ்வாறு வணங்கா தோர்க்கு இடர்களைப் புரிக. இதுவன்றி அசுரர்கட்கெல்லா மரசனுய், யாவரு மஞ்சத்தக்க கோரனுய், மிக்க கொடிய நெஞ்சையுடையவ னுய், தேவர்கட்கெல்லாந் துன்பத்தை விளைவிக்கின்றவனுய், கஜமுக னென்னும் பெயரை வகித்தவனுய் ஒரு அசுரனிருக்கின்றுன். அவனை நீ விரைவில் சமர்க்களத்திற் சங்கரித்து விண்டு முதலி யோர் மூழ்கியிருக்கின்ற துக்க சாகரத்தைத் தூர்த்து அவர்களைக் கிருபையோடுங் காத்தருள்க வென்று திருவாய் மலர்ந்து உமாதேவி யாரோடு அச் சித்திர மண்டபத்தை விடுவித்துக் கணபதிப்பெரு மானை யழைத்துக்கொண்டு சென்று அவரைத் தமது கைலாயவாய லின் முகப்பி லிருக்கவைத்து அந்தப்புரத்திற் சென்றருளினர்.

அப்போது நந்திதேவர் முதலிய கணத்தலைவர்களும் விண்டு முதலிய தேவர்களுங் கருணுநிதியாயெழுந்தருளிய கணபதி மூர்த்தி யைப் பணிந்தெழுந்து, வேதாகம முதலியவைகளாற் றுதிசெய்து விடைபெற்று அவரது பெருங்கருணையினல் அவ்வவர்களுடைய பெரிய அதிகாரங்களைச் செலுத்துவதாகப்போனுர்கள். அந்தப்புரத் திற்சென்ற சிவபிரானும் உமாதேவியாரும் சரசசல்லாபத்தோடும் அளவளாவி மகிழ்ச்சியுற்றிருந்தார்கள். இவ்வாறு மகிழ்ச்சிபொங்க சரசசல்லாபத்துடனே அளவளாவியிருக்கின்றபோது, சிவபிரான் உமாதேவியாரைப் பார்த்து, பெண்ணே! நாமிருவருஞ் சூதாடுவோம் அச்சூதில் நீதோற்பையாயின் உனது ஆபரணங்களை யெல்லாங் கொடுத்துவிடக் கடவை, யாம்தோற்போமாயின் எனது ஆபரணங் களைக்கொடுத்துவிடக்கடவோமென்று திருவாய்மலர்ந்தனர். அதற்கு உமாதேவியார் சம்மதித்து, அப்போது சிவபிரானைத் தரிசனஞ்செய்ய வந்திருந்த தமது சகோதரனுகிய விண்டுவைக்கூவி, ஓ சேட்டனே! இப்போது யாமிருவரும் ஆடப்போகின்ற சூதுக்கு நீ சாட்சியாக யிருக்கவேண்டுமென்று கேட்டனர். அதற்கவர் சம்மதித்திருந்தனர். பின்னர் சுந்தரர் முதலிய பரிசனங்களெல்லாம் அக்குறிப்பினை யறிந்து சூதாடு கருவிகளைக்கொணர்ந்து வந்து சிவபிரானெதிரில் நீட்டினுர்கள். அவைகளைச் சிவபிரான் விண்டுவினிடத்திற்றந்து இவைகளைக்கிரமப்படி வைத்திடுகவென்று கட்டளையிட்டனர். அவ் வாறே விண்டு அவைகளையெல்லாங் கிரமப்படி வைத்து அவ்விருவர் களுடைய ஆட்டங்களையும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர். அவ்வாட் டம் முடிவில் உமாதேவியார் செலித்தனர். அதைச்சிவபிரான்கண்டு

பரியாசத்தினுலோ மற்றி யாதுகாரணத்தினுலோ உமாதேவியாரைப் பார்த்து, பெண்ணே! நமக்குத் தோற்றனே, ஆதலால், உனது ஆபரணங்களையெல்லாங் கழற்றி நம்முன் வைக்கக்கடவையென்று திருவாய்மலர்ந்தனர். அதனைக் கேட்டலும் உமாதேவியார் சிவபிரானைப் பார்த்து நகைத்து, சுவாமீ! அடியாள் கெலித்திருக்கத் தேவரீர் குற்றமற்ற வேதங்களைத் திருவாய் மலர்ந்தருளிய வாக்கினுல் எற்றினுக்கு இத்தன்மைத்தான பொய்யை நாணமில்லாமற் சொன்னீர்கள். தேவரீருடைய திருமேனியிலுள்ள ஆபரணங்களை வாங்கி என் முன்னே வைத்தருள்கவென்று கூறினள். அதற்குச் சிவபிரான் புன்னகைகொண்டு பொய்ச்சாட்சி சொல்லும்படியாக விண்டுவுக்குத் தமது புருவத்தை நெரித்துச் சைகைகாட்டி, மீட்டும் உமாதேவியாரை நோக்கி, நாமே கெலித்தனமென்று திருவாய்மலர்ந்தனர். அப்போது விண்டுவானவர் என் செய்வார், மேல்வரும் விளைவைச் சிறிதுமறிந்துகொள்ளாதவராய், உமாதேவியாரைப் பார்த்து, அம்மணீ! இப்போது சுவாமிக்கு நீர் தோற்றமையால் உமது ஆபரணங்களை அவருக்குக் கொடுக்கவேண்டாமோ வென்று கூறினர். அதைக் கேட்டலும் உமாதேவியார் கோபித்து, அவ்விண்டுவை உறுத்துப் பார்த்து. அறிவற்றவனே! எங்களுடைய கெலிப்பையுந், தோற்பையுங் கண்ணிற் கண்டிருந்தும் என்ன லாபத்தை விழைந்து உண்மையைச் சொல்லாமல் பொய்சாட்சி சொல்லினை. நீ இவ்வாறு சொன்னமையால் இனி கண்கெட்ட மலைப்பாம்பாகி துன்பமுறக் கடவையென்றுச் சபித்தனர்.

கேட்டீர்களோ சௌனகாதி முனிவர்களே! சகல லோகங்களையும் அளிக்கவல்ல விண்டுவானவர் சிவபிரானுடைய சார்பைப்பெற்றிருந்தும் ஒரு பொய் சாட்சியினுல் சகித்தற்கரிய சாபத்தினைப் பெற்றுரெனில், இவ்வுலகத்தில் பிரதிதினமும் பொய்யையே பெரும்பாலுங் கூறி வாழ்கின்றவர்கள் அடையத்தக்க நரகவேதனையை யாவரால் அளவிடக்கூடும்!

இவ்வாறு உமாதேவியாரிட்ட சாபத்தைக் கேட்டலும் விண்டுவானவர் நடு நடுங்கிச் சிவபிரானுடைய திருவடிகளில் வீழ்ந்து பணிந்தெழுந்து, சுவாமி! தேவரீருடைய திருப்புருவ நெரிப்பிற்கஞ்சி உரைத்த பிழையினைப் பொறுத்து உமாதேவியார் கொடுத்த சாபத்திற்கு ஓர் தீர்வு சொல்லியருளல் வேண்டுமென்றுப் பிரார்த்தித்தனர்.

அதற்கு அளவற்ற காலம் ஆணவமலத்திலழுந்தி மறைபட்டிருந்த ஆன்மாக்களை முத்தியில் விடவேண்டுமென்று நினைத்து, கடல் போலுந் தமது பெருங்கருணையினாலே திருமேனிகொண்டு அவர்களை அவ்வாணவ இருளினின்று மெடுத்து, அவர்களிச்சித்த தனு கரண புவன போகங்களைக் கொடுத்து, அவைகளினிடமாக நல்வினை தீவினைகளை யூட்டி, அவ்விருவினையொப்பில் மலபரிபாகமுண்டாக்கி, முத்தியிற் சேர்ப்பிக்க வல்ல சர்வஞ்ஞமூர்த்தியாகிய சிவபிரான் கிருபைசுரந்து, ஓ இலக்குமி கேள்வனே! வடதீவிற்சென்று நமது திருவடிகளைத் தியானஞ் செய்துகொண்டிரு. இன்னுஞ் சில தினத்துள் மூவுலகத்தாருக்குந் துன்பஞ் செய்துவருகின்ற கஜமுகாசுரனைக் கணபதிமூர்த்தியானவர் சங்காரஞ் செய்து அவ்வழியே வருவர். அக்கால் அவரை நீ பார்த்தபோது உனக்குற்ற சாபமானது நீங்குமென்று சிவபிரான் திருவாய்மலர்ந்தனர். அதை விண்டு கேட்டு மனமகிழ்ந்து, உடனே அவ்வடதீவினையடைந்து ஓாலமரத்தடியில் ஏழுயோசனை விசாலத்திருக்கின்ற இருண்ட பொந்தினுள் குருட்டு மலைப்பாம்பாகித் தமது பயங்கரமான ரூபத்தை நினைக்குந்தோறும் அருவருப்புற்றவராய் சதா சிவபிரானுடைய திருவடிகளையுங் கணபதிமூர்த்தியினுடைய திருவருளையுந் தியானஞ்செய்து கொண்டு தவத்திலிருந்தனர். விண்டுவின் செய லிவ்வாறாக,

இந்திரன் முதலிய தேவர்கள், அசுரர்கள் செய்யுங் கொடுமைக்குப் பயந்து சகல திரவியங்களோடுங் கயிலாயத்தை நோக்கிச் சென்று, முதல் வாயலின் முகப்பில் கணத்தலைமைபெற்று வீற்றிருக்கின்ற எமது கர்த்தனைப் பணிந்து பூசித்து, இருகரங்களையுஞ் சிரமேற் கூப்பி, வேதாகமங்களினால் அளவற்ற தோத்திரங்களைச் செய்து நின்றார்கள். அவர்களைக் கணபதிமூர்த்தி கிருபையோடும் பார்த்து, அன்பர்களே! உங்களுக்கு வேண்டியவைகளைக் கேட்பீர்களாகவென்று திருவாய்மலர்ந்தனர். அதற்குமேல் தேவர்கள் ஆனந்தங்கொண்டு அடியேங்களை நாடோறும் வருத்தி வருகின்ற கஜமுகாசுரனைத் தேவரீர் சங்காரஞ் செய்து அடியேங்களுடைய துயரத்தை நீக்கியருளல் வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார்கள். அதற்கு கணேசமூர்த்தி அவ்வாறே செய்தருளுவமென்று கிருபை வழங்கித் தமது சிம்மாசனத்தை விடுத்து, பூதர்கட்கெல்லாந் தலைவனாய் மலையைப் போன்று பாரித்து விளங்குஞ் சரீரத்தினால் அசலனென்னும் பெயரை வகித்திருக்கின்ற ஒருவனைக் கூவி. அவனது சுந்தரத்தி லாரோ

கணித்தருளினர். உடனே இரணபேரி ஜயபேரி வெற்றிச்சங்கம் முதலிய வாத்தியங்கள் முழங்கின. கொடி-குடை-சாமரை முதலிய சின்னங்கள் இருமருங்கினும் நெருங்கின. இடியேற்றினை யொப்பச் சத்திக்கும் பெருந்தொனியை யுடையவர்களாய், பிரளயாக்கினியைச் சொரிகின்ற கண்களை வாய்ந்தவர்களாய் பருவதங்களை யொத்து விளங்கும் புஜங்களில் அளவற்ற ஆயுதங்களை யேந்தினவர்களாய், அநேக பூதவீரர்கள் புடைசூழ்ந்தார்கள். பின்னர் கணேசமூர்த்தி யானவர் இவ்வித ஆடம்பரங்களோடு கயிலாயத்தினின்றும் வெளிக் கொண்டு கஜமுகாசுரன் அரசாட்சி செய்து வருகின்ற மதங்கநகரத் தின் சமீபத்தி லமர்ந்தருளினர். யோகியர் தங்கள் தங்கள் ஞான வுணர்ச்சியினலறிந்தாலல்லது மற்றேனையோரால் அறியவொண் ணாத கணபதி மூர்த்தியானவர் இவ்வாறு யுத்த சன்னத்தராய் வெளிக்கொண்டு வருவதை கஜமுகாசுரனறிந்து ஆயிரம் வாகினி சேனைகள் தன்னைப் புடைசூழும்படியாக வெளிக்கொண்டு கொடி முதலிய சின்னங்களோடும் அமரர்களுங் கண்டு நடுங்கத்தக்க ஆயு தங்களோடும் வந்து யுத்தஞ் செய்யத் தொடங்கினன். அப்போது பூதவீரர்கள் தாக்கியதாக்கலிலே அளவற்ற அவுணவீரர்கள் துடைக ளறுந்தும் இடைகளொடிந்தும், வாள்கள் முறிந்தும், கால்கள் மடிந்தும், தலைகள் பிளந்தும், சிலைகளிழந்தும், பலதிசைகளினுஞ் சின்னபின்னப்பட்டு ஓடி மாண்டார்கள். அதைக் கஜமுகாசுரன் கண்டு வடவையைப் போலக் கொதித்துத் தனது வில்லில் அளவற்ற பாணங்களைப் பிரயோகித்துச் சமீபத்திலிருந்த பூதவீரர்களை யெல் லாங் கொன்று கணபதி மூர்த்திக் கெதிரேவந்து விண்டுவாதி தேவர் களாலுங் காணுதற்கரிய அவரது திருமேனியைத் தனது தவமுதிர்ச் சியினுற் கண்டு, சிறிதும் அஞ்சாதவனுய் இதனைச் சொல்லுவதாயி னன். ஓ சிறுபிள்ளாய்! இதுகாறும் என்னேடு பகைத்து யார் உயி ரோடிருந்தார்கள். தேவர்கள் செய்த தோத்திரத்திற்குடன்பட்டு நீ ஏன் வீணிலழிவு தேடிக்கொள்ளுகின்றனை? யான் விட்டு விடுகி றேன், இனியேனுந் தப்பிப் பிழைத்துக்கொள். இல்லையேல், என் னேடு யுத்தஞ்செய்ய ஆசையிருக்குமாயின் நீ கற்றிருக்கின்ற ஆயுத வல்லமைகளை இப்போதே காட்டு. சிறிதும் எனது பராக்கிரமத்தை யோசியாது எதிர்க்கவந்த உன்னைக் கோரியனுப்பிய தேவர்களையெல் லாம் நாசஞ்செய்து வெற்றிமாலை தரிக்கின்றேன். நான் சிவபிரானு லடைந்திருக்கின்ற வரங்களைச் சிறிது மறிந்தாயில்லையென்று சொல் லினன்.

அதற்குக் கணேசமூர்த்தி புன்னகைசெய்து, அடா பேதாய்! உனக்கு வரங்கொடுத்தருளிய அச்சிவபிரானுடைய கிருபையினுலேயே உன்னைச் சங்கரித்து தேவர்களையெல்லாம் யதாப்பிரகாரம் சொர்க்கலோகத்தில் நிலைபெற்றிருக்கச் செய்கின்றேன் பார்! இதை உண்மையாக நம்பக்கடவை! நீ ஏன் வீணிற் பேசுகின்ருய்? அச்சமின்றி என்னோடு யுத்தஞ்செய்ய வல்லபமிருந்தால் விரைவில் நடத்துகவென்று திருவாய் மலர்ந்தனர். அதை அவுணர் பெருமான் கேட்டுக் கோபித்துத் தனது மேருவையொத்த வில்லை வட்டாகாரமாக வளைத்து, அளவற்ற குரூரமாகிய பாணங்களைக் கோடை மழை போலப் பொழிந்தான். அவைகளையெல்லாம் எமது கர்த்தர் தமது கதாயுதத்திஞல் விலக்கி, அவன் பிடித்திருந்த வில்லைக் கண்டித் தெறிந்தனர். பின்னர் கஜமுகாசுரன் மற்ரெரு வில்லையெடுத்து வளைத்து அளவற்ற சரங்களை முன்னினும் அதிகமாகத் தொடுத்து விட்டான். அவைகளையுங் கணபதிமூர்த்தி தமது முசலத்திஞல் விலக்கி வில்லையும் பொடிபடுத்தினர். பின்னர் கஜமுகாசுரனுனவன் அதிக உக்கிரத்தோடு நெருங்கிவந்து மற்ரெரு வில்லில் இந்திராஸ்திரம் வருணுஸ்திரம், வாயுவாஸ்திரம், பிரமாஸ்திரம், நரசிம்மாஸ்திரம் முதலிய தேவாஸ்திரங்களை மாறி மாறிப் பிரயோகித்தான். அவையனைத்தும் வெளிப்பட்ட மாத்திரத்தில் அனந்த உற்பாதங்களை விளைத்துக்கொண்டு வந்து எமது கர்த்தருடைய திருவடிகளில் வீழ்ந்துவிட்டன. அதைக் கஜமுகாசுரன் கண்டு ஆச்சரியமுற்று, மீட்டும் ஓர் தண்டாயுதத்தை யேந்திவந்து யுத்தஞ்செய்தான். அத் தண்டாயுதத்தைக் கணபதி மூர்த்தியானவர் தனது கதாயுதத்தின்ற் ருகள்படுத்தி அவுணர்பெருமான் மார்பிற்ருக்கினர். உடனே அவன் சிறிது நேரஞ் சோபித்திருந்தனன். அப்போது சுவாமி, தமது மழுவாயுதத்திஞல் அவனுடைய சேனைகளையெல்லாஞ் சாம்பலாக்கினர். பின்னர் கஜமுகாசுரன் சோபந்தீர்ந்து, தனது சேனைகளெல்லாம் அழிந்து கிடக்கின்றமையைப் பார்த்து, இவன் மேலான பராக்கிரம சாலியேயன்றி சிறுவனல்லவென்று நிச்சயித்தும் மானம் மேலிட்டவனுய், மீட்டும் அளவற்ற ஆயுதங்களைக்கொண்டு யுத்தஞ்செய்தனன். அவன் பெற்றிருக்கின்ற சிறந்த வரத்தைக் கணபதிமூர்த்தி யாலோசித்து, தமது வலப்புறக்கோட்டின் முனையையொடித்து அவன்மீது விட்டனர். அது வெளிப்பட்ட மாத்திரத்தில் சகல லோகங்களுங் கலங்கும்படியாக வார்ப்பரித்துச்சென்று கஜமுகாசுரனுடைய மார்

பைப் பிளந்துபோய்ச் சமுத்திரத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து, மீட்டும் சுவாமிகளிடத்தில் வந்துசேர்ந்தது.

கேட்டீர்களோ சவுனகாதி முனிவர்களே! பகைவர் வந்தபோது அவர்களைப் பாதத்தினாலும், உகிரினாலும், நகையினாலும், பார்வையினாலும் வென்று வெற்றிகொள்ள வல்ல சிவபிரானுக்குத் தமது கொம்பினால் அவ்வவுணனுடைய வுயிரை மாய்த்ததும் ஒரு புகழோ? பின்னர் கணபதிமூர்த்தியானவர் சமுத்திரத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து வந்த கொம்பினை ஓராயுதமாகத் தமது திருக்கரத்திலேந்தியருளினர். அப்போது தேவர்கள் புட்பவருடஞ் சொரிந்தார்கள். முனிவர்களெல்லாம் வேதாகமங்களினாற் பலமுறை தோத்திரஞ்செய்து பணிந்தார்கள். முன்னர் எம்பெருமானுடைய கோட்டினாற் பிளக்கப்பட்ட மேருகிரி அடியோடே பெயர்த்து வீழ்ந்ததுபோல நிலத்தில் வீழ்ந்த கஜமுகாசுரன், பின்னர் மலைக்கு நிகரான மூடிகமாகி, வட்டமாய்ச் சிவந்து அழலை யுமிழ்கின்ற விழிகளும், திசையானைகளையெல்லாம் வீட்டத்தக்க நீண்ட வாலும், கடைவாய்க்கு வெளிப்பட்டிருக்கின்ற பருத்த பற்களும், நீண்டு நிமிர்ந்து அழுத்தமுற்றிருக்கின்ற முகமும், சரீரமுழுவதும் நிறைந்திருக்கின்ற மயிரும், மலைகளையும் விருக்கங்களையும் உதைத்துச் சாய்க்கவல்ல கால்களும், ஆகாயத்தையளாவவுயர்ந்து உம்பருலகத்தையு மழிக்கத்தக்க முதுகும் பார்த்தவர்கள் அஞ்சிப் பயங்கொள்ளும்படியான கோர ரூபங்கொண்டு சகல லோகங்களையுங் கலக்கி நாசம்பண்ணும்படி நடந்தான். அவ்வுருவத்தைத் தேவர்களும், முனிவர்களும் பார்த்துப் பயந்து பலதிசைகளிலும் ஓடிப்பதுங்கினார்கள். இத்தன்மைத்தான கொடிய ரூபத்தோடு எதிர்த்துவருகின்ற ஆகுவினுடைய பராக்கிரமத்தை எமது கர்த்தன் கண்டு, இமைப்போதில் அதனை அசைவறப் பிடித்து முதுகிலாரோகணித்தருளினர். சுவாமியினுடைய திருமேனி தனது சரீரத்திற்பட்ட மாத்திரத்தில் அவனுடைய அஞ்ஞானவிருள் விலகிப்போய் மெஞ்ஞான ஒளிமிகுத்து மேன்மை பெற்றனன். சித்தர்கள் சாரணர்கள் முனிவர்கள் தேவர்கள் முதலாயினோர், ஆகுவை வாகனமாக வூர்ந்தருளியிருக்கின்ற கணபதிமூர்த்தியைப் பூசித்தார்கள். கஜமுகாசுரன் மார்பு பிளக்கப்பட்டு உதிரம் பெருகவிழுந்த படுகளத்தை உலகத்தார் மாரொத்தமயமென்று சொல்லுகின்றார்கள். அவ்விடத்தில் கணேசமூர்த்தியானவர் ஓர் சிவலிங்கப் பிரதிட்டைசெய்து பூசித்து அத்தலத்திற்குக் கணபதீச்

சுரமென்று திருநாமந் தரித்தனர். அளவற்ற சேனைகளோடு கஜமுகாசுரன் யுத்தகளத்தில் இறந்தானென்று அசுரராஜனறிந்து, பயந்து தானொரு பட்சி ரூபங்கொண்டு மேரு மலையிலிருக்கின்ற ஓர் குகையிலொளித்துக்கொண்டனன். அசுரர் குருவாகிய சுக்கிரனும் ஆகாயமார்க்கமாய் மறைந்துபோயினன். இந்திரன் முதலிய தேவர்களெல்லாங் கணபதிமூர்த்தியினிடத்தில் விடைபெற்றுத் தம்பதிகளை யதாப்பிரகாரமடைந்து வாழ்ந்திருந்தார்கள்.

பின்னர் கணபதிமூர்த்தியானவர் தமது ஆகுவாகனத்தை நடாத்திக்கொண்டு சகல சேனைகளும் புடைசூழ்ந்து வரும்படியாக வடதிசையை நோக்கி யெழுந்தருளினர். அம்மாத்திரத்தில் நெடுநாள் ஓராலமரப் பொந்தில் குருட்டு மலைப்பாம்பாகியிருந்த விண்டுவானவர், அவ்வடிவத்தினின்று நீங்கிப் பழையபடி தெய்வரூபம் பெற்றுக் கணபதிமூர்த்திக் கெதிரில் வந்து பணிந்தெழுந்து, இருகரங்களையுஞ் சிரமேற்கூப்பிநின்று ஓ அட்டமூர்த்தமாயிருக்கின்ற அமலனே! தேவரீருடைய தரிசன வீட்சண்ணியத்தால் அடியேற்கு உமாதேவியார் கொடுத்த சாபம் ஒன்றேயன்றி அடியேனுடைய மலபந்தங்களும் நீங்கும்படியான பேற்றினையடைந்தேன். இனி இதைவிட யான் பெறத்தக்க பேறு வேறென்னவிருக்கின்றது என்று மிக்க மனமகிழ்ச்சியோடும் புகழ்ந்து, புட்பம் முதலிய திரவியங்களாற் பூசனை செய்து, வேதாகமங்களினாற் றோத்திரம் புரிந்து கைதட்டி நிருத்தமாடி, மீட்டும் சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்தெழுந்து, சுவாமி! அடியேற்குத் தேவரீர் தரிசனம் கொடுத்தருளிச் சகல நன்மைகளையுங் கிடைக்கச்செய்த இத்தினம் மார்கழி மாதம் சஷ்டி யாதலால், வருடந்தோறும் வருகின்ற அத்தினத்தில் யாவரேனுந் தேவரீருக்கு வழிபாடுசெய்வார்களாயின், அவர்கள் சகல வரிட்டங்களினின்று நீங்கி இட்டகாமியார்த்தங்களைப் பெற்றுய்யும்படி அனுக்கிரகஞ் செய்யவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனர்.

அதற்குக் கணேசமூர்த்தி, அவ்வாறே செய்தருளுவமென்று கிருபை சுரந்து, அவ்விண்டுவையுந் தம்மோ டழைத்துக்கொண்டு, சகல சேனைகளோடுங் கயிலாயத்திற்குச் சென்று சிவபிரானையும் உமாதேவியாரையும் பணிந்து விடை பெற்று, தனது யதாஸ்தானமாகிய முதற்கோபுரவாயிலின் முகப்பி லெழுந்தருளினர். அப்போது விண்டு முதலாயினோர் கணேசமூர்த்தியைப் பூசனை செய்து,

சுவாமி! அடியேங்கள் இதுகாறும் மிகுந்த கொடுமையான கஜமுகா சுரனுக்குக் குட்டிக்கொள்ளுதல் முதலாகிய வணக்கங்களைச் செய்து அவனுடைய பணிவிடைகளை நடாத்திவந்தனம். அவ்வணக்கத்தை இன்று முதல் அடியேங்கள் தேவரீருக் கெதிரே செய்கின்றனம். அவைகளைத் தேவரீர் வணக்கமாகக் கொண்டருளல் வேண்டும். அவ்வாறு தேவரீருக்கு வணக்கஞ் செய்வோர்கள் யாவராயினும் அவர்கட்கு இஷ்ட காமியார்த்தங்களைக் கிருபை செய்ய வேண்டு மென்று பிரார்த்தித்து, அவ்வாறே தாங்களனைவரும் வணக்கஞ் செய்து சகல வரங்களையும் பெற்று, அவ்வவர்களுடைய பதவிகளை யடைந்தார்கள் என்று சூதபுராணிகர் சொல்ல, அவரைச் சவுன காதி முனிவர்கள் பணிந்தெழுந்து, சுவாமி! கஜமுகாசுரன் யார்? அவன் பெற்ற வரங்கள் யாவை? அவைகளையுந் திருவாய் மலர்ந் தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனர். அதற்குச் சூதபுராணிக ரிசைந்து, ஓ சவுனகாதி முனிவர்களே! முன்னொரு காலத்தில் தேவேந்திரன் அசுரேந்திரனோடு யுத்தஞ்செய்து அவனைப் பின்னிட் டோடப் பண்ணித்தான் வெற்றி பெற்றிருந்தனன். பின்னரசுரேந் திரன் வலியுற்று நமது குலத்தில் தேவேந்திரனைச் செயிக்கத்தக்க வீரர்கள் ஒருவருமில்லையே யென்று மனந்தளர்ந்து தனது குலக் குருவாகியசுக்கிரனைப் பணிந்தெழுந்து, சுவாமி! இப்போது எங்கள் குலத்திலிருக்கின்றவர்களுள் தேவேந்திரனைச் செயிக்கவல்ல வீர முடையவர்கள் ஒருவருமில்லையே! அதனாலவன் வீறி எங்களை வெல் லுகின்றானே! தேவரீருடைய அருட்சூட்சியினால் நிலைபெற்றிருக் கின்ற எங்கள் குலமானது இவ்வாறு துன்பப்பட் டழியலாகுமா? இனியேனும் அவ்வாறாகாமல் செழித்தோங்கும்படி அடியேன் நடந்துகொள்ளத் தக்கது யாதேனுமுண்டாயின் அதனைத் தேவரீர் கிருபை சுரந்து திருவாய் மலரவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனன். அதற்கு சுக்கிரனானவன் மேல் நடக்கப்போகின்ற காரியத்தை தனது சூக்ஷ்ம புத்தியினாலறிந்து, ஓ அசுரேந்திரனே! வசிட்டமுனிவ ருடைய மரபிலே மாகதரென்னும் ஓர் முனிவர் வனத்திலே முத்தி யைவேண்டி அரிய தவஞ் செய்துகொண்டிருக்கின்றனர். அவரை எவ்விதத்திலேனும் வசப்படுத்திக் கூடும்படியாக உனத் குலத்தில் ஓர் கன்னிகைக்குத் திட்டஞ்செய்தனுப்பிவை. அவள் வயிற்றினின்று யானைமுகத்துடனே ஒருவனுதிப்பான். அவன் தேவேந்திரனை யடக்கி உங்கள் குலத்தைத் தழைத்தோங்கும்படியாகச் செய்வன்.

ஆதலால் அதனை விரைவில் நடாத்தக்கடவையென்று சொல்லி விடை கொடுத்தனன். பின்னர் அசுரேந்திரன் இதுகாறு மடைந்திருந்த துன்பங்களையெல்லாம் அத்தினமே போய்விட்டனவென்று மனமகிழ்ந்து சுக்கிரனைப் பலமுறை துதிசெய்து அவ்விடத்தினின்று நீங்கித் தனது பட்டணத்தை விரைந்தடைந்து, அசுரகுலத்திலுள் அழகிற் சிறந்தவளாயிருக்கின்ற விபுதையென்னும் ஓர் கன்னிகையிடத்திற்சென்று தனது மனக்குறையுஞ் சுக்கிரன் சொல்லிய சூட்சிபினையும் அறிவித்தான். அதற்கவளிசைந்து அங்கிமிடத்தில் தவஞ் செய்திருக்கின்ற அம்மாகத முனிவரிடத்திற் சென்று, அவர் செய்யுந் தவமகிமையைப் பார்த்து, இலக்குமியே எதிர்வந்தாலும் இவர் சலிப்பவராயிருக்கவில்லையே? வலுவிற் போயணையலாமென்றால் சபித்துநாசமாக்குவரே! தவங்கலைந்தபோதுங் கூடத்தக்கவரல்லவே? நமதரசனுடைய இஷ்டத்தை எவ்விதத்தில் திருப்தி செய்யப் போகின்றேமென்று எண்ணமிட்டு மனங்கலங்கி, மீட்டுந் தெளிந்தெழுந்து, எண்ணிய காரியங்களைக் குறைவில்லாம லடையத்தக்கவர்கள் தவத்தர்களேயாதலால், இத்தவசியை வசமாக்குவதற்கு யாம் தவஞ் செய்தே வசமாக்கிக் கொள்ளவேண்டுமென்று தனக்குள் நிச்சயித்து கவலைகளினின்று நீங்கி மாகதமுனிவர் தனக்கு மணாளராக வேண்டுமென்று மனதிற்றியானஞ் செய்துகொண்டு பசி தாகம் முதலியவைகளையடக்கி ஓர் பாரிசத்திலிருந்து தனது அழகுற்ற சரீரமெல்லாம் மழுங்கி வருந்தும் படியாக அளவற்ற நாள் தவஞ்செய்துகொண்டு வந்தனள்.

இவ்வாறு அவள் செய்கின்ற தவமும் பழவினையும் ஒன்றுபட, ஒருநாள் மாகதமுனிவர் தமது தவத்தை விடுத்துக் கண்களை விழித்தனர். அப்போது அவ்விடத்தில் ஆணையும் பெண்ணையும் கூடிப் புணர்ச்சி செய்திருக்க அதை அம்முனிவர்கண்டு காமவிகாரந் தலைக்கொண்டு மன்மதனுடைய கரும்புவில்லுக்கிரையாகி மயங்கினர். அதை விபுதையானவளறிந்து தமது தவம் ஈடேறியதென்று மனமகிழ்ந்து தானுந் தனது தவத்தைவிட்டெழுந்து ஞெரேலென்று அம்முனிவர் அருகிற்சென்று வல்லிக் கொடிபோல நின்றனள். அவளை அம்முனிவர் காணலும் ஓர் சிறிய காட்டினுள் மூண்டிருக்கின்ற கனலோடு காற்றுங் கூடினால் பின்னவ்வழல் யாவையுந்தகிக்க மேலெழுவதுபோல, அவருக்குள்ளே பற்றியிருந்த காமவிகாரமானது அவரினின்று மீறி மேலோங்கித் துன்பஞ் செய்தது. அதன்

பேரில் அம்முனிவர் விபுதையைப் பார்த்து, ஓ பெண்கள் நாயகமே! நீ கன்னிகையா? ஒருவனுடைய மனைவியா? நீ என்னிடத்திற்கு வந்த காரியம் யாது? சொல்லுகவென்று கேட்டார். அதற்கு விபுதையான வள் அவரைப் பணிந்தெழுந்து, சுவாமி! அடியேன் கன்னிகையே! தேவரீர்க்கு அடியேன் மனையாளாகிப் பணிசெய்யும்படியான நன் மையைக் கோரி அளவற்றநாள் தவஞ்செய்து கொண்டிருக்கிறேன். இப்போது எனது தவம் நிறைவேறும்படியாகத் தேவரீரும் விழித் தருளியதால் இனி அடியாட்குக் கிருபை புரியவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனள். அதற்கம்முனிவர் சந்தோஷித்து,பெண்ணே!நாம் செய்த தவப்பயனே இவ்வாருநம்மிருவோரையும் பொருந்தக்கூட்டி வைத்தாதலால், இனி நீ உனது சங்கடங்களையெல்லாம் விடுத்து ஓர் பெண்யானையாக வுருக்கொள்ளுகவென்று சொல்லினர். அவ் வாறே அவள் பெண் யானையாயினள். பின்னர் மரகதமுனிவர் ஆண் யானையாக வுருக்கொண்டு அவளோடு கூடிப்புணர்ந்தனர். அப்போது இரண்டுகொம்பையுடையவனாய், நீண்ட துதிக்கரத்தையுடையவ னாய், மேக கர்ச்சனையைப்போன்ற குரலினையுடையவனாய் கஜமுகா சுரன் பிறந்தான். ஓர் சிங்கக்குட்டியானது தாய்வயிற்று நின்று முதிக்கும்போதே யானையினுடைய மத்தகத்திற் பாய்ந்து பிளப்பது போல அக்கஜமுகாசுரன் தனது தாயுதரத்தினின்றும் உதித்த போதே சகல லோகங்களையும் வாரி யுண்ணத்தக்க தொழிலைக் கைக்கொண்டவனாய் ஓர் பட்டாக்கத்தியை வீசிக்கொண்டு பர்வ தங்களையெல்லாங் கால்களினாலுதைத்துத் தள்ளியும், கைகளினால் அண்டகடாகங்களைக் குத்திப் பொடியாக்கியும், சத்தசாகரங்களி னும், பாய்ந்து அதனைக் கலக்கியும், பத்துத் திசைகளினுமோடி யார்ப்பரித்தும், எங்குங் காற்றுடிபோற் பரந்து திரிந்து கொண் டிருந்தான். இவனன்றி இன்னு மளவற்ற அனேக அசுர வீரர்கள் விபுதையாகிய பெண்யானையினுடைய் மயிர்க்கால்களினின்று சர்வா யுதபாணியர்களாயும் அழலைச்சொரியும் விழிகளையுடையவர்களாயும் பிறந்து ஆர்ப்பரித்தார்கள்.

இத்தன்மைத்தான கோரங்களைப்படைத்தபிள்ளைகளை ஆண்யானை யாயிருந்த மரகதமுனிவர் பார்த்துப்பயந்து யாவரும்நல்ல தென்று கூறுந் திருப்பாற்கடலானது ஓர்காலத்தில்யாவரும் அறியும்படியாக விடத்தைக்கக்கியதுபோலபுகழத்தக்கதாபனாயிருந்தும்,சகலலோகங் கட்கும் அழியாததுயரத்தை யுண்டாக்கினேமேயென்று கிலேசித்து

மனம்புழுங்கிவாடி தமது புத்தியைத் தாமே தேற்றிக்கொண்டு, தம்மைப் பிடியானையாகி கூடிய விபுதையைப்பார்த்து, நீயென்னகுலமென்றுகேட்டுத் தெரிந்துகொண்டு, அவளைத் தனது பதவியைநோக்கிச் செல்லுமாறு விடைகொடுத்துத் தாம் முன்போலவே தவத்திலிருந்தனர். அவ்விபுதையுந் தானினைத்துவந்த காரியங்கைகூடியதென்னுஞ் சந்தோஷத்துடன்சென்று தனதிருக்கையையடைந்தனள். கஜமுகாசுரனும் மற்ற வீரர்களும் தேவர்கள் முதலிய சகல சீவராசிகளையுங் கொன்று தின்றுக்கொண்டு சர்வசங்காரகாலத்தி லெழுகின்ற உருத்திர மூர்த்தியினுடைய கைக்கு இளைப்பாற்றினார்கள் அதனால் சகல லோகங்களினுந் தருமம்-தானம்-ஈகை-அருள்-சீலம்-வேதவொழுக்கம் முதலான எந்தக்கருமங்களு மழிந்துபோய், இலக்குமியானவள் எவ்வுலகங்களினும் வசித்தலன்றித் தாமரைப்பூ வொன்றினையே இடமாகக்கொண்டிருந்தனள். இவ்வாறு அப்பாதகர்கள் உலகமனைத்தையும் கனல்பற்றிய காட்டைப்போல நாசமாக்கிக் கொண்டு இமயகிரியைச்சேர்ந்து அங்கு தவஞ்செய்திருக்கின்ற பெரியோர்களையெல்லாம் உபத்திரவஞ்செய்து யாவரும் இதுதானோ பிரளயகாலமென்று சொல்லும்படியாகத் திரிந்து கொண்டிருந்தார்கள். அப்போதுசுக்கிரனவன், அவர்கட்குபின்னும் மேலானகாரியங்களை உபதேசிக்கும்படியாக ஆலோசித்துச் சொல்லுவானாகித் தானும் நாம்பேசு முன்னமேயென்செய்கின்றானோவென்று பயந்து, கஜமுகாசுரனுக்கெதிரே சென்று, மைந்தனே! நாம் உனது குலத்திற்கு மந்திரியுங் குருவுமாகும். உனது குலத்தை விருத்திசெய்யவேண்டி யிப்போதுயாம் உனக்குமேலான உறுதியைச்சொல்ல வந்தோமென்றனன். அதைக்கஜமுகாசுரன்கேட்டு அவரைப்பணிந்தெழுந்து, சுவாமி! இனி எனக்குச் சொல்லவேண்டியது யாதேனு முண்டாயின், அதனைச்சொல்லியருளவேண்டுமென்று கேட்டனன். அதற்குமேல் சுக்கிரன் சந்தோஷங்கொண்டு, அன்பனே! யானைமுகத்தோடுங்கூடிய வுனக்கும் உனது குலத்திற்கும் தேவேந்திரன் பகைவனாயிருக்கின்றான். அவன் உனது வரலாற்றினைக்கேட்டுச் சகல சேனைகளோடும் வெளிப்படுவனாயின் அப்போது நீ அவனை என்னசெய்யமாட்டுவை? நீயாரிடத்திலும் வரங்கள் முதலானவைகளைப் பெறவில்லை. ஆதலால், வேறொரு காரியத்தில் மனதைச் செலுத்தாமல் இனியேனுஞ் சிவபிரானை நோக்கித் தவஞ்செய். அவருடையகிருபை உனக்குண்டாயின், அப்போதே எல்லாத்தேவர்களும் உனதுஏவலைக்கேட்பார்கள். நீநினைத்த

காரியங்களெல்லாம் நினைத்தவண்ணமே கைகூடும். இதைச்சத்திய மாக நம்பக்கடவையென்று சொல்லினன்.

இவ்வாறு இதமானகாரியங்களைக் கூறிய தனது ஆசிரியனைக்கஜ முகாசுரன் மீட்டும் பணிந்தெழுந்து,பலமுறைதுதிசெய்து,தவத்தின் மீதுண்டான இச்சையினால் உடனே விடைபெற்றுத் தனது தம்பி யர்கள் புடைசூழும்படியாக மகமேருகிரியின் ஓர்பக்கத்திலிருந்து ஆயிரம் வருடஞ் சருகுகளைப் பட்சித்துக்கொண்டும் ஆயிரவருடஞ் சலபானஞ்செய்துகொண்டும், ஆயிரவருடம் யோகாமிர்தம்புசித்துக் கொண்டும், இவ்வாறு நாலாயிரவருடம் அகோரமாகிய தவத்தைச் செய்தனன். அத்தவத்திற்குச் சிவபிரான் கிருபைகூர்ந்து அவனெதி ரிற் பிரத்திட்சமாகி உனக்கு வேண்டியவரங்களைக்கேளென்று திரு வாய்மலர்ந்தனர். உடனேகஜமுகாசுரன் பணிந்தெழுந்து, ஆனந்த பரவசமுற்று, இருகரங்களையுஞ் சிரமேற் கூப்பி, சுவாமி! விண்டு முதலிய உயர்திணைகளினாலும், யானை முதலியஅஃறிணைகளினாலும், அத்திரசத்திரங்கள் முதலிய ஆயுதங்களினாலும்,அடியேன் எக்காலத் தும்அழிவில்லாமலிருந்தும் தேவர்கள் முதலாயினோர் இரவும் பகலு மடியேனை யேவல் கேட்டு நடந்துகொள்ளும்படியாய் அரசாட்சி செய்யவேண்டும். ஒருவேளை சுவாமிகளுடைய கிருபையினால் அடி யேற்கு முடிவுநேருமாயின் அப்போது அடியேன் மேன்மைபெற்றி ருக்கும்படி வரங்கொடுத்தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனன். அவ்வாறே சிவபிரான் அவனுக்கு வரங்களைக்கொடுத்தருளி அந்தர்த் தானமாயினர்.

இப்பால்கஜமுகாசுரன் தனதுதம்பியரோடு அவ்விடத்தினின்று நீங்கத் தனதிருப்பிடத்திற்கு வந்துவிட்டனன். அப்போது அசுரேந் திரனும் சுக்கிரனும் அவனிடத்தில் வந்து கலந்தார்கள். தேவதச்ச னவன் அவ்விடத்தில் சகலவளங்களோடும் ஓர் நகரமுண்டாக்கி அதற்கு மதங்கநகரமென்றுபெயரிட்டுக்கொடுத்தான். அந்நகரத்தில் கஜமுகாசுரனிருந்து திரிலோகங்களினும் கொடுங்கோல் செலுத்தித் தேவர்கள் முதலிய யாவரும் தன்னை வணங்கும்படியாக அரசாட்சி செய்துவந்தனன்.கச்சபநிதி-கற்பநிதி-சங்கநிதி-பதுமநிதி-நந்தநிதி- நீலநிதி-மகாநிதி-மகா பதுமநிதி-முகுந்தநிதி என்கின்ற நவநிதிகளும் அரிசந்தனம்- கற்பகம்-சந்தானம் - பாரிசாதம் - மந்தாரம் என்கின்ற பஞ்சதருக்களும் காமதேனு சிந்தாமணி முதலியனவும் அம்மதங்க நகரத்தையடைந்து பணிசெய்திருந்தன. இந்திரன் முதலிய தேவர்

களும் கிரீடாதிபதிகளான இராஜர்களும் மிகுந்த பயபத்தியுடன் தினந்தோறும் வந்து அவனைப் பணிந்து ஏவல்செய்துகொண்டு எல்லா இறுமாப்புகளையு மொழித்திருந்தார்கள். சுக்கிரனும் அசுரேந்திரனும் அவனுக்கு அமைச்சரானார்கள். பின்னர் கஜமுகாசுரனனவன் தனது குலத்திலும் தேவர் குலத்திலும், நாகர் குலத்திலும், உள்ளமிக்க அழகான ஸ்திரீகள் அநேகரைக் கலியாணஞ் செய்துகொண்டு சகல போக பாக்கியங்களையுங் குறைவற அனுபவித்துத் திரிலோகங்களினுங் கொடுங்கோல் செலுத்திவருகின்ற நாளையில், ஓர்நாள் தன்னைப் பிரதிதினம் பயபத்தியோடு பணியவருகின்ற தேவர்களை அப்பாதகன் பார்த்து, ஓ விண்ணவர்களே! இன்று முதலாக நீங்கள் நம்மைப் பணிய வருகின்றபோதெல்லாம் இரு கரங்களையும் முட்டிப்பிடித்து மூன்றுதரஞ் சிரசில் குட்டிக்கொண்டு பின்னர் அக்கரங்களை மாறிச் செவிகளைப் பிடித்துத் தோப்புகரணம் போடக்கடவீர்கள். இதுவே நீங்கள் நமக்கு இட்டமாகச் செய்யத்தக்க வணக்கமென்று ஆக்கியாபித்தனன். அன்றுமுதல் தேவர்கள் யாவரும் அவ்வாறே செய்துவந்தார்கள். மனதில் எவ்வளவேனும் தயையில்லாமல் தேவர்களை யேவல் செய்வித்து வந்த கஜமுகாசுரனுடைய பிறப்பும், அவனுக்குப் பாக்கியம் வந்த வரலாறும் இதுவாகும். இத்தன்மைத்தான கொடும்பாவியை ஓர் நிமைப் போதில் வென்ற கணபதிமூர்த்தியினுடைய திருவவதார மகிமையைக் கூறிய இச்சரித்திரத்தைப் பிரதிதினம் பாராயணஞ்செய்வோர்கள் சகல அரிஷ்டங்களினின்றும் நீங்கி மெய்ஞ்ஞான சுகத்தை யடைந்து வாழ்வார்கள்.

கணபதி திருவவதாரப் படலம் முற்றிற்று.

பத்தாவது.

மகோற்கட விநாயகர்
திருவவதாரப் படலம்

கணபதியென் றுலகேத்துங் கண்ணுதலா ரவதாரங்
குணமுறக்கேட் டனையன்றே கோதின்மகோற் கடரென்ன
வணவலுறு மையிரண்டா மவதார மிதுவிசைகூர்
குணமலிதேய் வதநெறியிற் கோண்மினுன் முனிவீர்காள்.

ஓ சவுனகாதி முனிவர்களே! விநாயகமூர்த்தியானவர் கணபதி திருவவதாரங்கொண்டு தேவர்களை வருத்திய கஜமுகாசுரனைக் கொன்று விண்டுவினுடைய சாபத்தைத் தீர்த்தருளிய திருவிளையாடலைச் சொன்னோம். இப்பால் மகோற்கடவிநாயகரவதாரங் கொண்டு செய்தருளிய திருவிளையாடலைச் சொல்லுவோங் கேட்பீர்களாக.

தாமரைத் தடாகங்களும், குடிவளப்பமும்,வயற்செழுமையுஞ் சிறந்துவிளங்கியிருக்கின்ற அங்கதேயத்தில், சகல செல்வங்களையும் பெற்றோங்கிய காத்திரமென்னுமோர் பட்டணமுண்டு. அப்பட்டணத்தில் குடிகொண்டிருக்கின்ற அந்தணர்கட்குள், வேத முதலிய சாத்திரங்களை யாராய்ந்துணர்ந்த உள்ளத்தினனாய், போகபாக்கியங்களில் இச்சைவையாது யாகாதிகளைச்செய்கின்றவனாய், இரவுத்திரகேது வென்னும்பெயரினையுடைய ஓர் அந்தணனிருந்தான். அவனுக்குக் கற்பினும் அழகினும்அருந்ததியையும் இரதியையும்நிகர்த்த சாரதை யென்னும் பெயருடைய ஓர் மனைவியிருந்தனள். இவ்விருவர்களும் உடலுமுயிரும்போல வாழ்ந்திருக்கின்றநாளையில், அவர்கட்கு இரட்டைப்பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். உடனே தந்தையாகிய இரவுத்திரகேதுவானவன் அவர்கட்குச் செய்யவேண்டிய கருமங்களைச் செய்து நிறைவேற்றி ஒப்பற்ற கணிதர்களைக் கூவி திதியாதி நிலைகளை யாராய்ந்து, தேவாந்தகனென்றும் நராந்தகனென்றும் நாமகரணஞ் செய்தனன். தாயாகிய சாரதைஅவர்களை ஆட்டியும் ஊட்டியும் அன்போடு வளர்த்துவந்தனள்.

இவ்வாறு இருவரையும் சாரதை பாராட்டிவரும்போது, அப்பிள்ளைகள் நாளுக்குநாள் வளர்பிறையைப்போலத் தொட்டிலில் வளர்ந்து கொண்டிருக்குஞ்சமயத்தில் சின்னாள் விண்ணுலகைப்பகைவர்போல மல்லாந்து ஆகாயத்தைப் பார்த்தும், சின்னாள் பாதலத்தைக் கொள்வார்போலக் கவிழ்ந்து நிலம் பார்த்தும், சின்னாள் அறங்களெல்லாந் தழைத்திருக்கும்படியாக வுட்கார்ந்தும், சின்னாள் மறங்களனைத்தும் வளர்ந்தோங்கும்படியாக வெழுந்தும், சின்னாள் நல்லோர்களுடைய செம்மையெல்லாம் புறங்கொண்டு செல்வதாக நடந்தும், சின்னாள் எங்குஞ் செயிர்விளையாடும்படியாகத் தெருக்களில் விளையாடியுமிருந்தார்கள். இவ்வாறு இவர்கள் மல்லாந்துங், கவிழ்ந்தும், இருந்தும், எழுந்தும், நடந்தும், விளையாடியும் இருக்கின்ற காலத்திற்றானே பாரித்த சரீரத்தையுடையவர்களாகித் தங்களடி

களைப் பெயர்த்துவைக்குந்தோறும் பூமியைத்தாங்கிநின்ற ஆதிசேடன் நெளியவும், தாங்கள் குதித்து விளையாடுந்தோறுந் தங்கள்முடிபட்டு உடுக்களுதிரவுமாக விருந்தார்கள். அவர்கட்கு ஆறும்வயதில் இரவுத்திரகேதுவானவன் உபநயனஞ்செய்வித்து, வேதாகமாதிகளையும் ஓதுவித்தனன். அவர்களும் அவைகளைத் தெளிவுபெற வோதித் தமது தந்தையினும் பதின்மடங்கு அதிகமானார்கள். அக்காலத்தில் ஓர் நாள் நாரதமுனிவர் அவ்விடத்தில்வர அவரை இரவுத்திரகேதுவும் சாரதையும் எதிர்கொண்டழைத்து வந்து, ஓராதனத்திலிருத்திச் சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்தெழுந்து, அளவற்ற தோத்திரங்களைச்செய்து, பற்பல உபசாரவார்த்தைகளைப் பேசி, தமது புத்திரர்களாகிய தேவாந்தகனையும் நராந்தகனையும் அழைத்து, அவர்கள் நாரதமுனிவரைப் பணியச்செய்து, சகல வான்மகோடிகட்கும் நன்மையைவிளைக்க வெழுந்தருளிய கிருபாநிதியே! இப்புத்திரர்கட்குப் பூரணயுளுஞ் செல்வமுங் கிடைக்கும்படியாகத் தேவரீருடைய அமிர்தவாக்கினல் ஆசீர்வதிக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார்கள். அதற்கு அம்முனிபுங்கவர் கிருபைசுரந்து, தம்மைப் பணிந்திருக்கின்ற பிள்ளைகளிருவரையுந் தமது மடித்தலத்திலெடுத்து வைத்துக்கொண்டு உச்சிமோந்து,சரீரமுழுவதுந் தடவி,மீட்டுங் கீழேவிடுத்து அவ்விருவருக்கும் ஸ்நானஞ்செய்வித்து. விதிப்படி தீட்சைபுரிந்து, பஞ்சாக்கர உபதேசஞ்செய்து, அதை செபிக்கவேண்டிய முறைமையினையுங்கூறி, மைந்தர்களே! இன்றுமுதல் இம்மகா மந்திரத்தைச் செபஞ்செய்து வருவீர்களாயின், உங்கட்குச் சிவபிரானுடைய கிருபையினல் யாதொரு தீங்கும் நேராது. சகல சித்திகளுங் கைகூடும். தேவர்களெல்லாம் உங்களைப் பணிவார்களேயன்றி நீங்களவர்களைப் பணியாதிருக்கத்தக்க யோக்கியம் உங்கட்குண்டாகுமென்று அனுக்கிரகஞ்செய்து போயினர். அதற்குமேல் அப்புத்திரர்கள் சகல செல்வங்களையுந் தவஞ்செய்துபெறவேண்டுமென்றுஆலோசித்து, உடனே தாய்தந்தையரைப் பணிந்து விடைபெற்றுப் பலவிருக்கங்கள் மலிந்திருக்கின்ற ஓர்வனத்திற் சென்று அவ்வனத்தினடுவில் ஓர்சோலையும், அச்சோலைமத்தியில் ஓர் தடாகமும், அத்தடாகத்தினருகில் ஓர் சிவாலயமுமிருக்கக்கண்டு, அச்சிவாலயத்தி லெழுந்தருளியிருக்கின்ற சிவலிங்கத்தைப் பூசைசெய்து, ஓர் காற்பெருவிரலை நிலத்திலூன்றி, பஞ்சேந்திரியங்களையுமடக்கி,நான்மருங்கினும்அக்கினியைவளர்த்தி, ஆயிரம்வருடம் ஒருபொழுது அன்னமுண்டு, ஆயிரம்வருடம் தண்டு

களைப்புசித்தும், ஆயிரம்வருடம் கிழங்குகளை யருந்தியும், ஆயிரம்வருடம் இலைகளை மேய்ந்தும், ஆயிரம்வருடம் கனிகளை நுகர்ந்தும், ஆயிரம் வருடம் காய்களைக் கறித்தும், ஆயிரம்வருடம் சருகுகளை அயின்றும், ஆயிரம்வருடம் சலபானஞ்செய்தும், ஆயிரம் வருடம் வாயுபட்சணஞ்செய்தும், ஆயிரம்வருடம் நிராகாரமாயிருந்தும் இவ்வாறு பதினாயிரவருடம் சூரியனைப்பார்த்துக்கொண்டு அருமையான தவம் செய்தார்கள். அத்தவத்திற்கு அருட் கடலாகிய சிவபெருமான் கிருபைசுரந்து அவர்கள் தம்மை யெவ்வாறு தியானித்தார்களோ அவ்வாறே நீலகண்டமும் ஐந்துமுகமும்,பத்துகரங்களும்,பதினைந்து விழிகளும், சடைமுடியில் மூன்றும் பிறைச்சந்திரனும் விளங்கும் படியாக உமாதேவி சமேதராய் இடபவாகனத்தை யூர்ந்துஅளவற்ற சிவகணங்களுந் தேவர்கள்,முனிவர்கள் முதலாயினோரும் புடைசூழ, அவர்களெதிரே பிரத்தியட்சமாயினர். உடனே அவர்கள் கர்த்தனுடைய திருவுருவங்களை தியானித்தவாறே தரிசித்து அடியற்ற பனைபோலச் சாஷ்டாங்கமாக விழுந்தெழுந்து பலமுறை தவஞ் செய்துநின்று இருவிழிகளிலும் ஆனந்தபாஷ்யஞ் சொரிந்து, உடல் முழுவதும் உரோமாஞ்சிதம்பூத்து, நெக்குவிட்டு நெஞ்சமுருகிக் கரங்களைச் சிரமேற் கூப்பி சாமவேதங்களினால் அளவற்ற தோத்திரங்களைச் செய்தார்கள். இவ்வாறு அவர்கள் வரம்பெற்று அன்போடு செய்த துதிகட்குச் சிவபிரான் சந்தோஷித்துத் தமது கிருபா நோக்கத்தா லவர்களைப்பார்த்து, அன்பர்களே! நீங்கள் கருதிய வரங்களைக் கேளுங்களென்று திருவாய்மலர்ந்தனர். அதை அவ்விருவர்களுங் கேட்டு ஆனந்தித்துத் தங்கள் திடசித்தத்தாலும் ஆலோசித்து, சுவாமி! இருவகைப்பொழுதினாலும், இருவகைத் திணையினாலும், இருவகைப் படையினாலும் அடியேங்கள் இறுதியில்லாமலிருக்கவும், பிரமன் விண்டு முதலிய தேவர்கள் அடியேங்களிட்ட பணிகளைச் செய்யும்படியான செல்வமும் கிருபை செய்யவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார்கள். அதற்குச் சிவபிரான் கிருபையோடும் அவர்களைப் பார்த்து, ஓ சிறுவர்களே! விநாயகமூர்த்தியினுடைய திருக்கரத்தாலன்றி ஏனையோரால் உங்கட்கு நிரியாணமில்லையென்று திருவாய்மலர்ந்து அவர்கள் கோரிய மற்றவரங்களையுந் தெய்வப்படையுங் கொடுத்தருளி அந்தர்த்தானமாயினர்.

பின்னர் அவ்விருவர்களும் அளவற்ற மகிழ்ச்சியோடு தங்கள் பட்டணத்திற்குச்சென்று தாய் தந்தையரைப் பணிந்தெழுந்து,

தாங்கள்பெற்றுவந்த வரங்களையெல்லாம் அவர்கட்குக்கூறிச்சிலநாள் ஆசோதையுற்றிருந்து அதற்குமேல் திரிலோகங்களையுமாளவேண்டுமென்று இச்சைகொண்டு, திதிவார நட்சத்திர யோக கரணம் முதலியவைகள் சுபமாயிருக்கின்ற ஓர்நாளை ஆராய்ந்து, அந்நாளில் நித்திய விதிகளைமுடித்து நெய்யுங் கண்ணாடியும் பார்த்து வேதியர்கட்கு அளவற்றதானங்களைக்கொடுத்து, அவ்விருவர்களில் மூத்தவனான தேவாந்தகனானவன் நராந்தகனை யழைத்து, தம்பி! நீ இப்பூவுலகத்தையும் பாதாலலோகத்தையும் உன்வசப்படுத்தி அரசாட்சி செய்துகொண்டிரு. யான் தெய்வலோகமுழுவதும் வசப்படுத்தித் தேவர்களை யெல்லாம் பணிகொள்கின்றேனென்று சொல்லி, அவனிடத்திலுந் தனது தாய்தந்தையரிடத்திலும் விடைபெற்றுச் சிவத்தியானஞ் செய்துகொண்டு, ஆகாயமார்க்கமாகச் சொர்க்க லோகத்திற்குச் சென்று, அமராவதிபட்டணத்திற்குவெளியேயிருக்கின்றகற்பகச்சோலையைக் கையாலுங் காலானுந் தள்ளியுதைத்து அல்லோல கல்லோலப்படுத்தினன். அதைஅங்கிருந்தோர்களிற்சிலர்பயந்தோடிதேவேந்திரனைப் பணிந்தெழுந்து, ஆண்டவனே! இதோ ஓரவுணன்வந்து நமதுகற்பகவனத்தையழிக்கின்றானென்று அறிவித்தார்கள். அதைக்கேட்டலும் இந்திரனுக்கு மிகுந்தகோபமுண்டாகித் தனது சேனைத்தலைவர்களைக் கூவி, நமது கற்பகவனத்தை ஓரவுணன் வந்து அழிக்கின்றானாம். நீங்களிந்நிமிஷத்தில் அங்குசென்று அவ்வவுணனைக் கைப்பிடியாகப் பிடித்துக்கொண்டுவந்து யானையின்காலில் இடறுவிக்கக்கடவீர்களென்று ஆக்கியாபித்தான். அவர்களும் அதற்குடன்பட்டுத் தங்கள் தங்கள் சேனைகளோடு வெளிக்கொண்டு தேவாந்தகனை வளைத்துச்சமர் செய்தார்கள். அப்போதுசிவானுக்கிரகத்தால் மேலான பராக்கிரமத்தினையடைந்திருக்கின்றதேவாந்தகன், அதிககோபங்கொண்டு, யானைக்கூட்டத்துள் ஒண்டிச்சிங்கம் புகுந்ததுபோலத் தேவசேனைகளிற் புகுந்து விமானங்களைத்தூக்கி விமானங்கள் மீதெறிந்தும், இரதங்களைத்தூக்கி இரதங்கள் மீதுவீசியும், யானைகளைத்தூக்கி யானைகள் மீது எற்றியும், குதிரைகளைத்தூக்கிக் குதிரைகளின்மீது விடுத்தும், பதாதிகளைத்தூக்கிப் பதாதிகள்மீது தாக்கியும் இவ்வாறு காலாந்தருத்திரனைப்போல நிமைப்போதில் நால்வகைச்சேனைகளையும் அதப்படுத்தி, அச்சேனைகட்குத் தலைவராக வந்த வீரர்களை யெல்லாங் காலினாலுதைத்தும், கையினாலடித்தும், அனலெழும்பக் கண்களை விழித்தும், பெருமூச்செறிந்தும், ஆர்ப்பரித்தும், நகைத்தும், குனித்

தும், தோள்களைத்தட்டியும், உலாவியும், நிமிர்ந்தும், சின்னபின்னப் படுத்திவிட்டனன்.

இச்சம்பவத்தை இந்திரன் கேள்வியுற்று வடவானலத்தைப் போலக்கொதித்தெழுந்து பின்னும் அளவற்ற சேனைகளோடு தனது அயிராவதத்திலேறித் தேவாந்தகனை நோக்கிச்சென்றனன். அத் தேவாந்தகன் இந்திரனையும் அவன் சேனைகளையும் பார்த்தமாத்திரத் தில் ஓர்மங்கையானவள் ஓராடவனைக்கண்டு வலிதிற்கூடவந்தால் அவ்வாடவனுக்கு எவ்வாறு காமக்கனல் அதிகரிக்குமோ அவ்வாறு அவனுக்குக்கோபக்கன லதிகரித்து மந்திரகிரியை யொத்துப்பாரித் திருக்கின்ற தனதுகொடுமரத்தை இருகைகளும் பொருந்தவளைத்து ஒன்று பத்து நூறுஆயிரம் பதினுயிரமென்னுங் கணக்கினுமதிகமாக அளவற்ற திவ்வியபாணங்களைக் கோடைமழை போலப்பொழிந்து, ஓர் கணப்போதில் இந்திரனுடைய சேனைகளெல்லாங் கொன்றனன். அதை இந்திரன்பார்த்து ஆலகாலம்போலக்கொதித்து, தனது ஐரா வதத்தை விரைவில் முடுக்கிச்சென்று வச்சிராயுதத்தினுல் தேவாந் தகனுடைய மார்பில் இடிபோலப் புடைத்தான். அப்போதவ் வச்சி ராயுதமானது கருங்கற் பாறைமீதறைந்த அல்லிக் கொடியைப் போலப் பொடிப் பொடியாய்ச் சிதறிப் போய்விட்டது. இவ்வாறு வச்சிராயுதஞ் சிதறிப்போகலும், இந்திரனுனவன் தனது அயிராவ தத்தைக் குனித்துக் கொம்பினுல் அவன் மார்பைப் பிளக்கும்படி யாக முடுக்கினுன். அஃது அவ்வாறே குனிந்து தனது மார்புக்கு நேராக வருதலுந் தேவாந்தகன் ஓரறையினுல் அதனுடைய வீறுப் பையடக்கி மற்ருேரறையினுல் இந்திரனுடைய பற்களெல்லாம் பல பல வென்று உதிரும்படியாகக் கன்னத்திலே புடைத்தான்.

உடனே இந்திரன் அவ்வடியைத் தாளமாட்டாமல் கீழே விழுந்து மூர்ச்சையாகிப் பின்னர் தெளிந்தெழுந்து, இனியாம் இங்கு நீடித்திருந்தால் இப்பாதகன் அரைக்கணத்தில் நம்மைக்கொல்லுவா னென்று பயந்து காந்தோடி மகமேருகிரியிலிருக்கின்ற ஓர் குகை யில் ஒளித்துத் தவஞ் செய்து கொண்டிருந்தான். பின்னர் இச்சம்ப வத்தை இந்திராணியும் மற்ற தேவர்களுங் கேட்டுப் பயந்து அவர் களும் அவ்வாறே சென்று அம்மலைக்குகைகளி லொளித்துக்கொண் டார்கள். சொர்க்கலோக மனைத்துங் கலங்கின. அதற்குமேல் தேவாந்தகன் ஜெயபேரிகை யறைவித்து இந்திரனுடைய அயிரா

வதத்திற்றான் ஆரோகணித்து இராஜவீதிகளை வலமாக வந்து சுதன் மத்தியிலிருக்கின்ற சிங்காதனத்தில் ஒற்றைக் குடையின் கீழிருந்து இருமருங்கினும் வெண்சாமரைகள் வீசவும், தேவர்கள் யாவரும் பணிந்து தோத்திரஞ் செய்யவும், அரம்பையர் நடனமாடவுமான கோலத்துடனே கொலுவிருந்து, தேவேந்திரனைப் பார்க்கினும் பதின்மடங்கு அதிகமாக யான் உங்களையெல்லாங் காப்பாற்றுகின்றேன். என்னைச் சத்துருவென்றெண்ணி நீங்கள் நலியவேண்டாம். யாவரும் பழையபடி அவ்வவர்கள் யதாஸ்தானத்தை யடைந்து களித்திருக்கக் கடவீர்களென்று சொர்க்கலோக மெங்குங் களிதூங்கும்படியாகச் சொல்லி முரசறைவித்தான். அதை யாவருந் திண்ணமாக நம்பித் தத்தமிருக்கை யடைந்தார்கள். பின்னர் தேவாந்தகனானவன் அவ்வாறடைந்தவர்க ளிடத்தில் கிருபையும், அடையாதவர்களிடத்தில் கொடுமையும் வழங்கி, முன்னர் யுத்தகளத்தில் உடைந்து சென்ற தேவ சேனைகளையும் மிகவும் வருந்தி வாட்டமுற்றிருக்கின்ற அவ்வவர்கள் மரபினரையும், சில வியவர்களை ஏவி வரவழைத்து அவர்கட்குப் பல ஆதரவுகளையுஞ், சந்தோஷத்தையுஞ் செய்து தனதருகிற் சூழ்ந்திருக்கின்ற அவுணர்களையுங் காத்து, அவ்வவர்கட் கேற்கச் சில அதிகாரங்களைக் கொடுத்து, சிவபிரான் கொடுத்தருளிய மெய்யான வரத்தை விளங்கினவனாய்ப் பின்னர் அவ்விடத்தினின்றும் படையெடுத்து சத்தியலோகத்தையும், வைகுந்தத்தையும் நோக்கிச் சென்றனன். அவன் வரவையும் அவன் பெற்றிருக்கின்ற வரங்களையும் பிரமனும், விண்டுவுமறிந்து நாம் அவனோடு எதிர்த்து யுத்தஞ் செய்வதில் அனுகூலமில்லையென்று நிச்சயித்து அவ்விடங்களினின்றும் ஓடி மறைந்திருந்தார்கள். பின்னர் படையெடுத்துவந்த தேவாந்தகன் அவ்விரண்டு லோகங்களினும் உடையவர்களில்லாமையைக்கண்டு, அவ்விடங்களிலிருந்த பாக்கியங்களை யெல்லாங்கைக்கொண்டு, அவ்வுலகங்களை அவுணர்களாற் பாதுகாத்துவர கட்டளையிட்டு மீட்டுஞ் சுவர்க்கலோகத்திற்கு வந்து அதையே தனக்கு உறைவிடமாகக்கொண்டு, சகல சந்தோஷத்துடன் அரசாட்சி நடாத்தி வந்தனன்.

அவன் தம்பியாகிய நராந்தகனும் பூவுலகத்திலிருக்கின்ற அரசர்களில் எதிர்த்து வந்தவர்களை எமலோகத்திற்சேர்த்துப், பணிந்து வந்தவர்களிடத்தில் பகுதிவாங்கி ஆதரித்து, எல்லா ராச்சியங்களையுங்

தன்வசப்படுத்தித் தன்னோடு சயவுச்சாகத்துடன் குலாவியிருக்கின்ற அவுணர்கட்கெல்லாஞ் சந்தோஷஞ் செய்வித்து, அவர்களை யழைத்துக்கொண்டு நாகலோகத்திற்குச் சென்ருன். அப்போதவ் வவுணர்கள் மாயையினுற் கருடரூபங்கொண்டு அவ்வுலகத்திலிருக்கின்ற நாகர்களையெல்லாம் பிடித்துப்பிடித்து விழுங்கினர்கள். அதை நாகராசனுகிய ஆதிசேடனறிந்து நாம் இவர்களோடெதிர்த்து யுத்தஞ்செய்வது சரியல்லவென்றுதீர்மானித்துத் தனது நகரத்திலுள்ள நாகரத்தினமுதலிய திரவியமெல்லா மெடுத்துக்கொண்டுவந்து நராந்தகனெதிரில் வைத்து வணங்கினன். அத்திரவியங்களை அப்பாதகன் கைக்கொண்டு, தன்னை வணங்கிய ஆதிசேடன்மீது சிறிதுங்கிருபைசெய்யாமல் அவனைச் சிறையில்வைத்து அவனுடைய அரண்மனையினும் மற்றவிடங்களிலுமுள்ள பொருள்களையெல்லாங் கொள்ளையிட்டு, ஓரவுணனுக்கு அவ்வுலகத்தையாளும்படியாக அதிகாரங் கொடுத்து, மீட்டும் பூலோகத்திற்கு வந்து முனிபுங்கவர் முதலாயினோரை தேவர்கட்கு அவிர்ப்பாகந் தரவொட்டாமல் சிறைப்படுத்தி அரசாட்சி செய்துவந்தனன். இவ்விருவர்களுடைய பராக்கிரமத்திற்கு இவர்கள் பிதாவாகிய இரவுத்திரகேது சந்தோஷித்து, தனது குலத்தில் அழகிற் சிறந்திருக்கின்ற பெண்களை விவாகஞ் செய்தனன். பின்னர் அப்பெண்களை அவ்விருவர்களுங் கூடிப் பல கொடுமையான புதல்வர்களைப் பெற்றுச் சகல போக பாக்கியங் களுங் குறைவற வனுபவித்துக்கொண்டு வந்தார்கள்.

இவ்வாறு இராட்ச குலம் மேலிட்டு தேவர் குலம் கீழிட்டுப் போகலும், அதிதியானவள் நாளுக்குநாள் மேலான மகிழ்ச்சி பெற்று வாழ்ந்திருந்தனள். திதியானவள் நாளுக்குநாள் குழைந்து மிகவுந் துயரமடைந்து தனது நாயகராகிய காசிபரைப் பணிந் தெழுந்து இதனை முறையிடுவதாயினள். சுவாமி! தேவரீருடைய கிருபையினல் அடியாளீன்று வைத்த சொர்க்காதிபதியாகிய இந்திரன் முதலாகிய தேவர்களையெல்லாம் தேவாந்தகனென்றும் நராந்தகனென்றுஞ் சொல்லாநின்ற இரண்டவுணர்கள் அளவற்ற துன்பங் களைச்செய்து வருத்துகின்ருர்கள். அவ்வருத்தத்தை அவ்விந்திரன் முதலாகிய தேவர்கள் சகிக்கமாட்டாது பல திசைகளினுமோடிப் பதுங்கியிருக்கின்ருர்கள். அவர்கள் அவிர்ப்பாக முதலியவைகளையுங் கொடுக்காதபடி முனிவர்கள் முதலாயினேரைச் சிறைப்படுத்தியிருக்கின்ருர்கள். சுவாமிகள் திருவுளத்திற்கு யாவுந் தெரிந்திருக்கலாம்.

ஆதலால் தேவரீர் அடியாள்மீது கிருபை சுரந்து அப்பாதகர்களை யழிக்கத்தக்க ஓர் பராக்கிரமமுள்ள புத்திரனை இத்தினமே அடியாட்குத் தரல்வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனள். இவ்வாறு பிரார்த்தித்த அதிதியைக் காசிபர் பார்த்துத் தமக்கு முன்னொரு போது விநாயகமூர்த்தி கொடுத்தருளியிருக்கின்ற வரத்தை யோசித்துப் பெண்ணே! மிக்க பராக்கிரமசாலிகளாகிய தேவாந்தகனும் நராந்தகனும் சிவபிரானை நோக்கித் தவஞ்செய்து ஒருவராலும் அழியாத மேலான வரங்களைப் பெற்றிருக்கின்றார்கள்.

ஆதலால் விபுலருளோடுங்கூடிய ஆன்மாக்களைப் புனிதமாகும்படி பஞ்சகிருத்தியங்களை நடாத்துகின்ற கடவுளாய்ப் பரப்பிரமமென்று சொல்லுகின்ற ஓர் பொருளாய் எக்காலத்துந் தனிமுதலாய் மேலான தத்துவமூர்த்தியாய் அடுத்தோர்கட்கெல்லாம் ஆனந்த பதவியைக்கொடுக்கத்தக்க பசுபதியாயிருக்கின்ற கர்த்தா யாரோ அவரே அல்லல்மிகுந்த துக்கசாகரத்துள் அழுந்திக்கிடக்கின்ற நம்போலிகட்கு அவற்றினின்று நீக்கி மேலான சுகக்கரையிலேற்றி வேண்டிய வரங்களைக் கொடுத்தருளும்படியாகத் தமது வரம்பெற்ற பெருங் கருணையினால் விநாயகரென்று சொல்லப்படுகின்ற ஓர் பெரிய திருநாமத்தைத் தரித்துக்கொண்டு அற்ப வுயிர்களெல்லாம் ஆனந்தத்தை யடையும்படியாய்க் கஜானனமூர்த்தியா யெழுந்தருளியிருக்கின்றார். அத்தன்மைத்தான மேலான மூர்த்தியே நமக்குப் புத்திரனாக அடுத்தாலல்லாமல், உனது சிந்தையுளடங்கியிருக்கின்ற துயரத்தை நீக்கிச் சந்தோஷத்தைக் கொடுப்பவர்களெவ்வுலகினுமில்லை. வேதாகமமுதலியவைகளா லளவிடுதற்கரிய அம்மூர்த்தி நமக்குப் புத்திரனாகவரத்தக்க மார்க்கத்தினையுஞ் சொல்லுவோங் கேள்? அம்மூர்த்தியானவர் தம்மைத் தியானிக்கப்படுவார் தியானிக்கு முன்னம் அவர்கள் உள்ளத்தையே கோயிலாகக்கொண்டு வீற்றருளுகின்ற பெருங் கருணையை யுடையவராதலால், அவருடைய திருவடிகளை மனதில் தியானஞ்செய்து அவரது திருமந்திரத்தையுஞ் செபித்துப் பூசித்தால் உடனே அவர் புத்திரனாக வந்தருளுவார். ஆதலால், இன்றுமுதல் நீ அவ்வாறே செய்துவரக் கடவையென்று சொல்லிப் பிரணவ வல்லபத்தோடு நமோனந்தத்தோடும் பஞ்சாட்சரத்தை யுபதேசஞ்செய்து அதை அநுட்டிக்கத்தக்க முறைமையினையுங் கூறினர். அவையனைத்தையும் அதிதியானவள் மிகுந்த பத்தியோடுங் கேட்டு மிக்க பசியடைந்தோர்க்குத் தேவாமிர்தங் கிடைத்தது

போல மனமகிழ்ந்து முன்னிருந்த துயரங்களை நீங்கித் தனது நாயக ரிடத்தில் விடைபெற்று அவ்விடத்தினின்று நீங்கி ஓர் வனத்திற் சென்று ஐம்பொறிகளையுமடக்கி, ஆகார முதலியவைகளை நீத்து, விநாயகமூர்த்தியினுடைய திருவடிகளை மனதிற்றியானித்து அவரது பஞ்சாக்கர மந்திரத்தை அனுட்டிப்போடு செபஞ்செய்துகொண்டு நூறு வருடந் தவத்திலிருந்தனள். இவ்வாறு சரீரம் முழுவதும் வாட நெடுநாள் தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கிற அதிதியின்மீது விநா யகமூர்த்தி கிருபை சுரந்து கோடி சூரியர்களுங் குருடடையும்படி யான தேஜஸோடு செபமாலிகையும் பத்துத் திருக்கரங்களுங் கொண்டு நுதலிற் கஸ்தூரிப் பொட்டும் சடையில் மூன்றாம்பிறைச் சந்திரனும் விளங்கச் சிங்கவாகனத்தின்மீது பிரத்தியட்சமாயினர். உடனே அதிதியானவள் விழித்தெழுந்து தன் பெண்மையினால் சுவாமியினுடைய பிரகாசத்தைப்பார்க்கப் பயந்து விழித்த விழிகளை மீட்டும் மூடிக்கொண்டு, கர்த்தனே! தேவரீருடைய பிரகாசத்தைப் பார்க்க அடியேனுடைய விழிகள் கூசுகின்றமையால் சாந்தவுரு வோடு காட்சி கொடுத்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனள். அதை விநாயகமூர்த்தி கேட்டு உடனே மிகுந்த மனமகிழ்ச்சியோடு சாந்தரூபமாயினர். பின்னர் அத்திருவுருவினுடைய வனப்புகளை அதிதியானவள் தனது கண்குளிரக் கண்டு மிக்க சந்தோஷத்துடன் பணிந்தெழுந்து, பலமுறை வலம்வந்து, அளவற்ற தோத்திரங்கள் செய்து, இரு கரங்களையுங் கூப்பி எதிர்நின்று, ஓ தயாநிதியே! முனி வர்களையுந் தேவர்களையும் ஒடுக்கி எக்காலத்தும் இழுக்கினைச் செய்துவரும் அரக்கர்களையுந் தைத்தியர்களையுந் துணைக்கொண்டு தேவாந்தகனென்றும் நராந்தகனென்றும் இரண்டவுணர்கள் அர சாட்சி செய்துவருகின்றார்கள். அவர்களைச் சங்கரித்து திரிலோகங் களிலுமுள்ள துன்பங்கள் நீங்கும்படியாகத் தேவரீர் ஒரு புத்திர ராக அவதரித்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனள். அதற்கு முன்னமே அவள் கணவராகிய காசிபருக்கு அருள் சுரந்திருக்கின்ற விநாயகப்பெருமான் அவ்வாறே வருவோமென்று திருவாய்மலர்ந்து தமது திருவுருவைக் கரந்தருளினர். பின்னர் அதிதியானவள், அவ் வனத்தினின்று நீங்கித் தனது கணவரையடைந்து பணிந்தெழுந்து, தனக்கு விநாயகமூர்த்தி கொடுத்தருளிய வரத்தைத் தெரிவித்துப் பிரதிதினம் அளவற்ற மகிழ்ச்சியோடு விநாயகமூர்த்தியைப் பூசை செய்துவந்தனள்.

இவ்வாறு நடந்துவருகின்ற நாளையில், உலகங்களில் தருமநெறிகள் தவறிப்போனமையால் பூமிதேவியானவள் துட்டர்களைச்சுமக்க மாட்டாது துன்பப்பட்டு, மகமேருகிரியை யடைந்து அங்கே பல குகைகளினும் ஒளித்துவாசஞ்செய்கின்ற தேவர்கூட்டத்துள் பிரமதேவனைக்கண்டு பணிந்தெழுந்து, சுவாமி! உலகங்களில் துர்ச்சனர்கள் மிகுத்து தருமநெறிகள் வழுவிப்போனமையால் இனி அடியேன் அத்துர்ச்சனர்களைச் சுமக்கமாட்டேன். தேவரீர் சர்ச்சனர்களையும் அடியேனையுங் காப்பாற்றுவிட்டால் எத்துணைப் போதும் வாழ்ந்திரேன். வீணே துயரப்பட்டு பாதலத்தில் வீழ்ந்து போவேனென்று முறையிட்டனள். அதைப்பிரமன் கேட்டு அவர்கட்கு நீ அஞ்சவேண்டாமென்று திடங்கூறிப் பின்னர், எல்லாத் தேவர்களோடும் விநாயகமூர்த்தியைப் பூசித்துத்தோத்திரஞ்செய்தனர். அப்போது ஆகாயத்தில், "விநாயகமூர்த்தியானவர் துஷ்டநிக்கிரக சிஷ்ட பரிபாலனஞ் செய்யும்பொருட்டு காசிபருக்குப் புத்திரராக அவதரிக்கப்போகின்றனர்" என்று ஒரு வாக்கு உண்டாயது. அதைப் பிரமன் கேட்டு,மீட்டும் பூமிதேவியைப் பார்த்து, அம்மணி! இப்போதுண்டாகிய அசரீரி வாக்கை நீயுங் கேட்டனையன்றோ? ஆதலால், இன்னுஞ் சிறிதுகாலம் அத்துட்டர்களைச் சுமந்துகொண்டிரு! பின்னர் இவ்வளவு துன்பமும் ஒருமிக்க நீங்கும். இனிமேல் யாவருக்கு மின்பமுண்டாகுமென்று சொல்லி அவளுக்கு விடைகொடுத்தனுப்பி முன்போலவே சகல தேவர்களோடும் விநாயகமூர்த்தியினுடைய திருவடிகளை மனதிற் றியானஞ் செய்துகொண்டு தவத்திலிருந்தனன்.

இவ்வாறாக, முன்னர் வரம்பெற்ற நாள்முதல் பிரதிதினமும் விநாயகமூர்த்தியைப் பூசைசெய்யும் நேமத்தினைப் பெற்றிருக்கின்ற அதிதியானவள், ஒருநாள் சுவாமியை மிக்க வுருக்கத்தோடுந் தியானித்துத் தோத்திரஞ் செய்தனள். அப்போது விநாயகக் கடவுள், கிருபை சுரந்து அவ்வதிதிக் கெதிரில் ஆயிரம் முடிகளும், ஆயிரம் நெற்றிகளும், ஆயிரம் முகங்களும், ஆயிரஞ் செவிகளும், ஆயிரம் வாய்களும், ஆயிரம் நாசிகளும், ஆயிரந் தோள்களும், ஆயிரங் கைகளும், ஆயிரந் தொடைகளும், ஆயிரம் அடிகளுங்கொண்டு கைகள்தோறும் ஆயுதங்களும், நெற்றிகள்தோறும் கத்தூரிப் பொட்டுகளும், மார்பிற் சிந்தாமணி மாலை முதலிய அளவற்ற ஆபரணங்களையுந் தரித்து, அளவற்ற சோதிகள் ஒருமிக்க வுதித்தாற்போலச்

சிங்கவாகனத்தின்மீது பிரத்தியட்சமாயினர். உடனே அதிதியான வள் பணிந்தெழுந்து பலமுறை வலம் வந்து இரு கைகளையுங் கூப்பி எதிர்நின்று, உள்ளமுருகும்படியாக அளவற்ற தோத்திரங்களைச் செய்து, அவ்வவர்கள், கோரின பயன்களை அங்கைநெல்லிக்கனிபோல அருளிச்செய்ய வல்ல வள்ளலே! முன்னர் அடியேன் துயர் நீங்கு மாறு சுவாமிகள் வரங்கொடுத்தபடி இப்போது முடித்தருளவேண்டு மென்று பிரார்த்தித்தனள். அதை விநாயகமூர்த்தி கேட்டு யாம் உனக்கு முன்னர் கொடுத்த வரத்தை முடிக்கும்படியாகவே இப் போது திருக்கோலத்தோடு வந்தனமென்று திருவாய்மலர்ந்தனர். அதற்கு அதிதியானவள் மீட்டுமவரைப் பணிந்தெழுந்து, சுவாமி! இத்தன்மைத்தான பெரிய வடிவத்தோடு அடியேற்குப் புத்திரனாக வந்தால், அடியேன் தேவரீரை எவ்வாறு காத்திலேந்தி எவ்வாறு வளர்க்கவல்லேன். இவ்வடிவம் உலகத்தார்க்கும் இசைவாயிராத தால், எல்லாரைப் போலத் தேவரீரை அடியேன் கைகளிலேந்திக் குளிப்பாட்டி முலைப்பாலூட்டி வளர்க்கும்படியாக மிருதுவான குழந்தை வடிவாகி வந்து துட்டசிந்தையுடைய அசுர குலம் நாச மாகும்படி வளர்ந்தருள வேண்டுமென்று பிராத்தித்தனள். அதற்கு விநாயகமூர்த்தியானவர் அவ்வாறே அதிதியினுடைய ஆசையை நிறைவேற்றும்படியாக திருவுளங்கொண்டு உடனே அன்று பிறந்த குழந்தையைப் போல வடிவங்கொண்டு தமது பவளம் போன்ற திரு வாயினைத் திறந்து அழுதனர். அவ்வழுகையோசை வெளிப்பட்ட மாத்திரத்தில் உலர்ந்திருந்த விருட்சங்க ளெல்லாந் தளிர்த்தது. மலடிகளெல்லாங் கருப்பமடைந்தார்கள். எங்கு மந்தமாருதம் வீசி யது. ஆகாயமெல்லாம் மறுவின்றி விளங்கியது. வேள்வித் தழல்க ளனைத்தும் வலஞ்சுழித்தெழுந்தன. சகல தீர்த்தங்களுந் தெளி வடைந்தன. தேவர்கட்கெல்லாம் வலது தோளும் வலது கண்ணுந் துடித்தன. அசுரர்கட்கெல்லாம் இடது தோளும் இடது கண்ணுந் துடித்தன. இத்தியாதி உற்பாதங்க்ள் எங்கணு முண்டாகும்படி தனக்கு எதிரில் வாய்விட்டழுதிருக்கின்ற குழந்தையை எல்லாத் தேவர்கட்கும் நற்றாயென்று சொல்லும்படியான அதிதியானவள் ஒன்பது மாதமுஞ் சுமந்து பெற்றவளைப்போல அதிக ஆசையோடும் மகிழ்ச்சியோடுங் கைகளிலேந்தித்தனது தனங்களிலே விம்மி நின்று சுரந்தபாலை ஊட்டினள். அவ்வற்புதத்தை மேலான தவங்களையுடைய காசிபரானவர் அதிக மகிழ்ச்சியோடுங் கண்டு தமது புத்திரர்க்குச்

சாதகன்மாதிகளை வேதாகம விதிப்படி நிறைவேற்றி, மகோற்கட ரென்று நாமகரணஞ் செய்தனர். சுவாமியும் நாளுக்கு நாள் பால சந்திரனைப் போல வளர்ந்து வந்தனர்.

இவ்வாறு அரிபிரமேந்திராதியரும் அறிதற்கரிய விநாயகமூர்த்தியானவர் மகோற்கடரென்னுந் திருநாமங்கொண்டு வளர்ந்து வருகின்ற இரண்டாமாதத்தில், இவ்வற்புத சேதியை வசிட்டர், வாமதேவர் முதலிய முனிபுங்கவர்கள் நாரதமுனிவர் சொல்லக்கேட்டு, அப்போதே பரத்தையடைந்தவர்போல மேலான மகிழ்ச்சிகொண்டு சுவாமியைத் தரிசிக்கவந்தார்கள். அவர்களைக் காசிபர் எதிர்கொண்டழைத்து வந்து சந்தோஷமாய்க் கலந்து, ஒருவர்க்கொருவர் க்ஷேமாதிசயங்களை விசாரித்துக்கொண்டு, பின்னர் யாவரும் வந்து மகோற்கட மூர்த்தியைக் கண்குளிரத் தரிசித்துப் பணிந்திருந்தார்கள். அப்போது வசிட்டமுனிவர் காசிபரைப் பார்த்துத் திரிமூர்த்திகளாலும் பெறுதற்கரிய பேற்றினை எளிதிலடைந்த தவசீலரே! இக்குழந்தையினுடைய அவயவமானது முப்பத்திரண்டு இலக்கணங்களையும் வாய்ந்திருக்கின்றது. ஆதலால், இஃது மலரகிதமான மூர்த்தியேயன்றி மலசகிதமாயிருக்கின்ற நம்மிலொன்றன்று. இத்தன்மைத்தான மேலான மூர்த்தியானது, அசுரர்குலங்களை வேரோடுங் களையவும், தேவர்குலங்களையும் முனிவர்கூட்டங்களையுமாதரித்து, உலகங்களில் வேதாகம நெறிகளை நிலைநிறுத்தவும், தேவரீரும் தேவரீருடைய பத்தினியாருஞ் செய்த தபோபலத்தினால் உங்கட்குப் புத்திரராகத் திருவவதாரஞ் செய்திருக்கின்றது. இப்போது திரிலோகங்களினுங் கொடுங்கோலைச் செலுத்தி வருகின்ற தேவாந்தகனும் நராந்தகனும், இப்புதல்வரைச் சத்துருவென்றறிந்து இருவருக்குப் பலவிடர்களைப் புரிவார்கள். ஆனால் இவர், உலகங்களிலுள்ள சகலவிடர்களையுந் தீர்த்து ஆதரிக்கவல்ல மூர்த்தியாதலால், ஓர் இடரும் இவரை யணுகாது. ஆயினும் லோகசவரட்சணை நிமித்தம் நீங்களிருக்கவேண்டிய சாக்கிரதையிற் பிழையாமலிருக்க வேண்டுமென்று சொல்லினர். அதற்குமேல் காசிபரானவர் வந்த முனிவர்கட்கெல்லாம் விருந்தூட்டிச் சந்தோஷமடைந்தனர். பின்னர் அம்முனிவர்களெல்லாம் காசிபரிடத்தில் மிக்கஅன்போடு விடைபெற்று அவ்வவர்களுடைய ஆசிரமத்தை யடைந்தார்கள்.

இப்பால் மகோற்கடமூர்த்திக்கு வயதொன்றுருகு முன்னமே நராந்தகனிருந்து அரசாட்சி செய்துவருகின்ற பட்டணத்திலே

இரத்த மழை பொழிந்து ஆகாயமுழுவதுங் கறுத்து வால்நட்சத்திர முதலிய கற்பங்கள் தோன்றி நின்றன. அதன்மீது நராந்தகன் கணிதர்களைக் கூவி இப்போது கண்டிருக்கின்ற வுற்பாதங்களுக்கு இனி நடக்கப்போகின்றது யாதென்று வினவினன். அதற்கவர்கள் கணித சாஸ்திரங்களிற் சோதித்தறிந்து நராந்தகனைப் பார்த்து, ஓ மண்டலேஸ்வரா! தேவரீர் கேட்டவாறே சோதித் தறிந்தனம். ஆயினும் உள்ள காரியத்தை விளம்புவோமென்றால் தேவரீருக்குக் கோபமுண்டாகுமே யென்று அடியேங்கள் மனம் பயமடைகின்றதென்று சொன்னார்கள். அதை நராந்தகன் கேட்டு, கணிதர்களே! நீங்கள் பயப்பட வேண்டியதில்லை. நடந்திருக்கின்ற உற்பாதங்கட்கு நீங்கள் சாத்திரங்களில் யாது கண்டீர்களோ அதனை யொளிக்காமற் சொல்லுங்களென்று பரிவாய்ச் சொல்லினன். அதற்குமேல் அச்சோதிடர்கள் பயம் நீங்கி, ஓ ராஜாதிராஜனே! உள்ளவிதத்தையே யாங்கள் சொல்லக் கேட்டருளுக! அஃது யாதெனில், காசிப முனிவரும் அதிதியுந் தவஞ்செய்ய அவர்களிடத்தில் நம்மையெல்லாம் பணிசெய்யும்படி ஓர் பிள்ளை பிறந்து வளர்ந்து வருகின்றது. இந்த ஏது தப்பாமல் அழிவு காட்டு மென்பதற்கு அந்த வுற்பாதங்களெல்லாம் இவ்விடத்தில் உண்டாயின வென்று சொன்னார்கள். அதை நராந்தகன் கேட்டு, மிகுந்த ஆலோசனைகளிற் றலைப்பட்டவனாகி, ஐயோ! இவ்வேதுவுக்கினி யென்னசெய்வோம்! சிறு குழந்தையைச் சென்று கொல்வது நமது பராக்கிரமத்திற்குச் சரியல்லவே! அவ்வாறு செய்வோமாயின் நமது பாக்கியங்களெல்லாம் பாழாகுமே யென்று பலவாறு சிந்தித்து மீட்டும் ஓர் உபாயத்தை யெண்ணி, விரசை யென்னும் பெயரினையுடைய ஒ ரவுண மாதைக் கூவி, நீ இங்கிமிடத்திற் சென்று நமக்குத் துன்பஞ் செய்ய உதித்திருக்கின்ற குழந்தையைக் கொன்று வரக்கடவை யென்று அனுப்பினன். உடனே அவ்விரசையானவள் கருத்த நிறமும், நெருப்பை யொத்த கண்களும், சிவந்த மயிரும், பத்து யோசனை விசாலம் உயர்ந்திருக்கின்ற சரீரமும், யானைத் தந்தங்களைப் போல நீண்ட கோரைப்பற்களும் விளங்கியிருக்கின்ற தனது வடிவத்தை மறைத்து, ஓர் பிராமண ஸ்திரீயைப் போல வடிவங் கொண்டு காசிபருடைய ஆசிரமத்திற் சென்றனள். அப்போது காசிபர் ஸ்நானஞ் செய்யச் சென்றிருந்தனர். அதிதியானவள் விநாயக பூஜை செய்து கொண்டிருந்தனள். ஏனைய சிடர் முதலாயினோர் வேறு வேறு பணிகளில் பிரவேசித்

திருந்தார்கள். இச்சமயத்தில் அப்பாதகி உள்ளே நுழைந்து மகோற்கடமூர்த்தி தனியாயிருக்கக் கண்டு அவரை யெடுத்து வாயிலிட்டு விழுங்கித் திரும்பினள். அப்போது அவள் வயிற்றுளடங்கிய மகோற்கடமூர்த்தியானவர் அங்கிருந்தபடியே தமது நுதல் விழியைச் சிறிது திறந்தனர். உடனே அவ்விரசை வயிற்றில் வடவாமுகாக்கினியைப்போல அழலுண்டாகி அதிக தாகங்கொண்டு அங்கிருக்கின்ற தடாக முதலியவைகளிலுள்ள சலங்களையெல்லாம் வறண்டு போகும்படியாகப் பானஞ்செய்தனள். அவ்வாறு பானஞ்செய்தும் அத்தாகந் தணியாமையால் பின்னரவள் ஆகாய கங்கையைப் பானஞ்செய்ய நினைத்து மேலெழும்பினள். அப்போது கருணாநிதியாகிய மகோற்கட மூர்த்தியாவனர் இனி எங்குபோகின்றனையென்று தமது சிறிய காற்பெருவிரலினாலூன்றினர். அம்மாத்திரத்தில் திரிலோகங்களையும் வாய்மடுக்கவல்ல அப்பாதகியானவள், முன்னொருபோது இராவணனாலெடுக்கப்பட்ட கைலாயவரையானது சிவபிரானுடைய திருவடிகளாலூன்றப் பதைப்புற விருந்தாற்போல அசைவற்றுப் பூமியிலே வீழ்ந்தாள். உடனே இடையிற் சர்ப்பக் கச்சினை வீக்கிய எம்பெருமானானவர், அவளை நிலத்தில் விழவமுத்திய தமது காற் பெருவிரல் நகத்தினாலேயே அவள் வயிற்றை உதிரப்பிரவாகமுண்டாகும்படியாய்ப் பிளந்து தம்மை விழுங்கிய மதயானையை வெளிப்படத்தோன்றிய தமது பிதாவைப்போல வெளிக்கொண்டனர். அப்போது முன்னர் பூசை செய்துகொண்டிருந்த அதிதியானவள், அப்பூசையினை நிறைவேற்றித் தனது புதல்வனை எடுக்கவந்து காணாதவளாகித் தானுந் தனது தலைவரும் மிகுந்த துயரமடைந்து அளவற்ற காடுகளிலும் வெளிகளிலுந் தேடிச்சென்று, பின்னர் அப்பாதகியினுடைய மார்பில் தமது குமாரர் பதிந்திருப்பதைக் கண்டு பயந்து, முன்னும் பின்னும் பார்த்து, மிகுந்த ஆனந்தங்கொண்டு, உடனே நின்மல மூர்த்தியாகிய குழந்தையை யெடுத்துச் சென்று திருமேனி முழுவதுந் தோய்ந்திருக்கிற உதிரங்களையெல்லாம்கழுவிக் குளிப்பாட்டி நீராஞ்சனம் முதலிய சாந்திகளைச் செய்து பாலூட்டினள்.

கேட்டீர்களோ சவுனகாதி முனிவர்களே! விரசையென்னும் அந்த ராட்சசியானவள் மிகவுங் கொடுமையையுடையவளாயினும், சுவாமியைக் கொல்லுமாறு வாய்மடுத்தாளாயினும் அவள் அவருடைய திருவுருவைக் கண்ணாரக் காணவுந் தீண்டவுங் கிடைக்கப்

பெற்றதினாலே அப்போதே அவள் மலபாசங்களினின்று நீங்கி மோக்ஷ சாம்பிராச்சியத்தை யடைந்தனள். இவள் இறந்துபோன மையை நராந்தகன் கேள்விப்பட்டு, மிகவும் ஆச்சரியங்கொண்டு, மீட்டும் மகோற்கட மூர்த்திக்கு இரண்டாவது வயதாகுங் காலத்து, உதத்தனென்றுந் துந்துபியென்றும் பெயரினையுடைய இரண்டவுணர்களைக் கூவியனுப்பினான். அவ்விருவர்களுங் கிளிப்பிள்ளை வடிவங்கொண்டு காசிபருடைய ஆசிரமத்தில் வந்து மரங்களின் மீதிருக்கிறதும், முற்றங்களிலிறங்குகிறதும், வெய்யலிற் காயவைத் திருக்கின்ற தானியங்களைக் கொறிக்கின்றதுமாகச் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அதை அதிதி மடியின் மீதிலிருந்து முலைப் பாலுண்டருளுகின்ற மகோற்கடமூர்த்தி கண்டு, இக்கபடர்களைக் கொல்லவேண்டுமென்று திருவுளங்கொண்டு, தமது தாயினுடைய முகத்தைப் பார்த்து, அம்மா! இக்கிளிப்பிள்ளைகளை யெனக்குப் பிடித்துக்கொடுவென்று கேட்டனர். அதற்கு அதிதியானவள் என் செல்வனே! பறக்கின்ற குருவி யென் கையில் அகப்படுமாவென்று மறுத்தனள். உடனே மகோற்கட மூர்த்தியானவர் அதிதியினுடைய மடியினின்றுங் குதித்தெழுந்து ஆகாயத்திலே பருந்து வடிவங்கொண்டு பறந்து தம்மைக் கண்டோடுகின்ற அக்கிள்ளைகளிரண்டையுந் துறத்திப்பிடித்து சிறகுகளையெல்லாம் பறித்தெறிந்து, மூக்கினாலும் நகங்களினாலும் உடல்களைப் பிளந்து பூமியில்விழ உதறித் தாம் முன்போலவே குழந்தை வடிவாகித் தாய் மடியில் வந்து பாலுண்டருளினர். அதை அதிதி கண்டு, இவர் தந்தையாகிய சிவபிரான் முன்னொருபோது கிளிப்பரிபூட்டிய இரதத்தினையுடைய மன்மதனை இமைப்போதில் நீறாக்கினரெனில், இப்போதிவர் இக் கிளிப்பிள்ளைகளைக் கொன்றதோ ஒரு புகழென்று துதிசெய்தனள். காசிபர் அவருக்குப் பூதசாந்திசெய்து சந்தோஷமுற்றிருந்தனர். கிளிப்பிள்ளை வடிவங்கொண்டுவந்த அவ்விரண்டவுணர்களும் மிகவும் கொடியராய் மறைநெறிகளிற் பிறழ்ந்தவர்களாயிருக்கினும், அவர்கள் எம்பெருமானாற்றுக்கப்பட்டு இறந்தமையால், பழய பந்தங்களை யெல்லாம் விடுத்து ஆனந்தசாகரத்திற் படிந்தார்கள்.

இப்பால் மகோற்கட மூர்த்திக்கு மூன்றாவது வயதாகலும் தந்தையாகிய காசிபர் அவருக்கு சவுளச் சடங்கினை வேதாகம முறைப்படி நிறைவேற்றினர். பின்னர் ஒருநாள் விதிபாதம்வர, அத்தினத்தில் அதிதியானவள் தனது புத்திரனை யெடுத்துக்

கொண்டு அடுத்தாற்போலிருக்கின்ற ஓர் பொழிலினுள்ள தாமரை முதலியவைகள் மலிந்திருக்கின்ற சோமவதியென்னுந் தடாகத்தை நோக்கிச்சென்று, அத்தடாகக் கரையில் லோகநாயகராகிய மகோற்கட மூர்த்தியைவிடுத்து, அத்தீர்த்தத்துளிறங்கி ஸ்நானஞ்செய்து கொண்டிருந்தனள். அப்போது சுவாமியும் அதிதி காணுதபடி அத்தீர்த்தத்திலிறங்கினர். மழலைமொழியுங் குறுநடையுமுள்ள அவரைப் பத்து யோசனைப்பிரமானமானவடிவோடு அத்தடாகத்தி லிருக்கின்ற ஓர் முதலையானது எடுத்துக்கொண்டுபோய்விட்டது. அதை அத்தடாகக் கரையிலிருந்தோர்கள் கண்டு பதைபதைத்து ஐயையோவென்று இரங்கி வாடினார்கள். அப்போது அதிதியான வள் அச்சம்பவத்தைக் கேட்டுத் திடுக்குற்று வாயளவு தீர்த்தத்தி லிறங்கிப் பார்த்து அப்பாலிறங்கக்கூடாமல் மயங்கித் துயரமுற் றனள். அந்தவேளையில் சில மாணுக்கர்கள் தற்செயலாய் வந்து அச்சம்பவத்தினைக் கேட்டு மிக்க துணிவோடு அத்தீர்த்தத்திலிறங்கி நீந்திச் சென்றார்கள். அவர்களை அம்முதலையானது நெருங்கவொட் டாமற் சீறிச் சுவாமியை வாயிற் கவ்விய படி மேலெழும்பி விழிகளில் அனற்பொறிகளை யிறைத்து இடம் வலமாகச் சுழன்று திரிந்து, மீட்டும் அடியிற் சென்றொளித்தது. அப்பால் அச்சீடர்கள் மேலே வந்து அதற்குமுன்னமே அத்தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து சென்று தமதாசிரமத்தில் செபஞ் செய்துகொண்டிருக்கின்ற காசிபருக்கு அறிவிக்குமாறு விரைந்தோடினர். அச்சமயத்தில் மகோற்கட மூர்த்தியானவர் அம்முதலையின் முதுகிலாரோகணித்து, அத்தடா கத்திலிறங்கியிருக்கின்ற பறவைகளெல்லாம் பறந்தோடவுந் தாமரை முதலிய் புட்பவினங்கள் துவளவும், நாற்கரைகளிலும் அலைகள் புரண்டோடவுமாக அல்லோல கல்லோலப்படுத்தி மேலெழும்பி மரக்கலத்தை யோட்டி விளையாடுவதுபோலச் சிறிதுநேரம் குறும் பாய் விளையாடல் செய்திருந்தனர். அப்போது அதிதியானவள் தமது குமாரனை முன்னர் துன்பத்தோடு பார்த்த கண்ணினால் பின்னர் இன்பத்தோடு பார்த்து இரு காங்களையுமேந்தி நின்று, அப்பா, என் சாமியே! என் கண்மணியே! இத்திருவிளையாடல் போ தும். இனி விரைவில் அம்முதலையைச் சங்கரித்து வந்தருள்கவென்று வேண்டினள். அவ்வேண்டுகோளுக்கு மகோற்கட மூர்த்தி கிருபை சுரந்து தாமேறி நடத்துகின்ற அம்முதலையைக் கரைமீதேற்றினர். அஃது கரைமீதேறிய மாத்திரத்தில் உயிர்விட்டிறந்தது. உடனே

அதனுடலினின்று ஓர் திவ்விய புருடன் வெளிப்பட்டுவந்து மகோற்கட மூர்த்தியைப் பலமுறை பணிந்தெழுந்து, இரு கரங்களையுஞ் சிரமேற் கூப்பி நின்று இதனைப் பேசுவதாயினன். கர்த்தனே! அடியேன் முன்னர் கந்தருவர்கட்கெல்லாம் அரசன். அடியேன் பெயரைச் சித்திரனென்று சொல்லுவார்கள். ஒரு தினம் அடியேன் ஓர் விவாகத்தை முடிக்கத் தொடங்கினேன். அவ்விவாகத்திற்குப் பிருகு முனிவர் வந்தனர். அவர் வந்தவேளையில் தேவர் முதலாயினோர் வந்து கூடியிருந்த கலியாண மண்டபத்தில் அக்கலியாண விவகாரங்களிலே அடியேன் ஞாபகம் வைத்திருந்தமையால் அம் முனிவரை எதிர்கொண்டழைத்து வந்து வந்தன முதலிய வழிபாடுகளைச் செய்யாமலிருந்தேன்.

அதற்கு அம்முனிபுங்கவர் கோபங்கொண்டு நீ விவாக சம்பிரமத்தில் மூழ்கி வந்த பெரியோர்களுக்கு வணக்கஞ் செய்யாமலிருந்தனை. ஆதலால், இனி நீ தடாகத்திலே முதலையாக முழுகிக்கொண்டிருக்கக் கடவையென்று சபித்தனர். பின்னரடியேன் பயந்து அவர் திருவடித்தாமரைகளையே பணிந்தெழுந்து, சுவாமி! அடியேன் அறிவின்மையாற் செய்த குற்றத்தைப் பொறுத்துத் தேவரீரிட்ட சாபத்தை நிவர்த்தி செய்தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தேன். அதற்கப் புண்ணியமூர்த்தி கிருபை சுரந்து, ஒ கந்தருவ ராஜனே! இனி விநாயகக் கடவுள் துஷ்ட ஜன நிக்கிரகஞ் செய்யும்பொருட்டு காசிபருக்குப் புத்திரராக அவதரிக்கப் போகின்றனர். அம்மேலான கடவுளுடைய திருக்கரம் பட்ட மாத்திரத்தில் உன்னை இச்சாபம் விட்டு நீங்குமென்று திருவாய்மலர்ந்து எழுந்தருளினர். அவ்வாறே பாவியான அடியேற்கு இத்தினந் தேவரீருடைய கிருபாகட்டாட்சங் கிடைத்தது. இதுகாறும் இத்தடாகத்தில் அடியேன் முதலையாகவிருந்து மலர் பறிக்கவும், ஸ்நானஞ் செய்யவும் வருகின்ற பேர்களுக்கெல்லாந் துன்பத்தை விளைவித்துக் கொண்டிருந்தேன். இத்தன்மைத்தான கொடியவனை இப்போது கரையேற்றி இன்பத்தைக் கொடுத்ததற்கு என்ன கைம்மாறு செய்யவல்லேனென்று துதிசெய்தனன். அச்சமயத்தில் மகோற்கடமூர்த்தியினுடைய கிருபையினுல் ஆகாய மார்க்கத்திலிருந்து ஓர் தெய்வ விமான மிறங்கியது. அதை அச்சித்திரன் பார்த்து மீட்டும் மகோற்கடமூர்த்தியைப் பணிந்தெழுந்து, ஒ சகல லோக நாயகனே! ஒ தத்துவப் பொருளே! ஒ மூலகாரணக் கடவுளே! அடியேன் யெல்லாவிதத்திலும் கடைத்

தேறுமாறு கடாட்சம் வைத்தருளிய கிருபாமூர்த்தியே யென்று அளவற்ற தோத்திரங்களைச் செய்து, சுவாமியினிடத்தில் விடை பெற்று விமானத்தின் மீதேறி ஆகாய மார்க்கமாகச் சென்றனன்.

அதற்கு மேல் மகோற்கடமூர்த்திக்கு நாலாவது வயது வந்தது. அப்போது கயிலாயத்திலே சிவபிரானைத் தரிசித்து யாழ் வாசிக்கச் செல்லுகின்ற ஆகா-ஊகூ-தும்புரு என்னும் மூன்று கந்தருவர்கள் காசிபருடைய ஆசிரமத்திற்கு வந்தார்கள். அவர்களைக் காசிபர் எதிர்கொண்டழைத்து வந்து பல உபசாரங்களைச் செய்து, ஒருவர்க்கொருவர் க்ஷேமலாபங்களை விசாரித்துப் பின்னர் நீங்கள் விருந்துண்டு போக வேண்டுமென்று வேண்டினர். அதற்கம்மூவரு மிசைந்து தடாகத்திற் சென்று ஸ்நானஞ் செய்து வந்து புட்பஞ் சந்தனம் முதலிய திரவியங்களைச் சேகரித்து தாங்கள் பிரதி தினம் பூஜித்து வருகின்ற விநாயகர், சிவபெருமான், உமாதேவி, விண்டு, சூரியன் என்கிற ஐந்து விக்கிரகங்களையும் ஓர் பொற்பலகையின் மீதிருத்தித் தியானஞ் செய்துகொண்டிருந்தார்கள். அவ்வேளையில் சில முனிச்சிறுர்களோடும் விளையாடல் செய்திருந்த பராபரப் பொருளாகிய மகோற்கடமூர்த்தியானவர் அவ்விளையாட்டினின்றும் வந்து அவர்கள் வைத்து பூசித்திருந்த ஐந்து மூர்த்திகளையும் பார்த்து அவைகள் மறைந்து போகும்படியாக ஓர் திருவிளையாடல் செய்தனர். பின்னரவர்கள் தங்கள் தியானங்களினின்றும்நீங்கி மற்றப்பூசனைகளையும் நிறைவேற்றித் தொடங்கும்போது தாங்களெதிரில் வைத்திருந்த விக்கிரகங்களைக் காணுதவர்களாகி மதிமயங்கிக் காசிபரையழைத்து, சுவாமி! அடியேங்கள் ஆன்மார்த்தமாகப் பூஜிக்கின்ற ஐந்து விக்கிரகங்களையும் தியானஞ் செய்கின்றபோது இப்பொற்பீடத்தினின்றும் யாரோ திருடிக்கொண்டு போய்விட்டார்கள். இனி அடியேங்களுயிரை மாய்க்கிறேமென்று சொன்னார்கள். அதைக் காசிபர் கேட்டவுடன் மிக்க துயரமடைந்து விருந்தாக வந்தவர்கள் பூஜித்துப் போஜனஞ் செய்து போவதற்குமுன் அவர்கட்கு இவ்வித துன்பமுண்டானது நமது தீவினையே யென்று மாழ்கி தம்மிடத்தில் பணி செய்திருக்கின்ற சீடர்களையெல்லாம் கூவி இவர்கள் பூஜித்திருந்த விக்கிரகங்களை யாரேனு மெடுத்திருந்தால் விரைவிற் கொண்டு வந்து கொடுத்துவிடக்கடவீர்கள். கொடாது வைத்திருப்பீர்களாயின் இந்நிமிடத்தில் உங்களை நீறுக்கி விடுகின்றேனென்று கோபித்துச் சொல்லினர். அதற்கு அச்சீடர்கள் பயந்து காசிபரைப் பணிந்

தெழுந்து, சுவாமி! தேவரீருடைய பெருங்கருணையினால் நன்மையே செய்து கடைத்தேற வேண்டுமென்று அடுத்திருக்கின்ற அடியேங்கள் அயலாருடைய பொருள்களைத் திருடுவோமோ? ஆனால் தேவரீர் கிருபை செய்து சுவாமிகளுடைய குமாரரைக் கேட்டருள வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். அதற்குக் காசிபரிசைந்து அவரை நீங்களே விரைவில் அழைத்து வாருங்களென்று கட்டளையிட்டனர். உடனே அவர்கள் மகோற்கடமூர்த்தியைத் தேடிச் சென்று எங்குங் காணாமல் ஔபாசனஞ் செய்கின்ற அறைவீட்டிலே திருமேனி முழுவதுந் திருவெண்ணீறணிந்த கோலத்தோடு விளையாடல்செய்திருக்கக்கண்டு, பெரிய வேதங்களானு மறியப்படாத மகோற்கடமூர்த்தியைப் பேரிட்டழைத்து வந்து பிதாவின் முன்னே விட்டார்கள். அப்பிதாவாகிய காசிபரும் உலக முறைப்படி கையிலோர் பிரம்பினையேந்தி கோபங் கொண்டவரைப் போல எதிர் நோக்கிப் பிள்ளாய்! இங்கு வந்த இம்மூவரும் பூசனை செய்திருந்த சிவலிங்க முதலான மூர்த்திகளை நீயே கவர்ந்து கொண்டு போயினை. ஆயினும் அவைகளை எங்கே யொளித்து வைத்தனை? சொல்லுக வென்று கேட்டனர். அதற்கு மகோற்கடப் பிள்ளையார் திருநகை செய்து தமது வாயினை நன்றாகத் திறந்துகாட்டி அவைகளை இங்கேதான் ஒளித்து வைத்திருக்கிறேனென்று திருவாய்மலர்ந்தனர். இவ்வாறு திறந்து காட்டிய வாயினின்று உமா பரமேஸ்வரருடனே கயிலாயமும், விண்டுவுடனே வைகுந்தமும், பிரமனுடனே சத்தியலோகமும், இந்திரனுடனே அமராபதியும், அவுணர், நாயகர், இயக்கர், மனிதர் என்னுமிவர்களுடனே அவ்வவர்கள் வசிக்கின்ற எண்ணிறந்த பதிகளும், அளவற்ற நதிகளும், அளவற்ற வனங்களும், அளவற்ற மலைகளும், அளவற்ற சமுத்திரங்களும், புஷ்பங்கள் மலிந்த அளவற்ற நந்தவனங்களும், பறவைகளுலாவுகின்ற அளவற்ற நிலங்களும், பதினாலு லோகங்களும், அஷ்டதிக்குப்பாலகர்களும் இன்னும் அளவற்ற பதார்த்தங்களும் வெளிப்படக் காசிபமுனிவர் கண்டனர். மனம்நொந்திருந்த ஆகா, ஊகூ, தம்புருவென்னும் மூவரும் அவ்வற்புதத்தைக் கண்டு அளவில்லாத ஆச்சரியமாகி, மகோற்கடமூர்த்தியினுடைய திருவடிகளிலே விழுந்து நமஸ்கரித்து பரிமள மிகுந்த புட்ப முதலானவைகளைக் கொண்டு பூஜித்து நின்றனர். அதற்குக் கருணாகரமூர்த்தியாகிய மகோற்கடர் மனமகிழ்ந்து அக்கந்தருவர் சந்தோஷிக்கும்படியாக அவர்கள் ஐந்து மூர்த்திகளைத் தமது திருமேனியினின்றும் எடுத்து அவர்கள் கையில் கொடுத்தருளினர்.

அதற்குமேல் அம்மூவரும் சுவாமியை நோக்கிக் கர்த்தனே! சகல லோகங்களேயுந் திருவாயினின்றுங் காட்டியருளிய தேவரீரை அடியேங்கள் அறிவின்மைமிகுந்த புத்தியினலே குழந்தையென்று நினைத்தோம். அக்குற்றத்தைத் தேவரீர் பொறுத்தருள வேண்டுமென்று அளவற்ற தோத்திரங்கள் செய்து தத்தம் பூஜனைகளைக் குறைவற நிறைவேற்றிப் பழம் நழுவிப் பாலில் வீழ்ந்தா லொத்த பான்மையராய்க் காசிபரை யடைந்து,மிகுந்த பேருவகையோடும் விருந்துண்டு சிலநேரங் கேண்மை பாராட்டிப் பின்னர் விடை பெற்றுக் கயிலாயகிரிக்குப் போய்விட்டனர்.

அதற்குமேல் சகல லோக நாயகராகிய மகோற்கடமூர்த்திக்கு ஐந்தாவது வயதாக, அப்போது காசிபர் தமது புத்திரர்களாகிய தேவர், இராக்கதர் முதலான யாவரையும் வரவழைத்துப் பிள்ளையாருக்கு வேதாக விதிப்படி உபநயன கலியாணத்தையும் முடிப்பதாயினர். அங்கு வந்திருந்த முனிவர்கள் யாவரும் பிள்ளையார் மீது மந்திராட்சதையைத் தூவினர்கள். அச்சமயத்தில் மகோற்கடமூர்த்தியைக் கொல்லும்படி நராந்தகனல் அனுப்பிய இராக்கதர்களில் பெரிதான சரீரமும் விண்டுவாதியோரும் நடுங்கத்தக்க வன்றொழிலும், மேலான பராக்கிரமமும் உள்ள பிங்களன்-விகிர்தன்-சபலன்-விசாலன்-பிங்காட்சன் என்னும் பெயர்களைப் படைத்த ஐந்து பேர் தங்கள் ரூபத்தை மறைத்து முனிவர்கள் போல விபூதி உருத்திராக்கந்தரித்துக் கைகளிற் றண்டு கமண்டலங்களைத் தாங்கிக்கொண்டு வந்து, அட்சதைகளில் அஸ்திரங்களை ஆவாகனஞ் செய்து தாங்களு முனிவர்களைப் போலவே சுவாமியின் மீது அட்சதை தூவினர்கள். அவ்வட்சதைகளில் ஆவாகனஞ் செய்திருந்த தேவாஸ்திரங்களெல்லாம் உடனே தத்தம் ரூபங்களோடு வெளிப்பட்டு சுவாமியின் மீது விழுவதற்கஞ்சி யாவருங் காணும்படியாக அவருடைய திருவடிகளில் வீழ்ந்து பணிந்தன. அப்போது கைதவர்க்குக் கைதவராகிய மகோற்கடமூர்த்தியானவர் அவைகளைத் தமது திருக்கரத்தி லேந்தி பொய்வேடங் கொண்டு வந்த அந்த ஐந்து இராக்கதர் கண் மீதும் வேறே ஐந்தரிசிகளை யெடுத்துத் தூவினர். உடனே அவ்வைந்தும் அஸ்திரங்களாகப் பாய்ந்து அதிக பராக்கிரமத்தோடு பலே போலப் பாரித்திருக்கின்ற அவ்வைந்திராக்கதர்களையுஞ் சங்கரித்தன.

அவ்வற்புதத்தைக் கண்ட யாவரும் சுவாமியை வேதாகமங்களினலே அளவற்ற தோத்திரங்களைச் செய்தனர். அதற்குமேல்

உபநயனத்திற்குரிய சடங்குகளெல்லாங் குறைவறச் செய்து நிறைவேறின. பின்னர் தேவர்களெல்லாமோரிடத்திற் கூடி சகல புவன கர்த்தாவாகிய மகோற்கடப்பிள்ளையாருக்குக் கிடையாத பொருள் எவ்வுலகங்களிலுமில்லையாயினும் யாமெல்லாங் கடைத்தேறும்படியான சில உபசாரங்களைச் செய்வோமென்று ஆலோசித்து யாவருஞ் சிவபெருமானைப் பணிந்து நின்றார்கள். அக்குறிப்பைச் சிவபிரானறிந்து பினாகம், திரிசூலம், உடுக்கை, மழு, சடை, மதி என்னுமிவைகளை மகோற்கடப்பிள்ளையாருக்குக் கொடுத்து சடையில் கங்கையைத் தரித்து விருபாக்கன், பரசுபாணி, பாலசந்திரன் என்னும் பெயர்களையுங் கொடுத்தனர். அதற்குமேல் உமாதேவியார் சிங்கவாகனங் கொடுத்து சிங்கவாகனரென்று பெயரிட்டு துட்டர்களையெல்லாஞ் சங்கரிக்கக்கடவை என்று ஆசீர்வாதஞ் செய்து, மீட்டுமொரு வாளாயுதத்தைக் கொடுத்து கட்கதரரென்னும் மற்றொரு பெயரையுங் கொடுத்தனர். இப்பால் பிரமன் தனது அடையாளமாக நவரத்னமயமாயிருக்கின்ற ஒரு கமண்டலமும், ஒரு திவ்விய பரிமளத்தோடு மிருக்கின்ற ஒரு தாமரைப்பூவும் மகோற்கடமூர்த்தியினுடைய திருக்கரத்திற் கொடுத்துப் பிரமபதியென்னும் பெயரிட்டுப் பணிந்தனன். விண்டுவானவர், திவ்வியமான ஓர் பீதாம்பரமும் சக்கராயுதமும் வைத்து விஷ்ணுபதி யென்னும் பெயரிட்டுப் பணிந்தனர். பிரகற்பதிதேவர், ஓர் இரத்தின பாலிகையை வைத்துப் பாதனென்னும் பெயரிட்டுப் பணிந்து காசிபருக்கும் பாரளந்தாரென்று ஓர் பெயரிட்டனர். வருணதேவன் ஓர் பாசத்தை வைத்து சர்வப்பிரியதேவரென்னும் பெயரிட்டுப் பணிந்தனன். சமுத்திராசன், பிராமணவடிவங்கொண்டு வந்து ஓர் முத்துமாலையை திருவடிக்கீழ் வைத்து மாலாதரனென்னும் பெயரிட்டுப் பணிந்தனன். ஆதிசேடன் தானே ஒரு படுக்கை மெத்தையாகி மகோற்கட மூர்த்தியைத்தாங்கிப் பணிராசவாசனெனும் பெயரிட்டுப்பணிந்தனன். யமதருமராசன், ஓர்தண்டாயுதத்தை வைத்து தண்டாதரரென்னும் பெயரிட்டுப் பணிந்தனன். அக்கினிதேவன், நுதற்கண்ணை மறைத்துவந்த மகோற்கடப்பிள்ளையாருக்கு யாவையும் நீற்றவல்ல ஓர் சத்தியைக் கொடுத்து தனஞ்செயனென்னும்பெயரிட்டுப் பணிந்தனன். வாயுதேவன் மிகுந்த வலுமையைக் கொடுத்துப் பிரபஞ்சனென்னுமோர் பெயரிட்டுப் பணிந்தனன். இவ்வாறு அடைக்கலம்புகுந்த தேவர்களெல்லாம் மனம், வாக்கு

காயமென்னும் மூன்றினோடு படைக்கல முதலியவைகளைப் பத்தி பூர்வமாகக் கொடுத்துப் பணிந்துநிற்க, மகோற்கடப்பிள்ளையார் யாவருமானந்தமெய்தும்படி அப்படை முதலியவைகளை மிக்க மகிழ்வோடு மேற்றுக்கொண்டு அவ்வவர்கட்குச் செய்யத்தக்க அனுக்கிரகங்களையுஞ் செய்தருளினர்.

இப்பால் இந்திரனானவன் மகோற்கடமூர்த்தியினுடைய திரு விளையாட்டினாலோ, மற்றெதினாலோ தான்மாத்திரம் மதிமயக்குற்ற வனாய் எல்லாத்தேவர்கட்கும்அரசனாகவிருக்கின்ற என்னை யாவரும் வணங்கவேண்டுவதேயல்லாமல் யாரொருத்தரையும் வணங்கேன். சகல வெள்ளங்களுந் தாழும்படியான சமுத்திரமானது ஓர் சிறிய குட்டை நீரையுமிச்சிப்பதோ? எல்லா மிருகங்களும் பணிந்து போகத்தக்க இராசகண்டீரவமானது அற்பமான புல்லையும் இச் சிக்குமா? என்றிவ்வாறு மூடத்தனமாகப் பேசி அதிக கர்வத்தோடு நின்றனன். அப்படி நிற்பவனைக் காசிபமுனிவர் புத்திர வாஞ்சையி னாற் பார்த்து, ஓ சுவர்க்கலோக வரசனே! முன்னர் உனது அரசை நடக்கவொட்டாமற் செய்த சத்துருக்களுடைய யுத்தத்திலே நீ தோற்று இப்போது யாவுமிழந்திருக்கின்றனை. இனியேனும் உனது போகபாக்கியங்களைப் பெற்று உனது அரசையும், வீரத்தையும் நீ கையேற்றுக்கொள்ள நினைத்தாயில்லை. தறுகண்ணர்களாகிய தேவாந் தகனையும் நராந்தகனையுஞ் சங்கரித்து, மூவுலகங்களையும் பாது காத்து, எங்கும் வேதாகம நெறிகளை நிலைநாட்டி, உன்னையுங் காத் தருளும்பொருட்டு சர்வ வல்லமையுள்ள ஈச்சுரனே இங்கு சிறு பிள்ளையாகத் திருவவதாரஞ் செய்திருக்கின்றதை அறிந்திலையே! அவர் இதுகாறுஞ் செய்தருளிய திருவிளையாடல்களைச் சிறிதும் அறிந்திலைபோலும்! ஐயோ! எனதையன் திருவவதாரஞ் செய்தருளி ஓராண்டாவதற்கு முன் விரசையென்னும் அரக்கியைச் சங்கரித்த தனர். இரண்டாவதாண்டில் உதத்தன்-துந்துபியென்னு மிரண் டசுரர்களைச் சங்கரித்தனர். மூன்றாவதாண்டில் சித்திரனென்னுங் கந்தருவனுக்குச் சாபந்தீர்த்தருளினர். நான்காமாண்டில் ஆகா முதலிய மூன்று கந்தருவர்கட்கு அவர்கள் பூசித்து வந்த பஞ்ச மூர்த்தங்களை மறைத்து மீட்டுந் தமது திருமேனியினின்றுங் கொடுத்தனர்.

இப்போது நடந்துவருகிற ஐந்தாமாண்டில் பஞ்சவடிவாய் வந்த ஐந்தசுரர்களை யாவருங் கண்டதிசயிக்கும்படி சங்கரித்தனர். அவ்

வற்புதத்தை நீயும் பார்த்தனே. தற்காலத்தில் சிறுபிள்ளையாயிருக் கிறவர்களுடைய சிறிய விளையாட்டுகள் இவ்வாறுனல், பிற்காலத் தில் இவர் பெரியவரான பின்பு செய்யப்போகின்ற பெரிய விளை யாட்டுகளை யாவராலறியக்கூடும்? மைந்தனே! இனியேனும் சுகத் தினைப் பெறக் கோரி, நீயும் அவரைப் பக்தியோடு பூசனை செய் யென்று சொல்லினர். தனது தந்தையாகிய காசிபர் இவ்வளவு கூறி யும் இந்திரன் அவைகளை ஒப்புக்கொள்ளாமல் சுவாமியைச் சோதிப் பான்போல வாயுதேவனைக் கூவி, நீ உனது பராக்கிரமத்தோடுஞ் சென்று மகோற்கடமூர்த்தியை அசைத்துவருவாயென்றேவினன். உடனே வாயுதேவன் சுவாமியினுடைய பெருமையினை யறிந்தா னுயினும் அதனை இந்திரனுக்கு மறிவிப்பான்போல முண்டி மேலெழும்பிச் சண்டமாருதமாய்ச் சுழன்று தாக்கி, யுகாந்த காலமோவென்று அஷ்டதிசைகளிலுள்ளோரெல்லாம் நடுங்கும்படி தனது பராக்கிரமமெல்லாந் தோன்ற வீசினன். அவ்வீசலினல் அண்டப்பித்திகளிடிந்தன. சமுத்திரங்களுடைந்துபோயின. பர்வ தங்கள் யாவும் பொடியாயின. மரங்கள் யாவும் முறிபட்டு வீழ்ந் தன. தேவலோக முழுவதும் பூவுலகம்போலப் புழுதி மூடிக் கொண்டது. அனந்த சீவகோடிகள் இறந்துபோயின. இவ்வாறு மகோற்கடப்பிள்ளையார்மீது வீசிய காற்றினலே சகல லோகங்களும் இவ்வண்ணமா யலையும்போது, தேவாந்தகனும் நராந்தகனுங் கோபங்கொண்டு நமக்குப் பயந்து ஒடுங்கிக்கிடந்த வாயுதேவனுக்கு இவ்வளவு அதிகாரங் கொடுத்தவர்கள் யாரென்று ஒற்றர்களைக் கூவி விசாரித்துவரக் கட்டளையிட்டனர்.

அவர்கள் அக்கட்டளையின்படி சென்று விசாரித்து வருமுன் னம் அக்காரியங்களை முன்னமே அறிந்திருக்கின்ற சில வொற்றர் கள் அவ்வவுணராசர்களெதிரில் ஓடிவந்து, ஆண்டவர்களே! நமது பகைவனுகிய காசிபனை வெல்லும்படியாக இந்திரனுடைய உத்தர வின்பேரில் வாயுதேவன் தனது வலியெல்லாங்கொண்டு வீசுகின்ற னன். இனி அக்காசிபன் முதலாயினோர் எவ்வாறுவார்களோ அறிந்திலேம். அவன் வீசுகின்ற சண்டவேகத்தினல் தேவர்க ளெல்லாந் திகைத்து நடுங்குகின்றுர்களென்றனர். அதைத் தேவாந் தகனும் நராந்தகனுங் கேட்டுச் சந்தோஷமடைந்தனர். இவ்வாறு வாயுதேவன் தனது வலியனைத்தையுங் கொண்டு சகல விருட்சங் களும் ஆகாயத்திற் பஞ்சுபோற் பறந்தலைய வீசியும், மகோற்கட

மூர்த்தியினுடைய திருமேனியில் ஒருரோமமேனும் அசையவில்லே. அதன்மீது இந்திரன் அக்கினிதேவனைக் கூவி, நீயும் வாயுவோடு சென்று உனது வலிமையைக்காட்டக் கடவையென்று கட்டளை யிட்டனன். உடனே வாயுதேவனோடு அக்கினிதேவனும் சண்ட மாருதமும் வடவாக்கினியுமாகக் கலந்து சர்வசங்கார காலத்திற் பஞ்சபூத பௌதிகாத்மகமாயுள்ள சகங்களை யெல்லாம் பஸ்பஞ் செய்வதுபோலத் தகித்துவருவதினால், சத்தசமுத்திரங்களுஞ் சல மின்றி வற்றிப்போயின. சகல லோகங்களும் அக்கினிச்சுவாலை யால் வாடிப்போயின. இவ்வதிசயத்தை மகோற்கடப்பிள்ளையார் கண்டு சிறிது புன்னகை செய்தனர். அப்புன்னகையை அக்கினி தேவன் தாளமாட்டாது மூர்ச்சையாயினன். அதற்கு மேல் மகோற்கடமூர்த்தியானவர் இந்திரன் கொண்டிருக்கின்ற அறி வின்மையை நீக்கத் திருவுளங்கொண்டு, ஓர் விசுவரூபமெடுத்து அனந்த முடிகளும், அனந்த சிரங்களும், அனந்த முகங்களும், அனந்த விழிகளும், அனந்த செவிகளும், அனந்த வாய்களும், அனந்த புயங்களும், அனந்த கரங்களும், அனந்த விரல்களும், அனந்த மார்புகளும், அனந்த வயிறுகளுமாகி ஏனைய அவயவங் களும் அனந்தவனந்தமாய் விளங்க சகலமுந்தாமாகி நின்றனர். அப் படி நின்றபோது அவருடைய திருவடிகளெல்லாங் கீழேழுலோகங் கட்குமப்பாற் போயிறங்கின. அவருடைய செவிகளெல்லாம் அஷ்ட குலாசலங்கட்கு மப்பாற்போய் விளங்கின. அவருடைய மயிர்க் கால்கடோறும் அளவற்ற அண்டங்கள் தொங்கின. அநேகஞ் சூரி யர்கள் ஏககாலத்தி லுதயமானாற்போல அவருடைய திருமேனி களில் ஓர் சோதி உண்டாயது. அச்சோதியில் அன்ந்த விஷ்ணுக் கள், அனந்த பிரமாக்கள், அனந்த இந்திரர்கள், அனந்த தேவர்கள், அனந்த முனிவர்கள், அனந்த விஞ்சையர்கள் மற்றுமுண்டான பேர்களும் அனந்தானந்தமாகத் தனித்தனியே விளங்கிச் சேவித் திருந்தனர். இவ்வாறு சகல புவனகர்த்தராகிய மகோற்கடமூர்த்தி யெடுத்திருக்கின்ற விசுவரூபத்தைக் கர்வங்கொண்டிருந்த இந்திரன் பார்த்து மிகவும் பிரமைகொண்டு, சுவாமியினுடைய மயிர்க்கால் களிற்றொங்குகின்ற அளவற்ற அண்டங்களில் ஓரண்டத்துள் நுழைந்து, அதற்குள்ளே ஈரேழுபதினாலுலோகங்களும், விண்டு, பிரமன், இந்திரன் முதலான தேவர்களும், ஏனைய சீவராசிகளும், ஆலம்விரைகள்போலவும், பனங்கொட்டைகள்போலவும் அனேக

வனேகமாக விருக்கக்கண்டு, தனக்கு நேர்ந்திருந்த மதிமயக்கத்தையுங் கர்வத்தையுமொழித்து நல்லறிவு உதித்து அங்கிருந்து வெளிவருவதற்கு எத்தனங்கொண்டான். அவ்வாறு வெளிவருவதற்குச் சக்தியில்லாமற் றிகைத்து அங்கிருந்த வண்ணமே மகோற்கட மூர்த்தியினுடைய திருவடிகளை மனதிற்றியானித்து மிகுந்த பத்தியோடு துதிசெய்வதாயினன்.

தினம்தினம்வை யகமிறைஞ்சத் திகழ்தேவ தேவநின்னை
யனந்தசத் திமமென்றும் விசுவாத்து மானரேன்று மனந்தானந்த
மனந்தூய வடியார்க்கு மாறாது வழங்குமோரு வள்ளலென்று
மினந்தூய்மை யில்லாத சிறியேனு மிப்பொழுதிங் கறிந்தேனேந்தாய்.

விச்சுவந் தியரேன்றுங் கணேசரேன்றும் விச்சுவமா மீசரேன்றும்
விச்சுவா திகரேன்றும் பரேசரேன்றும் விச்சுவா தீதரேன்றும்
நிச்சலுநித் தியரேன்று நிகழ்ச்சி தானந்த சொரூப ரேன்றும்
முச்சகநா யகரேன்றுமீசரேன்று முனையடியேன்முழுப்பக்கண்டேன்.

சர்வவியா பகரேன்றுஞ் சுகதுக்கஞ் சர்வருக்குந் தருவா ரேன்றுஞ்
சர்வவித்தை களுக்குமா கரமென்றுஞ் சருவான்ம சொரூபரேன்றுஞ்
சர்வபொருட் களுக்குமிருப்பிடமென்றுந் தகுசர்வே சானரேன்றுஞ்
சர்வான்ம ஞானத்தி லாபாச ரேன்றுமுனைச் சரணஞ் சார்ந்தேன்.

ஐந்தொழிற்கா ரணரேன்றுங் காரணுதீதரேன்று மரன்மால் வேதன்
றந்தலைவ ரேன்றுந்தா பரசங்க யத்தினிச்சை தன்னை நாடி
நந்தலுற வழங்குமோரு நாதரேன்றும் விஞ்ஞான சொரூபரேன்றும்
புந்தியுரை கடந்தபூ ரணரேன்று மறிந்துன்னைப் புகழாநின்றேன்.

இவ்வாறு தோத்திரஞ்செய்து, ஓ பராபர வஸ்துவே! முன்னர் அடியேனுடைய பேதமைப் புத்தியினாற் றேவரீரைச் சிறுபிள்ளையென்று நினைத்த பெருங் குற்றத்தைப் பொறுத்தருளி, அடியேனிடத்தில் தேவரீருடைய திருவருட் பார்வை வழங்கி, அடியேனை வெளியில் விடுத்து, முன்போலத் தேவரீருடைய சாந்த ரூப தரிசனந் தந்தருளவேண்டுமென்று பணிந்து பிரார்த்தித்தனன். அதற்கு மகோற்கடப் பிள்ளையார் மகிழ்சுரந்து, அவனை வெளியிலே விடுத்துத் தாம் முன்போலவே பிள்ளைப் பருவத்தினராகியிருந்தனர். அதற்குமேல் தேவர்கள் புட்பவருடஞ் சொரிய, ஆகாயத்தில் பஞ்ச வாத்தியங்களும் முழங்க, தேவரம்பைகள் நாட்டியஞ்செய்ய, கந்தரு

வர்கள் கானம்பாட, முனிவர்கள் வேதமோத, இவ்வித வைபவங் களோடு இந்திரனுவன் மகோற்கட மூர்த்தியை அளவற்ற சிறப்பி னேடும் பூசனைசெய்து, சுவாமிக்கு எக்காலத்தும் திருவடிப் பணி செய்திருப்பதற்கு இரண்டு தெய்வ ஸ்திரீகளை வைத்து, கற்பக விருட்சமும், அங்குசமும், வச்சிராயுதமும் பிள்ளையாருடைய திரு வடிகளில் வைத்து விநாயகரென்னுந் திருநாமமிட்டுத் தோத்திரஞ் செய்தனன். மகோற்கடப் பிள்ளையார் மீட்டுந் தேவேந்திரனிடத் தில் கிருபையுற்று சத்துருக்களுடைய யுத்தத்திற்கு இடையாத பராக்கிரமத்தை அவனுக்கனுக்கிரகஞ் செய்து, அவன் சொன்ன தோத்திரங்களை யாவர் துதிசெய்தாலும் அவர்கட்குச் சகல சம்பத் துகளும் அளிப்போமென்று வரமுங் கொடுத்து விடைகொடுத்தனர். பின்னர் தேவேந்திரன், அவ்விடையை முடிமேற்கொண்டு, மீட்டும் பலமுறை பணிந்தெழுந்து மகமேருகிரியை நோக்கிச் சென்றனன். மற்றைத் தேவர் முதலிய யாவரும் சுவாமியைப் பனிந்து விடை பெற்றுத் தத்தமிருக்கையை யடைந்தார்கள்.

அதற்குமேல் மகோற்கட மூர்த்திக்கு ஆறுவது வயதாகுங் காலத்தில், தாமே தமது சுயேச்சையினல் சகல லோகங்களிலும் விளையாடும்படித் திருவுளங்கொண்டு அங்குசம், பரசு, பாசம், கமண்டலம், தண்டாயுதம், தாமரைப்பூ, மான்றோல், பீதாம்பரம், முத்துமாலை, மூன்றும்பிறைச் சந்திரன், கஸ்தூரிப் பொட்டு, தருப் பையென்னு மிவைகளெல்லாம் பிரகாசிக்கும்படி தரித்துக்கொண்டு சிங்கவாகனமூர்ந்து, ஒருநாள் விண்டுலோகத்திற்கும், ஒருநாள் பிரம லோகத்திற்கும், ஒருநாள் சொர்க்க லோகத்திற்கும், ஒருநாள் நாக லோகத்திற்கும், ஒருநாள் அஷ்ட திசைகளுக்கும், ஒருநாள் மூவுல கங்களுக்கும், ஒருநாள் வனங்களுக்கும், ஒருநாள் மலைகளுக்கும், ஒருநாள் சமுத்திரங்களுக்கும், ஒருநாள் தீவுகளுக்குமாகச் சென்று விளையாடல் செய்திருக்கின்ற நாட்களில், ஒருநாள் காசிப முனி வருக்குச் சீடனுகிய நராந்தகனுக்குப் பிரிய வசனங்களைக் கூறிக் கொண்டு காசியிலே அரசாட்சி செய்பவனுய் ஓரரசனிருந்தான். அவன் தனது புத்திரனுக்கு விவாகஞ்செய்ய நினைத்துப் புரோகிதத் தொழிலுக்கு காசிபரை யழைத்துக்கொண்டு போகும்படி தானே சுதாவாய் அவராசிரமத்திற்கு வந்து அவரைத் தீர்க்கதண்டஞ் செய்தனன். அவ்வரசனைக் காசிப முனிவர் புத்திர வாஞ்சையோடும் பரிந்தெடுத்து, ஓராதனந் தந்திருக்கச்செய்து, அன்பனே! நீ வந்த

காரியம் யாதென்று வினவினர். அதற்குக் காசி ராசன் அஞ்சலி யஸ்தனாய், சுவாமி! அடியேன் குமாரனுக்கு விவாகஞ்செய்யுமாறு எத்தனித்திருக்கின்றேன். அவ்விவாகம் சுவாமிகளெழுந்தருளாது நிறைவேறுவதன்று. அடியேன் சுவாமிகளை யழைத்துச்செல்லத்தக்க புனிதனல்லேனாயினும் அக்காரியத்தை வந்து நிறைவேற்றிவைப்பது சுவாமிகளுடைய பெருங் கடமை யென்றான். அதற்குக் காசிபர் கிருபையுற்று, அரசனே! யாம் சாதுர்மாசிய விரதமாரம்பித்தோ மாதலால் யாம் வருவதற்கொவ்வாது. நமது குமாரனாகிய மகோற் கடன் அக்காரியத்தைச் சிறப்பெய்த நடத்த வல்லவனென்று சொல்லி, உடனே மகோற்கட மூர்த்தியை யழைத்து, அப்பனே! இவன் காசிதேசத்தரசன். இவன் உன்னைப் பணியும்படி வந்தனன். இவனே உனக்குச் சீடனாகும். ஆதலால், இவன் மனதிற்குமகிழ்ச்சி, யுண்டாகும்படி உனது காட்சியைக் கொடுத்து, இவனோடுகூட நகரத்திற்குச் சென்று, இவனுடைய புத்திரனுக்கு விவாகஞ்செய்து முடித்து, மீட்டும் இவ்விடத்திற்கு வரவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டனர். அதற்கு மகோற்கட மூர்த்தியானவர் இனி வருங் காரியங்களை யாலோசித்து அதற்கிசைந்தனர். பின்னர் காசி ராஜன் தனது ஆசிரியரிடத்தில் விருந்துண்டு, மிக்க மனமகிழ்ச்சியோடு விடைகொண்டு அவரது பத்தினியாகிய அதிதியிருக்குமிடத்திற் சென்று பணிந்தனன். அவ்வதிதி அவனைப் பார்த்து, அரசனே! இம்மகோற்கடனோ சிறுவன். இவன் ஒன்றையுந் தேறாமல் துடுக் காய்ச்செய்யத் துணிவன். சிறிதும் பயமறியாதவன். இவனால் அனந்த இடையூறுகளும் உற்பாதங்களும் உண்டாகும். ஆதலால், அவைகட்கெல்லாம் நீ காப்பாற்றி இப்போது நீ எவ்வித வாஞ்சை யினாலழைத்துக்கொண்டு போகின்றனையோ அவ்வாஞ்சையோடு மீட்டு மிவ்விடத்திற் கொண்டுவந்து சேர்க்கவேண்டுமென்று கட்டளை யிட்டு, சுவாமியைத் தனது கரத்தினாற் பிடித்துவந்து அவ்வரசன் கையிலொப்பிவித்தனள்.

கேட்டீர்களோ சவுனகாதி முனிவர்களே! அரிபிரமேந்திராதிய ராலும் அரிய வேதங்களாலு மறிதற்கரிய பராபர வஸ்துவாயிருக் கின்ற மகோற்கடமூர்த்தியை அதிதியானவள் தனது அருமைத் திருக்கரத்தினாற் பிடித்துக் காசிராஜனிடத்தி லொப்புவிக்க, இனி முத்தி வீட்டைத் தனக்குக் காணியாட்சியாகக் கொள்ள வல்லோ னாகிய அவ்வரசன் மிகுந்த உவகையோடும் எமது கர்த்தரைப்

பணிந்து கைப்பற்றினனென்றால் இவர்கள் பூர்வத்திற் செய்திருக்கின்ற தவத்தின் பெருமையினை யார் அளவிட்டுரைக்க வல்லவர்கள்.

இப்பால் காசிராஜன் மகோற்கடமூர்த்தியைப் பணிந்தெழுந்து, அவரை அளவற்ற தோத்திரங்களோடும் வரிசைகளோடும் இரதத்திலேற்றித் தானுமேறித் தனது காசிநகரை நோக்கிச் செலுத்தினன். அவ்வாறு செலுத்தப்பட்ட இரதமானது கண்டக பர்வதத்திற்குச் சமீபத்தில் வர, அப்பர்வதச் சாரலில் பதினாயிரம் வருடமாய்ப் புகையை ஆகாரமாகப் புசித்துக்கொண்டு இரௌத்திர கேதுவுக்கு இளையவனும் தேவாந்தகனுக்கும், நராந்தகனுக்குந் தகப்பனுமான தூமாட்சனென்னும் பெயரையுடைய ஓரவுணன் மகாவல்லமையுள்ள ஓராயுதம் பெற வேண்டி சூரியனை நோக்கித் தவஞ்செய்திருந்தனன். அவன் தவத்தின் முடிவுநாளுங் காசிராஜன் அவ்விடத்தைச் சமீபித்த நாளும் ஒன்றாய் நேர்ந்ததால் அத்தினம் அவ்வேளையில் சூரியனானவன் தனது லோகத்திலிருந்த வண்ணம் அவன் தவத்தினுக் கிரங்கி ஓராயுத மனுப்பினன். அவ்வாயுதமானது ஆகாயமெல்லாம் அளவற்ற ஜோதியை வீசிக்கொண்டு பூமியை நோக்கிவர, அதை மகோற்கடமூர்த்தி பார்த்து அதன் வல்லபத்தை யாமறிவோ மென்று நினைத்துச் சரேலென்று இரதத்தினின்றும் ஆகாயத்திற் பாய்ந்து சர்ப்பத்தைக் கருடன் பிடிப்பதுபோல அவ்வாயுதத்தைத் தனது கரத்தாற் பற்றி, மீட்டும் இரதத்தில் வந்திருந்து சூரியனை நோக்கித் தவஞ் செய்துகொண்டிருக்கின்ற அந்த தூமாட்சன் மீது ஏவினர். அது அவர் திருக்கரத்தினின்றும் வெளிப்பட்ட மாத்திரத்தில் அதிக வல்லபத்தோடுஞ் சென்று தீயராயினோர் செய்யுந் தவமானது உடனே அவருக்குத் தீமையை விளைவிக்குமென்று சொல்லும் மேலோர் வாக்கியம் போல, அப்பாதகனுடைய தலையை அறுத்துக் கீழே தள்ளியது. அவனுடைய சரீரமானது ஐந்நூறு பனை விசாலத்திற்கு விழுந்தது. இவ்வற்புதத்தைக் காசிராஜன் பார்த்து மனதில் அதிசயமும் பயமுமுண்டாகி, ஐயோ! நமக்கு வல்லமையில்லாததினாலன்றோ நராந்தகனுடைய ஏவற் பணிகளை நடாத்திக்கொண்டு யாவரும் புகழும்படியாக இதுகாறும் ஒரு சங்கடமுமில்லாமல் அரசாட்சி செய்து வருகின்றோம். நமது குமாரனுக்கு ஒரு விவாகம் நடப்பிக்க வேணுமென்று இத்தினம் இவரை இங்ஙனமழைத்து வந்தோம். அதனால் நமது சம்பத்துங் குடியுங் குலமும் ஒருங்கே நாசமாகும்படியாய் நேர்ந்ததே!

இவரோ புரோகிதருடைய குமாரர். அவனோ தனது வெற்றியினால் திரிலோகங்களையு மடக்கி ஆண்மை கொண்டிருக்கின்ற அரசன். இந்தச் சிறியவருடைய சார்பால் நமக்கு யாது கூடிவரப் போகின்றது.

அந்தப் பெரியவனுடைய சார்பை யித்தினம் சுத்தமா யிழந்து போனோமே! ஆ்ஹா! ஆஹா! என்னசெய்தோம். இனிஎன்ன செய்யப்போகின்றோம். என்றிவ்வாறு நினையாததெல்லாம் நினைந்து நினைந்து துயாமுற்றிருந்தனன். அக்குறிப்பினை மகோற்கடமூர்த்தி அறிந்தும் அறியாதவர் போல விருந்தனர். அச்சமயத்தில் இறந்து போன தூமாட்சனுக்குப் பணி செய்திருந்த மகா பராக்கிரமசாலிகளாகிய செக னென்றும் மனுவென்றுஞ் சொல்லாநின்ற அவன் புத்திரர்களிருவர் வந்து மகோற்கடமூர்த்தியைப் பார்த்து, ஓ பிள்ளாய்! உனக்கு ஒரு பிழையுஞ் செய்யாமல் அளவற்ற நாளாய் அரிய தவஞ் செய்துகொண்டிருக்கின்ற எங்கள் பிதாவை வீணே கொன்றனையே! அறிவற்றவனே! உனது நிருவாகம் அவ்வளவு பெரிதோ? அதை இப்போதே அறிகின்றோம், கர்வங் கொள்ளாதே யென்று சொல்லிப் பயந்திருக்கின்ற காசிராசனைப் பார்த்து, அடா பேதாய்! நீ அன்றே ஆடிக்காற்றிலலையும் இலவம் பஞ்சுபோல எங்கும் நிலைப்படாமல் துன்பப்பட்டுக்கொண் டிருந்தனை. அப்படி யிருந்த உன்னைச் சகல பாக்கியங்களையும் அனுபவிக்க வைத்து உனக்கு வேண்டிய உபகாரங்களைச் செய்த எங்கள் பிதாவுக்குப் பிரதியுபகாரம் இச்சிறுவனைக்கொண்டு அவர் உயிரை வாங்கும்படி செய்வித்தனையல்லவா? நன்மை செய்தோர்க்குத் தீமை செய்வோர்களுடைய சம்பத்தும் ஆயுளும் நிலை பெறாதென்று பெரியோர்கள் சொல்லும் வாக்கியத்தை உகைத்தாரறியும் வண்ணம் இப்போதே உன்னிடத்தில் செய்து காட்டுகிறோம் பாரென்று சொல்லி ஆக்கிரமித்து அவ்வரசன் மேல் விழ வந்தார்கள். அப்போதவ்வரசன் பின்னும் பயந்து நடுக்கமுற்று ஒருவர்க்கொருவர் குறைவற்ற பராக்கிரமத்தினையுடைய வீரர்களே! உங்களுக்கு இடையூறு செய்யும்படி இச்சிறு பிள்ளையை யானழைத்து வந்தவனல்லன். யானடத்தப் போகின்ற விவாக நிமித்தம் அழைத்துவந்தேன். எவ்வளவும் அச்சமும் பயமும் தெரியாத மிகவுமிளமையான இச்சிறுவன் செய்த பெரும் பிழையை நீங்கள் பொறுக்கவேண்டும். திரிலோகங்களினுங் கீர்த்திபெற்றிருக்கின்ற நீங்களே எங்கள்மீது கோபித்து

உபத்திரவஞ்செய்யத் தொடங்கினுல் யாங்கள் என்ன செய்யப்போகின்ழேம் என்றிவ்வாறு மனங்கலங்கி நடுங்கிப் பலமுறை தாழ்ந்த வசனங்களாற் பிரார்த்தித்தான். அதை மகோற்கட மூர்த்தி கேட்டு தாமும் பயந்தவர்போல ஒரு திருவிளையாட்டாகக் காசி ராசனைப் பார்த்து, அரசனே! என்னை எனது தாய்தந்தையரிடத்திலிருக்கவொட்டாமற் கொண்டுவந்தனை, வந்தவிடத்தில் சத்துருக்களானேர் உபத்திரவஞ் செய்வதால், நீ அவர்களோடெதிர்த்து யுத்தஞ்செய்துக் கொன்று, என்னைக் காப்பாற்றுகிற வகையைத் தேடாமல் அவர்களோடு இதமான வார்த்தைகளைப் பேசுகின்ருய். அவ்வாறு பேசினும் அவர்கள் மூர்க்கர்களாகையால் உன்னையுமென்னையுமோதாமல் விடார்கள். உன்னிலும் பராக்கிரமமுடைய அரசன் உன்னைக் கோபித்தால் உனது உயிரும் சம்பத்துமே போய்விடும். எனது தந்தையினுடைய மனது சிறிது கோணுமாயின் இப்பிறப்பில் தவம் தானம் சம்பத்து உயிர் முதலான யாவும் நாசப்படுவதன்றி, மறுபிறப்பிலும் வாழ்வைக் கெடுத்து, ஏழுபிறவிகளிலும் பல துன்பங்களை விளைக்குமென்று நீ யறிந்தாயில்லை. ஒருவனுக்குத் தவச்சீரொகிய எனது தந்தையினுடைய கிருபை சிறிதுண்டாயின் மேலான பராக்கிரமசாலிகளாகிய அரசர்களாலுண்டாகு மிடர்கள் அவனுக்குச் சிறிதுமில்லை. சந்திரனிடத்துற்ற முயலைப் பிடிப்பதற்கு சிங்கம் வல்லதோ? என்றிவ்வாறு கிருபா நிதியாகிய மகோற்கட மூர்த்தி திருவாய்மலர்ந்தனர். இப்பால் காசி ராசன் முன்னர் அவ்வவுணர்கள் கூறிய வன்மொழிகளையும், பின்னர் மகோற்கட மூர்த்தி திருவாய்மலர்ந்தருளிய இன் மொழிகளையுங் கேட்டு, இரு தலைக்கொள்ளியிலகப்பட்ட எறும்புபோல அவனது மனம் ஒருநிலைப் படாமல் அங்குமிங்குமாகச் சுழல, அக்காட்சியை மகோற்ட மூர்த்தியறிந்து, எதிர்த்துவந்த இரண்டவுணர்கள்மீது ஒரு பெருமூச்சு விட்டனர். அப் பெருமூச்சானது முன்னொருபோது நந்திதேவருடைய உயிர்ப்புளவ்வாறுகருடனை அந்தரத்திலலையச்செய்ததோ அவ்வாறு அவர்களைக் கொன்று வாரிக்கொண்டுபோய் நராந்தகனுடைய கொலுச் சபையிலே இரண்டு பர்வதங்களைப்போலப் போட்டது. அப்போது அளவற்ற உத்திரங்களுடைந்து பொடியாயின. வச்சிரத் தூண்களனைத்தும் பிளந்துபோயின. அழகுறச் சமைந்திருந்த மேடைகளெல்லாமிடிபட்டன. எங்கும் புழுதிகளெழும்பி அவனுடைய சபையையெல்லாம் மூடிக்கொண்டன. இவ்விதஉற்பாதங்களை

நராந்தகன் கண்டு பயந்து, ஞெரேலென்று சிம்மாசனத்தினின்று மிழிந்து அந்தப்புரத்திற் சென்று, ஒளித்துக்கொண்டு மனங்கலங்கித் தூதர்களை விரைவிற் கூவி இவ்வுற்பாதம் யாது காரணத்தால் வந்ததோ அதனை அறிந்துவரக்கடவீர்களென்று தூரத்தினன்.

உடனே அவர்களும் அவ்வாறே சென்று தெரிந்துகொண்டு பதைத்தும் வெயர்த்தும் ஓடிவந்து, நராந்தகனைப் பணிந்து நின்று, ஆண்டவனே! காசிராசனுனவன் தனது புத்திரனுக்கு விவாகஞ் செய்யு நிமித்தம் தன்னுடைய புரோகிதனுகிய காசிப முனிவரிடத்திற் சென்று அவரிடத்திற் பாலசந்திரனைப் போல வளர்ந்துகொண்டிருந்த மகோற்கடனை அழைத்துக்கொண்டு, மீட்டுங் காசிப்பட்டணத்தை நோக்கிச் செல்ல, அம்மார்க்கத்தில் தேவரீருடைய சிறிய தந்தையாகிய தூமாட்சர் தவஞ் செய்துகொண்டிருக்க, அப்புதுமையை அச்சிறுவன் பார்த்து ஓர் விளையாட்டாக அவரைக் கொன்றனன். அதை அவருக்குப் பணி செய்திருந்த அவர் புத்திரர்கள் கண்டு, உடனே அச்சிறுவனிடத்திலோடித் தங்களுக்குண்டாகிய மனவருத்தத்தினுல் அவனைப் பலமுறை வைது எதிர்த்து நின்றனர். அதற்கச் சிறுவன் கோபங்கொண்டானில்லை. அத்திரசத்திரங்களையுந் தொடவில்லை. தனது பெருமூச்சினுலேயே அப்புத்திரர்களிறக்கும்படி செய்து அவர் சரீரங்கள் இச்சபையில் விழவுந் தள்ளினுன். அவர்கள் இங்கே விழுந்ததினுலே சபை முழுவது மழிந்து போனதன்றி சபையிலிருந்தவர்களிற் சிலர் துவையலானுர்கள். சிலர் தோள் முதலிய அவயவங்களை யிழந்தார்கள். சிலர் தப்பி ஓடிப் போனுர்கள். இப்போது அக்காசிராசன் அச்சிறுவனேடு தனது தேரைச் செலுத்திக்கொண்டு அம்மார்க்கமாகப் போகின்ருனென்ருர்கள். அவையனைத்தையும் நராந்தகன் கேட்டுக் கோப நகைகொண்டு, பெருமூச்செறிந்து, இங்கிருந்து வெளிப்படு முன்னமே தண்ணீரினின்று நீங்கிய முதலையைப் போலக் காசிபனிடத்தினின்று நீங்கிச்செல்லுகின்ற அம்முனிச்சிறுனைக் கொல்லுகின்றேனென்று வைராக்கியஞ் செய்துகொண்டு, கொடுமையிற் சிறந்த இராக்கதர்களில் ஐந்நூறு பேரை யழைத்து, நீங்கள் இந்நிமிடத்திற் சென்று காசிபன் மகனையுங் காசிராசனையுங் கைப்பிடியாகப் பிடித்து நமக்கு முன் கொண்டுவந்து விடக்கடவீர்கள். ஒருவேளை அவர்கள் மறங்கொண்டு போர் செய்வார்களாயின் உடனே அவர்களைக் காக்கைக்கும், கழுகுக்குமிரையாக்கி வாருங்களென்றுஆக்கியாபித்தனன்.

அம்மாத்திரத்தில் அவர்கள் இதோ முடித்தோ மென்று பணிந் தெழுந்து, ஓர் நொடிப் போதில் சூரியனை மேகங்கள் சூழ்ந்து கொண்டாற் போலக் காசிராசனுடைய தேரைச்சுற்றிலுஞ் சூழ்ந்து ஆர்ப்பரித்துக்கொண்டு மகோற்கடமூர்த்தியைப் பிடிக்க நெருங்கி னார்கள். அப்போது எமதையன் ஓராயுதமேனுங் கைப்பற்றாது மேக கர்ச்சனையைப் போல ஒரு பேரொலி காட்டினர். அப்பே ரொலிக்கு அவ்வீரர்கள் தாளமாட்டாது பேரிகை யோசையினைக் கேட்ட அசுணமா எவ்வாறு நடுங்கி இறக்குமோ, அவ்வாறு யாவ ரும் பூமியிலே வீழ்ந்து பதை பதைத்து இறந்துபோனார்கள். காசி ராசன் தனது தேரைச் செலுத்திக்கொண்டு போயினன். அவ்வதி சயத்தைக்கண்ட சில தூதர்கள் விரைந்தோடி நராந்தகனைப் பணிந்தெழுந்து, ஆண்டவனே! முன்னர் தேவரீருடைய கட்டளை யின்படி சென்ற வீரர்களெல்லாங் காசிராசனுடைய தேரைச் சூழ்ந்துகொண்டார்கள். அப்போது அவ்விராசனோடு மிருக்கின்ற அப்பிராமணச் சிறுவன் கோடைகாலத்து இடியைப்போல ஓர் தொனியிட்டு ஆர்ப்பரித்தான். அத்தொனிக்கு நமது வீரர்கள் தாளமாட்டாமல் சர்ப்பங்களைப் போல பூமியில் விழுந்து இறந்து போனார்கள். ஆண்டவனே! உருவிலே சிறியவனென்று நினைத்து அந்தத் தெய்வச் சிரேஷ்டனைப் பகைத்தால் சகல துன்பங்களும் வரும். அவனுடைய வலியைக்குறித்து யோசனை செய்து அவனைப் பூசித்தால் பெருமை பெறலாமென்று சொன்னார்கள். அதைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் காய்ந்த செப்பூசியைக் காதிலேற்றினாற் போல நராந்தகனுக்கு கோபமேலிட்டு சரீரமெல்லா மழல் போலச் சிவந்து தனக்கு அழிவுகாலம் நேரிட்டபடியால் துர்ப்புத்தி மேலிட்டவனாகி, மிக்க ஆவேசத்தோடும் அத்தூதர்களைப் பார்த்து, அறிவீனர்களே! யுத்தத்தில் எதிர்த்து வாராதவனைத் தெய்வச் சிரேஷ்டனென்று சொன்னீர்கள். உங்களுடைய பேதமைப் புத்தி யினால் உங்களுக்கு நீங்களே பேடியென்று காட்டிக்கொண்டீர்கள். யாங்களோ சிவபிரானை நோக்கி அளவற்ற நாள் தவஞ் செய்து அரிய வரங்களைப் பெற்று பிரமன் முதலிய தேவர்களையெல்லாம் ஒடுக்கி நமக்கு ஏவலாக்கி வைத்திருக்கின்றோம். எங்களுடைய பராக்கிரமத்தை எவ்வளவும் யோசியாமற் போனீர்கள். அம்முனிப் பயலோ நேற்றைய தினத்திலுதித்தவன். ஒரு கல்வியுங் கல்லாத வன். ஆயுத பரிட்சை ஒன்றுந் தெரியாதவன். அரிய தவங்களைச்

செய்து பெரிய வரங்களைப் பெறாதவன். ஓர் சேனையுமில்லாதவன். யாதுமற்று ஒருவனாயிருக்கின்ற பையலை நீங்கள் மேலான வீர னென்று சொன்னீர்கள். ஓரெலி பூமியைத் தோண்டி மலையைச் சாய்க்குமோ? ஓர் விட்டிற்பூச்சி வடவாமுகாக்கினியை யவிக்குமோ? அதுபோல, ஓர் சிறு பையன் என்னுடனே யுத்தஞ்செய்து கொல்லு வானென்று நீங்கள் அவனை என்னிலு மேலாகச் சொன்னீர்களல்ல வா? ஆ ஹா ஆ ஹா! நன்றாயிருக்கின்றது! என்றிவ்வாறு அத் தூதர்கள் மீது தன்னுயிரைப் பாதுகாத்துக்கொள்ளும் வகை யின்ன தென்று தெரிந்துகொள்ளாத நராந்தகன், கோபாவேசங் கொண்டு அவர்களை அந்தட்சணமே கொன்று விட்டு, வேறே சில தூதர்களைத் தனது மனதிற்கேற்றபடி ஆராய்ந்து வைத்து, மாயையிலும் யுத்தத் திலும் வல்ல சில அவுணர்களை அந்நிமிடத்தில் வரவழைத்து, அவர் கட்கு அளவற்ற வெகுமதிகளைக் கொடுத்து, ஓ நண்பர்களே! நீங்கள் யாவரும் விரைவிற் சென்று காசிராசனையும், காசிபனுடைய மகனை யும் பிடித்துகொண்டு வாருங்களென்று ஆக்கியாபித்தனுப்பினன். அவ்வாறே செய்து வருகின்றோமென்று அவ்வீரர்கள் பணிந்து விடை கொண்டார்கள்.

இப்பால் விடைகொண்டு காசி ராசனை நோக்கிச் செல்லுகின்ற அவ்வீரர்கள் ஓரிடத்தில் யாவரும் ஒருமிக்கக் கூடி மேலான வல்ல மையையுடைய மகோற்கடனுக்கெதிரே நாம் போய் வென்று வருவது மிகவுமரிதாதலால், நாமனைவருந் தனித்தனி வெவ்வேறு மாயவடிவங்களைக் கொண்டுசென்று அவ்விருவரையுங் கொல்ல வேண்டும். அல்லது மற்றெந்த விதத்தாலாவது அவர்களைக் கைப் பிடியாகப் பிடித்து, நமது அரசனெதிரிற் கொண்டுவந்து விடல் வேண்டும். இந்த இரண்டிலொன்றைச் செய்து நமதுஆண்டகைக்குச் சந்தோஷமுண்டாக்கி வைப்பதோ நமக்குரிய பெருங் கடமையென் றிவ்வாறு யாவருந் தீர்மானஞ் செய்துகொண்டு அதிகவேகத்தோடும் வழிநடந்தார்கள். அதற்குள்ளே காசி ராசன் மகோற்கட மூர்த்தி யினுடனே அநேக காடுகளையும் மலைகளையுங் கடந்துசென்று தனது நகரவெல்லையை யடைந்தனன். அப்போது அரசன் வருகிற செய் தியை அமைச்சர்களும் அந்நகர வாசிகளும் அறிந்து காசிப்பட்ட ணம் முழுவதும் அலங்காரஞ் செய்வித்து வீதிகளையெல்லாம் தேவேந்திர லோகம்போலச் சந்தனம், பனிர், தமனியப்பொடி, மலர்கள், இரத்தினங்கள் முதலியவைகளால் அழகுறச்செய்து

அளவற்ற வரிசைகளோடு மெதிர்சென்று பணிந்தார்கள். இவ்வித வைபவங்களோடு தேவதேவோத்தமமாகிய மகோற்கட மூர்த்தியானவர் நகரத்தினுள்ளே பிரவேசிக்க, அப்போது அவ்வைபவங்களைக் காணவந்த ஸ்திரீகளெல்லாம் மகோற்கட மூர்த்தியினது அற்புதமாகிய ரூபலாவண்ணியங்களை நேத்திரோற்சவமாகக் கண்டு, அளவற்ற ஆசைப் பெருக்கென்னுங் கடலில் மூழ்கினார்கள். அவருட் சிலர் பர்வதங்கள் மீதிருக்கும் அரம்பா ஸ்திரீகளைப்போல ஆகாய வளவிலோங்கிய உப்பரிகையின்மீதிருந்து தமக்குள்ள புத்திர வாஞ்சையோடு மகோற்கட மூர்த்தியைக் கண்டு தரிசிக்க, உடனே அவர்கள் மனமானது கரையுமாறு இரண்டு குசங்களிலும் பால் சுரந்து பாயும்படி நின்றார்கள். சிலர் மலைமுறையிற் றவஞ்செய்கின்ற சந்திரனைப்போலத் தங்கள் தங்கள் முகங்களைச் சாளரங்களின் வழியாக நிறுத்திக் கோலத்தொழிலை தமது கண்கள் குளிரும்படித் தரிசித்தார்கள். சிலர் வட்டிவின்கணுள்ள பாலைக் கிள்ளைக்கூட்டுந் தொழிலோடு விரைந்து சென்று மகோற்கட மூர்த்தியினுடைய பேரழகைக் கண்டு அக்கிள்ளையினையே அவர்பால் தூதாக விடுத்தார்கள். சிலர் தாங்கள் எழுதிக்கொண்டிருந்த சித்திரத்தை விடுத்து மகோற்கட மூர்த்தியைத் தரிசிக்கச் சென்று மீட்டும் வந்து முன்னெழுதிய வுருவத்தை முடிக்கவெண்ணினவர் அவ்வுருவோடு மகோற்கட மூர்த்தியினுடைய வுருவையும் எழுதிமுடித்து ஆச்சரியப்படுவார்கள். சிலர் ஒரு கண்ணுக்கு அஞ்சனந்தீட்டி யோடிவந்து கிருபாநிதியாகிய மகோற்கட மூர்த்தியைத் தரிசித்துச் சென்று, மற்றொரு கண்ணுக்கு மஞ்சனந் தீட்ட, அப்படித் தீட்டியும் சுவாமியைத் தரிசித்ததனுலுண்டான ஆனந்த பாஷ்பத்தால் முன் தீட்டிய அஞ்சனமழிந்துபோக, ஒரு கண்மையினர்களேயானார்கள். சிலர் அண்ணலாராகியமகோற்கடமூர்த்தியைக்கண்டவுடன் தமதுஆசைப் பெருக்கத்தால் அணிகளெல்லாங் கழன்றுவிழ, அவைகளை மீட்டுமெடுத்தணிபவர் தமது மதிமயக்கத்தால் நுதலிலணியும்படியான இரத்தினமாலைகளை முலைகளுக்கும், முலையிலணியும்படியான முத்துமாலைகளை நுதல்களுக்குங், கால்களிலணியும்படியான கிண்கிணிகளைக் காங்களுக்குங் காங்களிலணியும்படியான வளைகளைக் கால்களுக்கு மணிவார்கள். இவ்வாறு பேதமை முதல் பெதும்பை யீறுயுள்ள எழுவகைப் பருவங்களுடைய ஸ்திரீகளெல்லாங் கண்கள் கிழிந்தும் வளைகளிழந்துங் குழல்கள் சோர்ந்தும், வார்கள் நெகிழ்ந்தும், மேகலை,

யொழிந்தும் நின்ஞர்கள். அங்கு வந்திருந்த ஆடவர்களும் இம் மணித்தேரின்மீது வருகின்ற புண்ணியமூர்த்தி முன்னர் திரிபுராதிகளை யெரித்தருளிய சிவபிரானே? விண்டுவோ? பிரமனே' அறிகிலேமென்று பேசிக்கொள்ளுவார்கள். இவ்வண்ண மாடவரும் ஸ்திரீகளும் ஆசைக் கடலில் மூழ்கி ஆனந்தமெய்தும்படி எமதையனுகிய மகோற்கட மூர்த்தியொருவரே புத்திரனுக நினைத்தவர்கட்குப் புத்திரனுகவும், பிதாவாக நினைத்தவர்கட்குப் பிதாவாகவும், தமையனுக நினைத்தவர்கட்குத் தமையனுகவும், தம்பியாக நினைத்தவர்கட்குத் தம்பியாகவும், மருமகனுக நினைத்தவர்கட்கு மருமகனுகவும். மைத்துனனுக நினைத்தவர்கட்கு மைத்துனனுகவும், மாமனுக நினைத்தவர்கட்கு மாமனுகவுந் தரிசனங் கொடுத்ததல்லாமல், மாலாக நினைத்தவர்கட்கு மாலாகவும், பிரமனுக நினைத்தவர்கட்குப் பிரமனுகவும், இந்திரனுக நினைத்தவர்கட்கு இந்திரனுகவும், சிவபிரானுக நினைத்தவர்கட்குச் சிவபிரானுகவு மிருந்து எவ்வெவர் எந்தெந்த தெய்வமாக நினைக்கின்ஞர்களோ அவ்வவர்கட்கு அந்தந்த தெய்வமாகத்தரிசனந்தந்து யாவருக்கும்பேரானந்தத்தையளித்துக்கொண்டு சென்றனர்.

அச்சமயத்தில் நராந்தகனுலேவிய அவுணவீரர்களில் தந்துரனென்றும் விகண்டனென்றுஞ் சொல்லுகின்ற இரண்டு வீரர்கள் அக்காசி நகரத்துப் புரோகிதனுடைய குமாரர்களைப்போல மாயரூபங்கொண்டு மகோற்கடமூர்த்திக்கெதிரே மிக்க அன்புடன் வருகின்றவர்போல அதிக வேகமாய் வந்தார்கள். அவர்களை சுவாமியும் ஆவலோடு எதிர்கொள்பவர்போல உடனே தேரைவிட்டுக் குதித்து அவர்களருகிற் சென்றனர். அப்போது அப்பாதகர் சுவாமியைத் தழுவ நேர்ந்தனர். சுவாமியு மதற்கிசைந்து தாமுமவர்களைத் தழுவுவார்போல இருவரையும் ஒன்ருக இருகத்தழுவி அவர்களுடைய பராக்கிரமத்தையும், வலியையும், வஞ்சனையையும், மாயையினையும், சரீரத்தினையும் ஒருமிக்கவழித்து அனிச்சம்பூவைக் கசக்கி யெறிவதுபோலத் தமது கரத்தினல் அவர்களைக் கசக்கி யெறிந்து மீட்டுந் தேரின்மீதாரோகணித்தனர். அவ்வற்புதத்தை யாவருங் கண்டு ஆச்சரியமடைந்தார்கள். உடனே பதங்கனென்றும் விதுலனென்றுஞ் சொல்லுகின்ற இரண்டவுணர்கள் சண்டமாருதம்போல வருக்கொண்டு மேகங்களனைத்துங் கீழே யுதிரும்படியாக மிகுந்த ஆரவாரங்களைக் காட்டிக் காசிப்பட்டணத்தி

லுள்ள மாடமாளிகை கூடகோபுரம் முதலானவைகளெல்லாம் பெயர்த்திடித்து வீதிகளிலே குப்பல் குப்பலாகத் தள்ளி, சுவாமி ஆரோகணித்திருக்கின்ற இரதத்தையும் பெயர்க்கும்படி மறித்தார்கள். இவ்வாறாகவே அந்நகரத்திலுள்ளவர் என்செய்யவல்லர்? யாவரும் அல்லோல கல்லோலப்பட்டு வருந்தினார்கள். அவ்வஞ்சகத்தை மகோற்கடப் பெருமானறிந்து தமதரைக்கண் ணிறைந்திருக்கின்ற ஆதிசேடனை யெடுத்து விடுத்தனர். அவ்வாதிசேடன் வெளிப்பட்ட மாத்திரத்தில் தனது ஆயிரம் வாய்களையுந் திறந்து சண்டமாருதத்தையெல்லாஞ் சீறி விழுங்கிவிட்டனன். அதனால் அப்பாதகர் வலியிழந்து தங்கள் சுயரூபத்தோடு சுவாமிக்கெதிரில் நின்றார்கள். உடனே மகோற்கடமூர்த்தி இரதத்தினின்றுங் குதித்து, ஒருகரத்தால் அவர்கள் இரண்டு கையினையும் பிடித்துக் கிறுகிறென்று சுழற்றி நெற்கதிரை யோதுவதுபோல பூமியிலறைந்து அப்பட்டணத்திற் கப்பாற்போய் விழும்படியாக எறிந்து, வீதிகளில் அழிந்து கிடக்கின்ற மாடமாளிகை யெல்லாம் பார்த்தருளினர். அவைகளனைத்தும் வீதிகளைவிட்டெழும்பி எதாப்பிரகாரந் தத்தம் வடிவங்களைப்பெற்று முன்னினு மதிகமாக அழகினையடைந்திருந்தன. இவை யனைத்தையுங் காசிராசன் பார்த்து, அச்சோ, நமது அறிவின்மையினால் முன்னர் இவரைச் சிறுபிள்ளையென்று நினைத்தோமே! ஆ, ஆ! என்ன காரியஞ் செய்தோம். இதுகாறும் இவர் நடாத்திவந்த காரியங்களைப் பார்த்தால் அற்புதங்களாகவே யிருக்கின்றன. இவர் சகலலோக சரண்ணியராகிய கர்த்தாவேயன்றி வேறல்லவென்று தனக்குள் திடங்கொண்டு, மிகுந்த பத்தியோடும் ஆவலோடும் அனந்தமுறை வலம்வந்து, அஷ்டாங்க பஞ்சாங்கமாக நமஸ்காரஞ் செய்து, தனது தேரை விரைவிற் செலுத்திக்கொண்டு தோரணமுதலாகிய அலங்காரங்களால் நிறைந்த தனது அரண்மனை வாய்தலின் முன்னதாக வந்தனன். அப்போது கூடனென்னும் ஓரவுணன் சுவாமியை உள்ளே நுழையவொட்டாமல் தடுக்கவேண்டுமென்றெண்ணி அவ்வாய்தலில் ஓடைக்கல்லாக வடிவங்கொண்டிருந்தனன். அக்காரியத்தை மகோற்கடமூர்த்தியறிந்து சமீபத்திலிருக்கின்ற காசிராசனை நோக்கி, அரசனே! இவ்விடையூறு நீங்குவதற்குப் பிள்ளையாருக்கு ஆயிரந் தெங்கின்கனியுடைக்கவேண்டுமென்று திருவாய்மலர்ந்தனர். அதை அருகிருந்தவர்கள் கேட்டு, உடனே ஆயிரந் தெங்கின்கனிகளைப் பொதிகளிலே

போட்டுக் கொண்டுவந்து வைத்தார்கள். அவர்களின்மீது மகோற்கடமூர்த்தி மந்திர நீர்தெளித்து அங்கிருந்த குழுக்களைப் பார்த்து, நீங்களனைவரும் ஒவ்வொரு கனியையெடுத்து இவ்வடைக் கல்லின் பேரில் தூளாகும்படி அறையுங்களென்று கட்டளையிட்டனர்.

அக்கட்டளையை அங்கிருந்தோர் யாவருஞ் சிரமேற்கொண்டு ஒவ்வொருவர் ஒவ்வொரு கனியையெடுத்து அப்பாறைமீதறைந்தார்கள். பின்னர் அவ்வளவும் அத்திரங்களாகி அப்பாறையைப் பொடிப் பொடியாகச் சிதைத்துவிட்டன. அதற்குமேல் பாறை வடிவங் கொண்டிருந்த அப்பாதகன் தனது சுயரூபத்துடனே ஆக்கிரமித்து நின்று அரசன் முதலிய யாவரும் பயந்தோடும்படி யத்தனித்தான். அதனை மகோற்கடமூர்த்தி யறிந்து, தமது பாசாயுதத்தை அவன்மீது விடுத்து அவனுயிரை மாய்த்தனர். உடனே அவ்வவுணன் ஓர் பர்வதம்போலப் பூமியிலே விழ அதை யாவருங் கண்டு நடுக்கமுற்றார்கள். அப்போது மகோற்கடமூர்த்தியானவர் தமது புருவங்களை நெளித்துப் பூமியைப் பார்த்தனர். உடனே பூமியானது பிளந்து அவன் சரீரம் பாதலத்திற் போய் விழும்படி விழுங்கிவிட்டது. அவ்வற்புதத்தை யாவருங் கண்டு ஆனந்தமடைந்தார்கள். அதற்கு மேல் மகோற்கடமூர்த்தியானவர் இரதத்தினின்று மிறங்கிப் பூமியிலே நின்றனர். அப்போது சுமங்கிலிய ஸ்திரீகள் வந்து சுவாமிக்கு அரக்குநீர் சுற்றிப்போயினர். அரசனும் சிலையினைச் சுற்றியெறிந்து கண்ணூறு கழித்து கூட்டங்கூட்டமாயிருக்கின்ற சனங்களை விலக்கித் தனது முன்னங்கையை நீட்டினன். அக்கையின்மீது மகோற்கடமூர்த்தியானவர் தமது திருக்கரத்தினை வைத்துக்கொண்டு திருவடிகளிற் பாதுகைசூடி மெல்ல மெல்ல அரண்மனைக்குள்ளாகச் சென்று சொர்னத்தாற் சமைத்து நவரத்தினங்களாற் பதித்திருக்கின்ற சபாமண்டபத்தை யடைந்து, தமது அன்பர்களுள்ளம்போன்று சின்னங்களாற் சுமக்கப்பட்டிருக்கின்ற ஆசனத்தின்மீதெழுந்தருளினர். அப்போது அங்கிருந்த யாவரும் மிகுந்த பக்தியோடு பணிந்தார்கள். ஸ்திரீகள் நாட்டியஞ் செய்தார்கள். சுவாமி தம்மைப் பணிந்தெழுந்தவர்கட்கெல்லாம் அருள்வழங்கினர். பின்னர் அரசன் அங்கிருந்தவர்களையெல்லாம் விலக்கித் தனது மனைவியர் மக்கள் முதலான யாவரையுமழைத்துச் சுவாமியைப் பணியும்படி செய்து, பின்னர் தானும் சுவாமியுமாகப் போசனஞ் செய்து, முடித்து அந்திக்காலம் வந்த

வுடன் சுவாமிக்குப் பள்ளியறைசோடித்து வைத்தனன். அதில் மகோற்கடமூர்த்தி யெழுந்தருளினர். அரசன் சில காவலரைக் கூவி அப்பள்ளியறை வாய்தலைக் காத்திருக்கும்படி செய்து, தானும் நித்திரைசெய்தனன். முன்னர் தேவேந்திரனல் விடுத்த இரண்டு தோழியர்களும் சுவாமிக்கு இராமுழுதுந் திருவடிப் பணிசெய்திருந் தார்கள்.

அநாதியிற்றுனே ஆணவ விருளில் மறைபட்டிருந்த ஆன்ம கோடிகளெல்லாங் கன்மங்கட்கீடான சரீரங்களையெடுத்து, தாபத்திர யாக்கினிகளாற் றகிக்கப்படுந் துயரங்களினின்றுஞ் சிறிதிளைப்பா றும்படி, சர்வசங்கார காலத்தில் அவைகளைத் தமது கரத்திலொடுக்கி வைத்து, மகாசுழுத்தியிலிருக்கும்படி அக்கால முடிவரையில் தாமும் பிரமானந்த நித்திரை கொண்டு, மீட்டு மவைகட்குத் தனுகரண புவன போகங்களாற் கன்மங்களைப் புசிப்பித்து, அக்கன்மவொப்பில் பாசபந்தங்களைப் போக்கி, முத்தியிற் சேர்க்கு நிமித்தந் திரிமூர்த்தி கள் சொரூபமாகச் சகளங்கொண்டருளிய விநாயகமூர்த்தியானவர் அவ்வான்மாக்கள் நித்த நித்த மனுமவிக்கின்ற அல்லல்களினின்று நீங்கிச் சிறிது சுகத்தை யனுபவிக்கும்படியாக நித்தியசுழுத்தியை யுந் தாமெண்ணித் தாமத்திருப்பள்ளியில் அமைத்திருக்கின்ற மல ரமளியின் மீது சிவானந்த நித்திரை செய்தருளினர்.

கேட்டீர்களோ! சவுனகாதி முனிவர்களே! காசிராசன் தனது அரண்மனையைச் சேருகின்றவரையில் மகோற்கட மூர்த்தி செய் தருளிய திருவிளையாடல்களிதுவாகும். பின்னர் செய்தருளிய திரு விளையாடல்களையும் பாங்தமாகச் சொல்லுவோங் கேட்பீர்களாக! சர்வான்மாக்களும் நித்திய சுழுத்தியிலிருந்து சிறிது சுகத்தை யனுபவிக்கும்படி சிவானந்த நித்திரை செய்தருளிய மகோற்கட மூர்த்தியானவர் பின்னரவ்வான்மாக்களெழுந்து வினைப்போகங் களைப் புசிக்குமாறு வைகறைப்போதில் தமது திருவிழியை மலர்த்தி, உலகமனைத்தும் உய்யும் வகையை நாடி, நித்திய நியதிகளை நிறை வேற்றும்படி ஒப்பாருமிக்காருமில்லாத தாமும் நித்திய நியதிகளை நிறைவேற்றித் தம்மைத் தரிசித்தோரெல்லாஞ் சனனவாதையி னின்று மொழியும்படியாகப் பின்னர் வீதியிலே விளையாடல் செய் கின்ற பிள்ளைகளோடு தாமும் விளையாடல் செய்வாராயினர்.

இவ்வாறு சகல புவன கர்த்தாவாகிய விநாயக மூர்த்தியானவர் காசிராஜன் கடைத்தேறும்படி அவன் அரண்மனையிலெழுந்தருளி யிருக்கிறுரென்று அவ்வரசன் புரோகிதராயிருக்கின்ற தருமதத்தர் கேள்வியுற்று மிகவும் ஆனந்த பரவசத்தராய் அவ்வரண்மனைக்கு வந்தனர். அவ்வரவைக் காசிராசனறிந்து அவரை எதிர்கொண்டழைத்து வந்து ஓராதனத்திலிருத்திப் பூசைசெய்து, இரு கரங்களையுங் கூப்பி, சுவாமி! தேவரீர் இங்ஙனம் எழுந்தருளுவதான பெரும் பாக்கியமடியேற்குக் கிடைத்தது யாது காரணத்தினுலோ அதனைத் திருவாய்மலர்ந்தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனன். அதற்கு அந்தப் புரோகிதர் சொல்லுவார். அரசனே! சகல லோகங்களும் உய்யும்படித் திருவவதாரஞ் செய்தருளிய நமது கர்த்தாவை இந்நகரத்திலுள்ளோர் யாவரும் சீவன் முத்தியடையும்படியாக நீயழைத்துவந்தனையன்றோ? நான்கு புருஷார்த்தங்களையும் மேலான கீர்த்தியோடு பெற்ற நின்னையொத்த புனிதர்கள் இவ்வுலகின்கண் யாவரிருக்கின்றுர்கள். இத்தன்மைத்தான மேலான பாக்கியத்தை நீ யடைந்திருக்கின்றனை யாதலால், நமது மனத்தின்கண் ஓரிச்சையுண்டாயது. அஃது யாதெனில், நமக்கு இரண்டு புத்திரிகள் உற்பவித்திருக்கின்றனர். அவர்களை உனது பாக்கியமாய் வந்த மகோற்கட மூர்த்திக்குக் கன்னிகாதானமாக விவாகம் செய்விப்பதற்கு ஓரிச்சைகொண்டிருக்கின்றோம். அவ்விச்சையை நீயே நிறைவேற்றிவைக்கவேண்டுமென்று சொல்லினர். அதை அரசன் செவிகுளிரக் கேட்டு, நமது ஆசிரியருடைய குமாரற்குச் சரியான சம்பந்தத்திலே விவாகஞ்செய்து முடிக்கவேண்டுவது முறைமையே யாதலால், நேரிட்ட காரியத்தைக் கூட்டி முடித்துவைப்பதே கருமமென்று துணிந்து, சுவாமி! அவ்வாறே செய்து முடிப்போமென்று சொல்லினன். அதைத் தருமதத்தர் கேட்டவுடன், அவ்விடத்தினின்று நீங்கி வீதியில் சிறுபிள்ளைகளோடு விளையாடல் செய்திருக்கின்ற மகோற்கட மூர்த்தியினிடத்தில் வந்து அவரது கரங்களைப் பிடித்துக் கொண்டு, கட்டழுகினையுடையர்களாய் நமது தந்தையாகிய காசிபர் எனக்கு மிகவும் அருமைச் சிநேகர். யாங்களிருவரும் உடலில் இரண்டாகவிருப்பதேயன்றி உயிரில்ஒன்றுகவேயிருப்போம். அப்படிப்பட்டவருடைய தவத்தினுலே அவரிடத்தில் அவதாரஞ்செய்த உம்மை முக்கியமாய்க் காணவேண்டி மிகுந்த ஆவலோடும் வந்தேன். இனி எனது கிரகம் பவுத்திரமாகும்படி இத்தினமே நீர் அவ்விடத்திற்கு

வந்து எனது புத்திரிகளிருவோரையும் விவாகஞ்செய்து கொடுக்கப் பெற்று, எனது குலங்களைக் காத்தருளவேண்டுமென்று சொல்லி, மகோற்கட மூர்த்தியை ஓர் பல்லக்கின்மீதேற்றிச் சகல வைபவங்களோடுந் தமது ஆசிர்மத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டு போயினர். அப்போது காமனென்றுங் குரோதனென்றுஞ் சொல்லுகின்ற இரண்டசுரர்கள் கழுதை வடிவமெடுத்துக்கொண்டு ஒன்றோடொன்று சண்டைபோடுவதுபோல நான்கு திசைகளிலும் புழுதி மூடிக்கொள்ளும்படி சுவாமிக்கருகே வந்தார்கள். அதை மகோற்கட மூர்த்தியறிந்து ஓர் திரணமெடுத்து இரண்டாகக் கிள்ளி அந்த இரண்டு கழுதைகளின்மீதும் வீசினர். உடனே அத்துரும்புகள் இரண்டு வேங்கையாகி அவ்விரண்டு இராட்சசக் கழுதைகளையும் பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு வனத்திற்குப் போய்விட்டன. இவ்வாறு மாயா காரியங்களிலே வல்ல அவுண வீரர்களில் அளவற்றபேர் மகோற்கட மூர்த்தியினுடைய வல்லபத்தை அறிந்துகொள்ளாமல் விட்டிற் பூச்சிகள் தாமே விளக்கில் வீழ்ந்து இறக்கின்றாற்போல, நாடோறும் இறந்துவருகின்றதைக் கேள்வியுற்றிருந்த தருமதத்தர் நேரிலுங் கண்டவராகி, மகோற்கட மூர்த்தியைச் சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்தெழுந்து, இரு கரங்களையுஞ் சிரமேற்கூப்பி, சுவாமீ! இதுகாறுந் தேவரீர் செய்தருளிய திருவிளையாடல்களையெல்லாம் எனது இரண்டு செவிகளுங் குளிரும்படி கேட்டு அளவற்ற மகிழ்ச்சியடைந்திருந்தேன். இப்போது நேரிற் செய்தருளிய திருவிளையாட்டை யெனது இரண்டு கண்களும் குளிரக் கண்டு பேரானந்தக் கடலில் மூழ்கினன். ஓ பராபரப் பொருளாகிய கர்த்தனே! மானைக்காட்டி மானைப் பிடிப்பதுபோல், வேதங்களாலுமறியக்கூடாத தேவரீர், அடியேங்களை யெல்லாம் நற்கதியிலே சேர்ப்பிக்கு நிமித்தம் அடியேங்களைப்போல ரூபங்கொண்டு உண்ணல், உடுத்தல், உறங்கல் முதலானவைகளையுஞ் செய்து விளையாடுகின்றீர். தேவரீருடைய பெருமையை யாவராலறியக்கூடும். என்றிவ்வாறு அளவற்ற தோத்திரங்களைச் சொல்லி அவ்விடத்தினின்று நீங்கிச் சுவாமியை யழைத்துக்கொண்டு சிறிது தூரஞ் சென்றனர். மீட்டுங் குண்டனென்னு மோரவுணன் யானை ரூபங்கொண்டு மும்மதங்களும் ஒழுகிப்பாயும்படி அதிக வேகத்துடனே சகலரும் நடுங்கி ஓடத்தக்கதாகச் சீறிக்கொண்டு. தடுக்கவந்த வீரர்களையெல்லாம் அதா கதப்படுத்தி, அடுக்கடுக்கா யிரானின்ற மாடமாளிகை

களையெல்லா மிடித்தெறிந்து, தனது பார்வைக்கெதிரே கொண்டுவந்த பிடியானைகளெல்லா முடுக்கி, எங்கும் அல்லோல கல்லோலப்படுத்திக்கொண்டு மகோற்கட மூர்த்திக்கருகில் திருப்பாற் கடலைக் கலக்கிய மந்திரகிரியைப்போல ஆர்ப்பரித்துக்கொண்டுவந்தான். அப்போது தருமதத்தர், பயந்து மெய்ம்மறந்து தமக்குச் சுவாமியின் மீதிருக்கின்ற விழைவினாலே, அவரைத் தோளின்மீதேற்றி, அப்பாலோடிப் போகவேண்டுமென்று கருதி, மகோற்கட மூர்த்தியையெடுக்க நேர்ந்தனர். உடனே மகோற்கட மூர்த்தியானவர் தம்மை எடுக்கநேர்ந்த தருமதத்தருடைய கரங்களை இம்மென்று தள்ளிப் பயந்து ஓடிவருகின்றவர்களையெல்லாம் அஞ்சாதீர்களென்று கையமர்த்தி ஞாலலென்று பல்லக்கினின்றுமிறங்கி, அச்சமற்று வருகின்ற அந்த யானையின் சமீபத்திற் சென்று, அதன் மத்தகத்தின்பேரில் தமது காங்கொண்டமட்டு மறைந்து, வாலைப்பிடித்துக் கிறுகிறென்று வட்டமாகச் சுழற்றி, துதிக்கையைப் பிடித்துப் பறபறவென்று முன்னும் பின்னுமாக விழுத்து, பாதங்களினால் என்புகள் முறியும்படியாக வுதைத்து, சிறிதுதூரம் போய் அங்கிருந்து வந்து பிடிகொடாத வகை பாய்ந்து, குப்புறக் கீழேதள்ளி, அதன் மத்தகத்தை மிதித்தவண்ணம் பிடரியின்மீதேறி யுட்கார்ந்து, யாவருங் கண்டு சந்தோஷிக்கும்படியாக அதனை நான்கு வீதிகளினுமோடவிட்டு, உபத்திரவப்படுத்தினர். அவ் வுபத்திரவத்தை அவ்வவுணனாகிய யானை சகிக்கமாட்டாமல் பூமியிலே வீழ்ந்திறந்தது. அதற்குமேல் மகோற்கட மூர்த்தியானவர், மீட்டும் பல்லக்கின்மீதாரோகணித்து தருமதத்தருடைய ஆச்சிரமத்தையடைந்தனர். உடனே தருமதத்தர் சுவாமியை ஓராதனத்திலிருத்தி சந்தனம் புட்பம் முதலிய திரவியங்களைக்கொண்டு பூசை செய்துகொண்டிருந்தனர். அப்போது முன்னர் இறந்துபோன தூமாட்சனுடைய மனைவியாகிய சிரம்பை என்பவள், தனது கணவனுக்கு நேர்ந்த சம்பவத்தைக் கேட்டு மனம்வருந்தி, ஒரு தீங்கும் செய்யாத நமது பராக்கிரமசாலியாகிய கணவனைக் கொன்ற காதகன் எவனோ? அவனை எவ்வித வுபாயத்தினாலேனும் யாம் கொல்லவேண்டுமென்று வஞ்சினங் கொண்டு தருமதத்தருடைய பந்துவினுள்ள ஓர் ஸ்திரீயைப்போல ரூபங்கொண்டு விடங்கலந்திருக்கின்ற தயிலத்தைக் கையிலேந்தி வந்து மகோற்கட மூர்த்தியை மிகுந்த பத்தியோடு பணிந்து தோத்திரஞ்செய்து, சுவாமி! இத்தயிலம் பரிமளம் ஊட்டப்பட்டிருக்கின்

றது. ஸ்நானஞ் செய்வதற்கு மகா யோக்கியமுள்ளது. இதைத் தேவரீருக்கென்றே யானருமையாய்ச் செய்துகொண்டு வந்தேன். ஆதலாலிதை சுவாமிகளுடைய திருமேனியிற் பூசும்படி உத்தரவாக வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனள். அவ்வஞ்சகத்தை மகோற்கட மூர்த்தியறிந்து ஒப்புக்கொண்டனர். உடனே அப்பாதகி சுவாமியை வேறோராதனத்தி லிருக்கவைத்து அவருடைய முடியிற்றயிலத்தை விட்டுத் தேய்த்துத் திருமேனி முழுவதும் அத்தயிலத்தையே தடவினள்.

கேட்டீர்களோ சவுனகாதி முனிவர்களே! முன்னொருபோது தேவர்கள் முதலிய யாவரும் பயந்தோடும்படியாகத் திருப்பாற் கடலின் கணுதித்த ஆலகாலவிடத்தைச் சிவபிரான் அமுதாகப் புசித்தனமென்றால், அவர் குமாரராகிய மகோற்கடமூர்த்திக்கு இவ் விடத்தயில மென்னசெய்யவல்லது. ஒருத்தர்பாற் கேடுசெய்ய நினைத்தவர்கட்கு அக்கேடு அவர்களைத்தானே பற்றுமென்று பெரி யோர்கள் சொல்லும் வாக்கியத்தைப்போல அத்தயிலத்திற் கலந்த விடமெல்லாம் அச்சிரம்பைக்கே தலைகொண்டு இறந்துபோயினள். இவ்வற்புதத்தை அங்கிருந்த யாவருங் கண்டு ஆனந்தமடைந்தார் கள். இப்பால் மகோற்கடமூர்த்தியானவர் ஸ்நானஞ்செய்தனர். உடனே தருமதத்தர் வீடு முழுவதும் அலங்காரஞ் செய்தனர். காசிராசன் தனது சேனைசமுத்திரங்களோடும் வந்து சேர்ந்தனன். மகோற்கடமூர்த்தி வேறோரிடத்திற் சென்று சகல வாபரணங்களை யும் தமது திருமேனியிலணிந்துகொண்டனர். தருமதத்தருடைய புத்திரிகளாகிய சித்தி புத்திகளும் நீராடித் திருமணக்கோலங் கொண்டனர். பின்னர் தருமதத்தர் என்பவர் மகோற்கட மூர்த்தி யையுஞ் சித்திபுத்திகளையும் கலியாணப்பந்தலி லெழுந்தருளச் செய்து முத்தீக்களையும் ஓமகுண்டத்தி லெழுப்பி, அத்தீயின் முன் பாக மந்திர நீரினால் தமது புத்திரிகளை மகோற்கடமூர்த்திக்குத் தத்தஞ்செய்தனர். முன்னரே தமக்குத் தேவியர்களாயிருந்த சித்திபுத்திகளை மகோற்கடமூர்த்தியானவர் மீட்டும் உலகமெல்லாங் கடைத்தேறுமாறு தருமதத்தரினின்று மேற்றுக்கொண்டவராய் ஏனைய சடங்குகளையுங் கிரமப்படி செய்து முடித்திருந்தனர்.

என்று சூதமுனிவர் சொல்லிவரும்போது சவுனகாதி முனிவர் கள் அவரைப்பணிந்தெழுந்து, சுவாமி! அச்சித்தி புத்திகள் யார்?

தருமதத்தரென்பவர் யார்? அதனையுந் திருவாய் மலர்ந்தருளவேண்டு மென்று பிரார்த்தித்தனர். அதற்குச் சூதபுராணிகரிசைந்து ஓ சவுனகாதி முனிவர்களே! சதுர்வேதங்களாலும் இன்னும் அறிதற் கரிய வக்ரதுண்டமூர்த்தியானவர் காசிப முனிவருக்குப் புத்திரராக வரப்போகின்ற செயலினை முன்னரே பிரமதேவனறிந்து, அக்கா லத்திலும் அவரைத் தரிசிக்கவேண்டுமென்னும் விழைவால் தரும தத்தராக வந்து பிறந்திருந்தனர். பின்னர் அவ்வக்ரதுண்டமூர்த்தி க்கு ஞானசத்தியுங் கிரியாசத்தியுமாகி எக்காலத்தும் பிரிதலில்லாத சித்திபுத்திகளும் முன்போலவே தங்களை சுவாமி விவாகஞ் செய்து கொள்ளும் நிமித்தம் பிரமதேவனாகிய அத்தருமதத்தரிடத்தில் புத் திரிகளாகி, முன் வகித்திருந்த திருநாமத்தினையே வகித்துவளர்ந்து கொண்டிருந்தனர். அதனால் மகோற்கடமூர்த்தி அவர்களை யாவ ரும் உய்யும்படியாக விவாகஞ்செய்துகொண்டன.

இப்பால் விவாக காரியங்களை யெல்லாம் நிறைவேற்றி யருளிய மகோற்கடமூர்த்தியைக் காசிராசன் பணிந்தெழுந்து, சுவாமி! தேவ ரீர் அடியேனுடைய அரண்மனைக் கெழுந்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனன். அதற்குப் பராபர வஸ்துவாகிய மகோற்கட மூர்த்தி யிசைந்து தமது தேவியர்களோடு சிங்கவாகனத்தி லாரோ கணித்தனர். காசிராசன் தனது படையோடு குதிரைமீதேறினன். அந்நகரத்திலுள்ளோர் யாவரும் பற்பல வரிசைகளோடு நான்கு மருங்கினுஞ் சூழ்ந்திருந்தனர். மங்கள வாத்தியங்கள் தாம்தாமென முழங்கின. முனிபுங்கவர்கள் யாவரும் வேதாகமங்களாற் றுதிசெய் தார்கள். இவ்வித வைபவங்களோடு எமதையனாகிய மகோற்கட மூர்த்தி தருமதத்தருடைய மனையினின்றும் வெளிக்கொண்டு காசிராஜனுடைய அரண்மனையைச் சேர்ந்து, சித்திபுத்திகளை அந் தப்புரத்திலிருத்தி தாம் அடியவருள்ளம் போலப் பிரகாசித் துக் கொண்டிருக்கின்ற சபையில் இரத்தினமயமா யோங்கிய சிம்மாதனத்தின் மீது யாவருந் தரிசிக்கும்படியாக வெழுந்தருளி யிருந்தனர். அப்போது காசிராஜன், ஒரு பக்கத்திலிருந்து அங்கு வந்திருந்த அமைச்சர் முதலிய தனது துணைவர்களைப் பார்த்து, அன்பர்களே! நமது குமாரனுக்கு விவாகஞ் செய்விக்க வேண்டு மென்னுங் கருத்தை ஆசிரியராகிய காசிபமுனிவருக்கு யானறிவிக்க அவர் இப் புண்ணியமூர்த்தியை யனுப்பினர். யான் செய்த தவத்

தின் பெருமையை என்னென்று சொல்லுவேன்! அரிபிரமேந்திரா தியராலுங் காண்டற்கரிய கருணாநிதியே! இக்காசியிலுள்ளோர் யாவரும் தரிசித்துப் பரிசுத்தராகும்படி வந்திருக்கின்றனரென்று சொல்லினன். அதனைக் கல்வியினுங் கேள்வியினுஞ் சிறந்து, ஆலோசனையினும் புத்தியினும் மிகுத்திருக்கின்ற ஓர் மந்திரி அவ்வரசனைப் பார்த்து, ஆண்டவனே! துன்மார்க்கத்திற் சிறந்த தேவாந்தகனுக்கும் நராந்தகனுக்கும் நமது தீவினைகளைப் போக்கத்தக்க இக்கர்த்தாவினுற் பகையாயினோம். அவர்கள் எவ்விதத்தினும் படையெடுத்து இங்கே வருவார்கள். அப்படி அவர்கள் வந்து சுவாமிகளுடைய திருக்கரத்தினுல் முத்தியடைந்த பின்பு நமது விவாகத்தை யத்தனித்தால் ஓர் இடையூறில்லாமல் நிறைவேறும். அதற்குமுன் யத்தனஞ் செய்தோமாயின் இடையிடையில் அப்பாதகர்களுடைய சல்லியங்கள் நேரிட்டுக்கொண்டே யிருக்கும். ஆதலால் ஒருபட்சம் அல்லது ஒரு மாதமளவும், யாதொன்றுஞ் செய்யாமல் சும்மா யிருக்க வேண்டுமென்று சொன்னுன். அதற்கு அரசன் ஒப்புக்கொண்டனன். சுவாமியும் புன்னகை செய்து, அவ்விரண் டவுணர்களும் இங்ஙனம் விரைந்து வந்து எமது கையினுல் மடிவரல்லாமல் எங்ஙனம் போக வல்லவர்களென்று திருவாய்மலர்ந்தனர். அவ்வாக்கியத்தை அமைச்சர் முதலிய யாவரும் செவி குளிரக் கேட்டு ஆனந்தப் பரவசத்தராகி, ஒவ்வொருவராய் சுவாமியைப் பணிந்து விடை பெற்றுத் தத்தமிருக்கையை யடைந்தார்கள். பின்னர் அஸ்தமான காலம் வந்துவிட்டது. உடனே மகோற்கடமூர்த்தியானவர் உலகத்தாரைப் போலத் தாமும் சந்தியாவந்தனம் முதலியவைகளை நிறைவேற்றிப் போசனஞ் செய்து தமது தேவியர்களோடு சப்பிரகூடமஞ்சத்தின் மீது பள்ளிகொண்டருளினர். அவ்விரவில் விதாரணன்-சுவாலாமுகன்-வியாக்கிரமுகன் என்று சொல்லுகின்ற மூன்றசுரர்கள் அப்பட்டணத்தை யழிக்கும்படி வந்து, விதாரணன் பெருங்காற்ருகவும், சுவாலாமுகன் நெருப்பாகவுங்கலந்து அப்பட்டணத்துக் கோபுர வாய்தலைப் பிளந்து உள்ளே நுழைந்தார்கள். வியாக்கிரமுகன் அவ்வாய்தலில் ஓடி வருகின்றவர்களை யெல்லாங் கொல்லும்படியாகத் தனது மேலுதடு ஆகாயத்தையுங் கீழுதடு பூமியையும் பொருந்தும்படி வாயைத் திறந்துகொண்டிருந்தனன். இவ்வாறு இம்மூவருங் கூடி செய்துவந்த கொடுமையினுலே மாடமாளிகைகளெல்லா மெரிந்தன, பஞ்சலோகங்களெல்லா மொடிந்து

உருகிப்போயின. இரத்தினங்களெல்லாம் பொரிந்தன. கற்களனைத்தும் பொடிப் பொடியாயின. ஆகாயமுழுவதும் புகைப்படலங்கள் மூடிக்கொண்டன. விருட்சங்களனைத்துங் கரிந்தன. அந்நகரத்திலுள்ளோர் யாவரும் நித்திரையினின்று திடுக்கிட்டெழுந்து மனங்கலங்கிப் பல திசைகளினும் ஓடி யொளிக்க இடந்தேடினுர்கள். சிலர் எவ்விடங்களினுந் தீப்பட்டெரிவதினாலே தங்க இடமில்லாமல் தத்தளித்தார்கள். சிலர் யானைகளை யவிழ்த்து விட்டார்கள். சிலர் பசுக்களை யவிழ்த்துவிட்டார்கள். சிலர் கன்றுகளை யவிழ்த்துத் துரத்தினுர்கள். சிலர் விருத்தர்களையும் சிறுபிள்ளைகளையுங் குழந்தைகளையும் ஏந்திக்கொண்டு இவர்களை எங்கே வைத்துக் காப்பாற்றுவோமென்று ஏங்கினுர்கள். சிலர் தங்க விடமில்லாமல் நெருப்புக்கிரையானுர்கள். ஒருவாறு தப்பியோடிப் போகின்றவர்களும் வியாக்கிரமுகனுடைய வயிற்றுக்கிரையானுர்கள். இவ்வாறு அம்மூன்று பாதகர்களால் காசிநகர முழுவதும் அல்லோல கல்லோலப்பட்டதன்றி நெருப்புச் சுவாலையினு லுண்டாகின்ற சத்தமும், யானை குதிரை முதலானவைகளாலுண்டாகின்றசத்தமும், சனங்களுடைய கூக்குரல்களினு லுண்டாகின்ற சத்தமும் ஒன்ருகக் கலத்தலினுல் வெகு தூரத்தி லிருக்கின்ருேர்களுங் கேட்டவுடன் நடுங்கிப் பயந்து போயினர். இச்சம்பவத்தை யறிந்த சில தூதர்கள் விரைந்தோடி அரசனை யெழுப்பி யறிவித்தார்கள். அவ்வரசன் அதைக் கேட்டவுடன் பயந்து மகோற்கடமூர்த்தியிடத்திற் சென்றெழுப்பியறிவித்தனன். கனவிற் சுழித்தியோடுமிருக்கின்ற மகோற்கடமூர்த்தியானவர் ஒன்று மறியாதவர் போல விரைந்தெழுந்து வெளிக்கொண்டு பயந்திருக்கின்ற அரசனைத் தேற்றிக் கமண்டலத்திலிருந்த சலத்தைத் தமது திருக்கரத்திற்கொண்டு வீசி வடவாமுகாக்கினியையுஞ் சண்டமாருதத்தையுந் தொலைத்து, அந்தந்த ரூபத்தைக் கொண்டு வந்த இரண்டவுணர்களையுங் கொன்று, அப்பட்டணத்தினுடைய வாய்தலின் வழியை யடைத்து, வாயைத் திறந்து கொண்டிருக்கின்ற வியாக்கிரமுகனிடத்திற் சென்று தாமும் ஓர் பேருருவைக் கொண்டு அப்பாதகன் பூமியில் வைத்திருக்கின்ற கீழுதட்டின் மீது தமது இரண்டு திருவடிகளை வைந்து மெறித்து, ஆகாயத்தை யளாவிய மேலுதட்டைத் தமது திருக்கரங்களில் பற்றிக் கிழித்து, ஓர் பர்வதம்போலப் பூமியிலே வீழும்படிக் கொன்று, இறந்துபோன வுயிர்களையும் அந்நகரத்தையுந் தமது கிருபா நோக்கத்தாற் பார்த்து, முன்

னிருந்தபடியே யாவையுமுண்டாக்கி அரண்மனையைச் சேர்ந்தனர். அவ்வற்புதத் திருவிளையாட்டினை அரசன் பார்த்து இரு விழிகளினும் ஆனந்தபாஷ்பஞ் சொரியும்படியாக சுவாமி யெதிரில் வந்து பலமுறை பணிந்தெழுந்து, வேதாகமங்களினலே அளவற்ற தோத்திரங்களைச் செய்து, சுவாமி! இத்தினம் தேவரீரிடத்தில் சிருஷ்டி, திதி, சங்கார மென்கிற முத்தொழில்களையுங் கண்டேன். அடியேனுடைய தீவினைகளெல்லாம் விட்டேன். பிரம விண்டுக்களாலும் அனுபவித்தற்கரிய சுகத்தை யானனுபவித்தேன் என்று பலமுறை துதிசெய்து ஆனந்தப் பரவசனுகி யிருந்தனன்.

இப்பால் அவ்வவுண பாதகர்களுடைய உள்ளக் கறுப்பும் உடற் கறுப்பும் ஒழிந்துபோனமையை மகோற்கட மூர்த்தி யஞ்சுவிக்கக் கறுத்தவான் கறுப்பானது கண்டு ஒழிந்ததுபோல இருளொழிந்து, உடனே அக்காசிப் பட்டணத்தினுடைய நூதன வலங்காரத்தைத் தரிசிக்க வருவான்போலச் சூரியன் கீழ்த்திசைக் கடலினுதயமாயினன். அதற்குமேல் காசிராசன் காலைக் கடன்களை நிறைவேற்றி அந்தப்புரத்திலிருக்கின்ற தனது பட்டபு தேவியையடைந்து, பெண்ணே! நாமெல்லா முய்யும்படி மகோற்கடரென்னுந் திருநாமத்தோடு அவதரித்தருளிய சுவாமிகள் என்னேடு காசிபருடைய ஆச்சிரமத்தைவிட்டு வருகின்ற மார்க்கத்திலே தூமாட்சனென்பவனைச் சங்கரித்தருளினர். பின்னர் தம்மை யெதிர்த்து வந்த அவன் புத்திரர்களிருவோரையுந் தமது சுவாசத்தினுல் ஓர் நிமைப்போதில் சங்கரித்தருளினர். அதற்குமேல் நராந்தகனுடைய ஏவலினுல் வந்த ஐந்நூறு அவுண வீரர்களைத் தமது ஒரே கர்ச்சனையினுல் நாசமாக்கினர். இப்பட்டணத்திற்கு வந்தபின்பு மாயையினுல் வடிவங்கொண்டு வந்த அளவற்ற அவுண வீரர்களை மாய்த்தனர். இவைகளையெல்லாம் யாவருஞ் சொல்ல நீ கேட்டிருக்கின்றனையல்லவா? இன்னுமித்தன்மைத்தான உபத்திரவங்கள் எத்தனை வரினும் ஓர் நிமைப்போதில் அவரே நீக்க வல்லவர். நாம் முற்பிறப்பில் யாது தவஞ்செய்திருக்கின்றேமோ அறியோம்? வேதங்களாலும் காணற்கரிய கர்த்தாவே நம்மிடத்தில் வந்திருக்கும்படியான பாக்கியத்தைப் பெற்றிருக்கின்றேம். ஆதலால், இந்த மேலான மூர்த்திக்கு யாம் சதாகாலம் பணிசெய்துகொண்டிருப்போமாயின், தரும முதலிய நான்கு பொருள்களையும் எளிதிற் பெறலாமென்று சொல்லினன். அவையனைத்தையும் இராசபத்தினி கேட்டு ஆனந்த

பரவசத்தளாகி சுவாமிக்குத் தனது கையினுல் அன்பே முழுவதும் பரிமளிக்கும்படியாக விருந்து சமைத்தனள். அதை அரசன் கண்டு தனது கையினுல் சுவாமிக்குத் தயிலமாட்டி, வாசனையூட்டியிருக் கின்ற திவ்விய தீர்த்தங்களினுல் ஸ்நானஞ்செய்வித்து, திருவொற் ருடை சாத்தி, நூதனமாகச் செய்யப்பட்டிருந்த குழை, அங்கதம், பொன்முடி, கடகம் முதலிய இரத்தினுபரணங்களையும் பீதாம்பர முதலிய வஸ்திரங்களையும் அன்போடு தரித்துத் துதிசெய்தனன். அதற்குமேல் இராசபத்தினி வந்து தீர்க்க தெண்டஞ்செய்து, சுவாமி! தேவரீர் அமுதுசெய்யத் திருவுளங்கொண்டருளவேண்டு மென்று பிரார்த்தித்தனள். அதற்கு மகோற்கடமூர்த்தி யிசைந்து, அரசனுந் தாமும் போசனஞ் செய்கின்ற விடத்திற் சென்று வெவ் வேருசனங்களிலிருந்தனர். உடனே இராச பத்தினியானவள் இருவருக்கும் பரிகலமமைத்து அதில் நால்வகை யுண்டிகளையும் பரிமாறினள். பின்னரவ்விருவரும் சந்தோஷத்தோடு அமுது செய்துகொண்டிருக்கையில் அரசன சுவாமியையும், அவர் பரிகலத் தையும் பார்த்தனன். அப்போது அவர்மீது தானணிந்த ஆபரணங் களன்றிப் பின்னுஞ் சில மேலான ஆபரணங்கள் பிரகாசிக்கவும் பரிகலத்தில் தனது பத்தினியிட்ட பதார்த்தங்களன்றி இன்னுஞ் சில இனிமையான பதார்த்தங்கள் விளங்கியிருக்கவுங் கண்டு, ஈதென்ன ஆச்சரியமென்று திகைத்து, ஞெரேலென்று சுவாமியைத் தொழுது, கர்த்தனே! நானணிந்த ஆபரணங்களும், எனது மனைவி படைத்த பதார்த்தங்களுந் தவிர இன்னுஞ் சில பதார்த்தங்களும் ஆபரணங்களும் விளங்கிப் பிரகாசிக்கின்றனவே! ஈதென்ன அற்பு தம்? இக்காரியத்தை அடியேற்கு இன்னதெனத் தெரிவித்தருள வேண்டுமென்றும் பிரார்த்தித்தான். அதற்கு மகோற்கடமூர்த்தி புன்னகைசெய்து, அரசனே! நமது திருமேனியில் திவ்வியமான ஆபரணங்கள் பிரகாசிப்பதும், நமது பரிகலத்தில் வேறுவேருன பதார்த்தங்கள் விளங்கியிருப்பதும் உனக்கு விவரமாகச் சொல்லு கின்ருேம் கேள்! நமதன்பர்களிலொருவன் தண்டக வனத்திலே வசித்திருக்கின்றனன். அவன் பெயர் புருசுண்டி யென்பார்கள். அவனே தேவர்களும் வழிபடத்தக்க யோக்கியதையையுடையவன். அப்படிப்பட்டவனே இத்தினம் தனக்கிணையான விநாயகமூர்த்தி யினுடைய சதுர்த்தி விரதமாதலாலே, நம்மை மிகுந்த பத்தியோடு பூசனை செய்து இவ்வாபரணங்களையும் உணவுகளையும் நமக்கு

அற்பிதஞ்செய்தனன். அவன் பக்திபூர்வமாக அற்பிதஞ் செய்த யாவும் இங்கே நமக்கு இஷ்டமாயின. அவனுடைய பெருமைகள் யாவராலுஞ் சொல்லி முடிவதன்று. நீ கண்ட அதிசயத்திற்கு இதுதான் காரணமென்று திருவாய்மலர்ந்தனர். அவையனைத்தை யும் அரசன் செவிகுளிரக் கேட்டு ஆனந்த பரவசனாகி உடனே வாய்பூசி வந்து, கர்த்தனே! அத்தன்மைத்தான மேலான முனி வரை அடியேன் அவசியம் பணியவேண்டும். அவரை இங்ஙன மழைத்து அவருடைய திருவடிகட்குச் செய்யத்தக்க பணிவிடை களை அடியேன் செய்தல்வேண்டும். ஆதலால், சுவாமிகள் அடியேற் குண்டாகிய இச்சையை நிறைவேற்றிவைப்பது பெருங் கடமை யென்று பணிந்து விண்ணப்பஞ்செய்தான். அதற்கு மகோற்கட மூர்த்தி கிருபையுற்று, அரசனே! அவ்வன்பன் இங்கே வரவேண்டு வையெனில், யாம் சொல்வதைக் கேள். நீ இப்போது தண்டகவனத் திற் சென்று தவசிரேஷ்டனை அவனுடைய மேலான பாதங்களைப் பணிந்து துதிசெய்து இரு கரங்களையுஞ் சிரமேற்கூப்பி நின்று, உனது அபீஷ்டங்களை அவனிடத்தில் விண்ணப்பஞ்செய்து, யாம் விவாக நிமித்தம் உனது கிரகத்தில் வந்திருப்பதையும் உன்னைவிட்டு யாம் அழைத்துவரச் சொன்னதையும் விவரமாகச் சொல்லி, அழைத்துவரக்கடவையென்று திருவாய்மலர்ந்தருளினர். அதைக் கேட்டவுடன் அரசன் அளவற்ற மகிழ்வையடைந்து, சுவாமி கட் டளையிட்டவண்ணம் அப்போதே பணிந்து விடைபெற்று இரதத் தின்மீதேறி வாயுவேகத்தினு முந்தி அளவற்ற மலைகளையுங் காடு களையுங் கடந்து, தண்டகவனத்தைச் சேர்ந்து திரிமூர்த்திகளுடைய உலகங்கட்கிணையான ஆச்சிரமத்தை யடைந்து, தவசிரேஷ்டராகிய புருசுண்டி முனிவரைக் கண்டு, அவருடைய பாதபதுமங்களைப் பலமுறை பணிந்தெழுந்து, இரு கரங்களையும் சிரமேற் கூப்பிநின்று வேதாகமங்களினால் அளவற்ற தோத்திரங்கள் செய்து நின்றனன். அவனை அம்முனிபுங்கவர் பார்த்து, அரசனே! நீ யார்? இங்கு வந்த காரியமென்ன? சொல்லென்று கேட்டனர். அதற்கரசன் ஆனந்த மாகி, சுவாமி! அடியேன் காசிதேசத்தரசன்; அடியேனுடைய கிர கத்தில் விநாயகமூர்த்தி யெழுந்தருளியிருக்கின்றனர். நேற்றைய தினம் சுவாமியும் யானும் போசனஞ் செய்துகொண்டிருக்கும்போது தேவரீருடைய பூசாமகத்துவம் சுவாமியினிடத்தில் விளங்கியது. அதன்மீது சுவாமிகள் தேவரீருடைய மகிமையினைத் திருவாய் மலர்ந்து தேவரீரைத் தம்மிடத்திற்கு அழைத்து வரும்படி அடி

யேற்குக் கட்டளையிட்டனுப்பினர். அதுகாரணமாக அடியேன் இவ்விடத்திற்கு வந்தேன். ஆதலால் தேவரீர் அடியேன்மீது கிருபை செய்து எழுந்தருளுமென்று பிரார்த்தித்தனன். அவை யனைத்தையும் புருசுண்டி கேட்டு, அரசனே! விநாயகமூர்த்தியென் பவர் யார்? அதனை விவரமாகச் சொல்லுகவென்று கேட்டனர். அதற்கரசன் சொல்லுவான்: சுவாமி! விநாயகமூர்த்தி காசிப முனிவருக்குப் புத்திரராக அவதரித்திருக்கின்றனர். அவர் அடியே னுடைய புத்திரன் விவாக நிமித்தம் இப்போது எனது கிரகத்தி லெழுந்தருளியிருக்கின்றனரென்றனன். அதற்கு மேல் புருசுண்டி முனிவரவனைப் பார்த்து, அரசனே! விநாயகமூர்த்தி தேவர்கள் முதலியோராலும் தொழத்தக்க காசிபமுனிவருக்குப் புத்திரராக அவதரித்திருப்பது மெய்யேயானல், அவருடைய மரபு எவ்வகைப் பட்டதென்று கேட்டனர். அதற்கரசன் அவரைப் பணிந்தெழுந்து, சுவாமி! வேதங்களாலும் விண்டு பிரமாதிகளாலும் மனம் வாக்கு காயங்களாலும் ஏனைய அளவைகளினலும் அவ் விநாயகமூர்த்தியி னுடைய இயற்கை காண்பதரிது. எங்கும் நிறைபொருளா யிருக் கின்ற அவருடைய இயற்கை அவ்வாறு இருக்கினும், அவருடைய கிருபையினல் அடியேன் அறிந்தமட்டும் சொல்லுகிறேன், பிராந்தி ரகிதராயும், பரிபூரணராயும், ஞானம் பத்தி வைராக்கிய சம்பன்ன ராயும், நிரந்தர சந்தோஷத்தையடைந்தவராயும், நித்தியதிருத்தி யடைந்தவராயும், சச்சிதானந்த பிரம சொரூபராயும், தேசகால வஸ்து பரிச்சேதரகிதராயும், சுசாதிவிசாதி சுகதபேத ரகிதராயும், சட்பாவ விகாரரகிதராயும், சுத்த புத்த முத்த நித்திய பரமானந்த சொரூபராயும், சர்வபரிபூரண கருணாசாகரராயும், நிர்வியாச்சிய நிர்லேப நிர்ச்சங்க நிர்வாண நிஷ்காம நிரூப நிரந்தர நிர்வயவ நிர்விசேஷானந்த நிருபத்திரவ நிபத்த நிர்வேத்திய நிர்க்குண நிரஞ்சன நிச்சல நிஷ்ப்ரபஞ்ச சொரூபராயும், அச்சேத்திய அக்கி லேத்திய அகோஷிய அதாகிய அசல அவர்க்கிய அநாமய அக்ஷா அப்பிமேய அசிந்திய அந்நியமாகிய அக்குரோத அவிதாக்கிய அதிரிசிய அநாசிரய அனுதார ஆனந்த அகண்டாகார ஸ்வரூபராயும், விசுவதைதக பிராஞ்ஞைக் கதீதமான பிரத்தியக்கு சைதன்னிய ராயும், விராட்டிரணியகர்ப்ப வவ்வியாகிருதங்களை யறிகின்ற சர்வ சாட்சியராகியும், மூலப்பிரகிருதியகண்டாகார விருத்தியானந்த விருத்திய தீதராயும், கிருதகிருத்தியராயு மிராநின்ற விநாயகக்

கடவுள் தமது சுயேச்சையால் துஷ்டசன நிக்கிரக சிஷ்டசன பரிபாலனஞ் செய்யும்பொருட்டு அதிதியினுடைய புத்திரராகஅவதரித்திருக்கின்றனரென்று மகத்துகள் யாவருஞ் சொல்லக் கேட்டிருக்கின்றேன். அஃதன்றி அடியேனுடைய கண்களினல் அவர் அளவற்ற அவுணவீரர்களைச் சங்கரித்து, அவர்கள் செய்த இடையூறுகளையெல்லாமொழித்து, சகல ஆன்மாக்களையும் பாதுகாக்கக்கண்டிருக்கின்றேன். அங்நிட்கள மூர்த்தியினுடைய பெருமையை யான் கண்டவளவிற் சொன்னேனன்றி, சரியானபடி யாவராற் சொல்லக் கூடுமென்றனன். இவையனைத்தையும் புருசுண்டிமுனிவர் ஆனந்த பரவசராய்க்கேட்டு, அரசனே! நீ சொன்னதனைத்தும் உண்மையே. உனது கண்களைச் சிறிதுநேரம் மூடிக்கொண்டிருந்து பின்னர் விழித்திடுகவென்று கூறினர். அவ்வாறே அரசன் கண்ணை மூடிக்கொண்டனன். அப்போது புருசுண்டிமுனிவர் அவ்வரசன் முடியின்மீது தமது கரத்தை வைத்து வாங்கினர். பின்பு அரசன்கண்களைத்திறந்தனன். திறந்தபோது அவ்வனத்தையும்புருசுண்டிமுனிவரையுங்காணுதவனுகித், தனது காசிப்பட்டணத்தையும்அரண்மனையையுங்கண்டு, அதில் மகோற்கடமூர்த்தி எழுந்தருளியிருக்கப் பார்த்து, அளவற்ற ஆச்சரியமும் ஆனந்த பரவசமுங் கொண்டு, மகோற்கடமூர்த்தியினுடைய திருவடிகளைப் பணிந்தெழுந்து, தான் தண்டக வனத்திற்குப் போனதுமுதல் நடந்த சங்கதிகளையும் விவரமாகச் சொல்லினன். அவையனைத்தையும் மகோற்கடமூர்த்தி கேட்டுப் புன்னகை செய்து, அரசனே! நீ மீளவும் அவனிடத்திற் சென்று கஜானனமூர்த்தி உன்னையழைத்துவரச் சொன்னுரென்று சொல்லுவையாயின் உடனே வருகுவனென்று திருவாய்மலர்ந்தனர். கருணைக் கடலாகிய மகோற்கடமூர்த்தி இவ்வாறு திருவாய்மலர்ந்தருளலும் அரசனதற்கிசைந்து மீட்டும்பணிந்தெழ, அவ்வாறெழுந்தவன் சுவாமியையுங் காசி நகரத்தையுங் காணுது முன்போலத் தண்டகவனத்தையும் புருசுண்டி முனிவரையுங்கண்டு ஆச்சரியமாகி அவருடைய திருவடிகளிற் பணிந்தெழுந்தனன். அப்போது புருசுண்டிமுனிவர் சந்தோஷமுற்று, அரசனே! நீ மீட்டும் வந்த காரியம் யாதென்று வினவினர். அதற்கு அரசன் சொல்லுவான்: சுவாமீ! பத்தியிற்சிறந்த தேவரீரைக் கஜானனர் அழைத்துவரச் சொன்னுரென்று சொல்லினன். அவ்வசனத்தைக் கேட்டமாத்திரத்தில், புருசுண்டிமுனிவர் பரவசராகி உடல் முழுவது முரோமாஞ்சிதம் பூத்து, விழிகளில்

ஆனந்தபாஷ்பஞ் சொரிந்து, பூமியிலேவீழ்ந்துபுரண்டு, மெய்மறந்து நெஞ்சமுருகிப் பலமுறை விம்மி விம்மி ஓவென்றலறிப் பத்தியென்னுங் கடலின்மூழ்கிக் கரைகாணமாட்டாதராகி அரசனையுந் தம்மோடழைத்துக்கொண்டு, மத்தியிலொரு பாதமும் அவிமுத்தத்திலொரு பாதமுமாக வைத்துச்சென்று அவ்வரசனுடைய அரண்மனையையடைந்தனர். பின்னர் பல அதிசயங்களை உட்னிருந்தறிந்த அரசனைவன், அம்முனிவரைக் கொலுச் சபையிலழைத்துவந்து நவரத்தினமயமாகிய சிம்மாதனத்தி லிருக்கவைத்து, முறைமைப்படி பாத பூசை முதலியவைகளைச் செய்து, அநேக இரத்தினங்களையும் விசித்திரமான பட்டுகளையும், அளவற்ற ஆபரணங்களையும், அழகெரிக்கும் படியான பலவிம்மிதப் பொருள்களையும், அவர் திருவடிகளில் வைத்துப் பணிந்தனன். அதற்குப் புருசுண்டி முனிவர் சந்தோஷங்கொண்டு, அரசனே! கஜானனமூர்த்தி யெங்ஙன மிருக்கின்றன ரென்று கேட்டனர். உடனே வீதியில் சிறு பிள்ளைகளோடும் ஆடல் செய்திருந்த மகோற்கடமூர்த்தியானவர், கன்றைத்தேடி வருகின்ற கறவைப்போல எதிரே வந்தனர். வேதங்களாலும் இவ்வுருவன் இவ்வண்ணத்தன் இவனிறைவன் என்று காட்டுதற்கரிய மகோற்கட மூர்த்தியை அரதன் தனது கையினுற் சுட்டி, இவர்தான் கஜானன மூர்த்தியென்று காட்டினன். அவ்வாறுகாட்டலும், புருசுண்டி முனிவர் சுவாமியைப்பார்த்து, முன்னர் தாம் தரிசித்திருக்கின்ற திருமேனியைக்காணது இரண்டு கரங்களும் மனித முகமும் படைத்து ஏனைய அவையவங்களும் வேறுகியிருத்தலைக் கண்டு இவர் தானே கஜானனமூர்த்தியென்று மனதிற் சந்தேகங்கொண்டனர். அச்சந்தேகத்தை மகோற்கடமூர்த்தியறிந்து, உடனே முன்னர் அவருக்கு எவ்வாறுதரிசனந்தந்தருளியதோ அவ்வாறே தரிசனந்தந்தருளினர். பின்னர் புருசுண்டிமுனிவர் திகைத்து தமதுஅகத்தில் எவ்வாறு எக்காலுந் தரிசித்துக் கொண்டிருக்கின்றுரோ அவ்வாறே புறத்திலும் பத்துகரங்கள், அக்கரங்கள்தோறும் ஆயுதங்கள், சந்திரனைத்தரித்த சடாமகுடம், யானைவதனம், ஒற்றைக்கோடு, சிலம்பணிந்த திருவடிகள், இருமருங்கினுஞ் சித்திபுத்திகள், சிங்கவாகனம் முதலியனவுங் கண்டு அதிசயமாகிமுன்போலவே ஆனந்தபரவசமுற்றுமெய்மறந்து பூமியிலேவிழுந்துபுரண்டெழுந்து ஆனந்தக்கூத்தாடி பலமுறைவலம் வந்து வேதாகமங்களினல் துதிசெய்து கண்களிலே இடைவிடாமல் ஆனந்தவெள்ளத்தைப் பெருக்கி மனமானது அனலிற்பட்டமெழுகு

போல்உருகும்படினின்று ஓவென்றலறிக் கர்த்தனே! ஓஆண்டவனே! ஓகிருபாநிதியே! பிரமானந்தசொரூபனே! தேவரீரையாரோவென்று நினைத்த அடியேனுடைய குற்றத்தைப் பொறுத்தருளல் வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனர். அதற்குக் கஜானனமூர்த்தி கிருபையுற்று, அன்பனே! எவரெவர் எங்தெந்த வடிவமாக நம்மைத் தியானிக்கின்றார்களோ, அவரவர்கட்கு அந்தந்த வடிவமாகத் தரிசனந் தந்தருளுகின்ற பெருங் கருணையினையுடைய யாம் துட்டரைச் சங்கரித்தற்பொருட்டும், சிட்டரைப் பாதுகாக்கற்பொருட்டும், இப்போது அதிதிக்குப் புத்திரராக அவதரித்து மகோற்கடரென்னுந் திருநாமத்தைவகித்து இங்ஙனமிருக்கின்றோம். நீ நம்மைச் சந்தேகங்கொண்டதினாலே மூவுலகத்தாருங் காணுதற்கரிய திருவுருவத்தை முன்போல உன்னெதிரிற் காட்டினோம். ஓ பத்தியிற் சிறந்தவனே! உனக்குவேண்டிய வரங்களைக் கேள் தருகின்றோமென்று திருவாய்மலர்ந்தனர். உடனே புருசுண்டிமுனிவர் பணிந்தெழுந்து, இருகரங்களையுஞ் சிரமேற்கூப்பி, ஓ பரம்பொருளே! தேவரீரை யான் எக்காலத்தில் எந்த உருவாய்த் தியானிக்கின்றேனோ அக்காலத்தில் அந்த உருவாய் அடியேற்குத் தரிசனங் கொடுத்தருளி எப்போதும் தேவரீருடைய திருவடிகளிற்சலியாத பத்தியுங்கொடுத்து அடியேன் தெரியாமையினாற் பிழைசெய்தேனாயினும் அதனைப்பொறுத்தருளல் வேண்டும். அன்றியும் அடியார்கள் விரும்பிய காரியங்களையெல்லாம் விக்கினமில்லாமல் நிறைக்கின்றபடியால் தேவரீர் ஆசாபூரிதரென்னுமோர் திருநாமத்தையுந் தரித்தருளல்வேண்டும். இவையே யான் தேவரீரிடத்தில் பெற்றுக்கொள்ளவிரும்பிய வரங்களென்று பிரார்த்தித்தருளினர். அதற்குக் கஜானனமூர்த்தி மனமகிழ்ந்து அவர் விழைந்தபடி வரங்கொடுத்தருளி, அறுவகைச் சுவையோடுங் கூடிய நாலுவித வுண்டிகளையும் அம்முனிவருடன் கூடவிருந்து போசனஞ் செய்து, தாமுமவருமாகப் பழையபடி சபாமண்டபத்தில் வந்து வீற்றிருந்தனர். பின்னர், அரசன் ஆனந்தக்கடலில் மூழ்கினவனாகி இத்தினம் திரிமூர்த்திகளாலுங் காணுதற்கரிய திவ்விய தரிசனத்தை எளிதிற் கிடைக்கப்பெற்றோம். இதைவிட மேலான பாக்கியம் நமக்கென்னவிருக்கின்றதென்று சுவாமியையும் அம்முனிவரையும் பலமுறை பணிந்தெழுந்து அஞ்சலியஸ்தனாய் நின்றனன். அச்சபையின்கண் வந்திருந்த அந்நகரத்தினரும் அவ்வாறே பணிந்தெழுந்து வேண்டிய வரங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு தத்தமிருக்கையை யடைந்

தார்கள். அதற்குமேல் புருசுண்டிமுனிவர், மகோற்கடமூர்த்தியி னிடத்தில் விடைபெற்றுச் சென்று தண்டக வனத்திலிருக்கின்ற தமது ஆச்சிரமத்தையடைந்து நித்தியானந்த சுகத்துடனே கூடி வாழ்ந்திருந்தனர்.

அத்தினம்போய் மறுதினங் காலையில் அரசனானவன் சகல பரிசனங்களும் புடைசூழ தமது சபாமண்டபத்திற் கொலுவிருந் தனன். அப்போது எல்லா மாயைகளினும்வல்ல மேகனென்னும் ஓரவுணன் சோசியனுக வடிவங்கொண்டு வலது கையிற் செபமாலி கையும், இடது கையிற் புத்தகமுமேந்தி வந்து அரசனெதிரிற் போய் நின்றனன். அவனுக்கு உடனே அரசன் வணக்கஞ் செய்து ஓரா தனத்திலிருத்தி, ஐயா! நீ யார்? இங்கு வந்த காரியம் யாது? உமது கையிலிருக்கின்றது என்ன புத்தகமென்று அன்போடு வினவினன். அதற்கு வஞ்சக வடிவங்கொண்டு வந்த சோசியன், தான் கருதி வந்த காரியஞ் சித்தியாகுமென்று நினைத்தவனுய் அண்ணலே! நாம் கந்தருவலோகத்திலிருக்கின்ற சோசியன். நமது கையிலிருக்கின் றது சோதிட சாத்திரம். நாம் ஒரு பயனைக் குறித்தன்று இங்ங னம் வந்தது. லோகோபகாரமாகவே இங்ஙனம் வந்தோம். யாவ ரொருவர் தமக்கு ஈட்டும்பொருளாக இதத்தை தேடுவார்களோ அவர்களே உலகங்கட்கெல்லா மிதஞ்செய்வார்கள். அதுபோலப் புவி யாளும் மன்னவர்கட்கு இதமின்மையாயின், அவனுளுகையில்அடங் கிய வுலகங்கட்கு மிதமின்மையாமாதலால், உமக்கு இதமான காரி யங்களைச் சில சொல்லுகின்ருேம். அதை நீர் ஊக்கத்தோடும் ஞாபகத்தோடும் கேட்கவேண்டும். நமக்கு எப்போதுந் திரிகாலக் கியானமும் தெரிந்துகொண்டே யிருக்கும். அதை நீர் அறிய வேண்டில் முன்னடந்ததும், இப்போது நடக்கின்றதும், இனி நடக்கப்போகின்றதும் யாம் சொல்லுகின்ருேங் கேள், ஒ தோன் றலே! நெருப்பை மின்மினிப் பூச்சென்று கருதி அதனைத்தனது கூண்டினுள்ளே வைத்துக்கொண்டு நாசமடைகின்ற குருவியைப் போல நீர் ஓர் பிராமணப் பிள்ளையைக் கொண்டுவந்து இப்பட் டணத்தில் வைத்திருக்கின்றீர். அதனுல் அளவற்ற இடையூறுகள் நேர்ந்ததைப் பார்த்திருக்கின்றீர். அப்பிராமணச் சிறுவன் விக்கின ராசனுதலாலே அநேக விக்கினங்கள் அடிக்கடி நேர்ந்துகொண்டே யிருக்கும். ஓர் விக்கினமுமில்லாத வுமக்கு அவன் இங்கிருக்கின்ற வரையில் வியோமத்தை விட்டொழியாத காற்றுப்போல, விக்கினம்

ஒழிகிறதில்லை. நீர் பூர்வத்திற் செய்த நல்வினைப் பயனுல் இதுவரை யில் வந்த விக்கினங்களனைத்து மொழிந்துபோயின. இனி விளையப் போகின்ற விக்கினங்கள் வெகு விபரீதங்களை விளைவிக்குமேயன்றி வீணிற்போவதில்லை. ஆதலால், அப்பிராமணச் சிறுவனை விரைவில் இப்பட்டணத்தினின்றுங் கொண்டுபோய்க் காட்டிற் சேர்த்திடுவீரா யின் உம்மிடத்திலே தீராத கோபத்தை வைத்திருக்கின்ற நராந்த கனும் முன்போல அன்பு வைத்திருப்பன். அப்பால் யாதொன்றிற் கும் பயமில்லை. இஃதன்றி, இன்னமும் ஒன்று சொல்லக் கேள். அசுத்தன், ஆசூசன், கபடன், அதிகூரன், தனக்கு மிக்கவன் என்னும் இவ்வைவருக்குள் ஒருவனுடைய சிநேகமிருந்தாலும் சத்துருக்களில்லாமலே கேடு விளையும். அவ்வைவருள் அப்பிரா மணச் சிறுவன் உமக்கு மிக்கவன். அன்றியும், அதிகூரன் இவ் விரண்டு மாயிருத்தலினுல் நீர் உயிர் தப்பிப்பிழைத்தலரிது. பிழைக்க வேண்டுவீராயின் இந்நிமிஷத்தி லவனுறவை யொழித்தல்வேண்டும். இதுகாறும் உமக்கு யாம் உண்மையான காரியங்களைச் சொன்னே மேயன்றி வீணுன காரியங்களைச் சொல்லவில்லை. அறிந்தவர்கள் அறியாதவர்களுக்கு அறிவிக்கவேண்டுவது நீதியாதலால், சகலமும் அறிந்த யாம் நீர் மனதறிந்து மாயாதவண்ணம் லோகோபகாரமாகச் சொன்னேம் என்றனன். அவையனைத்தையும் அரசன் கேட்டு, அவன் சொன்னதெல்லாம் வஞ்சகமாகுமென்று தனக்குள் நிச்ச யித்து மேலுக்கு ஒப்புக்கொண்டவன்போல அப்பாதகனைப் பார்த்து, ஓ சோதிட பண்டிதரே! நீர் கூறியதனைத்தும் உண்மையே. அக்கா ளையை நீரே பிடித்துக்கொண்டுபோய்க் காட்டில் விடுமென்று சொல்லி அருகிருந்த உழையர்களைக் கூவி இவருக்கு நீங்கள் வீதி யில் விளையாடிக்கொண்டிருக்கின்ற மகோற்கடரைக் காண்பித்து அவரை இவர் அழைத்துக்கொண்டு போம்பொழுது யாவரேனுந் தடுத்தால் அவர்களை விலக்கித் தடையில்லாமல் இவர் அழைத்துக் கொண்டுபோம்படி செய்துவரக் கடவீர்களென்று கட்டளையிட்ட னன். அக்கட்டளையை உழையர் வாய்புதைத்துக் கேட்டு சோதி டரை யழைத்துக்கொண்டு சென்று குகையிலிருக்கின்ற சிங்கத்தை யானைக்குக் காட்டுமாறுபோலத் திருமேனி முழுவதும் புழுதி படும் படியாக வீதியிலே விளையாடல் செய்திருந்த மகோற்கட மூர்த்தி யைக் காண்பித்தார்கள். உடனே மகோற்கட மூர்த்தி அச்சோதி யனருகில் வந்து அவனுடைய வஞ்சகத்தைத் தாமறிந்துகொண்டு,

ஐயா! அரண்மனையில் ஓர் சோசியர் அரசனிடத்தில் வார்த்தையாடிக் கொண்டிருக்கின்றனரென்று சிலர் சொன்னார்கள். அவர் நீதானோ வென்றுசொல்லித் தமது திருமேனி முழுவதுங் குலுங்க நகைத்துக் கேட்டனர். அவ்வளவில் அவ்வஞ்சகனுடைய மனமானது கலங்கி, நான்தானென்று சொல்லினன். அதற்குமேல் மகோற்கட மூர்த்தி யானவர் இப்பட்டணத்திற்கு என்ன இடுக்கண் சம்பவிக்கவிருக் கின்றது? எனக்கென்ன அபாயம் நேரிடும்? அவைகளை உமதுகூர்த்த புத்தியினாலாராய்ந்து சொல்லவேண்டுமென்று கேட்டனர். அக் கேள்விக்கு அப்பாதகன் பயந்து மனமும் உடலும் நடுக்குற்றவனாகி, அந்நடுக்கம் அக்கிழப்பருவத்தானும் வாதரோகத்தானும் உண்டா னதுபோல வேறுகாட்டிச் சமாளித்துக்கொண்டு, சுவாமி கேள்விக்கு உத்தாரஞ் சொல்லத் துணிந்து, மைந்தனே! இப்பட்டணத்திற்கு யானையினாலும் இருட்டினாலும் சலத்தினாலும் தப்பா திடுக்கணுறும். இஃதுண்மை. ஒருவேளை இம்மூன்றுந் தப்பினால் அளவற்ற அபா யங்கள் ஒருவருக்குந் தெரியாமல் வரும். உனக்கு வரவிருக்கின்ற அபாயத்தினையுஞ் சொல்லுகின்றேனுங் கேள். முதல் கிணற்றில் வீழ்ந்திறந்து போவாய். அது தப்பினால் விஷந்தின்று சாவாய். அதற்குந் தப்பினால் பின்னர் அநேக அபாயங்கள் நேரிடும். இவை யனைத்தும் நான்கு தினத்திற்குள் உண்டாகும். அந்த நான்கு தின மும் என் பின்னாகக் காட்டிற்கு வந்திருப்பையெனில், இவ்வபாயங் கட்கெல்லாம் உன்னைப் பாதுகாத்து, மீட்டும் இப்பட்டணத்திற் கழைத்துவந்து யதாப்பிரகாரம் சுகமாயிருக்க வைப்பேன் என்று சொல்லினன். அவையனைத்தையும் மகோற்கட மூர்த்தி கேட்டு, ஐயா! நீர் சொன்னதனைத்தும் உண்மையோ? நானும் இப்போதே உம்மோடே காட்டிற்கு வருகின்றேனென்று சொல்லி அவனுக்கு வெகுமானஞ் செய்பவர்போலத் தமது மார்பிலணிந்திருந்த முத்து மாலையை வாங்கி அவ்வஞ்சகனுடைய கழுத்திலே போட்டனர். அம்மாத்திரத்தில் அம்முத்து மாலையினின்றும் அழற்சுவாலையுண் டாகி அப்பாதகனைச் சுட்டு நீறுக்கியது. அவ்வற்புதத்தை யாவருங் கண்டு ஆச்சரியமடைந்தார்கள்.

அதற்குமேல் கூபனென்றுங் கந்தனென்றுஞ் சொல்லுகின்ற இரண்டவுணர்கள் ஓர்பழங்கிணறாகவுந் தவளையாகவும் உருவமெடுத் துக்கொண்டிருந்தார்கள். அதை மகோற்கடமூர்த்தியறிந்து அப்

பட்டணத்திற்கு வெளியில் எங்குந் தேன்கூடுகள் கட்டப்பட்டிருக்கின்ற தோப்புகளில் விளையாடச் செல்லுகின்றவரைப்போலத் தம்மோடிருக்கின்ற சிறுவர்களையெல்லா மழைத்துக்கொண்டு சென்று அக்கிணற்றினுக் கருகேபோய் விளையாடிக்கொண்டிருந்து, பின்பு அதனை யெட்டி பார்த்தனர். மற்றப் பிள்ளைகளும் எட்டிப்பார்த்து இதனுழத்தையறிவோமென்று ஒருவரோடொருவர் பேசிக்கொண்டு, ஒவ்வொருவராய் அக்கிணற்றிலே யிறங்கிச் சோதித்து ஒருவராலும் ஆழத்தினளவு காணமாட்டாமல் மீட்டும் வெளியில்வந்து தனியே நின்றிருக்கின்ற மகோற்கட மூர்த்தியைப் பார்த்து, நீயேதோ சில சாமர்த்தியங்களையெல்லாஞ் செய்கின்றனையே! இக்கிணற்றில் மாத்திரமிறங்கி அதனடிப் பரப்பில் மணலைநின்கையிலெடுத்துக்கொண்டு, வருவையாயின் நீ யெல்லா விதத்தினுஞ் சமர்த்தன்தானென்று சொன்னார்கள். அதற்கு மகோற்கடமூர்த்தி புன்னகைகொண்டு, தமது இளமைப் பருவத்திற்குத் தக்கப்படியே அதற்கிசைந்து, ஆஹா! இதோ மணலை அள்ளிக்கொண்டு வந்தேன்பாருங்களென்று சொல்வி ஞெரேலென்று கிணற்றுக்குள்ளே குதித்துப் பாய்ந்தனர். அந்நிமிஷத்தில் கிணறுயிருந்த அவுணன் விரிந்து பெரிய கடல் போலே யமர்ந்திருந்தனன். அதற்குள்ளே தவளையாக அடங்கியிருந்தவன் அவ்வுருவிற்றானே பெரிய பர்வதம்போல் உலாவியிருந்தனன். உள்ளே குதித்துப்பாய்ந்த மகோற்கட மூர்த்தியானவர் விரைவில் அதனுழத்தினளவை யறிந்து தண்ணீர் நுரைத்து குமிழியெழும்படியாக அடிப்பரப்பினது மணலையள்ளியகரத்தோடு வெளியே வந்து அதனைத் தமது கூட்டாளி பிள்ளைகளுக்கெதிரிலெறிந்து எங்கும் பரந்து ஆரவாரித்திருக்கின்ற சலத்தில் விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர். அப்போது மலைபோலப் பாரித்திருந்த மண்டூகமானது மகோற்கட மூர்த்தியினுடைய பாதத்தைப் பிடித்து அழுத்திக் கடித்தது. உடனே சுவாமி அம்மண்டுகத்தினுடைய கால்களிலொன்றைப் பிடித்திழுத்துக் கரையிலே யெறிந்தனர். அம்மாத்திரத்தில் கிணறாகவிருந்த அவுணனும் தவளையாகவிருந்த அவுணனும் அவ்வுருவங்களினின்று மாறித் தங்கள் சுயரூபங்களைக்கொண்டு பூமியிலே மலைபோலேவீழ்ந்து இறந்துபோனார்கள். இவ்வற்புதத் திருவிளையாடலை அரசன் முதலாயினோர் கேட்டு ஆனந்தமடைந்தார்கள்.

இவ்வாறு நராந்தகனுலேவிய அவுணவீரர்க ளெல்லாம் தனியாகவுங் கூட்டமாகவுஞ் சென்று மகோற்கட மூர்த்தியால் அழிந்து

போக, அதை நராந்தகன் கேள்வியுற்று மிகுந்த கோபமுங் கவலையுங் கொண்டவனாகி மீட்டுஞ் சிறிதுதேறித்தனது தந்தைக்கு இளையவனாகிய பதங்காவரனென்பவனுக்குப் புத்திரர்களாகி அம்பாசுரன் அந்தகாசுரன், துங்காசுரன் என்னும் பெயர்களை வகித்திருந்த தனதுதம்பிமார் மூவரையும் வரவழைத்து அவர்கட்கு அளவற்ற வெகுமதிகளைச் செய்து அகத்திற்கொண்டிருக்கின்ற கவலையானது முகத்திலுந் தோன்றும்படியாக அவர்களைப்பார்த்து, அன்பிற்சிறந்த இளையாரே! நீங்கள் குழந்தைப் பருவத்துள்ளபோதே தேவர்களெல்லாங் கண்டு நடுங்கும்படியாகத் திசையானைகளையெல்லாஞ்சென்றுகலக்கினீர்கள். இரண்டுபல் முளைப்பதற்கு முன்பே பாதாளலோகமுழுவதுங்கொள்ளையிட்டு அங்குள்ளவர்களையெல்லாஞ் சிறையில்வைத்தீர்கள். மங்கையர் மையல் செய்யற்கிடமில்லாத பிள்ளைப் பருவத்திற்றானே திரிலோகங்களையெல்லாம் வென்று வலம்வந்தீர்கள். இப்போது சகலகலைகளையும் கற்றிருப்பதன்றி, எல்லாவிதத்திலும் பராக்கிரமசாலிகளாயிருக்கின்றீர்கள். உங்களுக்குச் சயமாகாத காரியம் எந்த உலகங்களிலிருக்கின்றது. தருப்பையும் மாவிலையும் உலர்ந்த சமிதைகளையுங் காட்டிற் பொறுக்கிவந்து ஔபாசனஞ் செய்து கொண்டிருக்கின்ற காசிபனுக்கு ஒருமகன் பிறந்திருப்பது உங்களுக்குந் தெரியுமல்லவா? அவனே நம்மவர்களையெல்லாந் துரும்பாகமதித்து அளவற்றபேரை மாய்த்தனன். அவன் இப்போது காசிப்பட்டணத்திலிருக்கின்றான். நீங்கள் விரைவில் அப்பட்டணஞ் சென்று அப்பையலை எவ்விதத்தினாலேனுங் கொன்றுவரக் கடவீர்களென்று கட்டளை யிட்டான். அவ் வார்த்தையைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் அம்மூவரும் அவனைப் பணிந்தெழுந்து, அண்ணா! தேவரீர் அடியேங்கட்குத் தமையனாகவிருப்பதினாலும், எங்களை முற்றினுங் காப்பாற்றுவதினாலும் கண்ணை இமைகள் காப்பதுபோல எங்களையே நினைத்து எங்களுக்கேற்ற காரியத்தையே கட்டளையிட்டீர்கள். அன்றியுந் தேவரீருக்குச் சிறிய தந்தையாகிய எங்கள் பிதாவானவர் நேற்றையதினம் அப்பையலைச் சுழற்காற்றாகச் சென்றலைத்தனர். அதற்கப்பையல் அவரை வீணே கொன்றான். அக்கொடுமையை நினைக்குந்தோறும் உள்ளம் பகீலென்று பதைக்கின்றது. ஆதலால் அப்பகையை யாங்களே போய் முடித்துவருகின்றோம். இத்தினஞ்சென்றால்வேறேநாளில்லையென்று சொல்லி ஆக்கிரமித்தெழுந்தார்கள். இவ்வாறு ஆக்கிரமித்தெழுந்த அம்மூவரும் உடனே காசிபட்டணத்தை யடைந்து, அவருள்

அந்தகாசுரனென்பவன் சூரியனுங்கண்டு ஒளிக்கும் படியாக ஓர் நொடிப்போதில்எல்லாவுலகங்களினும் பகற்போதைமறைத்துஇருள் மூடச்செய்தனன். உடுக்களுஞ் சந்திரனுங் காணப்படாத அம்மாய விருளானது இரவைப்போலிருண்டுபோனதால், கூகைகட்கும் கண் கள்தெரியாமல்போயின. அப்போது பற்பல விவகாரங்களிலிருந்த, யாவரும் திடீரென்றுவந்த அவ்விருளுக்குப் பயந்து சூரியனுஞ் சந்திரனுக்கும் இறுதிநாள் நேர்ந்ததோ? உமாதேவியார் சிவபிரானு டைய திருவிழிகளை மீட்டுந்தமது கரத்தினல் மறைத்தாரோ? அல்ல வெனில் விந்தபர்வதமானது முன்போல் வளர்ந்ததோ? மற்றையாது காரணமோ? நடுப்பகலிலே கல்வியற்றவர்களுடைய மனத்தினு மிகுந்த இருளானது எங்கும் மூடிக்கொண்டதேயென்று நடுங்கித் துயரமுற்றார்கள். அந்தணர்-அரசர்-வைசியர்-சூத்திரரென்னும் நால் வகை வருணத்தார்களுந் தத்தந் தொழில்கள் நடந்தேறுமைக்கு வருத்தமுற்றார்கள். மைந்தர்-சோம்பர்- ஏவலாளரென்னுமிவர்கள் மனக்குழப்பமில்லாமல் அவ்விரவை மெச்சி ஆனந்தநித்திரை செய் தார்கள். காமுகராயினோர் மிகுந்த சந்தோஷத்தோடு மங்கைய ரிடத்திற் பற்பல கலவிகளைச் செய்துகொண்டு இன்பவெள்ளத்தி லழுந்தினார்கள். அவ்விருளுக்குப்பயந்து கலவிக்கிணங்காத சிலஸ்திரீ கள் தீமுதலிய விளக்கங்களைத் தங்கள் தங்கள் மனைகளில் வைத்து வருத்தமுற்றிருந்தார்கள். தொழில் மூலமாகச் சென்ற யாவருந் தத்தம் பதிகளை மீட்டும் வந்து சேரமாட்டாமல் எவ்வெவர் எங்கிருந் தார்களோ அவ்வவர் அங்கங்கேயிருந்து கவலையுற்றார்கள். இரை தேடிச்சென்ற பறவைகள் முதலிய யாவும் இராக்காலத்தில் வந்து ஒடுங்குகின்ற தத்தம் பொழில்களையுங் குகைகளையுங் காணமல்வருந் தின. இவ்வாறு சகல சீவான்மாக்களுந்துன்பமடையும்படியாகஅந்த காசுரன் எங்குமிருளாக மூடிக்கொண்டிருக்கத் துங்காசுரனென்ப வன் தனது மாயையினல் அக்காசிப்பட்டணத்தைச் சுற்றிப் பத்து யோசனைப் பரப்பில் எங்கும் போகவும் வரவும் வழியில்லாமல் மலை யாகச்சுற்றி வளைத்துக்கொண்டனன். அம்மலையின்மீது சோதிமரம், சோதிக்கொடி,சோதிப்புல்,சோதிமணிஎன்னுமிவைகள்அளவற்றன வாய் சோதியே வுருக்கொண்டதுபோலப் பிரகாசிப்ப, அதனை யாவ ருங்கண்டு, ஈதென்ன அதிசயமோ தெரியவில்லையே! இப்பட்டணத் திற்குச் சமீபத்தில் நவரத்தின முதலானவைகளாலுண்டான பிரகா சத்துடனே யானை-சிங்கம்-புலி முதலியவைகளால் உலாவப்பட்

டிருக்கின்ற ஓர்மலை ஆகாயத்தை யளாவவுயர்ந்து எங்கும்வளர்ந்திருகின்றதே! இதற்குமுன் யாம் கண்டதில்லையேயென்று மனங் கலங்கினர்கள். இப்பால் அம்பாசுரன் அப்பர்வதத்தின்மீது தவழ்கின்ற மேகவுருவாகி நெருப்பைப்போல மின்னல்களைவீசி ஆகாயமெங்கும் பரந்துமூடிக்கொண்டு விபரீதமான இடிகளையுண்டாக்கி சமுத்திரமே ஆகாயத்திலெழும்பி நதிகளையேதாரையாக விடுவதுபோல அளவற்ற வருஷங்களைச்சொரிந்தான். அவ்வருஷதாரைகளினாலே பாறைகளெல்லாங் கிழிந்தும், மாடமாளிகைகூடகோபுரங்களனைத்து மிடிந்தும், அந்நகரமுழுவதும் அழிந்துபோயின. உடனே பிரளயகாலத்தில் சத்தசாகரங்களும் ஒன்றாக ஆகாயத்தையளாவப்பொங்கி சக்கரவாளகிரியைச் சேர்ந்து நாசஞ்செய்வதுபோல துங்காசுரனால் வளைத்துக்கொள்ளப்பட்ட காசிப்பட்டணத்தின்மீது அம்பாசுரனால் பொழியப்பட்ட வருஷங்கள் அப்பட்டணம் முழுதும் பெரும்புறக் கடல்போல நிரம்பியிருந்தன. அக்கொடுமையை மகோற்கடமூர்த்தியறிந்து பத்து யோசனையுயரத்தில் எண்டிசைகளையும் பரந்தோடும்படியான கிளைகளோடுங்கூடி எண்ணற்ற விழுதுகள் நிலங்கிழித்துப் பாய்ந்திருக்கின்ற ஓராலமரத்தை யுண்டாக்கித் தாமதற்கேற்றபடி ஓர் பெரிய பறவையுருக்கொண்டு அம்மரத்தின்மீதேறி யுட்கார்ந்து இரண்டு சிறகுகளையு முதறினர். உடனே அவ்விரண்டு சிறகுகளினின்றும் உண்டான காற்றினால் மேகங்களெல்லாம் பஞ்சிற்றொடர் நுனியைப்போலக் கலைந்து சுற்றியிருக்கின்ற மலைகளிலே யொதுங்கின. பின்னர் அம்மலையும் இடிந்து பொடிபட்டுப்போயிற்று. அப்போது மகோற்கடமூர்த்தியானவர் தமது நுதல்விழியைத் திறந்தருளினர். அந்நுதல்விழியினின்றும் உண்டான தீயினால் இருளெல்லாமொதுங்கிப் பிரவாகமாய் நிறைந்திருக்கின்ற சலமுழுவதும் வறண்டுபோய்விட்டது. இவ்வாறு இருளாகவும், மலையாகவும், மழையாகவும் வந்து பலகொடுமைகளைச் செய்த அவுண பாதகர்களுடைய மாயைகளையெல்லாம் எமது மகோற்கடமூர்த்தி கொண்டருளிய பறவையின் காற்றினாலழிந்தும், அப்பாதகர் அப்பறவையின் வலியை அறிவோமென நினைத்து அம்மூவருளொருவன் மற்றோராலமரமாயினன். ஒருவன் கண்ணியாயினன். ஒருவன் வேடுவனாகி முன்னருண்டான ஆலமரத்தின்கணுள்ள பறவையை யோட்டினன். உடனே பறவை வேடங் கொண்டிருக்கின்ற மகோற்கட மூர்த்தியானவர், அவ்வேடனைத் தமது மூக்கினாற் கவ்விக்கொண்டு சென்று

வேறேயுண்டாயிருக்கிற ஆலமரத்திற் பாய்ந்து, அதிலிருக்கின்ற கண்ணியோடு அவ்வாலமரத்தைக் கால்களினாற் றூக்கிக்கொண்டு ஆகாயமார்க்கமாய் தேவலோகம் வரையிற்சென்று அங்கிருந்தபடி அவ்வால மரத்தையுங், கண்ணியையும், வேடனையும்பூமியிலேவிழும் படிவிடுத்தனர். அம்மாத்திரத்தில் அம்மூவரும் உயிர்நீங்கி அவர்களுடைய சரீரம் மூன்றும் அவர்கள் தாயாகியபிரமரையென்பவளுடைய வீட்டுவாயலில் வீழ்ந்துநொறுங்கின. இவ்வாறுபிரேதமாய்நொறுங்கி வீழ்ந்தமூவரையும் அங்கிருந்த சில சேடியர்கள் கண்டு திடுக்குற்று உல்லாசமாய் உலாவிக்கொண்டிருக்கிற பிரமரை யிடத்திலோடி, அம்மா! உமது குமாரர்கள் மூவரும் பிரேதமாகி நமது வீட்டு முன்றிலில் வீழ்ந்திருக்கின்றனரென்று சொன்னார்கள். அதைக்கேட்ட மாத்திரத்தில் பிரமரையென்பவள் நடுக்குற்று நாமிதுவரையில் ஒரு துற்சகுனங்களையுங் காணாதிருக்க நமது புத்திரர்கள் எவ்வாறிறப்பார்களென்று கைகளை நெறித்துக்கொண்டோடி முற்றத்திலே நொறுங்கி வீழ்ந்திருக்கின்ற மூன்றுபிரேதங்களையும் பார்த்து, நமது பிள்ளைகளேயென்று நிச்சயித்து நெடுநேரம் மூர்ச்சித்துக்கிடந்து, மீட்டுந்தெளிந்தெழுந்து, தனதுகையினால் மக்களா! மக்களா!! வென்று மார்பிலறைந்துகொண்டு, கூந்தலானது நாற்றிசைகளினும் விரிந்து பூமியை வருடும்படியாகப் புரண்டு புரண்டு அழுதனள். அப்போது அருகிருந்த சேடிகள் அவளைத்தேற்ற, ஒருவாறு தேறியெழுந்து, அதிக கோபாவேசத்தினைக்கொண்டு, என் பிள்ளைகளை எவன்கொன்றானோ அவனையான் கொல்லாவிட்டால் அக்கினி சாட்சியாக விவாகஞ் செய்துகொண்ட கணவனுக்குத் துரோகஞ் செய்தவள் போகின்ற பாதகம் யாதோ? அப்பாதகத்தில் யான்போகக்கடவேனென்று சபதஞ் செய்துகொண்டு, இனிகொல்லப்பட்ட என் மைந்தரோடு கொன்றவனையும் ஒன்றாகவைத்துத் தகனஞ்செய்வேனேயன்றி இவர்களை மாத்திரந் தகனஞ்செய்யேனென்றுசொல்லி, அந்நாள் வருகிற வரையில் தனது மக்களாகிய மூன்று பிரேதங்களையும் தயிலத்திலிட்டுக் காப்பாற்றும்படி சேடியர்கட்குத்தரவுசெய்து, உடனே சில தூதர்களைக்கூவி எனது பிள்ளைகளைக்கொன்றவன்எவனோ? அவனை விரைவில் அறிந்துவரக்கடவீர்களென்று பல வெகுமதிகளை அவர்கட்குக் கொடுத்தனுப்பி, பின்னுஞ் சில தூதர்களை யழைத்து, அவ்விபத்தைத் தனது நாயகனாகிய பதங்காசுரனுக்கு அறிவித்து வருமாறு கட்டளையிட்டனள். அவ்வாறே அவ்விருவகுப்பினரும் தத்த மேவலை நோக்கிச் சென்றார்கள்.

இவர் இவ்வாறாக, பறவை ரூபங்கொண்டிருந்தமகோற்கடமூர்த்தியானவர் மீட்டும் பழையவடிவத்தினைக்கொண்டு அந்தகாசுரன் முதலிய மூவராலழிபட்டிருக்கின்ற நகரத்தைத் தமது அருட் கண்ணாற் பார்த்தருளினர். உடனே அந்நகரமானது முன்னிலும் மேலான விம்மிதங்களை வாய்ந்து பிரகாசித்தது. இறந்து கிடக்கின்ற உயிர்களனைத்தும் மீட்டும் உயிர்பெற்றெழுந்து தத்தமிருக்கையை யடைந்தன. பின்னர் மகோற்கடமூர்த்தியானவர், அரசன் முதலிய யாவருந் தம்மைப் புடைசூழ்ந்து துதிசெய்யும்படியாக அரண்மனையின்கணெழுந்தருளியிருந்தனர்.

முன்னர் பிரமரை யென்பவள் ஏவலால் இரண்டு பிரிவாகச் சென்றதூதர்களில்ஒருபிரிவார், நராந்தகனுடைய தூதர்களால்பதங்காசுரனிறந்து போனமையைக்கேட்டு அச்செய்தியை அவளிடத்திற் சொன்னார்கள். அதைக்கேட்டமாத்திரத்தில் அவள் மீட்டும் மூர்ச்சையாகி வீழ்ந்து பின்னர் தெளிந்தெழுந்து அளவற்ற துக்கசாகரத்தில் மூழ்கினவளாகி, ஐயையோ! மிக்க பராக்கிரமசாலிகளாகிய எனது பிள்ளைகளிறந்து போனதல்லாமல் என் பிராணநாயகரும் இறந்து எனதுயிரை வாட்டினரோவென்று புலம்பி அழுதுகொண்டிருந்தனள். அச்சமயத்தில் மற்றொரு பிரிவார் விரைந்துவந்து, அம்மா! உமது குமாரர்கள் காசிராசனிடத்தி லிருக்கின்ற ஓர் பிராமணப்பிள்ளையா லிறந்துபோனார்கள். உமது கணவரும் இன்னுமளவற்றபேரு மவனாற்றானிறந்து போயினரென்று சொன்னார்கள். உடனே பிரமரையானவள் அளிந்த கனியிற்பட்ட கடுங்காற்றைப் போல மனந்தளர்ந்து, ஆ! ஆ!, ஆ! ஆ!, நன்றாயிருக்கிறது! நன்றாயிருக்கிறது! அவுணருடைய பராக்கிரமமெல்லா மிவ்வாறு நசிக்குமா? ஓர் பிராமணப்பிள்ளையால் நமது கணவரும் பிள்ளைகளும் ஏனையவீரர்களும் அழிந்தார்களென்றால், இதைவிட அவமானம் நமதுகுலத்திற் கென்னவிருக்கின்றது. இத்தினம் யானே போய் அப்பிராமணச் சிறுவனுயிரை வாங்கி மடுக்கின்றேனென்றெழுந்து மேலான கீர்த்தியைப்பெற்ற அதிதியைப்போல வடிவெடுத்து சில அவுணவீரர்கள் சீடராகவும், சில அவுணமாதர்கள் சேடியராகவும் உருக்கொண்டு, தான் கொண்ட கோலத்திற்கேற்றபடி புடைசூழ்ந்து வரச்செய்து, கொடியவிடத்தினைக் கலக்கப்பட்டிருக்கின்ற தேவாமிர்தத்திற்கிணையான சில பண்டங்களைக் கையில்வைத்து பெரியோர்களுங் கண்ட

வுடன் வணக்கங் கொள்ளத்தக்க வேடத்தோடு காசிப்பட்டணத்திற்குச் சென்றனள். அப்பட்டணத்திலுள்ள ஆடவரும் ஸ்திரீகளும் அவளைக் கண்டவுடன் அதிதிவந்தன ளெனநினைந்து ஆனந்தமயமாகி சிலர் புட்பங்களைக் கொண்டுவந்து தூவினார்கள். சிலர் பாதத்திற் சலத்தினைவிட்டுப் பூசைசெய்தார்கள். சிலர் பரிமளப்பொடி தூவினார்கள். சிலர் மாலைதரித்தார்கள். சிலர் தாம்பூலங் கொண்டுவந்து கொடுத்தார்கள். சிலர் கனிவருக்கங்களைக் கொண்டுவந்து உபசரித்தார்கள். சிலர் ஆபரணங்களையும் வஸ்திரங்களையுந் தந்தார்கள். சிலர் பொன்னையும் இரத்தினங்களையும் பொழிந்தார்கள். சிலர் என்னகாட்சி கிடைத்ததென்று வியந்தார்கள். சிலர் எமது துன்பமனைத்தும்போயின வென்று நயந்தார்கள். சிலர் சனங்களை விலக்கிக் கொண்டு சென்று அருகிற் கூடினார்கள். சிலர் அவ்வரவை அரசனுக்கறிவிக்குமாறு வோடினார்கள். சிலர் பண்ணோடுங்கூடிப் பாடினார்கள். சிலர் பரதசாஸ்திரப்படி ஆடினார்கள். இவ்வாறு சகலரும் ஆனந்தங் கொண்டு உபசரிக்கும்படியாக வஞ்சவடிவங்கொண்டுவந்த அப்பாதகி ஞெரேலென்று அரண்மனையிற் சென்று இராஜஸ்திரீகள் வசிக்கின்ற அந்தப்புரத்திற் சென்றனள். உடனே அவ்வந்தப்புரவரையில் காப்பாளர் அரசன்றேவிக்கறிவிக்க, அரசன்றேவி எதிர்கொண்டுசென்று தாயினுஞ்சிறந்தீர் வந்தீரோ! வாருமென் றழைத்துவந்து ஓர் தங்கச் சிங்காதனத்தின் மீது இருக்கவைத்து, பாதபூசை முதலிய உபசாரங்களைச் செய்து, அம்மா! முனிவருடைய துணையில்லாமல் தேவரீர் மாத்திரம் தனியே வருதற்கான காரணம் யாதென்று கேட்டனள். அதற்கு அக்கொடியாள் அவ்வரசன் றேவியைப் பார்த்து, மகளே! அன்பிற்சிறந்த அரிவையர் ஒரு காலத்துப் புருடனைப்பிரிந்திருக்கினுமிருப்பார். தமது புத்திரர்களை ஒரு கணமேனும் பிரிந்திருக்க மாட்டார்கள். யானும் எனது மகோற்கடமூர்த்தியைக் காணாதிருக்க மாட்டாமல் முனிபுங்கவரைத் தனியே வனத்தின்கண் விடுத்து வந்தேனென்று சொல்லினள். அதைக்கேட்டவுடன் அரசன்றேவி, ஓர் சேடியைக் கூவி வீதியிலே விளையாடல் செய்கின்ற மகோற்கடமூர்த்தியை யழைத்துவாருங்க ளென்று கட்டளையிட்டனள். மற்றொரு சேடிக்கு அரசனை யழைத்துவரும்படி ஆக்கியாபித்தனள். அவ்வாறே அவர்கள் அவ்விருவரிடத்தினுஞ் சென்றறிவித்தார்கள். உடனே அரசன் மனமகிழ்ந்து அப்பாதகியிடத்தில் விரைந்துவந்து அவளுடையபாதங்களிற் பூக்களைச்சொரிந்து பூசைசெய்து, இரத்தி

னங்கள் வஸ்திராபரணங்கள் கனிவர்க்கங்கள் முதலிய கையுறைகளைத் தந்து, அன்னையே அடியேனையுமோர் பொருளாக நினைத்துத் தேவரீர் இங்ஙன மெழுந்தருளினீரோ வென்று பலசாந்தமொழிகளினுற் றுதிசெய்து, அனந்தமுறை சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்தெழுந்து, தேவரீர் அடியேன்மீது கிருபைவைத்து சில நாள் இங்கிரும். எனது குமாரனுடைய விவாகம் நிறைவேறிய மறுநாளைக்கே உம்மையும் மகோற்கடமூர்த்தியையும் அடியே னழைத்துக்கொண்டு சென்று எனது குருசுவாமிகளிடத்தில் வசிக்கும்படி விடுத்து, மீட்டும் இந் நகரத்திற்குத் திரும்புகிறேன். அதுகாறுந் தேவரீர் தயைவைத்திருத்தல் வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனன். அதனை இப்பாதகி கேட்டு, அரசனே! யானொருநிமிடமேனும் மகோற்கடமூர்த்தியைப் பிரிந்திருக்கேன். என்னை எவ்வாறோ மயக்கி அவரை யழைத்துக்கொண்டு வந்து விட்டனை. அதுமுதல் கன்றைப் பிரிந்த தலையீற்று பசுவைப் போலத் தயங்கினேன். இனி அரைக்கணமேனும் குழந்தையைப் பிரிந்து எனது முனிபுங்கவருக்குப் பணிசெய்யும் வலியிலேன். அம் முனிபுங்கவரும் அரைநிமிடம் என்னைப் பிரிந்திரார். ஆதலால், இப்போதே மகோற்கடமூர்த்தியை என்னோடு கூட்டி அனுப்பிட வேண்டுமென்று கேட்டனள். அச்சமயத்தில் மகோற்கடமூர்த்தி வந்தனர். வந்தவரை அப்பாதகி என தருமைக்குழந்தாய்! வாருமென்று தழுவி விரைவிலெடுத்துத் தனது மடியின்மீது வைத்துக்கொண்டனள். அவள் வஞ்சகத்தை சுவாமியறிந்து, அம்மா! எனக்கு என்ன கொண்டுவந்தனையென்று கேட்டனர். உடனே அவ்வஞ்சகி தனது சேடியர்களிடத்திற் கொடுத்துவைத்திருந்த சிற்றுண்டிகளைவாங்கி மகோற்கட மூர்த்தியினுடைய திருக்கரத்திற்கொடுத்தனள். அவையனைத்தையும் எமதையன் விரைந்து வாங்கிவாங்கி வாய்மடுத்தனர். விடங்கலந்திருக்கின்ற அச்சிற்றுண்டிகளை வாங்கிப்புசிக்கப் புசிக்க அவைகளைக் கொடுத்த ராக்ஷசிக்கும், அவளுக்குச்சீடராகவும் சேடியராகவும் வந்த அவுணருக்கும், அவுணஸ்திரீகளுக்கும் விடவேகந் தலைக்கேறி இறந்துபோனார்கள். அவ்வற்புதத்தை யாவரும் பார்த்து ஆச்சரியங்கொண்டு, முன்னர் அப்பாதகி இன்னாளென்று அறிந்து கொண்டு மகோற்கடமூர்த்தியை அளவற்ற வேதாகமங்களாற் றுதி செய்தார்கள்.

கேட்டீர்களோ சவுனகாதி முனிவர்களே! இவ்விதமாக அவுண பாதகர்கள் வந்து செய்த அளவற்ற வஞ்சனைகளை யெல்லாம் எமது

மகோற்கடப் பெருமானறிந்து அவைகளையவர்களுயிரோடு நாசமாக்கிய திருவிளையாடல்கள் இன்னு மனந்தமுள. அவைகளை விரிக்கிற் பெருகுமாதலால், இதுகாறுஞ் சொல்லியவளவில் நிறுத்தி மற்றொரு போது அக்காசிப் பட்டணத்திலுள்ள வீடுகள்தோறும் தாமொருவரே ஏககாலத்தில் அநேகராகி விருந்து புசித்தருளிய திருவிளையாடலைச் சொல்லுவோங் கேட்பீர்களாக.

ஓர்நாள் அக்காசிநகரத்துள்ள யாவரும் அரசனுடைய கொலுச் சபையில் வந்து மிக்க மனவுருக்கத்தோடுமவனைப் பணிந்தெழுந்து, ஆண்டவனே! சகல லோகங்களுஞ் சுகமடைதற் பொருட்டுத் திருவவதாரஞ்செய்தருளிய மகோற்கடமூர்த்தியைத் தேவரீர் இந்நகரத்துள்ளோர் யாவருங் கிருதார்த்தர்களாகும்படி அழைத்து வந்து வைத்திருக்கின்றீர். அதற்கு யாங்கள் செய்யுங் கைம்மாறு ஒன்றையுங் காணோம். பூபாலகராயினர் தம்மையடுத்த சனங்கட்குத் துன்பங்களைப்போக்கி இன்பங்களையூட்டுவிப்பது அவர்களுடைய கடமையென்று சொல்லிய நீதிசாஸ்திரப்படி, தேவரீரும் அக்கடமையை அடியேங்கட்கு உண்டாக்கிப் பாதுகாத்து வருகின்றீராயினும், அடியேங்கள் தேவரீரிடத்தில் விண்ணப்பஞ் செய்துகொள்வதற்கான ஒரு குறைவிருக்கின்றது. அவ் விண்ணப்பத்திற்குத் தேவரீர் செவிகொடுத்தருளல் வேண்டும். அதாவது: அடியேங்களுடைய வீடும் பாக்கியமும் பயனடையும்படியாக மகோற்கட மூர்த்திக்கு அமுது செய்விக்க விருப்பங்கொண்டிருக்கின்றோம். அவ்விருப்பத்தைத் தேவரீர் தயைசெய்து அங்கீகரித்து சுவாமியை அடியேங்களோடு அனுப்பல் வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார்கள். அதற்கரசனவர்களைப் பார்த்து, ஓ பத்தியிற் சிறந்தவர்களே! கிருபைக் கடலாகிய மகோற்கடப் பெருமான் இப்பட்டணத்தில் வசிக்கின்ற நாளெல்லாம், யாமவர் சமீபத்திலிருந்து அமுதூட்டித் திருப்தியடைவதல்லாமல் ஒருநாளாயினும் அந்த மேலான மூர்த்தியை யாம் பிரிந்திருக்க மனமொவ்வோம். அன்றியும் அவருடைய இச்சையின்படி யாம் அன்புசெய்து நடந்துகொள்வதேயன்றி நமதிச்சையின்படி அவரை வரச்செய்வது தகுதியன்று. அவருடைய குறிப்பு உங்கள் மீதிருந்தாலும் அவர் ஒருவர் நீங்கள் பலர். ஆதலால், அக்கிருபா மூர்த்தி ஒவ்வொரு மனைக்கு ஒவ்வொருநாள் வரினும் அனேக வருடஞ் செல்லும். இதனைத் தீர்க்காலோசனை செய்யக் கடவீர்களென்று சொல்லினன். அச்சமையத்தில் மகோற்கட மூர்த்தியும்

அங்ஙனம் வந்து அளவற்றபேர்களால் சபை நிறைந்திருப்பதைக் கண்டு நீங்கள் யாவரும் இங்கே கூடியிருக்கின்ற காரணம் யாதென்று வினவியருளினர். அக்கிருபா வசனத்தை அங்நகரத்தார் கேட்டமாத்திரத்தில் உடல்முழுது முரோமாஞ்சிதம்பூத்துஅளவற்ற களிப்பின் மூழ்கினவர்களாகி யாவரும் பணிந்தெழுந்து, இருகரங்களையுஞ் சிரமேற் கூப்பினின்று, ஓ பரமகருணாநிதியே! ஓ பக்தவத்ஸலனே! ஓ தீனசரண்யமூர்த்தியே! அடியேங்களெல்லாங் தேவரீருக்குத் திருவமுது செய்விக்கவேண்டி எமதாண்டகையாகிய இராசாதிராசனிடத்தில் விண்ணப்பஞ் செய்துகொண்டோம். அதற்கவர் சம்மதமாகவில்லையென்று யாவரும் ஒரே விதமாகச் சொன்னார்கள்.

அவர்கள் சொல்லியதை சுவாமி கேட்டு, யாவரும் சந்தோஷிக்கும்படி சற்றே நிதானித்து, அன்பர்களே! இராசா எப்போதும் போலவே நமக்கு போசனஞ்செய்விக்கட்டும். நீங்கள் யாவரும்போயுங்களுங்கள் வீடுகள்தோறும் விருந்து செய்யுங்களென்று திருவாய் மலர்ந்தனர். அத்திருவருளை யாவருஞ் சிரமேற்கொண்டு சென்று, அவ்வவர்களுடையவீடுகளையும் முற்றங்களையும் வீதிகளையும்அலங்காரஞ்செய்து, அவ்வவர்கட்குண்டான செல்வத்திற்கேற்றபடி விருந்து சமைத்தார்கள். இவ்வாறு யாவரும் தங்கள் தங்களுடைய வீடுகளில் தனித்தனியாய்அத்தியந்த சந்தோஷத்தோடுவிருந்து செய்துகொண்டிருக்கின்றநாளில், அங்நகரத்தில் சுக்கிலரென்னுமோ ரேழைப்பிராமணர் நித்திய தரித்திரராகவிருந்தும் அவரும் அவருடைய கற்பிற்சிறந்த வித்துருமையென்கின்றபத்தினியும் மனமொத்துதினந்தினம் பிச்சையில் தங்களுக்குக் கிடைத்தமட்டும் ஒவ்வோர்திதிக்குஅமுது செய்வித்துக்கொண்டுகாலந்தள்ளிவருவார்கள். அத்தினமும் பழையபடி சுக்கிலரானவர் தமது கையில்ஓர் தண்டமும் உபாதானப் பாத்திரமு மேந்திக்கொண்டு வீடுகள்தோறும் பிச்சைக்குச் சென்றனர். சென்றவர் அத்தினத்தில் ஒருவீட்டிலேனும் ஓர்பிடியரிசியும் போட்ப்பெறாதவராகி வீணே பலவீடுகள்தோறும் அலைந்து திரிந்து, மீட்டுந் தமது மனைக்கண் வந்து, தமது பத்தினியாகிய வித்துருமையைக்கூவிப் பெண்ணே! இதுவரையில் கொஞ்சமாயேனுங்கிடைத்து வந்ததில் எஞ்சியிருப்பது புல்லரிசித் தவிடாயினும் அதனைப்பாகமாய்ச் சமைத்து வைக்கக்கடவை. இத்தினம் இந்நகரத்தாரெல்லாம் மகோற்கட மூர்த்திக்கு விருந்து செய்கிறார்கள். யாமும் அவருக்கு விருந்து செய்து பிறவித் துன்பத்தை யொழித்துக் கொள்ளுவோ

மென்றனர். அவையனைத்தையும் வித்துருமை கேட்டு, சுவாமி! இந் நகரத்திலுள்ளவர்களெல்லாம் செல்வத்தில் மிகுந்தவர்கள்; மகோற் கட மூர்த்தியானவர் இத்தினம் அவர்கள் வீடுகள்தோறுஞ் செய்த அறுசுவையோடுங் கூடியவுண்டியை உண்ணவிருப்பது நிச்சயமே. அவர் நமது ஏழைக் குடிலுக்கும் எழுந்தருளுவாரோ வென்றனள். அதற்குச் சுக்கிலர் அவளைப் பார்த்துப், பெண்ணே! நம்மிடத்திலும் அவரதுபெருங் கருணையிருக்குமாயின் வருவரென்று சொல்லித்தா மவ்விடத்தினின்று நந்தவனத்திற்குச் சென்று வன்னிப்பத்திரமும் அறுகு மெடுத்துவந்து, அவற்றில் பழுதில்லாதபடி ஆய்ந்துவைத்து, கங்கையிற் சென்று ஸ்நானம் பண்ணிப் பூசை செய்துகொண்டிருந்த னர். அவருடைய பத்தினியும் எஞ்சியிருந்த புல்லரிசியையெல்லா மெடுத்து ஆராய்ந்து மிக்கபாகத்தோடு சமைத்துவைத்தனள். இவ் வாறு அந்நகரத்தினரெல்லாம் மகோற்கடமூர்த்திக்கு விருந்து செய் கிறசம்பிரமத்திலிருக்க, அதை நாரதமுனிவரறிந்து சனகர் முதலிய முனிபுங்கவர்கட்கு அறிவித்தனர். உடனே அவர்கள் காசி ராச னுடைய அரண்மனையை நோக்கி வந்தார்கள். அம்மாத்திரத்தில் அரசன் விரைந்து எதிர்கொண்டு சென்று, அவர்களைப் பத்தியோ டழைத்துவந்து, தனித்தனி இரத்தின சிங்காதனங்களிலிருக்க வைத்து, பாத பூசை முதலிய வுபசாரங்களைச் செய்து, கற்பகம், காமதேனு, சிந்தாமணி, நவநிதி முதலியவைகளை யெல்லாம் அடுத்த பேருக்குக் கடைக்கண் பார்வையில் கொடுத்தருளத்தக்க வல்லப மும், மகத்துவமுமுடைய சுவாமிகளெல்லாம் அற்பனாகிய அடியே னிடத்தில் வந்தகாரணம் யாதோ? அதனை யான் கடைத்தேறுமாறு திருவாய்மலர்ந்தருளல் வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனன். அதற் கம்முனிபுங்கவர்கள் அவனைப் பார்த்து, ஓ லோக பாலனே! தியான சமாதிகளாலே பெறத்தக்க பேறாகிய ஓர் நிட்களப் பொருளே! உனது மனைக்கண் உலகமெல்லாம் உச்சீவித்தற் பொருட்டு சகளமா யெழுந்தருளியிருப்பதாகக் கேள்வியுற்ற யாங்கள், அதனைத் தரிசிக் கவும், அதற்குத் தொண்டுசெய்யும் பேற்றினைப்பெற்ற நின்னைக் காணவும் வந்தோமென்று சொன்னார்கள். அச்சமயத்தில் மகோற் கட மூர்த்தி அங்கன மெழுந்தருளினர். உடனே சனகர் முதலா யினோர் சுவாமியைப் பலமுறை பணிந்தெழுந்து வேதாகமங்களினால் அளவற்ற தோத்திரங்களைச் செய்து, அவருடைய கிருபையைப் பெற்றவர்களாகித் தம்பதிகளைச் சேருவதற்கு விண்ணப்பஞ் செய்

தார்கள். அதற்கு மகோற்கட மூர்த்தி அம்முனிவர்களைப் பார்த்து, அன்பர்களே! இராசனுடைய வீட்டிலே நம்முடனிருந்து விருந்து சாப்பிட்டுப் பின்னருங்கள் பதவிகளைச் சேரலாமென்று திருவாய் மலர்ந்தனர். அதற்கம்முனிவர்கள் மகா பாக்கியமென்று ஆனந் தித்து கங்கையில் ஸ்நானஞ்செய்யச் சென்றார்கள். அங்நகரத்தின ரெல்லாந் தங்கள் தங்கள் மனைகளில் எல்லாப் போசனங்களையுஞ் சமைத்துவந்தார்கள். அப்போது சுக்கிலரென்கிற ஏழைப் பிரா மணருடைய பத்தியை உலகத்திலுள்ளோர்கட்கு அறிவித்தற் பொருட்டு முன்னதாய் அவருடைய புற்கூரை வீட்டினுடைய முன்றிலின்கண் எழுந்தருளி நின்றனர். அதைச் சுக்கிலர் கண்டு, எனது செல்வம் வந்ததென்று ஆனந்தக் கடலாடி, ஓர் கமண்டலத் திற் சலங்கொண்டுவந்து அவரது திருவடிகளில் அபிஷேகித்து, அவ் வபிஷேகித்த சலத்தைத் தமது சிரத்தின்மீது புரோட்சித்துக் கொண்டு, புறவிருளையெல்லாந் தொலைத்து, அகவிருளுந் தொலை வெய்தும்படி உள்ளினுங்கொண்டு சிதலையாற்றின்னப்பட்டிருக்கின்ற வோர் மனையின்மீது, எமது கர்த்தனை யெழுந்தருளிச் செய்து, வன்னிப்பத்திரத்தினாலும் அறுகினாலும் திருவடிகள் குளிரும்படி யாக மிகுந்த பத்தியோடு அருச்சித்து, வேதாகமங்களினாற் பல முறை துதிசெய்து, வெகுநாள் பிரிந்ததை மூடாமல் அங்கங்கே சூரியகிரணத்தாற் பாயப்பட்டிருக்கின்ற ஓரறை வீட்டில் சுவாமியை யழைத்துக்கொண்டுபோயிருக்க வைத்தனர். உடனே அவர் பத்தினி யாகிய வித்துருமை வந்து சுவாமியைப் பணிந்தெழுந்து, தான் சமைத்துவைத்த புல்லரிசிச் சோற்றையுங் குழம்பையும், மோதகம் அப்பம் முதலிய சிற்றுண்டிகளையும் ஓர் பரிகலத்தில் வைத்து, ஓ கிருபாமூர்த்தியே! ஏழை அடியேங்களாற் சமைத்துவைத்த இவ் வுணவையும் தேவரீர் அங்கீகரித்துக் கிருபையோடும் புசித்தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனள். அவளன்புக்குச் சுவாமி மன மகிழ்ந்து பத்தியோடு பரிமாறிய வுணவுகளையெல்லாம் கிருபை யோடு புசித்துக் கைபூசி மற்றோரிடத்தில் ஓர் தருப்பைச் சயனத் தின்மீது எழுந்தருளினர். பின்னர், சுக்கிலர் சுவாமியருகில் வந்து இளைப்பாறுகிறவரையில் தமது கையில் விசிறியேந்திப் பணிசெய் திருந்தனர். இவ்வாறு மிகுந்த அன்போடு பணிசெய்திருக்கின்ற சுக்கிலரை, சுவாமி பார்த்து, அன்பனே! அதிதி பூசை செய்வாருள், உன்னை யொப்பவர் இவ்வுலகின்கண் எவ்விடத்திலுமில்லை. நீ போய்

போசனஞ்செய்து உனது மனைவியோடு மிங்ஙனம் வருகவென்று திருவாய்மலர்ந்தனர். அவ்வாறு சுக்கிலர் சென்று, சுவாமி புசித்தருளிய பரிகலச் சேடத்தைத் தமது மனைவியோடுண்டு, பின்னர் அவளுடன் மிக்க மனமகிழ்ச்சியோடு சுவாமியிடத்தில் வந்து பணிந்தனர். பணிந்தவர்கள் மீட்டுமெழுவதற்குமுன் சதுர் வேதங்களாலுங் காணுதற்கரிய கர்த்தர், தமது சுய ரூபத்தை அவர்கட்குக் கடாட்சிக்கத் திருவுளங்கொண்டு, யானைவதனமும் பத்துக் கரங்களும் விளங்கும்படியாய் ஏனைய அவயவங்களெல்லாம் பிரகாசிக்க, இருமருங்கினுஞ் சித்திபுத்திகள் சமேதராய்ச் சிங்கவாகன மூர்த்து தரிசனந்தந்தனர். அத்தரிசனத்தைக் கண்ட சுக்கிலரும் வித்துருமையும் அளவற்ற களிப்பிலாழ்ந்தவராகி விழிகளில் ஆனந்த பாஷ்பஞ்சொரிந்து, மீட்டும் பலமுறை பணிந்தெழுந்து, இரு கரங்களையுஞ் சிரமேற்கூப்பி அளவற்ற துதிகளைச் செய்தார்கள். அவர்களை எமதையன் கிருபையோடு பார்த்தருளி, அன்பர்களே! உங்களுக்கு வேண்டிய வரங்களைக் கேளுங்களென்று திருவாய்மலர்ந்தனர். அதற்கத் தவசீலர்கள், சுவாமியைத் தொழுதெழுந்து, ஓ கிருபாமூர்த்தியே! அடியேங்கட்குத் தேவரீருடைய திவ்வியசரணாரவிந்தங்களில் இடைவிடாத பத்தியும் முத்தியும் கொடுத்தருளல் வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார்கள். அவ்வாறே அவர்கட்கு சுவாமி கொடுத்தருளி, இந்திரன் குபேரன் முதலாயினோரும் பொறாமை கொள்ளத்தக்க போக பாக்கியங்களை அவர்கட்குத் தந்து, மீட்டும் மகோற்கடப் பிள்ளையாராகத் திருவுருக்கொண்டு அரசனுடைய மனையின்கணெழுந்தருளினர். அப்போது முன்னரே ஸ்நானஞ் செய்யச் சென்ற சனகாதி முனிபுங்கவர்கள் தங்கள் தங்கள் நியமங்களை முடித்துக்கொண்டு வந்தனர். உடனே அரசன் தனது சுற்றத்தினரை யெல்லாம் வருவித்து, சுவாமியை அமுது செய்வதற்கழைத்தனன். அந்நகரத்தினரும் ஒருமிக்க வந்து சுவாமியை யழைத்தார்கள். அவர்களை சுவாமி பார்த்து இலை இடுங்கள் இதோ வந்தனமென்று திருவாய்மலர்ந்தனர். அதைக் கேட்டமாத்திரத்தில் யாவரும் மனமகிழ்ந்து தத்தம் வீடுகளை நோக்கிச் சென்றார்கள். அவர்கள் செல்லுமுன்னம் மகோற்கடப் பிள்ளையார் அவ்வவர்கள் வீடுகள்தோறு மெழுந்தருளியிருந்தனர். அதை அவ்வவர்களுங் கண்டு, அந்தோ! பிழைத்தனம் பிழைத்தனமென்று திடுக்குற்றெழுந்து பணிந்து மிக்க வுள்ளன்போடு சுவாமிக்கு அமுதுபரிமாற

ஆரம்பித்தார்கள். அரசனுடைய மனையிலும் எப்போதும்போலத் தாம் சனகாதி முனிவர்களும் அரசனும் அவனுடைய பந்துக்களும் தமது பந்தியிலிருந்துண்ணும்படியாகத் திருவமுது செய்தனர். ஏனையர் மனைகளினும் அந்த ஏககாலத்திற்றுனே ஓர் வீட்டில் தயில மிட்டுக்கொண்டு ஸ்நானஞ் செய்கின்றவராயும், ஓர் வீட்டில் சந்தியா வந்தனஞ் செய்கின்றவராயும், ஓர் வீட்டில் தியானம் செய்கின்றவரா யும், ஓர் வீட்டில் போசனஞ் செய்கின்றவராயும், ஓர் வீட்டில் சங்கீ தங் கேட்கின்றவராயும், ஓர் வீட்டில் நாட்டியம் பார்க்கின்றவராயும் இருந்தனர்.

இவ்வாறு வீடுகள்தோறும் வேறுவேறாக வேண்டியபடி விளை யாடல் செய்து, அந்த நகரத்தின்கணுள்ளவேர்க்கெல்லாந் தமது திருவருளை வழங்கி, அளவற்ற பாக்கியங்களையும் அவர்கட்குக் கொடுத்தருளினர். இவ்வற்புதத் திருவிளையாடல்களை யெல்லாம் சனகாதிய முனிபுங்கவர்கள் பார்த்துப் பேரானந்தக்கடலிற்றிளைத் தவர்களாகி, அத்தினம் முழுவதும் மங்கனையிருந்து, மறுநாள் முதல் அந்நகரத்தின்கண் சிற்பசாஸ்திர விதிப்படி ஓராலயஞ் சமைத்து, அவ்வாலயத்தில் மகோற்கட மூர்த்தியினுடைய திருவுரு வத்தைப் பிரதிட்டை செய்து, அம்மூர்த்திக்குத் தமது அபிதானத் தால் சனகாதி கணேசரென்று திருநாமந்தரித்து, அவ்வாலயத் தருகில் ஓர் தடாகந் தொடுவித்து, அத்தடாகத்திற்குக் கணேச குண்டமென்று பெயரிட்டு, அதில் தாங்கள் ஸ்நானஞ்செய்து, கணேச மூர்த்திக்கும் அத்தீர்த்தத்தால் அபிஷேகமாட்டி, வேதாகம விதிப்படி பலநாள் பூசித்துவந்தார்கள். அவர்களிடத்தில் மகோற் கட மூர்த்திக்குக் கிருபையுண்டாகி சித்திபுத்திகள் சமேதராய் சிங்கவாகன மூர்ந்து யானை முகமும் பத்துக் கரங்களும் விளங்கும் படியாக அவர்கட்குக் காட்சி கொடுத்தருளினர். அக்காட்சியைக் கண்டவுடன் அம்முனிபுங்கவர்கள் ஆனந்தக் கடலாடி அளவற்ற துதிகளை அன்போடு செய்து பணிந்தார்கள். அவர்கட்கு என்னையு மோ ரடிமையாகவுடைய கணேச மூர்த்தியானவர் தவத்திலும், யோகத்திலும், ஞானத்திலும், நற்குணத்திலும், மேன்மையாகக் கடவீரென்று வரங்கொடுத்தருளி, மீட்டு முன்போலவே மகோற் கட மூர்த்தியாகத் திருவுருக்கொண்டு விளையாடல் செய்திருந்தனர். பின்னர் சனகாதிய முனிவர் மிகுந்த அன்பினால் சுவாமியைவிட் டுப் பிரியமாட்டாதவர்களாகி, அந்நகரிற்றுனே சிலகாலமிருந்து

தாங்கள் பிரதிட்டைசெய்த கணேச மூர்த்தியை, முற்றினும் பூசித்துத் தங்கள் தங்கள் பதவிகளை நோக்கிச் சென்றார்கள். சனகர் முதலிய நால்வராலும் பூசித்த அம்மூர்த்தியைப் பின்னர் தேவர்கள் முனிவர்கள் முதல் அங்கநகரத்திலுள்ளோர் யாவரும் பூசித்துச் சகல துன்பங்களினின்று நீங்கி, மகோற்கட மூர்த்தியினுடைய கிருபையையும், அளவற்ற வரங்களையும் பெற்று வாழ்ந்திருந்தார்கள்.

கேட்டீர்களோ சவுனகாதி முனிவர்களே! இதுகாறும் தமது அறக்கருணையால்அடியார்களுக்குப் பற்பல திருமேனிகளைக்கொண்டு செய்தருளிய திருவிளையாடலைச் சொன்னோம். இப்பால் தமது மறக்கருணையால் கொடியவனாகிய நராந்தகனோடு யுத்தஞ்செய்த திருவிளையாடலைச் சொல்லுவோங் கேட்பீர்களாக.

பிரமன், விண்டு, உருத்திரனென்னும் நாமங்களைப்பெற்ற திரிமூர்த்தி சொரூபமாக விளங்கிச் சராசரப் பிரபஞ்சங்களையெல்லாம் படைத்துங் காத்துஞ் சங்கரித்துமிராநின்ற வேதாகமங்களாலுந் தேடிக் காண்பரிய மூலாதாரக் கடவுளென்னும் மகோற்கடமூர்த்தியானவர், நராந்தகனேலேவப்பட்ட அவுண வீரர்களை யெல்லாம் மீட்டுந் திரும்பச் செல்லவிடாமல் சங்கரித்துவந்தபடியால், அப்பாதகன் கோபந்தலைக்கொண்டு, நாமனுப்பிய வீரர்கள் மகோற்கடனைக்கொன்றார்களோ? அல்லவெனில், மாண்டார்களோ? இதுகாறும் ஒருவரேனுந் திரும்பிவரக் காணோமே! இதை விரைவிலறிந்து கொள்ளவேண்டுமென்று தனக்குள் உத்தேசித்து, சூலனென்றுஞ் சகலனென்றுஞ் சொல்லுகின்ற இரண்டு தூதர்களைக்கூவி, நாம் மகோற்கடனைக்கொன்று வரும்படியேவிய தூதர்களில் ஒருவரேனும் மீண்டுவரக்காணோம். அவர்கள் எங்கு எவ்வாறாயினரோ? அதனை விரைவிலறிந்துவரக் கடவீர்களென்று யேவினன். உடனே அத்தூதர்கள் மானிடவடிவோடு காசிநகரத்துள்வந்து, நராந்தகனுடைய வீரர்களையெல்லாம் மகோற்கட மூர்த்தியானவர் ஒவ்வொரு விளையாட்டினால் நாசஞ்செய்தமையைக் கேட்டுத் திடுக்குற்று, வீதியிலே சிறார்களோடும் விளையாடல் செய்கின்ற மகோற்கட மூர்த்தியையுந் தமது மலவிருளொழியும்படியாகத் தரிசித்துப், பார்வைக்கெளியனாய்ப் பலசிறார்களோடும் விளையாடுமிவன், நமது சுத்தவீரர்களையெல்லாங் கொன்றானென்பது என்ன ஆச்சரியம்! இவனை நாமே பிடித்துக் கொன்று, நம்மையனுப்பிய நராந்தகற்குப் பெரு மகிழ்ச்

சியை யுண்டாக்குவோமென்று நினைத்து, தங்கள் சுயரூபத்தோடு மெழுந்து மகோற்கட மூர்த்தியினுடைய திருக்கரங்களைப் பிடித்தார்கள். அப்போது சுவாமி, அக்கைகளையுதறி மீட்டுமவர்களைத் தமது திருக்கரத்தாற் பிடித்துக்கொண்டு, தாமுமவர்களைப்போலப் பெரிய ரூபமெடுத்து, அவ்விருவரையும் பூமியின்கண் அறையப்போயினர். அதற்கப்பாதகர்கள் பயந்து துதிசெய்து, சுவாமீ! அடியேங்கள் நராந்தகனுலேவப்பட்ட தூதர்கள். அடியேங்களைத் தேவரீர் கொல்லாது காத்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார்கள். அதைக் கிருபைக் கடலாகிய கர்த்தன் கேட்டு, அவர்களை நிலத்தில் விடுத்து இதுகாறும் பற்பல வஞ்ச வடிவங்களோடு நம்மிடத்துவந்த உங்கள் வீரர்களையெல்லாங் கழுகுகட்கும் பருந்துகட்கும் இரையாக்கினோம். இன்னும் வரத்தக்கவர்கள் யாவரேனும் இருக்கின் அவர்களையுங் கொல்லக் காத்திருக்கின்றோம். அறிவென்பது எள்ளத்தனையுமில்லாத நராந்தகனிடத்தும் தேவாந்தகனிடத்தும் நீங்கள் சென்று இதுகாறு முடித்ததையும் இனி முடியப்போகின்றதையுஞ் சொல்லுவீரேல், இதுகாறுமுடிந்தமையையுலகமுழுவதுஞ் சொல்லும். இனி முடிக்கப்போகின்றமையை யாமேசொல்லக் கேண்மின்கள்: அவர்களிப்போது அனுபவிக்கும் பெருஞ் செல்வத்தினையும் வலிய பிராணனையும் இன்னுஞ் சிலநாளனுபவிக்க வேண்டுவார்களாயின், தாங்கள் செலுத்திவருகின்ற கொடுங்கோலைக் கடந்து, உண்மையாகிய வேத நெறிகளை வளர்த்து, தேவர்கட்கெல்லாம் அவ்வவர்களுடைய பதவிகளை முன்போல அனுபவிக்கக் கொடுத்து, தீவினையிருளின்றோடு முடிந்ததென்று உலகமெலாஞ் சொல்லிச் சந்தோஷமடையும்படியாகச் செங்கோலை நடாத்திவரச் சொன்மின்கள். அச்செல்வத்தினையும் போக்கடித்துக்கொள்ளவேண்டுவார்களாயின், இத்தினமே தங்கள் சேனைகளோடு யுத்தத்திற்கு வரச்சொல்லுங்கள். இதைச் சொல்லும் நிமித்தமே உங்களைக் கொல்லாது கிருபையோடு விடுத்தனம். நீங்கள் விரைவிற் சென்று அவர்கட்கு அறிவியுங்களென்று விடைகொடுத்தனுப்பினன்.

உடனே அத்தூதர்கள் இருவரும், உய்ந்தோமுய்ந்தோமென்றோடி நராந்தகனிடத்திற் சென்று பணிந்தெழுந்து, ஆண்டவனே! தேவரீருடைய கட்டளையின்படியே சென்ற நமது வீரர்களெல்லாம் அம்மகோற்கடரை முன்னின்று வெல்லுவது மிகவும் அரிதென்று நினைத்து, தனித்தனி வெவ்வேறு மாயாரூபங்களைக்கொண்டுசென்று

சகலரும்அக்காசிப்பட்டணத்தில் அச்சிறுவனொருவனுலிறந்தார்கள். அவர்களுட் சிலர்கள் இறந்த விவரங்களையெல்லாங் கேள்வியுற்ற வண்ணஞ்சொல்லுகின்றோம். நந்துரனென்பவனும், விகண்டனென் பவனும் அப்பட்டணத்துப் புரோகிதர்களாகிப் போயிறந்தார்கள். பதங்கனும் விதுலனும் காற்றாகச் சென்றிறந்தார்கள். கூடன் சிலையாகி யிறந்தனன். காமனும் குரோதனும் கழுதையாகிச் சென்றிறந்தார்கள். குண்டன் யானைவடிவங் கொண்டிறந்தனன். சிரம்பை அச்சிறுவனுக்குத் தனது கையினால் விஷத்தயிலமிட்டிறந்தனள். சுவாலாமுகன் நெருப்பாகி யிறந்தனன். விதாரணன் வாயுவாகியிறந் தனன். மேகன் சோதிடனாகி யிறந்தனன். கூபனுங் கந்தரனுங் கிணறுந் தவளையுமாகி யிறந்தார்கள். அந்தகன், துங்கன், அம்பன் என்னும் இவர்கள் இருள்மலை மழையுமாகியிறந்தனர். பிரமரையும் அதிதியாகி யிறந்தனள். இவ்வாறு இங்கிருந்து சென்ற மேலான பராக்கிரமத்தினையுடைய நமது வீரர்களெல்லாமிறந்தார்கள். யாங்களும் அச்சிறுவனைப் பிடிக்கநேர்ந்தோம். அப்போதச்சிறுவன் எங்கட்குச் செய்ய நேர்ந்த கோலாகலத்திற்கஞ்சி, உடனே கீழ்ப்பணிந்தோம். அதற்கவன் எங்களை மாத்திரம் விடுத்து உங்களரசர்கட்குச் செல்வமும் உயிரும் வேண்டுமானால் அவர்கள் இது முதலேனும் செங்கோல் செலுத்துக. இல்லையெனில் இத்தினமே சகல சேனைகளோடும் போர்க்களத்திற்கு வருகவென்று சொல்லி எங்களை விடுத்தனன். அச்சிறுவனோவெனில், ஓராயுதங்களு மில்லாதவன். அருகிற் றனக்கொருதுணையு மில்லாதவன். சிறிதுஞ் சேனையில்லாதவன். பலசிறார்களோடு நினையுமிடத்திற்சென்று விளையாடுந் தகுதியுடையவன். இத்தன்மைத்தானவன் தன்னையெதிர்க்கின்ற சத்துருக்களை இமைப்போதி லழிக்கின்றான். ஓ சகலபுவனேஸ்வரா! அச்சிறுவனுடைய பராக்கிரமத்தையும், அவன் இதுகாறும் நம்மவரைச்செய்த கொடுமைகளையும் யாமறிந்தவளவினுங் கேட்ட வளவினுஞ் சொன்னோம். இனித் தேவரீர் சித்தம் அடியேங்கள் பாக்கிய மென்று சொன்னார்கள்.

அவையனைத்தையும் நராந்தகன்கேட்டுத் தனக்கு அருந்துணையாகவிருந்த சுற்றத்தினரும் அதிசூரர்களும்போய், ஒருசிறு பையனுக்குப் பின்னிட்டிறந்துபோனார்களே என்னும் மனவருத்தமானது ஒருபக்கத்திலிருக்க, மானமுங்கோபமும் மேற்பட்டவனாகி, உடனே தனக்கு உரிமைபாராட்டவல்ல மந்திரிகளை யழைத்து இனி நாமே

காசிப்பட்டணத்திற் சென்று அச்சிறுவனேயழிக்கவேண்டுமாதலால், இங்நிமிஷத்தில் நமது சேனைகட்கெல்லாம் யுத்தத்திற்காயத்தமா யிருக்கும்படி கட்டளை செய்வீர்களென்று ஆக்கியாபித்தான். அம் மாத்திரத்தில் அவ்வமைச்சர்களும் புத்தியென்று தொழுது வெளி வந்து, சிலகாரியக்காரர்களை யழைத்து நமது நால்வகைச் சேனைகளும் நிமைப்போதில் யுத்தத்தோடு இங்ஙனம் வந்து சேர்வதாக வள்ளு வனைக்கொண்டு எங்கும் முரசறைவிக்கக் கடவீர்களென்று கட்டளை யிட்டனர். அக்கட்டளையை யவர்கள் வள்ளுவனுக் கறிவிக்க, அவ னும்பேரிகையோடு ஓரானையின்மீதேறி நராந்தகனுடைய சேனைகள் எவ்வெவ்விடங்களி லிருக்கின்றனவோ அவ்வவ்விடங்களிற் சென்று முரசறைந்தனன். அம்முரசினேசையைக்கேட்ட சகலசேனைகளும் உடனே சர்வாயுதபாணியராக நராந்தகனுடைய அரண்மனை வாய் தலில் வந்து நெருங்கினர்கள்.

இப்பால் நராந்தகனனவன், தனதுகொலுச்சபையைக் கடந்து ஆயுதசாலையிற்புகுந்து வயிரகவசத்தை யெடுத்துவிசாலமாகிய மார்பி லணிந்து, திவ்வியபாணங்கள் நிறைந்திருக்கின்ற அம்புபெய்தூணி யை முதுகிலிறுக்கி, விரல்கடோறுங் கோதைகளைமாட்டிப் பர்வதா கிருதியாகவிளங்குந் தனுசைக் கரத்திற்கொண்டு தும்பைமாலையைக் கிரீடத்திற்சுற்றித்தண்டாயுதம், வேல், சக்கிரம்முதலியஆயுதங்களை யெடுத்துக்கொண்டு வெளிவந்து, அளவற்ற திவ்விய அசுவங்களைப் பூட்டப்பட்டு நவரத்தின மயமாய் சொலித்திருக்கின்ற தனது சொர்ன இரதத்தின்மீது சிங்காசனைப்போலத்தாவியேறி, யாவரும் இந்திரனே இவனென்று சந்தேகங் கொள்ளும்படிக்குக் கெம்பீரமாய் வீற்றிருந்தனன். அத்தருணத்தில் தனக்குத்தோழராய்ப் பிராண பதமாகவிருக்கின்ற அமைச்சர் முதலாயினோர் சர்வாயுதபாணி யராய்த் தங்கள்தங்கள் வாகனங்கள்மீது ஏறினர். வீராதிவீராராக விருக்கின்ற அளவற்ற சேனைத்தலைவர்கள், பல புரவிகளைப் பூண் டிருக்கின்றதேர்களிலேறி வில்,வாள்,வேல், சக்கரம், பிண்டி, பாலம் முசலங் கப்பணமாகிய ஆயுதங்களையுங் கொடிய பாணவிதங்களையும் தாங்கினவர்களாய்த் தமது காவலிலிருக்கின்ற சகலசேனைகளையுங் கூட்டிக்கொண்டு சத்தசாகரங்களும் பெருகியதைப்போல ஆா வாரித்து அத்திரசத்திரங்களை ஏராளமாகத் தாங்கி நமக்குப்போர் கிடைத்ததென்கிற ஜயவுற்சாகத்துடன் வந்து மகா பாதகனாகிய நராந்தகனுடைய இரதத்தைப் புடைசூழ்ந்து நெருங்கினர்.

இப்பால் தங்களரசன் குறிப்பையறிந்த சேனாதிபதிகளும் தத்தம் படைகளைத் தூண்ட, அதனுள் பலவெள்ளக் கணக்கில் கடல்போல விளங்குஞ் சேனைகளும் அரண்மனைவாய்தலினின்றும்வெளிக்கொண்டு-இரணபேரி - ஜயபேரி - வெற்றிச்சங்கம் - சின்னம் - கோடு ஆகுளி, காளம், பறை, குடமுழா, சல்லரி, மல்லரி முதலிய பொற்பறைகள் கணகணவென்று முழங்கவும், துசபடங்கள் வானத்தை மூடிப்படபடவென்றசையவும், பூரணச்சந்திரனைப்போலமுத்துக்களினாற்சோடித்த கணக்கிறந்த தவளக்குடைகள்நான்கு மருங்குங்கவிக்கவும், மந்திரகிரியைப்போல விளங்குந் தேர்கள் கெற்காத்தொனிகளைச் செய்தோடவும், மதயானைகள் வீறிட்டுப்பகைவறைச் சீறிப் பிரசண்ட மாருதத்தைப்போல வேகமாய்நடக்கவும், புரவிக்கூட்டங்களானவை நான்கு பாதங்களினும் பூண்டிருக்கின்ற பொன்வெண்டயங்கள் கலிக்க, அலைகளுக்குச் சமதையாகத்தாவி, வானவெல்லையினுந்திசைகளினுஞ் சமுத்திரங்களினும்பாய்ந்து இடிமுழக்கினைப்போலக் கனைத்தோடவும், பிறையையொத்த கோரதந்தங்கள் விளங்க, அரக்கினுஞ் சிவந்து உருண்டகண்களை யுறுத்தித் தீப்பொறிகள் சிதறப் பார்த்துப் பூமிநடுங்கும் படியாகக் கால்களைப் பெயர்த்துவைத்து நடக்கும் ஆலகாலத்தையொத்த அவுணப்படைகள் வீராவேசங்களுடன் சிங்கநாதமும் அட்டகாசங்களைச்செய்து ஆர்ப்பரிக்கவும், சத்தசாகரங்களும் ஏககாலத்தில் ஒன்றாய்க்கூடி முத்தியடைய வருவதுபோல அளவற்றகாடுகளையும் மலைகளையுங் கடந்து காசிப்பட்டணத்தைவந்து வளைத்துக்கொண்டு அப்பட்டணத்து நாற்புறத்துஞ்சூழ்ந்த வூர்களை யெல்லாம் நெருப்பிட்டுக் கொளுத்தியும், கொள்ளையிட்டும், சகலவுயிர்களையுங் கொன்றும், தங்கள் தங்கள் வயிறுநிரம்பத் தின்றும் திரிந்துகொண்டிருந்தார்கள்.

அச்சம்பவத்தையறிந்த சிலதூதர்கள் காசிராசனிடத்திலோடி அறிவித்தார்கள். அதைக்கேட்டமாத்திரத்தில் அரசனுக்கு அதிக கோபமுண்டாகி உடனே அமைச்சர்களை வாவழைத்து, நமதுபட்டணத்தின்மீது நாரந்தகன்படையெடுத்து வந்தான். நீங்கள் விரைவில் நமது நால்வகைச்சேனைகளையும் போர்க்கோலத்தோடு வெளிப்படும்படி உத்தரவுசெய்யக் கடவீர்களென்று ஆக்கியாபித்தனன். அதற்கவ்வமைச்சர்கள், அரசனைப்பணிந்தெழுந்து, ஆண்டவனே! பிரகற்பதி தேவருடைய புத்திக்கு மேலான புத்தியையுடைய தேவரீருக்கு மற்றையர் ஆலோசனையைச்சொல்லப்புகுவது அறிவின்மையா

யினும், ஒவ்வோரமையங்களில் அடியேங்களால் சொல்லப்படுவன வற்றைத் தக்கபடி ஆராய்ந்து சொல்லவேண்டுமென்று நீதிநூல்களி லுள்ளபடியால், அவ்வாறே அடியேங்கள் மனத்தின்கணுண்டாகிய யோசனைகள் சிலவுள. அவைகட்குத் தேவரீர் செவிகொடுத்தருளல் வேண்டும். படையெடுத்து வந்த வேற்றரசர் மெலியார்களாயின் அவர்களை யெதிர்த்து யுத்தஞ்செய்தழிக்கவேண்டும். ஒத்தவலியின ராயின் அவர்களைக்கூட்டிவந்த துணைகளைப்பேதித்துத் தன்வயப் படுத்திக்கொண்டு பின்னர் வெல்லுமாற்றலினு லவர்களை வெல்லல் வேண்டும். இவ்விரண்டுமின்றி வலியர்களாயின் அவர்கட்குக்கன்னி, வத்திரம் பொன்முதலியவைகளைக் குறைவறக்கொடுத்தும், உவகை பெற விருந்தூட்டியும், மனமிரங்கும்படித் துதிசெய்தும், சிநேகஞ் செய்து கொள்ளல்வேண்டும். இவையனைத்தும் அரசர்க்குணர்த்தி யிருக்கின்ற நீதிநூல்களினது துணிபு. நாமோஎளியர்கள்; நமக்குப் பகையாகிவந்த நராந்தகனே மிகவும் வலியன். அவனுடையசேனைக ளெல்லாங் கடல்போலப் பிரகாசிக்கின்றன. நமது சேனைகள் ஓர் சாலிற்றங்கிய நீர் போலிருக்கின்றன. அவனுடைய பராக்கிரமம் சூரியகிரணம்போலச் சகல புவனங்களினுஞ் சொலிக்கின்றது. நமது பராக்கிரமமோ மின்மினிப்பூச்சியி னொளியைப்போல மின்னுகின் றது. அடியேங்கள்சொல்லிய இவ்வாலோசனைகளெல்லாம் அடிக ளுடையதிருவுள்ளத்தினுமுண்டு. ஆதலால், மேலானசேனைகளோ டும் பராக்கிரமத்தோடும் வந்த அக்கொடியவனுகிய நராந்தகன் நம்மைத் துன்பப்படுத்தாதவிதமாக நாமவனுடைய பாதத்தைச் சரணமடைவதேமுடிவு. இம்முடிவைத் தீர்க்காலோசனை செய்து விரைவில் நடந்து கொள்ளவேண்டுவதே நம்போலியர்க்கேற்ற தரும மென்று சொன்னார்கள். இவையனைத்தையும் அருகிற்கேட்டுக்கொண் டிருந்த புரோகிதர் முதலாயினோரும், இப்போது அமைச்சர்களாற் கூறப்பட்ட கருமமே தற்காலத்தில் முடித்துக்கொள்ள வேண்டிய கருமமென்று சொல்லினர். பின்னர் சகலபுவன கர்த்தாவாகிய மகோற்கட மூர்த்தியினுடைய திருவடித்தாமரைகளில் மடைதிறந் தாலொத்த பத்தியை வைத்திருக்கின்ற காசிமகாராஜன் புன்னகை செய்து, நிகரற்ற ஆலோசனைகளை யுணர்த்தவல்ல மனுநீதிகளில் குறைவற்ற கேள்விகளையுடைய அமைச்சர்களே! நாம் கொடியபாத கனுகிய நராந்தகனுக்கு எளியராமென்பது திண்ணமே. ஆயினும், அனுதிவஸ்துவாய் ஆதிமத்தியாந்தரகிதராய், சகல பிராணிகளிடத்

துங் காரணபூதமாகப் பொருந்தி நடிப்பித்துக் களித்திருக்குமேலவ ராய், ஒப்பாருமிக்காருமில்லாத மகோற்கடமூர்த்தியே நம்மையெல் லாம் பாதுகாத்திரட்சிக்கும் பொருட்டு இங்ஙனம் எழுந்தருளியிருக் கின்றனர். அத்தேவனும் அப்பாதகனுக்கு எளியரோ? இப்போது படையெடுத்து வந்த இவ்வந்தகனையும், இவன் சகோதரனாகிய மற்றோ ரந்தகனையும் இமைப்போதில் சங்கரித்து எல்லாவெற்றி களும் நம்மைச்சேரும்படியாக, ஒன்றான பரமேஸ்வரனே நம்மிடத் திலெழுந்தருளியிருக்க, நமக்கினி யென்னகுறை நேரவிருக்கின்றது? அன்பர்களே! இனிநீங்கள் யாதொன்றிற்கு மஞ்சாது நமது பராக் கிரம மெல்லாம் பாழாகாதபடி விரைவில் சகலசேனைகளோடும் யுத்தத்திற்காயத்தமாகக் கடவீர்களென்று ஆக்கியாபித்தனன். அதன் மீது அமைச்சர்களும் மற்ற பரிசனங்களும் அரசனைப் பணிந் தெழுந்து, ஆண்டவனே! மேலானகடவுள் இங்ஙன மெழுந்தருளி யிருப்பதைச் சிறிதும் யோசியாது அடியேங்களுடைய புத்தி மயக் கத்தால் பற்பல கூறினம்; அக்குற்றங்களைத் தேவரீர் பொறுத்தரு ளல் வேண்டும். இதோ நமது நால்வகைச் சேனைகளையும், ஆயத்தப் படுத்துகின்றோமென்று சொல்லி, அந்தச் சேனைகளிருக்குமிடங்க டோறும் வள்ளுவனைக்கொண்டு முரசறைவித்தார்கள். அம்முரசி னோசையைக் கேட்ட சேனைகளெல்லாம் போர்க்கோலத்தோடும் வெளிக்கொண்டுவந்து அரசனுடைய அரண்மனைத் தலைவாயலை நெருங்கினார்கள்.

அதற்குமேல் அரசன் மூலகாரணக் கடவுளாகிய கணேச பூசை செய்து, போசனாதிகளை முடித்துக்கொண்டு, ஆயுத சாலையுள் நுழைந்து பொன் மலையாகிய மகமேருவின்மீது சந்திரனது சோடச கலைகள் பரவிக் காட்டுவதுபோல், வயிரக் கவசத்தைச் சொர்னவடி வைப் பெற்ற மார்பிடத்திறுக்கித் திவ்விய பாணங்கள் நிறைந்திருக் கின்ற அம்புபெய்தூணியை முதுகிற்கட்டி, இரத்தின மயமாகிய புட்டில்களை விரல்கடோறுமணிந்து, பகைவருயிரை யுண்ணும் யமனை யொத்த பாரித்த வில்லைத் தொழுதெடுத்து, இடக்காத்திற்பற்றிப் பற்பல தேவாஸ்திரங்களை வலக்கரத்திற்றாங்கி சிரோ ரத்தினமயமா கச் சோதித்திருக்கின்ற கிரீடத்தின்மீது தாமரை மாலையைச் சூடி, தண்டாயுதம், வேல், சக்காம், முசலம், பாசம் முதலிய ஆயுதங் களை யெடுத்துக் குகையிலிருந்து புறப்பட்ட இராச கண்டீரவத்தைப் போல வெளிவந்து, சத்தசாகரங்களும் பெருக்கெடுத்ததுபோல

அதிக வுற்சாகங்களுடன் ஆர்ப்பரித்திருக்கின்ற நால்வகைச் சேனைகளையு மழைத்துக்கொண்டு அரண்மனை வாய்தலில் வந்திருக்கின்ற சேனாதிபதிகளை யெல்லாங் கண்டு, அவ்வவர்கட்கு அளவற்ற கிராமங்கள், யானைகள், குதிரைகள், ஆயுதங்கள், ஆபரணங்கள் முதலிய வெகுமதிகளைச் செய்து, பொன்வண்டில் அச்சு, மச்சு, குத்துக்கால், கொடுங்கை, இடக்கியம், கொடை முதலிய சிங்காரங்களைக்கொண்டு நவரத்தினமயமாகப் பிரகாசித்திருக்குந் தேரின்மீதாரோகணித்து, விருதுக் கொடிகள், மகர தோரணங்கள், துசபடங்கள், வெண்சாமரைகள், வெண்பட்டுக் குடைகள், ஆலவட்டங்கள், மயிற் பிஞ்சுகள் முதலிய சின்னங்களானவை நாற்புறத்தும் விளங்க, தோற்கருவி துளைக்கருவி, மிடற்றுக்கருவி, சஞ்சக்கருவி, நரம்புக்கருவி யென்னும் ஐவகைக் கருவிகளில் பதினெண் வாத்தியங்கள் அண்டங்களதிர முழங்க, அளவற்ற பெரியோர்களும் முனிவர்களும் மங்கல வாழ்த்து சொல்லும்படியாக அரண்மனை வாயிலைக் கடந்து தனது பகைவர் வடவையைப்போலச் சீறி யெதிர்பார்த்திருக்கும் இரணக்களவெல்லையைச் சேர்ந்து, தனது இட்ட தெய்வத்தினை மனதிற்றியானித்து, மதம் பொழிகின்ற யானைகட்குச் சிங்கமானது தனது வரவைக் காட்டுமாறு கர்ச்சனையிடுவதுபோலச் சத்துருக்களடங்கும்படியாக வெற்றிச் சங்கினை முழக்கினன். அம்முழக்கினைக் கேட்ட நராந்தகனுந் தனது இட்ட தெய்வத்தினைத் தியானித்து வெற்றிச் சங்கினை முழக்கினன்.

பின்னர் அரசர் தம்பிரான் சேனைகளும், அவுணர் தம்பிரான் சேனைகளும் அதிக வேகத்தோடு ஒன்றோடொன்று நெருங்கி இரத வீரர்களோடு இரத வீரர்களும், யானை வீரர்களோடு யானை வீரர்களும், குதிரை வீரர்களோடு குதிரை வீரர்களும், பதாதி வீரர்களோடு பதாதி வீரர்களும், கைகலந்தெதிர்த்து, ஈது தங்களினம், ஈது பிறரினமென்று தெரிந்துகொள்ளுவதற் குவமையாக ஆகாயமெங்குந் தூளிப் படலங்கள் போர்ப்ப, அத்தூளிப் படலங்களை உதிர வெள்ளங்கள் மாய்ப்ப, இவ்வித ஆடம்பரங்களோடு இரண்டினங்களுஞ் சமர்புரியுங் காலத்தில், இரதமற்றவர்கள் யானைமீதேறியும், யானையற்றவர்கள் குதிரைமீதேறியும், குதிரையற்றவர்கள் நிலத்தின் மீதிருந்தும், நிலத்திலிருந்தவர்கள் வேறு கதியின்றி மாய்ந்தும், வாளற்றவர்கள் வாளிகளைத் தொடுத்தும், வாளியற்றவர்கள் வேல்களை விடுத்தும், வேலற்றவர்கள் சூலத்தினைச் செலுத்தியும், சூல

மற்றவர்கள் சக்கரத்தைத் தூண்டியும், சக்கரமற்றவர்கள் மழுவை யேந்தியும், மழுவற்றவர்கள் எழுவைக் கடாவியும், எழுவற்றவர்கள் கதையற்றவர்கள் முசலத்தினையடுத்தும், முசலமற்றவர்கள் விசனங் களிலிருந்தும், இவ்வாறு யாவரும் அளவற்ற படைகளை மாறிமாறி யெடுத்து யுத்தஞ்செய்தபோது இருவகைச் சேனைகளினுங் கணக் கற்றபேர் மண்டை திறந்தும், மூளைகள் சிதறியும், விழிதெறித்தும், வாய்கள் பிளந்தும், பற்களுதிர்ந்தும், கழுத்துகளொடிந்தும், புயங் கள் சரிந்துங், கரங்கள் முறிந்தும், வயிறு கிழிந்தும், குடல்க ளிரைந்தும், தொடைகள் தகர்ந்தும், கால்களொடிந்தும் போயினர். அப்போதவ்வெல்லையெங்கும் பற்பலகோடி கவந்தங்கள் கூத்தாடின. பூதபசாசங்கள் காளிக் கூட்டங்கள் அங்கிருக்கின்ற நிணமாமிசங் களையெல்லாந் தெவிட்டவுண்டு, அரசர் பெருமானுடைய வீரத்தினை யும், அவுணர் பெருமானுடைய வீரத்தினையும் புகழ்ந்து பாடிக் கொண்டு திரிந்தன. கழுகு, பருந்து, காக்கை முதலியவைகள் நிணங் களையெல்லாந் திருத்தியாகப் புசித்து வானவெல்லையிற் பந்தலிட் டுலாவின; நாய் நரி முதலியவைகள் பிணங்களைப் பிடுங்கித் தின்று ஊளையிட்டுத் திரிந்தன. அளவற்ற வீரர்கள் தங்கள் முடிசிதறிக் கவந்தங்களாகியும் பற்பல வாட்போர்களை விளையாடிச் சொர்க்கம் புகுந்து அங்கு அரம்பையருடைய நடனங்களைப் பார்த் துக்கொண்டுமிருந்தார்கள். இவ்விதமாக இருவகைச் சேனைகளினு முள்ள இரதகஜதுரகபதாதிகள் அளவற்றன மாண்டும், காசிராசனு டைய அமைச்சர்களும் சேனைத்தலைவர்களும் எவ்வளவேனு மனத் தின்கணச்சமில்லாமல் மிக்க பராக்கிரமத்தோடு அவுண வீரர்களை யெல்லாம் இடைவிடாது அதஞ்செய்துகொண்டிருந்தனர். அதனல் அவுணசேனைகள் மிகுதியும் வலியுள்ளனவாயிருந்தும், தயிரியமும் பராக்கிரமமுங் குறைபட்டவர்களாகிக் காசிராசனுடைய சேனைகட் கெதிர்நிற்கமாட்டாது பின்னிட்டோடத் தலைப்பட்டார்கள்.

இப்பால் அதனை நராந்தகன் கண்டு, ஆ ஆ! நமது சேனைகளு டைய பராக்கிரமம் மிகநன்று! மிகநன்றுயெனக்கோபநகைகொண்டு, ஓ அறிவற்றவர்களே! அற்பசேனைகள் செய்யும் போரினுக்கஞ்சி ஏனேடுகின்றீர்கள்? நின்மின்கள்! நின்மின்களென்று கையமர்த்திப் பிரளயத்திற்கு நிகரான அளவற்ற ஆயுதங்களை நாற்புறத்தும் வீசிக் கொண்டு, அதிக வீராவேசத்துடன் ஓடிவந்து, தானேயுத்தஞ்செய்ய நேர்ந்தனன். அதனைப் பின்னணியிலிருந்த காசிராசனும் அமைச்சர்

களும் பார்த்து ஞெரேலென்று தங்கள் சேனைகளை முன்னணியிலே கொண்டுவந்து நிறுத்தி, அவுணராசன்விடுகின்ற படைகட்கெல்லாம் பிரதியாக வேறுவேறு படைகளைவிடுத்து யுத்தஞ்செய்தார்கள். இவ்வாறு காசிராசனும், நராந்தகனுங் காலாந்தகரைப்போலச்சீறி, ஒருவரையொருவர் வெல்லவேண்டுமென்னுங் கருத்தினால் தமதுவிற்களில் அளவற்ற திவ்வியபாணங்களை ஒருமுனையிற்பூட்டிக் காட்டினிடத்தில் கல்மழை பொழிவதற் கொப்பாக இரதகஜதுரக பதாதிகளின் பெருக்கின்மீது பிரயோகித்தனர். அம்மாத்திரத்தில் இருவருடைய பாணங்களும் ஒன்றோடொன்றுராய்ந்து நாற்புறங்களினுந் தீக்களை யிறைத்து அதிகவேகத்துடன் ஆலகால விடத்தினைப் போலச்சீறிச் செழித்தோங்கித் தழைத்திருக்கின்ற தோப்புகளில் சூறைக்காற்று புகுந்தாற் போல, இருவகைச்சேனைகளையும் வாட்டிவருகின்றபோது மேருகிரியைப்போலப்பாரித்திருக்கின்ற தோரணிகளெல்லாஞ் சிதைந்து, அச்சுமச்சு, குத்துக்கால், கொடுங்கை முதலிய உறுப்புகள் பின்னப்பட்டிறைந்தும், தமது கர்ச்சனையினால் திசையானைகளையுங் கலங்கச்செய்யவல்ல யானைப்பந்திகள் முழுவதுங் கலங்கி, மத்தகம் துதிக்கை கோடுமுதலிய அவயங்கள் முறிந்தும், அலைகளைப்போலத் தாவிப்பாயவல்ல புரவிக்கூட்டங்களெல்லா மயங்கி, வெண்டயங்கள்கலிக்குங் கால்களும் முகவணிகளுஞ்சிதைந்தும், ஜயவுற்சாகத்தோடும் வீரபராக்கிரமத்தோடும் போராடவல்ல பதாதிகளனைத்தும் நடுங்கிச் சிரம்-கரம்-உரம்-கால்-தொடை-அங்கங்கள் கண்டதுண்டப்பட்டு மாண்டும்போயின. இவ்விதமாக அவ்விரு திறத்தாருடைய சதுரங்கசேனைகளும் சின்னபின்னப்பட்டழிகின்ற போது மனிதர்கட்கெல்லாம் யமனென்று சொல்லத்தக்க பெயரினைப்படைத்த அவுணராசனானவன், காசிராசனுடைய சேனைகளின் நடுவேநூழிலாட்டோடுந் துண்ணென்று பிரவேசித்து, அவ்வரசனை அவன் புத்திரர்களோடும் அமைச்சர்களோடும் கைப்பிடியாகப்பிடித்துச் சிறையிலிட்டனன். உடனே அவுண பாதகர்கள் ஜயபேரியடித்தனர். அவ்வோசையை வேறுவேறாய் நின்று யுத்தஞ்செய்கின்ற அவுணராசனுடைய சேனைத் தலைவர்களெல்லாம் கேட்டு ஞெரேலென்று அவனிடத்தில்வந்து பணிந்தெழுந்தனர். அவர்களை நராந்தகன்பார்த்து, ஓ சுத்தவீரர்களே! நாம் வந்தகாரியம் பலித்தது. காசிராசனைச் செயித்தனம். அவன் எமக்குத் தோல்வியடைந்தபோதே அவன்கொண்டு வந்திருக்கின்ற பிராமணச்சிறுவனுந் தோல்வி

யடைந்தவனேயாம். எக்காலத்தினும் அழிவுறாத காசி நகரமும் நமது வயமாயிற்றென்று சந்தோஷ வார்த்தைகளைப் பேசித் தான் சிறையிட்ட அரசன் முதலியோரை அழைத்துக்கொண்டு காசி நகரிற் பிரவேசிப்பதாயினன்.

இச்சம்பவங்களை யெல்லாம் அறிந்த சில தூதர்கள் அவ்வரசன் பத்தினியாகிய அம்பையிடத்தில் விரைந்தோடி அறிவித்தார்கள். அதை யவள்கேட்டவுடன் வேடன் செலுத்திய பாணம்பட்டு வாடும் மானைப்போலக் கதறிக்கூந்தலவிழ்ந்து நிலத்தில் புரளச் சரீரம் நடுநடுங்கித் துக்கவெப்பத்தினால் விழிகளிலுதிரமான நூற்றெடுத்தோடக் கோடுகோடெனப் புலம்பித்தாமரையிற்பட்டசலத்தையொப்பமனம் நிலைபெறாமல் கலங்கினவளாகிவலையிற்பட்டமஞ்ஞையை நிகர்த்துவாடிப் பரதவித்துத் திகிற்பட்டுஐயையோ! நமதுகாவலருடையபராக்கிரமும், புத்திரர்களுடைய ஆண்மையும், அமைச்சருடைய சாமர்த்தியமும், சேனைத்தலைவர்களுடைய வீரமும் ஒன்றுமில்லாமற்போய் இவ்விதவாபத்தும் நேர்ந்ததோ? என்னுடைக்கணவரையும் குமாரர்களையும் உரிமையிற்சிறந்தவனைய துணைவர்களையும் எப்போது இங்குவரக் காணப்போகின்றேன் தெய்வமேயென்றுபுலம்பி, தீயிற்பட்டபுகையைப்போலப் பதைபதைத்து வாடுவள்; நாற்றிசைகளினும்விழிகளைச் சுற்றிப்பார்ப்பள்; கரங்களைப் பிசைந்துகொண்டு இனி யென்னசெய்வதென்று தியங்குவள்; நேர்ந்த வாபத்தைப் பலவாறெண்ணுவள்; பின்னர் சிறிதுநேரம் அசைவற்றுச் சோர்ந்துகிடப்பள்; கரங்களை விரித்து இவ்வனியாயமெங்கேனு முண்டோவென்று தன்னைத்தானுசாவுவள்; எனது வாழ்வுக்கழிவு நேர்ந்ததோவென்று பலமுறை வாயிலறைந்துகொள்ளுவள்; சரீரம் புழுங்கி வெயர்க்க வருந்துவள்; சமுத்திரத்தினலைகளின் பெருக்கடங்கும்படிக்குப் பெருமூச்செறிவள்; நிலத்தைக் கரங்களினால் துழாவி மோதுவள்; இவ்விதங்களாக அரசன் பத்தினியாகிய அம்பையென்பவள் துக்கசாகரத்துண் மூழ்கி, முன்னர் சகலரும் நடுங்கும்படியாக வந்த இடையூறுகளை யெல்லாம் நீக்கியருளிய நமது கர்த்தர் இங்கு இருக்கின்றாரன்றோ? அவர் இப்போதும் எழுந்தருளிப் போர்க்குச் செல்லுவாரெனில்,அவ்வவுணர்களைச் சங்கரித்து நமதுயிரைக் காப்பாற்றுவரொன்று சிறிது மனந்தேறி உடனே தன்னிருக்கையை நீங்கிச் சென்று மகோற்கட மூர்த்தியைப் பணிந்தனள். அப்போதவள் வந்து பணிந்தெழுந்த

குறிப்பினைத் தாமறிந்துகொண்டு, அம்மணி! நீ அஞ்சவேண்டாம். சத்துருவினுடைய சேனைகளையும் அவனால் நேர்ந்த இடையூறுகளையும் இந்நிமிஷத்தில் நாசஞ்செய்கின்றோம். நீ பயப்படாமல் அந்தப் புரத்திற்குச் செல்லுகவென்று விடைகொடுத்து, அதிக கோபத்துடனே யுத்தத்திற்கு வெளிக்கொண்டனர்.

அப்போது சுவாமியினுடைய முகத்தினின்றுஞ் சில வீரர்கள் ஐந்துமுகத்தோடும், சில வீரர்கள் பத்துமுகத்தோடும், சில வீரர்கள் ஆறுமுகத்தோடும், சிலவீரர்கள் ஆயிரமுகத்தோடும், உண்டாகிஅம் முகங்களுக் கிரட்டியான கைகளையும், அக்கைகள்தோறும் படைகளையும், ஆயிரம் யோசனை யுயர்வையும், அவ்வுயர்வுக்கேற்ற மற்ற வுறுப்புகளையும் பெற்றவர்களாகி எதிரில் நின்றார்கள். அவர்களுள் சுருண்டு நீண்டிருக்கின்ற முகமயிரும், சிவந்த அழற்பிழம்பை வீசவல்ல மூன்று கண்களும், நாற்புறத்தும் நிமிர்ந்தாடும்படியான சடைகளும், அடிவரையில் வீழ்ந்து தொங்குகின்ற தாடியும், சகல பராக்கிரமங்களினுஞ் சிறந்த குரூரனென்னும் பெயரினைப் படைத்த ஓர் வீராதி வீரன் மகோற்கடமூர்த்திக் கெதிர்நின்று பணிந்து, சுவாமி! அடியேனைப் பசியானது மிகவும் வாட்டுகின்றது. விரைவிலெனக்கு ஆகாரங் கொடுத்தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தான். அதற்கு சுவாமி நராந்தகனுடைய சேனைகளைச்சுட்டி, வீரனே! இதோ எதிரிலிருக்கின்ற சேனைகளையெல்லாம் வாய்மடுத்து அச்சேனைகட்கு நடுவேயிருக்கின்ற காசிராசனையும் அவன் புத்திரர்களையும் அவன் அமைச்சர்களையும் கொண்டுவந்துவிடுவாயாக. அப்பாலும் பசியடங்காதாயின் இன்னுமளவற்ற ஆகாரங்களைக் கொடுக்கின்றோமென்று விடை கொடுத்தனுப்பினர். உடனே அக்குரூரன் புத்தியென்று சந்தோஷித்து வனத்தினை நோக்கிச்செல்லும் வடவைக்கனல்போல நராந்தகனுடைய சேனைக்கெதிரே சென்றான். ஏனைய வீரர்களும் அவனைப் புடைசூழ்ந்து நடந்தனர். இப்பால் குரூரனனவன் சகலரையும் பின்னே நிறுத்தி தானொருவன்மாத்திரம் நராந்தகனுடைய சேனைக்குள் புகுந்து சிலரை ஆரவாரத்தினாற் கொன்றும், சிலரை உறுத்த பார்வையினாற் கொன்றும், சிலரைக்கைகளால் இழுத்துக்கொன்றும், சிலரைக் கால்களினால் இடறிக்கொன்றும், சிலரைப் பூமியிலறைந்து கொன்றும், சிலரைத் தேரின்மீதெறிந்து கொன்றும், சிலரை யானையின்மீது கடாவிக்கொன்றும், சிலரைக் குதிரைமீதறைந்து கொன்றும். கோபமடங்காதவனாய்த் தேர்களையெடுத்துத் தேர்கள்மீதறைந்

தும், யானைகளையெடுத்து யானைகள்மீதறைந்தும், குதிரைகளையெடுத்துக் குதிரைகள்மீது சாடியும், பதாதிகளையெடுத்துப் பதாதிகள்மீது மோதியும், இவ்வாறு நால்வகைச் சேனைகளையுஞ் சின்னபின்னப் படக்கொன்று அளவற்ற வீரர்களை வாய்மடுத்தும், போதாது இன்னுஞ் சேனைகளுண்டோவென்று நாற்றிசைகளினும் விழிகளைப் பரப்பிக் குரூரனானவன் அட்டகாசஞ் செய்துக்கொண்டிருந்தனன்.

அச்சம்பவத்தை நராந்தகன் கண்டமாத்திரத்தில் அதிக உக்கிரம் பிரவேசித்து விழிகளில் அனற்பொறிகள்சிதறி ஆலகாலத்தைப் போலச் சீறி அதிவேகத்துடன் அசுராந்தகனாகிய குரூரனெதிரில் தனது தேரை நடாத்திவந்து, இதோ உன்னுண்மையையடக்கி யமலோகங் குடியேற்றுகிறேனென்று சபதம் பேசி, வில்லையெடுத்து வளைத்து ஊழிகாலத்து மழைபோல அளவற்ற பாணங்களை ஒரே தொடையிற் பூட்டிப் பிரயோகித்தான். அவன் விட்ட பாணங்களெல்லாம் வச்சிரப் பாறையின்மீது விழுந்த மழைத்துளியைப் போலக் குரூரன்மீது பட்டு உடைந்துங் குறைந்துஞ் சிதைந்தும் பொடிந்தும் மடிந்தும் முறிந்தும்போயின. இவ்வாறு புகழற்றவர்களைப் பொன்னுலகு எவ்வாறு நீக்கிவிடுமோ அவ்வாறு தான்விட்ட பாணங்களெல்லாம் குரூரனிடத்திற் சென்று பயன்படாது போனதை நராந்தகன் கண்டு மனங்கலங்கி வருந்தினவனாய், உடனே தயிரியத்தை விடாது காட்டழலைப்போலச் சீறி இந்நிமிஷத்தில் இவன் பிராணனை யமலோகங் குடியேற்றுகின்றேனென்று கோபித்து ஓர் வேலாயுதத்தை யெடுத்துப் பிரயோகித்தனன். அவ்வேலாயுதமானது திரிலோகங்களையும் ஏககாலத்தில் விழுங்குவதுபோல ஆக்கிரமித்துவர அதனைக் குரூரன் தடுக்காது அருகேவரப்பார்த்து ஒரு பெரு மூச்சுவிட்டனன். அம்மூச்சினால் அவ் வேலாயுதமானது சண்டமாருதத்திற்பட்ட இலவம் பஞ்சினைப்போல சின்னபின்னமாய்ப் பொடிந்து பறந்துபோயது. அதற்குமேல் நராந்தகன் மந்தரகிரியைப்போலப் பாரித்திருக்கின்ற ஓர் கதாயுதத்தை அதிக வேகமாகப் பிரயோகித்தான். உடனே அக்கதாயுதம் வெளிப்பட்டுப் பிரசண்டமாருதம்போல இரணக்களமெங்கும் உலாவிக்கொண்டு குரூரனுடைய மார்புக்கு நேராகவர அதை அவன் கண்டமாத்திரத்தில் சர்வ சங்காரமூர்த்தியைப்போலப்பொங்கி விழிகளிற்றீப்பொறிகள் குபீல் குபீலென்று கொட்ட உறுத்துத் தனது மார்பைக் காட்டினன். அப்போதக் கதாயுதமானது அவன் மார்பிற்பட்டு கல்லின்

மீதறைந்த காளானைப்போல நுறுங்கிப்போயது. அப்பால் நராந்தகன் ஆலகாலம்போலப் பொங்கி ஓர் முசலாயுதத்தையெடுத்து இடம் வலமாகச்சுற்றிக் குரூரனுடைய தோளுக்கிலக்காக ஏவினர். அப்போது குரூரனுக்கு அதிககோபம் பிரவேசித்துத் தனது புயங்களை நோக்கிவருகின்ற முசலத்தினைத் தனது காத்தினாற்பற்றி மீட்டும் நராந்தகனுடைய இரத்தத்தின்மீதெறிந்தனன். அம்மாத்திரத்தில் நராந்தகனுடைய இரதமானது காதலனைச்சேர்ந்த பாவையர்க்குப் பசலையெவ்வாறு பறக்குமோ அவ்வாறு உடைந்து பொடிபட்டு நுறுங்கிப்போயது. அப்போது நராந்தகன் வேறொரு தேரிலேறிச்சூலாயுதத்தை யெடுத்துவிட்டனன். அதைக் குரூரன்தனது விரலினாற்றெறிக்க அது பூமியைக்கிழித்துக்கொண்டு பாதாளலோகத்திற்சென்றது. அதற்குமேல் நராந்தகன் ஓர் சக்ராயுதத்தையெடுத்துப் பிரயோகித்தான். அதைக் குரூரனவன் பூமியில் விழாதபடி தனது காத்தைநீட்டி ஓர் கொடியைப்போலத் தரித்துக் கொண்டனன். அப்பால் அவுணராசன் சிங்கத்துக்கொப்பாகச்சீறி இனி இதனிலுஞ் சிறந்தவாயுதமொன்றுமில்லையென்று ஓர்மழுவாயுதத்தை யெடுத்து விடுத்தனன். அதைப் பூதராசன் ஓர் நிமைப்போதில் தனது காத்தாற்பற்றி அனிச்சம் பூவினைப்போலக் குழைத்தனன். இவ்வாறு தான் விடுக்கின்ற ஆயுதங்களெல்லாங் குரூரனல் சின்னபின்னப்பட்டு நாசமடைந்ததை வஞ்சகங்கள் குடிகொண்டிருக்கும் மனத்தினையுடைய நராந்தகன் கண்டு இரவுத்திராகாரமாகக் கோபித்து, வடவாமுகாக்கினி சீறியெழுந்ததுபோலத் தனது தேரைச் சூறாவளிக் காற்றினுங் கடுகிச் செலுத்திவந்து உறையிற்சொருகியிருந்த வாளாயுதத்தினு லவனைவெட்டினன். அவ்வாள்அக்குரூரனுடைய மொய்ம்பிற் பட்டமாத்திரத்தில் இரண்டு துண்டங்களாகி நிலத்தில் வீழ உடனே நராந்தகனனவன் மற்றோராயுதத்தினை யெடுக்க நேர்ந்தனன். அதற்குமுன் குரூரனனவன் அப்பாதகனுடைய தேரைத் தனது காலினலெட்டி யுதைக்க அவ்வுதைபட்ட மாத்திரத்தில் அத்தேரானது நராந்தகனேடு நூறுகாததூரம் உருண்டுசென்று அச்சுவேறு மச்சுவேறு கொடுங்கைவேறு குத்துக்கால்வேருகப் போயது.

உடனே நராந்தகன் பூமியிற்குதித்து ஓர் சிறிய சகட்டின் மீது வாயுவேகத்தினு முந்திவந்து, இனி இவனை தேவாஸ்திரங்களினல் வெல்லுவதே காரியமென்று தீர்மானித்து மகமேருவுக்கொப்பாகப் பாரித்திராநின்ற தனது வில்லையெடுத்து நாட்டி வட்டாகாரமாக

வளைத்து நாணேற்றித்திசைகளதிரக் குணத்தொனிசெய்து, அதில் வருணாஸ்திரத்தை அபிமந்திரித்துத் தொடுத்து ஆக்ரணாந்தபரியந்த மிழுத்துப்பிரயோகித்தனன். அதுவெளிப்பட்டமாத்திரத்தில் அதிக விரைவோடும் வானத்தெழுந்து அளவற்ற இடிகளையும் மின்னல்களை யுங் காட்டி அமோகமாகிய நீரைப்பெருக்கி எங்குஞ் சலப்பிரவாகத் தினை யுண்டாக்கி ஆவ்ஆவென்று சீறிக்கொண்டுவர, அதைக்குரூரன் தனது கரத்தைநீட்டிப் பிடித்துத் தண்ணீரைப் போலத் தனது வாயிலிட்டு விழுங்கினன். பின்னர்பகைவன் வாயுவாஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்தனன். அவ்வஸ்திரமானது பிரசண்ட மாருதத்தைப் பெருக்கிப் பர்வதங்கள் விருட்சங்கள் முதலானவைகளைப் புரட்டிக் கொண்டுவர அதை வீராதிவீரனாகிய குரூரன் கரத்திலேந்தி சர்ப் பத்தைப்போலப் புசித்துவிட்டனன். பின்னர் நராந்தகன் அக்கினி யாஸ்திரத்தை யெடுத்துப் பிரயோகித்தனன். அவ்வஸ்திரமானது உடனே அட்டதிசைகளினும் பாவிக் கொடியவனலை யிறைத்துக் கோடையிடிகளைப்போல பிறைந்து வடவைக்குச் சமதையாகச்சீறி மேலிட்டுவர அதன் உக்கிரத்தையும் மகத்துவத்தையுங் குரூரன் கண்டு விழிகளிற் சுவாலை வீசும்படியாகப் பிடித்துவாயிலிட்டு விழுங் கினன். பின்னர் நராந்தகனானவன் பிரமாஸ்திரத்தை யெடுத்துப் பிரயோகித்தனன். அவ்வஸ்திரம் வெளிப்பட்ட மாத்திரத்தில் அளவற்ற கொடியபாணவிதங்களைப் பெருக்கிக் கலகல வென்று நகைத்து விஷங்களைக்கக்கி இடியேற்றினைப்போல முழங்கிக்கொண்டு வந்து. தன்னைச்சமீபிக்க அதனை ஓர் நொடிப்போதில் தனது வாயை ஆ வென்று திறந்து விழுங்கினன். பின்பு இராட்சதப்பாதகன் மனம்பொறாமல் தான் முன்னம் அரிய தவங்களைச் செய்து மகாவிஷ் ணுவிடத்திற் பெற்றுவைத்திருந்த நாராயணாஸ்திரத்தை யெடுத்து மனப்பூர்வமாக தூப தீப நைவேத்தியம் முதலிய பூசைகளை நிரப்பி வணங்கிப்போற்றி, ஓ படைகளுக்கரசே! அதோ நிற்கின்ற பூதகணத் தலைவனுடைய சிரத்தைக் கண்டித்து அவன் பிராணனை யுண்டு வரக் கடவையென்று வேண்டி அதிகவேகத்தோடும் பிரயோகித்துக் களித் துப் பார்த்திருந்தனன். அவ்வஸ்திரமானது வெளிப்பட்டவுடனே தகத்தகாயமாய்ப் பிரகாசித்து அனலையிறைத்துப் பலகோடி அஸ்தி ரங்களைப் படைத்துக் கோடியிடிகளைப்போலக் குமுறி எரிந்து புகைந்துகொண்டு எங்குந்தன்மயமாய் அதிக மகிமைகளைக் காட்டிச் சீறி இரைந்து பகைவனெங்கே யென்றுதேடிச் சமீபத்தில் வந்த

மாத்திரத்தில் அதையுங் குரூரனனவன் விநாயக மூர்த்தியினுடைய கடாட்சத்தினுல் ஓர் கவளமாக விழுங்கினன். அவ்வதிசயத்தை நராந்தகன் கண்டு பிரமித்து முன்னம் அளவற்ற மகிமைகளையுடைய பலவாயுதங்களை விடுத்தோம். அவைகளெல்லாம் அவன்மீது குறிதப்பாது சென்றும் பயன்பெருமல் நறுங்கிப்போயின. பின்னர் மகா தபோபலங்களினுல் கிடைக்கப்பெற்றிருந்த ஒப்பற்ற தேவாஸ்திரங்களை விடுத்தோம். அவைகளை யெல்லாம் பதிலுக்கு ஒன்றும் விடாமலே கனிந்த வாழைக்கனியைப்போல உட்கொண்டனன். இனியாம் செய்யவேண்டிய முயற்சிகளென்ன விருக்கின்றது. இவன் செய்கைகளைப் பார்க்குமிடத்தில் மகா அற்புதமாகவிருக்கின்றன. ஆயினும் இவனுடைய திறத்தை இன்னுமறிவோமென்று ஆக்கிரமித்துக் கோடையிடியைப்போலக் குமிறி, அடா பூதப்பயலே! நீயோ என்னை வெல்லவல்லவன், இதோ உனது பிராணனை வாங்கி ய்மலோகங்குடியேற்றுகிறேன் பாரென்று வசைமொழிகளைப் பேசித் தனக்குப் பிராணபதமாய் வைத்திருந்த யாவராலுந்தடை செய்தற்கரிய பாசுபதாஸ்திரத்தை யெடுத்துப் பிரயோகிக்க நேர்ந்தனன். அவ்வாறெடுத்துப்பிரயோகிப்பதன் முன்னங்குரூரனனவன், அவ்வவுணபாதகனைச் சகட்டினேடுமெடுத்துச் செண்டைப்போல அதிவேகமாய்ச்சுழற்றி ஆகாயத்திலெறிந்து, அவன்மீட்டும் பூமியில்விழுவதன் முன் அங்கு சிறைக்கணகப்பட்டிருந்த காசிராசனையும் அவன் புத்திரரையும் அமைச்சர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு சென்று அவர்களை மகோற்கடமூர்த்தியினுடைய சந்நிதானத்தின் முன்னர் விடுத்துப் பணிந்தனன். உடனே அரசன் முதலாயினேரும் பணிந்தார்கள். அப்போது மகோற்கடமூர்த்தியானவர் குரூரன்முதலாயினேர்க்கு அநுக்கிரகஞ் செய்து இனிநாமே அவுணராசனைச் சங்கரிக்கவேண்டுமெனத்திருவுளங்கொண்டனர். முன்னர் ஆகாயத்தில் எறியப்பட்ட சகடமானது நராந்தகனேடு சத்தலோகங்கள்வரையிற்சென்று அவ்விடத்தினின்றும் பூமியில் வீழ்ந்து நறுங்கித்துகளாயது. பின்னர் நராந்தகன் சிறிதுநேரம் மூர்ச்சையாகிக்கிடந்து மீட்டுந்தெளிந்தெழுந்து, ஆ ஆ! ஆ ஆ! என்னகாரியஞ் செய்தோம். இதுபரியந்தம் மகோற்கடனை உருவத்தினுலும் வயதினுலும் சிறுவனென்று நினைத்து அவனுடைய பெருமைகளை மதிக்காமல் மிகவும் இகழ்ச்சியல்லவோ செய்தனம். அவன் நம்முன்னர் ஒருவனுய் வந்துநின்றான். பின்னர் அவன் தன்னுடைய முகத்தில்நின்று அளவற்ற வீரர்களை யுண்டாக்கினுன். அவ்

வீரர்களுள்ளும் ஒருவனே நம்முடன் வந்தெதிர்த்தான். எதிர்த்த அவ்வொருவனும் ஓராயுத மேனுங்கையினுற் றெட்டவனல்லன்! தனது ஆரவாரிப்பு முதலிய வேதுக்களினுலேயே நமது கடல்போன்றசேனைகளையெல்லாங் கலக்கிவாட்டினுன். பர்வதங்களையும் பொடிபடுத்த வல்ல நமது ஆயுதங்களை யெல்லாந் துகள்படுத்தினுன். அளவற்றதவங்களினுற் கிடைக்கப்பெற்றிருந்த தேவாஸ்திரங்களையெல்லாம் வெல்லக்கட்டியைப்போலப் பிடித்து விழுங்கிவிட்டனன். அவனுண்மையை என்னென்று பேசப்படும். இதுபரியந்தம் அரிபிரமேந்திராதிகளை சயமடைந்த நமது பராக்கிரமங்களை ஓர் நிமைப்போதில் அழித்துவிட்டனன். மகோற்கடனுடைய முகத்திலுதித்த அளவற்ற வீரர்களில் ஒருவனே இவ்வகைத் தானவனுனல், ஏனைய வீரர்களுடைய திறங்களை யாவராற் கணிக்கக்கூடும். இனிமகோற்கடனே சுதாவில்வந்து யுத்தஞ்செய்ய நேர்ந்தால் யாம் என்னபாடுபடோம். இனித்தேவர்களுங்கண்டஞ்சத்தக்க மாயவித்தைகளினுல் யுத்தஞ்செய்து அச்சிறுவனை அதஞ்செய்யவேண்டுவதேயல்லது மற்றொரு விதத்தினுலவன் மாளத்தக்கவனன்றென்று தீர்மானித்து, உடனே அளவற்ற மேகரூபங்களாய் உருக்கொண்டு மின்னல் இடிகளைப்பெருக்கி அண்டங்களதிரக்குமிறி யாவரும் பிரளயகாலம் நேர்ந்ததென்று பிரமிக்கும்படியாக யானைத்துதிக்கைபோல அமோகமாகிய வருஷதாரைகளைப் பொழிந்துநின்றனன்.

அதை மகோற்கடமூர்த்தி கண்டு, இவ்வஞ்சகன் செயல் நன்றாயிருப்பதென்று உறுத்துத் தமதுவில்லில் அதிகமகிமைகளைப் பெற்றிருக்கின்ற தீட்சண்யமுள்ள சரங்களைத்தொடுத்து, ஓ படைகளே! நீங்கள் பிரசண்டமாருத வடிவத்தினைத்தாங்கி வேகமாய்ப் பாய்ந்து, நராந்தகன் கொண்டிருக்கின்ற மேகவுருவங்களை இமைப்போதில் மாற்றிவரக்கடவீர்களென்று ஆக்கியாபித்துப்பிரயோகித்தனர். அத்திவ்விய பாணங்கள் வெளிப்பட்ட மாத்திரத்தில் அதிகவேகங்கொண்டு கடையுகக்காற்றினுமேலிட்டு அண்டகடாகமதிர்ந்து குலகிரிகளுருண்டு மற்றப் புவனகோடிகள் அல்லோலகல்லோலப்பட்டுத் தயங்கும்படி ஆர்ப்பரித்துத்தாவி, விண்-மண்-திசாதிசைகள் முதலியவிடங்களில்நிறைந்து உலகமெல்லா மிருளடையும்படி ஆகாயவெளி முழுவதும் மூடிக்கொண்டிருக்கின்ற மேகங்களையெல்லாம் நிமைப்போதில் நாசஞ்செய்து,பழையபடி உலகங்கள்களித்திருக்க நிறுத்தி, உருவநாமக்கிரியைகளற்றுப் பராபரவஸ்துவாகவிளங்கும் மகோற்கடப்பெருமானுடைய சந்நிதானத்தை யடைந்தன.

அதற்குமேல் நராந்தகன் ஊழித்தீயினுருக்கொண்டு பூமிமுதல் அண்டகோளபரியந்தங் கொழுந்துவிட்டெரியச் சுவாலையை வீசிச் சராசரப் பிரபஞ்சங்களையெல்லாங் கொளுத்தியுஞ் சுட்டுஞ் சாம்ப ராக்கியுங் கரித்தும், எரித்தும், இவ்விதப் பாடுகளைப் படுத்தியு மிருந்தனன். அதை மகோற்கட மூர்த்தி கண்டு கோபித்து, தமது திருக்கரத்திற் பற்றியிருக்கின்ற வில்லை யிறுக்கித் தெய்வீகமுள்ள சில பாணங்களைப் பூட்டி, ஓ படைகளே! சாங்காலம் நேர்ந்த காரணத்தினால் அவியுஞ் சமயத்துற்ற விளக்கினைப்போல அவுணபாதகன் அதிக வல்லமையைப் பெற்றவனாய் பூமண்டலமும் ஆகாயமுமுற்றும் நிறைந்த அழலுருவாகியிருக்கின்றனன். நீங்கள் சத்த சாகரப் படிவத்தினைத் தாங்கிப்பெருகி அலைகளின் வலியினால் நிமைப்போதில் அதனைக் கரைத்து உருத்தோற்றுமழித்துத் திரும்பக்கடவீர்களென்று பிரயோகித்தனர். அச்சிறந்த பாணங்கள் வெளிப்பட்டவுடன் பிரளய வெள்ளத்தினும் பதின்மடங்கதிகரித்துப் பாய்ந்து வானத்தையளாவத் திரைகளைமோதி அண்டங்களதிர முழங்கி அதி வேகங்கொண்டு பாய்ந்து மண் விண்ணெங்கும் அழன்றுநின்ற தீக்களையெல்லாம் அதப்படுத்தித் தமது சாகர வுருவங்களினின்று மாறிப் பழையபடி செருக்களத்திற் றிருவிளையாடல் செய்திருக்கின்ற எமதிறைவனைச் சேர்ந்தன.

உடனே நராந்தகன் சராசரப் பிரபஞ்சங்களை வாட்டவல்லபிரசண்ட மாருதப்படிவத்தினைத் தாங்கி ஒவென்னு மிரைச்சலைக்காட்டி வீறி மேலிட்டு அண்டபுவனங்களி னடுக்குகள் குலைகுலைந்து தத்தளிக்க மோதியும், திகைத்து நிற்கின்ற பூதவீரர்கள் பதைபதைத்துக் கைகாலொடிந் தலையத்தக்கதாக மாறியும், திசைகளனைத்துஞ் செவிடுபடக் கலக்கியும், குலகிரிகள் சிறு தேர்களைப்போ லுருளத் தள்ளியுங், கடல்களைக் கலக்கியும், இவ்வித உற்பாதங்களைக் காட்டிப் பேரொலிசெய்து நின்றனன். அப்பாதகன் செய்துவருகின்ற அனர்த்தங்களை லோகநாயகன் கண்டு கோபநகை கொண்டு மன்னுயிர்கள் படுந் துக்கவருத்தத்தினை யொழிப்பதாய்த் திருவுளங்கொண்டவராய் அந்தட்சணத்தில் குரூரமாகிய திவ்விய பாணங்களை ஆராய்ந்தெடுத்து தமது ஒப்பற்ற தனுசிற் பூட்டி, ஓ கணைகளே! நீங்கள் விசாலமாகிய படங்களை வாய்ந்த பல்லாயிரங் கோடி நாக வினங்களி னுருவங்களைக்கொண்டு தாவி, அவுணபாதகன் செய்யும் மாயா வல்லபங்களனைத்தையும்நிமைப்போதிலழித்து மீளக்கடவீர்க

ளென்றேவினர். அம்மாத்திரத்தில் அப்பாணங்கள் விறிவானத் தெழுந்து பற்பல சிரங்களைக்கொண்டிருக்கும் படங்களை விரித்து விஷச் சுவாலை பெருகப் புஸ் புஸ் என்று சீறி மேலிட்டு எங்கணும் பரந்து நரர்கட்கெல்லாம் யமனைப்போலச் சகல பிராணிகளையும் அலைத்துத் திரிகின்ற அவுணபாதகனுடைய வாயுவின் பெருக்கனைத் தையும் உண்டு வெற்றியுடன் பழையபடிக்கு மகோற்கட மூர்த்தி யினுடைய சந்நிதானத்தை யடைந்தன.

இவ்விதங்களாகத் தான் கொள்ளுகின்ற வடிவங்களனைத்தை யும் மீறவொட்டாம லடக்கிவருவதை நராந்தகன் நினைந்து நினைந்து மானமும் வயிரமும் மனதைச் சுட்டலைக்க மண்டியெரிந்து இரவுத் திராகாரமாகக் கோபித்து தீயும் புகைப்படலமும் வீசத்தக்கதாகப் பெருமூச்செறிந்து, நல்ல காரியம், இச்சிறுவன் சாமர்த்தியங்களை யறிகிற்போமென்று உறுத்து நூதனமாகிய கோர ரூபங்களைக் கொண்டு மகோற்கட மூர்த்தியை வெல்லக் கருதி ஒரு புரத்தில் பல கோடியிராக்கதர் உருவங்களைப் பெற்றுப் பிரளய வெள்ளத்தைப் போல வளைந்துகொண்டு எம்மவரை அதாஹதப்படுத்திய வுன்னைச் சொற்பமாக விடமாட்டோம். பாலகனாக விருந்தபோதிலும் இரங்கோம். எத்தலங்களிலோடி யொளிப்பினும் தொடர்ந்து வாட்டுவோம். சிறைச்சாலையி லடைத்து வருத்துவோமெனப் பல வசைமொழிகளைப் பேசிச் சத்தி, சூலம், பிண்டி, பாலம், கப்பணம் கணிச்சி, சக்கரம், தண்டாயுதம், குந்தம், வளைதடி முதலிய ஆயுதங் களை அமோகமாகச் செலுத்தியும், ஒருபுறத்தில் பூதங்களாக வந்து பர்வதங்களை வீசிக் கர்ச்சித்தும், ஒருபுறத்தில் எமனைப்போல அளவற்ற வுருவங்கொண்டு நின்று ஆவ் ஆவென வாயைத் திறந்து மேலிட்டும், ஒருபுறத்தில் பேய்க்கூட்டங்களாக நின்று விழிகளா னவை அனலையொப்பக் காந்தி வாய்களில் அனற்பொறிகளை யிறைத் துச் சீறியும், ஒருபுறத்தில் புகைப்படலங்கள் மேலிட பிரளயத் தீயுருக்கொண்டு அதிக ஓசையெழ மண்டியெரிந்து வாட்டியும், ஒரு புறத்தில் பிரசண்டமாருதமாக ஓவென்னு மிரைச்சலைக் காட்டிச் சகலருந் திடுக்கிட்டு வாடமோதியும், ஒருபுறத்தில் சர்வசங்கார காலத்து சராசரப் பிரபஞ்சங்களை யழிக்கவெழும் பெரு வெள்ளத் தைப்போலத் தாவி அலைகளைமோதிப் பூதப்படைகளை வாரியலைத் தும். ஒருபுறத்தில் ஆலகால விஷத்தையொப்பக் கனன்று எதிர்ப் பட்டவனைத்தையுங் கொளுத்தித் திரிந்தும், ஒருபுறத்தில்

காளமா நாகங்களினுருக்கொண்டு விஷச் சுவாலைகளைக் கக்கி மேலிட்டுக் கடிந்து வருத்தியும், ஒருபுறத்தில் மேக சாலங்களாகி மின்னல் இடிகளைப் பெருக்கி அக்கினிகள் முதலிய மழைகளைப் பொழிந்து சாடியும், ஒருபுறத்தில் கடாந்தகாரமாகிய இருள்வடிவு கொண்டு சிதராதியர் திகைக்கும்படிக்கு மூடியும், ஒருபுறத்தில் இடியேற்றினைப்போல அண்டங்களதிரக் குமுறிக் கலக்கியும், ஒரு புறத்தில் வரைகளாய் விழுந்துகொன்றும், ஒருபுறத்தில் சதுரங்க சேனைகளினுருக்கொண்டு எதிர்த்து நம்மவரைக்கொன்ற பழியை வாங்குவோம்! குத்துவோம்! வெட்டுவோம்! கொல்லுவோம்! உதிரத்தைக் குடிப்போமென்று பல கொடுமைகளைப் பேசித் திரிந்தும், ஒருபுறத்தில் அளவற்ற யானைகளாய் மதங்களைப் பெருக்கி, வீறிட்டுத் துதிக்கரங்களில் இருப்புலக்கைகளைக் கொண்டு சுழற்றிச் சாடியும், ஒருபுறத்தில் அநேக சிங்க பாசர்களைப்போலக் கர்ச்சித்தலைத்தும், ஒருபுறத்தில் பல சக்கரவாகப் புள்ளினுருப்பெற்றுப் பெருங் காற்றெழச் சிறகுகளை வீசிப் பூதவீரர்களைச் சருகினைப்போலப் பறக்கடித்து மிருந்தனன்.

கேட்டீர்களோ சவுனகாதி முனிவர்களே! ஜயசாலியாகிய நராந்தகன் முடித்த மாய வித்தைகளின் பெருக்கத்தையும் கொடுமைகளையும் இன்னவிதமென்று விரித்துச் சொல்லவும் போதுமோ? அம்மம்மா! அவன் சாமார்த்தியங்களுக்கு இவ்வுலகங்களில் ஒருவரையும் ஒப்புச்சொல்லக்கூடாது. இவ்விதமாக அப்பாதகன் பற்பல வுருவங்களைத்தாங்கி சொல்லக்கூடாத கொடுமைகளையும் அனர்த்தங்களையும் விளைத்துவருவதை எமதையன் கண்டு, அவனெடுக்கின்ற வுருவங்களுக்கெல்லாம் பதிலாகத் தாமும் வேறு வேறுருக்கொண்டு அழித்துவந்தனர். அப்பால் நராந்தகன், இனி என்னசெய்ய வல்லோமென்றெண்ணமுற்று, இச்சிறுவனை நாம் வெல்லுவதரிது. பராக்கிரமத்தினும் வயதினும் நம்மினும் பெரியவன் ஒருவனிருக்கிறான். அவன் வந்தாலன்றி யாமாத்திர மிவனை வாட்டுதல்கூடாது என்று தீர்மானித்து, உடனே சில ஒற்றர்களைக் கூவி நடந்த காரியங்களனைத்தையும் தனது தமையனுக் கறிவித்து வருமாறு விடைகொடுத்தனுப்பி, அவன் வருகிறவரையில் நாம் சும்மாயிருக்கக்கூடாதென்றெண்ணி மேருகிரிக்கிணையான ஓர் வில்லையெடுத்து வளைத்து, அதிற்கொடூரமான அம்புகளை அளவற்ற கோடிகளாகத் தொடுத்துப் பிரயோகித்தனன். அதை மகோற்கட

மூர்த்தி கண்டு, தாமுமோர் மந்திரகிரிக்கு நிகரான வில்லையெடுத்துக் குனித்து அதில் அவனிலுமேலாக அளவற்ற சிலீ முகங்களைத் தொடுத்துப் பிரயோகித்தனர். பின்னரவ் விருதிறப் படைகளும் வெளிப்பட்டமாத்திரத்தில் ஒன்றுடனொன்று உராய்ந்துகொண்டு நாற்றிசைகளினுந் தீப்பொறிகளை யிறைத்து நாகங்களை யொப்பச் சீறிக்கொண்டு நெடுநேரம் அளவற்ற போர்களைச் செய்து நிற்கையில், மகோற்கட மூர்த்தியினுடைய பாணங்கள் அவுணராசனுடைய கொடிய கணைகளையெல்லாஞ் சின்னபின்னப்படுத்தி அவனுடைய சரீரத்தைச் சல்லடைக் கண்களாகத் துளைத்து அவனுடைய இரதங்கள், சாரதிகள், பதாதைகள், குதிரைகள், வில்லுகள், அம்புகள், கிரீடங்கள், ஆபரணங்கள் முதலானவைகளை நாசஞ்செய்து அவன் புயங்களிரண்டினையும் அறுத்து ஒரு புயத்தை அவன் தந்தைக்கு முன்னும், மற்றொரு புயத்தை அவன் தமயன் முன்னும் கொண்டு போய் வீசி எம்மை யடிமையாகவுடைய மகோற்கட மூர்த்தியினுடைய சந்நிதானத்தை யடைந்தன. இவ்விதமாக இரண்டு புயங்களு மற்று நிற்கின்ற நராந்தகனுடைய கோபத்தை அந்தரவாசிகளாயிருந்த தேவர்கள் கண்டு ஆனந்தக்களிப்பின் மூழ்கிக் களிமிகுதியினாற் கர்த்தனைப் புகழ்ந்து கற்பக மலர்களை யிறைத்துக்கொண்டாடினர்.

உடனே அப்பாதகனுக்கு விரதபலத்தினாற் குறைந்த புயங்கள் எதாப்பிரகாரங்கிளைக்க, அதனால் நராந்தகன் முன்னினும்அதிக உக்கிரத்துடன் உளங்காரித்துநிற்ப அதைக்களிப்புற்றிருந்த தேவாதியர் கண்டு மனந் திடுக்கிட்டுத் தேகம் வெயர்த்து நடுநடுங்கி இவ்விடத்தில் நிற்போமாயின் இன்னு மிப்பாதக னென்செய்வனோ வென்னு மேக்கத்தினாற் பல திசைகளிலும் ஓடத் தலைப்பட்டனர். இக்காரணங்களைத் தேவதேவோத்தமனாய் சுயஞ்சோதி வடிவாக விளங்கு மகோற்கடப் பெருமான் கண்டு, நீங்கிய புயங்களை மீளத் தோற்ற நின்ற அவன் தவத்தன்மையும் அத்தவத்தை நாசமாக்க வல்ல காரியத்தையும் நிதானித்து யோசிக்கின்றபோது, அசுரேந்திரனவன் நாக சர்ப்பத்தினைப்போலச் சீறி மகோற்கடமூர்த்தியைப் பார்த்து இதனைப் பேசுவதாயினன். ஓ பாலனே! இவ்விதமாக நீ அளவற்ற காலம் உனது சுடு சரங்களைக்கொண்டு எனது உறுப்புகளைக் கண்டிப்பையாயினும் மீளமீளக் கிளைத்து யதாப்பிரகாரம் சண்டைதொடுக்குந் திறத்தைப் படைத்திருக்கின்ற அதிசூரனாகும்.

என்னுடன் போராடி இரண்டு கரங்களைப் பெற்றிருக்கின்ற நீ பற்பல பாணங்களைச் செலுத்திச் செலுத்திக் கைகால்களோய்ந்து இளைப்பதன்றி யாதொரு பிரயோஜனங்களையும் பெறவறியாய். அத்தகைய அபலனாகிய பிள்ளாய்! நீயோ எதிர்த்துச் சண்டை கொடுக்கவல்லை? யான் பூருவத்தில் சிவபிரானைக் குறித்து அளவற்ற தவங்களைச் செய்து பெற்றிருக்கின்ற சிறந்த பேறுகளைக் கேட்ட தில்லையோ? உன் தகப்பனை யொத்தவன் எனது மனவுறுதிக்கு மெச்சிப் புகழ்ந்திருக்குங் காரியங்களை எவ்வளவும் எண்ணிப்பார்த்த வனல்லை. சற்றுங் காரண காரியங்களைப் பகுத்தறியும் விவேகம் இன்னமும் விளங்காத பாலனாதலால் போராடி அழித்துப்போக லாமென நினைத்துச் சிலபூதரைக் கூட்டிக்கொண்டு துரிதமாக வந்து விட்டனை. பிள்ளைமைப் பருவத்தினால் கொண்ட துணிவு உனது பிராணபரியந்தம் வந்து நேர்ந்துவிட்டது. நீ இன்னும் அளவற்ற யுகங்கள் வருந்தித் தலைகீழாய் நின்று பொருதபோதினும் யான் பின் னிடையப்பட்டவனன்று. ஆதலால், நீ உத்தேசித்திருக்கிறபடிக்கு என்னை முடிக்க உன்னாலொருபோது முடியாது. உன்னைப் பெற்றவனா லுமாவதில்லை. இந்நிமிஷத்தி லுன்னைப்பற்றிக் கசக்கி, வாயிற்போட் டுக்கொள்ள வல்லேனாயினுங் குழந்தைப் பருவத்தினால் முன்பின் யோசியாமல் வந்துவிட்டனையென்றும், உன் பிதாவானவர் நம்மிடத் திற் பரிபூரணகடாட்சம் வைத்திருப்பதனாலும் மனம்பொறுத்தேன். இதைக்கருதி இந்நிமிஷத்திற் பிராணனைத் தப்பித்துக்கொண்டோடு வையாயின் அரிதிற்பெற்ற வுனது தாய் தந்தையர்க்குப் பிள்ளையாய் இன்னுஞ் சிலபோது பிழைத்திருப்பை. தெரியாமையினால் நீ செய் திருக்கின்ற குற்றங்களை மன்னித்து விட்டுவிடுகிறேன் என்று சொல் லினன். இவ்வார்த்தைகளனைத்தினையுங் கர்த்தன் திருச்செவிகளி லேற்றுக் குறுநகை செய்து, அவுணராசனே! நீ என்னசெய்யப் போகின்றனை? நீ தனித்தபோது விதித்த காலங்கழிந்து உன்னரிய பிராணனையுங் கொண்டுபோகப் பின்புறத்தில் இயமனுங் காத்துத் திரிகின்றனன். விவேகமற்றவனே! வீண் வார்த்தைகளையாடுவதிற் பயனென்னை? இனியோர் கணப்போதினுள் உனது உயிரை வாங்க விருக்கின்றேன். அதை நீயே காணவிருக்கின்றனை. உனக்குச் சிவ பிரான் கொடுத்த மேலான வரங்களெல்லா முடியுங்காலம் வந்து நேர்ந்ததென்று திருவாய்மலர்ந்து, சிவபிரான் கொடுத்தருளிய பினாகமென்னும் மேருவில்லினை இரு குதைகளும் பொருந்த வளைத்து

அண்டங்களதிரக் குணத்தொனி செய்து சிவபிரான் திரிபுரனுடைய வுயிரை வாட்டிய பாணத்தை அதிற்றொடுத்து, ஓ படைகளுக்கரசே! மாய வித்தைகளைச் செய்து புவனங்களை வாட்டுகின்ற இக்கொடிய பாதகனுடைய சிரத்தைவிடாமற் கண்டித்து நிமைப்போதில் மீளக் கடவையெனப் பணித்து, அளவற்ற வீரர்களையெல்லாம் வென்ற ஜயப்பிரவாகத்தினையுடைய நராந்தகன் சித்திரனுக்கிலக்காகப் பிரயோகித்தனர். அத்திவ்விய பாணம் வெளிப்பட்ட மாத்திரத்தில் கோடிசூரியப் பிரகாசத்தினைப் பரப்பிச் சண்டமாருதமுமஞ்சப் பாய்ந்து, தபாக்கினியை வீசி, விஷங்களைப் பெருக்கிப் பல தேவாஸ்திரங்கள் முதலிய வுற்பாதங்களைப் படைத்துவிட, நாகத்தினையொப்பச் சீறிச்சென்று அவுணராசனுடைய சிரத்தைக் கண்டித்து, அதனை அவன் தந்தையினுடைய முகத்தின்முன் கொண்டுபோயெறிந்து, மீட்டும் எமது கர்த்தன் திருக்கரத்திலமர்ந்தது. அந்நிமிஷத்தில் அவனுடைய தபோபலத்தினால் மீட்டும் பழையபடி சிரமுண்டாகப்பெற்று, இரண்டு புயாசலங்களையுந் தட்டித் தேவர்கள் சூரியாதியர்கள் குலைகுலைந்து நடுநடுங்கி வாடத்தக்கதாக ஆர்ப்பரித்தனன்.

அவ்வற்புதத்தை மகோற்கடமூர்த்திக் கருகிருந்து பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்ற வீரர்களுங் காசிராசன் முதலானவர்களுங் கண்டு, ஐயையோ! இப்பாதகனுடைய சிரமானது இவ்வளவு அரிதிற்றுணிபட்டுஞ் சிவபெருமானுடைய வரத்தினால்மீட்டும் முளைத்து நிற்குமானால், இவன் எவ்விதத்தில் நாசப்படுவதென்று கலங்கி வாடினார்கள். பின்னர் ஆக்கவும், காக்கவும், அழிக்கவும் வல்ல எமது மகோற்கடமூர்த்தியானவர் அவன் பெற்றிருக்கின்ற வரத்தின் மகிமையைத் திரிலோகங்களினும் பிரகாசிக்கச் செய்யவேண்டுமென்று திருவுளங்கொண்டவராய், மீட்டும் தமது பிநாகத்திற் பாணத்தைத் தொடுத்துப் பிரயோகித்து, அவனுடைய சிரமானது சொர்க்கலோகத்தில் அரசியற்றி வருகின்ற அவன் தமயனாகிய தேவாந்தகன் முன்னர் விழும்படி செய்தனர். உடனே அவனுக்கு வேறொரு தலையுண்டாக அதனையும் அவ்வாறே கண்டித்து, அவன் மனைவியர்முன்பு விழும்படி செய்தனர். இவ்வாறு அப்பாதகனுக்கு சிரங்கள் முளைக்குந்தோறும் தாமும் அச்சிரங்களையெல்லாம் இடைவிடாது கண்டித்து பூலோகம் புவர்லோகம்-சுவர்லோகம்-சனலோகம் - தபோலோகம் - மகாலோகம்-சத்தியலோகமென்னுமேழுலகங்களினும், அதலம்-விதலம்-சுதலம்-

தராதலம்-இரசாதலம்-மகாதலம்-பாதாளம்-என்னுங் கீழேழுலகங்களினும், அளவற்ற மலைகளினும், வனங்களினும், நதிகளினும், சமுத்திரங்களினும், ஏனையவிராச்சியங்களினும் பரந்துருளும்படியாக வெறிந்து, தமது திருக்கரங்களின் பராக்கிரமத்தையாவருந்தரிசிக்கும்படியாகக் காட்டிப் பின்னர் அவ்வவுணராசன் எவ்விதவுயிர்களினுலும் எத்தன்மைத்தான ஆயுதங்களினுலுமாள்வதரிதென்றுதேர்ந்து, சகலலோகங்களுந் தம்மிற் காணும்படி சத்தசாகரங்கள், பெரும்புறக்கடல்சூழ்ந்த பூமண்டலங்கள், அதிலுட்பட்ட திசைகள், தீவுகள், விண்ணுடுகள் எறும்புமுதல் யானையீருகச் சொல்லாநின்ற எண்பத்துநான்குலட்ச சீவபேதங்கள், முப்பத்துமுக்கோடி தேவர்கள், நாற்பத்தெண்ணுயிரம் இருடிகள், கெருட காந்தருவர், சித்தவித்தியாதரர், பன்னகர், அவுணர், கின்னரர், கிம்புருடர், ஏகாதசருத்திரர், துவாதசாதித்தர், சூரியசந்திரர் முதலிய நவக்கிரகங்கள், இருதுக்கள், காலங்கள்முதலான சமஸ்தமும் ஆதிதேவனுகிய மகோற்கடமூர்த்தியினுடைய திருமேனியிலமைந்ததல்லது வேறென்றில்லையெனச் சகலருந் திருட்டாந்தமாகத் தரிசித்துக் களிகூரும்பொருட்டு விசுவரூபத்தைக்கொண்டருளினர். அவ்வற்புதத்தை நராந்தகன் பார்த்து, அளவற்ற வேதாகமங்களினுலுந் தேடிக் காண்பரிய சுயஞ்சோதிப்படிவத்தினை நேரிற்கண்டும், பிராரத்தவினையின் சம்பந்தப்பட்டவனுய், முன்னம் பாலனுகவிருந்த விவன் நம்மை யெதிர்த்து யுத்தஞ்செய்து வெல்ல நிர்வாகமற்று, இப்போது ஓர் மாயத்தினுல் ஓர் பெரிய ரூபங்கொண்டு நிற்கின்றனன். இனி நாமும் இவனைப் போலப் பேருருக்கொண்டு வெல்லவேண்டுமென்று யோசித்தவனுய், தானும் உருவத்தில் மாத்திரம் சரியானவனுகி சுவாமியெதிரில் அட்டகாசஞ்செய்து நின்றனன். அக்குறிப்பினை எமதையனறிந்து அவனுடைய மார்பைத் தமது திருவடியின் பெருவிரலின் நகத்தினுற்கீறிப் பிளந்து உயிரை விண்ணுலகேற்ற உடலை பூமிமீது தள்ளி அனிச்சப்பூவினைப்போலத் தேய்த்தருளினர்.

இச்சுபகரத்தைக்கண்ட தேவர்கள் ஆனந்தக்களிப்பின் மூழ்கிப் பஞ்சகற்பகமலர்களை வாரிவாரிச்சொரிந்து வாழ்த்திச் செயங்கொண்டாடினுர்கள். சூரான்முதலிய வீரர்களுங் காசிராசன் முதலியோரு மிக்க மகிழ்ச்சியடைந்தவர்களாகி விசுவரூபங்கொண்டிருக்கின்ற சுவாமியைப் பன்முறைப் பணிந்தெழுந்து, கர்த்தனே! இப்பெரிதான திருமேனியை அடியேங்கள் தரிசிக்கும் வல்லபத்தினை

யுடையோ மல்லோம். சுவாமிகள் சுயரூபத்தினைக்காட்டி ஆட்கொண் டருளல் வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார்கள். உடனே அவர்கள் பயம்நீங்கும்படியாக அவ்விசுவரூபத்தினை மாற்றிப் பழயபடி மகோற் கடமூர்த்திப்படிவத்தினைத்தாங்கி, சகலசேனைகளும் புடைசூழ்ந்து வரும்படியாகச் சமர்க்களத்தினின்றுநீங்கிக் காசிப்பட்டணத்தை யடைந்து யதாப்பிரகாரம் அரசனுடைய அரண்மனையின்கணெழுந் தருளி யிருந்தனர். அப்போது நரர்கட்கெல்லாம் அந்தகனென்னும் பெயரினைப்படைத்து சகல வுயிர்களையும்வாட்டிவந்த கொடும்பாதக னாகிய அவுணராசன் மாண்டமையை ஏனையதீபங்களுக்கும் அறி விக்கச் சொல்லுவான்போலச் சூரியனானவன் மேற்றிசைக்கடலில் அத்தமானமாயினன்.

கேட்டீர்களோ சவுனகாதிமுனிவர்களே! இதுபரியந்தம் மகோற் கடமூர்த்தியானவர் நராந்தகனைச் சங்கரித்து முத்திகொடுத்தருளிய திருவிளையாட்டினைச்சொன்னோம். இனி அவன்தமையனாகிய தேவாந் தகனையுஞ் சங்கரித்து முத்திக்கனுப்பிய திருவிளையாடலைப் பாந்த மாகச் சொல்லுவோங் கேட்பீர்களாக.

சொர்க்கலோகத்திலே விண்டுவாதிய தேவர்களெல்லாந் தன தாக்கினையின்படி நடக்கும்படியாக அரசியற்றிவந்த தேவாந்தகனான வன், தன்னெதிரில் திடீலென்றுவீழ்ந்த தலையினைக்கண்டு, இது நமது தம்பியினுடைய தலையேயென்று தீர்மானித்து தனதுள்ளத்திற் பல வாறான எண்ணங்களையெல்லா மெண்ணிப் பரிதபித்திருக்கின்ற சமயத்தில், அங்கிருந்த சிலர் அத்தேவாந்தகனை வணங்கிநின்று, ஆண்டவனே! இத்தன்மைத்தான தலைகள் அளவற்றனவாய் உதிரத் தோடு சகல லோகங்களினும் விழுந்துகொண்டிருக்கின்றனவென்று சொன்னார்கள். அதைக்கேட்டலுந்தேவாந்தகன், சிறிது மனந்தேறி இவ்வொன்றேயன்றி அனேகந்தலைகளைக் கண்டதாகச் சொல்லுகின் றமையால், அவன் மாண்டவனல்லன். இவ்வளவிலேனும் அவனோடு யுத்தஞ்செய்யத்தக்கவன்காசிபனுடையபுத்திரனேயன்றிவேறொருவ னல்லன். நாமும் இனித் தாமதஞ் செய்யாமல் பூவுலகத்திற்குச் செல்லவேண்டுமென்றுசொல்லிக்கொண்டிருக்கையில்,முன்னர் நராந் தகனேவிய தூதர்கள் அப்போது வந்த தேவாந்தகனைப் பணிந் தெழுந்து,ஆண்டவனே!காசிராசனானவன் தனது புத்திரனுக்குவிவா கஞ்செய்யும் நிமித்தங் காசிபமுனிவனுடைய புத்திரனைப் புரோகி

தனைக வழைத்துக்கொண்டுபோனான். போகிறமார்க்கத்தில் தவஞ் செய்துகொண்டிருந்த தேவரீருடைய சிறிய தந்தையைக் கொன்றான். அச்சம்பவத்தை அவருடைய பிள்ளைகள் இருவோருங்கண்டு எதிர்த்தார்கள். அவர்களையும் அப்போதேகொன்றனன். அதைத் தேவரீருடைய தம்பியார்கேட்டு அவ்வரசனழைத்துவந்த சிறுவனைக்கொன்றுவரும்படியாக அவர்கள் தனித்தனியாகவுந் துணையாகவும் அளவற்ற மாயவுருவங்களைக்கொண்டு சென்று அச்சிறுவனுடைய கரத்தினால் மாண்டார்கள். அதன்மீது தேவரீருடைய தம்பியார் சகல சேனைகளோடுஞ் சென்று யுத்தஞ் செய்துகொண்டிருந்தனர். இப்போதவர் அளவற்ற யுத்தங்களினால் இளைப்புற்றுத் தேவரீரையல்லாமல் சத்துருவைக் கொல்லுவது மிகவுமரிதென்று நிதானித்து இவ்விடத்திற்கெம்மை யனுப்பினரென்று சொன்னார்கள். அவையனைத்தையுந்தேவாந்தகன்கேட்டு, முட்டி ஏற்றுத்திரியும் பிராமணச் சிறுவனுடைய பராக்கிரமம் மிகநன்று! எனக் கோபநகைகொண்டு, உடனே அமைச்சர்களைக்கூவி நம்சேனையாவும் யுத்தத்திற் காயத்தமாகும்படி கட்டளையிடுவீர்களென்று ஆக்கியாபித்தான். அவ்வேளையில் அவர்கள் தந்தையாகிய இரௌத்திரகேதென்பவன் தன்னெதிரில் வீழ்ந்ததலையை சிவிகையின் மீதேற்றிவந்து தேவாந்தகன் முன்னே வைத்து, மைந்தனே! உனது தம்பி காசிராசனுடன்யுத்தஞ்செய்யச் சென்றனன், அவன் அவ்விடத்தில் இறந்தாற்போற் றோணுகின்றது. அவனுடையதலை நமதுமுன்னே வந்து வீழ்ந்தது. அதையும் இதோ கொண்டுவந்திருக்கின்றேன் பாரென்றுகாட்டினன். அதைத் தேவாந்தகன் பார்த்துத் தந்தையே! தம்பியினுடைய தலை இவ்வொன்றுதானோ? அளவற்ற விடங்களில் அளவற்ற தலைகள் விழுந்து கிடக்கின்றன. அதேனெனில், அவனுக்குச் சிவபிரான் கொடுத்தருளிய வரத்தினால் தலைகள் அமோகமாக வளர்ந்துகொண்டு வருகின்றன. அவன் இறப்பானென்று தேவரீர் நினைக்கவேண்டுவதில்லை. நானும் அவ்விடத்திற்கு யுத்தஞ்செய்யப் போகவிருக்கிறேன். தேவரீர் யாதொன்றிற்குங் கிலேசமுறாமல் இருக்கையைச் சேர்ந்திருக்கலாமென்று விடைகொடுத்தனுப்பி, இனி நடக்கப்போகின்ற காரியத்திற்கேற்றபடி அளவற்ற சேனைகளைக்கூட்டிக்கொண்டு அவர்கட்கெல்லாம் அநேக வெகுமதிகளைச்செய்து, அரண்மனையினின்றும் வெளிக்கொண்டு பூலோகத்தைநோக்கிச் செல்லுவதாயினன். அப்போது நராந்தகனுடைய இறந்தலையறிந்த சில அவுண

தூதர்கள் வாயினும் வயிற்றினு மறைந்துகொண்டு, கண்களில் நீர்ப் பெருகக் கோடுகோடெனப் புலம்பி வாயுவேகத்தினும் மேலிட்டு யுத்தசன்னத்தனுய் வருகின்ற தேவாந்தகனெதிரிற் சென்று அடியற்ற பனேயைப்போல அவன்பாதத்தில் விழுந்து வாயெழாமற் சற்றுநேரங்குழறி கடைசியில் இதனே விண்ணப்பஞ் செய்வதாயினர்.

ஆண்டவனே! என்னசொல்லப் போகின்றேம், காசிபமுனிவர் புத்திரனேஅழைத்துவந்திருக்கின்ற காசிராசனேடு தேவரீருடைய தம்பி அளவற்ற சேனேகளுடன்சென்று போராடினர். அதனுல் காசிராசன் முதலியோர் பட்டபாட்டை யாவராலுஞ் சொல்லிமுடிவதன்று. பின்னர் அவனழைத்துவந்த அப்பிராமணச் சிறுவன் போருக்குவந்து இமைப்போதில் தனது முகத்தினின்று அளவற்ற வீரர்களேயுண்டாக்கிக் கொடியசமரை விளேவித்தனன். அதற்கும் அவரஞ்சாது பற்பல மாயவித்தைகளேக் கொண்டு போராடினர். முடிவில் அச்சிறுவன் ஒரே பாணத்தினுல் வெட்டியெறியுந்தோறும் வளர்ந்துவந்த சிரங்களேயெல்லாம் பல புவனங்களினுஞ் செல்லவீசித் தனது விசுவரூபத்தினுல் அவரைத் தரையிற் குழையும்படி தோய்த்துக் கொன்றுவிட்டுத் தனது படைத்தலேவர்களெல்லாம் புடைசூழும்படியாகச் சயப்பிரதாபத்துடன் காசிநகரைச்சார்ந்து களித்திருக்கின்றனன் என்று சொல்லினர்.

அச்சொல் தனது செவிகளில் விஷத்தைப்போல நுழைந்த மாத்திரத்தில் மனந்திடுக்கிட்டுத் துயரவெப்பமானது தேகத்தைக் கொளுத்த மயிர்கால்கடோறும்அழற்சுவாலேவீசித் தகிக்க,விழிகளில் நீர்ப்பெருக்குற்று உதிரம்பாய, வாய்புலர்ந்து சுவாசமெழுந்தோறும் புகைப்படலமும் வெப்பமும் தோற்றச் சோர்ந்து பதை பதைத்து வருந்தி அக்கினியை யுண்டவன்போல களேத்துவிழுந்து, கடகடவெனப்புரண்டு, நிலேதெரியாமல்வழுவிக் குண்டாங்கரணம் போட்டுருண்டு, சத்தமேகங்களும் ஒருமித்துக் கர்ச்சிப்பதுபோலக் கதறிக் கரங்களேத்தட்டி நிலத்திலறைந்து திகைத்து மதிமயங்கித் தனக்குக் கிடைத்திருந்தவலியும் வீரமும் மானமும், மற்றுமுள்ள சிறப்புகளேயுமிழந்து விசனமென்னும் நீர்ச்சுழியிற்பட்டுத் தியங்கி, ஓ என்னேயனே! ஓ என்னப்பனே! ஓ என்னுசைத்துணேவனே! தானவர் குலத்தினே விளக்கவந்த தலேவனே! உன்னேயொத்த வீராதிவீரனேத் தூதரோடிவந்து மாண்டனரென்று சொல்லுவார்களோ? ஆதியில் இந்திரனுதிய தேவர்களேயும், பூமண்டலத்தினரையும் புறந்தந்தோ

டப்போர்முனையில் வென்று தமியேனுக்கு வெற்றியைத்தந்தனையே! அத்தகைய ஜயசாலியாகிய உன்னை இத்தினம் சமர்க்களத்தில் ஓர் பாலன் கொல்லவுமாயிற்றோ? நமக்கஞ்சிப் பணிகின்ற யமனும் உன்னரியபிராணனைப் பயமற்றுக்கொண்டுபோகத் துணிந்தனனோ? சண்டை கிடைத்ததென்று கேட்டவுடன் மகிழ்ந்து புயாசலங்கள் வானத்தளாவப் பூரித்து மேல் நடந்துவாட்டும் வீரபராக்கிரம சம்பன்னனே! சத்திராதிகளென்னும் மதயானைக் கூட்டங்கட்கு வலிய சிங்கராயனையொத்த கண்ணியனே! உன்னைப்பறிகொடுத்துயாதொரு துணையுமின்றிப் பாதவிக்கின்ற எனது துன்பத்தினை நீக்கித் தயிரியங்களைச் சொல்லித்தேற்ற மனமிரங்காயோ? உன்னைப் பிதாவைப் போலவும், பிள்ளையைப்போலவும், எக்காலத்தும் நம்பியிருந்த என்னைச் சுத்தமாய் மறந்துவிடலாகுமோ? உன்னையே பிராணபதமாக நம்பியிருந்த என்னைச்சற்றும் நினையாமல் இப்பூவுலகத்திலுள்ள சம்பத்துக்களைவிடுத்து சொர்க்கலோக போகத்திலிச்சைவைத்து அவ்வாழ்வை நீ மாத்திரந்தனித்துப்போய் அனுபவிக்கவுங் கற்றனையோ? ஓ துணைவனே! உனது திருமுகப்பொலிவை இனி எக்காலத்திற் காணப்பெறுவேன்! நம்மை யரிதிற்பெற்ற தாய்தந்தையர் இக்காரியத்தை யறிவார்களாயின் என்னபாடு படுவார்களோ? உனது சிரத்தினைக்கொண்டு மதிமயங்கிவந்த தந்தைக்குத் தம்பி யாவராலுமிறக்கானென்று பலவுறுதிகளைச் சொல்லி யனுப்பினேனே! ஐயோ! இனி இதைக் கேள்வியுற்றாராயின் தமியேனை எவ்விதங்களில் நிந்திப்பரோ? யாதுந் தோற்றவில்லையே யென்று இவ்விதங்களாகச் சொல்லிப் புலம்புகிற தேவாந்தகனை அருகிருந்த அமைச்சர் முதலாயினோர் தேற்ற, ஒருவாறு தேர்ந்து மானமுங் கோபமும் மனதை வாட்ட நல்ல காரியம்! நல்ல காரியமென்று சிரக்கம்பிதஞ்செய்து, எனது பிராணனையொத்த அருந்துணைவனைக் கொன்ற வீரன் எவனோ? அவனைக்கொன்று வெற்றிமாலை சூடாமல் ஏனைய மாலைகள் முதலாகிய அலங்காரங்களை மறந்தும் வேண்டேன். அதுபரியந்தம் எவ்வகைப்பட்ட பசிவரினும் உணவுங்கொள்ளேன் என்று சபதங் கூறி, மதயானையையொத்த வலிபெற்றவர்களாய் அளவற்ற சிரங்களையுங் கரங்களையு முடையவர்களாய் சிங்கம், காடி, புலி, யாளி, யானை இத்தகைய மிருகங்களின் முகங்களைப் படைத்தவர்களாய் வீரபராக்கிரமசாலிகளாய் இருட்கூட்டத்தினைச் சீய்க்கவல்ல வில், வாள், தோமரம், பிண்டி, பாலம், கப்பணம், முசுண்டி முதலிய

ஆயுத சவாட்சணைகளைப் பெற்றவர்களாய், தன்னைப் புடைசூழ்ந் திருந்த நால்வகைச் சேனை சமுத்திரங்களையுங் கூட்டிக்கொண்டு இரணபேரி, சயபேரி, வெற்றிச் சங்கம், தவுண்டி, மல்லரி, சல்லரி, தக்கை முதலிய பொற்பறைகள் அண்டங்களதிர முழங்க துசபடாங் கள் வானத்தையளாவப் படபடென்றசைய, வெண்சாமரை, ஆல வட்ட முதலிய இராச சின்னங்களைப் பலகோடி அவுண முதியோர் கள் பலர் திரண்டு, இராசாதி ராசனே! சயப்பிரதாபத்தைப் பெற்று வரக் கடவையென்று பல வாழ்த்துகளைப் பேசிப் புஷ்பங்களை யிறைக்க, சுமங்கல மங்கையர்கள் பற்பல ஆலங்களைச் சுழற்றி நிற்கப், பட்டுவர்புகழ, வித்துவசனங்கள் பாமாலை சாற்ற இவ்வித சம்பிரமங் ளோடு பூலோகத்திலிறங்கி அளவற்ற மகிமைகளோடுஞ் சிறப்புற் றிருக்கின்ற காசிநகரத்தை யடைந்து, நராந்தகனும் மகோற்கடனும் யுத்தஞ்செய்த சமர்க்களம் எங்ஙனமென்று விசாரித்துத் தெரிந்துக் கொண்டு அங்ஙனந் தனது சேனைகளையெல்லாம் நிறுத்தித் தானு மிருந்தனன். அப்போது முன்னர் நராந்தகன் செய்த சமர்ச்சுவை யினை யறிந்து மேற்றிசைக் கடலில் மறைந்து சென்ற சூரியனனவன் மீட்டுந் தேவாந்தகன் செய்யுஞ் சமர்ச்சுவையினையு மறிவோமென்று வந்தவன்போலக் கீழ்த்திசைக் கடலினுதையமாயினன்.

இப்பால் நராந்தகன் சகோதரனுகிய தேவாந்தகனுடைய வரலாற்றினை யறிந்த அவ்விடத்திய தூதர்கள் காசி ராசனிடத்தி லோடிப் பணிந்தெழுந்து, ஆண்டவனே! தேவாந்தகனனவன் அளவற்ற சேனைகளோடு இப்பட்டணத்திற்கு வெளியில் இறங்கி யிருக்கின்றனென்று சொல்லினர். அதை அரசன் கேட்ட மாத் திரத்திற் றடுமாறி மகோற்கட மூர்த்தியிடத்திற் சென்று பணிந் தெழுந்து, அளவற்ற தோத்திரங்களைச் செய்து, ஓ சகல புவனுதார கர்த்தனே! நராந்தகனுடைய தமையனுகிய தேவாந்தகன் யுத்த சன்னத்தனுய்ச் சொர்க்கலோகத்தினின்றும் வெளிக்கொண்டு இங்ஙு னம் வந்திருக்கின்றனன். அவனையுந் தேவரீர் சங்கரித்து அடியேனை முற்றினுங் காத்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தான். அவனை மகோற்கட மூர்த்தி கிருபையோடும் பார்த்து, அரசனே! அஞ்ச வேண்டாமென்று திடஞ்சொல்லி, அத்தேவாந்தகன் கண்டு நடுங்கத் தக்க ஓர் பெரிய வடிவத்தினைக்கொண்டு நான்கு கரங்களும், அக் கரங்களில் வில், வாள், பரசு, பாசம் என்னும் நால்வகை ஆயுதங் கள் விளங்க, சித்திபுத்திகளுடனே, சிங்கவாகனமூர்ந்து, கொடி,

கொடை முதலிய சின்னங்களோடு பற்பல பூதவீரர்கள் புடை சூழும்படி, ஆகாயமார்க்கமாக அப்பட்டணத்தினின்றும் வெளிக் கொண்டு சமர்க்களத்திலிறங்கி அங்கு ஜயவுற்சாகத்தோடு ஆர்ப்பரித் திருக்கின்ற தேவாந்தகனுடைய சேனாசமுத்திரங்களைக் கண்டு, தமது இடப்பாகத்திலிருக்கின்ற சித்திதேவியை நோக்கிப் பெண் ணே! இதோ நமக்கெதிரில் நின்ற பெரிதான சேனைகளை யழிக்கத் தக்க வேறே சில சேனைகளைச் சிருட்டிக்கக்கடவையென்று திருவாய் மலர்ந்தனர். உடனே சித்திதேவியார் அவ்வாக்கினையைச் சிரமேற் கொண்டு, சுவாமியை வலம் வந்து பணிந்து, அணிமா, மகிமா, கரிமா, இலகிமா, பிராத்தி, பிராகாமியம், ஈசத்துவம், வசித்துவம் எனச் சொல்லாநின்ற அட்டமா சித்திகளை எண்வித சத்திகளாக்கி, அவ் வவர்கட்கேற்ற நால்வகைச் சேனைகளையும் ஆயுதங்கள் முதலியவை களோடு உண்டுபண்ணினர்.

அவ்வதிசயத்தையுங் தேவாந்தகன் கண்டு, தனது சேனைத் தலைவர்களைக் கூவி, ஓ வீரர்களே! நாமிங்கு வந்தபின்பு பகைவ னுடைய சேனை மிகவும் அற்பமாக வந்தது. இப்போது அவ்வற் பமும் சத்தசாகரங்களைப்போல அளவற்ற சேனைகளாய் விளங்கு கின்றன. இத்தன்மைத்தான மகத்துவத்தினைப் படைத்த சேனை களோடு நாமெதிர்த்து வென்றோமாயின், நமக்கு அழியாத கீர்த்தி யெங்கும் பரவிநிற்கும். ஒருவேளை அழிந்தோமாயினும் அக்கீர்த்தி நமக்குக் கிடைப்பதற்கு யாதொரு சந்தேகமுமில்லை. ஆதலால், நமது சேனைகளை அணிவகுத்துப் பகைவனுடைய சேனைகளைச் சின்னபின்னப்படுத்தக் கடவீர்களென்று சொல்லி அளவற்ற வெகுமதிகளைச் செய்தனன். அவ்வாறே அப்படைத்தலைவர்கள் சகல சேனைகளையும் அணிவகுத்து யுத்தஞ்செய்வதாயினர். அந்த யுத்தத்தினுடைய திறத்தினைத் திருமான் முதலிய தேவர்கள் ஆகாயமார்க்கத்திற் கூடிப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

இப்பால் இருவகைச் சேனைகளினுமுள்ள வீரர்கள், வெற்றிச் சங்கம் முதலியவைகளை முழக்கித் தமது முடிகளிற் றும்பை மாலைக ளைச்சூடி அணிமாசத்தியுடனே-கத்தமனும், மகிமாவுடனே-எக்கும னும், லகிமாவுடனே-தாலசங்கனும், கரிமாவுடனே-தீர்க்கதந்தனும், பிராப்த்தியுடனே-கண்டனும், பிராகாமியையுடனே-காலாந்தகனும், ஈசத்துவத்துடனே-துர்சயனனும், வசித்துவத்துடனே இரத்தகேசி

யும், ஏனைய சேனைகளுமாக வெதிர்த்துக் காடாந்தகாரமாகிய இருட்கூட்டமும் அதை நாசப்படுத்தவல்ல சூரியனுடைய கிரண சமுகங்களும் ஒன்றுக்கொன்று போருக்கெழுந்ததுபோல ஒருவரையொருவர் விற்களை வளைத்துக் கொடிய தீட்சண்ணியமுள்ள பாணவருஷங்களைப்பொழிந்தும், தோமரம்-பரசு-சூலம்-குந்தம்-குறுந்தடி முதலிய ஆயுதங்களை வீசியும், இந்திராஸ்திரம் - வருணாஸ்திரம் - வாயுவாஸ்திரம், அக்கினியாஸ்திரம் முதலிய தெய்வப் படைகளை பிரயோகித்தும் வானளாவ நிற்கின்ற பர்வதங்களைப்பிடுங்கிக் கிறுகிறெனச் சுழற்றிப் பந்தைப்போலக் கடாவியும், திசைகளை மூடிக் கிளைகளை விரித்திருக்கின்ற பாரித்த மரங்களை வேருடன் பிடுங்கிச் சுழற்றி மோதியும், ஒவ்வொரு கரத்தில் ஆயிரம் பதினாயிரம் யானைகளை வாரித் தேரணிகள் நுறுங்கிவிழ வீசியும், பல இரதங்களைத்தூக்கி அளவற்ற குதிரைப் பந்திகள் நிலத்திலறைபட்டுருளச் சாடியும், கணக்கிறந்த குதிரைகளைத் தூக்கி அளவற்ற சேனைகள் சின்னாபின்னப்பட்டு மாளத் தாக்கியும், கழுத்துகளை முறித்தும், கரங்களையொடித்தும், விலாக்களொடியக் குத்தியும், மார்பு பிளக்கவறைந்தும், கால்களைத் தட்டியும், விழுந்துருள உதைத்தும், நிலத்தைக் கவ்விக்கொண்டிருக்க மோதியும், வானத்திற் பறக்க எற்றியும், திசைகளில் வீசியும், சமுத்திரத்திற்கு மிளவிடவெறிந்தும், சுள்ளிகளைப்போல வொடித்தும், கோபத்தினால் மேல்விழுந்து ஊட்டியைக் கடித்தும், உதிரத்தைக் குடித்தும், இடித்தும், குத்தியும், மோதியும், தட்டியும், முட்டியும், மொத்தியும், பிசைந்தும், கசக்கியும், திட்டியும், மந்தரம் போன்ற புஜங்களை ஒடித்தும், தலைகளை நெரித்தும், மூளைகளை வாய்வழியிற் கக்க நறுக்கியும், கண்மணிகளைப் பிடுங்கி நட்சத்திர வீதிகளிலெறிந்தும், வயிற்றைப் பீறிக் குடர்களைப் பிடுங்கி மாலையாகப் போட்டும், வாரி நிலத்திலறைந்தும், வலிய கால்களினாற்றுகைத்தும், சதைத்தும் இவ்விதங்களாக ஒருவர்க்கொருவர் அமோகமாகிய யுத்தத்தை விளைத்தனர்.

அக்காலத்தில் இருதிறச் சேனைகளினும் அளவற்றபேர் மாண்டு இரணக்களமானது அலைகளைச்சுருட்டி மோதிக்கொண்டோடவும், மூளைகள் சந்திரகாந்தப் பாறைகளைப்போல இரைந்து காட்டவும், பிண மலைகள் பெருத்தோங்கவும், பூதபசாசங்கள் - காளிக்கூட்டங்கள்-உதிர மாமிசங்களைத் தெவிட்டவுண்ட வெறியினால் ரணபத்திர காளியைப் புகழ்ந்து தித்தோமென்று நடித்துத் துணங்கைக் கூத்

தாடவும், நாய் நரிகள் இங்குமங்கும் ஊளமிட்டோடவும்-கழுகு பருந்து - காக்கைகள் பசியற்று வானவெல்லையிற் கூச்சலிட்டுலாவவு மாகியிருந்தது.

கேட்டீர்களோ சவுனகாதி முனிவர்களே! அக்காலத்தில் ரணக் களமிருந்த வேடிக்கையை இவ்வகைத்தெனப் பேசப்படுவதோ! இவ்விதமாகச் சித்திதேவியினுடைய சேனைகளுந் தேவர்களுடைய சேனைகளும் வெஞ்சினமும், நெடுமொழியுங் கூறித் தத்தமிறைவர் களுடைய கண்களில் நீர்பெருகும்படியாகச் சமர்செய்து மாண்டு, வீர சொர்க்கத்தினையே முக்கியமாகக் கருதிப் போராடு முன்னிலை யில் சித்திதேவியினுடைய சேனைகள் மேலிட்டு வடவாமுகாக்கினி யைப்போல மண்டியெரிந்து, சத்துருக்களேறிவந்த கோடானுகோடி இரதங்களையுமெடுத்து ஒன்றுடனொன்றைத் தாக்கிப் பொடியாக்கி யெறிந்தும், மிக்க மதம் பொருந்திய யானைகளின் துதிக்கரங்களைப் பற்றி இறுக்கி நெறநெறனச் சுழற்றி யானைகளின்மீது மோதிச் சின்னபின்னப்படச் சாய்த்தும், குதிரைப்பந்திகளை வாரி குதிரைப் பந்திகண்மீதெறிந்து தும்சப்படக் கொன்றும், சில தேவ சேனைகள் பிரசண்டமாருதத்தைப்போலச் சுழன்று அளவற்ற அவுணவீரர்களை வாரி அவுண சேனைகளின்மீது மோதிக் கண்டதுண்டப்படச் சாடி யும், மலைகளையொத்த புயங்களைக்கொண்டு தாக்கிப் பல அவுணர்களை உருட்டியும், வலிய கரங்களினால் கோடையிடிகளையொப்பக் குத்திக் கொன்றும், பாதங்களைச் சுலவி ஒவ்வோருதையிற் கணக்கிறந்த இராட்சதரைத் தரையிற் கிடத்தியும், ஒவ்வோரறையினாற் கோடா னுகோடி அவுணவீரர்களை மடித்தும், பல அவுணவீரர்களுடைய சிரங்களானது பெருங்காற்றிற்பட்டுதிராநின்ற தெங்கின் குலைகளைப் போல இரணக்களமெங்கும் புரளும்படிக்கு மோதியும், இவ்வாறு அமோகமாகவிருக்கின்ற மான் கூட்டங்களிற் சிங்காசர்கள் பாய்ந் தலைப்பதைப்போல எதிர்த்து வந்த அவுண சேனைகளையெல்லாம் அதப்படுத்தி வீறியிருக்கின்ற சமயத்தில், அவுணசேனைகள் மன வூக்கமற்று நிலைகலங்கித் தத்தளித்து இறந்தவர்கள்போக மற்றையர் பயபீதியினால் தளர்ந்து பின்னிடைவதை வலியும் வீரமும்பெற்று, அணிமாசத்தியோ டெதிர்த்து நின்ற கத்தமனென்னும் சேனைத் தலைவன் கண்டமாத்திரத்தில், மண்டியெரிந்து, மானமும் கோபமும் மனதை வாதிக்கத் தனது தேரை அதிக விரைவோடுந் தூரத்திக் கொண்டு வந்து, அவுண சேனைகளையெல்லாம் பயப்படாதீரென்று

ஆதரித்து நிறுத்தித், தனது பாரித்த வில்லையெடுத்து நிறுத்தி, நாணேற்றி, மணிகள் சத்திக்கத்தக்கதாக வளைத்து, விஷத்துவைய விட்டிருக்கின்ற அளவற்ற பாணங்களை ஒன்றனந்தமாகப் பிரயோகித்தார்ப்பரித்தனன். அப்பாணங்கள் வெளிப்பட்டவுடன் வானத்தெழுந்து பற்பல அனற்பொறிகளை யுண்டுபண்ணிக்கொண்டு அதிக வேகத்தோடு சென்று, புத்தினிடத்திற் சர்ப்பங்கணுழைவதைப் போலப் புஜபல பராக்கிரமசாலிகளாகிய சேனைகளிற் பாய்ந்து உருவிச்செல்ல, அக்கொடுமைக்குத் தேவசேனைகள் ஆற்றப்படாதவர்களாய்க் கலங்கி வாடிப் பின்னிட அதை அணிமாதிசத்தி கண்டு, தனது தேரை அப்பாதகனருகிற் றூரத்திவந்து, அடா, இராட்சசப் பயலே! ஏன் தலைகீழாக விழுகின்றனை? மிஞ்சவேண்டாம். இனி உன் சிலம்பமொன்று மிங்ஙனம் நடவாது. உன் பிராணனைக்கொண்டு போக யமனைப்போல வந்திருக்கின்றேன். இனி நீ பிழைத்து ஊரைப்போ யடைவோ மென்னும் எண்ணத்தை விட்டுவிடக் கடவை யென்று பல வசைமொழிகளைக் கூறி, வெற்றிமாலை யணிந்திருக்குந் தனது தண்டாயுதமொன்றை யெடுத்துக் கிறுகிறெனச் சுழற்றி அவனுடைய தேரின்மீது கோடையிடியைப்போல மோதினள். அப்போதிரதமானது அச்சுவேறு மச்சுவேறாகச் சிதைந்து, குதிரைகள் சின்னபின்னப்பட்டுச் சாரதி தலையுடைந்து மாண்டதை அவுணவீரன் கண்டு, இரவுத்திராகாரமாகக் கோபித்து, தனது வில்லிற் கணக்கிறந்த பாணங்களைத் தொடுத்து, அடிபேயே! இச்சிறந்த பாணங்களினால் உன் சிரத்தை வெட்டிப் பூமியிற்றள்ளிச் சயம்பெறு மற்போவேனாயின் இனி யென் பிராணபரியந்தம் இவ்வில்லைக் கரத்திற் றெடுவதில்லையெனப் பிரதிக்கினை செய்துப் பிரயோகித்தனன். அப்படைகள் வெளிப்பட்ட மாத்திரத்தில் அதிக மகிமைகளைக் காட்டி அட்டதிசைகளிலும் எரிந்து புகைந்துகொண்டுவருவதை அணிமாசத்தி கண்டு, அதிககோபாவேசத்தோடு அப்பாதகனுடைய தேறிற் பாய்ந்து அவன் கரத்திற்கொண்டிருந்த வில்லை யொடித்தெறிந்து அவன் சிகையைப்பிடித்து மேல்தூக்கிச் சுழற்காற்றினைப் போல வட்டாகாரமாகக் கிறுகிறெனச் சுழற்றி வீசினள். உடனே அக்கத்தமன் வீரூப்பனைத்துமடங்கிப் பித்தனைப்போல மதிமயங்கிச் சோர்ந்து பெருங் கூச்சலிட்டுப் பதைபதைத்துத் துடிதுடித்து மாண்டனன். இவ்வாறே மகிமாசத்தியானவள் தனது வேலாயுதத்தினால் எக்கும னென்பவனைக் கொன்றாள். லகிமாசத்தி தாலசங்க

னென்பவனை ஓர் வாளாயுதத்தினுல். வதைத்தனள். கிரிமாசத்தி தீர்க்கதந்தனைச் சூலத்தினுல் மாய்த்தனள். பிராத்திசத்தி கண்டனென்பவனைத் தனது கையினுற் குத்தி நாசஞ்செய்தனள். ஈசத்துவசத்தி-துற்சயனென்பவனை ஓரம்பினுற் சாய்த்தனள். வசித்துவசத்தி-இரத்தகேசனை ஓர் வச்சிராயுதத்தை விட்டு வதைத்தனள்.

இவர்கள் செயலிவ்வாருக, பிரகாமிய சத்தியோடு மெதிர்த்து நின்ற காலந்தகனென்பவன் மகா பராக்கிரமசாலியாய் நெடுநேரஞ் சிறிது மிளையாது போர்செய்துவர, அவன்வீரத்தினை அச்சத்திகண்டு, இவ்வற்பன் நமது படைகளோடு நீடித்து யுத்தஞ்செய்வது வெகு நேர்த்தி! வெகு நேர்த்தியெனக் கோபநகை செய்து, தனது சேனைகட்குத் தயிரியங்களைச் சொல்லிக் கூட்டிக்கொண்டு இரதத்தைத் தூத்திக்கொண்டுபோய் அவுண சேனைகளை நாற்புறத்தும் வளைத்துத் தங்கத்தகடுகள் பூண்டு இரு குதைகளினும் மணிகள் சத்திக்கும் பாரித்த வில்லை வட்டாகாரமாக வளைத்துத் திசைகளதிரக் குணத்தொனிசெய்து விஷத்துவையலிட்டிருக்கின்ற திவ்விய பாணங்களை அமோகமாகப் பூட்டிப் பிரயோகித்தனள். அப்பாணங்கள் அனலையிறைத்துப் புகைகளைப் பெருக்கி, அதிக உற்பாதங்களை விளைத்துக்கொண்டு, தடைக்கஞ்சாமல் மீறி வேகமாய்ப் பாய்ந்து, அவுண வீரர்களுடைய சரீரங்களிற் சுறுக்கு சுறுக்கென்று தைத்து சல்லடைக்கண்களாகத் துளைத்து வாட்ட, அவ்வுபத்திரவங்களை யவ்வீரர்கள் சகிக்கமாட்டாமல் தயிரியத்தை விடுவித்துத் தலைவிரிகோலமாய்த் திசையெங்கணும் பறந்தொளிக்கத் தொடங்கினர். அதைக் காலாந்தகன் கண்டு, மனப்புழுங்கி நம்மவர்க ளிப்பாடுபடுவதோவெனச் சீறி கண்களி லனற்பொறிகள் சிதறத்தக்கதாகத் தனது தேரை விரைவிற் றுரத்திவந்து பிரகாமியசத்தி யெதிரில் நிறுத்தி, மேருவையொத்துப் பாரித்திராநின்ற வில்லை வளைத்துத் திசைகளதிர டங்காரத் தொனிசெய்து, அரிய தவங்களினுற் பெற்று யாவராலுந் தடைசெய்வதற்கரிய கொடிய பாணங்களைத் தேடியெடுத்துப் பூட்டி இவைகளினுல் உன்னரிய பிராணனை வாங்குகின்றேனென்று பேசிப் பிரயோகித்தனன். அப்பாணங்கள் வில்லிலிருந்து வெளிப்பட்ட மாத்திரத்தில் குறு குறென்னுஞ் சத்தத்துடன் அதிக மகிமைகளைக் காட்டிக்கொண்டு வந்து பிரகாமிய சத்தியினுடைய தேரையும் வில்லையும் பொடிபடுத்தின. அக்கொடுமையா லச்சத்தி திடுக்கிட்டு, இந்திரியங்கள் கலங்கி, வாயுலர்ந்து, மனம்நடுங்கி, சோம்பி வில்லையும்

பாணங்களையுந் தேரில் நழுகவிட்டுத் தேக மெங்கணும் வியர்க்கக் கிலேசித்து, யாதொரு செய்கையுமற்றிருந்தனள். அச்சம்பவத்தை வசித்துவசத்தி யறிந்து இந்த அபலனோ நம்மவட்கு இவ்வித இடையூறினைச் செய்ய வல்லனென்று ஆக்கிரமித்துத் தனது தேரை மனோவேகத்தினு மூந்தித் தூரத்திக்கொண்டுவந்து சண்டமாருதத்தினைப்போல அவனுடைய தேரிற் பாய்ந்து இமைப்போதில் அவனுடைய கழுத்தை முறித்துத் தலையானது கடலிற்போய் விழும்படி யெறிந்தனள். உடனே மூர்ச்சையாகித் தேரில் விழுந்துகிடந்த பிரகாமிய சத்தியானவள் மூர்ச்சை தெளிந்தெழுந்து பகைவனெங்கே யென்று தேடினள். அதை முசலன் பல்லனெனச் சொல்லாநின்ற இரண்டு அவுண சேனாதிபதிகள் கண்டு, அளவற்ற சேனைகளோடுந் தமது தேரை வாயுவேகத்தினும் விரைவாகத் தூரத்திக்கொண்டு வந்து, விழிகளிற்றீயெழ உறுத்துப்பார்த்து,அடி பேய்களே! சற்றும் எண்ணிக்கை யில்லாமல் எம்மவர்களை இப்படிக்குக் கொல்லத் துணிவீரோ? உங்கள் பிராணனைக் கொண்டுபோகும் யமனைப்போல இங்கு வந்திருக்கின்றோம். சற்று நேரத்தில் உங்களைத் தென்னாட்டிற் குடியேற்றுவோம். இதுவரையில் நீங்களெதிர்த்துப் போராடினவர்களைப்போல எங்களை நினைக்கவேண்டாமென்று இவ்வித வீரங்களைப் பேசி வாயுவேகத்தினு மேலிட்டுத் தங்கள்மீது உறுத்து வருவதை வசித்துவசத்தி கண்டு, இந்திர தனுசை யொத்த வில்லைக் கொண்டு, இடியை நிகர்த்த குணத்தொனியைக் காட்டி, மின்னலைப் போன்ற அலகையுடைய சரங்களை சோனைப் பெய்யலுக்குச் சமதையாகச் சொரிந்து ஆர்ப்பரித்தனள்.

அப்பாணங்கள் வெளிப்பட்ட மாத்திரத்தில் நாற்றிசைகளினும் வடவாமுகாக்கினிகளைப் பெருக்கிக்கொண்டு சென்று, அவ்வவுணர்களுடைய சேனைகளிற் பாய்ந்து புகைந்தெரிந்துகொண்டு ஒருவரையும் அப்புறம் இப்புறம் போகவொட்டாமல் வளைத்துச் சரீர முற்றுந் தொளைத்தும், பிளந்தும், கண்டதுண்டமாக வெட்டியும், கால்களைத் தரித்தும், புசங்களைச் சரித்தும், மார்பைப் பிளந்தும், சிரங்களைக் கண்டித்தும், வயிற்றைப்பீறிக் குடர்களை யிறைத்தும், மேருவைப்போலப் பாரித்திருக்கின்ற தேர்களெல்லாம் அச்சொடிந்து, வண்டில்களுருண்டு, மச்சுகள் நுறுங்கிக்கொடுங்கைகள் துகள்பட்டுக் கொடை, கொடி முதலியவைகள் பறந்துபோகும்படி நாசப்படுத்தியும், நீலகிரியைப்போலக் கறுத்த தேகத்தைப் பெற்றிருக்

கின்ற மதயானைகளெல்லாம் வீறிட்டுக் கலைந்து, இரத்தின முகபடா மணிந்த மத்தகங்கள் பிளந்து, பனையொத்த துதிக்கரங்கள் வெட்டுண்டு, பிறையையொப்ப விளங்குந் தந்தங்கள் இறைந்து, பாரித்த கால்களற்று வீழும்படிக்குத் தும்சப்படுத்தியும், அலைகளைப்போலத் தாவிச் சமர்செய்யவல்ல பஞ்ச லட்சணங்களாலாகிய குதிரைகளெல்லாம் அல்லோல கல்லோலப்பட்டுப் பின்னிவிட்டிருக்கும் பிடரிமயிரையுடைய சிரங்களறுந்து, சொர்ன வெண்டயங்கள் கலிக்குங் கால்கள்தறிந்து, சாமரங்களையொத்த வால்கள் பறந்து மாளும்படிக்குச் சாடியும், இவ்விதமாக இரத கஜ துரக பதாதிகளாகிய சேனைகளையெல்லாம் அதா ஹதப்படுத்தின. அக்காலத்திற் பெருகிய உதிரமானது கடலைப்போல இரைந்து அலைகளைவீசிச் சமுத்திரத்திற் பாய்ந்தது. சமர்க்கள முழுவதும் பிணமலைகள் பெருத்து வானத்தையளாவக் குவிந்தன. பலகோடி கவந்தங்கள் கூத்தாடின. அவ்வரிய போரிற் பிழைத்திருந்த சில அவுணர்கள் அதிக காயங்களினால் மனம் வருந்தி நிலைபெற்று நிற்கப்படாமையால் திகைத்துத் தங்கள் பிராணனைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளும்பொருட்டு மானத்தையும் வீரத்தையும் பறிகொடுத்தோடி திசாதிசைகளினும், பூவட்டங்களினும், பர்வதச் சாரல்களினும், வனாந்தரங்களினுந், தீவாந்தரங்களினும் பதுங்கினர். இவ்விதமாக அவுண சேனைகள் வலியிழந்து பின்னிடுவதையும், தேவசேனைகள் அலங்கார உயித்தியங்களைச் செய்து சயசாலிகளாய் வீறித்திரிவதையும் அதிசூரர்களாகிய முசலனும் பல்லனுங் கண்டு மனம்புழுங்கி நம்மவர்கள் இப்பாடுபடுவதோ வெனச்சீறி, மந்தரகிரியையொத்துப் பாரித்திருக்கின்ற தங்கள் விற்களை வளைத்துக் குரூரமாகிய அளவற்ற பாணவிதங்களைத் தொடுத்து தமதுசேனைகளைச் சின்னாபின்னப்படுத்திய வசித்துவசத்தியின்மீது காவேகமாகப் பிரயோகித்தனர். அம்மாத்திரத்தில் அப்பாணங்கள் திகுதிகென்றெரிந்து வந்து பல கொடுமைகளை விளைக்க, அதனை வசித்துவசத்தி சகிக்கமாட்டாது சிறிது தளர்ந்தனள். அத்தளர்ச்சியை அணிமாசத்தி யறிந்து வந்து தனது வில்லில் அளவற்ற பாணங்களையும், சக்கரம், பிண்டி, பாலம், தோமரம், கப்பணம், முசலம், சூலம், தண்ட முதலிய படைகளையுஞ் செலுத்தி ஆர்ப்பரித்தனள். அதற்கு அவ்விரண்டவுண சேனாதிபதிகளும் இளையாது தாங்களும் பல பாணங்களையும் படைகளையும் பதிலுக்குப்பதில் பிரயோகித்து அணிமாசத்தி தனது தேரோடு பின்னிட்டோடும்படி

செய்து இரணக்களமெங்குஞ் சக்கிராகாரமா யுலாவிக்கொண்டிருந் தனர். அப்போது பிராத்தி சத்தியும் ஈசத்துவசத்தியும் ஈதென்ன விபரீதமென்று திகைத்து, தமது இரதங்களைத் தூரத்தி ஓடிவந்து, அடா அவுணப் பயல்களே! எம்மை நீங்களோ வெல்ல வல்லவர்கள்? இதோ வுங்களுயிரைவாங்கி யமலோகங் குடியேற்றுகின்றோம் பாருங்களென்று வசை மொழிகளைப் பேசிக்கொண்டு, தங்கள் விற்களில் தேவாஸ்திரங்களைப்பூட்டி, ஓ படைகட்கரசே! அதோ நிற் கின்ற அவுணவீரர்களுடைய சிரங்களைக் கண்டித்து அவர்கள் பிரா ணனையுண்டு மீண்டுவரக்கடவீர்களென்று சொல்லிப் பிரயோகித்தார் கள். அவர்கள் விடுத்த அவ்விரண்டு அஸ்திரங்களும் வெளிப்பட்ட வுடன் தகத்தகாயமாய்ப் பிரகாசித்து அனலை யிரைத்துப் பலகோடி பிரம்மாஸ்திரம்-வருணாஸ்திரம் வாயுவாஸ்திரம்-குபேராஸ்திரம் முத லியவைகளைப் படைத்துக் குமுறியெரிந்து புகைகொண்டு எங்குந் தமதுமயமாய் அதிக மகிமைகளைக் காட்டிச் சீறியிரைந்து காடாந்த காரமாகிய இருட்பெருக்கைப் பிரகாசம் பொருந்திய கிரணங்களை யுடைய சூரியனானவன் எங்குமில்லாதபடி மாய்ப்பதுபோல, அவுண சேனைகளையெல்லாம் நாசப்படுத்தி இரக்கள மத்தியில் மகாபராக்கிர மத்தோடு வீற்றிருக்கின்ற அவ்வவுண சேனாதிபதிகளுடைய மாயங் களையுஞ் சிரங்களையும் கண்டித்தெறிந்து, வானகங்கையில் முழுகி, மீட்டுந் தம்மைச் செலுத்திய சத்திகளிடத்திற் சென்று சேர்ந்தன.

கேட்டீர்களோ சவுனகாதி முனிவர்களே! எத்தகையராலுஞ் சகிக்கவொண்ணாத அவுணசேனைகள் இவ்விதமாக இரைந்து பரந்து போனதையும், அவர்களைப் போற்றியிருந்தவீர பராக்கிரமசாலிகளா கிய கணக்கிறந்த படைத்தலைவர்கள் சின்னாபின்னப்பட்டு மாண்ட தையும், தேவசேனைகளும் பூதவீரர்களும் சயவுற்சாகங்களுடன் களித்து இரணக்களமெங்கும் எதிரின்றித் திரிவதையும் சகல தேவர் களையும் வென்ற வீராதி வீரனாகிய தேவாந்தகன் கண்டமாத்திரத் தில், வடவாமுகாக்கினியைப்போலக்கொதித்துத் தீயும் புகையுமெழ நகைத்துக் கற்பகமலர்களை யணிந்த புயாசலங்களையுடைய இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் தங்கள் பதங்களையிழந்து சின்னாபின்னப்பட்டு வாடியோடக் கொடிய போரைச் செய்த செயசாலிகளாகிய நமது சேனை வீரர்கள், இத்தினம் அபலராகிப் பூதங்களினாலும் படை வீரர்களினாலும் இப்பாடு படுவதோ? சகல தேவர்களையும் வென்ற கீர்த்திப் பிரதாபத்தினைப் பெற்ற எனது கண்காணச் சத்துருக்கள்

வலியுள்ளவர்களாய்ப், புசபல பராக்கிரமசாலிகளாகிய இராட்சத வீரர்களை வாட்டி ஜயம்பெறுவது வெகுநேர்த்தியாக விருக்கின்றது! நடந்துபோன காரியங்களை நினைந்து நினைந்து மனம் வருந்துவதினாற் பிரயோசனம் ஒன்றுமில்லை. இனி காலதாமஞ் செய்யாமல் நானே போர்முனையில் நடந்து சத்துருக்களை வளைத்துக்கொண்டு கொடிய போரைச் செய்து ஓர் நாழிகைப்போதிற் சின்னபின்னப்பட வாட்டிக் கொல்லுகிறேனென்று சபதம்பேசித் தனது குலக்குரு வாகிய சுக்கிரனை மனதிற்றியானித்தான். உடனே அச்சுக்கிரன் அவனிடத்தில் வந்து அவன் கருத்தின் வண்ணம் இரணக்களத்தில் இறந்துகிடக்கின்ற அவுண சேனைகளையெல்லாம் அவன் யெழுப்பி னன். அதை ஈசத்துவசத்தி கண்டு, விழிகளில் வடவாமுகாக்கினி தோன்றும்படியாக ஆலகால விடத்தைப்போலக் கோபித்துத் தனது புருவத்தை நெரித்தனள். அவளுடைய கோபத்தினின்று அதிக இரவுத்திராகாரத்தோடு மற்றொரு சத்தி உற்பவித்து, சுக்கிர னிடத்திலோடி அவனையெடுத்து விழுங்கித் தனது வயிற்றில் வைத் துக்கொண்டு ஆகாய மார்க்கமாகச் சென்றனள். அவரால் பிழைத் தெழுந்த சேனைகளெல்லாம் ஈசத்துவ சத்தியினுடைய கோபாக் கினியால் மீட்டு மிறந்துபோனார்கள். அச்சம்பவத்தைத் தேவாந் தகன் கண்டு, கோப மிகுதியினாற் புருவம் நெற்றியிலேற மண்டி யெரிந்து, வாயுவேகமும் மனோவேகமும் பிற்படத்தக்கதாகத் தனது தேரை விரைவில் முடுக்கிக்கொண்டு சென்று, மகமேருவுக்குச் சமதையாகப் பாரித்துத் தங்கத்தகடுகள் பூண்டிருக்கும் வில்லினை யெடுத்து நாணேற்றிச் சர்வசங்கார காலத்தில் தேவாதிதேவனாகிய சிவபிரான் அண்டரண்ட புவன சராசரங்களை யொடுக்க நினைத்த போது ஊழிமேகங்களொன்றுபட்டு வருஷிப்பதைப்போலக் கெலிப் புடன் வீற்றிருக்கின்ற அணிமா முதலிய எட்டு சத்திகள்மீதும் அவர் களுடைய சேனைகண்மீதும் அடுக்கடுக்காய் அளவற்ற சரவருஷங் களைப் பொழிந்தனன். அப்பாணங்கள் வெளிப்பட்டமாத்திரத்தில் கோடையிடிகளைப் பெருக்கி, விழிகள் கூசமின்னித், தீயைவீசிப் புகழ்ந்து, பற்பல கொடுமைகளைக்காட்டி அதிக மகிமையுடன் பிர சண்ட மாருதத்தைப்போல வேகங்களைக்கொண்டு குறுகுறெனச் சீறிவர, அதை ஜயசாலிகளாகிய பூதசேனைகள் கண்டமாத்திரத்தில் வடவையைப்போலச் சீறிக் குழிபட்டிருக்கின்ற விழிகளில் தீப் பொறிகள் சிதறத் தாவி அஷ்டகுலாசலங்களுக்கு மமதையாக ஓங்கி

நிற்கின்ற பர்வதங்களைப் பெயர்த்துக்கொண்டு தேவாந்தகனுடைய மார்புக்கிலக்காகக் கிறுகிறெனச் சுழற்றி றிவ்றிவ்வெனவீசி ஊழிக் காலத்திற் பெருகும் இடிகளைப்போல ஆர்ப்பரித்தனர். அப்பர் வதங்கள் அதிகவேகத்தோடும் திசைகள் தோன்றாதபடி நிறைந்து குமிறி மேலிட்டுச் சென்று தேவாந்தகனுடைய மார்பிற்போய்த் தாக்கிய மாத்திரத்தில் மலையின்மீதெறிந்த வெள்ளரிக் கனியைப் போலத் தூள்பொடியாகிப் பிரயோசனப்படாமற் போயின. பின்னர் பூதசேனைகள்-கதை-முத்தலைச்சூலம்-சக்காம்-வேல்-தோமரம்-பிண்டி-பாலம்-எறியீட்டி எழு-மழு-காலபாசம் முதலிய ஆயுதங்களை ஒன்றனந்தமாக வீசி யுத்தஞ் செய்தார்கள். அவைகளை யெல்லாந் தேவாந்தகனனவன் அளவற்ற பாணங்களைத் தூண்டிப்பொடிபடுத்தி மீட்டுங் குரூரமாகிய கோடானுகோடி பாணங்களைக் காவேகங் கொண்டு செலுத்திப் பூதசேனைகளுடைய சரீரங்களை யெல்லாஞ் சல்லடைக் கண்கள்போலாகும்படி துளைத்தனன். அக்கொடுமைக்கு அப்பூதசேனைகள் ஆற்றமாட்டாது மதிமருண்டு வாடியும், சோர்ந்தும், மரணமூர்ச்சை யடைந்தும், பங்கப்பட்டும், மானமிழந்தோடியும் இவ்விதமாகத்தாபரித்து எதிரில் நின்று போராட வகையில்லாமற் பின்னிட்டனர்.

அச்சம்பவத்தை அணிமாதி அட்டமாசத்திகளுங் கண்டு மனம் பொறாமல் தைரியசாலிகளாய்த் தங்களிரதங்களை வாயுவேகத்தினு முந்தித் தூத்திக்கொண்டு வந்து, வானையளாவி நிற்கின்ற பர்வதங்களையும் திசைகள் மூடத் தழைத்திருக்கின்ற மரங்களையும், தண்டம்-பிண்டி-பாலம்-எழு-மழு முதலிய ஆயுதங்களையும் சோனை மாரியைப் போல அமோகமாய்த் தேவாந்தகன்மீது சொரிந்து அட்டகாசஞ் செய்தார்கள். அச்செய்கைக்கு இராசாதி இராசன் நகைத்துப் பிநாகத்தையொத்த தனது வில்லில் அதிக தீட்சண்ணியமுள்ள பாணங்களை அபாரமாகப் பூட்டிப் பிரயோகித்துத் தன்மீது வருகின்ற பர்வதங்கள் முதலானவைகளைத் துகள் பறந்தோடக் கண்டித்தும், துண்டித்தும் தண்டித்தும், சின்னப்பட வெட்டியும், தட்டியும், இடித்தும், பொடித்தும், இவ்விதமாக இமைப்போதில் சூரியன் முன் பனிபோல விலக்கி ஆர்ப்பரித்து, மீட்டும் ஆயிரங்கோடி நாராசங்களைச் செலுத்தி அவர்களேறியிருந்த பாரித்த தேர்களை வண்டில் அச்சுமச்சு-குத்துக்கால்-கொடுங்கை-கொடை முதலிய உறுப்புகள் வெவ்வேறாகச் சிதைந்துருளும்படிக்குச் சாடி, வேகமுள்ள குதிரை

களைக் கண்டதுண்டப்படுத்திச் சாரதிகளைக் கொன்று, அவர்களைச் சூழ்ந்திருக்கின்ற பூதசேனைகள்மீது பின்னும் அளவற்ற கடூரமாகிய பாணங்களைப் பிரயோகித்தனன். அவ்வாளிகள் வெளிப்பட்டவுடன் புகைந்து தீயையிறைத்துக் குறுகுறென்றும் ஆவ் ஆவென்றும் உரப்பிக்கொண்டு, அதிவேகமாக வந்து பாய்ந்து, பூதசேனைகளுடைய மார்பையுங் கண்டத்தையும் முகத்தையும் புயங்களையும் சல்லடைக் கண்களாகத் துளைத்தும் கண்டித்தும் பிளந்தும் வெட்டியும் இரணக் களமெங்கும் உதிரப் பிரவாகம் பெருக்கெடுத்தோடச் செய்தன. இவ்வாறு தங்கள் இரதங்களும் பூதசேனைகளுஞ் சின்னபின்னப் பட்டுச் சிதறி மயங்கிப்போனதை அட்டமாசத்திகளுள் அணிமா சத்தி கண்டு மனம் நொந்து மானமுங் கோபமும் மனதை வாட்ட வடவா முகாக்கினியைப்போலக் கோபித்து, அதிக வேகத்தோடும் தேவாந்தகனுடைய இரதத்திற் பாய்ந்து, தனது வாளாயுதத்தைக் கிறுகிறெனச் சுழற்றி அவன் புயத்தின்மீது வீசினள். அப்போதவ் வாளாயுதமானது அவன் புயத்தின்மீது பட்டுத் துணிபட்டுப்போ யது. உடனே தேவாந்தகனனவன் ஊழியனலை யொப்பக் கொதித்து உருத்தெழுந்து தானுமோர் வாளாயுதத்தை யெடுத்து அணிமாசத்தி யின்மீது வீசினன். அதனை அவள் தனது கையினாற் பறித்து நாற் றிசைகளினும் வீர்வீரென வீசி அவனுடைய சொர்னமகுடத்தினி லுள்ள இரத்தினங்களெல்லாஞ் சிதறிச் சரீரமுழுவதும் வெட்டுண்டு, நெற்றியிற் கட்டப்பட்டிருக்கின்ற பட்டமுஞ் சின்னபின்னப்பட்டு நிலத்தில் உதிரும்படியாகச் செய்தனள். உடனே தேவாந்தகனன வன் மண்டியெரிந்து சர்ப்பத்தைப்போலச் சீறி, வேறொரு வாளாயு தத்தைக் கரத்திற்கொண்டு அணிமாசத்தியினுடைய நாசியையறுக் கும்படி நேர்ந்தனன். அதனையச் சத்தியானவள் தனது கையிலிருந்த வாளாயுதத்தினால் துணித்து மீண்டனள். அப்போது தேவாந்தக னனவன் இரவுத்திராகாரமாகக் கோபித்து, அடி பேயே! எங்கே ஓடுகின்றனை? நில்லு! நில்லு!! யான் வைத்திருக்கின்ற படைகளிலெல் லாம் அற்பமாகிய வோர் வாளாயுதத்தை ஒடித்துவிட்டோமென்று கெர்வமடையாதே! முன்பு தேவர்களையெல்லாஞ் சின்னபின்னப்பட வாட்டி ஜயம்பெற்றிருக்கின்ற நான், இப்போதுனக்கும் உன்னுடன் வந்திருக்கின்ற இப்பெண் பிள்ளைகட்கும் அஞ்சுவேனென் றெண்ண வேண்டாம். இதோ உங்களனைவரையு மிமைப்போதில் வாட்டி விண் குடியேற்றுகின்றே னென்று ஆக்கிரமித்து, மந்தரகிரியைப்போல

விளங்குந் தனது வில்லையெடுத்து நாட்டி யிருகுதைகளும் ஒன்றுபட வளைத்து நாணேற்றிக் குணத்தொனி செய்தனன். அத்தொனியைக் கேட்ட மகிமாசத்தியானவள் மண்டி யெரிந்து, அனலையொப்பச் சொலித்திருக்கும் முண்டைக் கண்களுடைய அவுணனே! ஏன் இதற்குள் பொரியைப்போலத் துள்ளுகின்றனே? சற்றும் பயமில்லாமல் எங்கள் முன்னம் இவ்வித வார்த்தைகளைப் பேசியபடியால், உனக்கு முடிவுகாலஞ் சமீபித்தது. இனிப் பதனமாய்த் தப்பித்துக் கொள்ளக்கடவையெனச் சொல்லித் தனது கரத்திலேந்தியிருந்த சக்கராயுதத்தை விடுத்து அவுண ராசனுடைய கொடைப்பினை நிலத்தில் வீழ்த்தினள். உடனே அப்பாதகன் மானமேலிட்டவனாகித் தனது தேரினின்று நிலத்திற் குதித்து, அதிககோபாவேசத்துடன் தண்டாயுதத்தைக் கரவேகமாகச் சுழற்றிக்கொண்டு, இடசாரி வலசாரியாகச் சுழன்று, தன்னையெதிர்த்து நிற்கின்ற எட்டுசத்திகளையும் அப்புறமிப்புறம் போகவொட்டாமல் வளைத்துக்கொண்டு ஒவ்வொரு குறிவைத்து மோதியும், அவர்கள் மோதலைத் தடுத்தும், ஆட்டுக்கடாவினைப்போலச் சிறிது பின்னடைந்தும், மீட்டுமவர்களருகிற் சென்று மார்பு-புயம்-துடை முதலிய விடங்களில் கோடையிடியைப் போலத் தாக்கியும், இவ்விதமாக இரணக்களமெங்குஞ் சுழற் காற்றினைப்போல வட்டணைவந்து, எமனுங்கண்டு நடுங்கும்படிக்குத் தண்டாயுதப் போரினை வரிசைக் கிரமப்படி நடத்தி அகோரயுத்தத்தினைச் செய்தனன். அந்த யுத்தத்திற்கு அவ்வெண்வகைச் சத்திகளும் ஆற்றமாட்டாதவர்களாய்த் திகைத்து, அணிமாசத்தி பலஹீனப்பட்டு மயங்கி நின்றனள். மகிமாசத்தி காயங்களின் உபத்திரவத்தினால் வருந்தித் துக்கித்திருந்தனள். கிரிமாசத்தி-மனவூக்கமற்றுப் பிரமித்து நின்றனள். லகிமாசத்தி-மிகவும் வருந்தி ஏங்கினள். பிராத்திசத்தி-சரீரம் பதைபதைக்க நின்றனள். பிராகாமியசத்தி-எழுந்திருக்கச் சக்தியற்றுக் கிடந்தனள். ஈசத்துவசத்தி-துக்கசாகரத்திலழுந்தினள் வசித்துவசத்தி-பலவிதமாக வைது பெருமூச்செறிந்தனள். இவ்வாறு சித்திதேவி படைத்தருளிய அட்டமாசத்திகள் மயங்கியும், துக்கித்தும், பிரமித்தும், ஏங்கியும், பதைபதைத்தும், சத்தியற்றும், சோபித்தும், பெருமூச்செறிந்தும், படாத பாடுகளைப் பட்டுப் பின்னிட்டதை விநாயகமூர்த்தியினுடைய வலது பாகத்திலிருக்கின்ற புத்திதேவியார் கண்டு தீயெழ நகைத்து, ஒரு பாதகன் நம்மவரை யெல்லாம் இப்பாடு படுத்துவனோவென்ன மனம்

வாதிக்கத் திருமேனி முழுவதும் புழுங்கி மயிர்க்கால்கடோறும் அனல்வீசக் கொதித்து விநாயகமூர்த்தியினுடைய திருவடிகளிற் பணிந்தெழுந்தனர். உடனே அவரெதிரில் இரண்டு பர்வதங்களைப் போன்ற முலைகளும், மேக மண்டலத்தையளாவிய முகமும், ஆகாயத்தையளாவிய முடியும், அட்டதிசைகளினும் பரந்து சிவந்திருக்கின்ற சடைகளும், அழலெழச்சிவந்து காட்டுகின்ற விழிகளும், பற்பல ஆயுதங்களை யேந்திய நீண்ட கரங்களும், அடியெடுத்து வைக்குந்தோறும் ஆதிசேடனை நெளியச் செய்யவல்ல பருத்த கால்களுமுடைய ஓர் சத்தியானவள் பவுத்தேவி யென்னும் பெயரோடுண்டாகித் தன்னைப் படைத்தருளிய புத்திதேவியாரைப் பணிந்தெழுந்தனள். உடனே புத்திதேவியார் அச்சத்தியைப் பார்த்து, மகளே! இதோ நம்மெதிரில் வீர பராக்கிரமத்தோடு நிற்கின்ற தேவாந்தகனையும் அவனைக் கடல்போலப் புடைசூழ்ந்திருக்கின்ற சேனைகளையுஞ் சின்னபின்னமாக நாசஞ்செய்து பின்னர் இங்ஙனமீளக்கடவையென்று ஆக்கியாபித்து விடை கொடுத்தனர். அச்சத்தியும் அதற்கிசைந்து சென்று தேவாந்தகனுடைய சேனசமுத்திரங்களில் சகல பிராணிகளையும் வாட்டவெழுந்த ஆலகால விடத்தினைப்போலப் பாய்ந்து, சிலரை சின்னபின்னப்பட வாரிப் பூமியிலறைந்தும், சிலரை ஆகாய வெளியிற் சுழற்றிக் காற்றிற் சருகையொப்ப வீசியும், சிலரை விண்டு பிரமனுலகங்களில் அலறி விழச்செலுத்தியும், சிலரைச் சத்தசாகரங்களினும் பெரும்புறக்கடலினுந் தவளைகளைப்போல மிதக்கும்படிக்குக் கடாவியும், சிலரைத் தூக்கித் தெங்கின் கனியையொப்பச் சூரியனுடைய ரதத்தில் மோதியும், சிலரைத் திசைகடோறும் இறைத்தும், சிலரை அம்மானையையொப்பச் சுலவியெற்றியும், சிலரைச் சரீரம் நொறுங்கும்படியாக அண்டச் சுவரிற்றாக்கியும், சிலரை பந்தைப்போலெறிந்தும், சிலரை யமலோகஞ் சேர்த்தும், சிலரைப் பொன்னாட்டிற் போக்கியும், சிலரை வடவைக்கனலுக் கிரையாக்கியும், சிலரை வாயுமண்டலத்திற் சக்கிராகாரமாகச் சுழல வீசியும், சிலரைத் தீவாந்தரங்களி லெறிந்தும், சிலரை உலகமெங்கணும் பரப்பியும், சிலரை வலிய பாதங்களால் தேய்த்துக் கொன்றும், சிலரை விரல்களினுலெற்றி மாய்த்தும், சிலரை மண்ணுடன் கலந்துபோக மிதித்தும், சிலரை உதைத்துருட்டி வதைத்தும், சிலரைப் பருத்த காங்களினுற் பிசைந்தூதியும், சிலரைப் பனை நாரினைப்போலக் கிழித்தெறிந்தும், சிலரைக்

கற்பகத்தையொத்த புயங்களினாற்றுக்கி வாட்டியும், சிலரைப் பாயும் வேகத்தினால் மாய்த்தும், சிலரை அதட்டிக் கொன்றும், சிலரை வார்த்தை யுரப்பிற் சிதைத்தும், சிலரை வெறித்த பார்வையால் மடித்தும், சிலரை எழுவாயுதத்தினால் வதைத்தும், சிலரை மழுப் படையைக்கொண்டு மாய்த்தும், சிலரைக் கொழுவினாலடக்கியும், சிலரை முத்தலைச் சூலத்தினாற் குத்திக் களத்திற் படுத்தியும், சிலரைத் தண்டாயுதத்தினால் மோதிக் கொன்றும், சிலரை வில்லினாலடித்துத் துகள்படுத்தியும், இவ்விதங்களாக இரணக்களமுழுவதுஞ் சூறைமாருதம்போலச் சுழன்று சுழன்று தேவாந்தகனுடைய சேனைகளில் ஒருவரையுந் தப்பவிடாமல் நாசஞ்செய்து, பின்னர் அவனையுமெடுத்துத் தனது பிலத்தையொத்த வாயிற்போட்டு மெல்லமெல்ல உமிழ்நீரைப்போல விழுங்கிக்கொண்டு அவ்விட நின்று நீங்கித் தனது தலைவியாகிய புத்திதேவியை நோக்கிச் சென்றனள்.

அப்போது யாவராலும் அழியா வரம்பெற்றிருக்கின்ற தேவாந்தகனானவன் சூக்குமவடிவோடு அவள் வயிற்றினின்றும் வாயின் வழியாகவெளிப்பட்டு உய்ந்தோம் உய்ந்தோமென்றோடித் தனது தந்தையிருக்கின்ற காத்திரமென்னும் பட்டணத்தை யடைந்து இளைப்பாறினன். அச்சத்தியுந் தன்னையீன்ற புத்திதேவியாரிடத்தில் வந்து பணிந்தெழுந்து கரங்களைச் சிரமேற் கூப்பிநின்று அளவற்ற துதிகளைச்செய்து, அன்னையே! தேவரீரிட்டருளிய கட்டளையின்படியே தேவாந்தகனைப் புடைசூழ்ந்திருந்த சேனைகளையெல்லாம் மாய்த்தேன் அவனையும் எனதுவாயிலிட்டு விழுங்கி வயிற்றில் வைத்திருந்தேன். பின்னரவன் சூட்சும வடிவங்கொண்டு வெளிப்பட்டு ஓடிப்போயினன். இனிமேலும் அவன்யுத்தஞ்செய்ய வருவானாயின் தப்பாது கொல்லுகின்றேனென்று சொல்லி அங்ஙனே யிருந்தனள். முன்னர் காத்திர நகரை நோக்கிச் சென்ற தேவாந்தகனானவன் அங்குவசித்திருக்கின்ற தனது தந்தையையடைந்து பணிந்தெழுந்து, தனக்கு நேர்ந்த அபசயங்களைக் கூறி, இனி எனது சத்துருவை இமைப்போதில் வெல்லத்தக்க உபாயத்தினை எனக்கருளல்வேண்டுமென்று பிரலாபித்துக் கேட்டுக்கொண்டனன்.

சகல மந்திரங்களினும் வல்ல இரவுத்திரகேதுவானவன், தமது குமாரன் சொல்லியவனைத்தையுங்கேட்டு, அவனுக்கு வெற்றியைத் தர வல்ல ஓர் மந்திரத்தைத் தனக்குள் ஆராய்ந்து அதனைச் சாஸ்திரவிதிப்படி அதனது பீஜத்தோடும் அனுட்டிக்கத்தக்க முறைமை

யோடும் அவனுக்குபதேசித்து, மைந்தனே! ஒருவேள்வி முன்னிலையில் இம்மகாமந்திரத்தைச் செபஞ்செய்து வருவையாயின் அவ்வேள்விக் குண்டத்தினின்று சகலமானபேரும் நடுங்கும்படியாக வோர் குதிரை யுண்டாகும். அக்குதிரையின்மீது நீ யேறிக்கொண்டு யுத்தஞ் செய்வையாயின் உடனே ஜயமடைவையென்று சொல்லினன். அக்காரணத்தைச் சூரியனனவன்கண்டு பயந்து மறைந்தவன்போலத் தனது கிரணங்களனைத்தையும் ஒடுக்கிக் கொண்டு சென்று மேற்றிசைக் கடலில் குளித்தனன். உடனே அவுணபாதகர்களுடைய மனம் போல எங்கு மிருள்மூடிக் கொண்டது. அன்றிரவிற்றானே தேவாந்தகனனவன் ஆறுகோணமாக ஓர்ஓமகுண்டஞ்சமைத்து அதில்சாத்திரமுறைமைப்படி தீயினை வளர்த்தி, அவ்வோமத்திற்கு வேண்டிய பொருள்களனைத்தையுந் தனித்தனியே அதிற்சொரிந்து, தனது தந்தையா னுபதேசிக்கப்பெற்ற மந்திரத்தை அனந்தமுறை கணித்திருந்தனன். அப்போது அவ்வோமகுண்டத்தினின்று மைநாகபர்வதம்போல மகாபராக்கிரமத்தோடு ஓர் கறுத்த குதிரையானது உலகமெல்லாம் நடுங்கும்படியாக உண்டாயது. அதனோடு அண்டங்களையெல்லாங் கைகளினற்றட்டிப் பெயர்க்கவல்ல வலியும் வீரமுமுள்ள அளவற்றசூரர்கள் ஆயுதபாணியரா யுண்டானார்கள். அவ்வற்புதத்தைத் தேவாந்தகன் பார்த்து, நாமுய்யத்தக்க மார்க்கம் இதைவிட வேறென்ன விருக்கின்றதென்று சந்தோஷித்து அவ்வேள்வியைப் பூரணாகுதிசெய்து நிறைவேற்றினன். உடனே தனது ஒற்றை வண்டிலைப் பூண்ட தேரில் ஏழுபச்சைக் குதிரைகளைப் பூட்டி நடத்துகின்ற சூரியனனவன் அவ் வேள்விக்குண்டத்தி னின்றும் உதித்த குதிரையைக் காணுவதற்கு வருவான்போலக் கீழ்த்திசைக் கடலில் உதயமாயினன்.

இப்பால் தேவாந்தகனனவன், நித்திய விதிகளை முடித்துக்கொண்டு அறுவகைச்சுவையோடு பிராமண போசனஞ் செய்வித்து சொர்க்க மத்திய பாதாளங்கள், திசைகள், தீபாந்தரங்கள் முதலியவிடங்களில் தான் வைத்திருந்த அளவற்ற மூலப்படைகளை ஏககாலத்தில் வரவழைத்து அவர்கட்கெல்லாங் கரி, பரி, தேர், படைக்கலம்முதலிய சிறப்புகளைக்கொடுத்து, ஓமகுண்டத்தினின்று முதித்த குதிரையின் மீது ஆரோகணித்து, அக்குதிரையோடு முதித்த வீரர்களும் தன்னைப் புடைசூழ்ந்து வரும்படியாக அந்நகரத்தினின்றும் வெளிக்கொண்டு முன்போலவே யுத்தகளத்தை யடைந்தனன். மகோற்கட

மூர்த்தியும் முன்னையநாள் அத்தமானகாலத்தில் யுத்தகளத்தை விட்டு அரசனுடைய அரண்மனையின்கண் படுத்திருந்து அத்தினங் காலையில் நித்தியவிதிகளை முடித்துக்கொண்டு யுத்தகளத்தை யடுத் தனர். ஓர்பால் முன்னர் நராந்தகனுடைய யுத்தத்தினு லுண்டான குரூரனும், ஓர்பால் அணிமாதி அட்டமாசத்திகளும், ஓர்பால் புத்தி தேவியாலுண்டான பௌத்தேவியும், ஓர்பால் சித்திதேவியாலுண் டான சேனைகளும், ஓர்பால் மகோற்கடமூர்த்தியாலுண்டான பூத வீரர்களும் தனித்தனியே அணிவகுத்து நின்றார்கள். தேவாந்தக னும் தனது சேனைகளையெல்லாம் அணிவகுத்து நின்றனன்.

கேட்டீர்களோ சவுனகாதிமுனிவர்களே! இவ்வாறு இரண பேரி ஜயபேரி, வெற்றிச்சங்கம், தவண்டை, மல்லரி, சல்லரி, ஆகுளி, சின்னம், எக்காளம், தம்பட்டை முதலிய போர்ப்பறைகள் கோடை கால இடிகளுக்கொப்பாகக் கணகணென் றதிரத்தக்கதாய்ப் புறப் பட்டு வந்த இருவகைச் சேனைகளினும் உள்ள இரத கஜ துரக பதாதி களின் பெருக்கை என்னென்று சொல்லுவேன்! பொன்மயமாகிய வண்டில் அச்சு மச்சு முதலிய சிறப்புகளைப்பெற்ற தேரணிகள் இவ் வளவெனக் கணிக்கப்படுவனவோ? சித்திரமுகபடாம் பிரகாசிக்கப் பிறையைநிகர்த்துக்காட்டுங்கோடுகளில் வயிரப்பூணங்களைத் தரித்து, இருப்புலக்கைகளைத் துதிக்கரங்களிலேந்தி, நீலகிரியை யொத்த பாரித்த தேகங்களுடன் மேகங்களுமஞ்சியோட வீறிட்டுச்செல்லும் யானைக்கூட்டங்களை ஒருவராலுங் கணிக்கப்படாது. இரத்தினவெண் டயங்கள் கால்களிற் சத்திக்க அலைகளைப்போலப் பாயும் வேகமுள்ள புரவிப்பந்திகள் அளவிடப்படுவனவோ? வில், வாள், வேல், தண்டம், சூலம், சக்கரம், தோமரம், பிண்டி, பாலம், முசலம், கப்பணம் முதலிய பற்பல படைகளைத்தாங்கி வீராவேசத்துடன் வடவையும் ஆலகால மும் பலவுருக்கொண் டெழுவதைப்போற் கொக்கரித்துச் சீறிவரும் படைவீரர்களின் பெருக்கைப் பிரமனாலும் நிதானிக்கப்படாது. இத்தகைய சதுரங்க சேனைகளினும் பெருத்துண்டான பல வாத்திய வதிர்ச்சியும் ரதங்களோடுங் கற்கரத்தொனியும், மதயானைகள் வீறிடு மொலியும், புரவிப்பந்திகளின் கனைப்பினோசையும், படைவீரர்க ளுடைய ஆரவாரங்களும் ஏகமாயோங்கிப் பிரளயகாலத்தைப்போல் மண், விண், திசைகளெங்கணுஞ் செவிடுபடமுழங்கின. ஆகாயத்தை யளாவிச்செல்லும் இரதபந்திகளின்மீது நாட்டியகொடிகளும், யானை கள்மீது விளங்குஞ் சண்டாக்களும், படைவீரர்கள் தாங்கியிருந்

கின்ற வெற்றித்துவசங்களும் வானவெல்லையை மூடிப்படபடென் றசைந்தன. இவ்வித ஆடம்பரங்களுடன் சமர்க்கள முழுவதும் ஊசி நாட்டவிடமில்லாமல் நிறைந்திருக்கின்ற இருதிறச் சேனைகளு மன வெழுச்சியுடன் போரைக்குறித்துமேலிட்டு இரதவீரர்களோடு இரத வீரர்கள் கைகலந்து கெற்கரத்தொனிகளைச் செய்தோடும் பொன் வண்டில்களை யுருட்டி அச்சுக்களைத் துகள்படுத்திக் குத்துக்கால்களை நுறுக்கிப் பல கொத்துமணிகள் கலகலவென்றசையக் கொடுங்கை களைச்சிதைத்துச் சொர்ன கலசங்களை நிலத்திலுருட்டிச் சாரதி களை மாய்த்துப் பூட்டியிருக்கின்ற புரவிப்பந்திகள், சிங்கநிரைகள், புலிக்கூட்டங்கள் முதலியவைகளைக் களத்திற்கிடத்திச் சிறகற்றபர் வதங்களுக் கொப்பாக அளவற்ற இரதங்களை இரணக்களம் முழு வதுங் குவித்தும், யானைவீரர்கள் மேலிட்டு இருபுறங்களினுமாறி யொலிக்கும் பருத்தமணிகளைக் கலகலவென் றசைந்தாடத் தாக்கி, இரத்தின மயமாகிய சித்திரமுகபடாம் போர்த்திருக்கும் மத்தகத் தைச் சிதைத்து இருப்புலக்கைகளைப் பனையை யொத்தசையும் பருத்த துதிக்கரங்களைச் சர்ப்பங்களைப்போலச் சமர்பூமியெங்கணும் புரளத்தரித்து, நட்சத்திர ராசிகளுக் கொப்பாக முத்துக்கள் திசை தோறு மிறையும்படிக்குத் தவளநிறம்பெற்ற வலிய தந்தங்களைப் பிளந்து, சிறியவிழிகளைக் கல்லியெறிந்து, மேகங்களுமஞ்ச வீறிடுந் தொனியைப்பெற்ற பருத்த கழுத்துக்களைவெட்டி, உரலைப்போன்ற பாரித்த கால்களைத்தகர்த்து, அசைவு பெற்றிருக்கும் வால்களைத் துண்டித்து, நீலகிரிக்கொப்பாக விளங்குங் கரிய உடல்களை இருகூ றுக்கிக், காளமேகங்கள் வழுவியதுக் கொப்பாக அளவற்ற யானைகளை யுத்தகளமுழுவதும் வீறிட்டு விழத்தள்ளியும், குதிரை வீரர்களோடு குதிரைவீரர்கள் மலைந்து சத்துருக்கள் திடுக்கிடும்படிக்குப் பிடரி மயிர்களலையக் கனைக்குங் குரலோசையினைவாய்ந்த கழுத்துகளைத் தரித்துக் கடிவாளங்களை நுறுக்கி, நவரத்தின கசிதமாக விருக்கின்ற சேணிகளைச்சிதைத்துச் சாமரையையொத்த நீண்டவால்களைக் காற்றிற் பறக்கவெட்டியெறிந்து, வெண்டயங் கல்கல்லென வொலிக்கப் பாயுங் கால்களை முறித்துக் கடலினிடத்தெழும்பி அலைகள் மறிவதைப் போலப் போர்க் களமெங்கணும் அளவற்ற குதிரைகளைமாய்த்தும், படைவீரர்களோடு படைவீரர்கள் முனைந்து சிரங்களிற் கனித்திருக் கின்ற வயிரமுடிகளைச் சிதைத்து, வீரபட்டங்களைத் துகள் செய்து முத்தாரங்களைத் தாங்கிக் கலகலென்னு மோசையெழ வசனிக்குங்

கழுத்துகளை யறிந்து, கொடுமைகளைப்பேசும் வாய்களைப் பிளந்து, பற்களையுதிர்த்துத் தியெழ உறுத்துப்பார்க்குங் கண்களைக்கல்லி, மணிகளிட்டிழைத்திருக்கும் வாகுவலயங்களைப் பொடிபடுத்திப், பர்வதாகிருதியாக ஓங்கித்திரண்டிருக்கும் புயங்களைச் சரித்து, வயிரகவசங்களைத் துகள்செய்து விசாலமாகிய மார்பைப்பிளந்து, விற்களையும் பாணங்களையுங் கொண்டிருக்கும் கரங்களைக்கண்டித்து, வீரவெண்டயங்களை நுறுக்கி, ரிஷபத்தினைப்போலக் கெம்பீரமாக நடக்குங் கால்களைத் துண்டித்து, முதுகுகளில் இறுக்கியிருக்கும் அம்புபெய் குதைகளை அறுத்தெறிந்து, அவைகளிலடங்கியிருந்த பலபடைகளைத்துகள் படுத்திச், சண்டமாருதத்தின் மோதலிற்பட்ட மரங்களைப்போல யுத்தகள முழுவது மளவற்ற பதாதிவீரர்களை சின்னுபின்னப்படவாட்டியும், இவ்வாறு வீராதிவீரர்களாய் புசபல பராக்கிரமசாலிகளா யிராநின்ற இருதிறப் படைகளினுமுள்ள நால்வகைச் சேனைகளுங் கலந்து போராடுகையில், அவுணசேனைகள்மனவெழுச்சியுடன் மேலிட்டிருப்பதைத் தேவசேனைகள்கண்டு, வடவாமுகாக்கினியைப் போலச்சீறி, இப்பாதகர்களுடைய வலியை அடக்கவேணுமென்று கெக்கலிகொட்டி மரங்கள், பர்வதங்கள், ஏனையபடைகள் முதலானவைகளைக் கொண்டு தாக்கியபோது, அவுணசேனைகளும் தீரமாகக் கொதித்து மின்னலைப்போலப் பளபளத்து விளங்கும் வாளாயுதங்களைவீசி வெட்டியும், கூரியவேல்களினுற் குத்தியும், பருத்த தண்டாயுதங்களைக் கறகறெனச் சுழற்றிமோதியும், தங்கத்தகடுகள் பதிந்திருக்கின்ற நீண்ட விற்களை வளைத்து நாணேற்றிக் குணத்தொனி கொண்டு விடத்தொவையவிட்டிருக்கின்ற கொடிய பாணவருஷங்களைப்பொழிந்தும்கப்பணங்-கழு-முள்-பிண்டி-பாலம்-சக்கரம்-சூலம் முதலிய படைகளை ஒன்றனந்தமாகக் கடாவியும் வாட்டுவதாயினர். அக்கொடுமைக்குத் தேவபடைகள் சிறிது மஞ்சாமல் திடச்சித்தராய் வடவையைப்போற்பொங்கி வானத்தை யளாவித் திசைகளை மூடித் தழைத்திருக்கின்ற மாமரங்களைச் சக்ராகாரமாகச் சுழற்றிக் கைக்கொண்டமட்டும் மோதியும், பருத்த மலைகளைச் செண்டையொப்பக் கடாவியும், இருப்புலக்கைகளினுற் சாடியும், தண்டாயுதங்களைக் கொண்டு மோதியும், வளை தடிகளை வீசியும் அளவற்ற யுத்தங்களைச் செய்தனர். இவ்விதமாக சபசாலிகளாகிய தேவசேனைகளும் அவுணசேனைகளும் பின்னிடையாமல் ஒருவரை யொருவர் வெல்லவேண்டுமென்கிற ஆவேசத்தினுல் கைகலந்து போராடு முன்னிலையில், இரு

திறச் சேனைகளினும் அளவற்றபேர் சின்னபின்னப்பட்டு இரணக்களமெங்கணும் மலைகளைப்போல விழுந்து குவிந்தார்கள். அப்போது அச்சமர்க்களத்தி லுண்டான உதிரவெள்ளமானது ததும்பிக்கொண்டோடிக் கடலிற் பாய்ந்து அக்கடலினுடைய கருநீரை யெல்லாஞ் செந்நீராக்கியது. அப்பிரவாகத்தில் காக்கை, கழுகு, பருந்து முதலியவைகள் முழுகிக்களித்து வானத்தெழுந்து சிறகுகளையுலர்த்தி வட்டமிட்டன. நாய் நரி முதலிய மிருகங்கள் மாமிசங்களையும் மூளைகளையும் பிடுங்கி வாரிவாரித்தின்று ஊளமிட்டன. பலகோடி கவந்தங்கள் நாடகரைப்போல நடித்தன. பூதபசாசங்கள் காளிக்கூட்டங்கள் பசிதணிந்துக் கரங்களைக் கோர்த்துக்கொண்டு பம்பை சுற்றியும், வெறியாடலைச்செய்தும், தித்தோமென நடித்தும், படைவீரர்களுடைய புகழைப் புகழ்ந்தும், பாடியுங் கொண்டாடின.

இவ்வாறு யுத்தகளமானது பொலிவுறும்படி இருதிறச் சேனைகளும் பின்னிடையாமல் அமோகமாகிய போரை விளைத்துவரும் போது, முன்னர் மகோற்கடமூர்த்தியா லுண்டான குரூரனனவன் தனது சேனைகளில் அளவற்றபேர் மாண்டிருப்பதைக்கண்டு, தனது தேரை மனோவேகத்தினும் விரைவாகத் தூரத்திக்கொண்டுவந்து தேவாந்தகனெதிரில் நிறுத்தி, அடா ராட்சசப்பயலே! நேற்றைய தினம் ஓர் பெண்பூதஞ்செய்த போரினுக்கஞ்சிப் பின்னிட்டோடிப் போன நீ இத்தினம் மகாபராக்கிரமசாலியா யுத்தகளத்தில் வந்து சண்டை கொடுக்க நேர்ந்தனை. இத்தினம் நீ எவ்விதத்திலும் ஊரைப் போய்ச்சேருவோமென்னும்எண்ணத்தைவிட்டுவிடக்கடவை! இதோ சற்று நேரத்தில் உனதுயிரை யமலோகத்திற் குடியேற்றுவன்! பயந்தோடினும் விடமாட்டேனென்று அதிக கோபங்கொண்டவனாய்த் தன் கரத்தில் மேருகிரியைப்போல விளங்கும் வில்லை நிறுத்தி நாரியைப் பிகிந்து ஒருதரம் டங்காரவோசையைக் காட்டினன். அவ்வோசையி னதிர்ச்சியினால் அண்டங்களனைத்தும் அல்லோல கல்லோலப்பட்டு, அவற்றுட்பட்ட பிராணிகள் பொறிகலங்கித் திப்பிரமை கொண்டு நின்ற நின்றவிடங்களிற் சோர்ந்துகிடந்தன. இவ்விதமாகக் குரூரனனவன் பலவசைகளைக்கூறி நாணொலியைக் காட்டிய மாத்திரத்தில் தேவாந்தகனனவன்கோபமிகுதியினால்வடவையைப்போலச் சீறி, அடா பூதப்பயலே! சற்றும் பயமில்லாமல் இவ்வார்த்தைகளை என்முன்னம் பேசினை! உனக்கும் உன்னைச் சேர்ந்தவர்கட்கும் முடிவுகாலஞ் சமீபித்தது! பதனமாய்த் தப்பித்துக்கொள்ளக் கடவை

யெனச் சொல்லித் தனது கரத்தில் மந்தரகிரியைப்போல விளங்கும் பாரித்த வில்லை நாட்டி நாணேற்றிட்டுக் குணத்தொனி காட்டினன். அத்தொனியினால் அந்தரவாசிகளும் மற்றையருந் திகிற்பட்டு மிகவும் வாடி மயங்கினர். இப்பால் குரூரனானவன் தேவாந்தகனுடைய செய்கைக்கு மெச்சிச் சிரக்கம்பிதஞ் செய்தவனைத் தனது கரத்திற் பிடித்த வில்லென்னு மேகமானது கணைகளென்னு மழைத்தூவலைப் பெய்ததுபோல அதிக குரூரங்களைப் பெற்றிருக்கின்ற வயிரவாளிகளை அமோகமாகச் செலுத்தி ஆர்ப்பரித்தனன். அவைகள் வெளிப்பட்டவுடன் புகைந்தெரிந்து, அனலைவீசி, எங்கும் பரந்து அதிவேகமாக வரும்போது தேவாந்தகன் தன்வில்லில் அளவற்ற பாணங்களைப் பூட்டிப் பெரும்புறக்கடல்மீது சோனைமாரி பெய்வதற்கொப்பாகப் பிரயோகித்துச் சிங்கநாதஞ் செய்தனன். அப்பாணங்கள் வெளிப்பட்டமாத்திரத்தில் ஒன்றனந்தமாகப் பெருகித் தீயையும் புகைப்படலங்களையும்வீசி சிடசிடென்றுங் குறுகுறென்றும்இரைச்சவிட்டுக்கொண்டு, மேலிட்டுச் சர்ப்பங்களைப்போலச் சீறி, உருத்துப் பாய்ந்து, பூமண்டலம், வானவெல்லை, அஷ்டதிசைகள், மற்றைப்புவனங்களெங்கணும் நெருங்கி ஆரவாரித்திருக்கின்ற கணக்கிறந்த பூதவெள்ளங்களையும், தேரணிகளையும், யானைக்கூட்டங்களையும், புரவிப் பெருக்கையும் வளைந்துகொண்டு தாக்குகின்றபோது, தேவசேனைகளினுடைய தேரணிகளினது உருளை-அச்சு-மச்சு-குத்துக்கால்-கொடுங்கை முதலானவைகள் வெவ்வேறாகப்பின்னப்பட்டுக் குவிந்தும், மதயானைக் கூட்டங்கள் பனையைப்போன்றசையுந் துதிக்கை வேறு, பிறையையொத்த தந்தங்கள்வேறு, மத்தளத்தை நிகர்த்த மத்தகம் வேறு, உரலினைப்பொருவுங் கால்வேறாகக் கண்டிக்கப்பட்டு மலைகளாகச் சேர்ந்தும், குதிரைப்பந்திகள் சவரியினைப்போன் றசையும் பிடரிமயிரினை வாய்ந்த கழுத்துகள் துணிபட்டுக் கடிவாளம் பொடிபட்டு, அலைகள்போற்றாவுங் கால்களறுபட்டு, சாமரையைப்போன்றசையும் வால்கள் தெறிபட்டு, ரணக்கள மெங்கும் நிறைந்தும் மகா பராக்கிரமசாலிகளாய் பலபடைகளை யேந்திச் சண்டை செய்கின்ற பதாதி வீரர்கள் நவரத்தின கிரீடங்களைத் தாங்கிய சிரங்கள் வெட்டுண்டு, வரைகளையொத்த தோள்கள் சரிந்து, மார்பு பிளந்து, வயிறு பீறுண்டு, குடல்களிறைந்து, கால்களற்றுரணக்களமுழுவதுங் குன்றுகளைப்போலக் குவிந்தும் இவ்விதமாகச் சூறாவளிக் காற்றினிடத்தகப்பட்ட மேகங்களைப்போலக் குரூரனுடைய நால்வகைச்

சேனைகளும் நராந்தகனுலேவிய சரங்களினுற் சின்னுபின்னப்பட்டு மாளும்போது சித்திதேவியாலுண்டான அணிமாதி அட்டமாசத்திகளும் இளைத்தவர்களாகி புத்திதேவி படைத்த பவுத்ததேவியும் அக்கொடுமைக்கஞ்சி வருந்தினுள். மகோற்கட மூர்த்தியாலுண்டான பூதகணங்களெல்லாம் பயந்து திக்காலொருவரா யோடத்தலைப்பட்டனர். இவ்வாறு தேவசேனைகளையெல்லாம் அதப்படுத்திய தேவாந்தகன் அதிக வுற்சாகத்துடன் ரணக்களமெங்கும் உலவிவருவதையும், தனது சேனைகள் பின்னிடுவதையுங் குரூரன் கண்டு, நீங்கள் ஒன்றற்கு மஞ்சவேண்டுவதில்லை யெனக் கையமர்த்தி நிறுத்தித் தனது தேரை அவுணராச னெதிரிற் றூத்திவந்து காளகூடத்தைப் போல மண்டியெரிந்து, கொவ்வைக்கனியையொப்ப விழிகள்சிவந்து, தீப்பொறிகள் குபீல்குபீலெனக்கொட்டஉருத்துப்பார்த்து, பற்களை நெறநெறெனக்கடித்து உதட்டையதுக்கி மயிர்க்கால்கடோறும் அனலெழும்படியாகச் சர்ப்பத்தைப் போலச்சீறி, நல்லகாரியம். சற்றும் எண்ணிக்கையில்லாமல் நம்மவரை வருத்திய உன்னுணவத்தை இமைப்போதிலடக்கி வாட்டுகின்றேனெனக்கோபித்துச் சொர்க்கம், மத்தியம், பாதலம், கடல்கள், மலைகள், திசைகள், தீவாந்தரங்கள் முதலானவைகளெல்லாங் கலங்கித் திப்பிரமை கொள்ளும்படியாகத் தனதுவில்லில் ஊழியிற்பெய்யு மேகத்தைப்போல அளவற்றபாணங்களை ஒரு தொடையிற் பூட்டிப் பிரயோகித்துச் சத்தசாகர வெல்லையினும் அவைகளிடையிற்பட்ட தீவுகளெங்கணு நிறைந்திருக்கின்ற கணக்கிறந்த அவுண வெள்ளங்களையும் புரவிப்பெருக்கையும் யானைக்கூட்டங்களையும் தோணிகளையுந் தும்சப்படுத்தினன். அக்காலத்தில் அவுணராசன் வடவைவயைப்போற் சீறித் தனது வில்லில் அளவற்ற கொடிய பாணங்களைப் பிரயோகித்துச் சிங்காநாதஞ் செய்தனன். அவைகள் வெளிப்பட்டவுடன் புகைந்தெரிந்து, அனற்பொறிகளையிறைத்து அதிவேகங் கொண்டுவரக் குரூரனுனவன் தனது வில்லில் அளவற்ற தீட்சணியமுள்ள சரங்களைப் பூட்டிப் பிரயோகித்துச் சுராந்தகனேவிய பாணங்களின் வீருப்பை யடக்கி மற்றெருரு சரத்தினுல் அவன் கையிலிருந்த வில்லைப் பொடிபடுத்தினன். உடனே தேவாந்தகன் மற்றெருரு வில்லையெடுத்து அதில் கணக்கிறந்த பாணங்களைக் குரூரனுடைய உடல் முழுவதுந் தைக்கும்படியாகப் பிரயோகித்தான். அம்மாத்திரத்தில் குரூரனுனவன் கோபநகை செய்து நல்லது, உன் வீருப்பை இதோ அழிக்கிறேனென்று தீயினும்

கொடுமையுற்ற பலபாணங்களினல் தன்மேல் வருகின்ற கணைகளைத் துகள்படுத்தி வடவைத்தீயும் ஆலகாலமு மஞ்சும்படியான வேறே மூன்றுபாணங்களினு லப்பாதகனுடைய கழுத்தணிகளையும் இரத்ன கிரீடத்தையும் செவிகளிலணிந்தகுண்டலங்களையும்பொடிபடுத்தினன். இப்பால் தேவாந்தகனனவன், அளவற்ற தவங்களினற் பலதேவர்களிடத்தினின்றும் பெற்றிருந்த மணி முடி முதலானவைகள் சின்னபின்னப்பட்டுப்போகலும் சீவரத்தினத்தையிழந்த நாகம்போல மதி மயங்கி மானமுங் கோபமும் மனதை வாட்ட ஞெரேலென்று தனது வில்லை இருகுதைகளுமொன்றுபட வளைத்து இனி இவனைத் தெய்வப் படைகளினல் வெல்லுவேனெனத் தீர்மானித்துத் திரிலோகங்களுந்திகைத்து வாடும்படிக்கு வியாக்கிராஸ்திரத்தை யெடுத்துப்பூட்டித் தனது மனதினல் சோடசவுபசாரங்களையுஞ் செய்து பிரயோகித்தனன். அவ்வஸ்திரம் வெளிப்பட்டமாத்திரத்தில் வலிய கால்களையும் வச்சிரத்தையொத்துக்காட்டும் நீண்டபற்களையும் பெற்றிருக்கிற பல்லாயிரங்கோடி வியாக்கிரங்களி னுருக்கொண்டு உலகங்க ளெங்கும் நிறைந்து பெருமூச்சுக்களைவிட்டு அண்டகோளகையுமதிர்ந்து கிடுகிடாய்க்கும்படிக்குக் கர்ச்சித்து பிறையைப்போல வளைந்திருக்குங் கூரிய கரங்களினல் அளவற்ற பூதர்களை வாரிவாரி வயிற்றைப் பீறி அதாகதப்படுத்துவதைக்குரூரன் கண்டு, விரைவில் தனது வில்லில் கஜாஸ்திரத்தைப் பூட்டிப் பிரயோகித்தனன். அவ்வஸ்திரம் ஒன்று அளவற்ற கஜங்களாய் மதங்களைப் பெருக்கி வீறிட்டுத் துதிக்கரங்களில் இருப்புலக்கைகளைக் கொண்டு சுழற்றிப் பிலத்துவாரங்களை நிகர்த்தவாய்களைத் திறந்து கருமாலுலையில் விளங்குந் துருத்திக்கொப்பாக விஷச்சுவாலை பெருகப் புஸ் புஸ் என்று பெருமூச்சுகளை விட்டு, மைநாக பர்வதங்கள் அளவற்ற உருவினைக்கொண்டு வந்ததைப்போல மேலிட்டு, ஆலகால விஷமுமஞ்சச்சீறி, அஷ்டதிசைகளைத் தாங்கும் ஐராவத முதலிய யானைகளைப் பிடித்துத் தள்ளிப், பூமிக் கச்சாணியாகப் பாதலம் வரையிற்போய் வானம் வரையிலுயர்ந்திராநின்ற மகமேருவைக் குலுங்கத்தாக்கிக், கால்களினற் பெயர்த்து, விழிகளில் வடமாமுகாக்கினியை வீசிச், செவிகளினசைவினல் சண்டமாருதத்தைப் பெருக்கிப், பிலத்திலிருக்கின்ற சேடனுயதிராக ராசர்கள் திகைத்தேங்கும்படிக்கும் பூமியைக்கால்களினற்றுக்கி, அண்டகோளகை நெக்குவிட்டதிரும்படியாகப் பிறையையொத்த கோடுகளினல் முட்டி, சொர்க்க மத்திய பாதல மெங்கும்

நடுநடுங்கக் கூந்தலிட்டு, அவுணபாதகனேவிய அத்திரத்தின் வலியை யொடுக்கிப், பின்னர் அவனையுங் கொல்லுவதாக ஆக்கிரமித்துச் சென்றது.

அப்போது தேவாந்தகனெனவன், காலாந்தகனைப் போலக் கொதித்துத் தானரிதிற் பெற்றிருந்த சிம்மாஸ்திரத்தைச் சோடச உபசாரங்களுடன் வழிப்பட்டுப் பிரயோகித்தனன். அவ்வஸ்திர மானது வெளிப்பட்டவுடன் அளவற்ற நாரசிங்க வடிவங்களைக் கொண்டு, நெருங்கி நீண்டிருக்குஞ் சிவந்த மயிர்களைச் சிலிர்த்து, வடவையைப்போலச் சீறிக் கொக்கரித்து, விழிகளில் அனற் சமுகங் களை வீசி நாசிகளில் பிரசண்டமாருதத்தைப் பெருக்கி, உலகங்க ளனைத்துந் திடுக்கிட்டு நடுங்கும்படிக்கு ஆர்ப்பாட்டங்களைச் செய்துகொண்டு சென்று குரூரான் விட்ட கஜாஸ்திரத்தைத் துகள் படுத்திப் பின்னர் அவனையும் பாய்ந்து கொல்லுமாறு சீறிச் சென் றது. அப்போது குரூரனெனவன் நல்லகாரியம்! நல்ல காரியமென்று நகைத்துச் சரபாஸ்திரத்தை விதிப்படி பூசித்துப் பிரயோகித்தனன். அத்திவ்வியாஸ்திரம் வானத்தெழுந்து சீறிக் கணக்கிறந்த சரப சார்தூல வுருக்களைக்காட்டி வடவைக்கனலும் ஆலகாலமும் நடுங்கி அஞ்சக்கொதித்து அதிவேகத்துடன் சென்று அவுணராசன் சிம்மா ஸ்திரத்தை நாசமாக்கி, அங்குள்ள அவுணசேனைகளையெல்லாம் அதா கதப்படுத்திக்கொண்டிருந்தது. அக்கொடுமையைத் தேவாந்தகன் கண்டு, தான் செலுத்திய தேவப்படைகளனைத்தும் பிரயோசனப் படாமற் பின்னிட்டதையும், பகைவன் படை வீறிட்டிருப்பதையும் நிதானித்து, இப்படை முற்காலத்தில் விண்டுவானவர் நாரசிங்க வடிவைக்கொண்டு உலகங்கள் தத்தளிக்கச் சீறிய கொடுமையை யடக்கப் பரமசிவ கடாட்சத்தினால் வீரபத்திரக்கடவுள் திருவவதா ரத்தினைக்கொண்ட தெய்வப்படையாதலால், இதனை வேறொன்றினால் வெல்லுவதற்கு நாமும் அந்தச் சிறந்த படையைக்கொண்டே தடை செய்யவேண்டுமென யோசித்துத் தானும் சரபாஸ்திரத்தையெடுத்து சாத்திர விதிப்படி பூசித்துப் பிரயோகித்தனன். அப்படையும் முன்னர் குரூரன் விட்ட படையைப்போல அளவற்ற மகிமைகளைக் காட்டி யெழுந்து அவுண சேனைகளெல்லாஞ் சின்னபின்னப்பட வாட்டிக் கொண்டிருக்கின்ற சரபாஸ்திரத்துட னெதிர்த்துச் சரா சரப் பிரபஞ்சங்களனைத்தும் அல்லோல கல்லோலப்பட்டு வாடி யொடுங்கும்படிக்கு ஒன்றுக்கொன்று பின்னிடையாமல் அகோர

யுத்தங்களைச் செய்துகொண்டிருக்கும்போது, பிரமன் முதலிய தேவர்கள், மானிடர், பாதலவாசிகள் முதலாயினோர் கரங்களைக் கூப்பிப் பத்தி விசுவாசங்களுடன் துதித்து, ஓ படைகளுக்கரசாக விருக்கின்ற சரபாஸ்திரங்களே! எறும்பு முதல் யானையீறுகச் சொல்லா நின்ற சகல பிராணிகளும் வாடிப் பின்னப்படவொட்டாமல் இரட்சிக்கவேண்டும். உங்களால் நேர்ந்திருக்கின்ற வருத்தங்களுக்குத் தாபரிக்கவொட்டாமல் சகல பிராணிகளும் சோருகின்றன. இதனைத் திருவுளத்திற்கொண்டு கிருபையுற்றுப் பாதுகாக்கவேண்டுமென்று பலவிதங்களினல் போற்றுவதை அவ்வஸ்திரங்களறிந்து மன்னுயிர்களுக்கிரங்கி உடனே தங்கள் செய்கைகளையுள்ளடக்கிக் கோபந்தணிந்து தங்களை விடுத்தவர்களிடத்திற்போய்ச் சேர்ந்தன. பின்னர் குரூரனனவன் அவற்றின் செய்கைகளைக்கண்டதிசயித்து அறையிலிருக்கும் உறையிற்சொருகிய வாளாயுதத்தைக் கரத்திலேந்தி ஞெரேலென்று தேரைவிட்டு நிலத்திற் பாய்ந்தனன். அம்மாத்திரத்தில் தேவாந்தகனனவன் மனந்தளர்ந்து,ஏதோ இவன் திடீரென்று ஓரெண்ணங்கொண்டு நம்மோடு வாட்போர் செய்ய வருகிறன். இனியிவனை வாட்போரினும் வெல்லுவதரிது. இனியென்ன செய்வோமென்று யோசித்துத் தனது மனத்தில் ஓர் துணிவைக் கொண்டு, ஆகாயத்தில் உருத்தோற்றுதபடி மறைந்து, பூர்வத்தில் தனது தவமுயற்சியினுல் பெற்று வைத்திருந்த மோகனஸ்திரத்தைக் கரத்திலெடுத்துத் தூப தீப நைவேத்திய விதிகளை மானதபூசையில் நிரப்பி மந்திரத்தையுச்சரித்து, ஓ தேவாஸ்திரமே! நீ இங்நிமிஷத்தில் துரிதமாகச்சென்று நமக்குச் சென்ம வயிரிகளாகத் தோன்றி வருத்துகின்ற தேவசேனைகள் பூதவீரர்கள் முதலாயினேருடைய அறிவைப்போக்கி வாட்டித் திரும்பக் கடவையென்று போற்றிச் செலுத்திக் குரூரன் முன்னே ஓர் கந்தருவாஸ்திரத்தை யெடுத்து விட்டனன்.

கேட்டீர்களோ சவுனகாதி முனிவர்களே! தேவாந்தகனென்னும் மகா கொடும்பாதகன் முதலிலேவிய மோகனஸ்திரமென்னும் படையோ எத்தகைய வீரபராக்கிரமசாலிகளின்மீதிற் செலுத்தப்படுமாயினும் நெருங்கியவுடன் அவர்கள் பஞ்சேந்திரிய நிலைகளைப் பேதித்து அறிவையழித்துப் பிரேதத்தைப்போலச் சோபித்துக் கிடக்கச் செய்யவல்லது. அத்தகைய சிறப்புள்ள வெற்றிப் படையானது வெளிப்பட்டமாத்திரத்தில் உக்கிராகாரமாகக் கோபித்துக்

கிரணங்களைப் பரப்பி உலகங்களை மகிழச்செய்துலவுஞ் சூரியனொளி யையடக்க காடாந்தகாரமாகிய இருளைப் பெருக்கிப் பூமியிலிருக் கின்ற பல்லுயிர்களும் நடுநடுங்கித் தெளிவில்லாமல் அந்தகரைப் போலத் தியங்கி வாடித் தத்தளிக்கத்தக்கதாகச் சீறி நகைத்துக் கொண்டுவர, அதன் மகிமைகளையும் வலியையும் தேவசேனைகளும் பூதப்படைகளுங் கண்டவுடன் துக்கசாகரத்தி லழுந்திப் பயப் பிராந்திகொண்டு மனந்திடுக்கிட்டு வாடி மூர்ச்சித்தனர். அவர் கட்குத் தலைவராகவிருந்த வீரர்களும் பித்தரைப்போல மதிமயங்கித் தேரைவிட்டு நிலத்தில்வீழ்ந்து சோர்ந்தனர். அணிமாதி அட்டமா சத்திகளுந் தங்கள்மீது வீறிவருகின்ற பகைவன் பாணத்தைத் தடுக்க வகையற்றவர்களாய்க் கரத்திற் பற்றியிருந்த விற்களையும் பாணங்களையுஞ் சோரவிட்டுக் களைத்துவிழுந்தனர். குரூரனனவன் இந்தப்படையை எந்தவுபாயத்தினல்வெல்லலாகுமென்று யோசித்து யாதுந்தோன்றாம லிருந்தனன். அதற்குள் தேவாந்தகன் இரண்டாவ தேவிய கந்தருவாஸ்திரமானது அளவற்ற கந்தருவர்களுடைய வடிவங்களைக்கொண்டு சிலது பேரியாழ் - சகோடயாழ் - மகரயாழ்- செங்கோட்டியா ழென்னும் பல யாழ்களை வாசித்துக் கொண்டும், சிலது தோற்கருவி-துளைக்கருவி-நரம்புக்கருவி-கஞ்சக்கருவி-மிடற் றுக்கருவி யென்னும் பலவாத்தியங்களைச் செய்துகொண்டும், சிலது பைரவி-தேவக்கிரியை-மேகவிரஞ்சி-குறிஞ்சி-பூபாளம் முதலிய பல சங்கீதங்களைப்பாடிக்கொண்டும்,சிலது-பாவம்அராகம்-தாளம்என்னு மூன்று மடங்கிய பரதசாத்திர விதிப்படி அங்கம்-உபாங்கம்-பிரத்தி யாங்கம்-அலர்முகாரகப்-கரப்பிரசாரம்-சிரகரகருமம்-கரக்ஷேத்திரம்- கரகரணம் - தானகப்- சுத்தசாரி- தேசிசாரி-நியாயம்விருத்தி-பிரவி சாரம்-பூமண்டலம்- ஆகாயமண்டலம் - சுத்தக்கரணம்-உற்புலிதகர ணம்-அங்ககாரம்-இரேசிதம் ஆகிய இருபது பேதமும், இவற்றுள் எண்வகை நிருத்தமும், இரேகாதி அங்கம்பதினாறும், நால்வகைக் கரணமும், இருவகைக் கரமும், கால்வகை புரிகை முதலாகிய பதி னாறும், மடிப்பு வகை இருபத்தெட்டும், பூசாரிகள் பதினாறும், முப் பத்திரண்டு தேசிசாரிகளும், முப்பத்தைந்து ககனசாரிகளும், பதி னாறு பாடபேதங்களும், பத்தொன்பது படகபேதங்களும், இருபத் தெட்டு பாடவகைகளும், பஞ்ச தாளமும், சத்ததாளமும், நவதாள மும், தசதாளப்பிரமாணமும், சீதக்கட்டளை இருபத்தெட்டும், சரளை முதலிய கட்டளை முப்பத்தைந்தும் பிறவும் நன்றாகவறிந்து நடன

மாடிக்கொண்டும், இவ்வாறு ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு வினோத சாலங்களைக் கொண்டு குரூரனைதிரிற்சென்று ஆரவாரித்திருந்தன.

அப்போது குரூரனென்னவன் வாட்போருக்கஞ்சி மறைந்துபோன தேவாந்தகன்மீட்டும் வருவானாயின், அவன் வலியையடக்கி வாட்டுவோமென்று எண்ணிக் கந்தருவர்கள் செய்யும் ஆடல்களைக் கண்களிக்கப் பார்த்தும், பாடுகின்ற சங்கீதங்களைச்செவிகுளிரக்கேட்டும், வேடிக்கையா யானந்தமுற்றிருந்தனன். அக்காரணத்தை ஆகாயத்தில் மறைந்திருக்கின்ற தேவாந்தகன்கண்டு, நமக்குச் சகாயகாலம் உண்டாயிற்றென்று களித்து விரைவில் யாவருமறியாதபடி யுத்தகளத்துக்குவந்து, வேதாகமவிதிப்படி ஓர் திரிகோணகுண்டத்தையமைத்து, அதில் ஓமாக்கினியை மந்திரபூர்வகமாக உண்டாக்கி, ஆயிரம் அவுணர்களைப் பெலியிட்டு, அவர்கள் மாமிசங்களையும் உதிரங்களையும் ஆயிர மாயிரங் குடங்களில் நிரப்பி, ஆகுதிகொடுத்துப், பஞ்ச முத்திரையென்னு மாதனத்திலிருந்து அதிக உக்கிரமாக ஓர்யாகஞ் செய்துமுடித்தனன். அப்போதந்த யாககுண்டத்தினின்றும் ஓர் பெரியபெண்பூதமானது உலகமெல்லாம் நடுங்கும்படி ஆகாயத்தை யளாவிய பெரிய உருவத்தோடு வட்டமாய்ப் பருத்திருக்கின்ற கண்களும், கோரைப்பற்களும், மலைகளுக்கு நிகரான ஸ்தனங்களும், நீண்டமயிர்களும், பிலத்துவாரங்களையொத்த பெரியவாயும், வடவாமுகாக்கினியைவீச வல்ல நெட்டுயிர்ப்பும், ஆலகாலமும் நடுங்கும்படியான கோபமுங்கொண்டு உற்பத்தியாகித் தன்னை வருவித்த தேவாந்தகனைப் பார்த்து, ஓ இராசாதிராசனே! என்னைப் பசியானது ஊழிக்காலத்திலெழும் வடவைப்போல் வாட்டுகின்றது. அப்பசி என்னைவிட்டு நீங்கத்தக்க மார்க்கத்தினை விரைவில் யோசித்து முடிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டது. அதற்குத் தேவாந்தகன் சந்தோஷித்து, மகோற்கடமூர்த்தியினுடைய சேனையைக்காட்டி, ஓ பாரிடமே! இதோ நிற்கின்ற சேனைகளையெல்லாம் உனது பசிதீரத் தின்னக் கடவையென்று சொல்லினன். அப்பாதகன் அச்சொல்லை முடிக்கு முன்னம் அப்பூதமானது மோகனாஸ்திரத்தினால் மயங்கி மூர்ச்சையாகிக்கிடக்கின்ற சேனைகளையெல்லாம் எடுத்து வாயிலிட்டுக்கொள்ளும்படியாக விரைந்து ஆக்கிரமித்துவர, அக்கொடுமையையும் முன்னர் யுத்தகளத்தில் நடந்தசெயல்களையுமறிந்திருக்கின்ற மகோற்கடமூர்த்தியானவர் அவுணபாதகனுடைய மோகனாஸ்திரத்தின் வலியை யடக்கவேண்டுமெனத் திருவுளங்

கொண்டு உடனே ஞானப்படையை யெடுத்து வில்லிற் பூட்டிப் பிர யோகித்தனர். அப்படை வெளிப்பட்ட மாத்திரத்தில் இருளை வாட்டுஞ் சூரியனைப்போலச் சொலித்துச் சிறிப்பாய்ந்து தேவாந் தகன் செலுத்தியிருக்கின்ற மோகனப்படையை அதப் படுத்தியது. தேவசேனைகளும் பூதவெள்ளங்களுமடைந்திருக்கின்ற மயக்கங்க ளெல்லாம் சூரியனைக்கண்ட பனிப் படலத்தைப்போலப் பறந்து போயின. குரூரனெதிரி லாடல்பாடல்செய்திருந்தகந்தருவப்படை யானது விலகிப்போய்விட்டது. இப்பால் குரூரனுனவன் தேவாந் தகன் செய்த வஞ்சகங்களையெல்லாந் தெரிந்துகொண்டு இப்பா தகன் நம்மவரை மோகனப்படையினுல் வாட்டியதல்லாமல் நம் மையுங் கந்தருவப்படையினுல் மயக்கினனேவென்று கோபநகை செய்து முன்னங்கரத்தி லேந்தியிருந்த வாளினுல் அப்பாதகனை வெட்டவோங்கிச்சென்றனன். அதற்குள் புத்திதேவியாலுண்டான பௌத்தேவியானவள் அவனை நிறுத்தி, தேவாந்தகனேவிய பூதத் தை வாவென்றழைத்து யுத்தஞ் செய்வதாயினள். பின்னர் இரண்டு சண்டமாருதங்கள் ஒன்றேடொன்றெதிர்ப்பதுபோல அவ் விரண்டு பூதங்களுமொன்றேடொன்றெதிர்த்து விழிகளில் வடவைக் கனலெழக் கோபித்துக் கரங்களைப்பிசைந்துகொண்டு பூமி பெயரும் படிக்குப் பாதங்களைப் பெயர்த்து முன்னடி வைத்துப் பின்னடி வாங்கிப் பாய்ந்தும் புஜங்களைத்தட்டியும், ஒருவரையொருவர் உருத் துப் பார்த்தும், வீரங்களைப் பேசியும், கரங்களைப் பிடித்தமாக்கிக் கொண்டு முகத்தினும் புயத்தினும் மார்பினும் மற்ற உறுப்புகளி னும் குறிகொண்டு குத்தியும், அதைத்தடுத்து மீளத்தாக்கியும், கற்பகத்தையொப்ப வலிய புயங்களினுலிடித்தும், கால்களைப் பின் னித் தட்டியும், உதிரம் பீறிட்டோட நெற்றியினுந் தலையினுங் குட் டியும், கன்னம் பிளக்கவறைந்தும், இடசாரிவலசாரியாகத் திரிந்தும், இவ்விதங்களில் இருவரும் அண்டங்களையெல்லாஞ் சுற்றியும் அலை கடலெல்லாஞ் சுழன்று பூவட்டமெங்கணுஞ் சுலாவியும், உரகர் வாழ்கின்ற பாதலங்களிற் சென்று குலாவியும், ஒருவர்க்கொருவர் பின்னிடையாமல் மற்போரைச் செய்துகொண்டு வரும்போது, பௌத்தேவியானவள் அதிக தீரத்தோடு மேலிட்டுக் கோடை யிடி களைப்போல கரங்களினுலும், புஜங்களினுலும் இடைவிடாதுதாக்க, அத்தாக்கலைத் தேவாந்தகனுடைய பூதமானது தாளமாட்டாது வலிகுன்றிக் கைகால் சோர்ந்து இரத்த வெள்ளம் பெருக்கெடுத்தோ

டும்படியாகச் சோர்ந்து நிலத்தில் வீழ்ந்தது. உடனே பௌத்தேவி யானவள் அவளுடைய வொரு காலைத் தன் ஒருகாலினால் மிதித்துப் பனைநாரைப்போலக் கிழித்து, ஒரு கீற்றினைக் கீழ்த்திசைக் கடலி னும் வேறொரு கீற்றினைமேற்றிசைக் கடலினுமெறிந்து யுத்தகளத்தி னின்றும் நீங்கித் தன்னையீன்ற புத்திதேவியினிடத்திற் சென்று சேர்ந்தனள்.

இப்பால் தனது பூதம் நாசப்பட்டதைத் தேவாந்தகன் கண்டு, இரவுத்திராகாரமாகக் கோபித்துத் தனது தேரை இரணக்கள மெங் கணுஞ் சக்கிராகாரமாகச் சுழற்றித் தேவசேனைகள்மீதும், பூதகணங் கள்மீதும், அளவற்ற பாணங்களைச் சோனைமாரியைப்போலப் பிர யோகித்தனன். அதைக் கணேச குமாரனாகிய குரூரான் கண்டு, அடா கள்வனே! முன்னம் வாட்போருக் கஞ்சி யொளித்தனை! நீ மீட்டும் வெட்கமில்லாமல் சண்டை செய்யவந்தனை! இனி எவ்விதத் தாற் றப்பிப்போகவிருக்கின்றனை? இதோ உன்னரிய பிராணனை வாங்கி வீரசொர்க்கத்திற் குடியேற்றுகிறேனென்று சீறித் தனது வில்லில் சாங்கோப சாங்கமாகச் சரவருஷங்களைச் சொரிந்தனன். அக்காலத்தில் தேவாந்தகனானவன் கணக்கிறந்த கொடிய பாண வகைகளைக் கோடைகாலத்து மழைத் திவலைகளைப்போல ஒன்றன் பின்னொன்றாகச் செலுத்திக் குரூரான்விட்ட கணைகளை யெல்லாம் பொடியாக்கி அவனுடைய தேரையும் நுறுங்கிவிழச் செய்தனன். அதனால் குரூரான் அதிக கோபம் பிரவேசித்து, உடனே மற்றொரு தேரிலேறி அவுண ராசன் செலுத்திய பாணங்களுக்கொப்பாகத் தானும் அளவற்ற பாணங்களைச் செலுத்தினன். இவ்விரு வீரர் களுஞ் செலுத்திய பாணகோடிகளின் கொடுமைகளைத் தேவர்கள் முதலாயினோர் ஆற்றமாட்டாது திகைத்து மிகவும் வாடிப் பதுங் கினர். பூதப் படைகளும் அவுணப் படைகளுங் கைகாலாடப் படாமல் கண்டதுண்டமாக வெட்டுண்டும், மாண்டும், சோர்ந்தும், பல திசைகளினு மிறைந்தும், இவ்விதமாக இரணக்களத்தில் ஒரு வருந் தோற்றப்படாமல் மறைந்தனர். அணிமாதி அட்டமா சத்தி களும் ஏனைய சேனைத் தலைவர்களும் பல காயங்களைப்பட்டு வருந்தி திகைத்துப்படாத பாடுகளைப்பட்டு நின்றனர். இவ்வாறு வடவையும் ஆலகாலமும் பகைத்துப் பொருவதைப்போல இருதிறத்தாரும்போ ராடித் தங்கள்தேர்களை நொடிப்போதில் அனந்தமுறைச்சக்கிராகார

மாகவும், வட்டணையாகவும், இடசாரிவலசாரியாகச் சுழற்றித்துரத்தியும், சூரிய சந்திராள் தங்கள் கதிகள் தப்பிச்செல்ல அளவற்ற சரவருஷங்களைத் தூண்டியும், இரணக்களத்தில் ஒதுங்கிப் பதுங்கியிருந்த தேரோணிகளைப் பொடிபட வாட்டியும், யானைப் பந்திகளைக் கண்டதுண்டப்பட வெட்டிக் குவித்தும், குதிரைப் பெருக்கைச் சிதைத்துக் கிடத்தியும் அவுணவீரரை மடக்கிக்கொண்டு சின்னபின்னப்படக் கண்டித்தும், பூத வெள்ளத்தை யலைத்துச் சிரம்-கரம்-உரம்-பதம் முதலிய வுறுப்புகளை வெவ்வேறாக வெட்டி யெறிந்தும், தங்களிரதங்களை மேலுலக மேழினுஞ் செலுத்தி வானவெல்லையெங்கணும் பவனி வந்தும், பூலோக முழுவதும் உலாவியும், சத்த சாகரங்களிற் சென்று சுழன்றும், சக்கிரவாளகிரிக்கு அப்புறத்திற் பாய்ந்தும், பாதாள லோகங்களைக் கலக்கியும், சத்தியலோகம் வைகுந்தம் முதலிய வைப்புகளிற் சென்று உலாவியும், மீட்டுஞ் சமர்க்களத்தையடைந்து பல வீரங்களைப் பேசியும், இரதமோடும் வேகத்தினால் ஒருவரை யொருவர் முட்டியும், கெற்கரத் தொனிகளைச் செய்தோடும் வண்டிகளை இடிகளை யொப்பத் தாக்கியும், விண்ணவர்கள் திகைத்து மயங்கும்படிக்கு க்ஷணப்போதில் அஷ்ட திசைகளிற் பாய்ந்தும் மீண்டும் இடையிடையில் சக்கரம்-பாசம் தண்டம்-சூலம் முதலியபடைகளை எறித்தும், ஒருவரையொருவர் சீறிப் பார்த்து, நீ யெவ்வளவு? உன்சாமர்த்தியமெவ்வளவு? உன்னைநொடிப் போதில் வாட்டி நிலத்திற்றள்ளுகின்றே னென்றும் கொடிய சபதங்களைப்பாடியும், தங்கள் விற்சாதுரியங்களையும் கரவேக சரவேகங்களையும் நிதானித்துப் புகழ்ந்து விடநாகங்களைப்போலச் சீறியும், அண்டங்களதிர நகைத்தும், பாதலவாசிகள் நடுங்கக் கர்ச்சித்தும், சிங்கநாதங்களைச் செய்தும், பர்வதாகிருதியாகப் பருத்திருக்கும் புயங்களைத் தட்டியும், மீசைகளை முறுக்கியும், இந்தயுத்தம் வெகு நேர்த்தியாக விருக்கின்றதென்று களித்தும், அடிக்கடி சயத்தைக் குறித்து வெற்றிச்சங்கங்களைப் பொம்பொம்மென் றூதியும், இப்படிக்கு வீராதி வீரராகிய அவ்விருவருங் கொடிய சித்திரப்போரைச் செய்துவரும்போது, பூமண்டல வெல்லையில் வாசஞ்செய்பவரும் விண்ணகத்திற் சஞ்சரிப்பவரும் அவர்கள் செய்கைகளைப் பார்த்து அற்புதங் கொண்டவர்களாய் இந்தச்சூரரைப்போலச் சண்டை தொடுத்தவரை இதற்குமுன்னம் யாவரையுங்கண்டிலம். கேட்டதுமில்லை. இக்காலத்தினுந் தெரிந்ததுமில்லை. பிற்காலத்தினுங் கிடைக்க

மாட்டாது. புசபலபராக்கிரமசாலிகளாகிய இவர்கள் சவுரியத்திற் கிணையெடுத்துக் காட்ட யாவருமில்லையெனக் கொண்டாடினர். அப்போது குரூரனனவன் மேலிட்டுத் தேவாந்தகனுடைய தேரிற் பாய்ந்து வச்சிராயுதத்தினைக் கிறுகிறெனச் சுழற்றி விசாலமாய் வயிரத்தினைப்போல உறுதி பெற்றிருக்கின்ற மார்பு நெக்குவிட்டு உதிரம் பெருகும்படிக்குக் கோடையிடியைப்போலத் தாக்கி மீண்டனன். அத்தாக்கலினல் தேவாந்தகன் சோர்ந்து மூர்ச்சித்து மீட்டுந்தெளிந் தெழுந்து,ஓர்தண்டாயுதத்தை எடுத்துக்கொண்டுவந்து வயிரக்குன்றினைப்போலப்பாரித்திராநின்ற குரூரனுடைய தோளின்மீது எமனுங் கண்டு அஞ்சும்படிக்கு மோதினன். அம்மோதலைக் குரூரன் சகிக்க மாட்டாது பெருமூச்செறிந்து மூர்ச்சித்துத் தேரிற் பாய்ந்தனன்.

பின்னர் தேவாந்தகன், அவன் தெளிந்து எழுந்திருப்பதற்கு முன் மற்றத் தேவசேனைகள் பூதவெள்ளங்கள் மத்தியிற் றனது தேரை முடுக்கிவந்து தனது வில்லில் கணக்கிறந்த திவ்வியாஸ்திரங் களைப் பிரயோகித்துச் சிங்கநாதஞ் செய்தனன். அவ்வஸ்திரங்கள் ஒன்றனந்தமாகப் பெருகிச் சிலது அனற்படிவமாய்த் தீயையிறைத் தோடியும், சிலது ஆலகாலவிடத்தையொப்ப மண்டி எரிந்து தகித்தும், சிலது காலாந்தகாரமாக மூடி பூதர்களைத் திசை தெரியாமல் அலைத்தும், சிலது காலாந்தகரை நிகர்த்துச் சீறிப்பாய்ந்தும், சிலது அனலைக்கக்கிக் கொடிய சர்ப்பத்தைப்போல வீறிக்கொண்டுதாவியும், சிலது சூரியகிரணங்களுக்குச்சமதையாகச் சொலித்து மேலிட்டும், சிலது மின்னலைப் பரப்பிக்கொண்டோடியும்,சிலதுகோடையிடிகளைப் பெருக்கி யுலாவியும், சிலது சக்கரத்துக்குச் சமதையாகச் சுழன்றும், சிலது வச்சிராயுதங்களைப்போலத் தாக்கியும், சிலது இந்திரதனுசுக் கொப்பாகப் பற்பல வான மேகங்களைப் பெருக்கி அதாகதஞ்செய்தும், சிலது சூலங்களுக்கொப்பாகப் பாய்ந்தும், சிலது பிரசண்ட வாயுவைப்போல வேகங்கொண்டுலாவியும், சிலது சூறுவளிக்காற் றினுக்கொப்பாக எதிர்த்தவர்களைப் புட்டியும், சிலது வாளாயுதங் களைப்போலச் சங்கரித்துத் திரிந்தும், சிலது பாரித்த தண்டாயுங்க ளாய் வாட்டியும், சிலது வேலை நிகர்த்த தும்சஞ்செய்தும், சிலது சிங்கம் புலியாதிய.கொடிய மிருகங்களுக் கொப்பாகக் கர்ச்சித்துக் கொன்றும், இவ்வாறு அவுணபாதகன்விட்ட பாணங்களெல்லாம் மகோற்கட மூர்த்தியினுடைய சேனசமுத்திரத்திற் புகுந்து ஒருவரையும் அப்புறமிப்புறம் போகவிடாமல் அல்லோலகல்லோலப் படுத்

தும்போது, அந்தரவாசிகளாய்ச் சமர்க்களத்தில் நடக்கும் விநோதங்களைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த விண்டுவாதி தேவர்கள், திப்பிரமை கொண்டு இன்னு மிப்பாதகன் என்ன செய்ய விருக்கின்றனனோ வென்று வருந்தி காலாதிகளிற் பிராணனைக்கொண்டுபோகுங் கூற்றுவனைக்கண்டமன்னுயிரைப்போல நடுநடுங்கிக்குலைகுலைந்துமதிமயங்கி எங்கணும் நிற்கவும் பயந்து தலைத்தலை சிதறியோடி ஞானநாயகராகிய மகோற்கடமூர்த்தியைக் குறித்துப்புலம்பி முறையிடுவதாயினர்.

தீனராகிய தொண்டர்களுக்குற்ற வினைகளைப் போக்கிப் பாதுகாத்தருளும்பொருட்டு விருதுக்கொடியை நாட்டியிருக்கும் பக்தவச்சலனே! தமது வழியடிமைகளாகவிருக்கின்ற அடியேங்களை வாட்டியலைக்குஞ் சத்துருக்களை இடியேற்றினை யொப்பவலைக்குந் தீனசரண்ணியனே! அடுத்தோர்களுக்கு அஞ்ஞான விருளைப்போக்கிப் பேரானந்தத்தைப்பெறச் செய்யவல்ல பரஞ்சுடரின் மூலமே! வேதாகமங்கள் முதலியவற்றினல் எண்ணியளவிடுதற்கரிய கர்த்தனே! திரிமூர்த்திகளில் முதன்மைபெற்றிருக்கின்ற சிவபிரான்பெற்றருளிய கடவுளே! பாமாலைகளினுற் புகழவல்ல தொண்டருக் கெளிமையான ஞான நாயகனே! என்றிவ்வாறு அனந்தமுறை துதிசெய்து, ஓஓ சகலபுவனதாரக்கர்த்தனே! ஓஓசச்சிதானந்தப்பொருளே! ஓஓ பரப்பிரம சொரூபியே! அடியேங்கள் முறையிடுந் துக்கவருத்தங்களைத் திருச்செவிகளிலேற்றுப்பாதுகாத்துஇரட்சிக்கவேண்டும். சுவாமிகள் காலதாமதஞ் செய்தால் சர்வசங்கார காலத்தைப்போல நாசமடைவோம். ஓ தீன தயாளுவே! கொடியரிற் கொடியனுகிய இத்தேவாந்தகன் செய்யுஞ் செய்கைகள் தேவரீர் திருவிழிகளிற் காணப்படவில்லையோ? இன்னமுஞ் சற்றுநேரந் தேவரீர் பராமுகமாயிருந்தால் அக்கள்வன் பிரபஞ்சங்களனைத்தையும் நிமைப்போதிற் கவளீகரஞ்செய்து போடுவதற் கையமில்லை. மேலும், என்னென்ன அனர்த்தங்களைச் செய்வனே தோற்றவில்லை. ஓ எமது குலதெய்வமே! விரைவில் கிருபையுற்றுத் தேவாந்தகனுகிய இப்பாதகனைக் கொன்று மன்னுயிர்கள் படும் வருத்தங்களை நீக்கியாளவேண்டுமென்று பலவாகத் துதித்து வேண்டினர்.

அவ்வேண்டுகோளை எமது கர்த்தன் திருச்செவிகளிலேற்றுத் தேவாந்தகனுலாகிய உலக உபத்திரவங்களைத் தவிர்த்து நிலைபெறச் செய்யத் திருவுளங் கொண்டவராய்ச் சாரதியாகிய வாயுதேவனைப் பார்த்து, நமது தேரை விரைவில் தேவாந்தகனெதிரிற் கொண்டு

போகக் கடவை யென்று திருவாய் மலர்ந்தனர். அவ்வாக்கியம் இந்திரன் முதலாகிய தேவர்களுடைய செவிகளில் அமுதத்தினைப் போல நுழைந்த மாத்திரத்தில் சந்தோஷ சாகரத்தில் மூழ்கித் தேக பரவசத்தராய் ஆனந்தக் கூத்தாடி செயமுண்டாகக் கடவ தென்று வாழ்த்தினர்கள். அப்போது வாயுதேவன் புரவிகளையதட்டி நவரத்தினமயமாகிய தேரை மணிகள் சத்திக்க வாயுவேகத்தினுங் கடுகித் தூரத்திக்கொண்டுபோய் இரணக் களத்திற் சயசாலியா யுலாவிக்கொண்டிருக்கின்ற தேவாந்தகனுடைய தேருக்கு நேராக நிறுத்தினன். அப்போது அண்டராண்ட புவனங்களையெல்லாம் வென்று சகல லோகங்களிலுங் தனது அரசாக்ஷியினைச் செலுத்தி நீடித்திருக்கும் ஆயுளையும் வயிரத் தேகத்தினையும் பெற்றிருக்கின்ற அமரர்கட்கெல்லாம் எமனென்று சொல்லும்படியான இராசாதி ராசனாகிய தேவாந்தகனானவன் தனக்கெதிரில் வந்த நவரத்தினமய மாகிய தேரினிடத்தில் பரிசுத்த மனத்தினையுடைய ஞானவான்கள் கருத்தினுக்குமெட்டாத நின்மலக் கடவுளாகிய மகோற்கட மூர்த்தி யினது சூரியனொளியினுமேலிட்டுக் காட்டுஞ் சுயஞ்சோதி வடிவத் தினை நேரிற்கண்டு, அதுபரியந்தஞ் செய்திருந்த கொடிய வினைக ளனைத்தினையும் போக்கப்பெற்றவனாய்ச் சிறிது நிதானித்துச் சர்வ சங்கார மூர்த்தியாகிய சிவபிரானளித்த குமாரன் இவனேயாகு மென்று நிச்சயித்து, சுத்தவீரனாதலாற் கோபாக்கினி மனதை வாட்ட எமது கர்த்தனைப் பார்த்து, ஓ பாலனே! மேலான தவங் களைப் பெற்றிருந்த எனது தம்பியைக் கொன்றனை! அதனால் யாவ ராலும் வெல்லுதற்கரிய வெனக்கு நீ மாறுபட்டனை! பிரமன், விண்டு, உருத்திரன் முதலிய தேவர்களெல்லாம் ஒன்றாகக் கூடி என்னுடன் அளவற்ற நாள் யுத்தஞ் செய்தாலும் அதிவீரனாகிய என்னை ஒருக்காலத்தினும் வெல்லமாட்டார்கள். உனக்குதவியாகக் கூட்டிக்கொண்டுவந்த வீரர்களெல்லாம் அக்கினிமுன்பட்ட பஞ்சு மலையைப்போலச் சமர்க்களத்துக் கிரையாகப் போனதைக் கண் டனை! அந்த வீணரைப்போல நீயுமுடிந்துபோவையேயன்றி வெற்றி பெறப் போகின்றதில்லை. இனியேனுஞ் சாகாமற் பிழைத்திருக்க மனமுண்டாயின் நான் சொல்லுவதைக் கேள். உன்னை இப்போதே உயிருடன் விடுகின்றேன். நீ வீணே ஆயுதங்களை எடுத்தெனக்குத் தொந்தரை கொடுக்காமல் என்னையடுத்து வாழ்ந்துக்கொண்டிரு வென்று தனது பிரதாபங்களையும், வீரத் தன்மையையும் செயப்

பெருக்குகளேயும், அவுண பாதகன் விரித்து விரித்துச் சொல்ல, அவையனைத்தையும் அருவுருவாக விளங்கும் மகோற்கடப் பெருமான் கேட்டுப் புன்னகை செய்து, ஓ அவுண ராசனே! விண்ணுலக முழுதும் துன்பத்தை விளைத்துக்கொண்டிருந்த அற்ப புத்தியினையுடைய நீயும், மண்ணுலகம் முழுவதும் கொடுங்கோலைச் செலுத்தி ஆண்டுவந்த உனது தம்பியும் தாய் வயிற்றிற் கருப்பமான நாள் முதற்கொண்டு நேற்றையவரையில் சகோதரரென்று சொல்லும்படியாக வாழ்ந்தீர்கள். அத்தன்மைத்தான உங்களிருவரில் ஒருவனைச் சொர்க்க லோகத்தில் தேவனாகயிருக்க வைத்தோம்; அவனுக்குச் சகோதரனைப் பிரிந்தோமென்னும் வருத்தமிருக்குமல்லவா? ஆதலால் அவனுக்கு அவ்விடத்திலும் நீயே சகோதரனாயிருக்கும்படியாகவும், யுத்த களத்தில் மாண்டு அங்கு சென்றிருக்கின்ற உனது சேனைகளும் உன்னையே அரசாக்கிக்கொள்ளும்படியாகவும், இப்போதே தேவனாக்கி அங்ஙனமனுப்புகிறோம் அஞ்சவேண்டாமென்று திருவாய்மலர்ந்தனர்.

அவையனைத்தையும் தேவாந்தகன் கேட்டு, அதிக கோபங்கொண்டு கொவ்வைக்கனியையொப்ப விழிகள் சிவந்து அழற்சுவாலையெழப் பெருமூச்செறிந்து வடவையைப்போலச்சீறி மந்தரகிரிக்குச் சமதையாகப் பாரித்து நீண்டிருக்கும் வில்லைக் கரத்திலேந்தி இரு குதைகளும் ஒன்றுபடவளைத்து நாணேற்றி அதில் விஷங்களைக் கக்க வல்ல தீட்சண்ணியமுள்ள பாணவருஷங்களை அபரிமிதமாகப் பூட்டி மகோற்கடமூர்த்தியின்மீதும் அவர் ஆரோகணித்திருக்கின்ற இரதத்தின்மீதும் உதயகிரியைப் பனிப்படலம் மூடியதைப்போலச் சொரிந்து சிங்கத்தையொப்பக் கர்ச்சித்தனன். அதனை மகோற்கடமூர்த்தி கண்டு, இவன் வில்வித்தை வெகு நேர்த்தி! வெகு நேர்த்தி யென்று நகைத்து மகமேருவென்னும் பினாகமாகிய வில்லைத் தமது கரத்திலெடுத்து வளைத்து, அதிலே கணக்கிறந்த பாணங்களைத் தொடுத்து விடுத்துத் தீயையிறைத்துக் குமுறிக்கொண்டு, மேலிட்டு வருகின்ற அவுணன் படைகளை யெல்லாஞ் சின்னாபின்னப்பட வாட்டிப் பின்னர் இரண்டு கணையினால் அவனுடைய தூணியையும் வில்லையும் பொடிப் படுத்தினர். உடனே தேவாந்தகன் வேறொருவில்லை யேந்திவந்து சுவாமியினுடைய தேரின்மீது மிகவுந்தீட்சண்ணியமுள்ள ஆயிரம்பாணங்களைப் பிரயோகித்தான். அப்போது எமதையனும் அத்தொகைப் பாணங்

களினால் அவையனைத்தையும் துகள்படுத்தி வேறே மூன்றுபாணத்தினால் அப்பாதகனுடைய தேரையும், தேர்ப்பாகனையும், குதிரைகளையுந் துணித்து நாசமாக்கினர். அதற்குச் சற்று மிளையாது உடனே மற்றொருதேரில் வந்து தனது வில்லில் பதினாயிரங்கணைகளை ஒரே தொடையிற் பூட்டிப் பிரயோகித்தனன். அக்கணைகளுக்கு மாறாக மகோற்கடமூர்த்தியானவர் பற்பல வாளிகளைத் தூண்டி அதஞ் செய்து, பின்னுஞ் சிலகணைகளினால் அவனுடைய கிரீடத்தையும், வில்லையுந் தேரையும், சேமத்தேர்களையும் நொறுக்கிப் பொடிபடுத்தினர். பின்னர் தேவாந்தகனானவன் முன்னர் தனது தந்தையுபதேசித்த மந்திரத்தின்படி ஓமகுண்டத்தினின்றும் உதித்த குதிரையின் பேரில் ஏறிக்கொண்டு வந்து, ஓர் வாளாயுதத்தைக் கறகறவென்று சுழற்றி மகோற்கட மூர்த்தியினுடைய மார்பின்மீது வீசினன். உடனே எமதையனானவர் தமது மழுவாயுதத்தினால் அவன் வாளையும் அவனேறியிருந்த குதிரையையுஞ் சின்னாபின்னமாக நிலத்தில் வீழ்த்தினர். இப்பால் தேவாந்தகன் பாதசாரியாய் நின்று, மானமானது மனதை வாதிக்க இரவுத்திராகாரமாகக் கோபித்து இப்பாலன் எந்த பாணங்களினாலும் சளைப்பட்டவனன்று. ஆதலால், தேவாஸ்திரங்களைச் செலுத்தி வாட்டிச் செயப்பிரதாபத்தைப் பெறக்கடவேனெனத் துணிவுகொண்டவனாய், அம்புபெய் தூணியிலிருந்த வருணாஸ்திரம், வாயுவாஸ்திரம், கருடாஸ்திரம், ஏமாஸ்திரம், நாராயணாஸ்திரம் என்னும் ஐவிதப் படைகளையுமொத்துத்தூபதீபநைவேத்தியம் முதலிய உபசாரங்களை மானதபூசையினால் நிறைவேற்றி வில்விற்பூட்டி, நீங்கள் போய்ச் சத்தசாகரங்களைப் போல ஆரவாரித்திருக்கின்ற தேவசேனைகளையும் பூதவெள்ளங்களையும் அதப்படுத்துவதன்றி, அவைகட்குத் தலைவராக விருக்கின்ற வீரர்களையும் சிவகுமாரனையும் நாசப்படுத்திமீளக்கடவீர்களென்று மந்திரபூர்வமாகப் பிரயோகித்தனன். அதை எமதையன்கண்டு, அவைகட்கு மாறாக அக்கினியாஸ்திரம், நாகாஸ்திரம், ரிஷபாஸ்திரம், பிரமாஸ்திரம், சரபாஸ்திரம் என்னும் ஐவகைப்படைகளைப்போக்கினர். பின்னர் அவுணர் பெருமான்விட்ட அத்திரங்களும், தேவர்பெருமான் விட்ட அத்திரங்களும் வெளிப்பட்ட மாத்திரத்தில் ஒவ்வொன்றும், அளவற்றவடிவங்களைக்கொண்டுவருணாஸ்திரம் சர்வசங்காரகாலத்தில் உலகங்களையழிக்கச் சத்தசாகரங்களையுமுடைத்துக் கொண்டெழும் பெரும்புறக்கடலைப்போலச் சலப்பெருக்கையுண்டு

பண்ணி, அலைகளைப்பெருக்கி அதிகவேகமாய்ப்புரண்டுவர, அக்கினி யாஸ்திரமானது ஊழிகாலத்தெழும் வடவாக்கினியைப் போல அனற்சுவாலைகளை வீசி உலகங்களை மூடியிருந்த சலப் பெருக்கை நிமைப்போதில் வரளவுண்டது. வாயுவாஸ்திரம் - யுகாந்தகாலத் தெழும் பிரசண்டமாருதத்தைப் பொருக்கிச் சூறுவளியைப்போல வேகங்கொண்டு வீசியது. நாகாஸ்திரமானது-விசாலமாகிய படங் களை விரித்துக் கொண்டுவந்து சூரியனுந் தியங்கி வாடத்தக்கதாக மேலிட்டு வாயுவின் பெருக்கனைத்துங் கிரகித்தது. கருடாஸ்திரம்- விசாலமாகிய சிவந்த சிறகுகளை விரித்துக்கொண்டு நாகாஸ்திரத்தினு லுண்டான சர்ப்பக் கூட்டங்களை மடக்கிக் கூரிய நகங்களினுல் பிளந்தும், மூக்கினுற் கொத்தியும், சிறகடியினுல் மாய்த்தும் அதப் படுத்தியது. ரிஷபாஸ்திரமானது -அண்டகோளகையு மதிர்ந்து கிடு கிடாய்க்கும்படிக்குக் கொர்ச்சித்து வந்து கருடாஸ்திரத்தினுடைய வலியையும்செய்கைகளையும் நிமைநேரத்திலழுத்தியது. ஏமாஸ்திரம்- அதிக மகிமைகளைக்காட்டி ஆர்ப்பாட்டங்களைச் செய்துகொண்டு நந் திப்படையுடனெதிர்க்க, பிரமாஸ்திரமானது-வடவையைப் போலச் சீறிக் கொக்கரித்துக் கணக்கிறந்த திவ்விய பாணகோடிகளைப் படை த்து நந்திப்படையோடெதிர்த்து நின்ற ஏமாஸ்திரத்தை நாசப்படுத் தியது. நாரசிங்கவடிவைக் கொண்டிருக்கிற நாராயணுஸ்திரமானது- அளவற்ற மாயைகளை விரித்து எங்கும் இருளின்பெருக்கை நிரப்பி அதிக உச்சாகத்துடன் சர்ப்பத்தைப் போலச் சீறிவந்து நந்திப் படையுடனெதிர்த்து யுத்தஞ்செய்ய, வீரபத்திரவடிவங் கொண்டி ருக்கின்ற சரபாஸ்திரமானது வடவைக்கனலும் ஆலகாலமும்நடுங்கி அஞ்சக்கொதித்துஅதிகவேகமாய்வந்து நந்திப்படையுடனே போரா டுகின்ற நாராயணுஸ்திரத்தை மடக்கிக்கொண்டு அதன் வீறுப்பை யெல்லா மடக்கித் தூரத்திவிட்டது. இவ்வாறு தெய்வப் படைகள் பத்தும் ஒன்றை யொன்றெதிர்த்துப் போராடுகின்ற சிங்காரங்களைத் தேவாந்தகன் கண்டு, அப்போரில் தனது படைகள் பின்னிட்டதை யும், மகோற்கட மூர்த்தியினுடைய படைகள் வீறியிருப்பதையும் நினைந்து நினைந்து, மனம் வருந்தி மீட்டுந் தைரியங்கொண்டு எந்தப் படையழியினும் பரமசிவகடாட்சத்தினுற் பெற்றிருக்கின்ற இப் படையு மழியுமோவென்று யோசித்து, நிமைப்போதில் சராசரப் பிரபஞ்சங்களையும் வாட்டிச் சாம்பராக்கவல்ல உருத்திரமூர்த்தி வடி வாகிய பாசுபதாஸ்திரத்தையெடுத்துத் திருமஞ்சனதூபதீபமுதலிய

சோடச உபசாரங்களையும் மானபூசையினல் முடித்து பக்தி பூர்வ மாகத் துதித்து வாழ்த்தி வில்விற்பூட்டி, வட்டகாரமாக வளைய வலித்துப் பிரயோகித்தனன்.

இவ்வாறு தமது பிதாவினல் அநுக்கிரகித்திருந்த படையினைப் பகைவன் செலுத்தக் கண்ட மஹோற்கடமூர்த்தியானவர் உடனே தாமும் தம்மிடத்திருந்த பாசுபதாஸ்திரத்தினை யெடுத்துப் பிரயோகித்தனர். பின்னர் அவ்விரண்டு தெய்வீகப்படைகளும் வீறி, வானத்தெழுந்து, லோகநாயகனுகிய உருத்திர வடிவங்களைக்காட்டி, ஒருபுறத்தில் பிரசண்டமாருதத்தை யெழுப்பியும், ஒருபுறத்தில் வடவாமுகாக்கினியைக் காட்டியும், ஒருபுறத்தில் ஆலகால விடத்தைப் பெருக்கியும், ஒருபுறத்தில் வயிரவர்களைச் சிருட்டித்தும், ஒருபுறத்தில் பத்திரகாளிகளை யுண்டுபண்ணியும், ஒருபுறத்தில் வீரபத்திரர்களை வெளியிட்டும், ஒருபுறத்தில் துர்க்காதேவிகளை வரவழைத்தும், ஒருபுறத்தில் சண்டிகளைத் தோற்றக் காட்டியும், ஒருபுறத்தில் பூத பசாசு டாகினி வருக்கங்களைக் கக்கியும், ஒருபுறத்தில் எமகால கிங்கிலியரைச் சிருட்டித்தும், ஒருபுறத்தில் காடாந்தகாரமாகிய இருளைப் பெருக்கியும், ஒருபுறத்தில் அக்கினி மழையைப் பொழிந்தும், ஒருபுறத்தில் இடி, மின்னல், குமுறல்களையுண்டாக்கியும், ஒருபுறத்தில் அவுணர்களைப் படைத்தும், ஒருபுறத்தில் அதிக வீர பராக்கிரமத்தோடு கூடிய பூதங்களைச் சிருட்டித்தும், ஒருபுறத்தில் சடாமுனிக் கூட்டங்களை யுண்டாக்கியும், ஒருபுறத்தில் சக்கரம், தண்டம், முசுண்டி முதலிய படைகளைப் படைத்தும், ஒருபுறத்தில் அக்கினியாஸ்திரம், நாகாஸ்திரம், பிரம்மாஸ்திரம் முதலிய தெய்வப் படைகளைக் கக்கியும், ஒருபுறத்தில் எமதண்டம், காலபாசம் முதலியவைகளை யுண்டாக்கியும், இவ்வாறு அவ்விரண்டு பாசுபதாஸ்திரங்களும் பற்பல காட்சிகளைக் காட்டி, மண் விண்ணெவ்விடங்களினுமுலவி அல்லோலகல்லோலப்படுத்தும்போது பூதவெள்ளங்களும், தேவசேனைகளும், பஞ்சேந்திரியங்களும் நிலைபிறழ்ந்து கைகால் நடுங்க இளைத்துச் சோர்ந்தனர். அணிமாதி அட்டமாசத்திகள் மதிமருண்டு வாடினர். குரூரனுதிய வீரர்கள் பயப்பிராந்தியினல் திகைத்து மகோற்கடமூர்த்தியருகிற் சென்று சூழ்ந்தனர். அவுண பாதகர்களனைவருங் குலைகுலைந்து நடுநடுங்கிச் சின்னபின்னப்பட்டுச் சோர்ந்தனர். வானத்தையளாவ நின்ற தோரணிகள் பொடிப் பொடியாய்க் குவிந்தன. மதயானைக் கூட்டங்கள் வெறியடங்கி வீறிட்டு

மாண்டன. புரவிப்பந்திகள் வாயுவைப்போலத்திசைகெட்டோடின. பதினுலுலகங்களில் வாசஞ்செய்கின்ற பிராணிகளனைத்தும் பயப் பிராந்திகொண்டு, இதுதானோ பிரளயகாலமெனத் துக்கசாகரத்திற் சேர்ந்தனர். இவ்விதமாய் சராசரப் பிரபஞ்சங்களனைத்துந் திகைத்து வாடும்படிக்குச் சங்காரக் கடவுளானவர் இரண்டுருவைக்கொண்டு விளையாடுவதைப்போல, இரண்டுபாசுபதாஸ்திரங்களுஞ்சீறி ஒன்றுக் கொன்று பின்னிடையாமல் சிலநேரம் விநோதப் போரைக் காட்டித் தங்களிடத்துண்டாகிய பாணகோடிகள் முதலியவற்றைத் திருப்பிக் கொண்டு, தங்கள் கொடுமையில் மாறுபட்ட அண்டங்கள்-புவனங் கள்-விண்-மண்-பாதலம் முதலியவிடங்களை யதாப்பிரகாரம் நிலை பெறச்செய்து தங்களைச் செலுத்திய தலைவர்கள் கரத்தில் வந்து சேர்ந்தன.

அதனைக்கண்ட தேவர்களெல்லாஞ் சந்தோஷப் பெருக்கினுல் கரங்களைக் கொட்டி நகைத்து, பாசுபதாஸ்திரத்தினுல் பாதகன் செயம்பெருத காரணத்தினுல் அவனுக்கு நாசகாலம் வந்துவிட்ட தென்பதற்கையமில்லையெனக் களித்தனர். அப்போது தேவாந்தகன் தனது பாணம் வியர்த்தமாகத் திரும்பியதையும், சமுத்திரம்போலத் தன்னைச் சூழ்ந்திருந்த சதுரங்க சேனைகள் மாய்ந்ததையும் கண்டு, திகைத்துக் கணப்போதில் சராசரப் பிரபஞ்சங்களைத் தகித்துச் சாம்பலாக்கவல்ல பாசுபதாஸ்திரத்தை விடுத்தனம். அஃது பகை வரை வென்று வெற்றிபெருமல் அபலமாகத் திரும்பிவிட்டது. இனி செலுத்துவதற்கு அதனிலுஞ் சிறந்த பாண மென்னவிருக்கின்றது? இனி மாய்கைப் பெருக்கினுலல்லாது இப்பாலனைச் செயிக்கவொண் ணுதென்று நிதானித்து, விரைவில் சுக்கிரன்தனக்குபதேசித்திருந்த மோகன மந்திரத்தைச் செபித்து, அதன் முயற்சியினுல் அளவற்ற மாயப் போர்களை விளைத்து ஆரவாரித்தனன். அம்மாயங்களை யெல் லாம் நிமைப்போதில் எமதாண்டவன் ஞானப்படையினைச் செலுத்தி மாய்த்தனர். இவ்வாறு தேவாந்தகனுடைய பராக்கிரமத்தை விண்டுவாதி சகலருங் கண்டு பிரமிக்கும்படி நொடிப்போதில் சகல லோகங்களையும் நீருக்கவல்ல எமதையன் அவனேடு ஒருநாள் முழு வதும் யுத்தஞ் செய்து, மறுநாள் விடியற்காலையில் அவன் முன்னந் தவமுயற்சியினுற் சிவபிரானிடத்திற் பெற்றிருக்கின்ற வரங்களை யோசித்து, உடனே சகலராலும் போற்றப்படுகின்ற யானைமுகத் தினைக்கொண்டு தமது தந்தங்களிலொன்றை யொடித்தனர். அச்

செயலைத் தேவாந்தகன் கண்டு தனக்குச் சிவபிரான் திருவாய்மலர்ந் திருக்கின்ற முடிவினைக் கருத்திலெண்ணி, கணேசமூர்த்தி யொடித் துக் கையில் வைத்திருக்கின்ற கொம்பினைப் பறித்து முறித்தெறியும் படிக்கு மேலிட்டு ஓடிவந்து தேரின்மீது பாய்ந்தனன். அப்போது சுவாமி அக்கொம்பினுல் அவன் சிரத்திற் குத்தினர். உடனே அவன் சிரமானது ஆயிரம் பத்தலாகப் பிளந்து அவனுயிரானது சோதி ரூபமாக யாவருங் காண வெளிக்கொண்டு வந்து விநாயகப் பெருமா னுடைய திருவடிகளில் ஐக்கியமாயது.

கேட்டீர்களோ சவுனகாதி முனிவர்களே! இவ்விதமாகத் தேவாந்தகன் மாண்டுபோனதைத் தெரிந்த பூதசேனுதிபதியாகிய பானுகம்பன் அதிகமான உற்சாகத்துடனே வானத்தை யளாவப் புயங்கள் பூரித்துக் கர்த்தன் குணதிசயங்களையும் வெற்றிப் பாட் டினையும் ஆனந்த பரவசனுய்க் கொண்டாடிப் போற்றித் தேவர்கள் கரங்களைக் கொட்டி வாழ்த்தெடுப்பத் தனது சுதந்தரமுள்ள ஆயிரம் வாய்கள்தோறுந் தவளநிறம் பெற்றிருக்கின்ற உன்னதமுள்ள சுரி முகச் சங்கங்களைச் சேர்த்து உலகங்களனைத்துஞ் செவிடுபட்டுத் திகைத்து மதிமருண்டு வாடிச் சோரும்படிக்குப் பேரொலி யெழப் பொம்பொம்மென் றூதினன். மகா விஷ்ணுவானவர் மனமகிழ்ந்த வராய்ப் பவழத்தைப் பழித்து விளங்கும் தமது சிவந்த அதரத்தில் பாஞ்சன்னியமென்னுஞ் சக்கினைவைத்து முழக்கினர். இந்திரனுக் குண்டாகிய சந்தோடத்தின் பெருக்கை இப்படிப்பட்டதென்று என்போன்றவர்களாற் சொல்லப்படுவதோ? பிரமன் முதலிய ஏனைய தேவர்கள் நகைமுகராய் ஆனந்தக் கூத்தாடி, எமது ஐயன்பெருமை களைப் பலமுறை கொண்டாடிப்போற்றி, மகரந்தங்களை இறைத்துத் தேனைப் பெருக்கித் திசாதிசைகளிற் பரிமளித்திருக்கும் பஞ்சகற் பக மலர்களை வாரிவாரிச் சோனைப் பெய்யலையொப்பக்கர்த்தனெழுந் தருளி யிருக்கின்ற திருத்தேரின்மீது சொரிந்தனர். கருட காந் தருவர் ஆகாயத்தில் தோற்கருவி-துளைக்கருவி-முதலிய வாத்தியங் களை அளவற்ற களியாடல்களோடு முழக்கி ஆனந்தித்தனர். மூன்று லோகங்களினுமுள்ள பிராணிகள் முன்னரவனுலுண்டான துன்பங் களையெல்லாம் போக்கிச் சந்தோஷ சாகரத்திலாழ்ந்திருந்தனர். சகல லோகங்களிலுங் தரும தேவதையானவள் குதிகொண்டு விளை யாடினள்.

இப்பால் என்னை யடிமையாகவுடைய விநாயகப் பெருமானானவர் அப்போது கொண்டிருக்கின்ற யானை வதனத்தினை மாற்றி முன்போலவே மகோற்கட வடிவங்கொண்டருளினர். உடனே காசி ராசனுந் தேவர்கள் முனிவர்கள் முதலாயினோரும் புத்தமுதத்தைத் தெவிட்ட உண்டவர்களைப்போல மனமகிழ்ச்சி பெற்றவர்களாய்த் தேக பரவசப்பட்டு சத்தசாகரங்களு மொலித்தெழுமாறுபோல ஆனந்தக் கூத்தாடி விழிகளிற் போதநீரைப் பெருக்கி, உடன் முழுவதும் உரோமாஞ்சிதம் பூத்து, வேதவாக்கியங்களினாற் பலமுறை துதித்து, சந்தனம் புட்பந் தூபதீபம் முதலிய உபசாரங்களை ஆகம விதிப்படி நிறைவேற்றித் தமதிடத்திற் கடாக்ஷித்திருக்கின்ற திருவருளின் பெருக்கை நினைந்து நினைந்து களிமிகுதியினாற் செய செய வெனப் போற்றிக் கொண்டாடினர். இப்பால் மகோற்கட மூர்த்தியானவர் செயபேரி வெற்றிச்சங்கம் முதலியவைகள் அண்டங்களதிர முழங்க, பூதவீரர்கள் யாவரும் ஐயன் கிருபைப்பெருக்கின் காரணங்களையும், வீரபராக்கிரமசெயப்பிரதாபத்தையும், மங்களகரமாகிய குண சம்பத்துகளையுங் கொண்டாடிப் புடைசூழ்ந்துவர, சித்தி புத்திகள் சமேதராய்ச் சிங்கவாகன மூர்ந்து எழுந்தருளி, அணிமாதி அட்டமாசத்திகளும், பௌத்தேவி யென்கிற பெண் பூதமும், குரூரன் முதலிய வீரர்களும் அதிக மனவெழுச்சியுடன் ஆரவாரித்து இருமருங்கினும் நெருங்கிக், காசிப் பட்டணத்தில் வந்து அரசனுடைய அரண்மனைக்குள்ளே நுழைந்து கொலுச்சபையில் நவரத்தினகசிதமாய் விளங்காநின்ற சிங்காதனத்தில் வீற்றருளினர்.

கேட்டீர்களோ சவுனகாதி முனிவர்களே! மகோற்கட மூர்த்தியானவர் மகா வரப்பிரசாதியாகிய தேவாந்தகனைச் சங்காரஞ் செய்தருளிய விதம் இது. இனிக் காசிராசனுடைய குமாரனுக்கு விவாகஞ்செய்து முடித்து மீட்டுங் காசிப முனிவரிடத்திற் சென்று, அவ்விடத்தினின்றுந் தமது லோகத்திற் கெழுந்தருளி, காசிராசனுக்கு முத்தியைக் கொடுத்தருளிய விதத்தையுந் தொகுத்துச் சொல்லுகின்றேங் கேட்பீராக. இப்பால் கொலுச் சபையி லெழுந்தருளியிருக்கின்ற மகோற்கட மூர்த்தியைக் காசிராசன் பணிந்தெழுந்து, இரு கரங்களையுஞ் சிரமேற் கூப்பிநின்று, ஓ பக்தவச்சலனே! ஓ பராஞ்சுடரே! ஓ தீனதயாளுவே' தேவரீர் செய்தருளிய யுத்த வலங்காரங்களைத் தரிசிக்க வந்த தேவர்கள் முதலிய யாவரும் இனித்

தேவரீருடைய கிருபையினல் நடத்தப்போகின்ற விவாக மகோற்சவத்திற்கு இங்ஙனே இருந்து போகும்படியாக சுவாமிகள் அனுக்கிரகஞ் செய்யவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனன். சுவாமியுமதற்கிசைந்து யாவரும் விவாகத்திற் கிருந்துபோகும்படி கட்டளையிட்டருளினர். அதற்குமேல் காசிராசன் சுவாமியிடத்தில் விடைபெற்றுச் சென்று சகல தேயங்கட்குங் கலியாணப் பத்திரிகையனுப்பவும், விவாகத்திற்கு வேண்டிய பதார்த்தங்களைச் சேகரிக்கவும் மந்திரிகட்கு உத்தரவுபண்ணி, அங்கிருக்கின்ற தேவர்கள் முதலாயினோர்க்குத் தக்கபடி உபசாரங்களைச் செய்து, அவ்வவர்கட்கு வேண்டுங் காரியங்களில் ஒரு தாழ்வுமில்லாதபடி நடாத்திவந்தனன். விவாகப் பத்திரிகையைப் பார்த்த மறுதேயத் தரசர்களும் பந்துசனங்களும் மற்றுமுள்ள நகரவாசிகளுந் தங்கள் தங்கள் பரிவாரங்களோடுஞ் சுற்றத்தினரோடும் வந்து காசிராசனுடைய அரண்மனையைச் சேர்ந்தனர். விவாகத்திற்கு வேண்டிய காரியங்களையெல்லாம் அமைச்சர்கள் கிரமப்படி செய்து நிறைவேற்றி வைத்தார்கள்.

இப்பால் சகலலோக நாயகராகிய மகோற்கட மூர்த்தியானவர் புரோகிதராகி நல்ல முகூர்த்தங்களைப் பார்த்து, அங்கு தர்ப்பணம் முதலிய கிரியைகளைச் செய்து வைத்து, இராச புத்திரனையும் மகத தேசத்து இராஜன் புத்திரியையும் விவாகமண்டபத்திலிருக்கவைத்து, ஐந்துநாள்வரையில் நவக்கிரகபூஜை முதலியவைகளைவேதாகமமுறைமைப்படி நிறைவேற்றி, அதற்குமேல் அங்கு வந்திருந்த பிரமனாதிய தேவர்கள் முனிவர்கள் முதலாயினோரை அவ்வவர்கள்யதாஸ்தானத்திற்குப் போகும்படிவிடைகொடுத்து, யுத்தக்களத்தில் ஈசத்துவசத்தியாலுண்டான மற்றொரு சத்தியை வரவழைத்து, அவள் முன்னரெடுத்து விழுங்கியிருந்த சுக்கிரனை உமிழச்செய்து, அச்சுக்கிரனைப் பழையபடி ஆகாயத்திற் சஞ்சரிக்கும்படி விடுத்தருளினர். பின்னல் சுவாமியினிடத்தினின்றும் விடைபெற்றுச் செல்லுகின்ற தேவர்கள் முதலாயினோரைக் காசிராசன் பணிந்து நிற்க, அவர்கள் அக்காசிராசனைப் பார்த்து, ஓ தவசீலனாகிய இராசாதி ராசனே! கரைகாணாத துக்க சாகரத்துள் மூழ்கி ஓராதரவுமில்லாமல் மயங்கியிருந்த எங்களுக்குத் தக்கபடி பேரின்பங் கிடைக்கும்படியாக ஞானவான்களாலுங் காண்டற் கரியவொண்ணாத பரப்பிரம வஸ்துவை இங்ஙன மழைத்து வந்து, அவுணர்களை யெல்லாந் தொலைத்து, எங்களுடைய

சத்துருக்களையுந் துன்பங்களையும் போக்கின சற்குண நிதியாகிய உனக்கு யாங்கள் என்ன கைமாறு செய்யப்போகின்றனம். நீ திரிகரணத்தாலும் ஒன்றான கர்த்தாவை வழிபட்ட காரணத்தினால் உன்னைத் தரிசித்தபேர்கள் தர்மார்த்த காமமோட்ச மென்கின்ற நால்வகைப் புருஷார்த்தங்களையு மெளிதிலடைவார்களெனில், நீ இவ்வுலகத்தில் விரும்பத்தக்க காரியம் ஒன்றுமில்லை. ஆயினும் உன் மீது எங்கட் குண்டாயிருக்கின்ற பிரீதியினாலே யாங்கள் கொடுக்கின்ற வரங்களையும், ஒப்புக்கொள்ள வேண்டுமென்று சொல்லி அவ்வவர்கள் தங்களாற்றலுக்கேற்ற வரங்களைத் தனித்தனி கொடுத்துத் தத்தம்பதிகளை நோக்கிச் சென்றார்கள். பின்னர் மகோற்கட மூர்த்தியானவர் காசிராசனை நோக்கி, அரசனே! இன்றையத்தினம் அஸ்தமனத்திற்கு முன்னே நாமும் நமது தாய் தந்தையரிடத்திற் செல்லவேண்டுமாதலால் விரைவில் இரதத்தைத் தருவிக்கக் கடவையென்று சொல்லினர். அச்சொல்லைக் கேட்டமாத்திரத்தில் அரசன் ஆவைப்பிரிந்த கன்றுபோல விம்மி விம்மி யழுது, அறிவழிந்து, மூர்ச்சையாகி வீழ்ந்து மீட்டுந் தெளிந்தெழுந்து, சுவாமியை யழைத்துக்கொண்டு வந்தபோது மீட்டும் விரைவிற் கொண்டுவந்து விடும்படி அதிதியாகிய தாயினால் சொல்லப்பட்டதை நினைந்து சிறிது துயரத்தினின்றும் நீங்கிச் சித்திபுத்திகள் முதலான சத்திகட்குங் குரூரன் முதலிய வீரர்கட்கும் மகோற்கட மூர்த்திக்குந் தக்கபடி வெவ்வேறு இரதங்களைச் சோடித்துக்கொண்டு வரும்படி அமைச்சருக் காக்கியாபித்தனன். அவர்களவ்வாறே இரதங்களை அரண்மனை வாயிலிற் கொண்டுவந்து நிறுத்த மகோற்கட மூர்த்தியானவர் சிரோரத்தினங்களினாற் சோடித்திருக்கின்ற சிங்காதனத்தை விட்டிறங்கி அரசன், அமைச்சர், சேனைத்தலைவர் முதலாயினோர் புடைசூழ்ந்து போற்றிவர, வெண்சாமரைகள்-ஆலவட்டங்கள் குடைகள்-கொடிச் சீலைகள் முதலிய சின்னங்களைப் பலரசைத்துச் செல்ல, திருச்சின்னம் புள்ளாங்குழல் முதலியவைகளைப் பலர் வாசிக்க, அருகில் தீவட்டிகளைப் பலரேந்தி நடக்க, பட்டுவர்புகழ, வித்துவசனங்கள் கொண்டாட, கட்டியக்காரர் எச்சரிக்கை சொல்ல, தேவமங்கையர்கள் நடிக்க சுமங்கலிகள் ஆலங்களைச் சுழற்றிவர, இவ்வித வைபவங்களோடு சித்திதேவி புத்திதேவி முதலாயினோருடன் கொலுச்சபையினின்றும் வெளிக்கொண்டு, அவ்வவர்களை வேறு வேறு இரதங்களிலேறிவரக் கட்டளையிட்டு, நவரத்தினமயமாயிராநின்ற மற்றொரு தேரில்

அரசன் சாரதியாக விருக்கும்படி தாமாரோகணித்து, சயபேரி-வெற்றிச்சங்கங் குடமுழா முதலிய வாத்தியங்கள் அண்டங்களதிர முழங்கும்படிக்கு உட்கோட்டையைக் கடந்து வெளிக் கோட்டையில் வரும்போது, அங்கு வசிக்கின்றவர்களெல்லோரும் மெலிந்த உள்ளத்தோடு மெய்யன்புதள்ள ஓடிவந்து மகோற்கட மூர்த்தியினுடைய தேரைப் புடைசூழ்ந்து, சுவாமியினுடைய பிரிவையாற்ற மாட்டாதவர்களாய் விழிகளில் நீரருவிபாயும்படியாகத் துக்கித்து நின்றார்கள். அவர்களை மகோற்கடமூர்த்தி தேற்றி, ஓ பத்திமையிற் சிறந்தவர்களே! நம்மைக் கணபதி மூர்த்தமாகப் பொன் முதலியவைகளினாலே சமைத்து உங்கள் மனைகடோறும் வைத்து பூசித்து எல்லாக் கிலேசங்களையும் நீக்கிக் கொள்ளக்கடவீர்களென்று அனுக்கிரகஞ் செய்தருளினர். அவ்வனுக்கிரத்தை யாவருஞ் சிரமேற் கொண்டு மீட்டுந் திரும்பிவிட்டார்கள். உடனே முன்னர் சுவாமியோடு பிரதிதினம் விளையாடல் செய்திருந்த சிறுவர்கள் யாவரும் ஓடிவந்து கர்த்தனைப் பணிந்தெழுந்து, நடுநடுங்கிக் கிலேசித்து விழிகளில் நீரருவியைப் பெருக்கி, ஓ கருணைக்கடலே! ஓ எங்கள் கண் மணியே! ஓ பெருஞ்செல்வமே! ஆன்மகோடிகட்கு மலவிருளை நீக்கி முத்தியைத் தரவல்ல பராபரமாயிருக்கின்ற தேவரீர் அப் பெருமைக் கேற்றபடியிராமல் அடியேங்கள் சிறுமைக் கேற்றபடி இப்பூவுலகத்தில் ஓர் பாலனாக அவதரித்து விளையாடுகின்றவனைப் போன்றும், விளையாடல் காட்டுகின்றவனைப்போன்றும், தோழனைப் போன்றும், தோழனல்லாதவனைப் போன்றும், கொடுப்பவன் போன்றும், கொடுப்பதை யேற்பவன்போன்றும், அடிப்பவன்போன்றும், அடிப்படுகின்றவன்போன்று மிருக்கின்ற அடியேங்களிலொருவராகிப் போசனாதிகளை யுண்டும், ஆடையாதிகளை யுடுத்தும், ஆபரணாதிகளை யணிந்தும், எல்லா விளையாடல்களையும் இதுகாறு மெங்களோடுங் கூடவிருந்து விளையாடிக்கொண்டிருந்த தேவரீர் இத்தினம் அடியேங்களைவிட்டுப் பிரிந்து போகும்படி நினைத்தபடியால், நீர்வற்றியகுளத்தில் மீன்குட்டிகள் பதைத்து இறக்குமாறுபோல இனியடியேங்களிறந்துபோவது சித்தம். அல்லாவிடில் தேவரீரோடு கூட வந்து விடுகின்றோம். சுவாமிகளைப்பிரிந்து ஓர் தினைப்போதும் உயிர் வைத்திரோம் என்று இவ்வாறு பலமுறை விம்மி விம்மி அழுது குறைபுற்றார்கள். அவர்களை மகோற்கடமூர்த்தி கிருபையோடும் பார்த்தருளி, ஓ அன்பிற் சிறந்தவர்களே! யாம் உங்களைவிட்டுப்

பிரியோம். எக்காலத்தும் உங்களுடைய சூட்சுமபுத்தியில் வசிப் போம். உங்கட்கு யாதேனுந் துன்பம் நேருமாயின் அப்போதே நம்மை நினைமின்கள். அத்துன்பங்களையாமே நிவர்த்திசெய்தருளு வோம் என்றிவ்வாறு பலதேறுதல் சொல்லி அவர்களை யனுப்பி விட்டனர்.

இப்பால் காசிராசன் தேரை விரைவிற் றூண்டி அங்நகர முழு வதுந் தாண்டி அளவற்ற நாடுகளையுங் காடுகளையுங் கடந்து காசிப முனிவருடைய ஆச்சிரமத்திற்குச் சமீபமாகச் செலுத்திக்கொண்டு வந்தனன். அவ்வரவை காசிப முனிவரும் அவர்பத்தினியாகிய அதி தியுமறிந்து எதிர்கொண்டனர். உடனே மகோற்கடமூர்த்தியானவர் நமது தாய்தந்தையர் வந்தார்களென்று ஆனந்தமுற்று ஞெரே லென்று தேரைவிட்டிறங்கி அவர்கள் எதிரிற் சென்றனர். அப் போது தந்தையாகிய காசிபமுனிவர் அத்தியந்த சந்தோஷத்தோடு சுவாமியை அணைத்துக்கொண்டனர். அதிதியாகியதாயும் சுவாமி யைத்தழுவி ஆனந்தமுற்றனள். அருகிலிருந்த மற்றமுனிவர்கள் முதலாயினோர் சுவாமியைப் பலமுறைவந்தித்து உபசரித்தார்கள். அவ்வவர்கட்குத்தக்கபடி சுவாமியும்பற்பல உபசாரங்களைச்சொல்லி யருளினர். பின்னர் காசிராசனானவன் காசிபமுனிவரையும் அவர் பத்தினியையும் பணிந்தெழுந்து கைகூப்பிநின்று, என்னையாளுடைய வர்களே! உங்களுடைய கிருபாகடாட்சத்தினால் பூமிபாரம் நீங்கி விவாகமும் நிறைவேறியது. முன்னர் நீங்கள் உத்தரவு செய்தபடி சுவாமியை விரைவில் அழைத்து வராமலிருந்ததற்குக் காரணம் யாதெனில், இவ்விடத்தினின்று வெளிக்கொண்ட அத்தினமே தமக் கெதிரில் ஆயுதபாணியராய்வந்த அளவற்ற அவுணர்களைக் கொன்ற னர். அதற்கடுத்த மூன்றுநாள் யாவரும் ஆனந்தமெய்தும்படி சித்தி புத்திகளை விவாகஞ்செய்தருளினர். ஐந்தாநாள் மூன்றுஅவுணர்களைச் சங்கரித்தனர். ஆறுநாள் சோதிடனாக வந்தஓரவுணனை மாய்த்தனர். ஏழாநாள் கிளியாகவுந் தவளையாகவும் வந்த இரண்டவுணரை நாசஞ் செய்தனர். எட்டாநாள் அம்பாசுரன் முதலாயினோரை அதஞ்செய் தனர். ஒன்பதாநாள் அம்பாசுரனுடைய தாயைக் கொன்றனர். பத்தாநாள் நமது பட்டணத்திலுள்ளோராற் செய்யப்பட்ட விருந்தை நுகர்ந்தருளினர். பதினோராநாள் நராந்தகனைச் சொர்க்க லோகத்திற் கனுப்பினர். அப்பால் இரண்டு நாள் தமையனாகிய

தேவாந்தகனுடனே அளவற்ற யுத்தங்களைச் செய்து பதினலாம்நாள் உதயத்தில் அவனையுஞ் சொர்க்கலோகத்திற்கனுப்பினர். அதற்கு மேல் ஐந்துநாள் வரையில் எனது குமாரனுக்கு விவாகஞ்செய்வித் தருளினர். இருபதாம்நாளாகிய இத்தினம் உங்களிடத்தில் யதாப் பிரகாரம் வந்து சேர்ந்தனர் என்று அவ்விடத்தினின்று புறப்பட்ட நாள் முதல் பிரதிதினம் மகோற்கடசுவாமிகள் நடாத்திய திருவிளை யாடல்களை யெல்லாம் பாங்தமாகச் சொல்லினன். அவ்வற்புதத் திரு விளையாடல்களை யெல்லாம் காசிப முனிவரும் அதிதியும் செவிக் கமுதாகக் கேட்டுச் சந்தோஷித்து காசிராசனையும், மகோற்கட மூர்த்தி முதலானோரையும் ஆச்சிரமத்திற் கழைத்துக்கொண்டு சென்று விருந்திட்டனர். அத்தினமெல்லாம் யாவரும் ஒருவரோ டொருவர் அளவளாவியிருந்து மறுதினங் காலையில் காசிராசனானவன் மகோற்கடப்பெருமான் முதலாயினோரை அணைகடந்த பத்தி யோடும் பணிந்து துதிசெய்து அளவற்றவரங்களைப்பெற்று சுவாமியி னுடைய திருவடிகளில் மனதைநிறுத்தி அரிதில்இவ்விடத்தினின்று நீங்கிக் காசிநகரை வந்து சேர்ந்தனன். அப்பால் சிலநாள்களுக்குப் பின் மகோற்கடமூர்த்தியானவர் காசிபமுனிவரையும் அதிதியையும் கிருபையோடு பார்த்து, குரவர்களே! நீங்கள் அளவற்றநாள் அரிய தவங்களைச் செய்து நம்மைத் தரிசித்துப்பிரார்த்தித்தபடி யாம் உங் களிடத்தில் புத்திரனாக அவதரித்துத் துட்டர்களையெல்லாஞ் சங் கரித்துச் சிட்டர்களையெல்லாம் பாதுகாத்துத்தேவர்கட்குச்சொர்க்க லோக முதலானவைகளைக் கொடுத்து எங்கும் வேதாகம நெறிகளைப் பரவச்செய்தோம். இனி நமதுலகத்திற்குச் செல்லவேண்டுமென்று திருவாய்மலர்ந்தனர். அதைக் கேட்டவுடன் முனிவரும் அதிதியும் ஓர் முகூர்த்தகாலம்வரையில் பொறிகலங்கிநின்று விழிகளில் அருவி பாய எமது கர்த்தனைப் பார்த்து, ஓ எங்கள் குலதெய்வமே! எக் காலத்தில் தேவரீருடைய திருவுருவைக்கண்டு தரிசிக்கப்போகின்றோ மென்று புலம்பினார்கள். அவர்களை மகோற்கடமூர்த்திபார்த்து, அன் பர்களே! நாம் உமாதேவியிடத்தில் குழந்தையாக அவதரிக்கப் போகின்றனம். அப்போது நீங்கள் நம்மைக்காணலாம். கிலேசப்பட வேண்டாமென்று தேற்றி, சித்திபுத்தி முதலான நமது பரிசனங்க ளோடும் மறைந்து ஆனந்த புவனமென்கின்ற தமது லோகத்தை யடைந்தருளினர். அதற்குமேல் காசிபமுனிவரும் அவர்பத்தினியும் ஓர் ஆலயஞ் சமைத்து மகோற்கடமூர்த்தியைப்போல சொர்னத்தி

ணூலே ஒருருவஞ் செய்து வைத்துப் பிரதிதினம் வேதாகம முறைமைப்படிப் பூசைசெய்து வந்தார்கள். அவ்வாறே உலகின்கணுள்ள மற்றையருந் தங்கள் தங்கள் வீடுகள்தோறும் விநாயகமூர்த்தியைப் போல ஒருருவஞ் சமைத்துவைத்து நாளதுவரையில் சகலபாக்கியங்களையு மனுபவித்து வருகின்றார்கள்.

காசிராசன் தனது நகரஞ் சேர்ந்த பின்னர், சகலலோக நாயகராகிய கர்த்தாவே தனது ஆசிரியருடைய புத்திரராகித் தனது புத்திரனுடைய விவாகத்தினிமித்தம் அரண்மனையில் வந்திருந்து உண்ணல் உடுத்தல் முதலானவைகளைச் செய்து, அளவற்ற அற்புதத் திருவிளையாடல்களை நடாத்தியிருந்த செயல்களையெல்லாம் நினைந்து நினைந்து மற்றெருகாரியத்திலும் மனதைச் செலுத்தாமல், தவத்திற் சிறந்த அரியபெரியோர்களுடைய சொப்பனத்துங் காண்டற் கருமையா யிருக்கின்ற வஸ்துவை நனவில் நேராகக்கண்டு தரிசிக்கும்படி எளிதிற்கிடைத்திருந்தும் பாவியேன் கை நழுகவிட்டேனே! சூரியனாகிய விண்மணியை யிழந்த வுலகமும், கண்மணியை யிழந்த விழிகளும், கண்மணியை யிழந்த நாகமும், உண்மணியையிழந்து வாடுகின்ற என்னோடுமொப்பாகா. என்றிவ்வாறு பலமுறை தனக்குத்தானே நொந்துகொண்டு கற்போன்ற நெஞ்சையுடைவர்களும் கண்டவுடன் கரையும்படியாக உள்ளுக்குள்ளே அனலிற்பட்ட மெழுகுபோல உருகி விழிகளில் நீர்ப் பசுமையற்று நெடுகவேங்கி, மகோற்கடமூர்த்தியினுடைய ஆலயத்தில் அடிக்கடி அன்பாய்ச் செல்லுவதும், அங்கு செய்யத்தக்க கருமங்களின்னவையெனத் தெரியாமல் மதிமயங்கி வாடுவதுமாகயிருந்தனன். அவ்வாறிருக்கும் நாளையில், ஒரு நாள் முற்கலமுனிவர் தற்செயலா யங்கெழுந்தருளினர். அப்போதுஎல்லாவடிவங்களையும் மகோற்கடமூர்த்தியினுடைய வடிவமாக நினைந்து நினைந்து தாபரித்திருக்கின்ற காசிராசன் அம்முனிவரையும் மகோற்கட மூர்த்தியாகவே நினைத்து மிக்க பத்தியோடு மெதிர்கொண்டு பணிந்து பலமுறை துதிசெய்து, சுவாமி! அடியேனுடைய நாதராகிய மகோற்கடமூர்த்தியினுடைய திருவடிகளை எக்காலத்திற் காணபெறுவேனென்று கேட்டனன். அதற்கம் முனிவர் சந்தோஷங்கொண்டு, அரசனே! ஐயாயிர வருடஞ்சென்றபின் அக்கருத்தாவினுடைய திருவடிகளைக் காணப் பெறுவை. அது பரியந்தம் இங்கே உனதரசாட்சியினைச்செலுத்திக்கொண்டிரு. முடிவிலவ் விநாயகக்கடவு ளுன்னிடத்திற்கு ஓர் விமானமனுப்புவர்.

இஃதுண்மையென்று சொல்லிப் போயினர். பின்னர் ராசனுனவன் மனந்தேறி மழைத்துளிக் கெதிர்பார்த்திருக்கின்ற சாதகப் பட்சியைப்போல விநாயகமூர்த்தியினுடைய திருவடிகளைத் தியானஞ் செய்து சுவாமியினுடைய திருவுருவத்தைப் பூசித்துக்கொண்டு வந்தனன். இவ்வாறு ஐயாயிரவருடஞ்சென்ற பின்னர் சிறையினின்று வெளிப்பட்டவர்போல அரசன் மேலான மகிழ்ச்சிகொண்டு தனது அரசுரிமையைப் புத்திரனிடத்தி லொப்புவித்து விநாயகமூர்த்தியினுடைய திருவருளுக் கெதிர்ப்பார்த்திருந்தனன். அப்போது தம்மை விழைந்தோர்கள் ஆண்பாலராயினும் பெண்பாலராயினும் அவர்கள் இதயகமலத்தில் சதாகாலமும் வாசஞ் செய்தருளுகின்ற விநாயகக் கடவுள் ஓர்தெய்வவிமானமனுப்பினர். அவ்வற்புதத்தைக் காசிராசன் கண்டு ஆனந்தபரவசனுகி, ஆடிப்பாடிக் கரையற்ற களிப்பினுல் கரங்களைக் கொட்டி, அனந்தமுறை வலம்வந்து பூமியில் அடியற்ற மரம் போல வீழ்ந்து பணிந்தெழுந்து சுவாமியினுடைய பேருளை வியந்து வியந்து துதிசெய்து அளவற்ற மேலான சந்தோஷகரத்தோடும்அவ் விமானத்தின்மீதாரோகணித்தனன். அம்மாத்திரத்தில் அவ்விமானமானது மேலெழுந்து குய்யகர் உலகம் முதலிய சகலஉலகங்களையுந் தாண்டி, அண்டப் பித்தியிலே பிரகாசித்திருக்கின்ற கந்தருவ லோகங் கவுரிலோகம் முதலியவைகளைக் கடந்து சிவலோகம்போய்ச் சேர்ந்தது. உடனே அரசனுனவன் விமானத்தினின்று மிறங்கி அங்கே நவரத்தினமயமா யிராநின்ற ஆலயத்தில் அளவற்ற சிவகணங்கள் புடைசூழும்படியாகச் சிம்மாதனத்திலெழுந்தருளியிருக்கின்ற விநாயகமூர்த்தியினுடைய திருமுன்னர் சென்று, அனந்தமுறை பணிந்தெழுந்து, நாத்தழும்பேறும்படிவாழ்த்தி, அடியேனைப்புன்மையினின்று நீக்கிப்புரந்தருளவேண்டும் இறைவனே என்று பிரார்த்தித்தனன். அப்போது அணுவை மேருவாக்குவதுபோல அடுத்தவர்களுடைய மலபாசங்களை நீக்கித் தன்மயமாக்கவல்ல விநாயகக் கடவுளானவர் உடனே அவ்வரசனுக்கு மேலான அறிவைக் கொடுத்துத் தமது சமீபத்திலிருக்கும்படியான காட்சியையு மளித்தனர்.

கேட்டீர்களோ சவுனகாதி முனிவர்களே! இவ்வாறு காசிராசனுனவன் விநாயக மூர்த்தியினுடைய பெருங்கருணையினுல் அகண்டாகார பரிபூரணசோதிமயமாகிய பேரின்பமுத்தியை யடைந்து பிரமானந்த சாகரத்தின் மூழ்கியிருந்தனனென்ருல், அவன்செய்திருக்கின்ற தவத்தின்பெருமையை யாவர் உரைசெய்யவல்லவர்கள் என்று சூதபுராணிகர்கூற,சவுனகாதிமுனிவர்கள் அவரைப் பணிந்தெழுந்து,

சுவாமீ! முன்னர் விநாயகக்கடவுள் தமது ஆனந்தபுவனமென்கின்ற லோகத்திற் கெழுந்தருளினரென்று திருவாய்மலர்ந்த தேவரீர் மீட்டும் அக்கடவுளுடைய வனுக்கிரகத்தினுல் காசிராசன் சிவலோக மடைந்து விநாயக மூர்த்தியினுடைய சாமீப முத்தியை யடைந்தா னென்றது அடியேங்களுடைய மனத்திற் சந்தேகத்தினை யுண்டாக்கி யது. ஆதலால் சுவாமிகள் அச்சந்தேகத்தை நிவர்த்தி செய்தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார்கள். அதற்குச்சூதபுராணிகர் நல்ல கேள்வியையே வினவினீர்களென்று சந்தோஷித்து, ஓ அருந்தவர் களே! சிவலோகத்தி லெழுந்தருளியிருக்கின்ற சிவபிரானெரு வரே சிருட்டியாதி முத்தொழில்கட்கும் பிரமன் முதலிய மூன்று மூர்த்திகளானதுபோலத் தம்மை விழைந்தோர்க்குச் சகலவிக்கினங் களையுநீக்கி வேண்டிய வரங்களை யளித்துத் தேவர் மக்கள் முதலிய யாவரும் வழிபடத்தக்க தெய்வமாகி, எல்லாக் கடவுளர்க்கு முன்ன தாகப் பூசைகொண்டு, தம்மோடொப்பாரு மிக்காருமில்லாத பெரு மைதோன்றும்படியாக விநாயக மூர்த்தியென்னுந் திருநாமத்தினைத் தரித்தருளி சகலவான்மகோடிகட்கும் இம்மையிலே போகபாக்கியங் களையும், மறுமையில் மோட்ச சாம்பிராச்சியத்தினையும் எளிதில் அருள் செய்யும்படி வேறே ஒரு திருவுருவங் கொண்டருளினர். ஆதலால் சிவபிரானென்னுந் திருமேனிக்கும் விநாயகமூர்த்தி யென் னுந் திருமேனிக்குஞ் சிறிதே பேதமாகும். ஆயினும் அவ்விரண்டு திருவுருவங்களினு முள்ளவஸ்து ஒன்றாகவேயிருக்கும். அவ்வுருவங் களினும் ஐந்துமுகங்களும், பத்துக்கரங்களும், பதினைந்துவிழிகளும், சந்திரனைத்தரித்த சடைமுடியும், சர்ப்பாபரணமும், ஆக்கல்முதலிய முத்தொழில்களும், பூதகணங்களும், கொன்றை, வன்னி, அறுகு முத லியவைகளை யணிந்திருக்கின்ற சிறப்பும், பேதமில்லாமல் ஒத்திருக் கின்றதைக் கண்டிருக்கின்றீர்கள். அத்திருவுருவங்களிலுள்ள வஸ்து வும் ஒன்றாதலாலே அம்மூர்த்திகள் வசிக்கின்ற உலகமும் ஒன்றாகவே யிருக்கின்றது. அவ்வுலகமே ஆனந்தபுவன மென்றும், நிஜாலோக மென்றும், சிவலோகமென்றும் வழங்கப்பட்டிருக்கின்றது. அதனுல் முத்தி வளத்தை யளிக்கத்தக்க கணேசமூர்த்திவாழ்கின்ற உலகமும் அதுவேயாகும். அக்கணேசமூர்த்தியினுடைய திருவடிகளில் அன்பு வைத்த மெய்யடியார்கள் மிக்கமகிழ்வோடு வாசஞ்செய்கின்ற உலக மும் அதுவேயாகும். ஆதலால், சிவபிரான் விநாயகக்கடவுளென்னு மிரண்டு திருமேனிகட்கும், அத்திருமேனியி லிருக்கின்ற இரண்டு வஸ்துக்களுக்கும், அவர்கள் வசிக்கின்ற உலகங்கட்குஞ் சற்றும் பேதமில்லை யென்றறியக் கடவீர்கள்.

மகோற்கட விநாயகர் திருவவதாரப் படலம் முற்றிற்று.

பதினோராவது

உடுண்டி விநாயகர்

திருவவதாரப் படலம்

ஆதலான் மலேவே யில்லே யறமகோற் கடர்தஞ் செய்கை
யோதின மவரே மீள வுமையிடங் தோற்றி நம்மை
மேதக வருளு டுண்டி விநாயக ஞன வாறுங்
காதலி னறைவா மின்பக் கடவுளீ ரினிது கேண்மின்.

ஓ சவுனகாதி முனிவர்களே! விநாயகமூர்த்தி மகோற்கட திருவவதாரங்கொண்டு நராந்தகனையுந் தேவாந்தகனையும் நாசஞ்செய்து காசிராசனுக்கு முத்தியளித்த திருவிளையாடலைச் சொன்னோம். இப்பால் உடுண்டி விநாயகர் திருவவதாரங்கொண்டு செய்தருளிய திருவிளையாடலைச் சொல்லுவோங் கேட்பீர்களாக.

இப்பூவுலகத்திற் சகலராலும் புகழத்தக்க கைவர்த்த மென்னுந் தேயத்திலே துசபடங்கள் முதலிய சிறப்புகளை வாய்ந்த பன்மகமென்னுமோர் பட்டணமுண்டு. அப்பட்டணத்தில் பிரமசுரனென்னுமோர் அசுரன் சிவபெருமானுடைய திருவடித் தாமரைகளைக் கருதி அளவற்றநாள் தவஞ்செய்தனன். அத்தவத்திற்குச் சிவபெருமான் கிருபைசுரந்து பிரத்தியட்சமாக, உடனே அவ்வசுரன் கொம்மென்றெழுந்திருந்து வேதாகமங்களினல் பலமுறை துதிசெய்து நின்றனன். அப்போது சிவபிரான் நீ கருதியவரம் யாதென்று கேட்டருள, அதற்கவ்வசுரன் மீட்டுந் தொழுதெழுந்து, ஓ தீனதயாளுவே! எனது கையை யாவர் முடியில் வைத்தாலும் அவர்கள் உடனே வெந்து சாம்பலாகும்படியான வரத்தினைக் கொடுத்தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தான். அதற்குக் கர்த்தன் புன்னகைசெய்து அவனிச்சையின்படி கொடுத்தருளினர். அப்பொழுதே அப்பாதகன் அவ்வரத்தைச் சோதிப்பவனுகித் தனது கையை சுவாமியினுடைய திருமுடியின்மீது வைக்க யத்தனித்தான். அதை சுவாமியறிந்து தாம் கொடுத்தருளிய வரத்தைத் தாமே யழிப்பது தகுதியல்லவென்று கருதி, அப்பாதகன் கண்ணுக்குத் தோற்றுதபடி வியாபகராயினர். அப்போதவ் வசுரன் எதிர்நின்ற திருவுருவைக் காணதவனுகி சொர்க்காதி புவனங்களினுந் திசைகள்-தீபங்கள்-வரைகள்-வனந்தரங்கள் முதலிய இடங்களிலுந் தேடித்திரிந்தனன். அச்செய்தியை விண்டுவறிந்து விஸ்வரூபியாயிருக்கின்ற சிவபிரானை

இக்கொடியவன் காணவல்லனோ? இவன் பெற்றிருக்கின்ற வரத்தினால் இனித் திரிலோகங்களையும் நீறுக்கத் துணிகுவன். இவனை நாம் ஒருபாயத்தினு லழித்துவிடவேண்டுமென்று தீர்மானித்து, கோடிசூரியப் பிரகாசமாய் இலக்கணத்திற்கு மேற்பட்ட வடிவுடன், மோகினி ரூபமெடுத்து மாய்கைக் கரசியான பார்வதி கண்டாலும் மயங்கத்தக்க நடைநொடி பாவனைகளைப் பெற்று, எண்ணிறந்தமனிதர்கள் ஏககாலத்தில் பஞ்சபுட்ப பாணங்களைக் கரவேகமாகப் பிரயோகிப்பதுபோலத் தெளிந்த நீலமணிபோலக் கறுத்து, வெண்மை யொளிகொண்டு, கடையிற் செவ்வரி பரந்து, நெருங்கிய கருமைவாய்ந்த மெல்லிய உரோமங்களைப் பொருந்தி, நீண்டு விளங்குகின்ற விழிமலர்களை நாற்றிசைகளினுஞ் சுழற்றிப் பார்த்து, மேகசாலங்களைப்போன்று கண்டவர் வியப்பெய்த நீண்டு பரிமளித்து, நெய்த்து இருண்டு தாழ்ந்து பூங்கொத்துகளைப் பொருந்தி விளங்குகின்ற கூந்தலை இருமருங்கினுந் துவளும்படியாக அலைத்து, புடைபரந்து மேலெழுந்து, நீலமணிகோர்த்ததற்கொப்பான சிவீமுகம் வாய்ந்து, இடை தோன்றுமல்நெருங்கி, மார்பினிடமுழுவதும் நிறைந்து தடையின்றிப் பருத்துப்பூரித்துத் தம்மு ளிரண்டுமொத்து, இடையினை வருத்தி நிமிர்ந்திருக்கின்ற தனங்களில் ஒன்றை வெளிப்படுத்தி, செப்பஞ்சூட்டிய பாதங்களிலணிந்த சிலம்புகளுங் கரங்களி லமைந்த வளையல்களுங் கலிக்க, அன்னத்தைப்போல மெல்லென நடந்து, அரும்புகின்ற புன்முறுவலை விளைத்துக் கிளியை நிகர்த்துக் கொஞ்சி வசனித்துப் பிரமசுரனெதிரிற் சென்றனர்.

அம்மாத்திரத்தில் அவ்வசுரன் அனலிற்பட்ட மெழுகைப்போல மனங்கரைந்துவிரகாக்கினிமேலிட்டு, உள்ளத்தையும்உடலையும்வாட்டச்சோர்ந்து, வெம்பி காமவெள்ளம் பெருக வருந்தி யானையுண்ட விளாங்கனியைப்போல வுள்ளுடைந்து, சிவகடாட்சத்தினால் வந்த மோகினியின் இலக்கண வடிவைப் பாதாதிகேச பரியந்தம் நோக்கி நோக்கித் தாபரித்திருக்கப்படாமல் மெல்ல மெல்லநெருங்கிக் கூரிய வேலைப்போல விளங்கிக் காதளவுமோடிச் செவ்வரி பரந்து மை திமிர்ந்து பாலையொப்ப வெளுத்து, விடத்தினுங் கறுத்து, மான் பார்வையினைப் பழித்த நேத்திரங்களைப் படைத்திருக்கும் பெண்கள் சிகாமணியே! உமது திருநாமம் யாது? நீர் இருக்குமிடம் பூவுலகமோ? பொன்னகரோ? பிரமனுலகோ? மன்மதன்பதியோ? வைகுந்த நாடோ? சற்றே திருவாய்மலர்ந்தோதும் பெண்ணே! கண்ணே!

எனது தவப்பேற்றினல் இங்ஙனமெழுந்தருளினீர்! உமது சுந்தர வடிவையும் நிலையையுங் கண்டமாத்திரத்தில் மனந்தாளவில்லை. செல்வப் பெருக்கினையுடைய பொன்னகரத்தினும், சமுத்திரஞ் சூழ்ந்த பூமண்டலப் பரப்பிலும், ஆதிசேடனையொத்தவன் வாழும் பாதலத்தினும், அதிக சுந்தரவதிகளாகிய பெண்களனைவருக்கும் நாயகமாகப் புகலவல்ல சர்வ மங்கள ரூபலாவண்ணியமுள்ள உமது பெருமைகளை யாவராற் புகழப்படும்? கறுத்து நீண்டிருக்குங் கூந்தலை வாய்ந்த பாவாய்! உமது மங்களகரமாகிய தோற்றம் எதிர்ப்பட்ட மாத்திரத்தில் இத்தலத்தைக்கடந்தப்புறம்போகச்சம்மதப்படாமல் மதிமயங்கி வருந்துகின்ற எனது மனங்களிக்கத் தக்கதாகப் பவழத்தையொத்துக் கேயத்தைப் பழித்து விளங்குந் திருவாயை விண்டு ஓர் வார்த்தையாடீரோ? அல்லது தமது அருள் நோக்கத்தைச் செலுத்தி எனது விண்ணப்பத்தினைச் செவிகொடுத்து வினவி மறுமொழியாட மனமிரங்கீராயின் யானென்ன செய்வேன்? எனது மனமுந் தேகமும் பூரித்துக் களிக்கும்படி நகை முகத்தையாயினுங் காட்ட வொண்ணுதோ? அஃதில்லாமற் போயினும் சேற் கெண்டையைப்போலப் பிறழுந் திருநோக்கத்தினைக் குளிர்ச்சியாகச் செலுத்த நினையீரோ? உமது தரிசனை கிடைத்த மாத்திரத்தில் மனநிலை கலங்கிப்பொறிகள் மயங்கிக் காமக்கவலையிற் பட்டுழலுந் தமியேன் இனி களித்துப் பிழைக்கும் மார்க்கம் மொன்றைக்காட்டாமலுஞ், சற்று மென்னிடத் தன்பைச் செலுத்தாமலும், இரக்கமற்று இவ்வாறே இருப்பீராயின் சத்தியமாகச் சொல்லுவேன், எக்காலத்திலுந் தீராத பழி பாதகம் உம்மைச்சேருவதற் கையமில்லை. பராமுகமாயிராமற் றுரிதமாயடியேன்பேரிற் கிருபை செய்து உமதிணக்கத்தைக் கடாட்சிக்கவேண்டும்; நீரிட்ட பணிகளைச்செய்யக் காத்திருக்கின்றேன். நீர் விரும்பியவனைத்தையும் இன்னிமிடத்திற்றரவல்லேன். காமனேவியினுற் பிராணனை யிழப்பதற்கு முன்னங் தயைசெய்து அதற்குரிய வின்பரசத்தைக் கடாக்ஷித்துப் பாதுகாப்பதன்றி, இனியான் மன்மதசரங்கட்கிரையாகாமல் உமது கடகங்களணிந்த திருக்கரத்தினுற் பிடித்தணைத்து ஆதரிக்கவேண்டுமென்று வெளுத்த பற்களைத்திறந்து கரங்களை நீட்டிப் பற்பல விதங்களாகக் கெஞ்சிக் கெஞ்சி இரந்து அக்கினியிற்பட்ட காந்தண்மலரையொத்து மெய்கருகி விரகாக்கினியினுல் இறந்தவனைப்போல அறிவழிந்து பின்பற்றித் தொடர்ந்தும் நின்றும் விழுந்தும் இவ்விதங்களாக அலைந்தழன்றனன்.

இவையனைத்தையும் விண்டுவாகிய மோகினி கேட்டுப் புன்னகையோடு சிலதூரம் வீணைவாசித்தும், சிலதூரம் சங்கீதங்களைப்பாராட்டியும், சிலதூரம் சாஹித்தியங்களை விரித்தும், சிலதூரம் பரதவிதிப்படி நடித்தும், அன்னத்தைப்போல மெல்லமெல்ல நடந்தனள். இவ்வாறு புன்னகைமாத்திர மரும்பி மறுமொழியாடாமற் செல்லுகின்ற மோகினியினுடைய குறிப்பைப் பிரமாசுரன் கண்டு, கோங்கரும்பை யொப்பக் குறுத்துப், பொற்குடத்தைப் பழித்து, விம்மித் ததும்பித் தேமல் பரந்திருக்குந் தனபாரங்களைப்படைத்த பெண்ணமுதே! உமது மங்களகரமாகிய வடிவின் பொலிவையுங் குணாதிசயங்களையுங் கண்டபோதே மன்மதசரங்கட் கிரையாகி விரகாக்கினியைத் தாபரிக்கமாட்டாமல் மிகவும் வருந்தி துலைதூரத்திலிருந்து உம்மையேநாடிவருகின்றேன். இனித் தேவரீர் செந்தாமரை மலரையொத்த திருவடிகளல்லது வேறுகதியில்லை. எக்காலத்தினும் உம்மைப் பிரியவறியேன். சற்றும் இடைவிடாமற் கலந்து குலவியிருக்கவிரும்பினேன். மாவடுவைப்போலப் பரந்தோடியிருக்கும் விழிகளையுடைய வனிதாரத்தினமே! தீனனாகிய யான் தம்மைவிட்டுப் போகவுந் துணிவனோ? அப்படிக்குச் செய்யவெத்தனப்படினும் மனமொருமித்து நிற்குமோ? உடலைப் பிரிந்து உயிர் தாபரித்திருக்க வல்லதோ? இக்காரணங்களை விரித்து விரித்துப் பேசவும் வேண்டுமோ? மின்னலையொப்பக் காட்டி மறையும் மெல்லிய இடையையுடைய பேதாய்! மைதிமிர்ந்து வேலைப்போலக் காட்டுந் தேவரீர் கூரிய கண்களின் சுழல்வலையிற் பட்டு வாடி வருந்தித் திகைத்தவதிபடுகின்ற அடியேனுக்குத் தமது பூர்ணகிருபா நோக்கக் கடையையாவது காட்டலாகுமோ? இதையன்றி இனியான் பிழைக்கும் மார்க்கம் வேறுண்டோ? இவ்வபாயகாலத்திற் சிறிது தயைசெய்து தேவரீருடைய திருக்கரத்தினால் அடியேனை யணைத்து ஊசலாடி இவ்வுயிரைக் காக்கக் கடவீர். கண்ணாடியொன்றேயன்றி மற்றவை கட்கொப்பாகாத வட்டமாய் விளங்கும் அழகிய கபோலங்களையுடைய நங்காய்! அடியேன் பிறந்தபோதே தேவரீர் களித்து நீராடுவதற்கு யோக்கியமான சுனையாகவாவது, கொங்கைகளினிடத்திற் பூசும் பரிமளமிகுந்த சாந்தமாகவாவது கறுத்து நீண்டிருக்குங் கூந்தலிற் சொருகவல்ல சுகந்தங்களைவீசும் புதியமலராகவாவது, உருப்பெற்றுத் தம்மைச் சேர்ந்து மகிழ்ச்சி பெற்றிருக்கும்பாக்கியத்தைப் பெறாமற் போயினேன், இப்போது விரகாக்கினி மேலிட்டுத் தேகத்

தையும் மனத்தையுஞ் சுட்டுக் கொளுத்துவதினால் மிகவும் வாடுகின்றனன் தமது கிருபைக்குப் பாத்திரனாதற் பொருட்டு இனியான் செய்துகொள்ளவேண்டுங் கடமை யாதோ ஒன்றுந் தோற்றவில்லை. அதைத்தயைசெய்துகாட்டுவீராயின் தேவரீருடைய மனோபீஷ்டப் படிக்குக் காத்திருக்கின்றனன். ஓ என்னுசைக் கண்மணியே! எனது மனங்களிப்பெய்த விளங்கி அடியேன் பின்பற்றி வருவீராயின் அந் நிமிடத்தில் பொன்னுலக வாழ்வைப்பெற்றிருக்கும் அரம்பாஸ்திரீகளனைவரும் வணங்கி வேண்டிய தொண்டுகளைச் செய்து போற்றி வரும்படியாக வைப்பதன்றித் தெய்வலோக முற்றினும் நீரே யனுபவித்துக் களித்திருக்கவைப்பேன். தேவரீர் மனதில் விருப்புற்றவைகளைத் திருவாய் விண்டு சொல்லுவீராயின் அவைகள் எத்தகையவாயினும் ஓர் நொடிப்போதிற் றேடித்தரவல்லேன் என்று இவ்விதங்களில் பற்பல இன்சொற்களைப் பேசிக் காமலாகிரியினா லுண்டாகும் வருத்தங்களைக் காட்டிக்கெஞ்சித்தொடர்கின்றபோது, மோகினியானவள் சிறிது மனமிரங்கினவள்போல நின்று, ஓ அரசனே! யான் நாட்டியஞ் செய்கின்ற பெண். நீரோ தீரத்தோடு சகலரையுஞ்சயிக்க வல்ல வீரர். யான் ஒன்றினும் நாட்டமில்லாமல் என்னிச்சையாற் செல்கின்றபோது என்னிடத்தில் நீர் காமலாகிரியினால் உளம் மயங்கிக் கருத்தழிந்து பித்தனையொப்பப்பேசிக் கலவியையிச்சித்து வழக்காடுவது ஞாயமோ? ஆயினும் பரதசாத்திரத்திற் கூறிய முறைமைப்படி எனக்கெதிர்நின்று யான் செய்யும் அவிநயத்தைப் போல நாட்டியஞ் செய்ய வல்லவர்யாரோ அவர்களையான் சேர்வதல்லது எனதுமனம் வாடியகாலத்தும் மற்றொருவரையான்சேரேன். இதுவே எனது பிரதிக்கினையென்று சொல்லினள். இவ்வாறு விண்டு வாகிய மோகினிசொன்ன வஞ்சகத்தைப் பிரமாசுரன் கேட்டுச் சிறிதும் அதனை அறிந்து கொள்ளாதவனாகி மேகத்தை நிகர்த்த கரிய கூந்தலையுடைய மின்னே! என்னுவியே! நீர் எவ்வண்ணம் அவிநயம் பிடிக்கின்றீரோ அவ்வண்ணமே யானும் உமக்கெதிர் நின்று பிடிக்கின்றேன். அதன்பின்னேனுஞ் சிறந்த பவளத்துண்டுபோற் றிரண்டு விளங்குகின்ற தமதுசெவ்விதழூறலைக்கிருபைசெய்யவெண்ணுவீரோ வென்றுகேட்டனன். அதற்கு மோகினியானவள் அவ்வாறே ஆகுக வென்று சொல்லித்தனது கரங்களைக் கூப்பிக்கொண்டு, அவ்வசுரனுக் கெதிரில் நின்றனள். அவனுந் தனதுகரங்களைக் கூப்பிகொண்டு அம் மோகினிக்கெதிரில் நின்றனன். பின்னர் மோகினியானவள் தனது

கரங்களிலொன்றைப் பிடித்துத் தன்தலைமீதுவைத்தனள். அப்போது அவ்வசுரன் தான்பெற்றிருக்கின்ற வரத்தினை மறந்தவனாகித்தானும் அவ்வாறேதனது கையைப்பிடித்துத் தன்தலைமீது வைத்துக்கொண்டனன். அந்நிமிடத்தில் முன்னர் சிவபெருமானுடைய நகையால் திரிபுரத்தார் எவ்வாறழிந்தார்களோ அவ்வாறு பிரமாசுரன் வெந்து சாம்பராயினன். மோகினி வடிவங் கொண்டுவந்த விண்டுவானவர் சந்தோஷ சாகரத்தில் மூழ்கினர்.

கேட்டீர்களோ சவுனகாதி முனிவர்களே! கிடைத்தற்கரிய மேலான வரத்தை துட்டர்களாயினோர் தேவர்களிடத்திற் பெற்றவர்களாயினும், அவ்வரத்தினாற் றமேயழிவரென்று மேலோர் சொல்லுவார்கள். அதுபோலவே உலகத்தை யெல்லாம் நீறாக்கவல்ல வரத்தினைப்பெற்ற இவ்வசுரபாதகன்தானே அவ்வரத்தின்பயனை யடைந்தவனாயினான். பின்னர் விண்டுவானவர் அம்மோகினி வடிவோடு பான்மக மென்கின்ற அவ்விடத்திற்றானே வந்திருந்தனர். அதுமுதல் அத்தலத்தை யாவரும் முகுந்தையென்று வழங்குவார்கள். இவ்வாறு பிரமாசுரனுக்கு நேர்ந்த சம்பவத்தினை அவன் குமாரனான துராசதனென்பவனறிந்து தங்கள்குலக்குருவாகிய சுக்கிரனிடத்திற்சென்று, பணிந்தெழுந்து கண்களில் நீரைச்சொரிந்து தனது தந்தைக்கு நேர்ந்த கொடுமைகளைச்சொல்லித் துக்கித்து, சுவாமீ! எனது தந்தையாரை நீறாக்கிய விஷ்ணுமுதலிய எல்லாத்தேவர்களையும் அடக்கி அவர்கட்கெல்லாம் யானே தலைவனாகி திரிலோகங்களையுஞ் சயப்பிரதாபத்துடனாளும்படியாகத் தேவரீர் கிருபைசெய்ய வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தான். அதற்குச் சுக்கிரன் மனதிரங்கி நீ பயப்படவேண்டாமென்று பலதேறுதல்களைச் சொல்லித் தீக்ஷைசெய்து, சிவபெருமானுடைய பஞ்சாக்கரத்தை யுபதேசித்து, நீ இம்மந்திரத்தினாற்பெரிய தவங்களைச் செய்து அரிய வரங்களைப்பெறுதியென்று விடைகொடுத்தனன். அம்மாத்திரத்தில் துராசதன் அமுதுண்டவனை யொப்பக் களிப்பெய்தி மிக்க இறுமாப்புடனே வனஞ்சென்றுதனதுஒற்றைக்காலங்குட்ட விரலை நிலத்திலூன்றி வெய்யல் - பனி - மழை - குளிர்களினின்று செடிகள் முளைக்கவுமாக மெய்மறந்து, இடைவிடாமல் பஞ்சாக்கரத்தைச் செபஞ்செய்துகொண்டு ஆயிரம்வருடம்வரையில் நிராகாரமாயிருந்து அரியதவத்தினைச் செய்தனன். அத்தவத்திற்குச் சிவபெருமான் மனதிரங்கி உமாதேவியாரோடு இடபவாகனத்தின்

மீதெழுந்தருளி அவனெதிரில்வந்து, அத்துராசதன்மீது மூடிக்கொண்டிருக்கின்ற புற்றுக்களையுஞ் செடிகளையுஞ்சீய்க்கும்படி தமது பூதகணங்கட்காக்கியாபிக்க, அவ்வாறே அவர்கள் சீய்ந்துச் சுருதிகளாலுமறிதற்கரிய சுவாமி வந்தாரென்று தெரிவிக்க, உடனே துராசதன் பதறியெழுந்து பலமுறை சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்தெழுந்து, இரு கரங்களையுஞ் சிரமேற்கூப்பி, விழிகளில் ஆனந்த பாஷ்பஞ் சொரிந்து, உடன்முழுவதும்உரோமாஞ்சிதம்பூத்து, மொழிதடுமாறிமனமுருகி, வேதாகமங்களினுல் அளவற்ற துதிகளைச் செய்து நின்றனன். அத்துதியனைத்தையுஞ்சிவபிரான் கேட்டுச் சந்தோஷித்து உனக்குவேண்டிய வரங்களைக் கேளென்று திருவாய் மலர்ந்தனர். அப்போது துராசதன் மீட்டும் பணிந்தெழுந்து, ஓ நித்தியப் பொருளா யிருக்கின்ற கர்த்தனே! தேவரீராக தேவரீரது சத்தியாக, நும்மிருவராற் றரப்பட்ட தனையராக, அரவணையிற்றுயில்கின்ற விண்டுவாக, பதுமபீடத்தனுகிய பிரமனுக, பின்னும் வெவ்வேருயிருக்கின்றபலவகைப்பட்ட தேவர்களாக, உரகர்களாக, தானவர்களாக, நரர்களாக, மனிதர்களாக, நாற்கான் மிருகம் முதலிய பல உயிர்களாக, இந்த எண்பத்து நான்கு நூருயிரமென்னும் தோற்றங்களல்லாமல் இனி வேறே தோற்றம் யாதேனுமுண்டாகுமெனில் அதனுலாக, இவ்வகைப்பட்ட நீங்கள் யாவரும் பலமுறை என்னைக் கொல்லும்படி முயன்றீர்களாயினும், யான் இறக்காமலிருக்கவுந் தேவர்கள் முதலிய சகலரும், எனதேவலுக் கிசையும்படி திரிலோகங்களையும் யானரசாண்டிருக்கவும், அவ்வாறு அரசாளுங்காலத்திலும், செல்வச் செருக்கி லழுந்தாமல் தேவரீருடைய திருவடிகளில் குறையாத பக்திவைத்திருக்கவும் கிருபைசெய்யவேண்டு மென்று பிரார்த்தித்தான். அவையனைத்தையுஞ் சிவபிரான் கேட்டருளி தேஜோன்மயமாய் எங்கும்போக்குவரத்தில்லாமல் நிறைந்திருக்கின்ற நமதுசத்தியே உமையினிடத்தில் விநாயகராக வந்து உனது சிரத்திற்றுளைவைத்து அடக்குவது தவிர ஏனையவரங்க ளனைத்தையுந் தந்தோமென்று திருவாய்மலர்ந்து அந்தர்த்தானமாயினர்.

இப்பால் துராசதனுனவன் விண்டுவாதிய தேவர்கள் கவலை கொள்ளும்படியாக சிவபெருமானிடத்தில் சகல வரங்களையும் பெற்றுக் கர்த்தனெழுந்தருளிய திசையைநோக்கிப் பலமுறை பணிந்தெழுந்து மிகுந்த இறுமாப்புடன் முகுந்தையென்னும் பட்டணத்திற்போய்ச் சேர்ந்தனன். இவனிவ்வாறு பல வரங்கள் பெற்றுவந்தமையை இராக்கதர்களறிந்து, உடனே அவனை யாவரும் பணிந்து,

கூடினார்கள். பின்னர் துராசதனனவன், அவ்விராக்கதர்களும் நால் வகைச்சேனைகளும் புடைசூழும்படி யுத்தசன்னத்தனாய் சகல ஆயு தங்களையும் தரித்துக்கொண்டு பூவுலகத்தைநோக்கிச் சென்றனன். அதுகண்ட அரசர்கள் யாவரும் உடனே வெளிக்கொண்டுவந்து சிலர் பலபோர்களைப் புரிந்து மானத்தினாலிறந்தார்கள். சிலர் அப்போரிற் றோற்றுத் திசாதிசைகளில் மறைந்தார்கள். சிலர் அவனைப் பணிந்து பகுதி செலுத்துவதானார்கள். சிலர் அவனுக்கு ஏவல் களைச் செய்யவல்ல சேவர்களானார்கள். இவ்வாறு இத்துராசதன் பூவுலகத் தரசர்களையெல்லாம்வென்றபின்பு பொன்னுலகைநோக்கிச் சென்றனன். அச்சம்பவத்தைத் தேவேந்திரனறிந்து உடனே தனது சுற்றத்தினரோடு வெளிப்பட்டுக் காசிநகரைச் சேர்ந்தனன். அதை யறிந்த துராசதன் அவ்வுலகத்தை ஓரரக்கனால் ஆளும்படிசெய்து சத்தியலோகத்திற்குட் போயினன். அங்கரசாள்கின்ற பிரமனானவன் பயந்து தானும் அவ்வாறே காசிநகரைச் சேர்ந்தனன். அது கண்ட துராசதன் அவ்விடத்திலும் ஓரரக்கனை அரசாளவைத்து வைகுந்தலோகத்தை யடைந்தனன். அவ்வைகுந்தவாசியாகிய விண்டுவும் அவ்வாறே காசிக்ஷேத்திரத்தைச் சேர்ந்தனர். பின்னர் துராசதன் அவ்விடத்தினும் ஓரரக்கனை யாளவைத்து இவ்வாறே மற்ற லோகங் களையுங் கைக்கொண்டு ஆங்காங்கு ஒவ்வோரரக்கனை அரசாள வைத்துத் தான் பூவுலகத்திலுள்ள முகுந்தையென்னும் பட்டணத் தில்வந்து திரிலோகங்களுந் தனது ஆக்கினையின்படி நடந்துகொள்ளக் கொடுங்கோலைச் செலுத்தித் தன்னின்மிக்கார் எவ்வுலகங்களினு மில்லையென்னு மிறுமாப்புடனே அரசாட்சிசெய்து வந்தனன். இவ் வாறிருக்கும் நாளையில் ஒருநாள் அத்துராசதனனவன் சகல பரி சனங்களுந் தன்னைப் புடைசூழும்படியாகக் கொலு விருக்கின்ற போது, மூவுலகங்களும் நமது ஆக்கினைக்குள்ளாயின. ஆகவே இனி நமக்கடங்காத தொன்றுமில்லையென்று சொல்லினன். அதை அருகி ருந்த அமைச்சர்கள்கேட்டு, ஆண்டவனே! பிரமன் விண்டு உருத்தி ரன் முதலாயுள்ள தேவர்களும், முனிவர்களும், சித்தர்களுந் தத்த மிருக்கையைக்கடந்து இப்போது காசிநகரை யடைந்திருக்கின்றார் கள். அக்காசியை வென்றாலன்றோ திரிலோகங்களுந் தேவரீருடைய குடைக்குளடங்குமென்றனர். அதைத் துராசதன் கேட்டமாத்திரத் தில் இதுவே நமக்கரிதென்று புன்னகைசெய்து, அந்நிமிடத்தில் சகல சேனைகளோடும் வெளிப்படக்கடவீர்களென்று ஆக்கியாபித்

தனன். அவ்வாக்கினைக் கேட்டயாவரும் ஏரேலென்று யுத்தசன்னத்தராய் சமுத்திரம்போல வந்து நெருங்கினார்கள். உடனே துராசதனனவன் அச்சேனைகளனைத்தையும் நடத்திக்கொண்டு சென்று காசிநகரைச் சேர்ந்தனன். அக்கொடியவன் வரவைத் தேவர்முதலாயினோர்களறிந்து காசிநகரை யாள்கின்ற விசுவநாதமூர்த்தியை யடைந்து சரண்புகுந்தார்கள். அப்போது விசுவநாதர் அவனுக்குத் தாங்கொடுத்தருளிய வரங்களை நினைத்து அவனை யடக்கத்தக்கநாள் இன்னும் வரவில்லையென்று நிதானித்து மிக்க சோர்வோடுஞ் சரண் புகுந்திருக்கின்ற தேவர்கள் முதலாயினோர்க்குத் தக்கபடி தயை வார்த்தைகளைக்கூறி அவர்களோடு தாமும் அக்காசிநகரத்தினின்றும் வெளிக்கொண்டு கேதாரமென்னுந் தலத்தை யடைந்தனர்.

பின்னர் துராசதனனவன், காசிநகரத்துள் நுழைந்து தேவர்கள் முதலாயினோரும் மாயமாய் மறைந்துபோன செய்தியை யறிந்து நகைத்து, மிகுந்தசந்தோஷத்துடன், அளவற்ற நாள் அக்காசிநகரிற்றானே இருந்து திரிலோகங்களினுந் தனது ஆக்ஞாசக்கரத்தைச் செலுத்திவந்தனன். இவ்வாறெண்ணிறந்த நாள் அத்துராசதன் சகல லோகங்களினுங் கொடுங்கோலைச்செலுத்திவருவதனால் தேவர்கட்கு அவிற்பாகமும், ஸ்திரீபோகமுங் கிடையாமல் மனம்நொந்து யாவரும் பிரமனிடத்திற்சென்று பணிந்து அதனைச் சொல்லுவதானார்கள். ஓ வாணிகேள்வரே! நம்மையெல்லாம் எங்கும் நிலைபெறவொட்டாமல் துர்க்கிருத்தியஞ் செய்துவருகின்ற துராசதன் எப்போது நாசமடைவன்? இவனையடக்கி நாசஞ் செய்ய வல்லவர் யாவர்? இவனுக்கு இத்தன்மைத்தான சிறந்த வரங்கள் கிடைத்தது யாவரால்? இவையனைத்தையு மடியேங்கட்குத் தேவரீர் திருவாய் மலர்ந்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார்கள். அதற்குப் பிரமன் சொல்லுவான். ஓ மித்திரரே! இராசதம், தாமசம், சாத்மீகமென்னும் முக்குணங்கட்கும் பிரமன் விண்டு உருத்திரன் என்னும் மூன்று மூர்த்திகளாக விருப்பதன்றி, அம்முக்குணங்களைத் தாந் தாமேஆண்டருளுவதால் குணேசரென்றும், அக்குண விகாரங்களிற் பொருத்தமில்லாதிருப்பதினாற் குணரகிதரென்றும், அக்குணங்களைக் கடந்திருப்பதினாற் குணாதீதரென்றும், சகலலோகங்களினும் பரிபூரணமாயிருத்தலால் விசுவவியாபியென்றும், அவ்விசுவத்தையாண்டு அழியானலந்தோன்றலால் விசுவகர்த்தரென்றும், அவ்விசுவத்தைப் பிரளயகாலத்தில் சங்கரிப்பதால் விசுவசங்காரியென்றும், மேலானதென்று

சொல்லத்தக்க யாவற்றுள்ளும் மேலாகியிருத்தலினால் பராபரனென்றுஞ் சொல்லுகின்ற சிவபிரான் ஒருவருண்டு. அச்சிவபிரானுடைய தேசோன்மயமாகிய ஓர் சத்தியே உமாதேவியாருடைய திருமுக மண்டலத்தில் விநாயகமூர்த்தியென்னுந் திருநாமத்துடனே அவதரிக்கும். அக்காலமே அத்துராசதன் நாசமாகுங் காலம். அவனுக்கு மேலான வரங்களைக் கொடுத்தவர் இவ்விசுவநாதரேயாம். இனி அப்பாதகனுடைய நிலைகளனைத்தையுங் கலக்கி இறுதி செய்யவல்லவர் முன்சொன்ன விநாயகமூர்த்தியே யாதலால், அம்மூர்த்தி திருவவதாரஞ் செய்தருளும்படி விரைவில் உமாதேவியாரை மிக்க மனவுறுதியோடு துதிசெய்வீர்களாக வென்றனன். அவையனைத்தையுந் தேவர்கள் செவிகுளிரக் கேட்டு கவலைக் கடலினின்றுங் கரையேறினவர்களாய் யாவரும் உமாதேவியாருடைய சந்நிதானத்திற்சென்று துதி செய்வதானார்கள்.

ஒருத்தி யாகி யுலகனைத்து மோம்பு மருளே யுலகத்தில்
வருத்த மகற்றப் பலவுருவாய் வயங்கா நின்ற சத்தியே
கருத்தை யகன்ற வுருவாளே கடவுண் முனிவர் முதலோர்சேய்
பெருத்த வழிபாட் டினுக்கிரங்கும் பேரா னந்தப் பெண்ணமுதே.

குணமே சொரூப மானவளே குணத்தை யாளுங் கோமளமே
குணகா ரணமே குணாதீதக் கொம்பே வேதந் துதிப்பவளே
தணவா தவனி தரிப்பவளே தருதா பரசங் கமந்தனக்கு
நிணரா தார மானவளே நீடுங் தேவ சொரூபியே.

அடியார் பீழை யறுத்தவர்கட் கடக்கில் பொருளுங் கொடுப்பவளே
கொடியார் சுகத்தைக் குமைத்தவர்க்குங் கோதில்கருணைசுரப்பவளே
மிடியால் வருந்து மேமைப்புரப்ப வேண்டும் வேண்டு மேக்காலு
முடியா முதல்வீ அடியேமை முழுத்தவருள்செய் தளித்தருளே.

இவ்வாறு துதிசெய்து நிற்கின்ற தேவர்களெதிரில் உமாதேவியார் தமது சோடசகலைகளால் நிறைந்த நிஷ்களங்க பூர்ணசந்திர பிம்பம்போன்ற முகாரவிந்தமும், நீலரத்தினம்போலும் வண்டுகளுக்கு நிகராகிய அழகிய அஞ்சனங்களால் நிறைந்த திருவிழிகளும், பிரவாள ரத்தினங்களுக்கு நிகர்த்த அதரோஷ்டங்களும், கஜராச துதிக்கையைப் போன்ற நீண்டபாகுக்களும், செங்காந்தள்களுக் கொப்பாகிய அஸ்தங்களும், நூதனமாகத் தளிர்த்துச் சோபித்துக்கொண்டிரா நின்ற பல்லவங்களை யொத்த பதங்களும், மதித்த மத்தேயத்தின்

மஸ்தகத்தைநிகர்த்த குசகும்பங்களும், மிருகராசநிடைக்குச்சமான மாகிய சிற்றிடையும் விளங்கும்படியாகத் தெரிசனந்தந்து, ஓ விபுதர்களே! உங்களுக்குவேண்டிய வரம் யாதென்று ஆனந்த பரவசத்தாலாடி மீட்டும் வேதாகமங்களால்பலமுறை துதி செய்து, துராசதன் செய்துவருகின்ற கொடுமைகளையும், அவனுல் தாங்களனுபவித்து வருகின்ற துன்பங்களையும் விபரமாகச்சொல்லி, ஓ சகலபுவனேஸ்வரி! இனித் தேவரீர் தீனராகிய அடியேங்கண்மீது கிருபைசெய்து எல்லாத் துன்பங்களையும் நீக்கிச் சுகத்தைக் கொடுத்தருளல்வேண்டும். இதுவேயாங்கள் கருதிய வரமென்று பிரார்த்தித்தார்கள். இவ்வாறு அவுண பாதகனுடைய கொடுமைகளையும், அவனுல் தாங்களடைந்திருக்கின்ற இடுக்கண்களையும், உமாதேவியார் கேட்டமாத்திரத்தில் மனங்கொதித்து விழிகள் செந்தாமரைக்காடுபோற் செவப்பக் கோபங்கொண்டனர். அம்மாத்திரத்தில் தேவியாருடையமுகத்திலிருந்து கோடிசூரியர்கள் ஏககாலத்திலுதயஞ்செய்ததுபோல அளவற்ற பிரகாசங்களையுடைய திருமேனியும், சந்திரனைத் தரித்த சடாமகுடமும், துதிக்கரங்களோடுகூடிய ஐந்து முகங்களும், பத்துக் கைகளும், அக்கைகள்தோறும் படைகளும், கஸ்தூரிப்பொட்டிட்ட நெற்றியும், பூணநூலணிந்த மார்பும், அளவற்ற நாகாபரணங்களும், பற்பல இரத்தினபரணங்களும், துஷ்டசனர்களைச் சங்கரிக்கும்படியானஇரவுத்திரமும், சிஷ்டசனர்களைப்பரிபாலிக்கத்தக்க கருணையும், விளங்கும்படியாக எண்குணமாயும், ஏகவஸ்துவாயுமிராநின்ற விநாயகமூர்த்தி திருவவதாரஞ் செய்தனர்.

அப்போது உமாதேவியார் கோபமாறி ஆனந்தங்கொண்டு விநாயகமூர்த்திக்கு வக்கிரதுண்டரென்று திருநாமந்தரித்து, யாவரும் வியப்பெய்தும்படியாகப் பூசனைபுரிந்து, வேதாகமங்களால் பலமுறை துதிசெய்து சிங்கவாகனங்கொடுத்து, சுவாமீ! இராக்கதர்களால் சுகமிழந்து வருந்துகின்ற தேவர்களைக் காப்பாற்றவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனர். விண்டுமுதலியஎல்லாத்தேவர்களும் வக்கிரதுண்டமூர்த்தியைப்பணிந்து துதிசெய்து, ஓ விக்கினராசரே! பத்தர்கட்குரியவராயிருக்கின்ற வித்தகரே! மறைகள்கடந்தவரே! புண்ணிய முதல்வரே! பூரணரே! எமது கர்த்தாவாகிய தேவரீர் பாதபதுமங்களைத் தரிசித்துத் துதிசெய்ய அடியேங்கட்குகிடைத்த போதே பெரிதான பேறுகள் பெற்றோம். சுத்த பவித்திரர்களாயினோம். எம்மையடைந்திருந்த துன்பங்களனைத்தும்நீங்கின. நாங்கள்வசித்தி

ருந்த பதவிகளை மீட்டுங்கிடைக்கப் பெற்றனம் என்று சொன்னார்கள். இப்பால் வக்கிரதுண்ட மூர்த்தி தேவர்களுடைய குறிப்பைத் தெரிந்துகொண்டு, உமாதேவியாருடைய திருவடிகட்கு வந்தனை புரிந்து, யாவருஞ் சயசயவென்று துதிசெய்யும்படியாகச் சிங்கவாகனத்திலாரோகணித்து அளவற்ற பூதசேனைகளோடுங் காசிநகரை நோக்கி எழுந்தருளினர். அவர் பின்னர் விசுவநாதரும், உமாதேவியாரும், விண்டு பிரமனாதியதேவர்களும், முனிவர்கள்முதலிய சகலருங் காசிப்பட்டணத்திற் சென்றார்கள். முன்னர் துராசதனுடைய கொடுமைக்கு ஆற்றாதோடிய விசுவநாதர் முதலிய சகலரும் விநாயக மூர்த்தியை முன்னிட்டுக்கொண்டு வந்ததை அவுணராசன் கேட்டுக் கோபங்கொண்டு தனதுசேனைகளனைத்தையும் வெளிப்படும்படி முரசறைவித்தான். அம்மாத்திரத்தில் மழையொலியைக்கேட்ட பயிர்களைப்போல அவனது நால்வகைச்சேனைகளும் உவகைகொண்டு பூமிதேவி பொறுப்பதரிதென வந்து பணியும்படி சக்கிரவாளகிரியைச் சூழ்ந்த பெரும்புறக்கடல்போலத் தன்னைப்புடைசூழ, உடனே தான் சகல வாயுதங்களையுஞ் சேகரித்துக்கொண்டு இரதத்திலேறி அச்சேனைப்பெருக்கோடுங் காசிநகரத்திற்கு வெளியே வந்தனன்.

இப்பால் துராசதனோடுவந்த அவுணசேனைகளுடனே பூதசேனைகள் எதிர்த்து விசயலட்சுமி குதிகொள்ளும்படியாக அளவற்ற யுத்தங்களைச் செய்தார்கள். அப்போது யுத்தகள முழுவதும் பிணங்கள் மலைமலையாகக் குவிந்தன. ஆகாய முழுவதுங் கழுகுகளும் பருந்துகளும் பந்தலிட்டுலாவின. எங்கும் உதிரவெள்ளம் பெருத்து இறைச்சவிட்டது. அந்த யுத்தத்திலே பூதசேனைகள்மீறி அவுணசேனைகட்கு வலிகுன்றியது. குடை கொடி முதலிய சின்னங்கள் அறுபட்டன. பூதசேனைகள்மீது துராசதன் பாய்ந்து, வில்லைவளைத்து ஒவ்வொரு தொடையில் ஆயிரமாயிரமாக அளவற்ற பாணங்களைப் பிரயோகித்தான். அதனால் வீறியிருந்த பூதசேனைகட்கு வலிகுன்றியது. குடை கொடி முதலிய சின்னங்கள் அறுபட்டன. இரதகசதுரக முதலியவைகள் சின்னாபின்னமாயின. இவ்வாறு பூதசேனைகள் தமது படைகளும் நடைகளுமற்றுப் பூமியில் வீழலும், துராசதனானவன் சயமடைந்தவனாகக்கருதி, மீட்டும் அதிவேகத்தோடு தனது இரதத்தைச் செலுத்திக் கொண்டுசென்று, வக்கிரதுண்ட மூர்த்தியை எதிர்க்க வந்தனன். அப்போது, சுவாமி, அத்துராசதனைப்பார்த்து, ஓ அவுணராசனே! அரிய தவங்களினால் சிவபிரானிடத்தில் மேலான

வரங்களைப் பெற்றிருக்கின்றனை! அவைகளைப் பின்னர் காப்பாற்றிக் கொள்ளும் வகையை நாடாமல் வீணே ஒழிக்கும் வகைதேடினை. இனியேனும் அவ்வரங்களை யொழித்துக் கொள்ளாமல் சுகமடைய வேண்டிய மார்க்கத்தைச் சொல்லுகின்றோம். நினைவாய்க் கேட்பையாக: சொர்க்கலோகத்தை முன்போலத் தேவர்கள் ஆளும்படி விடுத்து, நீ நம்மைச் சரணடைந்து நன்மார்க்கத்திலிருக்கக் கடவை. அவ்வாறிருப்பையாகில் இன்னு மளவற்ற காலம் எல்லாப் போக பாக்கியங்களையு மனுபவித்துக்கொண்டு அதனால் விளைகின்ற ஆனந்தக்கடலில் விளையாடிக்கொண்டிருக்கலாம். இல்லையேல் இப்போது தேவர்களெல்லாம் உன்னால் எவ்வளவு துன்ப மனுபவிக்கின்றார்களோ அவ்வளவு துன்பமும் இனி நம்மால் உன்னைவந்து சூழ்ந்து கொள்ளும் என்று திருவாய்மலர்ந்தனர். இவையனைத்துங் காய்ந்த ஊசி காதில் நுழைந்ததுபோல அவன் செவியிற்பட்ட மாத்திரத்தில் அதிக கோபங்கொண்டு, ஆஅ-ஆஅ-பிள்ளாய்! நீ சொன்ன வார்த்தைகள் மிகவழகாயிருந்தன! பராக்கிரமத்திற் சிறந்த விண்டுவே முதலியோர் என் கண்ணுக்கு முன்னர் நிற்கப்பயந்து ஓடிப்போயினர். பெரியோர்களிடத்திற் பழக்கமில்லாத பாலகனாதலினால் இளங் கன்றுபோல சிறிது மச்சமில்லாமல் என்னிடத்தில் இவ்வித வார்த்தைகளைக் கூறினை? அளவற்ற தவங்களைச்செய்து சிவபிரானிடத்தில் மேலானவரங்களைப் பெற்றிருக்கின்ற என்னை வெல்லுவது உன்னாலேலாது. இனி தப்பிப்பிழைக்க வேண்டுவையேல் உன்னை விடுகின்றேன்; இப்போதே பின்பாராமற்சென்று உனது தாய் தந்தையரிடத்திற் சேரக்கடவையென்று சொல்லினன். அதை சகல லோக நாயகராகிய கர்த்தன் கேட்டமாத்திரத்தில் கோபங்கைசெய்து, மீட்டுமவனைப் பார்த்து, அடாபேதாய்! சிவபிரானிடத்தில் அரிய வரங்களைப் பெற்றிருக்கின்றோ மென்று கர்வப்படவேண்டாம். அவர் கொடுக்கின்ற வரத்தினாலேயே கெட்டுப்போனவர்க ளனேகருண்டு. அவர்களுள் நீயுமொருவனாயினை என்று சொல்லித் தமது சிங்கவாகனத்தை அவனுடைய தேருக்கு நேராகச் செலுத்திக் கரத்திலிருந்த மழுவாயுதத்தினால் அவன்மார்பிற்றாக்கினர். அத்தாக்கலினால் அவன் சரீரத்திற்கோரூனமு மில்லாமற் போனதினால், துராசதன் இடியேற்றினைப்போல கர்ச்சித்துச்சீறிச் சுவாமியின்மீது தனது வாளாயுதத்தைச் சுழற்றி வீசினன். அவ்வாளைச் சுவாமி தமது மழுவாயுதத்தினால் விலக்கி, அவன் நெற்றியில் தமதுகாத்தி

ளுற் குத்தித்திரும்பினர். அக்குத்தினுல் அவனது நெற்றிபிளந்து உதிரவெள்ளம் பெருகியது. அப்போது துராசதனுனவன் மூர்ச்சையாகிச் சற்றுநேரம் உயிர்நீங்கினவனைப் போலிருந்து, மீட்டுந்தெளிந் தெழுந்து, யுத்தஞ் செய்யவலியற்று நாணித் தனதிருக்கையை நோக்கிச்சென்று ஆயாசந்தீர்த்துக்கொண்டிருந்தனன்.

யுத்தக்களத்தி லிறந்துகிடக்கின்ற பூதர்களையெல்லாம் சுவாமியெழுப்பிக்கொண்டு தமது பாசறையிற் சேர்ந்தருளினர். அப்போது இருளைநீக்கி உலகத்தை விளக்கவல்ல சூரியனுனவன் மேற்றிசைக் கடலிற் குளித்தனன். உடனே விண்ணவரைக் காக்கவந்த விநாயகமூர்த்தியினுடைய கிருபையைப்போல சோடசகலைகளோடு நிறைந்த சந்திரனுனவன் உதயமாயினன். உலகத்துள்ள சராசரங்களெல்லாம் அவ்வெண்ணிலவில் மூழ்கித் திருமேனிமுழுவதுந் திருவெண்ணீற் றினையணிந்த தொண்டர்கட் கொப்பாயின. இப்பால் துராசதனுனவன் தனது மந்திரிகளை யருகிலழைத்துவைத்து யானைமுகத்தோடு யுத்தஞ் செய்யவந்த ஓர் சிறந்த புருடனைச் சிறுவனென்றெண்ணினேன். பின்னரவனைக் கலந்து பார்க்குமளவில் அவனுக்கு நிகராயினோர் ஒருவருமில்லை. வலியிற் பெரியவனுயினுஞ் சேனையிற் சிறிதேயுடையவனுயிருக்கின்றனன். யாமோ வலியினுஞ் சேனையினும் அவனிலுமிகுந்தேயிருக்கின்றோம். ஒருவேளை யவனுக்கு யாம் தோல்வியடையவுங்கூடும். ஆதலால்,இனி நமக்குள்ள எல்லாச்சேனைகளையுங் கூட்டிக்கொண்டு நாளையதினம் யுத்தத்திற்குப் போகவேண்டுமென்று சொல்லினன். உடனே அமைச்சர்கள் அவ்வாறே செய்யக்கடவமென்றெழுந்து, திரிலோகங்களினும் அட்டதிசைகளினுமுள்ள சகல சேனைகளும் வந்து சேரும்படி எங்குந் தூதர்களை யனுப்பினுர்கள். அத்தூதர்களால் எங்குமுள்ள எல்லாச்சேனைகளும் வந்து துராசதனுடைய அரண்மனைவாய்தலை நெருங்கின. அப்போது யுத்தவலங்காரத்தைக் காண வருவான்போலச் சூரியனுனவன் கீழ்த்திசைக் கடலி லுதயமாயினன்.

இப்பால் துராசதனுனவன் நித்தியவிதிகளை நிறைவேற்றிக் கொண்டு கூலிப்படை, நாட்டுப்படை, காட்டுப்படை, துணைப்படை, கைப்படை, மூலப்படை என்னு மறுவகைப்படைகளும், மந்திரியர், கருமாதிகாரர், சுற்றத்தார், கடைகாப்பாளர், நகரமாக்கள், படைத் தலைவர், இவுளிமறவர், யானைவீரர் என்னு மெண்வகைத் துணைவர் களும், தக்கமுறைமைப்படித் தன்னைப் புடைசூழ்ந்துவரச் சென்று

யுத்தக்களத்தை யடுத்தனன். விநாயகமூர்த்தியும் பூதவீரர்களுடனே வந்து சேர்ந்தனர். இப்பால் துராசதனேடுவந்த பெருஞ்சேனைகளைச் சுவாமிபார்த்து, இவையனைத்தையும் ஓர் கணப்போதில் யாமே வெல்லுதுமென்றுகருதி, தம்மைச்சூழ்ந்துவந்த தேவர்களும் பூதர்களு மருட்கையடையும்படி சிலவடிவம் சிங்கவாகனத்துடனே பத்து கைகளும், சிலவடிவம் மயில்வாகனத்துடனே ஆறுகைகளும், சில வடிவம் பெருச்சாளிவாகனத்துடனே நாலுகைகளும், சிலவடிவம் மான்வாகத்துடனே இரண்டுகைகளும், இவ்வாறு பற்பல வடிவங்களாக ஐம்பத்தாறு பேதமாகத் திருவுருக்கொண்டு துராசதனுடைய சேனுசமுத்திரத்திற் புகுந்து சமர்விளையாட்டினைச் செய்தனர். அப்போது அச்சேனைவீரர்கள் அளவற்றபேர் வீரசொர்க்கத்தை யடைந்தார்கள். அளவற்றபேர் சோர்ந்து விழுந்தார்கள். அளவற்றபேர் பாதலலோகத்தில் மறைந்தார்கள். அளவற்றபேர் திசாதிசைகளிலோடிப் பதுங்கினுர்கள். இவ்விதமாகத் தனது சேனைகளனைத்தும் அழிகின்றதைத் துராசதன்பார்த்து நம்மவரும் இப்பாடுபடுவதோவென்று கோபித்து, அக்கினியாஸ்திரத்தை யெடுத்துப் பிரயோகித்தனன். அவ்வஸ்திரமானது எங்கும்அனற்சுவாலைகளை வீசிக்கொண்டு பூதசேனைகளெல்லாம் நடுங்கும்படி ஆக்ரமித்துவர, அதை சுவாமி பார்த்து நகைத்துப் பற்சனியாஸ்திரத்தை யெடுத்து விடுத்தனர். அம்மாத்திரத்தில் அவ்வஸ்திரமானது அளவற்ற மின்னல்களையும் இடிகளையும் பெருக்கி சத்தமேகங்களுங் கலந்து வருஷிப்பதுபோல மழைகளைச்சொரிந்து அக்கினியாஸ்திரத்தினுடைய வலியையடக்கியது. அதைக்கண்ட துராசதன் வாயுவாஸ்திரத்தையெடுத்து விடுத்தனன். அவ்வஸ்திரமானது பற்சனியாஸ்திரத்தாலுண்டான மேகங்களையெல்லாஞ் சின்னுபின்னப்படுத்தி எங்கும் பிரசண்டமாருதத்தைப்பெருக்கிக் கொண்டுவர, அதைசுவாமிகண்டு பர்வதாஸ்திரத்தை யெடுத்துப் பிரயோகம்பண்ணினர். அப்பர்வதாஸ்திரம் வெளிப்பட்ட மாத்திரத்தில் மந்தாம் இமயம் முதலிய அளவற்றபர்வதங்களை யுண்டாக்கி பூமிதொட்டு ஆகாய வரையில் முட்டி வாயுவாஸ்திரத்தின் வலியைத்தொலைத்தது. பின்ன ரவுணராசனுனவன் இனி யிவனை உருத்திரப்படையினுல் வெல்லுவோமெனக்கருதி அதனைச் சோடசவுபசாரங்களோடு பூசித்துப் பிரயோகித்தனன். அப்படை வெளிவந்த மாத்திரத்தில்வீறிவானத்தெழுந்து பர்வதாஸ்திரத்தினுடைய வீறுப்பினையடக்கிப் பூதவீரர்களுடைய சமூகத்திற் புகுந்து சின்னு

பின்னமாக்கியது. உடனே சுவாமியுந் தம்மிடத்திருந்த உருத்திரப் படையினை விடுத்தனர். பின்னர் இரண்டுஉருத்திரப்படைகளுங்கூடி அளவற்ற போர்களை விளைத்தன. அதனால் அண்டவடுக்குகளெல் லாங்குலைந்தன. சத்த சாகரங்களும் வற்றிப்போயின. பூதலத்தி லுள்ள சராசரங்க ளெல்லாம் நீருயின. இப்பால் அவ்வஸ்திரங்க ளிரண்டும் ஒன்றோடொன்று நெடுநேரம்யுத்தஞ்செய்துசமர்க்களத்தி லிறந்துகிடக்கின்ற சேனைகளை யெல்லாம் விரைவிலெழுப்பித் தம்மை யேவிய தலைவர்களிடஞ்சென்று சேர்ந்தன.

பின்னர் அவுணராசனுனவன், அரிய தவத்திஞற் கிடைத்திருந்த உருத்திரப்படையும் வெற்றி பெற்ருமற் றிரும்பியதை எண்ணி யெண்ணி யேக்கமுற்று மானமுங் கோபமும் மேலிட்டவனுகித் தன் னுருவத்தை மறைத்துப் பற்பல மாயைகளை விளைத்தனன். அவன் மாயைகளை யெல்லாம் ஞானசொரூபியாகிய எமது கர்த்தன் ஓர் நொடிப்போதி லொழித்தருளினர். இவ்வாறு துராசதனுனவன் அனேக அஸ்திரங்களை மாறிமாறி விடுத்தும் அளவற்ற மாயைகளைச் செய்தும் பயன்பெருமற்போனதினுல், மனம்நொந்துஇப்பாலனுகிய வக்ரதுண்டனை வெல்ல வொன்றினுங் கூடாது. ஆதலால் இனி யாம் தப்பி மறைந்து போவதே உத்தமமென்று தீர்மானித்தான். அதை சுவாமியறிந்து அவனுக்குச் சிவபிரான் கொடுத்தருளிய வரத்தையும் யோசித்து அண்டமுகட்டை யளாவத்தக்கதாக ஓர் பேருருவோடு மவனெதிரில் வந்து அவனுச்சியில் ஒரு பாதத்தையூன்றி மற்ருெரு பாதத்தைக் காசித்தலத்தில் வைத்து, ஒ அவுணராசனே! நீ சிவ பெருமானிடத்தில் அழியாவரம் பெற்றிருப்பதினுல் இக்காசிப்பட் டணத்து மேற்றிசை வாய்தலில் எக்காலத்தும் நமது பாதத்தின் கீழிருந்து, இவ்விடத்தில் பழிபாதகங்களைச் செய்துவருகின்ற துட் டர்களை யடக்கிக்கொண்டிருக்கக் கடவையென்று அநுக்கிரகஞ் செய் தனர். மேலான தவங்களைச் செய்து அரியவரங்களைப் பெற்றிருக் கின்ற துராசதனுனவன் தனது சிரத்தில் விநாயகமூர்த்தியினுடைய திருவடியை வைக்கப்பெற்றதினுல் உடனே சகல மாயாபாசங்களி னின்றும் நீங்கி மெய்ஞ்ஞான செல்வத்தைப் பெற்று நித்தியானந்த சொரூபனுகி அவ்வவர்கள் செய்துவருகின்ற தீமைகளை யெல்லாம் நிவர்த்தி செய்துக்கொண்டிருந்தனன். தேவர்கள் கற்பகமலர்களைச் சொரிந்தார்கள். ஆகாயத்தில் பஞ்சவாத்தியங்களு முழங்கின. முனி வர்கள் வேதாகமங்களினுற் றுதிசெய்தார்கள். மற்றுமுள்ள மெய்யடி

யார்களெல்லாம் விநாயக மூர்த்தியை அளவற்ற துதிகளினுற் கொண்டாடி ஆனந்தமெய்தினர். சிவபிரான் முன்போலவே உமா தேவியாரோடு காசிநகரத்துளிராநின்ற திருக்கோயிலில் எழுந்தருளி பிரமனுதியர் புடைசூழ்ந்து வணங்கும்படி வீற்றிருந்தனர். திரிலோகங்களினு முண்டாயிருந்த எல்லாத் தீங்குகளு மொழிந்தன. எங்கும் வேதாகமவிதிகள் தழைத்தோங்கின. ஆங்காங்கு யாகாதிகிரியைகள் நிறைவேறின. இந்திரன் முதலிய தேவர்கட்குஇடைவிடாது அவிர்ப்பாகங் கிடைத்துவந்தன. வன்னி மந்தாரை அறுகுஇவைகளினுல் தேவர்கள் முனிவர்கள் முதலிய யாவரும் விநாயகமூர்த்தியை வழிப்பட்டு அவரது பெருங்கருணையினுற் றங்கள்பதிகளை யதாப்பிரகாரமடைந்து ஆனந்தமெய்தினர்கள். தரும முதலிய நான்குபொருளையு மெளிதிற்றரவல்ல எமது கர்த்தனுக்குச் சகலரும் உடுண்டி விநாயகரென்னுந் திருநாமத்தைச்சாத்தித் துதிசெய்தார்கள். அதுமுதல் அக்காசிநகரமும்உடுண்டிநகரமென்னும் மற்றெருபெயரையும் வகித்திருக்கின்றது. இஃதன்றி விசுவநாதமூர்த்தி சந்நிதிக்கெதிரே ஐந்துமுகத்தோடுகூடிய வக்கிரதுண்டமூர்த்தி யமர்ந்தருளினர். கோயிலுக்குச்சத்தாவரணமாக ஊர்சுற்றிலும் மற்ற ஐம்பத்தாறுமூர்த்திகளும் வதிந்தருளினர். ஆகஐம்பத்தாறுமூர்த்திகளையும் நாளதுவரையில் தேவர்கள் முதலிய சகல வான்மாக்களும் பூசித்துப்பெறத்தக்க பேற்றினை யடைந்து வருகின்றுர்கள். இந்த ஐம்பத்தாறு மூர்த்திகளில் ஒரு மூர்த்தியை விதிவிலக்கொன்றுந் தேருத பெண்கள் பூசித்தாலும் அவர்கள் சகல துன்பங்களினின்றும் எளிதில்நீங்கி எல்லாப் போகபாக்கியங்களையும் குறைவறப் பெற்று சுகமாக வாழ்ந்திருப்பார்கள்.

கேட்டீர்களோ சவுனகாதி முனிவர்களே! துராசதனுடைய ஆண்மையை யடக்கும்படி உடுண்டிவிநாயகர் திருவவதாரங் கொண்டருளிய அவரே மற்றொருபோது திவோதாச னென்னுமோரரசனிடத்திற் சென்ற ஓர் திருவிளையாடலுண்டு. அதனையும் பாந்தமாகச் சொல்லுகின்றேம் கேட்பீர்களாக: பூர்வத்திலே பாற்பமெனச்சொல்லும் ஓர் கற்பமிருந்தது. அக்கற்பத்தில் சுவாயம்புமநு வென்னுமோர் சக்ரவர்த்தியிருந்தனன். அவன் இறந்துபோயின பின்,அறுபதினுயிர வருட மழைபொழியாமல் சகலதேசங்களுங்காடாகி யழிந்தன. இவ்வாறு அழிந்துபோகலும் பிரமனுனவன் மனமிரங்கி இனி இவ்வுல

கங்களைப் பாதுகாக்க ஓரரசனை நியமிப்பானாகிப் பூவுலக முழுவதுந் தேடிச் சென்றனன். அவ்வாறு செல்லுகையில் காசிநகரத்தில் அரசகுலத்தினனான இரிபுஞ்சயனென்னு மொருவன் அரிய தவத்தினைச் செய்துகொண்டிருக்கக் கண்டு, அவனருகிற் சென்று அவன் தவத்தைப் புகழ்ந்து, அரசனே! பூமியில்அரசாட்சி செய்வாரின்றிச் சகல தேசங்களுங் காடாயின. எல்லாப் பொருள்களு மழிந்துபோயின. ஆதலால்நீஉனது செங்கோலைக்கொண்டு அரசாட்சிசெய்யவேண்டும். உனக்கு ஆதிசேடன் தனது புத்திரியாகிய அங்கமோகினியை விவாகஞ்செய்து கொடுப்பான். தேவர்கள் கற்பக விருட்சத்திலிருந்து அநேக ஆடையாபரணாதிகளைக் கொடுப்பார்கள். அப்போது நீ சகல போக பாக்கியங்களையுங் குறைவின்றி யனுபவித்திருக்கக்கூடும். உன்னை யாவருந் திவோதாசனென்று அருமைப்பெயரிட்டழைப்பார்கள் என்று பற்பல சந்தோஷவார்த்தைகளைக் கூறி அப்போதே அவனுக்கு அரசாட்சிக்குரிய கிரீடத்தினையுந் தரித்தனன். அதற்கு இரிபுஞ்சயன் பிரமனைப் பணிந்தெழுந்து, சுவாமீ! தேவர்கள் காசிநகரத்தைவிடுத்து அப்பாற்போனாலன்றி யான் உலக அரசாட்சியினுக்குடன்படேனென்று சொல்லினன். அதற்குப் பிரமன் அவ்வாறே செய்யுதுமென்றுஒப்புக்கொண்டு வழக்கப்படிவிசுவநாதமூர்த்தியைத் தரிசிப்பதற்கு அவரது சன்னிதானத்திற்குச் சென்றனன். அப்போது சிவபிரான் அளவற்ற நாளாய்த் தவஞ்செய்து கொண்டிருக்கின்ற மந்திரகிரிக்கு அனுக்கிரகஞ் செய்யும்படி உமாதேவியாரோடு இடபவாகனத்தின் மீதெழுந்தருளி விநாயகர்-சுப்பிரமணியர் நந்திகேஸ்வரர் முதலிய தலைவர்கள், பிரமன் விண்டு முதலிய தேவர்கள், பிருங்கிமுதலிய கணநாதர்கள் இந்திரன்முதலிய திக்குப்பாலகர்கள், மாதேவர்முதலிய பதினோருருத்திரர்கள், அமரர்முதலிய பதினெண் கணத்தர்கள்,முப்பத்துமுக்கோடிதேவர்கள், எண்பத்தெண்ணாயிரம் இருடிகள் புடைசூழ்ந்துவரவும், இடக்கை-உடுக்கை-உறுமி முதலிய தப்பட்டை வாத்தியங்களையும் கொடி-கொடை-சாமரை-ஆலவட்ட முதலிய சின்னங்களையும் பூதகணங்களேந்தி இருமருங்கினு மாரவாரித்து நடக்கவும் இவ்விதவைபவத்தோடு அம்மந்திரகிரிக்கு நேராகச் சென்றனர். அப்போது அம்மந்திரகிரியும், அதனருகிற் றவஞ்செய்து கொண்டிருந்த மரீசிமுனியும் சுவாமியை எதிர்கொண்டு பணிந்து துதிசெய்தார்கள். அவ்விருவரில் சிவபிரான் மரீசிமுனியைப் பார்த்து உனக்கு வேண்டிய வரத்தினைக்கேளென்று திருவாய்மலர்ந்

தனர். அதற்கம்முனிவர் சுவாமீ! அடியேற்குத் தேவரீருடைய திருவடிகளில் இடைவிடாத பத்தியும் சிவலோகவாசமுந் தரவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனர். உடனே பரமசிவ கடாட்சத்தால் அவரெண்ணத்தின்படி ஓர் விமானம்வர அதில் அம்முனிவர் ஆரோகணித்துச் சிவலோகம்போய்ச் சேர்ந்து வாழ்ந்திருந்தனர்.

இப்பால் சிவபிரான் மந்தரகிரியைப் பார்த்து உனக்கு வேண்டிய வரம் யாதென்று கேட்டனர். அதற்கு மந்தரகிரியானது மீட்டும் பணிந்தெழுந்து, சுவாமீ! எல்லாத் தலங்களினுஞ் சிறந்தகாசித்தலத்திலே சுவாமிகள் எவ்வாறு வாசஞ்செய்கின்றதோ அவ்வாறே குசத்தீவிலிருக்கின்ற அடியேனிடத்திலு மெழுந்தருளி சகலருக்கும் வேண்டிய வரங்களை யனுக்கிரகஞ் செய்துக்கொண்டு அடியேற்குப் பெருமையையும் மகிமையையுங் கிருபைசெய்யவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தது. அத்தருணத்தில் பிரமனும் சுவாமியைப் பணிந்தெழுந்து, கர்த்தனே! அரசாட்சி செய்பவரில்லாமல் அறுபதினாயிர வருடம் மழையில்லாமல் சகல தேசங்களும் காடாயின. அதில் எவ்விதத்திலேனும் உலகத்திற்கு ஓரரசனை நியமிக்கவேண்டுமென்று கருதிச் செல்கின்ற அடியேன் காசிதலத்தில் அரியதவத்தினைச் செய்துகொண்டிருந்த இரிபுஞ்சயனென்னு மோரரசனைக் கண்டு அரசாட்சி செய்ய வைத்தேன். அவனோ காசித்தலத்தில் தேவர்களுடைய சஞ்சாரமில்லையாகில் இவ்வரசாட்சிக்குடன்படுவேனென்றனன். அதற்கடியேன் அவ்வாறே செய்புதுமென்றுசொல்லி சுவாமிகளிடத்தில் விண்ணப்பஞ் செய்துகொள்ள வந்தனன். இவ்வுலகம் விர்த்தியடையுமாறும், காசித்தலத்தில் தேவர்களுடைய சஞ்சாரமொழியுமாறும் சுவாமிகள் மந்தரகிரிக்கு அவ்வரத்தினைக் கொடுத்தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தான். அதற்குமேல் சிவபிரான் மந்தரகிரி செய்த அரியதவத்தினையும், பிரமதேவனுடைய விண்ணப்பத்தையும் நிதானித்து அவ்வாறே மந்தரகிரிக்கு வரங்கொடுத்தருளி. தம்மோடு வந்த தேவர்களுடன் அக்கிரியிற்றானே எழுந்தருளியிருந்திருந்தனர். அன்றுமுதல் காசித்தலத்தில் தேவர்களுடைய சஞ்சாரமில்லாதிருந்தது. திவோதாசனும் அக்காசித்தலத்திற்றானேயிருந்து ஆதிசேடன் புத்திரியாகிய அங்கமோகினி யென்பவளை விவாகஞ்செய்து, தேவர்கள் தந்த கற்பகவிருட்சத்தினுடைய ஆபரணாதிகளைத் தரித்துக்கொண்டு, தனது கீர்த்தியானது எண்டிசைகளினும் பரவும்படியாக நீதிவழுவாமல் செங்கோல் செலுத்தித் தவந் தான முதலிய எல்லாத் தன்மங்களையும் நடாத்தி அரசாட்சி செய்துவந்தனன்.

அவன் செய்துவந்த அரசாட்சியினால் திங்கடோறு மும்மாரி பெய்தன. எங்கும் பயிர்வர்க்கங்கள் செழித்தன. ஊர்கடோறுங் குடிகள் தழைத்தோங்கின. யாகாதிகிரியைகள் குறைவின்றி நடந்து வந்தன. தேவர்கட்குச் சதாகாலமும் அவிர்ப்பாகமுங் கிடைத்து வந்தது. எல்லா வான்மாக்களும் ஆனந்தமயமாகி யிருந்தார்கள். மிகுமழை-மழையின்மை-மிகுகாற்று-தன்னரசு-வேற்றரசு- துன்மரணம்-பாவவினை-கள்வர்-தரித்திரர் - பிணியாளர்-விதவையர் - மலடர் முதலிய குற்றங்களனைத்தும்பெயரில்லாமலொழிந்தன.நாளுக்குநாள் தகுதியான காரியங்களே தழைத்தோங்கின. இஃதல்லாமல் திவோதாசனானவன் கங்கையில் வந்து ஸ்நானஞ்செய்த பேர்களை யழைத்து உடனே ஸ்நானஞ் செய்வித்தல், கோவிலிருக்கின்ற விசுவநாதர் உடுண்டி விநாயகர்-சுப்பிரமணியர்-திருமால்-வயிரவர்-தண்டபாணி முதலிய மூர்த்திகளைத் தொழாதிருக்கின்றோரை யழைத்துப் பத்தியாய்த் தொழச் செய்வித்தல் முதலிய நன்மார்க்கங்களையுங் கடைப்பிடித்தனன். இவ்வாறு திவோதாசனானவன் அளவற்றநாள் தனது செங்கோன் முறைமையில் வழுவாதபடி அரசாட்சி செய்துவந்தும், தேவர்கள் காசியிற் சஞ்சாரமில்லாதிருப்பதைக் குறித்து மனந் தளரவுற்று யாவருக்குங் குலக்குருவாகிய பிரகஸ்பதிதேவரிடத்திற் சென்றுபணிந்தெழுந்து, சுவாமீ! இனி அடியேங்கள் காசித்தலத்தில் எவ்வாறு சஞ்சரித்திருக்கக்கூடுமென்று கேட்டார்கள். அதற்குப் பிரகஸ்பதி தேவராலோசித்து, அன்பர்களே! அவ்விடத்தில் நடந்து வருகின்ற நன்மார்க்கங்கள் தவறுமாயின் உடனே எல்லா மாறுபாடுகளும் நடக்கும். அப்பால் தடையின்றிப் போகக்கூடுமென்று சொல்லினர். அதைத் தேவேந்திரன் கேட்டு, உடனே அக்கினிதேவனைக் கூவி நீ இன்றுமுதல் காசியில் அக்கினியில்லாதபடிசெய்ய வேண்டுமென்று சொல்லினன். அவ்வாறே யவன் செய்ய, அதனால் வேள்வியாதிய கிரியைகள் நடத்துவதற்கு வழியில்லாமல் முனிவர்களெல்லாம் திரண்டோடித் திவோதாசனிடத்தில் முறையிட்டார்கள். செங்கோன் முறையிற் றவாத திவோதாசன் அதைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் மனந்தளர்ந்துதேவர்களெல்லாங்கூடிச்செய்த சூழ்ச்சியாகுமென்று தீர்மானித்து, ஓ அருந்தவர்களே! இவ்வக்கினியொன்றேயல்லாமல் மழையையுங் காற்றையும் சூரியசந்திரரையும் அவ்வாறே வசிக்கவொட்டாமற் செய்யினும் செய்யட்டும். நானே யாவுமாயிருந்து தருமநெறி கெடாதவகை செய்விக்கின்றேன். நீங்க

ளிருக்கையிற் சேருங்களென்றனன். அதுகேட்ட முனிவர்களெல்லாங் களிகொண்டு நடந்தார்கள். பின்னர் திவோதாசனுனவன் தானே அக்கினியாயும், மேகமாயும், காற்ருகியும், சூரிய சந்திராளாகியுமிருந்து அவைகளினின்று தானும் வேருகி அரசாட்சிசெய்து வந்தனன்.

கேட்டீர்களோ சவுனகாதி முனிவர்களே! செங்கோன் முறைமையிற் றவராத ஓரரசனிருப்பானுயின் இப்பூமி தேவிக்குக் கிடைத்தற்கரிய பொருள் என்ன விருக்கின்றது. இப்பால் திவோதாசனுவன், உலகம் முழுவது மளிக்கவல்ல அரசனும் அவ்வுலகத்திற்கு வேண்டும் பொருள்களை விளைப்பவனுந் தானேயாகி யிருத்தலும் தேவர்களெல்லாம்வெட்கித் தலைகவிழ்ந்தார்கள். காசித்தலத்திலுள்ள எல்லாவுயிர்களுங் களிப்படைந்தன. இவ்வாறு எண்பதினுயிர வருடங் கடந்த பின்னர் விசுவநாதமூர்த்தி மந்தரகிரியை வெறுத்தவராய்க் காசித்தலத்தைநினைந்த தேவர்களைக்கூவி, இனியாம் காசித்தலத்தில் வசிக்கும்படி எண்ணினேம். ஆதலால், நீங்களவ்விடஞ் சென்று திவோதாசன் செங்கோல் முறைமையிற் றவரும்படி செய்யுங்களென்று கட்டளை யிட்டருளினர். அக்கட்டளையைத் தேவர்கள் சிரமேற்கொண்டு யாவருந் தனித்தனி வேறுவேறுருவங்களை யடைந்து சென்று தம்மாற்கூடிய முயற்சிகளைச் செய்தார்கள். அவ்வாறு செய்தும் திவோதாசன் தருமநெறியிற் கெடாதிருப்பக்கண்டு, மனந் தளர்ந்து சிவபிரான் பணித்தருளிய கட்டளையை முடித்திலோமே! அந்தோ! இதென்ன பாவமென்று துக்கித்து, அப்பிழைநீங்குமாறு யாவருந் தங்களபிமானத்தில் சிவலிங்கப் பிரதிட்டை செய்து பூசித்தார்கள். அக்காரணத்தைச் சிவபிரானறிந்து யோகினிகளைவிடுத்தனர். அவர்களும் அத்தேவர்கள் போலாயினர். பின்னர் சூரியனையேவினர். அவனும் அவ்வாறேயாயினன். அதன்பின் பிரமனைவிடுத்தனர். அவனும் அவ்வாறே யாயினன். அப்பால் கணநாதர்களையெல்லாம்விடுத்தனர். அவர்களும் அவ்வாறே தம்மாற்கூடிய உபாயங்களைச்செய்துங் காரியம் நிறைவேருமற் கவலைகொண்டு முன்சென்றவர்களைப்போல தாமுந் தவத்திலிறங்கினர்கள். இவ்வாறு தம்மாலேவப்பட்டவர்களெல்லாம் மீட்டுந் திரும்பாமற் றவஞ்செய்திருப்பதைச் சிவபிரானறிந்து இக்காரியத்தை முடிக்க வல்லவர் விநாயகமூர்த்தியேயென்று தமக்குள் நிச்சயித்து உடனே உடுண்டி விநாயகரிடத்தில் தமதெண்ணத்தை யறிவித்தனர். அதற்கு எமது கர்த்த

னிசைந்து இலக்கண வடிவின் மேற்பட்ட பேரழகினை வாய்ந்த ஓர் பால சோதிடராய்த் திருவுருக்கொண்டு, கரகமலத்தில் ஓர் புத்தகத் தினைத்தாங்கி, திரிகாலவர்த்தமானங்களையு மறிந்து சொல்லவல்ல வராய்க் காசிநகரத்துட் சென்று அவ்வவர்களுடைய நித்திரையில் சில பயங்கரமான சொப்பனங்களை யுண்டாக்கியும், அக்கனவைப் பகலில் அவர்களிடந்தோறுஞ் சென்று தாம் சோதிடத்தி லறிந்து சொல்பவர்போல ஒன்றினும் பிழையாமற்சொல்லியும், இக்கனவினால் இன்னபயன் கூடுமென்று உரைத்தும், அவ்வாறே பலிக்கும்படி செய்வித்தும், அந்நகரத்திற் சில உற்பாதங்களை யுண்டாக்கி, இன்ன உற்பாதத்தால் இன்னகெடுதி நேருமென்று போதித்தும், ஆகாயத்தி லிருக்கின்ற, கோள்களை மாறுபடுத்தி, அதை யாவருக்குங் காட்டி, இன்னமாறுபாட்டினால் இன்னதாழ்வுகள் நேருமென்று சாற்றியும், இக்கனவுகளினாலும் உற்பாதங்களினாலும் கோள்களுடையமாறுபாடு களினாலும் இந்நகரம் உண்மையாய் அழிந்துவிடும். ஆதலால், நீங்க ளனைவரும் தப்பிப்பிழைக்கவேண்டுவீரேல் இப்போது வேறுதேசங் களிற்சென்று வாழக்கடவீர்களென்று அஞ்சுவித்து, அந்நிமிடத்தில் ஊரினின்றும் ஓடச்செய்தும், அஞ்சிஓடிப்போனவர்கள்போக நின்ற வர்கள் இனி நமக்கு என்ன தீங்கு விளையவிருக்கின்றதோ வென்று பயந்து, செய்யத்தக்க நற்கருமங்களில் மனதைச்செலுத்தாமல் மாறு படும்படி நடாத்தியும், இவ்வாறு நகரத்தினரை யெல்லாம் பயந்தோ டவும் முறைமைதப்பவுஞ் செய்த பின்னர், திவோதாசனுடைய அர ண்மனையில் அந்தப்புரத்தில்நுழைந்து அங்குவசித்திருக்கின்றஇராச ஸ்திரீகளிடத்திற்றனித்தனிசென்றுஅவர்கட்கு முன்னடந்ததையும், இப்போதுநடக்கின்றதையும், இனிநடக்கப் போகின்றதையும், உள்ள துள்ளபடியே சொல்லியருளினர். அவர்களுள் லீலாவதி யென்பவள் சோடசவுபசாரங்களோடும் பூசித்து நிறுத்திக்கொண்டு, அப் போதே ஓர்தூதுவனைக்கூவி, வேதவாக்கியம்போல யாவையும்உள்ள படியறிந்து சொல்ல வல்ல ஓர் சோதிடர் இங்ஙனம் வந்திருக்கின்றா ரென்று அரசனுக்கறிவிப்பாயென வாக்கியாபித்தனள். அவனவ்வா றேசென்று அறிவிக்க, அரசன் அவனைப்பார்த்து, அச்சோதிடரை இங்ஙனமழைத்து வாருங்களென்று கட்டளையிட்டனன். அக்கட் டளையைக் கேட்டமாத்திரத்தில், எமது கர்த்தராகிய சோதிடர் அரசன் கொலுச்சபையிற் சென்று கண்டவுடன், அவன் மனமுழு வதுங் குழையும்படி பிரபஞ்ச மாயையினை நீத்த துறவினரைப்

போலக் குளிர்ந்தமுகத்துடனே அவனெதிரில் நின்றனர். திவோ தாசன் சுவாமியின்வரவைக் கண்டமாத்திரத்தில் எதிர்கொண்ட ழைத்துவந்து ஓராசனத்திலிருத்தி, மிக்கபேருவகையோடும் பணிந்து துதிசெய்து, சுவாமி! இதுகாறும் இவ்வுலகத்தைப் பஞ்சேந்திரியம் போலப் பாதுகாத்து அரசாட்சி செய்து வந்தேன். அவ்வரசாட்சி யில் அடியேற்கிப்போது வெறுப்புண்டாயிற்று. ஆதலால், இவ்வாட்சி என்னை விட்டொழியுமோ அல்லது முன்போலவே இருக்குமோ வென்று மனதிற் சிறிதுங் கபடமில்லாமற் கேட்டனன். அதற்கு வேதநெறியிற் பிழையாத மெய்யடியார்கட்கு நற்கருமங்களையே சாற்றவல்ல பெருங்கருணைவாய்ந்த விநாயகமூர்த்தியானவர் தாமே உத்தரங்கூறுது, அரசனே! இத்தினத்திற்குப் பதினேழாம்நாள் ஓர் அந்தணர்வருவார். அவரே நீகேட்டகேள்விக்கு மறுமொழி கூறுவர். அவர் சொல்வதை நீ யன்போடுகேட்டு நடந்து கொள்ளுகவென்று சொல்லினர். அவ்வாக்கியத்தை அரசன் செவிக்கினிமையாகக் கொண்டு சுவாமிக்கு விடைகொடுத்தனுப்பி அந்தப்புரத்திற் சென் றனன். இப்பால் உடுண்டி விநாயகர் காசிநகரத்திற்சென்று நடாத்திய திருவிளையாட்டினையும், திவோதாசனுக்கு ஓரந்தணன் வருவா னென்று உணர்த்திவந்த காரியத்தையும், சிவபெருமா னுணர்ந்து விண்டுவை அந்தணராகப் போகும்படி உத்தரவு செய்தருளினர். உடனே விண்டுவானவர் பவுத்தனாகவும், இலக்குமி கவந்தியாகவும் உருக்கொண்டு இருவருங்காசிநகரத்திற்சென்று பவுத்தனாகிய விண்டு வானவர் ஆடவர் கூட்டத்துட்புகுந்து, நம்மைப்போல உயிர்வைத்தி ருக்கின்ற பசுக்களையும் ஆடுகளையுங் கொலைசெய்து வேள்விநடத்து கின்றீர்களன்றோ அவ்வேள்விகளினால் வரும் புண்ணியமானது அக் கொலையினால் நேரும் பாவத்திற் கெதிர்நிற்கவல்லதோ? கொலையா னது இம்மையிற் சகல புண்ணியங்களையுங் கெடுப்பதன்றி மறுமை யில் நரகத்தினையும் விளைக்குமென்று அறியீர்களோ? பாவகருமங் களைப் புண்ணிய கருமங்களென்றெண்ணி நடத்துவோர்க்கு அருள் எங்ஙனங் கிடைக்கும்? அந்தோ! கொலையே சகலபாவங்கட்குந் தாய் தந்தையாக சகல சாத்திரங்களும் முறையிடுகின்றனவே. என இவ் வாறு பசுத்தம்ப முதலியவைகளைச் செய்து யாகாதி கிரியைகளை நடத்திவருகின்றவர்களுடைய மனமெல்லாம் மாறுபடும்படியாகப் போதித்து, அவர்கள் செய்துவருகின்ற மற்றெல்லாக் கருமங்களி னும் பல குற்றங்களைக் காட்டிவந்தனர். கவந்தியாகிய இலக்குமி

யானவள் மங்கையர் கூட்டத்துட் புகுந்து பிரமன் புத்திரர்களாகிய காசிபர், மரீசி, தக்கன் முதலாயினோர் ஒருவருக்கொருவர் சகோதரர் களாகி யிருந்தும் தக்கனுடைய புத்திரிகளை மற்றையர் விவாகஞ் செய்து தேவர்கள் முதலிய சகலரையும்பெற்று மேன்மையடைந் தார்கள். அவர்களே அவ்வாருக நீங்கள் வெவ்வேறு முறைகளை வைத்துக்கொண்டு இன்பமனுபவிக்கின்றீர்கள். முறைமை பாராட்டி யனுபவிப்பதினுலுண்டாகு மின்பமும் ஓரின்பமோ? உயர்மக்களா யினோர் ஒருகாலத்து ஒருபொருளால் ஐம்புலனும் நுகர்தற் சிறப் புடைத்தாய இன்பத்தைக் காத்தற்பொருட்டு முறை நீப்பரேயன்றி பலகாலத்து பலபொருள்களால் பலதுன்பங்களையும் விளைப்பதாகிய முறைகாத்தற் பொருட்டு இன்பத்தை நீக்குவரோ? ஐயோ, இதென்ன பாவம்! நினைத்தவர்களுடனே கூடியனுபவிக்கின்ற இன் பமே யின்பம். நினையாதவர்களிடத்தில் முறைமை பாராட்டிக் கூடுவதினுல் பல துன்பமே என, இவ்வாறு அக்கினி சாட்சியாய் விவாகஞ்செய்த கணவர்களையேயன்றி ஏனையோரை எள்ளத்தனையும் நினையாத மங்கையரெல்லாங் கற்புநிலைமையினின்று கலையும்படியாகப் போதித்தனள். இவ்விருவர்களுடைய போதனையினுற் காசிநகரத்தி லுள்ள ஆடவர்களும், ஸ்திரீகளுந் தத்தம்நெறிகளிற் பிறழ்ந்து பிரஷ் டத்துவமடைந்தார்கள். இவ்வாறு பதினுறுநாள் சென்ற பின்னர், பதினேழாம்நாள் காலையில் திவோதாசனெழுந்து இத்தினம் ஓரந்த ணர் வருவாரென்று சோதிடர் சொல்லிப்போயினரேயெனத் தனது மனதில் நினைத்தனன். அப்போதே அவ்வந்தணராகிய விண்டுவான வர் அரசனெதிரிற்போய் நின்றனர். அவரைக் கண்டவுடன் அரசனு னவன் ஆசனங் கொடுத்திருக்கச் செய்து சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந் தெழுந்து, இருகரங்களையுங் கூப்பி எதிர்நின்று, சுவாமீ! தேவரீர் விண்டுவென்று யானறிந்து கொண்டேன். தேவரீருடைய வஞ்சகத் தொழிலினுல் இம் மேலான காசிநகரத்திலுள்ளோர் மாறுபட்டு நெறிபிறழ்ந்தார்களென்று மறிந்தேன். இவையனைத்தும் தேவர்க ளாற் செய்த சூட்சியென்று தெரிந்துகொண்டேன். எனது அஞ் ஞான மனைத்துந் தொலையும்படி கிருபையோடு முன்னமெழுந்தரு ளிய உடுண்டி விநாயகருடைய வல்லபத்தையுங் கண்டறிந்தேன். முற்காலத்தில் அளவற்றபேர் தேவர்கட்கெல்லாம் பல துன்பங்களை விளைத்து நாசமாயினர். அதுபோல யானும் எனது அறிவின்மையி னுல் தேவர்களையெல்லாம் புறப்படுத்தினேன். இனியேனு மத்தேவர்

களைப் புறப்படுத்திய பாவங்களெல்லாமொழிந்து, சிறந்தபேரின்பத்தை யானடையு மார்க்கம் தேவரீர் கிருபை செய்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தான். அவையனைத்தையும் விண்டுகேட்டு, இவன் எண்பதினுயிரம் வருடம் நீதியிற்றவராதபடி அரசாட்சி செய்து வந்தவனுதலால், இவனிடத்தில் உண்மையையே பேச வேண்டுமென்று நினைத்துத் தமது நிசரூபத்தை அவனுக்குக் காட்டி, அரசனே! இக்காசித்தலத்தை விசுவநாதமூர்த்திக்குக்கொடுத்திடுவையாயின் அளவற்ற புண்ணியங்களைச் செய்தோர்கட்கு என்னபேறு கிடைக்குமோ அப்பேறு உனக்குக் கிடைத்திடுமென்று சொல்லித் தமதிருப்பிடஞ் சென்று, தமதூர்தியாகிய கருடனையழைத்து, தாம் காசிநகரத்திற்சென்று நடத்திய காரியங்களையெல்லாம் மந்தரகிரியிலிருக்கின்ற விசுவநாத மூர்த்திக்கு அறிவித்து வரும்படி ஏவினர். பின்னர் திவோதாசன் விண்டு சொல்லிப்போன வார்த்தையினை நினைந்து மனமகிழ்ந்து காசிநகரத்தை விசுவநாதமூர்த்திக்கே விடுத்துத் தன தரசுரிமையைத் தனது புத்திரனிடத்தில் ஒப்புவித்துத் தனது பொக்கிஷத்திலுள்ள பொருள்களிற்பாதியெடுத்து விசுவநாதமூர்த்திக்கு யாவரும் வியக்கத்தக்க ஓர் கோயிலினைச் சமைத்து அதில் ஓர் சிவலிங்கத்தினைப் பிரதிட்டைசெய்து பூசித்து வந்தனன். இவ்வாறு சிலகாலம் ஆனபின்பு சிவபிரான் அவ்வரசனை அச்சிவலிங்கத்திற்றுனே ஐக்கியஞ் செய்தருளினர். முன்னர் விண்டுவால் விடப்பட்டகருடனுனவன் மனோவேகத்தினும் விரைவாக மந்தரகிரியிற் சென்று விசுவநாதமூர்த்தியைப் பலமுறை பணிந்தெழுந்து தாமனுப்பிய உடுண்டி விநாயகராலும், மகாவிஷ்ணுவினுலும் நடந்தேறிய காரியங்களையெல்லாம் விவரமாகச் சொன்னுன். அவையனைத்தையும் விசுவநாதமூர்த்திகேட்டு சந்தோஷமாகச் சகல சனங்களோடும் வெளிக்கொண்டு காசித்தலத்தை யடுத்தனர். உடனே காசியிலிருந்த துண்டிராசர் முதலாயினேர் சிவபிரானை எதிர்கொண்டு சென்று வணங்கினுர்கள். அவர்களை யெல்லாஞ் சிவபிரான் தம்மோடழைத்துக்கொண்டு சென்று, காசித்தலத்துள் நுழைந்து சகலருஞ் சயசயவென்று போற்றும்படியாகத் திருக்கோயிலின்கண் சென்று வீற்றிருந்தருளினர். உடனே அங்கரத்தினரெல்லாஞ் சென்று பணிந்தார்கள். விசுவநாதமூர்த்தியும் விசாலாட்சியம்மனும் முகமலர்ந்து இம் மேன்மையான காசிநகரவாழ்க்கையை உம்மாலன்றே கிடைக்கப் பெற்றேமென்று சொல்லித் துண்டிராசரை மிக்கப்

பேருவகையோடு மணைத்து உச்சிமோந்து தமக்கெதிர் நிற்கின்ற விண்டுவின்மீது கிருபாநோக்கத்தைக்கடாட்சித்தருளினர். அப்பால் மாசிமாதம் அமரபட்சத்து அங்காரக சதுர்த்திவர, அந்நாளில் சந்தி ரோதயகாலத்தில் தேவர்கள் முனிவர்கள் முதலாயினோரோடு சிவ பிரான் துண்டிவிநாயகரைப் பூசித்து, அக்காசித்தலத்தில் எக்கால மும் பிரியா திருக்கத்தக்க வாழ்க்கையைப் பெற்றனர்.

உடுண்டி விநாயகர் திருவவதாரப் படலம் முற்றிற்று.

உ

கடவுள் துணை.

பன்னிரண்டாவது

வல்லபை விநாயகர்

திருவவதாரப் படலம்

பதிஞென்ற னவவதாரம் பகர்ந்தா மினிப்பன் னிரண்டேன்னத்
துதிசே யவதா ரமும்புகல்வாந் தோடுத்த விழைவாற் கேளென்று
போதிசே யிதழி னமுதுகுத்துப் போறிவண் டூதே மலர்க்கமலத்
ததிபன் வியாத முனிவனுக்கங் கருள்செய் தாங்குள் ளுறக்கேளீர்.

ஓ சவுனகாதி முனிவர்களே! விநாயகமூர்த்தி உடுண்டி விநாய கர் திருவவதாரங்கொண்டு துராசதனை வென்று காசிநகரைக் காத் தருளிய திருவிளையாடலைச் சொன்னோம். இப்பால் வல்லபை விநாய கர் திருவவதாரங்கொண்டு செய்தருளிய திருவிளையாடலைச் சொல்லு வோங் கேட்பீர்களாக.

முன்னொரு காலத்தில் பிரமதேவரானவர் தமது சத்தியலோகத் தில் மரீசி முதலிய சிறுவிதிகளும் தேவர்கள் முனிவர்கள் முதலா யினோரும் பரிசுத்த மனத்தினராய் புடைசூழ்ந்திருக்கும்படி சிங்கா தனத்தில் வீற்றிருக்கின்றபோது, ஒருநாள் தமது புத்திரருட் சிறந்த மரீசி யென்பவர் அவரைப்பணிந்தெழுந்து சிருட்டி, திதி, சங் கார மென்னும் முத்தொழில்களை நடாத்திவரும் மும்மூர்த்திகளுள் தலைவராய், அம் மூர்த்திகட்கு முத்தொழில்களைச் செய்வித்தவராய், ஞானமேவடிவாகவுடையவராய், சத்தியமான வேதப்பொருள்களில் வல்லவராய் சகல லோகங்கட்குமீசராய், எல்லாப்பொருள்களுக்குங்

கர்த்தாவாய், சர்வவியாபியாய், சிவசாட்சியாய் இன்னு மிவ்வகைப் பட்ட குணாதிசயங்களுடைய முதல்வர்யாரோ அவரை அடியேங்கட்குத் தேவரீர் திருவாய்மலர்ந்தருள வேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தனர். அதற்குப் பிரமதேவன் தம்மோடொப்பாரு மிக்காருமில்லாத விநாயகமூர்த்தியைத் தியானஞ் செய்து தமக்குள் வஸ்து நிச்சயந் தெரிந்துகொண்டு ஆனந்தபரவசத்தராய் விழிகளில் போதநீரைப் பெருக்கி, நாத்தழும்பேறும்படி வேதங்களினாற் றுதிசெய்து, மிக்க மனவுருக்கத்தோடு மரீசி முனிவரைப் பார்த்து, மைந்தனே! முன்னொருகாலத்தில் மூலவாணவத்தின் செருக்கினால் யானும் விண்டுவுந் தனித்தனிப் பிரமம் யானென்று தருக்கி யுத்தஞ்செய்தனம். அப்போது பூவுலகத்தில் எங்களிருவரின் மத்தியில் கொழுந்து விட்டெரிகின்ற அக்கினிரூபமாய் அண்டகோடிகண் முழுவதும் நீண்ட சோதி தோன்றியது. அவ்வாறு நின்ற சோதியெவரோ அவரே ஆகாயமத்தியகர்! அவரே சர்வேசர்! அவரே கணேசர்! அவரே மூவருள்ளும் முதன்மையாய் நீ வினவிய குணங்களனைத்தும் பொருந்தி நின்றவர்! என்று சொல்லினன். அதற்கு மரீசி முனிவர் மீட்டும் தொழுதெழுந்து, சுவாமீ! சகல வுயிர்களையும் ஆக்கல் அழித்தலாதி தொழில்களைப்பெற்று வாழ்கின்ற உங்களைப்போல அந்த அரனும் அழித்தற் றொழிலைப் பெற்று இருப்பதால் அவர் உம் மூவருளொருவரா யிருக்க வேண்டுமேயன்றி உம்மிருவருக்கும் மேலானவராய் முதன்மைபெற்றிருப்பது எக்தக்காரணத்தாலென்று வினவினன். அதற்குப் பிரமன்புன்னகைகொண்டு, மைந்தனே! ஆதியில் என்னையும் விண்டுவையுஞ் சிருட்டித்து, எங்கட்கு ஆக்கவுமளிக்கவுமான வல்லபமுங் கொடுத்து, எங்களிதயத்தின்கண்ணுமிருந்து எங்களின் முந்நிலையில் அவ்விரண்டு தொழில்களையும் நடாத்துகின்றார். மேலும் மோகிதராகிய எங்களை இவ்வாறு சிருட்டித்துக் காத்த பின்பு எங்களைச் சங்காரமுஞ் செய்கின்றனர். அன்றியும் ஆதியில் வேதாகம கலைகள் யாவையு முண்டாக்கி எங்கட் கோதுவித்தவரும் அவரே! பூவில் மணமும், அழலில் வெப்பமும், எள்ளில் நெய்யும், மணியிற் பிரகாசமும், விறகிற் றீயும்போல ஆன்மாக்கள் தோறும் நிறைந்திருக்கின்றவரும் அவர் ஒருவரே. அவருடைய சங்காரத்தி லழியப்பட்டஎங்களைமீட்டும் தமது பெருங்கருணையினால் சிருட்டித்துங் காத்து மெல்லாச் சுகங்களையுங் கொடுத்தருளு கின்றனர். ஆதலால் சங்கார கர்த்தன் அவ்வொருவரே எங்கட்கு முதல்வரென்

றறியக்கடவை யென்றனன். அப்பால் மரீசி முனிவர் மீட்டும் பிரம தேவனைப்பார்த்து, அத்தனே! தேவரீர்கூறியதனைத்து முண்மையே. எல்லாம் பிரமமயமென்று தம்மையொத்த மேலோர்கள் சொல்லி யிருக்க சங்காரகர்த்தராகிய உருத்திரமூர்த்தியால் சகல வேதாகம புராணங்களுண்டானதன்றி அவைகளையெங்கட் குபதேசித்ததுவும் அவரேயென்று தேவரீர் எவ்வாறுசொல்லக்கூடும்? அச்சந்தேகத்தினை அடியேற்கு நிவர்த்தி செய்தருள வேண்டும் என்று கேட்டனன். அதற்குப் பிரமதேவன் சந்தோஷங்கொண்டு முன்னர் தாம் மகேச் சுரரால் உபதேசிக்கப்பெற்ற ஓர் அநுபூதியை அம் மரீசிமுனிக்குச் சொல்வதாயினர்.

மாயைத் தொழில்செய் தியக்கிட வந்த மாயையிற் கலந்து நிற்றலினால், மாயையைக் கடந்த வவர்தமை மாயா சுரூபியேன்றுரை வழங் குதல்போ, லாயவேப் பொருளும் விரவிநிற்றலினு லத்தகு மோற்றுமை நோக்கி, மேயநல் லுபகாரத்தினு லேவையு மேதகு பிரம மேன் றதுவே.

தங்குமோற் றுமையாற் சொன்னதே யன்றிச் சகலமும் பிரமமோ வாகா, மங்குத லின்றிச் சகலமும் பிரம மயமேனுஞ் சுருதியினருத்த, மெங்கணு மேந்தப் பொருளினு மிறைவ ரியைந்துடன் மன்னுகின் றுரேன், றங்கவர் தம்மை யுரைத்ததே யாகு மதுவன்றி யோன்றன்ற தன்றே.

அன்னதா கையினுற் பிறப்பிறப் பின்றி யகிலவா திக்கமாய் விபுவா, யன்னிய மின்றிச் சகலவான் மாவி னந்தரி யாமியா யிருக்கு, முன்னரு மீசர் யாவரோ வவரே முழுதருள் கணேசுரன் னவரே, மன் னிய சகத்துக் கோருபெருங் கர்த்தர் மற்றுவே றேருருவரு மலரே.

அவன்பரஞ் சோதி தத்துவா தீத னருவின னநகாற் குணத் தோன், சிவன்பரத் தினுக்கும் பரன்வேகு ரூபி திகழ்பர தத்துவ னீசன், றவறினிற் குணத்தன் சர்வகல் யாணந் தமக்குமோர் காரண னேன்ன, வேவர்களுந் துதிக்சப் படுவரக் கணேச ரேங்களைத் தினம்புரக் கின்றுர்.

வேளியேன வவர்தா மனைத்தையும் போதிந்து விளங்குகின் றுரவ ருள்ளே, வேளியிடை யனைத்துங் கிடப்பன போல விரவின வாருயி ரனைத்து, மோளியுறு ஞானத் தரவுரி வரித்தாங் குறுசமு சாரத்தி நீங்கிக், களிபேறு மிந்த வியல்பறிந் தவரே கவியுடைக் கழலிணை யடைவார்.

இத்தகு கவியின் மகத்துவ மேன்ன லியம்பிட முடியுமோ முடியா
வுத்தம வேத மானதி யாதோ ரிடத்துப சாரமா வேனையும்
வைத்தநே மியையுஞ் சொல்வதோ வந்த வைப்பினு மேதார்த்தமே
தத்துவாதீத ஞானதேவேசன் றன்னையே சொல்வது கண்டாய். [யாகத்

அன்னிய மான பாவனை தன்னு லரிமுதற் றேவரைக் குறித்து
மன்னிய முனிவர் தங்களைக் குறித்தும் வகுத்திடுங் கருமங்க ளெல்லாம்
பன்னரு மேக பாவனை யதனுற் பரவுதே வேசர்தம் பாங்காத்
துன்னுவ தலது வேறெரு பாலுந் துன்னுறு தெனச்சொலுஞ் சுருதி.

எங்கள்பா லிருந்து தனுகர ணங்க ளியக்கியோற் றித்துநிற் கையினு
லெங்களை யாளுஞ் சம்பு வினுடைய வெழிற்படைப் பாதிக டமையு
மிங்குவேட் டவர்கட் கருள்வர மாதி யியல்புறு மருணையுஞ்சுருதி
யெங்களுக் கியல்பா யுள்ளனவாக வியம்பிடு முகமனு யோருசார்.

மயக்கினுற் சிவனே டொப்ப வெங்களையும் வைத்தேவ னுரைக்கின்ரு னவனே, சயக்கோடூம் பாவி யாய்நக ரத்திற் ருழ்குவன் யாவனெங் களையு, மியக்குமீச் சுரனே டொப்ப மேலாக வியம்புகின் ருனந்தப் பாவி, பயக்குமேத் துயர்க்கு மாகர மான பகையெனப் பாவியாநின்றேம்.

அதிகபுண் ணியங்க ளியற்றினேர்க் கின்ப மருள்சிவ ஞுங்கணேச்சுரரே, பதியவ ருள்சேர் நாங்களே பசுக்கள் பன்னிய விதற்கோருசான்று, முதிர்கட லுலகில் விதியினு லெம்மான் முற்றிய பூசனை கொண்டு, கதிகொடுத் தனேகங் கணேசமூர்த் திகடாங் கவின்றிருக் கின்றன காணுய்.

அந்தமூர்த் திகளே புத்திமுத் திகளை யாதரித் திரந்தவர்க் கெல்லாஞ், சிந்துமா மழைபோல் வழங்குகின் றனவச் செய்கையான் மரீசியே நீயும், பந்தம்வீ டிரண்டுந் தமக்குருக் கணேசர் பதங்களே சரணமா வடைதி, யிந்தவா றெனக்கு மயேச்சுரர் தம்மா லியம்பிடப் பட்டது கண்டாய்.

இவ்வாறு பிரம நிச்சயத்தையும், வேதாகம புராணங்களுண்டான காரணத்தையும், அப்பிரமமே துஷ்டசன நிக்கிரகஞ் சிஷ்டஜன பரிபாலனஞ் செய்யும்பொருட்டு கணேசமூர்த்தியாகத் திருவவதாரங்கொண் டெழுந்தருளியதையும், விவரமாகஉபதேசித்து, மைந்தனே! அளவளாவிய மோகவுள்ளத்தினனுய், கணேசருக்குமேலான மூர்த்தியுண்டென்று சிறிதும் நினையற்கவென்று சொல்லினன். இவையனைத்தையும் மரீசி முனிவர்கேட்டு சந்தேகங்களினின்று நீங்கித் தெளிவெய்தி, முன்னெருபோது அப்பிரமனுடைய சிருட்டியாலுண்

டான மானதசரசு என்னுந் தடாகக்கரையிற் சென்று மேலான செல்வத்தைப் பெறவேண்டுமென்று கணேசமூர்த்தியை மனதிற்றியானித்து, மழை, பனி, வெய்யலாதிகட் கிளையாது, இருபத்தோராயிர வருடம் நிராகாரமாக விருந்து அரிய தவத்தினைச் செய்தனர். அத்தவத்திற்குக் கணேசமூர்த்தி மனதிரங்கி நவரத்தின ஆபரணாதிகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கின்ற மூடிக வாகனத்தின்மீது மழுவாயுதத்தினைத்தாங்கிய திருக்கரத்தோடு தரிசனந் தந்தனர். உடனே மரீசி முனிவர் திகைத்தெழுந்து அனந்தமுறைச் சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்தெழுந்து வேதாகமங்களினாற் றுதிசெய்து நின்றனர். அதற்கு விநாயகமூர்த்தி கிருபைசெய்து, அன்பனே! உனக்கு வேண்டிய வரங்களைக் கேளென்று திருவாய் மலர்ந்தனர். அதைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் மரீசிமுனிவர் ஆனந்தபரவசத்தராகி, ஆடிப்பாடி, அனந்தமுறை வலம் வந்து தமதுள்ளத்தில் விழைந்தவரங்களில் ஒன்றையும் விடாமற் கேட்பதாயினர்.

தேவ தேவ மாதேவ தேவ ரருச்சித் திடும்பாத
யாவ ராகச் சரணடைய்யி னவர்க்கே கருணை செயுந்தலைவ
பூவ னரியா தியாதுறக்கம் பூவந் தரம்பா தலந்தமக்குங்
காவல் புரியு மதிகாரங் கடையேன் றனக்குத் தரல்வேண்டும்.

யாங்குள் ளவரு மெனதாணை யிகவா தியற்றி வரல்வேண்டும்
யாங்கு மடியேற் குனதருளா லிரும்பூ சனையு முறல்வேண்டும்
யாங்கு மெனையேயிமையவர்க ளெண்ணியெனைச்சார்ந்திடல்வேண்டும்
யாங்கு மடியேற் கோரிடரு மெய்தா திருத்தல் வேண்டுமே.

வேத பாரா யணராகி மிகுசற் குணரா யறிவினரா
யேத மேதும் புரியாரா யிலங்கா நிற்கு மைந்தர்பலர்
நாத நாயேற் குறல்வேண்டும் நம்பா வடியே னினையன்றி
காத லால்வே றேருதெய்வங் கருதா திருத்தல் வேண்டுமே.

வள்ள லெனுமெம் பெருமானின் வாம பாகத் திருக்கின்ற
தெள்ளு மருளீச் சுரியான சிவையே யெனக்குப் புத்திரியாய்
நள்ள வேண்டு மவடன்னை நாயேன் வதுவை செய்தளிப்பக்
கொள்ள வேண்டும் நீயென்னைக் குழையா தளிக்க வேண்டுமே.

இவ்வாறு மரீசிமுனிவர்கேட்ட வரங்களை யெல்லாம் விநாயகமூர்த்தி கொடுத்தருளி அந்தர்த்தானமாயினர். இப்பால் அம்முனி

வர் அமுதுண்டவரையொப்பக் களித்து தமது தந்தையாகிய பிரம தேவனை நினைத்தனர். அக்குறிப்பினைப் பிரமதேவனறிந்து அப்புத்திரன் கொண்டிருக்கின்ற கோட்பாட்டினை நிதானித்து, ஐயையோ! வேதங்களினாலும் அளவிடற்கரிய மேலான மூர்த்தியை அரிய தவத்தினால் தரிசிக்கப்பெற்றும் சற்றேனு முத்தியின்கண் விருப்பம் வையாது மோகத்தை விருத்தியாக்கவல்ல போகத்தை வீணேவிழைந்தனன். அவனுடைய கன்மானுபவத்தையறிந்தே விநாயகமூர்த்தியும் அவன் விரும்பிய வரங்களைக் கொடுத்தருளினர். இனியவன் அவையனைத்தையும் அனுபவித்தே தீரவேண்டும். முத்தியும் அக்கடவுளனுக்கிரகத்தா லல்லது அவனுக்குக் கைகூடாது என்று பலவாறு தமக்குள்கிலேசித்து அம்மரீசிமுனிவரிடத்தில் சென்றனன். உடனே அம்முனிவர் பிரமதேவனைப் பணிந்தெழுந்து, அண்ணலே! யான் வாசஞ்செய்வதற்கு ஓர் திவ்விய நகரத்தினைச் சிருட்டித்துக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டனன். அதற்குப் பணிந்த குமாரனை ஆசீர்வதித்துத் திரிலோகத்தினுமில்லாத ஓர் நகரத்தினைச் சிருட்டித்து அதற்குப் பிரமநகரமென்று பெயரிட்டுக் கொடுத்தனன். அந்நகரத்தில் மரீசிமுனிவர் பிரவேசித்து நவரத்னமயமாய் கோடி சூரியோதயம்போல விளங்குஞ் சபாமண்டபத்தில் கொலுவிருந்து பிரகஸ்பதி பகவானைச்சேர்ந்த அளவற்ற தேவர்களும், சுக்கிரபகவானைச்சேர்ந்த எண்ணற்றஇராக்கதர்களும், சூரியன்முதலியகோள்களும், இந்திரன் முதலிய திசைக்காவலர்களும், மற்றுமுள்ள சகலரும்வந்து பணிந்து புடைசூழும்படியாக அரசாட்சி செய்துவந்தனர். அப்போது பிரம தேவன் தேவவல்லி யென்னும் ஓர் கன்னிகையைச் சிருட்டித்துக் கொடுக்க, அம்மரீசி முனிவர் வேதாகமவிதிப்படி விவாகஞ்செய்து மேலான ஆயிரம் பிள்ளைகளையும் பெண்களையும் ஈன்று சகல போக பாக்கியங்களையுங் குறைவறப்பெற்று வாழ்ந்திருந்தனர்.

கேட்டீர்களோ சவுனகாதி முனிவர்களே! இனி மரீசிமுனிவருக்கு விநாயகமூர்த்தி கொடுத்தருளிய வரத்தினால், உமாதேவியார் வல்லபையாகத் திருவுருக்கொண்டதும், அவ்வல்லபையை எமது கர்த்தன் கணேசமூர்த்தியாகத் திருவுருக்கொண்டு வந்து விவாகஞ் செய்தருளியதுஞ் சொல்லுவோங் கேட்பீர்களாக.

இவ்வாறு மரீசிமுனிவர் அரசாட்சி செய்துவருகின்ற காலத்தில், ஒருநாள் கைலாயத்தில் விண்டுவாதிய தேவர்கள் புடைசூழ்ந்து

வரும்படியாகச் சிவபிரான் திருவோலக்க மண்டபத்தில் வீற்றிருக்கின்றபோது, உமாதேவியார் சிவபிரானைப் பணிந்தெழுந்து, ஓ சகல தேவர்கட்கு மேலான கடவுளே! ஓ அடியார்கட் கருள்செய்யவல்ல வள்ளலே! ஓ எங்கும் வியாபியாயிருக்கின்ற சோதியே! ஓ சுரூபானந்தரே! இவ்வுலகங்களிலுள்ள சராசரங்களி னிலைமையை அடியாட்குத் தெரிவித்தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனள். அதற்குச்சிவபிரான்கிருபைசுரந்து, பெண்ணே! நிமித்தம், துணை, உபாதான மெனச்சொல்லுகின்ற மூன்று காரணத்தினால் உலகங் காரியப்படுகின்றது. அக்காரணம் மூன்றுமின்றிக் காரியமான உலகமில்லை. இவற்றுள் நிமித்த காரணம் யாம். துணைக்காரணம் நமது சத்தி. உபாதானகாரணம் மாமாயை. இம்மூன்றினுள் துணைக்காரணமாகிற சத்தி நீயே யென்றறியக்கடவை யென்றனர். அதைக்கேட்ட உமாதேவியார் தருக்கி நின்று, சுவாமி! சத்தி யானேயாகில்எவ்விதத்தில் யோசிக்கினுந் தேவரீர்க்கு உடலும் உருவமும் யானன்றி வேறில்லை. என தசைவினாலன்றோ சகல லோகங்களு மசைகின்றதென்றனர். இவ்வாறு உமாதேவியார் தருக்கிக்கூறிய வார்த்தையினைச் சிவபிரான் கேட்டுக் கோபங்கொண்டு, பெண்ணே! நமது பெருமையை எவ்வளவும் ஒருவரால் காணுதற்கருமையாயிருக்க, நீ சிறிதும் நாணமில்லாமல் நமக்கு முன்னே உன்னை நீயே புகழ்ந்து கொண்டனை. சிருட்டி முதலிய முத்தொழில்களும் சூரியனுக்குமுன் கமலம்போலப் பூத்து நின்றொழிதல் நம்மாலன்றி மற்றொருவரா லாவதில்லை யென்பதை இப்போதே தெரியச்செய்கின்றோம் பாரென்று உலகங்களிலுள்ள சத்திகளையெல்லாம் ஒடுக்கிக்கொண்டனர். அம்மாத்திரத்தில் சூரியன்-சந்திரன்-அக்கினி யென்னும் முச்சுடர்களும் இல்லாமற் போயின. அதனால் இரவும் பகலுமில்லாமல் எத்தொழில்களுமற்று சர்வசங்காரகாலம் போலாயது. அச்செயலை உமாதேவியா ரறிந்து இனியாம் யாதுசெய்யக் கடவோமென்று பயந்து நடுங்கி, தாம் கொண்டிருந்த கருத்தினை யெல்லாமொழித்து, சிவபிரானுடைய வல்லபமின்றி ஒன்றும் நிலவுதலில்லையெனத் தமக்குள் நிச்சயித்து, அவரது திருவடிகளில் அனந்தமுறை தொழுதெழுந்து, இருகரங்களையுங்கூப்பி நின்று துதிசெய்வதாயினர்.

சயதேவ தேவ சயபத்தர் நேச சயவேங்கு நின்ற தலைவ
சயவா ரணங்கண் முறையிட்டு மின்னு மறியாமை நின்ற சரண
சுயநா ரணற்கு மறையோற்கும் யார்க்குந் தனுவாதி நல்கு மிறைவ
சுயநாத வின்று னியல்புள்ள வாறு தமியே னுணர்ந்து தொழுதேன்.

வித்தின்றி நாறு வளரப் பணித்து விமலத் தடைந்த வுயிரின்
கொத்தின்றி யேனை வினையிற் படர்ந்து குழையாவி யாவு மலமார்
பித்தின்றி யைந்து தொழிலானு முத்தி பெறவாகி நின்ற பெரும
தத்தின்றி யின்று னியல்புள்ள வாறு தமியே னுணர்ந்து தொழுதேன்.

அனியாய மான வினையின் சுகங்க ளடை தோறு மார நுகர்வுற்
றினியேது வேறு கதியென்று தம்மு ளிறுமாந் திருக்கு மவரை
துனியாது மும்மை யுருவா யிருந்து துரிசிற் பிரித்து மருவும்
தனியீச வின்று னியல்புள்ள வாறு தமியே னுணர்ந்து தொழுதேன்.

இவ்வாறு உமாதேவியார் துதிசெய்து, கர்த்தனே! தேவரீரை யன்றி ஓரணுவும் அசையாதென்பதை யறிந்தனன். அடியாள் அறிவின்மையினால் செய்த அபராதத்தினைப் பொறுத்துக் காப்பதன்றி பழயபடி உலகத்தை யெல்லாம் உண்டாக்கி யருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனர். அதற்குச் சிவபிரான் மனதிரங்கி முன்னர் பதினொருகோடி உருத்திரர்களுண்டாகும்படி நினைத்தருளினர். அம் மாத்திரத்தில் அவர்களெல்லாம் நித்திரையினின்று நீங்கினவர்களைப்போல பொள்ளென் றெழுந்தார்கள். எழுந்த பதினொருகோடி யுருத்திரர்களும் ஏகசித்தர்களாய்ச் சிவபெருமானுடைய திருவடிகளை மனதிற்றியானித்து நடந்தகாரியங்க ளனைத்தும் கர்த்தனது திருவிளையாட்டென்றறிந்து உறங்கியிருக்கின்ற ஆன்மகோடிகட்கெல்லாம் அறிவை யுண்டாக்கும் பொருட்டுத் திருவிடை மருதூ ரென்னுந் தலத்தினைச் சார்ந்து சிவராத்திரியாகிய அவ்விரவில் நாலு காலமும் வேதாகம விதிப்படி பூசைசெய்தார்கள். அப்பூசனைக்குச் சிவபிரான் கிருபை சுரந்து அவர்களெதிரிற் பிரத்தியட்சமாயினர். உடனே அவ்வுருத்திரர்களெல்லாந் திகைத்தெழுந்து, அனந்தமுறை தீர்க்கதண்டஞ்செய்து, கரங்களைச் சிரமேற் கூப்பிநின்று துதிசெய்வதானார்கள்.

போற்றி விச்சுவ ரூபனா யிருந்தபூ ரணனே
போற்றி யாவையும் படைத்தளித் தழிக்கும்புண் ணியனே
போற்றி யெவ்வகைப் பொருளுக்குஞ் சுதந்தரப் பொருளே
போற்றி யெற்றைக்கும் பொன்றுறாத் தனுவுடை முதலே.

வீர போற்றிமும் மலத்தையும் வேரொடுங் களையுஞ்
சூர போற்றிதுட் டரையடுஞ் சூலங்கை யேந்துந்
தீர போற்றிநற் றிருவிடை மருதெனச் சிறந்த
வூர போற்றியெம் முளத்தம ரொருவனே போற்றி.

இவ்வாறு யாவருந் துதிசெய்து, ஓ சர்வேசனே! சகலலோகங் களையும் பழையபடி யுண்டாக்கி யருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித் தார்கள். அதற்குச் சிவபிரான் மனமகிழ்ந்து அவ்வாறே சகலலோ கங்களு முண்டாகுகவென்று அநுக்கிரகஞ் செய்து, அன்பர்களே! உங்களுக்குவேண்டிய வரங்களைக் கேண்மின்களென்று திருவாய் மலர்ந்தனர். உடனே அப்பதினொருகோடி உருத்திரர்களும் மறு படியும் பணிந்தெழுந்து ஓ பக்தவச்சலனே! யாமெல்லாம் இவ்விர வில் தேவரீரை வேதாகம விதிப்படி எவ்வாறு நாற்காலமும் பூசித் தோமோ அவ்வாறே இனியாவரும் பூசிக்கவேண்டும். இச்சிவாராத்திரி யால் அடியேங்கட் குண்டாகிய புண்ணியமெவ்வளவோ அவ்வளவும் அவ்வன்பினர்க்கும் உண்டாகவேண்டு மென்று பிரார்த்தித்தார்கள். அதுவும் சிவபிரான் கொடுத்தருளி அந்தர்த்தானமாயினர். இவ்வாறு அவர்கள் கேட்டவரங்களைச் சிவபிரான்கொடுத்து மறையும் முன் னமே, அவரது பெருங்கருணையினால் விண்டு முதலாயினோர் அறி வுடையவர்களாயெழுந்தார்கள். சூரியனாதிமுச்சுடர்களும்உலகத்திற் பிரகாசித்தன. இப்பால் அறிவுடையவர்களா யெழுந்த தேவர்கள், முனிவர்கள் முதலாயினோர் இவையனைத்தும் சிவபெருமானுடைய திருவிளையாட்டென்றறிந்து யாவரும் அத்திருவிடை மருதூரிற் றானே சென்று, எமது கர்த்தனை வேதாகம முறைப்படி வழிபட்டுப் பின்னர் யாவருங் கயிலாயவரைக்குச் சென்று, சிவபிரானை அனந்த முறைப் பணிந்து துதிசெய்து, ஓ தீனசரண்யராகிய கிருபாலுவே! யாங்களனைவரும் அளவற்றநாள் இருளிற்கிடந்து நித்திரைசெய்தி ருந்ததும், பின்னர் சுவாமிகளுடைய கிருபையினால் அந்நித்திரை நீங்கி அறிவுற் றெழுந்ததும் சுவாமிகளுடைய திருவிளையாட்டாயி னும் நித்திரையிலிருந்த அத்தனைநாளும் யாங்கள் நித்திய கன்மாதி களினின்று நீங்கியகுற்றம் நீங்குமாறு ஓர் பிராயச்சித்தந் தயை செய்ய வேண்டு மென்று பிரார்த்தித்தார்கள். அதற்குப் பக்கபாத மென்பதோர் சிறிதுமில்லாத எமது கர்த்தனவர் சந்தோஷித்து, ஓ தவத்தர்களே! இக்குற்றம் பார்ப்பதியினுடைய தருக்கினாலுண் டானதால் நீங்கள் செய்துகொள்ளவேண்டிய பிராயச்சித்தமொன்று மில்லை. இன்றுமுதல் நீங்கள் யாவரும் விசனமில்லாமல் சகலகருமங் களையும் வேதாகமமுறைமைப்படி செய்து கொள்ளலாமென விடை கொடுத்தனர். அதை அவர்களனைவருங் கேட்டு மனமகிழ்ந்து, தத் தம் பதிகளைநோக்கிச் சென்று எல்லாக் கருமங்களையும் வழுவின்றி நடத்திச் சுகமுற்றார்கள்,

இப்பால் உமாதேவியார் பரமேஸ்வரருடைய திருவுளக் குறிப் பினையுணர்ந்து மிக்க பயபக்தியுடனே கர்த்தனைப் பணிந்தெழுந்து, சுவாமீ! அடியாள் பொருட்டுத் தேவரீர் சகல லோகங்களையும் இரு ளில் ஒடுக்கிவைத்தபடியால் அப்பாவ மென்னைவிட் டொழியுமாறு யான் செய்துகொள்ள வேண்டிய பிராயச்சித்தம் யாதோ அதனைத் தேவரீர் திருவாய் மலர்ந்தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனர். அதற்குச் சிவபெருமான் புன்னகைசெய்து மிக்க மனமகிழ்ச்சியோடு உமாதேவியாரைப் பார்த்து, பெண்ணே! நீ நமக்கு முன்னிருந்து உன்னை நீயே உயர்த்திப்பேசினை! அப்பெரும் பிழையினல் உலகத் தில் இருள்மூடிக்கொண்டது. அதனுல் சகல வான்மாக்களுந் தத்தங் கருமங்களினின்று நீங்கும்படியான குற்றம் விளைந்தது. நீ சகல வான் மாக்களுக்குந் தாயாதலால் இவ்வுலகில் குழந்தைக்கு வியாதி நேர்ந் தால் அவ்வியாதி நீங்கும்படி அக்குழந்தையை யீன்றதாய் மருந் தருந்துவதுபோல நீயே பிராயச்சித்தஞ் செய்துகொள்ள வேண்டு மென்று திருவாய் மலர்ந்தனர். அதற்கு உமாதேவியார் மன மிசைந்து மீட்டுந் தொழுதெழுந்து, சுவாமீ! அடியாளே பிராயச்சித் தஞ் செய்து கொள்ளவேணுமென்று திருவாய்மலர்ந் தருளியதால், அப் பிராயச்சித்தம் யாது? அதனை யியற்றுந் தலம் எது? அவைகளை யும் அடியாட்குக் கிருபைசெய்யவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனர். அதற்குக் கர்த்தன் உமாதேவியாரைப் பார்த்து, பெண்ணே! பூவுல கத்தில் மிகவுஞ் சிறப்புற்றதாய், தருமஸ்வரூபமாய், யமனோடு முற்ப வித்த நலத்தினுல் யமுனை யென்னும் பெயரைவகித்ததாய், அடுத் தோர்கட்கு நற்கதியைத்தரவல்லதாய் ஓர் நதியுண்டு. அந்நதியில் ஓர் தாமரைப்பூவின்மேல் நீ சங்குவடிவங்கொண்டு சில நாள் வரையில் நமது திருவடிகளைச் சந்தோஷமாய்த் தியானஞ் செய்துக் கொண்டிரு. அதற்குமேல் மரீசி முனிவன் அந்நதிக்கு வரநேரும். அப்போதவன் நீ சங்குவடிவோடு மிருக்கின்ற கமலத்தைக் கண்டு ஆச்சரியமாகி அருகில்வருவான். அச்சமயத்தில் நீயோர் கன்னிகையாகுக. பின்ன ரவன் உன்னை மகளாகக்கொண்டுபோய் வளர்ப்பான். அக்காலத்தில் நீ நமதுருவைத் தியானித்து ஏகாக்கர மந்திரத்தை இடைவிடாது செபஞ்செய்து கொண்டிருக்கக் கடவை. உனக்குப் பன்னிரண்டா வது வயதாகுங் காலத்தில் நாம் அவ்விடத்தில் எழுந்தருளி உன்னை விவாகஞ் செய்துகொண்டு உனது குறையை முடிப்போம் என்று திருவாய் மலர்ந்தனர். அம்மாத்திரத்தில் உமாதேவியார் சிவபிரா

னிடத்தினின்றும் விடைபெற்றுச் சென்று, யமுனாநதி தீரத்தை யடைந்து அந்நதியிற் பூத்திருக்கின்ற அளவற்ற கமலங்களுள் ஒரு கமலத்தினுடையமத்தியில் சங்கவடிவாகித் தமது இருதயகமலத்தில் சிவபெருமானுடைய திருவடிகளைத் தியானஞ்செய்து கொண்டிருந்தனர். உமாதேவியார் வாசஞ்செய்யத் தக்க மேன்மையை யடைந்த அக் கமலமானது ஏனைய கமலங்களினுஞ் சிறந்ததாய் தேவர்களுங் கண்டு வியப்பெய்தும் நிலைமையி லிருந்தது.

கேட்டீர்களோ சவுனகாதி முனிவர்களே! தம்மை யடைந்த சகல வான்மாக்களையும் ஆணவ விருளினின்று நீங்கிப் பரிபாகஞ் செய்ய வல்ல சங்கரியே இவ்வாறு சங்கவுருவாகி யிருந்தமையா லல்லவா அச்சங்கும் தன்னையடுத்தது எவ்வகைப்பட்ட நீராயினும் அதனைப் பரிசுத்தமான தீர்த்தமாக்குகின்றது. மேலும் அவ்யமுனை நதியை யடுத்த பலகால்களிற் பூத்த கமலங்களெல்லாம் குவிந்தும் மலர்ந்து மிருப்பதினால் பாவஞ்செய்தோர்களுடைய செல்வத்தைப் போன்றன. அவ்யமுனையிற் பூத்த கமலங்களெல்லாம் அவ்வா றின்றி எக்காலத்தும் ஒரே தன்மையாய் மலர்ந்திருப்பதினால் புண்ணியஞ் செய்தோர்களுடைய செல்வத்தைப் போன்றன. அக்கமலங்கள் தமக்குப் பகையாகிய பனியினால் கருகுதலில்லாமல் மிக்கமேன்மையை யடைந்திருக்கின்ற காட்சி எதுபோலு மிருந்ததெனில், எம்மைப்போல உமாதேவியாரைச் சார்ந்தார்க்கெல்லாம் மலப்பகையினாலுண்டாகுந் துன்பஞ்சாராதென்னும் உண்மைப்பயனைத் தெரிவித்தல் போல விருந்தது. உமாதேவியாரை வழிபட்ட மெய்யன்பனே! ஞானசுகத்தைப் பெறுவதன்றி அவனைப் புடைசூழ்ந்தோர்களும் அப்பேற்றினைப் பெறுவரென்பதற்கு அவரைத்தாங்கிய மலரே யன்றி ஏனையமலர்களும் வாட்டம் நீங்கி யிருப்பதே சாட்சியாகும். அன்றியும், உமாதேவியாரை உள்ளத்தோம்பிய ஞானவான்களே உறங்குதலும் விழித்தலுமற்று மேலான பயனைப் பெறுவார்களாயின், அவரைத் தாங்கப்பெற்ற அக்கஞ்சம் கூம்புதலும் மலர்தலுமில்லாது மிக்கமேன்மை யடைந்திருப்பது ஓர் வியப்போ? மேலும் எமதன்னையின் சார்பையடைந்த தூயவர்கள் பஞ்சேந்திரியங்களினால் அலைப்புணார்களென்பது போல, அக்கஞ்சமும் பொறிவண்டு, தேன்வண்டு, பொன்வண்டு, கரிவண்டுமுதலியவைகளால் ஊறுபாடில்லாத உயர்வினை யடைந்தது. இவ்வாறு அளவற்ற மகிமைகள் விளங்கும்படி லோகநாயகியாகிய உமாதேவியார் அக்கமலத்தில் சங்க

வுருவாய்த் தங்கியிருக்கின்ற காலத்தில் தைமாதத்திலே மகநட்சத்திரம்வர அப்புண்ணிய காலத்தில் அளவற்ற பேர் அவ்யமுனையில் ஸ்நானஞ்செய்யச் சென்றூர்கள். அவர்களோடு மரீசிமுனியும் தமது மனைவியாகிய தேவவல்லியோடு அந்நதிதீரத்தில் வந்து சாஷ்டாங்கமாகவணங்கித் துதிசெய்து, சங்கற்பஞ்சொல்லித் தீர்த்தமாடி, திருவெண்ணீறு உருத்திராட்சமுதலிய சிவசின்னங்களை யணிந்து, விதிப்படி தருப்பணமாதிகளை நடாத்திச் செபஞ்செய்யுங் காலத்தில் தமது நல்ல ஊழின்வசத்தால் அந்நதியினுடைய அலங்காரங்களைப் பார்த்தனர். அப்போது அதிலுள்ளகமலங்கள் பனிக்குச் சற்றும் வாடாமலிருப்பதையும், ஓர் கமலமாத்திரம் ஏனைய கமலங்களினுஞ் சிறந்து விளங்கி யிருப்பதையும், அக்கலமத்தியில் ஓர் தெய்வீகமுள்ள சங்கம் வசித்திருப்பதையும் பார்த்து ஆச்சரியமாகி அச்சங்கினை யெடுக்கும்படி அதனருகிற் சென்றனர். அவ்வேளையில் சங்கவடிவாயிருந்த உமாதேவியார் தாமொரு திருமேனிகொள்வதும், அத்திருமேனியோடு சிலகாற்பயில்வதும், பின்னர் விடுப்பதும் தமதிச்சையின் வழியேயல்லது வேறில்லை யென்னுங் கருத்தை யாவரும் உணரஅறிவிப்பார் போல மறைந்தனர்.

கேட்டீர்களோ சவுனகாதிமுனிவர்களே! தாம்விழைந்த வழியல்லது தம்மைப்பெற முயன்ரூர்கள் விழைந்தவழி தம்மைக் கொடாத ஓர் தலைமையைத் தெரிவிப்பார்போல லோகநாயகி மறைதலும், மரீசிமுனி மதிமருண்டனர். அப்போது மூர்த்திதலந் தீர்த்தமென்னுமிம்மூன்றி னியல்பையறியாது அவைகளை யடுத்தோர்களும் உடனே பார்த்தும், வாய்ந்துந்தோய்ந்தும் பயன் பெறுவதுபோல, அச்சங்கினுடைய இயல்பை யறியாதடுத்த மரீசிமுனிவர் பின்னரச் சங்கம் பெண் குழந்தைவடிவாகி யிருக்கக்கண்டனர். இவ்வாறு விண்டுவேமுதலாய் சகலவான்மாக்களையும் பெற்றெடுத்து வளர்க்க வல்ல தாயாகிய உமாதேவியார் அளவற்ற சுந்தரத்தோடு ஓர் பெண் குழந்தை வடிவாகலும், அதை மரீசி முனிவர்கண்டு தமக்குமுன் சிவபிரான் கொடுத்தருளிய வரத்தினை நினைந்து எல்லாத் தீவினைத் தொடர்புக்களையும் நீக்கி மேலான கதியினைக் கொடுத்தற் பொருட்டு அரிபிரமேந்திராதியராலு மறிதற்கரிய மகேஸ்வரியே நமதுநிமித்தம் இவ்வாறு குழந்தையாக அவதரித்தனரென் றுணர்ந்து, மிக்க மனமகிழ்ச்சியோடும் அக்குழந்தையைக்கரத்திலேந்திக் கரையேறிவந்து, தமது பத்தினியாகிய தேவவல்லியைப் பார்த்து, பெண்ணே! இக்

குழந்தையை இருவினைத் தொடர்பினால் ஆணவவிருளிற் கட்டுண்டு வருகின்ற ஏனைய குழவிகளைப்போல் நினையற்க. இஃது சகலலோகங்களையுந் தனது பஞ்சகிருத்தியத்தினாலாட்டி மேலான பேற்றினைக் கொடுக்கத்தக்க குழவியாகும். இதனை இன்றுமுதல் அன்பாய்ப் பாராட்டிப் பால்கொடுத்து வளர்த்துக் கொள்ளுகவென்று சொல்லி அவள் கையிற் கொடுத்தனர். இவ்வாறு கர்த்தனை யொருகாலும் விட்டுப்பிரியாத தேவியை தேவவல்லி கரத்திலேந்திய மாத்திரத்தில் தனது குசங்களில் மிகுதியான பால்சுரக்க, அதனை லோகநாயகிக்கு உண்ணக்கொடுத்தனர். லோகநாயகியும் தமதன்பர் கொடுக்கும் உடல் பொருளாவியைப் போல எல்லாவுலகங்களுங் குளிரும்படி அத் திருமுலைப்பாலை உண்டருளினர். இப்பால் அகள வடிவாயிருக்கின்ற மகேஸ்வரியைச் சகளவாக்கிக் கொடுத்த அவ்ய முனையை மரீசிமுனியும் அவர் பத்தினியும் பணிந்தெழுந்து, சகல பரிசனங்களுந் தம்மைப் புடைசூழ்ந்து வரும்படி அந்நதிக் கரையி னின்று நீங்கித் தமது பிரம நகரத்தினைச் சேர்ந்தனர். அந்நகரமும் அக்குழந்தையினுடைய ஒளிவையும் குணாதிசயங்களை யுங்கண்டு ஆச்சரியமாகி, இக்குழந்தை நமக்கு சகல புருஷார்த்தங்களையுங் கொடுத்து பிரமாதி சர்வலோகேசர்களும் அடைதற்கரிய விலக்ஷண க்ஞானபத்திகளை யுண்டாக்கி, அனாதிபிரகிருதி சம்பந்தமான இவ்வுலக சம்சாரபந்த துக்க நிவாரணங்களைச் செய்து, மஹோத்தம பரமகதியையும் அருளும்படி அவதரித்ததென்று துதி செய்து முடிவற்ற பிரமானந்தக் கடலில் மூழ்கியது. இப்பால் நாம ரூபக்கிரியா சொரூபமா யிருக்கின்ற உலகங்கட்கு அவைகளை யொழிக்கும்படி நாமரூபக்கிரியா சொரூபமா யெழுந்தருளிய எமதன்னைக்கு வல்லபையென்று ஓர் திருநாமஞ் சாற்றித்துதித்தனர். அது முதல் லோகமாதாவாகிய உமாதேவியார் சகல லோகங்களையுஞ் சூத்திர தாரியைப்போல ஆட்டு வித்தா லல்லது தாமே ஆடாதென்னுங் கருத்தினால், அவ்விளமைப் பருவத்திற்குரிய எல்லாத் திருவிளையாடல்களையும் யாவரும் களிகொள்ளும்படி விளையாடி யருளினர். இவ்வாறு விளையாடி வருங்காலத்தில் வல்லபை தேவியாருக்கு ஐந்தாவது பருவம் ஆக, அப்பருவத்தில் தாம் ஒருகாலத்தும் பிரிதலில்லாத சிவபிரானுடைய வாமபாகத்தினை யடையக் கருதித் தமது குரவரிடத்திற் சென்று, யான் இதுமுதல் சிவபிரானைக் கருதித் தவஞ்செய்ய வேண்டுமாதலால், விரைவில் ஓர் தவச்சாலையை

யுண்டாக்கித் தரவேண்டு மென்று கேட்டருளினர். அவர்களவ் வாறே ஓர் தவச்சாலையினை யுண்டாக்கிக் கொடுத்துப் பணிசெய்வ தற்குப் பாங்கியரை நியமித்து விருத்தரையும் பேடிகளையுஞ் சுற்றினுங் காவலிருக்கவைத்து, எல்லாக் காரியங்களையுங் குறைவற நடாத்தினார்கள். பின்னர், வல்லபை தேவியார் அத்தவச்சாலையை யடைந்து சுற்றினும் அளவற்ற முனிவர்கள் தவஞ்செய்யும்படியாகத் தமது மனதில் சிவபெருமானுடைய திருவடிகளை தியானித்து இரவும் பகலும் ஏகாக்கரமனுவைச் செபஞ் செய்துகொண்டு ஆகார நித்திரை யில்லாமல் அரிய தவத்தினைச் செய்து வந்தனர். அவரது தவவலிமையைத் தாயாகிய தேவவல்லி கண்டு ஆச்சரியமாகித் தனது கணவராகிய மரீசி முனிவரைப் பணிந்தெழுந்து, சுவாமீ! தமது அருமைத் திருமகளான வல்லபை இவ்விளமைப் பருவத்தில் ஆகாரமுதலியவைகளை நீத்துத் தவஞ்செய்ய வேண்டிய வாசை எவ் விதத்தா லுண்டாயதென்று கேட்டனள். அதற்கு மரீசி முனிவர் புன்னகை செய்து, பெண்ணே! நமது குழந்தையாகிய வல்லபையி னுடைய பெருமையை யாவராலும் அறிந்து சொல்வதற்கரிதாகும். ஆயினும் ஒருவாறு அறிந்தவரையிற் சொல்லுகின்றேன் கேள்.

சகல லோகேஸ்வரராகிய சதாசிவமூர்த்தியினுடைய வாமபாகத் தில் மலரின் மணம்போலவும், சூரியனிடத்தில் ஒளிபோலவும், உட லில் உயிர்போலவும் எக்காலத்திலும் பிரிதலில்லாமல் வசித்திருந்து அவரால் சிருட்டி-திதி-சங்காரம்-திரோபவம் - அனுக்கிரகமென்னு மைந் தொழிலையும் ஆன்மாக்களுடைய இச்சையின்படி நடப்பித்து இருவினையொப்பு மலபரிபாகமுண்டானபேர்களை முத்தியில் சேர்க்க வல்ல உமாதேவியாரே வல்லபையென் றறியக்கடவை. இத்தன் மைத்தான பெருமையினையுடைய உமாதேவியார் முன்னர் யான் செய்த அரிய தவத்திற்கிரங்கி சிவானுக்கிரகத்தினால் இப்பூவுலகத்தில் நமக்கோர் குழந்தையாகி வந்து மீட்டுந் தமது விநாயகருடைய வாமபாகத்தினை யடையக்கருதித் தவஞ்செய்கின்றனர். இனி அவரை ஏனைய மக்களைப் போல நினையற்க வென்று சொல்லினர். இவை யனைத்தையுந் தேவவல்லி கேட்ட மாத்திரத்தில் புளகாங்கித முற்றுப் பிரம்மானந்தக் கடலின் மூழ்கினள்.

கேட்டீர்களோ சவுனகாதி முனிவர்களே! இவ்வாறு தாய் தந்தையர் தமது அருமை பெருமைகளைப் பாராட்டித் துதிசெய்து

வந்தபடி வல்லபைத் தேவியார் பன்னிரண்டு வயதாகும் வரையில் தவஞ்செய்து வந்தும் எமதுகர்த்தர் மனந்தரித்திருப்பரோ! உடனே பகிரதியைத் தரித்த சடைமுடி முதலிய கோலங்களை மறைத்து விபூதி உருத்திராக்கமணிந்து ஓர் பிராமண வடிவங்கொண்டு அத் தவச்சாலை யருகி லெழுந்தருளினர். அதை வாயில் காப்பாளர்க ளறிந்து வல்லபைதேவியாரிடத்திற்சென்று ஓர்சிவபத்தர் வாய்தலில் வந்திருக்கின்றனரென்று அறிவித்தார். உடனே வல்லபைத்தேவி யார் அவரை யெதிர்கொண்டு பணிந்து தமது தவச்சாலையுள் அழை த்துக் கொண்டு சென்று ஓராதனத்தி லிருக்கச் செய்து, அருக்கிய பாத்தியாதிகளைக் கொடுத்து பூசித்து குளிர்ந்த இன்பமுகத்தோடு அஞ்சலியஸ்தராய் எதிர்நின்று, சுவாமி! தேவரீர் இங்ஙன மெழுந் தருளிவந்த காரணத்தைத் திருவாய் மலர்ந்தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனர். அதற்கு மாறுவேடங் கொண்டுவந்த எமது கர்த்தர் புன்னகைசெய்து, ஓ பெண்கள்நாயகமே! உம்மை விவாகஞ் செய்யு மிச்சையினால் இங்ஙனம் வந்தேன். அக்காரியத்தை அன்பு கூர்ந்து நிறைவேற்றுவீராயின் எல்லாப் பயன்களையும் பெற்றவனாகு வேனென்றனர். ஒப்பற்றவர்கூறிய இவ்வாக்கியமானது வல்லபையா ருடைய திருச்செவிகளி லேறிய மாத்திரத்தில் காய்ந்த ஊசி காதிற் பாய்ந்தா லொத்து சிவ சிவாவென்று இருசெவிகளையும் பொத்திக் கொண்டு, ஆ! ஆ! இவ்வந்தணன் என்ன வார்த்தையைச்சொல்லின னென்று கிலேசித்து புருவங்களை நெரித்து இருவிழிகளுஞ் சிவந்து உதடுகள் துடிக்கும்படி அவரைப் பார்த்து, அறிவற்றவனே! சகல லோகங்களையும் படைத்தளித் தழிக்கின்ற கருத்தனாய் எவ்வெவ் வரங்களைவேண்டித் தவஞ்செய்யினும் அவ்வவர்க்கு அவ்வவ் வரங் களை வரையாதளிக்கின்ற வள்ளலாயிருக்கின்ற ஈசனுக்கு மெய் யன்பையுடையவளென்னும் நிச்சயத்தை யறியாமல் இவ்வித வார்த் தையினைப் பேசினையன்றோ? அப் பராபரப்பொருளாகிற பகவானை யல்லது கனவின்கண்ணும் மற்றொருவரைக் குறியேனென்று சொல் லினர். அதற்கு எமது கர்த்தருங் கோபங்கொண்டவரைப்போலப் பார்த்து மின்னலை யொப்பக் காட்டி மறையு மெல்லிய யிடையினை யுடைய நங்காய்! பெண்களாயினோர் எல்லாக் கலைஞானங்களையுங் குறைவறக் கற்றோர்களாயினும், அவர்க ளறிவு பேதமைப் பாலதே யெனப் பெரியோர் கூறுவர். நீ கூறிய வார்த்தையும் அதுபோலவே யிருக்கின்றது. உனது எண்ணம் நிலைபெறுமென்று நினையற்க.

உனக்கு அத்தலைவர் நேருவரென்னுங் கருத்தைவிட்டுவிடக்கடவை யென்று சொல்லினர். இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் வல்லபையார்க்கு முன்னினும் அதிககோபமுண்டாகி, ஓ போதமற்ற வனே! நெருப்பையுங் குளிர்விக்கத்தக்க உக்கிரமாகிய தவங்கள் அளவற்றனவாகச் செய்வேன். அதற்கும் எமது கர்த்தன் மன மிரங்கி வாராராயின் உண்மையாய் எனது சரீரத்தை ஒழித்துவிடத் துணிவேன். நீ யெனக்கு புத்திசொல்ல வந்ததுபோதும்போவென்று சொல்லினர். அதற்கும் அவ்வந்தணர் அப்பால் செல்லாது பித் தனைப்போல அங்ஙனே யிருந்தனர். அதனால் வல்லபையார் தாமே அப்பாற் செல்லுவதற்கு அடி யெடுத்தனர். உடனே அந்தணராக வந்த எமது கர்த்தன் அவ்வுருவத்தினின்று மாறித் தமது நிஜரூபத் தோடு அனந்தங்கோடி சூரியர்கள் உதயஞ்செய்தாலொத்த பிரகா சத்தினோடு பத்துகைகளும் அளவற்ற ஆபரணங்களும்விளங்கும்படி மயில்வாகனத்தின்மீது மூலகாரணக் கடவுளாகிய கணேசமூர்த்தி வடிவங்கொண்டு தரிசனந் தந்தனர். அத்தரிசனங் கண்டமாத்திரத் தில் வல்லபையார் கோபத்தினின்றுமாறி அன்பும் நாணமும் அச்ச முங் கொண்டு சுவாமியைப் பலமுறைப் பணிந்தெழுந்து இருகரங் களையுங் கூப்பி வலம் வந்து மிக்க பேருவகையோடு மெதிர்நின்று, ஆண்டவனே! அடியேன் அறிவின்மையிற் செய்த பிழைகளைப் பொறுத்துத் தேவரீருடைய திருவடிகளில் நீங்காத பத்தியைக் கிருபைசெய்ய வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனர். அதற்குக் கணேச மூர்த்தி மனதிரங்கி, ஓ வல்லபையே! நீசெய்த மேலான தவத்திற்கு யாம் மனமுவந்து வந்தனம். உனக்கு வேண்டிய வரங்களைக் கேளென்று திருவாய்மலர்ந்தனர். அப்போது வல்லபையார், மீட்டும் பணிந்தெழுந்து, சுவாமி! தேவரீருடைய வாமபாகத்தில் எக்காலத் தும் பிரியாமலிருக்க வரந்தரவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனர். அதற்குஎமது கர்த்தன் அவ்வாறே தந்தனமென்று திருவாய்மலர்ந் தனர்.

இவர்க ளிவ்வாருக இதற்கு முன்னமே சிலதூதர்கள் மரீசி முனிவரிடஞ்சென்று, சுவாமி! வல்லபையாருடைய தவச்சாலையிலே ஓரந்தணர் வந்து வார்த்தையாடுகின்றன ரென்று அறிவித்தார்கள். அதை மரீசிமுனிவர் கேட்டமாத்திரத்தில் அவ்வந்தணர் கணேச மூர்த்தியே யென்று தமக்குள் நிச்சயித்து, அவ்விருவருக்கும் விவா கஞ் செய்து முடிக்கத் தமது மனதிலெண்ணி அவ் விவாகத்திற்கு வேண்டுங் காரியங்களை விரைவில் முடிக்கும்படி காரியக்காரர்களுக்

காக்கியாபித்து, தேவர்கள் முனிவர்கள் முதலிய சகலருக்கும் திருமணப் பத்திரிகையனுப்பி வரவழைத்து அவ்வவர்கட்குத் தக்கபடி விசாரணைசெய்து எங்கெங்கும் பூரணகும்பந் தூபதீப முதலிய மங்கலப் பொருள்களை நிரப்பி, ஆகாயமுகட்டை யளாவிய பந்தர்கடோறும் பற்பல கொடிகளை நீட்டி, பெருத்த குலைவாழை மரங்களை ஆங்காங்கு நாட்டி, நவரத்தின மயமாகிய தோரணங்களை நிரைநிரையாகக் கட்டி, அந்நகரமெங்கும் சோடனை புரியும்படியாக எல்லாக் காரியங்களையுங் குறைவற நடப்பித்து, தேவர்களும் இதற்குமுன் கண்டறியோமென்று அற்புதங் கொள்ளும்படி கலியாணமண்டபத்தினைச் சோடித்து, அக்கலியாணத்திற்கு வேண்டிய பொருள்களையெல்லாம் ஆங்காங்கு விதிப்படி யமைத்துவைத்து, முனிவர்கள் முதலாயினோர் தம்மைப் புடைசூழ்ந்து வரும்படி வல்லபையாருடைய தவச்சாலையை யடைந்து, வேதங்களாலு மறிதற்கரிய கணேசமூர்த்தியைக் கண்டு பணிந்தெழுந்து, தமது புத்திரியையும் சுவாமியையும் அரண்மனைக்கு அழைத்து வந்து, அரம்பையரால் நாட்டியஞ் செய்திருக்கின்ற விவாகமண்டபத்தில் சுவாமியையிருத்தித், தமதுபுத்திரியை மணக்கோலஞ் செய்விக்கும்படி அந்தப்புரத்திற் கனுப்பினர். உடனே தெய்வமங்கைய ரெல்லாம் வல்லபையாரைப் பணிந்தெழுந்து அவர் தரித்திருந்த மரவுரி முதலிய தவவேடத்தினை மாற்றிச், சுகந்த பரிமளமிகுந்த தயிலாதிகளைச் சடைபற்றியிருக்கின்றகூந்தலிற்றிமிர்ந்து, சுத்தோதகங்களினால்முழுக்காட்டி, அகில்சந்தனத் தூபங்களினால் ஈரத்தினைப்புலர்த்தி, விலையுயர்ந்த பட்டாடையினைத் தரித்து, கூந்தலினிடத்தில் பரிமள மிகுந்த புட்பங்களைச் சூட்டி, முத்துமாலை - சரப்பணிமுதலிய ஆபரணங்களைத் தரித்து, பூரணச் சந்திரனைப் பழிக்கும் முகாரவிந்தத்தில் திலதப்பொட்டிட்டு, மற்றுமுள்ள யெல்லாக் கோலங்களையுங் குறைவற நடாத்தி, பல மங்கல வாத்தியங்களோடு விவாகமண்டகத்தி லெழுந்தருளி யிருக்கின்ற கணேச மூர்த்தியினுடைய பக்கலில் எழுந்தருளச் செய்தார்கள். விண்டு முதலிய தேவர்களெல்லாம் கற்பகவிருட்சத்தி னுடையமலர்களால் கணேச மூர்த்தியினுடைய திருவடிகளை யருச்சித்து, மிக்க மனமகிழ்ச்சியோடு இருமருங்கினுங் கைகட்டி நின்று துதிசெய்தார்கள். இலக்குமி முதலிய தெய்வமங்கைய ரெல்லாம் வல்லபைத் தேவியாருடைய திருவடிகளிற்றாழ்ந்து பரிமளமிகுந்த புட்பங்களைத் திருவடிகளிற் சொரிந்து அளவற்ற மகிழ்ச்சியோடும் இருமருங்கி

னும் நெருங்கினர்கள். கின்னரர் சங்கீத சாஹித்தியங்களை வீணை முதலியவைகளை ஏந்தி வாசித்தார்கள். அரம்பையர் பரதசாத்திர விதிப்படி நிருத்தஞ் செய்தார்கள். சிலதேவர்கள் தோற்கருவி முதலிய பஞ்சவாத்தியங்களையும் ஊழிகாலத்து மேகத்தினையொப்ப முழக்கினர்கள். இவ்வாறு அக்கலியாண மண்டபமானது சகல வைபவங்களோடும் பொலிவுற் றிருக்கின்றபோது, நேமித்திருந்த சுபமுகூர்த்த காலம் வாய்ப்ப அவ்வேளையில் தேவவல்லியானவள் நறுமண மூட்டப்பட்டிருக்கின்ற பூரண கும்போதகத்தினைக் கரத்திலேந்தி வந்து வார்க்க, மரீசி முனிவர் கணேச மூர்த்தியினுடைய திருவடிகளை அபிஷேகஞ் செய்து, வல்லபையி னுடைய திருக்கரங்களைப் பிடித்துக் கணேச மூர்த்தியினுடைய திருக்கரத்தில் வைத்து, தாராதத்தஞ்செய்து வணங்கினன். யாவரானுங் கணித்தற்கரிய கணேச மூர்த்தியானவர் மனமகிழ்ந்து ஏற்றுக்கொண்டனர். அக்கலியாண மகோற்சவத்தைத் தரிசிக்கவந்த யாவரும் கிருதார்த்தரானர்கள். பிரமனானவன் ஓமகுண்டத்தைச் சேர்ந்து முத்தீக்களையும் மந்திர பூர்வகமாக வமைத்தனன். விண்டு முதலிய ஏனையதேவர்கள் வேதபாராயணஞ்செய்தார்கள். அவ்வவர்கட்கும் எமது கர்த்தரானவர் தமது கிருபாநோக்கத்தினை வழங்கியிருந்தனர்.

அச்சமயத்தில் விண்டுவும் இலக்குமியும் தமது புத்திரிகளாகிய மோதை-பிரமோதை-சுமகை-சுந்தரி-மனோரமை-மங்கலை-கேகினி-காந்தை-சாருகாசை-சுமத்திமை-நந்தினி-காமதை என்னும் பெயரினையுடைய தமது புத்திரிகள் பன்னிருவரையும் கணேசமூர்த்திக்கெதிரில் அழைத்துவந்து, சுவாமீ! அடியேங்கள் அருமையாக வளர்த்தெடுத்த இம்மங்கையரைத் தேவரீர் அங்கீகரித்து எம்மை யாட்கொள்ளவேண்டு மென்று பிரார்த்தித்தார்கள். அதற்குக் கணேச மூர்த்தி அருள்வழங்கி அப்பன்னிருவரையும் ஏற்றுக்கொண்டு அவ் விண்டுவைக் கிருபையோடும் பார்த்து, ஓ சர்ப்பசயனனே! நீ பல அவதாரங்களைக் கொண்டு திரிலோகங்களையு மிரட்சித்து வரக்கடவையென்று அருள்செய்து இன்னு முனக்கு வேண்டியவரங்களைக் கேள் தருவோமென்று திருவாய்மலர்ந்தனர். அதற்கு விண்டுவானவர் மீட்டும் பணிந்தெழுந்து, சுவாமீ! மலபாசங்களிற் சிக்கித் தேவரீருடைய திருவடிகளைக் காணமல் இளைத்த அடியேனுக்குத் தேவரீருடைய நின்மல ஞானத்தைக் காட்டி வேதங்களாலு மறியக்கூடாத விசுவரூபத்தினையும் அனுக்கிரகஞ் செய்யவேண்டு மென்று பிரார்த்

தித்தனர். அவ்வாறே செய்வோமென்று கணேச மூர்த்தியானவர் விண்டுவுக்குத் தீக்கைசெய்து தமது உண்மை ஞானத்தினை உபதேசித்து அண்டாண்ட புவனங்களை யெல்லாம் விலக்கவல்ல தமது விசுவரூபத்தினைக் கடாட்சித் தருளினர். தவத்திற் சிறந்த மரீசி முனிவர் முதலிய சகலரும் வெவ்வேறு வரங்களைப்பெற்று ஆனந்தமடைந்தார்கள். இப்பால் கணேசமூர்த்தியானவர் வல்லபைத் தேவியாரையும் விண்டுவினுடைய புத்திரிகள் பன்னிருவரையும் தமது மருங்கிலிருக்க வைத்துக்கொண்டு பல மங்கலவரிசைகளோடு தமது லோகமாகிய மணித்தீபத்தினை யடைந்து வதிந்தருளினர். ஏனைய தேவர்கள் முனிவர்கள் முதலாயினோர் வல்லபேசுரரைப் பணிந்து துதிசெய்து விடைபெற்று அவ்வவர்களுடைய பதிகளைச் சேர்ந்து வாழ்ந்திருந்தார்கள். அவ்விவாக மகோற்சவத்தினைத் தெரிசித்த பேர்களெல்லாம் சகல போக பாக்கியங்களையுங் குறைவறப் பெற்று வாழ்ந்திருந்து அந்தியகாலத்தில் தீவினைகளினின்று நீங்கிப் பரிபூரணசுகத்தை யடைந்தார்கள். வேதசாஸ்திரத் திறங்களினாலும் மற்றெவ்வகைப்பட்ட பிரமாணங்களினாலும் அறிதற்கரிய கருத்தாகி துஷ்டசன நிக்கிரகஞ் சிஷ்டஜன பரிபாலனஞ் செய்யும் பொருட்டு பற்பல அவதாரங்களைக்கொண்டு திருவிளையாடல் செய்தருளிய விநாயகமூர்த்தியினுடைய சரித்திரமானது தேவர்களாலும் முனிவர்களாலும் பாராயணம் பண்ணத்தக்கதாயும் பாசபந்தங்களை விலக்கத்தக்கதாயுமிருக்கின்றது.

கேட்டீர்களோ, சவுனகாதி முனிவர்களே! சிவபிரான் சுப்பிரமணியக் கடவுளுக்கு உபதேசித்தருளிய பன்னிரண்டாவது அவதாரத்தினுடைய சரித்திரங்க ளிவையாகும். இவைகளை யாரேனும் இட்டசித்திபெறக் கோருகின்றவர்கள் பாராயணம் பண்ணக்கடவர்களென்று சூதபுராணிகர் சொல்லிமுடித்தனர். அவரைச் சவுனகாதி முனிவர்கள் தொழுதெழுந்து, சுவாமீ! விண்டுவுக்கு வல்லபைகணேசருபதேசித்தருளிய யோகஞான தத்துவங்களையும், அவர்க்குத் தரிசனங் கொடுத்தருளிய விசுவரூபத்தினையும் அடியேங்கட்குவிபரமாகத் திருவாய்மலர்ந்தருள வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டார்கள். அதற்குச் சூதபுராணிகர் இசைந்து சொல்லத் தொடங்கினர்.

வல்லபை விநாயகர் திருவவதாரப் படலம் முற்றிற்று.

பதின்மூன்ருவது

வியாசமகாமுனிவர் உபதேசம் பெறு படலம்

இன்னண மலரின்மேலோ னியம்பலும் வியாதனேன்பான்
றுன்னிய வன்பின் மீட்டுந் தொழுதரி யோகஞானந்
தன்னைவல் லபைக ணேசர் சாற்றிடப் பெற்ரு னென்ருய்
அன்னதுந் தமியேன் றேற வருளென வருள்வான் வேதன்.

ஓ சவுனகாதி முனிவர்களே! இதுவரையினும் விநாயக பிரபாவ முடிந்ததன்றோ? இனி உங்கள் அருந்தவங் கூட்டுவித்ததுபோலும், அவ்விநாயகக் கடவுள் விண்டுவுக்கு உபதேசித்தருளிய உபதேசத்தினை விரும்பினீர்கள், யானும் அதனாற் கிருதார்த்தனாயினேன். ஓ அரிய தபோநிதிகளே! எமது கருணைக் கடலாகியகணேசப்பெருமானிடத்தில் விண்டு உபதேசிக்கப்பெற்றபடி பிரமதேவனுக் குபதேசிக்க, அப்பிரமதேவன் எமது ஆசிரியராகிய மகா மகத்துவ மிக்க வேதவியாசமுனிவருக்குப் பாந்தமாக உபதேசித்திருக்கின்றனர். அதனை அவ்வாறே உங்களுக்குச் சொல்லிவருகின்றோம். சித்தசாந்தமாகத் தெளிவுபடக் கேட்பீர்களாக.

காண்டல் கருத வுரைகளினாற் கதுவு மேனை யளவையினான்
மாண்ட மனமா திகண்மூன்ருன் மறையோன் றிருமா லாதியரால்
வேண்டு மளவு முயன்ருலு மெய்மை சிறிது மறியவுருப்
பூண்ட கருணைவி நாயகர்தம் பொருவில் ஞானம் புகலக்கேள். (க)

உருவ மருவ முபயமென வுரைக்கப் படுமூ வர்கடமக்குங்
கருவி கரண முதற்பலவுங் கண்டு புரந்து துடைத்துமறைத்
தருளு முதலா யவருளமு மறியாப் பொருளாய்த் தனதருளான்
மருவு மொளியா யெங்குநிறை வாய்மை யெதுவோ வதுபிரமம். (உ)

அந்தப் பிரம மெரியிரும்பை யடுத்தாங் கறிவைத் தொடர்ந்துருக்கொண்
டிந்த வுலகில் விநாயகரென் றிணையில் பெயர்த னுண்மையினைப்
பந்த மகன்றோர் தெரிந்துகொளப் பரிந்து விளையாட் டயர்ந்திருந்து
முந்து மலத்தா னொருவருமம் முதல்வ ரியற்கை யுணர்ந்திலரால் (ங)

இருளு மொளிர விருண்டமல மென்று மறியா மையைக்கெடுத்து
மருவி யிருத்த லாற்சனன மரண மான பிரபாக
மொருவர் தமக்கு மொழியாதவ் வொருவ ரான விநாயகனு
ரருளின் வழியே யுயர்போக மடையி னலது முனிவரனே. (ச)

ஒன்றே யான பொருளின்கண் யோக மென்னுங் கருத்தில்லை
யொன்ரூே டொன்று சேர்ந்துழியே யோக மென்னுங் கருத்துளதா
மொன்ரூே டொன்று சேர்ந்தவற்றி ஞெழிந்து நில்லா தவையாகா
தோன்ரு நின்ற சம்பந்தம் யோக மென்ப ருணர்ந்தோரே. (ரு)

அந்த யோகம் நான்காகு மவைதா மகமே யகம்புறமே
வந்த புறமே புறப்புறமே வகுத்த விவையா மிவையெட்டாம்
பந்த மொடுமுத் தியினுறழப் பகர்து மிவற்றின் முறையானே
சிந்தை மயக்க மறத்தவங்கள் செய்து முடித்த மாதவனே. (சு)

உயிர்தான் மூல மலத்தினேடு முற்ற பந்த மகமாகுஞ்
செயிர்சேர் மாயை கன்மமோடு சேர்ந்த பந்த மகப்புறமாம்
பயிலா நின்ற தனுகரணப் பந்தம் புறமாம் புறப்புறமா
மயர்சோ புவன யோகத்தின் மருவா நின்ற பந்தமே. (எ)

அதனுற் கணேசர் திருவருளா லடையும் யோக மாவதுதான்
மதமார் மூல மலத்தினேடு மருவு பந்த மன்றுபல
விதமார் மாயை கன்மமோடு மேவு பந்த மன்றேனை
யிதமா ரிரண்டு பந்தமுமன் றின்னு மிவற்றுள் விதந்துரைப்பாம். (அ)

வேறு.

இருமுது குரவர் பாங்க ரீட்டிய வினைக டம்மாற்
கருவென வுறுஞ்சம் பந்தங் காணுறும் யோக மன்று
மருமலர்க் குழலி ஞர்கண் மன்றலும் யோக மன்று
வொருமையின் மாத ராசை யோகமும் யோக மன்று. (கூ)

எண்வகைச் செல்வம் வெவ்வே றெய்தலும் யோக மன்று
நண்ணுறு மவையோ ராங்கு நணுகலும் யோக மன்று
திண்ணிய பிணிக ளாதிச் செயிர்களும் யோக மன்று
மண்முத லுலக மாளும் வாழ்க்கையும் யோக மன்று. (க0)

பொறிக ளைம் புலனிற் சென்று புல்லலும் யோக மன்று
பறிமன மொன்றிற் சென்று பற்றலும் யோக மன்று
குறியொடு மொருவ னட்புக் கோள்வதும் யோக மன்று
செறிதரு சித்தி யெட்டுஞ் சிவணலும் யோக மன்று. (கக)

பிறவியான் முறைமை யெய்தும் பேற்றியும் யோக மன்று
மறுவறு வருணச் செய்கை மருவலும் யோக மன்று
நெறியினுச் சிரமநான்கி னிற்றலும் யோக மன்று
பெறுமதக் கடவு ளார்வம் பேணலும் யோக மன்று. (கஉ)

வே று.

மாணுபிர ணுயாமப் பிரதிவாத மந்திரமா கியசத்த லோக யோகம், பேணலுறு முயர்யோக மன்று விண்ணிற் பிறங்குபல வுலகத்தும் பெட்ட போகங், காணுறுபந்த மும்யோக மன்று திங்கட் கவுளகன்ற கடவுண் முதற் கடவு ளாதிப், பூணனுறு தெய்வதமும் யோகமன்று புகரில் பதமுத்தி களும் யோக மன்று. (கரு)

ஆக்கன்முத லைந்தொழிலும் புரியா நின்ற வதிகா ரபந்தமுநல் யோக மன்று, போக்கறவிவ் வாறுலகிற் பலவே றுகப் புணர்தருசம் பந்தமெலாம் யோக மன்று, பாக்கியமாகி யதவஞ்செய் முனிவ ரேறே பந்தமுறு சம்பந்த நான்குஞ் சொற்று, மேக்குயர்வின் னவாறு மறிய வோண்ணு வீடுறுசம் பந்தமொரு நான்குஞ் சொல்வாம். (கச)

பக்குவம்புண் ணியமுமல பாகஞ் சத்தி பதிதலிரு வினையொப்புப் பயின்ற காலத், தொக்கமல பந்தமெலாங் கழித்த வான்மாச் சுத்தமாய்ச் சுத்தவ வத் தையினிற் சொன்ன, பத்துவிதப் புண்ணியமும் புரிந்து மேலாம் பரத்தி னுெடு மொன்றுகா திரண்டு மாகா, தத்துவித மாயேக மாகி யின்பாய பாவ மாநிலையகச் சம்பந்த மாதும். (கரு)

அருணிலையே முத்தியென வழுத்தி நிற்ற லகப்புறச்சம் பந்தமரு ளுபசா ரத்தை,மருளறக்கண் டிடல்புறச்சம் பந்த மந்த வாய்மையருட் டொழிலினைத் தான் செய்ய வெண்ணல், பொருவில்பர நானென்றே மருளாற் காண்டல் புறப்புறச்சம் பந்தமிவை நான்கி னுள்ளு, மிருளறுமா தவவகச்சம் பந்த மொன்றே யிணையிலுயர் யோகமென வியம்பு நாலே. (கசு)

வே று.

சிறந்த யோக நான்குள்ளுஞ் சிறந்த யோகந் தனைப்பெற்றோர்
பிறந்து பிறந்தும் வருகின்ற பெரிய சமுசா ரத்தடையார்
மறந்து நினைந்தும் வினையீட்டி மாயாபோகந் தனைநுகரா
ரிறந்த வேனதி யானென்னு மிருளிற் படார்க ளொருகாலும். (கஎ)

உலகி லுறங்கியுல கிறந்த வொருவான் பொருளில் விழித்தந்த
வலகில் பரமா னந்தமய மான வமுதப் பெருங்கடலிற்
கலவி முழுகித்திளைப் பார்கள் கருணை நிறைந்த வுளத்தினராய்
நிலவு முலக மொருமூன்று நெடிது பரிபா லனஞ்செய்வார். (கஅ)

பிழைதீர் தாங்கள் பெறும்பேறு பிறருக் குபதே சித்திடுவார்
விழையார் விழையப் படும்பொருளை வெறுர்கள் வெறுக்கப் படும்பொ
தழைகாமிய முன்றையு மில்லார் தனுவினடுக்குமபிறுர்த்தம் [ருளைத்
பழையோன் மணியம் புதுமணியம் பாற்றி யாங்குத் தானுகரார். (ககூ)

வேறு.

சகலமுஞ் சொரூப மாகையாற் சகல பூதமுஞ் சொரூபமே யாக
விகலறக் காண்பார் சீவன்முத் தர்களா யிருப்பர்க ளுலகிலுள் ளவர்க்
புகலனுக் கிரகப் பொருட்டு லகத்திற் புரையறச் சரிப்பர்கா மாதி [குப்
திகழுமிந் திரியம் வென்றவ ரோடுஞ் செம்பொனு மொப்பவே
காண்பார்.

தக்கயோ கத்தால் வசிகர மாயத் தன்னிடத் தமர்சொரூ பத்தை, மிக்கபா வனைகள் கடந்தபா வனையால் வேறறக் கண்டு கொண் டிரு க்கும், போக்கமி லுளத்தை யுடையரோன் ருலும் புரைபடார் வேறு தான் படார்கள், பக்குறு பகையா லடிபடா ரிழுக்கப் படார்படு சுத்த மிக் குடையார். (உக)

உள்ளவூழ் வினைக ளொழிதருங் காறு முழிதரு முடலிடை வந்து
நள்ளிரு வினையின் பயங்களைத் தமக்கு நல்லன தீயன புரிவோர்
கொள்ளவே தாங்கள் பிரமமொன் றனையே குறிப்பறக் குறித்திருப் பா
டெள்ளிய விவரையித் தகுயோகச் செய்தியரே யறிவாரே. [ர்க

அறிவித்தா லறியு மாருயிர்க் கனாதி யாகிய வாணவ மருளாற்
பிறிவித்தா னந்தம் பெருக்கியோன் றுமிப் பிரமமா கியவிநா யகனே
நிறுவித்தா ரணியீ றுனநா தாதிநிலைபெறு தத்துவ மவற்றாற்
செறிவித்தா ருயிர்க்குத் தனுகர ணாதி செயிரிலைந் தொழில்புரி கின்றான்

கரிசிலைந் தொழில்செய்காரணர்தமக்குங் காரணன்மாயையிற்பலவாய்
விரிதரு முலகில் வியாபியாய் நின்றும் விசாரமாதி கடனக்கில்லான்
றெரிசதா சிவனே திகழ்பரா சத்தி சிந்துர முகவன்மால் கதிரேன்
றுரியவை வர்களாய்ப் பூசைகொள் கின்ற வுயிர்க்கெலாம் நாயக னவனே

பேறிளவின்பம் பிணிவளர் மூப்புப் பேதுறச் சாதலென் றுரைக்கு
மாறினுமோவாதுயிர்களையெல்லா மமைவறச்செலுத்தியுந்தனக்குக்
கூறியவிருப்புவெறுப்பினையில்லான் கூடியெவ்வுயிரையு மயக்கும்
வீறிய மாயை மயக்கமு மில்லான் விளங்கிய வனாதியே யமலன்.(உரு)

படைகளாற் பிளக்கப் படானழ லழற்றப் படான் சலநனைத்திடப் படான்மிக், கடைவளி யுணக்கப் படான்வெளி போலவகிலமு மிறப் பினு மிறவான், றடையற வொன்று லின்னதென் றறியாத் தத்துவன் றகுபிரமாண, மிடைவினு லறியா வப்பிரமேயன் விளங்குமெஞ் ஞானியர்க் கறிவோன். (உசு)

இத்தகு பெருமா னிணையடி நிழலி னிரண்டறக் கலந்துநா னறலே
யுத்தம யோக மென்றுமு னுரைத்த யோகமே யோகமவ் வியோகச்

சித்தயோ கியரே யோகிய ரவர்க டெளிந்தவே தாந்தமே முதலா
மெத்துசாத் திரத்தி னிரதமே நுகர்வார் விளங்கிய கேட்டலா திகளாம்.

பிறங்குமெய்ஞ் ஞான யோகிய ராமிப் பெற்றிய ரேன்றுமேவ் விடத்து
முறங்கிய மகன்கைப் பொருளெனத் தத்த முறுவரு ணத்துயர் நிலையி
னறங்கிளர் தன்மங் தாங்களேயொழியினல்லதை யகற்றுதல் செய்யார்
மறங்கிளர் மலங்கள் பிறர்க் கறச் செய்வார் வறிதும்யா னெனதெனப்
புரியார். (உஅ)

இதுதெரி யாத மூடர்கண் முனியே யிறப்பொடு பிறப்பினை விளைத்து
முதுதுயர் படுக்குங் கன்மமே விழைந்து முற்றுறப் புரிந்து விண்ணுதிக்
கதுவுபுன்போகஞ் சத்திய மென்று களித்தினி தார்ந்துணர் வழிந்து
பதியெனும்பிரமத் தியல்பறி யாதுபவந்தோறும் பலமுறைச்சுழல்வார்.

ஆதலிற் பிரமத் தியல்பினை யறிய வாதரித் தவர்கடத் தமது
மேதகு மொழுக்கம் புரிந்திறை வனுக்கு வியத்தகக்கொடுத்திடினதுதா
ஞேதருஞ்சித்த சுத்தியைச் செய்தே யுயர்ந்தஞா னத்தினுக் குரிய
வேதுவைத் தோற்றப் பிறப்பிறப் பினைப்பின் னெய்துரு ரவர்கண்மா
தவனே. (௩௰)

அந்தநீ கரும மாற்றுக முனியே யறைவரு ஞச்சிர மத்தி
னந்தபி மானந் தனையொரு காலு நண்ணுத லின்றிவை யகத்தோர்
மந்தமா கியபுல் லறிவினை விடுத்து வழிநடந் துய்ந்திடும் பொருட்டே
யிந்தயோ கத்தை யெய்தவல் லாதா ரியற்றிடும் யோகமு மிசைப்பாம்.

வே று.

அட்ட மூர்த்தமா யடங்கிய வகிலத்து மொன்று
யொட்டி நின்றருள் பிரமத்தை யுள்ளவா றுணர்ந்து
முட்டில் வையகத் துறுதொழின் மொழிபிர மத்திற்
பட்ட மெய்த்தொழி லெனவதைப் பார்த்தலும் யோகம். (௩௨)

இந்த யோகத்தை யுடையவ னின்னலிற் சுகத்தில்
வந்த வோகையின் வெகுளியின் வறுமையின் வாழ்வி
னந்து வான்பொரு ளிழவினி னலிபிணி யடைவி
னந்த மேவரும் போகத்தி னடைவினி லிறப்பில். (௩௩)

சாரி லாபத்தி லலாபத்திற் சயத்தப சயத்திற்
சேரு மானத்தி லமானத்திற் றெருளின்வன் மருளில்
கூரும் யோகத்தின் வியோகத்திற் கோதினிற் குணத்தி
லாரு மின்னன போல்வன வனையவற் றுள்ளும். (௩௪)

பில்கு புத்திரர் சத்துரு மித்திரர் பந்து
புல்கு றத்திரும் பசுமனே முதற்பொரு ளிடத்தும்
பில்கு செங்கதிர்ச் சூரியன் சந்திரன் பெருநீர்
மல்கு செங்கனல் சிவன்சத்தி மாயவன் பிரமன். (௩௫)

இந்தி ரன்முதற் றேவர்க ளியக்கர்கந் தருவர்
சிந்து மாநதி தீர்த்தங்கேத் திரஞ்சேறி மனுட
ரிந்த நல்லிடத் தினுஞ்சம புத்திவைத் தென்று
மந்த வத்துவைக் காண்குவ ரகத்தினும் புறத்தும். (௩௬)

வருண மாச்சிர மத்தினை வழுவறப் புரிந்து
கருணை நாயக னாகிய கணேசர்பா லந்தப்
பொருணி லாவுகன்மங்களைப் புகன்றினி தளித்தே
மருணி லாவுமஞ் ஞானத்தின் வந்துரு ரவரே. (௩௭)

பாவ புண்ணியப் பயத்தினைப் பரமனுக் களித்தத்
தேவ னற்பதங் கருதிய செல்வரே பொறியின்
மேவ லற்றுறு பந்தமா கியவினை நீங்கித்
தாவ லின்பமா கியதனிப் பரத்தினைச் சார்வார். (௩௮)

உள்ள மைம்பொறி வழிவிடை யத்திடை யுறுங்காற்
றெள்ளு கின்றநற் றெய்வவாக் கியமென ஞானத்
தெள்ள லின்றிநின் றிடவயி ராக்கிய மீண்டு
நள்ள வன்னது பிரமத்திற் றிறபுத்தி நன்றும். (௩௯)

இட்ட மானவை பொற்றனக் கயிதமே யீட்டி
நட்ட மேயுறு முலகத்துப் பொருள்களி னசையை
விட்டு மேதகு பிரமத்தின் விரவியோன் றுகப்
பட்ட தாகிய புத்தியே திரபுத்தி பார்க்கில். (௪௦)

அனைய தாகலின் வீட்டினை யாதரித் தவர்கள்
வினையெ லாந்தரும் விடையத்தின் மேவிய பொறியை
யெனையு றுவகை மீட்டிரும் பிரமமெய்ஞ் ஞான்று
நினைதல் வேண்டுமெய்த் தவத்திடை நின்றமா முனியே. (௪௧)

மீட்டி டாதுதன் மனத்தினை விழைபொறி வழியே
யீட்ட மாகிய விடையத்தி னெய்துற விடுப்பி
னோட்ட மாயதி லழுந்திடு நாடியங் கழுந்திற்
கோட்ட மேபுரி காமமாய்க் குரோதமு மாமே. (௪௨)

அதுவுண் டாகவஞ் ஞானமுண் டாமத னுலே
பதிய தாகிய பிரமத்திற் படர்நினை விறக்கு
மிதுவுண் டாகவே பிரமமெய்ஞ் ஞானமின் ருகி
வதியஞ் ஞானியாய் முன்புபோற் பிறப்பிடை வருவான். (சங)

அன்ன தாகையான் மனம்பொறி வழிவிடா தடக்கி
யென்னை யாளுடைக் கணேசனு ரிருபதத் தென்றுந்
தன்ன தார்வ மேலாந்தரிப் பித்தலே வேண்டு
மின்ன தாம்வழி பாட்டினு லிருஞ்சுக மாமே. (சச)

நதியெ லாங்கட லடைவது போலநா டோறும்
பதியின் மாட்டுறு காமங்க ளனைத்தையும் பாய்த்து
மதிய தேதிர புத்தியா னெனதெனு மயக்க
விதியி லாதமெய்ஞ் ஞானியே வீட்டினை யடைவான். (சரு)

பொருவின் மாதவ னேயிது வேபுணர் பிரம
சொருப மாகிய புத்தியச் சொரூபமாய் நின்றேன்
கருமம் யாதுமில் லாமலே யிருப்பன்மன் கரும
மருவி நின்றிடுஞ் சுதந்தரன் பிரமத்தை மருவான். (சசு)

மருவு மிந்திய வகுப்பினுன் மாதவ முனியே
கரும யோகத்தைக் கரிசறச் செய்ததன் பயனை
யொருவு மார்வத்தை யுடைய வனேபரன் கமலத்
துருவ மெல்லிலை நீரினேட் டான்வினை யவனே. (சஎ)

அறிவ தாய்நம தறிவுறு பிரமத்தை யவாவி
னெறியினுற்பல கருமமு நிகழ்பலன் குறியா
துறுதி யாற்செயல் கருமயோ கங்களிவ் வியோகம்
பிறவில் சாங்கிய யோகத்தைக் காட்டுபு பெயரும். (சஅ)

வேறு.

தழைதரு வேதா யோகஞ் சாங்கிய யோக மென்ன
விழைவன விரண்டி னுள்ளும் விளங்கிய வேதா வென்னும்
பிழையறு கரும யோகம் பிறங்குசாங் கியயோ கத்துக்
குழைவள ரேது வற்ருற் சாங்கிய யோக மெல்லாம். (சகூ)

சாங்கிய யோகந் தன்னுற் றனைமறந் திறக்குங் காறு
நீங்குறுன் கரும யோக நெறியினை யுணர்ந்தோன் கன்மம்
வீங்கிய பயனைநாடி விளைப்பவன் றிருட னந்தத்
தூங்கலே கோடிய பாவி தோன்மைதே ராத நீரால். (ருய)

மல்கிய வுயிர்கட் கெல்லா மகிழ்ச்சிவா னவரா லாய
தல்கிய தேவர்க் கின்ப மாயதேச் சங்க டம்மா
லோல்கிய வேச்சம் வேதத் துதித்தன வுயர்ந்த வேத
நல்கிடப் பட்ட தென்று நசித்திடாப் பிரமத் தானே. (ருக)

ஆகையா லனைய தாகி யகம்புற மாஞ்சோ ரூபத்
தேகமாய் விரவித் துய்க்கு மின்பமே யின்ப மாகும்
போகமா னவைக ளெல்லாம் புல்லுருத் துன்ப மாகு
மோகையான் மகார்க ளாட லுயர்ந்தவர்க் கிழிந்த வாபோல் ()

உலகர் போகத்தை யொழிந்தியா னெனதெனுஞ் செருக்கும்
விலகி மேதகு பிரமத்தின் விரவியோன் ருகிக்
குலவு மானந்தக் கடலிடைக் குளித்தவர் தம்மை
யலகு காண்பரி தாங்கட லயிரல கிடினும். (ருங)

மடமை யாற்றனைப் பிரமமென் றெண்ணுறு மதியோ
னுடன்வி ராவிய பிரமத்தி னுண்மையை யுணரான்
கடவு ளாம்பிர மத்தினுட் டனதியல் கண்டோ
னடலை யாகிய வேனதுயா னென்பது நவின்றன். (ருச)

கன்ம யோகமும் வியோகமுங் கரைத்தன வவற்று
ணன்மை யாவது வியோகமே நவிற்றிய யோகம்
வண்மை யாகிய பந்தமே வளர்ப்பது வியோகந்
தன்மை யானவிஞ் ஞானமே தருவது முனியே. (ருரு)

மதியின் யாதனின் யாதனின் வழுவினு னதனி
னதனி னேதலே யடைதரா னருஞ்சுக முறுவான்
மதியின் யாதனின் யாதனின் மருவினு னதனி
னதனி னேதலே மருவுவ னடைகுவன் றுன்பம். (ருசு)

சுருதி கன்மங்க டோகுத்திடு மிருதிகன் மங்க
ளொருவு ருச்சம தமங்களா லுஞற்றியப் பயனை
மருவு ருதநல் வியோகத்தின் வளரும்விஞ் ஞானங்
குருவின் சீரரு ளால்வருங் கோதறு முனியே. (ருஎ)

குருவி னுன்மலந் துமித்துவிஞ் ஞானங்கூ டாது
கருமம் யாவையும் பயன்றனைக் கருதியே புரிவார்
பொருவி லாதவிண் ணவர்களாய்ப் போகங்க ணுகர்ந்து
மருவு பூமியின் மறுவலும் வருவர்நற் சார்பின். (ருஅ)

கன்ம நன்றுசெய் ததன் பயன் கருதுவ தொழிந்து
கன்ம நிட்டையை யுடையராய்க் கரிசெலா மறுக்குந்
தன்மை மல்கிய தவநிட்டை யுடையராய்த் தவரு
நன்மை மல்கிய ஞானநிட் டையைநணு குவரால். (ருகூ)

ஞான நிட்டையை யுடையவர் ஞானமே வடிவ
மான மெய்ப்பெரும் பிரமமே யாவர்பின் பிறவார்
வான முட்டிய தவத்தினோய் வழங்கும்யோ கத்தை
யீனம் விட்டயோர் பிரமமா யிருந்தனே கேண்மோ. (சூய)

அறியு நீரதோன் றேயது பிரமமே யதனை
யறியு ஞானமே ஞானமா மருந்தவ முனியே
செறிச ராசர மாகிய திரளெலா மதுவே
பிறித ராவுயிர்ப் பேதமும் பேசிய வதுவே. (சூக)

மண்ணிற் கந்தமு நீரினிற் சுவையும்வை தழலி
னண்ணு ரூபமும் வளியினிற் பரிசமு நவைதீர்
விண்ணிற் சத்தமும் வேறுமவ் வவற்றினீங் காத
வுண்மை யாங்குண மனைத்துமப் பிர மமே யுரவோய். (சூஉ)

இனையதாகிய பிரமத்தை யிறந்துயிர் போங்கா
னினையின் வேறுறுநிலை யதுவாகவே நிற்பர்
வினையின் மீட்டுறோர் விண்டுவைவே தனையாதி
தனைவிரா வினோர் தாங்களுமீள் குவர்சரதம். (சூங)

தெய்வம் யாதனைச் சேர்ந்தேவர் போற்றினு மந்தத்
தெய்வ மாயிருந் தவர்க்கருள் வரங் களைச் செறிக்குந்
தெய்வந் தேர்வரும் பிரமமா கியவிநா யகனே
தெய்வம் யாவையும் வழிபடுந் தேவனு மவனே. (சூச)

வே று.

காலம் பிரம பாவனையே கருதல் கருசிவு பாசனையென்
றுலு மிவற்றி றேடுங்கரும மாக்கல் வேண்டு மறிவுடையோர்
கால மிரண்டக் கினிசோதி மயமாங் கதிரோன் கதியொன்று
சாலவமிழ்தச் சோதிமயந் தானுந் திங்கட் கதியொன்று. (சூரு)

வெண்மை கருமைப் பக்கமெனு விளங்குமிவற்று ளடங்கியிடும்
வண்மை வளர்க்கும் பலகால வகுப்பும் பிரம பாவனைதான்
றிண்மை யுலகில் வேறின்றிச் செறிந்தோன்றுன பிரமத்தி
னுண்மை யுணர்தல் கருதல்சதசத்தை யுள்ள படிமரித்தல். ()

இருவே ருகு முபாசனைதா னெழிலார் புறப்பூ சனைசாலக்
கருகா நிற்கு மகப்பூசை யெனவே கரைந்த புறப்பூசை
மருவார் மலர்மஞ் சனந்தூப மணித்தீ பாதித் திரவியங்கொண்
டுருகா நின்ற வன்பினொடு மொருகோட் டிறையை யருச்சித்தல்.

துகடீ ரகப்பூ சனைபூத சுத்தி பிராண கருடணஞ்செய்
திகலார் புத்தி வியாபார மிறுத்துத் திரபத் தியிற்குருவின்
முகனுல் வருமந் திரங்கணித்து முதல்வ னுருவந் தியானித்து
மிகமா மறையின் ருேத்திரங்கள் விளம்பி வணங்கி வழிபடலாம்

புரப்பூ சனையத்திறப் பூசை பொருவி லகப்பூ சனைதிரமாஞ்
சிறப்பார் முனியே யாதலினுற் சிறந்த தாகு மகப்பூசை
மறப்பே நினைப்பே யிவையொழிந்து வாழ வேண்டிற் காலமுத
லுறப்பூ தலத்திற் கருமங்க ளுஞற்றும் பயனைக் கருதாதே. (சுசு)

எச்ச மழலோ டதிமனுநேய் யீண்டு மவுசு தியானமுடற்
றுச்சி லறுந்தோத் திரநீதி துடங்கும் பத்தி யுபாசனைக
ணச்சுஞ் சகல திரவியங்க ணவில்கா ரணங்கள் சதசத்து
வெச்சேன் மரண மமிர்தமிவை யெல்லா விளைவும் விநாயகனே.

அந்த விறைவன் றிருவுருவி லாற்றுஞ் சரப்பூ சனையாக
வெந்தை வடிவுள் ளகத்திருத்தி யியற்றட் சரப்பூ சனையாக
சிந்தை விழைவிற் புரிகின்ருேன் றிகழ்சண் டாள விழிகுலத்தில்
வந்த பிறப்புள் ளவனேனு மறையோர் குலத்தி லுயர்ந்தவனும்.

பிறப்பி னுயர்ந்த பிராமணனுய்ப் பேரிது மறைகள் பயின்றுணர்ந்தும்
சிறப்ப விருந்தா னுயிடினுந் தேவ தேவன் றிருவடியி
லிறப்ப வழிபா டியற்ருதா னிழிசண் டாள குணத்தோரு
ளறப்புத் தியையில் லாவிழிஞ னுவ னுவ னிதுமெய்யே. (எஉ)

வேறு

சேத்திரசேத் திரக்கிஞனேன் றிவற்றை யாய்ந்த சேம்மையனே
விஞயகனுக் குரியவ னுவன், சேத்திரமா வதுபூத மைந்துதன் மாத்தி
ரையைந்து கன்மவிந் திரியமைந்து,வாய்த்திடுஞா னேந்திரியமைந்தாங்
கார மனம்புத்தி சேதனமேன் றிவையேண் மூன்ரு,மேத்தியசேத் திரக்
கிஞன்ரு னிவற்றை யாய்ந்த வியல்பினனு மேன்றறிக முனிவ ரேரே.

தத்துவகா ரணமான பிரகிருதி மாயைத் தான்மூன்று மவைவதைவி யாசுரிராட் சசியே, முத்திரமா கியவிவைதாஞ் சகலவுயிர் மாட்டு முயங்குவன விவற்றினிடைப் பலஞ்சின்ன மிரண்டும், பத்திபுரி வியாதமுனியேநினக்குத் தொகுத்துப் பகருதுங்கே டைவியெனப் பகர்குணந்தான் பரமா, முத்தியினுக் கேதுவென விருக்குமொழிந் தவைதா மூடம்வளர் பந்தத்துக் கேதுவா யிருக்கும். (எச)

பலனுரைத்தா மினித்தைவி சின்னமுரைத் திடக்கேள் பரன்மனையை விழையாமை கொளுரையா டாமை, குலவுமுயிர் கொல்லாமை வெகுளாமை நன்றி கொல்லாமை கருணையுட னிருத்தனெறியொழுக, லிலகுமுடற் காந்தியபை யம்பொறுமை சீல மினியமொழி கொடைதவந்தா னங்களுறு வாய்மை, மலர்தலைவை யகம்பெறினு நடுவுநிலை பிழையா மனவன்மை எவர்களுக்கும் வணக்கமுறன் முதலாம். (எரு)

ஆசுரியின் சின்னங்க ளரவமிகு வார்த்தை யறைதல்பிடித் ததுதீத தாயினுஞ்சா தித்து, மாசுபடு மபிமான மஞ்ஞானங் கெருவம் வளர் கோப மாதிகளா மிராட்சசிக்குச் சின்ன, நேசமொடு மனஞ்சென்ற வழிச்சேரன் மோக நிட்டூரே மகங்காரந் தனைமதித்துத் தருக்க, றேசிகனந் தணர்தேவர் வேதசாத்தி ரங்க டெளிந்தபெரி யோர்நிந்தை யெவர்க்கும்பகை யாதல். (எசு)

தன் குருவை விடுத்தேனை யோரைவழி படுதல் சாதுக்கள் வாக்கியத்தின் விசுவாச மின்மை, நன்குதரு மாசார மின்மைபா சண்டர் நவிற்றுநவை வாக்கியத்தின் விசுவாச முண்மை,கன்மமியற் றுமைவழி படற்குரிய பெரியோர் கழல்கள்வணங் காமையுயிர்க் கொலையாவிசாரம், வண்மையொடும் புரிகத்த ஞகுதலா திகளா மாதவனே இனித்தவங்கண் மூன்றுகும் வகுக்கின். (எஎ)

அன்னவைதாங் காயிகமே வாசகமா னதமே யாமென் பரவற்றினுட்கா யிகதவந்தா னித்த, மன்னியிடுஞ் சுதன்மபரி பாலனஞ்செய் திடுதல் வாசகமாத் தவம்பிரிய வசனமே யுரைத்து, நன்மைதரும் வேதசாத் திரத்தைவிரை யாது நவையறப்பா ராயணஞ்செய் திடுவதுமானதந்தான், றுன்னியவந் தக்கரணச் சுத்தியதாய்ப் புலனிற் றுன்னுமற் பொறியைந்து மடக்குவதா முனியே. (எஅ)

அவைமூன்றுந் தைவிமுதன் மூன்றுனு மும்மூன் றுமவற்றுட் சாத்துவித மாந்தவநற் கன்ம, நவையில்பயன் கருதாது செய்வதிராசதமாய் நண்ணுதவம் புகழொன்றே நாடியிருங் கன்மந், தவறறவே

பிறரறியப் பிரகாசமாகத் தான்புரிதல்தாமதமாந் தவம்பிறரை வருந்திக்,
கவலையுறுத் திடுந்தவமா மாதலினுற் பின்னர் கரைந்தவிரண் டினுஞ்
சனன மரணங்கது வுறுமே. (எகூ)

கிளர்தான முன்ருகுங் கேடின்மறை விதிவாக் கியப்பிரமா ணங்
களினுற் பாத்திரத்திற் றேசம், வளர்கால மறிந்துசிரத் தையிற்பிறர்க்
குத்தோன்ரு மரபினிரும் பொருள்கொடுத்தேவ் வளவுகொடுத் தோ
மேன், றுளநெகிழக் குறையுறுதல் சாத்துவிதத் தான முபசாரம் புரிந்த
வர்கட் குபகாரம் புரிதல், தளராது வரும்பயனைக் குறித்தொருவர்க்
களித்தல் தகவருத்தத் தோடும்புரித லிராசதமாந் தானம். (அo)

காலமொடு தேசங்க ளின்றியபாத் திரத்திற் காமர்பொருள் பிற
ரறியக் கொடுத்தளித்தே னென்று, சாலவெடுத் துரைத்துரைத்துத்
தன்னைமேம் படுத்தற் ருமதமாந் தானமினி ஞானமூன் ருகுஞ், சீலமுனி
யேயழிதன் மாலையவாய்ச் சித்தாய்ச் சேறிபலபூ தங்களினும் பிரமத்தை
யோன்ருய்க், கோலமுறு நித்தியமாய்க் காணலுறு ஞானங் கோதற்ற
சாத்துவித ஞானமெனக் கூறும். (அக)

பற்பலபூ தங்களினும் பிரமத்தை வேருய்ப் பார்த்தலிரா சதஞா
னம் பரப்பிரமந் தன்னை, யுற்பவமா திகளுடைய வுலககா ரணமா யுன்
னுமற் சத்தியமாய் சத்தாக மன்ற, வற்பவிடை யங்களினு ளொன்ருக
வெண்ணு மஞ்ஞானந் தாமதஞா னங்கன்ம மூன்று, பொற்புறுநித் திய
கன்ம மாதிமய னுதி புந்திசெயா தியற்றுவது சாத்துவிதக் கன்மம். ()

மிக்ககிலே சத்தினுற் பயன்விழைவு தன்னுல் வெம்பகையா
லாரவா ரத்தினுற் பிறவாற், றக்ககரு மம்புரித லிராசதகன் மங்கள்
சார்பயனைப் பெறவிழைந்தஞ் ஞானத்தாற் றனக்கே, போக்கமுறச்
செய்துகொளுங் கன்மங்க ளனைத்தும் புரைபடுதோ மதகன்ம மிவ்வாரு
குலத்தா, லொக்கவனந் தம்பலனைக் குறித்திடை விடாம லூக்கமொடு
புரிகின்ற விராக்கதகன் மத்தோர். (அஉ)

இருபத்தெண் கோடிநர கத்தினும்வீழ்ந் தின்னலெய்தியபி னகன்
புவியிற் பிறவியில்வந் திடுங்காற், குருடுமூத லியவங்க வீனராய்ச் சாதி
குலவீன ராய்க்குறள ராய்ப்பிறந்து கணேசர், மருமலர்ச்சே வடிப்
பத்தி யீனராய் மோக வலையினராய் மூடராய் வழுவினராய் மீட்டுங்,
கருதரிய பாவங்கள் பலபுரிந்து நாளுங் கடுப்பினெடு முண்டுடுத்துக்
களித்துமிகத் தருக்கி.

நானேகத் தாநானே போத்தாவீச் சுரனு நானேநா னேசாத்த னறிந்தவனு னேயேன், றுனுது மொழிந்துபெரு நரகத்தின் மீட்டு மழுந் துவர்க ளினிப்பத்தி மூன்றிராக் கதமே, தானுகுங் கன்மமா சுரிகன்ம மொழிந்து தைவியேனுங் கன்மத்தை யாசிரித்துக் கணேசர், வானேய் பத் திமைபுரிதல் சாத்துவிதப் பத்தி மற்றையதே வரைப் பணியும் வந்தனேயு மதுவே. (அரு)

இயக்கரராக் கரைகுறித்துப் பத்தியினுல் வழிபா டியற்றிலிரா சத பத்தி யிதுபவத்தைக் கொடுக்கு, நயக்குமறை விலக்கியகன் மங்க ளெலாம் புரிந்து நன்ருகத் தனதுடலே புரந்துயிருக் குயிராம், வியக்கு மருட் கணேசரையேண் ணுதலகை பூதம் வேதாள மிவைகுறித் துக் கொலேயாதி புரிந்து,முயக்கமுறும் பத்திதா மதபத்தி யிதுவே மூட்டு வதாமிருபத்தெண் கோடிநர கமுமே. (அசு)

மொழிந்ததவ மாதிகளேப் புரிந்திடுங்கர்த் தர்களு மூவரகங் காரத் தை விட்டவன்சாத் துவிதத், திழைந்தபெருங் கத்தன்சுக துக்கத்தை யுளனு யிரும்பலத்தி ஞசையைவைத் தவனிரா சதனே, கழிந்தவறி வினனுகிப் பிறர்செல்வஞ் சாலக் கண்டமுக்கா றுடையவன்ரு மதகத் தன் முனியே, யழிந்துவிடுஞ் சுகமூன்று துக்கமூன் ருகு மவற்றினேயு மொருங்குதொகுத் தன்றகுதுநன் றறிமோ. (அஎ)

சாத்துவித சுகதுக்க மாவனதாங் தொடக்கந் தனில்விடமாய்த் துக்கத்தைத் தணப்பித்தங் தத்தி, லேத்தலுறு மமுதமா மிவைவிரத மாதி யியற்றலுறுஞ் சன்மார்க்கத் தாமிராச தத்தின், பூத்தலுறுஞ் சுக துக்கங் துடக்கத்தி லமிழ்தாய்ப் பொல்லாத துன்பத்தை வளர்த்தேயங் தத்தி, னீத்தலருங் கொடுங்கால கோடிவிட மாகு நிகழ்விடைய போ கங்க ளாலாகு மிவையே. (அஅ)

கடையான தாமதந்தாஞ் சுகத்துக்கங் தொடங்குங் காலமுத லந்தமுறுங் காறுஞ்சுகம் போன்று, துடையாத பெருந்துக்க மாய்விளேயு மிவைதாங் துன்மார்க்கத் தாற்பிறனில் விழைதன்முதற் றேழிலா, லடைவாகு மாதலினுற் சாத்துவித முடைய வன்பினனே விநாயகனுர் சொரூபத்தை யடைவான், விடையாத சாத்துவித மேவாதா ரேல்லா மிக்கபவ நரகினிடை மேவுவர்மா தவனே. (அகூ)

வேறு

இன்னணந் திருமாற் கந்நா ளேம்பிரா னுரைத்த லோடுங்
கன்னியங் துளவ மாயோன் காதலி னெழுந்து தாழ்ந்து

பொன்னவிர் கொன்றை வேணிப் புண்ணியா வடியே னின்பா
லின்னுமொன் றிரக்க லுற்றே னிரங்கென விளகி விள்வான். (கூ0)

மறைமுத லளவை தம்மால் வகுத்திது வென்று காணு
நிறையுநி னுண்மை ஞான நிரம்பிய கருணை தன்னாற்
குறைவற வுணர்ந்த நாயேன் குடங்கையா மலக மென்னக்
கறையற முழுதுந் தேர்ந்தேன் காதர முழுதுந் தீர்ந்தேன். (கூக)

இனியொரு குறைவு மில்லை யுயினு மெம்பி ரானே
முனிவருட் சீர்த்தி வாய்ந்த முதன்மைசேர் வீண யங்கைப்
புனிதன்முன் னெருநா ளென்பாற் பொற்புற வந்து ளானின்
றுனிவரும் விசுவ ரூபஞ் சொற்றனன் சிறிது கேட்டேன். (கூஉ)

அதுதனைக் கண்ணுற் காண வடியனேற் கினிது காட்டா
யிதுபொழு தருளா யாயி னெளியனே னுய்யே னென்று
கதுமென மீட்டுந் தாழ்ந்தான் கணேசனுர் கருணை கூர்ந்து
மதுமழை பொழிந்தா லென்ன வாய்மலர்ந் தருளிச் செய்வார். (கூங)

கற்பனை கடந்த நந்தங் காமரு விசுவ ரூப
மற்புத மாகு மந்த வற்புதந் தன்னைச் செந்தீ
விற்பொலி யூனக் கண்ணுல் விண்டுவே காணெ ணுது
சிற்பர ஞானக் கண்ணுற் றெளிந்தவர் காணி னல்லால். (கூச)

ஞானவாள் விழியை நின்பா னல்குதுங் காண்டி யென்று
ஞானவாள் விழியைச் சால நல்கினர் நவைதீ ரந்த
ஞானவாள் விழியைக் கொண்டே நாரண னினிது பார்த்தான்
ஞானநா யகனுர் கொண்ட நயத்தகு விசுவ ரூபம். (கூரு)

முடித்தலை யெங்குஞ் சீர்த்த முகமல ரெங்கு மின்ன
விடித்தருள் விழிக ளெங்கு மிருஞ்செவி யெங்கு மாய்தம்
பிடித்தகைத் தலங்க ளெங்கும் பிறங்கிய வான்க ளெங்கு
மடித்தல மெங்கு மேனை யவையவ மனைத்து மெங்கும். (கூசா)

கொண்டரு ளுருவிற் சாலக் குழுமிய வுரோமந் தோறு
மண்டமு மண்டந் தோறு மமரர்க ளாதி யாக
விண்டிடுஞ் சருக்க மூவேழ் விதங்களு நேரே காணக்
கண்டுபே ரின்ப வெள்ளக் கடலிடை படிந்தான் மாயன். (கூஎ)

விம்மிதம் விளையா நிற்கும் விழுமிய வுருவஞ் சாலச்
செம்மலா ரருளப் பெற்றேன் சிறியனே னந்தோ வென்று
கைம்மலர் முடியி லேறக் கட்புன லிழிய வுள்ளங்
கொம்மென வுருகி நைந்து குழையநின் றிதனைச் சொன்னான். (கூஅ)

கனைத்துவண் டேரும் கொன்றைக் கண்ணியா நினது வாக்கா
லனைத்துநம் முருவ மென்றே யறைந்தனை யதற்கோர் சான்று
வனைத்துநின் னுருவ மான வியற்கையென் விழியிற் காட்டி
வினைத்தொடக் கறுத்தாய் நாயே னென்னென விளம்பு கேனே. (கூகூ)

அத்தனே யிந்தக் காட்சி யறிந்தவ ருளரோ வென்று
நத்தினன் வினவி னின்று னுதனு ரருளிச் செய்வார்
பத்தியை யுடைய ராகிப் பயின்றமெய் யோகஞ் சான்ற
வுத்தமச் சனக ராதி யுறுதவ ரனேகர் மாயோய். (ா)

நம்முடை ஞானக் கண்ணு னமதரு ளுருவங் கண்டு
மும்மல மிரியல் போக முத்தரா யின்பம் பெற்று
ரம்மையோ ருகத்தி னம்மை யருமக வாகப் பெற்ற
மம்மர்தீர் தவத்தா னல்ல வரேணிய னென்னு மன்னன். (ாக)

நமதருட் கீதை கேட்டு நமதுருக் காட்டக் கண்டு
விமலத்தை யடைந்தா னந்த வெள்ளத்துட் டிளைத்து வாழ்ந்தான்
சமதம முடையார்க் கிந்தச் சாத்திரஞ் சாற்று கென்ன
வமலனு ரருளிச் செய்தா ராழியான் றெளிய மாதோ. (ாஉ)

அத்தகு கணேசர் கீதை யாழியா னுணர்ந்து நன்மை
மெத்தரி யம்ம ணன்பால் விழைவொடுங் கொடுத்தா னந்த
வுத்தமன் மனுவுக் கீந்தா னுவனிடை முனிவர் பல்லோர்
பத்தியிற் கேட்டுப் பாரம் பரையினுல் விளக்கி னாரே. (ாங)

இயம்பிய கணேசர் கீதை யிழுதையர் கேட்டா ராயின்
பயந்தரு பாவ முற்றும் பாற்றிவான் கதியைச் சார்வர்
நயந்தரு சன்மார்க் கத்தார் நன்றுறக் கேட்டா ராயிற்
சயம்புவா கியக ணேசர் தாளிணை நீழல் சார்வார். (ாச)

ஓ சவுனகாதி முனிவர்களே! விண்டுவுக்கு வல்லபைக் கணேசர் உபதேசித்தருளிய யோகஞானமும், அக்கடவுள் அவருக்குக் கடாட்சித்தருளிய விசுவரூபத்தின் விபரமும், அவற்றைப் பிரமன்

வேதவியாசமுனிவருக்கு உபதேசித்ததும் இதுவாகும். இம்மேலான ஞானத்தினை நீங்கள் யாவரும் வழிபட்டு பிரம்மாநந்த சுகத்தையடைவீர்களென்று சூதபுராணிகர் சொல்லியருளினர். அவரை நைமிச முனிவர்களெல்லாம் அத்தியந்த சந்தோடத்தோடு வணங்கி வாழ்த்தினவர்களாய், சுவாமீ! தேவரீர் அடியேங்கள் செய்த தவமுயற்சியினல் இங்ஙன மெழுந்தருளி பதினெண் புராணங்களினு முதன்மையாக விளங்கும் விநாயகமகத்துவத்தை அடியேங்கட்கு எளிதில் போதையாகும்படி தெருட்டினீர். அவைகளை யடியேங்கள் கேட்டுக் களிப்படைந்ததன்றி முத்திவீட்டிற்கும் பாத்திரராயினேம்.மேலும் இவ்வரிய மானிடதேக மெடுத்ததற்குப் பெறவேண்டும் பலன்களை யெல்லாம் ஒருங்கெய்தினேம். இத்தகைய மேம்பாட்டைக் கிடைக்கச்செய்த தேவரீர்க்கு நாயினேங்களால் முடிக்குங் கைம்மாறேதேனுமுண்டோவென்று பலபலவிதங்களிற் போற்றி, அன்று முதல் அவ்விதிகாசத்தைப் பிரதிதினமும் பாராயணஞ்செய்து வாழ்ந்திருந்தார்கள்.

வாழி-விருத்தம்.

திங்களை யணிந்த வைங்கைச் செம்மல்போற் சரணம் போற்றி
பங்கின்வீற் றிருந்த சித்தி புத்திதம் பதங்கள் போற்றி
யங்கவர்க் கன்புசெய்யு மடியவ ரடிகள் போற்றி
நங்குரு நமச்சிவாய னளினபா தங்கள் போற்றி.

அருள்பொழி கணேசன் செய்ய வடிமலர் வாழ்க வன்னன்
பொருவிலிப் புராண மோங்கிப் பொலிகவீ துணர்ந்தேல் லோரு
மருவுக பயன்க ளன்கு மன்னுக வுலக மெல்லாந்
திருவொடு சிறக்க வெங்குஞ் செயிரிலாச் சைவ மென்றும்.

இலீலாகாண்டம்

முற்றிற்று.

விநாயக புராணம் சம்பூர்ணம்.

சுபம்! சுபம்!! சுபம்!!!

புத்தக விளம்பரம்.

புராணம்.

	ரூ.	அ.	பை
திருவிளையாடல் புராணம் கவி ...	3	0	0
ஷை வசனம் படங்களுடன் ...	2	0	0
ஷை நயம் கிளேஸ் காகிதம் ...	3	0	0
பெரியபுராணம் கவி நயம் பதிப்பு ...	4	0	0
ஷை வசனம் படங்களுடன் ...	2	0	0
விநாயக புராணம் வசனம் ...	5	0	0
கந்தபுராணம் வசனம் ...	5	0	0
விஷ்ணுபுராணம் வசனம் ...	3	0	0
அருணாசலப்புராணம் உரையுடன் ...	1	4	0
ஷை நயம் கிளேஸ் காகிதம் ...	1	12	0
அரிச்சந்திரபுராணம்மூலமும்விருத்தியுரையும்	3	0	0
சேது ஸ்தல புராணம் வசனம் ...	2	0	0
பழனி ஸ்தல புராணம் உரையுடன் ...	1	8	0
கெருடபுராணம் வசனம் ...	0	8	0
திருச்செந்தூர் ஸ்தலபுராணம் ...	0	8	0
திருவாதவூர் புராணம் ...	0	12	0
தேவி பாகவதம் உத்தர பாகம், பூர்வ பாகம் 1, 2 பாகம் செட் ...	9	0	0
பகவத்கீதை வசனம் நயம் பதிப்பு ...	2	0	0

பராக்கிரமம்

தேவி பராக்கிரமம் ...	1	4	0
சிவ பராக்கிரமம் ...	1	8	0
சுப்பிரமணியர் பராக்கிரமம் ...	1	8	0
ஸ்ரீராமர் பராக்கிரமம் ...	0	6	0

இதிகாசம்

பெரியஎழுத்து மகாபாரத வசனம் 4 வால்யம்	10	0	0
பாரத சுருக்கம் ...	5	0	0
ஷை கிளேஸ் காகிதம் ...	15	0	0
ஷை ஆதி பருவம் ...	2	0	0
விராடபருவம் ராயல் சைஸ் ...	1	0	0
வியாச பாரத வசனம் ஐதீகபடங்களுடன் ...	3	0	0

	ரூ.	அ.	பை.
தருமர் அஸ்வமேத யாகம் ...	0	8	0
வில்லிபாரதம் கவி ...	3	0	0
கம்ப ராமாயணம் வசனம் படங்களுடன் 1 வால்யம் ...	3	0	0
ஷை திக்கு கடிதம் 2 வால்யம் ...	4	0	0
ஷை கிளேஸ் கடிதம் ,, ...	6	0	0
கம்பராமாயணம் கவி 2 வால்யம் ...	5	0	0
ஷை நயம் பதிப்பு ...	7	0	0
ஸ்ரீராமர் அஸ்வமேதயாகம் ...	2	0	0
வால்மீகி மகரிஷி அருளிச்செய்த ஆநந்த ராமாயணம் ...	6	0	0
அருணாசலக் கவிராயர் சங்கீத ராமாயணம் (நாடகம்) ...	1	4	0
சுந்தர காண்டம் ,, ...	1	0	0
கிஷ்கிந்தா காண்டம் ,, ...	1	0	0
பால காண்டம் மூலமும் உரையும் ...	3	0	0
ஆரணிய காண்டம் ,, ...	3	0	0
சுந்தர காண்டம் ,, ...	3	0	0

வைஷ்ணவ நூல்கள்

பெரிய எழுத்து பாகவத வசன படங்களுடன்	3	8	0
ஆரிய புலவர் பாகவத கவி ...	3	0	0
நாலாயிர திவ்ய பிரபந்தம் வடகலை ...	3	0	0
ஷை தென்கலை ...	3	0	0
குருபரம்பரை மூவாயிரப்படி ...	3	0	0
முதலாயிரம் ...	1	0	0
நித்யானு ஸந்தானம் ...	0	8	0

இன்னும் வேண்டிய புத்தகங்களுக்கு அடியில்கண்ட விலாசத்திற்கு எழுதி வி. பி. மூலம் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

T. கோவிந்தசாமி நாயுடு,
புக்ஸெல்லர் & பப்ளிஷர்,
புதுமண்டபம், மதுரை.